

Giới thiệu Cự Linh Thần Chưởng

Cự Linh Thần Chưởng là một trong những truyện kiếm hiệp của Ngọa Long Sinh. Với những tình tiết gây căng Cự Linh Thần Chưởng đầu trí giữ các thể lực lớn trong giang hồ tranh đoạt địa vị cùng với 27 chương hồi.

Đối với những ai mê truyện chưởng thì đây là bộ truyện không ngoài mong đợi. Cự linh Thần Chưởng lấy nhân vật chính là Kim Ngang Tiêu.

Hắn sẽ là người được chọn để bài trừ tội ác, trừ họa cho giang hồ, đem lại bình yên cho cuộc sống của dân chúng. Nhưng các thể lực tà đạo ngày càng lớn mạnh với các âm mưu thâm hiểm vô cùng. Liệu Kim Ngang Tiêu sẽ phải làm gì đây ? Kết cục sẽ ra sao ? Hạ hồi phân giải !

Bạn đang đọc truyện *Cự Linh Thần Chưởng* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 1: Kỳ Á Phong quyết hi sinh

Trời đã ngã chiều, con giông tố bắt đầu nổi lên. Một bầu không khí âm u rùng rợn bao trùm cả một vùng hoang sơn thuộc phía đông thành Nam Xương.

Mây u ám kéo đen kịt, mọi vật chìm trong bóng tối mờ mờ. Thình thoảng một lần chớp sáng lóe lên ở chân trời, rồi tiếng sấm động ầm ầm, tưởng như rung chuyển cả một góc trời.

Con đường cái quan chạy thẳng đến Nam Xương Thành, thường nhật đông người qua lại, nhưng lúc này vắng ngắt. Những khách thương hồ, những đoàn người ngựa áp tải bảo tiêu vội vã rút về những thị trấn hay làng mạc lân cận để trú mưa tránh con giông bão. Ngay những kẻ cô đơn lẻ độ đường cũng đã tìm nơi yên tĩnh tránh gió mưa.

Vắng vè, âm u. Thình thoảng một lần chớp sáng rợn người.

Trời chưa tối hẳn, nhưng đã không rõ mặt người. Bên đường cái quan, một trang trại cô đơn nằm im lìm như chờ đợi con giông sắp nổi lên để đương đầu với gió mưa.

Bỗng nhiên một tiếng rú rợn người :

- Trời! Ma... ma! Cứu!

Tiếng rêu từ trang trại vang ra, nhưng đứt quãng, vì soạt một tiếng, ánh sáng lóe lên “Oặc! Oặc!...” Một chiếc đầu rơi, máu từ cổ tử thi phun ra như suối, trong khi cả thân người đổ xuống.

Một tiếng sét nổ tiếp theo rồi lại im lặng.

Nhưng chỉ trong giây lát, tiếng thanh la báo động đã nổi lên, trong trang trại nhốn nháo. Tiếng chân người chạy rầm rập, đồng thời những tiếng thét nổi lên :

- Quân địch đã đến!

Ở góc phía đông trang trại, nơi một người vừa bị chặt đầu nằm bên vũng máu, bỗng có một người ăn mặc có vẻ tráng đinh, tay cầm mã tấu, từ căn nhà trại chạy ra.

Đến bên bụi cây, hắn cúi xuống định ôm tử thi lên. Nhưng vừa cúi xuống, hắn biết vô ích, tử thi đã bị chém bay đầu chết từ lâu chứ không phải là người bị thương.

Tráng đinh nhận rõ xác chết, ghen ngào :

- Lão Ngũ... Lão Ngũ chết thê thảm thế này! Quân khôn kiếp...

Bụi cây trước mặt bỗng sột soạt lay động. Tráng đinh kinh hoàng, tay nắm chặt mã tấu trong tay trở mắt nhìn.

Từ sau bụi cây một đầu người nhô lên trong khi tiếng sấm nổ rền ở chân trời và gió mạnh bắt đầu thổi.

- Một đầu người nhô lên!

Nhưng không phải đầu người. Đó là một đầu quý. Một bộ mặt quý gớm ghiếc.

Ánh chớp lóe lên, bộ mặt quý lấp lánh ánh vàng. Thì ra đó là chiếc mặt nạ bằng đồng, chế theo hình mặt quý và vô cùng đáng ác.

Hai lỗ mắt sâu hoắm và trong hai lỗ mắt đó, đôi mắt lấp lánh sáng quắc chiếu những tia rợn người nhìn thẳng đĩnh.

Tên trắng đĩnh rú lên một tiếng hãi hùng lùi lại một bước.

Một tiếng cười gằn trong bụi cây, kẻ đeo mặt nạ bằng đồng từ trong bụi cây nhảy vọt ra nhanh như lần chớp. Hắn mặc toàn đen y phục đặc dị, mép áo viền trắng như thể kẻ có tang.

Trắng đĩnh có lẽ đã luyện qua võ nghệ, tay cầm thanh mã tấu vội múa lên nghênh địch.

Nhưng bóng đen đeo mặt nạ bằng đồng đã buông một chuỗi cười rùng rợn. Thanh gươm dài trong tay hắn vung lên loang loáng phát chiều số kỳ ảo.

Keng! Phập! Thanh đao trong tay trắng đĩnh đã bay đi mất. Liên sau đó, lưỡi kiếm của kẻ đeo mặt nạ xuyên vào tim tên trắng đĩnh, kẻ xấu số chỉ kịp kêu lên một tiếng ngắn ngủi, ngã vật ra tắt thở.

Người đeo mặt nạ cười gằn, quay đầu lại, giơ tay ra hiệu về phía bụi cây. Lập tức từ bụi cây nhảy ra một người phục sắc y hệt; cũng đeo mặt nạ bằng đồng, cũng bộ y phục toàn đen viền trắng.

Cả hai nhìn nhau khề gật đầu, nhảy vọt lại bên hai tử thi. Mỗi người dùng chân đá cho mỗi tử thi lật úp xuống, lưng hướng lên trời. Rồi ánh kiếm lóe lên hoa mắt. Phập phập!

Trên lưng mỗi tử thi đã có hai vết chém chéo nhau thành hình chữ thập.

Trong lúc này thì trong mấy căn nhà của trang trại đã hoàn toàn náo loạn. Tiếng hò hét quát tháo chen lẫn với tiếng binh khí gươm giáo chạm vào nhau chan chát.

Thì ra kẻ địch đã do bốn ngã tiến vào trang trại.

Hai kẻ đeo mặt nạ nhìn nhau, bỗng rú lên một tiếng, phi thân nhảy về phía trang trại, để tiếp ứng cho đồng bọn đã bắt đầu khởi sự.

Căn đại sảnh ở trang trại nằm chính giữa, bên ngoài có tấm biển lớn viết mấy chữ đại tự “Kim Gia Trang”.

Bên trong cánh chiến đã toi bời. Có tới năm kẻ đeo mặt nạ bằng đồng, mặc y phục đen xông vào chém giết loạn đả. Bất cứ già trẻ lớn bé trong trang trại đều bị những lũ đeo mặt nạ bằng đồng hạ sát hết. Thấy người ngón ngang. Tiếng hò hét quát tháo vang dội.

Nhưng bọn trắng đĩnh thô lỗ chỉ có sức khỏe không có võ nghệ làm sao chống lại được kẻ địch, những người bí mật nhưng võ công xuất chúng.

Người duy nhất cảm cự được với bọn chúng là một ông già quắc thước, trong cách phục sức biết ngay là chủ nhân của trang trại này. Nhưng quả bất địch chúng. Phe địch lại thêm hai tên từ ngoài nhảy vào và loạn sát.

Ba tên đeo mặt nạ sử dụng trường kiếm vây đánh chủ nhân cầm bảo đao. Ông già đã phải lùi dần, mặc dầu đao pháp loang loáng, gạt đông đỡ tây, chứng tỏ một công phu chân truyền của môn phái chính tông.

Một gia nhân bị vết thương chém sạt bả vai, máu me đầm đìa từ phí nhà trong bỗng chạy ra kêu lớn :

- Kim lão gia! Phu nhân bị chúng hại rồi.

Đường đao củ ông già bỗng rối loạn, đôi mắt vị Trang chủ ứa lệ... Ông lại lùi nữa.

Trong khi đó phía nhà trong cảnh chém giết cũng toi bời.

Những tên đeo mặt nạ bằng đồng như những lũ ác quỷ xông xáo mọi nơi, chém giết tàn sát tất cả, như thể mấy con hổ đói nhảy vào đàn dê.

Một thanh niên tuần tú trạc hai mươi tuổi tay cầm trường kiếm đang gục xuống bên xác một thiếu phụ đã lớn tuổi, mặc võ trang, nhưng đã bị một vết thương chí tử ở ngực, máu lênh láng khắp sân nhà, bên cạnh mấy xác của những người đàn bà khác có vẻ như là nha hoàn.

Thanh niên quỳ gối bên cạnh thiếu phụ, ôm mặt nức lên :

- Mẫu thân... Mẫu thân...

Bỗng nhiên một gia nhân từ ngoài chạy vào hốt hoảng :

- Kim công tử. Lão gia dặn bảo công tử mau thoát thân. Bọn chúng kéo đến nữa. Xin công tử đi ngay.

Thanh niên bỗng chồm lên, găm thét :

- Không! Không... ta không chạy trốn đâu hết.

Tên gia nhân vừa nói bỗng “hự” lên một tiếng rồi ngã gục xuống. Một mũi kiếm từ phía bên ngoài đã xuyên qua người hắn. Một chuỗi cười rừng rợn nổi lên, rồi một bóng người đeo mặt nạ nhảy vào.

Thanh niên gầm thét như điên cuồng, nhảy xổ lại tấn công tới tấp. Người đeo mặt nạ bằng đồng cười gằn, đưa kiếm lên gạt và chém trả một đòn nhanh như gió.

Chỉ đầu được vài hiệp, thanh niên đã hạ phong rõ rệt.

Bên ngoài có tiếng kêu lớn :

- Cháy! Cháy! Chúng đốt nhà...

Lửa nổi lên nhờ sức gió lan đi nhanh không thể tả. Bọn gia nhân ở bên ngoài chết lả. Cả mấy chục người đều bị hạ, kẻ chết nằm bên vũng máu, kẻ bị thương rên rỉ lết đi để tránh lửa tấp tới.

Một lão bộc ôm ngực bò vào trong nhà hồn hển gọi :

- Kim công tử, lão gia bị hại rồi..

Thanh niên gầm lên một tiếng đau đớn khi nghe tin cha chết. Nhưng lúc này mồ hôi chàng toát ra đầm đìa, kiếm pháp đã bắt đầu rối loạn.

Một ánh kiếm hoa lên, lão bộc gục xuống không kêu được một lời. Kẻ vừa nhảy vào là một tên đeo mặt nạ bằng đồng, gọi bạn :

- Bằng hữu mau thanh toán hắn đi cho rồi, nhiệm vụ của bọn ta đã xong.

Kẻ đầu với thanh niên gạt đầu đáp lại, bỗng vùng mạnh thanh trường kiếm.

“Xoảng!” Thanh kiếm của thanh niên bỗng bị văng ra xa. Thanh niên kinh hoàng nhảy lùi lại để tránh, nhưng kẻ đeo mặt nạ bằng đồng cười khanh khách nhảy vút đuổi theo, hoa lưỡi guom chém thẳng xuống đầu người thanh niên.

Mặc dầu võ công kém kẻ địch, thanh niên vốn là đệ tử danh môn chính phái, tập luyện võ nghệ từ nhỏ. Dẫu bước hiểm nghèo, chàng vẫn tự mình giải cứu được.

Lợi dụng chiếc cột nhà chàng, chàng nghiêng mình ôm lấy cột né tránh.

“Phập” lưỡi kiếm chém vào cột gỗ.

Không ngờ trong lúc vội vàng, thanh niên vấp phải từ thì một nha hoàn, chàng ngã xấp.

Lưỡi kiếm trong tay kẻ đeo mặt nạ bằng đồng vùng lên, loang loáng dưới ánh lửa cháy đã lan đến hông căn phòng, rồi “phập” chém xuống trúng lưng thanh niên, khiến chàng rú lên một tiếng gục xuống nằm im lủn.

Kẻ đeo mặt nạ cười gằn, gươm kiếm chém xuống thêm một nhát nữa “phập”. Lưng người thanh niên bị hai nhát kiếm chém chéo nhau thành hình chữ thập.

Lưỡi chém lên lưng đối thủ thành hình chữ thập có vẻ là dấu hiệu riêng của nhóm người đeo mặt nạ bằng đồng. Vì tất cả những người bị chúng giết hại trong trang trại đều mang vết thương như vậy.

Sau khi chém xong thanh niên, tên đeo mặt nạ lùi lại, co chân đạp bức tường bằng tre và cây đang cháy cho lửa bén vào các rèm cửa, bàn ghế, đồ đạc trong phòng.

Thi hành xong thủ đoạn, tên đeo mặt nạ cười gằn :

- Chỉ lát nữa bọn chúng sẽ ra than hết!

Mấy tên kia cũng vừa làm xong nhiệm vụ kéo đến, bỗng cười lên khanh khách, rồi cả bọn giơ tay ra hiệu, nhảy vọt ra ngoài biến mất.

Bên ngoài con giông đã bắt đầu, mấy hột mưa đầu đầu đổ xuống lác đác, nhưng không thể nào dập tắt ngọn lửa đang bốc lớn.

Trang trại lúc này yên tĩnh hẳn sau một lúc náo loạn ghê người.

Thấy người nằm la liệt, máu chảy thành vũng đen dưới ánh lửa rực. Những kẻ bị thương rên rỉ cũng không còn nữa, vì trước khi bỏ đi, bọn đeo mặt nạ đã giết cả những người bị thương.

Nhưng trong căn phòng phía sau, chàng thanh niên chưa chết. Hai vết chém ở sau lưng làm máu chảy chan hòa nhưng chỉ làm chàng ngất đi.

Khi lửa cháy bén tới gần, chàng bỗng rên rỉ, rồi tỉnh lại.

Ngẩng đầu lên nhìn các xác chết la liệt xung quanh và nhìn ngọn lửa cháy căn nhà mình, chàng đau đớn gục xuống, không muốn sống nữa.

Nhưng chỉ lát sau khi lửa cháy bắt đầu nóng bỏng, bản năng ham sống lại thức tỉnh, chàng rên rĩ bò ra khỏi ngôi nhà đang cháy.

Mưa bắt đầu nặng hạt, nhưng lửa vẫn cháy. Chàng thanh niên bị thương nặng, song nhờ những giọt mưa mát mẻ làm chàng tỉnh táo.

Chàng cố lết ra phía sau nhà, nơi để chuồng ngựa. Con ngựa thân thuộc thấy chủ bò đến, hí lên có vẻ vui mừng.

Chàng thanh niên gắng gượng tháo sợi dây buộc dây cương, rồi rên rĩ leo lên mình ngựa, thúc ngựa chạy ra ngoài.

Kẻ địch đã rút đi từ lâu. Trang trại đã cháy khét lẹt. Hoàn toàn vắng vẻ và đau thương.

Chàng thanh niên thúc ngựa ra đường.

Vì vết thương quá nặng chàng nằm gục trên mình ngựa.

Ngoài cỏ trông lại ngôi nhà cháy gần tàn, mắt người thanh niên mờ lẹ. Chàng biết tử thi của cha mẹ chàng lúc này đã vùi trong đồng tro tàn, nhưng chàng không thể lưu luyến nơi đây được nữa. Bọn kẻ thù chắc sẽ còn đến nữa để kiểm tra kết quả... chàng phải rời ngay nơi đây, tìm cách... báo thù.

Con ngựa thuần thục chạy đều đều trên con đường cái thẳng về hướng thành Nam Xương. Thanh niên nằm gục trên mình ngựa, hai tay ôm chặt lấy cổ ngựa, nhiều lúc chàng mê đi, nhưng hai tay vẫn không rời cổ ngựa.

Giông tố nổi âm ầm. Mưa nặng hạt, sấm rền từ phía, những lần chớp sáng lờ mờ...

Trên lưng thanh niên, áo ngoài bị vết chém làm rách lúc này để lộ cả vết thương ra ngoài. Nước mưa tưới xuống hòa lẫn với máu rõ xuống chân ngựa.

Nhưng con ngựa vẫn chạy đều đều, đem chủ nó đến nơi quen thuộc.

Từ trang trại đến thành Nam Xương có tới bảy, tám dặm đường. Nhưng chỉ khoảnh khắc sau con ngựa đã phi tới đầu thành.

Con ngựa đưa chàng thanh niên thẳng vào trong thành. Đường phố lúc này không có một bóng người, trong con giông bão.

Qua một vài phố vắng, con ngựa dừng bước trước một tòa nhà rộng lớn, bên ngoài có tường bao bọc và cánh cổng của đóng kín.

Thanh niên thấy ngựa dừng bước, liền bừng tỉnh. Chàng định tuột xuống ngựa, nhưng tay đã yếu chàng ngã lăn xuống đất.

Chàng thanh niên rên rĩ, thở hổn hển bò tới cánh cửa đứng lên. Chàng cầm vòng sắt tròn ở trên cánh cửa, đập vào thành tiếng loảng xoảng, rồi gục vào cửa chờ đợi.

Bên ngoài giông tố vẫn tiếp diễn, mưa mỗi lúc mỗi nặng hột hơn.

Chàng thanh niên rên rĩ, nhăn nhó lộ vẻ đau đớn hết sức, cố gượng thều thào :

- Kỳ... Kỳ lão bá... có nhà... không... nói giùm với ông hộ... có tôi... tôi đến.

Hai tên quân gia vội nói :

- Có... có nhà.

Hai người vừa nói, vừa cúi xuống ôm chàng thanh niên lên đem chàng vào trong đại sảnh, đặt chàng trên một chiếc trường kỷ.

Lúc này ngồi trên ghế trên sảnh đường, chàng không bị nước mưa dội vào người nữa, tuy nhiên trên trán chàng vẫn còn lăn tăn mấy giọt nước. Đó là những giọt mồ hôi, vì quá đau đớn nên chàng xuất hàn đầm đề.

Mấy phút sau, chợt có tiếng chân người từ phía nội đường tắt tã bước ra, trong chớp mắt đã thấy hai bóng người chạy vội ra tới sảnh đường.

Lúc này trời đã gần hoàng hôn, lại có thêm mưa gió giông tố, nên trong sảnh lờ mờ tối.

Hai bóng người chạy ra, đã quát bảo gia nhân :

- Thắp đèn lên!

Lập tức có người mang đèn lại, hai người mới rào vội bước đến trước mặt chàng thanh niên bị thương.

Trong hai người, một là ông già khoảng sáu mươi tuổi, còn một người nữa trung niên vào trạc bốn mươi tuổi, nét mặt oai phong hùng khí, mới trông qua cũng hiểu ngay đó là một tay võ lâm cao thủ.

Ông già tiến lên một bước, nét mặt đầy vẻ kinh ngạc, kêu lên :

- Kim hiền điệt! Cháu làm sao thế?

Thanh niên, trên mặt lộ vẻ đau khổ phần uất, giọng nói hết sức kích động :

- Gia phụ chết mất rồi... còn cháu... cháu bị trọng thương!

Người trung niên hừ lên một tiếng căm giận, vội hỏi :

- Kê nào hạ độc thủ vậy?

Chàng thanh niên chống hai tay lên kỹ, mình phục xuống, để lộ vết thương kinh khủng trên lưng cho hai người trông thấy.

Đột nhiên cả ông già lẫn người trung niên biến hẳn sắc mặt, bất do sự chủ, nhảy vội một bước lùi lại.

Cả hai lúc đầu có vẻ khí phách anh hùng xiết bao, vậy mà lúc này không ai có thể bảo họ là anh hùng hảo hán.

Cả hai có vẻ như đã trông thấy một vật ma quái ghê gớm, khiến họ sợ hãi đến cùng cực, đồng thời họ có vẻ như đã thấy một tai ương đại họa kinh khủng giáng xuống đầu họ. Mặt họ nhợt nhạt như người chết, toàn thân họ run rẩy.

Chàng thanh niên cúi xuống như vậy rồi lại gắng gượng nhịn đau, ngồi thẳng người lên, nói :

- Kỳ bá phụ, cháu...

Chàng chỉ nói được bốn tiếng, rồi ngưng bật, không sao thốt ra được lời nào nữa và ngã lăn ra bất tỉnh.

Thì ra từ lúc bị trọng thương tới giờ, chàng đã cố gắng quá nhiều, lại thêm phải ôm lưng ngựa xông pha mưa gió mới về được đến đây, bởi vậy lúc này chàng đã hoàn toàn kiệt sức, không sao gượng được nữa.

Hai người đứng trước mặt chàng, một người là chủ căn nhà này.

Đó là người trung niên, anh em kết nghĩa với phụ thân chàng thanh niên.

Người trung niên đó tên hiệu là Ngân Điều - Kỳ Á Phong. Còn ông già là sư huynh của Kỳ Á Phong tên gọi là Bạch Nhiêm Bá - Thuần Vu Kỳ. Cả hai đều là những nhân vật có tên tuổi trên chốn giang hồ.

Cũng vì trông thấy hai người này, chàng thanh niên chợt thấy lòng hy vọng báo cừu bùng nổi, nên trong tâm quá kích động, chàng mới ngất đi như vậy.

Sau khi chàng thanh niên chết giấc, hôn mê bất tỉnh, Kỳ Á Phong và Thuần Vu Kỳ đứng lặng im, đưa mắt nhìn nhau.

Cả hai có vẻ kinh dị hết sức, ngay cả đến hơi thở cũng dồn dập, hờ hển.

Thuần Vu Kỳ chỉ tay vào thanh niên đang ngất lịm, lên tiếng hỏi người trung niên :

- Sư đệ, có... có phải đây là... do những người trong Câu Hồn bang hạ độc thủ không?

Dáng điệu của Kỳ Á Phong lúc đó lộ vẻ ngần ngại, bất nhẫn, hình như Kỳ Á Phong không muốn nhìn thấy sự thật đó chút nào, song biết rằng không sao tránh được.

Kỳ Á Phong đáp :

- Ngoài Câu Hồn bang ra, còn có ai chém người bị thương và để lại trên lưng hai nét rạch như hình chữ thập thế này?

Bạch Nhiêm Bá - Thuần Vu Kỳ kinh sợ nói :

- Sư đệ, việc này không phải chuyện đùa đâu.

Kỳ Á Phong đứng lặng im nhìn thanh niên bị thương, không nói một lời.

Thuần Vu Kỳ lại nói :

- Sư đệ, tôi là sư huynh của sư đệ, không phải tôi muốn khuyên sư đệ làm điều bất nhân bất nghĩa, nhưng sư đệ thử nghĩ lại xem, nếu sư đệ ra tay cứu nó, gây thù với bọn Câu Hồn bang, tức là sư đệ rước lấy cái họa tan cửa nát nhà đó!

Thuần Vu Kỳ nói đến chữ “tan cửa nát nhà”, Kỳ Á Phong rùng mình.

Kỳ Á Phong ngẩng đầu lên nói :

- Sư huynh, tôi cùng phụ thân nó, cùng xưng là Kim Ngân Song Điều thế cùng sinh cùng tử, thân thiết như tay chân. Nếu tôi không giúp cứu nó, thì làm

sao cho phải lẽ?

Thuần Vu Kỳ giậm chân nói :

- Sur đệ, vấn đề không phải là như thế, việc đáng lo là việc căn cơ gia sản của sur đệ cứu Kim Điều không biết đã gây thù chuốc oán với Câu Hồn bang từ bao giờ, nay mới gặp họa này. Thăng bé vừa nói Kim Điều đã chết rồi, coi tình hình này toàn thể gia đình Kim Điều chỉ có một mình nó trốn thoát. Sur đệ dù có hy sinh cả gia thế và tính mạng đi nữa, cũng không cứu được nó nữa đâu.

Kỳ Á Phong đứng lặng người một lát rồi hỏi :

- Theo ý kiến của sur huynh, bây giờ phải làm thế nào?

Giữa lúc đó thanh niên đã bắt đầu hồi tỉnh lại. Chàng khẽ mở mắt trông thấy Kỳ Á Phong và Thuần Vu Kỳ chỉ đứng trước mặt mình nói chuyện, mà không ra tay cứu chạy ngay cho vết thương của mình, nên chàng lấy làm lạ vô cùng.

Chợt thấy Kỳ Á Phong hỏi như vậy, chàng lại càng ngạc nhiên hơn nữa.

Chàng cố nhin đau, mím mồm không rên rỉ, mắt lại nhắm lại như cũ.

Thuần Vu Kỳ trả lời :

- Trong lúc thăng bé này đang hôn mê bất tỉnh, ta đem nó ra vứt bỏ ở ngoài đường, như vậy không còn liên lụy gì đến chúng ta nữa. Giải pháp giản dị như vậy, nhưng chỉ sợ Câu Hồn bang có tai mắt khắp nơi, biết nó đã đến đây rồi. Ta phải hành động ngay mới được.

Những lời nói của Thuần Vu Kỳ đập vào tai chàng thanh niên nằm nhắm mắt ở trước mặt, mỗi chữ, mỗi câu, nghe rõ mồn một.

Trong lòng chàng thật vô cùng đau đớn và phẫn uất.

Tuy vậy chàng vẫn yên lặng không lên tiếng.

Đó mới chỉ là lời nói của Thuần Vu Kỳ. Họ Thuần chỉ quen biết sơ phụ thân của chàng, không có liên lạc thâm tình, có lẽ vì vậy mà y có thái độ tệ bạc.

Chàng có ý chờ lời đáp của Kỳ Á Phong, để xem người anh em kết nghĩa với phụ thân chàng nói như thế nào.

Trong thâm tâm, chàng thanh niên đã tưởng tượng chắc thế nào Kỳ Á Phong cũng nghiêm giọng trách mắng Thuần Vu Kỳ là người vô tình vô nghĩa.

Song lo chờ mãi, chẳng thấy Kỳ Á Phong nói gì hết.

Chàng thanh niên cảm thấy lửa giận bốc lên đầu bùng bùng, thương thế mỗi lúc một đau đớn thêm, tưởng không chịu nổi nữa.

Chàng mở mắt nhìn thấy Kỳ Á Phong có vẻ do dự bất quyết.

Cố nhin đau, chàng thanh niên vụt cười lớn, lên tiếng :

- Hai vị chớ lo ngại làm gì cho hại sức khỏe. Tôi không cần đợi hai vị ra tay vứt tôi ra khỏi cửa đâu. Tôi tự đi lấy được.

Nói dứt lời, chàng nín hơi vận khí, cố sức đứng lên, song hai chân chàng run rẩy, người lão đảo, chỉ chực ngã.

Vì chàng dùng sức, miệng vết thương trên lưng chàng thanh niên lại bung ra, huyết tươi nhỏ xuống ròng ròng, đau thấu tâm can.

Tuy vậy chàng vẫn kiên quyết quay mặt đi. Không thèm nhìn lại Kỳ Á Phong và Thuần Vu Kỳ một lần nào nữa. Chàng loạng choạng bước ra phía cửa.

Đi được vài bước, chàng thấy mắt hoa lên như thể có muôn ngàn ngôi sao nhảy múa trước mặt.

Kỳ Á Phong quyết hy sinh

Nghiến răng chịu đựng, chàng thanh niên dần bước, lão đảo đi ra cửa. Chàng đã biết mình phải chết ở ngoài đường dưới cơn mưa bão, còn hơn là chết trong nhà Ngân Điều Kỳ Á Phong, nhất là chết trước mặt con người hèn nhát.

Lúc này chàng thanh niên cảm thấy hơi hận hết sức. Chàng nghĩ tại sao không nằm trên lưng ngựa, cứ thế chạy thẳng, cho tới khi chảy hết máu trong người rồi tắt thở? Tại sao còn đến nhà này làm gì cho thêm nhục.

Chàng vẫn loạng choạng bước đi thêm bảy tám bước nữa. Máu trên lưng chàng chảy xuống chân rồi xuống đất, thành thử mỗi bước chân chàng đi để lại những dấu vết chân máu, trông thật hãi hùng ghê sợ.

Bạch Nhiễm Bá Thuần Vu Kỳ đứng trông theo chàng thanh niên, khe khẽ thở dài.

Trong khi đó, Ngân Điều Kỳ Á Phong, cũng nhìn theo nhưng trên mặt Kỳ Á Phong lộ vẻ cực kỳ đau khổ.

Chàng thanh niên bị thương lúc này đã bước ra tới cửa, chàng dừng lại để nặng nhọc đưa tay lên đẩy cánh cửa.

Cánh cửa vừa mở, nước mưa ở bên ngoài lập tức theo gió tạt bắn ào vào.

Đột nhiên Kỳ Á Phong chạy về phía chàng thanh niên, miệng kêu lớn :

- Kim hiền diệt!

Chàng thanh niên như không nghe tiếng gọi khẩn cấp đó. Chàng tiếp tục bước ra ngoài.

Nhưng Kỳ Á Phong đã nhảy vọt ra, thân hình nhanh nhẹn như chim bay, thoáng một cái đã đứng chắn trước mặt thanh niên và nói lớn :

- Kim hiền diệt! Cháu hãy quay lại. Ta sẽ chữa vết thương cho cháu.

Kỳ Á Phong nói một cách cương quyết, đột ngột khiến chàng thanh niên giật mình hỏi :

- Ông nói sao?

Phía trong sảnh, Thuần Vu Kỳ cũng kêu lớn :

- Sư đệ, sư đệ điên à!?

Lúc đó, nét mặt của Kỳ Á Phong hết sức kiên quyết, chẳng nói chẳng rằng tiến lại bên thanh niên, đưa tay ra đỡ chàng và dìu chàng trở lại trong sảnh.

Kỳ Á Phong quay lại nói với ông già :

- Sư huynh, đệ làm người tuy chẳng giám xưng là một trang hảo hán, song cũng không phải là hạn người hèn nhát thấy người sắp chết mà không ra tay cứu giúp.

Trên nét mặt bị thương của người thanh niên lúc đó hiện rõ nét hừng khởi và cảm phục.

Thuần Vu Kỳ tức giận vô cùng, bàn tay hần vồ xuống mặt bàn một churòng thật mạnh, nghe rầm một tiếng. Mặt bàn gỗ dày như vậy đã bị thùng xuyên qua.

Người nội công còn non kém muốn vồ một churòng thùng qua mặt bàn như vậy chẳng phải là chuyện dễ dàng.

Hơn nữa lỗ thùng ở trên mặt bàn lúc đó hiện rõ hình bàn tay, với năm ngón rành rẽ phân minh, như thể bị dao hay cưa sắc bén cắt theo hình bàn tay người vậy.

Sở dĩ Thuần Vu Kỳ có công lực kinh người như thế là vì hần đã bao năm khổ luyện một ngón tuyệt kỹ của sư môn tên gọi là Hồng Sa Churòng. Lúc này, quá tức giận sư đệ của hần là Kỳ Á Phong đã không nghe lời hần khuyên bảo, nên hần đã dùng tới sáu thành công lực của môn Hồng Sa Churòng.

Sau khi vồ thùng bàn, Thuần Vu Kỳ lớn tiếng nói :

- Sư đệ, như vậy là sư đệ muốn chết, không thiết sống nữa đó. Sư đệ không nghĩ đến vợ con nữa hay sao? Câu Hồn bang ra tay dữ dằn ác độc vô cùng, ai ai cũng biết. Sư đệ... sư đệ...

Hần nói đến đó, không biết vì quá khích động, hay vì kinh hãi câu nói đứt quãng luôn, không tiếp tục được nữa.

Khuôn mặt Kỳ Á Phong lúc đó có vẻ hết sức thống khổ, hai mắt nhắm nghiền, mồ hôi trên trán vã ra, nhỏ xuống từng giọt.

Một lúc sau Kỳ Á Phong mới nói :

- Sư huynh, anh giúp tôi dẫn vợ con tôi rời khỏi nơi đây được không?

Thuần Vu Kỳ gay gắt hỏi lại :

- Đi khỏi đây? Mà đi đâu? Dù có đi đến chân trời góc biển Câu Hồn bang cũng không buông tha, chúng sẽ đuổi đến tận cùng. Chỉ có cách tống ngay tên tiểu tử này ra khỏi cửa họa may, mới xong mà thôi.

Nét mặt Kỳ Á Phong đanh lại như sắt thép, da mặt một màu xám ngắt. Chàng nói :

- Sư huynh, ý tôi đã quyết rồi!

Thuần Vu Kỳ tiến lên một bước, dẫn mạnh từng tiếng :

- Tôi không cho phép sư đệ hành động đại đột như vậy.

Đột nhiên Kỳ Á Phong bật ra một chuỗi cười dài, hai mắt tia ra hào quang sáng quắc, chiếu thẳng vào mặt Thuận Vu Kỳ.

Cái nhìn đầy vẻ quang minh chính đạo và uy nghiêm đó khiến Thuận Vu Kỳ không tự chủ được, phải lùi lại một bước, rồi lùi nữa... lùi nữa về phía sau.

Kỳ Á Phong chờ hần lùi đến sáu, bảy bước mới xẵng tiếng nói :

- Ngươi lấy tư cách gì cản trở việc làm của ta?

Thuận Vu Kỳ môi nấp máy như muốn nói, song không thốt ra được một lời nào ra khỏi mồm.

Kỳ Á Phong đưa tay lên, miệng quát lớn :

- Ngươi đi khỏi đây mau!

Về mặt, dáng người của Thuận Vu Kỳ lúc đó thật hết sức khổ sở, trong lòng hần đang có hai ý nghĩ tương phản tranh đấu kịch liệt ở lại hay bỏ đi?

Nhưng hần nghĩ không lâu. Đột nhiên hần quay người đi, không nói một lời, bước thẳng ra đến cửa, rồi nhảy luôn ra ngoài đường, thân hình biến mất vào đêm tối, giữa cơn mưa gió rào rào.

Chuẩn bị đối phó Câu Hồn bang

Trong sảnh, chàng thanh niên bị thương khẽ ngược đầu lên nói :

- Kỳ thế bá, cháu... cháu chẳng cam tâm làm liên lụy đến bác.

Kỳ Á Phong thờ dài :

- Kim hiền đệ, cháu chớ có nói như vậy, chẳng thà gọi ta là loài súc sinh bất nhân bất nghĩa cho xong. Đại trượng phu ở đời sao lại sợ chết, chết vinh còn hơn sống nhục...

Kỳ Á Phong nói đến đó, chợt nghĩ đến thủ đoạn ác độc hơn lang sói của bọn Câu Hồn bang, một mình chết đã đành, nhưng còn vợ con rồi cũng không thoát khỏi tay chúng.

Ý nghĩ đó khiến Kỳ Á Phong đau xót, bất giác mấy giọt lệ anh hùng tuôn trào lăn tăn chảy lên má.

Chàng thanh niên vội nói :

- Thế bá, cháu... cháu xin đi đây!

Kỳ Á Phong nghiêm hần sắc mặt lại, vẻ cứng cỏi lại hiện rõ :

- Cháu chớ có nói bậy nữa. Ngoài vết thương ở lưng cháu có bị nội thương không?

Chàng thanh niên đáp :

- Cháu không bị nội thương. Vết thương ở lưng cháu cũng khá sâu... Cháu đã liều chết, may thoát được về đây.

Kỳ Á Phong gật đầu :

- Như vậy càng hay. Sư môn của ta có một thứ thuốc gọi là Hồng Linh Cao chuyên trị ngoại thương rất thần diệu. Chỉ trong nửa giờ, vết thương sẽ cầm máu, miệng vết thương bít lại. Nội trong hai ngày cháu sẽ hoàn toàn bình phục.

Nói đoạn, Kỳ Á Phong vỗ tay vào nhau ra hiệu. Lập tức có hai người trông như quân gia chạy lại.

Kỳ Á Phong nghiêm nét mặt nói :

- Hai người, một người vào phòng riêng của ta lấy Hồng Linh Cao đem lại đây, còn một người đi nói ngay với phu nhân, lập tức dắt Vân nhi, do cửa sau rời bỏ nhà này. Ngươi nói rõ với phu nhân phải đi thật xa, càng xa càng hay, không được trở lại đây tìm ta nữa.

Hai người quân gia là người thân tín của Kỳ Á Phong. Khi trước Kỳ Á Phong còn là Tổng tiêu đầu, hai người nay là thuộc hạ đắc lực của ông.

Cả hai tuy vũ công thuộc loại tầm thường, nhưng suốt đời bôn tẩu giang hồ, dọc ngang Nam Bắc, họ có kiến thức hết sức rộng rãi.

Nghe Kỳ Á Phong nói như vậy, hai người ngạc nhiên. Ngần người ra.

Một người liền hỏi :

- Tổng tiêu đầu, có... chuyện gì vậy?

- Ta đã gây thù với bọn Câu Hồn bang rồi. Hai người mau đi thông báo với mọi người, rời khỏi nhà này đi ngay.

Hai người kinh ngạc, im lặng một lúc không nói gì. Đến một phút sau, cả hai mới cùng bật cười lớn, nói :

- Tổng tiêu đầu, ông nói gì vậy? Ai có thể bỏ chạy được, chớ hai chúng tôi theo ông đã bao năm nay, làm sao có thể bỏ ông đi trốn trong lúc này?

Kỳ Á Phong buồn rầu nói :

- Hai người không chạy đi, ở lại đây phòng có ích gì?

Hai người cười đau khổ, hỏi lại :

- Tổng tiêu đầu, chẳng phải chúng tôi dám mạo muội, nhưng nói thật ra, vừa rồi ông quyết định ra tay cứu Kim công tử, như vậy cũng có thể nói: phòng có ích gì?

Kỳ Á Phong giật mình khẽ giật đầu :

- Hai người nói đúng, vậy bỏ đi hay ở lại là do các người tự quyết định. Bây giờ hãy mau đem Hồng Linh Cao lại đây, và nói với phu nhân, gấp gấp đem Vân nhi đi trốn tránh thật xa.

Hai người mừng rỡ dạ lớn :

- Đa tạ Tổng tiêu đầu đã hiểu rõ lòng chúng tôi.

Nói dứt lời, cả hai vội vã do cửa bên chạy ra khỏi sảnh.

Kỳ Á Phong đặt tay hữu lên ngực chàng thanh niên bị thương, vận bản thân công lực, truyền nhập vào người chàng.

Một lát sau, người quản gia phụ trách đi lấy Hồng Linh Cao đã trở lại tay cầm một chiếc hộp bằng tre già, đưa cho Kỳ Á Phong.

Kỳ Á Phong vội tiếp lấy hộp đó, mở nắp hộp ra. Nắp hộp vừa mở, một mùi hăng hắc, rất khó ngửi đã xông lên mũi mọi người.

Bên trong hộp có chứa một chất màu đỏ như huyết, đặc như keo.

Kỳ Á Phong lấy ngón tay quét chất cao đỏ đó, bôi lên vết thương của thanh niên. Vết thương đang tấy, nóng bùng, bỗng gặp chất thuốc cao mát lạnh nên dịu đi ngay. Chỉ lát sau thanh niên thấy hết đau.

Bôi hết nửa hộp cao thì toàn thể miệng vết thương đã bị cao lấp kín. Á Phong lấy miếng vải trắng đắp lên chỗ bôi thuốc cao, rồi băng bó lại.

Thanh niên thấy dễ chịu, nhắm mắt lại dưỡng thần.

Kỳ phu nhân nhất quyết theo chồng

Đang lúc băng bó, chợt thấy phía hậu đường có tiếng ầm ầm vang ra.

Chàng thanh niên vội mở mắt nhìn trộm Kỳ Á Phong, thấy nét mặt Kỳ Á Phong tuy hết sức thống khổ, song thập phần cương quyết.

Kỳ Á Phong buộc xong vết thương của chàng thanh niên, thì đột nhiên cửa bên hông của sảnh đường bị đẩy mạnh, mở tung ra, ầm một tiếng lớn.

Từ phía cửa đó, “bịch” “bịch” hai bóng người bị đẩy vào trong sảnh, ngã lăn trên nền nhà, không đứng lên được nữa.

Kỳ Á Phong và thanh niên vội nhìn kỹ, cả hai đều giật mình kinh ngạc.

Thì ra hai người vừa nhảy vào sảnh và ngã chổng gọng đó chính là hai quản gia.

Kỳ Á Phong khiếp hãi thẳm, tự nhủ :

- Bọn Câu Hồn bang sao đến mau quá vậy?

Nhưng ngay lúc đó, từ phía nhà trong một tiếng đàn bà quát tháo vọng ra :

- Á Phong!

Kỳ Á Phong và thanh niên cùng quay đầu lại nhìn về phía cửa nhà trong.

Một người đàn bà gầy ốm, khổ mặt xương, hai gò má nhô cao, trông hết sức xấu xí, song lại đầy vẻ anh phong凛冽, tuổi trạc bốn mươi, tay dắt một

cô con gái nhỏ, lối mười lăm, mười sáu tuổi, dáng điệu vẻ người cũng giống hệt bà ta, từ trong nhà nhảy ra.

Cô gái nhỏ có vẻ thích thú, vui sướng, nhưng nét mặt người đàn bà thì thật rõ là đang tam bành thịnh nộ.

Kỳ Á Phong trông thấy hai người đó, vội vã nói :

- Nương tử, sao mình chưa đem Vân nhi đi trốn còn ở lại đây làm gì?

Chàng thanh niên cũng vội cúi đầu chào :

- Kính chào Bá mẫu, chào Vân muội muội.

Người đàn bà hừ một tiếng, chân bước lẹ như cắt, thoáng một cái đã đến trước mặt Kỳ Á Phong.

Chân vừa bước tới, tay người đàn bà đã vung lên, đâm thẳng vào mặt Kỳ Á Phong một quyền khá mạnh.

Ngon đòn đánh nhanh như gió, Kỳ Á Phong đang lúc bất ngờ, không bao giờ đỡ gạt hay tránh né kịp, bị trúng luôn một chưởng, nửa mặt đỏ ửng sưng vù lên.

Kỳ Á Phong vội lui một bước, kêu lên :

- Nương tử, mình điên rồi sao?

Thiếu phụ lớn tiếng nói :

- Mi là tên súc sinh vô tình vô nghĩa! Khi xưa ta mù mắt mới lấy ngươi làm chồng.

Cô bé đứng cạnh có vẻ thích chí, vỗ tay reo :

- Hay, má nói hay quá!

Người đàn bà trung niên đó chẳng phải ai xa lạ, chính là vợ của Kỳ Á Phong, tên gọi Ngọc Phụng Chu Quỳnh, có tiếng là người có tính tình nóng nảy hung hăng.

Chàng thanh niên cũng như Kỳ Á Phong đã từng biết bà tính nóng như Thiên lôi, La sát, nên không lấy làm lạ.

Tuy nhiên, cả hai người vẫn chưa hiểu vì lẽ gì bà nổi cơn thịnh nộ ghê gớm như vậy.

Kỳ Á Phong vốn rất yêu quý vợ, và lại biết nàng tuy hung hăng song rất tốt bụng, tận tình tận nghĩa đối với chồng con, bởi vậy ông không tức giận mà chỉ hỏi :

- Nương tử, mình nói như vậy là có ý thế nào?

Ngọc Phụng Chu Quỳnh tiến lên một bước, cất giọng lạnh lạnh nói :

- Nghĩa vợ chồng bao giờ cũng phải sống chết có nhau, gặp nạn cùng chịu, gặp phúc cùng hưởng. Hôm nay ông gây thù chuốc oán với Câu Hồn bang, rồi lại bảo tôi một mình chạy thoát thân, để mặc ông một mình đối phó với chúng. Ông thật là người vô tình vô nghĩa, tôi quyết cùng ông sống mái một phen, cho biết tay nhau.

Nói đoạn bà múa chưởng vù vù như gió thổi, xông lại tấn công chồng liền.

Kỳ Á Phong vội chuyển mình né tránh, liên bộ thối lui, thoát khỏi bốn chưởng tấn công liên tiếp của vợ.

Kỳ Á Phong vội kêu lên :

- Nương tử hãy ngừng tay! Thật tôi có lỗi với mình!

Chu Quỳnh hừ một tiếng, giọng nói đã bớt gay gắt :

- Nếu không có Kim Hiền diệt ở đây hôm nay, tôi quyết không dung tha ông một cách dễ dàng như vậy được.

Chàng thanh niên vội bước lên hai bước kính cẩn nói :

- Cháu xin Kỳ bá mẫu hãy tạm thời dẹp bớt cơn thịnh nộ. Sở dĩ Kỳ thế bá cháu muốn bá mẫu và em Vân thoát khỏi nơi đây, là vì quá lo lắng cho sự an nguy của bá mẫu cùng em Vân...

Chàng chưa nói dứt lời, nét mặt Chu Quỳnh đã xa sầm, bà quát lớn :

- Kim Ngang Tiêu, người nói gì mà thôi thế?

Kim Ngang Tiêu chính là tên chàng thanh niên bị thương chạy đến nhà này.

Chàng đã từng biết bà Bá mẫu này tính nóng như lửa, ăn nói lỗ mắng, hành vi hết sức quái gở.

Bị Chu Quỳnh quát mắng, chàng chưa kịp tìm lời bào chữa, thì Chu Quỳnh vẫn chưa hết tức, lại quát bảo chàng với một giọng rất nghiêm nghị :

- Ngang Tiêu, cha mẹ cháu đã chết rồi, bây giờ ta tạm thay quyền mẹ cháu, phải lắng tai nghe mấy lời ta dạy đây.

Kim Ngang Tiêu vội chấp tay cung kính :

- Diệt nhi xin nghe lời bá mẫu giáo huấn.

Chu Quỳnh gạt đầu hài lòng, dịu giọng nói :

- Hiện nay cháu chưa có vợ, nhưng sau này cháu thành gia thất rồi, cháu phải đối xử với vợ cháu cho phải đạo. Cháu như thế nào thì cũng phải cho vợ cháu chịu như thế, đồng sinh đồng tử như chim liền cánh, cây liền cành. Tuyệt đối cháu không được bắt chước lối cư xử của thế bá cháu.

Kim Ngang Tiêu không khỏi tức cười, tự nhủ mấy người ở đây và cả chàng nữa, tai họa lúc này đến đầu đến cổ, chỉ trong khoảnh khắc nữa sẽ táng mạng vì tay kẻ thù, còn nói chi đến việc lấy vợ với chàng lấy vợ.

Tuy nghĩ vậy chàng không dám để lộ ra sắc mặt, vội vã chấp tay cúi đầu :

- Những lời bá mẫu chỉ dạy, cháu suốt đời không quên.

Nét mặt của Chu Quỳnh lúc đó đã thấy dịu đi nhiều. Bà quay lại gọi con :

- Vân nhi con hãy ra thăm hỏi anh Ngang Tiêu con.

Thiếu nữ chạy lại trước mặt Kim Ngang Tiêu ngẩng đầu lên nói :

- Ngang Tiêu ca ca, lần trước anh cùng Kim bá bá, Kim bá mẫu đến đây, đã đến trên hai tháng rồi. Bây giờ Kim bá bá và Kim bá mẫu đã chết rồi hả anh? Kẻ nào ra tay giết hại hai bác thế?

Áo nhuyễn giáp chia đôi

Suốt một ngày một đêm vừa qua, Kim Ngang Tiêu gặp biết bao biến cố bi thảm hãi hùng dồn dập, khiến chàng không còn chút thời giờ nghĩ lại những việc đã qua.

Lúc này chàng nghe thấy thiếu nữ hỏi, như gọi lại nỗi thống khổ trong lòng chàng, bất giác từ đôi mắt đỏ lệ tuôn trào chảy dài xuống má.

Cô gái tính tình còn ngây thơ, nhìn thấy Kim Ngang Tiêu sa lệ, liền bảo :

- Con trai lớn tuổi thế này, làm sao động một tí đã khóc rồi!

Kim Ngang Tiêu vội nói :

- Vân muội muội, anh Kim Ngang Tiêu đâu có phải hạng người dễ than khóc nhỏ lệ?

Cô gái nghiêm trang nói :

- Đại trượng phu chỉ nhỏ máu chó không nhỏ lệ. Bất cứ gặp tình cảnh như thế nào cũng không được khóc!

Kim Ngang Tiêu nghe nói, trong lòng có chút hổ thẹn. Chàng vội chùi nước mắt đáp :

- Vân muội muội, cô nói rất đúng.

Kỳ Á Phong và Chu Quỳnh đứng bên, lặng lẽ nhìn đôi thanh niên thiếu nữ, nét mặt của hai ông bà lộ vẻ thương xót, pha lẫn một niềm hi vọng.

Kỳ Á Phong nói :

- Nương tử, nếu mình không chịu chạy thoát thân, dĩ nhiên thì không ép, tuy nhiên còn Vân nhi...

Chu Quỳnh không đợi chồng nói dứt lời, bà đã nói ngay :

- Tính nết Vân nhi như thế nào, chắc ông chẳng lạ gì. Liệu nó có chịu bỏ trốn không?

Kỳ Á Phong thờ dài một tiếng, không nói gì nữa.

Chợt thấy Chu Quỳnh cho tay vào trong ngực áo, lấy ra một vật gì cuộn tròn. Đến lúc mở ra mới thấy rõ đó là một cái áo giáp hộ thân.

Áo giáp đó đủ che trước ngực và sau lưng, màu trắng, dưới ánh đèn lóng lánh như có hào quang, không biết dệt bằng chất tơ gì.

Chu Quỳnh cầm áo giáp đó đưa ra trước mặt Kim Ngang Tiêu rồi hỏi :

- Kim hiền đệ, cháu có biết đây là vật gì không?

Kim Ngang Tiêu gật đầu :

- Cháu biết. Đó là một báu vật rất có danh trong võ lâm, tên gọi là Ngân Lân Giáp.

Ngọc Phụng Chu Quỳnh nói :

- Đúng. Chiếc áo Ngân Lân Giáp này là vật báu do cha ta truyền lại cho ta.

- Cháu mau mau mặc nó vào người.

Kim Ngang Tiêu biết rằng chiếc áo nhuyễn giáp đó là do tơ của một thứ nhện trắng rất hiếm thấy, dệt thành hết sức mềm mại nhẹ nhàng, nhưng kiên cố bền bỉ không thể tượng.

Một khi mặc áo giáp đó vào người không còn sợ đao thương, kiếm sắc chém bị thương. Giả sử đối phương nội công cực cao, chưởng trúng mấy chưởng cực mạnh, áo giáp hộ thân mềm mại này cũng sẽ hóa giải cả sức mạnh nội công của đối phương.

Áo nhuyễn giáp tơ nhện đó quả thực là một thứ võ lâm chí bảo. Mấy năm trước đây, các tay anh hùng hảo hán gây ra một trận phong ba dữ dội trong võ lâm, cũng vì định tranh đoạt chiếc áo giáp này vậy.

Vì biết thế, Kim Ngang Tiêu nghe thấy Chu Quỳnh bảo chàng mặc áo đó vào người, dĩ nhiên chàng không thể nào giám nhận lãnh thứ bảo vật quý giá đó.

Kim Ngang Tiêu vội lớn tiếng nói :

- Bá mẫu, việc này đệ nhi không thể nào tuân lệnh bá mẫu được. Xin bá mẫu đưa áo giáp cho Vân muội mặc.

Chu Quỳnh lộ vẻ không vui, nói :

- Cháu coi chúng ta là hạng người như thế nào nên mới nói vậy?

Trong lòng hết sức kích động, Kim Ngang Tiêu nói lớn, giọng cương quyết :

- Dù có giết chết ngay cháu, cháu cũng không thể tuân mệnh.

Chu Quỳnh thấy chàng quyết tâm như vậy, đành ngậm người ra.

Chợt nghĩ ra một cách, bà nói :

- Được, nếu vậy ta làm thế này.

Chu Quỳnh liền mở rộng chiếc áo giáp, hai tay lần tìm các đường khâu, nhẹ nhàng rút ra hai sợi tơ nhỏ tấp, trắng như bạc.

Tức thì chiếc áo giáp bị phân thành hai mảnh.

Chu Quỳnh cầm hai mảnh giáp đó đưa cho Kim Ngang Tiêu và cô gái, nói :

- Hai đứa chúng bay, mỗi đứa một mảnh, lót vào trong áo để che lấy sau lưng. Bọn Câu Hồn bang hạ thủ giết người đều có thói rạch chém sau lưng để ghi dấu chữ thập. Có hai mảnh giáp này hộ vệ sau lưng, ta mong hai đứa bây có thể sống sót thoát thân.

Ngọc Phụng Chu Quỳnh quả là một kỳ nữ hiếm có trên đời.

Mấy câu nói của bà vừa rồi rõ rệt là những lời sinh ly tử biệt. Đại họa lâm đầu, vậy mà bà tuyệt nhiên không lộ một vẻ nào bi thảm kinh hãi trên nét mặt.

Kim Ngang Tiêu còn đang do dự, cô gái đã đón ngay lấy hai mảnh áo giáp, ném một mảnh cho Ngang Tiêu và nói :

- Thôi đừng lồi thối nữa. Mau lót vào lưng áo đi.

Đọc giả đã rõ cô gái đó là con của Kỳ Á Phong, tên gọi độc tự là Vân, tức là Kỳ Vân.

Nàng là con một, được cha mẹ hết sức thương yêu. Kỳ Vân còn nhỏ tuổi, lười mười lăm hay mười sáu, dung mạo tuy không đến nỗi quá xấu xí như mẹ nhưng cũng trán rộng và gồ, lưỡng quyền cao, mũi rậm như chổi rể, miệng rộng đến mang tai, quả thật không thể nào gọi nàng là “mỹ nhân” được.

Chẳng những thế, hành động tác phong, tính nết khí phách của nàng giống hệt như mẹ.

Kim Ngang Tiêu vội tiếp lấy mảnh áo giáp, mắt đầy lệ, chàng cảm động nói :

- Thế bá, bá mẫu, cháu...

Ngọc Phượng Chu Quỳnh vội xua tay :

- Ngang Tiêu, cháu lại nói chuyện vô ích rồi đó!

Kim Ngang Tiêu biết rằng đối với tấm lòng tốt quá cao cả của Kỳ Á Phong và Chu Quỳnh chàng không thể nào dùng lời nói biểu lộ tất cả tấm lòng cảm kích tri ân của mình.

Chàng đành im lặng cầm mảnh áo.

Ngang lúc đó, Kim Ngang Tiêu và Kỳ Vân cởi áo ngoài ra, lột chiếc áo giáp vào phía sau lưng áo, dùng sợi tơ nhện bền chắc buộc chặt lấy người, sau đó mới mặc áo ngoài vào.

Thuần Vu Kỳ táng mạng dưới tay Câu Hồn bang

Hai quân gia ngã dưới đất, đứng dậy đi ra ngoài từ lúc hai vợ chồng chủ nhân còn bận động thủ với nhau, bấy giờ đã quay trở vào nói :

- Thừa Tống tiêu đầu, mọi người trong nhà đều rời khỏi nhà rồi.

Kỳ Á Phong hỏi :

- Mưa đã tạnh chưa?

Hai người cùng đáp :

- Chưa tạnh.

Kỳ Á Phong lặng im suy nghĩ, không nói gì nữa.

Hai quân gia lui về góc sảnh đường, chấp tay đứng chờ lệnh.

Sau một lúc náo nhiệt tán loạn, bầu không khí trong nhà đột nhiên yên tĩnh hẳn, chỉ còn nghe thấy nước mưa rơi rào rào phía bên ngoài, thỉnh thoảng lại điểm thêm một tiếng sấm sét ầm ầm từ phương trời xa chuyển lại.

Im lặng một lúc lâu, Chu Quỳnh bỗng lên tiếng :

- Vân nhi, con có đem theo khí giới đó không?

Kỳ Vân đáp :

- Dạ, có đây.

Nói đoạn nàng vung tay lên, lập tức có tiếng leng keng, một cây Luyện Tử thương đã ở trong tay nàng từ bao giờ.

Luyện Tử thương là một loại binh khí ngoại môn, dài lối năm thước (tàu) bằng thép ghép cực tốt, lưỡi thương độ năm tấc, bén nhọn vô cùng.

Loại binh khí này rất khó tập luyện cho thành. Trước đây, ông ngoại của Kỳ Vân tức là phụ thân của Chu Quỳnh là một nhân vật có tên tuổi lớn lao trong võ lâm về môn Luyện Tử thương này.

Từ lúc lên năm tuổi, Kỳ Vân đã tập luyện Luyện Tử thương, do ông ngoại chỉ dạy.

Đến năm nàng mười hai tuổi, ông ngoại nàng qua đời, nàng đã trở thành một cô gái sử dụng Luyện Tử thương rất tinh thực.

Năm nay Kỳ Vân mười lăm tuổi, võ nghệ càng tinh tiến, mỗi lần xuất thủ, cây Luyện Tử thương trong tay nàng múa phát ra những âm thanh “vi vu”.

Chu Quỳnh cười khanh khách nói :

- Vân nhi, từ trước đến nay con chưa thực sự chiến đấu bao giờ. Đêm nay con sẽ được đánh một trận thỏa lòng đó.

Kỳ Vân cười :

- Dạ đúng, cơ hội này chẳng phải dễ có.

Hai mẹ con Chu Quỳnh cười nói thản nhiên, như coi tai họa sắp đến không vào đây cả. Thật không ngờ phận nữ nhi can trường như vậy.

Chu Quỳnh đưa mắt nhìn về phía cửa đại sảnh, thuận tay kéo một chiếc ghế dài ở cạnh đó, vận sức cầm lên một tay rồi ném mạnh về phía cửa.

Trường kỷ bay vèo đụng phải cánh cửa gỗ lim đang đóng chặt, nghe rầm một tiếng, hai cánh cửa đổ ra ngoài.

Lập tức nước mưa ở bên ngoài ào vào, trong chớp mắt cả một khoảng trước đại sảnh đã ướt sũng.

Cửa đã mở rộng, bên ngoài thỉnh thoảng lóe lên một làn chớp nhoáng trông rõ những hạt mưa đang bay theo gió. Con mưa lớn ít thấy.

Kỳ Á Phong nhìn ra cửa một lát, quay đầu lại hỏi :

- Kim hiền đệ, khí giới của cháu còn đó không?

Kim Ngang Tiêu đưa tay xuống bên cạnh sườn lần chuôi kiếm và đáp :

- Dạ, có đây.

Kỳ Á Phong bỗng vung tay, một tia lấp lánh lóe lên dưới ánh đèn, từ trong tay áo bay vút ra một ngọn chủy thủ lóe bảy tấc, cắm phập lên bàn.

Người trong võ lâm thường nói, binh khí ngắn càng nguy hiểm. Song le dùng một lưỡi chủy thủ dài bảy tấc làm binh khí thì quả là việc rất ít người dám làm.

Cây chủy thủ của Kỳ Á Phong đã làm ông nổi danh trên chốn giang hồ. Mỗi lần vũ động lưỡi dao ngắn ngủi này biến hóa vô ngần và nó đã từng áp đảo biết bao địch thủ.

Sấm vẫn rên rĩ, điểm theo những tiếng sét kinh người. Chớp vẫn loang loáng trên bầu trời.

Trong đại sảnh, lúc này mọi người im lặng, không một tiếng động.

Trong lòng mọi người đều hiểu rõ rằng bọn Câu Hồn bang có tai mắt khắp nơi. Việc Kim Ngang Tiêu đến nhà này, nhất định chúng đã biết rõ rồi.

Bởi vậy đêm nay bọn chúng sẽ tìm đến đây sinh sự.

Lối nửa giờ sau, đột nhiên mọi người nghe thấy một tiếng kêu vô cùng thảm thiết từ phía xa vọng lại.

Trong sảnh đường, sáu người cùng biến sắc.

Tiếng kêu mỗi lúc một gần rồi thấy “bịch” một tiếng, cánh cổng ở phía tường rào bên ngoài bị người đẩy mạnh, bật tung ra, liền sau đó một bóng người lao đảo chạy vào trong sảnh đường.

Vừa vào đến trong nhà, người đó đã ngã gục, mặt úp xuống đất, không nhúc nhích được nữa.

Mọi người định thần nhìn kỹ, thấy người vừa chạy đến, chẳng phải ai xa lạ, chính là Bạch Nhiễm Bá Thuần Vu Kỳ.

Trên lưng Thuần Vu Kỳ có hai vết chém rất sâu, vết dọc vết ngang, chồng lên nhau thành hình chữ thập. Máu tươi tuôn xối xả.

Kỳ Á Phong vội tiến lên một bước, miệng thét :

- Đem Hồng Linh Cao lại đây mau!

Thuần Vu Kỳ khê nghiêng đầu, ngẩng mặt lên. Ở góc mồm ông, một dòng máu tươi rỉ chảy.

Bộ râu trắng xóa, khiến Thuần Vu Kỳ có tước hiệu là Bạch Nhiễm Bá (ông lão có râu trắng) lúc này đã nhuộm đỏ máu hồng.

Thuần Vu Kỳ thều thào nói :

- Vô... vô ích... thôi...

Kỳ Á Phong vội nói :

- Sư huynh, sư huynh!

Đầu Thuần Vu Kỳ ngã xuống “cộp” một tiếng đụng vào nền nhà.

Kỳ Á Phong gọi thêm mấy câu nữa, đột nhiên từ cửa sảnh đường, một giọng nói lạnh như băng vọng vào :

- Khỏi phải nói nữa, hần không nghe được nữa đâu!

Câu Hồn bang xuất hiện

Lúc đó mọi người toàn thần chú ý đến Thuần Vu Kỳ nên không biết ngoài cửa có người xuất hiện.

Nghe thấy tiếng nói đó, mọi người trong nhà giật mình ngẩng đầu nhìn ra cửa.

Ngay chính giữa cửa, bốn người đứng từ lúc nào, theo một hàng thành hình chữ nhất.

Quần áo của bốn người cực kỳ kỳ dị, toàn một màu đen tuyền, nhưng lại viền vải trắng, khiến cho bất cứ ai mới nhìn thấy cũng phải rợn người vì lối phục sức âm u tang tóc đó.

Hon nữa, cả bốn người đều đeo một thứ mặt nạ bằng đồng giống hệt nhau, trông rất hung ác, thành thử không thể nào biết rõ mặt mũi của bốn người như thế nào.

Lúc bấy giờ, sắc mặt của Kỳ Á Phong hoàn toàn trấn tĩnh. Ông cất tiếng thân nhiên hỏi :

- Bọn các ngươi đã đến đó hả?

Bốn người cùng tiến lên một bước, tiếp liền phía sau lại thấy bốn người khác đứng gần hàng ở cửa.

Bốn người người sau hoàn toàn giống hệt bốn người đứng trước, nghĩa là đầu và mặt chụp mặt nạ bằng đồng, y phục màu đen có viền trắng.

Như vậy tất cả có tám người bí mật xuất hiện.

Ngọc Phượng Chu Quỳnh ngồi trên ghế, không một cử động nhỏ.

Nàng cất tiếng lạnh lùng :

- Bọn súc sanh chúng bây đánh hơi kẻ cũng giỏi đó!

Trong tám người đó, lập tức có một người lên tiếng đáp :

- Đa tạ Kỳ phu nhân khen ngợi.

Chu Quỳnh cười nhạt một tiếng hỏi :

- Chúng bây kéo nhau đến đây những tám đứa, như vậy là nhất định phải đạt được mục đích mới chịu đẩy, phải không?

Người vừa lên tiếng liền đáp :

- Chính thị. Từ trước đến nay Câu Hồn bang không bao giờ đi ra ngoài quy củ. Một khi xuất thủ, nhất định phải đạt được mục đích.

Chu Quỳnh cười lớn :

- Nghe nói bọn Câu Hồn bang các ngươi có lệ là đối với những người sắp bị hạ thủ, các ngươi cũng có thể nói rõ tên tuổi các tay cầm đầu trong bang, ngay cả đến tên Bang chủ các ngươi cũng có thể nói ra cho biết. Vậy thử nói cho ta nghe.

Độc giả nên biết câu hỏi của Ngọc Phượng Chu Quỳnh không phải là không có nguyên nhân.

Nguyên lai ba chữ “Câu Hồn bang” tuy đã gieo khủng khiếp trong khắp võ lâm, ai ai nghe thấy cũng phải kinh hồn tán đờm, nhưng thật ra Câu Hồn bang là một tổ chức vô cùng bí mật.

Câu Hồn bang là gì? Như thế nào? Không ai được biết.

Lần đầu tiên võ lâm nghe thấy ba chữ Câu Hồn bang là khoảng mười hai năm trước đây. Lúc đó, tại Thành Đô, thuộc tỉnh Tứ Xuyên, bỗng xảy ra một vụ ám sát ghê gớm. Toàn thể gia đình của một Tổng tiêu đầu, tên gọi Thiểm Điện Kiếm Vạn Phiêu, tổng lãnh ba mươi bảy nhà phiêu cặc, trong có một đêm, cả già trẻ lớn bé, đều bị sát hại không sót một người.

Ngay cả đến bảy môn đồ đắc ý nhất của vị Tổng tiêu đầu đó, đêm hôm ấy ở nhà, cũng không thoát chết.

Đó là vụ đầu tiên. Từ đó trở đi, cứ khoảng nửa năm, hay năm ba tháng, lại có một nhân vật tên tuổi trong võ lâm bị sát hại toàn gia.

Sau khi giết người một cách hết sức bí mật, hung thủ đều lấy máu tươi của nạn nhân viết lên tường ba chữ lớn “Câu Hồn bang”.

Từ khi toàn gia Thiểm Điện Kiếm Vạn Phiêu bị sát hại, các nhân vật thuộc chính phái đã truy cứu dò xét tung tích, sào huyệt của Câu Hồn bang, đồng thời tìm hiểu xem tên thủ lĩnh Câu Hồn bang là ai, tên tuổi như thế nào.

Vậy mà cho đến nay, mười hai năm đã trôi qua, cuộc truy cứu vẫn không kết quả.

Trong khoảng thời gian đó, những người trong võ lâm chỉ biết được rằng Câu Hồn bang rất bí mật, nhưng lại rất đông thuộc hạ, có tai mắt ở khắp nơi.

Thí dụ mỗi lần muốn triệu tập lối mười cao thủ để hành sự, Câu Hồn bang thực hiện được ngay, chẳng có gì khó khăn.

Có điều đặc biệt là lúc hành động hay họp mặt cùng nhau. Người trong Câu Hồn bang đều đeo mặt nạ bằng đồng, trừ hai con mắt, còn tuyệt nhiên mặt mũi không lộ ra ngoài.

Thành thử chính người trong bang cũng không hề biết nhau, mà chỉ nhận qua khẩu hiệu hay do chiếc mặt nạ cùng lối phục sức.

Hơn nữa, một khi Câu Hồn bang hành động hạ thủ, tuyệt nhiên không bao giờ lưu lại người nào sống sót để nói chuyện lại.

Kẻ bị chúng sát hại, đều bị rạch ở lưng hai vết thương hình chữ “thập”.

Trong võ lâm đồn đại rằng Câu Hồn bang có lệ trước khi giết ai, đều nói cho người đó rõ những bí mật của bang hội này.

Song le, từ mười hai năm nay, không có một người nào bị Câu Hồn bang chiếu cố đến mà còn sống sót để thuật lại cho người khác nghe.

Bởi vậy sự bí mật của Câu Hồn bang hoàn toàn chưa ai thấu hiểu chút nào.

Trong suốt mười hai năm, số người bị hại về tay Câu Hồn bang rất nhiều. Nạn nhân đều là những nhân vật trong võ lâm, Chính phái có, Tà phái cũng có, Hắc đạo Bạch đạo cũng bị tai họa của Câu Hồn bang.

Vì thế Câu Hồn bang trở nên kẻ thù công khai của toàn thể võ lâm.

Song là hành động của Câu Hồn bang xuất thần quỷ mật, bao năm nay không có cách gì đối phó được.

Thành thử võ lâm đâm ra kinh hãi, lâu dần không ai dám có hành động gì gây thù chuốc oán với Câu Hồn bang.

Và lại, đến khi quá sợ, người ta đâm nghi ngờ những người chung quanh mình, vì lẽ không hiểu những người đó có phải Câu Hồn bang hay không?

Lý do là tại bọn Câu Hồn bang khi xuất thủ hành động đều đeo mặt nạ bằng đồng, không bao giờ lộ mặt thật ra ngoài.

Đến khi thi hành xong thủ đoạn, chúng lại bỏ mặt nạ xuống giấu cất ở một nơi, tức thì hung thủ lại trở thành một người như muôn vàn người khác.

Bởi vậy ngay cho đến cả bạn bè thân thích, hay thân tín như vợ con, đệ tử cũng có thể là người của Câu Hồn bang. Vậy còn biết tin ai được nữa.

Chính vì thế, mười hai năm nay, một bầu không khí kinh hoàng nghi kỵ luôn luôn bao trùm võ lâm. Đồng thời các môn các phái cũng phải dè dặt canh chừng chúng đệ tử môn đồ, chẳng những không giám thu nạp người lạ mà ngay cả đến môn đồ thân tín hiện hữu cũng đôi khi bị loại ra ngoài hay tạm thời cho nghỉ về quê quán.

Tình trạng đó quả thật là một thảm họa cho toàn thể võ lâm.

Trong khi đó, lối từ mười năm trở lại, Câu Hồn bang được thể cang hoành hành dữ dội, số người ngấm ngầm từng phục bọn chúng càng ngày càng đông.

Cũng có nhiều nhân vật danh môn chính phái, võ công cao cường dũng cảm phi thường, coi cái chết nhẹ tựa lông hồng, thấy tình trạng đó động lòng nghĩa hiệp từ bi đã dùng mọi phương pháp để dò la Câu Hồn bang.

Có người đã giả vờ phục tùng, tham gia Câu Hồn bang, hầu tìm cách điều tra những bí mật của tổ chức này.

Song là những người đó đều thất bại thê thảm, chỉ một chút sơ suất, những người đó dù võ công cao siêu đến bậc nào cũng lập tức bị hại một cách tàn nhẫn, tứ chi bị chặt đứt lìa, thân vứt ở nơi hoang địa, gần nơi cư trú để người nhà nhặt xác về.

Số người chết như vậy chẳng phải ít, do đó những người trong võ lâm lại càng táng đờm kinh hồn, tưởng như Câu Hồn bang là một thế lực bất khả xâm phạm..

Vợ chồng Kỳ Á Phong quyết từ chiến Câu Hồn bang

Sau khi thấy Câu Hồn bang xuất hiện, Ngọc Phượng Chu Quỳnh đã thăm tính, bên phía Câu Hồn bang có tất cả tám người, bên phía mình kể cả con gái Kỳ Vân cùng Kim Ngang Tiêu cũng chỉ có bốn người.

Tuy nhiên, ngoài bốn người đó lại còn có hai quân gia trọng nghĩa nhất định không chịu đào tẩu thoát thân. Có điều đáng tiếc là hai người này tuy có lòng trung nghĩa thật, nhưng võ công của họ quá non kém, nên thật ra họ cũng chẳng giúp đỡ được vợ chồng Kỳ Á Phong bao nhiêu.

Ngọc Phượng Chu Quỳnh tính tình hết sức khảng khái, anh hùng, cho nên đầu nàng biết đêm nay khó lòng thoát hiểm, nàng cũng không chịu có thái độ sợ sệt hèn yếu trước bọn tám tên Câu Hồn bang.

Trái lại Chu Quỳnh còn lớn tiếng mắng nhiếc Câu Hồn bang, đồng thời định hỏi cả lai lịch và những sự bí mật của bọn chúng nữa.

Thấy Chu Quỳnh lên tiếng hỏi như vậy, cả bọn tám tên Câu Hồn bang đều cười lớn có vẻ chế diễu.

Trong bọn chúng, một tên lớn tiếng nói :

- Chu Quỳnh, trong Câu Hồn bang quả thật có lệ như vậy. Chúng ta sẽ nói sự thật cho ngươi rõ, khi ngươi sắp... tắt thở. Thuận Vu Kỳ cũng đã biết sự bí mật của Câu Hồn bang, có điều là hắn phải mang sự bí mật đó xuống suối vàng.

Ngọc Phượng Chu Quỳnh cười nhạt :

- Té ra bọn súc sanh cầm thú chúng bây không dám cho ai biết rõ tông tích hết.

Cả tám tên bịt mặt cùng tức giận “hừ” lên một tiếng.

Chợt thấy tên một trong bọn chúng giơ tay làm hiệu, tức thì cả tám tên tản ra, đứng thành vòng tròn, vây quanh Chu Quỳnh, Kỳ Vân, Kỳ Á Phong, Kim Ngang Tiêu vào giữa.

Lúc đó Kỳ Vân và Kim Ngang Tiêu đứng sát bên nhau.

Kỳ Vân hiểu rõ đại họa đã giáng xuống gia đình nàng, song tuyệt nhiên sắc mặt cô gái không có chút gì kinh hãi.

Kỳ Á Phong thấy đối phương đứng thành thế trận và cùng một lúc tám tên bịt mặt nạ cùng vung tay một lượt, trên tay mỗi tên đã thấy một thanh gươm sáng quắc, các mũi kiếm rung rung, chĩa thẳng vào bốn người đứng giữa vòng vây. Nét mặt thản nhiên, Kỳ Á Phong trầm giọng nói :

- Khoan hãy hạ thủ. Ta có vài lời muốn nói.

Một tên trong bọn Câu Hồn bang khinh khinh đáp :

- Muốn nói gì, nói mau lên!

Kỳ Á Phong cười nhạt :

- Ta chẳng có gì cần nói với bọn mi hết.

- Ta chỉ nói với người nhà ta thôi.

Hai quân gia táng mạng

Tên vừa nói với Kỳ Á Phong bỗng trầm thanh kiếm xuống, đường kiếm lóc lên, nhanh không thể tượng.

Hắn chỉ mũi kiếm vào hai quân gia đứng ở góc nhà nói :

- Trước hết hãy cho hai tên này đi trước dọn đường cho chủ.

Lập tức trong bọn tám tên có một tên nhảy vọt ra, vung thanh trường kiếm tạo thành một ánh hào quang sáng loáng, trong khi mũi kiếm phát ra những tiếng “vi vu” rợn người.

Kỳ Á Phong và Chu Quỳnh trông thấy thế kiếm đó không khỏi giật mình.

Đường kiếm vung ra có uy thế mãnh liệt như vật, khiến hai vợ chồng Kỳ Á Phong hiểu ngay rằng kẻ đó chẳng những có kiếm pháp cực cao, mà ngay cả nội công, công phu cũng chẳng phải tầm thường.

Kỳ Á Phong thầm nghĩ tên vừa nhảy lên đó xét ra võ công chẳng kém gì mình, hắn lại bị kẻ khác sai bảo như thế, chắc địa vị của hắn trong Câu Hồn bang chỉ vào hạng thấp kém.

So sánh như vậy, Kỳ Á Phong có thể tạm hiểu biết võ công của những tên khác như thế nào.

Trong lúc Kỳ Á Phong và Chu Quỳnh còn đang giật mình lo ngại, làn kiếm đã lóc lên như chớp, đồng thời máu tươi vọt ra như tưới.

Hai người quân gia rú lên một tiếng thảm thiết, lập tức ngã gục xuống đồng máu trên nền nhà.

Tên Câu Hồn bang vừa ra tay hạ thủ hai người, thân pháp nhanh nhẹn vô kể. Sau khi đâm chết hai người quân gia, hắn liền hỏi kiếm chuyển mình, hai chân liền tiếp đá móc vào hai từ thi vừa ngã vật, khiến hai xác người dựng đứng lên.

Nhanh như chớp nhoáng, ánh kiếm lại hoa lên, “soạt soạt soạt soạt”, một loạt bốn nhát kiếm phóng ra, mau không thể thương tượng.

Hai xác chết chưa kịp ngã vật xuống lần nữa, trên lưng mỗi tử thi đã thấy xuất hiện hai vết chém ngang dọc hình chữ thập, vết thương sâu hoắm trông thật rợn người.

Thi hành xong thủ đoạn, tên đó lập tức thu kiếm, thân hình di chuyển chớp nhoáng, nhảy về chỗ cũ như trước.

Mấy động tác của hắn: xuất kiếm, hạ sát, đá tử thi, lưu lại bốn vết chém, tất cả đều diễn ra trong khoảnh khắc, dễ thường chỉ vài ba giây đồng hồ.

Trước diễn biến quá mau lẹ đó Kỳ Á Phong và Chu Quỳnh kinh hoàng lặng người, hiểu rằng tên vừa xuất thủ, võ công có lẽ còn hơn cả hai người nữa.

Lời trời trăng trước khi quyết tử

Hai vợ chồng Kỳ Á Phong đưa mắt nhìn nhau, cái nhìn đã lộ vẻ tuyệt vọng đau đớn.

Kỳ Á Phong đưa tay vẫy Kỳ Vân và Kim Ngang Tiêu :

- Hai đứa bây lại đây ta bảo.

Trong lúc những sự việc vừa qua liên tiếp xảy ra. Kim Ngang Tiêu lòng rần đánh lại như sắt đá.

Vết thương ở trên lưng chàng không thấy đau đớn nữa. Trong huyết quản máu chàng sôi lên, lòng chàng đã cương quyết chuẩn bị cùng tám tên Câu Hồn bang một trận tử chiến.

Chàng đang định nhìn sắp sửa ra tay quyết liệt, chợt thấy Kỳ Á Phong vẫy gọi, bất giác kinh ngạc ngẩn người. Kỳ Vân đứng bên chàng, khẽ lấy khuỷu tay hích vào người chàng và nói :

- Kim đại ca, anh làm sao thế. Cha em gọi, anh không nghe thấy sao?

Kim Ngang Tiêu gật đầu :

- Dĩ nhiên nghe thấy chứ!

Hai người rảo bước tiến lại bên Kỳ Á Phong.

Chờ cho hai người tới trước mặt, Kỳ Á Phong hạ thấp giọng thật nhỏ, khẽ nói :

- Kim hiền đệ, Vân nhi, tối hôm nay bất luận sự tình như thế nào, hai con cũng phải tìm cách trốn khỏi nơi này.

Kim Ngang Tiêu và Kỳ Vân nghe thấy Kỳ Á Phong nói như vậy, liền ngẩn người ra ngạc nhiên.

Trên đời này có ai còn muốn chết dưới tay bọn Câu Hồn bang nữa, nhưng làm thế nào mà trốn thoát được bây giờ.

Không chờ hai người hỏi han lời thôi, Kỳ Á Phong thì thầm thật nhỏ :

- Vân nhi, lúc bắt đầu động thủ tác chiến, ta cùng mẹ con sẽ tận lực đón đánh bốn tên. Hai con cũng giả vờ tận lực ứng chiến, nhưng chỉ trong ba chiêu đầu, các con phải lập tức bỏ chạy. Chưa chắc bọn chúng đề phòng kịp, vì không ngờ hai con bỏ chạy ngay như vậy.

Kỳ Vân vội nói :

- Cha, con không...

Kỳ Á Phong không cho nàng nói hết câu, đã chặn ngang :

- Vân nhi, đây là những lời nói tới hậu của cha. Chẳng lẽ con không nghe lời cha hay sao?

Kỳ Vân nghiêng răng mím lại, bộ mặt đã chẳng lấy gì làm đẹp đẽ của cô gái, lúc này lại càng xấu hơn nữa.

Trên khuôn mặt Kỳ Vân vẽ bi thương hiện rõ, nhưng đôi mắt sáng quắc của nàng bùng lên một tia lửa căm thù, không hề có một giọt nước mắt nào.

Kỳ Á Phong lại nói :

- Nếu may mắn mà các con thoát thân được đêm nay, các con hãy theo hướng Bắc chạy thật mau, đến Nghi Xương Thành tìm Thái sư thúc của Kỳ Vân, tạm thời lánh nạn ở đó ít lâu.

Kỳ Vân mím môi, nét mặt đánh lại, không nói một lời.

Kim Ngang Tiêu khẽ nói :

- Thưa, có phải vị đó là Vô Hình Kim Hoàn Nhạc Kỳ lão anh hùng không?

Kỳ Á Phong gật đầu :

- Đúng. Sư phụ ta chết rồi, ông ấy là sư thúc ta, tất nhiên sẽ trông nom đến hai con.

Kim Ngang Tiêu nét mặt đau khổ, lắc đầu :

- Kỳ thế bá, lưng cháu đã bị Câu Hồn bang lưu dấu tích, dù cháu có thoát khỏi đêm nay, bọn Câu Hồn bang cũng chẳng buông tha cháu nào. Như vậy làm hại đến nhà Nhạc lão anh hùng làm gì nữa?

Kỳ Á Phong trầm giọng nói :

- Kim hiền đệ. Ta với cha cháu có nghĩa tám lạng (kết anh em), tình thân như tay chân. Nay cha cháu đã chết rồi, lời nói của ta cũng như lời giáo huấn của cha cháu, chẳng lẽ cháu không nghe hay sao?

Kim Ngang Tiêu thở dài đau đớn, liếc mắt nhìn Kỳ Vân.

Chợt thấy Kỳ Á Phong lại nói :

- Hai con còn sống ngày nào, phải nhớ mối thù Câu Hồn bang sát hại toàn gia, hoành hành sát hại vô lâm, không được phút nào quên.

Ác chiến: Kim Ngang Tiêu và Kỳ Vân đào tẩu

Cùng lúc ấy, hai bóng người với hai lưỡi kiếm sáng loáng từ trong nhà nhảy theo ra.

Trong khoảng thời gian chớp mắt, Kim Ngang Tiêu còn kịp liếc mắt nhìn vào trong đại sảnh, thấy một bên chân Kỳ Á Phong máu đã nhuộm đỏ, còn Chu Quỳnh ngực bên trái đã bị một vết thương, máu vọt ra.

Song thân pháp của hai người vẫn anh dũng hiên ngang vô cùng.

Hai thứ binh khí của vợ chồng Kỳ Á Phong, hai loại hoàn toàn khác nhau, dài ngắn, cứng mềm, song mỗi chiêu mỗi vũ đều phối hợp với nhau chặt chẽ, luôn luôn vũ động hết sức ngoạn mục.

Ngọn chùy thủ và cây nhuyễn tiên lúc nào cũng xoắn chặt lấy bọn Câu Hồn bang (lúc này chỉ còn sáu tên ở trong nhà) như cầm giữ chúng lại không cho chúng tự do hoành hành.

Dĩ nhiên, người có võ học tới trình độ cao siêu có thể nhìn thấy ngay tình hình cuộc chiến đấu ở trong đại sảnh.

Mặc dầu lúc này vợ chồng Kỳ Á Phong có vẻ như đang chiếm thế thượng phong, nhưng sự thật bọn Câu Hồn bang nắm chắc phần thắng trong tay.

Chúng chỉ kéo dài thêm chút thời gian nữa, hai vợ chồng Kỳ Á Phong sẽ đuối sức rồi bị hạ một cách dễ dàng.

Nhờ áo giáp Kim Ngang Tiêu thoát nạn

Trong lúc thoáng nhìn, Kim Ngang Tiêu đã thấy tình cảnh đó, chàng đau lòng không thể tả.

Kim Ngang Tiêu chỉ muốn nhảy ngay trở lại đại sảnh để cùng vợ chồng Kỳ Á Phong đối phó với kẻ thù.

Nhưng trong giây phút cấp bách đó, Kim Ngang Tiêu chợt nhớ lại những lời dặn bảo thiết tha của Kỳ Á Phong.

Bởi vậy cố nuốt hận, Kim Ngang Tiêu quay người đi, chạy theo sau lưng Kỳ Vân ra ngoài.

Bên ngoài trời đen như mực, trừ một đôi khi một tia chớp chiếu sáng lòe trong khoảnh khắc.

Lúc đó trời vẫn còn mưa. Tiếng nước mưa, tiếng sấm sét, hòa lẫn với tiếng chân của hai tên đuổi theo gấp rút phía sau.

Kim Ngang Tiêu cầm cổ chạy, cố thu hết tàn lực, nín hơi vận sức, tăng gia cước bộ, vì chàng biết tính mạng chàng quyết định ở cuộc chạy này.

Chàng không biết hai tên Câu Hồn bang đuổi theo sau chàng còn cách bao xa và cũng chẳng rõ phía trước Kỳ Vân chạy cách chàng bao nhiêu.

Kim Ngang Tiêu chỉ biết chạy thẳng một mạch.

Chạy được lối hai hay ba dặm, chợt một tia chớp sấm khiến Kim Ngang Tiêu nhìn thấy phía trước mặt chàng Kỳ Vân chạy cách lối một trượng.

Mất chàng vừa thoáng thấy Kỳ Vân chạy ở phía trước, thì phía sau chàng có một tiếng thét.

Tiếng thét chưa dứt và Kim Ngang Tiêu cũng chưa kịp hiểu là gì, thì một vật từ phía sau bay tới đã đập vào lưng chàng một cái rất mạnh.

Vật đó có sức mạnh ghê gớm, khiến người chàng loạng choạng rồi ngã sấp xuống.

Giữa lúc trời mưa đường trơn như mỡ, Kim Ngang Tiêu ngã xuống, luống cuống không đứng lên ngay được.

Đồng thời, từ phía sau hai bóng người chạy tới như bay “vút vút” vượt qua người chàng, chạy thẳng lên trước!

Trong chớp mắt, chàng thoáng thấy hai bóng người, biết mất vào trong đêm tối phía trước mặt chàng.

Kim Ngang Tiêu chỉ còn nghe thấy tiếng một trong hai tên đang chạy nói :

- Tên tiểu tử đó bị trúng một lưỡi kiếm của tôi phóng rồi! Mau đuổi theo con ranh con.

Tên đồng bọn đáp :

- Phải!

Hai câu nói đó vừa thoáng nghe gần, đã xa tít, chứng tỏ tốc độ của hai tên chạy đuổi theo nhanh ghê gớm.

Kim Ngang Tiêu chống tay xuống đất bần, bò dậy. Lưng chàng thấy đau đau, không phải vết thương đau nhức mà thôi, còn có chỗ đau khác nữa, chỗ vừa bị vật ném phải.

Nghe qua hai lời nói vừa rồi, Kim Ngang Tiêu hiểu rằng một tên nhân lúc chớp nhoáng trước đây đã phóng kiếm bay đến lưng chàng.

Nếu Kim Ngang Tiêu không mặc nửa chiếc áo Ngân Lân Giáp ở sau lưng, tất nhiên chàng đã bị lưỡi kiếm phóng xuyên qua người rồi.

Trong lúc đêm tối, hai tên Câu Hồn bang nghe thấy tiếng kiếm phóng trúng, rồi thấy Kim Ngang Tiêu té, chúng liền yên trí là chàng đã bị lưỡi kiếm xuyên vào người ngã chết.

Bởi vậy chúng bỏ mặc chàng và tiếp tục chạy đuổi theo Kỳ Vân.

Nhờ áo giáp và cũng nhờ may mắn, Kim Ngang Tiêu thoát chết... lần thứ nhất, kể từ khi chàng bị thương.

Kim Ngang Tiêu đứng lên, tưởng lại tình hình vừa qua, chàng không khỏi ngạc nhiên, đã thoát chết một cách dễ dàng như vậy.

Nhưng Kim Ngang Tiêu lại lo lắng ngay: chàng nghĩ đến Kỳ Vân!

Chàng thoát chết là nhờ may mắn, liệu Kỳ Vân có được may mắn như thế không?

Bọn Câu Hồn bang có lẽ là sau khi giết người, chúng phải lưu lại hai vết chém hình chữ thập trên lưng nạn nhân.

Trong trường hợp chúng chém ngã được Kỳ Vân và nàng cũng giả chết, tất nhiên chúng phải đến rạch lưng nàng vì không cần phải đuổi theo người nào nữa.

Lúc đó tất nhiên chúng sẽ thấy Kỳ Vân chưa chết và sẽ hạ thủ nàng lần nữa cho nàng chết hẳn, sau đó mới rạch lưng nàng.

Kim Ngang Tiêu nghĩ đến đó, nóng lòng sốt ruột, không còn suy tính gì hơn, lập tức cầm đầu chạy về phía trước.

Chàng chạy được đến bốn, năm dặm, vẫn không thấy gì lạ cả.

Kim Ngang Tiêu càng lo lắng sốt ruột, chàng nghĩ đến hai vợ chồng Kỳ Á Phong chỉ vì mình mà rước lấy đại họa.

Nếu chàng sống, còn Kỳ Vân bất hạnh không thoát tay chúng thì thật chàng sẽ ân hận suốt đời.

Trong lòng đau đớn cắn rứt, Kim Ngang Tiêu nghiêng răng tiếp tục chạy về phía trước.

Cố nhiên, Kim Ngang Tiêu cũng biết rằng nếu chàng đuổi theo kịp Kỳ Vân và hai tên Câu Hồn bang, vị tất chàng đã có thể làm gì được hơn mà có khi chàng lại còn dậm đầu vào chỗ chết nữa.

Nhưng Kim Ngang Tiêu nguyện chết cùng Kỳ Vân còn hơn là chàng sống lấy một mình.

Kim Ngang Tiêu chạy một mạch nữa, được đến trên hai dặm, đột nhiên phía trước xa xa có hai bóng người, một cao một thấp hiện ra mờ mờ.

Kim Ngang Tiêu vội dừng lại nghe ngóng.

Bỗng có tiếng người hỏi :

- Có thấy nó không?

Phía xa hơn nữa, có tiếng người thứ hai vọng lại :

- Chẳng thấy gì hết!

Nghe hai câu đối đáp đó, Kim Ngang Tiêu nhè nhẹ thở dài yên lòng.

Hai tên đó dĩ nhiên là hai tên Câu Hồn bang đuổi theo Kỳ Vân.

Nghe chúng hỏi nhau, Kim Ngang Tiêu hiểu rằng chúng chưa đuổi theo kịp Kỳ Vân.

Bạn đang đọc truyện *Cự Linh Thần Chương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 2: Kết thúc vụ truy nã

Kim Ngang Tiêu thầm nghĩ nếu Kỳ Vân thoát khỏi tay chúng, chàng không nên lẩn quẩn ở đây nữa, rút lui đi là hơn.

Vừa nghĩ thế, chợt ở phía sau Kim Ngang Tiêu nghe một tiếng nổ “đoành”, rồi một cây pháo bay vọt lên trời, với một vệt sáng xanh lè trong đêm mưa gió.

Biết rằng đó là pháo hiệu của bọn người truy nã, Kim Ngang Tiêu vội lánh người sang một bên, chui vào bãi cỏ cao bằng đầu người ở cạnh đường, rồi nằm phục xuống đất không nhúc nhích.

Chàng lẩn trốn vừa đúng lúc, vì ngay lúc đó có tiếng chân người chạy rầm rập, từ đầu đường và cuối đường chạy lại.

Chỉ lát sau đã có đến bảy hay tám người tụ họp ở giữa đường, gần chỗ Kim Ngang Tiêu núp trốn.

Từ trong bãi cỏ. Kim Ngang Tiêu nghe thấy một tiếng nói :

- Thằng bé con và con nhỏ đâu rồi?

- Xong việc chưa?

Một tên khác đáp :

- Thằng con trai chết rồi, còn đứa con gái trốn thoát.

Tên nói trước lại lên tiếng có vẻ ngạc nhiên :

- Vậy hả? Sao lúc chúng tôi chạy đến đây không gặp xác thằng con trai?

Có tiếng đáp :

- Lạ nhỉ. Tôi đã phóng một thanh kiếm trúng vào lưng thằng con trai, làm sao nó không chết kìa.

Tên kia hừ một tiếng, đoạn nói :

- Còn con nhãi con vẫn trốn lánh, bọn ta mau đuổi theo thanh toán nốt cho rồi.

Một tên khác lên tiếng :

- Đêm mưa gió tối tăm như thế này, làm thế nào tìm được. Nhưng kệ nó, nó có chạy lên trời cũng không thoát, không có nhà nào dám chứa nó đâu. Để thằng ta tính nốt. Bây giờ trời đã gần sáng, bọn ta nên chia tay ngay thì hơn.

Bọn người đứng ngay gần chỗ Kim Ngang Tiêu nằm trốn. Chàng không dám nhúc nhích, sợ để lộ hành tích, lập tức táng mạng dưới tay bọn hung ác này.

Kim Ngang Tiêu đã cô thế, lại sẵn bị thương, làm sao chống lại tám tên vũ nghệ vào hạng cao cường?

Nghe giọng nói của chúng. Kim Ngang Tiêu hiểu rằng vụ xung đột tại nhà Kỳ Á phong đã kết liễu và vợ chồng Kỳ Á Phong hẳn đã ngã gục dưới tay bọn này.

Nghe đến đó Kim Ngang Tiêu lòng đau như cắt, nước mắt chảy dài, chàng nghiêng răng cố nén tiếng thổn thức.

Chàng hiểu bọn này võ công thâm hậu, nếu chỉ thờ mạnh một tiếng chúng cũng nghe thấy.

Trong bọn tụ hội, bỗng có một tên nói :

- Thôi được, nhiệm vụ đã tạm xong, ta nên chia tay. Thừa toàn thể quý vị, lần này tại hạ mong ân Bang chủ thương mến, được cử làm thủ lãnh vụ này. Nói về võ công, thật còn kém quý vị xa, vậy có gì thất thổ xin quý vị nguyên lượng.

Mấy người cùng cười, một tên nói :

- Có điều hay là chúng ta chẳng biết ai là ai cả. Trước khi hành động chúng ta đều đã uống Biện Âm Đơn, khi động thủ tất cả chúng ta chúng ta đều không ai sử dụng bản môn võ công, như vậy chúng ta đâu biết nhau. Các hạ không nên thách sáo như vậy làm gì.

Mấy tên kia cười hô hô, có vẻ đắc chí lắm.

Đoạn cả bọn cùng đưa tay lên làm hiệu từ giả. Trong chớp mắt tám bóng người tản mát, phi thân biến mất vào đêm tối.

Bọn Câu Hồn bang đi lâu rồi. Kim Ngang Tiêu vẫn chưa dám ra khỏi đám cỏ. Chàng tuy hận bọn lang sói ác độc, nhưng không dám khinh suất, sợ mắc mưu lường gạt của chúng.

Mãi đến khi trời bắt đầu hừng sáng. Kim Ngang Tiêu mới lóp ngóp bò dậy.

Lúc này mưa không nặng hột bằng ban đêm, song hạt mưa vẫn rơi đều đều. Trời sáng tỏ, nhưng cả một bầu trời u ám tưởng như cả một bầu nước vẫn còn ở ngang trời.

Kim Ngang Tiêu nhìn quanh, thấy đây cách thị trấn cũng còn khá xa, toàn một vùng đồng không mông quạnh.

Chàng đợi mưa, cứ thế bước thẳng về phía trước. Lát sau chàng tới gần một bên nước, phía trước là một biển nước rộng mênh mông. Kim Ngang Tiêu biết là chàng đã đến gần bờ Động Đình hồ.

Tới bên hồ, Kim Ngang Tiêu rẽ cỏ, tìm xuống gần mặt nước. Trời mưa nên chàng không thể nhìn xa, chỉ thấy một khoảng hồ nước vắng ngắt, nước mưa rót xuống rào rào.

Kim Ngang Tiêu lần theo bờ hồ, đi được lối nửa dặm, thấy ở phía xa, có một cầu đóng thành bến và ngay bên cầu là một con thuyền nhỏ.

Kim Ngang Tiêu tái ngộ Kỳ Vân

Kim Ngang Tiêu mừng rỡ, rào bước đến gần chiếc thuyền, định bụng xuống đó để tránh mưa một lát.

Chàng bước lên cầu tre, rồi khẽ nhún mình nhảy xuống mũi thuyền.

Không ngờ chàng vừa chạm chân xuống ván bỗng nghe vút một tiếng, một đầu thương sáng loáng từ trong khoang thuyền đâm ra nhanh vô kể.

Kim Ngang Tiêu cả kinh, vội lùi bước nhanh, suýt ngã xuống nước.

Song, chàng lại reo ngay một tiếng mừng rỡ, vì chàng đã nhận được mũi thương vừa đâm chàng đó chính là ngọn Luyện Tử thương của Kỳ Vân.

Kim Ngang Tiêu vội nói :

- Vân muội, tôi đây!

Ngọn thương thu ngay lại, từ trong khoang thuyền thò ra một đầu người. Chính thị Kỳ Vân.

Lúc này Kỳ Vân đầu tóc rũ rượi, toàn thân lấm lét, trong hình dạng nàng lúc đó thật xấu xí.

Kim Ngang Tiêu mừng không thể tả, kêu lớn :

- Vân muội muội!

Kỳ Vân cũng kêu lên :

- Kim đại ca!

Hai người cùng chạy lại, ôm chầm lấy nhau, không còn tị hiềm nam nữ gì nữa.

Lúc sau hai người mới buông nhau ra, Kỳ Vân lau nước mưa trên mặt, nói :

- Kim đại ca, tôi tưởng anh chết rồi.

Kim Ngang Tiêu thở dài :

- Nếu không nhờ mảnh áo Ngân Lân Giáp có lẽ tôi đã chết rồi. Vân muội muội, cô làm thế nào thoát được bọn chúng?

Kỳ Vân nói :

- Nhà tôi ở gần Động Đình hồ, nên bờ hồ không có ngõ ngách nào tôi không biết. Bởi vậy tôi lợi dụng điểm đó chạy đến đây, trong lúc đêm tối, lại mưa rào, tôi nhảy xuống hồ mà chúng không biết.

Hai người vào trong khoang thuyền tránh mưa và nghỉ một lúc cho đầu óc bình tĩnh trở lại, cùng rũ nước mưa trên đầu, trên áo.

Kim Ngang Tiêu ngồi im một lát, thở dài, hai dòng lệ chảy dài trên má.

Kỳ Vân nói, giọng lạnh như tiền :

- Lại khóc rồi. Khóc làm cái gì mới được chứ?

Kim Ngang Tiêu thôn thức :

- Vân muội muội, Kỳ thế bá, Kỳ bá mẫu...

Kỳ Vân quay người đi, nói với một giọng cứng cỏi, dần mạnh từng tiếng :

- Chúng ta liệu chết trốn như thế này là may mắn lắm rồi. Cha mẹ tôi quả bất địch chúng, tất nhiên không sao sống được. Như vậy có gì mà phải khóc?

Kim Ngang Tiêu nghe mấy lời Kỳ Vân nói, trong lòng thấy hổ thẹn, tự nghĩ mình là tẩm thân nam nhi bảy thước, sao lại không bằng một cô bé ít tuổi như Kỳ Vân.

Chàng chùi nước mắt nói :

- Vân muội, cha mẹ chúng ta đều chết về tay bọn Câu Hồn bang. Bọn Câu Hồn bang tất không buông tha cho chúng ta vậy chúng ta quyết không bao giờ rời nhau nửa bước.

Kỳ Vân chuyển đầu quay người lại, vẻ mặt hết sức trang nghiêm, nàng nhìn Kim Ngang Tiêu rồi khẽ gạt đầu :

- Kim đại ca, bất cứ thế nào, chúng ta cũng phải ở bên nhau.

Bốn bàn tay nắm chặt lấy nhau, đôi bạn trẻ im lặng, không nói một lời nào nữa.

Lúc đó cả hai người đều cùng một ý nghĩ, cùng một cảnh ngộ, họ không muốn rời nhau, tất nhiên sau biến cố đau đớn vừa qua, họ không hề có ý nghĩ tình ái giữa nam nữ.

Lát sau, Kim Ngang Tiêu thở dài nói :

- Vân muội muội. Trời đất tuy lớn, vậy mà không có nơi nào cho chúng ta dung thân.

Kỳ Vân nói :

- Được đến đâu hay đến đó. Lúc này chúng ta cứ theo đúng lời cha tôi dặn bảo, tìm đến nhà Thái sư thúc ở thành Nghi Xương.

Kim Ngang Tiêu ngần ngại :

- Tôi sợ làm liên lụy đến Nhạc lão anh hùng.

Kỳ Vân nói có vẻ tin tưởng :

- Thái sư thúc tôi là Chương môn của phái Vô Hình, khắp thiên hạ đều biết tiếng, trong nhà luôn có các bậc cao hữu tiền bối, toàn là thuộc hàng nhất lưu cao thủ. Bọn Câu Hồn bang dù muốn kiếm chuyện, chưa chắc đã dám đến đó.

Kim Ngang Tiêu ngẫm nghĩ, xét ra lời nói của Kỳ Vân cũng có phần hữu lý.

Chàng biết Vô Hình Kim Hoàn Nhạc Kỳ, tuy chưa đến sáu mươi tuổi, nhưng trong võ lâm, bốn phần hết sức được tôn trọng.

Và lại Nhạc Kỳ là sư đệ của sư phụ Kỳ Á Phong, tức Vô Hình lão nhân. Sau khi Vô Hình lão nhân qua đời, Nhạc Kỳ tiếp quyền Chương môn phái Vô Hình, quen biết khắp thiên hạ, toàn là những nhân vật võ lâm đệ nhất cao thủ.

Bọn Câu Hồn bang mạnh mẽ tài giỏi đến thế nào, chưa chắc đã dám đến gây sự với một nhân vật tên tuổi như Vô Hình Kim Hoàn Nhạc Kỳ.

Kim Ngang Tiêu vẻ mặt sầu thảm nói :

- Vân muội, từ đây đi đến Nghi Xương cũng phải mất đến năm ba ngày đường, chúng ta đi như vậy sợ không thoát khỏi bàn tay truy nã của Câu Hồn bang.

Kỳ Vân chuyển đầu lại nhìn Kim Ngang Tiêu một lát mới nói :

- Kim đại ca, thật tôi không hiểu khi bọn Câu Hồn bang đến nhà anh tàn sát như vậy, anh làm thế nào mà chạy thoát được. Nếu anh cứ sợ hãi như vậy, chẳng lẽ suốt đời núp ở trên chiếc thuyền này hay sao?

Kim Ngang Tiêu bị Kỳ Vân nói cho mấy lời như vậy, bất giác hổ thẹn đỏ mặt, vội nói :

- Vân muội muội, cô hiểu lầm tôi rồi. Không phải tôi nhát gan đâu, tôi chỉ muốn thận trọng đề phòng đó thôi.

Kỳ Vân gật đầu :

- Dĩ nhiên ta phải thận trọng. Tôi đã nghĩ cách như thế này; tôi trời sanh xấu xí, có thể cải trang làm con trai. Anh cũng hóa trang cho khác đi, rồi chúng ta đến bến Trường Giang tìm thuyền đi Nghi Xương. Suốt dọc đường ta chỉ ở trong thuyền, không lộ mặt ra ngoài. Bao giờ đến Nghi Xương ta mới lên bờ, như vậy chắc chắn không xảy ra chuyện gì đâu.

Kim Ngang Tiêu tán thành :

- Kế hoạch đó hay đấy. Ta cứ theo thế mà làm.

Kỳ Vân quay tay lại rút luôn thanh kiếm của Kim Ngang Tiêu đeo bên sườn. Nàng cầm thanh kiếm đó đưa lên đầu cắt mớ tóc của mình. Tóc Kỳ Vân cũng không rậm lắm, chỉ một nhát đã cắt ngắn.

Kỳ Vân vẫn còn mặc quần áo đàn bà, nhưng lúc này cắt tóc đi rồi trông nàng đã hơi giống một cậu bé con, mặt mũi xấu xí.

Lên đường đi Nghi Xương

Hai người ngồi trên thuyền chờ cho tới quá trưa, mưa tạnh hẳn, mới bỏ thuyền lên bộ, nhắm thẳng hướng bắc bước đi.

Khoảng một giờ đồng hồ sau đến một thị trấn nhỏ, Kỳ Vân lấy một ít vàng và mấy đĩnh bạc, mua hai bộ quần áo. Nàng cải trang thành một cậu thư đồng, còn Kim Ngang Tiêu hóa trang thành một thư sinh văn sĩ. Kỳ Vân lại mua thêm cái tráp và ống quyển đeo sao lưng, chẳng khác nào thẳng nhỏ theo hầu một văn nhân.

Đoạn hai người ra bến sông, tìm thuyền chở hành khách đi Nghi Xương, chọn thuyền sắp khởi hành rồi bước xuống, ngồi vào một góc khoang thuyền.

Lúc đã trên thuyền đã có vài ba người hành khách, nhưng không thấy ai có vẻ khả nghi.

Từ Nhạc Châu đến Nghi Xương nếu thuận nước xuôi buồm, chỉ hai ngày là đến nơi, nhưng nếu gặp thời kỳ nước ngược, ít nhất cũng mất năm ngày. Lúc Kim Ngang Tiêu và Kỳ Vân đi Nghi Xương lại đúng vào thời kỳ nước ngược, nên thuyền đi chậm chạp vô cùng.

Suốt trong năm ngày hành trình, hai người ngồi trên thuyền, luôn luôn đề phòng bị người của Câu Hồn bang phát giác.

Tuy vậy trong năm ngày năm đêm, hai người được bình an vô sự. Hôm thứ năm, khoảng giờ Thìn, thuyền cập bến Nghi Xương.

Kim Ngang Tiêu và Kỳ Vân lập tức lên bộ. Trên bờ người đông tấp nập, kẻ buôn bán người đi lại, huyên náo như bất cứ bến thuyền nào khác.

Hai người đi lẫn vào đám khách thường, đi về hướng nội thành, chẳng mấy lúc đã đến thị trấn Nghi Xương.

Dọc đường hai người chú ý nhìn quanh, nhưng tuyệt không thấy có vẻ gì là có người theo dõi.

Yên lòng hai người rào bước đi tìm đến những phố đông người, tìm hỏi chỗ ở của Nhạc lão anh hùng.

Vô Hình Kim Hoàn Nhạc Kỳ vốn là nhân vật tên tuổi của võ lâm, sống ở Nghi Xương đã lâu nên ai cũng biết tiếng.

Chỉ lát sau Kim Ngang Tiêu và Kỳ Vân đã tìm đến trước một ngôi nhà rất lớn, cổng tường xây bằng đá, hai bên cửa có hai con sư tử đá chầu hai bên.

Ngay cạnh cửa có ba bốn tên gia đình đứng nói chuyện với nhau.

Kim Ngang Tiêu đến chỗ mấy người đó, chắp tay lễ phép hỏi :

- Xin hỏi các vị, Nhạc lão anh hùng có nhà không?

Một tên gia đình đưa mắt ngấm nhìn Kim Ngang Tiêu rồi đáp :

- Các hạ là người thế nào vậy?

Kim Ngang Tiêu nói :

- Xin lỗi quán gia, chúng tôi không tiện nói tên họ ra lúc này.

Kỳ Vân tiến lên một bước, thò tay vào bọc lấy ra một cây thiết như ý nhỏ và nói :

- Các vị làm ơn trao cây thiết như ý này cho Nhạc lão anh hùng, người sẽ biết ngay chúng tôi là ai.

Tên gia đình có vẻ ngần ngại bán tin bán nghi. Sở dĩ y có thái độ đó là vì từ trước đến nay thường có nhiều người đến gặp mặt Nhạc Kỳ.

Nếu không phải là đệ nhân của võ lâm thì cũng là giang hồ hiệp khách, toàn những nhân vật có tiếng tăm tên tuổi.

Nhưng người còn trẻ như loại Kim Ngang Tiêu và Kỳ Vân ít khi thấy đến và đến cũng chưa chắc được Nhạc Kỳ tiếp đãi.

Tuy vậy, tên gia đình cũng cầm cây thiết như ý, rào bước đi vào trong nhà để trình chủ nhân.

Chẳng mấy chốc, chợt nghe thấy tiếng chân người từ trong nhà rào bước chạy ra. Đó là một người trung niên, nét mặt có vẻ sầu bi, chạy đến công nhìn Kim Ngang Tiêu và Kỳ Vân nói :

- Vân diệt nữ, tại sao cháu cải trang như vậy?

Kỳ Vân vừa thấy người đó đã vội chạy lại, nghẹn ngào :

- Thừa sư bá, cha cháu...

Bạn đang đọc truyện *Cự Linh Thần Chương* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 3: Biết người biết mặt - Lánh nạn tại nhà Mạn Kỳ

Người trung niên đó là đồ đệ thứ nhất của Nhạc Kỳ và cũng là một người có tiếng trong võ lâm, võ công trác tuyệt, tên gọi là Lâm Thắng.

Môn phái Vô Hình vốn chuyên về khinh công và một vài loại vũ khí quái dị, trong thiên hạ đều biết tiếng.

Lâm Thắng sở trường về khinh công, nên đã được người đời tặng cho mỹ hiệu Thần Hành Tiên, nghĩa là một ông tiên có phép đi như... thần!

Lâm Thắng vừa thấy Kỳ Vân mở mồm nói, đã vội ngắt lời :

- Ta biết rồi. Việc Thuần Vu sư huynh và Kỳ sư đệ, chúng ta đều đã biết.

Kỳ Vân vội hỏi :

- Thừa sư bá, Thái sư thúc cháu có nhà không?

Lâm Thắng đáp :

- Cháu khá yên lòng. Sư phụ ta có ở nhà. Chẳng những thế, cả Nhất Huyền thần ni ở núi Đông Phổ Đà, cùng Tuyết Hồn thượng nhân ở núi Trường Bạch là hai nhân vật tiếng tăm lừng lẫy võ lâm, võ công cao cường, nếu hợp sức cùng Vô Hình Kim Hoàn Nhạc lão anh hùng, tất nhiên trở thành một lực lượng ghê gớm, bọn Câu Hồn bang dù tài giỏi đến đâu cũng không dám đến đây gây sự.

Kim Ngang Tiêu và Kỳ Vân theo sau Lâm Thắng, tiến vào trong tòa nhà lớn, đi qua một đại sảnh, rồi lại qua một dãy hành lang rất dài, mới đến hoa viên.

Giữa hoa viên có một hồ nước rất lớn, trong hồ có một cù lao nhỏ, làm thành một nhà thủy tạ trong rất đẹp mắt.

Lâm Thắng đưa hai người đến bên hồ, đã thấy từ nhà thủy tạ vọng ra một giọng nói sang sảng như tiếng chuông đồng :

- Hai đứa ấy đã đến đó phải không?

Từ nhà thủy tạ đến bờ hồ, khoảng cách có đến trên một dặm, vậy mà lời nói trên lọt vào tai mấy người đi tới, nghe rõ ràng như thể người nói đã ghé bên tai họ.

Thần Hành Tiên Lâm Thắng đã có lần đến chơi nhà Kỳ Á Phong, phụ thân Kỳ Vân, cho nên Kỳ Vân trông thấy Lâm Thắng đã nhận biết ngay.

Như Vô Hình Kim Hoàn Nhạc Kỳ là người thế nào Kỳ Vân chưa hề gặp nên không rõ.

Lúc này nghe thấy tiếng nói sang sảng đó, Kỳ Vân đã đoán ngay rằng đó là tiếng nói của Thái sư thúc nàng.

Vừa lúc ấy Lâm Thắng đã vội đáp :

- Thưa sư phụ, đúng vậy.

Đoạn Lâm Thắng ghé tai Kỳ Vân khẽ nói :

- Vân diệt nữ. Sư phụ ta nhất định sẽ bênh vực bảo hộ cho các cháu. Không biết chừng Nhất Huyền thần ni và Tuyết Hồn thượng nhân đến đây là để thảo luận cùng sư phụ về cách đối phó với Câu Hồn bang. Vậy hai cháu cứ việc đến lạy chào các vị.

Kỳ Vân và Kim Ngang Tiêu khẽ gật đầu đáp ứng, nhảy lên chiếc thuyền nhỏ cột ở bờ hồ, rồi bơi về phía nhà thủy tạ.

Lát sau chiếc thuyền con ghé sát vào thềm nhà Thủy tạ. Kỳ Vân và Kim Ngang Tiêu nhìn thấy dưới mái hiên, giữa những đám cây cảnh hoa lá sum xuê, có ba nhân vật cao niên đang ngồi đàm đạo.

Một người là một vị sư bà, nét mặt khắc khổ, tay cầm một phát trần ánh sáng bạc loang loáng, một người là một vị hòa thượng đầu trọc, người cao và gầy mặc một chiếc áo bào dài trắng như tuyết.

Người ngồi chính giữa, tức là địa vị chủ nhân, là một ông già mặt đỏ hồng, thân hình quắc thước cao lớn.

Kỳ Vân chạy đến trước mặt ba người, hướng về vị ngồi chính giữa, quỳ xuống đất vái lạy :

- Kính lạy Thái sư thúc!

Ông già đó chính là Vô Hình Kim Hoàn Nhạc Kỳ, tay ông đưa lên khẽ phát, tức thì một luồng kinh lực đẩy tới, đỡ Kỳ Vân đứng lên.

Kim Ngang Tiêu cũng vội tiến đến, hướng về Nhạc Kỳ hành lễ miệng nói :

- Kính thưa Nhạc lão anh hùng, văn bối là Kim Ngang Tiêu bái kiến lão anh hùng.

Nhạc Kỳ trầm giọng nói :

- Việc nhà của cháu, người trong võ lâm đã biết ngay rồi. Hai cháu hãy đến bái kiến Nhất Huyền thần ni và Tuyết Hồn thượng nhân, sau đó ta có việc cần muốn nói với hai cháu.

Kim Ngang Tiêu và Kỳ Vân vội vâng lời, hướng về hai vị sư ni ngồi hai bên hành lễ.

Nhất Huyền thần ni cầm cây phát trần đặt lên tay Kỳ Vân, nhìn nàng chăm chú một lát, không nói một lời, sau đó lại bỏ chiếc phát trần ra.

Nhạc Kỳ đứng lên, chấp ta nói với Nhất Huyền thần ni và Tuyết Hồn thượng nhân :

- Xin hai vị chờ cho một lát, tôi đưa hai đứa nhỏ này đến chỗ nghỉ ngơi của chúng, rồi sẽ quay trở lại đây ngay.

Nhất Huyền thần ni nói :

- Không dám, mời Nhạc lão anh hùng cứ tùy tiện.

Thanh âm của sư bà sắc bén như lưỡi dao, đập vào tai mọi người.

Tuyết Hồn thượng nhân chỉ gật đầu không nói, nét mặt có vẻ suy tư, như đang mãi nghĩ một vấn đề gì quan trọng.

Nhạc Kỳ đi trước dẫn đường, ra khỏi hoa viên, đưa Kim, Kỳ hai người theo một con đường nhỏ.

Con đường nhỏ khúc khuỷu quanh co, hết rẽ phải lại quay sang trái, Kim Ngang Tiêu và Kỳ Vân lặng lẽ đi theo sau Nhạc Kỳ đi mãi, hai bên đường trồng toàn cây cối um tùm, có lúc lại đi bên một hồ nước xung quanh trồng hoa rất đẹp mắt.

Tuy đường quanh co như vậy, song rõ rệt là vẫn ở trong khuôn viên khu vườn rộng của Nhạc Kỳ, vì trong lúc đi, tuyệt nhiên không gặp người nào khác.

Kim Ngang Tiêu và Kỳ Vân từ lúc gặp mặt được Thái sư thúc Nhạc Kỳ, trong lòng yên ổn, bụng bớt lo ngại, lúc này hai người hoàn toàn phóng tâm đi theo vị lão anh hùng.

Đi khoảng ba bốn trượng, ba người tiến đến một hàng rào, chính giữa có một tấm phen nữa che đây, phía sau là một ụ đất lớn lù lù như một ngọn núi nhỏ.

Nhạc Kỳ dừng bước, mở tấm phen ra, để lộ một cánh cửa sắt lớn.

Kim Ngang Tiêu và Kỳ Vân không khỏi ngạc nhiên. Hai người đã tưởng Nhạc Kỳ đưa mình đến tòa nhà của ông để tạm cư ngụ, ai ngờ lại đến một chỗ vắng vẻ, cây cối âm u như thế này.

Nhất là tấm cửa sắt trong có vẻ kiên cố, như nặng nề và âm đạm, đáng sợ làm sao. Hơn nữa trên tấm sắt có vẽ nhiều vòng màu vàng, rõ rệt là biểu hiệu của Kim Hoàn Nhạc Kỳ nhưng lúc này đây hiệu đó có vẻ gì trang nghiêm huyền bí.

Kỳ Vân không nhẫn nại nổi, phải lên tiếng hỏi :

- Thưa Thái sư thúc, đây là đâu?

Nhạc Kỳ không quay đầu lại, lên tiếng đáp :

- Cháu vào trong rồi sẽ hay.

Nói đoạn Nhạc Kỳ đứng dang chân, đưa hai tay lên nạy vào tấm cửa sắt, trong khi người ông ta bỗng phát ra những tiếng kêu “rắc rắc”. Nhạc Kỳ dụng công vận sức nạy cánh cửa sắt nặng nề đó.

Kim Ngang Tiêu và Kỳ Vân đứng sau, đưa mắt nhìn nhau, trong lòng thấy quái lạ, nhưng cũng có ý mừng thầm.

Hai người thấy Nhạc Kỳ quốc thước cao lớn lúc này thì triển kinh lực đẩy cửa sắt, quả là một nhân vật có công phu kinh người.

Hai người lại nghĩ được ở một nơi kiên cố thế này, có thể an thân được một thời gian lâu, tránh khỏi nanh vuốt của bọn Câu Hồn bang.

Trong mấy ngày qua, hai người lúc nào cũng nom nớp lo sợ, tưởng như kẻ địch luôn luôn theo sát bên mình, chờ cơ hội ra tay hạ thủ. Lúc này họ được gặp các nhân vật tên tuổi, võ nghệ cao cường, trước mắt lại thấy một chỗ thật kiên cố, làm sao không vui sướng?

Chỉ lát sau, hai cánh cửa sắt đã bị Nhạc Kỳ nạy rộng mở, Kim Ngang Tiêu và Kỳ Vân theo sau vị lão anh hùng bước vào bên trong cửa.

Phía trong hơi tối, vì ánh sáng cửa không đủ chiếu thấu đến trong nhà, nhưng hai người cũng nhận thấy nay là một căn phòng, có những nơi tối om, cùng những vật gì to lớn lù lù nhìn mãi cũng không ra đó là những vật gì.

Kỳ Vân lên tiếng hỏi :

- Thưa Thái sư thúc, Thái sư thúc muốn để chúng cháu ở trong nhà này ít lâu để tỵ nạn phải không?

Nhạc Kỳ chỉ ừ một tiếng, tay cầm tấm phen liếp, dựng che luôn ngoài cửa. Chiếc phen vừa dựng lên, bên trong phòng hoàn toàn tối đen.

Chợt thấy tiếng Nhạc Kỳ nói :

- Hai cháu không được chạy loạn, phải đứng im chờ ta ở đây.

Kim Ngang Tiêu và Kỳ Vân vâng lời lặng lẽ đứng trong bóng tối.

Lát sau ở trước mặt hai người bỗng xuất hiện ra một ngọn nến mù mù, lớn bằng một nắm tay, ánh sáng xanh lè.

Hai người nhìn rõ đó là ngọn đèn treo ở đầu một chiếc gậy do Nhạc Kỳ cầm trên tay.

Nhạc Kỳ cầm gậy bước lại nói :

- Hai cháu mau đi theo ta.

Kim Ngang Tiêu và Kỳ Vân lại theo sau lưng Nhạc Kỳ, tiến đến trước một bức tường lớn.

Nhạc Kỳ đưa tay lên đập vào tường, chợt thấy “soạt” một tiếng, bức tường tách một cửa nhỏ hẹp đủ để một người đi lọt.

Kim Ngang Tiêu và Kỳ Vân đứng sau lưng Nhạc Kỳ chỉ nghe thấy tiếng “soạt” của bức tường di động, còn ngoài ra không thấy một tiếng động gì khác.

Vậy mà Vô Hình Kim Hoàn Nhạc Kỳ đột nhiên quay người lại, lắng tai nghe ngóng, mắt lão anh hùng sáng quắc liếc nhìn tứ phía, bất chợt quát lớn :

- Ai đó?

Tiếng quát sang sảng, thanh âm cực lớn.

Hơn nữa trong phòng tối, cửa đóng kín mít, lại không có cửa sổ, thanh âm không có nơi nào thoát ra, bởi vậy nghe rất đáng sợ.

Kim Ngang Tiêu và Kỳ Vân giựt mình kinh hoàng, mặt biến sắc, cân não căng thẳng, toàn thân chú ý, song ngoài tiếng quát dư âm còn chuyển lại âm âm, không thấy có tiếng gì khác lạ.

Một lát sau, tiếng vang mới tiêu thoát hết, Kim Ngang Tiêu và Kỳ Vân đứng ngây người như tượng gỗ.

Kỳ Vân định thần rồi hỏi :

- Thừa Thái sư thúc, chúng cháu từ Nhạc Châu đến đây, dọc đường đã lưu ý đề phòng, song không hề thấy gì khả nghi, chúng cháu chắc bọn Câu Hồn bang không hề biết chúng cháu đến Nghi Xương.

Nhạc Kỳ lắng nghe một lát, không thấy động tĩnh gì mới quay lại nói :

- Cháu không biết Câu Hồn bang lợi hại thế nào hay sau? Một khi Câu Hồn bang đã ra tay đã thương hai cháu, lại không biết hai cháu lẩn trốn về ngã nào, làm sao có thể trở thành một tổ chức khiến các phái chính tà đều phải kinh hồn tán đờm?

Kim Ngang Tiêu và Kỳ Vân nghe nói cả kinh, vội hỏi :

- Chẳng... chẳng lẽ chúng đã biết rồi hay sao?

Nhạc Kỳ thần nhiên đáp :

- Chính thế!

Kỳ Vân định nói nữa, Nhạc Kỳ lên tiếng thúc giục :

- Hai cháu mau theo ta!

Cây gậy treo đèn đưa về phía trước, Nhạc Kỳ lách mình tiến qua cửa vừa hé mở trên bức tường, Kim Ngang Tiêu và Kỳ Vân theo liền phía sau.

Bên trong lại càng tối hơn nữa, nhưng nhờ ánh đèn lơ mờ, Kim Ngang Tiêu và Kỳ Vân thấy trước mắt họ là một hố sâu, có bậc thang chạy vòng tròn đi xuống đất.

Đứng trên cao thấy bậc thang chạy vòng tròn xuống mãi, không biết sâu đến độ nào.

Nhạc Kỳ lặng lẽ bước xuống bậc thang đó và ra hiệu cho đôi bạn trẻ theo sau.

Vô Hình Kim Hoàn Nhạc Kỳ là một bậc lão thành có hy vọng thành tựu, nếu ông chịu đứng ra đề xướng việc kết hợp với các phái đứng ra đối phó với Câu Hồn bang.

Nghĩ như vậy nên Kim Ngang Tiêu đã đặt câu hỏi vừa rồi để dò ý tứ.

Thấy Nhạc Kỳ trả lời như trên, Kim Ngang Tiêu có ý mừng thầm, chàng lại hỏi :

- Nhạc lão anh hùng, trong Câu Hồn bang có nhiều cao thủ, tất nhiên phải có tổ chức và đứng đầu có người lãnh đạo, lão anh hùng có biết không? Cháu có nói trong Câu Hồn bang có cả những cao thủ của chính phái. Không biết họ gia nhập Câu Hồn bang có mục đích gì?

Nhạc Kỳ đáp :

- Ta lâu nay không bôn tẩu trên chốn giang hồ nên không rõ chuyện.

Kim Ngang Tiêu hơi ngạc nhiên, vì chàng thấy Nhạc Kỳ có vẻ cố ý lảng tránh, không muốn nói chuyện với chàng.

Chàng nghĩ thầm có lẽ từ lúc chàng và Kỳ Vân đến đây tị nạn, Nhạc Kỳ phải bận tâm lo việc đối phó với Câu Hồn bang thần trí đang bận suy nghĩ cho nên không có thì giờ nói chuyện với chàng.

Chàng nghĩ như vậy cho nên trong lòng xốn xang khó chịu, cho rằng vì mình mà Nhạc lão anh hùng mới phải lo nghĩ.

Nhất là Nhạc Kỳ chỉ là Thái sư thúc của Kỳ Vân, còn đối với chàng không có chút liên hệ, chỉ vì lòng trọng nghĩa anh hùng Nhạc Kỳ mới thu nạp chàng ở đây. Nếu vì lòng nghĩa hiệp đó mà lão anh hùng bị liên lụy, chàng sẽ ân hận vô cùng.

Vừa nghĩ Kim Ngang Tiêu vừa ngắm nhìn sau lưng Nhạc Kỳ, lòng chàng hết sức cảm động pha lẫn kính mến đối với vị lão anh hùng.

Lát sau, cả ba người cùng xuống tới hầm sâu, ở chân cầu thang.

Phía trước mặt bậc thang chót là một cánh cửa sắt nặng nề. Nhạc Kỳ vận sức đẩy cánh cửa đó để ba người bước vào phòng bên trong. Sau đó Nhạc Kỳ đẩy cánh cửa đóng lại, khiến cả ba người cùng ở trong buồng kín mít.

Kim Ngang Tiêu và Kỳ Vân thấy đó là một căn phòng kiên cố hình vuông, mỗi bề lối hai trượng.

Xung quanh bốn mặt tường một màu xám ngắt, trông có vẻ toàn bằng thép. Tường phẳng lì, không có cửa sổ, chỉ có hai cái móc để treo đèn, quang cảnh thật âm u rùng rợn.

Trên trần có một lỗ hồng tròn, đường kính rộng một thước, chắc hẳn là lỗ thông thoi.

Trong buồng không có đồ đạc bàn ghế, chỉ có mỗi một chiếc giường to lớn bằng sắt để ở cuối phòng, trước một bức rèm.

Chuyện bắt ngờ trong phòng bằng thép

Kỳ Vân và Kim Ngang Tiêu chỉ mong có chỗ nào vững chắc để tị nạn không cần chỗ ở sang trọng hay đầy đủ tiện nghi từ lúc bước vào gian phòng bằng thép kiên cố như thế này, trong lòng họ hết sức mãn nguyện.

Sau khi đóng cửa sắt, Nhạc Kỳ tiến đến chiếc giường ngồi lên đó, đưa mắt nhìn Kim Ngang Tiêu và Kỳ Vân, im lặng quan sát một lúc, rồi mới nói :

- Hai cháu hai lần thoát khỏi tay Câu Hồn bang quả là một sự lạ, từ trước đến nay chưa hề có.

Kim Ngang Tiêu nghe nói vậy, xúc động mới thương tâm, nét mặt vô cùng sầu thảm, chàng nói :

- Lần thứ nhất cháu thoát hiểm là nhờ cha mẹ cháu hi sinh tính mạng bảo hộ cho cháu, tuy vậy đêm đó cháu cũng bị thương nặng. Lần thứ hai cháu thoát hiểm là nhờ Kỳ bá mẩu cho cháu nửa chiếc áo Ngân Lân Giáp để cháu che lưng. Bọn Câu Hồn bang đã phóng một mũi kiếm trúng vào lưng cháu nhưng nhờ trời mưa, chúng không kịp nhìn kỹ nên cháu may mắn không bị chúng hạ độc thủ lần nữa.

Nhạc Kỳ ‘hừ’ một tiếng, hỏi :

- Ngân Lân Giáp có công dụng hiệu quả như vậy sao?

Kỳ Vân thấy Nhạc Kỳ nói chuyện một cách lơ đãng, lại nói toàn chuyện không đâu, nên nằng vốn tính nóng như lửa, lên tiếng hỏi ngay :

- Thừa Thái sư thúc, chúng cháu được đến nơi này tuy đã tạm thời có chỗ lánh nạn chắc chắn, nhưng mối huyết cừu của cha mẹ cháu không thể quên được. Thái sư thúc có thể truyền thụ võ công cho chúng cháu được không?

Nhạc Kỳ khẽ mỉm cười khó hiểu :

- Vân nhi, cháu đã thoát khỏi tay Câu Hồn bang một lần, Kim công tử thoát được hai lần, nhưng đến lần này nữa ta sợ hai cháu khó lòng thoát khỏi. Vậy học võ công liệu có ích gì.

Kỳ Vân và Kim Ngang Tiêu thấy Nhạc Kỳ nói như vậy, trong lòng hết sức kinh ngạc.

Hai người không hiểu lời nói của Vô Hình Kim Hoàn Nhạc Kỳ có ẩn ý như thế nào.

Kim Ngang Tiêu vội nói :

- Nhạc lão tiên bối, lời tiên bối vừa nói...

Kỳ Vân không nhận được cũng cất tiếng kinh ngạc hỏi :

- Thái sư thúc, chẳng lẽ bọn Câu Hồn bang có thể đến đây ngay lập tức?

Nhạc Kỳ không trả lời câu hỏi đó, từ từ đứng lên nói :

- Hai cháu tiến lên mười bước.

Thật quái lạ, Kim Ngang Tiêu và Kỳ Vân ngờ ngác nhìn nhau không hiểu sao Nhạc Kỳ có cử chỉ quái gở như vậy và làm như thế để làm gì.

Tuy nhiên, hai người cũng vâng lời, cùng tiến lên mười bước vừa đứng đến bức tường thép. Họ định quay đầu lại, chợt nghe Nhạc Kỳ lên tiếng :

- Nếu chưa có lời ta bảo, hai cháu không được quay đầu lại.

Càng kinh lạ, hai người không dám cãi lời, cứ phải đứng thẳng nhìn vào bức tường thép trước mặt.

Bức tường lúc này chỉ còn cách mặt họ gang tấc, khí thép lạnh tỏ ra rợn người. Kim Ngang Tiêu và Kỳ Vân tuy kinh ngạc hết sức, song đành hướng mặt vào tường chờ đợi.

Hai người cố moi óc tìm hiểu, nhưng không đoán được ý định của Nhạc Kỳ. Trong lúc đó họ nghe ở phía sau lưng họ có tiếng rương sắt lay động, nhưng không thể nào hiểu Nhạc Kỳ làm gì ở sau họ?

Chờ một lúc lâu, mới thấy tiếng Nhạc Kỳ ở phía sau nói :

- Được rồi, hai người quay lại.

Đang lúc tò mò nóng ruột tìm hiểu, Kỳ Vân và Kim Ngang Tiêu nghe được lời nói đó, vội vàng chuyển thân quay lại xem chuyện gì đã xảy ra.

Không ngờ vừa quay lại, Kim Ngang Tiêu và Kỳ Vân tưởng tìm mình từ lồng ngực nhảy ra ngoài, kinh hoàng đến cực độ, toàn thân phát lạnh, tóc tai dựng ngược, mồ hôi lạnh vã ra, mồm há hốc mà không kêu được một tiếng nào.

Kim Ngang Tiêu đã hai lần gặp Câu Hồn bang hạ độc thủ, cả hai lần chàng đều thoát nạn, Kỳ Vân cũng đã thoát khỏi tay chúng một lần.

Hai người đã trải qua những lúc cực kỳ nguy hiểm, họ cũng không phải là những người hèn nhát.

Song lúc này trước mắt họ đây, vậy mà họ thấy có thể khiến họ chết ngất đi vì sợ.

Trước mắt hai người lúc đó, cách khoảng hơn một chục bước, có một người.

Theo lý ra, người đó nếu không phải là Vô Hình Kim Hoàn Nhạc Kỳ thì không còn ai khác nữa.

Đặc biệt là người đó mặc một bộ quần áo đen, có vài viền trắng, khiến mới thoáng trông đã có cảm tưởng ma quái rùng rợn rồi. Nhưng trên mặt người đó còn đeo một chiếc mặt nạ bằng đồng rất dữ tợn hung ác, làm ai trông thấy cũng phải rợn tóc gáy.

Chiếc mặt nạ và cách ăn mặc đó đích thị là... Câu Hồn bang!

Kim Ngang Tiêu đã hai lần trông thấy cách phục sức này và hai lần chàng đều gặp tai họa, máu đổ thịt rơi.

Kỳ Vân cũng được nhìn thấy một lần và lần đó cũng là lúc gia đình nàng tan nát, cha mẹ chết thảm, khiến thân nàng lưu lạc bơ vơ. Kim Ngang Tiêu và Kỳ Vân đứng chết sững, tay chân cứng đờ.

Cả hai đều hiểu rằng bên trong bộ quần áo tang tóc trắng đen kia và dưới bộ mặt nạ đồng nanh ác kia, là một người chẳng phải ai xa lạ, chính là người mà toàn thể võ lâm hằng kính phục ngưỡng mộ, người có danh phận rất lớn trên chốn giang hồ với địa vị Chương môn của phái Vô Hình: tức là Lão anh hùng Vô Hình Kim Hoàn Nhạc Kỳ đó vậy.

Thật không ngờ, nếu không phải chính mắt trông thấy, ai có thể tin rằng Vô Hình Kim Hoàn Nhạc Kỳ chính là một người của Câu Hồn bang.

Kim Ngang Tiêu và Kỳ Vân đứng chết lặng hồi lâu. Sau cùng Kỳ Vân đưa hai tay lên ôm mặt toàn thân nàng run rẩy, nàng kêu lên những tiếng nghẹn ngào :

- Không... không phải thế! Thái sư thúc... Thái sư thúc không phải thế... không...

Chỉ kêu được mấy lời đó Kỳ Vân đã thấy mặt mũi tối sầm, trời đất quay tròn nàng ngã nhào xuống.

Sự việc xảy ra trước mắt nàng thật hai năm rưỡi, vậy mà Kỳ Vân vẫn không muốn tin là sự thật. Một cô bé chưa từng trải việc đời như Kỳ Vân làm sao có thể ngờ nổi một việc quái gở như vậy. Bây giờ nàng biết tin ai ở trên đời này và có lẽ tất cả mọi người nàng quen biết hay thân thiết cũng đều là người của Câu Hồn bang cả.

Nhạc Kỳ lộ mặt nạ

Kim Ngang Tiêu cố gắng chấn định tinh thần, chàng cúi xuống đỡ Kỳ Vân đứng lên, ôm nàng trong hai tay để nàng bình tĩnh. Chàng hướng về người đeo mặt nạ đồng trước mặt, lên tiếng hỏi :

- Nhạc tiên bối. Ông là người thế nào trong Câu Hồn bang... Bang chủ chăng?

Kim Ngang Tiêu hỏi thế là vì chàng xét đoán, cứ tính theo trình độ võ công thượng đẳng và địa vị cao cả của Nhạc Kỳ trong võ lâm. Nhạc Kỳ ắt phải là một tay cao cấp trong Câu Hồn bang, có thể là Bang chủ.

Người đeo mặt nạ đồng tức là Nhạc Kỳ bật cười, một chuỗi cười ghê rợn :

- Bang chủ chỉ tôn, dễ thương vì việc nhỏ mọn của hai đứa bé con chúng bay. Ngài phải thân chinh xuất mã hay sao?

Kim Ngang Tiêu ngạc nhiên vô cùng. Chàng đưa mắt nhìn quanh gian phòng bằng thép, đoạn nói :

- Chúng tôi đã bị rơi vào căn phòng bí mật này tức là không thể nào thoát thân được nữa. Và lại cả hai chúng tôi đều không phải là địch thủ của ông, ông có thể hoàn thành nhiệm vụ một cách dễ dàng. Tuy nhiên trước khi chết, chúng tôi muốn hỏi ông một vài điều, mong ông cho biết.

Nhạc Kỳ hỏi :

- Việc gì?

Kim Ngang Tiêu cười đau đớn nói :

- Vị Bang chủ của Câu Hồn bang hẳn là một nhân vật thần thông quảng đại, tài giỏi vô cùng. Vị đó là ai vậy?

Nhạc Kỳ cười gằn :

- Hai đứa bay sắp chết đến nơi, ta đâu có thèm giấu lai lịch của ta, bởi vậy ta không uống thuốc biến đổi giọng nói, cố ý để cho hai người biết. Tuy nhiên Bang chủ là Bang chủ, ta chỉ biết thế thôi, còn Bang chủ là ai ta đâu có rõ.

Trong lúc này Kỳ Vân đã chấn định được tâm thần, nàng mở tròn đôi mắt lớn tiếng :

- Cũng chỉ tại chúng ta đâm đầu vào chỗ chết nên mới xảy ra sự việc thế này. Dẫu sao ta cũng có một lời muốn hỏi ông.

Nhạc Kỳ nói :

- Cứ hỏi.

Kỳ Vân nghiêng răng :

- Một người có võ công địa vị cao cả như ông gia nhập Câu Hồn bang có được hưởng lợi ích gì hay không?

Vô Hình Kim Hoàn Nhạc Kỳ cười khanh khách nói :

- Điều đó không thể nói được. Nhưng muốn gia nhập Câu Hồn bang cũng không phải là dễ. Còn sự lợi tốt đương nhiên là có rất nhiều, người không cần phải biết thêm nữa.

Kỳ Vân và Kim Ngang Tiêu đưa mắt nhìn nhau. Hai người hiểu đã đến lúc tuyệt vọng, nhưng bản tánh quật cường, họ đã nhất quyết chiến đấu đến cùng rồi mới chịu chết.

Lúc đó, đôi mắt của Nhạc Kỳ sau chiếc mặt nạ đồng, sáng quắc loang loáng liếc nhìn hai người.

Nhạc Kỳ chậm chậm bước từng bước đến Kim Ngang Tiêu và Kỳ Vân, dần mạnh :

- Hai người kháng cự càng chết một cách đau khổ.

Kim Ngang Tiêu cầm lấy chuôi kiếm, còn Kỳ Vân cời sợi dây buộc cây Luyện Tử thương trên lưng.

Cả hai đều biết dù có mười Kim Ngang Tiêu hay cả mười Kỳ Vân cũng chưa chắc chống lại nổi Nhạc Kỳ, hơn nữa họ lại bị hãm vào một nơi vô cùng bí mật, không thể nào có hy vọng đào tẩu nữa.

Song là, hai người quyết chí tranh đấu chó không chịu khoan tay chịu chết.

Nhạc Kỳ đến trước hai người còn cách độ bảy tám thước thì dừng lại.

Kỳ Vân và Kim Ngang Tiêu không hèn, cùng xuất thủ một lúc. Kiếm rút ra khỏi vỏ nghe xoạt một tiếng, Luyện Tử thương phát ra những tiếng kêu leng keng, cả hai món binh khí đó nhất tề hướng Nhạc Kỳ tấn công nhanh như chớp.

Hai chiêu đó, đôi bạn trẻ dùng tận lực binh sanh, khí thế dũng mãnh vô cùng.

Song là, võ công của hai người so với Nhạc Kỳ kém quá xa.

Thân hình Nhạc Kỳ vẫn đứng y nguyên bất động, nhưng hai tay cùng đưa lên, bàn tay tả xòe ra, năm ngón như năm lưỡi câu, bắt trúng Luyện Tử thương.

Tay hữu của Nhạc Kỳ đón mũi kiếm của Kim Ngang Tiêu, ngón tay búng trúng lưỡi kiếm nghe “keng” một tiếng.

Mũi Luyện Tử thương bị Nhạc Kỳ nắm chặt, Kỳ Vân cảm một sức mạnh to lớn không sao kháng cự nổi, kéo nàng về phía trước, khiến nàng loạng choạng tiến lên mấy bước rồi ngã khụy xuống đất.

Kỳ Vân té mạnh đến nỗi xương cốt như muốn gãy, không sao đứng lên được nữa.

Còn Kim Ngang Tiêu bị Nhạc Kỳ búng ngón tay vào lưỡi kiếm của chàng, khiến toàn thân chàng rung chuyển, hồ khẩu bị tê liệt, thanh kiếm bắn ra khỏi tay, còn người bắn lùi về phía sau, lưng đập mạnh vào bức tường sắt.

Kinh lực do tay Nhạc Kỳ phát ra thật kinh người. Nếu lưng của Kim Ngang Tiêu không có nửa chiếc áo Ngân Lân Giáp bảo hộ, làm tiêu tan bớt kinh lực, thì khi lưng chàng đập vào tường sắt như vậy lực phủ ngũ tạng trong người chàng sẽ bị nát hết và chàng sẽ chết ngay lập tức.

Dù sao, Kim Ngang Tiêu cũng bị choáng người, mắt chàng hoa lên như trông thấy muôn ngàn vì sao nhảy múa trước mặt, thân chàng mềm nhũn, không gượng nổi, phải ngã gục xuống đất.

Chàng vừa ngã, Nhạc Kỳ đã chuyển thân lẹ như chớp loáng, nhặt thanh kiếm của chàng lên.

Động tác của Nhạc Kỳ quá mau lẹ. Vừa nhặt xong thanh kiếm, Nhạc Kỳ đã nhảy lên mấy bước đến cạnh Kim Ngang Tiêu chém xuống, trong chớp mắt áo ngoài của Kim Ngang Tiêu cùng lẫn áo Ngân Lân Giáp lốt bên trong đã bị lưỡi kiếm chém đứt, bay tung lên rồi rớt xuống đất.

Lưng Kim Ngang Tiêu bị lộ trần, vết thương mấy ngày trước ở ngay lưng chàng nay đã khỏi, chỉ còn để lại hai vết sẹo chạy dài trong thật gớm ghiếc.

Nhạc Kỳ cười gần một tiếng rùng rợn, lưỡi kiếm trên tay khoa động, gió thổi trên lưng Kim Ngang Tiêu lăm lăm định chém xuống.

Kỳ Vân nằm ngã ở bên cạnh, trông thấy tình thế đó, nàng day khó nấc lên một tiếng khóc và kêu lớn :

- Ngang Tiêu ca ca, thật em đã làm hại anh.

Kim Ngang Tiêu cười đau khổ, biết rằng Kỳ Vân nói như vậy là vì hồi hận đã đưa chàng đến đây, không ngờ Thái sư thúc của nàng lại chính là một tên Cầu Hồn bang.

Chàng đã định không đáp lại lời nàng, vì biết Nhạc Kỳ xuất thủ nhanh như gió.

Lúc này chàng đã cảm thấy Kiếm khí lạnh người bao trùm lấy lưng mình, tính mạng chỉ còn trong giây phút, như vậy còn mất công giải thích với Kỳ Vân làm gì nữa.

Cứu tinh xuất hiện

Giữa lúc tính mạng Kim Ngang Tiêu chỉ còn như treo trên sợi tóc, chợt nghe có tiếng “veo”, một lần sáng từ trên cao bay xuống mau không thể tả.

Chính lúc Nhạc Kỳ hạ kiếm xuống để kết liễu tính mạng của Kim Ngang Tiêu thì lần chớp sáng bay đến, Nhạc Kỳ xuất thủ đã nhanh nhưng vật đó còn nhanh hơn.

Chỉ nghe “keng” một tiếng, vệt sáng đó đã bắn trúng lưỡi kiếm của Nhạc Kỳ, thanh kiếm bằng thanh đồng cứng rắn như vậy, gãy ngay làm đôi, một mảnh rớt xuống đất kêu nghe loảng xoảng.

Trong lúc đó cả ba người Nhạc Kỳ, Kim Ngang Tiêu và Kỳ Vân đều ngây người ra vì quá đổi kinh ngạc.

Những vật sáng sao khi làm gãy kiếm, còn bay quá đà, cắm phập vào tường sắt như cắm xuống bùn, sâu một tấc.

Ba người lúc này nhìn rõ vật sáng đó là một mũi kim nhọn to bằng ngón tay, dài đến sáu, bảy tấc, sáng loáng và nhọn bén vô cùng.

Nhạc Kỳ chỉ kinh ngạc có một giây, trong chớp mắt hắn đã nhảy lùi về phía sau lẹ làng, tay đưa xuống lưng rồi vung lên ngay, tay hắn đã cầm một vòng tròn sáng quắc màu vàng, đó là vũ khí Kim Hoàn của hắn.

Biến cố vừa xảy ra quá mau lẹ đến nỗi Kim Ngang Tiêu và Kỳ Vân vẫn chưa hiểu cây ngân châm vừa rồi từ đâu bay tới.

Lúc này Nhạc Kỳ vừa cầm vòng Kim Hoàn trên tay, ở trần nhà từ lỗ thông hơi tròn, bật ra một tiếng thét như sấm nổ, đồng thời một bóng người cao gầy, mặc áo trắng như tuyết với đôi mắt sáng quắc, nhẹ nhàng từ lỗ thông hơi nhảy xuống.

Đó là Tuyết Hồn thượng nhân.

Tiếp theo sau Tuyết Hồn thượng nhân, một người nữa cũng phi thân nhảy xuống, tay cầm phát trần lông lánh, chẳng phải ai xa lạ chính là Nhất Huyền thần ni.

Trông thấy hai nhân vật cao thủ của Phật môn đột nhiên xuất hiện, Kim Ngang Tiêu và Kỳ Vân vừa mừng vừa sợ.

Kim Ngang Tiêu vội vàng đứng lên chạy lại bên Kỳ Vân.

Hai người lùi lại mấy bước vừa đứng tới chiếc rương sắt, nên cùng ngồi lên đấy thờ dài như trút bỏ bao nỗi lo sợ còn đè nặng trên lồng ngực.

Không ai bảo ai, đôi bạn trẻ cùng chung một ý nghĩ: lại thoát chết một lần nữa.

Họ yên lòng tin tưởng là vì Vô Hình Kim Hoàn Nhạc Kỳ tuy thị võ công cao cường, nhưng Nhất Huyền thần ni và Tuyết Hồn thượng nhân là những nhân

vật phi phàm của võ lâm, Vô Hình Kim Hoàn Nhạc Kỳ lâm vào thế một địch hai, khó mà thủ thắng được.

Vô Hình Kim Hoàn Nhạc Kỳ vẫn đứng im, không động đậy, không lên tiếng, từ khi hai vị sư và ni xuất hiện.

Mặt Nhạc Kỳ lúc ấy lại đeo mặt nạ bằng đồng, nên không thấy rõ lúc ấy nét mặt hấn ra sao. Song là đôi mắt Nhạc Kỳ sau hai lỗ mắt của mặt nạ, vẫn sáng quắc và trầm tĩnh, không có vẻ gì là rối loạn kinh hoàng.

Còn Tuyết Hồn thượng nhân và Nhất Huyền thần ni, sau khi nhảy xuống, đứng sánh ngang vai nhau, đối địch với Nhạc Kỳ.

Tuyết Hồn thượng nhân đột nhiên bật ra một chuỗi cười khanh khách nói :

- Lão Nhạc, hai chúng ta đã nghi ngờ từ lâu ngươi có liên quan đến Câu Hồn bang. Hôm nay ngươi đã cẩn thận đề phòng đến tận tòa mật thất kín đáo này hành sự, nhưng ngươi vừa ra đi, chúng ta đã theo liền sau ngươi mà ngươi không biết. Ngươi hẳn không ngờ chúng ta có thể theo lỗ thông hơi xuống tới đây!

Nhất Huyền thần ni trầm giọng nói :

- Nhạc thí chủ, từ hôm nay trở đi, sự bí mật của Câu Hồn bang hoàn toàn bị bại lộ rồi đó.

Nhất Huyền và Tuyết Hồn cùng tiến lên một bước.

Tuyết Hồn thượng nhân lại nói :

- Lão Nhạc, ta với ngươi quen nhau đã từ rất lâu, chúng ta đều biết võ công của nhau, chẳng lẽ ngươi còn muốn có một trận đấu của con thú rầy chết hay sao?

Từ lúc hai người xuất hiện, Nhạc Kỳ vẫn đứng yên không lên tiếng.

Lúc này thấy Tuyết Hồn thượng nhân nói như vậy, Nhạc Kỳ mới lạnh lùng cất tiếng hỏi :

- Tuyết Hồn, ý ngươi muốn thế nào?

Tuyết Hồn thượng nhân chuyển thân quay lại nhanh như cắt, thu lấy cây ngân châm cắm vào tường đoạn nói :

- Hôm nay, chúng ta không ra tay thanh toán ngươi, nhưng ngươi phải đem bộ quần áo đó cùng chiếc mặt nạ bằng đồng, theo chúng ta khỏi nơi đây. Sau đó trước mặt các vị Chương môn của các môn phái, ngươi phải khai rõ sự bí mật của Câu Hồn bang.

Nhạc Kỳ cười nhạt một tiếng hỏi :

- Nếu ta không nghe thì sao?

Tuyết Hồn thượng nhân thờ dài nói :

- Lão Nhạc, chúng ta quen với nhau từ bao nhiêu lâu năm nay, thật ta không ngờ ngươi là một người của Câu Hồn bang. Song là hai năm trước đây, có một người bị Câu Hồn bang hạ thủ, nhưng may mắn sống sót trở về. Người đó thuật lại rằng trong bọn Câu Hồn bang động thủ với hắn, có một tên võ công rất cao vô tình để lộ ra một chiếc Kim hoàn là vũ khí, nên hắn nghi ngờ tên đó chính là ngươi. Nói thật ra mới nghe chuyện đó ta không tin. Và ngay bây giờ cũng vậy, nếu không có ngươi ở trước mặt ta đây, có lẽ cũng không tin nếu có người bảo Vô Hình Kim Hoàn Nhạc Kỳ là người của Câu Hồn bang.

Tuyết Hồn thượng nhân nói đến đây, thờ dài nảo ruột.

Nhất Huyền thần ni liền nói :

- Nhạc thí chủ, bản ni tin rằng với quá khứ và thanh danh của thí chủ, không ai có thể ngờ sự đó có thật. Chính vì vậy, các Chương môn các môn phái không ai để ý truy xét hành động của thí chủ.

Vô Hình Kim Hoàn Nhạc Kỳ cười nhạt :

- Thì ra như vậy đó, không rõ người đã trông thấy vòng Kim hoàn trước đây của ta là ai vậy?

Tuyết Hồn thượng nhân nói :

- Đó là một kẻ vô danh tiểu tốt, hắn đã đem việc ấy báo ngay với ta, nhưng sau đó hắn đã bị chết về tay Câu Hồn bang rồi.

Nhạc Kỳ khẽ gật đầu :

- Rồi chính Thượng nhân đem chuyện ấy nói với Nhất Huyền thần ni. Hai vị liền hẹn nhau đến Nghi Xương để tra cứu thêm, có phải vậy không?

Tuyết Hồn thượng nhân nói :

- Đúng vậy.

Nhạc Kỳ lại nói :

- Như thế ngoài hai vị ra, không còn ai biết chuyện này nữa phải không?

Tuyết Hồn thượng nhân cười khanh khách :

- Hai chúng ta biết, như vậy chưa đủ hay sao? Lúc này đã đến lúc khắp thiên hạ hay biết rồi đó.

Giọng nói vẫn lạnh như tiền, Nhạc Kỳ nói :

- Hai năm trước đây, ta tự biết có một lần hành động sơ ý để lộ món độc binh khí của ta, có thể có người trông thấy. Ta liền âm thầm dò xét, biết rõ người nhìn thấy sự bí mật của ta nên ta đã giết ngay hắn. Không ngờ trước đó hắn đã có thời giờ báo với các vị rồi...

Tuyết Hồn thượng nhân gật đầu cười nhạt :

- Như thế mới gọi là lưới trời lồng lộng, không sao thoát được đó.

Đột nhiên Nhạc Kỳ bật cười lớn nói :

- Hay, câu nói lưới trời lồng lộng, không sao thoát được. Hai vị đến căn phòng này, quả thật ứng với tám chữ đó vậy.

Nhất Huyền thần ni khẽ vung tay, cây phát trần tay Thần ni mềm mại như thế đó là những sợi dây thép vô cùng cứng rắn.

- Nhạc thí chủ, hai chúng ta một khi ra tay là cùng liên hợp xuất thủ, đối với thí chủ chúng ta không cần phải áp dụng cho đúng đạo nghĩa võ lâm. Bởi vậy thí chủ chẳng có ý hy vọng thắng được hai ta đâu.

Kỳ Vân đứng yên, nghe rõ mồn một những lời đối đáp của ba người.

Trong thâm tâm nàng lúc đó chỉ sợ Tuyết Hồn thượng nhân và Nhất Huyền thần ni vì phân địa vị của mình, không muốn cả hai xúm lại đánh Nhạc Kỳ, mà chỉ một đấu một, như vậy Nhạc Kỳ còn có cơ hội thoát thân.

Nghe Nhất Huyền thần ni nói như vậy, nàng mừng quá kêu lên :

- Đúng rồi, đối với bọn tay chân của Câu Hồn bang, còn tính đến giang hồ quy củ hay đạo nghĩa võ lâm gì nữa?

Nhạc Kỳ điềm nhiên nói với hai vị sư, ni :

- Ta đâu có cấm hai vị cùng ra tay động thủ với ta?

Tuyết Hồn thượng nhân lớn tiếng :

- Lão Nhạc, hai chúng ta hợp lực tấn công, ngươi không còn chút hy vọng thoát chết nào nữa.

Nhạc Kỳ bật chuối cười dài :

- Để rồi xem ai không còn chút hy vọng thoát chết.

Nhất Huyền thần ni và Tuyết Hồn thượng nhân thấy giọng nói Nhạc Kỳ không có vẻ gì kinh hoàng cả. Hai người cùng giật mình e ngại.

Chợt thấy Nhạc Kỳ lại nói :

- Tuyết Hồn, Nhất Huyền, hai người trước khi đến gặp ta, có phải tới nào cũng qua lại trước cửa nhà ta thám thính vài lượt không?

Tuyết Hồn thượng nhân bắt gác kinh hãi, thẳm nói :

- Dĩ nhiên hai ta cần dò thám hành động của người.

Nhạc Kỳ cười lớn :

- Có điều đáng tiếc là hai người hành động không kín đáo, để cho ta trông thấy. Ta đã biết hai người có ý nghi ngờ ta, vì vậy trong mấy ngày qua, nếu như ta không có ý phòng bị, làm sao hai người có thể bị Câu Hồn bang trông thấy và theo dõi được.

Nghe Nhạc Kỳ nói như vậy, Tuyết Hồn thượng nhân và Nhất Huyền thần ni, tuy trong lòng kinh hãi nhưng cả hai đều tự tin mình võ công cao cường nên không lộ vẻ gì hoảng sợ.

Câu Hồn bang lại xuất hiện

Nhất Huyền thần ni lạnh lùng nói :

- Người nói như vậy có nghĩa là ngươi đã mời người đến trợ lực ngươi phải không?

Nhạc Kỳ trầm giọng đáp :

- Chính thế :

Hắn vừa nói dứt lời, thân hình di chuyển lùi lại mấy bước, quay lại đập lên bức tường sắt.

Tức thì, có tiếng soạt bức tường bỗng rách đôi thành một cửa sắt và ngay tại cửa đó đã có ba người khoanh tay đứng im như pho tượng.

Cả ba người đều ăn mặc giống nhau: áo đen viền trắng, và trên mặt mỗi người đều có úp một chiếc mặt nạ bằng đồng.

Tuyết Hồn thượng nhân và Nhất Huyền thần ni đưa mắt nhìn nhau.

Kỳ Vân đứng phắt ngay lên nói :

- Hai vị tiền bối chớ sợ. Chúng nó có bốn người, chúng ta cũng có bốn người.

Kim Ngang Tiêu cũng xông tới nói :

- Thần ni, Thượng nhân, xin quét sạch bọn này đi.

Nhất Huyền thần ni trầm giọng nói :

- Thượng nhân, ông tiến lên trước đi.

Tuyết Hồn thượng nhân và Nhất Huyền thần ni, hồi chưa xuất gia đầu Phật, đã quen biết nhau rất thân.

Hai người trước đây đã có tình ý với nhau, nhưng sau Nhất Huyền thần ni, ham mê đạo Phật, nhất quyết đi tu, cho nên hai người không thành vợ chồng.

Tuy đã xuất gia, hai người vẫn giao du với nhau rất thân mật trong tình bằng hữu.

Thấy Nhất Huyền thần ni bảo mình tiến lên trước, Tuyết Hồn thượng nhân đã hiểu ngay dụng ý Thần ni.

Vừa tiến lên, Tuyết Hồn thượng nhân vừa đưa hai tay ra, vận xuất công lực tuyệt kỹ, đánh về phía trước một đòn như sấm sét.

Trong gian phòng sắt lúc đó, đột nhiên có luồng cuồng phong nổi lên, một làn khí lạnh ghê hồn từ tay Tuyết Hồn thượng nhân tỏa ra, như thể cả một trời bão tuyết bỗng đổ xuống.

Đồng thời giữa trận lãnh phong đó, tay Tuyết Hồn thượng nhân liên tiếp búng ra bốn ngón ngân châm sáng quắc, xẹt xẹt như sao sa, nhằm thẳng Nhạc Kỳ và ba người Câu Hồn bang bắn tới.

Ngón ngân châm đó chính là một thứ độc môn ám khí của Tuyết Hồn thượng nhân, đã khiến ông nổi danh trên võ lâm với danh hiệu là Tuyết mang châm.

Bốn ngón ám khí sáng loáng, bay nhanh như điện xẹt, khí thế vô cùng dũng mãnh.

Nhạc Kỳ múa kim hoàn, còn ba người kia võ động trường kiếm tạo thành một luồng sáng bao phủ quanh người họ.

Trong lúc Tuyết Hồn thượng nhân tiến lên và phóng ngân châm công địch. Nhất Huyền thần ni liền lui lại mấy bước, đến cạnh Kim Ngang Tiêu và Kỳ Vân.

Nhất Huyền thần ni võ động cây phát trần, nhẹ nhàng đặt lên đỉnh đầu Kỳ Vân.

Cây phát trần mảnh dẻ, không ngờ nặng như Thái Sơn, đè mạnh lên đỉnh đầu Kỳ Vân, khiến nàng chịu không nổi, lập tức ngã đi, bất tỉnh nhân sự.

Kỳ Vân và Kim Ngang Tiêu thoát thân

Kim Ngang Tiêu đứng cạnh thấy thế, bất giác cả kinh, chàng nghĩ thầm chẳng lẽ Nhất Huyền thần ni cũng là người của Câu Hồn bang.

Kim Ngang Tiêu đã định tiến lên can thiệp nhưng Nhất Huyền thần ni hành động quá mau lẹ, trong chớp mắt bà đã ôm ngang người Kỳ Vân, bồng nàng lên tay.

Thoáng một cái, cả thân hình Kỳ Vân đã bị Nhất Huyền thần ni nhả ống thông hơi ném tới.

Mọi việc xảy ra chớp nhoáng, Kim Ngang Tiêu chưa kịp hiểu việc gì xảy ra, cũng chưa kịp tức giận hay lên tiếng hỏi, đã thấy trong tay chàng có một vật gì như một bọc vải do Nhất Huyền thần ni cầm dúi cho chàng.

Đồng thời thân hình chàng cũng bị ném tung lên cao, bên tai thoáng nghe có tiếng Nhất Huyền thần ni khề quát bảo :

- Mau mau đào tẩu. Vật ta đưa cho không được để mất.

Tai chàng vừa nghe dứt câu nói, mắt Kim Ngang Tiêu đã thấy tối sầm.

Thì ra chàng bị Nhất Huyền thần ni ném chui vào ống thông hơi.

Kim Ngang Tiêu lên tới ống thông hơi, lập tức từ phía đầu đàn kia có tiếng Kỳ Vân vọng lại :

- Ngang Tiêu ca ca, có phải anh đó không?

Kim Ngang Tiêu liền ứng tiếng đáp ngay, rồi theo ống thông hơi bò về phía có tiếng Kỳ Vân.

Trước khi bò đi, chàng còn quay lại nhìn tình hình cuộc đấu trong phòng.

Lúc này bọn Nhạc Kỳ bốn người đã tiến đánh Tuyết Hồn thượng nhân và Nhất Huyền thần ni kịch liệt.

Hai tên Câu Hồn bang vung tay liên tiếp phóng ra mấy ngọn ám khí, nhưng đều bị Nhất Huyền thần ni vung phát trần gạt rớt hết.

Kim Ngang Tiêu bò lên phía trên, vì ống thông hơi thoát khỏi dốc, ngược mặt đất.

Chàng vội gọi Kỳ Vân :

- Vân muội muội, chúng ta đào tẩu đi thôi.

Chàng cầm chiếc bọc vải của Nhất Huyền thần ni đưa lên mồm cắn chặt hai hàm răng giữ lấy. Đoạn chàng chống hai tay bò lên phía trên.

Bò được ba bốn trượng, ống thông hơi càng dốc ngược lên, nên bò rất khó, không thể tiến mau được.

Kim Ngang Tiêu nhả bọc vải cắn ở mồm ra cầm tay để ngừng lại nghỉ một lúc.

Chàng nghe thấy ở phía trên Kỳ Vân cũng ngừng lại không bò nữa.

Kim Ngang Tiêu hỏi :

- Vân muội muội, cô không bò được nữa sao?

Kỳ Vân đáp :

- Không phải, Ngang Tiêu ca ca, lúc này em đang nghĩ không biết Tuyết Hồn thượng nhân và Nhất Huyền thần ni ra sao?

Giọng nói của Kỳ Vân lúc thường rần ròi sắt đá, vậy mà lúc này nàng nói hai câu đó với một giọng run run, chứng tỏ nàng đang hết sức cảm động.

Kim Ngang Tiêu lặng im suy nghĩ một lúc rồi nói với một giọng buồn buồn :

- Vân muội muội. Vô Hình Kim Hoàn Nhạc Kỳ đã biết rõ là Tuyết Hồn thượng nhân và Nhất Huyền thần ni có lòng nghi theo dò hấn và lảng vảng ở trước cửa nhà hấn, nên hấn đã gọi người trong Câu Hồn bang đến trợ lực, xét ra như vậy, bọn đến giúp Nhạc Kỳ chắc cũng không phải là tay tầm thường. Tôi sợ Huyết Hồn Thượng nhân và Nhất Huyền thần ni không có hy vọng thoát khỏi.

Kỳ Vân thờ dài một tiếng ồ ồ. Tiếng nói của nàng lại từ phía trên ống thông hơi vọng xuống chỗ Kim Ngang Tiêu :

- Chỉ hận võ công của chúng ta non kém quá, trông thấy hai vị đó sắp nguy đến nơi mà ta không có cách nào cứu được họ.

Kim Ngang Tiêu nghe đau nhói trong tim, ruột chàng như muốn đứt từng khúc vì đau khổ.

Chàng nói đến cứu hai vị ấy, như chúng ta đây hôm nay có thoát khỏi được không, cũng chưa chắc chắn lắm.

Kỳ Vân ngược cổ nhìn lên phía trên.

Khoảng cách xa hơn một trượng nữa có lẽ là cửa lên mặt đất, nhưng phía đó thấp thoáng có ánh sáng lay động, như thể ở cửa ống thông hơi có người đứng sẵn.

Tình thế đúng như Kim Ngang Tiêu vừa nói, chắc gì hai người có thể thoát khỏi được nơi đây?

Rất có thể bọn Câu Hồn bang đã cho cao thủ chờ sẵn ở cửa ống thông hơi. Và lại nếu Tuyết Hồn thượng nhân và Nhất Huyền thần ni không thoát khỏi tay bốn tên ở dưới phòng sắt, lập tức chúng sẽ đuổi theo Kỳ Vân và Kim Ngang Tiêu thanh toán nốt hai người.

Hơn nữa, dù may mắn, hai người có thoát khỏi thành Nghi Xương, bọn Câu Hồn bang đâu có chịu buông tha. Xét theo thủ đoạn ác độc, hành sự khắc nghiệt của bọn chúng, bọn Câu Hồn bang đâu có thể dung tha cho hai người sống, chúng sẽ theo đuổi đến cùng, bao giờ kết liễu được tính mạng hai người, chúng mới thôi.

Có lẽ dù chạy đến góc biển chân trời, hai người chưa chắc đã được yên ổn mà sống.

Kỳ Vân ngẫm nghĩ một hồi, thấy tương lai của hai người quả thật đen tối.

Nàng chán nản đến nỗi chẳng muốn tiếp tục bò lên nữa, vì nàng nghĩ dù chạy trốn thế nào rốt cục cũng không thoát khỏi tay kẻ thù.

Kim Ngang Tiêu nghĩ một lát, rồi lại tiếp tục bò lên phía trên mấy thước nữa.

Đầu chàng đụng vào chân Kỳ Vân, chàng nói :

- Vân muội muội, cô không bò được nữa sao?

Kỳ Vân chỉ thờ dài, chưa đáp, thì Kim Ngang Tiêu vội nói :

Vân muội muội, chúng ta khỏi cần phải lo nghĩ nhiều làm gì cho hại sức. Giờ đây ta hãy biết thoát khỏi nơi này, nếu không ta sẽ phụ lòng hy sinh của Tuyết Hồn thượng nhân và Nhất Huyền thần ni, đã vì chúng ta phải dấn thân vào vòng nguy hiểm.

Kỳ Vân gật đầu khen phải, đoạn hai người tiếp tục theo ống thông hơi bò lên phía trên.

Lưu huyết trong phòng sắt

Lại nói trong căn phòng sắt dưới đất, Nhất Huyền thần ni và Tuyết Hồn thượng nhân bắt đầu vận dụng kinh lực, đem hết sức bình sinh ra đối phó với bốn cao thủ Câu Hồn bang.

Tuyết Hồn thượng nhân sử dụng Vô Thượng Chân Khí, phát động chương lực, thành luồng lãnh khí ào ào tấn công bọn Nhạc Kỳ bốn người.

Khi Tuyết Hồn thượng nhân vừa ra tay, ông đã cản được bốn kinh địch, để Nhất Huyền thần ni có đủ thời giờ ném Kỳ Vân và Kim Ngang Tiêu vào lỗ thông hơi cho hai người thoát.

Song le, Tuyết Hồn thượng nhân dù võ công cao cường đến thế nào, một mình ông cũng chỉ có thể cản trở được bốn đối thủ trong nhất thời mà thôi.

Về phần bọn Nhạc Kỳ và ba tên trợ lực của Câu Hồn bang trông thấy Nhất Huyền thần ni ném hai người vào ống thông hơi như vậy, chúng vừa kinh hãi, vừa tức giận.

Bởi thế sau khi luồng chương phong của Tuyết Hồn thượng nhân ào tới, hai tên trong bọn Câu Hồn bang liền vung tay theo lối liên châu, ném ám khí liên tiếp vào ống thông hơi để giết Kỳ Vân và Kim Ngang Tiêu vừa chui vào đó.

Nhưng Nhất Huyền thần ni đã nhanh nhẹn vô cùng, tỷ cây phát trên tay bà vung lên mấy lượt, lập tức các ám khí của Câu Hồn bang đều bị rút cả xuống đất.

Trong khi đó, Vô Hình Kim Hoàn Nhạc Kỳ vận chương đánh vào bức tường sắt ba chương, phát ra những tiếng kêu bong bong như thể bức tường sắt đó rỗng ruột.

Nhất Huyền thần ni biến sắc, quát hỏi :

- Nhạc thí chủ, ông thật muốn tận diệt tận sát hay sao?

Thì ra Nhất Huyền, Thần ni đã đoán được thâm ý của Nhạc Kỳ. Hắn đập vào tường ba lượt như vậy để làm hiệu cho bọn thủ hạ ở trên đón đường Kim Ngang Tiêu và Kỳ Vân trên cửa ống thông hơi, chờ hai người thò đầu ra là họ giết luôn.

Nhạc Kỳ cười một tiếng lạnh lùng nói :

- Thần ni, bà thừa biết rõ rằng hôm nay ta không thể để cho một mạng nào sống sót tiết lộ bí mật này ra ngoài. Sát nhân diệt khẩu là kế vạn toàn vậy.

Chính lúc ấy, Tuyết Hồn thượng nhân đang độc chiến với ba tên Câu Hồn bang ở góc phòng. Ông đã tận lực tấn công để dò xét đường lối võ công của ba tên này, nhưng ông phải nhận thấy rằng cả ba đều có một nội công rất cao. Cứ tính riêng mỗi tên cũng không hề kém Tuyết Hồn thượng nhân. Mỗi mũi kiếm của địch đánh tới, đều phát ra một luồng biến khí rất mạnh.

Còn về đường lối võ công thì cả ba đều thay đổi luôn luôn, khiến Tuyết Hồn thượng nhân không thể nhận rõ ba tên thuộc môn phái nào.

Tuyệt Hồn thượng nhân trong lòng hết sức giận, nhưng ông không khỏi lấy làm ngạc nhiên.

Tuyệt Hồn thượng nhân hiểu rằng người có võ công sánh ngang với ông trên đời này quả thật không có nhiều.

Hơn nữa từ khi ông thành danh cao thủ đến nay, bất luận đấu với ai dù có cải trang giả mạo đến đâu, ông có thể nhận thấy ngay lai lịch của địch.

Lần này, ba đối thủ của ông, sử xuất toàn những thế kiếm hư vô biến ảo, thật không thể nào nhận được họ thuộc phe phái nào.

Tuy Tuyệt Hồn thượng nhân đã đem tận lực ra đối phó. Vậy mà chỉ trong chớp mắt, qua lối mười chiêu, ông đã bị ba đối thủ dồn vào một góc phòng.

Nhất Huyền thần ni ngoảnh đầu nhìn lại, trông thấy rõ tình thế đó, bà liền rú lên một tiếng như tiếng chim phượng kêu, vũ động chiếc phát trần, nhảy lại giải vây cho Tuyệt Hồn thượng nhân.

Song le Nhất Huyền thần ni vừa chuyển mình nhảy tới, Vô Hình Kim Hoàn Nhạc Kỳ đã vung kim hoàn sáng loáng, lao cả người vào Nhất Huyền thần ni tấn công.

Nhất Huyền thần ni đã xuất gia đầu Phật từ lâu năm, nhưng cuộc tranh đấu này là cuộc tranh đấu sinh tử, bởi vậy bà ra tay ác liệt, quyết không chút dung tình.

Thấy trước mắt vòng kim hoàn của Nhạc Kỳ đánh tới, Thần ni né mình tránh cây phát trần sử xuất thành một chiêu Sáo Hoàn Tới Nguyệt nghênh đỡ.

Hai cây binh khí đập vào nhau. Phát trần là loại vật mềm nhưng trong tay Thần ni biến thành một sức mạnh ghê gớm, ngăn chặn được vòng kim hoàn là vật cứng rắn. Cả hai thứ binh khí đó gắn chặt lấy nhau như có nam châm hút không tách rời ra nữa.

Hai người cách nhau không quá ba thước, thân hình đứng ngay lại.

Nhất Huyền thần ni quát lên một tiếng vung một tay lên đâm vào ngực Nhạc Kỳ. Nhạc Kỳ trầm mình xuống đưa tay lên đỡ.

Hai chưởng giao nhau, nghe “bùng” một tiếng, hai tay gắn chặt lấy nhau và cũng không rời nhau.

Nhạc Kỳ và Nhất Huyền thần ni thuộc loại nhất lưu cao thủ, họ đều biết rằng dùng nội công chống nhau như vậy kết quả cả hai cùng bị nội thương trầm trọng.

Song le vừa đấu với nhau mấy chiêu, tình thế đã biết ra như vậy, nên cả hai không có cách nào tránh khỏi.

Sự thật, chính Nhất Huyền thần ni cũng không muốn đấu nội công như thế này, nhưng căn phòng sát chật hẹp, bên trong lại có sáu người ác đấu mà cả sáu đều là loại tuyệt đỉnh cao thủ. Cuộc tranh đấu tất nhiên phải đi đến chỗ kịch liệt ghê gớm.

Trong khi sáu cao thủ đấu với nhau, chưởng phong kiếm khí tan ra khắp phòng. Nếu trong sáu người có nội công kém cỏi, chắc không cần phải hạ thủ, kẻ đó cũng ngã gục xuống chết tươi vì những luồng kinh lực quá mạnh phát ra.

Sau khi Nhất Huyền thần ni thấy Tuyệt Hồn thượng nhân, rồi cả hai người cùng hợp lực mới mong chống lại được bọn Nhạc Kỳ bốn người.

Bởi vậy, khi Nhạc Kỳ đưa kim hoàn ra đỡ cản ngọn phát trần Nhất Huyền thần ni đã đánh ra một chưởng, định khiến hấn phải lùi tránh, để Thần ni có dịp nhảy tới bên Tuyệt Hồn thượng nhân.

Không ngờ Nhạc Kỳ thấu hiểu biết rõ ý định đó, nên hấn không lùi mà lại đưa chưởng lên đỡ.

Ngọn chưởng của Nhất Huyền thần ni đánh ra là một chưởng của Phật môn gọi là Tiểu Bát Nhã thần chưởng, uy lực vô song.

Tuy nhiên, Nhạc Kỳ biết rằng nếu để Nhất Huyền thần ni phối hợp được với Tuyệt Hồn thượng nhân, bọn chúng sẽ mất rất nhiều tâm sức mới hạ được hai người.

Và lại Nhạc Kỳ còn tính rằng nếu để hấn cầm giữ được Nhất Huyền thần ni đứng im một chỗ để đấu nội công với hấn dĩ nhiên trong bọn ba tên đang vây đánh Tuyệt Hồn thượng nhân, sẽ có một tên tách ra đánh tập hậu sau lưng Nhất Huyền thần ni giúp hấn.

Nghĩ thế Nhạc Kỳ mới cố sức đỡ ngọn chưởng Tiểu Bát Nhã của Nhất Huyền thần ni và cầm giữ Thần ni đứng im một chỗ.

Quả nhiên, trong lúc Nhạc Kỳ và Nhất Huyền thần ni vận công ghim nhau ngay đơ như pho tượng, trong ba tên tấn công Tuyệt Hồn thượng nhân bỗng có một tên thét lên một tiếng, thân hình di chuyển, vung thanh trường kiếm phát kinh lực “vu vu” rợn người, hấn quay lại chích mũi kiếm vào lưng Nhất Huyền thần ni.

Nhất Huyền thần ni từ thượng

Tuyệt Hồn thượng nhân được nhẹ bớt một địch nhân, nhưng hai tên còn lại vẫn vây chặt lấy ông.

Trông thấy tên Câu Hồn bang sắp sửa đâm mũi kiếm vào lưng Nhất Huyền thần ni, Tuyệt Hồn thượng nhân hải kinh kêu :

- Thần ni! Đề phòng ám toán!

Chính lúc đó Nhất Huyền thần ni đã nhận thấy phía sau bà có người đột nhiên tấn công trộm, lập tức tay bà vung lên cực mạnh, dứt cây phát trần liền tẩn ra khỏi vòng kim hoàn, quay tay lại xử một chiêu Thôn Vân Tu Vụ gạt mạnh về phía sau.

Chiêu đó, Thần ni dùng đến chín thành công lực, những sợi đuôi ngựa trên cây phát trần ra, mỗi một sợi trở thành một sợi thép cứng rắn vô cùng, quật vào không khí nghe vun vút, đập trúng vào thanh kiếm đang đâm tới.

Song le thừa dịp đó, vòng kim hoàn của Nhạc Kỳ vung lên giáng thẳng vào ngực Thần ni.

Thành thử Thần ni lâm vào hết sức nguy hiểm, trước mắt sau lưng đều có cường địch tấn công và cường địch đó lại là những cao thủ tuyệt đỉnh của võ lâm.

Trước sau đều bị tấn công, tay trái lại phải ghim đỡ ngọn chưởng của Nhạc Kỳ, Nhất Huyền thần ni trong lúc vạn phần nguy hiểm đó, nghiêng rằng vận xuất tận lực bình sinh chân khí trong người đoạn bà quát lên một tiếng kinh thiên động địa.

Tiếng quát đó khác nào như một tiếng sét nổ trong căn phòng sắt, làm chói tai mọi người, đồng thời đập vào tường sắt vọng lại phát ra những âm thanh “ùm ùm” như sấm động. Với tiếng hét đó, Nhất Huyền thần ni thu hết toàn thân chân lực vào cánh tay trái, thẳng cánh đánh mạnh về phía trước ngọn chưởng Tiểu Bát Nhã thần chưởng đột tăng gấp đôi công lực đánh vào Nhạc Kỳ.

Vô Hình Kim Hoàn rú lên một tiếng rùng rợn.

Lúc vòng kim hoàn của Nhạc Kỳ đang đánh tới ngực Nhất Huyền thần ni chỉ còn cách gang tấc, nhưng Nhạc Kỳ chợt thấy chưởng lực Thần ni gia tăng, như trường giang đại hà, liên tiếp kích xuất, thân hình hắn bị đẩy lui về phía sau một bước.

Đồng thời, Nhạc Kỳ thấy tay bên trái của hắn đau đớn không thể nào chịu nổi, từ cánh tay lại phát ra những tiếng “rắc rắc rắc”, tức là tiếng xương cốt bị gãy. Thì ra cánh tay trái của Nhạc Kỳ đã bị Tiểu Bát Nhã thần chưởng của Nhất Huyền thần ni đánh gãy làm ba đoạn.

Cổ tay, khuỷu tay và bả vai cũng bị vỡ nát, đau đớn vô cùng, khiến hắn toát mồ hôi lạnh.

Nhất Huyền thần ni đã đánh được Nhạc Kỳ khiến hắn trọng thương. Tuy nhiên lúc đó toàn thân chân lực của bà dồn vào tay trái, nên tay mặt cảm phát trần bỗng nhiên yếu đi rất nhiều, không thể đánh được một chiêu thứ hai liên tục nữa.

Nhất Huyền thần ni đã tưởng vận sức toàn lực đánh một ngọn Tiểu Bát Nhã thần chưởng để Nhạc Kỳ phải ngã gục, dù hắn không chết tươi cũng không thể đứng lên được nữa, sau đó bà mới đối phó với tên đứng sau lưng bà.

Không ngờ, Vô Hình Kim Hoàn Nhạc Kỳ thành danh đã lâu năm, cũng không phải là hạng hữu danh vô thực.

Chưởng lực của Nhất Huyền thần ni có nhiên đã đạt tới mức cao siêu ghê gớm, kinh lực ít có, song le vẫn không đủ để đánh Nhạc Kỳ chết ngay hay ngã gục, hắn chỉ bị gãy tay mà thôi.

Nhất Huyền thần ni thấy Nhạc Kỳ không chết, trong lòng bà cảm thấy nguy rồi, bà định lập tức quay người lại đối phó với tên đứng sau lưng, không ngờ sau khi cây phát trần lần thứ hai sức mạnh đã giảm, bà thấy sau lưng đau nhói. Mũi kiếm của tên đứng sau đã đâm trúng lưng Thần ni.

Nhất Huyền thần ni vội né tránh sang một bên rồi quay người lại.

Song le tên Câu Hồn bang chủ quả thật võ nghệ cao cường, hắn vẫn theo sát bà như bóng với hình.

Nhất Huyền thần ni né tránh sang bên vài bước rồi quay lại, nhưng trước mắt không trông thấy đối phương đâu cả, lập tức bà quảy tay lại tấn công về phía sau một chiêu.

Lúc đó Nhạc Kỳ ôm tay đứng tựa vào một bên tường, chợt thấy hắn hét lên một tiếng, vòng kim hoàn trên tay hắn đột nhiên xoay tít rồi bắn về phía trước nhanh như chớp, nhắm thẳng vào người Nhất Huyền thần ni.

Nhạc Kỳ có biệt hiệu là Vô Hình Kim Hoàn, vì nghệ thuật sử dụng cây vòng vàng của hắn đã đến mức tuyệt thế vô song. Vòng kim hoàn của hắn có thể phóng ra tấn công địch rồi lại bay trở về tay hắn.

Trong lúc cấp tốc đó, Nhất Huyền thần ni vừa trông thấy ánh kim hoàn lóe lên, bà vội trầm mình xuống. Vòng kim hoàn bay xẹt trên đầu bà đi mất.

Nếu một chọi một, Nhạc Kỳ dù ném đến cả chục vòng Kim hoàn cũng không thể làm Nhất Huyền thần ni nao núng. Nhưng ở đây, Thần ni phải đấu với hai người và cả hai đều là cao thủ vào bậc nhất lưu trong võ lâm.

Nhất Huyền thần ni vừa trầm mình xuống, tên Câu Hồn bang đứng bên thích luôn một kiếm vào sườn bà. Thần ni vung cây phát trần gạt thanh kiếm đó.

Giữa lúc đó Nhạc Kỳ chạy lại góc nhặt vòng kim hoàn lên. Tên Câu Hồn bang cầm kiếm tấn công Thần ni chiêu thứ hai vô cùng dũng mãnh. Thần ni có bị một vết thương ở lưng, nên nội lực đã yếu, đành phải nhảy lên tránh né mũi kiếm.

Thân hình bà còn ở trên không thì vòng kim hoàn của Nhạc Kỳ lại bay tới.

Trong lúc quá nguy cấp, Nhất Huyền thần ni đưa tay ra bắt lấy vòng kim hoàn đang bay tới ngực bà.

Nên nhớ vòng Kim Hoàn cạnh sắc bén vô cùng. Bất đắc dĩ Thần ni phải nắm lấy vòng đó. Trong lúc bay, vòng Kim hoàn xoay tít, nên tay Thần ni nắm được vòng kim hoàn thì năm ngón tay của bà cũng bị tiện đứt rớt xuống đất.

Vòng kim hoàn cũng rơi xuống, nghe xoảng một tiếng, trong khi bàn tay Thần ni bị tiện đứt ngón, đau đớn vô cùng.

Vì bị đau cho nên chiêu số bên tay trái của bà chậm đi một phần, lưỡi kiếm của tên Câu Hồn bang đâm trúng lưng bà một nhát rất sâu.

Nhất Huyền thần ni ngã ngay xuống, tay mặt máu chảy chan hòa, vết thương sâu ở lưng máu cũng ra ồ ạt. Mắt Thần ni hoa lên, bà gục xuống đất.

Song le, Nhất Huyền thần ni là một tay võ công thượng thặng, tuy bị trọng thương, vẫn chưa bị ngất đi.

Bà vừa gục xuống, chợt thấy một bóng người nhảy lại phía sau bà, ánh kiếm lóe lên giờ cao, sắp sửa hạ xuống cổ Thần ni. Chính lúc đó Thần ni thu hết tàn lực, tay mặt chống xuống đất, đầu bà cúi xuống, còn hai chân vọt lên cao đập một cái thực mạnh về phía sau.

Một tiếng “bạch” vang lên, đòn cuối cùng của Thần ni quả thật vẫn còn lợi hại.

Hai chân Thần ni đập trúng bụng dưới tên Câu Hồn bang định chém bà, khiến hắn rú lên một tiếng, người bắn về phía sau.

Khốn thay lúc đó Thần ni đã bị trọng thương, một đòn đó đánh ra tuy trúng đích, nhưng làm tổn thương nguyên khí rất nhiều, khiến mắt Nhất Huyền thần ni tối sầm lại, không trông thấy nữa.

Thần ni vẫn còn tỉnh táo, bà chấn định tinh thần, mắt lại sáng, nhìn thấy mọi vật. Vừa mở mắt nhìn, Thần ni đã thấy ánh sáng vàng lóe lên, vòng kim hoàn trong tay Nhạc Kỳ chém bổ xuống đầu bà.

Nhất Huyền thần ni vội cúi đầu xuống tránh một cách tuyệt vọng, song le không còn kịp nữa.

Vòng kim hoàn đập vào đúng gáy bà, khiến Nhất Huyền thần ni thét lên một tiếng căm hờn rồi ngã gục xuống chết luôn.

Tên Câu Hồn bang bị Nhất Huyền thần ni đập bắn ra xa, lúc này cầm kiếm chạy lại, hấn vung kiếm chém xuống lưng hai đường ngang dọc thành hình chữ thập.

Nhất Huyền thần ni đã bị nhiều vết thương máu bắn tung tóe. Thi thể bà lúc này như một đồng thịt nát nằm trên vũng máu, trông rất thương tâm và ghê rợn.

Tuyết Hồn thượng nhân cũng ngã gục

Nhạc Kỳ hạ xong Nhất Huyền thần ni liền lùi lại hai bước ngẩng đầu lên nhìn hai cao thủ Câu Hồn bang đang tiến đánh Tuyết Hồn thượng nhân.

Lúc đó Tuyết Hồn thượng nhân nhìn đăm đăm vào thi thể Nhất Huyền thần ni, hai mắt ông như lóe lửa, hai tay vũ động phát chiêu liên tiếp, muốn xông ngay lại bên thi hài Thần ni.

Song le, từ lúc đầu, Tuyết Hồn thượng nhân đã bị hai tên Câu Hồn bang dồn vào góc phòng, hai lưỡi trường kiếm như hai con rắn độc luôn luôn nhắm những chỗ hiểm yếu của Thượng nhân đâm tới khiến Thượng nhân không sao thoát được vòng vây của chúng.

Mấy lần Tuyết Hồn thượng nhân định xông lên, đều bị cản lại nên ông tức giận như điên cuồng, hai tay càng tăng thêm cường lực.

Vô Hình Kim Hoàn Nhạc Kỳ bật một chuỗi cười dài, hắn nói :

- Tuyết Hồn thượng nhân, Nhất Huyền thần ni đã chết rồi tại sao ông còn loạn đả khổ sở làm gì nữa? Thà rằng đứng im lãnh cái chết cho mau lẹ, khỏi bị thảm tử như Nhất Huyền thần ni có hơn không?

Tuyết Hồn thượng nhân thấy Nhất Huyền thần ni tận lực bình sinh tranh đấu mà không thoát khỏi tay Câu Hồn bang, nên cũng hiểu số phận mình ra sao rồi.

Lúc này thấy Nhạc Kỳ nói như vậy, Tuyết Hồn thượng nhân càng căm giận thêm, ông quát :

- Cầm mồm đi!

Nhạc Kỳ lạnh lùng nói :

- Tại hạ lấy lời lẽ tử tế khuyên bảo ông nhưng ông không nghe thì thôi. Ông muốn chết khổ chết sở, tất nhiên sẽ được toại nguyện.

Lửa giận bốc lên tưởng đến nổ óc, Tuyết Hồn thượng nhân rú lên một tiếng rùng rợn, ông nhún mình nhảy vọt lên phía trước.

Hai tên Câu Hồn bang đứng trước Thượng nhân lập tức lui lại ba bước.

Trông ánh mắt của hai tên đó, người ta có thể thấy rõ ý định của chúng: Chúng muốn nhường cho Tuyết Hồn thượng nhân tiến lên.

Không ngờ Tuyết Hồn thượng nhân nhảy lên hai chân đạp luôn vào tường sắt phía sau, thân hình ông bắn vọt đi như một viên đạn trông đẹp mắt vô cùng. Thế nhảy của Thượng nhân thật quái dị, ít thấy trong võ lâm.

Tuyết Hồn thượng nhân vừa nhảy, vừa rú lên một tiếng, đưa hai tay ra phía trước, cả thân hình và hai chưởng cùng hướng về phía Nhạc Kỳ đẩy tới.

Thì ra Tuyết Hồn thượng nhân biết mình khó thoát, nhưng ông quyết giết cho bằng được Nhạc Kỳ cho hả hận.

Hai chưởng của Tuyết Hồn thượng nhân đẩy tới, gây ra một áp lực mạnh mẽ vô cùng. Trong khoảnh khắc, Nhạc Kỳ đột nhiên cảm thấy trên đỉnh đầu mình có một sức mạnh nặng núi Thái Sơn đè tới.

Nhạc Kỳ kinh sợ, vội vùng mạnh tay, ném cây vòng Kim Hoàn về phía trước để chặn đường Tuyết Hồn thượng nhân.

Cây vòng Kim Hoàn xoay tít, xoe xoe bay đi, nhưng vừa văng ra được mấy thước, đã bị chưởng lực của Tuyết Hồn thượng nhân đẩy tới, nên bay ngược trở lại, thành thử cây vòng của Nhạc Kỳ nhắm thẳng ngực hắn bay tới, nhanh như gió.

Nhạc Kỳ cả kinh, vội nhảy tránh sang một bên, chỉ thấy soạt một tiếng, cây vòng vàng sắc bén đã chém rách toạc cả một bên cánh tay áo.

Ngay lúc đó, ba tên Câu Hồn bang đã vũ động trường kiếm nhất tề nhảy lại tấn công Tuyết Hồn thượng nhân.

Trong lúc còn lơ lửng trên không, Tuyết Hồn thượng nhân liền vùng mạnh hai cánh tay, ngón tay giữa búng luôn đúng vào sống của hai lưỡi kiếm phát ra những tiếng “tanh... tanh”!.

Ngón tay búng của Tuyết Hồn thượng nhân mạnh vô kể. Chỉ hai chiếc búng đó cũng đủ làm hai lưỡi kiếm đang công tới bị bắn gạt ra một bên.

Khốn nỗi Tuyết Hồn thượng nhân tay chỉ búng được hai thanh kiếm. Còn thanh thứ ba tiếp tục đâm tới, nhằm thẳng vào lưng Thượng nhân.

Mũi kiếm tấn công quá nhanh khiến Tuyết Hồn thượng nhân không kịp biến chiêu gạt đỡ hay tránh né, bị mũi kiếm chém hót phải rách toang sống áo, đồng thời lưng ông cũng bị một vết chém, nhưng không sâu.

Chân khí trầm xuống, Tuyết Hồn thượng nhân rút xuống đất. Song chân vừa chạm đất, Thượng nhân đã phát đôi tay áo rộng, bốn năm ngón ngân châm sáng loáng, từ cánh tay áo bay ra vun vút.

Ba tên Câu hồn đang đứng trước mặt Thượng nhân cùng kêu rú lên kinh hoàng, vội nhảy tạt sang một bên né tránh.

Mấy ngón ngân châm bay thẳng vào tường sắt, phát ra những tiếng “keng keng” rợn người.

Tuyết Hồn thượng nhân xoay người rất lẹ, tay áo ông lại vùng lên, hai ngón ngân châm liền phóng thẳng vào tên Câu Hồn bang vừa chém mũi kiếm vào lưng ông.

Tuyết Hồn thượng nhân xuất thủ quá mau lẹ, tên Câu Hồn bang cố tránh nhưng không kịp, bị một ngón ngân châm cắm phập vào bả vai. Hắn rú lên một tiếng như tiếng chó sủa giữa đêm khuya, thân hình nhảy lùi lại phía sau.

Về phần Tuyết Hồn thượng nhân, vết thương ở sau lưng ông chảy máu chan hòa, tuy vậy Thượng nhân vẫn đứng ở giữa phòng.

- Còn bọn Nhạc Kỳ bốn người chia nhau đứng ở bốn góc phòng.

Trong một lúc, cả năm người đều đứng im lặng, trong phòng trở nên tĩnh mịch dị thường.

Nhạc Kỳ cất giọng lạnh lùng nói :

- Tuyết Hồn thượng nhân, ông tưởng có thể thoát ra khỏi nơi đây sao? Ông đã phóng mất bảy ngón ngân châm rồi, nếu phóng hết liệu còn có cách gì nữa không?

Tuyết Hồn thượng nhân mặt lạnh như tiền, đôi mắt sáng quắc đầy dũng khí và cương quyết. Thượng nhân tiến lên mấy bước đến cạnh thi thể Nhất Huyền thân ni.

Chợt thấy Thượng nhân thờ dài một tiếng uất hận, rồi ông nghẹn ngào nói với xác chết :

- Nhất Huyền... Nhất Huyền... Chúng ta đi nhằm một nước cờ, nên thất bại mất rồi.

Tuyết Hồn thượng nhân vừa nói dứt câu, bọn Nhạc Kỳ bốn người đã vội xông lại.

Tuyết Hồn thượng nhân ngẩng phắt đầu lên, ông quát một tiếng như sấm nổ :

- Đứng im!

Tiếng thét của Tuyết Hồn thượng nhân thật kinh người, lúc đó Thượng nhân đứng thẳng người, oai phong凛冽, chẳng khác nào một thiên thần xuống thế, bốn bốn tên Câu Hồn bang bắt giặc dừng cả lại.

Đột nhiên, Tuyết Hồn thượng nhân bật ra một chuỗi cười khanh khách, tiếng cười nghe rất rùng rợn.

Tràng cười đó đang cất cao giọng, bỗng thấy ngừng bật, nét mặt Thượng nhân chợt biến đổi hẳn, rồi... im hẳn, một tiếng thở cũng không còn nữa.

Thì ra Thượng nhân tự biết không thể nào thoát khỏi tay bọn ác độc này và không chịu chết dưới tay địch thủ, nên trong lúc cười Thượng nhân đã tự đoán kinh mạch tự sát.

Một tên trong bọn Câu Hồn bang nhảy tới, vung gươm chém vào lưng Tuyết Hồn thượng nhân một nhát. Thì thể Tuyết Hồn thượng nhân ngã vật xuống, nghe “bịch” một tiếng, nằm song song cạnh thi hài của Nhất Huyền thần ni.

Tuyết Hồn thượng nhân và Nhất Huyền thần ni là hai cao thủ võ lâm, đã biết rõ bọn Câu Hồn bang rất nguy hiểm, đối phó cực khó khăn, nên đã hết sức thận trọng dò xét.

Không ngờ hai người chỉ tính sai một nước cờ, bị hãm vào độc kế của Nhạc Kỳ, nên mới chết thảm một cách đau thương như vậy.

Sau khi hai người đã chết. Nhạc Kỳ liền thở mạnh một cái như trút hết nỗi lo âu, đoạn hấn chấp tay nói :

- Đa tạ ba vị đã giúp sức. Hai đứa nhỏ con đó quyết không thể nào trốn thoát được đâu, xin ba vị yên tâm.

Ba tên Câu Hồn bang chợt ngẩng đầu lên, đưa mắt nhìn nhau.

Một tên trong bọn đáp :

- Nhạc huynh, bằng hữu có biết chúng tôi là ai không?

Vô Hình Kim Hoàn Nhạc Kỳ nghe thấy hỏi như vậy, trong lòng bất giác hết sức ngạc nhiên.

Hắn vội đáp :

- Trong bản bang, anh em đều che mặt nên không thể biết rõ ai là ai. Tự nhiên tại hạ không biết ba vị là người thế nào. Nếu biết rõ diện mạo, lai lịch của anh em trong bang, tức là một sự đại vi phạm vào quy củ của bang vậy.

Tên Câu Hồn bang lạnh lùng nói :

- Nhạc huynh nói rất đúng. Tuy nhiên hôm nay ba anh em chúng tôi đã biết rõ Nhạc huynh là người trong bản bang, thành ra đã vi phạm vào quy lệ của bang mất rồi. Bây giờ không biết làm thế nào đây?

Nhạc Kỳ hết sức kinh lạ, vội nói :

- Vì bên địch đến đây quá mạnh, tại hạ không làm thế không xong. Việc ba vị đến giúp đỡ tại hạ, chớ lẫn tới anh em trong bang có dịp tụ họp, tại hạ sẽ bẩm trình phân minh cùng Bang chủ.

Ba tên Câu Hồn bang không nói ra sao, chỉ cùng nhau bật cười, tiếng cười có vẻ quái dị.

Nhạc Kỳ trông ngực đập thình thình, mặt biến sắc không thể nào tự chủ được, bất giác lùi lại mấy bước.

Sau khi lui lại, Nhạc Kỳ run rẩy cả người, mồ hôi vã ra trên trán.

Một lát sau, Nhạc Kỳ mới ấp úng nói lên được :

- Ba... ba vị... ý định... như thế nào?

Một tên Câu Hồn bang đáp :

- Nhạc huynh, bằng hữu đã biết quy lệ của bản bang, nếu có người biết rõ lai lịch anh em trong bang, thì phải xử trí như thế nào?

Giọng nói của Nhạc Kỳ thật thiểu não, hắn run rẩy nói :

- Cứ... cứ chiếu theo quy lệ thường thì hai bên phải tỉ thí, đấu với nhau đến chết mới thôi. Nếu có một bên chết tất nhiên... sự... sự bí mật vẫn giữ được và không tiết lộ... ra ngoài...

Nhạc Kỳ nói xong câu đó, đã trấn tĩnh được tinh thần, nên vội tiếp ngay :

- Nhưng từ trước đến nay trong bang chúng ta chưa hề có việc như vậy, xảy ra... ba vị..

Ba tên Câu Hồn bang cũng nói :

- Bằng hữu không cần phải nói nhiều nữa, hôm nay cả ba chúng ta đều phạm vào quy lệ của bang, chẳng lẽ cả ba chúng ta đều phải chết để mình bằng hữu được sống hay sao?

Nhạc Kỳ mặt trắng trợn như tờ giấy, hả mồm định nói nhưng nói không ra lời.

Ba tên Câu Hồn bang lại nói tiếp.

- Và lại Bang chủ phiền giận bằng hữu hành động không kín đáo, để võ lâm nghi tâm để ý, cho nên khi chúng ta đến đây, Bang chủ đã ra mật lệnh bảo chúng ta phải xử tử bằng hữu rồi đó.

Nhạc Kỳ nghe lời nói đó khác nào sét nổ trên đầu, diện sắc thập phần kinh hoàng, thất thanh kêu lớn :

- Không... không! Các người nói dối, để uy hiếp ta, hầu các người thoát chết.

Nhạc Kỳ vốn là Chương môn của phái Vô Hình. Thân phận địa vị của Nhạc Kỳ trong võ lâm rất cao, được mọi người kính ngưỡng.

Song le lúc này Nhạc Kỳ chẳng khác gì một tên tù chờ giờ hành quyết. Còn đâu vẻ anh hùng hào kiệt của bậc lão thành cao thủ?

Ba tên Câu Hồn bang thấy Nhạc Kỳ nói như vậy, nên chúng cùng cười, tiếng cười nghe lạnh lùng ghê rợn vô cùng.

Một người trong bọn chúng thò tay vào ngực áo lấy ra một vật gì, ném xuống đất kêu “xoảng” một tiếng rồi nói :

- Câu hồn lệnh của Bang chủ đây, bạn hãy nhìn xem.

Nhạc Kỳ nhìn thấy vật đó, bất giác hai chân mềm ra, ngã quỵ xuống đất, hai tay run rẩy nhặt vật đó lên cầm ở tay.

Đó là miếng thanh đồng dài lỏi hơn một gang tay, cả hai mặt đều chạm trổ rất nhiều những đầu quý, đầu ma, trông nanh ác dữ tợn ghê người.

Những đầu quý đó to nhỏ khác nhau. Đầu lớn bằng ngón tay, đầu nhỏ bằng hạt đậu, song đầu nào cũng chạm trổ tinh vi đầy đủ chi tiết.

Nhạc Kỳ cầm vật đó ngấm ngấm, mồ hôi đổ ra như tắm, toàn thân run rẩy, hấn gào lớn như điên cuồng :

- Không! Không! Bang chủ đã quá nóng giận một lúc mà thôi... Để tôi đi gặp ngài nói chuyện, xin Ngài bãi bỏ lệnh đó.

Ba tên Câu Hồn bang lạnh lùng nói :

- Lời nói của Bang chủ nặng như Thái Sơn, đâu có thể rút lui. Bằng hữu nói như vậy càng đáng tội chết.

Nhạc Kỳ nói giọng khản khản :

- Thừa ba vị, các Ngài làm ơn dẫn tôi đến yết kiến Bang chủ, Nhạc mỗ suốt đời sẽ không quên đại ân đại đức của các Ngài.

Ba tên Câu Hồn bang lắc đầu :

- Bang chủ ngài ngự không chỗ nào nhất định, lấy thiên hạ làm nhà, khi ẩn khi hiện, ai có thể thấy được Ngài?

Thân hình Nhạc Kỳ run rẩy mỗi lúc một mạnh thêm, bao vẻ oai nghi khí phách mấy phút trước đây tự nhiên biến mất hẳn, lúc này hẳn chỉ là một ông già thiếu não, mặt tái mét tay run bần.

Hắn nói :

- Tôi đầu nhập Câu Hồn bang đến nay đã được bảy năm rồi. Mỗi lần gặp công tác của Bang hội, tôi đều tận lực bình sinh thi hành. Anh em trong Bang chỉ được biết dùng một môn võ công độc nhất là Câu hồn Kiếm pháp, còn ngoài ra không ai nhìn thấy...

Nhạc Kỳ vừa nói đến đó, ba tên Câu Hồn bang đã quát lớn :

- Cảm ơn! Ở đây tuy không có người lạ, nhưng làm sao người dám tiết lộ sự bí mật của bản Bang một cách hồ đồ như vậy?

Nhạc Kỳ lặng im một lát, như để chấn định lại tinh thần.

Hắn đã biết một khi Bang chủ phát ra Câu hồn lệnh thì dù trời đất sụp đổ cũng không sao thay đổi được nữa.

Nhạc Kỳ ngẩng đầu lên nhìn ba tên Câu Hồn bang, trong phút chốc hắn đã bình tĩnh trở lại, đầu sao Nhạc Kỳ cũng là một lão anh hùng thanh danh trên chốn giang hồ đã bao năm nay.

Nhạc Kỳ từ từ đứng lên, tay vẫn cầm Câu hồn lệnh, bao ý nghĩ chưa xốt đang quay cuồng trong óc.

Đột nhiên Nhạc Kỳ bật ra một chuỗi cười khanh khách, tiếng cười vang vọng trong căn phòng sắt.

Ba tên Câu Hồn bang đưa mắt nhìn nhau, trong lúc Nhạc Kỳ vẫn còn ngửa mặt cười, cả ba đều tiến lên một bước, ba thanh trường kiếm như những con rồng quái bay nhào tới.

Nhạc Kỳ trông thấy ánh kiếm, song hắn không né tránh hay đỡ gạt, vẫn tiếp tục cười như điên dại.

Ba tiếng “phập, phập, phập” dội lên, chen lẫn với tiếng cười cả ba lưỡi kiếm xuyên thẳng vào ngực và bụng Kỳ.

Thân hình Nhạc Kỳ rung mạnh rồi lại rung mạnh một lần nữa, đoạn ngã gục xuống đất.

Tay Nhạc Kỳ vẫn nắm chặt lấy Câu hồn lệnh.

Cả ba tên Câu Hồn bang đều quỳ xuống, gỡ lấy cây Câu hồn lệnh trong tay Nhạc Kỳ.

Đoạn vẫn như vậy, ba tên cung kính nói lớn :

- Nhiệm vụ Câu hồn lệnh đã hoàn thành, xin bẩm trình Bang chủ được rồi.

Hai tên quỳ hai bên liền đứng lên, đến lật sấp tử thi Nhạc Kỳ cho lưng hắn lộ ra. Một tên cầm kiếm rạch hai đường trên lưng Nhạc Kỳ thành chữ thập.

Vô Hình Kim Hoàn Nhạc Kỳ mời các cao thủ trong Câu Hồn bang đến đây để sát hại Tuyết Hồn Thượng nhân và Nhất Huyền thần ni.

Khi thấy hai người chết thảm, Nhạc Kỳ có vẻ đắc ý vô cùng, hắn có ngờ đâu chỉ mấy phút sau, hắn lại bị cùng số phận như vậy.

Bọn Câu Hồn bang hành động ác độc, có lẽ ghê gớm như thế gian.

Công việc đã xong, ba tên Câu Hồn bang mỗi tên vác một tử thi, sửa soạn đi ra khỏi phòng sắt.

Một tên nói :

- Bang chủ hạ lệnh đem tử thi ba người này đặt trên đường đi lên Thái Sơn, chúng ta mau y theo thượng lệnh thi hành.

Một tên khác nói :

- Còn hai đứa ranh con, chúng ta tính sao?

- Nhạc Kỳ vừa nói hai đứa đó khó lòng thoát khỏi nhà hắn nhưng dù chúng có tạm thời đào tẩu, liệu có bay lên trời được không?

Hai tên nọ gật đầu, liền mở cửa gian nhà sắt, rồi cả ba vác ba xác chết lên cầu thang chui lên mặt đất.

Tử thi của Tuyết Hồn thượng nhân, Nhất Huyền thần ni và Vô Hình Kim Hoàn Nhạc Kỳ, bị vứt bỏ trên đường lên Thái Sơn, nên có người trong võ lâm nhìn thấy ngay.

Chưa đầy một tháng sau, tin ba người bị giết chết đã loan truyền đi khắp võ lâm.

Dĩ nhiên, những người trong võ lâm không thể nào ngờ được rằng cái chết của Nhạc Kỳ là một điều may cho họ, vì Câu Hồn bang đã bớt một cao thủ lợi hại.

Trái lại, mọi người đều cho rằng Nhạc Kỳ chống lại Câu Hồn bang cho nên đã bị Câu Hồn bang sát hại.

Tuyết Hồn, Nhất Huyền, Nhạc Kỳ đều là nhân vật tên tuổi. Sau khi tin họ chết bay ra, làm chấn động giang hồ, các môn các phái kinh hoàng hết sức đề phòng, đó là chuyện sau...

Đệ tử Nhạc Kỳ chân đường

Trở lại tình hình đôi bạn trẻ Kim Ngang Tiêu và Kỳ Vân trong ống thông hơi.

Trong lúc Tuyết Hồn thượng nhân và Nhất Huyền thần ni còn đấu kịch liệt với bọn Câu Hồn bang, thì hai người tiếp tục bò trong ống đó.

Ống thông hơi dốc thẳng ngược lên, bò được lồi nửa giờ, họ đã thấy phía trên có ánh sáng: đó là cửa ra ngoài, lên mặt đất.

Kim Ngang Tiêu và Kỳ Vân bò tới cửa liền thò đầu ghé mắt nhìn ra ngoài. Họ thấy đó là một góc vườn hoa của nhà Nhạc Kỳ, nơi đây rất âm u vắng vẻ.

Bước lên mặt đất, hai người định thần nhìn quanh tứ phía, không trông thấy một bóng người nào cả.

Họ định tiến lên, ra tới bờ tường, rồi nhảy qua tường đào tẩu.

Nhưng chưa kịp bước đi, đã thấy những tiếng cười khanh khách nổi lên ở ba bốn mặt xung quanh.

Kim Ngang Tiêu và Kỳ Vân cả kinh, người lạnh toát, vội đứng rập lưng vào nhau, thủ thế đối phó với cả bốn mặt.

Trong chớp mắt, từ trong đám cỏ lau, sau ngọn giả sơn hay trên cây cao, có tới trên mười người đột nhiên xuất hiện, người nào cũng cầm binh khí, vây chặt hai người vào giữa.

Kim Ngang Tiêu và Kỳ Vân thấy đối phương đông người như vậy, đều rùng mình khiếp hãi.

Định thần nhìn kỹ, thấy rõ đối phương không phải là bọn Câu Hồn bang. Hơn nữa trong số đó còn có người quen biết. Đó là Thần Hành Tiên Lâm Thắng, đệ tử của Nhạc Kỳ.

Kỳ Vân vội gọi lớn :

- Lâm thúc thúc!

Nàng chỉ gọi được mấy tiếng đó rồi im luôn, không biết nói làm sao hơn. Bởi vì nếu nàng nói cho Lâm Thắng biết rằng Sư phụ của hắn, một nhân vật khá kính trong võ lâm, tức Vô Hình Kim Hoàn Nhạc Kỳ, chính là một người trong Câu Hồn bang, chắc hẳn Lâm Thắng sẽ không tin, dù có bị mất đầu Lâm Thắng cũng không khi nào chịu tin đó là sự thực.

Kim Ngang Tiêu và Kỳ Vân thấy trên nét mặt họ Lâm lộ ra vẻ hết sức ngạc nhiên.

Lâm Thắng giơ tay làm hiệu, bọn người vây quanh đang lăm le tấn công Kim, Kỳ hai người, tức thì đứng quay lại.

Lâm Thắng hỏi :

- Hai đứa bây đã làm gì gây nên họa rồi đó?

Kỳ Vân nói :

- Lâm thúc thúc, tại sao sư thúc lại chờ đón chúng cháu ở đây thế này?

Lâm Thắng đáp :

- Sư phụ ta vừa ra tín hiệu, báo có sự nguy cấp, hạ lệnh cho bọn chúng ta chờ ở đây, hễ thấy ai xuất hiện lập tức phải giết ngay.

Kỳ Vân và Kim Ngang Tiêu đưa mắt nhìn nhau.

Kỳ Vân trầm vọng, khẽ nói :

- Lâm thúc thúc, mời sư thúc lại gần đây, cháu có chuyện muốn nói cùng sư thúc.

Nguyên Lâm Thắng sau khi tiếp nhận được tín hiệu cấp báo của Nhạc Kỳ, liền thống xuất anh em đệ tử cùng môn phái đến đây chờ đón kẻ địch.

Trong trí óc, họ Lâm tưởng ngay rằng kẻ địch đây chắc hẳn là bọn Câu Hồn bang, vì y lăm sao có thể ngờ được rằng sư phụ của y mới thật là tay chân của Câu Hồn bang.

Trái lại Lâm Thắng cho rằng Câu Hồn bang là kẻ đầu ghê gớm của sư phụ, cho nên xuất lĩnh anh em đồng môn đến đây nghênh địch, họ Lâm đã nhất quyết một phen tử chiến với kẻ đại địch.

Không ngờ lại gặp phải Kim Ngang Tiêu và Kỳ Vân ở đây, Lâm Thắng vừa kinh dị vừa phân vân, thấy Kỳ Vân mời đến gần, hắn do dự một chút, rồi tiến lên.

Nhưng Lâm Thắng vừa tiến đi được hai bước, chưa tới trước mặt Kỳ Vân, ở phía sau hắn có người kêu lớn :

- Sư huynh! Chớ!

Lâm Thắng giật mình đứng lại.

Người ở phía sau lại nói :

- Sư huynh, Sư phụ đã phát ra tín hiệu một cách hết sức khẩn cấp, có lẽ hai người này đã phạm vào một tội gì ghê gớm lắm. Sư huynh đến gần chúng, có thể bị chúng ám toán hạ độc thủ, cần phải thận trọng đề phòng.

Lâm Thắng đưa mắt ngắm nhìn Kim Ngang Tiêu và Kỳ Vân trong lòng hết sức phân vân khó nghĩ.

Kim Ngang Tiêu là người thế nào, dĩ nhiên Lâm Thắng không biết rõ.

Nhưng còn Kỳ Vân thì Lâm Thắng không thể nào tin được rằng nàng làm điều gì phạm tội, vì Lâm Thắng quen biết cha mẹ Kỳ Vân, lại biết rõ tính nết của nàng.

Trong lúc Lâm Thắng còn do dự, ở sau lưng hắn lại có người nói lớn :

- Sư huynh, chúng ta cứ chiều theo đúng mệnh lệnh của sư phụ mà hành động là hơn. Việc gì phải đắn đo suy nghĩ cho phí sức?

Lâm Thắng vội giơ tay cản, nói :

- Các vị sư đệ, ta chắc trong việc này có sự hiểu lầm gì đây...

Hắn nói đến đó, ngừng lại giây lát rồi tiếp với một giọng quả quyết :

- Bây giờ có cách như thế này: Chúng ta không giết hai đứa này, nhưng bắt sống chúng đem lại trước mặt sư phụ cho sư phụ phân xử.

Thấy Lâm Thắng quyết định như vậy, Kỳ Vân vừa tức vừa sợ, nói :

- Lâm thúc thúc, sư thúc thật muốn... hạ thủ bắt giữ hai đứa chúng cháu sao?

Lâm Thắng dịu giọng :

- Kỳ diệt nữ, ta làm sao dám trái lệnh sư phụ?

Kỳ Vân năn nỉ :

- Lâm thúc thúc, chúng cháu ở vào tình thế không lưu lại đây được nữa, ngày sau cháu sẽ có dịp nói rõ để sư thúc biết. Bây giờ xin sư thúc tha cho chúng cháu đi.

Lâm Thắng nhìn quanh, đoạn gượng cười, nói :

- Cháu Vân, ví thử ta có bằng lòng tha cho cháu, nhưng các vị sư đệ đây đâu có chịu. Cháu hãy nghe lời ta, để ta dẫn tới trước mặt sư phụ, nếu có điều gì lầm lỗi, lạy xin Ngài, chắc hẳn Ngài không nỡ trách phạt đâu, cháu cứ yên tâm.

Kỳ Vân nghe giọng nói của Lâm Thắng đầy vẻ tin tưởng Vô Hình Kim Hoàn Nhạc Kỳ là người tốt, nàng quá uất ức bật ra một chuỗi cười quái gở, tiếng cười của nàng thật kinh tâm động phách.

Trong lúc Kỳ Vân cười như vậy, bốn người vây quanh nàng đã tiến thêm một bước siết chặt vòng vây lại.

Kim Ngang Tiêu vội thích khuỷu tay vào lưng nàng, gọi :

- Vân muội muội, đừng cười nữa, ta phải tìm cách thoát thân!

Kỳ Vân ngừng cười, gật đầu, cây Luyện Tử thương trên tay nàng vung mạnh thành một chiêu Điện Quang Thiểm Diệu, cả người lẫn thương đều nhỏ về phía trước nhanh nhẹn vô cùng.

Kim Ngang Tiêu thấy Kỳ Vân đã ra tay cũng vội cử động trường kiếm, lưỡi kiếm quật vào gió vun vút, tấn công thẳng về phía trước.

Cả hai người đều xuất thủ, biết rằng đây là cuộc chiến đấu một sống một chết, nên sử dụng toàn lực, khí thế rất mạnh, khiến ba người đứng trước mặt họ bất buộc phải né tránh về một bên.

Song le, chính lúc ấy Kim Ngang Tiêu và Kỳ Vân thấy phía sau lưng có gió lạnh, biết ngay có đao kiếm đang chém tới sau họ.

Trong lúc cấp bách, hai người còn liếc mắt nhìn nhau như cùng báo cho nhau biết ý định liều mạng thoát sinh, bất chấp kẻ địch tấn công mặt hậu, cả hai cùng nhún mình nhảy vọt, thân hình hai người bay lên cao tới sáu, bảy thước.

Nhảy lên như vậy, họ ngấm ngọn giả sơn, nên cả hai đều hạ xuống đỉnh hòn núi non bộ làm cảnh trong vườn.

Về phe Lâm Thắng, hai người vừa bị Kim Ngang Tiêu và Kỳ Vân đánh bật ra, lúc này nhất tề vô động bình khí nhún mình định nhảy lên theo.

Chợt Kim Ngang Tiêu rú lên một tiếng, tay cả chàng vòng lại ôm ngang người Kỳ Vân, rồi dùng toàn lực ném Kỳ Vân bay ra ngoài.

Hành động của Kim Ngang Tiêu thật mau lẹ và bất ngờ, khiến Kỳ Vân không kịp có phản ứng gì, người nàng đã bị bắn tung ra ngoài.

Ngọn giả sơn ngay gần bức tường rào vây quanh vườn nhà Nhạc Kỳ, cho nên Kỳ Vân bị Kim Ngang Tiêu ném bay vọt ra ngoài bức tường.

Trong lúc thân hình nàng còn bay trên không, Kỳ Vân đã tức giận quát tháo :

- Ngang Tiêu ca ca...

Sở dĩ Kỳ Vân giận dữ là vì nàng không chịu để cho Kim Ngang Tiêu buộc nàng phải thoát hiểm lấy một mình, còn chàng ở lại tranh đấu.

Kỳ Vân quát được bốn tiếng đó, rồi nàng mím môi vận sức, những tưởng ghim người lại, để cho bay trở lại ngọn giả sơn với Kim Ngang Tiêu.

Nhưng đâu có được như vậy, thân hình nàng đã vượt qua bức tường rồi rớt xuống bãi cỏ bên ngoài.

Giữa lúc đó, Kỳ Vân chợt nghe thấy một tiếng âm dữ dội ở phía ngọn giả sơn, bên trong bức tường.

Đồng thời nàng thấy trong đó bụi cát bay mù, rồi thân hình một người bay vụt qua bức tường, hạ xuống cạnh nàng.

Trong lúc cấp tốc và rối loạn như vậy, Kỳ Vân đâu có thể nhìn rõ người đó là ai, nàng cũng không hiểu việc gì đã xảy ra nữa.

Thấy có người nhảy ra bên nàng, Kỳ Vân tưởng đó là địch đuổi theo, nên nghiêng rặng vung cây Luyện Tử thương, định đâm luôn cho hấn một nhát.

Nhưng chưa kịp đâm, nàng đã thấy người đó hạ giọng nói với :

- Vân muội muội! Chúng ta chạy mau!

Kỳ Vân cả mừng vì đó là Kim Ngang Tiêu.

Nguyên lai, Kim Ngang Tiêu đã thấy ngay lợi thế ở trên cao, có cơ thoát hiểm.

Đang lúc cấp bách, không có thì giờ nói cho Kỳ Vân hiểu, chàng đã hành động ngay.

Sau khi ném Kỳ Vân ra ngoài bức tường rào, Kim Ngang Tiêu vội co chân đạp một hòn đá lớn trên đỉnh giả sơn, cho nó lăn xuống.

Nguyên ngọn giả sơn có một hòn đá lớn chổng lên, hòn đá đó tuy lớn nhưng là một thứ đá ong, rỗng nhiều ở ruột, nên không nặng lắm.

Bị Kim Ngang Tiêu đạp thật mạnh, hòn đá lăn xuống, gặp hai người sư đệ của Lâm Thắng đang trèo lên giả sơn; cả hai vội hoảng hốt né tránh, hòn đá từ trên cao lăn xuống, vỡ tung thành muôn mảnh, bụi cát bay mù.

Lập tức, Kim Ngang Tiêu nhún mình nhảy vọt ra ngoài, theo sát Kỳ Vân.

Hai người đã thoát ra khỏi tường rào, nhưng hiểu rằng bọn Lâm Thắng nhất định sẽ đuổi theo, nên vội cầm cổ chạy luôn không dám quay đầu lại nhìn nữa.

Phía sau vườn nhà Nhạc Kỳ, ở bên ngoài tường rào, có một đường hẻm vắng ngắt.

Hai người chạy như bay, không nghĩ ngợi chạy luôn vào ngõ hẻm đó.

Lúc rẽ vào ngõ, họ thấy phía sau họ có chân người chạy rầm rập, bọn đuổi theo chạy tới.

Ngôi miếu thần bí có ma

Chạy theo ngõ hẻm một quãng, hai người thấy trước mặt họ là một dãy tường cũ nát, vôi loang lổ, rêu mọc đầy.

Kim Ngang Tiêu vội nhìn quanh, thấy đó là bức tường bọc quanh một tòa cổ miếu. Khoảng giữa bức tường có một cái cổng với hai cánh cửa sơn đen.

Trên cổng có treo một tấm biển cũ kỹ, chữ đã mờ, trên có mấy chữ lớn “Bức Thị Tông Từ”.

Quang cảnh ngôi miếu có vẻ ảm đạm thê lương, hoang vu cũ rích hình như đã bao năm nay không có ai lại vắng.

Kim Ngang Tiêu vội nói :

- Chúng ta hãy chạy vào ngôi từ đường này tạm ẩn nấp, rồi sẽ hay.

Kỳ Vân gật đầu :

- Phải đó... mau :

Chạy tới chân tường, cả hai phi thân nhảy vào bên trong.

Vừa hạ xuống sau bức tường, hai người đã thấy trước mắt họ là một cái giếng thật lớn, xung quanh cỏ dại mọc um tùm, thật là một nơi hoang tàn lạnh lẽo.

Đối diện với giếng nước tròn là một ngôi miếu, cửa đã mục nát siêu vẹo, các thềm gạch và chân tường rêu bám xanh rì.

Chạy tới trước cửa miếu nhòm vào bên trong, hai người thấy la liệt hàng dãy những cỗ quan tài sắp hàng, hết dãy này đến dãy khác, đầy chật căn đại sảnh trong tòa miếu.

Cảnh tượng đó khiến bất cứ ai trông thấy cũng phải lạnh xương sống, tóc gáy dựng ngược.

Kim Ngang Tiêu và Kỳ Vân mãi lo tìm đường thoát thân hai người vốn dĩ không phải nhất gan, cho nên không do dự, lập tức chạy luôn vào trong miếu.

Hai người đến sau một cỗ quan tài, thu hình núp ở đó.

Vừa ngồi xuống, hai người đã nghe thấy ở phía ngoài cổng tường có tiếng chân người từ phía đường hẻm chạy lại, đến trước cổng miếu phía ngoài thì dừng lại.

Lúc ấy Kim Ngang Tiêu và Kỳ Vân trống ngực đánh thình thình hồi hộp lo sợ, chỉ sợ bọn kia tiến vào miếu.

Kỳ Vân khẽ nói :

- Bọn chúng nó tiến vào đây, ta cứ núp quanh mấy cỗ quan tài này, chưa chắc chúng tìm ra được.

Kim Ngang Tiêu lắng tai nghe ngóng, đoạn hạ thấp giọng, khẽ nói :

- Đừng nói lớn, bọn họ hình như đứng lại cả trước cổng miếu, tại sao không tiến vào trong sân?

Trên mặt Kỳ Vân lộ ra vẻ hết sức nghi hoặc.

Phía ngoài cổng miếu có tiếng người nói :

- Sư huynh, hai mặt này nghẽn đường rồi, chúng nó chắc hẳn chạy vào miếu.

Liền đó, có tiếng Lâm Thắng nói :

- Ta đã biết chúng nó chạy vào đây, nhưng vấn đề bây giờ là chúng ta có nên tiến vào không?

Kim Ngang Tiêu và Kỳ Vân nghe đến đó, cảm thấy lạ lùng hết sức.

Vì một khi chúng biết chắc hai người đã chạy vào đây, chúng chỉ việc tiến ngay vào vây bắt, vậy mà Lâm Thắng lại hỏi bọn sư đệ có nên tiến vào hay không, là ý thế nào?

Tình hình đó khiến hai người ngạc nhiên không sao hiểu nổi. Hơn nữa, sau khi Lâm Thắng nói như vậy, cả bọn im lặng, không có ai lên tiếng nói nữa.

Mãi lúc lâu sau mới có tiếng Lâm Thắng nói :

- Các vị sư đệ, chúng ta nên nói thẳng ngay ra còn hơn là giữ ở trong lòng. Thật ra, trong bọn chúng ta không có ai có can đảm tiến vào miếu Bốc thị Từ đường này.

Lại có tiếng một người khác, giọng hơi run run nói :

- Sư huynh... nói đúng đó. Chúng ta hãy phái hai người về bẩm trình sư phụ, còn những người khác nên lui ra xa, nhìn xem hai đứa có sống sót ra khỏi ngôi miếu này không.

Lâm Thắng nói :

- Thất sư đệ bàn rất phải, không nên ở đây lâu, chúng ta chạy đi thôi.

Lâm Thắng nói chưa dứt lời, đã có tiếng chân người chạy rối loạn, mỗi lúc một xa, như thể bọn chúng tranh nhau chạy đi trước, không dám chậm bước để phải chạy sau cùng, tất cả đều có vẻ sợ nếu chậm bước sẽ gặp tai họa ghê gớm.

Kim Ngang Tiêu và Kỳ Vân ngồi sau cỗ quan tài trong miếu tuy cách xa bọn Lâm Thắng cả một khoảng sân rộng và một cái giếng lớn nhưng cái câu nói của bọn đó, hai người đều nghe thấy rõ, không thiếu một lời.

Hai người thấy tiếng chân đã chạy xa, liền đứng lên, đưa mắt nhìn lên, đưa mắt nhìn nhau, trong lòng bỗng cảm thấy rộn rộn.

Kỳ Vân đưa mắt nhìn quanh, thấy trong căn đại sảnh của tòa cổ miếu, bốn góc mạng nhện chằng đầy, mấy dãy quan tài la liệt, âm khí thê lương, lạnh lẽo như thể đầu dây có vô số quỷ ma ẩn hiện, cảnh tượng thật kinh khủng.

Bất giác Kỳ Vân thấy lạnh xương sống, nàng vội xích đến gần Kim Ngang Tiêu thì thầm :

Ngang Tiêu ca ca, bọn đuổi theo chúng ta... làm sao... làm sao chúng không dám tiến vào đây, chúng sợ gì vậy?

Kim Ngang Tiêu cũng đã có sự nghi ngờ giống như Kỳ Vân, song chàng tìm cách nói lảng :

- Vân muội muội, có lẽ Lâm đại hiệp cố ý làm ra như vậy để cứu chúng mình :

Kỳ Vân ngẩng đầu nhìn chàng, cặp mắt đầy vẻ nghi ngờ :

- Ngang Tiêu ca ca, anh đừng giấu tôi. Lâm sư thúc không biết sự phụ của ông ấy là người trong Câu Hồn bang, bởi vậy ông ta nhất quyết phải tuân lệnh sư phụ muốn bắt chúng ta cho kỳ được, làm sao có thể tự ý muốn giải cứu cho chúng ta? Bọn họ không dám tiến vào miếu này, chính là họ sợ... sợ đây có loài ma quái gì đó.

Kỳ Vân nói đến chữ ma quỷ, bất giác Kim Ngang Tiêu cũng thấy lạnh người, vì chàng đã nghi ngờ như vậy rồi.

Nên nhớ bọn Lâm Thắng đều là đệ tử của Vô Hình Kim Hoàn Nhạc Kỳ, võ công không phải loại tầm thường, hơn nữa cũng có mấy người đã thành danh trên chốn giang hồ.

Vậy mà hôm nay, không có người nào dám tiến vào tòa cổ miếu này, như thế đủ hiểu trong miếu phải có sự gì khủng khiếp hết sức, đến nỗi những người như bọn Lâm Thắng phải kinh hoàng.

Tòa cổ miếu Bốc thị Từ đường cách nhà Nhạc Kỳ không xa, tất nhiên bọn đệ tử Nhạc Kỳ đã hiểu rõ trong miếu có gì, nên mới không dám tiến vào.

Song le, trong lúc này tòa cổ miếu vắng vẻ tĩnh mịch, trông không có vẻ gì là có người ở đây hay lai vãng. Như thế vật mà bọn Lâm Thắng e sợ tất thị không phải là người sống, mà là loại người... chết, tức là loài ma quỷ vậy.

Kim Ngang Tiêu và Kỳ Vân trầm ngâm suy nghĩ một lát, bỗng Kim Ngang Tiêu nói :

- Vân muội muội, thực ra tôi lại mong ở đây có ma quỷ.

Kỳ Vân khiếp sợ, nhưng cố giọng cười :

- Ngang Tiêu ca ca, quý hay ăn thịt người, tại sao anh lại mong ở đây có quỷ hay ma?

Kim Ngang Tiêu thờ dài :

- Người sống còn có khi nguy hiểm hơn quỷ nữa. Quí là quý trông thấy có thể biết ngay nên có thể phòng bị, còn loài người, tuy có mặt người nhưng lòng dạ ác hơn ma quỷ, thí dụ như Nhạc Kỳ, biết thế nào phòng bị cho được? So sánh như vậy, chẳng thà gặp quỷ còn hơn.

Kỳ Vân biết chàng nói như vậy trước hết là để tự an ủi, sau là để cho nàng khỏi thắc mắc về chuyện Nhạc Kỳ, vì chính nàng đã đưa chàng đến đây để đến chỗ suýt chết về tay Nhạc Kỳ và bọn Câu Hồn bang.

Kỳ Vân vội nói :

- Ngang Tiêu ca ca, em không sợ đâu. Chúng ta cứ tạm ẩn náu ở đây một hai ngày, chờ bọn Lâm Thắng chán nản bỏ đi lúc đó ta hãy ra ngoài tìm đường trốn lánh.

Kim Ngang Tiêu gật đầu đồng ý. Hai người lắng tai nghe ngóng một lúc, thấy trong miếu hoàn toàn yên tĩnh.

Kim Ngang Tiêu nói :

- Phía sau đại sảnh này, còn có nhiều phòng ở trong miếu, chúng ta nên đi vào phía trong ẩn náu thì hơn, việc gì phải ở chỗ có nhiều quan tài như thế này.

Kỳ Vân tán thành ngay :

- Phải đó, chúng ta đi vào phía trong xem sao.

Hai người đi qua một bàn thờ rộng lớn, trên đó bày toàn một loạt những linh vị để cúng kiến, đoạn tới bức tường cuối, nơi đây họ thấy có cửa ăn thông ra nhà sau.

Bước qua khỏi cửa đó, hai người thấy có một cái giếng lớn vuông vắn, mỗi bề lối ba trượng, xung quanh giếng đó là những căn phòng có tới hơn chục gian tất cả.

Trừ có hai gian đầu, còn các gian phòng khác đều có cửa sổ chắn song. Hai người đến gần ghé mắt nhìn qua cửa sổ, thấy phòng nào cũng đầy chật... quan tài, lớn có nhỏ có, đủ kiểu đủ thứ, toàn là một loại hòm người chết.

Còn giếng nước thì rất sâu, xung quanh có tường đá phủ rêu xanh lại thêm cỏ dại mọc um tùm, trông thật hoang lương tiêu điều.

Lúc ấy trời đã gần hoàng hôn, ánh sáng đã mờ mờ tối, cảnh tượng càng thêm âm u rùng rợn, khiến ai nhìn thấy cũng phải khiếp sợ.

Hai người đi quanh một lượt rồi dừng lại, Kim Ngang Tiêu chỉ vào hai gian phòng cửa đóng kín, nói :

- Vân muội muội, vận chúng ta còn hên lắm, hai căn phòng kia may ra không có quan tài.

Kỳ Vân trố mắt nhìn, cười gượng :

- Mong được như vậy.

Xung quanh tứ bề hoàn toàn im lặng, không một tiếng động nhỏ. Hai người có cảm tưởng từ đời thượng cổ đến nay chưa chắc có ai đặt chân vào chỗ này, thật không ngờ giữa thành Nghi Xương nay lại có một nơi hoang vu như vậy.

Bóng ma quái dị trong miếu

Hai người bàn định xong, cùng tiến về căn phòng cửa đóng.

Kim Ngang Tiêu một tay cầm kiếm tuốt trần, một tay đẩy cánh cửa mục nát.

Cánh cửa kéo kẹt mở rộng, hai người đưa mắt nhìn vào trong, thấy bên trong trống tuếch không có đồ đạc bàn ghế gì cả ngoài mấy chiếc chân ghế dùng để kê quan tài lên trên. Chắc hẳn phòng này cũng dùng để chứa quan tài, nhưng vì chưa có nên còn để trống đó thôi.

Kim Ngang Tiêu cười, khẽ nói :

- Vận chúng ta quả là hên, căn phòng này không có quan tài.

Hai người tiến vào trong phòng. Bên ngoài trời đã hoàng hôn nên bên trong căn phòng tối mờ mờ.

Hai người ngồi lên chân ghế, sát cánh với nhau, trong lòng không khỏi thấy rờn rợn.

Lát sau trời tối hẳn, bóng đêm ngã xuống đen như mực.

Kỳ Vân nói :

- Ngang Tiêu ca ca, em chẳng thấy ma quỷ đâu cả, Kim Ngang Tiêu nói :

- Không biết chừng Lâm đại hiệp đã có ý tha chúng ta và bỏ đi rồi. Vân muội muội, cô hãy ở đây để tôi ra ngoài xem có đèn cây hay củi đóm gì, đem vào đây đốt lửa cho đỡ tối.

Kỳ Vân thấy Kim Ngang Tiêu nói vậy, nàng đã định bảo chàng: "Tôi cùng đi với anh".

Song nghĩ lại, Kỳ Vân không đòi đi theo nữa, Vừa rồi nàng đã trót nói không sợ ma, lúc này Kim Ngang Tiêu mới xa nàng một chút nàng đã kinh hãi không chịu nổi, như vậy chẳng hóa ra để Kim Ngang Tiêu cười nàng là nói khoác hay sao?

Nghĩ vậy, Kỳ Vân để mặc cho Kim Ngang Tiêu đi ra ngoài.

Kim Ngang Tiêu đẩy cửa phòng bước ra, đến trước giếng lúc đó ánh sáng trăng bàng bạc chiếu lên mấy ngọn cỏ hoang mọc trên bờ giếng, trông có vẻ âm u huyền bí hết sức.

Kim Ngang Tiêu rảo bước đến đại sảnh, vội vàng lấy đá lửa ra đánh châm vào mỗi vại mà lúc nào chàng cũng đem theo trong túi. Đoạn chàng dùng mỗi lửa đó soi lên bàn thờ, hy vọng tìm thấy vật gì khả dĩ đốt sáng thay đèn được.

May sao ở trước mấy linh vị, có mấy mẫu nến còn sót lại. Kim Ngang Tiêu nhặt lấy bốn, năm cục, rồi tắt mỗi lửa, trở lại căn phòng với Kỳ Vân.

Về đến nơi, Kim Ngang Tiêu đã thấy Kỳ Vân đứng chờ ở cửa. Nàng thấy Kim Ngang Tiêu liền thở dài như trút được gánh nặng, vui mừng hỏi :

- Ngang Tiêu ca ca, có không?

Kim Ngang Tiêu đáp :

- Có đấy.

Hai người quay trở lại trong phòng, ngồi lên cái giá chân ghế như cũ.

Kim Ngang Tiêu lấy ra một cục đèn cây, đánh đá lửa châm lên. Sau đó chàng lấy nốt mấy cục nến khác ra, bày lên thành ghế, cạnh cục nến đã thấp sáng.

Trong lúc bày ra như vậy, một cục nến rớt xuống đất lăn lông lốc, Kim Ngang Tiêu và Kỳ Vân không ai bảo ai, cũng quay lại cúi xuống nhặt mẫu nến lên.

Song le, khi hai người vừa cúi xuống chưa kịp ngẩng đầu lên, cả hai đã choáng váng cả đầu óc, tóc gáy dựng ngược, mồ hôi vã ra. Trong khoảnh khắc, cả hai ngay đờ người, không cử động được nữa và cùng không thốt ra được một tiếng nào.

- Tại sao vậy?

Thì ra lúc cúi xuống nhặt mẩu nến bị văng ra xa, hai người đã quay lưng lại cây nến đang thấp sáng nên bóng hai người in rõ trên nền đất.

Nhưng đến lúc vừa cúi xuống, Kim Ngang Tiêu và Kỳ Vân trông thấy trên nền đất không phải có hai, mà có... ba bóng.

Bóng thứ ba đó, vừa cao vừa gầy, len vào giữa bóng của hai người.

Như vậy có nghĩa là trong căn phòng, ngoài Kim Ngang Tiêu và Kỳ Vân, còn một người thứ ba nữa.

Trong tình trạng đó, người dù có gan mật lớn đến đâu cũng phải kinh hãi, rụng rời tay chân.

Dẫu sao Kim Ngang Tiêu và Kỳ Vân cũng không thể ngay đờ người ra mãi. Hai người vội quay đầu lại nhìn sau lưng.

Nên nhớ bóng thứ ba đó xen vào giữa hai người, tức là bóng đó xuất hiện đứng giữa và ngay ở sau lưng họ.

Không ngờ, khi hai người quay ngoắt đầu lại nhìn về phía sau, họ chẳng thấy có người nào hết. Nhìn quanh, trong phòng cũng chẳng có ai.

Kinh ngạc, cả hai vội nhìn về phía bóng in trước mặt, thì lần này họ chỉ thấy hai bóng. Ngoài bóng của hai người, không còn một bóng thứ ba nào nữa.

Kim Ngang Tiêu và Kỳ Vân ngây người nhìn nhau, cổ trắn tỉnh thần trí.

Kỳ Vân nói :

- Vừa rồi... chẳng lẽ chúng ta hoa mắt?

Kim Ngang Tiêu khẽ lắc đầu :

- Có bao giờ cả hai người cùng hoa mắt một lượt đâu?

Kỳ Vân đã bắt đầu hơi biến sắc mặt, nằng cổ giữ cho giọng nói khỏi run :

- Ngang Tiêu ca ca, chẳng có lẽ có ma quỷ thật hay sao?

Kim Ngang Tiêu chậm rãi đáp :

- Theo ý tôi, đó không phải là ma quỷ. Ma quỷ làm gì có bóng?

Kỳ Vân gật đầu :

- Đúng rồi, em nghe thấy người ta nói ma quỷ không có bóng. Như vậy vừa rồi chính là người xuất hiện chứ không phải quỷ.

Kim Ngang Tiêu nghiêm sắc mặt, hạ thấp giọng nói :

- Tôi đoán nhất định ở đây phải có một vị dị nhân trong võ lâm trú ngụ, chính vì thế mà bọn Lâm Thắng không dám tiến vào đây.

Kỳ Vân khẽ kêu lên một tiếng :

- A, nếu là người cư trú tại địa phương này thì chưa chắc đã là người tốt.

Kim Ngang Tiêu vội xua tay ra hiệu bảo Kỳ Vân im tiếng đoạn chàng ngẩng đầu, cất cao giọng nói :

- Kính thưa tiền bối, hai đứa nhỏ chúng tôi bị nạn vào đây là sự vạ bất đắc dĩ. Nếu chẳng may làm rộn nơi tịnh tu của tiền bối, kính xin tiền bối tha tội cho.

Tiếng nói trong quan tài

Kim Ngang Tiêu nhắc lại câu chàng vừa nói một lần nữa, đoạn chàng im lặng, lắng tai nghe ngóng.

Một lát sau, bỗng có một tiếng cười âm thầm vẳng lại, có vẻ như từ bức tường trước mặt phát ra, nghĩa là từ phòng bên cạnh.

Tiếng cười lạnh lùng đó rất nhỏ bé và cũng rất ngắn, thoáng nghe đã tắt ngay, thanh âm hết sức âm trầm, khiến người ta nghe thấy rồi mà vẫn tưởng như không nghe thấy bao giờ.

Kim Ngang Tiêu và Kỳ Vân đưa mắt nhìn nhau, biết rằng ở chốn cổ miếu âm u này nhất định phải có người, tuy chưa rõ đó là người thực hay là ma.

Hai người im lặng chờ đợi. Một lúc sau Kỳ Vân không nhịn nổi, cất tiếng nói :

- Ngang Tiêu ca ca, chúng ta thử qua bên đó nhòm xem sao.

Kim Ngang Tiêu dè dặt :

- Chỉ sợ người ta không bằng lòng, như vậy có phải phiền không.

Kỳ Vân nói :

- Đã đến tình cảnh này, nếu chúng ta không tìm cách gặp mặt đối phương còn chờ đến bao giờ nữa.

Thật ra, lúc đó Kim Ngang Tiêu cũng hết sức tò mò muốn biết con người bí mật là ai.

Xét ra vừa rồi, con người đó đã đột nhiên xuất hiện bên cạnh hai người mà hai người không biết, như vậy rõ rệt là người đó không có ác ý, nếu không, hai người đã bị chết dưới tay người đó rồi.

Kim Ngang Tiêu suy nghĩ rồi gật đầu :

- Được chúng ta thử đi coi xem sao.

Hai người dắt tay nhau, Kim Ngang Tiêu một tay cầm kiếm, Kỳ Vân cầm cây Luyện Tử thương, hai người ra khỏi phòng, bước tới cửa phòng bên, dừng lại.

Kim Ngang Tiêu cất cao tiếng nói :

- Tiền bối có cho phép chúng tôi vào bái kiến ngài không?

Chàng chưa nói dứt lời, cánh cửa đã kêu kệt một tiếng, tự động mở ra.

Kim Ngang Tiêu và Kỳ Vân giật nảy người, bất giác lùi ngay lại một bước.

Hai người cố chấn định tinh thần, đưa mắt vào trong căn phòng đó.

Lúc này, ánh sáng trắng chiếu vào tận trong phòng, khiến hai người nhìn rõ.

Họ nhìn thấy gì? Trong căn phòng rộng đó, chỉ có mỗi một cỗ quan tài lớn bằng đá, kê ở cuối phòng.

Ngoài cỗ quan tài, không có một bóng người nào.

Vậy mà vừa rồi rõ ràng có tiếng người cười trong phòng này. Cánh cửa lại tự nhiên mở.

Chẳng lẽ tiếng cười từ... Trong quan tài phát ra.

Trước tình thế này, Kim Ngang Tiêu và Kỳ Vân dù can đảm đến đâu, cũng phải sợ thất thần, tóc gáy dựng ngược, lạnh toát xương sống :

Kỳ Vân cố gắng mới nói được một câu thì thầm :

- Chẳng có ai cả.

Kim Ngang Tiêu cất cao giọng :

- Hai đứa chúng tôi vì tránh nạn nên mới đến đây, tuyệt không có gì ác ý. Tiền bối chưa xuất đầu lộ diện, nhưng nhờ có ngài chúng tôi mới thoát nạn. Xin tiền bối ra mặt cho chúng tôi bái kiến.

Kim Ngang Tiêu nói như vậy, không phải là không có lý do.

Vì nếu quả thật ở đây có người, nhất định người đó phải là một tay dị nhân võ công cực cao cường, như vậy mới khiến bọn Lâm Thắng phải kinh hoàng e dè, không dám tiến vào trong miếu này thử thách, chính dị nhân chưa ra mặt đó đã cứu thoát hai người vậy.

Kim Ngang Tiêu đoán không sai, vì chàng vừa dứt lời từ trong quan tài bỗng có một giọng nói âm thầm phát ra :

- Hai người là ai?

Tiếng nói từ quan tài đưa ra, thật kinh khủng, nghe rợn cả người.

Kim Ngang Tiêu vội nói :

- Tiền bối không nên biết rõ tên tuổi chúng tôi, như vậy là hơn. Nếu biết tên tuổi chúng tôi, tiền bối sẽ bị lây họa đó...

Giọng nói trong quan tài bật ra hai tiếng cười lạnh lùng rồi tiếp :

- Người nói giọng đó sao? Ta có phải là người biết sợ đâu.

Kim Ngang Tiêu nói :

- Chúng tôi đoán biết tiền bối hẳn là một bậc dị nhân, song là kẻ thù của chúng tôi lại quá lợi hại, nếu tiền bối biết rõ tên tuổi chúng tôi, sợ tiền bối cũng không thoát tay bọn chúng mà thôi.

Từ trong quan tài lại có tiếng cười, một tiếng cười lạnh như băng giá, rồi có tiếng hỏi :

- Kẻ thù của các người là ai? Có phải là Tam Phật, Tứ Chân, hay là Nhị Ma, Nhất Hồn? Hoặc giả là Ngũ Hiệp?

Kim Ngang Tiêu vội đáp :

- Dạ, không phải. Nói thật ra, chúng tôi vẫn chưa biết lai lịch thật sự kẻ thù của chúng tôi.

Kỳ Vân nghe câu nói trong quan tài đưa ra, nàng giật mình, chợt nhớ ra, nên khẽ nói :

- Nhị Ma, Nhất Hồn, Tam Phật, Tứ Chân, Ngũ Hiệp, Cô Quý...

Nàng nhắc lại một lượt mấy chữ đó, đoạn ngẩng lên, khẽ nói với Kim Ngang Tiêu :

- Ngang Tiêu ca ca, nói đến các nhân vật trứ danh trong võ lâm, em chắc vị dị nhân này chính là “Cô Quý” vậy.

Cô Quý Bốc Âm

Kim Ngang Tiêu nghe nàng nói, bất giác giật mình tỉnh ngộ.

Chàng chợt nhớ rằng tiếng nói trong quan tài vừa nói ra một loạt mấy chữ, rồi đến Kỳ Vân nhắc lại, đều là những chữ mà tất cả những người nào đã học võ đều phải biết.

Vì những chữ đó tóm tắt là để chỉ danh hiệu của mười sáu vị đệ nhất cao thủ hiện nay, kể cả chánh phái lẫn tà phái, được người đời tôn vào hạng võ công thượng thặng.

Tất cả mười sáu vị đó đều là những nhân vật danh tiếng nhất, xuất sắc nhất trong võ lâm thí dụ như vào loại như cha mẹ của Kim Ngang Tiêu và Kỳ Vân chưa được kể trong số mười sáu đệ nhất cao thủ ấy.

Trong số mười sáu vị đó, bà Nhất Huyền thần ni chính là một trong “Tam Phật”. Còn Vô Hình Kim Hoàn Nhạc Kỳ và Tuyết Hồn thượng nhân được liệt vào trong số “Ngũ hiệp”.

Người trong võ lâm thường thuận miệng đọc danh hiệu các vị đó như sau :

Tam Phật, Trí Nhân, Ngũ Hiệp, Cô Quý, Nhị Ma, Nhất Hồn.

Tứ chân tức là bốn vị Chân nhân, đạo sĩ Nhị Ma tức là hai nhân vật thuộc loại... ma quái. Dĩ nhiên đây cũng là người, nhưng hành động như tà ma, nên được gọi là ma. Còn Nhất Hồn tức là một vị giống như... cô hồn vì tướng mạo và tài năng không khác gì một hồn ma.

Tất cả những vị đó, võ công thượng thặng, có lẽ ngang tài nhau, mặc dầu người ta chưa thấy nói các vị đó đấu với nhau bao giờ.

Tiếng nói trong quan tài nhắc đến mười sáu vị cao thủ đó vô tình để lộ ra người nói chính là “Cô Quý”.

Kim Ngang Tiêu và Kỳ Vân đều là những người thông minh nhanh trí. Trong lúc thì thầm bàn tán với nhau, họ đã đoán được tên tuổi của vị từ quan tài nói ra, trống ngực họ đánh thình thình vì hồi hộp.

Cả hai vừa hồi hộp lại vừa mừng rỡ vì họ hiểu rằng nhân vật danh hiệu là “Cô Quý” đó vốn là một nhân vật danh môn chính phái và là một vị đệ nhất cao thủ trong các môn phái, tên gọi là Bốc Âm.

Võ công khá cao như Lâm Thắng còn phải kính sợ, như vậy đủ hiểu Bốc Âm ghê gớm đến như thế nào.

Sở dĩ Kim Ngang Tiêu và Kỳ Vân đã đoán ngay được vị nhân đó chính là Cô Quý Bốc Âm, là vì họ đã nhận thấy tòa cổ miếu này tên gọi là Bốc thị Từ đường.

Bốc Âm ẩn cư cô độc trong miếu này là sự tất nhiên, vì đã là miếu thờ của giòng họ Bốc của ông.

Hai người nghĩ đến đó phân vân vô cùng, không biết nên rút lui ra ngoài ngay, hay cứ đứng ở lại đây, chờ Cô Quý Bốc Âm hiện ra gặp họ.

Nên nhớ mười sáu vị đại cao thủ “Tam Phật, Tứ Chân, Ngũ hiệp, Cô Quý, Nhị Ma, Nhất Hồn”, đều không phải một môn phái mà thuộc các môn các phái, chính có tà có tại có vị thiện lương nhưng có vị thật ác độc.

Ngay như trong số Tam Phật, có một vị tên gọi Hương Phật Mê Chân, là một người quái gở nhất trong số các đại cao thủ, tính tình ác độc, ra tay rất dữ dằn.

Còn Cô Quý Bốc Âm thì thật khó hiểu, không ai rõ tính cách ông như thế nào, là thiện hay là ác, chân chính hay tà ma.

Trước thời kỳ Câu Hồn bang xuất hiện trong võ lâm, tên tuổi Cô Quý Bốc Âm đã gây ra nhiều nỗi kinh hoàng trên chốn giang hồ.

Các nhân vật võ lâm khi xưa nói đến tên Cô Quý Bốc Âm thì tất cả đều có cảm giác, tuy không như ngày nay người ta nói đến tên Câu Hồn bang nhưng cũng thấy rợn rợn, không dám coi thường.

Lúc này sự thật Kim Ngang Tiêu và Kỳ Vân không thấy sự danh tiếng xưa của con người Cô Quý Bốc Âm. Song le hai người nhờ đến Vô Hình Kim Hoàn Nhạc Kỳ, đã có tiếng là anh hùng hiệp nghĩa, danh vang thiên hạ, vậy mà rút cục lại là người của Câu Hồn bang. Thành thử khi nghe đến tên Cô Quý Bốc Âm họ cũng tưởng ngay như vị đại cao thủ này có thể là nhân vật trong Câu Hồn bang.

Vì vậy cá nhân Cô Quý Bốc Âm họ không sợ, mà chỉ sợ ông ta có liên hệ với Câu Hồn bang.

Và lại cứ xét theo tài nghệ võ công của Cô Quý Bốc Âm, nếu có ai bảo Bốc Âm chính Bang chủ của Câu Hồn bang. Kim Ngang Tiêu và Kỳ Vân cũng không cho đó là việc không thể nào có.

Vì bản khoán như vậy, hai người cứ ngẩn ra nhìn nhau không biết làm thế nào cho đúng.

Giữa lúc ấy, trong chiếc quan tài bằng đá lại phát ra tiếng lạnh như tiền.

Tiếng cười vừa dứt, nắp áo quan bỗng chuyển động, rồi mở ra và nghiêng về một bên.

Kim Ngang Tiêu và Kỳ Vân biết rằng nếu quả người vừa nói trong áo quan là Cô Quý Bốc Âm, lúc này hai người dù có chạy ra ngoài, Bốc Âm cũng chỉ vươn tay một cái là nắm được hai người rồi.

Bởi thế, họ cứ đứng im, chờ xem sự việc xảy ra thế nào.

Nắp áo quan gạt bỏ sang một bên, trong áo quan bỗng có người ngồi phất ngay lên.

Kim Ngang Tiêu và Kỳ Vân ngấm nhìn biết ngay đó là người chó không phải ma hay quỷ.

Tuy nhiên, sau khi ngấm kỹ người đó, Kim Ngang Tiêu và Kỳ Vân cũng không khỏi thấy rợn tóc gáy.

Dung mạo người đó thật ra chẳng có điểm gì có thể gọi là cổ quái ghê rợn, trái lại mặt mũi đáng người có vẻ rất đoan chính, trên dưới lối năm mươi tuổi, trông như một ông đồ nho.

Song điều khiến ai nhìn thấy cũng phải rợn người một da mặt trắng nhợt nhạt như thây ma. Hai con mắt người đó lại mở tròn xoe, nhưng hoàn toàn bất động, khiến thoát nhìn ai cũng cho rằng đó là một xác chết.

Sau khi ngồi thẳng người lên trong quan tài, người đó vẫn mở tròn tròn đôi mắt, nhưng con người không động đậy. Duy chỉ có cái đầu là quay từ từ sang bên phải, rồi lại quay từ từ sang bên trái một xác chết.

Trước đây, Kim Ngang Tiêu và Kỳ Vân khi còn ở nhà đi học võ, đã được nghe các bậc huynh trưởng nói rằng Cô Quý Bốc Âm quá ham luyện nội công nên bị tẩu hỏa nhập ma, toàn thân cứng nhắc tê liệt, không cử động được nữa.

Trạng thái tẩu hỏa nhập ma vốn là một điều đại kỵ của những người luyện võ. Người tầm thường bị tẩu hỏa nhập ma là chỉ có việc nằm chờ chết mà thôi, chó không có hy vọng chữa khỏi nữa.

Song le Cô Quý Bốc Âm vốn là tay võ công cự phách, đâu có chịu nằm chờ chết. Sau khi bị tẩu hỏa nhập ma, ông liền tìm đến một suối nước quanh năm lạnh như băng giá, rồi ngấm mình xuống đó.

Suối nước lạnh ấy nằm trong một hang lớn thuộc dãy núi Đường Cổ Lạp Sơn. Cô Quý Bốc Âm nằm trong một hang đó suốt mười bảy năm trường, không thò mặt ra ngoài trông thấy ánh nắng mặt trời. Suốt thời gian đó chỉ có một con vượn rất tinh khôn làm bạn với ông.

Mười bảy năm sau, hơi thở và chân khí trong người mới trở lại điều hòa. Rồi sau đó công phu luyện tập từ trước được hướng vào chính lộ, khôi hẳn tình trạng tẩu hỏa nhập ma. Đồng thời nhờ mười bảy năm tu luyện điều động chân khí trong suối nước lạnh, công phu của Bốc Âm tiến bộ vượt bậc.

Suốt trong mười bảy năm Cô Quý Bốc Âm không hoạt động đến nay được cử động chân tay, đáng diệu cử chỉ của ông có vẻ quái dị khác thường.

Hơn nữa vì không ra ánh nắng mặt trời, nước da ông trở nên trắng bệch, khiến ông chẳng khác gì hình dáng một loài ma quỷ.

Từ xưa, tính tình Bốc Âm đã khác hẳn người thường, nóng giận buồn vui một cách hết sức bất ngờ. Bốc Âm lại không có bà con thân hữu hay gia đình, cho nên sau khi mười bảy năm nằm trong lòng đá, con vượn bạn của ông cũng đã chết, Bốc Âm trở nên một con người cô độc, ông vốn giống như ma quỷ lại thêm cô độc, nên người đời đặt cho ông danh hiệu quái gở là Cô Quỷ.

Khó phân biệt gian ngay

Lúc này Kim Ngang Tiêu và Kỳ Vân thấy người ngồi trong quan tài hình dạng quái gở, cử chỉ khác thường, chẳng hạn như quay đầu một vòng để nhìn quanh trong khi hai con mắt bất động mở to thao láo, hai người tin chắc rằng người này chính thị Cô Quỷ Bốc Âm.

Kim Ngang Tiêu khẽ thích khuỷu tay vào người Kỳ Vân làm hiệu, đoạn hai người cùng cúi đầu làm lễ rất cung kính và nói :

- Vậy ra ngài là Bốc lão tiền bối đó ạ.

Bốc Âm gật gù chiếc đầu :

- Con mắt của hai người cũng khá tinh đó. Vừa rồi ta có nhìn ra ngoài một chút, thấy mấy tên đồ đệ của lão gia Nhạc Kỳ vây quanh chỗ này. Chắc hẳn hai người đã gây chuyện gì với bọn chúng rồi phải không?

Kim Ngang Tiêu thờ dài :

- Nói cho cùng, Bốc lão tiền bối chẳng nên nghe chuyện của hai đứa chúng tôi thì hơn.

Kỳ Vân gật đầu phụ họa thêm :

- Đúng rồi, chúng tôi đã trở thành thù nghịch với Nhạc Kỳ.

Cô Quỷ Bốc Âm cười lên một tiếng lạnh lùng :

- Các người không muốn nói thì thôi. Hôm nay các người gặp vận may mắn lắm đó, ta không ra tay thanh toán các người, vì ta có một người khách sắp đến đây. Vậy các người hãy ra khỏi nơi này mau.

Kim Ngang Tiêu nói :

- Bốc tiền bối, trừ nơi này ra, thật chúng tôi không còn có chỗ nào có thể ẩn thân. Tiền bối có thể cho chúng tôi tạm trú ở đây một hai hôm không?

Bốc Âm lạnh lùng nói :

- Không được.

Kỳ Vân khẽ kéo áo Kim Ngang Tiêu và bảo :

- Ngang Tiêu ca ca, chúng ta đi khỏi đây thôi.

Kim Ngang Tiêu gật đầu. Hai người vẫn hướng về phía Bốc Âm rồi đi giật lùi, bước ra tới cửa phòng.

Kim Ngang Tiêu khẽ nghiêng mình nói :

- Đa tạ tiền bối đã ra ân không bắt lỗi chúng tôi. Nếu chúng tôi may mắn thoát chết, nhất định sẽ tìm cách báo đáp ơn này.

Bốc Âm thấy người ngẩng đầu nhìn thay người, đột nhiên ông nói giọng, có vẻ nhu hòa :

- Nếu không có xảy ra việc đêm nay, có người đến đây tìm ta, một người vào loại ghê gớm lợi hại, tất nhiên ta cũng chẳng nỗ lực đuổi các người, ta cũng bị người ta áp bức truy nã, nên ta hiểu nỗi thống khổ của các người lắm.

Nghe thấy Bốc Âm nói như vậy, Kim Ngang Tiêu và Kỳ Vân thầm nghĩ Bốc Âm cũng chẳng phải là con người quá ghê gớm như thiên hạ vẫn đồn đại.

Kỳ Vân nhin không được hỏi :

- Không biết người đến đây đêm nay là người nào vậy?

Bốc Âm lạnh lùng đáp :

- Hẳn là Bang chủ Câu Hồn bang.

Vừa nghe thấy mấy chữ “Bang chủ Câu Hồn bang” Kim Ngang Tiêu và Kỳ Vân bất giác thất thần, vẻ kinh hoàng hiện rõ trên nét mặt.

Thật tai hại, hai người chạy đông chạy tây, rốt cuộc lại vẫn chạm trán với người của cửa Câu Hồn bang.

Hai người nghe thấy Bốc Âm bảo Bang chủ Câu Hồn bang sắp đến đêm nay, làm sao không kinh hồn phách? Vì cứ lấy đó mà suy ra, hai người đoán ngay rằng Cô Quý Bốc Âm phải là người của Câu Hồn bang. Nếu không tại sao Bang chủ của hồn Bang đến đây?

Cặp mắt như mắt quỷ của Bốc Âm chiếu thẳng vào Kim Ngang Tiêu và Kỳ Vân một lát rồi hỏi :

- Hai người vừa nghe thấy ta nói đến Bang chủ của Câu Hồn bang, đã có vẻ kinh sợ thất sắc như vậy là tại làm sao?

Kỳ Vân trong lòng đau đớn và uất ức vô cùng, mỗi lần hai người thoát khỏi bọn Câu Hồn bang truy nã là như lại rơi vào tay một nhân vật của Câu Hồn bang.

Kỳ Vân quá căm phẫn, nói lớn :

- Muốn giết cứ giết, việc gì phải hỏi nhiều.

Bốc Âm lạnh lùng nói :

- Nếu ta muốn giết hai người, ta có thể giết ngay như giết hai con kiến. Ta đã nói đêm nay, hai người có thể ra khỏi nơi đây.

Kim Ngang Tiêu lạnh lùng hỏi :

- Ông tha không giết chúng tôi, vậy ông không sợ Bang chủ Câu Hồn bang trách phạt hay sao?

Bốc Âm kinh ngạc hết sức vội vàng hỏi lớn :

- Người nói gì vậy?

Cô Quý Bốc Âm một khi cất cao tiếng, âm thanh nghe thật rợn người.

Kim Ngang Tiêu liền nói :

- Không biết chừng ông chưa được Câu Hồn bang thông báo cho biết. Chúng tôi chính là những người đang bị Câu Hồn bang truy nã gắt gao.

Kim Ngang Tiêu vừa dứt lời, thấy Bốc Âm đưa tay lên vịn nắp quan tài, thân hình của Bốc Âm ở trong quan tài, bỗng lẹ làng nhảy vượt ra ngoài, không một tiếng động nhỏ.

Kim Ngang Tiêu và Kỳ Vân tự biết võ công của mình so với Cô Quý Bốc Âm thua kém một trời một vực. Hai người vốn đã định kháng cự từ lúc đầu, nhưng lúc này không khỏi giật nảy mình muốn gờ tay đỡ gạt.

Chợt thấy thân hình Bốc Âm thấp thoáng, Bốc Âm vừa đặt chân xuống đã vượt tới đứng trước mặt hai người.

Song le, sau khi tới trước mặt hai người, Bốc Âm chỉ đứng im nhìn ngắm, không thấy động tay hạ thủ.

Kim Ngang Tiêu buồn rầu nói :

- Ông không ra tay, còn chờ gì nữa?

Bốc Âm từ từ nói :

- Chẳng trách hai người không chịu nói rõ kẻ thù mình là ai. Vậy hai người đã gây thù với bọn Câu Hồn bang rồi đó?

Kim Ngang Tiêu và Kỳ Vân lúc này yên trí rằng mình sẽ chết dưới tay Bốc Âm, nên chẳng cần phải giữ ý tứ gì nữa. Nghe Bốc Âm hỏi thế, cả hai cùng đáp :

- Gây thù với bọn Câu Hồn bang thì đã sao? Nếu chúng tôi còn sống sót giờ phút nào trên cõi thế này, chúng tôi quyết chống đối bọn súc sanh Câu Hồn bang đến cùng.

Trong nháy mắt Cô Quý Cốc Âm bỗng lóe lên một tia sáng quắc Bốc Âm im lặng ngắm nhìn hai người một lát, rồi gật đầu cười :

- Khá lắm. Ta tung hoành thiên hạ đã hơn mười năm nay, trừ ta không thể, đây là lần đầu tiên ta gặp người dám mở mồm nói như vậy đối với bọn Câu Hồn bang. Khá lắm! Khá lắm!

Kim Ngang Tiêu và Kỳ Vân nghe nói vậy, bất giác sửng sốt một lúc lâu không thốt được một lời.

Mãi sau Kỳ Vân mới lên tiếng :

- Bốc tiền bối, ông... ông không phải là người của Câu Hồn bang?

Bốc Âm cười lên một tiếng quái gở :

- Ta có ngoại hiệu là Cô Quý chắc các ngươi phải biết. Có lý nào ta lại đi kết bang kết hội với người khác? Các ngươi thật nói bậy?

Kim Ngang Tiêu và Kỳ Vân thờ dài, trút hết nỗi lo ngại. Kim Ngang Tiêu vội nói :

- Bốc tiền bối, xin tiền bối đừng trách mắng chúng cháu. Sau khi toàn gia bị hại, cả hai đứa chúng cháu đến nhà Vô Hình Kim Hoàn Nhạc Kỳ để lánh nạn, ai ngờ Nhạc Kỳ cũng là người của Câu Hồn bang.

Bốc Âm giật mình hỏi :

- Ngươi nói gì?

Kỳ Vân liền nói :

- Chúng cháu suýt chết về tay Nhạc Kỳ, may nhờ có Tuyết Hồn thượng nhân và Nhất Huyền thần ni tới cứu kịp thời. Bây giờ không biết hai người đó sống chết ra sao?

Bốc Âm ngẫm nghĩ rồi bảo hai người :

- Đêm nay Bang chủ Câu Hồn bang đến đây là cốt để dụ ta gia nhập Câu Hồn bang.

Vừa nói Bốc Âm vừa đưa mắt nhìn hai người. Kim Ngang Tiêu và Kỳ Vân kinh ngạc, tưởng như mình nghe nhầm.

Hai người sững sờ một lúc, Kỳ Vân hỏi :

- Tiền bối... nói sao?

Kim Ngang Tiêu cũng hỏi :

- Bốc tiền bối, vừa rồi tiền bối nói có một vị khách đến đây đêm nay, người đó chính là Bang chủ của Câu Hồn bang?

Về mặt của Bốc Âm vẫn thản nhiên, sắc mặt vẫn trắng bệch như xác chết, Bốc Âm có vẻ vui việc Bang chủ Câu Hồn bang đến đây như một việc nhỏ mọn không quan tâm.

Bốc Âm khẽ gật đầu :

- Chính thế.

Kim Ngang Tiêu và Kỳ Vân bất giác lùi lại một bước, kinh hoàng vô cùng, Kỳ Vân khẽ nói :

- Ngang Tiêu ca ca, làm sao bây giờ?

Kim Ngang Tiêu nói :

- Hắn chưa đến, ta chạy đi bây giờ còn kịp.

Kỳ Vân đưa mắt nhìn Bốc Âm, khẽ hỏi :

- Không biết ông ấy có mạch Bang chủ Câu Hồn bang có chúng ta trốn lánh ở quanh đây không?

Kim Ngang Tiêu cũng nhìn Bốc Âm rồi đáp :

- Làm sao biết rõ lòng người thiện ác như thế nào?

Bạn đang đọc truyện *Cự Linh Thần Chương* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 4: Bang chủ Câu Hồn bang

Kim Ngang Tiêu ngẫm nghĩ một lát rồi thì thầm với Kỳ Vân :

- Trong võ lâm, Bốc Âm cũng không có tiếng là độc ác cho lắm, và lại ông ta không phải là người của Câu Hồn bang. Ông ta có ý định tha cho chúng mình thoát khỏi nơi đây, tất nhiên ông ấy cũng không nói cho Bang chủ Câu Hồn bang biết việc của chúng ta đâu.

Hai người khẽ bàn tán với nhau một lúc.

Đoạn cùng tiến lên, chấp tay thi lễ với Bốc Âm và nói :

- Bốc tiền bối, chúng cháu xin cáo từ tiền bối.

Hai mắt Bốc Âm mở tròn thao láo, tia mắt sáng quắc, nhìn hai người hồi lâu không đáp.

Kim Ngang Tiêu và Kỳ Vân trong lòng lo sợ không biết phải làm thế nào. Chợt thấy Bốc Âm hỏi :

- Hai đứa ngươi muốn đi hả?

Kỳ Vân liền nói :

- Bốc tiền bối, vừa rồi tiền bối đã cho phép chúng cháu rời khỏi nơi đây.

Bốc Âm bỗng cười khanh khách, tiếng cười có vẻ quái dị. Đoạn Bốc Âm nói :

- Ta có nói nếu các ngươi tự ý muốn đi khỏi nơi đây, ta mặc kệ không hề làm khó hai ngươi.

Kim Ngang Tiêu hỏi :

- Nếu vậy tại sao tiền bối thấy chúng cháu từ biệt tiền bối có vẻ ngạc nhiên như vậy?

Bốc Âm hừ một tiếng rồi nói :

- Ta thấy hai ngươi có thâm thù đại hận như vậy đối với Câu Hồn bang, bởi thế ta cứ tưởng một khi hai người nghe thấy nói Bang chủ Câu Hồn bang sắp đến đây, hai người tất phải ở lại đây để xem lão Bang chủ đó hình dạng ra sao, người như thế nào, hầu sau này có thể báo cứu phục hận. Ai ngờ hai ngươi chỉ là hai đứa ranh con nhát như thỏ đế, vừa nghe nói đã muốn bỏ chạy rồi. Té ra ta đã đoán nhầm.

Kim Ngang Tiêu và Kỳ Vân nghe nói vậy, bất giác đỏ ửng cả mặt mày.

Hai người đỏ mặt, trước hết là vì tức giận Bốc Âm đã nói họ là “ranh con nhát như thỏ đế” đau là vì nghe nói đến báo cứu phục hận Câu Hồn bang nên động lòng, nhớ đến mối thù.

Kỳ Vân lớn tiếng hỏi :

- Ông bảo ai nhát như thỏ đế?

Bốc Âm hướng cặp mắt lạnh như tiền nhìn chàng và nói :

- Vậy riêng ngươi không muốn rời khỏi nơi đây?

Kim Ngang Tiêu suy nghĩ mông lung. Chàng thấy Bốc Âm có vẻ nói khích để giữ hai người ở lại đây. Song chàng đoán mãi mà không sao hiểu nổi Bốc Âm có dụng ý gì?

Chàng thở mạnh và trầm giọng nói :

- Bốc tiền bối, ông nói đúng, chúng tôi nên ở lại đây thì hơn, để nhìn xem kẻ đại thù của chúng tôi là người như thế nào.

Chàng nói đến đây, rồi nhấn mạnh :

- Vừa rồi chúng tôi ngỡ ý muốn đi khỏi nơi đây, không phải là chúng tôi nhát gan, tiền bối chớ có hiểu nhầm. Chính tiền bối vừa nói Bang chủ Câu Hồn bang tới nay là để khuyến dụ tiền bối gia nhập Câu Hồn bang. Nếu tiền bối nghe lời dụ đó, chúng tôi có mặt ở đây, có phải tự đâm đầu vào chỗ chết không? Chúng tôi đều mang mối thù nặng như núi, không thể chết ngay lúc này được.

Trong lúc Kim Ngang Tiêu nói chàng có ý dò xét nét mặt của Bốc Âm. Chàng muốn tìm hiểu xem Bốc Âm thật vì lòng tốt muốn chàng và Kỳ Vân lưu lại đây hay chỉ lập kế đánh lừa, để giữ hai người ở lại, chờ Bang chủ Câu Hồn bang đến mách báo lập công.

Kim Ngang Tiêu vừa nói dứt lời, chàng thấy nét mặt ông càng góm ghê hơn nữa.

Hai mắt của Bốc Âm loang loáng như phát ra tia lửa, chiếu thẳng vào mặt Kim Ngang Tiêu, khiến chàng không khỏi kinh hãi, không biết Bốc Âm xử trí với mình ra sao.

Mãi lúc sau Bốc Âm mới cất tiếng nói :

- Người muốn nói ta gia nhập Câu Hồn bang à?

Kim Ngang Tiêu đáp :

- Lòng người làm sao mà biết rõ được? Chúng tôi mới gặp Bốc tiên bối lần đầu, làm thế nào biết rõ lòng dạ của tiên bối.

Bốc Âm bỗng cười gằn nói :

- Hai người phải ở lại, ta muốn thế.

Kim Ngang Tiêu và Kỳ Vân nghe giọng nói của Bốc Âm có ý cường bách hai người phải ở lại, nên cả hai cùng giật mình. Kỳ Vân vội nói :

- Bốc tiên bối, ông sắp nuốt lời đấy à?

Bốc Âm cười lên một tiếng quái gở, thân hình bỗng di chuyển nhẹ như chớp, nhảy vọt đến trước hai người.

Kim Ngang Tiêu và Kỳ Vân vừa thấy thoáng một cái, bóng Bốc Âm phi đến, đồng thời một luồng kinh lực và gió lạnh tạt vào hai người, khiến cả hai người kinh hoàng kêu lên một tiếng, cùng lùi lại mấy bước.

Song le, hai người vừa chuyển mình lùi bước, đã thấy ở bả vai mình đau nhói. Thì ra trong chớp mắt, hai cánh tay Bốc Âm đã vươn ra, mười đầu ngón tay như móc câu, bấu chặt lấy đầu vai mỗi người.

Kim Ngang Tiêu có nhẹn đâu, quát lên :

- Ông... ông không biết giữ lời...

Bốc Âm hừ một tiếng, giờ cao hai tay lên, Bốc Âm vốn đã cao, lúc này giờ hai tay lên xách hai người như xách hai con gà.

Song le, Kỳ Vân tính nóng như lửa, nằng đầu chịu như vậy. Nàng hét ầm lên, hai chân đạp túi bụi, tìm cách đá vào chân Bốc Âm.

Chợt có tiếng “bịch bịch” chân Kỳ Vân đã đá trúng cẳng dưới của Bốc Âm. Tuy nhiên, Bốc Âm chẳng có vẻ gì cả, người vẫn trơ trơ, trái lại mười đầu ngón chân của Kỳ Vân đau đớn vô cùng, tưởng như đụng phải tảng đá. Nàng phải cắn răng chịu đau, mồ hôi tràn chảy ra.

Kim Ngang Tiêu biết Kỳ Vân bị đau, nên vội nói :

- Vân muội muội, chúng ta đánh không lại hắn đâu. Hắn có giữ lời hay không, chúng ta đành cam chịu với số mệnh vậy.

Kỳ Vân mím chặt đôi môi không nói gì. Trong lúc đó Bốc Âm tiến lên mấy bước rồi vung tay ném mạnh, cho hai người văng đi.

Thân hình hai người bay đi, không sao cưỡng được, nhưng cả hai rớt đúng vào cỗ quan tài lớn bằng đá, “Ầm... ầm” hai tiếng, cả hai cũng lọt thỏm vào trong quan tài.

Chiếc quan tài này khá to, song không có vẻ gì khác lạ cả. Hai người rớt vào đó, lập tức định vươn mình nhảy ra. Nhưng Bốc Âm đã nhảy đến bên cạnh cất tiếng lạnh lùng hỏi :

- Hai người còn muốn chạy nữa hay sao?

Kỳ Vân to tiếng mắng chửi :

- Con quỷ tàn bạo kia. Chúng ta không chạy thoát, nhưng rồi người cũng không gặp kết quả tốt cho mà xem.

Bốc Âm cười một tiếng lạnh như tiền, giờ tay cầm lấy nắp quan tài, đập ập xuống nghe ầm một tiếng. Trong quan tài, Kim Ngang Tiêu và Kỳ Vân thấy tối om. Kỳ Vân vội nắm lấy tay Kim Ngang Tiêu run giọng nói :

- Ngang Tiêu ca ca, hắn định chôn sống chúng mình.

Kim Ngang Tiêu dùng sức đẩy mạnh nắp quan tài, không ngờ nắp như gắn chặt lấy cổ áo quan, không làm sao lay chuyển nổi. Chàng đoán có lẽ Bốc Âm ngồi lên nắp quan tài cũng nên. Kim Ngang Tiêu thở dài tự an ủi :

- Số mạng chúng ta có lẽ chưa đến lúc hết. Nếu không thể làm sao mỗi lần thoát hiểm, rơi vào tay quân ác, nhưng rồi vẫn thoát như thường?

Kỳ Vân có vẻ bức bối :

- Anh lại nói vớ vẩn rồi. Tôi không tin có số mệnh số mạng gì hết. Chờ lát nữa đây, lão Bang chủ Câu Hồn bang đến, tên quỷ sứ này thế nào chẳng đem chúng ta ra để lập công.

Kim Ngang Tiêu cười gượng :

- Có lẽ đến thế mắt.

Hai người đang thì thầm bàn tán, bỗng nghe thấy ở phía bên ngoài quan tài có tiếng lục cục như tiếng đá bị đục. Rồi thấy bụi đá rớt vào mặt hai người. Kim Ngang Tiêu và Kỳ Vân kinh dị, im lặng và nghe ngóng. Họ biết cỗ quan tài lớn này bằng đá, tiếng đục đó ở ngay bên cạnh quan tài, rõ rệt là cạnh ngoài của quan tài đang bị đục khoét. Chỉ lát sau, ở cạnh quan tài đã thấy hiện ra hai lỗ hồng nhỏ bằng đầu ngón tay, ánh sáng lò mờ bên ngoài chiếu vào trong quan tài.

Kỳ Vân cả mừng liền nói :

- Ngang Tiêu ca ca, chắc có cứu tinh đến rồi, lão quỷ sứ không giết nổi chúng ta đâu.

Ài ngờ, nàng vừa dứt lời, bên ngoài có tiếng của Cô Quý Bốc Âm lạnh lùng chõ vào :

- Con ranh con, sắp đến lúc Bang chủ Câu Hồn bang đến đây rồi đó. Nếu muốn sống, câm ngay họng lại.

Kim Ngang Tiêu và Kỳ Vân nghe thấy Bốc Âm nói như vậy, cả hai đều cho là thật kỳ quái. Vì lời nói của Bốc Âm rõ rệt là có vẻ quan tâm đến sự an nguy của hai người. Bang chủ Câu Hồn bang đến đây, nếu hai người lên tiếng tất sẽ bị giết chết. Như vậy Bốc Âm không có ý hại hai người rồi. Hai người sững sờ, lặng người đi hồi lâu, Kim Ngang Tiêu ghé vào tai Kỳ Vân thì thầm :

- Vân muội muội, trong võ lâm có lời đồn đại là tính tình Cô Quý Bốc Âm rất quái dị, không biết thế nào mà phỏng đoán trước được. Không biết hấn với bọn mình rút cục ra sao, nhưng lúc này tạm thời ta không nên lên tiếng là hơn.

Kỳ Vân gật đầu đồng ý :

- Phải.

Hai người cựa quậy, đổi lại cách ngồi trong quan tài, chuẩn bị thế thuận tiện để có thể ghé mắt vào hai lỗ hồng nhìn ra ngoài.

Ở ngoài quan tài, Cô Quý Bốc Âm hai tay chấp sau lưng, đi đi lại lại trong phòng. Cách đi đứng của Bốc Âm hết sức quái dị, như thể người nỏi đi trên mặt nước, bước đi rất nhẹ, người vun vút bay đi như luồng khói, không có chút tiếng động nào. Nét mặt của Bốc Âm lúc đó có vẻ rất nghiêm trọng. Hai người nhìn một lúc, Kỳ Vân hạ giọng khề nói :

- Lão ta có vẻ tư lự lắm, có lẽ đang nghĩ xem có nên gia nhập Câu Hồn bang không?

Kim Ngang Tiêu vội nói :

- Chớ lên tiếng. Ngay như một tay võ công thượng thặng như Vô Hình Kim Hoàn Nhạc Kỳ vẫn chỉ là một nhân viên thường trong Câu Hồn bang. Như vậy đủ hiểu Bang chủ Câu Hồn bang phải là một tên ghê gớm lắm, võ công cực cao. Dù một hơi thở nhỏ cũng bị hấn phát giác. Chúng ta cẩn thận thì hơn, kẻo hấn biết trong quan tài này có người.

Kỳ Vân hỏi :

- Liệu lão quỷ sứ này có nói ra không? Hấn có thể chỉ cho tên Bang chủ Câu Hồn bang có chúng ta ở đây.

Kim Ngang Tiêu nói :

- Lúc này chưa thể biết Bốc Âm có dụng ý gì. Song nên nhớ chớ có lên tiếng.

Kỳ Vân gật đầu im lặng, không nói gì nữa.

Hai người nhìn qua lỗ hồng, vẫn thấy Bốc Âm tiếp tục đi đi lại lại.

Bang chủ Câu Hồn bang xuất hiện

Tình hình cứ kéo dài. Mãi đến mấy giờ đồng hồ sau, đột nhiên Bốc Âm đứng lại, trầm giọng nói :

- Ta đợi đã lâu rồi, chẳng lẽ các hạ thất tín hay sao?

Kim Ngang Tiêu và Kỳ Vân thấy Bốc Âm nói như vậy, cả hai vội nín thở. Hai người đều biết phút này vô cùng quan trọng, liên quan đến tính mạng sống chết của mình, nên tâm trí hai người hết sức căng thẳng, hai tay nắm chặt lấy nhau, mồ hôi vã ra, ngồi im bất động. Bốc Âm lên tiếng vừa dứt lời, chợt thấy một giọng nói hết sức bén từ bên ngoài vọng vào :

- Có ta đến đây...

Hai người nấp trong quan tài nghe thấy rõ ràng.

Mới đầu hai chữ “có ta” nghe từ phía bên ngoài cổng miếu vắng lại. Rồi đến chữ “đến” đã thấy như ở ngoài giếng ngay cửa miếu. Và sau hết chữ “đây” nghe rõ rệt là ở ngay trong căn phòng.

Người vừa nói mấy tiếng đó vừa đi vừa nói, khinh thân công phu của hấn mau lẹ ngoài sức tưởng tượng. Kim Ngang Tiêu và Kỳ Vân ghé mắt cạnh lỗ hồng nhìn ra ngoài Cô Quý Bốc Âm, còn có một người nữa.

Cách phục sức của người này y hệt lối ăn mặc của những tên Câu Hồn bang mà hai người đã gặp: mặt đeo một chiếc mặt nạ bằng thanh đồng rất hung ác. Song le người này thân hình nhỏ bé, thấp chỉ bằng đến ngang vai Cô Quý Bốc Âm mà thôi. Lúc đó, Bốc Âm lùi lại hai ba bước và hỏi :

- Các hạ có phải là Bang chủ của Câu Hồn bang đó không?

Người đó cất tiếng cười lạnh lạnh, đáp :

- Chính ta đây. Ta truyền thư cho ông lúc buổi tối ông có nhận được không?

Bốc Âm nói :

- Dĩ nhiên là ta có nhận được. Nếu không làm sao biết các hạ đêm nay đến đây?

Giọng nói của người vừa xưng là Câu Hồn bang chủ nghe lạnh lạnh, sắc bén vô cùng, mỗi chữ như xuyên vào tai người nghe khiến ai cũng phải kinh tâm giật thịt, không biết nguyên nhân vì sao chỉ nghe tiếng nói đó cũng đủ rùng mình sồn gáy.

Hấn lên tiếng :

- Mấy năm nay thanh danh Câu Hồn bang đã vang lừng trong thiên hạ, xét như vậy chỉ vài năm nữa sẽ là chúa tể của vô lâm. Các hạ võ công cũng rất cao, còn chờ gì nữa mà không gia nhập Câu Hồn bang.

Bốc Âm cất tiếng cười khanh khách nói :

- Ngoại hiệu của ta là “Cô Quý”, từ trước đến nay đi đâu làm gì cũng chỉ có một mình, cho nên việc lập bang họp hội đối với ta rất vô duyên. Mời các hạ ra khỏi nơi đây đi.

Câu Hồn bang chủ nghe Bốc Âm nói như vậy liền lùi lại hai bước, nói :

- Theo lời nói của một người trong Câu Hồn bang, ta mới đến đây muốn yêu cầu ông gia nhập bang nếu không, ta chẳng đến đây làm gì. Nhất định ông phải gia nhập.

Bốc Âm hỏi :

- Dám hỏi người đó là ai vậy?

Câu Hồn bang chủ cười lên một tiếng quái gở nói :

- Trừ một mình ta biết toàn thể anh em trong bang, còn những người khác, không ai được phép biết ai. Ông hỏi như vậy là phạm vào một điều đại kỵ của bọn bang rồi đó.

Cô Quý Bốc Âm lạnh lùng cười lên ba tiếng, đoạn nói :

- Trong Câu Hồn bang có những ai, điều đó đối với ta không liên can. Nhưng có điều ta muốn biết là tại sao nhứt định ta phải gia nhập Câu Hồn bang. Xin các hạ cho ta biết lý do được không?

Hai vai con người đeo mặt nạ đồng run lên, trong khi hấn phát ra những chuỗi cười rất quái dị, ngay cả Kim Ngang Tiêu và Kỳ Vân lúc này nấp trong quan tài nín thở, cũng thấy rùng mình sồn gáy vì tiếng cười đó. Cả hai ghé sợ chỉ muốn ọe ra một tiếng, nhưng lúc này họ biết tính mạng họ chỉ treo trên sợi tóc, chỉ một lúc sơ ý là chết uống mạng, nên họ cố mím môi nhẫn chịu.

Nhưng nhẫn chịu đâu có dễ, cũng may lúc ấy tiếng cười ghê tởm đó đã dừng lại.

Bên ngoài, Câu Hồn bang chủ nói :

- Muốn biết lý do? Gián dị lắm, nếu các hạ không chịu gia nhập Câu Hồn bang, bản thân của các hạ sẽ ứng ngay vào với ngoại hiệu của các hạ.

Kim Ngang Tiêu và Kỳ Vân nghe thấy giọng kiêu ngạo đó, bất giác cả hai cùng thấy giật mình lo sợ. Câu Hồn bang chủ như vậy có nghĩa là nếu Bốc Âm từ chối, Bốc Âm sẽ thành “quỷ” thực sự, nghĩa là phải chết ngay đêm nay.

Bốc Âm là một nhân vật võ công thượng thặng, đã được liệt vào hàng “Tam Phật, Trí Chân, Ngũ hiệp, Cô Quý, Nhị ma, Nhất Hồn”, có thể nói còn cao hơn Nhất Huyền thần ni và Tuyết Hồn thượng nhân một bậc, nếu muốn hạ sát Bốc Âm đâu phải là chuyện dễ. Chợt thấy Bốc Âm cười khanh khách, hỏi :

- Các hạ là ai? Chân tướng các hạ là gì?

Câu Hồn bang chủ đáp :

- Ông đoán không nổi đâu, vậy đừng phí tâm lực là hơn.

Đột nhiên Bốc Âm nghiêm trọng lớn tiếng :

- Cổ Ma Lâm Tàn! Ngươi đừng có giả bộ với ta nữa.

Câu Hồn bang chủ cười :

- Đúng! Cổ Ma Lâm Tàn hình vóc cũng giống ta, ông không phải là người đầu tiên đã nhầm tưởng ta là Lâm Tàn.

Bốc Âm hừ một tiếng :

- Làm sao biết ngươi không phải là Cổ Ma Lâm Tàn?

Câu Hồn bang chủ lạnh lùng đáp :

- Điều đó rất dễ, nếu quả thật ngươi không chịu gia nhập Câu Hồn bang, tất nhiên ngươi sẽ chết trong đêm nay. Chờ lúc ngươi hấp hối sắp tắt thở, ta có thể cho ngươi nhìn thấy mặt ta. Lúc đó ngươi sẽ biết ngươi đã lầm.

Bốc Âm chấp tay sau lưng, bước đi bước lại trong phòng.

Vật lạ làm Bốc Âm kinh hoàng

Tiếng chân của Bốc Âm đập xuống nền nhà mà nghe rất nặng. Kim Ngang Tiêu và Kỳ Vân ngồi trong áo quan cảm thấy cả căn phòng rung chuyển vì những bước đi ấy. Đột nhiên Bốc Âm dừng bước hỏi :

- Nếu ta gia nhập Câu Hồn bang, ta sẽ được cái gì?

Câu Hồn bang chủ cười, bước lại gần Bốc Âm mấy bước. Lúc này Bốc Âm đứng ngay cạnh chiếc quan tài. Kim Ngang Tiêu và Kỳ Vân nhìn qua lỗ hổng nhỏ, có thể nhìn rõ nửa người Bốc Âm.

Đến lúc Câu Hồn bang chủ bước lại gần, hai người cũng chỉ nhìn thấy nửa mình phía dưới của hắn mà thôi. Còn nửa mình phía trên nhìn không thấy.

Câu Hồn bang chủ nói :

- Ngươi muốn biết sẽ được cái gì? Ngươi hãy coi đây.

Giọng nói của hắn lúc đó, có vẻ vừa nói, vừa móc trong người lấy ra một vật gì cho Bốc Âm xem. Hai người cố nhìn, nhưng ở vào địa thế đó, không thể nào nhìn thấy rõ vật gì. Chợt thấy Bốc Âm kêu lên một tiếng: “A” hết sức kinh ngạc, rồi áp ứng :

- Cái đó... cái đó chính... là...

Cô Quý Bốc Âm có vẻ kinh ngạc quá đỗi, đến nỗi không nói ra lời được nữa. Câu Hồn bang chủ lại nói :

- Ngươi đã nhận ra vật này thì hay lắm, khỏi phải nói tiếp nữa, vì đó là một sự đại kỵ của bản bang.

Kim Ngang Tiêu và Kỳ Vân nghe hai người nói với nhau như vậy, trong lòng đã đoán ngay rằng vật mà Câu Hồn bang chủ vừa đưa cho Bốc Âm coi phải là một vật hết sức ghê gớm, hết sức quan trọng, mới làm Bốc Âm xúc động đến như vậy.

Kim Ngang Tiêu và Kỳ Vân lúc này chỉ muốn mở bật nắp quan tài, đứng lên nhìn xem đó là vật gì. Song le hai người thừa hiểu rằng cứ thu mình ngồi im trong áo quan, nín hơi nhịn thở, họa may còn có một đường sống, còn nếu nhảy ra ngoài lúc này, nhất định sẽ chết không sao gỡ được.

Hai người cũng đoán được rằng vật Câu Hồn bang chủ đưa ra phải có một sức hấp dẫn hết sức mãnh liệt, vì lúc đó trong căn phòng hoàn toàn yên tĩnh, chỉ thấy tiếng thở hỗn hồn xúc động của Bốc Âm.

Kim Ngang Tiêu và Kỳ Vân đã biết Bốc Âm suốt đời ngang dọc giang hồ, kiến thức và sự hiểu biết cũng rộng, dù gặp sự lạ đến đâu cũng không thể làm ông ta kêu lên một tiếng thất thanh kinh hoàng đến vậy. Vậy mà Bốc Âm đã phải kích động ghê gớm, vật đó là vật gì?

Kim Ngang Tiêu và Kỳ Vân băn khoăn lo nghĩ, hiểu rõ nguyên nhân phần nào tại sao những người Vô Hình Kim Hoàn Nhạc Kỳ đã phải gia nhập Câu Hồn bang. Có lẽ tại họ đã bị vật đó cám dỗ.

Câu Hồn bang chủ và Bốc Âm đứng ngay cạnh quan tài, im lặng hồi lâu không nói. Lát sau, thấy có tiếng Câu Hồn bang chủ :

- Thế nào? Ông đã suy nghĩ kỹ chưa?

Bốc Âm trả lời, giọng hết sức do dự :

- Tòì... tòi... tòi...

Chỉ có ba tiếng đó thôi, Bốc Âm không tiếp được lời nào nữa. Kim Ngang Tiêu và Kỳ Vân hồi hộp lắng tai nghe, trái tim tưởng như nhảy ra khỏi lồng ngực. Bởi vì, nếu Bốc Âm đáp ứng thuận, lập tức hai người sẽ chết, không sao thoát được.

Im lặng hồi lâu, chợt thấy thân hình Bốc Âm đi ra phía ngoài. Câu Hồn bang chủ cũng theo liền kề bên.

Lúc hần đi ra khỏi quan tài, Kim Ngang Tiêu và Kỳ Vân vội nhìn vào tay hần, nhưng chỉ thấy hai tay không, không thấy vật gì nữa.

Lúc đó, sắc mặt của Bốc Âm hết sức tư lự, cúi đầu bước vòng quanh phòng vài lượt.

Đến lúc Bốc Âm ngừng đầu lên, nét mặt đột nhiên biến đổi hẳn, trong lòng Bốc Âm hẳn đã có quyết định, Kim Ngang Tiêu và Kỳ Vân tinh thần căng thẳng chờ đợi.

Bốc Âm không chịu gia nhập Câu Hồn bang

Giữa lúc ấy, chợt thấy Bốc Âm cất tiếng cười vang rồi nói :

- Ta đã suy nghĩ rồi. Suốt đời là một người cô độc, một thân một bóng, không lẽ bây giờ ta cùng người khác kết bè kết đảng. Ta đã quyết không gia nhập Câu Hồn bang, các hạ không cần phải nói nhiều vô ích.

Bốc Âm nói câu đó khiến Câu Hồn bang chủ sững sờ, có vẻ như không ngờ Bốc Âm trả lời như vậy. Câu Hồn bang chủ cười gằn :

- Nếu vậy ngươi đã tự chọn con đường chết.

Bốc Âm giơ hai tay khẳng khiu như que củi lên đánh vào nhau phát ra một tiếng như sắt và đá chọi nhau. Đoạn Bốc Âm chậm rãi nói :

- Các hạ chớ nên kiêu ngạo, cao thủ trên đời này tuy nhiều, nhưng Bốc Âm này quyết không chịu bó tay chờ chết.

Câu Hồn bang chủ cười lạnh lạnh, lui hai bước nói :

- Ta hỏi lại ngươi ba lần, tức là cho ngươi ba cơ hội cuối cùng để thoát chết.

Bốc Âm khoanh tay đứng im, không nói một lời. Câu Hồn bang chủ cất giọng hỏi :

- Ngươi có vào Câu Hồn bang không?

Lập tức Bốc Âm đáp :

- Không!

Câu Hồn bang chủ lại hỏi :

- Ngươi có vào Câu Hồn bang không?

Bốc Âm có vẻ hơi do dự một chút, nhưng cũng đáp rắn rỏi :

- Không!

Câu Hồn bang chủ lại buông ra một chuỗi cười lạnh lạnh. Tiếng cười vọng đi không biết xa đến nơi nào.

Chỉ nghe tiếng cười ghê rợn đó cũng đủ hiểu con người này võ công rất cao, có lẽ cao đến mức độ không sao đo lường được.

Tiếng cười của Câu Hồn bang chủ như tiếng chuông khánh va chạm, liên miên bất tuyệt.

Âm thanh chưa dứt, Câu Hồn bang chủ đã hỏi :

- Ngươi có vào Câu Hồn bang không?

Bốc Âm vẫn đứng im bất động như tượng gỗ. Trên khuôn mặt trắng bệch, làn da mặt có vẻ như chuyển động. Dĩ nhiên trong tâm trí Bốc Âm lúc đó đang quay cuồng bao ý nghĩ.

Kỳ Vân và Kim Ngang Tiêu nấp trong quan tài bằng đá, thấy tình hình như vậy, trong lòng đã nhủ thầm :

- Thôi rồi!

Hai người đã thấy câu trả lời thứ nhất của Bốc Âm thật mau lẹ và cương quyết. Nhưng đến câu thứ hai, Bốc Âm có vẻ do dự một chút rồi. Câu thứ ba là câu chốt, tức là cơ hội cuối cùng để Bốc Âm lựa chọn.

Nếu xét một người như Vô Hình Kim Hoàn, địa vị cao, danh tiếng hiệp nghĩa lớn trong võ lâm, vậy mà còn gia nhập Câu Hồn bang, thì còn nói chi đến Cô Quý Bốc Âm, tuy võ công trên Vô Hình Kim Hoàn một bậc, nhưng đã có tiếng là hành sự ác độc, từ trước đến nay chưa có ai nói Bốc Âm là người tốt cả, Bốc Âm chẳng có gì phải e dè không chịu gia nhập Câu Hồn bang.

Kim Ngang Tiêu và Kỳ Vân suy luận như vậy nên đã đoán rằng Bốc Âm tất sẽ nghỉ lại và rút cục sẽ chịu gia nhập Câu Hồn bang. Song lẽ, việc xảy ra ngoài sức tưởng tượng của hai người.

Nét mặt của Bốc Âm biến đổi hẳn, mồ hôi trên trán đọng từng giọt. Bốc Âm ngẩng đầu lên, hai mắt chột sáng quắc, mồm thét lên một tiếng ngắn ngủi như mấy lần trước :

- Không!

Thắng bại trong mười chiêu

Bốc Âm vừa dứt lời, chuỗi cười ghê rợn của Câu Hồn bang chủ lại vang lên. Rồi đột nhiên thân hình Câu Hồn bang chủ di chuyển mau lẹ không thể tưởng tượng. Như một vệt khói mờ, hắn chạy vòng quanh căn phòng một lượt, rồi lạnh lạnh nói :

- Bốc Âm! Nếu ngươi tiếp được trên mười chiêu của ta, ta coi ngươi là anh hùng cái thế!

Thân hình Bốc Âm bỗng trầm xuống, hai tiếng “cách, cách” phát ra ở dưới chân, thì ra hai viên gạch lớn lát nền nhà đã bị chân Bốc Âm giẫm vỡ, hai bàn chân của Bốc Âm ngập sâu xuống đất hơn một tấc. Tay mặt Bốc Âm giơ lên phía trước, tay trái co lại thủ ở trước ngực, hai mắt sáng quắc nhìn thẳng vào đối phương.

Câu Hồn bang chủ xoay người chuyển một vòng rồi dừng lại. Hai người diện đối diện, cách nhau lối bảy, tám trượng, cả hai đều giữ thế đứng im lặng nhìn nhau.

Một lúc lâu sau, đột nhiên Câu Hồn bang chủ chân nhảy vọt về phía trước, thân hình như một mũi tên vừa thoát ra khỏi cánh cung, nhắm thẳng vào người Bốc Âm xông tới.

Lối xuất thủ của Câu Hồn bang chủ quá mau lẹ. Kim Ngang Tiêu và Kỳ Vân chăm chú nhìn từ đầu, nhưng vẫn không hiểu hắn dùng chiêu số gì, chỉ thấy thân hình hắn loang loáng nhảy đến gần Bốc Âm, đồng thời hắn tung chưởng tấn công luôn.

Kim Ngang Tiêu và Kỳ Vân tuy nấp trong quan tài bằng đá, nhưng vẫn có thể nghe thấy những luồng kinh phong ào ào do chưởng phát ra. Trong chớp mắt, thân hình Bốc Âm đã xoay chiều, tiếp theo liền sau đó một tiếng “ầm” cực lớn, rồi có những tiếng gạch đá vụn, rớt xuống nắp quan tài rào rào như mưa.

Kim Ngang Tiêu và Kỳ Vân kinh hoàng, lúc đó định thần lại mới biết căn phòng đã bị chưởng đánh sập một góc. Trong khi gạch vụn và bụi đá còn bay tứ tung, hai người nhìn thấy thân hình Bốc Âm cao lênh khênh phi thẳng ra ngoài như một luồng gió. Câu Hồn bang chủ cũng phi thân nhảy theo luôn, bám chặt lấy Bốc Âm như bóng với hình. Thân pháp hai người mau lẹ không thể tưởng tượng. Cả hai chạy ra ngoài phòng, chân như không chạm đất, chẳng khác nào hai viên đá vọt ra.

Trông thấy tình thế như vậy, Kim Ngang Tiêu và Kỳ Vân đã hiểu ngay rằng mới qua một chiêu đầu tiên, Cô Quý Bốc Âm đã bị kém về rồi.

Ở trước cửa căn phòng là một giếng lớn, nhưng bên cạnh còn có một chiếc sân rộng. Nhảy tới giữa sân, Bốc Âm dừng chân, thân hình ngoắt lại, đồng thời vũ động hai chưởng tấn công địch. Không biết Bốc Âm xử chưởng pháp gì mau lẹ đến nỗi lúc ấy dưới ánh trăng loang loáng như có muôn ngàn ngọn chưởng cùng tung ra bao trùm đối phương. Nhưng Câu Hồn bang chủ chẳng có vẻ gì nao núng. Một chuỗi cười quái dị lại phát ra, đồng thời hắn tung hai chưởng bùng, bùng hai tiếng, rồi tiếp theo là những tiếng rắc rắc. Hai cổ thụ lớn ở bên sân đã bị đánh gãy. Thân cây cao lớn đổ xuống.

Bốc Âm nhảy lùi lại tránh cây thứ nhất. Nhưng thân cây thứ hai, tro trụi cành lá, đổ ập xuống đầu Bốc Âm. Bốc Âm giơ tay trái lên đỡ được thân cây đó, đoạn nắm lấy cả thân cây to lớn, ném thẳng về phía địch.

Thân cây đã nặng, sức ném của Bốc Âm lại mạnh mẽ ghê gớm. Thân cây như mũi lao khổng lồ vun vút bay về phía Câu Hồn bang chủ. Ném thân cây xong, Cô Quý Bốc Âm gầm lên một tiếng, thân hình như pháo thăng thiên bay vút lên không trung, cao đến hơn một trượng.

Ý định của Bốc Âm là nhân cơ hội Câu Hồn bang chủ còn phải đỡ gạt hay né tránh thân cây lao tới, y sẽ ra tay tấn công luôn, tất sẽ chiếm được ưu thế. Không ngờ thân hình Bốc Âm còn lơ lửng trên không, và khi thân cây chưa bay tới, Câu Hồn bang chủ đã tung tay nhanh như chớp.

Lập tức từ tay hắn có ba điểm sáng trắng veo veo bắn ra. Năm điểm sáng đó vừa bắn ra khỏi tay Câu Hồn bang chủ, bỗng hóa thành năm đóa hoa mai nở rộng và trắng sáng.

Bay được nửa đường, hai điểm sáng trắng bỗng tách ra, nhắm thẳng Bốc Âm bắn đến. Lại lừng hơn nữa, còn ba điểm kia bỗng thấy bay vòng thành nửa vòng tròn, quay ra sau Bốc Âm. Rồi ngấm đưng lưng Bốc Âm bắn tới, trong khi thân hình Bốc Âm còn lơ lửng trên không.

Bốc Âm vừa nhảy lên như vậy, nếu phía mặt có ám khí bay đến, có lẽ cũng khó lòng tránh né được. Vậy mà ngoài hai ám khí tấn công trước mặt, lại còn

ba cây ám khí khác bay vòng ra phía sau để tấn công sau lưng. Thành thử cả sau lẫn trước đều có ám khí bay đến tấn công Bốc Âm.

Nhưng Cô Quý Bốc Âm cũng không phải tay tầm thường. Đang lúc vạn phần cấp bách đó, né tránh không được mà lùi cũng không xong, Bốc Âm vung hai tay áo rộng thùng thình, một tay phất đằng trước, một tay phất đằng sau. Võ công của Bốc Âm đã đứng vào hạng thượng đỉnh trong võ lâm, nên chỉ một cái phất tay áo rộng cũng đủ phát ra luồng kinh phong mãnh liệt. Dưới ánh sáng trắng, năm luồng ám khí sáng trắng bay vun vút, đột nhiên thấy tắt ngấm. Thì ra cả năm ám khí đã bị quấn vào hai cánh tay áo của Bốc Âm mất rồi.

Chính giữa lúc ấy, Câu Hồn bang chủ phải nhảy tránh thân cây bị Bốc Âm ném đến. Thân cây không trúng người, sẵn đà cứ thế bay thẳng. “Ầm” một tiếng kinh thiên động địa, thân cây cổ thụ to lớn như một viên đạn khổng lồ trúng vào cửa sổ căn phòng, khiến cả cửa lẫn tường cùng đổ ập.

Đồng thời, Câu Hồn bang chủ, sau khi nhảy tránh thân cây, lại chuyển người nhảy vọt ra giữa sân, đứng vào dưới chỗ Bốc Âm vừa phi thân nhảy vọt lên.

Về phần Bốc Âm, sau khi phất hai ống tay áo thu năm ngọn ám khí sáng trắng, thân hình bắt đầu hết đà, cũng rớt xuống.

Nhưng Bốc Âm thấy Câu Hồn bang chủ đã nhanh chân nhảy ra đứng vào chỗ mình sắp rớt xuống. Biết thế nguy, Bốc Âm gầm lên một tiếng, tận lực bình sinh vận chân khí trong người, khiến thân hình Bốc Âm đang rớt bỗng nhiên như có sức gì vô hình kéo lại, thành thử lửng lơ trên không trung, chớ không rớt ngay xuống nữa.

Song le, Bốc Âm tài giỏi đến đâu cũng chỉ có thể cầm giữ cho thân hình mình đình lại một chút trên không trung chỉ trong khoảng thời gian chớp mắt mà thôi, chớ không tài nào làm cho đình hẳn lại được. Nhưng khoảnh khắc chớp mắt đó cũng làm cho Bốc Âm có đủ thời gian vung hai tay áo, khiến cho năm ngọn ám khí nằm trong đó, lại cùng bay ra; biến thành năm điểm ngân tinh sáng quắc, nhất tề bay xuống, nhắm thẳng vào người Câu Hồn bang chủ đang đứng chờ ở dưới.

Bốc Âm đã tính toán tạm thời dùng ám khí của đối phương, phóng trả lại đối phương, khiến đối phương phải nhảy tránh ra một bên, để mình có chỗ hạ chân xuống. Một khi hai chân hạ xuống đất, Bốc Âm sẽ ứng phó với địch vài chiêu, rồi tìm cơ hội đào tẩu.

Cô Quý Bốc Âm phải tính như vậy là vì tuy mới đánh có ba chiêu, Bốc Âm đã biết rằng đối phương võ công cao hơn mình. Nếu tiếp tục đánh, sợ chưa đến mười chiêu, mình đã lạc bại mất rồi.

Mới đầu, Bốc Âm thấy đối phương tự xưng là Câu Hồn bang chủ, cứ chỉ thái độ có vẻ hết sức thân mật quý quai, nên Bốc Âm có ý nghi ngờ cho rằng đó chỉ là Cổ Ma Lâm Tàn, một người trong nhóm “Nhị Ma”.

Nhưng sau khi động thủ với đối phương, nhất là trong lúc giao chiến, Bốc Âm thấy đối phương mỗi ngọn chưởng ngọc cước đều phát ra một kinh lực nội gia chân khí rất mạnh, gồm cả âm dương cương nhu hỗn hợp, thật là một nội lực phi thường, không có thể kháng cự lại được, nên Bốc Âm đã hiểu rằng mình đoán lầm. Cổ Ma Lâm Tàn làm gì có một công lực ghê gớm đến như vậy?

Song le đến lúc Cô Quý Bốc Âm chẳng còn lòng dạ nào tìm hiểu xem đối phương là người nào, ông chỉ cần được thoát thân rồi sau sẽ hay. Năm ngọn ám khí do Bốc Âm phóng trả, nhất tề bay xuống dưới, vun vút như sao xẹt. Sự thật Bốc Âm không mong gì ám khí sẽ đã thông, vì biết đối phương, công lực quá cao, ông chỉ mong đối phương né tránh vài bước để mình có chỗ hạ xuống.

Nhưng ám khí bay chưa tới đích, Câu Hồn bang chủ đã cười lên the thé, hai tay vung ra, mặt ngửa lên như đón lấy ám khí, trong khi hắn vẫn đứng y như cũ. Bốc Âm thấy thế kinh hãi hết chỗ nói. Trong chớp mắt đã nghe đã nghe thấy những tiếng “tinh, tinh” phát ra, hai ngọn ám khí như hai luồng ngân quang bay trúng vào mặt nạ bằng đồng của Câu Hồn bang chủ, rồi vật trở lại.

Tiếp theo là ba tiếng “bịch, bịch, bịch”, ba ngọn ám khí sau đã đập trúng người Câu Hồn bang chủ, như trúng phải mộc bài, rồi cũng bắn vật trở lại, văng đi rất xa. Có một ngọn bị văng trở lại như vậy, đã bay vèo vào trong căn phòng vừa rồi, cắm ngay vào cạnh chiếc quan tài bằng đá.

Lúc đó Câu Hồn bang chủ lùi bước lại một chút, một tay vun lên, đánh một chưởng rất mạnh lên phía trên cao. Chưởng đó mãnh liệt ghê gớm đến nỗi Kỳ Vân và Kim Ngang Tiêu nấp trong quan tài cũng nghe chưởng phong đập mạnh vào thành quan tài rào rào. Ngọn chưởng đó phát ra kinh lực thần tốc thẳng lên, đánh bật thân hình Bốc Âm bay bổng lên cao hơn một trượng nữa.

Rồi nhanh như chớp Câu Hồn bang chủ cất mình nhảy vọt lên, thân hình hắn tới sát bên thân hình Bốc Âm ở không trung. Ngay khi ấy, Câu Hồn bang chủ giơ tay, năm ngón xò ra như móng chim ưng, nhắm đúng ngực Bốc Âm chụp tới. Kỳ Vân nấp trong quan tài ghé mắt trong thấy rõ tình hình, liền thì thầm khẽ bảo Kim Ngang Tiêu :

- Ngang Tiêu ca ca, Bốc Âm không phải là địch thủ của tên Câu Hồn bang chủ. Chúng ta mau nhảy ra ngoài trợ lực Bốc tiên bối.

Kim Ngang Tiêu đau đớn trong lòng, gượng cười nói :

- Bốc tiên bối cũng không chống nổi hắn, chúng ta nhảy ra có ích gì? Em hãy trông tên Câu Hồn bang chủ khinh công đã đạt tới mức tuyệt đỉnh, có lẽ môn khinh công của hắn chính là môn “cấp cấp thăng thiên” (bay lên trời từng bậc) mà trong truyền thuyết võ lâm thường nói đến. Ở trên không hắn còn lái người bay tới sát Bốc tiên bối, môn đó chính là Lăng Không bộ?hư” vậy.

Trong lúc hai người thì thầm với nhau trong quan tài thì bên ngoài, thân hình Bốc Âm vừa bị đánh bay bổng lên như chiếc diều. Đồng thời, nghe “xoạt” một tiếng, năm ngón tay của Câu Hồn bang chủ đã cào rách ngực áo của Bốc Âm khiến bộ ngực của Bốc Âm bị phơi trần, trên da thịt ngực của Bốc Âm cho hiện rõ năm vết cào rớm máu.

Kỳ Vân run người, khẽ kêu lên nho nhỏ :

- Cô Quý, chạy ngay đi! Nếu không chạy, tính mạng ông khó toàn.

Thật ra Bốc Âm cũng không quá kém cỏi. Trong lúc bị đánh bổng ở trên cao, thấy năm ngón tay địch vồ tới ngực. Bốc Âm còn cố né tránh được một cách tài tình, thành ra ông không bị năm ngón tay như vuốt chim ưng móc thủng ngực. Song le ông cũng bị rách toạc áo, và cũng bị năm ngón suốt phải, khiến da ngực rớm máu, quả là nguy hiểm.

Sau khi bị cào rách áo, thân hình Bốc Âm bắt đầu rớt xuống đất. Câu Hồn bang chủ cũng nhào người trên không, thân hình liền trầm xuống theo. Cả hai như sao rơi, cùng rớt xuống đất. Thân hình Bốc Âm xuống trước, chân Bốc Âm vừa chạm đất thì Câu Hồn bang chủ chân còn cách đất lối ba bước.

Nhưng Câu Hồn bang chủ đã ra tay ngay. Hấn vung tay mặt đánh xuống một chưởng ác liệt.

Bốc Âm vội vã nhún mình né tránh luồng chưởng phong vừa đánh tới “Bùng” một tiếng dữ dội như sấm nổ, chưởng lực của Câu Hồn bang chủ đánh trượt xuống nền sân lát đá xanh, làm những khối đá lớn và dày bật tung lên. Đồng thời nền đất bị hõm sâu xuống thành một cái hố.

Bốc Âm vừa nhảy chéo sang một bên, đã lập tức phi thân nhảy vọt ra xa hơn nữa, chân đạp bức tường “bịch bịch”, khoét thành một lỗ hổng lớn, rồi nhanh như chớp, phi thân ra ngoài.

Thân pháp quái dị

Phía trong quan tài bằng đá, Kim Ngang Tiêu và Kỳ Vân nấp nhìn ra, thấy rõ tình thế đó, nên cố ý mừng thầm, cho là Cô Quý Bốc Âm tất sẽ thoát thân đi được. Không ngờ chỉ trong chớp mắt hai người nghe thấy ở bên ngoài, Bốc Âm kêu lên một tiếng quái dị, rồi thân hình như một luồng khói, bay lộn trở lại, vào trong sân như cũ.

Theo liền sau lưng Bốc Âm là mấy bóng người thấp thoáng, nhanh nhẹn vô song. Cả thấy có ba người vọt theo lỗ tường hổng, nhảy vào sân. Ba người đó đều mặt áo đen viền trắng, mặt đeo mặt nạ bằng đồng trông rất dữ. Thì ra đó là ba tên Câu Hồn bang mai phục ở bên ngoài.

Khi Bốc Âm nhảy ra định đào tẩu vì biết không địch nổi Câu Hồn bang chủ, lập tức ba tên Câu Hồn bang đó nhảy đến ngăn chặn, thành thử Bốc Âm bắt buộc phải quay trở lại. Cô Quý Bốc Âm đã bị bao vây, không còn đường thoát thân nữa rồi.

Cả ba tên Câu Hồn bang sau khi nhảy vào sân, tên nào cũng cầm trường kiếm lăm lăm, ánh kiếm lấp lánh sáng quắc dưới trăng sáng, nhất tề xông lại tấn công Bốc Âm. Bốc Âm quay tay lại, bắt luôn được một mũi kiếm sắc bén. Bàn tay Bốc Âm trầm xuống, nghe “cách” một tiếng, lưỡi kiếm đó đã bị gãy làm đôi.

Cầm nửa lưỡi kiếm sắc trong tay, Bốc Âm ném mạnh vào mặt tên Câu Hồn bang vừa nhảy đến tấn công. Tên này hoảng hốt, vội vung nửa thanh kiếm gãy lên gạt đỡ. Một tiếng “choang” dữ dội phát ra, lửa đỏ bắn tung tóe, tên Câu Hồn bang bị dội trở lại, không kiếm giữ được phải lùi một bước.

Giữa lúc ấy, Câu Hồn bang chủ cất tiếng the thé :

- Dừng tay! Các ngươi chỉ giữ cho hấn không chạy được thôi. Còn để hấn mặc ta.

Ba tên Câu hồn nghe lệnh vội lùi bước, nghiêng mình kính cẩn :

- Tuân lệnh.

Câu Hồn bang chủ vũ động hai chưởng, đánh ra một chiêu quái dị, trông như quyền mà không phải quyền, lại tựa như trào mà không phải trào, nhắm người Cô Quý Bốc Âm đánh tới.

Bốc Âm lúc này sắc diện tái xanh, thân hình飄 hốt, vung tay gạt đỡ liên tiếp ba chiêu của Câu Hồn bang chủ. Câu Hồn bang chủ rút lên một tiếng rùng rợn :

- Ha ha! Con quỷ này khá lắm. Ngươi tiếp được tám chiêu nữa của ta không?

Nói chưa dứt lời, thân hình Câu Hồn bang chủ đã di chuyển quái dị, chỉ thấy thoáng một cái chưa đầy một chớp mắt, không hiểu hấn sử dụng chiêu số kỳ lạ thế nào mà trong lúc đó tựa hình như có ba bóng Câu Hồn bang chủ quay tít, vây bọc lấy Cô Quý Bốc Âm vào giữa.

Đáng lý ra, Bốc Âm phải lập tức vũ động hai chưởng phát chiêu ứng phó với những đòn tấn công tới tấp của Câu Hồn bang chủ. Không ngờ, khi thấy đối phương xù đến chiêu số quái dị một người hóa thành ba bóng người, Bốc Âm biến hấn sắc mặt, miệng há hốc ra có vẻ kinh hãi hết sức, chỉ ấp úng nói được mấy tiếng :

- A! Ngươi... ngươi...

Trông thấy thái độ kinh hoàng sững sờ của Bốc Âm lúc đó người ta có cảm tưởng Bốc Âm nhìn thấy thân pháp quái dị, đã đón ra được lai lịch của Câu Hồn bang chủ.

Và kết quả việc sử dụng chiêu số này làm cho Bốc Âm kinh ngạc, sững sờ, như không thể nào tin được có cơ sự đó, đến nỗi Bốc Âm nói không ra lời.

Nhưng Bốc Âm thốt được tiếng?ngươi? thứ hai thì đồng thời vang lên ba tiếng?bịch, bịch, bịch? thân thể Bốc Âm đã bị trúng ba chưởng quái chiêu.

Cùng lúc ấy, ba bóng hình Câu Hồn bang chủ bỗng nhập lại chỉ còn hai. Còn thân hình Bốc Âm ngã nhào xuống đất. Những biến cố đó xảy ra một cách quá mau lẹ đến nỗi Kim Ngang Tiêu và Kỳ Vân nấp trong quan tài nhìn ra, chưa hiểu rõ tình hình ra sao và có những việc gì đã phát sinh.

Cho đến lúc ba bóng hình của Câu Hồn bang chủ nhập lại thành một như cũ, và Bốc Âm ngã vật ra. Kim Ngang Tiêu và Kỳ Vân kinh hoàng thất thần, tim đập thình thịch trong lồng ngực.

Hai người thấy Bốc Âm ngã xuống rồi, thân hình co quắp như con sâu cuộn tròn, chân tay cũng co rút lại, nằm im bất động.

Còn Câu Hồn bang chủ đứng ngay sau đó, cặp mắt lạnh lùng nhìn Cô Quý Bốc Âm nằm trên mặt đất. Trong quan tài bằng đá, Kim Ngang Tiêu và Kỳ Vân toát mồ hôi, tuy hai người nắm chặt lấy nhau, kinh hãi không dám hó hé một lời thì thầm.

Thân hình Bốc Âm đột nhiên lại co nửa như thể người rút hết cả gân cốt, thành một đồng tròn.

Trong chớp mắt, thân hình Bốc Âm biến đổi hẳn. Hai con mắt Bốc Âm lúc này lòi ra, như muốn bật khỏi tròng mắt, sắc diện của ông ta vốn đã ghê gớm, lúc này lại còn kinh khủng hơn nữa. Trông tình cảnh đó, Kim Ngang Tiêu và Kỳ Vân đã biết ngay rằng Cô Quý Bốc Âm chết mất rồi, hay nếu không chỉ còn hấp hối, không còn cách nào cứu chữa được nữa.

Tiếng cười của Câu Hồn bang chủ lại the thé phát ra nghe thật rợn người. Đột nhiên, Câu Hồn bang chủ vung chân đá móc vào thân thể Bốc Âm, khiến thân hình Bốc Âm bắn vọt đi như trái cầu, bay thẳng vào căn phòng có chiếc quan tài bằng đá trong có Kim Ngang Tiêu và Kỳ Vân núp trốn.

Hai người thấy ầm một tiếng ở nắp quan tài ngay trên đầu họ, cả hai cùng hiểu rằng thân thể Bốc Âm bị Câu Hồn bang chủ đá, đã rơi đúng lên trên nắp quan tài. Liên sau đó, Câu Hồn bang chủ nhảy lướt như gió thoảng, vọt đến ba tên Câu Hồn bang đang ở gốc sân, đoạn đưa tay ra đoạt lấy một thanh kiếm của một tên Câu Hồn bang cầm trên tay.

Thanh kiếm trên tay Câu Hồn bang chủ lấp lánh dưới ánh trăng, chớp mắt Câu Hồn bang chủ đã phi thân nhảy đến bên chiếc quan tài bằng đá, nhẹ nhàng như chiếc lá rụng.

Cô Quý trời trắng

Kim Ngang Tiêu và Kỳ Vân nấp trong quan tài bằng đá, ghé mắt nhìn qua hai lỗ hồng nhỏ bằng đầu ngón tay, trông thấy hai cặp đùi Câu Hồn bang chủ đứng sát quan tài, có lẽ chỉ cách độ chừng vài tấc.

Hai người thấy kẻ thù ghê gớm ở ngay sát vách, trong lòng kinh hoàng vô cùng, cố nín hơi thở chân tay lạnh ngắt. Chỉ nghe thấy tim mình đập trong lồng ngực nghe “bịch, bịch”.

Trống ngực đập mạnh quá đến nỗi cả hai có cái sợ vô lý là Câu Hồn bang chủ sẽ nghe thấy tiếng tim đập của mình. Cả hai người ngay đờ như tượng gỗ, biết tính mạng mình treo trên sợi tóc.

Câu Hồn bang chủ đứng bên quan tài một lát, rồi bỏ đi ngay. Ghé mắt nhìn qua lỗ hồng trông theo sau lưng hắn, Kim Ngang Tiêu và Kỳ Vân nhận thấy thanh kiếm của Câu Hồn bang chủ cầm tay lúc này máu đào, rõ xuống từng giọt.

Câu Hồn bang chủ đưa trả thanh kiếm cho tên thủ hạ vẫn đứng chờ ở gốc sân, đoạn hắn lom khom cúi đầu nhìn xuống sân, đi quanh một vòng như dò tìm một vật gì.

Đột nhiên, không nói một lời. Câu Hồn bang chủ rào bước chạy lại căn phòng có chiếc quan tài bằng đá. Kim Ngang Tiêu và Kỳ Vân thấy Câu Hồn bang chủ tiến về phía mình nấp trong quan tài, hai người tái mặt, tim tưởng ngừng đập. Câu Hồn bang chủ tiến đến bên quan tài, giơ tay đánh ra một chưởng thật mạnh về phía quan tài, Kim Ngang Tiêu và Kỳ Vân trong bụng đã nghĩ thầm “Chết rồi”.

Trong khoảnh khắc mấy giây đó, Kỳ Vân không nhẫn chịu nổi mấy lần định vùng đứng lên nhảy ra khỏi quan tài để quyết một trận sanh tử với hắn.

Nàng nghĩ thầm thà rằng ra chiến đấu mà chết còn hơn nằm im trong quan tài để địch nhân hạ thủ giết mình, Kỳ Vân đinh ninh rằng Câu Hồn bang chủ đã phát giác trong quan tài có người ẩn núp nên mới chạy đến và xuất thủ đã kích như vậy.

Song le Kim Ngang Tiêu không nghĩ thế, lúc Câu Hồn bang chủ chạy đến cạnh quan tài, một ý nghĩ như một tia sáng vọt lóe lên trong óc chàng: lúc này trong khi giao chiến, Câu Hồn bang chủ đã phóng ra ba ngọn ám khí, trong số ba ngọn đó, có một ngọn bay lạc vào cắm ở cạnh quan tài, bởi vậy lúc này Câu Hồn bang chủ chạy vào để thu lấy ám khí ấy.

Chàng vội đưa tay ra nắm lấy cánh tay Kỳ Vân, khẽ giật mấy cái ra hiệu cho nàng ngồi im, không động đậy.

Quả nhiên giữa lúc ấy Câu Hồn bang chủ phát chưởng, chưởng phong đánh vào quan tài ầm một tiếng, tức thì có ngọn ám khí này bật ra.

Câu Hồn bang chủ nhanh như cắt, giơ tay bắt lấy ngọn ám khí, đoạn lui bước ra ngoài ngay. Ra đến ngoài sân, Câu Hồn bang chủ giơ tay ra hiệu cho ba tên thủ hạ :

- Hết việc rồi, các người về đi.

Ba tên Câu Hồn bang chủ nghiêng mình hành lễ, chuyển mình phi thân nhảy mất. Câu Hồn bang chủ còn lại một mình, hai tay chắp sau lưng, thùng thảng

bước vài bước ở giữa sân, mắt liếc nhìn về phía quan tài, cười nhạt mấy tiếng.

Rồi không hiểu hần dùng động tác thế nào, thân hình hần đột nhiên nhảy vọt lên cao, đoạn lao mình hướng về phía ngoài bay ra khỏi tường miếu nhanh như tên bắn, chớp mắt đã không trông thấy đâu.

Kim Ngang Tiêu và Kỳ Vân thấy Câu Hồn bang chủ đã bỏ đi, cùng thở dài một tiếng nhẹ nhõm.

Song le hai người vẫn sợ Câu Hồn bang chủ bất thần quay trở lại, nên vẫn ngồi trong quan tài không dám ra.

- Hần đi rồi, chắc không trở lại nữa đâu.

Kim Ngang Tiêu gật đầu, hai người đưa tay đẩy nắp quan tài, chợt thấy trên nắp quan tài có mấy tiếng “bịch, bịch” phát ra. Hai người như con chim phải tên sợ cây cong. Mấy tiếng động đó tuy rất nhỏ, nhưng hai người nghe rất rõ. Kinh hồn lạc phách, hai người vội nín thở, im lặng nghe ngóng, không dám động dậy nữa.

Sau mấy tiếng động đó, bỗng nhiên từ trên nắp quan tài có tiếng nói của Bốc Âm vọng xuống :

- Hần... hần tưởng ta chết rồi, không quay lại nữa đâu. Hai người... chui ra đi.

Hai người nghe thấy tiếng nói của Bốc Âm, trong lòng không khỏi mừng thầm, vội ghé vai dùng sức đẩy nắp quan tài mở ra. Nắp quan tài vừa nghiêng, thân hình Bốc Âm ở trên đã ngã nhào xuống đất, nghe “bịch” một tiếng. Kim Ngang Tiêu và Kỳ Vân nhảy ra khỏi quan tài, đưa mắt nhìn Bốc Âm. Vừa nhắc thấy thân hình Bốc Âm nằm dưới đất, cả hai đều giật nảy mình, trống ngực đập lung tung. Thì ra lưng Bốc Âm lúc đó đã bị vạch trần và trên lưng rõ ràng có hai vết chém rất sâu, thành hai đường ngang dọc chồng lên nhau, tức là hình chữ “thập” vậy, vết thương trông cực kỳ trầm trọng, máu chảy chan hòa.

Hai người ngây người ra nhìn, rồi vội cúi xuống, định đỡ Bốc Âm lên. Nhưng Bốc Âm thều thào nói :

- Đứng... đừng chạm đến ta. Nếu chạm đến ta... ta lập tức chết ngay.

Kim Ngang Tiêu và Kỳ Vân trước đây đối với Cô Quý Bốc Âm không có mấy cảm tình. Nhưng vừa rồi, hai người chính mắt đã thấy Bốc Âm thà chết chứ không chịu khuất phục kẻ ác, không chịu gia nhập Câu Hồn bang, hơn nữa đối với việc hai người nắp trong quan tài, Bốc Âm đến chết không tiết lộ. Bởi vậy lúc này hai người đã bắt đầu cảm phục và thương cảm Bốc Âm.

Thấy Bốc Âm nói như vậy hai người liền quỳ xuống, mỗi người một bên thân thể ông. Kim Ngang Tiêu nói :

- Bốc tiên bối, chúng cháu nhất định sẽ tìm cách cứu sống tiên bối.

Bốc Âm khẽ rên rĩ, đoạn nói :

- Không được đâu. Ta trúng phải ba chưởng, lập tức tự chặn hơi thở cho mau chết rồi. Lưng ta lại bị... bị chém hai nhát không... không sống được đâu. Hai người... mau... mau tìm đường đào tẩu... cho thoát. Ta... ta suốt đời không có người bạn nào nhưng ta có một người quen, hai người... tìm đến đó, may ra hần dám cho hai người... lưu trú.

Bốc Âm nói đến đó, hơi thở đã muốn đứt hần, nên thôi thóp không tiếp được nữa. Kim Ngang Tiêu và Kỳ Vân đau đớn vô cùng, hai người vừa thương thân mình, vừa thương Bốc Âm, không cầm được giọt lệ ôm mặt khóc rung rức. Bốc Âm cố thu hết hơi thở tàn nói :

- Khóc... cái gì? Hai người suốt đời... chỉ nên an phận chờ có nghĩ đến báo cừu nữa... Người quen của ta hiệu là Di Hồn, họ Đơn, tên Độc Hạc... hần ở Thanh Thành, trên núi Gián Vân phong.

Bốc Âm nói chưa dứt lời, hai mắt đã nhắm chòn muốn trợn ngược, trông chẳng khác gì quỷ dưới Âm ty.

“Di Hồn Đơn Độc Hạc” tên đó Kim Ngang Tiêu và Kỳ Vân đã có lần được nghe nói đến rồi, Di Hồn Đơn Độc Hạc tức là nhân vật gọi là Nhất Hồn trong đám cao thủ võ lâm nổi danh, gồm có Tam Phật, Tứ Chân, Cô Quý, Tam Hiệp, Nhị Ma, Nhất Hồn vậy.

Bốc Âm cùng Đơn Độc Hạc, một người có biệt hiệu là “Cô Quý”, một người xưng danh là “Dã Hồn”, hai người trước kia là hai kẻ đối đầu, không người nào chịu thua người nào. Giang hồ tương truyền có một lần hai người hẹn nhau tỉ thí vũ công, nhưng đánh mãi vẫn không thắng bại, sau thành quen biết nhau, đối thù thành bạn.

Song le tính tình hai người cùng cổ quái, không hợp với nhau nên hai bên chỉ nhận nhau là tri kỷ rồi chia tay, từ đó không ai qua lại chơi với ai. Kim Ngang Tiêu và Kỳ Vân nghe thấy Bốc Âm bảo mình đi tìm Dã Hồn, trong lòng không có điều gì dị nghị.

Song le hai người nghe thấy Bốc Âm bảo mình nên an phận, suốt đời đừng nghĩ gì đến việc báo cừu nữa, thì hai người có vẻ ảm ức không phục. Cả hai không ngờ rằng một người vào loại như Bốc Âm, anh hùng vùng vẫy giang hồ, danh tiếng chấn động võ lâm mà lại nói một câu như vậy. Thật không sao hiểu nổi.

Kim Ngang Tiêu ngẩng đầu lên, chợt nhớ lại lúc Câu Hồn bang chủ xuất ra một chiêu quái dị, thân hình như biến thành ba người, cùng vùng chưởng tấn công Bốc Âm, Bốc Âm sững sốt ngây người ra, cho nên mới bị trúng chưởng của địch. Thái độ của Bốc Âm sững sốt kinh dị, có vẻ như đã nhận ra được diện mạo chân tướng của Câu Hồn bang chủ.

Nay Bốc Âm lại nói một câu quái dị, khuyên hai người bỏ ý nghĩ báo thù, phải chăng là do Bốc Âm đã nhìn rõ chân tướng của đối phương? Kim Ngang Tiêu suy nghĩ, rồi vội hỏi Bốc Âm :

- Bốc lão tiền bối! Tiền bối bảo chúng cháu không nên nghĩ đến việc báo thù nữa, là tại làm sao? Phải chăng tiền bối đã nhận rõ địch nhân là ai rồi?

Bốc Âm còn tỉnh, nghe Kim Ngang Tiêu hỏi, ông lặng im một lát rồi mới khe khẽ gật đầu.

Kỳ Vân vội hỏi :

- Ai? Hắn là ai?

Nhưng giữa lúc ấy, xương cốt trong thân thể Bốc Âm bỗng phát ra những tiếng lách cách, thân hình Bốc Âm oằn oại, co rúm, Bốc Âm có nói một câu chót :

- Hắn... hắn... là... là...

Bốc Âm đã cố gắng đem hết sức tàn, báo tri cho đời một việc vô cùng quan trọng, song le lúc đó sức lực trong người Bốc Âm không còn tuân theo ý chí nữa. Chỉ nói được đến tiếng?là? thứ hai, Bốc Âm đã nấc lên một tiếng, hai mắt trợn ngược, thân hình cứng đơ.

Kim Ngang Tiêu hoảng hốt gọi :

- Bốc tiền bối!

Đầu Bốc Âm ngoặc sang một bên, nhưng tay trái còn đưa lên được chút ít, ngón tay chỉ về phía quan tài bằng đá, rồi bàn tay dật xuống. Thế là hết, Bốc Âm tắt thở mất rồi.

Vết tích quan trọng

Kim Ngang Tiêu và Kỳ Vân đứng ngây người ra nhìn tử thi của Bốc Âm hồi lâu. Sau cùng Kỳ Vân nói :

- Ngang Tiêu ca ca, trước khi tắt thở, Bốc tiền bối chỉ về chiếc quan tài, như vậy là có ý gì?

Kim Ngang Tiêu ngẫm nghĩ hồi lâu rồi đáp :

- Chắc ông muốn chúng ta đem thi hài ông đặt vào trong quan tài.

Kỳ Vân khẽ gật đầu, nàng cũng đoán như vậy. Đoạn cả hai người cúi xuống, người khiêng chân, nhẹ nhàng đưa thi thể Bốc Âm đặt vào trong quan tài. Đoạn hai người đẩy nắp quan tài lại, thấp mấy ngọn nến lên, rồi quỳ lạy mỗi người ba lạy. Bái lạy xong, Kim Ngang Tiêu đứng lên trước, Kỳ Vân cũng định đứng lên theo, nhưng vừa ngẩng đầu lên, nàng chợt trông thấy vật gì, nên ngậy người, giữ nguyên thế quỳ như vậy, thân hình bất động.

Kim Ngang Tiêu cho là nàng quá đau đớn nên vội an ủi :

- Vân muội, Bốc tiền bối đã chết, chúng ta dù có thương khóc mãi cũng không ích gì. Em hãy mau đứng lên để chúng ta còn tìm kế thoát thân.

Kỳ Vân chỉ tay vào mép quan tài, không trả lời câu nói của Kim Ngang Tiêu, mà hỏi một câu lạ lùng :

- Ngang Tiêu ca ca, anh xem vật kia là cái gì vậy?

Kim Ngang Tiêu nhìn theo ngón tay của nàng, quả nhiên chàng cũng giật mình sửng sốt.

Trên miếng đá sườn quan tài có một chỗ bị hóm vào, chỗ đó chỉ lớn hơn ngón tay một chút, nhưng trông thật rõ ràng. Đó là hình một con phượng hoàng đuôi dài đang vũ cánh in lên vết đá, có lẽ do một vật gì có hình con phượng hoàng nhỏ bé ném trúng vào đó nên mới hóm vào như vậy.

Hai người ngây người ra nhìn một lúc lâu, sau Kim Ngang Tiêu chợt nhớ ra, vội nói :

- Vân muội, chỗ này chính là chỗ bị ám khí của Câu Hồn bang chủ ném trúng, rồi in thành hình như vậy đó. Tên Câu Hồn bang chủ đó ném ra ba ngọn ám khí, có một ngọn bay lạc vào quan tài này. Tuy hắn đã đánh chuông phong làm cho ngọn ám khí bật ra để lấy đi, nhưng ngọn ám khí vẫn còn lưu lại vết tích này.

Kỳ Vân im lặng, khẽ gật đầu, một lát rồi mới nói :

- Ca ca nói đúng. Song ám khí hình dạng con phượng hoàng thì thật kỳ quái, em chưa nghe thấy nói có ai dùng loại ám khí này.

Kim Ngang Tiêu quỳ xuống, ghé mắt nhìn gần hết hóm, ngắm nghía rất kỹ một hồi lâu. Chàng thấy hình con phượng đó chạm trổ rất công phu, những nét nhỏ nhưng rõ rệt tinh xảo, tuy chỉ lớn hơn ngón tay một chút mà hình con phượng đủ cả cánh, rõ cả lông, phân minh đều đặn. Vết hóm đây chỉ là một vết hằn do ám khí để lại, nếu được nhìn ám khí thật sự thì hình chạm trổ còn rõ rệt đến đâu nữa.

Kim Ngang Tiêu quan sát một lúc, như ghi khắc hình ảnh đó trong tâm khảm chàng, rồi nói :

- Vân muội muội, chúng ta chưa biết ám khí này của ai, nhưng rồi đây sẽ có người biết nói cho chúng ta hay.

Kỳ Vân gật đầu đồng ý. Hai người đứng lên. Kim Ngang Tiêu lại nói :

- Chỉ sợ bọn Lâm Thắng còn rình còn rình rập ở trước cửa miếu, tốt hơn hết chúng ta tìm lối ra phía sau. Bây giờ ta hãy tìm đường ra khỏi thành Nghi Xương này, rồi sau sẽ hay.

Kỳ Vân nói :

- Ra khỏi Nghi Xương, chúng ta đi về địa phương nào?

Kim Ngang Tiêu thờ dãi đáp :

- Thiên hạ tuy lớn, song chẳng có đất dung thân. Câu nói đó trước đây tôi không tin, nhưng bây giờ mới thấy đúng.

Kỳ Vân cũng thờ dãi sùm sụt nói :

- Hay chúng ta theo lời chỉ bảo của Bốc tiền bối, ra khỏi Nghi Xương này, chúng ta theo ngược dòng sông lên Tứ Xuyên đến núi Thanh Thành tìm Dã Hồn Đôn Độc Hạc?

Kim Ngang Tiêu gật đầu :

- Lúc này, ngoài cách đó ra, không còn cách nào khác.

Lúc ấy trời đã hừng sáng, ánh đêm từ từ lui, nhường chỗ cho buổi bình minh tươi sáng. Hai người ra khỏi miếu, đến bước tường phía sau, nhún mình nhảy lên mặt tường, rồi nằm áp người xuống, nghe ngóng tứ phía.

Xung quanh hoàn toàn yên tĩnh, không một tiếng động nhỏ và cũng không thấy có một bóng người nào. Hai người liền nhẹ nhàng nhảy xuống, ra bên ngoài tường.

Cả hai đều không thông thuộc đường lối trong thành Nghi Xương, sau khi nhảy xuống đất, cứ thế chạy thẳng một mạch. Đến lúc trời sáng rõ, hai người mới chậm bước lại.

Trời sáng hẳn nên cảnh vật hiện rõ, hai người nhận thấy vẫn ở bên bờ sông, nhưng ở trước mặt có một bức tường dài chắn ngang.

Kỳ Vân nói :

- Trời sáng rồi, ngoài phố chắc có người đi lại. Chúng ta ra ngoài, hỏi thăm đường đi đến bến thuyền.

Kim Ngang Tiêu gật đầu khen phải. Hai người còn đang nói chuyện, bỗng nghe tiếng “vút” xé không khí, một mũi tên ngắn từ trên bức tường cao phóng tới. Sức bay của mũi tên đó mau lẹ vô kể, nhanh như điện xẹt. Kim Ngang Tiêu đã vội vàng cúi đầu xuống, nhưng vẫn bị mũi tên xuyên trúng vào mớ tóc trên đầu, thành thử mũi tên nằm ngang trên đỉnh đầu chàng.

Kim Ngang Tiêu giật mình kinh sợ, trong khi Kỳ Vân quát lớn :

- Ai đó?

Kim Ngang Tiêu ngẩng đầu lên nhìn bức tường, thấy phía bên trong là một vườn cây cối um tùm. Bao quanh mấy tòa đền đài dinh thự, có lẽ là một gia cư của một nhà hào phú hay một vị quan to nào.

Kim Ngang Tiêu vội nói :

- Vân muội muội, chúng ta không nên gây nhiều chuyện rắc rối nữa. Mau đi khỏi nơi đây là hơn.

Kỳ Vân đưa mắt nhìn mũi tên còn cắm trên mái tóc của Kim Ngang Tiêu, nàng rút mũi tên cầm trên tay ngắm nghía: Mũi tên đó chỉ độ nửa thước, nhưng trông rất đẹp, cán làm bằng ngà voi phía đuôi có lông chim sặc sỡ. Phía mũi nhọn trắng sáng và rất sắc bén có lẽ chế tạo bằng chất bạch kim.

Đặc biệt là trên cán bằng ngà có chạm trổ hình sơn thủy rất tinh vi và ngoạn mục. Kỳ Vân bất giác kêu lên một tiếng ngạc nhiên, vì thấy mũi tên quả là một bảo vật khá đắt tiền. Nàng nói :

- Càng hay. Mũi tên này sẽ giúp ta tiền lộ phí.

Về phần Kim Ngang Tiêu, chàng thấy mũi tên bắn đến một cách bí mật, trong lòng hết sức e ngại, chỉ sợ kẻ bắn tên này có ít nhiều liên quan đến Câu Hồn bang. Thấy Kỳ Vân cầm ngắm mũi tên một cách vô tư lự như vậy, chàng nóng ruột vội bảo :

- Vân muội muội, nếu cứ chần chừ ở đây, tôi sợ lại sinh ra chuyện rắc rối cho chúng ta thôi.

Kỳ Vân gật đầu, nàng cũng hiểu rằng thành Nghi Xương này là nơi nguy hiểm, không phải là chỗ để hai người lưu lại thông thả. Kỳ Vân cảm mũi tên cho vào ngực áo. Đoạn hai người quay lại thì triển khinh công tìm đường khác để đi khỏi khu vực này.

Lúc hai người vừa chuyển thân, Kỳ Vân thoáng trông thấy một bóng người từ bên ngoài nhảy vọt qua bức tường cao, biến vào phía trong mất. Kim Ngang Tiêu quay đầu chậm hơn nên trông thấy rõ ràng đó là một bóng trắng, nhưng vì thân pháp của bóng đó quá mau lẹ, chàng không nhận rõ người đó là đàn ông hay đàn bà.

Kim Ngang Tiêu nhìn quanh lo sợ :

- Vân muội muội, nơi đây tứ phía đều có nguy cơ mai phục, chúng ta mau mau rời khỏi Nghi Xương.

Kỳ Vân muốn đuổi theo bóng người nọ, xét xem đó là hạng người nào. Nhưng nàng thấy Kim Ngang Tiêu nói như vậy, liền gật đầu đồng ý. Hai người tiếp tục đi, chẳng mấy lúc đã ra đến đường phố.

Hai người liền hỏi thăm mấy người đi đường ra bến thuyền ở bờ sông. Sau khi biết rõ phương hướng, đôi bạn trẻ rào bước qua mấy dãy phố đông đúc để tìm ra bến sông.

Xuống thuyền đào tẩu

Nghi Xương vốn là một thị trấn lớn. Trời vừa sáng tỏ, người đi lại tấp nập trong các dãy phố lớn. Ra đến bờ sông Kim Ngang Tiêu và Kỳ Vân thấy bến thuyền còn náo nhiệt hơn nữa. Thì ra đây là nơi tập trung các thương thuyền, chợ hàng hóa và hành khách đi đến các đô thị lân cận.

Hai người đi một vòng, hỏi thăm thuyền đi Tô Giang. Nhưng hỏi đi hỏi lại nhiều lần, các phu thuyền đều lắc đầu. Sau hai người mới vỡ lẽ rằng thuyền đi Tô Giang thì vẫn có, nhưng nếu hai người định thuê riêng một thuyền đi Tô Giang thì không có thuyền nào chịu chở. Vì vậy hai người phải thuê những thuyền công cộng, đi chung với nhiều người khác.

Hai người thì thầm bàn tính với nhau rồi quyết định chọn một thuyền chở khách nào loại nhỏ, để khỏi bị chạm đầu với những người trong Câu Hồn bang.

Sau khi tìm được thuyền rồi, hai người hỏi thăm mới biết thuyền mãi đến giờ Ngọ mới nhỏ neo. Hai người sợ gặp bọn Câu Hồn bang nên không dám lên bờ, đành bước xuống thuyền, chui vào trong khoang ngồi chờ. Chiếc thuyền đó tuy nhỏ, nhưng thuộc loại thuyền chở khách khá sang, trong thuyền trần thiết rất đẹp, đầy đủ tiện nghi.

Hai người tìm một góc kín đáo trong khoang, kiếm ghế ngồi xuống. Lúc đó trên thuyền đó chưa có hành khách nào khác ngoài hai người. Khoảng hai tiếng đồng hồ sau mới thấy có hai người có vẻ là thương gia bước xuống thuyền. Sau khi bước xuống thuyền, hai người luôn mồm trò chuyện, nói toàn về vấn đề giá cả các loại thuốc, rõ rệt là hai người đi buôn thuốc.

Lát sau có một chàng thư sinh xuống thuyền, vừa đi vừa ngâm nga một bài thơ cổ. Sau đó, mọi người chợt nghe thấy những bước chân nặng nề, thỉnh thoảng bước xuống thuyền.

Kim Ngang Tiêu và Kỳ Vân thoát mới nghe thấy những bước chân nặng nề đó, trong lòng đã hơi kinh hoảng. Hai người đều là danh gia đệ tử, nên nghe bước chân biết ngay là người đang bước xuống thuyền phải là nhân vật võ lâm, ít ra cũng thuộc loại người có ngoại môn công phu khá cao.

Hai người liếc mắt nhìn nhau rồi cùng quay đầu lại nhìn. Thì ra có hai người bước xuống thuyền, một người cao và một người lùn. Người cao thì gầy, còn người lùn béo mập. Hai người mới tới có đặc điểm là vừa trông thấy họ mọi người đã phải chú ý nhìn.

Điều làm mọi người chú ý là hai người cao và lùn đó không hề có hành lý như mọi người khác, nhưng trên lưng mỗi người lại đeo một tấm bảng bằng thép đen sì, bề dài độ hai thước, bề rộng một thước và dày một tấc.

Kim Ngang Tiêu thấy có nhân vật võ lâm bước xuống thuyền, trong lòng rất kinh sợ. Nhưng nếu lúc này hai người bỏ thuyền lên bờ, lập tức tung tích của mình sẽ bại lộ, khác nào lạy ông tôi ở bụi này. Hai người cao và lùn bước xuống thuyền tìm ghế ngồi xuống, lẳng lặng không nói một lời.

Hai người đó xuống thuyền vừa xong thì bên ngoài, trên chiếc ván dùng làm cầu bắc xuống thuyền, bỗng có tiếng người hét lớn :

- Thế là nghĩa lý gì? Hòa thượng cũng có tiền trả tiền đò, làm sao không cho ta xuống thuyền.

Có tiếng người khác đáp :

- Bạch hòa thượng, mồm ngài đầy mùi rượu, theo luật lệ giang thuyền của chúng tôi thì cấm những người say rượu lên thuyền. Nếu để ngài lên thuyền, quy luật giang thuyền của chúng tôi còn gì nữa?

Nhà sư nổi đóa mắng :

- Nói láo! Ngươi cầm cái mồm thối đi.

Người chủ thuyền cũng tức giận :

- À à... người xuất gia đi tu mà làm sao động mồm là mắng chửi người ta?

Nhà sư lớn tiếng :

- Măng chửi người thì sao? Hòa thượng đây có đủ tiền bạc trả người.

Liền sau đó tiếng người chủ thuyền đã dịu lại :

- Bạch hòa thượng, ngài nóng tính quá. Cháu vô ý nhờ lời, xin ngài tha tội cho.

Nghe thấy giọng nói của tên chủ thuyền như vậy, nhà sư biết ngay đó là lũ ham tiền. Ông liền móc túi, loảng xoảng mấy lượng bạc ra cầm tay. Tức thì tên chủ thuyền cung kính đứng dẹp sang một bên để mời nhà sư xuống thuyền. Mọi người ngồi trên thuyền lúc đó mới trông thấy một vị hòa thượng xăm xăm bước xuống khoang thuyền.

Vị hòa thượng đó mặc áo cà sa rộng thùng thình, nhưng xung quanh người đeo lưng lẳng đến hơn một chục chiếc hồ lô, lớn có nhỏ có. Tay hòa thượng còn cầm một hồ lô khác nữa. Hòa thượng tiến vào khoang thuyền, ngồi phịch xuống rồi ngửa mặt, há hốc mồm, rót rượu vào mồm uống ừng ực. Uống xong, hòa thượng đưa lưỡi ra liếm môi, trông hết sức ngon lành.

Kim Ngang Tiêu và Kỳ Vân đưa mắt nhìn hòa thượng, thấy ông ta vào trạc năm mươi tuổi, xem dáng người hết sức tức cười. Thấy hòa thượng có vẻ lạ khác hẳn các nhà sư thường, Kim Ngang Tiêu đưa mắt nhìn trộm mấy lần. Không ngờ hòa thượng trừng mắt nhìn lại, khiến Kim Ngang Tiêu phải vội quay mặt đi nơi khác.

Chợt Kỳ Vân ghé vào tay chàng thì thầm :

- Ngang Tiêu ca ca, anh thử nhìn hai người nhà buôn bước xuống thuyền lúc trước. Hai người này vẫn ngồi nguyên chỗ cũ, xong mắt của họ luôn luôn liếc nhìn trộm nhà sư, thần sắc có vẻ hết sức hoảng sợ.

Chàng lại thấy một sự khác lạ nữa là người ăn mặc như thư sinh, lúc xuống thuyền còn ngâm nga thi phú, thì lúc này cũng ngồi im, song thỉnh thoảng lại đưa mắt ra hiệu với hai người nhà buôn. Hai người này cũng chớp mắt ra hiệu đồng ý, thư sinh liền khe khẽ gật đầu. Sau đó hất lại giả bộ mở cuốn sách ra, mồm đọc thơ vịnh phú như trước.

Thấy tình thế đó, Kim Ngang Tiêu hết sức kinh hoàng. Chàng ghé vào tai Kỳ Vân khẽ nói :

- Vân muội muội, tình thế này thật nguy hiểm. Bọn mấy người kia rõ rệt là cùng một bọn với nhau, tại sao chúng lại giả vờ như không quen biết. Chúng ta nên bỏ thuyền này mà đi lên bờ là hơn cả.

Kỳ Vân cũng đã suy nghĩ nhiều, cho rằng mấy người khách đi thuyền này đáng điệu hết sức khả nghi. Nghe Kim Ngang Tiêu bàn như vậy, nàng vội đứng lên. Không ngờ lúc đó chiếc thuyền bị chòng chành một lúc, như có người đẩy, rồi có tiếng thủy thủ kêu lớn :

- Thuyền nhỏ neo! Thuyền nhỏ neo!

Chính lúc ấy, từ phía trên bờ có tiếng người gọi lớn :

- Khoan! Thuyền này chạy ngược đó phải không?

Thủy thủ đáp :

- Phải rồi! Khách quan có đi, mau bước xuống lẹ cho.

Lúc ấy Kim Ngang Tiêu và Kỳ Vân đã đứng cả lên rồi. Thấy thuyền còn chần chờ, hai người vội rào bước đi ra phía mũi thuyền. Giữa lúc hai người bước ra khỏi khoang thuyền thì từ bên ngoài có một người bước vào.

Kim Ngang Tiêu đi trước nên đụng luôn vào người đó, nghe đến “bịch” một tiếng.

Kim Ngang Tiêu vốn là người thông minh mau trí, chàng nhận thấy cục diện hôm nay có vẻ chẳng lành, nên nghĩ thầm không biết chừng bọn Câu Hồn bang đang dò tìm tung tích hai người, chúng giả trang làm khách đi thuyền để tìm kiếm. Lúc này nếu chàng để lộ ra là một người có võ công, tất nhiên bị chúng chú ý theo dõi ngay, rút cuộc tung tích của mình sẽ bị bại lộ.

Vì thế, khi đụng phải người từ bên ngoài đi vào chàng không vận sức tương kháng với sức va chạm của người nọ.

Người mới vào có nội lực thật ghê gớm, Kim Ngang Tiêu vừa đụng phải hấn đã ngồi xuống ván thuyền, lúng túng không đứng ngay lên được. Trong khi ấy, chiếc thuyền đã từ từ rời khỏi bến mất rồi.

Kỳ Vân thấy Kim Ngang Tiêu bị người lạ mặt vô ý đụng phải, làm hai người chậm trễ không kịp lên bờ, cho nên nàng trừng mắt tức giận người lạ đó. Kỳ Vân tính nóng như lửa nên đã định phát tác, lên tiếng nhiếc mắng người đó, nhưng Kim Ngang Tiêu quay mặt lại nhìn nàng lấy mắt ra hiệu khuyên nàng không nên làm ầm ĩ khiến nhiều người để ý.

Giữa lúc ấy, người đụng phải Kim Ngang Tiêu đã lên tiếng :

- Tại hạ vô ý đụng ngã huynh đài, xin huynh đài tha lỗi cho.

Kim Ngang Tiêu đứng lên đưa mắt nhìn người đó, vừa thấy mặt người lạ, chàng đã sững sờ ngay người kinh ngạc. Song Kim Ngang Tiêu cũng nhanh trí vội vã nói để che lấp sự kinh ngạc của mình :

- Không dám! Không dám!

Chàng vừa nói vừa kéo tay Kỳ Vân lùi lại mấy bước, rồi ngồi xuống chỗ ghế cũ.

Người lạ không biết cố ý hay vô tình, đưa mắt nhìn Kim Ngang Tiêu mấy lượt, rồi ngồi xuống chiếc ghế ngang cạnh đó. Kim Ngang Tiêu và Kỳ Vân đưa mắt nhìn nhau, tuy hai người không nói ra mồm, nhưng trong lòng họ đều cùng một ý nghĩ: kẻ lạ mặt này rất đáng nghi!

Nguyên lại, điều khiến Kim Ngang Tiêu vừa trông thấy mặt người ấy đã phải ngạc nhiên sững sờ là vì con người ấy có một bộ mặt rất quái dị, da mặt màu đỏ tía khác hẳn thường nhân, với đôi lông mày rộng và lớn như hai con sâu róm đen ngòm nằm vắt ngang trên mắt.

Bộ mặt tía đỏ trông thật phần uy vũ, nhưng lại rất dữ tợn khác hẳn với giọng nói hòa nhã vừa rồi. Hơn nữa thân thể người đó lại nhỏ bé như thân hình một thư sinh. Không ai có thể tưởng tượng một người thân thể mảnh dẻ, có tiếng nói trong trẻo, lại có một bộ mặt hung dữ như thế. Thành thử cứ ai trông thấy người đó, trong lòng cũng cảm thấy một sự gì quái lạ, nhưng không hiểu rõ đó là sự gì.

Lúc đó thuyền đã rời bến và lướt trên dòng sông. Kim Ngang Tiêu và Kỳ Vân lúc này dù có muốn rời khỏi thuyền lên bộ cũng không có cách nào nữa. Hai người ngồi im, lưu ý quan sát tình hình trong khoang thuyền, thấy cặp hai người cao và lùn, chàng thư sinh và hai thương gia thỉnh thoảng lại ra hiệu với nhau, rõ rệt năm người này cùng một bọn.

Trong khi đó, vị hòa thượng uống rượu say rồi gục đầu lên cửa sổ khoang thuyền ngủ đi. Còn chàng mặt tía ngồi lặng lẽ, ghé mắt nhìn xuống dòng sông, chẳng nói chuyện với ai cũng chẳng nhìn ai.

Bởi vậy trong khoang thuyền lúc đó hoàn toàn yên tĩnh. Kim Ngang Tiêu nghĩ thầm :

- “Bọn năm người này đều quen biết nhau tại sao không công khai nói chuyện, mà chia ra làm ba toán để xuống thuyền và là như ba bọn riêng lẻ? Năm người đó đưa mắt ra hiệu với nhau luôn luôn, như vậy có ý tứ gì?”

Càng nghĩ chàng càng cảm thấy kỳ quái, nên ghé vào tay Kỳ Vân thì thầm :

- Vân muội muội, cô thử nhìn bọn này có phải là bọn Câu Hồn bang hay không?

Kỳ Vân nói khẽ :

- Trông vẻ mặt và dáng điệu của hai người này không giống như bọn Câu Hồn bang. Song có anh chàng mặt tía này, bộ mặt rõ ràng là đã được hóa trang một cách hết sức tinh xảo, xét ra thật khả nghi.

Kim Ngang Tiêu nghe nói vậy bất giác quay đầu liếc mắt nhìn chàng mặt tía, càng nhìn càng thấy lạ lùng.

Nhận thấy không thể đương hoàng lên tiếng hỏi cho minh bạch, Kim Ngang Tiêu đành phải lưu ý đề phòng mọi cử chỉ của hắn.

Thuyền tiếp tục chạy trên sông, thuận buồm xuôi gió, chạy một mạch cho đến lúc hoàng hôn, ngã về chiều.

Ánh nắng về chiều sắp tắt chiếu xuống mặt sông thành muôn vạn mảnh vàng lấp lánh. Thuyền lúc đó đã chạy được trên hai chục dặm rồi. Bỗng nhiên, vị hòa thượng ngáp lớn một tiếng, vươn chân duỗi tay nghe răng rắc, tỉnh giấc mở bừng mắt nhìn quanh. Vừa tỉnh ngủ, hòa thượng đã nâng một hũ rượu, rót thẳng vào mồm uống ừng ực như trâu uống nước lã.

Hai người nhà buôn ngồi gần đó vô tình cùng hướng về phía hòa thượng nhìn ngắm. Không ngờ hòa thượng cũng trừng mắt nhìn lại rồi sắc tiếng nói :

- Nhìn cái gì?

Hai chàng nhà buôn vội quay mặt nhìn đi nơi khác.

Hòa thượng liền cất tiếng cười hô hô nói :

- Hai người trông thấy rượu nên thêm rõ dãi ra có phải không? Hòa thượng ăn mỳ của thập phương, chẳng lẽ hai người định ăn của người xuất gia hay sao? Rõ thật không biết xấu hổ.

Hai người nhà buôn nghe thấy lời châm chọc đó, nên nét mặt đã hiện rõ vẻ căm giận. Tuy nhiên hai người cố gắng nhẫn nhịn tự chủ được ngay.

Hòa thượng cười khanh khách nói :

- Chúng ta đi chung thuyền như thế này, có lẽ phải ngồi chung luôn với nhau mấy ngày trời. Lý Ứng là đồng hội đồng thuyền, xét ra dù không có quen biết nhau rút cục cũng sẽ biết nhau. Vậy mà hôm nay có kẻ đã quen biết nhau rồi lại bỏ ra không biết nhau. Rõ thật kỳ quái. Anh chàng mặt tía kia, anh bảo có phải không?

Hòa thượng nói đến đó liền quay mặt nhìn về phía anh chàng mặt tía, nhưng anh chàng này vẫn ngây mặt như không biết hòa thượng đột nhiên hỏi mình. Chàng mặt tía ngây người ra giây lâu rồi mới nhận thấy hòa thượng hỏi mình, liền đáp ứng nói :

- Phải... phải...

Chính lúc ấy hai người cao và lùn, chàng thư sinh và hai nhà buôn cũng hơi biến sắc mặt. Kỳ Vân khẽ nói với Kim Ngang Tiêu :

- Ngang Tiêu ca ca, em chắc là người mặt tía này đã hóa trang bộ mặt thật của y. Mặt hắn không phải có màu tía, vì thế khi hòa thượng gọi hắn là anh mặt tía, hắn ngây người ra, không hiểu là hòa thượng hỏi mình. Phải một lúc hắn trả lời. Nếu mặt hắn vốn trời sinh là mặt tía, một khi bị người khác gọi, hắn lập tức biết ngay chớ.

Hòa thượng gọi một câu như vậy, thấy chàng mặt tía ngờ ngác rồi mới trả lời, liền bật cười lên hô hô, giọng hồ lô rượu nốc ừng ực một hơi, rồi chùi mép có vẻ đắc chí lắm, như thể vừa khám phá ra một sự gì bí mật.

Bọn năm người đưa mắt nhìn nhau, rồi nhìn trộm chàng mặt tía có vẻ nghi ngại. Rõ rệt là năm người này cùng bọn với anh chàng mặt tía. Kim Ngang Tiêu và Kỳ Vân càng phân vân khó hiểu, hai người nhận thấy ngoài họ ra, mấy người khách đi thuyền đều có vẻ đáng nghi hết. Có tất cả chín hành khách trên thuyền. Trừ Kim Ngang Tiêu và Kỳ Vân, còn bảy người kia chia làm ba phe: phe năm người thỉnh thoảng đưa mắt liếc nhìn với nhau, phe hòa thượng một người và phe chàng mặt tía cũng một người.

Trong ba phe này liệu có phe nào làm thuộc hạ cho bọn Câu Hồn bang không? Kim Ngang Tiêu và Kỳ Vân xuống thuyền trước, vậy trong những phe lên sau có phe nào xuống thuyền để theo dõi hai người không? Hay chỉ vì tình cờ mà họ đi chung thuyền với hai người?

Cử chỉ của hòa thượng cũng quái dị. Nhà sư này không phải người tầm thường, tất cũng là một tay võ công cao cường.

Nhà sư không có vẻ chú ý đến Kim Ngang Tiêu và Kỳ Vân, nhưng lại luôn luôn liếc nhìn về bọn năm người. Lời nói của nhà sư vừa nói chứng tỏ nhà sư đã biết bọn năm người thuộc cùng một phe, nhưng lại làm ra vẻ không quen biết nhau.

Giữa nhà sư và bọn năm người tất phải có một chuyện gì. Phải chăng đó là một sự tranh chấp oán thù trong võ lâm? Còn chàng mặt tía thì lại càng khó hiểu. Chàng ta không để ý đến ai hết, nhưng chắc chắn không phải là vô cớ mà chàng xuống thuyền này với một bộ mặt hóa trang.

Có điều đáng chú ý là vị hòa thượng cũng để ý đến chàng mặt tía. Câu hỏi bất thần của hòa thượng chính là dụng ý tìm hiểu sự thật về bộ mặt với nước da màu tía của anh chàng này. Xét ra như vậy, vị hòa thượng có lẽ đóng một vai trò quan trọng trên chuyến dò hôm nay.

Trong lúc Kim Ngang Tiêu và Kỳ Vân đang băn khoăn với những câu hỏi, bỗng nhiên hòa thượng vỗ tay bành bịch vào bụng rồi kêu rống lên :

- Lái đò đâu, người định để chúng ta chết đói cả hay sao thế này? Đến giờ này rồi mà chưa có cơm chiều.

Vị hòa thượng vừa nói dứt lời, chủ thuyền ở phía khoang sau đi vội bước ra và lên tiếng :

- Dạ... dạ... xin sư phụ bớt giận, chúng cháu đang cho bưng cơm nước lên đây ạ.

Theo sau chủ thuyền quả nhiên đã có hai người bưng mâm đem thức ăn và cơm hơi bốc nghi ngút, bay lên bàn ở giữa khoang thuyền chính.

Hòa thượng nốc một hơi rượu rồi khà khà nói :

- Hà, tốt lắm. Các người phải cho bọn ta ăn cho khỏe, để rồi bọn ta có người còn phải dùng đến sức chớ.

Vừa nói hòa thượng vừa liếc mắt nhìn bọn năm người rồi cười hô hô, khiến cả năm người đều hơi biến sắc, nhìn lảng đi nơi khác. Cơm chưa dọn xong, hòa thượng đã chạy tới bàn kéo ghế ngồi. Thấy những người khác còn đứng đĩnh chậm chạp, không tiến ngay lại bàn ăn, hòa thượng thét lớn :

- Mau lên, lại ăn đi, kéo hết không được kêu ca đó.

Mọi người nhìn nhau, có người gượng cười mấy tiếng, đoạn cùng ngồi vào bàn.

Mấy người kia chưa kịp cầm đũa nâng bát thì hòa thượng đã ăn như rồng cuốn. Hòa thượng ngồi cạnh người nhà buôn, khi người này định gắp khúc cá ăn, hòa thượng đã gắp miếng chèn, gắp luôn khúc cá đó bỏ vào bát mình.

Cử chỉ đó không phải là vô tình, vì đến lượt chàng thư sinh định gắp thức ăn, hòa thượng cũng chèn luôn như vậy. Đến lần thứ ba, lúc anh chàng cao bị hòa thượng chèn thì hắn không nhìn được nữa, đành mạnh bát xuống bàn định gây sự với nhà sư. Nhưng giữa lúc ấy, thư sinh ra hiệu tăng háng, có vẻ như ngăn cản, bởi vậy anh chàng người cao lại cố nhịn.

Xem ra, vị hòa thượng này thật sự muốn kiếm chuyện với bọn năm người. Năm người này không nói không rằng, cầm cỗ ăn cơm trắng, vừa ăn vừa nhìn hòa thượng. Trong khi đó hòa thượng lần lượt chiếm gần hết các thức ăn. Vừa ăn vừa nốc rượu, bắt chặp những người khác. Hòa thượng ăn xong vờn vai nói :

- Hừ, còn nhiều đây mà, các vị chớ có làm khách nhé!

Nói rồi đứng lên, đường hoàng rời khỏi bàn ăn. Hòa thượng trở về ghế ngồi, ngả lưng luôn trên ghế, chuẩn bị đi ngủ, mồm chép chép nói :

- Ngon thật! Ngon thật!

Kim Ngang Tiêu và Kỳ Vân cũng bị chung nạn hết thức ăn như mấy người khác. Mỗi người đành phải nuốt vội hai bát cơm trắng cho đỡ đói, rồi trở về ghế ngồi như cũ. Còn anh chàng mặt tía chẳng kịp ăn miếng cơm nào, cũng bỏ bàn trở về ghế ngồi.

Còn lại năm người ở bàn ăn lúc đó, chàng thư sinh hình như lăm bằm nói một mình mấy câu gì đó, nhưng Kim Ngang Tiêu và Kỳ Vân đã trở về ghế ngồi nên không nghe rõ. Kỳ Vân ghé tay Kim Ngang Tiêu thì thầm :

- Lão hòa thượng rõ rệt là theo đuổi bọn năm người kia như muốn gây sự với họ, còn năm người lại cố tránh. Xét ra như vậy lão hòa thượng và năm người không có liên can gì đến chúng ta. Chúng ta chỉ cần đề ý đến người mặt tía này mà thôi.

Kim Ngang Tiêu khe khẽ gật đầu.

Chàng mặt tía quai dị

Mặc dầu đêm tối thuyền vẫn chạy. Suốt đêm hôm đó, Kim Ngang Tiêu và Kỳ Vân trong lòng nghi ngại, không ai dám chớp mắt lúc nào. Song le cả đêm hôm đó không xảy ra sự gì khác lạ. Duy hai người có để ý thấy bọn năm người ra khỏi khoang thuyền một lát, đi ra bên ngoài mũi thuyền, không biết làm gì.

Sáng sớm ngày thứ hai, mọi người tỉnh giấc, rửa mặt uống trà tráng miệng xong một lúc thì chủ thuyền đã dọn cơm sáng. Mới ban mắt đã thấy hòa thượng nhậu rượu rồi. Và đến bữa cơm dĩ nhiên hòa thượng lại giờ lối tham ăn uống như hôm trước.

Bọn năm người như có dặn bảo nhau từ trước, cố nhịn không nói năng gì hết. Riêng anh chàng mặt tía có lẽ nhịn không nổi, đột nhiên lên tiếng hỏi hòa thượng :

- Đại sư, người đến bến nào mới lên bộ?

Hòa thượng đáp :

- Lên bộ hả? Ồ... ta sẽ là người lên bộ sau cùng!

Chàng mặt tía hừ lên một tiếng rồi lăm bằm :

- Chưa hề gặp một người xuất gia nào như hòa thượng này!

Hòa thượng cười nói ngay :

- Ta cũng chưa gặp một anh... đàn ông nào như anh này!

Chàng mặt tía bị hòa thượng nói câu đó, như trúng phải một chỗ hiểm yếu, giật mình đánh thót một cái rồi ngậy người ra, không nói được một lời nào. Bữa cơm sáng hôm đó trong khoang thuyền còn xảy ra một biến cố khá kỳ dị. Nguyên nhà bếp dọn cơm lên bàn, có một đĩa cá lớn, để nguyên cả con. Hòa thượng chỉ ngay vào con cá cười hô hô, bảo mấy người khác :

- Cá này có phải làm Kim Lý Ngư không, các vị?

Những người khác ngậy mặt không hiểu hòa thượng nói gì, vì lý ngư là cá chép, làm sao có Kim Lý Ngư là cá chép vàng? Duy có bọn năm người của chàng thư sinh đều biến sắc mặt khi nghe hòa thượng nói đến Kim Lý Ngư.

Hòa thượng lại nói :

- Trong đời ta, ta khoái nhất là ăn thịt Kim Lý Ngư, bất cứ ở đâu có Kim Lý Ngư ta cũng phải... moi ra ăn cho bằng được!

Bọn năm người tuy cố nhịn, nhưng lúc này không thể chịu nổi nữa, tất cả đều trừng mắt nhìn hòa thượng, sắc mặt của họ có vẻ giận dữ ghê gớm. Hòa thượng tảng lờ, bỏ cá vào mồm ăn.

Kim Ngang Tiêu và Kỳ Vân cũng không hiểu tại sao hòa thượng nói như vậy. Đến khi thấy bọn năm người biến sắc mặt và tỏ vẻ giận tức, hai người hiểu ngay rằng Kim Lý Ngư tất có liên can đến bọn này.

Sau đó vì tất cả mọi người đều đã bắt đầu ăn, nên bọn năm người đưa mắt nhìn nhau rồi cầm bát lên ăn. Tuy vậy bữa cơm hôm đó mất ngon và bầu không khí lại càng nặng nề hơn. Lát sau, hòa thượng lại đột nhiên nói :

- Thật ra, nếu có Kim Lý Ngư đem ra đây cho ta chén thì ta bắt cần những món khác.

Kim Ngang Tiêu và Kỳ Vân thấy hòa thượng lại nhắc đến Kim Lý Ngư lần nữa, hai người tự nhủ thầm chắc sẽ có chuyện lôi thôi đến nơi.

Quả nhiên, hòa thượng vừa nói dứt lời, chàng thư sinh ngồi đối diện với hòa thượng ở bàn ăn lập tức biến sắc, cất tiếng lạnh lùng nói :

- Chỉ sợ nếu có Kim Lý Ngự thật, hòa thượng nuốt không trôi mà thôi!

Hòa thượng nhìn thư sinh cười hỏi :

- Ông bạn có Kim Lý Ngự hả?

Chàng thư sinh liền đứng phắt người lên, hai người ngồi hai bên y định đưa tay ra cản ngăn, nhưng không kịp. Chàng thư sinh đứng lên xong, đưa tay vào ngực áo lấy một vật gì ánh sáng vàng lấp lánh. Mọi người nghe đến “xoảng” một tiếng, thư sinh đã vứt vật đó lên mặt bàn nói :

- Đây, người ăn đi!

Việc xảy ra quá mau lẹ và bất ngờ khiến Kim Ngang Tiêu và Kỳ Vân ngồi bên phải giật nảy người kinh ngạc. Hai người định thần nhìn kỹ, thấy vật đó chính là một con cá đực bằng vàng khối, dài lồi hai xích, khắp người con cá trạm trổ tinh vi, cái lần vẩy hiện ra rõ ràng, thành thử con cá vàng lúc nào cũng như phát ra hào quang lấp lánh.

Đầu con cá bằng vàng đó lại có hai sợi râu cũng bằng vàng, rất dài và đặc biệt là rất nhọn sắc như mũi kim rất bén. Chàng thư sinh gầy ốm như một ông đồ nho, vậy mà lúc ra tay lại có sức mạnh ghê gớm. Con cá vàng bị ném xuống mặt bàn như vậy ngập luôn xuống lún gỗ.

Kim Ngang Tiêu và Kỳ Vân thấy chàng thư sinh xuất thủ phóng con cá vàng cắm ngập vào bàn như vậy, liền biết ngay rằng con cá đó chính là thứ binh khí độc môn.

Lúc ấy, ngoài thư sinh ra, còn bốn người cùng bọn đều nhìn hòa thượng với vẻ mặt hằm hằm, thái độ hết sức gay cấn cương quyết, hòa thượng lớn tiếng cười khanh khách, nói :

- Té ra có Kim Lý Ngự thật. Xem như vậy đủ biết tại ta tuy có ừ, mắt có hoa, nhưng ta vẫn không nhìn lầm!

Vừa nói hòa thượng vừa đưa đôi đũa ra, định gấp lấy con cá vàng trên mặt bàn. Trong lúc ấy, tất cả mọi người trong khoang thuyền đều chăm chú nhìn hòa thượng.

Hòa thượng vẫn thản nhiên như không, cầm đũa nhẹ nhàng gấp con cá vàng đó lên.

Thấy thế thư sinh không khỏi giật mình biến sắc. Thư sinh biết rằng con cá vàng của mình dài hơn hai xích, lớn như bắp tay, đực toàn bằng vàng khối, nặng có tới năm mươi ba cân. Con cá vàng nặng đó lại bị thư sinh vận nội gia công lực ném xuống mặt bàn cắm ngập vào gỗ. Vậy mà hòa thượng này dùng đôi đũa tầm thường, nhẹ nhàng như không gấp lên được, nếu không có nội công cực cao cường làm sao có thể gấp được như vậy?

Túy Phật Thiên Hồ

Thư sinh biến sắc mặt, nhưng đồng thời lại đưa ta ra vò lấy đuôi con cá. Thư sinh xuất thủ thực nhanh, nhưng động tác của hòa thượng lại nhanh hơn. Tay hòa thượng tụt lại, thành thử thư sinh vò vào không khí.

Hòa thượng nói lớn :

- A, làm sao đã cho ta ăn rồi còn định đòi lại?

Con Kim Lý Ngự đó chính là một thứ vũ khí đặc dị đã làm cho thư sinh nổi danh trên chốn giang hồ. Lúc thư sinh ném ra như vậy là cốt để thử xem tài nghệ của hòa thượng như thế nào. Không ngờ hòa thượng dùng đôi đũa gấp luôn con cá vàng đó, làm như muốn... chén ngay đến nơi thứ vũ khí độc đáo của mình, thư sinh làm sao không kinh hãi và tức giận?

Sau khi vò hụt, thư sinh vội tiến lên một bước, vung cánh tay vừa xuất hai ngón tay như hai mũi giùi nhằm thẳng mắt hòa thượng đâm tới. Hòa thượng vẻ mặt vẫn tươi cười hớn hở, đối với ngọn đòn tấn công móc mắt vô cùng lợi hại của thư sinh, hòa thượng vẫn thản nhiên như không, chẳng có vẻ gì là vội vàng sợ hãi.

Ngón tay của thư sinh chưa đâm tới mắt hòa thượng, thì hòa thượng đã cầm đôi đũa có kẹp con cá vàng, đưa ra phía trước. Thư sinh thấy đột nhiên con cá vàng đưa tới trước mặt mình, liền cả mừng, vội biến chiêu, hai ngón tay đang chọc bỗng quặt lại, nắm ngón tay xò ra vò lấy con cá vàng. Lúc đó thư sinh đã nhận định được là võ công của hòa thượng cao siêu ghê gớm, không biết chừng hòa thượng chính là một trong những nhật vật siêu đẳng mà trong võ lâm truyền thuyết thường nói tới.

Bởi vậy thư sinh chẳng có lòng dạ nào tấn công hạ đối phương, mà chỉ mong thu được binh khí về là may lắm rồi.

Sau khi đổi chiêu, từ đòn hai ngón tay móc mắt địch, biến hóa thành đòn cả bàn tay vò chụp. Thư sinh đã tin chắc mình tất phải thành công một cách dễ dàng. Trong lòng đã sẵn có chủ ý, thu được con cá vàng về, lập tức thư sinh phải cất luôn vào người, sau đó sẽ tìm cách nói chuyện... hòa bình với lão hòa thượng quá lợi hại này.

Ai ngờ bàn tay của thư sinh sắp chụp vào đuôi con cá, thì bỗng nhiên thư sinh cảm thấy một luồng kinh lực ghê gớm từ con cá vàng phát ra, làm bàn tay của hắn bắn trở lại cả cánh tay bị rung chuyển. Nhưng không phải chỉ có thế. Luồng kinh lực còn dư sức đẩy thư sinh lùi lại một bước không sao gượng lại nổi.

Bị đẩy lùi một bước như vậy, thư sinh lập tức vận sức vào hai chân để đứng lại cho vững. Song le, luồng kinh lực từ con cá vàng phát ra lại có ba đạo. Đạo thứ nhất làm tay thư sinh bắn trở lại. Đạo thứ hai nay hấn lùi lại một bước. Còn đạo thứ ba mãnh liệt hơn hết, làm toàn thân thư sinh rung chuyển. Mặc dầu thư sinh đã vận kinh lực nội công vào hai chân, thư sinh bỗng cảm thấy nội lực của mình bị tàn mất hết, đồng thời hai cẳng chân mềm nhũn.

Thư sinh chỉ kịp kêu lên một tiếng “ôi chao”, rồi ngã lộn trên ván thuyền. Việc xảy ra quá đột ngột, ngoài sức tưởng tượng của tất cả mọi người.

Hai anh chàng cao và lùn chợt đứng lên, vung tay đập vào miếng sắt đeo trên lưng nghe choang một tiếng, thanh âm rên rĩ mãi như tiếng chuông. Trong lúc ấy, hai người nhà buôn vội quay lại đưa mắt ra hiệu với hai người cao và lùn, như thể bảo hai người đó không được động thủ.

Thư sinh bị ngã lộn cù nhưng vùng dậy được ngay. Mặt anh chàng đỏ bừng như uống rượu.

Hòa thượng cất tiếng cười hô hô :

- Nhà người vô nhằm chỗ mất rồi. Giống cá chép vàng này nếu sinh sản ở Hoàng Hà hay các sông lớn khác, đâu có ở đây mà người định chụp như vậy cho phí công.

Mặt thư sinh đã đỏ, nghe thấy hòa thượng chế diễu như vậy, lại còn đỏ thắm hơn nữa, nhưng không biết phải hành động ra sao, cứ đứng ngây người ra.

Hai anh chàng cao và lùn tức giận hết sức, quát lớn một tiếng, định cùng xông lên tấn công hòa thượng. Nhưng hai người mặc quần áo như nhà buôn vội đưa tay ra cản, không cho hai anh cao lùn xông lại. Hai người có vẻ nhà buôn liền tiến lên một bước, chấp tay thi lễ với hòa thượng và nói :

- Bọn tại hạ năm người không có mắt nhìn núi Thái Sơn trước mặt. Thật ra anh em tại hạ tự nghĩ những nhân vật uy danh lừng lẫy như Túy Phật Thiên Hồ đứng ngoài thế tục, có đầu thêm ra tay đánh bọn hão bổi, vì vậy mà không dám nhận ra Túy Phật để làm lễ. Nay được thấy võ công trác tuyệt của đại sư, quả anh em chúng tôi nhận xét không lầm. Dám xin đại sư tha thứ cho.

Hòa thượng chắc lưỡi cười :

- Hai người ăn mặc như bọn lái buôn, thành thử đến lời ăn tiếng nói cũng xảo quyệt như bọn lái buôn. Mấy câu vừa rồi là khen thực hay khen sỗ hòa thượng này vậy?

Kim Ngang Tiêu và Kỳ Vân đứng bên nhìn xem, thấy tài nghệ của vị hòa thượng siêu việt ghê gớm như vậy, nên cả hai cùng kinh hãi thán. Sau nghe thấy hai bên nói chuyện với nhau. Kim Ngang Tiêu và Kỳ Vân mới rõ hòa thượng chính thị là một trong ba vị đệ nhất cao thủ của Phật gia, thường gọi là “Tam Phật” tức là Túy Phật Thiên Hồ, nên cả hai lại có ý mừng thầm.

Hai người nghĩ thầm :

- “Túy Phật rất ít khi xuất đầu lộ diện trên chốn giang hồ, hôm nay đột nhiên ra mặt kiếm chuyện với bọn năm người này trên thuyền, chắc hẳn phải có nguyên nhân gì đặc biệt.

Bọn mình tưởng lên núi Thanh Thành tìm Dã Hồn Đồn Độc Hạc, không ngờ giữa đường gặp chuyện như thế này, có khi lại là may mắn”.

Kim Ngang Tiêu và Kỳ Vân sở dĩ có ý mừng thầm là vì trong số các đại cao thủ lừng danh “Tam Phật Nhị Chân”. Tam Phật tức là: Túy Phật Thiên Hồ, Trường Phật Bạch Trượng và Phiên Phật Mê Chân.

Trong ba vị Phật đó, trừ Phiên Phật Mê Chân, lòng dạ ác độc, hành động tàn nhẫn, không việc ác nào không làm, còn hai vị Túy Phật và Trường Phật đều là những nhân vật trượng nghĩa anh hùng, hào hiệp từ bi, đồng thời võ công lại cực cao.

Nếu Túy Phật Thiên Hồ biết chuyện Kim Ngang Tiêu và Kỳ Vân bị bọn Câu Hồn bang ức hiếp truy nã, rất có thể Túy Phật sẽ ra tay hiệp nghĩa cứu nguy cho hai người.

Trong lúc Kim Ngang Tiêu và Kỳ Vân đang khấp khởi mừng thầm như vậy, chợt thấy hai anh cao và lùn, sau khi nghe rõ đó là Túy Phật Thiên Hồ đều cùng biến sắc mặt, lùi lại ngồi phịch xuống ghế. Còn hai người ăn mặc như lái buôn cười khanh khách đáp lời Túy Phật :

- Người ngay thẳng không khi nào nói bóng nói gió, xin đại sư đừng tưởng lầm. Có điều bọn tại hạ muốn hỏi đại sư đi theo chúng tôi, như vậy có ý định gì?

Túy Phật lại cười, khẽ vung tay ném trả con cá vàng cho Thư sinh. Thư sinh vội đưa tay ra đón lấy, cất luôn vào người, thờ dài nhẹ nhàng như đã cất được một khối đá nặng khỏi ngực.

Túy Phật nói :

- Ta nghe người ta nói có mấy tên tài nghệ tầm thường võ công chưa học đủ, lại gây chuyện thù oán với Dã Hồn Đồn Độc Hạc. Mấy lần đồn độc đấu với Dã Hồn đều bị thua nên bọn đó ngày nay hợp lực với nhau tưởng tìm đến với Dã Hồn tất sẽ đánh bại được hẳn. Ta chỉ nghe nói thế thôi, xong ta chắc năm vị đây đâu có định lên núi Thanh Thành phải không?

Cả năm người lúc ấy bất giác đỏ bừng cả mặt, không nói được một lời. Ngay mặt ra một lúc sau, hai người ăn mặc giả như thương lái buôn mới gượng cười, cố gắng bật ra một chuỗi cười khanh khách nói :

- Đại sư nghe người ta nói chưa chắc đã đúng hẳn sự thật. Hai vị này đây tức anh em họ Hòa, biệt hiệu là Nộ Giang Song Âu, còn vị này là Kim Lý Tử Sĩ Lạc Vãn. Hai người chúng tôi là anh em ruột, họ Giả, một người tên là Trung Tế, một người tên là Trung Hội, chẳng dám đại ngôn, trên chốn giang hồ chúng tôi đã có chút danh vị. Quả thực chúng tôi đang muốn lên núi Thanh Thành tìm Đon Độc Hạc đây.

Túy Phật nói :

- Phải rồi, nhưng các vị đã gặp được ta đây, hãy nghe ta khuyên một câu: chớ có lên đó!

Cả năm người đồng thời nhăn mặt như thể lời khuyên đó làm họ khó chịu. Hai anh em Nộ Giang Song Âu Hóa Vượng và Hòa Thịnh đưa mắt nhìn nhau nói :

- Khỏi lên đó nữa.

Túy Phật cười :

- Hai vị, một là vị Hóa Vượng, một vị là Hòa Thịnh, nếu không nghe lời ta nói, nhất định để lên ngọn Vân Phong ở núi Thanh Thành, ta dám chắc hai vị một người sẽ thành Hóa Tiêu và một người thành Hóa Diệt vậy.

Anh em họ Hòa cùng biến sắc mặt, nhưng không dám nói một lời nào nữa, Túy Phật lại nói :

- Ngọn Giác Vân phong trên núi Thanh Thành có phải là chỗ ai cũng có thể lên được đâu? Trừ phi không còn thiết sống nữa thì mới lên đó.

Túy Phật nói xong câu đó, không biết vì vô tình hay hữu ý, đưa mắt nhìn Kim Ngang Tiêu và Kỳ Vân. Hai người nghe chuyện bọn năm người hợp lực lên thủ định đi tìm Dã Hồn Đon Độc Hạc gây sự, nên đã giật mình. Nay lại thấy Túy Phật nói như vậy, trong lòng hai người lại càng kinh hãi.

Kim Ngang Tiêu và Kỳ Vân đã định lên tiếng hỏi Túy Phật cho rõ lẽ tại sao ngọn Giác Vân phong trên núi Thanh Thành lại nguy hiểm như vậy, khiến ai lên đó phải táng mạng. Song le hai người chưa biết có nên tiết lộ cho mọi người biết mình là nhân vật võ lâm hay không, cho nên vẫn ngần ngại không dám lên tiếng. Tuy không có gì có thể đoán chắc là Túy Phật Thiên Hồ có liên lạc quan hệ với bọn Câu Hồn bang, nhưng hai người đã trải qua một kinh nghiệm hãi hùng về vụ Nhạc Kỳ trong thành Nghi Xương, nên hai người lúc này ở trong trạng thái “kinh cung chi diệu”, đối với bất cứ ai cũng ngờ vực, không thể dốc lòng tin ngay được.

Lúc này về mặt của Kim Lý Tử Sĩ Lạc Vãn đã dịu bớt, chớ không còn gay gắt như trước nữa. Vừa rồi hẳn bị hòa thượng dùng nội lực đẩy ngã trước mặt mọi người, nên trong lòng hết sức căm hận. Nhưng sau nghe rõ câu chuyện, biết hòa thượng này chẳng phải tầm thường mà chính là Túy Phật Thiên Hồ, một nhân vật lừng danh trong võ lâm, đứng vào hàng đại cao thủ, nên sự căm hận trong đó cũng nguôi đi rất nhiều.

Lý do là bị thất bại dưới tay một nhân vật như Túy Phật Thiên Hồ, tức cũng như một chuyện thường tình dĩ nhiên, việc này có lọt ra ngoài võ lâm, Kim Lý Tử Sĩ cũng không sợ bị ai chê cười. Rất có thể y lại còn hãnh diện nữa, vì đã dám ra tay so tài với Túy Phật.

Kim Lý Tử Sĩ Lạc Vãn tới trước mặt Túy Phật trầm giọng hỏi :

- Đại sư, bọn năm anh em chúng tôi cùng Đon Độc Hạc Dã Hồn có một mối thù bất cộng đái thiên. Tình cờ năm anh em chúng tôi gặp nhau giữa đường, nhắc đến mối thù chung nên mới bàn cùng nhau hợp lực, lên núi Thanh Thành kiếm kẻ thù để trả hận. Chúng tôi đã quyết chí báo thù, hà tất còn phải tính toán đến vấn đề sống chết lâm giỡn nữa. Đại sư dùng lời hăm dọa như vậy chẳng hóa ra coi khinh chúng tôi làm sao?

Túy Phật cười nói :

- Ta thấy bọn các ngươi năm người vốn xưa nay chưa làm điều gì tệ hại trong võ lâm, nên mới có lòng tốt mách bảo các ngươi để các ngươi tránh khỏi số phận các con thiếu thân bay vào lửa. Ta nói thật, bọn các ngươi lên núi Thanh Thành tất chết uổng mạng. Các ngươi không tin, nhất định đi lên đó, là tự ý các ngươi muốn tìm cái chết, ta ngăn cản sao được.

Túy Phật nói dứt lời, nâng hồ rượu giữa cổ nốc ừng ực, đoạn thoát một cái, nhún mình nhảy vọt ra mũi thuyền. Túy Phật vừa nhảy ra khỏi khoang thuyền, đã nghe thấy ở bên ngoài có tiếng xắc rắc, như ván thuyền bị bẻ gãy. Liên sau đó, mấy người phu thuyền kêu ầm lên :

- Ôi chao! Hòa thượng nhảy xuống sông tự tử kia!

Nhưng chỉ trong chớp mắt lại có tiếng kêu ầm ầm về kinh ngạc :

- A! Hòa thượng không phải người thường mà là thần tiên.

Trong khoang thuyền, Kim Lý Tử Sĩ vội giơ tay đẩy tấm liếp che cửa sổ. Mọi người nhìn ra mặt sông, thấy Túy Phật chân đạp lên một miếng ván nổi, đứng sừng sững trên mặt nước, quả thật như một vị thần đứng trên nước. Túy Phật đạp miếng ván chạy vùn vụt trên mặt nước như bay, thuận giòng đi về phía hạ lưu sông, trong chớp mắt đã đi khuất khỏi tầm mắt mọi người.

Bọn năm người trong khoang thuyền đứng ngây mặt nhìn nhau. Chợt thấy Hòa Vượng lớn tiếng nói :

- Chẳng lẽ chúng ta bỏ qua việc đó hay sao?

Kim Lý Tử Sĩ Lạc Vãn im lặng không nói gì, song hai anh em Giả Trung Tế, Giả Trung Hội cùng nói :

- Theo thiên ý của anh em chúng tôi, Túy Phật đã đến báo chúng ta như vậy, chắc hẳn không phải là vô cớ dọa nạt, vì Túy Phật không có quan hệ gì đến việc này. Xét ra năm bọn chúng ta lần này lên kiếm Dã Hồn Đồn Độc Hạc trả thù, không có chút hy vọng nào thủ thắng. Vì thế anh em chúng tôi đã quyết ý nghe lời khuyên của Túy Phật, bỏ việc lên núi Thanh Thành hôm nay.

Lạc Văn gật đầu nói :

- Tại hạ đồng ý. Thiết tưởng nên tạm hoãn, để tìm kế hoạch sau.

Nộ Giang Song Âu ngăn người ra một lúc rồi thở dài nói :

- Thôi đành như thế vậy. Chúng ta không đi nữa, tiếp tục cuộc hành trình này có ích gì? Mau bảo phu thuyền ghé vào bờ cho chúng ta lên bộ.

Ba người kia gật đầu tán thành. Sắc mặt cả năm người lúc này thật ảm đạm, dĩ nhiên tất cả đều căm thù Dã Hồn Đồn Độc Hạc đến xương tủy, nhưng vì tự biết yếu thế, không có cách gì phục hận được nên trong lòng hết sức đau đớn. Kim Ngang Tiêu và Kỳ Vân đưa mắt nhìn nhau, kín đáo lui về góc khoang thuyền tìm chỗ ngồi. Kỳ Vân khẽ nói :

- Ngang Tiêu ca ca, Túy Phật muốn ngăn cản cả bọn năm người này không cho họ lên núi Thanh Thành vì sợ họ không phải là địch thủ của Dã Hồn Đồn Độc Hạc, tất sẽ chết về tay Độc Hạc. Vì thế Túy Phật mới nói thêm dọa cho họ sợ, chớ có lý đầu bất cứ ai lên núi Thanh Thành cũng phải táng mạng?

Kim Ngang Tiêu biết Kỳ Vân nói như vậy là có ý làm cho mình đỡ sợ. Nàng e ngại rằng Kim Ngang Tiêu thấy Túy Phật nói núi Thanh Thành nguy hiểm như thế, nên không dám đi lên đó nữa chẳng. Hiểu Kỳ Vân, Kim Ngang Tiêu cười gượng một tiếng rồi nói :

- Vân muội muội, ngoài việc lên núi Thanh Thành tìm kiếm Dã Hồn Đồn Độc Hạc, chúng ta chẳng còn nơi nào khả dĩ dung thân được nữa. Bởi vậy dù ngọn núi đó có nguy hiểm độc địa đến thế nào đi nữa, chúng ta cũng đành nhắm mắt liều một phen.

Hai người bàn đến đó khẽ thở dài im lặng, không nói một lời nào nữa.

Gây sự với chàng mặt tía

Khoảng nửa giờ sau, thuyền tạm ghé vào một bến nhỏ của một thị trấn bên sông. Bọn Kim Lý Tú Sĩ năm người trả tiền đò rồi nhảy lên bờ đi mất. Chỉ có chàng mặt tía vẫn ngồi im không nhúc nhích. Thuyền ngừng một lát cho lái đò mua thêm thức ăn và tiếp tế cần thiết, rồi lại tiếp tục cuộc hành trình. Trong khoang thuyền lúc này đã bớt hẳn sáu người, nên vắng vẻ hết sức.

Trong lúc ấy Kim Ngang Tiêu và Kỳ Vân càng nhìn chàng mặt tía càng thấy hần có vẻ khả nghi. Lý do là chàng mặt tía tuy luôn luôn hướng mặt ra phía cửa sổ, làm bộ ngắm nhìn cảnh vật trên bờ sông nhưng thỉnh thoảng y quay lại đưa mắt nhìn trộm Kim Ngang Tiêu và Kỳ Vân.

Tình trạng cứ như vậy kéo dài cho đến chiều tối. Kỳ Vân bị nhìn trộm mãi, chịu không nổi, liền khẽ nói với Kim Ngang Tiêu :

- Ngang Tiêu ca ca, trong thuyền bây giờ chỉ có hai chúng ta với một mình hần, ta việc gì phải sợ hần? Nếu chúng ta sợ hần không dám gây sự đánh đuổi hần, hần sẽ theo ta mãi rồi phi báo với bọn Câu Hồn bang tung tích của chúng ta, rút cục ta đi đâu cũng bị bọn Câu Hồn bang dò biết hết.

Kim Ngang Tiêu ngẫm nghĩ, thấy khó lòng tìm được một giải pháp vẹn toàn. Chàng khẽ nói :

- Chỉ sợ hần không phải là người của Câu Hồn bang, chúng ta gây chuyện thị phi vô ích.

Kỳ Vân nói :

- Kim ca ca khỏi lo điều đó, dù có gây thành chuyện thù oán với hần, rốt cục cũng chỉ hết chuyện đó này là ta với hần mỗi người chia tay một ngã, đâu có gặp nhau nữa mà sợ.

Giữa lúc hai người đang nhỏ to bàn tán, chàng mặt tía là quay lại nhìn hai người. Kỳ Vân giận sôi lên không chịu được nữa, nàng trừng mắt, lớn tiếng bảo chàng mặt tía :

- Làm sao cứ nhìn trộm người ta hoài vậy?

Chàng mặt tía bị hỏi bất ngờ, ngây đơ cả người, mãi sau mới cười một tiếng, giọng cười khúc khích có vẻ thú vị lắm, chớ không có chút kinh hãi ngượng ngùng nào. Tiếng cười của chàng mặt tía nghe trong trẻo, khác hẳn với bộ mặt thô lỗ, màu sắc quá dị của hần. Kỳ Vân thấy thế cũng tức, bĩu môi một tiếng tỏ vẻ khinh bỉ, hỏi :

- Người là ai? Đi thuyền này làm gì?

Chàng mặt tía cười nhạt :

- Tôi đi thuyền mặc tôi, việc gì đến cô? Tôi có mớ mồm hỏi cô là ai và đi thuyền làm gì không?

Kỳ Vân giậm chân “thình” một tiếng, đứng phắt ngay lên :

- Người đừng giả bộ ngây thơ nữa. Có phải Câu Hồn bang chủ sai người theo dò chúng ta không?

Chàng mặt tía nghe thấy bốn tiếng “Câu Hồn bang chủ” bất giác ngẩn mặt, không đáp được một lời. Kỳ Vân càng nghi ngờ, khẽ đưa mắt ra hiệu với Kim Ngang Tiêu. Lúc này Kim Ngang Tiêu thấy thái độ của chàng mặt tía như vậy, nên cũng hết sức nghi ngờ. Chàng vội đứng lên, tiến tới một bước.

Chàng mặt tía vẫn ngồi im trên ghế, không hề động đậy, nhưng thấy hai người đứng lên dáng điệu hùng hổ, chàng mặt tía cười nhạt :

- Cái gì thế, các người định đánh lộn hay sao?

Kim Ngang Tiêu trầm giọng, nghiêm nghị hỏi :

- Nếu các hạ quả là người của Câu Hồn bang, chúng ta nhất định không thể tha các hạ được.

Chàng mặt tía bật cười khanh khách nhai lại giọng của Kim Ngang Tiêu :

- Nếu ta quả thật là người của Câu Hồn bang, ta nhất định không thể tha hai người được.

Kim Ngang Tiêu và Kỳ Vân thấy anh chàng mặt tía ăn nói ồm ồm như vậy, hẳn không nhận hắn là người của Câu Hồn bang, mà cũng không nói rõ không phải, tức là không nhận mà cũng không phủ nhận, nên hai người vừa kinh hãi vừa tức giận.

Trong tâm trí hai người lúc đó, mỗi thù hận đối với Câu Hồn bang gia phá nhân vong đã tăng đến cực điểm, không ai bảo ai cùng nhảy xổ lại chia ra hai bên tả hữu, vây chàng mặt tía vào giữa.

Kỳ Vân lớn tiếng nói :

- Ngang Tiêu ca ca, bắt ngay lấy hắn, lột mặt hắn ra tra xét xem hắn là hạng người thế nào.

Chàng mặt tía lại cười :

- Không được đâu, ta đây vốn cũng xấu xí như cô mình, nên chẳng thích ai nhìn được bộ mặt thật của ta.

Nói đoạn chàng ta cười khúc khích như lấy làm thú vị lắm.

Kỳ Vân lạnh lùng nói :

- Bần cô nương đây trời sinh ra vốn là người xấu xí rồi. Nhưng xấu thì đã sao?

Chàng mặt tía xua tay, lắc đầu quầy quậy :

- Á à... ghê quá nhỉ. Nhưng thôi đấy nhé, người ta đi đường, tại sao cứ kiếm chuyện như vậy?

Kim Ngang Tiêu nắm lấy chuôi kiếm đeo sau lưng, lớn tiếng hỏi :

- Người hãy khai ra, người là người thế nào?

Chàng mặt tía chẳng có vẻ gì sợ hãi, vẫn ung dung nói giọng cổ ý chậm rãi :

- Người ta không khai, anh làm được cái gì tôi?

Kỳ Vân quát lên một tiếng, mấy tiếng leng keng phát ra, tay nàng đã rút ngọn Luyện Tử thương, vung tay vút một tiếng, mũi thương nhọn hoắt đâm thẳng vào ngực chàng mặt tía. Chàng mặt tía nhẹ nhàng tránh sang một bên. “Phập!” mũi thương của Kỳ Vân đâm trúng vào miếng ván tựa cửa chiếc ghế.

Kỳ Vân kinh hãi, thấy đối phương như đùa bỡn mà nhẹ nhàng tránh được chiêu Trường Xà Quán Nhật rất hiểm độc của mình. Tuy vậy Kỳ Vân vẫn không chịu thôi, vung cây Luyện Tử thương tấn công một chiêu thứ hai.

Chàng mặt tía vẫn ung dung, đưa bàn tay nhỏ nhắn lên trong chớp mắt đã nắm chặt được mũi Luyện Tử thương của Kỳ Vân.

Kỳ Vân vận sức cổ giật cây thương ra khỏi tay chàng mặt tía nhưng cây thương như gắn chặt lấy tay chàng này, vững vàng như trái núi, không sao lay chuyển được. Kỳ Vân kinh sợ quá, bất giác kêu lên :

- Ngang Tiêu ca ca!

Kim Ngang Tiêu không chút do dự, quát lên một tiếng, tuốt kiếm khỏi vỏ, nhảy lại tấn công chàng mặt tía. Mũi kiếm chàng vừa bay tới, chàng mặt tía cảm thương đưa lên gạt đỡ.

“Choang” một tiếng dữ dội, ngọn thương đập phải lưỡi kiếm của Kim Ngang Tiêu tóe lửa. Kim Ngang Tiêu thấy đối phương tuy chỉ thuận tay đưa mũi thương lên gạt kiếm của mình, song chàng nhận thấy từ mũi thương phát ra một luồng kinh lực: âm nhu nhưng có sức mạnh ghê gớm.

Luồng kinh lực đó đã làm cho cả cánh tay Kim Ngang Tiêu ê ẩm, đồng thời còn đẩy chàng lùi lại mấy bước, thanh kiếm trong tay chàng chưa đến bị rút xuống đất, nhưng lưỡi kiếm bị rung động quá mạnh, phát ra những tiếng “ồ ồ”.

Chàng mặt tía mở bàn tay, buông cây Luyện Từ thương cho Kỳ Vân kéo về, đoạn chàng cười nói :

- Thân pháp như vậy mà dám gây sự với người ta à?

Lúc này Kim Ngang Tiêu và Kỳ Vân đã nhận thấy rõ ràng là chàng mặt tía này có những hành động cử chỉ hết sức cổ quái, nhưng võ công của chàng ta lại cực cao, hai người tuyệt nhiên không thể nào là địch thủ của hắn. Hai người ngẩng mặt nhìn nhau, một lúc lâu chẳng biết làm sao cho được bây giờ.

Chàng mặt tía nhìn hai người, lại buông ra một chuỗi cười và nói :

- Miễn là hai người không sinh sự nữa, ta không thèm chấp đâu.

Kim Ngang Tiêu và Kỳ Vân kinh ngạc, không ngờ sự tình đến như thế mà chàng mặt tía lại chịu bỏ qua một cách dễ dàng. Hai người trong lòng lại càng thêm nghi hoặc. Hai người nghĩ thầm :

- “Nếu quả thật chàng mặt tía này là người của Câu Hồn bang, hẳn đâu có chịu buông tha cho hai người một cách dễ dàng như vậy. Võ công của hắn hết sức cao cường, vượt trên hẳn hai người rất xa, hẳn chỉ việc đập chết hai người rồi vứt xác xuống sông cho phi tang. Nếu hắn là người của Câu Hồn bang, tại sao hắn không động thủ ngay đi cho rồi? Nhưng nếu hắn không phải là người của Câu Hồn bang, tại sao hắn theo dò và nhìn trộm hai người? Hắn để ý đến hai người có dụng ý gì?”

Kim Ngang Tiêu và Kỳ Vân băn khoăn suy nghĩ hồi lâu mà vẫn chưa tìm được lời giải đáp nào thỏa đáng. Chàng mặt tía lại nói :

- Hai người đã quyết định xong chưa thì bảo. Muốn đánh nữa hay muốn bỏ qua giảng hòa?

Kim Ngang Tiêu trầm nghĩ một lát rồi nói :

- Nếu ngươi không có ý định với chúng ta, tất nhiên chúng ta sẽ không động thủ với ngươi.

Chàng mặt tía nghe nói bật cười khanh khách nhưng không nói ra sao cả, thành thử hai người vẫn không biết ý định của hắn có muốn làm khó dễ mình không. Kim Ngang Tiêu và Kỳ Vân không hiểu nổi con người quái dị này muốn gì, muốn trêu chọc chơi hay thật sự muốn dò xét điều gì.

Song le hai người tự hiểu võ công mình không bằng hắn, đánh hắn không lại, nên đành nhẫn nhục bỏ về chỗ ngồi như cũ.

Tình nghi theo dõi

Con thuyền vẫn tiếp tục cuộc hành trình. Ba ngày sau thuyền đã tới Vạn Huyện.

Trước đây Kim Ngang Tiêu và Kỳ Vân đã tính đi thẳng tới Tô Giang rồi lên núi Thanh Thành ngay, nhưng đến Vạn Huyện hai người đổi ý không muốn tiếp tục đi thuyền nữa. Trong ba ngày qua, tuy trên thuyền không xảy ra sự gì đáng quan tâm, nhưng hai người ở mãi dưới thuyền cũng chán, lại phải chung đụng luôn luôn với chàng mặt tía nên Kỳ Vân rất ghét chịu không nổi bộ mặt và cái nhìn soi mói của hắn.

Bởi vậy khi thuyền tạm ghé bến Vạn Huyện, hai người liền trả tiền đò, rồi lên bờ tiếp tục cuộc hành trình bằng đường bộ. Hai người vào chợ huyện mua hai con ngựa, rồi ra rồi đi ngay. Chạy luôn một mạch đến bốn năm chục dặm, hai người không thấy chàng mặt tía theo sau nên thở dài nhẹ nhõm.

Hai người đi tới một khu rừng nhỏ, liền dừng ngựa lại nghỉ ngơi. Lúc này đã xa bến thuyền Vạn Huyện đến trên năm chục dặm nên cả hai đều yên lòng, không cần vòng quẹo gấp rút lộ trình nữa. Song le, hai người vừa xuống ngựa, ngồi dưới gốc cây nghỉ được một lát, đã thấy tiếng vó ngựa rầm rập từ xa chạy tới khu rừng.

Hai người vội quay đầu nhìn về phía có tiếng vó ngựa, bất giác giật mình thấy lạnh cả xương sống. Thì ra có một con ngựa đang phi thật nhanh và người ngồi trên lưng ngựa chẳng phải ai xa lạ, chính là chàng mặt tía. Chàng mặt tía phi ngựa đến khu rừng, thấy Kim Ngang Tiêu và Kỳ Vân ngồi ở gốc cây, chàng ta liền cười nói :

- Ô, lại gặp nữa kìa! Thật lạ lùng quá nhỉ!

Kim Ngang Tiêu và Kỳ Vân chỉ “hừ” một tiếng, không đáp lại một lời. Sự thật cả hai lúc này hết sức kinh hoàng. Kim Ngang Tiêu cố làm ra vẻ cứng cỏi, chạy lại trước mặt chàng mặt tía và nghiêm giọng hỏi :

- Các hạ theo dõi chúng tôi mãi như thế này, mục đích muốn gì?

Chàng mặt tía đáp :

- Ô hay, ngươi ngủ mê đấy à? Ai theo dõi các người? Các người đi đường các người, ta đi đường ta, dễ thường không được hay sao?

Kỳ Vân tức quá lớn tiếng nói :

- Ngươi không theo dõi chúng ta, vậy tại sao chúng ta bỏ thuyền lên bộ, ngươi cũng bỏ thuyền lên bộ.

Chàng mặt tía cười nói :

- Này cô bé xấu xí kia, cô chẳng hiểu tình lý phải trái thế nào hết. Các người bỏ thuyền lên bộ, có sao lại cấm ta không được lên bộ. Chẳng lẽ bắt ta phải ở dưới thuyền suốt đời hay sao?

Chàng mặt tía nói câu nói đó, Kim Ngang Tiêu và Kỳ Vân thừa biết là hấn viện lẽ để che đậy gian ý, nhưng lời nói của hấn không phải là không hợp lý, khiến hai người không biết đối đáp ra sao được nữa. Kỳ Vân bực mình, hần học nói :

- Thế nhà người định đi đâu, có thể làm ơn nói chút cho nghe được không?

Chàng mặt tía thần nhiên đáp :

- Hai người định đi đâu, nếu có thể nói cho ta biết, ta cũng có thể nói cho hai người biết.

Kỳ Vân giật mình, nhưng nàng đã dâm liễu, nên nói phăng ra ngay :

- Được rồi, để ta nói cho nghe: hai chúng ta định lên ngọn núi “Giác Văn” trên dãy núi Thanh Thành đây.

Chàng mặt tía “à” một tiếng rồi nói :

- Nếu thế thì chúng ta không đi một đường rồi. Ta định lên “Kiếm Các” thật đáng tiếc quá.

Kỳ Vân cau có :

- Tiếc cái nỗi gì? Chúng ta còn phải tạ ơn Trời Phật nữa đó!

Chàng mặt tía làm ra vẻ mặt rất quái gờ tức cười, nói :

- Này cô bé xấu xí kia, chỉ sợ sau khi chia tay rồi, cô lại nghĩ khác mà thôi.

Câu nói đó chứa một giọng hết sức khinh bạc, lại có phần châm chọc nữa, Kỳ Vân dẫu sao còn trẻ người non dạ, tính tình lại nóng nảy, nên nghe nói như vậy, lửa giận bốc lên đùng đùng, nàng lớn tiếng mắng chửi :

- Tên khốn nạn, người nói gì vậy?

Nói chưa dứt lời, Kỳ Vân đã nhún mình nhảy vọt đến, vung tay tấn công chàng mặt tía đang ngồi trên mình ngựa. Nhưng chàng mặt tía nhanh hơn, khẽ giật cương một chút, vô ngựa lộc cộc, con ngựa đã né sang một bên, khiến Kỳ Vân đánh hụt, lại bị quá đà, vọt về phía sau lưng ngựa. Chàng mặt tía liền phóng ngựa bỏ đi.

Kỳ Vân giận quá, ngoái mồm chửi theo, Kim Ngang Tiêu vội nói :

- Vân muội muội, xem tư cách thái độ của người này, hấn không có vẻ có ác ý đối với chúng ta.

Kỳ Vân nói :

- Nếu từ lúc này trở đi không gặp hấn nữa, tức là hấn không có ác ý thật. Nếu không, hấn nhất định phải là người của Câu Hồn bang.

Kim Ngang Tiêu thở dài nói :

- Hành tung của chúng ta bị bại lộ rồi. Từ đây đến Thanh Thành, dọc đường không biết còn xảy ra những chuyện gì nữa? Nếu chúng quy chúng ta không thoát khỏi độc thủ của chúng, thì thật làm phí mất bao tâm cơ công quả của hai vị Nhất Huyền thần ni và Tuyết Hồn thượng nhân.

Kỳ Vân lặng im không nói, nàng đưa mắt nhìn quanh tứ bề, thấy khu rừng hoàn toàn yên tĩnh. Nàng nghĩ thầm câu nói vừa rồi với chàng mặt tía, báo cho hấn biết hai người định lên núi Thanh Thành, nhất định chỉ có một mình hấn nghe được, còn ngoài ra không hề có ai nghe trộm được nữa.

Miếng lụa trắng của Nhất Huyền thần ni

Kỳ Vân khe khẽ thở dài nói :

- Ngang Tiêu ca ca, anh nói lúc anh sắp chạy khỏi căn phòng thép ở nhà Nhạc Kỳ hôm nọ, Nhất Huyền thần ni có trao cho anh một cái gói gì đó? Mấy hôm nay không có lúc nào thuận tiện mở ra xem đó là gói gì, trong đó Thần ni đã vạch sẵn một phương kế thoát thân cho chúng ta cũng không biết chừng.

Kim Ngang Tiêu gật đầu :

- Chính thế. Ở đây có vẻ vắng người qua lại, ta hãy mở bọc đó ra xem sao.

Chàng nói dứt lời, liền đưa tay vào ngực áo lấy gói đồ ra. Ngắm gói vải lúc này Kim Ngang Tiêu lại nhớ đến lúc Nhất Huyền thần ni xuất lực cứu chàng và Kỳ Vân, chàng đau lòng nghĩ thầm Nhất Huyền thần ni và Tuyết Hồn thương nhân đã vì mình mà chết thảm, công ơn của hai người thật lớn hơn trời bể. Nghĩ đến đó Kim Ngang Tiêu ứa lệ, nhìn lên trời thở dài. Kỳ Vân đưa tay đón lấy gói vải cời nút buộc mở ra xem, thấy ở bên trong phần vải bọc ngoài, chỉ có miếng lụa màu trắng gấp lại. Nàng mở rộng miếng lụa trắng, thì đó chỉ là một miếng vải vuông vức, mỗi bề độ năm xích. Điều kỳ lạ là trên mặt miếng lụa đó chẳng có gì hết, chỉ một màu trắng tinh. Kim Ngang Tiêu và Kỳ Vân hết sức ngạc nhiên, tự hỏi Nhất Huyền thần ni trao họ tấm lụa trắng này, giữa lúc sắp giao tranh với cường địch khẩn cấp, là có ý gì?

Hai người cầm miếng lụa ngắm đi ngắm lại nhiều lần, thấy tuyệt nhiên không có điểm gì khác lạ cả, miếng lụa y hệt như một tấm khăn lụa tầm thường. Kỳ Vân lắc đầu nói :

Chẳng lẽ Nhất Huyền thần ni trong lúc vội vàng đã trao nhầm vật này cho chúng ta?

Kim Ngang Tiêu ngắm nghĩ một lát rồi nói :

- Không biết chừng Thần ni nhầm thật. Miếng lụa này chẳng có gì đặc biệt kỳ lạ, tại sao bà lại muốn chúng ta giữ lấy. Đối với chúng ta, mảnh lụa này thật chẳng có ích gì hết.

Hai người nói chuyện đến đó, đột nhiên ở phía trên đầu họ, có tiếng cười hi hi rất quái gở. Tiếng cười bất thình lình đó làm hai người giật nảy mình, kinh hãi hết sức. Chẳng những họ giật mình vì không ngờ trên cành cây ở đầu họ có người nấp mà họ không biết, mà họ kinh hãi thất thần hồn, vì tiếng cười đó không phải xa lạ, họ đã từng nghe thấy giọng cười đó rồi.

Kim Ngang Tiêu và Kỳ Vân vội ngẩng đầu lên nhìn và khi đã nhìn thấy người phát tiếng cười, cả hai vừa kinh hãi vừa cảm hận.

Nguyên hai người ngồi ở gốc một cỏ thụ cành lá um tùm và trên một cành cây lớn có một người đang ngồi vắt vẻo, miệng mỉm cười. Người đó chính là... anh chàng mặt tía. Chàng mặt tía đã quay lại đây từ lúc nào, và ngồi vắt vẻo trên cành cây trên đầu hai người từ bao giờ, hai người tuyệt nhiên không hay biết.

Vỗ công của chàng mặt tía đã cao ghê gớm, thân pháp của hắn lại lạ lùng quái dị không tưởng tượng. Kim Ngang Tiêu và Kỳ Vân quả thật còn kém xa hắn.

Kỳ Vân cảm giận lớn tiếng hỏi :

- Ngươi đã nói muốn đi lên núi Kiếm Các, tại sao ngươi không đi?

Chàng mặt tía đáp :

- Ta không thích đi nữa.

Kỳ Vân cười một tiếng lạnh lùng, hỏi :

- Bọn Câu Hồn bang phái người theo dõi chúng ta, có phải không? Tại sao ngươi không hạ thủ đi, còn chờ gì nữa?

Chàng mặt tía nghe hỏi vậy bất giác ngậy người ra. Nhưng chỉ thoáng một lát, hắn đã thần nhiên như cũ, cười nói :

- Cô nương xấu xí kia, vừa rồi cô mắng chửi ta một câu, ta đã nghe thấy rồi. Tiểu thư gì mà động mớ mồm là chửi rủa ác độc rồi, coi chừng đó, không khéo ề chồng mất thôi!

Kỳ Vân xấu hổ đỏ bừng cả mặt, hắn học nói :

- Ngươi đẹp lắm hay sao? Ngươi thử cầm gương ngắm mặt ngươi xem, chỉ sợ ban đêm người ta gặp bộ mặt của ngươi, người ta phải chết khiếp!

Chàng mặt tía đổi giọng :

- Thôi, không nói chuyện ỡm ờ nữa. Ta hỏi các ngươi miếng lụa trắng đó, thật do Nhất Huyền thần ni trao cho các ngươi?

Kim Ngang Tiêu giật mình lo ngại, hỏi lại :

- Thật hay không thật liên can gì đến ngươi?

Càng mặt tía thần nhiên nói :

- Vừa rồi hai ngươi nói miếng lụa đó vô ích không dùng được việc gì, vậy đem cho ta cho xong.

Kim Ngang Tiêu tò mò hỏi :

- Ngươi muốn lấy miếng lụa này để làm gì?

Kỳ Vân tức giận quát lên :

- Ngang Tiêu ca ca, anh nói chuyện vô ích với hân làm gì?

Kỳ Vân vừa nói dứt lời, đột nhiên “ha... ha, bốn tiếng cười” từ phía ngoài bìa rừng vọng lại. Bốn tiếng cười đã phát ra từ bốn góc rừng khác nhau. Kim Ngang Tiêu và Kỳ Vân kinh hoàng quay đầu nhìn tứ phía, thấy từ mỗi phía có một bóng người vừa vụt chạy lại chỗ họ, thân pháp cực mau lẹ.

Bốn bóng người đó xuất hiện đột ngột, hành động lại hết sức lẹ làng, chỉ trong chớp mắt họ đã tiến đến gần Kim Ngang Tiêu và Kỳ Vân, các hai người ló một trượng.

Câu Hồn bang lại xuất hiện

Định thần nhìn kỹ bốn người vừa chạy đến, Kim Ngang Tiêu và Kỳ Vân bắt giác lạnh toát cả xương sống, mồ hôi vã ra như tắm.

Bốn người đó y phục giống hệt nhau, áo đen viền trắng như đồ đám ma, mặt đeo một chiếc mặt nạ bằng đồng vô cùng đáng ác, chính thị người của Câu Hồn bang.

Kim Ngang Tiêu và Kỳ Vân trong lúc nguy cấp đó, không hiểu tại sao cùng nghĩ đến anh chàng mặt tía. Hai người vội ngẩng đầu lên nhìn về phía cành cây. Nhưng chàng mặt tía đã biến mất từ hồi nào. Hân ẩn hiện như ma, trong khoảnh khắc chớp mắt, hân đã biến mất, không biết đi về phương nào.

Kim Ngang Tiêu và Kỳ Vân cùng đứng lên, xoay lưng lại nhau, người nào cũng đã cầm sẵn binh khí trong tay, trong tâm đã quyết một trận tử chiến. Hai người lúc này chẳng khác gì hai con thú bị sa vào bẫy, chỉ còn biết chiến đấu đến cùng để rồi cũng chết.

Trong bốn tên Câu Hồn bang, bỗng có một tên lên tiếng :

- Hai đứa chúng bay chạy thoát từ thành Nghi Xương cho đến đây, kẻ mạng chúng bay đã lớn lắm đó. Nhưng dù sau hai đứa bay cũng không thoát được nữa rồi.

Kim Ngang Tiêu và Kỳ Vân nghiêng rặng không đáp một lời, trong lòng vô cùng căm hận. Mồm mím lại, mắt quắc lên, đôi bạn trẻ chuẩn bị tác chiến. Bốn tên Câu Hồn bang cùng tiến lên ba bước vây hai người vào giữa một vòng vây chu vi ló một trượng. Kim Ngang Tiêu quát lên một tiếng bảo Kỳ Vân :

- Vân muội muội, đánh chúng giết ra.

Nói dứt lời chàng vung mạnh trường kiếm, thích mũi kiếm tấn công luôn. Kỳ Vân cũng rú lên một tiếng, cây Luyện Tử thương trong tay nàng khoa lên một vòng rất dũng mãnh, đâm thẳng vào một tên Câu Hồn bang.

Mở đầu trận đánh, Kim Ngang Tiêu và Kỳ Vân mỗi người đã tấn công một chiêu. Nhưng trong số bốn tên Câu Hồn bang chỉ có hai tên tiến lên nghênh chiến, còn hai tên vẫn khoanh tay đứng im. Hai tên xông lên không sử dụng binh khí, mà chỉ dùng tay không. Hai tên đó phất tay áo rộng thùng thình, tạo thành một luồng kinh lực, đẩy lui vũ khí của Kim Ngang Tiêu và Kỳ Vân.

Hai tên Câu Hồn bang đó liền quát lên một tiếng, phất ngược ống tay áo lần nữa, lập tức Kim Ngang Tiêu và Kỳ Vân thấy hồ khâu đau nhức, phải buông vũ khí ra, cây kiếm của Ngang Tiêu và cây thương của Kỳ Vân liền bị hai tên Câu Hồn bang đoạt mất.

Kim Ngang Tiêu và Kỳ Vân vừa xuất thủ được một chiêu, đã bị mất binh khí, nên bắt giác ngỡ người ra kinh hoàng. Hai người đưa mắt nhìn nhau tuyệt vọng, trong lòng hết sức đau đớn, biết tình trạng mình chỉ còn treo trên sợi tóc.

Ngay lúc đó tên Câu Hồn bang vừa cướp được thanh kiếm của Kim Ngang Tiêu trong tay áo của hân, liền quát lên một tiếng, vung tay áo lên. Thanh kiếm bay bổng lên không trung. Chờ khi kiếm rớt xuống, hân giơ tay bắt lấy chui kiếm, hóa lên thành một đạo hào quang, nhằm lưng Kim Ngang Tiêu thích một mũi kiếm.

Kim Ngang Tiêu vốn đã biết rằng trong Câu Hồn bang toàn là những tên võ công rất cao, chàng và Kỳ Vân hai lần thoát được tay bọn chúng chỉ là nhờ những sự may mắn kỳ diệu. Lần này, chắc không còn hy vọng gì thoát thân nữa rồi. Bởi vậy chàng cũng chẳng buồn tránh né, đành nhắm mắt chờ chết.

Song le ngay lúc ấy, một tiếng “choang” dữ dội phát ra. Kim Ngang Tiêu vội mở mắt ra nhìn, thấy thanh kiếm của tên Câu Hồn bang bị bật văng trở lên, như thể có một sức mạnh phi thường đánh bật thanh kiếm đó lên, không cho nó đâm vào người Kim Ngang Tiêu.

Hai tên Câu Hồn bang khác đứng hai bên gần đó lập tức quát lên một tiếng, nhưn mình phi thân bay bổng lên cành cây cổ thụ bên cạnh. Thân hình của hai tên đó như mũi tên phi thẳng lên, đồng thời cả hai cùng quát lớn :

- Ai đó?

Thân pháp của hai tên Câu Hồn bang mau lẹ, không thể tưởng tượng, rõ rệt cả hai đều là cao thủ vào hạng đệ nhất. Hai tiếng “Ai đó” thanh âm chưa dứt, thân hình hai tên đó đã vượt khỏi cành cây.

Cây cổ thụ đó cành lá rất rậm rạp, thân hình hai tên Câu Hồn bang xuyên luôn vào trong đám lá cây um tùm, bên dưới nhìn lên không rõ nữa.

Song le sau khi thân hình họ biến vào đám lá cây, bỗng thấy cả hai quát lên một tiếng... rồi im luôn.

Trong giây lát cành cây cũng không thấy lay động, mà cũng không thấy tiếng động nào vọng xuống nữa, tựa hồ như cả hai xuyên vào đám lá cây trên cao

rồi... biến mất tiêu luôn!

Ở bên dưới, hai tên Câu Hồn bang khác ngửa cổ lên ngóng mãi không thấy hai tên bạn trở xuống, bất giác cả hai cùng run giọng bảo :

- Huynh đệ, có sự gì thế?

Không có tiếng đáp vọng xuống. Hỏi luôn hai lần, cũng không có tiếng trả lời. Hai tên đứng dưới đưa mắt nhìn nhau một tên cầm kiếm canh chừng Kim Ngang Tiêu và Kỳ Vân, còn một tên cũng rút trường kiếm ra cầm tay, đoạn nhún mình nhảy vọt lên chỗ đám lá cây um tùm trên cao nhưng hấn không ngoan không nhảy hẳn vào đám lá cây um tùm. Thân hình của hấn chỉ bay lên khoảng một trượng, vừa đứng ở dưới chỗ cành lá rậm rạp. Đoạn nhanh như chớp hấn vũ động trường kiếm, trong khoảng thời gian thật ngắn thân hình hấn còn lơ lửng trên không hấn đã thử xuất liên tiếp ba chiêu, chém thẳng vào đám lá cây.

Lưỡi kiếm sáng loáng như một con rắn quẫy khúc, tung hoành dao động trông thật đẹp mắt, liên tiếp chém vào đám lá cây tại ba chỗ khác nhau, cành cây và lá bị chém gãy rã rời.

Chém xong ba chiêu đó thì thân hình của tên Câu Hồn bang cũng vừa đúng lúc mất đà rớt xuống.

Bí mật kinh dị trên ngọn cây

Tên Câu Hồn bang hạ xuống đất, đồng thời những cành lá cây bị chém đứt cũng rơi xuống rã rời, để lộ hẳn một chỗ trống, khiến người đứng dưới có thể nhìn thẳng lên trên nữa được.

Lỗ trống vừa lộ ra, mấy người đứng dưới, kể cả Kim Ngang Tiêu và Kỳ Vân đã trông thấy ngay hai tên Câu Hồn bang nhảy lên trước, lúc này nằm vắt trên một cành cây, chân tay rã rượi buông thõng xuống, ở ngực ngay chỗ trái tim mỗi tên đều có một nhát đâm rất sâu, máu tươi đang ồ ạt chảy ra và bắt đầu nhỏ xuống dưới. Thì ra hai tên đã chết cả rồi.

Kim Ngang Tiêu và Kỳ Vân thấy tình hình như thế, trái tim đập loạn trong lồng ngực, hồi hộp hết sức. Cả hai người cùng một ý nghĩ :

- “Những việc xảy ra là do chàng mặt tía xuất thủ cứu họ, võ công của chàng mặt tía cao cường đến mức cả hai không thể nào ngờ tới”.

Còn lại hai tên Câu Hồn bang đứng phía dưới thấy hai bạn bị chết một cách kinh khủng như vậy, nên cả hai cũng kinh hoàng đứng ngây người ra.

Giây lát sau, một tên lại nhún mình nhảy lên cao, và một lần nữa hấn lại vung kiếm, liên tiếp chém ba nhát “soạt, soạt, soạt” vào cành cây có xác hai tên Câu Hồn bang nằm vắt ngang. Cành cây đó gãy, xác chết của hai tên Câu Hồn bang rớt xuống đất. Tên vừa nhảy lên chém, cũng bắt đầu chuyển mình để cho thân thể hạ xuống đất. Song le, giữa lúc hấn vừa xoay người trên không, trong khoảnh khắc chớp nhoáng đột nhiên có một bóng người từ đám lá cây rậm rạp ở trên ngọn cây nhào xuống như một lần chớp lướt qua người của Câu Hồn bang.

Bóng người lướt qua đó nhanh nhẹn không thể tưởng tượng, khó mà trông rõ bóng đó hình dung như thế nào, chỉ thấy thoáng một cái như bóng ma, rồi biến mất vào trong đám cây cỏ thụ, khiến ai cũng có thể tưởng là mình hoa mắt trong nháy mắt.

Song le, bóng người đó vừa lướt qua tên Câu Hồn bang, thân hình tên này ở giữa không trung đột nhiên xoay ngược lại, đầu hấn cúi xuống phía dưới, chân ngược lên trời, rồi cứ thế cả thân hình đó vùn vụt lao xuống đất như một cục đá bị rớt.

“Bịch” một tiếng, cả người tên Câu Hồn bang, đầu xuống trước đã rớt xuống nằm vắt trên mặt đất, thân hình mới đầu còn run run quằn quại một chút sau im hẳn, nhìn ra mới biết hấn đã chết rồi.

Ở trên ngực tên này cũng có một vết thương sâu hoắm, trúng tim máu tươi phun ra lênh láng. Thành ra trong khoảnh khắc rất ngắn chưa đầy mấy giây đồng hồ, trong bốn cao thủ của Câu Hồn bang thì ba tên chết đủ đừ.

Còn một tên độc nhất lúc này kinh hoàng cực độ, nhảy lùi lại một bước, rồi có lớn tiếng quát :

- Kê nào dám chống đối với Câu Hồn bang như vậy?

Đột nhiên, từ trong đám lá cây um tùm trên cổ thụ, có một giọng nói vọng xuống, một giọng nói thánh thót của một thiếu nữ :

- Người chưa chịu chạy đi hay sao? Ta muốn để người sống chạy về báo tin với bọn này, nếu không người đã chết từ lâu rồi.

Tên Câu Hồn bang đó cũng thừa hiểu rằng theo quy luật của Câu Hồn bang thì một khi ra tay hành động một việc gì, chỉ được phép thắng chứ không được phép bại. Tinh thần đã như thế này, dù có quay về báo cáo cũng lãnh án tử mà thôi. Thành thử hấn chỉ còn biết có tiến chứ không nghĩ đến thoái.

Song le hấn vừa thấy nhân tiên ba tên đồng bọn lần lượt tàng mạng, mà ngay đến địch nhân là ai cũng chưa biết rõ. Trong lòng tên Câu Hồn bang lúc đó cũng kinh hãi đến cực độ, không dám lưu lại chỗ này nữa, nhưng chạy đi cũng không xong mà lưu lại cũng không được.

Kim Ngang Tiêu và Kỳ Vân vừa nghe thấy tiếng nói phát ra trong đám lá trên cây cổ thụ, rõ rệt tiếng đó là tiếng của một người con gái, chứ không phải là tiếng của chàng mặt tía. Hai người hết sức ngạc nhiên.

Quả lúc ấy, ở đám lá cổ thụ trên cao lại phát ra một tiếng: “Ồi” kinh hoàng, rồi một bóng người từ trên đó té nhào xuống đất.

Tên Câu Hồn bang duy nhất sống sót lúc này tâm trí kinh hoàng hết sức, hắn vừa thoát thấy một bóng người từ trên cao lao xuống, đã tưởng rằng đó là kẻ địch lợi hại nhảy xuống thanh toán nốt hắn, nên hắn rú lên một tiếng hoảng sợ, thân hình tránh tạt về một bên, rồi không kịp nhìn lại bóng người vừa rút xuống cứ thế cắm cổ chạy một mạch đi mất.

Kim Ngang Tiêu và Kỳ Vân định thần nhìn kỹ người vừa rút xuống, té ra đó là anh chàng mặt tía. Chàng mặt tía vừa rút xuống đất, đã vội vã quỳ hai gối, ngửa mặt nhìn lên đám lá cây chi chít trên cao miệng năn nỉ :

- Xin cô nương tha mạng!

Song le, trên cao chẳng có tiếng trả lời, mà cũng chẳng thấy động tĩnh chi hết.

Trong khi đó, chàng mặt tía vẫn quỳ, và vẫn luôn miệng kêu xin tha mạng.

Kim Ngang Tiêu và Kỳ Vân trước đây cứ tưởng người giết ba tên Câu Hồn bang là chàng mặt tía, lúc này nhìn thấy tình trạng đó, hai người nghĩ thầm :

- “Té ra có một người khác nữa”.

Hai người nghĩ ngay rằng người cứu họ phải là người khác, và người khác đó rõ ràng là một cô gái, vì họ đã nghe thấy tiếng cô gái đó nói.

Còn chàng mặt tía? Dĩ nhiên hắn là người đồng bọn với Câu Hồn bang và chính hắn đã gọi bốn tên Câu Hồn bang đến đây định sát hại hai người.

Nghĩ đến đó, Kim Ngang Tiêu và Kỳ Vân cảm giận chàng mặt tía vô cùng. Cả hai cùng nhảy xổ lại, giờ chường tấn công chàng mặt tía. Nhưng hai người vừa nhảy tới, chàng mặt tía đã vụt đứng lên, lao mình chạy đi nhanh như biển, chớp mắt đã mất dạng trong rừng.

Thân pháp của chàng mặt tía nhanh không thể tưởng tượng, chỉ thấy vút một cái như luồng khói, rồi biến mất.

Kim Ngang Tiêu và Kỳ Vân ngây người, biết không thể nào đuổi kịp hai người có công phu kinh công thượng thặng như vậy. Hai người định chặn lại, rồi cùng ngửa mặt lên chỗ cành lá um tùm của cổ thụ, lớn tiếng hỏi :

- Đa tạ tôn giá đã cứu mạng chúng tôi. Tôn giá vì chúng tôi đã gây oán thù với Câu Hồn bang như vậy thật hết sức nguy hiểm. Chúng tôi cũng không dám hỏi tên họ của tôn giá để tránh khỏi di họa đến tôn giá.

Có điều lạ là vừa rồi, trong khi anh chàng mặt tía quỳ dưới đất để xin “Cô nương tha mạng”, thì trên cây cổ thụ chẳng có tiếng nói mà cũng không có tiếng động tĩnh gì.

Vậy mà lúc Kim Ngang Tiêu và Kỳ Vân vừa lên tiếng, từ trên cao đã vọng xuống ngay một giọng nói trong trẻo của một thiếu nữ :

- Cái đó có gì đáng kể mà phải cảm ơn và cũng không có gì, phải lo cho ta hết. Nhưng từ nay, hai người đi đường phải hết sức thận trọng mới được. Bây giờ hai người thử lột chiếc mặt nạ đồng của ba tên Câu Hồn bang nằm chết kia, xem chúng thật sự là hạng người nào.

Kim Ngang Tiêu và Kỳ Vân trong lòng mừng rỡ, vội dạ một tiếng. Trước hết Kim Ngang Tiêu nhặt mảnh lụa trắng vừa bị bỏ rơi trên đất, đoạn chàng gấp lại bỏ vào ngực áo. Trong khi đó Kỳ Vân tính tình nóng nảy, nhảy tới bên ba xác chết, lần lượt tháo bỏ mặt nạ bằng đồng của chúng.

Trong ba tên này, có hai tên vào khoảng năm mươi tuổi, mặt mũi hao hao giống nhau. Kim Ngang Tiêu và Kỳ Vân không kịp nhìn đến người thứ ba, vừa trông thấy mặt hai người đầu, họ đã giật nảy mình, kinh hãi, bất giác lùi lại mấy bước.

Thì ra Kim Ngang Tiêu và Kỳ Vân đã nhận được hai người này, chẳng phải ai xa lạ, chính là bạn thân của phụ thân họ, thường lại nhà họ chơi luôn. Hai người đó có danh tiếng khá lớn trong võ lâm, võ công cực cao, được giang hồ tặng cho biệt hiệu là Tây Xuyên nhị điều, độc môn công phu Hắc Sa chưởng đã luyện được tới bảy thành hóa hậu.

Hai tay cao thủ ghê gớm như vậy, không ngờ gặp một đối phương mới xuất thủ có một chiêu, đã bị chết thảm, thật là chuyện không ai có thể tưởng tượng. Xét ra như vậy thiếu nữ ẩn trên cây võ công cao cường đến độ thế nào.

Chợt thấy Kỳ Vân nói :

- Còn người thứ ba, không hiểu là lai lịch thế nào?

Kim Ngang Tiêu nhìn đến người thứ ba, thấy đó là một đạo sĩ, khoảng bốn mươi tuổi, chàng chưa gặp mặt bao giờ.

Từ trên cao, giọng của thiếu nữ lại vọng xuống :

- Hai người mặt mũi giống nhau đó nguyên là hai anh em, hiệu là Tây Xuyên nhị điều. Còn đạo sĩ đó chắc hẳn là Kim Phiến Dực Sĩ chứ không còn ai khác nữa, thì không ngờ đại đồ đệ của Đại Lực chân nhân là người của Câu Hồn bang!

Kim Ngang Tiêu và Kỳ Vân nghe nói, bất giác trong lòng kinh hãi thẳm. Không cần nói đến Đại Lực chân nhân đó tức là Quan chủ của Miên Miên quan trên Tọa sơn, vốn là một nhân vật võ lâm vào bậc nhất cao thủ, thuộc trong “Tam Phật Tứ Chân”, riêng về cao đồ của ông tức là Kim Phiến Dực Sĩ cũng là một tay ghê gớm, bản thân võ công đã được năm phần chân truyền của Đại Lực chân nhân.

Cả ba người vừa táng mạng đây, hai người là Tây Xuyên nhị điều và một người là Kim Phiến Dực Sĩ, mặc dầu họ chưa được liệt vào hàng đệ nhất đại cao thủ gồm có “Tam Phật, Tứ Chân, Ngũ Hiệp, Cô quý, Nhị Ma, Nhất Hồn”, tức là mười sáu tay vũ công tuyệt đỉnh, song cả ba người này đều đã từng xưng hùng xưng bá trong võ lâm, khiến các tay lục lâm hảo hán giang hồ thoát nghe danh cũng phải tấm đờm kinh hồn.

Vậy mà trong chớp mắt, chưa đầu được vài chiêu, cả ba đều phải táng mạng. Cự xét ra như vậy đủ hiểu thiếu nữ nào đó ẩn nấp trên cây vũ công cao siêu đến độ nào? Có lẽ đó là một cao thủ ghê gớm, vượt ngoài sức tưởng tượng của Kim Ngang Tiêu và Kỳ Vân.

Kim Ngang Tiêu càng nghĩ càng thấy sợ, song chàng cũng mừng thầm, nghĩ rằng nếu một nhân vật như thế này ra tay đối phó với Câu Hồn bang, làm sao bang này không nguy khốn.

Chàng liền ngửa mặt, lên tiếng :

- Thừa tiền bối, võ công của tiền bối hết sức cao cường. Song, chính mắt tại hạ nhìn thấy Cô Quý Bốc Âm chết dưới tay Bang chủ Câu Hồn bang. Thiết nghĩ Tiền bối nên cẩn thận đề phòng một chút thì hơn. Tiền bối không nên để lộ hành tung, có khi xảy ra nguy hiểm.

Bỗng có tiếng cười khanh khách trong như mối nước teo của thiếu nữ trên cây vọng xuống :

- Ngươi biết ta là người thế nào? Tại sao vừa mở mồm đã gọi ta là tiền bối?

Kim Ngang Tiêu nghe tiếng cười của thiếu nữ, nhận thấy rằng tiếng cười ròn tan trong trẻo, như thể đó là tiếng của một cô gái còn nhỏ tuổi, chớ không thể nào là tiếng cười của người già...

Giọng nói của cô gái cũng vậy, chẳng những như tiếng oanh vàng thánh thót mà còn bao hàm một ý vui tươi đùa nghịch, rõ ràng đó là giọng của một cô gái thơ ngây.

Kim Ngang Tiêu làm sao không khỏi giật mình kinh hãi, chàng lại thấy thiếu nữ nói như vậy nên vội vã đáp :

- Các hạ võ công cao cường như vậy, cho nên tôi đoán phòng các hạ tất phải là một dị nhân của võ lâm.

Một chuỗi cười khanh khách ròn tan lại vọng xuống. Rồi tiếng cười đó bỗng bật đi, dần dần xa thêm, sau mất hẳn. Trên cây không còn tiếng động tĩnh nào nữa. Kim Ngang Tiêu nghĩ rằng con người quái dị đó đã đi mất rồi. Lúc này Kim Ngang Tiêu có ba bốn ý niệm cùng quay cuồng trong óc.

Thiếu nữ đó là ai chắc chàng không biết được rồi. Song một điểm nghi vẫn là... chàng mặt tía. Tại sao khi chàng mặt tía nhảy xuống quỳ lại “xin cô nương tha mạng”, trên cây không có tiếng động gì hết?

Tại sao khi chàng mặt tía đi mất rồi trên cây lại có tiếng người nói?

Nếu chàng mặt tía vẫn núp trên cây từ trước, làm sao thiếu nữ không phát giác. Một người võ công cao cường như thiếu nữ không có lý không biết trên cây có người nữa nấp?

Vả lại nếu chàng mặt tía phải xin cô nương tha mạng, làm sao chàng ta không bị giết từ lúc đầu?

Có điểm Kim Ngang Tiêu không quên là chàng mặt tía người rất nhỏ nhắn như thân hình một cô gái. Còn bộ mặt tía rõ rệt là một bộ mặt giả, có thể là một bộ mặt da người.

Phải chăng chàng mặt tía và thiếu nữ bí mật trên cây... chỉ là một người? Việc “xin cô nương tha mạng” có lẽ chỉ là một kế đánh lạc hướng mà thôi!

Ánh sáng trên đỉnh núi

Sau khi thiếu nữ bí mật trên cây đi mất mà không lộ diện Kim Ngang Tiêu và Kỳ Vân ngây người ra một lúc lâu.

Mãi sau, Kỳ Vân mới nói :

- Ngang Tiêu ca ca, thế là chúng ta lại thoát chết một lần nữa.

Kim Ngang Tiêu thờ dài :

- Vân muội muội, tuy chúng ta vừa thoát hiểm một lần nữa nhưng tai mắt của bọn Câu Hồn bang thông suốt khắp nơi như vậy, chỉ sợ có ngày chúng ta không thoát được mà thôi.

Kỳ Vân cau mày, hơi xẵng tiếng nói :

- Ngày nào không thoát được hãy hay, lo trước có ích gì. Lúc này ta thoát được ngày nào hay ngày ấy, bây giờ ta phải tìm cách lên núi Thanh Thành, tìm Đà Hồn Đôn Độc Hạc.

Kim Ngang Tiêu buồn nản :

- Tìm gặp rồi ta biết làm gì nữa?

Kỳ Vân lớn tiếng :

- Ngang Tiêu ca ca, anh chó nên nản lòng như vậy. Chúng ta còn có nhiều việc phải làm. Anh nên nhớ chúng ta còn mối thù đó phải báo.

Kim Ngang Tiêu giật mình ngậy người ra nhìn Kỳ Vân, rồi khe khẽ gật đầu :

- Vân muội muội, cô có sức phấn đấu thật mãnh liệt, tôi hết sức cảm phục.

Kỳ Vân chột đồ mặt, quay mặt nhìn đi nơi khác rồi nói lảng :

- Nói chuyện vô ích đó làm cái gì?

Kim Ngang Tiêu đứng lên, nhặt một cục đá nhọn, rồi viết lên mặt đất mấy hàng chữ lớn cạnh ba xác chết.

“Tây Xuyên nhị điều, Kim Phiến Dực Sĩ chết vì gia nhập Câu Hồn bang, gây ra chuyện bại hoại tàn ác trong võ lâm”.

Viết xong mấy chữ đó, Kim Ngang Tiêu kéo xác ba người đặt thành một hàng ngay ngắn cạnh hàng chữ vừa viết để các nhân vật trong võ lâm đi qua sẽ biết rõ nguyên ủy cái chết của ba cái thầy này.

Kim Ngang Tiêu và Kỳ Vân không dám lưu lại khu rừng này lâu, vì hai người vẫn không quên một tên Câu Hồn bang đã được tha chết để chạy về báo tin cho bạn chúng. Hai người liền đi ngay lập tức.

Đi suốt ngày hôm đó cho tới đêm, không xảy ra biến cố nào khác.

Tuy nhiên hai người cũng thừa hiểu rằng bọn Câu Hồn bang không buông tha họ một cách dễ dàng như vậy. Trên đường đi lên núi Thanh Thành từ đây có thể nói là mỗi bước một hiểm nghèo.

Tuy biết vậy, hai người cũng không thể làm gì khác chỉ trừ việc y theo lời dặn của Cô Quý Bốc Âm lên Thanh Thành tìm Dã Hồn Đồn Độc hạc, hai người không còn biết đi đâu và tìm nơi nào khả dĩ dung thân trong trời đất bao la này.

Hai người đành cầm cổ đi một mạch, mặc dầu đêm tối họ cũng không dừng chân, chỉ mong sau tới đích sớm hầu tìm được chỗ an toàn nương thân.

Vào khoảng nửa đêm, hai người đang đi đến một miền núi non trùng điệp, chợt thấy một bóng người đứng chặn ở giữa đường dưới ánh sáng trăng. Kim Ngang Tiêu và Kỳ Vân nhác trông thấy bóng người đó đã giật mình kinh hãi, muốn quay lại hay rẽ vào đường khác để tránh bóng người đó. Song le hai người biết rằng nếu mình trông thấy đối phương tất nhiên đối phương cũng đã nhìn thấy mình.

Kim Ngang Tiêu và Kỳ Vân đứng lại do dự, không biết nên tiến hay nên thoái.

Bỗng nhiên bóng người trước mặt phát ra một chuỗi cười khanh khách, rồi một tiếng nói hướng về phía hai người vọng tới :

- May quá! May quá! Lại gặp nhau nữa!

Kim Ngang Tiêu và Kỳ Vân vừa nghe rõ giọng nói đó, khí tức đã tràn hồng. Nguyên lại bóng người đó lại vẫn là anh chàng mặt tía quái dị và bí mật.

Kỳ Vân “hừ” một tiếng bức tức, tiến ngang lên trước mặt bóng đó mà nói :

- Lúc ban ngày hôm nay có bốn tên Câu Hồn bang tìm đến khu rừng định hại bọn ta, có phải do chính ngươi dẫn chúng đến không?

Chàng mặt tía thản nhiên, mỉm cười nụ và nói :

- Vậy à?

Hai chữ “vậy à” đó quả là mập mờ khó hiểu, không biết chàng mặt tía nói vậy là ý nghĩa làm sao, hẳn nhận là đúng hay chối là không đúng? Kim Ngang Tiêu vốn đã có ý nghi ngờ về tung tích của anh chàng quái dị này từ trước, nên chàng khẽ bảo Kỳ Vân :

- Vân muội muội, người này võ công rất cao, chúng ta địch không nổi hắn. Vậy ta khỏi nói phải nói nhiều lời với hắn, cứ mặc người nào đường nấy đi là hơn.

Kỳ Vân đã có dịp thử võ công với chàng mặt tía, nàng hiểu được dù cả hai người hợp lực cũng không đánh lại hắn được. Và lại xét tình thế hôm nay, không biết chàng mặt tía là người gì, nhưng hẳn không hề ra tay gây sự với hai người. Võ công hắn cao cường như vậy, nếu hắn định hại hai người quả không phải là việc khó. Tốt hơn hết là cứ mặc hắn là hơn. Nghĩ vậy Kỳ Vân khẽ gật đầu, đoạn nàng và Kim Ngang Tiêu lẳng lặng bỏ đi để mặt chàng mặt tía đứng đó.

Hai người đi được hơn một dặm, quay đầu nhìn lại, không thấy chàng mặt tía đuổi theo, Kim Ngang Tiêu nói với Kỳ Vân :

- Vân muội muội, chúng ta hãy đi rẽ vào đường núi, khiến hắn không rõ chúng mình đi về phía nào.

Kỳ Vân tán thành ngay :

- Huynh nói rất đúng.

Hai người bỏ con đường lớn, rẽ vào đường núi nhỏ ở bên trái cứ thế theo đường núi đó đi mãi. Hai người định bụng đi vòng một vòng lớn, rồi sau lại trở lại con đường lớn để đi thẳng đến Thanh Thành. Song le, vùng này núi non hiểm trở, hai người lại chưa từng đi đến bao giờ nên dễ bị nhầm phương hướng.

Đi được một lúc lâu, hai người đi xuyên qua một khu rừng cây cối rất lớn, lát sau đã tới một khu rừng thâm sơn hình thể hết sức ngoạn mục. Lúc ấy, mây ở bốn phương kéo đến bao phủ bầu trời, che khuất mặt trăng, hai người đi trong khu núi rừng này ban đêm tối đen như mực, phải lần mò từng bước.

Đến lúc ra khỏi khu rừng thì hai người đã lạc mất phương hướng, không biết rẽ về phía nào để trở lại đường lớn. Kim Ngang Tiêu nhìn quanh quẩn tứ phía, không phân biệt được hướng đi, đành đứng lại.

Chàng vừa dừng bước, bỗng thấy Kỳ Vân kêu lên một tiếng kinh ngạc, nói :

- Ô, ở phía này có ánh lửa.

Kim Ngang Tiêu vội quay đầu nhìn về phía Kỳ Vân vừa chỉ, nhưng chỉ thấy tứ bề tối đen như mực, chẳng thấy gì lạ hết.

Kỳ Vân nói :

- Huynh chờ một lát, thế nào cũng có ánh đèn xuất hiện.

Kim Ngang Tiêu y lời, đứng im nhìn về phía đó chờ một lúc. Quả nhiên chỉ một lát sau, khoảng hai chục trượng ở phía trước mặt chàng, có một ánh lửa lấp lánh giữa đêm tối. Ánh sáng vụt lóe trong một khoảnh khắc ngắn, nhưng cũng đủ để Kim Ngang Tiêu nhìn thấy một bóng người ở chỗ đó, đứng trước một khối đá lớn.

Ánh lửa lóe lên rồi lại tắt ngấm, phía đó lại hoàn toàn đen tối như cũ. Kim Ngang Tiêu hạ thấp giọng nói :

- Vân muội muội, phía đó có người. Chúng ta mau tránh xa thì hơn.

Kỳ Vân trầm nghĩ một lát rồi nói :

- Chạy đi làm gì? Chúng ta tiến tới đó xem sao.

Kim Ngang Tiêu vội nói :

- Vân muội muội ta không nên gây sự làm gì.

Kỳ Vân khẽ nhếch nụ cười đáp :

- Nào ai bảo sinh sự? Chúng ta cần phải tìm hiểu xem người đó là ai?

Hai người chỉ thầm bàn tán một lúc. Trong lúc ấy, hai người lại thấy ánh lửa lại sáng lên lần nữa. Ánh lửa lần này có vẻ lớn hơn, và cũng có vẻ sáng lâu hơn, thành thử Kim Ngang Tiêu và Kỳ Vân cũng nhìn rõ người đứng cạnh ánh lửa là một người hết sức cao lớn.

Hơn nữa, ở bên cạnh người đó, ngay dưới tay hắn là một khối lù lù, nhìn kỹ ra thì đó là một con mãnh thú rất hung dữ. Kim Ngang Tiêu và Kỳ Vân giương mắt, định cố nhìn rõ xem mãnh thú đó là loài gì, nhưng vừa lúc đó ánh lửa lại tắt ngấm.

Kim Ngang Tiêu thật không có lòng dạ nào muốn gây chuyện rắc rối ở dọc đường nữa. Chàng chỉ cầu sao được bình an đi tới núi Thanh Thành gặp mặt Dã Hồn Đơn Độc Hạc là đủ rồi.

Song le, giữa một miền rừng núi hoang vu như thế nào, đang lúc giữa đêm bỗng có một người xuất hiện thì đã là một sự lạ rồi. Vậy mà không những có người, mà bên người đó còn có một con mãnh thú, rồi người đó luôn luôn bật ánh lửa lấp lánh không biết để làm gì?

Tình cảnh quái gở đó thật kích động lòng hiếu kỳ hết sức, dù người bình thân đến đâu cũng phải tò mò muốn tìm hiểu xem đó là việc quái quỷ gì. Kim Ngang Tiêu cũng bị trí tò mò thúc đẩy, nên quên cả hoàn cảnh nguy khốn của mình.

Chàng khẽ bảo Kỳ Vân :

- Chúng ta thử đến gần đó xem, song nhớ phải cẩn thận.

Kỳ Vân thấy Kim Ngang Tiêu đồng ý, lập tức rào bước tiến lên, Kim Ngang Tiêu theo sau nàng. Hai người thẳng về hướng phát hiện ánh lửa, đi được lối trên mười trượng thì đến một khối đá lớn, liền nấp sau tảng đá ghé đầu nhìn ra phía trước.

Trong lúc hai người tiến lên phía trước như vậy, ánh lửa lại lóe lên ba lần nữa. Rồi đến khi hai người nấp sau tảng đá thì ánh lửa lại bật lên.

Lần này ánh lửa sáng khá lâu, khoảng cách chỗ đó lại gần không quá bảy tám trượng, cho nên hai người nhìn được rất minh bạch.

Vật đầu tiên mà hai người lưu ý nhìn là con mãnh thú nằm phục ở bên người cao lớn. Thì ra đó là một con hổ đen lớn dị thường, từ đầu đến chấm đuôi có lẽ đến gần một trượng, toàn thân lông đen mượt, ánh lửa phản chiếu lấp lánh, với đôi mắt to lớn màu xanh biếc trông rất ghê rợn.

Con hổ đen đó tuy lúc này nằm phục xuống đất, nhưng lông đen dựng ngược như thể nó đang chăm chú rình mò, thần uy凛凛 nhìn qua ai cũng phải rùng mình sợ hãi.

Còn người lạ đó là một người cao lớn, có thể nói cao quá cỡ tầm vóc những người cao nhất, có lẽ tới trên tám xích, tay chân cũng to lớn, mặt chẳng chút đầy đặn, trông như thể một loại yêu ma quỷ sứ hiện hồn. Kim Ngang Tiêu và Kỳ Vân trông thấy dáng người đó hung ác như vậy, bất giác kinh hãi thán, lập tức lặng im thận trọng, giữ hơi thở nhẹ nhàng.

Đôi mắt của người cao lớn loang loáng ngấm nhìn, chăm chú trông về phía một khối đá lớn ở ngay phải trước mặt hắn. Kim Ngang Tiêu và Kỳ Vân cũng đưa mắt nhìn về phía khối đá đó, thấy ở trên mặt phiến đá có mấy chữ “gặp nhau ở đây”.

Bốn chữ ấy rõ ràng không phải là dùng dao búa đục vào đá, nét chữ tuy sâu hoắm vào đá, nhưng nhẵn nhụi vô cùng, xem ra như có người nào dùng ngón tay viết lên mặt đá.

Nếu thực mấy chữ đó do ngón tay viết vào đá thì người viết hẳn là một người công lực cao cường đến mức không thể tưởng tượng. Kim Ngang Tiêu và Kỳ Vân ngấm nhìn được một lúc thì chợt thấy tối om, ánh lửa lại tắt ngấm.

Lúc đó bầu trời quang đãng, trên bầu trời sao lấp lánh, trăng sáng ngời, thân hình của người lạ in trên nền trời trông cao lớn dũng mãnh dị thường. Đột nhiên người đó cười gần một tiếng ghê rợn. Tiếng cười như đao chém vào đá hết sức khó nghe.

Cười xong, người đó bỗng nhiên lên tiếng :

- Ta đã đúng hẹn, phát ánh sáng bảy lần, có sao các hạ vẫn chưa chịu hiện thân?

Tiếng nói của người đó khô khan, cũng khó nghe như tiếng cười. Song le âm thanh rất trầm, lại vang đi khắp một vùng rừng núi, rõ rệt là một người đã luyện nội công đến mức rất cao thâm.

Kim Ngang Tiêu và Kỳ Vân nấp sau tảng đá lớn gần đó, trông thấy người cao lớn đó hung hãn, nội lực thâm hậu, đã đoán ngay rằng hẳn không phải là một nhân vật võ lâm chính phái.

Hắn đem một con hắc hổ, một mình đứng tại hoang sơn cùng cốc, để chờ đợi ước hẹn với một người nào khác, không biết là có chuyện gì. Hai người đang suy nghĩ không đoán ra thì đột nhiên một tiếng rú thánh thót từ phía Đông bắc vọng lại.

Tiếng rú đó từ xa vọng tới, nhưng đã xuyên ngay vào hai người như một mũi dao bén nhọn, nghe đỉnh tai nhức óc vô cùng.

Vừa nghe tiếng rú đó, Kim Ngang Tiêu và Kỳ Vân rùng mình, lạnh toát xương sống, tim tưởng như ngừng đập trong lồng ngực.

Tiếng rú đó phát ra từ xa, nhưng thoáng trong chớp mắt đã thấy ở gần đầu đây, rồi một bóng người lướt tới nhẹ như gió.

Hai người định thần nhìn kỹ thì đã thấy một người đứng ngay ở bên khối đá lớn, gần chỗ của người cao lớn với con hắc hổ. Kim Ngang Tiêu và Kỳ Vân thoát nghe tiếng rú đã nhận ngay ra người phát tiếng đó là ai rồi. Đó chính là tiếng rú của Câu Hồn bang chủ.

Câu Hồn bang chủ và Hồ Ma Phạm Hồng

Lúc này, sau khi bóng người lạ xuất hiện, Kim Ngang Tiêu và Kỳ Vân định thần nhìn kỹ, quả nhiên thấy người đó là người mấy hôm trước đây đã xuất hiện trước Miếu thờ của nhà họ Bốc, tức là Câu Hồn bang chủ.

Kim Ngang Tiêu và Kỳ Vân đã ghi khắc hình ảnh kẻ tử thù trong tâm khảm, nên lúc này vừa thoáng trông thấy đã nhận ra liền.

Lần này Câu Hồn bang chủ mặc áo toàn đen, trên mặt hắn không đeo mặt nạ bằng đồng mà bị một tấm da màu đen, chỉ để lộ hai con mắt sáng quắc. Trong đêm tối, giữa miền hoang vu cô quạnh, hình ảnh con người mặc áo đen bị mặt trông thần bí vô cùng.

Người cao lớn vẫn đứng chờ từ nãy, thấy người bị mặt xuất hiện, liền cất tiếng cười lạnh lùng nói :

- Các hạ có phải là Câu Hồn bang chủ, người đã gây sóng gió trong võ lâm mấy năm nay?

Câu Hồn bang chủ cất giọng the thé đáp :

- Chính thị. Ngươi chịu ý ước lại đây hội kiến, như vậy kẻ đã tức thời lắm đó.

Người cao lớn cất tiếng cười khanh khách đáp :

- Các hạ hành động thần xuất quỷ mật, tự nhiên tới được tề xá để lại phong thư, ước hẹn tại hạ đến đây gặp mặt, tại hạ hết sức cảm phục. Tuy nhiên về mặt gia nhập quý bang, tại hạ vẫn chưa quyết định. Các hạ nói như vậy, khẩu khí xét ra có chút ngông cuồng thái quá chăng?

Câu Hồn bang chủ đưa mắt nhìn quanh một vòng. Kim Ngang Tiêu và Kỳ Vân nấp sau tảng đá cách xa, cũng vội rút đầu lại, chỉ sợ cặp mắt như điện của Câu Hồn bang chủ nhìn thấy. Tuy nhiên, hai người thấy cặp mắt long lánh của Câu Hồn bang chủ nhìn tới tảng đá của hai người nấp, bỗng dừng lại.

Kim Ngang Tiêu và Kỳ Vân trông ngực đánh thành thịch, bắt đầu hồi tiếc khi không đem thân đến chỗ nguy hiểm này. Song le Câu Hồn bang chủ lại nhìn đi nơi khác và sau khi nhìn quanh một lượt, hắn mới cất tiếng nói :

- Ta nghe nói thường ngày bằng hữu vẫn nuôi được bảy con hổ hết sức lợi hại. Tại sao đêm nay chỉ có một mãnh hổ ở đây?

Kim Ngang Tiêu và Kỳ Vân nghe Câu Hồn bang chủ nói như vậy, bất giác toát mồ hôi lạnh. Hai người vốn là danh gia đệ tử, riêng về hình dáng lai lịch của các cao thủ võ lâm đương thời, hai người đã tường được sư trưởng giảng giải cho nghe nhiều lần tường tận.

Thoạt đầu hai người nhìn thấy người cao lớn, thấy y khí độ phi thường đã biết ngay đó phải là một cao thủ hữu danh trong võ lâm chứ không phải người thường. Đến lúc nghe Câu Hồn bang chủ nói đến đoạn “thường ngày nuôi bảy con hổ”, hai người giật mình chợt nhớ ngay ra lai lịch của một cao thủ đứng đầu trong hàng “Nhị Ma” vốn có tài chuyên môn nuôi dạy loài hổ. Con người cao lớn đó chính là Hồ Ma Phạm Hồng chứ không còn ai khác nữa.

Nguyên Hồ Ma Phạm Hồng không những võ công cao cường mà trời phú cho có thần lực ghê gớm ngay từ thuở lọt lòng khi mới lên ba tuổi, Phạm Hồng đã thu phục được mãnh hổ, khi lớn lên không những học được võ công tuyệt nghệ, Phạm Hồng còn chuyên nghề nuôi dạy hổ như nuôi chó trong nhà.

Võ lâm tương truyền Hồ Ma Phạm Hồng có bảy hắc hổ làm đệ tử: bảy con hổ lông đen đó thông minh như người, sức mạnh lại ghê gớm. Một khi bảy hắc hổ xuất trận vây kẻ địch vào giữa, thì chẳng khác nào bảy cao thủ võ lâm cùng ra tay một lượt.

Các nhân vật trong võ lâm còn đồn rằng thà đấu với bảy cao thủ còn hơn đấu với bảy hắc hổ của Phạm Hồng, vì những con thú này hung ác tàn bạo không thể tưởng tượng. Cũng vì thế Phạm Hồng mới có biệt hiệu là “Hổ Ma”.

Trong số “Nhị ma” nổi tiếng của võ lâm thời đó, thì một “Ma” là Hồ Ma Phạm Hồng, còn “Ma” thứ hai tức là Cổ Ma Lâm Tàn, một tên ma đầu, thiện nghệ sử dụng độc dược, tính tình tàn ác vô song.

Cả hai Hồ Ma và Cổ Ma, mỗi người hùng cứ một phương chưa bao giờ gặp nhau hay quen biết nhau. Tuy nhiên cũng may là hai “Ma” đều ít khi xuất hiện trên chốn giang hồ, mà chỉ quanh quẩn ở những miền rừng núi, ít người qua lại.

Người ta cho rằng nếu “Nhị Ma” thường luôn luôn có mặt trên chốn giang hồ thì con số nhân vật võ lâm chết về tay hai “Ma” này còn nhiều hơn nữa.

Lúc này Kim Ngang Tiêu và Kỳ Vân đã thấy hết sức hối hận chỉ vì lòng hiếu kỳ mà tự dẫn đến hang cọp. Câu chuyện thị phi giữa Câu Hồn bang chủ và Hồ Ma Phạm Hồng chưa biết ra sao, chỉ biết cả hai đều là đại ma đầu hành động tàn bạo hung ác vô kể đến gần hai kẻ này chỉ có chết chứ không có sống.

Song le, hai người đã ở vào thế cười hổ rồi, không thể xuống được nữa. Nếu hai người rút lui bây giờ, chỉ sợ gây tiếng động, dù tiếng động nhỏ cũng khiến cho hai tên ma đầu đại cao thủ nghe thấy và phát giác có kẻ rình nghe trộm. Bởi vậy Kim Ngang Tiêu và Kỳ Vân đành đứng chết trân, cố nín thở, ngay đơ như tượng gỗ, để chờ xem cuộc diện ra sao.

Bạn đang đọc truyện *Cự Linh Thần Chương* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 5: Hai mãnh lụa trắng

Chợt thấy người cao lớn Hồ Ma Phạm Hồng cất tiếng lạnh lùng nói :

- Vậy ra các hạ đã biết danh tiếng bảy con mãnh hổ của tại hạ rồi đó.

Hắn vừa nói vừa đưa tay khê vỗ lên đầu hắc hổ nằm phục ở chân hắn. Lập tức hắc hổ vươn mình đứng lên, gầm một tiếng dữ dội, vang lừng cả một khu rừng núi. Con hổ đen đó đứng lên, bốn chân rất cao, thân hình dài lớn, trông như một con bò mộng. Tiếng gầm của nó mới thật kinh dị, như sấm động rung chuyển cả đất, khiến Kim Ngang Tiêu và Kỳ Vân giật mình kinh hãi.

Tiếng gầm của con hổ đen vừa hết, đột nhiên có ba tiếng hổ gầm từ xa vang lại. Tiếp theo sau lại ba tiếng gầm nữa. Trong chớp mắt đã thấy có sáu bóng hổ chạy vọt tới. Sáu con hổ này tuy lớn nhỏ khác nhau, song lông chúng toàn một màu đen mượt giống như con hổ nằm dưới chân Phạm Hồng.

Giây lát sau, tất cả bảy con hổ đen đã nằm phục trước mặt Phạm Hồng, như các mãnh thú châu một con chúa tể.

Câu Hồn bang chủ đưa cặp mắt long lánh sáng quắc như điện nhìn qua bảy con hắc hổ một lượt rồi nói :

- Bầy con mãnh hổ này quả thật là vật hãn hữu. Song le có điều đáng tiếc.

Phạm Hồng nói :

- Điều gì đáng tiếc?

Câu Hồn bang chủ nói :

- Các nhân vật trong bản Bang, trừ một mình ta, còn không có một người thứ hai có thể biết rõ thân phận lai lịch của huynh đệ trong bang. Bằng hữu có bầy con hổ như thế này thành thử ai cũng biết rõ thân phận của bằng hữu là người nào. Như vậy tất nhiên họ phải giết chết bằng hữu mới đúng quy lệ.

Phạm Hồng cười một cách lạnh lùng nói :

- Các hạ nói như vậy, sợ hơi sớm quá một chút.

Câu Hồn bang chủ cười khanh khách hỏi :

- Bằng hữu họ Phạm, tin Cô Quý Bốc Âm bị chết chắc bằng hữu đã nghe thấy rồi?

Phạm Hồng hừ một tiếng hỏi lại :

- Nghe thấy rồi thì sao?

Câu Hồn bang chủ lạnh lùng nói :

- Nếu bằng hữu không chịu nhập Câu Hồn bang bằng hữu sẽ chết dưới tay ta.

Phạm Hồng cười một cách quái gở nói :

- Nói như vậy tức là các hạ muốn lấy cái chết bức bách ta chăng? Tại sao không hỏi trước xem Phạm mỗ có phải là người biết sợ không?

Câu Hồn bang chủ đáp :

- Bằng hữu nói đúng có một nửa. Ta không phải lấy cái chết bức bách bằng hữu, mà chỉ lấy cái lợi dẫn dụ bằng hữu đó thôi.

Phạm Hồng thốt ra một tiếng “A” kinh ngạc: như thể lời nói của Câu Hồn bang chủ đã làm hấn hết sức kích động. Phạm Hồng ngần ngại rồi nói :

- Lời nói vô bằng cớ, mắt có nhìn thấy mới biết thật hư.

Câu Hồn bang chủ gật đầu :

- Tự nhiên ta sẽ cho bằng hữu nhìn thấy, khó gì!

Kim Ngang Tiêu và Kỳ Vân nghe đến đoạn này đã biết ngay sự tình sẽ tiến triển ra sao rồi.

Bởi vì tình cảnh này y hệt như cảnh mà hai người đã nhìn thấy tại miếu thờ họ Bốc, khi hai người núp trong chiếc quan tài bằng đá, nhìn trộm Câu Hồn bang chủ nói chuyện với Cô Quý Bốc Âm.

Hai cảnh trước giống hệt, tức là rồi đây Câu Hồn bang chủ sẽ chìa ra cho Phạm Hồng xem vật gì đó, để cám dỗ hấn gia nhập Câu Hồn bang. Lần trước tới giai đoạn này, Kim Ngang Tiêu và Kỳ Vân nấp trong quan tài bằng đá, chỉ nhìn được qua một lỗ hổng nhỏ xíu nên không thể trông rõ vật mà Câu Hồn bang chủ đem ra phô trương cám dỗ. Hai người không biết đó là vật gì, nhưng thấy Cô Quý Bốc Âm có vẻ hết sức xúc động và kinh ngạc, nên họ đoán rằng vật đó phải là một vật quan trọng và quý giá ghê gớm lắm.

Lần này, nhờ nấp sau một tảng đá, hai người có thể nhìn bao quát cả nơi Câu Hồn bang chủ đứng nói chuyện với Hồ Ma Phạm Hồng.

Nghe thấy Câu Hồn bang chủ nói đến đoạn cho xem vật cám dỗ đó, Kim Ngang Tiêu và Kỳ Vân hết sức tò mò, thầm nghĩ lần này nhất định phải nhìn cho rõ, xem đó là vật gì mà từ trước đến nay đã có uy lực cám dỗ không biết bao nhiêu cao thủ võ lâm gia nhập Câu Hồn bang. Chắc hẳn đó phải là vật kỳ trân dị bảo, hiếm có trên thế gian này.

Lúc ấy, Câu Hồn bang chủ vừa nói dứt lời, tay mặt của hấn đã đưa lên khoa lên khoa lại mấy lượt. Tay Câu Hồn bang chủ khoa lên như vậy, chợt thấy “phập, phập” như tiếng lụa vấp bị gió đánh vào.

Từ trong tay áo của Câu Hồn bang chủ đã tung ra một vật gì trắng trắng dưới ánh trăng sao. Nhìn kỹ Kim Ngang Tiêu và Kỳ Vân nhận thấy ngay đó chỉ là một mảnh lụa trắng. Tuy trong đêm tối, mảnh lụa đó một màu trắng tinh nên trông khá rõ. Tuy nhiên đó chỉ là một mảnh lụa tơ tằm, trên mặt không thấy có gì khác lạ.

Kim Ngang Tiêu thấy Câu Hồn bang chủ cầm mảnh lụa đó phất đi phất lại làm cho Hồ Ma Phạm Hồng nhìn, chàng không khỏi ngạc nhiên kinh lạ.

Đột nhiên, Kim Ngang Tiêu thò tay vào ngực áo của mình, sờ nắn ở trong đó. Trong ngực áo của chàng, mảnh lụa trắng vật di tặng của Nhất Huyền thần ni vẫn còn nằm nguyên đó, không hề mất mát.

Vậy mà trước mắt chàng đây, Câu Hồn bang chủ cũng đang cầm một mảnh. Bất luận về kích thước lớn nhỏ, màu sắc hình dạng mảnh lụa trắng trong tay Câu Hồn bang chủ giống hệt mảnh lụa hiện nằm trong ngực áo Kim Ngang Tiêu.

Lúc đó, Kỳ Vân bắt đầu nhận thấy mảnh lụa trắng của Câu Hồn bang chủ giống hệt mảnh lụa mà Nhất Huyền thần ni đưa cho bạn nàng. Kỳ Vân lấy làm quái lạ hết sức.

Lại nói Câu Hồn bang chủ vừa cầm mảnh lụa phát trước mặt thì toàn thân Hồ Ma Phạm Hồng đứng ngây ra sững sờ, nét mặt biến đổi kinh dị, đôi mắt của hắn vụt sáng quắc lên, để lộ ra một lòng tham muốn vô biên, như thể hắn đã nhìn thấy vật quý giá hơn cả tính mạng của hắn nữa.

Câu Hồn bang chủ phát mảnh lụa vài lượt rồi lại cầm hai đầu mảnh lụa, giương ra cho Phạm Hồng nhìn. Nhưng chỉ thoáng một cái, Câu Hồn bang chủ đã thu mảnh lụa lại, bỏ luôn vào trong tay áo, trước khi Phạm Hồng có phản ứng gì khác.

Phạm Hồng ngây người một lúc lâu rồi mở mồm ra ấp úng :

- Thật... thật không? Cái... cái đó có... thật?

Nghe giọng nói của Phạm Hồng thì hắn có vẻ đã nhìn rõ đó là vật gì, nhưng lại không tin rằng vật đó có thật. Hắn ngờ là vật giả chăng? Nhưng đó là vật gì?

Kim Ngang Tiêu và Kỳ Vân lúc này thật hết sức kinh ngạc, vì trên mảnh lụa trắng đó hai người đã trông thấy rõ, chẳng có vật gì khác lạ hết. Vậy mà tại sao cao thủ võ lâm như Hồ Ma Phạm Hồng lại ngây người ra đến nỗi như hồn siêu phách tán. Quả là kỳ dị hết chỗ nói.

Chợt thấy tiếng Câu Hồn bang chủ dịu giọng nói.

- Nếu bằng hữu chịu gia nhập bản bang, tất nhiên bằng hữu sẽ được hưởng thụ chung với ta.

Phạm Hồng giật mình, cúi đầu suy nghĩ một lát, đột nhiên thốt ra một tiếng cười lạnh lùng rồi nói :

- Các hạ đến đây chỉ có một mình, còn ta, ngoài ta ra, lại có thêm bảy mãnh hổ. Xét tình hình như vậy, chưa biết chừng ta chẳng cần gia nhập Câu Hồn bang mà vẫn hưởng thụ vật đó một mình!

Câu Hồn bang chủ bật cười khanh khách nói :

- Ta đã đoán biết thế nào bằng hữu cũng nói câu đó. Bằng hữu muốn thử một phen cũng được, không hại gì. Bao giờ bằng hữu ý đầu tâm phục, gia nhập bản bang cũng không muộn.

Đôi mắt của Phạm Hồng vụt tia ra những tia sáng loáng, hắn nhìn Câu Hồn bang chủ chăm chăm một lúc lâu. Từ trước đến nay, mỗi khi giao đấu với một địch thủ nào, Hồ Ma Phạm Hồng có lệ là nếu người đã ra tay thì hổ đứng im, trái lại hổ xông ra thì người đứng im bất động. Tuyệt nhiên không bao giờ cả người cả thú tấn công địch thủ.

Đó là vì Phạm Hồng hết sức tự phụ, cho rằng chỉ cần hắn hay hổ ra tay cũng đủ đánh bại được đối phương rồi, chớ không khi nào cả người và vật phải xuất lực cùng một lúc.

Song le lúc này hắn biết rằng mấy năm gần đây Câu Hồn bang chủ đã tạo nên một uy danh ghê gớm trong võ lâm, tất nhiên Câu Hồn bang chủ không phải là người thường, có thể nói đó là một nhân vật xuất chúng, đệ nhất cao thủ.

Vì vậy Phạm Hồng ngần ngại, không muốn giữ đúng quy củ. Song hắn cũng muốn tìm hiểu võ công của đối phương ra sao, nên hắn này ý nghĩ thả cho bảy con hổ xông ra trước đối địch để nhận định xem tài nghệ của Câu Hồn bang chủ cao đến mức nào.

Chủ ý đã định, Hồ Ma Phạm Hồng liền lùi lại mấy bước, Câu Hồn bang chủ như đã đoán được ý nghĩ của hắn, không chờ hắn mở mồm tuyên bố, đã nói luôn :

- Bằng hữu họ Phạm muốn ta đấu trước với bảy con mãnh hổ này, đàn hổ của bằng hữu tất sẽ bị tiêu diệt, vì một khi ta đã ra tay, ta tuyệt không có thể dung tình nhần nhượng.

Phạm Hồng gật đầu :

- Đúng thế.

Câu Hồn bang chủ lại nói :

- Có điều cần phải phân minh trước là ta đấu với bảy con mãnh hổ này, đàn hổ của bằng hữu tất sẽ bị tiêu diệt, vì một khi ta đã ra tay, ta tuyệt không có thể dung tình nhần nhượng.

Hồ Ma Phạm Hồng thấy Câu Hồn bang chủ nói như vậy, trong lòng đã thấy tức, nghĩ thầm :

- “Người muốn đánh bảy hắc hổ của ta, tưởng dễ dàng lắm sao? Được lắm, hôm nay ta sẽ cho người biết mùi, để từ nay người hết khoác lác”.

Phạm Hồng nghĩ đoạn, gật đầu cười nhạt.

- Nếu các hạ có được bản lĩnh như vậy thì xin cứ thẳng tay.

Phạm Hồng nói dứt lời, thân hình di động lùi lại mấy bước, hai tay hấn vỗ vào nhau phát ra một tiếng “bốp” vang dội.

Đó là hiệu lệnh cho hồ xung chiến.

Bảy con hắc hổ từ trước đến giờ vẫn nằm phục, trên mặt đất, lúc này vừa nghe thấy hiệu lệnh của chủ, lập tức đứng cả lên, mùi xú uế của chúng xông lên nồng nặc.

Như đã quen với các trận đấu, bảy con hồ làm lùi tán ngay ra thành một vòng tròn, vây Câu Hồn bang chủ vào giữa. Phạm Hồng thấy bảy con hồ đã bao vây đối phương, hấn liền lùi bước nữa, lùi khá xa, đoạn hai tay hấn lại đập vào nhau làm hiệu “bốp, bốp, bốp” ba tiếng phát ra.

Lập tức có ba con mãnh hồ rống lên như truyền lại hiệu lệnh cho nhau. Rồi bảy bóng hồ đen ngòm, với mười bốn cặp mắt sáng xanh lè như điện quang, nhắt tề chồm vào Câu Hồn bang chủ tấn công.

Hồ Ma Phạm Hồng nuôi bảy con hồ đen này từ lúc chúng còn nhỏ, hấn đã mất công huấn luyện cho đàn hồ hết sức thuần phục, và cũng hết sức hung ác. Người nào bị bảy con hồ này cùng tấn công một lượt thì dù võ công cao cường đến đâu cũng bị thất bại, vì một người không thể nào đề phòng được cả bảy mặt một lúc và chỉ sợ ý một mặt cũng đủ đề móng hồ xé xác ra rồi.

Bảy con hồ đã tập luyện thành một lối tấn công đặc dị. Một khi tấn công thì cả bảy con cùng tấn công, một khi thoái thì con cùng thoái, động tác của chúng rất ăn khớp với nhau. Thành thử trong mấy năm gần đây, không biết bao nhân vật võ lâm phải táng mạng dưới móng vuốt của bảy con hắc hổ này.

Lại nói bảy con hồ theo hiệu lệnh của Hồ Ma Phạm Hồng, nhắt tề nhảy tới tấn công Câu Hồn bang chủ, khí thế dũng mãnh vô cùng khiến Kim Ngang Tiêu và Kỳ Vân trông thấy cũng kinh tâm động phách.

Nhưng Câu Hồn bang chủ vừa thấy bảy con hồ nhảy tới vỗ, hấn liền rú lên một tiếng thánh thót, nhanh như chớp thân hình hấn bay vọt lên cao như một cái pháo thăng thiên. Thân pháp của Câu Hồn bang chủ rất đẹp. Hấn phi thân bay vọt lên cao chân hấn bốc lên khỏi mặt đất có tới trên hai trượng, bảy con hồ nhảy tới, tức thì vỗ vào không khí.

Thân hình của Câu Hồn bang chủ vun vút như một bóng ma bay trong không khí. Sau khi nhảy tránh thế công của bảy con hồ, Câu Hồn bang chủ liền trầm mình xuống ngay, tốc độ cũng mau vô kể. Trong lúc hấn phi thân lên cao, rồi chao mình hạ xuống như chớp nhoáng đó, hai tay của Câu Hồn bang chủ đã đánh ra hai chưởng.

“Bộp, bộp” hai tiếng, rõ rệt là tiếng xương sọ bị bể nát, thì ra hai chưởng của Câu Hồn bang chủ đã đâm trúng đầu hai con hắc hổ. Hai con hồ bị trúng đòn rống lên một tiếng thê thảm, tưởng đến rung chuyển cả rừng núi, rồi hai bóng hồ đen bay vọt ra, gục xuống đất chết ngay lập tức.

Phạm Hồng đứng bên quan sát, thấy Câu Hồn bang chủ vừa ra tay có một chiêu đầu, đã đâm chết hai hắc hổ của mình, trong lòng hấn không khỏi kinh hãi vô cùng.

Phạm Hồng mò côi cha mẹ từ thuở mới lọt lòng nhờ sữa hồ mà sống, nên có thần lực hơn người. Hơn nữa, từ thuở ấu thời Phạm Hồng đã sống giữa đàn hồ, nên đối với loài hồ Phạm Hồng không khỏi có chút tình gần như đồng loại. Riêng đối với bảy con hồ đen này thì Phạm Hồng hết sức yêu chuộng, hàng ngày quần quít bên chúng, như mẹ trông con.

Lúc này thấy chi trong chớp mắt đã bị mất hai con hồ, Phạm Hồng vừa kinh hãi, vừa tức giận, hai tay liên tiếp vỗ vào nhau, ra lệnh cho đàn hồ thoái lui.

Song le, năm con hồ còn lại thấy đồng loại bị địch nhân đã thương như cuồng dại, ngay cả chủ nhân ra lệnh chúng cũng không nghe. Những tiếng gầm rống ghê gợn vang lên, năm con hồ nhe nanh múa vuốt hung tợn điên cuồng, cùng nhảy cả tới định chụp lên người Câu Hồn bang chủ.

Thân hình Câu Hồn bang chủ di động phiêu hất, nhanh như luồng khói, len lỏi vượt ra ngoài vòng vây của năm con hồ. Câu Hồn bang chủ vừa vượt ra ngoài, tay hấn đã quờ lại phía sau, nắm đứng vào đuôi một con hồ.

Đột nhiên, Câu Hồn bang chủ nghiêng mình vận sức, người xoay đi như chong chóng, tay nắm đuôi hồ lẳng thật mạnh.

“Bịch” một tiếng vang dậy, cả thân hình con hồ to lớn nặng nề đập vào sườn núi đá hết sức dữ dội. Sức đập đó mạnh đến thế nào, con mãnh thú hung dữ lập tức bị gãy xương đứt gân, máu tươi tóe ra linh láng, bắn vọt tứ bề, nằm gục xuống chết tươi.

Trông con mãnh hồ đó lúc này không còn hình dạng một con vật nữa, mà chỉ là một đồng thịt với máu tươi đỏ lôm.

Phạm Hồng thấy tình thế quá nguy, nếu cứ tiếp tục nữa, tất cả bảy con hồ đều bị chết hết.

Hấn vội nhảy vọt đến, hai tay giang ra, đoạn hấn rú lên một tiếng, hai tay nắm lấy hai gáy hai con hồ còn sống, dìm xuống cho đầu hai con mãnh thú chui xuống đất.

Hai con mãnh hồ gầm rống kinh hồn, nhưng ngay lúc đó Phạm Hồng đã vung tay ném hai con hồ đó ra xa. Hai con hồ lăn trên mặt đất mấy vòng, rồi

nằm gục xuống gầm gừ, không dám xông lên nữa.

Trong lúc Phạm Hồng ném hai con hổ ra xa như vậy thì đồng thời hai chân hắc cũng lần lượt phi ra, đá hai con hổ nữa bắn ra ngoài xa đến ba bốn trượng. Sau khi ngăn cản được bốn con hổ rồi, Phạm Hồng mới dùng tay thân hình đứng im lại, cất tiếng từ từ nói :

- Quả nhiên, thân thủ của các hạ quá giỏi.

Tuy Phạm Hồng nói như vậy nhưng trong lòng hắc hết sức đau xót vì ba con hổ bị Câu Hồn bang chủ đâm chết.

Mất Phạm Hồng lừ lừ nhìn Câu Hồn bang chủ, hơi giận bốc lên ngùn ngụt.

Câu Hồn bang chủ khua tay phục Phạm Hồng

Câu Hồn bang chủ cất tiếng the thé :

- Mấy trò nhỏ mọn đó có đáng kể chi!

Phạm Hồng lớn tiếng :

- Các hạ muốn ta tâm phục khẩu phục, tất phải chỉ giáo cho vài chiêu mới xong.

Câu Hồn bang chủ thân nhiên đáp :

- Chính ta cũng có ý như thế. Nào mời bằng hữu ra tay.

Hổ Ma Phạm Hồng võ công rất cao, và toàn bộ võ công của Phạm Hồng là do thân pháp của loài hổ tạo thành, bởi vậy các chiêu võ của Phạm Hồng hoàn toàn khác hẳn võ học của các môn phái thời đó.

Mỗi chiêu, mỗi thức của Phạm Hồng đều chiếu theo các tác động của loài hổ luyện thành. Câu Hồn bang chủ nói chưa dứt lời, đã thấy thân hình Phạm Hồng trầm xuống như người lùn, toàn thân hắc phát ra những tiếng “lách cách” do xương cốt vận chuyển, rồi mười ngón tay xòe ra như vuốt cộp, thân hình Phạm Hồng nhảy chồm tới vồ vào người Câu Hồn bang chủ, mười ngón tay xoe xoe đánh vào không khí nghe rợn người.

Câu Hồn bang chủ chờ cho mười đầu ngón tay của Phạm Hồng vồ gần tới người hắc, đột nhiên hắc xoay người, lách qua thân hình Phạm Hồng, xuyên về phía sau. Trong lúc người Câu Hồn bang chủ luồn qua cạnh người Phạm Hồng chur vậy hắc đã đánh ra một chưởng, vô thanh vô tức, nhắm đúng vào ngực Phạm Hồng tấn công.

Phạm Hồng biến chiêu thật mau lẹ vô cùng. Sau khi vồ không trúng, hai tay Phạm Hồng lập tức trao trở lại, tay trái vồ vào không khí, nhưng tay mặt muốn nhắm và cổ tay Câu Hồn bang chủ, định nắm chặt lấy.

Câu Hồn bang chủ cười the thé nói :

- Khá lắm đó.

Tay Câu Hồn bang chủ đang đánh ra thành chưởng, vừa thốt ra câu nói, đột nhiên cánh tay Câu Hồn bang chủ rút lại, biến quyền thành trảo, năm ngón tay xòe ra. Nhưng Câu Hồn bang chủ không vồ vào người Phạm Hồng. Trái lại năm ngón tay của Câu Hồn bang chủ đón lấy năm ngón tay của Phạm Hồng đang xòe ra định vồ vào cổ tay hắc. Năm ngón tay của Câu Hồn bang chủ rất chuẩn đích, đón đúng vào năm ngón tay của Phạm Hồng.

Trong chớp mắt, mười đầu ngón tay của hai đấu thủ, cùng một thế trảo, đã chọi phải nhau. Chợt nghe Phạm Hồng rú lên một tiếng quái gở, rung chuyển cả sơn cốc, thân hình Phạm Hồng loạng choạng văng lên hai bước như muốn ngã, rồi mới gắng gượng xoay mình lại được.

Câu Hồn bang chủ buông ra một chuỗi cười dài, rồi cất hàm hỏi :

- Thế nào?

Nét mặt của Phạm Hồng lúc đó lộ ra một vẻ kinh dị không thể nào tả được. Nguyên vừa rồi, năm đầu ngón tay của Phạm Hồng chọi vào năm đầu ngón tay của Câu Hồn bang chủ, chính lúc đó Phạm Hồng đã định vận hết kinh lực vào năm đầu ngón tay của mình, hầu đẩy cho đối phương phải lùi lại.

Ai ngờ giữa lúc ấy, Phạm Hồng chợt cảm thấy một luồng khí lạnh ghê gớm xâm nhập vào năm ngón tay hắc, làm cánh tay hắc bỗng lạnh buốt xương cốt như hóa thành băng giá, hắc chưa bao giờ gặp phải một tình cảnh quái gở đến như vậy. Phạm Hồng thấy kinh lực của mình bị tiêu tan mất hết, đồng thời hắc đang vận sức đẩy mạnh lên, nên không kềm hãm được, phải loạng choạng hai bước mới dừng lại được rồi quay người trở lại.

Thấy Câu Hồn bang chủ buông ra hai tiếng “Thế nào?” Phạm Hồng lặng người đi một lúc rồi mới hỏi lại.

- Người vừa xử miếng đó là công phu gì vậy?

Câu Hồn bang chủ lại cười dài đáp :

- Võ công của ta bao gồm hết võ công của bảy môn phái, lại thêm những môn thần công tuyệt đỉnh đã thất truyền từ lâu trong võ lâm. Môn thần công

vừa rồi của ta chỉ là một trong các môn võ công đó. Nếu ngươi gia nhập bản bang, lại biết dùng lễ đệ tử đối với ta, ta sẽ để ý xem hành động của ngươi như thế nào, tự nhiên rồi ta sẽ dần dần truyền thụ các môn tuyệt đỉnh công phu cho ngươi. Bây giờ, ngươi chớ có hỏi nhiều vô ích.

Câu Hồn bang chủ nói mấy câu đó, quả lúc đầu cũng thấu đến lòng ruột của Phạm Hồng, làm hắn kích vô cùng. Nhưng đến đoạn sau, Câu Hồn bang chủ lại bảo hắn phải lấy lễ đệ tử tức là phải coi Câu Hồn bang chủ là sư phụ, trong lòng Phạm Hồng không khỏi cảm giận đến cực điểm.

Nên nhớ Hồ Ma Phạm Hồng từ nhỏ sống chung với mãnh thú, bè bạn toàn là một loài hổ, nên tâm tính hắn cũng cuồng bạo hung ác chẳng kém gì mãnh hổ. Hơn nữa hắn là người nên trí óc minh mẫn hơn loài hổ, giữa đám hổ hắn là vua, nên đã từ nhỏ sinh ra tính tự cao tự đại ghê gớm.

Sau này lớn lên, hắn luyện thành võ công hết sức cao cường, nội trong các nhân vật võ lâm, bất cứ ai nghe đến tên hắn đã có ý kinh hoàng, từ trước đến nay không một ai dám gây sự chọc giận hắn.

Vậy mà hôm nay Câu Hồn bang chủ ngạo mạn, đòi hắn phải lấy lễ đệ tử bái mình làm sư phụ. Thật quả suốt trong đời hắn, hắn chưa bao giờ thấy ai dám nói với hắn như vậy.

Hoi giận bốc lên ngàn ngút, Phạm Hồng đã trở lại thú tính của loài hổ. Hắn rú lên một tiếng kinh hồn, nhảy vào Câu Hồn bang chủ tấn công. Thế nhảy của Hồ Ma Phạm Hồng hết sức dũng mãnh, lại thêm cùng lúc đó, bốn con hắc hổ nằm phục ở xa cất tiếng gầm rống để trợ uy cho chủ, nghe thật kinh hồn bạt vía.

Thân hình của Câu Hồn bang chủ trầm xuống như một người lùn. Hắn không chờ Phạm Hồng nhảy tới, hai tay vung lên tạo thành hai luồng kinh phong, đẩy mạnh về phía trước. Phạm Hồng nhảy đến lưng chừng chợt thấy hai luồng kinh phong mãnh liệt ghé gớm xông đến. Hắn không thể nào gượng được, thân hình đành phải né sang một bên để tránh.

Phạm Hồng nhảy đến chỗ Câu Hồn bang chủ là đã xuất hết toàn lực vào thế nhảy đó.

Nay bất ngờ hắn phải né tránh sang một bên, thành thử thân pháp phải mất chuẩn đích, quả đã văng tới trượt qua bên cạnh Câu Hồn bang chủ, đập ngay phải một khối đá lớn ở phía sau đôi phương một chút. Hồ Ma Phạm Hồng lúc này đã tới độ giận dữ điên cuồng, hai mắt hắn phát ra những tia như tia lửa. Hắn bị đập người vào tảng đá nên lại càng cáu giận, tưởng như muốn trút hết nỗi uất hận lên tảng đá to lớn đó.

Hai tay Phạm Hồng dang ra, nhanh như cắt, hắn vồ lấy khối đá, mười đầu ngón tay như mười móc sắt cào vào khối đá. Tiếng đá bể vỡ phát ra âm ầm, bụi đá bay tứ tung, trên khối đá đã thấy mười vết sâu hoắm và dài thông, do mười ngón tay của Phạm Hồng cào phải.

Song do trong lúc Phạm Hồng điên cuồng cào cào vào khối đá thì Câu Hồn bang chủ thân hình nhẹ nhàng phiêu hốt đã nhảy tới sau lưng Phạm Hồng. Bàn tay Câu Hồn bang chủ đột nhiên khoa lên, thủ pháp mau lẹ vô kể, nhẹ nhàng vồ vào vai Phạm Hồng ba cái. Phạm Hồng đứng ngây người ra không thốt được một lời nào.

Câu Hồn bang chủ lạnh lùng nói :

- Nếu vừa rồi ta dùng kinh lực, đánh vào yếu huyệt ở sau lưng ngươi, lúc này liệu ngươi có sống được không?

Nghe mấy lời đó, Hồ Ma Phạm Hồng lộ nét mặt cực kỳ kinh hoàng. Hắn sững sờ một lúc rồi mới nói :

- Ngươi... ngươi là ai vậy?

Câu Hồn bang chủ lớn tiếng đáp :

- Ngươi hỏi như vậy là phạm vào điều đại kỵ của bản Bang chủ. Xét ngươi lần đầu vô tình phạm lỗi, ta có thể tha tội cho ngươi được. Nhưng lần sau, nếu ngươi tái phạm, tất sẽ khó lòng tránh khỏi trừng phạt.

Phạm Hồng gầm lên một tiếng dữ dội, đột nhiên thân hình chuyển động, bốn con hắc hổ cũng chồm lên, nhảy vọt đi. Cả người lẫn vật đều chạy đi nhanh như chớp.

Nguyên Hồ Ma Phạm Hồng biết đối thủ võ công quá cao, tự lượng sức không thể địch được nên hắn ra hiệu cho đám hổ rồi đột nhiên bỏ chạy. Định chạy thoát thân nên thân pháp Phạm Hồng mau lẹ hết sức, không ngờ Câu Hồn bang chủ lại còn mau hơn hắn.

Phạm Hồng và bốn con hổ vừa băng mình đi được vài trượng Câu Hồn bang chủ đã rú lên một tiếng thánh thót, thân hình hắn không biết di động cách nào mà nhanh như biến, trong chớp mắt hắn đã đứng chắn ngay trước mặt Phạm Hồng.

Vừa nhảy tới chặn đường, Câu Hồn bang chủ đã vung hai cánh tay, phát ra một luồng kinh lực mạnh như di sơn đảo hải, đánh bật bốn con hắc hổ trở lại, không cho chúng chạy đi nữa.

Hồ Ma Phạm Hồng không chậm trễ cũng rú lên một tiếng, vận hết kinh lực vào cánh tay, tấn công đối thủ ở trước mặt một đòn tối mãnh liệt để tìm đường thoát thân.

Câu Hồn bang chủ không né tránh, đưa chưởng lên nghênh đỡ “Bùng” một tiếng, hai chưởng giao nhau. Thân hình cao lớn Phạm Hồng bỗng nhiên rung chuyển, hắn chỉ kịp kêu lên một tiếng cảm hận, thân hình ngã ngối xuống đất.

Câu Hồn bang chủ nhảy vọt tới, và trong lúc Phạm Hồng chưa đứng lên được, tay Câu Hồn bang chủ đã vung ra đặt vào đúng đỉnh đầu của Phạm Hồng.

Câu Hồn bang chủ quát lớn :

- Thế nào?

Hồ Ma Phạm Hồng biến hấn sát mặt, toàn thân võ công của hấn lúc này cũng vô ích, vì đối phương đã đặt tay lên đỉnh sọ của hấn chỉ đánh xuống một đòn hấn cũng tan sọ mà chết.

Bởi vậy Hồ Ma Phạm Hồng đành chịu khuất phục, ngồi im không dám động đậy.

Câu Hồn bang chủ lại nói :

- Lúc này tính mạng ngươi do chính ngươi định đoạt. Ngươi sống hay chết là do một lời nói của ngươi mà thôi.

Hồ Ma Phạm Hồng lớn tiếng :

- Phạm mỗ đây có phải là người sợ chết không?

Câu Hồn bang chủ cười :

- Ngươi chớ quên vật ta vừa cho ngươi coi khi nãy.

Phạm Hồng giật mình sững sờ, Câu Hồn bang chủ lại nói :

- Võ công của ngươi tuy không bằng ta, nhưng trong số các cao thủ trong bản bang cũng không có mấy người được bản lãnh cao cường như ngươi. Xét ra như vậy, địa vị của ngươi trong bang tất phải hết sức cao.

Phạm Hồng ngẫm nghĩ một lát, đột nhiên hấn gật đầu :

- Thôi được!

Phạm Hồng vừa thốt ra hai tiếng đó, Câu Hồn bang chủ đã rút tay lại, đoạn lui về sau mấy bước.

Kim Ngang Tiêu và Kỳ Vân thấy tình thế như vậy, bất giác hồi hộp vô cùng, trông ngực đập loạn trong lồng ngực. Bởi vì hai người biết rằng từ đây Câu Hồn bang lại có thêm một cao thủ tuyệt đỉnh, cao thủ đó chính là Hồ Ma Phạm Hồng, một trong mười sáu đại cao thủ nức tiếng trong võ lâm đương thời.

Phạm Hồng tung mình nhảy vọt lên, đứng trước mặt Câu Hồn bang chủ. Câu Hồn bang chủ liền nói :

- Nửa năm nữa, vào ngày mười hai tháng chạp, trên ngọn Giác Vân phong, núi Thanh Thành, sẽ có buổi chính thức nhập bang. Lúc đó sẽ có nhiều người khác, chớ không phải chỉ có một mình ngươi, ngươi khá chuẩn bị đến đúng ngày.

Phạm Hồng gật đầu :

- Được, tại hạ biết rồi.

Nơi ẩn núp bị lộ

Giữa lúc ấy, đột nhiên Câu Hồn bang chủ ngừng đầu lên hỏi :

- Hai người cùng theo ngươi đến đây là những người như thế nào vậy?

Vừa nói, Câu Hồn bang chủ vừa nhìn về phía khối đá có Kim Ngang Tiêu và Kỳ Vân nghe thấy Câu Hồn bang chủ bảo Phạm Hồng: “Đến ngày mười hai tháng chạp, tại ngọn Giác Vân phong trên núi Thanh Thành” chính là nơi cư trú của Dã Hồn Đồn Độc Hạc và cũng là nơi mà hai người định đi đến bây giờ.

Trong thiên hạ trời đất này có biết bao danh lam thắng cảnh núi to sông lớn vậy mà Câu Hồn bang chủ không chọn, lại chọn ngọn Giác Vân phong trên núi Thanh Thành làm nơi cử hành lễ nhập bang cho một nhân vật võ lâm cao thủ như Hồ Ma Phạm Hồng, tất nhiên việc này phải có nguyên nhân gì đây.

Chẳng lẽ biết bao huynh hùng trong thiên hạ đều là bộ hạ của Câu Hồn bang chủ? Chẳng lẽ Dã Hồn Đồn Độc Hạc cũng vậy hay sao? Chính lúc hai người đang lo lắng như vậy thì Câu Hồn bang chủ đưa ra một câu hỏi như trên, thử hỏi hai người làm sao không bay hồn bạt vía, kinh hãi tưởng đến chết đứng ngay được. Thật là tiếng sét đánh ngang đầu, thì ra cặp mắt ghê gớm của Câu Hồn bang chủ đã phát giác chỗ hai người ẩn nấp từ bao giờ.

Nghe Câu Hồn bang chủ hỏi như vậy Hồ Ma Phạm Hồng lộ sắc mặt hết sức kinh dị vội hỏi lại :

- Ta đem theo hai người đến hồi nào? Đâu có!

Trong lúc Câu Hồn bang chủ nói, cặp mắt long lánh sáng quắc của hấn luôn luôn nhìn về phía tảng đá có Kim Ngang Tiêu và Kỳ Vân ẩn nấp.

Thấy Phạm Hồng hỏi lại vội vẻ ngạc nhiên, Câu Hồn bang chủ vẫn không rời tảng đá, cặp mắt đột nhiên lóe ra những tia ghê gớm, hấn buông ra một

chuối cười rùng rợn, lạnh như băng giá, đoạn dần mạnh từng lời, hần lạnh lạnh nói :

- To gan thật! Hai người chưa ra còn đợi đến bao giờ?

Phạm Hồng vội hỏi :

- Bang chủ, chẳng lẽ quanh đây có kẻ ẩn nấp rình mò?

Câu Hồn bang chủ cười gằn :

- Dĩ nhiên có kẻ rình rập. Người chưa nhận thấy hay sao?

Hồ Ma Phạm Hồng bất giác đỏ mặt. Vừa rồi tuy Phạm Hồng bị thất bại về tay Câu Hồn bang chủ, nhưng trong lòng hần vẫn có điểm bất phục.

Đến lúc này, rõ ràng là hần chẳng thấy gì hết, vậy mà Câu Hồn bang chủ đã phát giác có hai kẻ ẩn nấp, hần phải nhìn nhận võ công của Câu Hồn bang chủ còn cao hơn hần nhiều.

Đỏ mặt vì xấu hổ đã lộ xuất sự non kém của mình Phạm Hồng gầm lên một tiếng tay vung ra làm hiệu. Tay Phạm Hồng vừa đưa lên hai con hắc hổ vọt nhảy như một lần chớp, chồm đến chỗ tảng đá lớn, Kim Ngang Tiêu và Kỳ Vân thấy Câu Hồn bang chủ đã phát giác hành tung của mình, trong khoảnh khắc hai người kinh hãi đến tê liệt cả tay chân, trông ngực đập mạnh hơn trống làng, không biết làm thế nào bây giờ.

Hai người thừa biết rằng chẳng phải nói đến Câu Hồn bang chủ là tay võ công tuyệt đỉnh, không thể nào là địch thủ của hần, mà chỉ riêng một mình Hồ Ma Phạm Hồng cũng đủ khó lòng đối phó được rồi. Không đối địch được mà chạy cũng không xong, vì chỉ chạy được vài trượng là bị hai tên ma đầu tóm cổ lại rồi.

Trong lúc quần bách tuyệt vọng, hai người đưa mắt nhìn nhau trong tâm đã chuẩn bị, định búng nhảy ra, không phải để đối địch mà để chửi mắng cho Câu Hồn bang chủ và Hồ Ma Phạm Hồng một trận kịch liệt, rồi sau đó chịu chết cũng cam tâm.

Nhưng hai người chưa kịp nhảy ra thì hai con hắc hổ đã chồm tới, Kim Ngang Tiêu và Kỳ Vân quát lên một tiếng kinh hoàng, vội kéo tay Kỳ Vân nhảy lui về phía sau hơn một trượng.

Song le, thân pháp của hai con hổ hết sức linh diệu: Hai người vừa nhảy lui, hai con hổ đã nhảy tới khối đá lớn, lập tức mượn đà nhảy theo luôn, thân hình của chúng tạo thành một kinh phong thổi tới ào ào. Trong lúc nguy cấp, chỉ thoáng một giây ngắn ngủi. Kim Ngang Tiêu cũng có thể nhìn thấy Câu Hồn bang chủ và Phạm Hồng đứng ở chỗ cũ, khoanh tay nhìn, thân hình bất động, như thể chúng cho rằng hai con hắc hổ cũng thừa đủ sức để giải quyết vấn đề.

Kim Ngang Tiêu trầm người xuống như một người lùn, mười ngón tay chàng xòe ra như mười cái móc, thừa thế hai con hổ đang đà nhảy tới, chàng đưa tay lên định nhắm thẳng mắt một con, móc mắt nó.

Còn Kỳ Vân đứng yên, định chờ con hổ phi tới gần là nàng sẽ nhanh nhẹn tránh tạt về một bên. Hai con hắc hổ đã được Phạm Hồng huấn luyện thuần thục, sức của chúng lại mạnh không thể tưởng tượng. Kim Ngang Tiêu và Kỳ Vân lúc này tuy một người chuẩn bị tấn công, một người sẵn sàng né tránh, song đã lâm vào tình thế rất nguy hiểm.

Dưới ánh trăng bạc, hai bóng con mãnh thú to lớn đang chồm tới, tưởng như trong chớp mắt thân hình của chúng sẽ đè ập lấy hai thanh niên nam nữ nhỏ nhắn và sẽ nuốt chửng họ.

Đột nhiên giữa lúc hai con hắc hổ sắp phi tới đích, thân hình của chúng lách sang một bên, cả hai con đều rống lên một tiếng quái gở, đồng thời cả hai bị bắn ra ngoài như có sức mạnh ghê gớm đẩy chúng.

Hai con thú bị văng ra ngoài, khiến Kim Ngang Tiêu và Kỳ Vân giật mình kinh dị. Hai người vội nhảy lui, mắt nhìn hai con hổ, thấy chúng bị lẩn trên mặt đất mấy vòng, rồi từ từ dừng lại nằm im không nhúc nhích. Rõ rệt là chúng đã hết sống.

Kim Ngang Tiêu và Kỳ Vân đã trải qua biết bao việc quái gở, nhưng lúc này thấy hai con hổ nhảy vào mình, sắp tới nơi bỗng chúng bị bắn văng ra ngoài nằm chết, thì thật hai người không thể nào tưởng tượng, y hệt như một chuyện mê ngủ. Trong lúc hai người còn ngây ra vì kinh ngạc thì Hồ Ma Phạm Hồng đã rú lên một tiếng hết sức quái gở, thân hình hần như một luồng khói bay vọt tới chỗ hai người.

Thế nhảy của Phạm Hồng nhanh như chớp nhoáng, hần vừa nhảy lại vừa rú lên ghê rợn khiến ai nghe thấy cũng phải kinh tâm động phách. Kim Ngang Tiêu và Kỳ Vân hoảng hốt vội nhảy tránh sang hai bên, Phạm Hồng nhảy đến còn cách hai người độ sáu bảy xích hai người đã cảm thấy một luồng kinh phong dữ dội đập vào mặt.

Hai người lúc này không còn hy vọng tìm cách đào tẩu, vì biết dù chạy cũng không thoát. Bởi vậy cả hai xuống tấn thấp, rồi vận hết sức đánh ra mỗi người một chưởng thật mạnh.

Công lực của Phạm Hồng vốn có tính chất kỳ dị đặc biệt, khác hẳn người thường. Đà nhảy của hần vọt tới cùng với thân hình của hần đã tạo thành một sức mạnh ghê gớm. Kim Ngang Tiêu và Kỳ Vân nếu không đánh ra một chiêu thì họa may còn có thể gắng gượng đứng vững được, nhưng vì mỗi người đánh ra một chưởng nên đột nhiên một sức phản ứng phát ra, gây thành một sức mạnh đẩy hai người lùi lại không sao cưỡng được, thì thốt nhiên một tiếng “bùng” dữ dội phát ra.

Chính lúc ấy, một đám mây đen từ đâu kéo đến che khuất mặt trăng, nên ánh sáng trắng mờ tối. Nghe thấy “bùng” một tiếng kinh khủng như vậy, Kim Ngang Tiêu và Kỳ Vân vội chú ý nhìn kỹ, thấy một vật gì lớn, hình tròn và đen ngòm, đang phóng vào người Phạm Hồng ngược với chiều hắn nhảy tới.

Vì trời tối sầm lại nên hai người không trông rõ vật đó là vật gì chỉ thấy luồng gió cực mạnh do sức bay của vật đó phát ra, nên hai người đoán đó là một vật rất nặng.

Phạm Hồng đang nhảy vọt tới, hắn chưa phát chiêu mà đã làm hai người bắn lùi trở lại bảy tám trượng, nên hắn biết ngay rằng hai người trước mặt hắn, võ công hết sức tầm thường.

Hắn liền thi triển môn công phu độc đáo của hắn gọi là Hồ Trảo Công, định bụng chỉ một cái vỗ là hai kẻ đó chết ngay tức khắc. Nhưng chính giữa lúc ấy thì tiếng “bùng” phát ra dữ dội, Phạm Hồng chợt thấy như thể có một bóng người từ phía trước nhảy bổ tới hắn.

Hồ Ma Phạm Hồng là một tay võ công thượng thặng, ứng biến thần tốc. Trong lúc bất ngờ, nhận thấy có kẻ địch tấn công hắn vội vung tay thành trảo, nhắm đúng hình tròn đen đó tấn công một đòn rất mạnh. Nguyên môn Hồ Trảo của Phạm Hồng có tất cả mười bảy thức, mỗi thức là một thể biến hóa tinh diệu.

Phạm Hồng xuất thủ nhanh như điện, hai tay hắn vừa vung ra đã vỗ trúng vật tròn và đen đang phóng tới. Song le, mười ngón tay của Phạm Hồng vừa đụng phải vật đó, hắn đã biết là nguy hiểm rồi. Thì ra vật tròn và đen đó chẳng phải là hình người nhảy đến tấn công hắn, mà chỉ là một khối đá lớn rất cứng.

Trong lúc Phạm Hồng xuất chiêu như vậy, chân hắn đã phải chậm lại một chút. Khối đá đó bay đến nhanh vô kể, nếu Phạm Hồng rút tay lại, tất nhiên khối đá sẽ bay đến đập trúng vào ngực hắn.

Thế bay của khối đá hết sức dũng mãnh, Hồ Ma Phạm Hồng võ công tuy cao, nhưng nếu bị cả khối đá đó bay tới đập phải người chắc hắn sẽ bị thương nặng chứ không chơi.

Vì thế dù nhận biết đó là khối đá Phạm Hồng bắt buộc phải tiếp tục xử xuất chiêu Song Quân Tề Hạng, hai tay đồng thời đánh thẳng vào khối đá.

Chỉ thấy mấy tiếng “cách, cách, cách” phát ra, mười ngón tay của Phạm Hồng xuyên vào đá cứng, làm đá vụn bay tứ tung. Song le cả khối đá đó rất nặng, theo đà bay tới, lại nặng thêm gấp bội, thân hình của Phạm Hồng bị đẩy lùi lại một bước, đồng thời xương cổ tay hắn cũng bị gãy.

Phạm Hồng vội rút tay lại, tung mình nhảy vọt lên không rống lên một tiếng quái dị. Khối đá lớn tuy bị Phạm Hồng vỗ trúng nhưng đà bay còn mạnh Phạm Hồng nhảy lên cao, nên khối đá lướt qua dưới chân hắn tiếp tục bay về phía sau mấy trượng nữa rồi mới rớt xuống.

Hồng bay vọt lên không, rồi trao người hạ xuống, chân chưa chạm đất, Phạm Hồng đã quát hỏi :

- Bang chủ! Ông làm thế là có ý thế nào?

Thì ra Phạm Hồng tưởng chính Câu Hồn bang chủ đã ném khối đá đó. Bởi vì Phạm Hồng nhận thấy khối đá nặng nhưng bay tới rất nhanh, hơn nữa hắn đã ra tay vỗ trúng khối đá mà chỉ làm khối đá bể vỡ một góc thôi chứ không thể cản được thế bay của khối đá. Xét ra như vậy, người ném khối đá tất phải có một công lực ghê hồn, và theo ý nghĩ của Phạm Hồng thì chỉ có Câu Hồn bang chủ mới có công lực thâm hậu như vậy.

Không ngờ Phạm Hồng vừa nói dứt lời, Câu Hồn bang chủ đã cất giọng lạnh lạnh quát bảo :

- Mau đuổi theo chúng. Địch có ba người!

Phạm Hồng kinh ngạc đứng ngây người ra. Hắn không ngờ rằng hắn đã nhầm. Kẻ ném khối đá tấn công hắn không phải là Câu Hồn bang chủ mà là địch nhân bí mật. Và tất cả có những ba tên, vậy ngoài hai đứa nhỏ vừa rồi, còn có một tên nữa.

Trong lúc Phạm Hồng còn sững sờ thì thân hình Câu Hồn bang chủ đã như một luồng khói vọt đi, bay sát ngang người hắn, nhanh nhẹn tuyệt luân đuổi theo kẻ địch. Phạm Hồng gầm lên một tiếng, cũng phi thân chạy theo luôn.

Lúc đó bóng trăng bị che khuất, cả một vùng núi rừng tối đen, xung quanh lối một trượng chỉ còn có thể thấy lờ mờ, nên ngoài ra không thể trông rõ vật gì nữa. Và lại miền núi này rất hiểm trở, các mô đá lồi chồm khắp nơi, dù có địch nhân núp ở ngay đó cũng không thể nào trông thấy.

Phạm Hồng chạy đi được bốn năm trượng chợt thấy một bóng đen nhảy vọt lại. Phạm Hồng không còn thì giờ suy nghĩ, vội xuất thủ xử một chiêu Nga Hồ Quốc Dương, cánh tay tả vòng lại, tay mặt năm ngón tay xòe ra như vuốt hồ xoe xoe phóng ra vỗ về phía trước.

Nhưng bóng vừa nhảy tới nhanh vô kể, Phạm Hồng chưa vỗ tới, bóng đó đã né tránh sang một bên. Phạm Hồng định đánh ra một chiêu thứ hai, thì bóng đen đó trầm giọng quát :

- Ta đây!

Phạm Hồng nghe giọng nói biết là Câu Hồn bang chủ, liền thu tay về không đánh ra nữa đoạn, hỏi :

- Đã bắt được địch chưa?

Câu Hồn bang chủ chửi một tiếng tức bực, đáp :

- Nào có bắt được.

Phạm Hồng nói :

- Chúng nó có chạy lên trời cũng không thoát!

Nói dứt lời, hần ngửa cổ rống lên một tiếng rất dài. Tiếng gầm rống của Phạm Hồng giống hệt tiếng gầm của mãnh hổ, nhưng có lẽ còn mạnh mẽ hơn, tiếng đó vang dội đi rất xa, tựa hồ như rung chuyển cả rừng núi.

Chỉ trong chớp mắt, từ ba bốn bề văng lại một loạt những tiếng gầm rống của mãnh hổ, nghe kinh thiên động địa, hòa lẫn với tiếng rống của Phạm Hồng tạo nên một thứ âm thanh ghê rợn, khiến bất cứ ai cũng phải kinh tâm động phách.

Phạm Hồng gầm lên một tiếng liên hồi trong lúc lâu rồi ngưng tiếng. Tuy tiếng gầm của Phạm Hồng đã ngưng, tiếng hổ gầm ở các phương hướng vẫn tiếp tục, như thể có cả ngàn con hổ thi nhau gầm thét, vang cả một góc trời.

Phạm Hồng bật ra một chuỗi cười lạnh lùng, nói :

- Trong miền núi này có tất cả một trăm bảy mươi chín con mãnh hổ. Nghe tiếng hiệu lệnh của tại hạ, tất cả những con hổ đó đều ra khỏi hang của chúng để truy tầm địch nhân. Khứu giác của đoàn hổ rất tinh nhạy, bọn ba tên đó tưởng có thể lợi dụng đêm tối ẩn nấp, nhưng chúng quyết không thể nào thoát khỏi nanh vuốt đàn hổ của tại hạ. Chúng ta chỉ chờ lúc chúng bị hổ xé xác đến xem là vừa.

Câu Hồn bang chủ cười có vẻ thích thú nói :

- Phạm huynh có tài lạ như vậy, có thể giúp ích rất nhiều cho bản bang đó.

Phạm Hồng đáp :

- Kỹ thuật nhỏ mọn thì có gì đáng kể?

Trong lúc hai người nói chuyện thì tiếng hổ gầm ở ba bề bốn mặt đột nhiên biến chuyển như thể hướng về có một phía mà thôi. Thì ra tất cả các con hổ đã tập trung về một khu vực và khu vực đó tất nhiên có địch nhân ẩn nấp. Câu Hồn bang chủ và Phạm Hồng lập tức thi triển khinh công, nhắm về phía đó chạy đi như bay.

Hang quái vật

Lại nói về Kim Ngang Tiêu và Kỳ Vân trong lúc nguy cấp, bỗng thấy một khối tròn tròn to lớn và đen xì nhắm vào Phạm Hồng bay tới, khiến hai người sùng sốt ngay người ra. Nhưng đồng thời hai người cảm thấy sau gáy của mình có bàn tay ai cứng như thép nguội nắm phải. Thì ra có một người nào đã nhảy đến sau họ không một tiếng động, không một luồng gió thoảng, đến khi người đó gờ tay nắm lấy chỗ huyệt hiểm yếu ở sau gáy mình, hai người mới biết.

Kim Ngang Tiêu và Kỳ Vân kinh sợ thất thần, định há mồm kêu lên một tiếng kinh hoàng, song muốn kêu lên cũng không được. Hai người muốn vùng vẫy để thoát khỏi bàn tay người đó, nhưng bị nắm trúng nguyệt, hai người toàn thân mềm nhũn, không còn chút hơi sức nào nữa.

Lúc đầu hai người tưởng mình đã lọt vào tay Câu Hồn bang chủ nên vừa kinh vừa giận. Nhưng sau khi bị nắm vào gáy, hai người bỗng hoa mắt, đồng thời hai người nghe gió thổi vù vù. Thì ra hai người đã bị xách bổng lên rồi đem đi. Người xách Kim Ngang Tiêu và Kỳ Vân chạy đi như vậy, phải có tài nghệ kinh công trác tuyệt, bởi vì hai người cảm thấy mình bị đem đi với một tốc độ nhanh không thể tưởng tượng.

Trong chớp mắt, hai người đã bị đem đi xa đến mấy dặm. Đột nhiên hai người cảm thấy một sức mạnh ghê gớm ở phía sau ném mạnh hai người về phía trước. Kim Ngang Tiêu và Kỳ Vân kinh hoàng kêu lên một tiếng “Ồ?”, thân hình hai người đã lặn mạnh về phía trước, bắn đi như hai mũi tên, không sao có thể gượng lại được.

Cả hai bị bắn đi xa đến bảy, tám trượng rồi mới rơi bịch xuống đất. Tuy nhiên cách ném rất thân tình, hai người bị bắn đi như vậy mà lúc rơi xuống đất, không hề bị thương. Hai người vội nhảy vọt ngay lên, đứng nhìn quanh, thấy chu vi bốn bề tối đen như mực, không biết mình đang ở chốn nào?

Giữa lúc định đi quanh xem sao, hai người chợt nghe thấy một loạt bảy tám tiếng động rất mạnh, nện xuống đất nghe bịch, bịch, bịch như chày dã, từ khoảng cách xa lói sáu bảy trượng truyền lại. Hai người giật mình đứng im nghe ngóng, không đoán hiểu được đó là những tiếng gì, thì vừa lúc ấy những tiếng động im hẵn, xung quanh tứ bề yên tĩnh như cũ.

Nhưng im lặng chẳng được bao lâu, xung quanh núi gần đó phát ra những tiếng hổ rống vang dậy cả một góc trời. Đó chính là lúc Phạm Hồng ra lệnh cho tất cả những con hổ ở gần đó phải ra khỏi hang để truy tầm địch nhân.

Kỳ Vân mở mồm nói trước, bảo :

- Ngang Tiêu ca ca, người vừa rồi đem chúng ta đến đây là có ý gì vậy?

Kim Ngang Tiêu đáp :

- Tôi không rõ. Có lẽ người đó muốn cứu chúng ta.

Hai người thận trọng dò dẫm, bước sang bên cạnh mấy bước, để dò xem địa thế nơi mình đứng như thế nào. Nhưng vừa bước được mấy bước, thân hình hai người đã đụng phải một khối đá sừng sững như một bức tường. Hai người vội quay lại, bước về phía sau. Song lạ cũng chỉ đi được mấy bước là chạm phải tường đá.

Cả hai giật mình kinh hãi kêu lên :

- Đây là một cái hang. Chúng ta ở trong hang núi!

Kim Ngang Tiêu vội lấy đá lửa trong người ra đánh, rồi châm vào mỗi lửa cho cháy sáng. Hai người nhìn quanh một lượt, quả nhiên thấy đang đứng giữa một hang núi. Hang núi này nhỏ hẹp nhưng rất dài không biết chừng ăn sâu vào lòng núi cũng nên.

Một đầu là cửa hang, nhưng lúc này cửa hang đó có sáu, bảy khối đá lớn bị mất lối ra vào. Còn một đầu chỉ thấy tối đen thăm thẳm, không biết sâu đến đâu.

Kim Ngang Tiêu ngẩng nhìn một lúc, chợt chàng giật mình, vội tắt mỗi lửa trên tay, vì chính lúc ấy những tiếng hô gầm vang bên ngoài mỗi lúc một nghe gần hơn. Hơn nữa, tiếng hô gầm nghe rất kinh khủng, như thể có cả ngàn con hổ đang chạy về phía hang núi này để tìm mồi.

Hai người lắng tai nghe tiếng hô gầm một lúc, bỗng Kỳ Vân thất thanh kêu lên.

- Nguy rồi! Đàn hổ này do Phạm Hồng sai đến để tìm chỗ chúng ta ẩn nấp. Hắn với tên Câu Hồn bang chủ nhất định phải theo đàn hổ đến đây bây giờ.

Kim Ngang Tiêu vội chạy về phía cửa hang, ghé tai nghe ngóng. Tiếng hô gầm đã gần sát hang núi, hơn nữa nếu chú ý nghe chẳng có thể nhận thấy cả tiếng móng vuốt hồ cào vào đá sột soạt, rõ rệt là chúng đang trèo lên núi để tiến tới hang này.

Kim Ngang Tiêu vội nói :

- Vân muội muội, chúng ta không thể ra ngoài hang này nữa rồi.

Kỳ Vân nghiêng răng nói :

- Hang núi này trong có vẻ rất sâu không biết đi đến đâu? Tốt hơn hết chúng ta hãy theo đường hang này mà chạy, không biết chừng có đường thoát thân cũng nên.

Kim Ngang Tiêu ngẫm nghĩ chỉ còn có cách đó chứ không còn cách nào khác được nữa. Và lại lúc này tình thế cấp bách lắm rồi nếu không quyết định và hành động thật mau, sợ không thể thoát khỏi. Bởi vì mấy khối đá lớn chắn ngoài cửa hang tuy có thể ngăn chặn đàn hổ, nhưng chặn thế nào được Câu Hồn bang chủ và Hồ Ma Phạm Hồng là hai tay cao thủ vào bậc thượng đẳng của võ lâm.

Bởi thế, Kim Ngang Tiêu vội nói :

- Phải đó! Chúng ta chạy mau.

Hai người băng mình trong bóng tối, chạy liền về phía trong hang sâu. Kim Ngang Tiêu và Kỳ Vân, tuy võ công còn kém xa Câu Hồn bang chủ và Hồ Ma Phạm Hồng là hai tay tuyệt đỉnh cao thủ, nhưng hai người cũng là danh gia đệ tử, cho nên võ công cũng có căn bản khá tốt.

Hai người để khí kinh thân, băng mình đi chạy rất mau, trong chớp mắt đã chạy được hơn một dặm trong hang tối.

Hang tuy sâu, nhưng ở phía trong không giống bên ngoài.

Đường hang bên ngoài rộng, song càng vào trong hang càng thu hẹp lại. Chạy được hơn một dặm thì đến mấy khúc cong, và sau mấy chỗ ngoằn ngoèo đó, đường hang chật đến nỗi hai người không chạy ngang hàng được nữa, mà phải người trước người sau.

Lúc đó hai người đã chạy đến giữa lòng núi, nên không còn nghe thấy tiếng hô gầm ở bên ngoài nữa. Chợt Kỳ Vân chạy sau nắm lấy áo Kim Ngang Tiêu giật lại và nói :

- Ngang Tiêu ca ca, chúng ta hãy dừng lại một chút xem chỗ này như thế nào?

Kim Ngang Tiêu gật đầu, dừng bước. Chàng lấy đá lửa ra đánh, châm vào mỗi lúc nào cũng đem theo bên người. Khi ánh lửa cháy lên, hai người mới thấy ở giữa một đường hang sâu và hẹp, bề ngang không quá hai xích, hai bên là tường đá. Tuy nhiên hai bên tường đá rất nhẵn nhụi, nếu không trong đêm tối, hai người chạy vội, tất va chạm phải kẻ đá lởm chởm và bị thương. Hai người lưu ý nhìn về đường hang phía trước mặt, song từ đó trở đi đường hang lại có vẻ bắt đầu mở rộng dần ra.

Kim Ngang Tiêu vẫn cầm nguyên mỗi lửa cháy tiếng lên mấy bước. Quả nhiên đi được hơn mười trượng nữa, đường hang lại rộng. Nhìn về phía trước nữa, vẫn thấy thăm thẳm tối om, không nhìn rõ đường hang còn sâu đến bao nhiêu.

Kim Ngang Tiêu và Kỳ Vân thấy tình thế đó, trong lòng vừa kinh vừa mừng. Hai người kinh không phải là vì Câu Hồn bang chủ và Phạm Hồng có thể tìm đến chỗ này ngay bây giờ, mà vì thấy hang sâu quái dị, ăn sâu vào lòng núi, không biết chừng có thể xảy ra biến cố dị trạng bất ngờ.

Song le hai người mừng là vì hy vọng đường hang dài như thế này, rất có thể sẽ đưa đến một lối thoát ra ngoài đánh lạc hướng truy tầm của Câu Hồn bang chủ và Phạm Hồng. Hai người không có thì giờ suy nghĩ lâu dài lập tức tiếp tục tiến sâu vào phía trong nữa. Đi được trên một dặm nửa thì mỗi trên tay Kim Ngang Tiêu cháy hết, lửa tắt ngấm, xung quanh tối đen như mực.

Kỳ Vân định cho tay vào bọc trước ngực, lấy môi ra thắp tiếp, nhưng Kim Ngang Tiêu giờ tay cản lại, vì chàng sợ rằng trong hang này không biết gặp những sự gì, nếu đốt cháy hết môi, đến lúc hữu dụng không có thì nguy.

Tâm tình trước bấy rít không lờ

Hai người tiếp tục đi trong bóng tối. Đường hang lúc này đã khá rộng nên cũng dễ đi. Đi được một khoảng thời gian lối nửa giờ, bỗng nhiên cả hai người đứng sững cả lại, Kỳ Vân đứng nép vào Kim Ngang Tiêu, toàn thân nàng rung lay bầy.

Kim Ngang Tiêu cũng thấy choáng váng, tóc gáy dựng ngược muốn nói một câu cho Kỳ Vân đỡ sợ, nhưng chàng không nói được ra lời. Nguyên lai trước mặt hai người đột nhiên xuất hiện những ánh sáng lỏm đốm đốm hồng, nhỏ như hạt đậu, lấp la lấp lánh. Định thần trông kỹ, hai người nhận thấy những điểm sáng đó cứ đôi một, đôi một, khe di chuyển, song chỉ lanh quanh ở một chỗ. Trong bóng đêm dày đặc trong hang sâu, những điểm sáng hồng đó lẫn lộn với nhau, thật khó nhìn ra được đó là những vật gì.

Song chỉ một lát sau, hai người nhận thấy những điểm sáng đó thành đôi một và sau mỗi đôi chấm sáng lại có những hình to lớn đen sì, lờ mờ di chuyển trong bóng đêm thành thử không phải khó khăn lắm, cũng đoán ra rằng mỗi cặp chấm sáng hồng đó là một đôi mắt của một loài quái vật nào đó.

Nếu thực đó là loài độc vật hay quái vật, thì một hai con đầu đáng kể cho hai người quan tâm. Đằng này cả một khu những đốm sáng đó trông như sao chi chít trên trời, tất nhiên bấy quái vật ở trước mặt hai người không phải có ít, sợ tới cả trăm con.

Kim Ngang Tiêu và Kỳ Vân đến đây, thấy bị kẹt, nên tiến thoái lưỡng nan. Phía sau có kẻ địch ghê gớm đang đuổi theo, trước mặt có cả một bầy quái vật chắn ngang đường, làm sao hai người không kinh hoàng?

Đứng sững sờ một lúc, Kim Ngang Tiêu hạ thấp giọng thì thầm :

- Vân muội muội, vị tất Câu Hồn bang chủ đã đuổi kịp đến đây bây giờ. Chúng ta hãy lui lại vài bước, để xem trước mặt là những vật gì.

Kỳ Vân tuy là cô gái to gan lớn mật, nhưng nàng lại có tính sợ những vật gì ngoằn ngoèo như rắn rít bò lẩy bầy, ngay đến một con giun cũng làm nàng hét lên kinh hãi thất thần.

Lúc này thấy một đàn quái vật, tuy chưa biết là vật gì ở trước mắt, Kỳ Vân đã run rẩy, không còn chú ý gì nữa.

Nàng rung giọng hỏi :

- Ngang Tiêu ca ca! Cái... cái gì... thế? Cái gì bò... lêu nghêu... thế?

Kim Ngang Tiêu không đáp câu hỏi, giục :

- Em hãy mau lấy môi lửa ra châm sáng lên xem sao?

Kỳ Vân tay run bán, muốn thò tay vào ngực áo lấy môi lửa ra mà không sao lấy được. Nàng hỏn hển nói không ra hơi :

- Anh... huynh lấy giùm.

Kim Ngang Tiêu không kịp suy nghĩ, vội thò tay vào ngực áo Kỳ Vân tìm môi châm lửa. Tay chàng vừa thọc vào ngực áo cô gái, chàng giựt mình chột nghĩ đến cử chỉ sàm sỡ của mình. Từ mấy ngày nay, Kim Ngang Tiêu và Kỳ Vân luôn luôn ở bên nhau, cùng nhau vào sanh ra tử biết bao lần, song hai người chưa hề nghĩ đến vấn đề trai gái tâm tình.

Kim Ngang Tiêu cũng không lúc nào nghĩ đến Kỳ Vân là cô gái, chàng chỉ coi nàng như một người bạn trai mà thôi.

Lúc này tay chàng thọc vào ngực áo của Kỳ Vân, tất nhiên chàng phải đụng vào ngực nàng. Chàng thấy gò ngực nhô lên, mềm mềm, nên giật nảy người như đụng phải lửa.

Còn Kỳ Vân bị chàng trai trẻ đụng vào ngực, nàng bất giác toàn thân rung chuyển, một cảm giác kỳ lạ như luồng điện chạm qua người cô gái. Kim Ngang Tiêu mặt nóng bừng, thầm trách mình đã quá đường đột với cô gái. Chàng nghĩ như vậy nên vội rút tay lại ngay, như thể đụng phải vật gì quá ghê gớm.

Chột thấy Kỳ Vân hỏi :

- Ngang Tiêu ca ca, huynh... huynh làm sao thế?

Kim Ngang Tiêu lúng cuống :

- Tôi... tôi.

Kỳ Vân bỗng thở dài hỏi tiếp :

- Ngang Tiêu ca ca, huynh không... hoan hỉ muội hay sao?

Kim Ngang Tiêu thật không ngờ giữa lúc tình thế nguy hiểm như thế này, Kỳ Vân lại hỏi một câu như vậy? Kỳ Vân đã ở cạnh Kim Ngang Tiêu trong mấy ngày qua, trải bao hoạn nạn với chàng, nhưng chưa lúc nào nàng nghĩ rằng Kim Ngang Tiêu là người con trai, còn nàng là một thiếu nữ. Kỳ Vân còn nhỏ tuổi nên chưa bao giờ nghĩ đến vấn đề tình ái.

Song le, vừa rồi, Kim Ngang Tiêu chạm tay vào người nàng khiến trong lòng nàng bỗng nổi lên một cảm giác kỳ lạ, thành thử nàng buột mồm hỏi câu đó. Kim Ngang Tiêu ngẩng người ra một lúc, rồi dịu dàng đáp :

- Vân muội muội, huynh với muội đã vào sanh ra tử, trải qua bao nhiêu hoạn nạn, lẽ nào huynh không hoan hỉ muội?

Hai người nói với nhau mấy lời đó, trong tâm bỗng cảm thấy một cảm giác lạ lùng là trước đây chưa từng thấy bao giờ. Có thể nói trong lòng đôi bạn trẻ lúc đó hết sức vui sướng, nhưng lại kinh hoàng, ngỡ ngàng, như chợt bước vào một thế giới kỳ lạ, con tim trong lồng ngực đập loạn. Sự nguy hiểm ghê gớm ngay trước mắt cũng không thể khiến cho hai người quan tâm nữa.

Đứng sững sờ một lúc lâu, Kim Ngang Tiêu mới lấy mỗi lửa, đánh đá lửa lên châm đốt, đoạn giơ cao mỗi lửa cho ánh sáng chiếu về phía trước mặt.

Ánh sáng vừa chiếu rõ trong hang tối, trên mặt của Kim Ngang Tiêu và Kỳ Vân lập tức phát hiện một vẻ hết sức kinh hoàng. Trước mắt họ là một khoảng hang rộng có tới hai trượng, nhưng chỉ đến đó là hết, không có đường nào tiếp nữa, như thể chỗ đó là nơi tận cùng của hang núi. Vì thế nơi đó trông như một cái động.

Song le, trên khoảng hang như động đó, lổn nhổn không biết cơ man nào là loài rít, mỗi con dài tới mấy xích, bề ngang tới ba tấc. Những con rít đó đều nằm trên những khối đá, chúng luôn luôn ngo ngoáy, vừa trông thấy ánh lửa đốt lên, con nào con nấy đều nghênh đầu lên, một nửa thân hình dựng đứng, mồm chúng há hốc trông đến gớm ghiếc, hơi độc phun ra phì phì. Tất cả đều như sắp sửa chồm đến gần hai người, trông chúng hung dữ quá gờ không thể tưởng tượng.

Kim Ngang Tiêu và Kỳ Vân không thể tự chủ được phải lùi lại mấy bước. Hai người vừa lùi xong thì từ phía đường hang ở sau lưng họ bỗng vọng đến một tiếng gầm rống đó tuy còn ở đầu hang thật xa vọng lại, nhưng hai người hiểu rằng Câu Hồn bang chủ và Phạm Hồng đã tìm thấy cửa hang và đang tiến vào hang đuổi theo hai người.

Kim Ngang Tiêu cười lên một tiếng chua chát, khẽ nói :

- Vân muội muội, giả thử chúng ta không sợ đàn rít khổng lồ này, thì cũng không thể chạy xa được nữa, vì đường hang đến đây là tận cùng rồi.

Kỳ Vân cất giọng u uẩn hỏi :

- Ngang Tiêu ca ca, nếu thế chúng ta phải chết ở đây hay sao?

Rít Kim Tiền và rít Ngân Tiền

Kim Ngang Tiêu đau đớn vô cùng, đầu óc choáng váng, muốn nói nhưng không ra lời. Nghe Kỳ Vân hỏi thế, chàng lặng im, khẽ gật đầu buồn bã.

Trong lúc hai người nói chuyện với nhau thì đàn rít ở trong động trước mặt họ bỗng bắt đầu bò rất mạnh. Trước chúng chỉ ngo ngoáy ở một chỗ, nhưng bây giờ chúng bò ra xa.

Hai người tưởng đàn rít sắp bò tới cắn mình, nên hoảng hốt vội lùi lại luôn mấy bước. Song le, hàng ngàn con rắn khổng lồ đó tuy bò ra xa, nhưng không có con nào bò ra khỏi động để tiến đến chỗ hai người.

Đàn rít bò lổn nhổn một lúc rồi im. Thật kỳ lạ, lúc này nằm im nhưng chúng vẫn nằm thứ tự. Nhìn kỹ ra mới biết chúng nằm thành hai hàng thẳng cặp, như một đoàn quân sắp thành đội ngũ chỉnh tề.

Kim Ngang Tiêu và Kỳ Vân cảm thấy hết sức kỳ quái, đứng trố mắt ra nhìn. Định thân hình kỹ, hai người nhận thấy đàn rít nằm thành hai lối đi, mỗi lối rộng độ ba xích. Lúc này cả ngàn con rít đều nằm im, nhưng chân chúng luôn luôn cựa quậy, sát xuống nền đá nghe sột sạt, lạch cạch rất ghê tai.

Kim Ngang Tiêu ngẩng nhìn hồi lâu, đột nhiên chàng kêu lên một tiếng thất thanh, bảo Kỳ Vân :

- Nay, Vân muội muội, muội thử nhìn xem, cũng là rít cả, nhưng có những con khác nhau.

Kỳ Vân chú ý nhìn, quả nhiên nàng nhận thấy có sự khác nhau thật. Những con rít nằm thành lối đi ở bên trái đều có vết rất rõ là trên lưng chúng con nào cũng có ba chấm tròn và vàng, trông như ba kim tiền (tiền vàng).

Còn ở hàng bên phải toàn thị một loại rít trên lưng có ba chấm trắng tức là ba ngân tiền (tiền bạc).

Hai loại rít Kim Tiền, Ngân Tiền chia ra nhau hai bên, rất phân minh rõ rệt. Hàng nào có rít Kim Tiền thì toàn một loại Kim Tiền, chứ không hề có rít Ngân Tiền dù là một con, lợc sang được và ngược lại cũng thế.

Hai người ngắm nhìn hai đàn rít nằm ở dưới đất trong động, nhìn mãi một lúc lâu rồi mới từ từ ngẩng đầu nhìn lên. Khi vừa đưa mắt nhìn lên phía trên, hai người đã kinh ngạc sững sờ, đứng chết lặng không nói được lời nào.

Thì ra lúc trước trong động nay chật đàn rít khổng lồ, nên hai người không trông suốt được đến bức tường đá cuối động. Lúc này đàn rít đã bò xuống nằm sấp hàng ở dưới đất, nên trên mấy mặt đường của động đá không còn một con rít nào che khuất nữa.

Bởi vậy, nhờ có ánh lửa chiếu, hai người trông suốt vào tận trong cùng động và nhìn thấy ở cuối động có hai cánh cửa bằng đá phân ra hai bên, mỗi góc một cửa. Điều kỳ lạ là hai lối đi mà đàn rít sắp thành hàng đều chạy vào hai cửa đó. Nghĩa là ở đầu chốt mỗi hàng rít đều có một cánh cửa đá.

Hai cửa đá đó khá lớn và trên mỗi phiến đá làm cách cửa đều có mười chữ lớn viết rất rõ. Xét ra như vậy thì mục đích của đàn rít sắp thành hai lối đi là để chỉ cho hai người nhìn hai cánh cửa đó.

Kim Ngang Tiêu và Kỳ Vân vội chú ý đọc mười chữ ở trên tấm cửa bên phải, thấy viết như sau :

“Cửa này là đường sống, cửa bên là đường chết”.

Hai người lại đọc đến hàng chữ viết trên tấm cửa bên trái. Kỳ lạ thay, trên tấm cửa đá này cũng có mười chữ viết như sau :

“Cửa này là đường sống, cửa bên là đường chết”.

Dĩ nhiên, ngoài hai cửa đó không có một cửa thứ ba nào. Cả hai cửa đó đều tự nhận mình là đường sống, còn đồ cho cửa bên là đường chết. Vậy cửa nào là đường sống mà cửa nào là đường chết?

Kim Ngang Tiêu cười một cách đau khổ :

- Thế này là trò đùa gì vậy? Minh bôn tẩu giang hồ thật không ngờ lại gặp trò cười bi đát như thế này.

Kỳ Vân vội nói :

- Ngang Tiêu ca ca, bắt luận vào đường sống hay đường chết, hai ta cũng vào một cửa.

Đường sống hay đường chết?

Lúc bấy giờ tiếng gầm rống của Hồ Ma Phạm Hồng hòa lẫn với tiếng rú the thé của Câu Hồn bang chủ vẫn luôn luôn vọng tới. Song mỗi lúc, tiếng gầm rú đó nghe lại càng gần hơn, tức là hai kẻ thù đang chạy trong hang núi và đang tới gần chỗ của hai người.

Kim Ngang Tiêu và Kỳ Vân không thể quay trở lại được nữa mà đứng nguyên chỗ này thì chỉ lát sau kẻ thù tới nơi, họ cũng hết sống. Hai người này bị hãm vào thế cùng, không còn đường nào thoát thân nữa.

Tuy nhiên trong động phía trước mặt, đàn rít trông thật hung ác gớm ghiếc, nhưng từ lúc chúng sắp hàng đến giờ, chúng luôn luôn nằm im, như chờ đợi.

Kim Ngang Tiêu và Kỳ Vân đưa mắt nhìn nhau, đoạn không ai bảo ai cùng tiến lên đến gần động đá, tức là đến gần chỗ đàn rít sắp hàng. Kim Ngang Tiêu ngắm nghĩ một chút rồi nói :

- Thôi, ta đành liều với vận mạng may rủi. Chúng ta cùng tiến vào cửa bên trái, nếu may thì sống, mà không may chết cũng đành.

Kỳ Vân gật đầu :

- Phải đấy, sống chết là do Trời định, bên phải hay bên trái cũng thế mà thôi.

Hai người dắt tay nhau kẻ trước người sau, cố nén lòng khiếp hãi, bước vào lối đi bên tả. Hai người cố đi thật chính giữa để tránh những con rít sắp hàng hai bên thành lối đi, và cũng cố giữ cho chân còn cách xa rít ở hai bên lối một xích.

Song le, hai người vừa bước đi được mấy bước trong lối đi bên tả, thì đột nhiên những con rít ở lối đi bên hữu bỗng cựa quậy, bò lổm ngổm, cả mấy ngàn chân rít đập cào xuống nền đá sột soạt âm âm, đồng thời những cặp mắt lóe lên như than hồng trong đêm tối nhất tẻ nhìn về phía hai người, trong khi những đầu rít đó lắc la lắc lư, khác nào chúng muốn ngăn không cho hai người đi vào con đường bên tả đó.

Hai người cả kính vội đứng sững ngay lại. Kim Ngang Tiêu cảm thấy tinh thể quá dị hết sức, bởi vì đàn rít không những sắp thành hai lối phân minh ngay ngắn, mà mỗi lối đi đó đều nhắm thẳng vào một cửa đá, trông như thể đàn rít giàn chào và hoan nghênh khách bên ngoài đi tới.

Như thế làm sao hai người không cho rằng đàn rít cũng tinh khôn hiểu biết như người, tất nhiên đàn rít này phải có người chăn dạy, huấn luyện cho thuần thục.

Có điều lạ lùng nhất là cả hai cửa đều tự xưng là cửa sống, còn cho cửa kia là cửa chết.

Còn hai hàng rít thì khi hai người bước vào lối đi bên trái, những con rít sắp hàng ở lối đi này nằm im thín thút, để mặc cho hai người bước vào, nhưng những con rít ở lối đi bên phải lại làm rầm lên như phản đối.

Thật không ai ngờ rằng giống rít lại có thể tinh khôn như người vậy. Nếu trước đây có ai nói như vậy quyết nhiên Kim Ngang Tiêu và Kỳ Vân không tin, mà cho là bịa đặt.

Đàn rít có vẻ như chia làm hai, một loại kim tiền. Và một loại ngân tiền, mỗi loại đều canh giữ một cửa.

Xét ra như vậy đàn rít này phải do hai người khác nhau chăn nuôi và huấn luyện. Và người nào cũng hy vọng đàn rít của mình sẽ đón được người ở bên ngoài vào, nên mới luyện cho đàn rít biết sắp hàng nghinh đón như vậy.

Tất nhiên, rít của chủ nào bình vực chủ nấy, nên khi đàn rít bên này thấy khách lạ bước vào lối đi bên kia mà bỏ rơi bên mình thì chúng đã nhao nhao lên phản đối. Theo đó suy ra, dĩ nhiên sau hai tấm cửa này phải có chủ nhân của đàn rít cư ngụ, mỗi cửa là một chủ.

Kim Ngang Tiêu suy đoán như vậy, liền nói cho Kỳ Vân biết điều mình vừa nghĩ.

Kỳ Vân nói :

- Chúng ta hãy đổi lối, thử đi sang lối bên tay mặt xem sao?

Kim Ngang Tiêu khẽ gật đầu. Đoạn hai người lùi trở lại, rồi cùng tiến vào lối đi bên tay mặt. Lập tức những con rít nằm ở bên phải liền nằm dẹp xuống, im lìm bất động, như cố ý dọn đường cho hai người đi cho dễ.

Không ngờ cùng lúc ấy, những con rít ở lối đi bên tay trái lại nhao nhao lên, chúng khuấy động, khua mạnh hàng ngàn hàng vạn cặp chân, lộn sọt loạn xoạt, chẳng khác nào đàn rít ở bên tay mặt vừa rồi.

Kim Ngang Tiêu và Kỳ Vân phải đứng sững ngay lại nhìn nhau không biết phải làm thế nào. Họ đi bên trái thì bên phải phản đối, ngược lại đi bên phải thì bên trái phản đối, biết làm thế nào bây giờ?

Lúc đó tiếng gầm rống của Phạm Hồng đã đến gần lắm rồi. Đồng thời chiếc mồi lửa trên tay Kim Ngang Tiêu cũng hết, lửa tắt ngấm, trong động lại tối om.

Chia tay mỗi người một cửa

Kim Ngang Tiêu thấy thế hoảng hốt vội nói :

- Vân muội muội, xem tình thế như thế này chúng ta không thể nào vào một cửa, vì đi cửa này thì đàn rít độc ở cửa kia không chịu. Chỉ có cách là chúng ta chia tay nhau, mỗi người vào một cửa xem thế nào.

Kỳ Vân ngẩng đầu lên nhìn chàng, đôi mắt cô gái lúc này đầm lệ, nghẹn ngào nói :

- Ngang Tiêu ca ca, hai chúng ta rút cục phải chia tay nhau hay sao?

Kim Ngang Tiêu thờ dài :

- Vân muội muội, nếu không làm thế thì biết làm thế nào. Chúng ta đành chịu cho đàn rít độc cắn chết hay cam tâm chờ Câu Hồn bang chủ đến giúp chúng ta?

Kỳ Vân cũng thờ dài nảo nuột :

- Thôi đành.

Hai người chia tay nhau, mỗi người bước vào một lối. Quả nhiên mấy hàng rít đều nằm im thin thít, như thế chúng đã hài lòng tất cả.

Hai người bước đi chỉ trong chớp mắt đã tiến tới trước hai cửa đá. Hai người dừng lại, quay mặt sang nhìn nhau trong bóng tối mờ mờ, trong lòng hai người đau đớn tưởng đứt từng khúc ruột.

Cả hai người đều nghĩ bước qua hai cửa này rồi đến nơi nào xảy ra những sự gì, họ hoàn toàn không thể đoán trước. Có điều hai người đều dự đoán trước là một khi phân chia nhau từ chỗ này, mỗi người một hoàn cảnh, bất luận là họa hay phúc, nhưng từ đây không biết đến năm nào, tháng nào mới có thể cùng nhau gặp mặt được nữa.

Biết đâu hai người chia tay nhau đây chẳng là lần chót họ thấy nhau. Từ nay suốt đời cho đến lúc chết chẳng được gặp mặt nhau nữa. Nước mắt rung rung, lòng nghẹn ngào thôn thức, đôi bạn trẻ lặng người đi nhìn nhau, không nói được một lời.

Đột nhiên tiếng gầm rống của Phạm Hồng vang dậy, kẻ thù bị đuổi tới nơi rồi, có lẽ chỉ trong khoảnh khắc là chúng tới chỗ này. Kim Ngang Tiêu và Kỳ Vân đã đến đường cùng, không đâu trì hoãn được nữa. Hai người lặng lẽ quay đi, dùng sức mỗi người tự đẩy tấm cửa của mình.

Cánh cửa đá không nặng lắm, chỉ khẽ đẩy chúng cũng mở ra thôi. Hai người nhìn nhau lần chót, rồi cố nén đau thương nhắm mắt bước liền qua cửa.

Nói năng về Kim Ngang Tiêu sau khi bước qua cánh cửa đá chàng vẫn thấy tối om om, lúc này mồi lửa đã hết, chàng không thể dò sáng được nữa.

Chàng bước qua cánh cửa thì cánh cửa đá tự nhiên đóng lại. Chàng dựa lưng vào cửa ngậy người ra, trong khi ở bên ngoài động chột có tiếng kêu kinh ngạc của Hồ Ma Phạm Hồng và Câu Hồn bang chủ.

Hai tên ma đầu đó đã đuổi tới động vừa đúng lúc Kim Ngang Tiêu và Kỳ Vân vào lọt trong cửa đá.

Tiếng kêu kinh ngạc của chúng có lẽ là do chúng đã phát hiện thấy những con rít khổng lồ nằm trong động.

Chột thấy tiếng cười the thé của Câu Hồn bang chủ :

- Đây là loài rít kim tiền và ngân tiền, là những vật rất hiếm lạ trên thế gian. Thật trời đã giúp bản bang vậy.

Phạm Hồng hỏi :

- Bang chủ. Tại sao không thấy địch nhân đâu hết?

Câu Hồn bang chủ thần nhiên đáp :

- Lúc này tự nhiên là chúng đã nằm ở trong bụng đàn rít này rồi!

Kim Ngang Tiêu thấy Phạm Hồng và Câu Hồn bang chủ đã đuổi tới nơi, trong lòng chàng kinh hoảng vô cùng, tự nghĩ :

- Tại sao hai tên đó chưa xuống tới cửa này. Bọn ta tiến vào cửa được tất nhiên chúng cũng có thể vào. Vậy chúng còn chờ gì nữa?

Kim Ngang Tiêu nghĩ đến đó liền cất bước đi luôn, chạy thẳng về phía trước, không cần suy nghĩ gì hơn nữa, vì chàng cho rằng dù gặp sự gì nguy hiểm đến đâu cũng còn hơn là rơi vào tay Câu Hồn bang chủ.

Nhưng lúc Kim Ngang Tiêu vừa đi khỏi cửa đá lối mười trượng thì bỗng ở phía bên ngoài cửa có tiếng thét thất thanh của Câu Hồn bang chủ vọng lại :

- Lui! Lui mau! Tay hãy lui khỏi nơi này để tìm cách khác.

Liên theo đó, tiếng Phạm Hồng rú lên rùng rợn, tiếng rú mỗi lúc một xa, tức là hai tên ma đầu đã chạy ra khỏi động rít.

Kim Ngang Tiêu mừng thầm. Chàng đoán đàn rít đã ngăn cản Câu Hồn bang chủ và Phạm Hồng không cho chúng tiến đến cửa, và có lẽ còn định xông ra cắn chúng nữa. Vì thế Câu Hồn bang chủ và Phạm Hồng mới bỏ chạy. Hai tên đó vũ công thật cao, nhưng đàn rít quá đông, lại quá kinh khủng, nhất thời không dễ gì trừ diệt được hết.

Nhưng tại sao đàn rít cho Kim Ngang Tiêu và Kỳ Vân đi qua, mà không cho Câu Hồn bang chủ và Phạm Hồng đi qua. Điều đó Kim Ngang Tiêu không sao đoán ra được. Dầu sao lúc này chàng không có thì giờ suy nghĩ lâu hơn. Chàng định thần lại, rồi cầm cổ chạy về phía trước. Chạy được khoảng nửa giờ đồng hồ, Kim Ngang Tiêu chợt thấy phía trước mặt xa xa có ánh sáng mờ mờ như thể đó là cửa ra ngoài trời.

Kim Ngang Tiêu cả mừng, càng chạy nhanh hơn nữa. Chẳng bao lâu, phía trước mặt mỗi lúc mỗi thấy sáng thêm, quả nhiên đó là cửa ra ngoài thật. Chỉ lát sau Kim Ngang Tiêu đã chạy ra khỏi hang núi, ra đến ngoài trời.

Lúc ấy, trời đã hừng sáng nên Kim Ngang Tiêu đã trông thấy ánh sáng từ lúc còn chạy ở trong hang. Ra đến ngoài, chàng mới thấy trước mặt chàng là một thung lũng rất rộng lớn, xung quanh tứ bề đều có núi cao bao bọc, trông chẳng khác gì một cái giếng khổng lồ.

Cửa hang Kim Ngang Tiêu vừa chạy ra ở lưng lũng sườn núi, nên chàng đứng trông bao quát cả thung lũng thu nhỏ lại, trông chỉ rộng độ hai trượng đường kính, nhưng có một ngọn suối chảy ở chính giữa, phân chia thung lũng ra làm hai phần.

Phần bên phải thấy mọc toàn một loại trúc chi chít, tưởng không có một chỗ nào đất trống.

Trái lại, phần bên trái thấy mọc toàn một loại hoa dại, nhưng rất nhiều màu cực đẹp, vàng đỏ, tím xanh chen lẫn nhau, chính giữa là một khu mọc toàn một loại mai.

Gần một tháng nay Kim Ngang Tiêu luôn luôn bồn tẩu, trốn tránh khổ sở, đến nay đột nhiên tìm thấy một nơi phong cảnh tuyệt đẹp, chẳng khác gì cảnh Đào Nguyên, chàng bất giác đứng ngây người ra ngắm nhìn.

Song le, cũng lúc ấy, trong lòng chàng cảm thấy đau đớn hết sức. Sở dĩ chàng đau khổ là chàng chợt nghĩ đến Kỳ Vân. Chàng nghĩ mình tình cờ lại đến một nơi phong cảnh tuyệt đẹp như thế này thực là may mắn, nhưng còn Kỳ Vân đi vào cửa đá bên phải, không biết lúc này chạy tới đâu và gặp những sự nguy hiểm khủng khiếp như thế nào?

Chàng đang nghĩ ngợi đau khổ như vậy, bỗng nhiên có tiếng khóc từ đâu vẳng lại. Kim Ngang Tiêu nghe thấy tiếng khóc đó có vẻ quen thuộc hết sức, chàng vội quay đầu lại nhìn để tìm chỗ phát ra tiếng khóc đó.

Vừa nhìn về phía đó, tim Kim Ngang Tiêu bỗng nhảy loạn trong lồng ngực, trong lòng vui sướng không thể tả.

Thì ra lúc chàng vừa chạy ra khỏi hang, thấy trước mặt là một nơi phong cảnh hết sức hữu tình nên chỉ ngây người ra ngắm cảnh, không để ý quan sát

xung quanh.

Lúc này chàng nghe tiếng khóc, mới nhìn về phía đó và nhận thấy gần nơi mình đứng có một ngọn suối, chính là ngọn suối chảy từ chỗ núi gần chàng rồi xuống tới thung lũng, phân chia thung lũng ra làm hai phần.

Nhưng không phải chỉ có ngọn suối mà thôi. Ở bên kia ngọn suối có một người ngồi đang ôm mặt khóc lóc thảm thiết và người đó chẳng phải là ai xa lạ, chính là... Kỳ Vân!

Kim Ngang Tiêu mừng rỡ hết sức, vội lớn tiếng gọi :

- Vân muội muội! Vân muội muội! Tại sao muội khóc thế?

Kỳ Vân nghe tiếng gọi giật nảy mình vội quay người lại, nhận thấy đó là Kim Ngang Tiêu, nàng bất giác ngây người ra tưởng như mình chiêm bao.

Mãi đến lúc lâu, Kỳ Vân mới rú lên một tiếng mừng rỡ, rồi đang khóc như vậy nàng bỗng bật cười khanh khách, tỏ vẻ sung sướng vô kể.

Kỳ Vân gọi lớn :

- Ngang Tiêu ca ca, muội có khóc bao giờ đâu. Nhưng vừa rồi nghĩ đến huynh, tưởng huynh đã thất lạc, nên không thể nào cầm được nước mắt. Huynh làm thế nào đến được chỗ ấy thế?

Vợ chồng lão quái Ngô Công

Lúc này đôi bạn trẻ lại tái ngộ ở cùng một nơi, nhưng giữa hai người có một ngọn suối nhỏ ngăn cách.

Kim Ngang Tiêu không kịp trả lời Kỳ Vân, chàng vội nhún mình đề khí, tung người nhảy qua suối sang bên Kỳ Vân.

Song do thân hình chàng vừa vọt lên, chưa kịp bay qua suối thì ở phía sau lưng chàng đột nhiên có một tiếng “bốp”.

Kim Ngang Tiêu chưa kịp quay đầu lại nhìn, bả vai chàng đã thấy đau nhói. Chàng thấy bả vai chàng đau không thể chịu nổi, như thể có một vật gì chụp vào vai mình, rồi một luồng kinh lực rất lớn kéo chàng trở lại, khiến chàng không cưỡng nổi, rớt phịch xuống đất, trở về chỗ cũ.

Đồng thời mắt chàng hoa lên, thoáng như có một bàn tay quật đi quật lại “bốp, bốp” hai má chàng đã bị tát hai tát.

Hai cái tát có sức mạnh ghê gớm, Kim Ngang Tiêu choáng váng cả đầu óc, đau thấu đến tâm can, hai mắt chàng như có muôn vạn bông hoa lửa nhảy múa, tai chàng phát ù, chàng chịu không nổi loạng choạng ngã ra đất.

Phải đến một lát, chàng mới tỉnh lại, thì thấy Kỳ Vân đang gọi lớn :

- Ngang Tiêu ca ca, Ngang Tiêu ca ca.

Kim Ngang Tiêu lắc mạnh đầu mấy lượt, như để thần trí sáng suốt trở lại, đoạn chàng quay đầu nhìn về phía Kỳ Vân thấy nàng vẫn ngồi ở chỗ cũ, tức là ở bên kia bờ suối, tuy nhiên lúc này hai má nàng có vẻ đỏ ửng và sung vũ lên.

Nhìn qua thế đó, Kim Ngang Tiêu hiểu ngay rằng Kỳ Vân cũng vừa bị ai đánh.

Kim Ngang Tiêu kinh ngạc hết sức, vội đưa mắt nhìn quanh tứ bề, song do xung quanh vẫn hoang vu chẳng có một bóng người nào khác.

Nếu không phải trên mặt chàng lúc đó còn đau rát và nóng bừng, có lẽ chàng đã tưởng như việc vừa xảy ra chỉ là một giấc mơ chứ không phải là sự thật.

Kim Ngang Tiêu vùng đứng lên nói :

- Vân muội muội, ai vừa đánh muội thế?

Kỳ Vân lắc đầu :

- Nào muội có biết. Vừa rồi muội chỉ thấy có hai sợi dây bay tới lưng huynh...

Giữa lúc Kỳ Vân nói đến đó, Kim Ngang Tiêu bỗng trông thấy hai sợi dây sáng trắng, dài lối bảy hay tám trượng từ trong rừng mai ở sau lưng Kỳ Vân bay ra như hai con rắn lỏng ngoằn trên không trung, rồi nhắm vào bả vai Kỳ Vân chụp xuống.

Kim Ngang Tiêu vội kinh hãi hét lên :

- Vân...

Chàng vừa mở mồm thốt được một tiếng, thì sau lưng chàng phát ra một tiếng “bốp”, rồi tiếp theo ngay sau đó, bả vai chàng bỗng thấy đau nhói như lúc nãy, đồng thời một luồng kinh lực ghê gớm kéo chàng giật lùi.

Chàng vội đưa mắt nhìn về phía Kỳ Vân ở bên kia bờ suối. Vừa nhìn chàng đã kinh hãi hoảng hồn: hai sợi dây trắng như hai con quái xà đã quấn lấy vai Kỳ Vân rồi kéo tuốt năng bay vào trong rừng mai.

Trong chớp mắt, thân hình Kỳ Vân đã mất tăm.

Kim Ngang Tiêu mãi lo cho Kỳ Vân nên quên cả thân thể của mình. Mãi đến lúc mấy cành trúc và lá trúc đập vào mặt, chàng mới giựt mình nhìn quanh: té ra chàng cũng như Kỳ Vân, nghĩa là cũng bị hai sợi dây quấn vào vai rồi lôi tuốt vào rừng trúc ở sau lưng chàng.

Thành ra Kim Ngang Tiêu và Kỳ Vân mỗi người bị lôi đi một phía, bằng một cách y hệt nhau. Chỉ có khác là hai sợi dây trắng cuốn chàng là từ rừng trúc bay ra, cho nên đến lúc kéo chàng, chàng bị lôi vào rừng trúc, đối diện với rừng mai ở trước mặt.

Kim Ngang Tiêu đã rõ hình thế ở nơi này. Thung lũng chia làm hai, một bên là rừng trúc, một bên là rừng mai. Phân chia hai địa giới là ngọn suối mà chàng và Kỳ Vân vừa đứng hai bên bờ.

Kim Ngang Tiêu bị lôi vào rừng trúc, chàng kinh ngạc hết sức không biết việc gì đã xảy ra mà chẳng thấy bóng dáng địch nhân đâu hết.

Sau khi bị vào giữa rừng trúc, Kim Ngang Tiêu ngã ngồi xuống đất. Chàng vội đưa tay lên bờ vai, thấy vai đau xót vì sợi dây quấn vào khiến chàng bật máu tươi.

Cùng lúc đó, tai chàng nghe thấy có người nói :

- Đứng lên... rồi quỳ xuống!

Kim Ngang Tiêu nghe thấy giọng nói đó, rõ rệt là giọng ra lệnh bảo chàng phải đứng lên rồi quỳ xuống. Nhưng Kim Ngang Tiêu vốn tính bướng bỉnh, bị sợi dây quật vào vai đến rớm máu không đứng lên mà cũng không quỳ xuống.

Chàng ngồi một chỗ. Song quay đầu nhìn quanh một vòng.

Chàng chợt thấy trong một khoảng rừng trúc ngay trước mặt có một cây trúc rất lớn, cao đến hai trượng.

Và trên cây trúc có một người ngồi.

Kim Ngang Tiêu định thần, đưa mắt nhìn kỹ người đó, bắt giác buộc mồm kêu lên một tiếng thất thanh.

Sở dĩ Kim Ngang Tiêu kinh hoảng như vậy không phải là vì hình dạng của người đó, vì dung mạo kẻ đó không có gì đáng sợ.

Người ngồi trên cành trúc lớn chính là một ông già lùn, đầu tóc trắng xóa, song tóc lại ngắn có vài tấc (đời xưa ở Trung Hoa tóc mọi người đều dài như tóc đàn bà, bởi vậy tóc ngắn là lạ lùng) rất tức cười cổ quái, mặt ông già đó hồng hào, hai mắt sáng quắc, trông có vẻ hết sức tráng kiện, thần khí sung mãn.

Điều làm cho Kim Ngang Tiêu hoảng sợ là ở trên đùi ông già đó có một con rít khổng lồ cuốn mình nằm thon lòn như con chó nằm trên bụng chủ.

Con rít đó lớn kinh khủng, chân dài đến ba xích bề ngang mình đến nửa xích. Trên lưng con rít lại có ba chấm vàng tức là ba kim tiền, đôi mắt tròn hao hấu, cái miệng rộng rất ghê, ai nhìn thấy có cảm tưởng là lão đang vuốt ve một con mèo hay con chó.

Kim Ngang Tiêu cứ trở mắt ra nhìn con rít, mồm chàng há hốc, không nói được ra lời.

Lão già liền nói :

- Đã bảo ngươi đứng lên rồi quỳ xuống, ngươi không nghe thấy sao?

Kim Ngang Tiêu vội chống tay xuống đất, lồm cồm đứng lên chàng thấy lão nhắc lại tiếng “quỳ” liền thấy tức và hỏi lại :

- Tại sao tôi phải quỳ trước mặt ông?

Lão già bật cười hô hô nói :

- Ngươi đã tiến vào Thiên Trúc cốc của ta, lại còn có ý muốn trốn sang Vạn Mai cốc, như vậy là phạm vào điều đại kỵ của ta. Nếu ngươi không quỳ, ta nổi giận lên, ta sẽ ra lệnh cho con rít này ăn thịt ngươi.

Lão già vừa nói như vậy thì con rít nằm trên đùi lão có vẻ như nghe hiểu tiếng người, nó liền ngênh cái đầu góm ghẹo lên hai con mắt đỏ hồng như hai cục than cháy nhìn chùng chùng vào Kim Ngang Tiêu, khiến chàng sơn gai ốc, không thể tự chủ được phải lùi lại một bước.

Nhưng đồng thời Kim Ngang Tiêu cảm thấy kỳ lạ hết sức.

Vì theo lão già vừa nói, chàng phạm vào tội muốn trốn sang cốc khác nhưng từ khi chàng tiến vào cốc (thung lũng) này, chàng không hề nhìn thấy thung lũng nào khác.

Nếu thung lũng này quả gọi là Thiên Trúc cốc như lão già vừa nói, thì còn Vạn Mai cốc ở chỗ nào, chàng đâu có biết.

Chàng liền định lại thần trí bình tĩnh nói :

- Lão trượng, lão trượng đã hiểu nhầm rồi. Cháu bị kẻ thù truy đuổi gắt gao, nên mới vô tình chạy vào nơi ẩn cư của lão trượng, thật có lỗi với lão trượng lắm. Nhưng cháu nào muốn trốn sang cốc khác, và Vạn Mai cốc ở chỗ nào, cháu cũng không biết.

Lão già “hừ” một tiếng nói :

- Vừa rồi, nếu ta không kéo ngươi lại, thì ngươi đã nhảy sang Vạn Mai cốc rồi, ngươi còn chối cãi gì nữa?

Kim Ngang Tiêu ngậy người ra, đột nhiên chàng tỉnh ngộ nói :

- Lão trượng chẳng lẽ thung lũng này có hai tên sao?

Lão già cười :

- Cháu nhỏ thông minh lắm. Nguyên thung lũng này có một ngọn suối chảy ở giữa, ngăn ra làm hai phần, một bên gọi là Thiên Trúc cốc tức là đây, phía bên kia tức là Vạn Mai cốc. Nay cháu nhỏ, ta dẫn cháu điều này: ở bên Vạn Mai cốc trước mặt đó, là nơi cư ngụ của một lão quái vật, bất thân tình lý, hành động như cầm thú, thì đột nhiên thanh âm cao hân lên vang động cả một miền thung lũng. Kim Ngang Tiêu thấy lão già nói như vậy, chàng kinh hoàng hết sức, đó là Kỳ Vân hiện đang ở trong Vạn Mai cốc ở phía trước mặt, nếu qua bên đó có một “lão quái vật” khủng khiếp như vậy thì Kỳ Vân gặp phải nguy hiểm rồi còn gì nữa.

Chàng sợ quá, đang định nói rõ sự việc để cầu cứu với lão già, đột nhiên có một chuỗi cười “ha ha” rất quái dị, từ bên Vạn Mai cốc vọng sang.

Tiếng cười đó mới nghe biết ngay là tiếng của một bà già, tiếng the thé như xuyên vào tai người nghe.

Rồi một giọng nói của một lão bà từ bên đó vang lên :

- Nay cháu gái nhỏ, ta dẫn cháu điều này: ở bên Thiên Trúc cốc trước mặt đó, là nơi cư ngụ của một lão súc sinh chẳng phải vừa đâu, nếu cháu vượt suối qua bên ấy là cháu đã phạm vào điều đại kỵ của ta rồi đó.

Lão già bên này nghe thấy nói như vậy liền quát lên một tiếng, gọi lớn :

- Lão quái vật, ngươi bảo ai là súc sinh đó?

Tiếng nói của bà lão ở bên kia lập tức vọng sang ngay :

- Lão súc sinh kia, ngươi bảo ai hành động như cầm thú?

Lão già bên này “hừ” một tiếng bực tức, nét mặt có vẻ hết sức bất mãn, liền phân trần với Kim Ngang Tiêu :

- Cháu có nghe thấy không? Lão quái vật đó thật là chẳng biết chút tình lý nào cả.

Kim Ngang Tiêu cười cũng không được mà không cười cũng chẳng xong, chàng phải quay đầu đi. Nhưng rồi nhin mãi không được, chàng phải khi cười “phì phì” một hơi dài.

Lão già bên này lên tiếng mắng chửi người ta trước, đến khi người ta chửi lại, còn xỏ mồm bảo người ta là không biết chút tình lý nào cả, còn lộ vẻ bất mãn khó chịu, quả là đáng tức cười.

Thầy Kim Ngang Tiêu cười, lão già phát câu hỏi :

- Ngươi cười cái gì thế?

Kim Ngang Tiêu không biết lai lịch ông già quái gở này như thế nào, chàng cũng chưa bao giờ nghe nói có nhân vật nào trong võ lâm lại có thể nuôi được một con rít lớn và độc như vậy. Tuy nhiên xét qua lối xuất thủ của lão, cung kính lực ghê gớm do hai sợi dây phát ra vừa rồi, chàng hiểu rằng đây là một quái nhân võ công đến mức tinh thâm không sao lường được.

Thái độ và ngôn ngữ của lão quái này đối với bà lão ở bên Vạn Mai cốc trước mặt, chứng tỏ hai người là hai tay oan gia đối đầu, thù nghịch cực thâm, chỉ chờ cơ hội là ra tay chém giết nhau. Nếu không, làm sao người bên này không muốn cho có ai đặt chân lên khu vực của người bên kia? Kim Ngang Tiêu nghĩ như vậy, đoạn chợt nhớ ra việc chàng không khỏi giật mình: nếu lão quái bên này không thích cho Kỳ Vân sang bên Vạn Mai cốc thì tất lão bà bên kia cũng ghét mình hết sức, vì mình đã tiến vào Thiên Trúc cốc của lão quái.

Song do Kim Ngang Tiêu cũng yên tâm phần nào vì Kỳ Vân không đến nỗi bị nguy khốn, lão bà gọi nàng là “cháu gái nhỏ” tất nhiên đối với Kỳ Vân bà cũng có cảm tình, chớ không hạ độc thủ.

Chàng liền cất tiếng nói :

- Lão trượng, cô gái chạy sang Vạn Mai cốc đó vốn là một người bạn gái vào sinh ra tử với tôi, đối với tôi rất là thân thiết. Cả hai chúng tôi đều bị kẻ địch đuổi đến đây, nên mới được chạy lạc vào một nơi.

Lão già gật đầu :

- Cháu cứ yên tâm. Một khi cháu đã chạy đến Thiên Trúc cốc này thì không có kẻ địch nào có gan đuổi đến đây đâu.

Kim Ngang Tiêu nghe nói khắp khời mừng thầm. Chàng nghĩ lão quái này có võ công ghê gớm như vậy, nếu bảo hộ mình thì còn lo gì bọn Câu Hồn bang nữa.

Có điều chàng lấy làm tức rằng lão già bên này với lão già bên kia hai người thù nghịch nhau. Nếu không cả hai vị dị nhân này liên thủ hợp sức với nhau, chắc hẳn Câu Hồn bang chủ có đến ba đầu sáu tay cũng phải thất bại.

Kim Ngang Tiêu có biết đâu rằng chàng đã nhầm lẫn... hoàn toàn.

Trước hết là lão già ở Thiên Trúc cốc (thung lũng có ngàn cây tre) và lão bà ở Vạn Mai cốc (thung lũng có vạn cây mai), không phải là hai kẻ thù mà là... một cặp vợ chồng già. Vợ chồng lão quái giận nhau từ bao năm nay, hàng ngày chửi bới nhau, thề không nhìn mặt nhau, nhưng rút cục hai người vẫn là vợ chồng. Còn chuyện đối với Câu Hồn bang, những việc xảy ra kế tiếp đã vượt ra ngoài sự tưởng tượng của Kim Ngang Tiêu. Đó là những việc quái dị hết sức bất ngờ.

Ba chục năm ẩn cư trong thung lũng

Kim Ngang Tiêu vẫn thắc mắc ở điểm không biết lão quái này có địch nổi Câu Hồn bang chủ không, nên chàng nghĩ thầm: “Ta thử nói tên kẻ thù ta ra, xem lão phản ứng như thế nào? Do đó ta có thể biết được đại khái trình độ võ công của vị quái nhân này”.

Chủ ý đã định, Ngang Tiêu liền nói :

- Lão trượng, kẻ địch đuổi theo chúng tôi là những người võ công cực kỳ cao thâm.

Lão quái trợn mắt hỏi :

- Kẻ nào vậy?

Kim Ngang Tiêu đáp :

- Trong bọn địch nhân, có một tên gọi là Phạm Hồng.

Chàng có ý không nói đến Câu Hồn bang chủ là vì mấy năm gần đây, ba chữ Câu Hồn bang đã khiến bất cứ ai trong võ lâm nghe thấy cũng phải kinh hồn đáng sợ. Chàng dấm sợ nếu nói rõ là Câu Hồn bang chủ, không biết chừng lão này cũng khiếp hãi nót và không dám cho chàng trốn lánh ở đây.

Lão quái nghe đến tên Phạm Hồng, liền nhú đôi lông mày rậm và trắng xóa lại, có vẻ lạ lùng lắm rồi hỏi lại :

- Tên gì?

Kim Ngang Tiêu nói gọn thơn lỏn :

- Hồ Ma Phạm Hồng!

Lão quái ngẩng mặt ra, rồi lắc đầu.

- Trong võ lâm lại có tên đó sao? Ta chưa từng nghe thấy.

Kim Ngang Tiêu không khỏi kinh lạ hết sức. Chàng nói :

- Lão trượng, trong võ lâm vẫn tương truyền: Tam Phật, Tứ Chân, Ngũ Thiệp, Cô Quý, Nhị Ma, Dã Hồn, chẳng lẽ lão trượng không biết hay sao? Phạm Hồng chính là một trong Nhị Ma hẳn gọi là Hồ Ma vậy.

Lão quái xua tay :

- Nhị Ma với chẳng Tam Ma, ta nào có biết. Còn Cô Quý Dã Hồn là cái gì, ta không nghe thấy nói đến bao giờ.

Kim Ngang Tiêu lạ lùng, không biết nói sao. Tam Phật, Tứ Chân... đều là những nhân vật mà bất cứ ai đến học võ nghệ, ngay cả đến những người không học võ, cũng biết đến, vì đó là câu chuyện tương truyền trên cửa miệng của giang hồ. Có sao họ lão quái không biết?

Kim Ngang Tiêu không biết lão quái định làm gì, chàng vội gọi lớn :

- Tiền bối, tiền bối đi đâu đó?

Lão quái như không nghe thấy tiếng gọi của chàng, lão nhún mình nhảy cái nữa, tức thì thân hình lão vọt đi như gió, chạy ra khỏi rừng trúc.

Kim Ngang Tiêu kỳ lạ, cũng chạy theo sau xem sao.

Kim Ngang Tiêu chạy ra khỏi rừng trúc thì thấy lão quái đứng ở bên bờ suối, tức là đường ranh giới ngăn cách hai khu vực trong thung lũng.

Lão quái đứng ở bờ suối bên này. Nhưng bờ suối bên kia cũng có hai người đang đứng nhìn sang phía lão.

Kim Ngang Tiêu thấy hai người đó, một người chính là Kỳ Vân, còn một người nữa là một bà lão già, đầu tóc trắng xóa như tuyết, da mặt nhăn nheo, nhưng đỏ hồng, trông không rõ bà bao nhiêu tuổi.

Trên vai bà lão cũng có một con rít khổng lồ nằm vắt ngang, nhưng con rít này trên lưng có ba hàng chấm trắng, tức là ba hàng ngân tiền, lấp la lấp lánh.

Kim Ngang Tiêu chạy đến bờ suối bên này đứng cạnh lão quái. Chàng thấy lão quái và lão bà lúc này đang giương mắt nhìn nhau chăm chú.

Một lúc lâu sau, lão quái mới cất tiếng hỏi :

- Lão quái vật, ngươi đã biết chưa?

Lão bà cũng hỏi một câu y hệt :

- Lão súc sinh, ngươi đã biết chưa?

Hai người hỏi nhau xong hai câu đó, rồi lặng lẽ nhìn nhau, khe khẽ gật đầu, như đã hiểu nhau muốn nói gì rồi.

Chàng liền hỏi thử :

- Lão trượng, vậy trong võ lâm, về các nhân vật võ công thượng đẳng, lão trượng biết có những ai, xin nói tên cho cháu biết.

Lão quái giờ từng ngón tay lên một :

- Võ lâm cao thủ tính ra... ta là một, lão quái vật ở bên Vạn Mai cốc kia là hai..., còn nếu nói đến người thứ ba, có thể kể tạm đến lão Không Không hòa thượng phái Nga Mi... Thượng đỉnh cao thủ chỉ có vậy thôi, ngoài ra ta chẳng biết ai nữa.

Kim Ngang Tiêu sững sờ ngây người ra một lúc.

Lão quái nói đến “Không Không hòa thượng” Kim Ngang Tiêu biết ngay đó là lão muốn nói đến vị Chương môn đời mười chín của phái Nga Mi Không Không đại sư.

Nhưng Không Không đại sư đã viên tịch từ mười năm trước rồi. Hiện nay, vị Chương môn đời thứ hai mươi của Nga Mi là một vị đệ nhất cao thủ trong thiên hạ, tên gọi Bách Trượng thiên sư, tức là một “Tam Phật”. Vậy lão quái nói đến Không Không đại sư gọi là “lão hòa thượng” coi như ngang hàng với mình, tất nhiên lão quái phải là một vị võ lâm tiền bối.

Nghĩ vậy, Kim Ngang Tiêu mừng thầm hỏi :

- Trừ ba vị lão trượng vừa nói, chẳng lẽ không còn ai vào hàng thượng đẳng võ công nữa sao?

Lão quái ngẫm nghĩ, đột nhiên mặt đỏ bừng vội nói :

- Còn, còn một người nữa, nhưng người đó võ công cao hơn ta gấp bội, bởi vậy ta không muốn nói đến người đó, nói ra ta thật xấu hổ. Nhà ngươi muốn hỏi, phải chăng là có ý muốn hạ nhục ta đó sao?

Kim Ngang Tiêu vội nói :

- Cháu đâu dám. Lão trượng tha thứ cho tội sơ suất đó. Dám hỏi lão trượng ẩn cư ở đây đã bao lâu rồi?

Lão quái nói :

- Trong thung lũng này, ta có để ý đâu đến ngày tháng. Sang mỗi năm một lần tuyết xuống, ta lại chém vào gốc cây trúc một nhát để làm dấu. Cháu nhỏ thử đếm xem bao nhiêu vết chém, tức sẽ biết ngay.

Kim Ngang Tiêu cúi đầu nhìn gốc cây trúc lớn, chàng thấy ở gốc cây quả nhiên có vô số vết chém, đếm được cả thảy đến ba mươi mấy vết!

Thì ra lão quái ẩn cư ở đây đã trên ba chục năm rồi. Thảo nào lão không biết đến tên Hồ Ma Phạm Hồng là ai cả.

Kim Ngang Tiêu thấy trong lúc nguy nan lại gặp được dị nhân, nên trong lòng vui sướng vô hạn. Chàng liền nói :

- Tiền bối ẩn cư ở đây mấy chục năm, chắc hẳn tiền bối cũng không biết đến ba chữ “Câu Hồn bang”?

Lão quái nói :

- Chưa từng nghe thấy. Ta ẩn cư ở đây, chỉ biết cùng lão quái vật bên kia đấu khí, tinh mịch hết sức. Cháu có biết gì về tình hình võ lâm, hãy nói cho ta nghe.

Kim Ngang Tiêu gật đầu :

- Cháu xin đem việc “Câu Hồn bang” ra nói để tiền bối rõ.

Lão quái có vẻ thích thú :

- Được, cháu nói tường tận cho ta nghe.

Kim Ngang Tiêu đành hắng, đoạn đem tất cả những hành động của Câu Hồn bang trong mấy năm gần đây, thuật lại một lượt. Chàng vạch rõ tính cách thần mật quái dị, tàn ác vô song của Câu Hồn bang, tàn hại võ lâm, sau đó thuật đến cảnh ngộ của gia đình chàng và gia đình Kỳ Vân, bị Câu Hồn bang bức hại ra sao, nhất nhất không giấu một điểm nào.

Lão quái nghe một lượt rồi chắc lưỡi có lẽ kỳ lạ lắm hỏi :

- Chẳng lẽ không ai biết người Câu Hồn bang là ai sao?

Hình khắc chim phượng

Kim Ngang Tiêu thở dài :

- Thật không có ai biết rõ lai lịch của bọn Câu Hồn bang. Tên Bang chủ của chúng lại càng bí mật hơn nữa, có lẽ trên thế gian này không có ai nhìn được mặt thật của hắn. Tuy nhiên cháu được biết một chi tiết nhỏ là ám khí của Câu Hồn bang chủ sử dụng, có khắc hình một con chim Phượng nhỏ rất tinh vi.

Kim Ngang Tiêu nói điều đó ra là chàng yên trí rằng lão quái ẩn cư ở thung lũng này mấy chục năm nay, ngay cả đến Câu Hồn bang là gì cũng không biết thì làm sao có thể biết Câu Hồn bang chủ là ai được?

Không ngờ chàng vừa nói đến ám khí khắc hình chim Phượng, lão quái bỗng giật nảy nảy vội hỏi lại :

- Cháu nhỏ nói thế nào?

Kim Ngang Tiêu chưa để ý đến thái độ của lão quái, nên chàng vẫn điềm nhiên nhắc lại :

- Tên Câu Hồn bang chủ sử dụng một thứ ám khí, trên ám khí đó có khắc hình chim Phượng.

Lão quái cúi đầu xuống, thò tay xuống đất vẽ lên mặt đất mấy nét đơn sơ rồi hỏi :

- Hình chim Phượng có phải như thế này không?

Kim Ngang Tiêu từ lúc trông thấy hình chim Phượng in hằn trên nắp áo quan bằng đá trong Bốc thị Từ đường, chàng đã ghi khắc sâu vào tâm khảm, làm sao quên được?

Thấy lão quái hỏi vậy, chàng vội cúi đầu xuống nhìn hình vẽ lão quái vừa gạch xuống đất.

Lập tức chàng giật mình thót một cái, tim nhảy loạn trong lồng ngực.

Hình vẽ lão quỷ vạch xuống đất đó tuy không hoàn toàn giống hẵn, nhưng chỉ nhìn qua chàng hiểu ngay rằng đó là hình con chim Phượng, cùng loại với hình in trên nắp áo quan bằng đá trong Bốc thị Từ đường.

Kim Ngang Tiêu vội hỏi :

- Tiền bối, nếu thế tiền bối đã biết Câu Hồn bang chủ là người nào?

Chàng vừa nói, vừa lưu ý nhìn sắc mặt của lão quái.

Chàng thấy khuôn mặt của lão quái lúc này hiện rõ vẻ lạ thường, như thể lão quái đã gặp một việc gì làm lão sung sướng đến cực điểm.

Lão quái liềm ôm lấy con rít trên đùi lão, đặt nó nằm vắt ngang trên vai, rồi đứng lên.

Kim Ngang Tiêu chưa nhìn rõ lão quái có động tác thế nào, chỉ thấy “soạt” một tiếng, người lão quái đã phi đi xa đến hơn một trượng.

Kim Ngang Tiêu không biết lão quái định làm gì, chẳng vội gọi lớn.

- Tiền bối, tiền bối đi đâu đó?

Lão quái như không nghe thấy tiếng gọi của chàng, lão nhún mình nhảy cái nữa, tức thì thân hình lão vọt đi như gió, chạy ra khỏi rừng trúc.

Kim Ngang Tiêu thấy kỳ lạ, cũng chạy theo sau xem sao.

Kim Ngang Tiêu chạy ra khỏi rừng trúc thì thấy lão quái đứng ở bên bờ suối, tức là đường ranh giới ngăn cách hai khu vực trong thung lũng.

Lão quái đứng ở bờ suối bên này. Nhưng bờ suối bên kia cũng có hai người đang đứng nhìn sang phía lão.

Kim Ngang Tiêu thấy hai người đó, một người chính là Kỳ Vân, còn một người nữa là một bà lão già, đầu tóc trắng xóa như tuyết, da mặt nhăn nheo, nhưng đỏ hồng, trông không rõ bà bao nhiêu tuổi.

Trên vai bà lão cũng có một con rít khổng lồ nằm vắt ngang, nhưng con rít này trên lưng có ba hàng chấm trắng, tức là ba hàng ngân tiền, lấp la lấp lánh.

Kim Ngang Tiêu chạy đến bờ suối bên này đứng cạnh lão quái. Chàng thấy lão quái và lão bà lúc này đang giương mắt nhìn nhau chăm chú.

Một lúc lâu sau, lão quái mới cất tiếng hỏi :

- Lão quái vật, ngươi đã biết chưa?

Lão bà cũng hỏi một câu y hệt :

- Lão súc sinh, ngươi đã biết chưa?

Hai người hỏi nhau xong hai câu đó, rồi lặng lẽ nhìn nhau khe khẽ gật đầu, như đã hiểu nhau muốn nói gì rồi.

Kim Ngang Tiêu đứng bên cạnh, thấy sự tình quái lạ như vậy, nhin không nổi phải bật ra câu hỏi :

- Tiền bối, hai vị đã biết chuyện gì thế?

Lão quái cười hi hi nói :

- Cháu nhỏ, cháu vừa nói đến Câu Hồn bang chủ, đó chính là người võ công quá cao, hơn ta gấp bội mà lúc này ta không muốn nói tới đó. Người đó năm xưa là chủ nhân của ta và của lão quái vật này. Bây giờ được nghe tin của chủ cũ, làm sao ta không mừng rỡ? Thật ta cảm ơn cháu nhỏ quá, đã đem tin tức lại cho ta biết.

Kim Ngang Tiêu nghe lão quái nói như vậy, chàng choáng váng cả người, mặt thất sắc.

Ngay người ra một lúc lâu, Kim Ngang Tiêu mới áp ứng hỏi được một lời :

- Thế... thế các vị... tiền... tiền bối là người thế nào... vậy?

Lão quái cười :

- Tên tuổi của bọn ta dù có nói ra cháu nhỏ cũng không biết đâu. Mấy chục năm trước, võ lâm thường gọi chúng ta là “Thiên Sơn song quái”.

Kim Ngang Tiêu có cảm tưởng như chàng đã được nghe thấy ai nói đến bốn chữ “Thiên Sơn song quái” rồi, nhưng lúc này tâm trí rối loạn, chàng không sao nhớ ra được những chi tiết như thế nào.

Chàng định cất tiếng hỏi nữa thì, lão bà nói :

- Nay lão súc sinh, tin tức của chủ nhân đã rõ, hai chúng ta còn ở đây tức khí cãi vã với nhau hay sao? Sao ta không đi tìm chủ nhân đi cho rồi?

Lão quái nói :

- Hà, mấy chục năm nay bà chỉ chửi rủa tôi thôi, hôm nay định làm lành với tôi đấy à?

Lão bà buông một chuỗi cười dài :

- Biết được tin của chủ nhân là một việc đại hỷ. Bởi vậy tôi rất vui sướng trong lòng định cùng ông bàn tính công việc đó!

Lão quái thấy bà lão dịu giọng nói như vậy, khoái chí cười ha ha. Lão bà cũng cười lên hô hô.

Thái độ của cặp vợ chồng già chứng tỏ họ đang vui sướng đến cực độ.

Kim Ngang Tiêu và Kỳ Vân chết lặng trong lòng, đành ngẩn mặt nhìn nhau. Hai người cảm thấy số phận mình chưa xót hết sức, họ chạy vào thung lũng này bất ngờ gặp dị nhân võ công cao cường ghê gớm, trong lòng đã phát sinh ra một niềm hy vọng, ai ngờ chỉ trong khoảnh khắc, tia hy vọng đó đã tắt

ngủm

Hơn nữa, Kim Ngang Tiêu và Kỳ Vân không khỏi thấy lo lắng và bồn chồn, vì không biết hai vợ chồng lão quái sẽ xử trí với mình ra sao? Vợ chồng lão quái đã nhận Câu Hồn bang chủ là chủ nhân của họ, tất nhiên đối với Kim Ngang Tiêu và Kỳ Vân là thù địch, đâu có chịu buông tha.

Càng nghĩ, Kim Ngang Tiêu và Kỳ Vân càng thấy kinh hoàng nóng ruột.

Hai người chưa biết tính kế nào thoát thân, thì bỗng hai vợ chồng lão quái bay vọt lên không cao đến ba trượng, gặp nhau trên không trung trên ngọn suối gần đôi khu vực.

Thân hình hai lão quái còn lơ lửng trên không thì cả hai giơ tay đập vào nhau “bùng” một tiếng dữ dội.

Bốn chưởng giao nhau, mười đầu ngón tay của người này đan vào mười đầu ngón tay của người kia, rồi cả hai cùng dùng sức kéo mạnh về phía sau.

Hai vợ chồng lão quái hành động như vậy, tựa hồ như người nào cũng muốn kéo đối phương nhảy qua khu vực của mình.

Song do, giằng co như vậy trong khoảng thời gian ngắn ngủi còn lơ lửng trên không, nhưng không người nào kéo được người nào, vì công lực của hai lão quái ngang nhau.

Rút cục cả hai thân già đều rơi tõm xuống ngọn suối, nước bắn tung tóe, cả hai ướt như chuột lột, nhưng sung sướng cất tiếng cười khanh khách như trẻ con.

Hai vợ chồng lão quái nhìn Kim Ngang Tiêu và Kỳ Vân, rồi cùng nói :

- Hai đứa nguoi có công báo tin cho chúng ta biết, vậy ta cho phép hai nguoi cư ngụ tại Thiên Trúc cốc và Vạn Mai cốc.

Nói dứt lời, vợ chồng lão quái phi thân nhảy ra khỏi ngọn suối.

Quần áo hai lão ướt sũng, đầu tóc nước bám đầy, rũ rượi, nhưng cả hai cười hi hi hô hô như trẻ thơ rồi vút một cái, cả hai cùng phi thân nhảy về phía cửa đá, mỗi người chạy theo đường riêng của mình tới đường hầm mở cửa đá, cả hai còn dừng lại cãi nhau vài câu, rồi lại cười khanh khách, sau đó mới chạy vào đường núi, mỗi người tự mở cửa riêng của mình rồi chạy ra ngoài.

Lại một phen đảo tẩu

Hai vợ chồng lão quái đi khỏi, thung lũng trở nên yên tĩnh như cũ.

Kim Ngang Tiêu nhảy sang bờ bên kia ngọn suối, đứng cạnh Kỳ Vân rồi bảo :

- Vân muội muội, muội đã nói gì với lão bà đó?

Kỳ Vân nói :

- Em thuật lại cho lão bà nghe chuyện Câu Hồn bang chủ sử dụng ám khí trên có khắc hình chim Phượng. Lão bà nghe xong vẽ xuống đất hình chim Phượng và hỏi có phải hình thế này không. Em bảo đúng, lập tức lão bà chạy ra bờ suối ngay.

Kim Ngang Tiêu thờ dài, nhận thấy hoàn cảnh gấp gáp của Kỳ Vân với lão quái bà giống y hệt như cảnh ngộ của mình với lão quái.

Chàng vội nói :

- Vân muội muội, thảo nào Câu Hồn bang chủ có võ công cao cường tuyệt đỉnh như vậy, đến nỗi trong thiên hạ không có ai địch lại hắn. Hai vợ chồng lão quái này võ công đến mức nào chúng ta chưa được rõ lắm, nhưng thấy hai người đó nuôi được những con rít khổng lồ như thế, chắc hẳn họ cũng là những nhân vật phi thường. Vậy mà hai vợ chồng lão quái còn phải nhận Câu Hồn bang chủ là chủ nhân, xét ra như thế cũng đủ hiểu Câu Hồn bang chủ võ công đến mức ghê gớm thế nào.

Kỳ Vân lo lắng nói :

- Hai vợ chồng lão quái chạy ra ngoài tìm Câu Hồn bang chủ. Chắc chỉ lát nữa họ sẽ dẫn Câu Hồn bang chủ về đây, chúng ta mau tẩu thoát.

Kim Ngang Tiêu đã biết vùng thung lũng này tuyệt nhiên không có chỗ nào khả dĩ ẩn thân, thấy xung quanh thung lũng là những núi đá cao sừng sững ngất trời, tựa hồ như những bức tường bọc quanh một cái giếng khổng lồ, tuyệt không có một đường lối nào đi ra ngoài, trừ hai cửa đá ẩn thông ra đường hầm.

Nhưng hai người biết rằng không thể chạy ra đường đó lúc này, vì chạy ra như vậy tất nhiên sẽ gặp bọn lão quái và Câu Hồn bang chủ từ ngoài trở vào. Như thế còn nguy hiểm hơn là cứ ẩn nấp trong thung lũng này.

Hai người xoay người nhìn quanh địa thế một lúc, rồi Kim Ngang Tiêu lên tiếng nói với giọng quả quyết :

Không còn cách nào khác, chúng ta phải chạy đến chân núi leo qua núi đá, chạy ra ngoài thung lũng là xong. Núi đá cao và thẳng như bức tường, nhưng

ta cố gắng tìm kiếm, may ra có thể tìm thấy lối trèo lên được.

Kỳ Vân gật đầu :

- Ta hãy thử xem, còn hơn đứng đây chờ chết.

Hai người liền thi triển khinh công, chạy xuyên qua rừng mai, tới chân núi cao sừng và dựng đứng như bức tường. Kim Ngang Tiêu ngẩng đầu trông lên cao.

Chàng thấy sườn núi thẳng tắp, trừ một vài chỗ lồi lõm, hay một vài khóm cây chĩa ngang, một vài cây tùng mọc theo sườn núi, còn ngoài ra không có chỗ bám víu hay để chân lên được.

Kim Ngang Tiêu ngấm nhìn hồi lâu, đoạn khẽ nói :

- Vân muội muội, muội có sợ không?

Kỳ Vân liếc mắt nhìn chàng, mím môi nói :

- Sợ mà được à? Trèo đi!

Kim Ngang Tiêu nói :

- Huynh trèo lên trước, muội theo liền ở phía sau huynh.

Kỳ Vân lặng lẽ gật đầu. Kim Ngang Tiêu nhún mình lấy đà, nhảy vọt lên cao đến bảy tám trượng, vịn sức vào hai tay, bám lấy một mô đá. Rồi cứ thế nép thân hình vào sườn núi đá, chàng từ từ bò lên.

Kỳ Vân cũng nhảy lên theo, và bò ngay ở dưới chân chàng. Hai người bò một lúc lâu thì lên được đến khoảng ba mươi lăm trượng cao.

Lúc đó, Kim Ngang Tiêu ngoảnh đầu lại nhìn về phía dưới thấy thung lũng thu gọn dưới tầm mắt, nhưng nhìn một lúc lâu thấy đầu óc chàng choáng váng vì chỗ đó đã khá cao.

Nhìn lên phía trên, thấy núi vẫn còn cao ngất, phía trên lại có vẻ nhô ra, thật cheo leo hiểm trở, nhìn thấy ngán.

Hai người dừng lại một chút, Kim Ngang Tiêu nói :

- Vân muội muội, chúng ta cố bò mau lên, nếu tên Câu Hồn bang chủ bắt thần về đến thung lũng, hấn sẽ trông thấy chúng ta ở trên sườn núi. Lúc đó muốn thoát thân còn khó nữa.

Kỳ Vân nghiêng rặng, hừ một tiếng không nói, không rằng, đoạn lại cố gắng tiếp tục bò. Hai người dùng hết sức, tăng gia tốc độ để bò cho mau hơn nữa. Lúc này quần áo của hai người đã bị những kẽ đá nghiêng rách toạc, mảnh đá siết vào thịt đau đớn vô cùng.

Bò được nửa chừng, hai người gặp một mô đá lồi ra có thể chứa được hai người.

Kim Ngang Tiêu và Kỳ Vân liền bò lên đó, tựa lưng vào sườn núi nghỉ xả hơi.

Hai người vừa ngồi yên vị, bỗng thấy ở phía dưới thung lũng liên tiếp có hai tiếng “bịch bịch” rất lớn.

Cả hai kinh hoàng, vội nép người xuống mô đá ghé đầu nhìn xuống dưới. Chỗ hai người có thể trông ra cửa đường hầm tiến ra cửa đá, nên hai người nhìn về phía đó, thấy có bốn người từ đường hầm phải ra mau lẹ hết sức.

Kim Ngang Tiêu và Kỳ Vân lúc này ở trên cao đến năm sáu chục trượng, nhưng nhìn xuống rất rõ. Bốn người vừa tiến vào thung lũng chính là hai vợ chồng lão quái, Câu Hồn bang chủ và Hồ Ma Phạm Hồng.

Kim Ngang Tiêu và Kỳ Vân trống ngực đánh thành thình, vội nép chặt người xuống mô đá, không dám nhúc nhích nữa.

Kim Ngang Tiêu nói :

- May mà chúng ta đã bò lên đến chỗ này, nếu không, chúng ta không có cách nào ẩn tránh một khi đang bò lơ lửng ở sườn núi.

Kỳ Vân thở dài, cất giọng u uẩn nói :

- Ngang Tiêu ca ca, chúng ta cứ phải trốn tránh đào tẩu mãi thế này bao giờ mới thôi?

Kim Ngang Tiêu buồn rầu hỏi lại :

- Vân muội muội, muội tuyệt vọng rồi sao?

Kỳ Vân bỗng ngẩng phát đầu lên, mắt long lanh sáng chắc :

- Hừ, muội tuyệt vọng? Huynh nói đùa làm gì? Muội chỉ hận mình đánh không lại chúng, thành thử mỗi lần gặp chúng là ta phải chạy trốn không còn cách nào khác. Nhưng rồi có ngày dù không đánh lại được chúng, muội cũng liều mạng với chúng một phen.

Đàn rít đi tìm người

Kim Ngang Tiêu thừa biết tính tình Kỳ Vân rất cương ngạnh, nếu đã nói thì là làm.

Chàng sợ Kỳ Vân liều mạng thật nên vội khuyên nàng :

- Vân muội muội, quân tử báo thù chờ mười năm cũng không muộn kia mà!

Kỳ Vân đang lúc căm giận, phòng mồm tròn mắt, khuôn mặt cô gái đã xấu, lúc này lại càng khó coi hơn nữa.

Phía dưới thung lũng, bọn Câu Hồn bang chủ bốn người bắt đầu đi quanh thung lũng, tìm chỗ này ngó chỗ kia.

Rồi nghe thấy tiếng đổ phá ầm ầm, cành mai, gốc tre đổ gãy, trong chớp mắt trong rừng mai cũng như trong rừng trúc đã thấy lộ ra một khoảng trống lớn.

Ngay cả đến mấy gian nhà lá của vợ chồng lão quái cũng bị họ phá đổ sụp.

Bọn người tìm tòi cuồng mãnh một hồi như vậy, rồi thấy tụ lại một nơi, như để bàn tính mưu kế. Dĩ nhiên Kim Ngang Tiêu và Kỳ Vân không thể nghe thấy lời chúng nói, nhưng hai người cũng hiểu rằng chúng đang bàn kế tìm cho ra hai người.

Đột nhiên, hai vợ chồng lão quái rú lên một tiếng dài. Hai con rít khổng lồ nằm trên vai vợ chồng lão quái bỗng nhảy xuống, phi nhanh như mũi tên.

Hai con rít lớn đó chạy về phía đường hầm để ra chỗ cửa đá. Chỉ một lát sau thấy hai con trở lại thung lũng, nhưng theo sau hai con, một bên là ánh ngân tiền lấp lánh, một bên là ánh kim tiền sáng quắc, lúc nhúc tất cả mấy trăm con rít bò vào thung lũng.

Thì ra hai con rít đã chạy ra ngoài cửa đá, kêu gọi đồng bọn của chúng là hai loại rít ngân tiền và rít kim tiền vào thung lũng.

Kim Ngang Tiêu và Kỳ Vân nấp trên sườn núi cao ghé mắt nhìn xuống thấy tình thế như vậy, hai người không khỏi giật mình kinh hoảng. Hai người đưa mắt nhìn nhau, trong lòng nghi ngại không biết đối phương có dụng ý thế nào.

Giữa lúc ấy giọng nói oang oang của lão quái dưới thung lũng vọng lên :

- Hai cháu nhỏ ơi, sao hai cháu không ra ngay đi, còn trốn lánh làm gì. Ta với bà lão quái vật này có thể bảo đảm cho hai cháu khỏi chết, không việc gì mà sợ.

Kim Ngang Tiêu và Kỳ Vân nghe rõ lời nói đó, nhưng làm sao hai người tin được. Đồng thời, hai người nhận thấy chỗ ẩn nấp của mình rất kín, chưa chắc đã bị kẻ thù khám phá, nên hai người không đại gì xuất đầu lộ diện trong lúc này.

Lão quái ở dưới thung lũng, gọi rống lên ba lần, nhưng hai người vẫn im hơi lặng tiếng mặc kệ.

Im lặng một lát, bỗng lão quái rú lên một tiếng rất dài và lão bà cũng rú lên tiếp theo như để phụ họa.

Lập tức đàn rít bỗng phân ra làm hai hàng rít Ngân Tiền và hàng rít Kim Tiền. Hai hàng rít đó liền phân tán đi ngay, tỏa rộng ra tứ phía như thể một đạo binh bắt đầu giãn mặt trận. Chỉ trong chớp mắt đàn rít lan rộng, đi khắp thung lũng, bất cứ xô xình hang núi gốc cây nào chúng cũng lục lạo tới.

Kim Ngang Tiêu và Kỳ Vân chợt hiểu, nhìn nhau thất sắc: hai vợ chồng lão quái đã ra lệnh cho đàn rít đi tìm tung tích hai người. Rít là giống vật có khiếu giác minh mẫn, chúng đánh hơi là có thể tìm thấy ngay dấu vết hai người và tìm đến chỗ họ ẩn tránh.

Quả nhiên, mấy chục con rít đã bò lần đến chân núi đá cao như bức tường. Lối bò của đàn rít nhanh nhẹn vô kể. Mấy trăm chiếc chân của chúng khua động lạch cạch vào sườn núi đá, trong chớp mắt đã có con bò được lên mười trượng trên cao.

Kim Ngang Tiêu và Kỳ Vân điếng người, muốn hét lên vì mấy con rít đó nhằm đúng nơi hai người trèo lên lúc trước để bò lên núi.

Rõ rệt là chúng đã đánh thấy hơi người, rồi cứ theo vết hơi đó bò đi tìm kẻ thù của chủ chúng. Mấy con rít đi trước có vẻ là những con dẫn đầu. Sau khi chúng tìm thấy lối đi lên, hàng trăm con rít khác tức thì theo sau ngay. Càng rít đập xuống sườn núi đá lách cách lộp cộp, như gậy sắt nện vào đá, từ phía dưới vọng lên, đến tai Kim Ngang Tiêu và Kỳ Vân nấp phía trên.

Hai người kinh hãi đến nỗi ngậy người ra không có phản ứng gì được.

Kim Ngang Tiêu cuống quýt nhìn quanh, rồi nhìn lên phía trên núi. Chàng thấy ở cách đầu mình mấy trượng có một chỗ sườn núi, hõm vào, trông tối om om như thể đó là một cái hang ở giữa sườn núi, song không biết hang đó nông sâu ra sao.

Kim Ngang Tiêu vội bảo Kỳ Vân :

- Vân muối muối, ta mau bò lên kia!

Kỳ Vân nghiêng răng đáp :

- Vô ích. Đàn rít rõ ràng là có mũi ngửi rất thính, chúng đã đánh hơi thấy ta ẩn nấp ở chỗ này. Bây giờ dù có đổi chỗ, chưa chắc đã giấu được chúng. Và lại chúng ta làm sao mà bò nhanh hơn được loài rít?

Kim Ngang Tiêu nói :

- Chẳng lẽ ta cứ ở đây bó tay chịu chết hay sao? Muối mau bò lên đó đi.

Kỳ Vân quyết tâm hy sinh

Kỳ Vân lắc đầu nói :

- Không, muối có biện pháp thế này. Huynh phải bò lên đó trước, rồi chui luôn vào trong hang đó. Còn muối ở ngoài cầm cự với đàn rít.

Kim Ngang Tiêu kêu lên :

- Vân muối muối, muối nói gì lạ vậy?

Kỳ Vân ngắt lời :

- Nếu huynh không nghe, muối bò xuống đánh nhau với đàn rít ngay bây giờ.

Kim Ngang Tiêu cuống cuồng, vội nắm lấy cổ tay Kỳ Vân, kéo nàng, miệng hét :

- Bò lên mau!

Nhưng Kỳ Vân cũng dùng sức kéo lại, nàng vốn khỏe hơn Kim Ngang Tiêu, nên vừa giựt mạnh tay, cổ tay nàng đã tuột ra khỏi bàn tay của Kim Ngang Tiêu.

Ngay lúc đó, Kỳ Vân hành động nhanh như cắt. Tay nàng vừa thoát khỏi tay Kim Ngang Tiêu, lập tức nàng lật ngược bàn tay lại đánh chàng một chưởng.

Kim Ngang Tiêu lùi lại, né tránh ngọn chưởng của Kỳ Vân.

Kỳ Vân vội nói :

- Ngang Tiêu ca ca, huynh phải giữ mình làm trọng, để rồi về sau báo thù cho muối.

Nói dứt lời nàng đứng phắt ngay lên, như sắp sửa nhảy xuống đàn rít. Kim Ngang Tiêu kinh hoảng hết sức, chàng vội đứng lên theo.

Song le, trong lúc quá vội vàng, Kim Ngang Tiêu đã quên rằng chàng vừa tránh ngọn chưởng của Kỳ Vân. Nên đã lùi lại một bước.

Chỗ hai người nấp rất hẹp, chỉ là một khoảng hõm sâu vào sườn núi, nên càng ở trong càng thấp, chỉ độ ba xích là cùng.

Bởi vậy, chàng vừa vội vàng đứng lên, đầu đã đụng “cột” vào núi đá. Nên nhờ lúc đó chàng đứng lên gấp rút, nên dùng sức rất mạnh, đầu chàng đập vào mỏm đá nhỏ ra như nắm đấm, thành thử mỏm đá nhằm đúng vào Huyệt Đỉnh huyệt trên đầu chàng.

Huyệt Đỉnh huyệt thuộc mạch ăn liền với thần kinh, ở cách Bách Hội huyệt có hai thốn, ai bị đánh vào đó lập tức bị xỉu liền, Kim Ngang Tiêu bị mỏm đá dội trúng yếu huyệt, nên chàng thấy hai mắt tối sầm, ngã lộn ra bất tỉnh nhân sự.

Lúc Kỳ Vân đứng lên, trong lòng nàng đã quyết định hy sinh, bởi vậy nàng không quay lại nhìn chàng, mà chỉ về phía trước gọi lớn :

- Ngang Tiêu ca ca, chạy mau!

Tiếng gọi của nàng quả nhiên đã khiến bốn người dưới thung lũng chú ý. Cả Câu Hồn bang chủ, Hồ Ma Phạm Hồng cùng vợ chồng lão quái cùng ngẩng đầu nhìn lên phía sườn núi.

Kỳ Vân thấy mục đích của mình đạt được, lập tức từ chỗ mình đứng, phi thân nhảy xuống một chỗ thấp hơn khoảng mười trượng.

Hai con rít lớn đã trông thấy nàng, chúng liền bò về phía nàng vừa nhảy tới. Đoàn rít theo sau cũng đổ xô về phía ấy. Như vậy là Kỳ Vân đã tập mọo “điệu hổ ly sơn” mục đích dẫn đàn rít chạy theo mình, để Kim Ngang Tiêu được thoát thân.

Đàn rít trông thấy kẻ địch như thấy mồi ngon, râu đầu chúng vểnh ngược, răng chúng nhe ra, trông rất kinh khủng.

Trông thấy đàn rít khủng khiếp như vậy, Kỳ Vân gan đầy mình mà cũng phải toát mồ hôi lạnh, tay chân mềm nhũn, đứng ngây người ra như chết đứng.

Trong lúc đó, đàn rít đã bò đến mau lẹ vô kể. Đồng thời ở dưới thung lũng, hai vợ chồng lão quái rú lên như tiếng cấp bách, rồi cũng phi thân, nhảy về phía núi, ngay bên dưới chỗ Kỳ Vân đang đứng.

Nhờ tiếng rú cấp bách đó - có lẽ là tiếng rú ra lệnh cho đàn rít ngừng lại, không được xông lên cắn Kỳ Vân - Kim Ngang Tiêu đã thoát một cách may mắn, mặc dầu lúc đó chàng đang ngất xỉu, không biết gì hết.

Nguyên do chính lúc đó có độ mười con rít lớn, không theo đàn rít nọ chạy về phía Kỳ Vân mà cứ thẳng đường, xông lên chỗ Kim Ngang Tiêu, nằm mê man, chắc hẳn chúng đã ngủ thấy hơi lạ. Nghe thấy hiệu lệnh của vợ chồng lão quái, mười con rít đó đều ngưng cả lại và lui xuống phía dưới.

Còn đàn rít chạy về phía Kỳ Vân, sau khi nghe tiếng rú của lão quái, chúng cũng ngưng cả lại, vây quanh nàng, nhưng không có con nào xông lên cắn nàng. Giữa lúc ấy, đột nhiên lại có tiếng lão quái ở chân núi vọng lên mấy tiếng.

Lập tức mấy con rít xông đến gần Kỳ Vân. Kỳ Vân kinh hãi quá, chân tay tê liệt chưa kịp có phản ứng gì thì mấy con rít đã cắn vào áo nàng.

Kỳ Vân tin là mình sắp bị cắn chết nên nàng nhắm nghiền mắt lại. Không ngờ, nàng bỗng thấy thân hình nàng bị nhấc bổng lên, rồi bị đưa xuống phía dưới.

Kỳ Vân vội mở mắt nhìn quanh, thấy xung quanh mình lớn ngồn những lưng rít góm ghiec, đầy lông lá, mùi rất hôi nồng không thể tả, xông vào mũi nàng làm nàng buồn nôn.

Lúc đó cô gái đã hoàn toàn tuyệt vọng. Nàng tin rằng nếu không bị rít cắn chết bây giờ thì khi chúng đưa nàng xuống thung lũng, cả ngàn con rít sẽ xông lại xâu xé nàng ra làm trăm ngàn mảnh để chúng chia nhau ăn.

Đầu óc choáng váng vì hơi rít nồng nặc, trong lòng vừa kinh vừa hoảng, lại vừa căm hận xót xa cho số phận mình, nên huyết đảo lộn Kỳ Vân ngất lịm đi, không biết gì nữa.

Bàn tay không lờ

Lại nói Kim Ngang Tiêu đụng đầu vào mô đá, va chạm đúng Hậu Đỉnh huyết bị ngất xỉu, mê man không biết bao lâu rồi mới tỉnh lại. Chàng mở mắt ra nhìn, thấy trước mắt tối om.

Kim Ngang Tiêu định lại thần trí, cố gượng ngẩng đầu nhìn ra ngoài chỗ đá hòm ở sườn núi. Thì ra lúc đó trời đã tối, trên trời các ngôi sao lấp lánh, một vầng trăng bạc chiếu tỏa ánh sáng xuống cả một miền thung lũng.

Nhân ánh sáng trăng, Kim Ngang Tiêu chăm chú nhìn xuống thung lũng quan sát, thấy rừng mai rừng trúc lúc này cây cối ngồn ngạt như vừa trải qua một cơn tàn phá ghê gớm, song trong thung lũng hết sức yên tĩnh, chẳng có một bóng người nào.

Kim Ngang Tiêu không rõ sau khi mình ngất đi rồi, những biến cố gì đã xảy ra. Nhưng chợt nhớ lại tình hình lúc trước khi mình bị ngất đi, chẳng cảm thấy đau lòng hết sức, vì biết rằng Kỳ Vân chẳng có hy vọng gì thoát chết, có thể nói mười phần thì chín phần lúc này Kỳ Vân đã chết rồi.

Kim Ngang Tiêu và Kỳ Vân sống bên nhau trong mấy tháng nay, hết vào sinh ra tử, hoạn nạn có nhau, vui buồn cũng chia sẻ cho nhau hai cuộc đời buộc liền trong một vận mệnh, nên tình thân của hai người càng thâm thiết thân hơn cốt nhục.

Ngày nay, Kim Ngang Tiêu còn sống sót có một mình không biết đến năm nào tháng nào mới có thể báo thù cho nàng được, Kim Ngang Tiêu nghĩ đến đó, lòng đau như cắt, hai hàng lệ tuôn trào, rơi lã chã.

Chàng khóc một hồi, rồi nhìn quanh kiếm đường đào tẩu. Tuy nhiên chàng không dám bò xuống núi, vì sợ bọn Câu Hồn bang chủ vẫn còn rình rập trong thung lũng để chờ chàng xuất hiện để hạ thủ.

Kim Ngang Tiêu ngẫm nghĩ một lát, rồi bò lên phía trên đỉnh núi, chớ không bò xuống. Không ngờ chỉ bò được vài trượng nữa chàng đã gặp một cái hang nhỏ, nhưng sâu thăm thẳm. Kim Ngang Tiêu nghĩ thầm miền núi này có nhiều hang hốc, biết đâu đây chẳng là một đường hầm đi ra ngoài thung lũng.

Nghĩ vậy chàng liền bò vào hang đó. Càng bò chàng càng thấy hang ăn sâu vào trong lòng núi.

Bò được một lát, thì Kim Ngang Tiêu vững tâm: đây quả là một đường hang rất dài. Đường hang lúc này mở rộng và cao chàng không phải bò nữa mà có thể đứng lên đi được.

Thấy đường hang rộng lớn như vậy, Kim Ngang Tiêu ngẩng người nhìn quanh, nhưng tứ bề tối om như mực, chàng nào có trông thấy gì. Kim Ngang Tiêu mệt mỏi ngồi phịch xuống đất dựa lưng vào đá. Chàng nhớ đến Kỳ Vân và tưởng đến lúc nàng chết thắm dưới nanh vuốt của đàn rít hung dữ, chàng đau đớn lại ôm mặt khóc rưng rức một hồi.

Kim Ngang Tiêu ngồi như vậy không biết bao lâu. Mãi đến lúc đột nhiên từ phía trên đầu chàng có ánh sáng le lói chiếu xuống, chàng mới giật mình trông lên. Thì ra chỗ chàng đang ngồi quả là trong lòng một cái hang núi rất sâu. Nhưng ở trên đỉnh hốc hang, ngay ở trên đầu chàng, lại có một cái lỗ như ông thông hơi, rộng đến một trượng, ăn thẳng lên cao, có lẽ tới đỉnh núi, và thông ra ngoài trời.

Lúc ấy trời đã sáng, cho nên ánh sáng bình minh từ bên ngoài chiếu vào, khiến chỗ Kim Ngang Tiêu ngồi như có đèn chiếu rõ, còn ở phía trên qua khe

hở, chàng thấy da trời xanh biếc, thỉnh thoảng có đám mây trắng bay qua.

Kim Ngang Tiêu vội đứng lên, nhìn quanh mình một lượt. Vật đầu tiên mà chàng trông thấy ở trong hang núi này là một vật hết sức kinh dị. Đó là một bàn tay khổng lồ bằng đá, một bàn tay y hệt như tay người thường, nhưng to lớn kinh khủng, cao có đến hai trượng.

Bàn tay này do đá lớn tạc thành, trông rất tinh vi: bàn tay đứng thẳng, cổ tay gắn liền với nền hang đó. Tư thế của bàn tay đá khổng lồ này cũng rất lạ. Ba ngón tay đứng thẳng, chỉ lên trời đó là ngón tay út, ngón tay vô danh và ngón tay giữa.

Ngón tay cái hơi gấp lại một chút, còn ngón tay chỏ gấp ngang, chỉ về phía nền đất ở trước mặt.

Thứ đá dùng để tạc thành bàn tay này là thứ đá rất đẹp, trắng muốt như ngọc. Bàn tay to lớn như vậy, mặc dầu bằng đá tạc thành, nhưng hình dáng và tư thế của các ngón tay trông rất tự nhiên, có thể nói trăm phần trăm giống hệt bàn tay người thật.

Kim Ngang Tiêu đứng ngầy người ngắm bàn tay đá khổng lồ, tự hỏi không biết ai đã tạc thành một bàn tay đá trong hang sâu như thế này? Hơn nữa, một khối đá lớn như vậy, làm thế nào mà đem được vào trong hang này?

Chàng đứng nhìn bàn tay một lúc, rồi trông về phía ngón tay chỏ của bàn tay đá chỉ ở trước mặt. Thì ra ngón tay đó chỉ đúng vào nơi khởi đầu một thông đạo từ dưới chạy ngược lên phía trên, như một ống khói đặt nằm chệnh chềch.

Kim Ngang Tiêu liền chạy ngay lại đường hầm đó, thì thấy đường khá rộng, và tuy đường dốc ngược lên trên cao như vậy, một người có thể bò lên một cách không khó khăn lắm.

Nhìn theo đường lên phía trên, thấy đường đó dài thẳm, rồi đến chỗ cong cong, không thể nhìn xa hơn được nữa, nên không biết đường đó dài đến đâu.

Không nghĩ ngợi, Kim Ngang Tiêu liền bò luôn vào thông đạo và cứ theo đường đó bò ngược mãi lên. Bò được đến hơn nửa giờ chàng thấy ở phía xa xa trên đầu, có ánh sáng mờ mờ.

Kim Ngang Tiêu mừng thầm, tăng gia nội lực, hai nắm giữ các khe đá, hai chân đạp mạnh, tiếp tục bò nữa để tiến đến nơi có ánh sáng.

Chẳng bao lâu chàng bò hết thông đạo, chui ra ngoài. Ánh sáng ban ngày rực rỡ làm chàng chói mắt, phải nhắm mắt lại một lát rồi mới mở ra được.

Thì ra chàng đã tới đỉnh núi bọc quanh thung lũng như một cái tường rào khổng lồ. Trên đỉnh ngọn núi này lại có một khoảng bằng phẳng, rộng có đến trên mười vuông, khắp trên khoảng đất rộng này đều có cỏ mọc đầy, toàn là một thứ cỏ voi, cao bằng đầu người. Song tứ bề yên tĩnh, chỉ có ngọn cỏ bị gió thổi rạt rào, quang cảnh hết sức vắng vẻ hoang lương.

Ở giữa đám cỏ lớn đó có bốn cây cổ thụ rất to. Hai cây này thân cao độ hai trượng, nhưng thân cây bám đầy một loại cây leo có hoa như cây man la, chằng chịt từ thân cây nọ sang cây kia, còn dưới gốc cây toàn một loài thảo mộc đầy, um tùm chi chít, thành thử mới trông qua, bốn cây này lẫn lộn vào trong đám cỏ, không thể phân biệt ngay được.

Kim Ngang Tiêu ngắm nhìn một hồi, định quay mình ra tìm một đường khả dĩ từ đỉnh núi xuống chân núi, thì thốt nhiên mắt chàng đập phải một vật gì ở giữa bốn cổ thụ. Định thần nhìn kỹ, chàng thấy đó là một đoạn tường lộ ra trong đám lá um tùm.

Bạn đang đọc truyện *Cự Linh Thần Chương* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 6: Mỹ nữ thần bí

Nhìn thấy bức tường ở trên đỉnh núi cao này, Kim Ngang Tiêu không khỏi giật mình suy nghĩ. Chàng chợt nhớ lại vừa rồi trong hang núi chàng thấy có một bàn tay khổng lồ bằng đá, ngón tay của bàn tay ấy chỉ đúng vào đường đi ra ngoài hang, lên tới đỉnh núi này.

Vật tuy kỳ dị, nhưng quyết nhiên không phải vật thiên tạo, mà phải do tay người làm ra, nhất định như vậy.

Nếu có người làm ra bàn tay khổng lồ để chỉ đường lên chỗ chàng đứng lúc này, dĩ nhiên nơi đây phải có người ở, nếu không ở bây giờ thì trước đây phải có người từng ở rồi.

Trên đỉnh núi lại có bức tường, tất nhiên phải có người xây mới có tường. Xét ra như vậy, nơi đây hẳn là một nơi kỳ dị có thể chứa một sự bí mật gì đó mà không ai biết tới. Nếu vậy tại sao ta không đến chỗ bức tường đó xem sao?

Nghĩ như vậy, Kim Ngang Tiêu liền bước vào đám cỏ um tùm để tiến đến chỗ có bốn cổ thụ ở giữa.

Chàng vừa đi, vừa phải lấy hai tay gạt đám cỏ voi lá cao tới đầu, sang hai bên để lấy lối đi. Bước đi như vậy, chàng đã làm kinh động những loài thần lẩn,

cáo chuột, côn trùng sống trong bãi cỏ, khiến chúng chạy nhảy rào rào. Nơi đây quả là nơi đã từ bao năm nay không có một người nào đặt chân đến.

Kim Ngang Tiêu đi đến trước bốn cây cổ thụ, dùng sức bứt mạnh những thân cây leo chi chít bám trên bốn thân cây, hoa lá um tùm như một bức màn bao phủ bốn cây này.

Sau khi kéo gỡ hết loại cây leo, Kim Ngang Tiêu thấy bốn cổ thụ hiện rõ ra. Chàng ngắm nhìn kỹ, thấy bốn cây đó đứng thành bốn góc, cây nọ cách cây kia ba trượng ở hai bên tả hữu, thành ra bốn cây đó đứng thành một hình rất vuông vắn.

Giữa bốn cây đó có bốn bức tường, cao tới hai trượng, vây vuông lại như bốn tường nhà, song là phía trên không có mái.

Hơn nữa bốn bức tường xây kín, không thấy có cửa ra vào mà cũng không có cửa sổ, như vậy không phải là căn nhà.

Bốn bức tường này không phải xây bằng gạch, mà sắp lại bằng những tảng đá rất lớn.

Những tảng đá ấy mặc dầu không có quy củ, hay kích tấc giống nhau, nhưng sắp vào nhau rất khít, tảng nọ hợp với tảng kia rất vừa vặn ăn khớp với nhau, thành ra một công trình thiên nhiên tuyệt mỹ với một vẻ hùng vĩ lạ thường.

Trên mấy bức tường đá đó lúc này rêu xanh mọc đầy, lại thân cây leo bò khắp nơi ngổn ngang chi chít, từ đầu tường bò xuống, trông cảnh tượng này Kim Ngang Tiêu có thể biết ngay rằng đã bao năm nay không có người đến chỗ này.

Kim Ngang Tiêu ngậy người ra nhìn, rồi ngửa cổ trông lên đầu ngọn tường. Chàng thấy bốn phía tường đá kín mít vây vuông lại, nên không biết bên trong có gì.

Bức tường tuy có chỗ cao thấp, nhưng chỗ thấp cũng đến hơn hai trượng, Kim Ngang Tiêu không thể đứng ngoài nhìn vào trong được. Chỉ có cách nhảy lên tường mà thôi.

Kim Ngang Tiêu liền lùi lại một bước lấy đà, rồi nhún mình nhảy lên phía trước. Chàng nhảy cao được hơn một trượng nhưng hai tay chàng bám được nắm thân cây leo trên tường nhờ đó có đà chàng vươn mình lên, sau cùng bám vào được đầu tường, chàng dùng hai tay đánh đu, co mình lên, tới đỉnh ngọn tường.

Đứng trên ngọn tường, Kim Ngang Tiêu đưa mắt nhìn vào phía trong ngay và vừa nhìn thấy cảnh tượng bên trong bốn bức tường đá vây vuông, chàng sững sờ đứng ngây người ra một lúc lâu.

Từ lúc lên đỉnh núi này, chàng thấy khắp nơi đều có cỏ dại, cây leo hay các loại cổ thụ lâu đời, nghĩa là đâu đâu quang cảnh cũng hết sức hoang vu.

Vậy mà trong bốn bức tường đá lại trái hẳn, nghĩa là rất quang đãng không có một ngọn cỏ hay thân cây nào.

Trên một khoảng rộng lớn quy vuông mỗi bề ba trượng có bốn bức tường đá bao bọc, chỉ thấy toàn một nền đá đen nhẵn thín và sạch sẽ như chùi.

Trên nền đá đen đó có những bàn tay bằng đá, dựng đứng, Kim Ngang Tiêu đưa mắt đếm: phía Đông một bàn tay, phía Tây một bàn tay... phía nào cũng có, tổng cộng có chín bàn tay bằng đá.

Mỗi bàn tay này dựng đứng, nghĩa là cổ tay cắm xuống đất, ngón chĩa lên trời, và bàn tay nào cũng cao quá đầu người.

Nhưng các bàn tay hình thể không giống nhau, năm ngón tay có ngón duỗi thẳng, có ngón quặp xuống.

Cả chín bàn tay đều bằng đá tạc thành, nhưng thứ đá này rất trắng, trắng muốt như ngọc, thành thử bàn tay trắng phản ánh với nền đá đen, hai màu đen trắng nổi bật lên, trông rất rõ, như đập vào mắt người nhìn.

Kim Ngang Tiêu đứng trên đỉnh ngọn tường, ngậy người ra ngắm hồi lâu, trong lòng tự hỏi không biết đây là trò gì? Kẻ nào đã dùng đá tạc thành chín bàn tay, rồi lặn lội đem lên núi cao chót vót, bày ở một nơi hoang sơ cùng dã như thế này?

Chàng chỉ đứng trên tường suy nghĩ, không nghĩ đến việc nhảy xuống đến gần các bàn tay nghiên cứu cho tường tận.

Đó là vì lúc ấy trong lòng chàng còn mang vết thương đau về việc Kỳ Vân mất tích không biết số phận sống chết ra sao, lại thêm vận mệnh của mình cũng đang trải qua lúc bi thảm hết sức nên tâm trí chàng rối loạn như tơ vò.

Lúc đầu trông thấy bức tường lộ ra, chàng còn hy vọng sẽ gặp một nhân vật nào ẩn cư nơi đây, để tìm cách hỏi cho rõ địa thế nơi này, may ra thấy manh mối về nơi thất lạc của Kỳ Vân.

Nhưng nay, chàng chẳng thấy ai, mà chỉ có chín bàn tay bằng đá, chàng đâm chán nản chẳng biết tìm hiểu gì hơn nữa.

Kim Ngang Tiêu buồn bã quay người lại, định tìm chỗ nhảy xuống đi ra ngoài tìm lối xuống núi.

Nhưng ngay lúc đó chàng chợt có cảm tưởng như lúc mình xoay người, đôi mắt mình hình như thoáng trông thấy một vật gì như một bóng người ở trong chỗ có chín bàn tay.

Nhưng rõ ràng vừa rồi chàng đã thoáng trông thấy bóng người ở cạnh một bàn tay, không biết bàn tay nào. Dĩ nhiên bóng người đó có thể khuất sau một

bàn, vì các bàn tay đá đó cao lớn hơn đầu người thường.

Cô gái bí mật trên ngọn núi

Kim Ngang Tiêu không nhảy xuống nữa. Chàng cúi người cho thấp xuống rồi lần mò khẽ bước mấy bước trên đỉnh ngọn tường.

Sau khi bước được vài bước như vậy, Kim Ngang Tiêu lại định thần ngắm nhìn các bàn tay đá.

Chàng bỗng choáng người, tim đập loạn trong lồng ngực.

Chàng đã nhìn rõ: quả có người đứng ở trong đám bàn tay thật.

Trước một bàn tay - hình tay phải - với năm ngón tay khum khum như chụp lại, có một người đang đứng ngắm nhìn bàn tay đó, ngắm nhìn một cách say mê, toàn thân bất động. Có thể nói người đó cũng là một pho tượng đá ở giữa chín bàn tay đá khổng lồ, vì người đó chẳng những không nhúc nhích mà còn không hay biết có Kim Ngang Tiêu đang đứng trên đỉnh ngọn tường nhìn xuống.

Sau khi nhìn rõ người đó, trái tim Kim Ngang Tiêu lại càng đập dữ dội hơn trước, đập thình thịch như trống làng trong lồng ngực chàng.

Đó là vì bóng người đứng trước bàn tay đá là một thiếu nữ và là một thiếu nữ tuyệt đẹp, đẹp như tiên nga, dưới ánh nắng thân hình nàng và khuôn mặt mỹ lệ của nàng nổi bật lên như một pho tượng nữ thần tuyệt mỹ.

Nước da nàng trắng như tuyết, mái tóc mây óng ả như tơ, đôi vai nhỏ nhắn rất xinh, cặp mắt trong đẹp, đen lay lay, Kim Ngang Tiêu chưa gặp một cô gái nào kiều diễm như thế bao giờ.

Lúc đó cô gái đang mê say ngắm bàn tay đá, dáng người trông lại càng đẹp. Tuy nhiên trong cái đẹp của thiếu nữ đó có một vẻ gì đoan trang ngay thẳng, khiến bất cứ một chàng trai nào trông thấy cũng phải đem lòng cảm mến và ngưỡng mộ ngay.

Lúc đầu, Kim Ngang Tiêu đã định lên tiếng gọi để hỏi thiếu nữ. Nhưng sao không hiểu tại sao chàng không dám mở mồm, như sợ kinh động đến con người đẹp trong lúc nàng đang mãi mê quan sát hình bàn tay bằng đá.

Kim Ngang Tiêu không biết thiếu nữ này là ai, nàng ở đâu và đến đây làm gì? Nhưng không biết gì lẽ gì, chàng đã có cảm giác hết sức ngưỡng mộ cô gái. Chàng sợ một khi cô gái quay lại nhìn chàng, chàng sẽ không dám nhìn thẳng vào nàng để ngắm khuôn mặt tuyệt đẹp đó nữa.

Vì vậy, nhân lúc thiếu nữ chưa chú ý đến chàng, Kim Ngang Tiêu vội cúi mình thật thấp, để người mình khỏi bị lộ ra quá, vì chàng đang đứng trên bờ tường cao.

Trên bờ tường cũng có cỏ mọc cao và rậm nên Kim Ngang Tiêu cúi mình thấp xuống thì thân hình chàng khuất trong đám cỏ. Sau đó chàng mới mở tròn đôi mắt, tự do ngắm nhìn thiếu nữ.

Trong lúc đó thiếu nữ vẫn đứng im như tượng gỗ, ngậy người ngắm các bàn tay.

Thành ra Kim Ngang Tiêu lẫn thiếu nữ cũng giống nhau, cả hai cùng ngậy người ra mê mãi nhìn ngắm. Kim Ngang Tiêu nhìn nàng, còn nàng nhìn bàn tay đá không thốt ra một lời mà cũng không nhúc nhích tay chân.

Hai người ở trong tình trạng đó không biết bao lâu. Mãi đến mặt trời ngả về Tây, hai người vẫn ở nguyên vị trí cũ, một người đứng trước bàn tay đá, còn một người nấp trong đám cỏ trên bờ tường.

Lúc mặt trời ngả về Tây, ánh sáng mặt trời chiếu xuyên qua một áng mây hồng, nên ánh sáng chiếu đỏ ửng chiếu lên bàn tay đá khổng lồ, khiến bàn tay này cũng nhuộm sắc hồng.

Ánh nắng chiều đỏ cũng chiếu cả lên mặt thiếu nữ, tăng thêm vẻ kiều diễm của khuôn mặt đã đẹp sẵn.

Trên đỉnh ngọn núi cao này suốt ngày yên tĩnh vô cùng. Lúc đó về chiều, chợt có mấy tiếng “quạc quạc” của loài chim rừng bay về tổ.

Tiếng chim kêu đó làm Kim Ngang Tiêu giật mình như tỉnh giấc mơ. Chàng kinh hãi thầm tự hỏi :

- Ta làm cái gì thế này?

Chàng ngơ ngác trông quanh, rồi nhìn về phía Tây, thấy mặt trời sắp lặn ở chân trời, quang cảnh núi rừng đã ngả hẳn ánh hoàng hôn, nên bất giác trong lòng kinh hoàng kêu lên một tiếng “A” rất lớn.

Chàng kinh ngạc như vậy là vì chính chàng không ngờ rằng mình rình phục ở trên bờ tường này lâu đến thế.

Chàng buột mồm kêu lên một tiếng rồi vội vã nhìn về phía thiếu nữ. Chính lúc ấy thiếu nữ cũng ngẩng đầu nhìn về phía chàng.

Kim Ngang Tiêu chợt thấy mặt mình nóng bừng như có lửa cháy ở gần, trong lòng chàng đột khởi một cảm giác lạ lùng mà xưa nay chàng chưa từng thấy có bao giờ.

Thật không ngờ thiếu nữ thấy chàng, chẳng những nàng không giật mình kinh hãi, mà nàng còn mở một nụ cười rất tươi trên làn môi thắm, đôi mắt của nàng lờn thu ba lông lánh như vui mừng, tay nàng còn đưa lên vẫy chàng, như thể nàng đã quen biết chàng từ lâu rồi.

Thấy thiếu nữ tự nhiên đưa tay vẫy mình, Kim Ngang Tiêu bất giác rung chuyển cả thân thể, rồi như người máy, chàng định nhảy đại xuống ngay.

Kim Ngang Tiêu ở trên bờ tường cao hơn hai thước nên nhảy xuống không phải là chuyện dễ. Tiệm ở cạnh tường gần đó cũng có bàn tay đá khổng lồ, chàng liền đưa hai tay ra nắm lấy một ngón tay ở gần, rồi truyền người sang bàn tay, sau đó mới tuột xuống đất.

Kim Ngang Tiêu vừa nhảy xuống đất thì thiếu nữ cũng rào bước chạy đến bên chàng. Kim Ngang Tiêu luống cả tay chân không biết làm thế nào, mà cũng không biết nói thế nào.

Hai tay chàng lúc đó có vẻ như thừa, không biết để vào đâu cho tiện. Dáng điệu của Kim Ngang Tiêu lúc đó chắc hẳn phải tức cười hết sức, bởi thể thiếu nữ bật cười lên một tiếng rồi hỏi :

- Công tử làm sao đến được chỗ này vậy?

Thiếu nữ vừa mở mồm nói, Kim Ngang Tiêu đã giật nảy người, choáng váng cả đầu óc.

Giọng nói của thiếu nữ trong như tiếng đàn, êm đềm như tiếng suối reo, ai nghe thấy cũng phải thích nó, muốn nghe mãi. Dĩ nhiên, Kim Ngang Tiêu không phải giật mình vì thanh âm trong trẻo đó.

Sở dĩ chàng giật mình là vì thiếu nữ vừa nói ra một câu, Kim Ngang Tiêu đã nhận thấy ngay đó là một giọng nói hết sức quen thuộc, giọng nói mà chàng ghi nhớ mãi mãi trong tâm khảm.

Chàng không thể nào nhầm lẫn được. Đó là tiếng nói của thiếu nữ đã mấy lần cứu chàng và Kỳ Vân, và mới đây chính nàng đã đưa chàng và Kỳ Vân vào hang núi, thoát khỏi sự truy nã của Câu Hồn bang chủ và Hồ Ma Phạm Hồng.

Gặp mặt ân nhân

Kim Ngang Tiêu đã nhận ra được tiếng nói đó, tiếng nói của thiếu nữ đã nhiều lần cứu mạng chàng. Chàng vừa kinh ngạc vừa mừng rỡ, nhưng lúc này mồm chàng tê liệt, lưỡi cứng nhắc, chàng vẫn chưa dám tiếng nhận.

Đó là vì chàng còn có một điều nghi ngờ. Mặc dầu chàng đã nhận rõ tiếng nói của thiếu nữ đúng là tiếng nói của ân nhân mà chàng chưa biết mặt nhưng chàng đã từng thấy người cứu mạng mình là người võ công cao cường ghê gớm, còn thiếu nữ đứng trước mặt chàng lúc này chẳng qua chỉ độ mười bảy tuổi, nét mặt thơ ngây, làm sao có thể là một người có võ công cao cường xuất chúng như vậy?

Thiếu nữ thấy Kim Ngang Tiêu chỉ ngây mặt ra không nói gì, nàng lại cười lên một tiếng và lạ lùng hỏi :

- Công tử làm sao thế?

Kim Ngang Tiêu cổ trần tỉnh lại tỉnh thần đáp :

- Cô nương... Cô nương mấy lần... có phải cô là vị ân nhân đã mấy lần... cứu mạng chúng tôi không?

Thiếu nữ lại cười rất tươi :

- Cái đó có kể gì. Nguyên tôi đã định không cho hai người biết mặt tôi, không ngờ tôi đến đây thấy mấy bàn tay bằng đá, đứng ngắm nhìn mãi, rồi công tử cũng đến mà tôi không biết, thành thử công tử nhìn thấy tôi.

Thiếu nữ này không những dung mạo tuyệt đẹp, mà lời nói cũng ngọt ngào dễ thương, thật là người đẹp hoàn toàn, ai gặp cũng phải đem lòng kính mến.

Kim Ngang Tiêu thấy nàng nói như vậy vội nói :

- Đa tạ cô nương, đã mấy lần cứu mạng.

Vừa nói chàng vừa chuẩn bị quỳ xuống để lạy mấy lạy tạ ơn cái tửu hoàn sinh. Thiếu nữ giật mình, nhưng rồi lại cười khanh khách, tiếng cười như khánh vàng chuông ngọc va chạm nhau đồng thời thân hình nàng né tránh sang một bên nhanh như chớp và nói :

- Công tử mau đứng lên, chớ có làm thế, việc nhỏ mọn đó có gì đâu mà nói mãi. Làm thế khó coi chết đi được!

Kim Ngang Tiêu nghe nói, ngẩn người ra. Chàng đã định quỳ lạy, nhưng thấy thiếu nữ nói như vậy đành thôi.

Chàng đã được thiếu nữ này hai lần ra tay cứu sống, như vậy chàng nghĩ dù có gì quá đáng. Thiếu nữ này không chịu nhận ơn, xét ra là người có tâm hồn hết sức rộng rãi, đại lượng, thật đáng phục.

Kim Ngang Tiêu liền chấp tay lại kính cẩn nói :

- Thật tôi không phải quá, ân...

Chàng định nói ân nhân, tức là tiếng gọi thiếu nữ này là người ơn của chàng, nhưng chợt nhớ ra mình chưa biết tên họ nàng, liền ngừng lại và đổi thành câu hỏi :

- Cô nương tôn tính cao danh là gì, xin cho tôi biết được không?

Thiếu nữ mau mắn đáp :

- Tôi à? Tôi họ Lý!

Kim Ngang Tiêu vốn đã mong nàng nói rõ cho mình biết cả họ lẫn tên, để ghi khắc tên đó trong tâm khảm nhớ ơn đời đời. Nhưng thấy nàng chỉ nói là họ Lý, sau đó không nói gì nữa, nên chàng thất vọng nói :

- Vậy ra Lý cô nương đó!

Thiếu nữ gật đầu rồi nói :

- Tôi đã đưa hai người đến hang núi, vì biết hang núi đó ẩn thông ra một thung lũng. Trong thung lũng này có hai vị quái nhân, bản lĩnh cực cao. Kẻ thù của hai người võ công siêu việt, hai người tại sao không ở trong thung lũng đó với hai vị quái nhân, mà chạy ra ngoài lòng vòng như thế này làm gì, ngộ nhờ gặp kẻ thù thì thoát sao nổi?

Nghe thiếu nữ nói như vậy, Kim Ngang Tiêu bất giác vụt nhớ lại những việc xảy ra trong thung lũng mới đây sau khi chàng và Kỳ Vân chạy vào đó.

Dĩ nhiên chàng không có ý oán trách gì thiếu nữ. Bởi vì sau khi thiếu nữ đưa chàng và Kỳ Vân vào thung lũng, Câu Hồn bang chủ và Phạm Hồng muốn vào theo cũng không được, rút cục phải kêu lên kinh hoàng bỏ chạy vì đàn rít chắn đường.

Nhưng chàng có ngờ đâu hai lão quái ở trong thung lại lại là đầy tớ cũ của Câu Hồn bang chủ. Vì điểm đó đến sự tình hoàn toàn biến đổi, và chắc chính thiếu nữ cũng không ngờ tình thế chuyển biến như thế.

Thấy Kim Ngang Tiêu nét mặt có vẻ buồn bã, thiếu nữ lấy làm lạ hỏi :

- Làm sao thế? Sự tình ra làm sao?

Kim Ngang Tiêu thờ dài nảo ruột đáp :

- Sau khi chạy vào thung lũng, tôi với Vân muội muội đã tạm thời thoát khỏi sự truy nã của kẻ thù. Song le hai vị dị nhân ở trong thung lũng...

Kim Ngang Tiêu chưa nói dứt lời, thiếu nữ đã nóng nảy cắt ngang :

- Hai người đó làm sao? Tôi đứng ở ngọn núi bên này, nghe thấy hai người đó lớn tiếng cãi nhau suốt ngày. Nhờ nghe những lời cãi đó, tôi biết hai người ẩn trong thung lũng từ lâu năm rồi. Hơn nữa hai lão quái đó lại nuôi được đàn rít khổng lồ quái dị, và có ý muốn thâu đồ đệ. Vậy hai người chạy vào đó, không phải là dịp may hay sao?

Kim Ngang Tiêu nói :

- Sự tình vốn dĩ là tốt đẹp như vậy đó. Nhưng hai lão quái có hỏi chúng tôi kẻ thù của chúng tôi là ai. Chúng tôi liền cứ theo sự thật nói ra. Té ra hai lão quái đó là đầy tớ cũ của Câu Hồn bang chủ.

Nét mặt của thiếu nữ hơi biến đổi, lại có vẻ không bằng lòng, lớn tiếng nói :

- Công tử chỉ nói vậy!

Kim Ngang Tiêu kinh hoàng cãi :

- Sự thật như vậy đó. Vân muội muội vì muốn cứu tôi, thành ra bị thất lạc, đến nay chưa biết sống ra sao.

Thiếu nữ nói :

- Câu Hồn bang chủ là người thế nào, ngay đến cả tôi dùng đủ mọi biện pháp cũng không dò biết được. Công tử làm sao có thể biết rõ!

Kim Ngang Tiêu kinh ngạc :

- Tôi nào có biết Câu Hồn bang chủ là ai?

Thiếu nữ mỉm cười :

- Công tử không biết Câu Hồn bang chủ là ai, vậy hai vị dị nhân ở trong thung lũng làm thế nào biết được Câu Hồn bang chủ là chủ cũ của họ? Ngay cả đến ba chữ “Câu Hồn bang” hai lão quái chưa chắc đã được nghe nói, vì Câu Hồn bang mới xuất hiện có mấy năm gần đây thôi.

Kim Ngang Tiêu vội nói :

- Lý cô nương có chỗ chưa rõ đó thôi. Tôi và Vân muội muội vốn không biết Câu Hồn bang chủ là ai, nhưng chúng tôi có biết hẳn dùng một thứ ám khí, trên có khắc một hình vẽ rất đẹp, hình chim phượng, sở dĩ...

Kim Ngang Tiêu nói đến đó, thiếu nữ bỗng kêu lên một tiếng thất thanh :

- Cái gì? Công tử nói sao?

Kim Ngang Tiêu nhìn lên mặt thiếu nữ, thấy mặt nàng đầy vẻ kinh hoàng.

Lúc đó, Kim Ngang Tiêu không khỏi thấy tim đập mạnh trong lồng ngực, hồi hộp hết sức. Chẳng biết thiếu nữ trước mặt mình hình dạng mảnh mai éo lá, như thể cành liễu trước gió, nhưng thật thì võ công của nàng cao siêu kinh khủng, chẳng không thể nào địch nổi nàng.

Chàng thấy mình vừa nói đến "hình chim phượng" khắc trên ám khí của Câu Hồn bang chủ, lập tức thiếu nữ đó đã lộ vẻ kinh ngạc hết sức, y hệt như lão quái trong thung lũng khi nghe nói đến việc đó.

Chẳng lẽ thiếu nữ này cũng có liên quan với Câu Hồn bang chủ?

Chàng nghĩ đến đó trong lòng kinh hoàng, bất giác lùi lại mấy bước.

Thiếu nữ nhảy vọt lên theo, thân hình như luồng gió nhanh nhẹn vô kể miệng hỏi gấp :

- Vừa rồi công tử nói gì vậy? Nói lại cho ta nghe!

Kim Ngang Tiêu cố tĩnh trí lại, đoạn thuật lại những lời chàng vừa nói. Thiếu nữ châu mày, khuôn mặt kiều diễm có vẻ suy nghĩ lắm, lát sau nàng mới hỏi :

- Hình chim phượng đó như thế nào? Công tử có nhớ rõ không?

Kim Ngang Tiêu gật đầu :

- Nhớ rõ.

Chàng liền cúi xuống cảm hoàn đá vẽ lên nền đá đen. Tuy đá không hằn rõ nét vẽ, nhưng nhìn qua cũng thấy đại khái hình chim phượng mà Kim Ngang Tiêu theo trí nhớ vẽ ra.

Vẽ xong chàng ngẩng đầu lên nhìn thấy thiếu nữ đang ngửa lên nhìn trời, nét mặt cực kỳ kinh dị.

Mãi lúc sau nàng mới lên tiếng :

- Công tử có nhớ nhầm không? Làm sao công tử biết được ám khí của Câu Hồn bang chủ có hình con chim phượng.

Kim Ngang Tiêu vốn là người rất thông minh. Chàng nghe giọng nói của thiếu nữ, liền hiểu ngay rằng nàng đã nhận ngay là chủ nhân của loại ám khí có khắc hình chim phượng là của người nào rồi.

Chàng vội đáp :

- Nhất định không nhầm.

Đoạn chàng thuật lại chuyện xảy ra trong Bốc thị tứ đường thành Nghi Xương. Khi chàng nói đến đoạn chàng chạy ra ngoài đến bên bức tượng cao, bị một người nào đó bắn một mũi tên ghim lên tóc mình, đột nhiên thiếu nữ bật ra tiếng cười khi.

Kim Ngang Tiêu không khỏi ngạc nhiên hỏi :

- Lý cô nương cô nương cười gì vậy?

Người đẹp hơn nàng

Thiếu nữ đáp :

- Việc công tử bị người ta bắn một mũi tên tôi đã biết. Công tử còn giữ mũi tên đó không?

Kim Ngang Tiêu thấy thiếu nữ đó bỗng nhiên chú ý đến một việc vớ vẩn, không chút quan hệ gì như vậy, lại còn hỏi thêm tường tận, chàng cảm thấy hết sức lạ lùng, nhưng vẫn đáp :

- Tôi thấy mũi tên đó làm bằng ngà voi, đầu bịt vàng, trông thực đẹp mắt, nên vẫn giữ đến bây giờ.

Thiếu nữ lại cười khúc khích và nói :

- Vậy từ nay công tử phải lưu ý cẩn thận đó.

Câu nói đó làm cho Kim Ngang Tiêu nhu tự cung trắng roi xuống, chàng chẳng hiểu gì cả, và cũng không biết thiếu nữ có dụng ý như thế nào.

Chàng ngập ngừng hỏi lại :

- Lý cô nương nói như vậy là có ý thế nào?

Thiếu nữ đáp :

- Cứ theo tôi biết thì mũi tên này là của một cô gái tuyệt đẹp, đẹp một cách phi thường.

Kim Ngang Tiêu “à” một tiếng, rồi hỏi :

- Như vậy rồi làm sao?

Thiếu nữ nói :

- Loại tên này cô gái đó chỉ có một cây mà thôi. Nàng đã nói không phải bất cứ lúc nào cũng dùng đến nó, nhưng một khi đã dùng đến tên này tất phải có dụng ý. Nay nàng đã dùng tên này bắn công tử, vậy mà công tử không muốn đề phòng hay sao?

Kim Ngang Tiêu càng ngạc nhiên :

- Tôi vốn không biết cô ta, làm sao tôi phải đề phòng?

Thiếu nữ cười :

Sớm muộn rồi nàng cũng tìm đến công tử. Tôi biết chuyện nên muốn lưu ý công tử mấy câu. Nàng ta đẹp ghê gớm, nhưng cũng lại ác độc ghê gớm đó!

Kim Ngang Tiêu lắc đầu :

- Tôi không tin!

Thiếu nữ có vẻ giận dữ :

- Tôi nói dối công tử làm gì?

Kim Ngang Tiêu thu hết can đảm nói một câu chàng ấp ủ mãi :

- Tôi biết cô nói dối tôi. Cô bảo cô gái ấy đẹp hết sức, đẹp phi thường, nhưng tôi tin rằng trong thiên hạ không có người nào đẹp hơn cô nương...

Thiếu nữ thấy Kim Ngang Tiêu khen mình như vậy, mặt bỗng đỏ hồng, nhưng trong lòng hết sức vui sướng. Nhưng chỉ trong chớp mắt, mặt nàng lại có vẻ buồn, nàng thở dài :

- Công tử chưa gặp mặt nàng nên mới nói thế, nếu công tử gặp nàng rồi, công tử sẽ biết ngay là tôi không thể nào hơn được nàng ta.

Kim Ngang Tiêu lấy làm kỳ quái hết sức. Các cô gái, cô nào cũng vậy, đều muốn tự nhận mình là đẹp hơn người, mặc dầu bề ngoài không muốn nói rõ. Nhưng thiếu nữ này nói có một thiếu nữ khác đẹp hơn mình, nếu đó là sự thật đi nữa làm sao nàng lại nói như vậy.

Và lại thiếu nữ này có thể nói là đẹp hơn cả tiên nữ nữa, vậy mà trên đời còn có người đẹp hơn nàng, thật khó mà tưởng tượng.

Kim Ngang Tiêu ngây người ra không nói được lời nào nữa.

Thiếu nữ lại căn dặn :

- Công tử phải thật trọng lưu ý đó, nếu công tử làm nàng tức giận thì còn nguy hiểm hơn là gặp Câu Hồn bang chủ nữa.

Kim Ngang Tiêu thấy nàng nói có vẻ nghiêm trọng như vậy, trong lòng bỗng thấy chán nản hết sức, chàng thở dài một tiếng náo ruột.

Thiếu nữ liền chạy lại các bàn tay bằng đá, tới trước lại đứng lại một chút. Lát sau quay lại trước mặt Kim Ngang Tiêu, nàng nói :

- Tôi đưa hai người vào hang núi, để hai người chạy vào thung lũng, vì thế hôm nay tôi định đến xem kết quả như thế nào. Ai ngờ lên tới đỉnh núi này, tôi lại tìm thấy một nơi có nhiều bàn tay đá lạ lùng thế này.

Kim Ngang Tiêu gật đầu :

- Vâng, tôi cũng thấy lạ quá. Lý cô nương, vừa rồi cô đứng suy nghĩ lâu như vậy, cô đã đoán được nguyên do những bàn tay đá này chưa?

Thiếu nữ mỉm cười :

- Tôi thấy chín bàn tay đá này, mỗi tay đều có một thế khác nhau, các ngón tay cũng duỗi cụp khác nhau. Vì vậy tôi đã tưởng ngay rằng các hình bàn tay này tượng trưng cho một môn võ thuật pháp hết sức tinh diệu. Nhưng nhìn kỹ, tôi thấy có lúc là võ thuật pháp thật, có lúc lại hình như không phải.

Thiếu nữ ngừng lại một chút rồi tiếp :

- Tôi nhìn mãi mà không có kết quả chi tiết. Tôi chắc mình đã nghĩ lầm, vì bất cứ một môn võ công nào tinh diệu phức tạp đến đâu, tôi cũng có thể đoán ra được. Đàng này tôi đã ngắm nhìn đến nửa ngày mà không tìm thấy điểm gì rõ rệt cả.

Kim Ngang Tiêu thấy thiếu nữ nói như vậy, chàng cũng lấy làm ngạc nhiên hết sức. Chàng tự nhủ lời thiếu nữ nói không phải là vô lý. Chín bàn tay đá khổng lồ này, bỗng dưng lại xuất hiện ở một đỉnh núi không có ai đi tới bao giờ thì thật là cả một sự kỳ quái.

Xét tình hình này, rất có thể là một vị tiên bối dị nhân nào đó đã tạc các bàn tay đá để lưu lại hậu thế một môn võ thuật pháp kỳ diệu.

Kim Ngang Tiêu quay lại ngắm nhìn chín bàn tay đá một lần nữa, trong lòng hết sức phân vân nghi hoặc. Nhưng nhìn mãi chàng vẫn không nhận thấy điểm gì kỳ lạ.

Thiếu nữ quay người bước đi mấy bước và nói :

- Công tử bây giờ dự định như thế nào?

Kim Ngang Tiêu nói :

- Tôi muốn trước hết dò hỏi cho ra tung tích của Vân muội muội.

Thiếu nữ đã đi bỗng quay ngoắt đầu lại :

- Công tử với Vân cô nương, hai người thân nhau lắm phải không?

Kim Ngang Tiêu gật đầu :

- Dạ phải!

Thiếu nữ khẽ thở dài một tiếng :

- Được. Công tử có đi dò hỏi lấy, cũng không thu được kết quả gì đâu. Để tôi thay mặt công tử đi tìm. Còn công tử nên mau mau rời khỏi chỗ này, tôi thấy nơi đây có nhiều nguy hiểm lắm.

Thiếu nữ ngừng lại, cho tay vào ngực áo, tìm vật gì, rồi tiếp :

- Để tôi cho công tử mượn lấy vật này, có thể giúp công tử tránh được nguy hiểm. Công tử dùng vật này đi đường, không còn sợ kẻ thù tấn công nữa.

Vừa nói thiếu nữ vừa một chiếc gói nhỏ vứt cho Kim Ngang Tiêu. Vứt xong gói đó cho chàng, thiếu nữ cười khúc khích, như thể chợt nhớ tới việc gì thú lắm.

Chiếc mặt nạ da người

Kim Ngang Tiêu đưa tay ra đón lấy gói đó, lúc chàng ngẩng đầu lên thì thiếu nữ đã phi thân như một luồng khói, bay vọt ra mặt tường nhảy ra mặt ngoài đi mất.

Kim Ngang Tiêu cũng muốn nhún mình nhảy theo. Nhưng bức tường quá cao, chàng phải nhảy lên một bàn tay đá, rồi hai tay bám lấy một ngón tay đá khổng lồ, đánh đu rồi nhảy lên mặt tường.

Chàng vừa tới mặt tường đã trông ra ngoài để tìm bóng hình thiếu nữ, nhưng chỉ kịp thấy một bóng trắng bay đi như một mũi tên trên đám cỏ voi cao ngất, chớp mắt không còn trông thấy đâu nữa.

Kim Ngang Tiêu không kịp suy nghĩ, vội nhảy xuống đất, rồi theo hướng thiếu nữ đuổi theo. Song le chạy một lúc, chàng chỉ thấy còn thoang thoang mùi hương thơm của thiếu nữ để lại, còn người hoàn toàn mất tăm.

Chàng đứng trên mỏm đá cao chót vót, nhìn xuống dưới thấy sườn núi dốc thăm thẳm, mấy vệt mây trắng lơ lửng ở mấy trượng phía dưới, chàng bắt gặp rừng mình sơn gáy.

Kim Ngang Tiêu đứng ngẩn người ra nhìn xuống chân núi hồi lâu đoạn chàng lấy gói nhỏ của thiếu nữ ra ngắm nhìn. Chàng liền mở gói đó ra xem.

Vừa nhìn thấy vật ở trong gói, Kim Ngang Tiêu đã sùng sốt há hốc mồm.

Thì ra trong gói đó có một bộ quần áo ngắn, và một chiếc mặt nạ da người có đủ cả tóc, chế tạo rất tinh xảo và da mặt nạ đó là màu... tím.

Kim Ngang Tiêu không còn hồ nghi gì nữa. Chiếc mặt nạ da người màu tím này đúng là bộ mặt của anh chàng mặt tía mà chàng và Kỳ Vân đã gặp trên thuyền. Chàng mặt tía có hành động hết sức quái gở, lại theo chàng và Kỳ Vân, khiến hai người đã có lúc nghi rằng chàng mặt tía đó là người của Câu Hồn bang.

Bây giờ Kim Ngang Tiêu mới biết chắc chắn là chàng mặt tía đó chẳng phải ai xa lạ, chính là thiếu nữ vừa rồi giả trang.

Ngay cả bộ quần áo trong gói này cũng là bộ quần áo mà chàng mặt tía đã mặc để đi theo hai người mấy hôm trước đây.

Chàng mặt tía - tức thiếu nữ - đã theo dõi Kim Ngang Tiêu và Kỳ Vân ngay từ lúc hai người ra khỏi kinh thành Nghi Xương. Rồi sau đó, thiếu nữ còn chọc ghẹo hai người và mấy lần ra tay cứu mạng cho hai người.

Thiếu nữ hành động như vậy là có mục đích gì?

Một điểm khác làm Kim Ngang Tiêu thắc mắc là thiếu nữ này làm sao có một mức võ công cao cường tốt bụng như vậy? Dưới lốt chàng mặt tía, thiếu nữ chỉ ra tay có một chiêu đã hạ luôn mấy cao thủ của Câu Hồn bang, vào loại có danh vọng trong võ lâm?

Mới đây Câu Hồn bang chủ và Hồ Ma Phạm Hồng võ công thượng đỉnh như vậy, thế mà đuổi theo thiếu nữ cũng không kịp, mặc dầu nàng đã sách Kim Ngang Tiêu và Kỳ Vân chạy đi.

Với võ công ghê gớm như vậy, thiếu nữ hẳn là một nhân vật phi thường trong võ lâm, nếu không phải là đệ tử của những bậc tiền bối dị nhân. Vậy lai lịch của nàng như thế nào?

Bao nhiêu câu hỏi quay cuồng trong đầu óc Kim Ngang Tiêu, khiến chàng càng nghĩ ngợi, càng thấy khó hiểu.

Tuy nhiên chàng cũng nhận thấy thiếu nữ thực tâm rất tốt đối với chàng. Không những mấy lần ra cứu mạng cho chàng và Kỳ Vân, thiếu nữ còn tỏ vẻ quan tâm đến số phận của chàng, tìm cách giúp chàng thoát khỏi nanh vuốt của kẻ thù. Ngẫm nghĩ một lát, đoạn Kim Ngang Tiêu y theo lời thiếu nữ chỉ bảo lập tức thay luôn bộ quần áo nàng vừa cho để hóa trang, đồng thời chàng đeo chiếc mặt nạ da người lên mặt.

Đeo chiếc mặt nạ lên mặt, Kim Ngang Tiêu ngửi thấy mùi hương thơm thoang thoảng, tức là mùi thơm của thiếu nữ quyện vào mặt nạ vì trước đây nàng đã đeo nó lên mặt.

Mùi hương thơm đó làm cho Kim Ngang Tiêu ngây ngất, như uống phải một ly rượu mạnh, làm chàng đứng ngẩn người ra một lúc lâu.

Lúc này Kim Ngang Tiêu đã hoàn toàn thay đổi hình dạng. Chàng giống hệt như anh chàng mặt tía mà chàng đã gặp mấy hôm trước. Nếu Kỳ Vân gặp chàng lúc này, nàng sẽ tưởng ngay rằng nàng gặp chàng mặt tía chứ không phải Kim Ngang Tiêu.

Sau đó, Kim Ngang Tiêu chạy đến bờ núi phía trong để nhìn xuống thung lũng. Vạn Mai cốc và Thiên Trúc cốc với ngọn suối ngăn ranh giới lúc này hiện ra phía dưới như một tấm họa đồ.

Trông xuống thung lũng, Kim Ngang Tiêu buồn rầu nhớ đến Kỳ Vân và tự nhủ thăm bất luận như thế nào chàng cũng phải kiếm cho ra tung tích của nàng, để biết rõ nàng sống chết ra sao.

Chàng thấy với Thiên Trúc cốc có nhiều chỗ cây bị đổ gãy ngổn ngang, nhưng lúc này vắng ngắt, chắc chắn là bọn Câu Hồn bang chủ bốn người đã kéo nhau đi cả rồi. Chàng liền nghĩ thử xuống đó xem, họa may có tìm thấy dấu vết gì về Kỳ Vân không.

Kim Ngang Tiêu trở lại chỗ thông đạo, từ đỉnh núi bò xuống hang núi ở giữa. Đường đó rất thuận tiện, không mấy chốc chàng đã tới sườn núi phía dưới và bò lần xuống thung lũng.

Lúc đó trời đã lại ngả về chiều. Xuống đến thung lũng thì trời vừa tối, nhưng may có ánh sáng trăng nên Kim Ngang Tiêu nhìn rõ cảnh vật. Mặc dầu thung lũng im lặng như tờ, Kim Ngang Tiêu cũng thận trọng lần từng bước đi trong bóng tối.

Chàng thấy trong rừng mai, rừng trúc, cây cối bị tàn phá rất nhiều, có lẽ bọn Câu Hồn bang chủ đã phá hủy nơi này, trước khi rút đi, Kim Ngang Tiêu đi khắp thung lũng, lòng buồn rầu vô hạn. Chàng không tìm thấy vết tích gì về Kỳ Vân hết.

Tìm mãi đến quá nửa đêm không kết quả. Kim Ngang Tiêu thờ dài, rồi tìm đến bên mấy căn nhà lá của lão quái, lúc này bị đổ sập, kiếm ít lá thu lại làm giường tạm nghỉ. Chàng định chờ đến lúc trời sáng rồi tìm kiếm nữa, nhưng vì quá mệt nên vừa đặt mình xuống là chàng đã ngủ thiếp ngay.

Kim Ngang Tiêu không ngờ mình ngủ say đến thế. Lúc chàng mở mắt ra thì trời đã gần trưa rồi. Chàng vội vàng đứng lên, không ngờ thấy ở trước mặt mình có một thân cây tre lớn, dựng đứng sừng sững.

Kim Ngang Tiêu kinh hoàng, toát mồ hôi. Đêm hôm trước lúc chàng đi ngủ, chàng không thấy cây tre này. Dĩ nhiên, cây trên không có chân biết bò. Nếu nó có ở trước mặt chàng lúc này là do người đem lại. Thì ra trong lúc chàng ngủ đã có người vào thung lũng này mà chàng không biết.

Kim Ngang Tiêu nghĩ đến đó, sợ tái xám cả người. Tuy nhiên chỉ lát sau nghĩ lại, chàng thấy yên tâm ngay. Vì chàng biết rằng mình hoàn toàn vô sự bây giờ, tức là người đến thung lũng không phải là ác nhân hay kẻ thù. Nếu không trong lúc chàng ngủ, hẳn có thể giết chàng dễ như chơi.

Kim Ngang Tiêu đưa mắt nhìn quanh nhưng không thấy hình bóng một người nào hết. Chàng bước lại bên thân cây tre xem xét, chợt thấy ở trên thân cây, giữa khoảng một đốt dài, có hai hàng chữ nhỏ, nét chữ khắc vào tre rất đẹp và tinh xảo, không hiểu người viết dùng vật gì khắc.

Chàng cúi đầu để đọc hàng chữ, thấy viết như sau :

- “Kỳ Vân cô nương bình an vô sự, xin các hạ yên lòng. Câu Hồn bang chủ, Hồ Ma Phạm Hồng, Kim Công tôn giả, và Ngân Công bà bà hiện đang đi tìm các hạ, vậy các hạ phải lưu ý đề phòng. Việc tôi nói với các hạ trên đỉnh núi hôm qua, các hạ cũng phải hết sức đề phòng, chớ có quên. Thân mến”.

Dưới hai hàng chữ này không thấy có ký tên. Nhưng Kim Ngang Tiêu đọc xong bèn hiểu ngay đó là do thiếu nữ hôm qua viết.

Chàng vội đứng lên nhìn quanh và gọi lớn :

- Lý cô nương! Lý cô nương!

Nhưng tứ bề chỉ có tiếng vang ở sườn núi đáp lại, tuyệt nhiên, không có người nào lên tiếng.

Kim Ngang Tiêu ngẩn người ra một lúc lâu, rồi chàng lại cúi xuống đọc lại mấy hàng chữ vừa rồi. Không ngờ, chàng lại nhận thấy ở mặt sau khúc tre còn có một hàng chữ nữa, viết như sau :

- “Thiên Phật tự ở núi Nga Mi là nơi của Phật, đất Thánh, có thể làm chỗ dung thân. Kẻ thù của các hạ nhiều như vậy, trừ nơi đó ra, không còn có chỗ nào khả dĩ nương tựa an toàn”.

Kim Ngang Tiêu đọc xong, buông một tiếng thở dài, trong lòng hết sức cảm kích tấm lòng tốt của thiếu nữ. Thiếu nữ đã cứu chàng mấy lần thoát chết, nàng lại có công dò tìm tin tức về Kỳ Vân để báo cho chàng biết Kỳ Vân vẫn bình an vô sự để chàng yên lòng, giờ đây nàng lại mách bảo cho chàng nơi trốn lánh, quả nàng hết sức chu đáo đối với chàng.

Chùa Thiên Phật trên núi Nga Mi là nơi trụ trì của Trường Phật Bách Trượng thiền sư, và cũng là nơi trọng địa căn bản của phái Nga Mi, xét ra thật là nơi an toàn để tránh nạn vậy.

Trong khi suy nghĩ như vậy, Kim Ngang Tiêu còn cảm thấy hồi tiếc và giận thân vô cùng. Chàng giận mình ngủ quá say, để đến nỗi có người đến cạnh mà cũng không biết. Chàng không tỉnh giấc khi thiếu nữ đến đây, thành thử không được gặp mặt thiếu nữ.

Không hiểu sao từ lúc gặp mặt thiếu nữ căn dặn chàng phải đề phòng việc nàng nói hôm trước, tức là việc có một cô gái tuyệt đẹp hơn thiếu nữ này - nàng bảo thể - nhưng tâm hồn ác độc, đã bắn mũi tên ngà lên mái tóc của chàng, chắc chắn sẽ tìm đến chàng, vậy chàng phải lưu ý đề phòng.

Mấy hàng chữ của thiếu nữ căn dặn chàng khẩn thiết, chứng tỏ là nàng chưa an tâm.

Kim Ngang Tiêu không lo về việc người bắn tên, mà chỉ nghĩ ngợi vợ vẫn về lòng tốt của thiếu nữ tự xưng là Lý cô nương, đối với chàng quả là hết sức chu đáo và thiết tha.

Kim Ngang Tiêu nghĩ đến đó bất giác đưa tay ra mân mê thân tre có khắc chữ, mắt mơ màng suy nghĩ. Một lúc lâu sau, Kim Ngang Tiêu mới thở dài một tiếng, đoạn đi ra chỗ cửa đá để ra ngoài thung lũng.

Trong thung lũng vắng ngắt, Kim Ngang Tiêu ra đến đường hầm có cửa đá, chàng cũng không thấy một bóng người nào. Nhưng đến lúc chàng ra đến ngoài cửa đá, chỗ hang rít, chàng chợt trông thấy một đồng xương trắng hếu, khiến chàng giật nảy người.

Tất cả có hai bộ xương và nhìn kỹ chàng thấy đó là hai bộ xương hổ. Hai bộ xương vẫn còn y nguyên hình thể, như hai con hổ đang nằm phục trên mặt đất, duy chỉ có da thịt là không còn chút nào.

Kim Ngang Tiêu không biết hai con hổ này từ đâu lại, nhưng trông thể nằm của hai bộ xương, đầu quay về phía hang núi bên trong, chàng đoán rằng hai con hổ này định xông vào động, chỗ có đàn rít, nhưng bị đàn rít cắn chết. Và dĩ nhiên da thịt hổ đâu hết, chỉ còn trơ xương trắng, đó là vì đàn rít đã ăn thịt hai con hổ này.

Kim Ngang Tiêu nghĩ đến đó, không khỏi rùng mình, toát mồ hôi lạnh, vì chàng tưởng tượng quang cảnh hàng trăm hàng ngàn con rít xúm lại hai xác hổ để xâu xé, chỉ trong khoảnh khắc, hai con hổ lớn như hai con bò mộng đã biến thành hai bộ xương trắng hếu.

Nếu vị thử đó là hai người bị chúng ăn, thì kết quả cũng như thế mà thôi. Kim Ngang Tiêu rợn tóc gáy, lập tức bỏ nơi đó, theo đường hang chạy vội ra phía ngoài, rồi ra khỏi hang tới ngoài trời.

Kim Ngang Tiêu tiếp tục đi mãi, đi tới bảy hay tám dặm, chàng vẫn thấy ở trong một vùng núi đá lóm chóm, không thấy đường đi được chỗ nào cả. Khoảng quá trưa hôm đó, Kim Ngang Tiêu đến một con đường núi nhỏ, quanh co khúc khuỷu.

Chàng thấy ở bên đường có mấy căn nhà bằng đá, liền nảy ra ý định gõ cửa xin ngủ một đêm cho đỡ mệt để hôm sau lên đường đi lên núi Nga Mi. Kim Ngang Tiêu đã quyết định theo lời chỉ bảo của thiếu nữ, chàng không đi lên núi Thanh Thành nữa, mà tìm đường đi lên Thiên Phật tự trên núi Nga Mi.

Song là, lúc này chàng hoàn toàn lạc lối, không biết đi về hướng nào để ra khỏi vùng núi non hiểm trở này. Bởi thế chàng muốn tìm gặp người sống ở địa phương này, hỏi hỏi đường và nhờ họ chỉ cho biết lối nào lên núi Nga Mi gần nhất.

Chàng bước đến mấy căn nhà đá, định gõ cửa để hỏi thăm đường và nếu có thể nghỉ trọ một đêm. Nhưng đến lúc tới trước dãy nhà - cả thấy có ba căn - chàng thấy cửa đóng kín, bên trong hoàn toàn im lặng, như thể trong nhà không có người.

Thuận tay, chàng đẩy thử vào cánh cửa gỗ, lập tức cánh cửa mở ra, kêu “kẹt” một tiếng khá lớn. Kim Ngang Tiêu thò đầu nhìn vào trong căn nhà, chàng vừa nhìn thấy vật ở bên trong, bất giác đầu tóc đã dựng ngược, sống lưng thấy lạnh toát.

Thì ra ở trong căn nhà đó bốn bộ xương trắng và tất cả đều là xương người. Bốn bộ xương này, hoặc ngồi hoặc nằm hình thể rất tự nhiên như lúc còn sống, và xương cốt cũng còn nguyên, chẳng bị hư hại chỗ nào. Trong số bốn bộ xương có một bộ xương nhỏ, trông rõ bộ xương của một đứa con nít.

Kim Ngang Tiêu kinh hoàng lùi lại một bước. Chàng bước sang căn bên cạnh, đẩy cửa nhìn vào. Trong căn phòng này cũng có 5 bộ xương. Rồi đến căn thứ ba, tình cảnh cũng y hệt.

Tất cả ba gian nhà đó cộng lại được mười một bộ xương người. Quang cảnh thật ghê rợn, âm khí xông ra lạnh người.

Lúc Kim Ngang Tiêu ra khỏi cửa đá trong động vừa rồi, chàng thấy hai bộ xương hổ, trong lòng phân vân chưa hiểu rõ đích xác căn nguyên, nhưng sau chàng đoán được ngay là đàn rít đã ăn thịt, nên chàng rợn tóc gáy bỏ chạy.

Bây giờ chàng thấy tất cả mười một bộ xương người, cũng ở hoàn cảnh róc hết da thịt thì chỉ còn xương cốt trắng phều, thử hỏi làm sao chàng không kinh sợ đến hồn bay phách lạc.

Kim Ngang Tiêu đứng trước ba căn nhà, chân tay chàng run bắn, đứng không vững, sự thật Kim Ngang Tiêu chỉ sợ có lúc đầu nhưng sau đó chàng tỉnh trí lại được ngay. Sợ đi chàng run người lên như vậy, không phải vì sợ hãi mà là căm giận.

Câu Hồn bang chủ vốn dĩ đã là một tay đại ma đầu, ra tay ác độc vô cùng. Bây giờ hắn lại được mấy ngàn con rít khổng lồ và rất độc của Kim Ngô công công và Ngạn Ngô bà bà trợ lực hắn còn ác độc hơn nữa.

Từ nay Câu Hồn bang chủ lại càng thêm vây cánh, không còn biết sợ ai dưới gầm trời này, muốn làm chi cũng được.

Lên chùa Thiên Phật

Kim Ngang Tiêu đứng ngây người một lúc lâu, rồi thở dài một tiếng, tiếp tục theo đường núi bước đi.

Chàng đi liên miên suốt ngày và một đêm, cuối cùng lần mò được ra đến đường cái quan. Kim Ngang Tiêu tìm được tới đường lớn, tâm trí bắt đầu bình tĩnh sáng suốt trở lại.

Chàng gặp người đi đường liền hỏi thăm lối đi lên núi Nga Mi. Đoạn cứ theo lời chỉ bảo tiếp tục đi mãi. Chàng đi luôn trong hai ngày không thấy có biến cố gì xảy ra.

Đến ngày thứ ba, Kim Ngang Tiêu đi tới chân núi Nga Mi. Suốt trong mấy ngày đi đường, chàng đeo chiếc mặt nạ da người màu tía tóc đỏ hung, nên hành tung của chàng hoàn toàn được bí mật, không có ai theo dõi chàng.

Kim Ngang Tiêu đã có sẵn chủ ý, lên tới Thiên Phật tự chàng tìm ngay Bách Trọng thiền sư, thuật lại cho Thiền sư nghe tất cả những việc xảy ra và tố cáo tội ác của bọn Câu Hồn bang, Bách Trọng thiền sư, trưởng môn phái Nga Mi danh chấn võ lâm, chỉ can hô lên một tiếng lập tức các anh hùng hào kiệt chính phái ở bốn phương sẽ hưởng ứng, cùng nhau hiệp lực đến tấn công Câu Hồn bang, như vậy dù Câu Hồn bang chủ có ba đầu sáu tay, hắn cũng phải thất bại.

Chàng vừa suy nghĩ, vừa tìm đường lên núi.

Dãy núi Nga Mi có rất nhiều chùa chiền. Song le Thiên Phật tự gọi là ngôi chùa lớn nhất và cũng có danh tiếng nhất, nên lúc nào cũng có nhiều khách lập phương đến lễ bái. Bởi vậy, Kim Ngang Tiêu không cần hỏi thăm đường, chàng cũng đi lẫn vào đám khách dâng hương, để cùng lên chùa khỏi bị chú ý.

Sau khi vượt qua mấy đường núi nhỏ, Kim Ngang Tiêu đến chân ngọn núi có Thiên Phật tự ở trên đỉnh. Nơi đây không ngờ có đến hơn trăm người đi lễ tề tựu đông đủ, người nào người nấy ngơ ngác nhìn nhau, thăm hỏi tíu tít, tuyệt không có người nào tiến lên con đường dốc để lên chùa trên đỉnh núi.

Kim Ngang Tiêu vội tiến đến chỗ đó thì vừa gặp đúng lúc có mấy nhà sư đang lớn tiếng, khuyên khách thập phương hãy trở về chớ có lên chùa hôm nay. Mọi người ngơ ngác, nhao nhao hỏi rõ nguyên do. Mấy nhà sư liền cho biết trên chùa hôm nay có biến, lên chùa bây giờ tức là đi vào đất chết vậy.

Bọn khách thập phương giật mình ngơ ngác. Có người sợ hãi liền quay về ngay, nhưng cũng có người không chịu, cho là mấy nhà sư nói dối, nhất định đòi đi lên chùa bằng được.

Mấy người khách thập phương bướng bỉnh, bất chấp mấy nhà sư, xầm xầm bước lên núi, nhưng các nhà sư chùa Thiên Phật đều là những tay võ công rất cao, họ chỉ đưa tay ra cản nhẹ cũng đủ làm cho cả chục người lui xuống. Rốt cuộc không có ai lên được chùa.

Kim Ngang Tiêu đứng nhìn một hồi, chàng lạ lùng tự hỏi không biết trong chùa Thiên Phật xảy ra biến cố gì khiến các sư cấm các thiện nam tín nữ, không cho họ lên chùa lễ Phật.

Chàng lặng lẽ rút lui khỏi chỗ ấy, đi vòng ra phía sau ngọn núi, ngẩng đầu lên nhìn, thấy Thiên Phật tự ở ngay trên đỉnh núi cao: Thiên Phật tự là một ngôi

chùa rất lớn, lối kiến trúc rất đẹp, nên đứng ở phía dưới nhìn lên trông vô cùng ngoạn mục, chỗ Kim Ngang Tiêu đứng là phía sau chùa, thành thử núi dốc ngược, không có đường đi lên. Phía trước mặt chùa có sườn núi dốc, nên người ta đã làm thành đường, có những bậc đá để đi, để khách thập phương tiện lên chùa lễ bái.

Tuy phía sau chùa sườn núi dốc ngược, nhưng không phải là không thể leo lên được. Nhờ những mô đá, những rễ cây, bất cứ người khỏe mạnh nào cũng có thể trèo lên dễ dàng.

Đối với những người có võ công thì lại càng không khó.

Kim Ngang Tiêu nhìn quanh không thấy ai, chàng liền nhảy lên bám vào một mô đá, rồi cứ thế trèo lên núi. Chẳng bao lâu chàng đã trèo lên đỉnh, tức là tới chùa. Kim Ngang Tiêu biết chùa đang có biến cố xảy ra nên chàng không dám đường hoàng xuất đầu lộ diện mà đi nấp sau các vách đá, vòng qua phía sau cửa chùa.

Trong lúc chàng trèo lên núi, Kim Ngang Tiêu đã thầm sắp đặt kế hoạch. Chàng biết Thiên Phật tự là nơi đất Phật quan trọng. Hơn nữa vị hòa thượng trụ trì tại chùa lại là Trường Phật Bách Trượng thiền sư, một nhân vật số một số hai trong võ lâm đương thời. Các vị sư trong chùa là những vị tăng, võ công rất cao, phần lớn không vị nào ở dưới mức bình thường. Đó là bởi vì chùa này là chùa chính của phái Nga Mĩ, một phái võ rất lớn trong võ lâm, các đệ tử nhiều không biết bao nhiêu mà kể.

Và lại tại chùa Thiên Phật này cũng có nhiều tay giang hồ hắc đạo võ công chí cao, bây giờ cái tà quy chánh, xuất gia đầu Phật và đến tu ở trong chùa.

Kim Ngang Tiêu đến gặp mấy vị sư ngăn cản khách thập phương ở chân núi, chàng đã để ý nhìn thấy vẻ mặt của các vị sư này hết sức nghiêm trọng, có vẻ lo lắng, nên chàng đoán hiểu rằng biến cố xảy ra trong chùa Thiên Phật lúc này hết sức trầm trọng.

Nhưng ai dám đến gây sự tại Thiên Phật tự? Kim Ngang Tiêu không thể ngờ được rằng trên chốn giang hồ hào kiệt lại còn có kẻ dám đến chùa Thiên Phật tự làm loạn?

Không biết chừng biến cố có tự trong chùa xảy ra. Nhưng đó là việc gì? Ai cũng biết giới luật trong chùa Thiên Phật rất nghiêm, không có lý một vị sư nào đã tác loạn?

Chợt một ý nghĩ thoáng qua óc Kim Ngang Tiêu: Câu Hồn bang! Phải rồi có lẽ bọn Câu Hồn bang đã đến gây sự với chùa Thiên Phật! Vì nghĩ như vậy, Kim Ngang Tiêu càng phải thận trọng, không dám lộ thân, ngộ nhờ bị kẻ thù bắt gặp.

Chàng nấp sau một tảng đá lớn ở gần sân trước cửa chùa, tảng đá này lại có hõm vào vừa lọt một người, nên rất thuận tiện cho chàng ẩn nấp. Sau khi tìm được chỗ nấp vững chắc, Kim Ngang Tiêu lắng tai nghe ngóng. Cửa chùa Thiên Phật vắng ngắt, tĩnh mịch lạ thường.

Kim Ngang Tiêu ghé mắt nhìn, chàng thấy cửa chùa đóng chặt. Đây là một sự lạ, vì giữa ban ngày, một ngôi chùa lớn như Thiên Phật tự không có lý do nào đóng kín cửa.

Nhưng kỳ lạ hơn nữa là trong chùa cũng thấy im lặng phăng phắc, như thể không có người. Ngày thường, trong chùa lúc nào cũng có tiếng chuông mõ, hay tiếng tụng niệm vọng ra. Hôm nay, chùa im lìm quá là một sự lạ.

Kim Ngang Tiêu thò hẳn cổ ra ngoài nhìn, chàng thấy cửa chùa đóng chặt. Mắt chàng có thể nhìn bao quát cả ngôi chùa lớn, trông rõ những kiến trúc hết sức hùng vĩ nguy nga.

Trước cửa chùa là một chiếc sân rộng giữa sân có một hòn non bộ rất lớn, có đủ cây cối.

Nhà sư quái dị

Kim Ngang Tiêu chú ý đến hòn non bộ đó nên chàng ngắm nhìn mãi, thấy xung quanh vắng ngắt chẳng có một bóng người. Bởi vậy chàng tin rằng trước cửa chùa không có một bóng người nào.

Không ngờ giữa lúc ấy, bỗng có một tiếng “bốc” rất lớn, như tiếng mõ, từ một góc sân phát ra. Kim Ngang Tiêu vội nhìn về phía có tiếng đó, chàng bất giác giật mình kinh hãi. Thì ra ở ngay cạnh sân, dưới gốc một cây tùng cao lớn, có một vị sư đang ngồi tĩnh tọa.

Trước cửa chùa Thiên Phật có vị sư ngồi tĩnh tọa, đó là việc rất thường, không thể làm ai kinh ngạc cả. Song le Kim Ngang Tiêu nhìn thấy ngay sự kỳ dị. Vị sư đó tuổi rất trẻ có thể nói trẻ quá sức, trông chỉ độ mười lăm hay mười sáu tuổi, vẻ mặt tuấn tú, môi đỏ răng trắng, đáng người đẹp. Song là vị sư đó mặc một chiếc áo cà sa, nhưng cà sa lại màu tím thẫm.

Tuy không phải người trong cửa Phật, Kim Ngang Tiêu cũng biết rằng vị hòa thượng mặc cà sa màu đỏ hay màu tím, đều là những bậc cao tăng, võ công vào mức tuyệt đỉnh thượng thừa.

Vị sư ngồi dưới gốc cây tùng, tuổi chỉ đáng làm một chú tiểu, vậy mà lại mặc áo cà sa màu tím của các bậc chư tăng đó chẳng phải là sự lạ hay sao? Hơn nữa, trước mặt nhà sư đó lại có một cái mõ lớn kinh khủng. Vị sư đó ngồi sắp chân bằng tròn, chiếc mõ đó cao đến ngực nhà sư.

Chiếc mõ khổng lồ đó trông đen sì, không biết làm bằng chất gì. Nhưng khi nhà sư cầm chiếc dùi gõ lên mõ, lập tức một tiếng “bốc” ròn tan vang vọng đến chói tai phát ra.

Nhà sư nhắm mắt như tham thiền, sau khi gõ một tiếng mõ lại ngồi im như tượng gỗ, không hiểu nhà sư ngồi tại trước cửa chùa này từ bao giờ.

Kim Ngang Tiêu ngắm nhìn hồi lâu, nghĩ thầm nhà sư này chắc là người trong chùa Thiên Phật ra ngồi đây để dụ địch. Trong đầu óc Kim Ngang Tiêu, chàng luôn nghĩ đến bọn Câu Hồn bang, cho nên đến lúc này chàng vẫn tin rằng bọn Câu Hồn bang sắp đến đây gây sự.

Chàng lại nghĩ: nhà sư này trông còn trẻ, non nớt quá, đâu có thể là đối thủ với bọn Câu Hồn bang ghê gớm. Chắc ông ta không hiểu kẻ thù lợi hại như thế nào nên mới một mình ra ngồi đây dụ địch.

Nghĩ vậy, Kim Ngang Tiêu đã định chạy ra, khuyên nhà sư nên trở vào chùa, kéo bọn Câu Hồn bang đến thì sẽ chết uổng mạng. Chàng chưa kịp chui ra khỏi chỗ núp bỗng nghe trong chùa có ba tiếng chuông “boong, boong, boong” rất lớn vang động cả bầu không khí tĩnh mịch.

Ba tiếng chuông đó ngân nga rền rĩ, đồng thời từ mấy ngọn núi xung quanh thanh âm vọng lại, nên nghe “ồ ồ ồ” một lúc lâu. Tiếng chuông và tiếng vọng lại hòa lẫn với nhau, ở giữa nơi vắng vẻ tĩnh mịch này khiến cho Kim Ngang Tiêu không khỏi có cảm tưởng kỳ lạ, chàng ngẩng người ra, không bước ra ngoài nữa.

Tuy vậy chàng thấy tiếng chuông đột ngột bất thường, nên lại thò cổ ra ngoài nhìn về phía cửa chùa. Khi thấy tiếng chuông vừa nổi lên, nhà sư ngồi dưới gốc cây tùng, bỗng cầm lấy chiếc dùi gõ lên chiếc mõ lớn ba tiếng “bốc, bốc, bốc”, nghe ròn tan và rõ mồn một.

Tiếng chuông tuy lớn, nhưng tiếng mõ cũng rất cao quyết không chịu để tiếng chuông che lấp đi. Lúc này Kim Ngang Tiêu mới chợt hiểu, nhà sư không phải là người trong chùa Thiên Phật như mình đã tưởng. Nếu vậy nhà sư tuổi còn non quá, đến trước cửa chùa Thiên Phật ngồi làm gì?

Một lúc sau, tiếng chuông rền rĩ nhỏ dần và tắt hẳn. Cửa chùa Thiên Phật bỗng kêu kẹt một tiếng rồi mở rộng.

Một vị lão hòa thượng, đầu trọc nhưng còn chấm tóc trắng xóa từ trong chùa thông thả bước ra. Kim Ngang Tiêu vẫn nấp sau khối đá, đưa mắt ngắm nhìn lão hòa thượng, thấy ông trang nghiêm từ tốn, mặc áo đại cà sa, trông chẳng khác gì hình ảnh các vị cao tăng mà chàng vẫn thấy vẽ trong sách vở.

Theo sau lão hòa thượng còn có bốn vị sư, tuổi vào loại trung niên. Dáng đi của bốn vị tăng nhân đi sau rõ rệt là dáng “long hành hổ bộ”, mới nhìn qua cũng biết ngay bốn người đó đều là những tay võ lâm cao thủ.

Kim Ngang Tiêu nghĩ thầm: vị lão hòa thượng đi đầu không biết có phải là Bách Trượng thiền sư không? Tuy nhiên chàng nghe nói Bách Trượng người cao hơn người thường, có tới trên chín xích, trông uy nghi lắm liệt như thiên thần.

Vị lão hòa thượng mới bước ra chỉ cao sáu xích là cùng, chắc không phải là Bách Trượng thiền sư. Tuy nhiên trông qua dáng người, Kim Ngang Tiêu có thể đoán được rằng ông ta cũng là một vị cao tăng tiền bối, một đại cao thủ đứng hàng đầu của chùa Thiên Phật.

Các vị sư mới bước ra đều có vẻ là những người khí độ bất phàm, như vậy chùa Thiên Phật thành danh trong võ lâm cũng không phải là chuyện ngẫu nhiên.

Năm nhà sư, một đi trước, bốn theo sau, bước ra khỏi cửa chùa, đoạn thẳng tiến đến nhà sư quái dị đang ngồi dưới gốc cây tùng. Tới trước mặt nhà sư này, còn cách độ một trượng, lão hòa thượng đi đầu liền dừng bước, giơ tay làm hiệu để bốn người theo sau cùng đứng lại.

Bốn hòa thượng theo sau dừng bước, nhưng tất cả đều nhìn về phía nhà sư quái dị, nét mặt họ lộ vẻ giận dữ vô cùng. Vị lão hòa thượng đứng ở đầu nét mặt có vẻ trang nghiêm trịnh trọng hết sức, như thể rất cung kính đối với nhà sư quái dị tuổi non choẹt đang ngồi ở dưới gốc cây.

Kim Ngang Tiêu nhìn quang cảnh đó, trong lòng hết sức phân vân không hiểu trong Thiên Phật đã xảy ra biến cố gì. Tuy nhiên lúc này chàng không thể bỏ đi được nữa, đành cứ im hơi lặng tiếng, chăm chú nhìn xem tình thế biến chuyển ra sao?

Lúc đó, nhà sư quái dị vẫn ngồi im như thể không nhìn thấy năm vị hòa thượng từ trong chùa bước ra và đang đứng trước mặt hắn.

Vị lão hòa thượng liền chắp tay, niệm Phật rất lớn :

- A di đà Phật!

Bốn tiếng đó vang dội như tiếng rền gầm rú, thanh âm vang đi liên miên bất tuyệt. Chỉ nghe bốn tiếng niệm Phật đó, Kim Ngang Tiêu cũng đủ hiểu rằng công lực của lão hòa thượng rất cao, thể gian hãn hữu.

Xét theo trình độ võ công này, nếu lão hòa thượng không phải là người xuất gia, mà cứ lẫn lộn trên chốn giang hồ để tranh cường đấu thắng trong võ lâm, thì không khéo lão có thể đứng trong hàng đệ nhất cao thủ thuộc loại “Tam Phật Tứ Chân”.

Lão hòa thượng niệm Phật xong, liền tiến lên một bước, hướng về nhà sư quái dị làm lễ, rồi nói :

- Phật huynh ngồi ở đây đã ba ngày rồi, không hiểu có ý như thế nào?

Nhà sư mặt choẹt liền gõ vào mõ “bốc, bốc, bốc” ba tiếng lớn hỏi lại :

- Hòa thượng là người thế nào?

Nhà sư quái dị đó vừa mở mồm nói một câu Kim Ngang Tiêu đã giật nảy người kinh hãi vô cùng.

Đó là vì nhà sư đó, trong mặt non choẹt, chỉ độ mười lăm hay mười sáu tuổi, môi đỏ như son, răng trắng như tuyết, dung mạo đẹp đẽ vô cùng, nhưng lúc cất tiếng nói, giọng nói rõ rệt là giọng nói của một người già, chẳng khác gì lão hòa thượng đứng trước mặt hắn.

Kim Ngang Tiêu hiểu ngay rằng nhà sư quái dị này quyết nhiên không phải là nhân vật tầm thường, chàng nghĩ vậy thấy giật mình, vì vừa rồi suýt nữa chàng chạy ra nói chuyện với lão ta.

Lão hòa thượng nghe nhà sư nọ hỏi thế liền đáp :

- Bàn tăng là Thủ tọa duy nhất trong chùa.

Nhà sư quái dị hỏi :

- Tại sao Bách Trượng không ra gặp ta?

Lão hòa thượng đáp :

- Phụng trọng Phật huynh đang lúc bế quan, tự nhiên không thể ra tương kiến với Phật huynh được. Phật huynh có điều gì yêu cầu, xin cứ nói với bàn tăng cũng thể.

Nhà sư quái dị lại hỏi :

- Hòa thượng có thể làm chủ, quyết định được mọi việc không?

Lão hòa thượng đáp :

- Cái đó còn tùy ở điều Phật huynh muốn?

Nhà sư liền cười ‘hi hi’ mấy tiếng đoạn mở mắt ra nhìn, vì từ nãy đến giờ trong lúc nói chuyện, hai mắt hắn vẫn nhắm như người tỉnh tọa tham thiền.

Nhà sư đó vừa mở mắt ra, Kim Ngang Tiêu đã giật mình kinh hoàng. Chỗ Kim Ngang Tiêu nấp tuy cách chỗ nhà sư ngồi đến bảy tám trượng, hơn nữa không phải là đứng đối diện với nhà sư, mà là trông ngang mặt nhà sư.

Song là, nhà sư đó vừa mở mắt ra, Kim Ngang Tiêu thấy đôi mắt sáng quắc của hắn như liếc nhìn về phía chàng nấp.

Kim Ngang Tiêu đã nhận rõ tình thế, biết nhà sư quái dị này là tay ghê gớm lắm, nên chàng không dám coi thường chút nào hết.

Chàng lại thấy bốn nhà sư đứng sau lão hòa thượng trong lúc lão hòa thượng nói chuyện với nhà sư quái dị, thì bốn người này quắc mắt nhìn lên nhà sư, nét mặt họ lộ vẻ căm giận hết sức. Đến khi nghe nhà sư đối đáp, họ lại càng có vẻ giận dữ hơn, tưởng như muốn nhảy xổ đến chân đá tay đâm tấn công nhà sư đó cho bỏ ghét.

Song là, sau khi nhà sư quái dị mở mắt, đôi mắt sáng lóe hào quang đó chiếu thẳng vào bốn tăng nhân nọ thì bốn người này bỗng tái mặt, nhảy lùi ngay lại một bước về phía sau.

Nét mặt của bốn người đó trước đó lên vì tức giận, lúc này chợt thấy tái hẳn, rồi sau nhợt nhạt như tờ giấy.

Lão hòa thượng đứng đầu vẫn giữ thần thái trang nghiêm, nét mặt không hề thay đổi, lên tiếng nói :

- Phật huynh đến đây có mục đích gì, xin cứ nói cho bàn tăng biết rõ rồi sẽ liệu.

Nhà sư quái dị cất tiếng cười lạnh lùng đáp :

- Ta ngồi trước cửa chùa này đã ba ngày rồi, nay mới có người trong chùa ra hỏi. Nhưng các người là những người không có đủ tư cách để nói chuyện với ta, ta nói ra có ích gì? Ta sở dĩ đến đây là cốt gặp Bách Trượng Phật huynh để khiêu hóa ông ta, mong ông ta bố thí cho ta đó.

Lão hòa thượng thấy nói vậy bất giác cũng phải mỉm cười, nói :

- Phật huynh muốn khiêu hóa cái gì, xin cứ nói cho chúng tôi biết, chúng ta cũng là đệ tử của Phật môn, chuyện bố thí đâu có khó khăn gì. Song có điều cũng là những người xuất gia, Phật huynh hiểu chúng tôi còn có gì nữa mà bố thí, đúng hơn nữa là chỉ đi khiêu hóa người khác mà thôi.

Nhà sư quái dị giờ tay lên xoa lia lia :

- Không, không phải thế!

Lúc nhà sư đó giơ tay lên, Kim Ngang Tiêu đã nhìn thấy rõ ràng. Cánh tay của nhà sư nhăn nheo, đúng là tay của một ông già đã cao niên, chứ không phải cánh tay mịn màng của những người tuổi trẻ mười lăm hay mười sáu tuổi.

Nhưng chàng vẫn không hiểu tại sao mặt của nhà sư lại trẻ đến như vậy. Chàng đã lưu ý quan sát rất kỹ, bộ mặt đó đúng là bộ mặt của nhà sư chứ không phải là bộ mặt giả hay dùng chất gì hóa trang.

Nhà sư quái dị nói tiếp :

- Ta đã khiêu hóa ai cái gì, nhất định người đó phải có cái đó.

Lão hòa thượng lạ lùng hỏi :

- Vậy Phật huynh muốn khiêu hóa cái gì của chúng tôi?

Nhà sư quái dị liền quơ tay tro vào cửa chùa Thiên Phật và nói :

- Ta muốn khiêu hóa tòa Thiên Phật tự này đó. Ta lấy ngôi chùa này rồi, nếu Bách Trượng Phật huynh muốn xin nhờ vài ngày, ta cũng cho không có hại gì mà. Khả khả...!

Lão hòa thượng nghe nói như vậy, biến sắc mặt, bất giác lùi lại một bước.

Nhà sư quái dị lại cười :

- Ta vốn ít khi khiêu hóa, nhưng một khi đã mở mồm khiêu hóa, lời nói của ta như vàng như ngọc, không thể nào lay chuyển được mà cũng không chịu thêm bớt gì hết. Hơn nữa, ta có thói quen “tiên lễ hậu binh”. Trước hết ta dùng lời lẽ yêu cầu liên trong ba ngày ba đêm, nếu không xong, lúc đó ta mới dùng võ lực chiếm đoạt. Hiện nay, ta đã ngồi gần đúng ba ngày, ba đêm rồi, tính ra chỉ còn năm sáu giờ đồng hồ nữa là hết hạn. Vậy các người mau hội nhau lại bàn tính thì là vừa.

Lão hòa thượng bật cười khanh khách :

- Phật huynh nói thật chẳng? Chẳng lẽ một thân một mình dám chống chọi với toàn thể chúng tăng của chùa Thiên Phật này?

Nhà sư quái dị nhắm mắt lại, không nói nữa, tay gõ vào mõ mấy tiếng “bốc, bốc”, có vẻ như chẳng thèm đếm xỉa đến lời lão hòa thượng vừa nói.

Lão hòa thượng không còn giữ được bình tĩnh nữa, nét mặt hiện rõ vẻ kinh hoàng, đứng ngây người ra một lúc, đoạn quay ngoắt người lại, rào bước đi vào trong chùa. Bốn vị hòa thượng trung niên cũng rào bước theo ngay.

Năm người bước vào chùa, cửa chùa đóng sầm lại, có tiếng then cài lách tách. Lát sau, từ trong Thiên Phật tự văng ra một hồi chuông cấp báo.

Chắc hẳn là lão hòa thượng sau khi trở vào chùa, liền ra lệnh đánh chuông, cấp tốc triệu tập toàn thể chư tăng trong chùa ra để bàn tính kế hoạch đối phó.

Độc Phật Mê Chân

Kim Ngang Tiêu vừa nghe nhà sư quái dị nói ngông cuồng như vậy, chàng không khỏi ngạc nhiên hết sức. Chàng nấp sau khối đá, nhưng lúc này thò hẳn đầu ra ngoài, đưa mắt nhìn nhà sư đăm đăm, như thể muốn tìm hiểu xem nhà sư đó là nhân vật như thế nào mà ghê tởm đến thế?

Nhà sư quái dị vẫn ngồi sấp bằng, tay cầm đũa thỉnh thoảng lại gõ lên chiếc mõ không lồ một tiếng “bốc” vang dậy.

Kim Ngang Tiêu đứng chăm chú nhìn nhà sư, chợt thấy mắt hoa lên một cái, thân hình nhà sư không biết dùng cách nào đã xoay ngang.

Từ trước, Kim Ngang Tiêu chỉ nhìn nghiêng chớ không đối diện nhà sư, nhưng lúc này nhà sư chợt xoay người, thành thử nhà sư ngồi trông thẳng về phía Kim Ngang Tiêu, mặt nhìn mặt với chàng.

Cách xoay người của nhà sư lạ lùng không thể tưởng tượng. Nhà sư ngồi sấp chân bằng tròn, vậy mà thân hình ông ta không chút động đậy, Kim Ngang Tiêu đang nhìn chỉ thấy hoa mắt một chút, nhà sư đã xoay ngang lại rồi.

Kỳ lạ hơn nữa, cả chiếc mõ khổng lồ cũng thay đổi vị trí, nghĩa là sau khi nhà sư ngồi xoay ngang nhìn về phía Kim Ngang Tiêu thì chiếc mõ đó cũng đã ở trước mặt nhà sư rồi.

Trong lúc Kim Ngang Tiêu còn sững sờ vì sự thay đổi bất ngờ đó, bỗng nhiên nhà sư cười lên một tiếng, đồng thời đôi mắt nhà sư từ trước vẫn nhắm, lúc này mở to ra.

Kim Ngang Tiêu đối diện với nhà sư, nên khi nhà sư mở mắt, đôi mắt sáng quắc chiếu thẳng vào mặt chàng, khiến Kim Ngang Tiêu rung mình kinh hoàng, không tự chủ được phải lùi lại hai bước.

Kim Ngang Tiêu nấp sau một khối đá lớn, chàng lùi lại hai bước thành ra thân chàng bọc lộ hẳn ra.

Nhà sư quái dị bỗng nhiên “hừ” một tiếng, cất tiếng :

- Người là người thế nào?

Nhà sư vừa nói, vừa từ từ nhắm mắt lại. Kim Ngang Tiêu đang lúc kinh hoàng bối rối, nhất là vì đôi mắt sáng kinh người của nhà sư nhìn thẳng vào

chàng, nên khi nhà sư hỏi chàng cũng không nghe thấy.

Nhà sư lại dần mạnh từng tiếng, hỏi lại một lần nữa.

Kim Ngang Tiêu luống cuống, ấp úng đáp :

- Tôi... tôi... là người đi lễ!

Nhà sư khẽ hé mắt, lim dim ngắm nhìn Kim Ngang Tiêu, lát sau mới chậm rãi nói :

- Ngươi là người đi lễ, có sau thấy Phật không lay?

Kim Ngang Tiêu không biết trả lời thế nào, ngăn người ra. Chợt nhà sư đưa tay vẫy chàng :

- Ngươi lại đây, ta có chuyện muốn nói với ngươi.

Kim Ngang Tiêu vừa rồi đã nghe thấy nhà sư này ngang ngược đòi chiếm Thiên Phật tự, nên chàng đã hiểu rằng hẳn không phải người chính phái, mà có lẽ là một tên ma đầu ghê gớm của võ lâm.

Nghe nhà sư gọi chàng lại, Kim Ngang Tiêu không khỏi do dự, e dè. Nhà sư thấy chàng thần thò, nét mặt y liền sa sầm, lên tiếng gắt :

- Ta bảo ngươi lại đây, tại sao ngươi không lại?

Kim Ngang Tiêu bụng đã nghĩ thầm rằng lão sư này trông mặt như đứa trẻ, nhưng giọng nói và cánh tay rõ rệt là một con người già, như vậy hẳn phải có tà thuật gì ghê gớm. Hôn nữa, vừa rồi các vị cao tăng của Thiên Phật tự đối với hắn có vẻ thấp phàn kỵ nể, nên hẳn không phải người tầm thường. Hắn đã lên tiếng gọi mình, mình không lại cũng không được. Kim Ngang Tiêu nghĩ thế vội ra khỏi chỗ nấp, bước lại trước mặt nhà sư.

Nhà sư cất giọng lạnh như tiền hỏi :

- Người có biết ta là người thế nào không?

Kim Ngang Tiêu đáp :

- Tôi không biết.

Nhà sư liền hỏi tiếp, giọng hơi gay gắt :

- Chẳng lẽ đến tên tuổi của ta ngươi cũng chưa từng nghe nói bao giờ hay sao?

Kim Ngang Tiêu vội đáp :

- Đại sư phụ là ai, tôi không biết thì làm sao tôi có thể biết đã nghe danh hiệu tên tuổi của đại sư phụ bao giờ?

Nhà sư cười khà khà mấy tiếng, nói :

- Thôi được, chắc ngươi cũng thừa hiểu ta không phải là một tên tiểu sa di. Bây giờ ta bảo ngươi làm việc này cho ta, ngươi hãy mau mau làm cho được.

Kim Ngang Tiêu hơi chau mày đáp :

- Đại sư phụ hãy cho tôi biết đại sư phụ là ai đã. Sau đó bảo tôi làm việc gì cũng không muộn mà.

Nhà sư lên mở hai tiếng “bốc bốc” đỉnh tai nhức óc, nói :

- Được, để ta nói cho nghe. Pháp danh của ta là Mê Chân.

Nhà sư vừa nói dứt lời, Kim Ngang Tiêu đã giật nảy người, hoảng hốt lùi lại một bước, mồm há hốc, trở mắt nhìn nhà sư không biết làm thế nào cho được.

Mãi sau chàng mới định thần lại hỏi :

- Đại sư phụ là Mê Chân? Chẳng hay có phải vị Độc Phật Mê Chân trong “Tam Phật” đó không?

Độc Phật Mê Chân cười :

- Tên của ai cũng có người giả mạo. Nhưng chắc tên của ta trên đời này không ai muốn đội lốt mượn tên.

Bạn đang đọc truyện *Cự Linh Thần Chương* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 7: Truy Phong đệ thú vào chùa ăn trộm báu vật

Kim Ngang Tiêu đứng ngây người suy nghĩ, trái tim đập thình lình trong lồng ngực.

Bốn chữ “Độc Phật Mê Chân”, dĩ nhiên ai ai cũng biết. Trước đây, khi Câu Hồn bang chưa xuất hiện, người trong võ lâm nghe nói đến tên Độc Phật Mê Chân đã kinh hãi rụng rời, như thể nghe nói đến tên một loài ta ma quỷ quái.

Từ khi Câu Hồn bang xuất hiện, cách hành động so với Độc Phật Mê Chân còn ác độc tàn bạo hơn, thành thử danh tiếng của Độc Phật Mê Chân bị Câu Hồn bang làm lu mờ.

Kim Ngang Tiêu cũng là một danh gia đệ tử trong võ lâm, nên dĩ nhiên chàng đã nghe nói đến tên vị Độc Phật Mê Chân này nhiều lần rồi. Lúc trước nghe nói những hành vi tàn bạo của Độc Phật chàng đã tưởng tượng Mê Chân tất phải là một nhà sư trông có vẻ hung thần ác sát, nay chàng có ngờ đâu một ma đầu đại cao thủ danh tiếng lẫy lừng như vậy chỉ là một người mặt trắng trẻ con trông như chàng thiếu niên độ mười lăm hay mười sáu tuổi, môi đỏ răng trắng rất xinh trai.

Dĩ nhiên Kim Ngang Tiêu không thể nào biết được rằng Độc Phật Mê Chân sự thật tuổi đã cao, sánh ngang với các bậc tiền bối già lụ khụ trong võ lâm vẫn còn tên tuổi.

Sở dĩ Độc Phật Mê Chân trông mặt non trẻ như vậy là vì một sự tình cờ, năm ông mười lăm tuổi Mê Chân đi lạc vào thâm sơn cùng cốc, vô ý ăn phải một thứ cỏ rất quái lạ, cỏ đó có hiệu lực làm cho bộ mặt không thể nào biến đổi được nữa, thành ra cho đến lúc tuổi già, vẻ mặt của Độc Phật Mê Chân vẫn là vẻ mặt của một cậu bé mười lăm tuổi.

Sau khi biết rõ mình gặp phải một tay ma đầu ghê gớm Độc Phật Mê Chân rồi, Kim Ngang Tiêu đứng chết sững. Than thầm trong bụng rằng số phận mình thật không may. Chàng thừa hiểu rằng những người như Độc Phật Mê Chân đi đến đâu gieo rắc hãi hùng khủng bố đến đó, và nhất là đã làm việc gì thì quyết nhiên việc đó không phải chuyện tốt lành.

Nhưng chàng đã trót gặp rồi không sao trốn tránh được nữa. Và lúc này nếu Độc Phật Mê Chân có bắt chàng làm việc gì, thật cũng khó mà thoái thác, vì thoái thác tức là đem họa vào thân ngay. Tuy vậy, Kim Ngang Tiêu vẫn còn hy vọng tìm được cách thoát thân để xa lánh ông Phật này.

Độc Phật Mê Chân như đoán hiểu được ý nghĩ của Kim Ngang Tiêu, lão lạnh lùng cất tiếng nói :

- Ngươi nghe cho rõ tên ta, định chạy trốn phải không?

Kim Ngang Tiêu gượng nói :

- Dạ... tôi đâu dám thế!

Độc Phật Mê Chân hừ một tiếng rồi nói :

- Ngươi không dám chạy thì được. Ta muốn sai ngươi thay ta lên vào chùa Thiên Phật, lên đỉnh ngọn tháp đá trong chùa, lấy một chiếc hộp gấm đem ra đây cho ta.

Kim Ngang Tiêu thấy Độc Phật Mê Chân bảo mình làm một việc như thế, nghĩ ra thật khó khăn hết sức, nên chàng bỗng cảm thấy nhẹ nhõm vì lẽ khó như vậy chàng làm thế nào được?

Tất nhiên một việc vượt quá sức mình, chàng không làm được, Độc Phật Mê Chân cũng không thể phiền trách gì. Nghĩ vậy, Kim Ngang Tiêu vội đáp :

- Mê Chân đại sư, việc đó tại hạ không thể nào tuân lời đại sư được.

Độc Phật Mê Chân sa sầm nét mặt hỏi :

- Ngươi dám cưỡng lại lệnh của ta chăng?

Kim Ngang Tiêu nói :

- Mê Chân đại sư, không phải tại hạ dám cãi lời, mà vì việc đó quá sức, tại hạ không sao làm nổi. Tại hạ tuy cũng biết chút võ công, nhưng ngay đến đệ tử hạng thứ ba của Thiên Phật tự, tại hạ địch cũng không nổi, như vậy làm sao có thể vào chùa lấy trộm đồ vật?

Độc Phật Mê Chân cất tiếng cười khanh khách nói :

- Ta đã sai ngươi đi, tất có cách làm cho ngươi lấy được. Ngươi hãy chờ ở đây cho đến nửa đêm, nếu chùa Thiên Phật không trả lời ta, và làm thỏa mãn lời yêu cầu của ta, lúc đó ta sẽ tấn công vào chùa. Một khi ta đã ra tay, chắc chắn là Bách Trượng thiền sư sẽ ra nghinh chiến. Lúc đó ngươi thừa cơ lên

vào chùa.

Kim Ngang Tiêu lắc đầu quày quật :

- Không được đâu. Cái hộp mà Đại sư bảo tôi lấy, chắc hẳn phải là vật chí bảo của chùa. Tất nhiên vật đó phải có người canh giữ nghiêm ngặt, tôi làm sao địch nổi những người ấy?

Mê Chân sa sầm nét mặt :

- Người nói quanh nói co, chúng quy tại người không muốn đi chứ gì?

Kim Ngang Tiêu nói :

- Không phải tôi không muốn đi. Nhưng việc này khó quá, thật tôi làm không nổi.

Mê Chân gay gắt đáp :

- Làm được hay không, không việc gì đến người hết. Nhưng nếu người tâm ý không muốn làm cho ta, ta khó lòng tha thứ cho người được.

Kim Ngang Tiêu nghĩ thầm trong Thiên Phật tự, các vị cao thủ không kể xiết, làm sao mình có thể vào lấy trộm báu vật cho được?

Chi bằng ta cứ theo lời lão hòa thượng này lên vào chùa, để đến lúc ta thất thủ bị bắt, ta sẽ đem trình đầu sự thật nói cho các vị cao tăng biết. Như vậy ta vừa lọt được vào chùa, xin được nơi tá túc ẩn thân, chẳng tiện việc cho ta hay sao?

Kim Ngang Tiêu có chủ ý nên đáp :

- Được, tôi xin tuân lệnh đại sư. Chờ đến lúc Đại sư tấn công vào chùa, tôi sẽ thừa cơ lên vào lấy trộm chiếc hộp đó.

Hai con Xà Kiến Sầu hay “Truy Phong thứ”

Chàng nói như vậy tưởng Độc Phật Mê Chân phải hài lòng lắm. Không ngờ Độc Phật cười lên một tiếng, nói :

- Bụng người nghĩ thế nào ta đã biết hết. Nhưng nếu người chịu vào chùa là được việc cho ta rồi, ta sẽ có cách bắt người làm việc cho ta đến nơi đến chốn cho ta.

Nói dứt lời, Độc Phật Mê Chân bỗng hất nhẹ hai tay áo đồng thời miệng Độc Phật phát ra hai tiếng kêu “chít chít” quái gở như tiếng huyết sáo.

Lập tức, từ trong tay áo của Độc Phật Mê Chân có hai con quái vật phi nhanh như chớp.

Hai con quái vật đó, sau khi từ hai tay áo của Độc Phật nhảy ra, liền chạy vòng quanh một vòng trên mặt đất. Hai con quái vật đó nhảy ra đã nhanh, mà chạy lại nhanh hơn nữa, nhanh không thể nào tưởng tượng nổi?

Kim Ngang Tiêu chưa nhìn rõ hình thù chúng ra sao chỉ thấy loang loáng vun vút trước mặt hai vật gì vàng vàng, nhỏ như hai con chuột cống. Chạy một vòng trong chớp mắt, hai vật lạ đó liền nhảy lên đứng trên chiếc mõ không lồ của Độc Phật.

Lúc này, Kim Ngang Tiêu mới định lại thần trí, giương mắt nhìn cho rõ. Chàng thấy hai con vật đó quá giống như hai con “tùng thử” (chuột sống trong cây thông).

Nhưng chỉ trong khoảnh khắc ngắn, Kim Ngang Tiêu nhìn kỹ lại, nhận thấy đó không phải là tùng thử. Đó là hai loài vật quái dị vô cùng, chàng chưa bao giờ trông thấy, mà cũng chưa nghe thấy ai nói đến hình dạng như vậy bao giờ.

Chàng nhìn hai con quái vật đó, bất giác cảm thấy gợn tóc gáy.

Hai con vật lạ đó trông giống như loài tùng thử thật, nhưng lông của chúng không mềm như lông loài chuột, mà là một thứ lông cứng tua tủa như lông nhím, đuôi của chúng cũng rất lớn, mới thoáng trông tựa như đuôi to xù của loài tùng thử, bỗng nhìn kỹ Kim Ngang Tiêu không khỏi giật mình kinh hãi.

Thì ra đuôi của hai con vật lạ này có rất nhiều con rắn bám đầy, thành thử trông đuôi đó to lớn dị thường. Những con rắn đó nhỏ như rắn đung, có con chỉ bằng một cây kim, nhưng con nào con nấy ngo ngoe, trông độc ác vô cùng.

Hai chân sau của mỗi con vật lạ đó có móng rất sắc, đồng thời ở gót chân sau đó cũng có nhiều rắn nhỏ xíu bám đầy, cũng giống như đuôi của chúng.

Kim Ngang Tiêu kinh hãi thất thần, đứng chết lặng không nói một lời nào. Chợt thấy Độc Phật Mê Chân đưa tay ra vỗ nhẹ lên đầu hai con vật lạ hai cái.

Hai con vật quái dị liền phát ra những tiếng kêu “chí chí” như tiếng chuột rúc, đoạn chúng cất cao đầu, bốn mắt đỏ như hạt đậu đen láy nhìn Kim Ngang Tiêu không chớp.

Độc Phật Mê Chân cười lên hô hô nói :

- Ta sẽ sai hai con thú lạ này đi mở đường cho người, để người vào chùa làm việc đó cho ta.

Kim Ngang Tiêu ngạc nhiên hỏi :

- Vật... vật này là... con gì vậy?

Mê Chân đáp :

- Hai con dị thú này tên gọi là Xà Kiến Sâu chuyên ăn các thứ trùng xà kịch độc. Những loài độc xà gặp hai con này là chỉ việc nằm im chờ chết.

Kim Ngang Tiêu do dự :

- Không biết hai con vật này có thể mở đường được không?

Độc Phật Mê Chân cười :

- Người có thấy ở đuôi và hai chân sau của chúng có rắn nhỏ bám đầy không? Những con rắn đó là một loài rắn tối độc, tên gọi “Thiệt Tuyền xà” (rắn giây sắt), thân của chúng cứng như sắt, ngay cả đến Xà Kiến Sâu cũng cào không chết được chúng. Bởi vậy các con Xà Kiến Sâu có thói quen bắt những con rắn sắt này đem theo ở đuôi và chân chúng.

- Ha ha... Hai con Xà Kiến Sâu này có cả thấy hai mươi bốn con Thiệt Tuyền xà. Như vậy hai mươi bốn con rắn sắt cũng ví bằng hai mươi bốn tay võ lâm cao thủ. Nhà người bảo hai con Xà Kiến Sâu của ta không lợi hại hay sao?

Kim Ngang Tiêu vừa ngạc nhiên vừa bối rối. Chẳng định kiếm có nọ có kia để thoái thác, nhưng sự tình đã như thế này thì thoái thác làm sao được nữa?

Bổng Độc Phật Mê Chân hú lên một tiếng nho nhỏ, con Xà Kiến Sâu bỗng nhiên nhảy vọt về phía Kim Ngang Tiêu.

Kim Ngang Tiêu cả kinh, định lùi lại hay né tránh không ngờ hai con Xà Kiến Sâu này vốn là dị thú hiếm có trong thế gian, tác động của chúng mau lẹ không thể tả, chúng chạy nhảy nhanh hơn gió, vì thế chúng còn có một tên nữa gọi là “Truy Phong thú”.

Kim Ngang Tiêu vừa giật mình lùi lại thì đã thấy hai vai mình có vật chạm vào nghe bịch một tiếng nhỏ.

Chàng kinh hãi quay đầu nhìn, thì ra hai con Xà Kiến Sâu đã chễm chệ nằm trên vai chàng, mỗi con một bên.

Đồng thời Kim Ngang Tiêu cảm thấy trên vai chàng có những tiếng sột soạt, hình như có vật gì ngo ngoáy. Đó chính là những con rắn nhỏ tối độc, bám trên đuôi và hai chân con Xà Kiến Sâu.

Kim Ngang Tiêu kinh hoàng đến nỗi mồ hôi lạnh toát ra đầm đìa.

Chợt thấy Độc Phật Mê Chân nói :

- Hai con thú lạ này ta đã nuôi dạy từ mấy năm nay, nên chúng rất thuần phục và tinh khôn. Bởi thế, người hãy yên lòng chúng không hại người đâu. Song le nếu người có ý phản trắc là người khó lòng thoát chết đó.

Kim Ngang Tiêu rùng mình, cố nén cảm giác kinh tởm đối với hai con thú lạ và mấy chục con rắn đang ngo ngoáy ở trên vai. Chàng nghĩ thầm: hai con thú lạ này lợi hại thật, nhưng chẳng lẽ trong chùa Thiên Phật không có nhân vật cao thủ nào trừ khử được chúng chăng? Ta hãy chờ lúc nào đến chùa rồi sẽ hay.

Độc Phật Mê Chân giơ tay ra hiệu, đoạn nói :

- Người hãy tạm thời lùi lại, ẩn thân sau khối đá kia, chờ đến lúc ta tấn công vào cửa chùa, người hãy lên vào. Nhưng nếu người trong chùa ra đánh với ta, không phải là Bách Trượng thiền sư, người không được tiến vào chùa vội.

Kim Ngang Tiêu gật đầu, đoạn chàng lui trở lại chỗ nấp khi trước, ở sau tảng đá lớn.

Túy Phật Thiên Hồ xuất hiện

Hai con Xà Kiến Sâu vẫn nằm trên Kim Ngang Tiêu, lúc này chúng hoàn toàn im lặng như ngủ.

Kim Ngang Tiêu không dám đưa tay lên gạt chúng cho chúng rơi xuống đất. Tuy nhiên khi chàng trở về đến chỗ nấp, cách xa Độc Phật Mê Chân mấy trượng, chàng hồi hộp bồn chồn vô cùng, không rõ việc này kết quả sẽ ra sao, hung hay cát đối với chàng.

Dẫu sao Kim Ngang Tiêu không dám cưỡng lại lời của lão Phật độc, chàng đành chờ đến nửa đêm, khi vào đến chùa rồi sẽ tìm cách ứng chiến.

Một lúc sau trở về chiều, rồi dần dần tối mịt. Màn đêm dần buông xuống, cảnh tượng trên miền thâm sơn vô cùng hoang vu tĩnh mịch.

Từ chùa Thiên Phật một hồi chuông boong boong nổi lên, nhưng đây không phải là chuông chiều như mọi ngày, mà là thứ chuông hiệu lệnh, có lẽ để sai bảo đệ tử tăng gia sự canh phòng lúc ban đêm.

Kim Ngang Tiêu đứng một chỗ hồi lâu nên tâm trí chàng cũng đã bình tĩnh trở lại, không bằng hoảng lo sợ như lúc mới gặp Độc Phật Mê Chân nữa.

Trời mỗi lúc một tối đen, chùa Thiên Phật vẫn im lìm, không một ánh đèn lọt ra ngoài, thành thử cả một tòa chùa miếu lớn như vậy lúc này như lẫn hẳn vào với mấy ngọn núi.

Kim Ngang Tiêu nhìn cảnh chùa cô liêu tịch mịch như vậy, bất giác khê thờ dài. Chàng thầm nghĩ nếu không phải mang mối huyết cừu phụ mẫu, cùng mối hận toàn gia Kỳ Vân bị chết oan, có lẽ chàng sẽ tới đây sớm khuya kinh kệ, tâm hồn được an nhàn bình tĩnh suốt một đời.

Trong lúc chàng đang ngắm nhìn bóng chùa lơ mờ trong màn đêm và nghĩ người suy nghĩ, đột nhiên bốn tiếng chuông chùa nổi lên. Liền sau đó, cửa chùa mở rộng, có tới trên hai chục nhà sư tay cầm đuốc cháy sáng rực, phân làm hai hàng bước ra khỏi chùa.

Trên sân chùa lúc đó, nhờ ánh đuốc sáng rực, nên trong rõ như ban ngày.

Độc Phật Mê Chân vẫn ngồi vịn dưới gốc cây tùng, thỉnh thoảng lại gõ vào chiếc mõ lớn ở trước mặt. Trước ánh sáng mấy mươi cây đuốc, Độc Phật Mê Chân vẫn nhắm mắt ngồi im không chút cử động.

Hai hàng nhà sư cầm đuốc ra khỏi cửa chùa độ hai ba trượng, liền đứng cả lại. Đồng thời, từ phía trong chùa bỗng có một chuỗi cười dài “hi hi” “hồ hồ” vọng ra.

Kim Ngang Tiêu nghe tiếng cười đó, bất giác giật mình kinh hãi. Chàng nhìn về phía Độc Phật Mê Chân thì thấy ông Phật đột từ từ mở mắt ra, ngẩng đầu lên nhìn vào cửa chùa.

Kim Ngang Tiêu giật mình kinh hãi như vậy, không phải là vì tiếng cười đó có vẻ gì lạ lùng quái gở, vì tiếng cười đó chàng nghe rất quen.

Chàng chỉ suy nghĩ một chút là nhận ra ngay rằng đó là tiếng cười của nhà sư mà chàng và Kỳ Vân đã gặp trên thuyền đi về hướng Tây, nhà sư đầy mình đeo hồ lô rượu, võ công tối chỉ cực cao, tên gọi Túy Phật Thiên Hồ.

Kim Ngang Tiêu cảm thấy kinh hãi, lo ngại làm sao. Chàng không hiểu tại sao đêm nay, cả “Tam Phật” đệ nhất cao thủ võ lâm, bỗng nhiên tự hội tụ cả ở nơi này. Ba ông Phật đó là Bạch Phật Bách Trượng thiền sư, Độc Phật Mê Chân và nay vừa xuất hiện Túy Phật Thiên Hồ nữa.

Kim Ngang Tiêu nghĩ thầm ba ông Phật trong võ lâm hội điểm trên ngọn Tùng Vân Phong của núi Nga Mi này, nhất định phải là một đại biến cố của võ lâm.

Như vậy, việc Độc Phật Mê Chân bức bách chàng vào chùa lấy trộm, giờ đây càng thêm rắc rối, phức tạp, không biết kết quả sẽ đi đến đâu?

Tiếng cười “hi hi hồ hồ” vừa chấm dứt thì thoáng một cái, một bóng người từ trong chùa nhảy ra ngoài. Bóng người đó chính là một nhà sư mặc áo cà sa rách, quanh người đeo lưng lửng không biết bao nhiêu là hồ lô, lớn có nhỏ có.

Nhà sư đó nhảy ra ngoài sân, đoạn ngửa mặt lên trời, buông ra một chuỗi cười dài, tiếng cười thật ghê rợn, bất cứ ai nghe thấy cũng phải rùng mình kinh hãi.

Tiếng cười đó là cả một môn nội công khủng khiếp, nó xoáy vào tay những người xung quanh, khiến người kém nội lực thấy choáng váng, mắt hoa tai ù đi. Kim Ngang Tiêu đứng nấp sau tảng đá đó, vội vàng đưa tay ra ôm chặt lấy phiến đá để cho người khỏi té.

Độc Phật Mê Chân lim dim mắt. Tay gõ mõ đột nhiên mau lẹ hơn trước, những tiếng “bốc bốc bốc” liên tiếp nổi lên dồn dập như bão táp mưa sa.

Tiếng cười của nhà sư mới ra ghê gớm là thế, nhưng rút cục vẫn không lấn át được tiếng mõ của Độc Phật Mê Chân. Nhưng đồng thời tiếng mõ đó cũng không lấn át được tiếng cười, rút cục cả hai thứ tiếng đó trộn lẫn nhau, tạo thành một âm thanh dị thường.

Nhìn thấy hồ rượu lưng lửng ở quanh mình nhà sư, Kim Ngang Tiêu đã biết ngay nhà sư vừa mới nhảy ra đó là Túy Phật Thiên Hồ.

Túy Phật Thiên Hồ vừa cười vừa chậm bước đi lại trước mặt Độc Phật Mê Chân, vị Phật say lập tức đứng lại, đồng thời tiếng cười ghê rợn cũng chấm dứt.

Lúc đó, tay gõ mõ của Độc Phật Mê Chân cũng chậm lại, thỉnh thoảng mới nghe “bốc” một tiếng mà thôi.

Túy Phật Thiên Hồ tới trước mặt ông Độc Phật, liền nâng hồ rượu lên uống vài hơi, cười “khà khà” mấy tiếng, đoạn nói :

- Lão quái vật, lâu nay không thấy nhỉ?

Độc Phật Mê Chân hỏi lại :

- Từu quỷ, ngươi đến đây làm gì?

Túy Phật Thiên Hồ quay ngoắt tay lại chỉ vào Thiên Phật tự lừng lững trong bóng tối nói :

- Lão quái vật, sao nhà ngươi không đến vùng nước nào cúi đầu xuống ngắm xem thân hình ngươi ra sao? Tòa Thiên Phật tự kia, đem cho ngươi, liệu

thân hình người như vậy có xứng đáng ở trong chùa này hay không?

Độc Phật Mê Chân lạnh lùng đáp :

- Xứng đáng hay không xứng đáng, có liên quan gì đến tên tâu quý như người không?

Túy Phật Thiên Hồ cười hô hô :

- Nếu ta không có ở đây, tự nhiên là không có liên quan gì với ta. Bách Trọng Phật huynh nếu không gặp lúc bế quan chưa ra, ta cũng chẳng cần ra can thiệp làm gì. Nhưng hôm nay Bách Trọng Phật huynh bế quan chưa ra mặt ở đây, ha... ha... Nếu vậy là liên can với ta nhiều lắm đó.

Độc Phật Mê Chân vẫn ngồi im, cất tiếng lạnh lùng hỏi :

- Nhà người muốn gì?

Túy Phật nâng hồ rượu, tu một hơi rồi chùi mép nói :

- Nhà người xuống núi đi cho khuất mắt ta.

Mê Chân cười gằn :

- Tâu quý, nhà người xuống núi chứ không phải ta.

Nhị Phật ác chiến

Túy Phật Thiên Hồ liền nhảy vọt đi tới trước một bước, hai đầu vai ông bỗng thấy rung rung, tức thì hai hồ rượu ở sau lưng ông lắc mạnh, đồng thời có tiếng xoe xoe phát ra, hai tia rượu từ trong hồ bỗng phát ra mãnh liệt vô kể.

Hai tia rượu đó, ra khỏi miệng hồ, chỉ nhỏ bằng ngón tay, nhưng lúc bắn ra ngoài phát ra tiếng rào rào, như thể cả hai ngọn thác đổ xuống.

Độc Phật Mê Chân buông ra một tiếng cười lạnh lạnh, tay phải vung mạnh lên, chiếc mõ khổng lồ đã quay lông lóc, phát ra một luồng kinh phong dữ dội, ngăn cản hai tia rượu của Túy Phật đang phóng tới.

Trong khoảng chớp mắt, chỉ nghe thấy một tiếng “bùng” thật kinh khủng, hai luồng kinh lực của Độc Phật ngăn chặn nên bắn vọt lên cao, rồi rớt xuống tung tóe khắp nơi. Các cây thông trong khoảng chu vi ba trượng đó, bị các giọt rượu bắn phải đều lay động như thể gặp một trận cuồng phong, đồng thời lá thông bị các giọt rượu bắn phải làm rớt xuống rào rào, phủ kín cả mặt đất.

Túy Phật Thiên Hồ liền lùi lại một bước. Độc Phật Mê Chân nói :

- Nhà người đón lấy cái này cho ta nhé!

Túy Phật đáp :

- Được!

Độc Phật Mê Chân liền đưa hai tay ra phía trước, đặt vào sau chiếc chuông lớn rồi hất mạnh. Tức thì chiếc mõ khổng lồ đó bắn vọt về phía Túy Phật nhanh như chớp.

Chiếc mõ đó bay đi là là trên mặt đất dừng mảnh không thể tả, ngay cả những lá thông trên mặt đất cũng bị cuồng theo rào rào. Túy Phật Thiên Hồ trầm mình xuống lấy tấn, hai tay đẩy ra phía trước.

Trông hình dạng và thể võ của Túy Phật lúc đó, rõ rệt là ông ta muốn dùng chưởng lực ở hai tay ngăn chặn chiếc mõ đó lại.

Song là, chính lúc chiếc mõ vù vù bay tới, còn cách thân Túy Phật độ ba bốn trượng, đột nhiên Túy Phật nhảy vọt lên, thân hình ông phi lên cao như một chiếc pháo thăng thiên. Tác động của Túy Phật thật bất ngờ, mà thân pháp của ông trong thể nhảy đó cũng quái dị vô cùng.

Lúc đầu Túy Phật trầm mình xuống rồi đưa hai tay ra, tư thế của ông đã lạ lùng hết sức rồi. Vậy mà khi nhảy vọt lên cao, ông ta vẫn giữ nguyên tư thế đó, không thay đổi, thật không hiểu làm sao mà thân hình của ông cứ bay vọt lên cao.

Túy Phật vừa cất mình bay vọt lên cao, thì chiếc mõ khổng lồ của Mê Chân bay vọt qua chân ông, qua tới mấy trượng phía sau rồi mới rớt xuống lăn lóc trên mặt đất.

Nhưng Túy Phật không chút quan tâm đến chiếc mõ, mặc cho nó bay qua chân, Túy Phật vừa bay lên cao thân hình còn lơ lửng trên không, thì hai tay ông đã phóng ra, nhằm Độc Phật Mê Chân đánh tới hai chưởng cực mạnh.

Tính ra hai vị Phật cao thủ võ lâm, một người “độc” một kẻ “say” gặp nhau chưa nói được vài ba lời, đã ra tay động thủ. Cả hai chẳng cần phân biệt phải trái nhiều lời, lập tức xư xuất những chiêu quái dị cốt hạ nhau cho thật mau lẹ.

Trong chớp mắt cả hai cũng đã dùng những món độc đao tặng nhau, trước hết Túy Phật dùng hai tia rượu bắn vào Độc Phật rồi Độc Phật trả đòn bằng cách ném chiếc mỡ khổng lồ vào Túy Phật.

Lúc này Túy Phật ở trên không đầy hai chưởng tấn công Độc Phật, hai chưởng đó vận xuất từ lúc Túy Phật còn đứng dưới đất, đến lúc nhảy lên cao, công lực của hai chưởng càng tăng gấp bội, gây ra kinh phong ào ào đầy tới Độc Phật Mê Chân.

Độc Phật Mê Chân đứng phắt ngay lên, miệng chửi một tiếng, đồng thời hai tay đẩy ra phía trước. Tư thế của Độc Phật lúc đó chứng tỏ là ông muốn dùng chưởng chọi lại chưởng của đối phương đang đánh tới.

Song là, trong lúc ấy thì Túy Phật Thiên Hồ đã rớt xuống đất. Hai chân ông vừa chạm đất, chợt thấy ông phát ra tiếng cười “hồ hồ” đồng thời ông lại nhún mình nhảy vọt lên cao lần thứ hai, lên tới hơn một trượng trên không.

Việc xảy ra thật ngoài ý nghĩ của mọi người, không ai có thể tưởng tượng tình thế biến hóa như vậy.

Chưởng lực của Độc Phật Mê Chân phát ra ào ào, nhưng không trúng Túy Phật, thành thử luồng cuồng phong đó thừa thế đẩy chiếc mỡ ở phía sau lăn đi mấy mươi trượng xa hơn nữa.

Túy Phật Thiên Hồ nhảy lên cao rồi lại lập tức phát ra một chưởng từ trên cao đánh xuống. Kinh phong từ trên cao đánh xuống mạnh không thể tả.

Độc Phật Mê Chân võ công tuy cao, nhưng vừa rồi ông đã vận dụng toàn lực phát ra hai chưởng, không thể nào thu hồi về ngay được.

Chưởng lực của Túy Phật Thiên Hồ như ngọn núi Thái Sơn ập xuống. Độc Phật Mê Chân kêu rống lên một tiếng quái dị, thân hình ông trầm xuống một chút rồi vọt văng nhảy vọt ra phía ngoài, chỉ một li nữa là bị trúng chưởng của đối phương.

Chưởng lực của Túy Phật Thiên Hồ đánh hụt đập xuống đất nghe “bùng” một tiếng dữ dội. Thân hình của Túy Phật cũng sà xuống đất.

Chân vừa chạm đất. Túy Phật đã nhún mình nhảy vọt, đuổi theo Độc Phật, đồng thời miệng cười hồ hồ Túy Phật nói :

- Hòa thượng trên người ta có đủ các loại hồ lô lớn nhỏ, duy chỉ thiếu một chiếc “vải đại hồ lô mà thôi...”

Túy Phật nói như vậy có ý là chế diễu Độc Phật, nhảy tránh chưởng vừa rồi, suýt vải đại hồ lô ra quần!

Bộ mặt non choẹt như trẻ nít của Độc Phật Mê Chân lúc này đã hồng lên vì tức giận và hổ thẹn.

Thân hình của Độc Phật Mê Chân nhảy vọt đi nhanh như chớp, thoáng một cái đã nhảy vọt tới cái mỡ lớn vừa bị lăn lóc ở gần đó.

Nhưng Túy Phật Thiên Hồ cũng mau lẹ vô cùng, nhảy theo bên gót, thành thử Độc Phật vừa đứng bên cạnh chiếc mỡ thì Túy Phật cũng đứng trước mặt.

Thất Đại Càn Khôn

Độc Phật Mê Chân liền quát lên một tiếng, nghiêng mình một cái, một tay đưa ra nắm lấy chiếc mỡ to lớn dị thường, vung cao lên lập tức một luồng kinh phong phát ra, chiếc mỡ biến thành luồng hào quang, nhắm vào Túy Phật Thiên Hồ tấn công.

Chiếc mỡ to lớn nặng nề như vậy, Độc Phật Mê Chân cầm một tay như trò đùa, nội lực thâm hậu kinh người.

Hơn nữa, trong lúc chiếc mỡ lớn trên tay Độc Phật quay tít như vậy, đột nhiên có những tiếng “tách tách” phát ra, trong chớp mắt không biết có bao nhiêu ám khí ở trong mỡ bay ra. Có thứ kêu xóc xóc quay tít như chong chóng có thứ vù vù bay thẳng nhanh như gió, có cái phát ra ánh sáng vàng lấp lánh, có cái loang loáng một màu sáng trắng chói lóa, tất cả nhắm vào người Túy Phật Thiên Hồ bay tới.

Thì ra chiếc mỡ của Độc Phật có chứa những cơ quan phóng ám khí rất lợi hại. Túy Phật Thiên Hồ hoàn toàn bất ngờ. Thật ra khi ông vừa thấy Độc Phật Mê Chân vận dụng chiếc mỡ làm khí giới để tấn công. Túy Phật Thiên Hồ đã định ngay chủ ý, định dùng chưởng đỡ chiếc mỡ đó, hầu thử xem nội lực của đối phương tiến tới độ nào. Vì thế, Túy Phật Thiên Hồ đã gơ tay hữu lên, sắp sửa đánh vào chiếc mỡ.

Không ngờ, chỉ trong chớp mắt, trong chiếc mỡ phát ra mấy tiếng “lách cách” rồi không biết cơ quan ám khí nhất tề bay ra kêu vo vo như đàn ong.

Chưởng của Túy Phật chưa kịp phát ra, ba bốn ngọn ám khí đã bay xẹt tới gần ông.

Túy Phật Thiên Hồ kinh hoàng, trong lúc cấp bách tính mạng ngàn cân treo sợi tóc, ông cũng nhận thấy các loại ám khí của Độc Phật toàn là loại tối độc và trong tám chín phần đều là những thứ chuyên phá nội gia khí công.

Tuy bị bất ngờ, Túy Phật, đứng vào hàng đệ nhất cao thủ võ lâm, đâu có thể bị hạ dễ dàng như vậy.

Trong thời gian kỳ tốc, điện quang thạch hỏa như vậy, ông ứng chiến mau lẹ vô cùng.

Chỉ thấy Túy Phật khẽ lắc mình, lập tức thân hình ông bắn vọt trở lại, tránh những mũi ám khí.

Tuy vậy, cùng lúc đó cũng có hai tiếng “bốp bốp” trên người Túy Phật phát ra. Rồi đến lúc Túy Phật lùi lại được đến năm sáu trượng, và các loại ám khí là tả rớt xuống đất, đột nhiên trước chùa Thiên Phật lúc đó có mùi rượu thơm xông lên nồng nặc.

Thì ra trong số các hồ rượu của Túy Phật đeo trên người, to có nhỏ có, có lẽ đến một nửa số đã bị ám khí của Độc Phật đánh trúng làm vỡ tan, làm rượu trong hồ lộ vung vãi trên khắp mặt đất.

Túy Phật tuy không bị thương vì ám khí, nhưng trong lòng ông Phật say đau như cắt, vì một nửa số rượu quý của ông tích trữ trong các hồ lộ, đã bị đổ cả xuống đất.

Độc Phật cất tiếng cười hô hô :

- Nhà ngươi sợ quá hay sao mà...“vãi” cả nước tiểu ra đây sản đó?

Mê Chân gọi rượu quý của Túy Phật là nước tiểu để trả thù lại lời châm chọc của Túy Phật khi trước.

Lúc đó, Túy Phật vừa thoát khỏi một trận ám khí cực kỳ nguy hiểm, nên chỉ đứng gượng cười chứ không đối đáp được lời nào. Độc Phật nói dứt lời, nháy tới Túy Phật Túy Phật liền nói :

- Nhà ngươi thủ đoạn gian trá, dùng ám tiễn dả thương người, như vậy biệt hiệu “Độc Phật” của ngươi oan uổng gì nữa?

Độc Phật lại cười hề hề, tay giơ chiếc mõ không lồ lên hỏi :

- Nhà ngươi có biết chiếc mõ của ta có tên gọi là gì không?

Túy Phật lắc đầu :

- Không biết nhà ngươi thử nói ta nghe!

Độc Phật tỏ vẻ đắc ý :

- Chiếc mõ này ta gọi là Thất Đại Càn Khôn.

Túy Phật thừa biết đối phương là tay quỷ kế đa đoan, gian trá lọc lừa và hiểm độc vào hàng thượng đỉnh.

Vừa rồi, Túy Phật thật không thể nào ngờ rằng chiếc mõ của Độc Phật lại có cơ quan phóng ám khí, trong võ lâm cũng chưa có ai nói đến cái mõ phóng ám khí của Độc Phật. Bởi thế Túy Phật cũng hoàn toàn bất ngờ và suýt bị nguy đến tính mạng.

Lần này Độc Phật lại đem chiếc mõ ra hỏi, Túy Phật dự đoán có lẽ đây là một quỷ kế gì nữa chẳng, nên ông hết sức cẩn trọng.

Tuy vậy, khi Độc Phật nói đến tên mõ là Thất Đại Càn Khôn Túy Phật không khỏi kinh ngạc, buột mồm hỏi :

- Tại sao gọi là Thất Đại Càn Khôn?

Độc Phật cười đắc ý nói :

- Vừa rồi nhà ngươi đã ném mùi càn khôn thứ nhất, chắc có Thất Đại Càn Khôn lợi hại như thế nào? Nếu ngươi còn bướng bỉnh đối đầu với ta, ta chắc chỉ đến càn khôn thứ ba là ngươi về Tây Phương châu Phật tổ mất rồi.

Túy Phật nghe nói vậy hiểu ngay rằng trong chiếc mõ có ám bày loại cơ quan cực kỳ nguy hiểm, vì thế gọi là Thất Đại Càn Khôn. Có lẽ ngoài việc phóng ám khí, chiếc mõ còn có những cách biến hóa rất lợi hại để hạ đối phương.

Túy Phật suy nghĩ giây lát rồi quát lớn :

- Lão quái vật bất luận nhà ngươi có bao nhiêu “càn khôn” ta cũng mặc. Việc hôm nay ta cũng nhất định can thiệp, không cho nhà ngươi toại ý hoành hành.

Nói dứt lời, Túy Phật múa đôi tay áo bay vù vù phát ra kinh phong nhắm Độc Phật tiến tới tấn công.

Độc Phật cũng cảm chiếc mõ múa tít, thành một chiếc cầu vòng sắc đen, ngăn chặn đòn tấn công của Túy Phật.

Hai nhân vật đại cao thủ võ lâm xuất thủ thật nhanh, thân pháp kỳ diệu mau lẹ không thể tưởng tượng. Chỉ nghe thấy tiếng hai người hò hét mắng chửi lẫn nhau, cùng những luồng kinh lực đập vào nhau kêu “bùng, bùng” như sấm động. Kim Ngang Tiêu đứng bên ngoài chỉ nghe thấy, chỉ thấy những hình quay lốc, không thể nào trông rõ hai người nữa.

Lúc này Kim Ngang Tiêu vẫn núp sau khối đá lớn và mấy lần chàng định lên nhập vào Thiên Phật tự. Nhưng chàng lại sợ Độc Phật nhìn thấy, vì Độc Phật đã biết chỗ chàng nấp rồi Về sau Độc Phật và Túy Phật càng đánh càng kịch liệt. Kim Ngang Tiêu yên lòng dù có nhìn thấy chàng lên vào chùa. Độc Phật cũng không dễ ngừng tay để nhảy đến cản trở mình được.

Nghĩ vậy Kim Ngang Tiêu liền lùi lại mấy bước rồi đi vòng qua bên hữu, tức là chàng đến bên hông của Thiên Phật tự. Kim Ngang Tiêu vừa lên đến đó, chợt từ trong chùa vọng ra một tiếng niệm Phật sang sáng.

Bách Trọng thiên sư xuất hiện

Tiếng niệm Phật đó kinh dị không thể tả. Tiếng đó vang ra như một hồi chuông, liên miên bất tuyệt, đồng thời từ mấy ngọn núi xung quanh Thiên Phật tự những tiếng vọng phát ra, hòa lẫn với nhau, như thể tiếng nhạc từ trên cao đổ xuống trần tục, khiến người trần nghe thấy bất giác cảm thấy một lòng hoan hỉ ngưỡng mộ vô biên.

Tiếng niệm Phật đó không những rất lớn mà còn uy nghiêm như giọng thiên thần truyền lệnh, thật khó lòng mô tả cho trùng thanh âm huyền diệu đó.

Kim Ngang Tiêu nghe thấy tiếng niệm Phật đó, chàng giật nảy mình vội đứng im không dám nhúc nhích nữa. Đồng thời chàng nhận thấy một sự lạ khác. Hai con di thú Xà Kiến Sâu bám trên vai chàng, có vẻ kinh hãi vô cùng trước tiếng niệm Phật đó, chúng co rúm cả người lại, thu vào thành một khối nằm im trên vai Kim Ngang Tiêu không chút cử động.

Kim Ngang Tiêu trở mắt hả mồm, nhìn về phía cửa chùa nơi có tiếng niệm Phật phát ra. Chợt chàng thấy một vị tăng nhân cao lớn lạ thường, dễ có dò tới trên chín xích, dáng điệu ung dung từ tốn và hết sức nghiêm trang. Mặt nhà sư đó phi thường, hai tai lớn phệ xuống, da mặt trắng như ngọc, hai mắt long hào quang, mới thấy ai cũng có cảm tưởng là Phật tổ hiện thân.

Vị tăng nhân đó bước ra thì Độc Phật và Túy Phật đang đánh nhau túi bụi lập tức dừng lại, mỗi người nhảy ra một bên.

Túy Phật cười khanh khách :

- Tốt lắm lão quái vật, ngươi đã gây sự, khiến chủ nhân Thiên Phật tự đã ra đây rồi. Để coi ngươi làm thế nào?

Độc Phật cười nhạt :

- Chủ nhân ra thì ta nói chuyện với chủ nhân nói chuyện, can dự gì đến nhà ngươi mà cuống cuống như vậy?

Độc Phật nói đoạn, tiến tới trước mặt vị tăng nhân mới ra và chấp tay nói :

- Chào Phật huynh!

Kim Ngang Tiêu vừa nghe Túy Phật nói như vậy chàng đã biết ngay vị tăng nhân mới ra chẳng ai xa lạ chính là vị đệ nhất cao thủ của Phật môn, một ngôi thái đầu của võ lâm, tức là Trường Phật Bách Trọng thiên sư đó.

Chàng thấy Bách Trọng thiên sư có phong thái uy nghi lắm liệt như vậy, bất giác sinh lòng thần phục vô cùng.

Bách Trọng thiên sư cũng chấp tay đáp lại lễ vị Độc Phật và nói :

- Chào Phật huynh chẳng hay Phật huynh tới đây làm gì?

Độc Phật cười nhạt nói :

- Người xuất gia không nên nói dối. Phật huynh đã biết rõ ý định của ta đến đây làm gì rồi, có sao còn giả bộ hỏi nữa? Như vậy là chẳng phải phạm giới sao?

Túy Phật nghe đến đó, không chờ Bách Trọng trả lời, đã cất tiếng cười hô hô nói :

- Lão quái vật như ngươi cũng nói đến giới luật của Phật môn hay sao?

Bách Trọng đáp lời Độc Phật :

- Thiện tai! Bàn tăng tọa quan vừa mới ra không biết. Sở dĩ bàn tăng ra đây là vừa mới mở quan thấy ngoài chùa có tiếng hò hét giao chiến nên mới chạy ra đây. Thật ra Phật huynh đến đây có điều chi chỉ bảo?

Bách Trọng vừa nói vừa đưa mắt nhìn về phía tảng đá chỗ Kim Ngang Tiêu đang nấp.

Lúc này trời tối, tứ bề đen như mực, trừ nơi trước cửa chùa có mấy ngọn đuốc sáng, còn những nơi khác bị bóng đêm che phủ, nhìn không rõ.

Kim Ngang Tiêu đứng nấp sau tảng đá trong bóng tối, nên chàng yên trí không có ai nhìn thấy chàng được. Ai ngờ Bách Trọng lại đưa mắt nhìn về phía chàng mấy lượt, chàng hiểu rằng nhãn quan của Bách Trọng sáng quắc như điện đã trông thấy chỗ chàng nấp rồi.

Kim Ngang Tiêu bất giác đưa chân tiến lên hai bước, chàng bước như vậy là muốn chạy tới trước mặt Bách Trọng làm lễ bái kiến, thuật ngay đầu đuôi câu chuyện của mình và yêu cầu Thiên sư mở lượng bao dung cho chàng ẩn náu lại chùa Thiên Phật.

Nhưng chàng vừa bước được hai bước, bỗng thấy hai vai đau nhói. Chàng vội ngừng bước quay đầu nhìn lại. Thì ra hai con di thú Xà Kiến Sâu nằm trên vai chàng lúc này đang dùng móng chân sắc bén của chúng bám chặt lấy vai, móng chúng cắm vào thịt chàng tưởng tưởng thấu đến tận xương, đau đớn vô cùng.

Đồng thời hai con đó giương đôi mắt sáng lóng lánh, quắc lên nhìn chàng, như thể chúng tức giận chàng hết sức, vì chàng đã chạy đi.

Kim Ngang Tiêu đã gạt mình kinh hãi, không ngờ hai con vật quái dị đó thông minh như người. Nếu chàng không nghe theo ý muốn của chúng, cứ chạy lại chỗ Bách Trọng thiền sư, tất nhiên hai con thú sẽ sai mấy con rắn nhỏ xiu ở đuôi chúng cắn chết chàng.

Kim Ngang Tiêu tính toán thầm: tốt hơn hết là cứ theo đúng lời Độc Phật Mê Chân, lên vào trong chùa Thiên Phật. Trong chùa chắc hẳn sẽ có những vị cao tăng đối phó được với hai con thú này.

Một khi các vị cao tăng trừ khử hai con thú, chàng sẽ thoát nanh vuốt của chúng, lúc đó chàng sẽ đem đầu đuôi câu chuyện thuật lại cho các vị cao tăng nghe, chắc cũng chẳng muộn nào.

Nghĩ vậy, Kim Ngang Tiêu không chạy tới nữa, mà lùi lại hai bước trở về chỗ cũ. Lập tức hai con thú rút móng nhọn của chúng ra khỏi da thịt chàng.

Sau đó, Kim Ngang Tiêu đi vòng ra bên hông chùa. Bị bức tường cao che khuất, Kim Ngang Tiêu không còn trông thấy ba vị Phật đang đứng trước cửa chùa nữa.

Chàng tới bên hông chùa ngẩng đầu lên nhìn thấy bức tường bên cạnh không cao lắm. Chàng liền đề khí thi triển khinh công nhún mình nhảy qua bức tường đó lọt vào trong chùa.

Bên trong chùa rộng mênh mông, ngoài tòa chánh điện thờ Phật còn biết bao phòng thất tất cả đều chìm đắm trong bóng tối, im lặng như tờ, như thể trong chùa không có một ai.

Bạn đang đọc truyện *Cự Linh Thần Chương* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 8: Quái khách trộm báu vật

Kim Ngang Tiêu vốn đã biết rõ trong Thiên Phật có tới hơn một ngàn vị sư, vì chùa này là chùa lớn đứng vào hàng số một hay số hai, nhưng không hiểu sao chỗ này không có ai?

Kim Ngang Tiêu quay đầu nhìn tứ phía, thấy ở phía trước mặt xa một chút có một tòa tháp bằng đá cao lồi bốn trượng đứng sừng sững trong bóng đêm mờ mịt.

Độc Phật Mê Chân nói đến vật báu để trong tháp, chắc hẳn là tháp này. Kim Ngang Tiêu liền mò đi quanh co vòng quanh các tòa điện, các căn phòng lớn, nhằm theo hướng có tòa tháp đi tới.

Trong lúc đi như vậy, chàng không bị ai trông thấy cản trở và chàng cũng không thấy có một vị sư nào. Chàng đã cố ý bước chân rất mạnh, gây thành tiếng động, nhưng quái lạ không thấy có ai ra chặn hỏi hết.

Kim Ngang Tiêu lạ lùng, không hiểu trong chùa đã xảy ra việc gì?

Tuy vậy chàng vẫn tiếp tục đi và chỉ lát sau chàng đã đến gần tháp đá.

Chàng dừng bước đưa mắt ngắm nhìn, thấy đó là tòa tháp dưới chân hình vuông, mỗi bề độ hai trượng, chia ra làm bốn mặt Đông, Tây, Nam, Bắc.

Ở bốn góc tòa tháp có bốn cây cột bằng đá, cao độ sáu, bảy xích và trên mỗi cây cột lại có một vị tăng nhân ngồi tĩnh tọa, im bất động như một pho tượng đá.

Bên cạnh mỗi cây cột có treo chiếc đèn nhỏ gọi là Khí Từ Phong, ánh sáng vàng khê chiếu vào người bốn vị tăng nhân đó, khiến ai trông thấy cũng phải rợn tóc gáy.

Nguyên lai bốn vị tăng nhân đó trong rất tiêu tụy, áo quần rách nát, da thịt xám ngắt, trông khi ở đầu, mặt, tay chân và cả người đều như bản, bùn đất bụi bám đầy, như thể họ đã ngồi im như vậy giữa trời bất chấp mưa gió nắng bão từ bao năm nay rồi.

Lúc Kim Ngang Tiêu mới thấy bốn vị tăng nhân này, chàng đã tưởng đó là bốn tượng Phật bị chùa phế bỏ. Song là, chàng nghĩ lại ngay rằng Thiên Phật tự là một Thánh địa của Phật môn, làm sao lại có thể hủy bỏ tượng Phật như vậy.

Thiết Tuyền xà giết người

Kim Ngang Tiêu định thần nhìn kỹ thì thấy vị tăng nhân ngồi trên cột ngay trước mặt chàng, đôi mắt lim dim, ánh mắt tỏa ra hào quang sáng quắc, chứng tỏ đó là một cao tăng công lực hết sức cao thâm.

Kim Ngang Tiêu nhận thấy rõ đó là người chứ không phải tượng đá, trong lòng hết sức mừng rỡ. Chàng không còn do dự gì nữa, vội nhảy tới trước mặt

vị sư đó, miệng kêu lớn.

- Đại sư...

Chàng vừa thốt ra hai tiếng đó thì thấy ở trên vai, hai con dị thú Xà Kiến Sầu kêu lên một tiếng quái gở. Đồng thời, chàng thấy vút một cái, hai bóng vàng vàng thấp thoáng từ hai vai chàng nhảy ra.

Hai con Xà Kiến Sầu đã từ vai chàng nhảy bổ xuống phía trước, xông lại phải vị tăng nhân ngồi trên cột. Chiếc cột đá này không cao lắm, chỉ ngang đầu người là cùng. Kim Ngang Tiêu không ngờ hai con quái vật đó hành động mau lẹ như vậy.

Chàng kinh hoàng vội kêu lên :

- Đại sư, coi chừng...

Nhưng chàng vừa mở mồm thì hai con thú đã nhảy tới trước mặt vị tăng nhân, hai bóng vàng loang loáng nhanh như điện xẹt.

Vị tăng nhân đó đưa hai tay ra định vồ lấy hai con thú đó. Nhưng hai con vật này nhanh nhẹn dị thường, chúng đang nhảy như vậy mà có thể đột nhiên trầm người xuống tránh khỏi hai bàn tay của vị tăng nhân.

Nguyên lai bốn vị tăng nhân ngồi sắp chân bằng tròn trên cột trụ xung quanh tháp đá là bốn vị khổ hạnh tăng từ Thiên Trúc đến đây.

Sau khi đến Thiên Phật tự, bốn vị tình nguyện, chịu khổ ngồi phơi nắng, dãi gió dầm sương ở giữa trời quanh năm ngày tháng để bảo vệ báu vật tàng trữ trong tháp đá.

Bốn vị tăng nhân này canh giữ rất nghiêm mật, thường ngày không cho phép bất cứ ai đến gần tháp báu, trừ khi có lệnh của Bách Trượng thiền sư. Cả bốn vị sư đó võ công hết sức quái dị, địa vị ngôi thứ của họ ở trong Thiên Phật tự không phải tầm thường, ngay cả Bách Trượng thiền sư đối với họ cũng kính nể.

Lại nói hai con dị thú trầm mình xuống tránh hai bàn tay của vị tăng nhân, khiến ông ta vồ hụt vào không khí. Trong lúc khẩn cấp đó, hai con dị thú bỗng nhiên nằm phục xuống đất, không nhảy lên nữa. Hai chân sau của chúng liền cào trên mặt đất sột sạt, lập tức có tới bảy tám con rắn Thiết Tuyến xà nhỏ xíu ở chân chúng phi ra, vùn vụt nhanh như chớp.

Nên nhớ mấy con rắn đó, bám ở chân và ở đuôi thú, không phải là loại rắn thường, mà là một thứ rắn quái dị vô song thế gian hiếm có. Nếu là loại rắn thường thì đã bị con Truy Phong thú này cắn chết rồi.

Sở dĩ con Truy Phong thú còn có tên là Xà Kiến Sầu là vì chúng rất kỵ loài rắn, thấy rắn là giết chết ngay. Truy Phong thú tức là khắc tinh của loài rắn vậy.

Loài Thiết Tuyến xà có đặc điểm là toàn thân cứng rắn như thép nguội, móng chân con Truy Phong thú tuy sắc bén hơn đao kiếm, nhưng cũng không cấu xé được Thiết Tuyến xà.

Tuy vậy vì kỵ loài rắn nên các con Truy Phong thú bắt được Thiết Tuyến xà cũng không tha, mà giữ chúng luôn ở chân và ở đuôi như loài người nuôi thú vật để chơi.

Dĩ nhiên bị bắt giữ như vậy, các con Thiết Tuyến xà không được ăn, lúc nào cũng đói vô cùng, nhưng vì là loại rắn đặc dị nên dù đói chúng cũng không chết.

Lúc này hai con Truy Phong thú phóng ra các con Thiết Tuyến xà, chúng liền được dịp đi tìm máu người để hút ăn, nên vừa ra khỏi chân con Truy Phong thú, mấy con rắn sắt đó lập tức phóng như bay.

Bảy tám con Thiết Tuyến xà nhắm thẳng vị tăng nhân vun vút lao tới. Vị tăng nhân mắt nhanh như điện, giờ tay vồ liên tiếp mấy lượt, trong chớp mắt đã nắm được năm con Thiết Tuyến xà trong tay.

Song là, còn hai con nữa bay nhanh vô kể, lọt qua tay vị tăng nhân, đâm bổ vào mặt ông ta. Mồm chúng há hốc, ngoạm đúng vào huyết quản trên trán vị tăng nhân. Nét mặt vị tăng nhân bỗng lộ rõ vẻ đau đớn vô cùng, thân hình lão đảo muốn ngã.

Kim Ngang Tiêu trông thấy tình thế như vậy, kinh hãi đến hồn phi phách tán. Chàng vội bước lên mấy bước như thể muốn cứu gỡ cho vị tăng nhân nọ.

Trong khi đó, hai con Truy Phong thú lại nhảy đến vồ vị tăng nhân thứ hai. Kim Ngang Tiêu đến trước mặt vị tăng nhân đầu tiên bị rắn cắn cất tiếng hỏi :

- Đại sư, mấy con rắn này độc lắm. Đại sư thấy thế nào?

Vị tăng nhân này khẽ mở mắt nhìn chàng miệng ông ta bỗng nhếch ra, như nửa cười nửa khóc. Kim Ngang Tiêu trông thân hình dày dặn phong sương của ông rồi nhìn lên mặt ông. Bất giác chàng nhảy lùi lại một bước. Thì ra là mấy con Thiết Tuyến xà bị ông nắm trong tay lúc này chúng đều chui ra khỏi kẽ tay và bò lên mặt ông rút đầu vào các huyết quản để uống máu, trông ghê rợn vô cùng.

Chàng lùi lại mấy bước rồi trông lại vị tăng nhân nọ, thì thấy ông ngồi ngay đờ bất động, mắt đã trợn ngược. Thì ra ông đã bị mấy con rắn độc cắn chết mất rồi.

Kim Ngang Tiêu kinh hoàng vô cùng chẳng ngờ mấy con Thiết Tuyền xà lại lợi hại ghê gớm đến như vậy.

Chàng vội quay lại nhìn ba vị tăng nhân kia. Vừa thoát nhìn chàng đã hết hồn suýt rú lên một tiếng.

Thì ra trên mặt ba vị tăng nhân đó đều có Thiết Tuyền xà bám đầy, lũng lảng như những cái vòi nhỏ mọc ở trên má, trên thân họ. Trông quang cảnh đó, ba vị tăng nọ nếu chưa chết thì cũng đang hấp hối.

Kim Ngang Tiêu thấy chỉ trong chớp mắt, bốn vị tăng nhân đã mất mạng vì rắn độc, chàng kinh hoàng đến cực độ, quên cả bốn phận mình vào chùa để làm gì, chàng quay mặt về phía chánh điện gọi lớn :

- Bớ người ta! Mau lại đây! Bốn vị cao tăng giữ tháp bị rắn cắn chết rồi!

Kim Ngang Tiêu tuy gọi rất to, nhưng chỗ chàng đứng thuộc phía cuối chùa, cách xa chánh điện và các tòa tăng thất, nên không ai nghe. Hơn nữa khu vực tháp bần này là cấm địa của Thiên Phật tự, các nhà sư trong chùa nếu không có lệnh của Phương trượng, đâu có dám tới chỗ này.

Ấy là không kể các vị tăng nhân có võ công cao cường lúc này đều tụ ở trước chùa để đề phòng Độc Phật Mê Chân thi hành gian kế. Rút cục, Kim Ngang Tiêu kêu liên mấy tiếng, không thấy có ai chạy lại, và dù có người nghe chưa chắc đã có đến gần cấm địa.

Ngon tháp đá của Thiên Phật tự từ trước đến nay được bốn vị cao tăng Thiên trúc canh giữ nên vững chắc như thành, dù các tay võ lâm cao thủ chưa chắc đã lọt vào trong tháp nếu chỉ có một thân một mình chống chọi với bốn vị cao tăng giữ tháp. Vì lẽ đó, các vị sư khác trong chùa không cần quan tâm đến tháp này mà chỉ lo phòng giữ các mặt khác.

Bốn vị cao tăng Thiên trúc chẳng qua đã tới số nên đêm nay mới gặp hai con Truy Phong thú cùng đàn Thiết Tuyền xà. Võ công của họ tuy cao, nhưng làm sao chống chọi được bảy, tám con Thiết Tuyền xà trong lúc bất ngờ. Nọc Thiết Tuyền xà độc vô cùng, chỉ một chút vào máu là toàn thân tê liệt, và trong chớp mắt nọc chạy vào tim là hết đường cứu gỡ.

Kim Ngang Tiêu kêu mãi không thấy ai đáp lời chàng. Lúc đó chàng lắng tai nghe chỉ thấy tiếng rú ghê rợn của Độc Phật Mê Chân từ phía trước cửa chùa vọng lại.

Hai con Truy Phong thú sau khi phóng độc xà ra cắn người, đều nằm im dưới đất, hai con đều mở mắt thao láo ra nhìn mấy con rắn cắn người như có vẻ thú vị lắm.

Chờ đến lúc bốn vị tăng nhân đều bị độc xà cắn chết, hai con thú quái dị đó liền nhảy lên vai vị tăng nhân, giờ chân ra thu những con “thiết xà” cạp vào gót chân, rồi lại nhảy sang thi thể vị tăng nhân thứ hai.

Trong chớp mắt hai con thú đó đã đi hết bốn từ thi và nhặt hết các con rắn độc, không còn để sót một con nào.

Động tác của chúng không thể tưởng tượng. Chỉ loáng một cái, chúng đã thu hết rắn rồi vút vút, chúng chạy đi mất, bỏ mặc Kim Ngang Tiêu ở đó.

Kim Ngang Tiêu chỉ thấy thấp thoáng bóng vàng nhỏ xíu, rồi hai con thú chạy biến đi mất, không thấy tâm hơi đâu nữa.

Kim Ngang Tiêu thấy hai con vật quái gở đó thu rắn độc đi mất, chàng bất giác thở dài nhẹ nhõm. Chàng đoán tiếng rú vừa rồi là tiếng rú của Độc Phật Mê Chân. Vì sao lão không địch nổi Bách Trượng thiền sư nên lão mới gọi hai con thú đó đến trợ lực.

Kim Ngang Tiêu liền bước đến trước mặt các vị tăng nhân, thấy cả bốn vị đều chết thật cả rồi. Chàng bỗng thấy đau đớn vô cùng, xét ra bốn vị cao tăng này chết không phải do chính chàng hạ thủ, nhưng chàng cho rằng chính mình đã có trách nhiệm vì đã đem hai thú quái gở đó đến nơi này.

Chàng đứng sững sờ bên tháp đá một lúc, đoạn chàng bước đi, định bụng vào chùa tìm kiếm các vị cao tăng. Nhưng chàng vừa đi được vài bước đã ngừng ngay lại.

Đó là vì chàng vừa nhớ ra rằng Độc Phật Mê Chân đến đây, bề ngoài nói là muốn dùng võ lực chiếm tòa Thiên Phật này. Song là, mọi người đều hiểu rằng đó là chuyện viển vông, Độc Phật Mê Chân không thể nào thực hiện được.

Việc cướp chùa chỉ là giả, mục tiêu thật sự của Độc Phật Mê Chân không ai biết, trừ Kim Ngang Tiêu đã hiểu rõ. Mục tiêu đó là lấy cắp một chiếc hộp gấm để ở tháp đá.

Sau khi bốn vị tăng nhân bị rắn cắn chết, Kim Ngang Tiêu bỗng nổi lòng phần nộ, căm giận thủ đoạn của Độc Phật Mê Chân ác độc vô cùng. Dĩ nhiên chàng chẳng bao giờ chịu giúp Độc Phật Mê Chân lấy cắp báu vật.

Song le, chàng lại nghĩ rằng bây giờ bốn vị tăng nhân canh giữ tháp này đều chết cả rồi, nếu chàng bỏ nơi này đi nốt, tự nhiên là ngọn tháp không có người canh giữ.

Nếu Độc Phật Mê Chân lên vào được đến đây, tất nhiên hắn sẽ tự do lấy cắp báu vật. Nghĩ đến đó Kim Ngang Tiêu chợt nảy ra một ý kiến: “Tại sao ta không cướp luôn trước để khỏi lọt vào tay lão ma đầu tàn ác Độc Phật Mê Chân? Ta cướp lấy vật đó rồi đem trả tận tay Bách Trượng thiền sư, như vậy có phải chu toàn không?”

Kim Ngang Tiêu nghĩ đi nghĩ lại, chỉ có cách đó là có thể giữ được bảo vật khỏi bị Độc Phật Mê Chân cướp mất.

Chàng liền quay người lại định đi vào trong tháp. Nhưng khi chàng vừa quay lại, chàng đã kinh hãi rợn tóc gáy, không tin cả vào mắt của mình nữa.

Nguyên lai ở tầng dưới cùng của tháp đá có hai cánh cửa cũng bằng đá luôn luôn đóng kín. Ngay vừa rồi khi chàng chưa bước đi, hai cửa đá đó vẫn đóng.

Vậy mà lúc này chàng quay lại đã thấy hai cánh cửa đó hé mở rồi.

Cửa đá rất nặng lại đóng chặt, không có lẽ nào bị gió đẩy mở ra được.

Tình thế như vậy chỉ có nghĩa là trong khoảnh khắc ngắn ngủi khi Kim Ngang Tiêu quay người bước đi được vài bước thì đã có một kẻ bí mật nào đó đẩy cánh cửa mở ra và lên vào trong tháp.

Kim Ngang Tiêu sau phút bàng hoàng định lại thần trí, đoạn rào bước chạy lại trước cửa đó, đảo mắt nhìn vào bên trong tháp. Trong tháp tối đen, nhìn không thấy rõ vật gì hết.

Kim Ngang Tiêu mở tròn mắt cố nhìn, chàng vốn là người rất can đảm, nên bất chấp nguy hiểm, định bước vào trong tháp xem sao.

Nào ngờ giữa lúc ấy, đột nhiên có một luồng lãnh phong từ trong tháp phát ra nhắm đúng vào người chàng bay tới. Kim Ngang Tiêu biết là nguy hiểm, chàng liền “hự” lên một tiếng, vận kinh lực vào tay, đánh một chưởng vào trong tháp.

Nhưng chưởng của chàng vừa đánh ra thì luồng kinh phong mỗi lúc một mãnh liệt thêm, ào ào đẩy tới mặt chàng. Kim Ngang Tiêu bị luồng gió đó đẩy đi, không kháng cự được nữa, thân hình chàng bật ra khỏi cửa tháp lùi lại mấy bước.

Đồng thời, Kim Ngang Tiêu thoáng nhìn thấy một bóng người tay cầm một chiếc hộp gấm, từ trong tháp nhảy ra nhanh như cắt. Trong lúc bất ngờ, lại thêm thân pháp của người bí mật đó mau lẹ vô kể, nên Kim Ngang Tiêu không thể nhìn rõ thân hình và diện mạo của người đó.

Tuy nhiên chàng cũng thoáng trông thấy tay hấn cầm một chiếc hộp gấm, nên chàng hiểu ngay rằng chuyện này không xong rồi. Không kịp suy nghĩ gì hơn, Kim Ngang Tiêu quát lớn :

- Ai đó? Đứng lại.

Đồng thời chàng nhún mình nhảy xổ vào người đó. Người bí mật từ trong tháp đã nhảy ra thấy Kim Ngang Tiêu xông lại, hấn không tránh né gì hết, trái lại còn nhắm về phía Kim Ngang Tiêu nhảy đến như thể hấn muốn dùng sức va chạm với chàng.

Kim Ngang Tiêu thấy thế kinh hoàng vô cùng. Chàng vội vận sức vào hai tay, rồi đánh ra hai chưởng cùng một lúc vào thân hình người bí mật đang nhảy tới.

Hai chưởng của Kim Ngang Tiêu khá mạnh, tuy trúng vào người bí mật, nhưng không hiểu sao chưởng lực của chàng lại quay trở lại, đồng thời thân hình của chàng chạm phải một luồng kinh lực ghê gớm, khiến chàng bị bắn vọt trở lại như một chiếc điều đứt dây, bay xa đến mấy trượng.

Trong lúc thân hình Kim Ngang Tiêu còn bị đẩy bắn trên không trung, thì người bí mật không ngừng bước chút nào, thân hình hấn loang loáng như một luồng khói bay xẹt ra phía ngoài, trong chớp mắt không thấy tăm tích đâu nữa.

Lúc ấy, Kim Ngang Tiêu mới rớt xuống đất, ngã lăn lông lốc. Kim Ngang Tiêu chạm vào người bóng bí mật, không chỉ chàng bị đẩy bắn ra xa mà toàn thân huyết đạo của chàng đều bị điểm trúng, khiến chàng cứng đờ cả người, không sao cử động được nữa.

Đến khi chàng bị rớt xuống, thân mình chàng lặn như đèn cù không sao gượng được. Sau khi ngừng lại, Kim Ngang Tiêu vội chấn định tâm thần, cố gắng vận khí để tìm cách tự giải khai huyết đạo.

Nhưng vận công một lúc, Kim Ngang Tiêu vẫn chưa giải khai được huyết đạo. Trong lúc ấy, bỗng từ bên ngoài chùa vẳng lại những tiếng rú quái dị của Độc Phật Mê Chân. Tiếng rú đó nghe đinh tai nhức óc nhưng mỗi lúc một xa thêm, rõ rệt là Độc Phật Mê Chân đang rời khỏi Thiên Phật tự.

Rồi ngay sau đó, Kim Ngang Tiêu nghe thấy tiếng niệm Phật sang sảng, cực kỳ thanh nhã, như tiếng thiên thần của Bách Trượng thiền sư từ bên ngoài vang lên. Kim Ngang Tiêu nghe thấy mấy tiếng đó, liền đoán ngay rằng Độc Phật Mê Chân đã bị Bách Trượng thiền sư đánh bại phải bỏ chạy rồi.

Sau đó bốn bề đều yên tĩnh trở lại như cũ.

Kim Ngang Tiêu bị điểm huyết nên không còn chạy đi đâu được nữa, đành cứ nằm cạnh tháp đá. Cho đến lúc trời hừng sáng, thì có mấy nhà sư qua lại gần đó trông thấy chàng.

Tuy nhiên vì chỗ chàng thuộc về cấm địa, nên không nhà sư nào dám lại bên chàng, mà chỉ đứng xa chỉ trỏ, đồng thời cùng nhau bàn tán xôn xao.

Kim Ngang Tiêu nằm ngửa mặt lên trời, im lìm bất động. Chàng nghe thấy các nhà sư đứng xa bàn tán với nhau và theo chuyện họ nói các nhà sư đều cho chàng là kẻ gian, đến chùa này để phá hoại hay trộm cắp thứ gì.

Khoảng một tiếng đồng hồ sau, bỗng có một vị lão hòa thượng tiến gần chàng. Giữa lúc lão hòa thượng giơ tay định giải khai huyết đạo cho chàng, thì đột nhiên ông ta trông thấy bốn vị tăng nhân Thiên trúc ngồi trên trụ đá đã chết, đồng thời ông cũng phát hiện cánh cửa của tòa tháp bị hé mở, như thể đã

có người lên vào trong tháp rồi: thấy tình hình như vậy, lão hòa thượng biến hẳn sắc mặt, lập tức quay người lại, phi thân như tên chạy về phía chùa.

Kim Ngang Tiêu thấy lão hòa thượng bỏ mặc mình, không giải khai huyết đạo vội vã chạy đi như vậy, chàng hiểu rằng sự tình rất không hay cho mình. Chàng bắt giác kêu khổ thầm trong bụng. Nhưng toàn thân tê liệt, chàng không biết làm thế nào, đành nằm chờ xem tình thế biến chuyển đến đâu.

Khoảng thời gian một tuần trà sau, chàng thấy lão hòa thượng vừa rồi và Bách Trọng thiền sư cùng tiến lại phía chàng. Hai vị hòa thượng đó bước nhanh như vậy, chớp mắt đã tới bên cạnh chàng.

Lão hòa thượng lúc này, tới bên Kim Ngang Tiêu, liền giơ chân khê đá vào chàng. Kim Ngang Tiêu bị đá mấy cái như vậy, lập tức huyết đạo của chàng được giải khai, huyết mạch lưu chuyển chàng liền nhảy vọt đứng lên.

Song là, chàng vừa đứng lên, lão hòa thượng liền giơ tay nhanh như cắt nắm lấy gáy chàng, khiến cho Kim Ngang Tiêu co rúm cả thân thể.

Kim Ngang Tiêu vội kêu :

- Đại sư, tôi...

Nhưng lão hòa thượng sa sầm nét mặt, năm ngón tay của lão như chiếc kềm siết chặt, khiến Kim Ngang Tiêu tưởng đến nghẹt thở nói không ra lời nữa.

Kim Ngang Tiêu trong lòng kinh hoảng và công phần đến tột độ. Chàng biết mình bị một nỗi oan tày trời khó lòng mà giải cho được.

Tuy nhiên chàng chợt nghĩ lại, cho rằng trong chùa Thiên Phật toàn thị các bậc chân tu cao tăng, nếu lúc đầu có nhầm lẫn mình là kẻ gian, thì rồi đây có dịp trình bày tỏ tường sự việc, các vị đó tất nhiên sẽ hiểu ra ngay là mình sẽ được giải oan vô sự.

Chàng nghĩ như vậy nên tâm thần bình tĩnh trở lại.

Lúc đó, Bách Trọng thiền sư đi một vòng tới trước mặt bốn vị tăng nhân Thiên Trúc vừa chết. Đoạn Thiền sư giơ tay ra hiệu, lập tức có mấy vị sư từ xa chạy lại, khiêng các tử thi xuống.

Xác các vị Thiên Trúc vừa được đem xuống khỏi cột đá, người ta đã nhìn thấy trên mấy cột đá đó đều có vết ngồi lõm sâu xuống.

Thì ra bốn vị tăng nhân ngồi đó quanh năm ngày tháng, không biết từ bao giờ, nên cột trụ cũng có vết hằn!

Sau khi hạ xác mấy vị tăng nhân đó xuống. Bách Trọng thiền sư tới trước mỗi thi thể, nhắm mắt chấp tay lâm râm tụng niệm một hồi. Đoạn Thiền sư ra lệnh cho các vị sư đem hồn tử thi đó đi chỗ khác, chờ lúc làm lễ hỏa táng.

Bách Trọng thiền sư liền chuyển mình, bước nhanh vùn vụt đi vào trong tòa tháp đá. Bóng Thiền sư mất hút trong tháp đã hồi lâu. Lát sau, chợt thấy Bách Trọng thiền sư vội vã bước ra ngoài.

Lão hòa thượng vội hỏi :

- Có sao không?

Bách Trọng thiền sư nét mặt cực kỳ nghiêm trọng, trầm giọng nói :

- Hãy theo tôi!

Lão hòa thượng ứng tiếp đáp, rồi thuận tay xách bổng Kim Ngang Tiêu lên, rào bước chạy sau Bách Trọng thiền sư đi về phía chùa.

Kim Ngang Tiêu thấy hai bên tai gió thổi vù vù, lão hòa thượng đem chàng đi nhanh như bay, các dãy phòng thấp hai bên loang toáng chạy qua, khiến chàng không nhìn rõ lối nào hết. Thân pháp của lão hòa thượng quả thật mau lẹ vô kể.

Chỉ lát sau, lão hòa thượng đem chàng đến một căn phòng rộng lớn. Bách Trọng thiền sư tiến vào đó trước, chờ lão hòa thượng đem Kim Ngang Tiêu vào phòng. Thiền sư mới ra đóng chặt các cửa lại.

Lão hòa thượng buông tay ra và đẩy Kim Ngang Tiêu bước tới. Kim Ngang Tiêu lúc này mới có dịp thở dốc, chàng vội nói :

- Thưa hai vị đại sư, tôi không phải là quân gian tế.

Bách Trọng thiền sư, đôi mắt sáng quắc chiếu vào mặt Kim Ngang Tiêu, như thể muốn soi thấu ruột gan chàng.

Sau khi nhìn chàng hồi lâu, Bách Trọng thiền sư mới chậm rãi nói :

- Việc này hết sức trọng đại, thí chủ đừng có đem mồm mép ra lấp liếm sự thật thì hơn.

Kim Ngang Tiêu để ý nhìn sắc mặt Bách Trọng thiền sư. Chàng thấy Thiền sư là một võ công trác tuyệt như vậy, mà khi nói đến mấy chữ “việc này hết sức trọng đại”, sắc mặt của ông không giấu nổi vẻ kinh hoàng thất thố, chàng hiểu ngay rằng tình thế thập phần nghiêm trọng chớ không phải chuyện tầm thường.

Kim Ngang Tiêu kinh hãi buột mồm hỏi :

- Thế trong chiếc hộp gấm đó có cái gì vậy?

Chàng vừa thốt ra câu hỏi đó, thì lão hòa thượng biến sắc hỏi :

- Nhà ngươi cũng biết trong chùa bị mất cắp vật đó hay sao?

Lão hòa thượng này nguyên là Thủ tọa Duy ma của chùa Thiên Phật, là nhân vật cao cấp nhứt, sau Bách Trọng thiền sư.

Kim Ngang Tiêu nghe lão hòa thượng hỏi như vậy liền khẽ gật đầu :

- Phải, tôi biết.

Lão hòa thượng quay lại nói với Bách Trọng thiền sư :

- Phụng trọng, tôi đã biết ngay lão Độc Phật Mê Chân đến đây không phải là để đòi chiếm chùa. Đó chỉ là quỷ kế của hắn để đánh lạc hướng chúng ta.

Đoạn lão chỉ vào Kim Ngang Tiêu, nói tiếp với Bách Trọng thiền sư :

- Người này nhất định phải là đồng lõa của lão Độc Phật.

Kim Ngang Tiêu vội cãi :

- Đại sư chớ có hiểu lầm. Sự thật tôi có bị lão Độc Phật sai vào trong chùa, nhưng tôi với Độc Phật không hề có chút liên quan nào.

Lão hòa thượng hỏi :

- Chiếc hộp gấm đó bây giờ ở đâu?

Kim Ngang Tiêu từ tốn nói :

- Đại sư, đại sư cho phép tôi thuật từ đầu chí cuối.

Lão hòa thượng định nói, thì Bách Trọng thiền sư quay lại bảo :

- Phật huynh, Phật huynh hãy ra ngoài truyền lệnh cho bảy mươi hai đệ tử chức sắc của bản tự lập tức rời khỏi chùa, đi khắp mọi nơi trong thiên hạ thăm dò tin tức về báu vật của bản tự vừa bị mất.

Lão hòa thượng ứng biến tuân lệnh rồi bước ra ngay. Bách Trọng liền bảo Kim Ngang Tiêu :

- Thí chủ có điều gì muốn nói thì nói ra đi.

Kim Ngang Tiêu thấy Bách Trọng thiền sư lúc này tuy trong lòng Thiền sư bối rối lo âu, nhưng không để lộ vẻ kinh hoàng ra chút nào.

Xét ra lão hòa thượng kia tuy là một cao tăng của Phật môn nhưng vẫn còn kém xa Bách Trọng thiền sư.

Kim Ngang Tiêu vội nói :

- Đại sư, tôi vốn là người định tâm đến chùa này xin trú ngụ để lánh nạn...

Chàng mở đầu như vậy, rồi đem hết chuyện của mình ra nói cho Bách Trọng thiền sư nghe, bắt đầu từ lúc gia đình bị Câu Hồn bang sát hại rồi chính mình bị Câu Hồn bang truy nã, sau nhờ có Nhất Huyền thần ni và Tuyết Hồn thượng nhân xả mệnh tương cứu, đoạn chàng lạc đến Thiên Trúc cốc lạc mất Kỳ Vân, một mình đến Thiên Phật tự, gặp Độc Phật Mê Chân, nhất nhất mọi việc chàng đều thuật lại rành rẽ tường tận.

Kim Ngang Tiêu nói đến nửa chừng, thì lão hòa thượng quay trở lại.

Đến lúc chàng nói xong, thì lão hòa thượng quát lớn :

- Toàn chuyện bịa đặt!

Kim Ngang Tiêu cảm thấy tức uất, chàng lớn tiếng nói :

- Đại sư, chuyện vẫn bối vừa kể, nếu có một lời nào bịa đặt, xin trời chu đất diệt văn bối.

Lão hòa thượng “hừ” một tiếng rồi lặng im.

Bách Trọng thiền sư liền hỏi :

- Kề lấy được chiếc hộp gắm trong tháp đá, hình dạng của hấn như thế nào, thí chủ có còn giữ được ấn tượng nào về hấn không?

Kim Ngang Tiêu thấy Bách Trọng thiền sư không hỏi qua chút nào về Câu Hồn bang, mà chỉ hỏi chỉ hỏi về chiếc hộp gắm, chàng không khỏi buồn lòng, khẽ thở dài trong dạ.

Chàng đã tưởng đến đây tìm chỗ an thân ẩn náu, không ngờ vừa đến nơi, chùa này đã xảy ra đại biến, việc trú ngụ ở đây chưa chắc đã thành tựu.

Chàng buồn chán lắm sao, nên khi Bách Trọng thiền sư hỏi, chàng lắc đầu :

- Văn bối không nhớ gì hết!

Nét mặt của Bách Trọng thiền sư trầm xuống, trang nghiêm hết sức. Thiền sư nói :

- Thí chủ, chiếc hộp gắm đó quan hệ đến sự tồn vong của Thiên Phật tự, thí chủ không nên che giấu kẻ trộm như vậy.

Cầm tù tại Thiên Phật tự

Kim Ngang Tiêu thấy Bách Trọng thiền sư nói như vậy, rõ rệt là Thiền sư không tin lời mình nói, chàng bỗng thấy tức uất, sắc biến hấn, lớn tiếng nói :

- Thiền sư nói như vậy là có ý như thế nào? Chẳng lẽ Thiền sư nghĩ tên kẻ trộm chiếc hộp gắm đó cùng một phe đảng với văn bối hay sao?

Bách Trọng thiền sư trầm ngâm, nói :

- Bản tăng không hề nói như vậy. Nhưng hành tung của thí chủ có nhiều điểm khả nghi làm sao bản tăng tránh khỏi sự ngờ vực cho được?

Kim Ngang Tiêu ngây người ra một lúc không biết nói thế nào. Mãi sau chàng mới cất tiếng buồn rầu nói :

- Sự tình đã như thế này. Thiền sư định đối xử với văn bối như thế nào?

Bách Trọng thiền sư niệm một câu “A di đà Phật!” rồi nói :

- Người từ bi lấy đạo từ bi làm đầu, dĩ nhiên bản tăng không hề nghĩ đến phương pháp nào làm khó dễ thí chủ. Nhưng bản tăng yêu cầu thí chủ phải nói rõ sự thật: người lấy trộm chiếc hộp gắm đó là ai?

Kim Ngang Tiêu bị một nỗi oan tày trời, trong lòng vừa đau khổ vừa bức tức, nên lúc này Bách Trọng thiền sư hỏi như vậy, chàng lớn tiếng đáp :

- Tôi đã nói hết sự thật là tôi không biết. Tại sao Thiền sư không tin, cứ hỏi mãi như vậy?

Vị lão hòa thượng đứng bên Bách Trọng thiền sư sa sầm nét mặt lại. Lão hòa thượng đó bỗng ghé vào tai Bách Trọng thiền sư thì thầm nói mấy câu.

Bách Trọng thiền sư gật đầu đáp :

- Được, cứ làm thế!

Kim Ngang Tiêu không biết hai người bàn tính việc gì, nhưng chàng cũng đoán được rằng hai vị lão tăng này đang tìm cách đối phó với mình.

Kim Ngang Tiêu thấy ngay cả Bách Trọng thiền sư, một vị cao tăng đạo đức cũng còn nghi ngờ mình, nên chàng hiểu rằng lúc này chàng khó lòng ra thoát khỏi Thiên Phật tự.

Tuy nhiên, Kim Ngang Tiêu chẳng thấy e ngại chi về điều đó cả. Sự thật là lúc này dù có được ra khỏi Thiên Phật tự chàng cũng không biết đi đâu bây giờ và làm thế nào tránh khỏi nanh vuốt của bọn Câu Hồn bang. Bởi thế chàng gần như mong mỏi được cầm tù trong Thiên Phật tự để khỏi phải đi ra ngoài.

Trong lúc chàng đang nghĩ ngợi lan man như vậy, thì lão hòa thượng bỗng đứng lên bảo Kim Ngang Tiêu :

- Ngươi hãy đi theo ta!

Kim Ngang Tiêu lẳng lặng không nói một lời, đứng lên bước theo lão hòa thượng. Chàng đi được vài bước thì ở phía sau trong căn phòng vừa rồi, chợt vẳng ra tiếng niệm Phật của Bách Trọng thiền sư.

Kim Ngang Tiêu đang lúc rầu rĩ buồn bã vô hạn, lúc này nghe tiếng niệm Phật trầm ngâm đó, chàng lại cảm thấy chán đời hơn nữa.

Chàng đi theo lão hòa thượng, qua hết hành lang này đến dãy nhà kia, từ khu này sang khu khác loanh quanh đi mãi, rút cục Kim Ngang Tiêu không còn nhớ phương hướng mà cũng không biết mình đang ở chỗ nào?

Khoảng thời gian độ hai tuần trà sau, lão hòa thượng đưa chàng đến một chỗ như một tiểu trang viên, xung quanh có tường cao bao bọc, song trang viên này có vẻ điều tàn hoang phế, như thể lâu năm đã bỏ qua không có ai sử dụng đến.

Tới trước cổng ở giữa dãy tường trước trang viên, lão hòa thượng đứng lại. Kim Ngang Tiêu trông thấy ở hai bên tấm cửa gỗ lớn đóng kín mít, có hai chiếc khảm lớn.

Trong hai khảm đó, có hai nhà sư, mình gầy đét như que củi ngồi ở trong.

Hai nhà sư này mình hạt xác ve, ngồi im bất động như hai pho tượng gỗ.

Nếu lúc hòa thượng bước lại gần, hai nhà sư không mở mắt ra nhìn thì Kim Ngang Tiêu không thể nào tin rằng đó là hai người sống.

Lão hòa thượng đến trước hai khảm đó, khẽ gật đầu chào hai nhà sư, rồi chỉ vào Kim Ngang Tiêu nói với hai nhà sư :

- Người này thừa lúc hỗn độn lên vào chùa, hành tung rất khả nghi. Nhờ hai vị canh giữ hẩn cho cẩn thận.

Hai nhà sư không nói một lời nào cả, chỉ khẽ gật đầu mà thôi.

Lão hòa thượng quay lại bảo Kim Ngang Tiêu.

- Thí chủ, trang viên này là chỗ để các vị tăng nhân phạm giới tu thiền hối hóa. Thí chủ ở trong viện này, nếu tìm cách trốn ra ngoài thì cửa Phật tuy từ bi nhưng cũng không tránh khỏi sát giới. Thí chủ ở trong viện này, nếu quyết định nói ra kẻ nào lấy trộm chiếc hộp gấm, thì cứ đánh vào chiếc khánh treo trong đó một tiếng, lập tức có người đến gặp thí chủ. Nếu thí chủ không chịu nói rõ sự thật thì e rằng khó lòng ra thoát khỏi chỗ này.

Lão hòa thượng nói như vậy có nghĩa là nếu Kim Ngang Tiêu không chịu nói rõ kẻ nào lấy trộm hộp báu trong tháp đá, chàng sẽ bị giam giữ ở đây suốt đời.

Kim Ngang Tiêu nghe nói như vậy, đã định phát cáu, lớn tiếng nói vài lời.

Nhưng sau chàng nghĩ lại, xét ra mình có thù lớn với Câu Hồn bang, đi ra ngoài tất không thoát khỏi nanh vuốt của chúng. Bị giam giữ ở đây, chàng sẽ bị mất tự do khổ sở, nhưng rút cục tính mạng sẽ được bảo toàn.

Cha mẹ chàng và toàn thể gia đình chàng cùng cả nhà Kỳ Vân đều bị Câu Hồn bang sát hại. Câu Hồn bang thế lực ghê gớm, nếu không có bản lãnh thông thiên quán thế, e rằng không thể nói đến việc phục cừu báo hận, ngay cả đến việc giữ an toàn cho chính bản thân mình chưa chắc đã xong.

Chi bằng ta cứ tạm ở nơi này vài năm, tu luyện nội công, để rồi xem tình thế mai sau, may ra có cơ hội báo thù được. Chàng nghĩ như vậy nên lẳng lặng không nói một lời nào.

Lão hòa thượng thấy chàng im lặng, liền “ừ” một tiếng, rồi phát tay áo rộng.

Kim Ngang Tiêu chợt cảm thấy một luồng kinh lực ghê gớm từ tay áo của lão hòa thượng phát ra, quán lấy người chàng, nhấc bổng chàng lên.

Kim Ngang Tiêu kinh hoàng, thất thanh kêu lên :

- Ô! Đại sư...

Chàng chỉ thốt được mấy tiếng mở đầu thì lão hòa thượng đã vung mạnh cánh tay, luồng kinh phong cuốn chàng bổng lên như đăng vân giá vũ, đưa chàng bay qua bức tường, rơi vào bên trong trang viên.

Bức tường xung quanh trang viên cao đến ba trượng, Kim Ngang Tiêu bị ném vào trong, thân hình chàng rớt xuống, lập tức vội đề khí khinh thân cho giảm bớt sức nặng, cho nên khi chàng té xuống đất không đau lắm, đứng ngay lên được.

Chàng liền nhìn quanh xem tình hình bên trong trang viên ra sao?

Bên trong là một khoảng đất rộng lớn, ở chính giữa có ba gian nhà, nhưng nhà cửa điều tàn mục nát vô cùng.

Xung quanh ba gian nhà cỏ mọc um tùm cao đến đầu người.

Cũng nhờ có cỏ mọc um tùm cao đến đầu người nên khi rớt xuống Kim Ngang Tiêu không bị thương vì sỏi hay đất rắn. Tuy nhiên trong cánh cỏ mọc um tùm, nhà cửa siêu vẹo, chàng đoán nơi này đã bỏ phế từ lâu năm, không có ai vào đến chỗ này.

Kim Ngang Tiêu liền rẽ cỏ tiến về ba gian nhà. Đến nơi, chàng thấy gian ở giữa cùng gian bên phải chứa đầy sách, còn gian bên trái bỏ không, chỉ có một chiếc giường tre mục nát kê ở giữa. Gian nhà nào cũng có mạng nhện chần đầy, bụi bặm rất dơ bẩn.

Sau ba gian nhà có một cái sân, cùng nhà tiêu và nhà bếp. Trong góc bếp, có một bao chứa gạo trắng cùng lương khô, có lẽ người ta mới đem vào để ở đó. Bên cạnh sân bếp, lại có một giếng nước, nước cũng khá trong sạch.

Kim Ngang Tiêu quanh quẩn đi lại trong gian nhà, rồi tìm chỗ nghỉ, xung quanh cảnh vật yên lặng như tờ, thật là một chỗ hoang vu tiêu điều hết sức.

Tuy nhiên, Kim Ngang Tiêu chẳng lấy làm buồn lòng. Chàng có phần an tâm đôi chút, vì trong lòng đã quyết không muốn rời khỏi nơi này nữa.

Kim Ngang Tiêu mưu vượt ngục

Chàng nghĩ, lúc này bị giam hãm nơi đây, thân chàng cố nhiên an toàn, không sợ Câu Hồn bang hãm hại nữa, nhưng nếu tình thế cứ kéo dài trong cảnh này, số phận chàng sẽ ra sao?

Chàng đã định tìm một nơi yên tĩnh, để chuyên tâm khổ luyện võ công, nhưng chàng biết rằng môn nội công của chàng vốn là một môn võ học tầm thường, có thể nói so với các môn công phu thượng thừa tuyệt kỹ, thì môn võ của gia đình chàng còn kém rất xa.

Nếu cứ chiếu theo tâm pháp nội công đó mà tu luyện, dù có luyện trong suốt mười năm đi nữa, rút cục công lực của chàng vẫn không tiến bộ được bao nhiêu. Còn dùng môn công phu đó để đánh với bọn cao thủ Câu Hồn bang thì đó lại càng là chuyện viễn vông hơn nữa.

Nếu vậy, chàng đành cam tâm ở đây suốt đời hay sao? Kim Ngang Tiêu nghĩ đến đó, bất giác giật mình kinh sợ và nhủ thầm: “Ta phải tìm cách rời khỏi chốn này mới mong báo được thù nhà”.

Kim Ngang Tiêu nghĩ đến kế thoát thân. Chàng lấy làm lạ không hiểu sao mình cam tâm nhẫn nại ở trong chốn trang viện âm u này suốt bảy tám ngày nay. Nghĩ đến đó, Kim Ngang Tiêu vội chuyển mình, nhảy ra đến bức tường bao quanh chỗ nhà tù của chàng.

Ngẩng đầu nhìn lên, chàng thấy bức tường cao lối ba trượng, với công lực của chàng dĩ nhiên không thể một cái nhảy mà vượt qua được bước tường cao này. Kim Ngang Tiêu lùi lại mấy bước, vận sức toàn thân, rồi nhún mình nhảy cao được tới gần hai trượng, lúc sắp hết đà, hai tay chàng đập mạnh vào tường, mượn thế nhảy vọt lên nữa, để tới đỉnh ngọn tường.

Bức tường này rất dày, mặt tường rộng nên có thể đi đứng dễ dàng. Chú ý của Kim Ngang Tiêu là định nhảy lên mặt tường, rồi từ đó phi thân nhảy ra ngoài, rồi sau tìm đường trốn khỏi Thiên Phật tự.

Song là, khi thân hình chàng sắp lên tới mặt tường thì đột nhiên mắt chàng hoa lên, một bóng đen từ bên ngoài, lặng lẽ không một tiếng động đã nhảy vọt lên mặt tường nhanh hơn Kim Ngang Tiêu một bước và đứng chắn ngay chỗ chàng sắp nhảy tới.

Biến cố xảy ra quá bất ngờ, khiến Kim Ngang Tiêu kinh hãi thất thần. Bởi vì bóng đen đó đã chiếm đúng chỗ chàng định nhảy tới và như vậy thân hình chàng chắc chắn là đụng phải bóng đen.

Trong lúc cấp bách, Kim Ngang Tiêu định xoay người nhảy tránh sang một bên. Không ngờ, chân phải chàng đang vươn tới mặt tường bỗng đụng phải một vật gì cứng rắn chặn lại.

Đồng thời một luồng kinh lực từ bóng đen phát ra, hất ngược chàng trở lại, khiến Kim Ngang Tiêu ngã nhào xuống chân tường, ở bên trong trang viện.

Trong khoảnh khắc ngắn ngủi trước khi bị hất ngược trở lại, Kim Ngang Tiêu đủ thời giờ nhìn rõ bóng đen chính là một trong hai nhà sư gầy guộc, ngồi trong hai chiếc kham ở trước cổng trang viện này.

Kim Ngang Tiêu bị hất té xuống đất như vậy, từ trên mặt tường rớt xuống ba trượng, sức rớt rất mạnh, cũng may chỗ chàng rớt xuống là một bãi cỏ, cỏ rậm và cao, nên chàng chỉ bị đau chỗ không bị gãy xương.

Kim Ngang Tiêu bị té như trời giáng, mắt đỏ đom đóm, toàn thân ê ẩm, lóp ngóp bò đứng lên. Chàng lấy lại được hơi thở và khi bớt đau, ngẩng đầu nhìn lên mặt tường, nhưng bóng nhà sư gầy guộc lúc này không còn ở đó nữa.

Kim Ngang Tiêu vừa đau, vừa tức, nhưng không khỏi lấy làm kỳ lạ hết sức. Bởi vì chàng đã bị giam ở chỗ này hơn bảy, tám ngày mà không hề nghĩ đến việc vượt ngục, và cũng không ra đến gần bức tường.

Thật ra ý nghĩ trốn ra ngoài chỉ mới thoáng qua óc chàng thôi, và lập tức chàng thi hành luôn ý định. Trước lúc đó, ngay chính chàng cũng không biết là mình sắp có ý định vượt ngục.

Vậy mà chàng vừa nhảy lên bức tường, nhà sư ốm nhom nọ đã biết nhảy lên cản đường. Nhà sư làm thế nào đoán được mà cản trở, thật kỳ lạ!

Kim Ngang Tiêu ngồi vận khí một lúc, khoảng một tiếng đồng hồ sau, thân thể chàng hết đau, chàng lại đến bờ tường và theo đúng kế hoạch lần trước, chàng lại nhảy lên nữa. Nhưng cũng lại như lần trước, thân hình Kim Ngang Tiêu sắp nhảy đến mặt tường, thì bóng nhà sư gầy ở bên ngoài cũng vọt lên, đứng chỗ chàng sắp nhảy tới.

Nhà sư đưa tay, đón lấy chân Kim Ngang Tiêu rồi hất mạnh trở lại. Thân hình Kim Ngang Tiêu lại rớt mạnh xuống đất “huych” một tiếng.

Lần này, Kim Ngang Tiêu tức quá, cất tiếng chửi mắng. Nhưng trên mặt tường vẫn vắng tanh, bóng nhà sư đã biến mất từ lúc nào rồi.

Kim Ngang Tiêu lóp ngóp bò dậy, nhưng vì quá đau, chàng phải ngồi một lúc vận khí, điều hòa hơi thở. Khoảng nửa tiếng đồng hồ sau, thấy bớt đau, Kim Ngang Tiêu lại đứng lên. Song le vừa nhắc mình, chàng thấy mắt hoa đầu vãng, nên phải ngồi lại lối nửa giờ nữa mới đứng lên được.

Hai lần nhảy, hai lần thất bại. Tuy nhiên Kim Ngang Tiêu là người hết sức cương nghị, chàng đâu có chịu thôi ngay. Lần thứ ba, chàng tìm một chỗ khác nhảy lên. Nhưng vẫn như trước, chàng lại bị nhà sư gầy ốm nhảy lên đón đường và hất ngã trở lại.

Lần này, Kim Ngang Tiêu bị té rất mạnh. Chàng đau quá đến nỗi ngất lịm đi không biết gì nữa. Đến lúc tỉnh lại, chàng thấy trời đã sáng.

Kim Ngang Tiêu thờ dài, biết rằng hai nhà sư giữ cửa hình dung quái gở, là hai tay võ công kỳ cao thâm. Tuy nhiên trong lòng chàng vẫn không chịu phục, nhất định tìm cách thoát thân cho bằng được.

Một cách luyện công kỳ lạ

Trời đã sáng tỏ nên Kim Ngang Tiêu vào nhà bếp lấy gạo, vội vàng thổi nấu, ăn uống qua loa. Sau đó, chàng bắt đầu điều vận chân khí, chăm chỉ luyện công suốt ngày hôm đó cho đến tối.

Nhờ suốt ngày luyện công vận khí, chàng thấy tinh thần vô cùng sáng khoái. Chờ đến tối hẳn, chàng nhặt mấy viên đá cầm sẵn nơi tay, rồi chạy ra bức tường như tối hôm trước.

Lần này, Kim Ngang Tiêu đã chuẩn bị kế hoạch đối phó với hai nhà sư canh cổng. Chàng định bụng nếu thấy nhà sư gầy nhảy lên mặt tường, lập tức chàng sẽ ném mấy viên đá vào nhà sư. Chàng đã tính rằng trên mặt tường nhỏ hẹp, nếu nhà sư né tránh tất nhiên hẳn sẽ hụt chân té xuống chân tường. Thừa lúc đó chàng sẽ nhảy tới mặt tường.

Nhà sư bị té, dĩ nhiên không thể nhảy ngay lên được. Chàng sẽ thừa cơ hội đó, phi thân nhảy ra ngoài bức tường thoát thân.

Nhược bằng nhà sư giờ tay bắt lấy mấy viên đá của chàng, y sẽ không có thì giờ ngăn cản hất chàng té ngược trở lại nữa và chàng sẽ có cơ hội nhảy lên mặt tường rồi nhảy ra ngoài.

Kim Ngang Tiêu đã tính kỹ, cho là kế của mình đặc sách lắm, không có lý do nào thất bại cho được. Song sự tình xảy ra lại ngoài sự tưởng tượng của Kim Ngang Tiêu.

Khi chàng nhảy lên gần đến mặt tường thì quả nhiên nhà sư gầy đã nhảy tới đó trước rồi. Lập tức, Kim Ngang Tiêu vung tay ném mạnh mấy viên đá đó vào người nhà sư. Nhưng nhà sư không né tránh mà cũng không giờ tay đón bắt, để mặc cho mấy viên đá bay tới.

Kim Ngang Tiêu thấy thế, một ý nghĩ hối hận thoáng qua óc chàng nhanh như chớp, chàng tự trách đã ra tay quá nặng, có lẽ gây thương tích nặng cho nhà sư.

Chàng kêu lớn :

- Mau tránh ra kẻo bị thương bây giờ.

Chàng chưa nói dứt lời thì mấy viên đá đã đập vào người nhà sư gầy như que củi. Chỉ nghe mấy tiếng “bộp, bộp, bộp” vang lên. Nhưng nhà sư gầy không bị thương. Có viên đá ném trúng chiếc đầu trọc lóc của y, nhưng viên đá bị bắn văng trở lại chớ đầu nhà sư không hề hấn gì. Ngoại môn công phu của nhà sư quả đã luyện đến mức kinh hồn.

Trong lúc Kim Ngang Tiêu kinh hoàng thì thân hình chàng đã phi tới bức tường, nhà sư gầy liền nắm lấy chân chàng hất ngược trở lại.

Kim Ngang Tiêu té xuống đất như tối hôm trước. Lần này, chàng té cũng đau hết sức, phải nằm phục đến hai tiếng đồng hồ mới đứng lên được để vận khí điều hòa cơ thể.

Đến lúc hết đau, chàng lại nhảy lần nữa. Dĩ nhiên chàng lại bị hất ngược trở lại và té đau ngất lịm mãi đến lúc trời sáng mới tỉnh dậy.

Nhưng chàng không chịu. Chàng quyết nhảy cho kỳ được. Mỗi lần nhảy như vậy chàng lại bị hất té, đau đớn hơn bị đòn. Song là người gan lì, Kim Ngang Tiêu lại ngồi vận khí, điều hòa hơi thở để đến lúc hết đau chàng lại nhảy.

Cứ như thế tiếp tục ngày này qua ngày khác. Ban ngày nghỉ ngơi vận khí luyện công ban đêm lại nhảy, để lại bị hất ngã.

Cứ như vậy một tháng trời trôi qua. Trong một tháng trời đó, Kim Ngang Tiêu không biết mình bị hai nhà sư gầy canh cổng hất té bao nhiêu lần?

Kim Ngang Tiêu cũng đã tìm đủ trăm phương ngàn kế, thay đổi chỗ nhảy, thay đổi thân pháp, vừa nhảy vừa tấn công, nhưng bất luận với cách nào, rút cục Kim Ngang Tiêu cũng bị đẩy ngã xuống chân tường.

Trong một tháng trời đó, có thể nói Kim Ngang Tiêu nhiều lúc quên ăn quên ngủ, để tìm cách đối phó với hai nhà sư hay nghĩ phương pháp tránh khỏi hai nhà sư, nhưng rút cục đều thất bại.

Tuy vậy mỗi lần chuẩn bị nhảy, chàng cũng đều vận khí luyện công, rồi sau khi nhảy bị té, chàng cũng điều hòa hơi thở, vận công để cho đỡ đau, thành thử một tháng trời, trừ lúc ngủ, còn lúc nào chàng cũng tập luyện nội công.

Hơn nữa, trong một tháng trời đó, trừ lúc ngủ, còn lúc nào chàng cũng tập luyện nội công.

Hơn nữa, trong một tháng trời đó, Kim Ngang Tiêu nhận thấy hai nhà sư ra tay đẩy chàng càng ngày càng mạnh tay, càng ngày càng dữ dội, vì mỗi lần té chàng lại thấy thân thể chàng đau đớn hơn.

Tuy vậy nhờ có tập luyện chàng chịu đựng bền bỉ hơn, có lần chàng bị đẩy ngã đến nỗi đầu văng mắt hoa như thể có muôn vàn ngôi sao nổ trước mặt chàng, vậy mà chàng không bị ngất xỉu như hồi đầu.

Kim Ngang Tiêu hiểu rằng trong một tháng trời đó, hai nhà sư ngăn cản chàng đào tẩu, vô tình chúng đã luyện cho chàng tập nội công của chàng tiến bộ rất nhiều.

Cũng trong thời gian đó, Kim Ngang Tiêu đã mấy lần lên tiếng hỏi hai nhà sư để mong hai người đó nói chuyện với chàng nhưng hai người đó hoàn toàn im lặng, không chịu nói với chàng một lời. Có lúc Kim Ngang Tiêu tức quá, cất tiếng chửi rủa âm lên, nhưng hai nhà sư như câm như điếc, chẳng có chút phản ứng nào.

Kim Ngang Tiêu thầm nghĩ trong một tháng nay nội công của mình tiến bộ rất nhiều, thân thủ linh hoạt hơn trước, tuy nhiên so ra với các cao thủ khác, thật chẳng thấm vào đâu. Chẳng nói đâu xa, muốn thắng hai nhà sư gầy ốm này cũng khó lòng, còn nói chi việc so tài với Câu Hồn bang nữa? Nếu chàng cứ ở đây, tất mai một một đời, chẳng bao giờ học được võ công cái thế, đối địch với kẻ thù được nữa.

Nghĩ đến đó, Kim Ngang Tiêu cũng thấy nóng lòng sốt ruột, giận mình không mọc cánh để bay ra ngoài. Song là, dù làm cách nào, mỗi lần định nhảy lên tường là Kim Ngang Tiêu lại bị nhà sư chặn đường đẩy ngã xuống tường.

Thêm một cô gái đẹp bắt ngờ

Đêm hôm đó, trời tối đen như mực, Kim Ngang Tiêu sắp chân để tọa, luyện công vận khí một lúc lâu. Đoạn chàng đứng lên mon men đi lại phía bức tường. Chàng hành động thận trọng, không phát ra một tiếng động nhỏ nào.

Đến chân bước tường, Kim Ngang Tiêu lợi dụng những chỗ lồi lõm, bám tay vào, rồi từ từ bò lên. Chàng bò được nửa chừng, bỗng nghe thấy từ phía ngoài cửa có tiếng hai nhà sư gầy ốm cùng kêu lên “ha” một tiếng.

Từ lúc vào đây đến nay, lần này là lần đầu tiên, Kim Ngang Tiêu nghe thấy tiếng của hai nhà sư. Chàng giật mình, cho rằng hành động của mình đã bị hai nhà sư phát giác, nên vội buông tay, tuột người xuống chân tường.

Thân hình chàng vừa rớt xuống đất thì ở phía cổng lớn bỗng có tiếng “cạch, cạch” phát ra, như thể bên ngoài đang có người gõ vào tấm cửa. Kim Ngang Tiêu lạ lùng vội chạy lại gần cổng. Cổng vẫn đóng, chàng liền nói vọng ra :

- Ai ở ngoài đó thế? Muốn vào cứ việc đẩy cửa mà vào.

Bên ngoài, một chuỗi cười trong trẻo ròn tan đáp lại lời chàng, rồi một giọng nói như tiếng đàn hỏi :

- Kim công tử, có phải công tử đó không?

Kim Ngang Tiêu nghe tiếng cười đó thật bất ngờ hết sức, chàng sững sốt ngây người ra. Câu hỏi càng làm chàng kinh ngạc, khiến chàng đứng chết sững, không thốt được một lời nào nữa. Tiếng cười giọng nói này chàng chưa được nghe thấy bao giờ.

Chàng cũng biết chắc đó không phải là giọng nói quen thuộc của cô gái đẹp, tự xưng là họ Lý mà chàng đã gặp ở đỉnh núi có những bàn tay bằng đá.

Song là, tiếng cười vừa rồi cũng như giọng nói sau đó có một sức hấp dẫn lạ lùng, nó trong trẻo làm sao, êm dịu làm sao, khiến ai nghe thấy cũng phải ngây ngất tâm hồn, tựa hồ như nghe thấy một khúc tiên nhạc thập phần huyền diệu.

Chỉ nghe tiếng cười đó, người ta cũng đoán được rằng người cười phải là một cô gái đẹp tuyệt trần, có thể nói là tuyệt thế giai nhân khuynh nước khuynh thành.

Kim Ngang Tiêu vừa ngạc nhiên vừa kinh dị. Chàng tự hỏi trong chùa Thiên Phật trang nghiêm này, lại đang lúc nửa đêm, làm sao có một người con gái xuất hiện?

Một ý nghĩ thoáng qua óc chàng: phải chăng các vị cao tăng của chùa Thiên Phật này chỉ có hư danh, thật ra đều là những dâm tăng hiếu sắc? Hay thiếu nữ nào ngoài cửa đó là một yêu tinh hiện hồn?

Kim Ngang Tiêu nghĩ đến đó, không khỏi rợn tóc gáy. Nhưng ở bên ngoài, tiếng nói trong trẻo dịu dàng của thiếu nữ lại vọng vào :

- Kim công tử, tại sao công tử chưa chịu mở cửa cho tôi? Tôi tìm được chỗ giam giữ công tử, đâu có phải dễ dàng gì? Tôi đến đây là để cứu công tử chứ không có ác ý gì đâu.

Kim Ngang Tiêu nghe mấy câu đó, không hiểu sao cuống quýt cả lên. Chàng rối loạn tâm thần vội vã đáp :

- Tôi... tôi... Thế sao cô không vào đây?

Thiếu nữ ở bên ngoài lại cười, đáp :

- Chưa được công tử đồng ý ai dám vào?

Giọng nói chưa dứt, Kim Ngang Tiêu bỗng thấy hoa mắt. Một bóng người thấp thoáng như bóng ma, nhanh nhẹn không thể tưởng tượng bay vút qua

cổng như từ trên trời sa xuống rồi áo xiêm phát phới hạ xuống ngay trước mặt Kim Ngang Tiêu nhẹ nhàng như một chiếc lá rụng.

Kim Ngang Tiêu giật nảy người, lùi lại một bước, định thần nhìn người đó.

Vừa trông rõ, Kim Ngang Tiêu đã choáng váng cả tâm thần như uống phải ly rượu mạnh, trái tim nhảy loạn trong lồng ngực. Đồng thời hai má, hai tai chàng nóng bừng lên như lửa đốt.

Thiếu nữ đứng trước mặt chàng chỉ độ hai chục tuổi, thân hình mặc một bộ quần áo chần màu đen, phản ánh với nước da trắng như tuyết của nàng.

Phải nói ngay rằng Kim Ngang Tiêu sở dĩ choáng váng cả tâm thần là vì cô gái đó đẹp quá, đẹp đến độ “câu hồn nhiếp phách” (thu hồn đoạt vía).

Khuôn mặt nàng trái xoan, đôi mắt bồ câu long lanh đưa đẩy, làn thu ba như ánh nước hồ thu, đang đắm đắm nhìn Kim Ngang Tiêu như thu hút hết hồn vía của chàng và nhìn thấu đến tâm can phủ tạng của chàng.

Đôi má trắng phớt hồng như một trái đào thom ngon, đôi môi đỏ tươi chúm chím, thật không sao tả xiết tất cả vẻ yêu kiều mỹ lệ của con người đẹp như tiên giáng trần.

Kim Ngang Tiêu là một thanh niên quân tử, đọc sách thánh hiền từ thuở nhỏ, quyết không phải là loại người tà dâm, hiếu sắc. Tuy nhiên, trông sắc đẹp cực kỳ lộng lẫy của thiếu nữ, không hiểu sao có một sức cảm dỗ quái đản, như thể mọi sức quyến rũ của yêu ma tà khí, khiến bất cứ một người đàn ông nào, chính nhân quân tử đến đâu cũng phải thác loạn tinh thần khi ngắm nhìn nàng.

Trong một lúc lâu, Kim Ngang Tiêu dò người ra, hai mắt chàng cứ dán chặt lấy thiếu nữ.

Nàng nhoèn miệng cười :

- Kim công tử, công tử nhìn đã chán chưa?

Thiếu nữ đứng trước mặt chàng, không xa lắm, nàng mở mồm nói, mùi thơm ngào ngạt xông ra, khiến Kim Ngang Tiêu càng ngây ngất. Đồng thời, lòng tà giục của chàng bỗng nổi lên đùng đùng, đầy rẫy tam mã ý lan tưởng không sao kiềm chế được.

Dẫu sao, Kim Ngang Tiêu vốn là bậc chính nhân quân tử, lòng tà giục tuy bốc mạnh, nhưng chỉ trong khoảnh khắc chàng đã nhìn thấy ngay là hành vi bất chính.

Thấy thiếu nữ hỏi như vậy, Kim Ngang Tiêu giật mình hổ thẹn, biết rằng mình nhìn trừng trừng vào mặt một người con gái như vậy quả là một cử chỉ đại thất lễ.

Chàng bỗng thấy giật mình tự hỏi không hiểu làm sao mình bỗng trở nên dề tiện như vậy đối với người con gái chưa quen biết. Chàng vội quay mặt đi không nhìn cô gái nữa.

Nhưng vừa quay đi, không hiểu sao chàng thấy đầu mình muốn quay trở lại ngay, như có một sức mạnh vô hình lôi kéo.

Gượng lại không được Kim Ngang Tiêu lại quay lại nhìn trộm cô gái, mặt chàng đỏ bừng lên, luống cuống hỏi :

- Cô... cô nương ở đâu đến?

Miệng hỏi, nhưng trong lòng chàng rối loạn đến cực điểm. Hỏi xong câu đó, Kim Ngang Tiêu lại càng luống cuống thêm vì chợt nhận thấy tất cả sự vô lý của mình. Không hỏi xem người ta là ai lại hỏi ở đâu đến.

Thiếu nữ cười khúc khích :

- Kim công tử, chẳng nói dài dòng làm gì nữa, công tử có muốn theo tôi ra khỏi nơi đây không?

Kim Ngang Tiêu đã tự trấn tĩnh được đôi chút, liền nói :

- Không được đâu. Hai nhà sư canh cửa võ công lợi hại lắm!

Kim Ngang Tiêu nói câu đó thiệt là ngớ ngẩn. Thiếu nữ đã từ bên ngoài nhảy vào đây tức là hai nhà sư không cản trở hay không cản trở được nàng rồi, như vậy lo gì trở ra không được?

Thiếu nữ vẫn tươi cười như hoa nở, dịu dàng bảo chàng :

- Công tử cứ yên tâm. Hai vị hòa thượng đó bị tôi trừ khử rồi.

Kim Ngang Tiêu giật mình, buột mồm hỏi :

- Thật không?

Thiếu nữ này khi nhảy vào đây, thân pháp tuy nhẹ nhàng thật nhưng trông nàng mạnh mai eo là như cành liễu, võ công được bao nhiêu mà dám nói một

câu “trừ khử” dễ dàng như vậy?

Kim Ngang Tiêu đã bị hai nhà sư làm khổ suốt một tháng trời này, chàng đã hiểu công lực họ như thế nào. Vậy mà thiếu nữ nói đã chế ngự được họ, Kim Ngang Tiêu làm sao dám tin ngay là thật?

Thiếu nữ lại cười khanh khách :

- Tôi nói dối ai chứ không dám nói dối công tử đâu. Không tin, công tử nhìn xem.

Nói dứt lời nàng quay người lại, uyển chuyển nhẹ nhàng như là múa, giơ tay đánh cả hai chuông vào không khí, hướng về phía hai tấm cửa gỗ nặng nề ở cổng.

Động tác của cô gái mới thoát trông, tưởng như không phải nàng dùng võ công trái lại động tác đó giống như nàng múa chơi hay hái một nụ hoa ở trên cành.

Hai chuông nàng đánh ra như vậy êm như ru, chẳng thấy một động tĩnh gì hết. Song le Kim Ngang Tiêu đứng bên cạnh nàng đột nhiên cảm thấy một luồng kinh lực âm nhu phát ra từ tay nàng mới đầu còn nhỏ bé, dần dần luồng kinh lực đó vô hình vô tức trở nên mãnh liệt dị thường, tưởng như cuồng phong đột nhiên nổi lên.

Luồng kinh lực đó tuy không nhắm vào chàng mà chỉ tạt qua chàng một phần nhỏ sức mạnh mà thôi. Vậy mà nó cũng lấn át chàng ghê gớm, đến nỗi chàng gượng lại không được, phải lùi lại một bước.

Kim Ngang Tiêu lùi một bước, rồi định thần nhìn về phía cửa, bất giác chàng nuốt buột miệng kêu lên một tiếng kinh hoàng đến cực độ.

Hai tấm cửa gỗ to lớn nặng nề như vậy bỗng nhiên bị sức mạnh đẩy tới bật tung ra, không phải hai cánh cửa đó mở ra mà bị sức mạnh đẩy đổ xuống, những mấu chốt, mộng của tấm cửa, cùng với những cột tường lở xuống rắc... rắc... ầm ầm!

Kim Ngang Tiêu nhìn thấy tình hình như vậy, hiểu ngay rằng thiếu nữ này võ công cao cường không thể nào ước lượng được, nội lực của nàng là một loại âm nhu kinh lực thực thâm hậu.

Chỉ một chuông đẩy khẽ như vậy mà nàng làm vỡ tung được hai tấm cổng to và dày, như thế đủ hiểu nàng đã luyện được đến mức nội công xuất quỷ nhập hóa.

Sau khi hai cánh cửa đổ xuống, cổng trang viện trống không, trông suốt ra bên ngoài, thiếu nữ quay lại, chỉ tay vào Kim Ngang Tiêu :

- Công tử coi thử xem.

Kim Ngang Tiêu không theo hướng ngón tay trỏ của nàng nhìn ra phía ngoài cổng, trái lại chàng chỉ trở mắt nhìn nàng không rời đi được một ly, mặc dầu chàng nghe rõ lời thiếu nữ bảo chàng.

Lúc đó, Kim Ngang Tiêu như ngây như dại, sắc đẹp của thiếu nữ đã kinh hồn, mỗi cử chỉ của nàng lại tỏ ra nàng có gì khác hẳn thường nhân, khiến Kim Ngang Tiêu sửng sò như tượng gỗ, nhìn nàng với cặp mắt kinh dị, hãi hùng và... say mê.

Thiếu nữ thấy Kim Ngang Tiêu ngây ngất vì mình như vậy, nàng không khỏi cao hứng đến cực độ, vì bất cứ một cô gái nào có sắc đẹp cũng tự phụ, thích làm cho các chàng trai mê mẩn tâm hồn vì mình.

Thấy Kim Ngang Tiêu sửng sò nhìn mình, thiếu nữ cười khúc khích :

- Tôi bảo công tử nhìn ra ngoài kia mà, công tử nhìn cái gì vậy?

Kim Ngang Tiêu giật mình, “à” một tiếng thẹn thò, mặt đỏ bừng đến mang tai, vội quay đầu nhìn theo tay nàng chỉ.

Ở phía ngoài cổng, hai nhà sư gầy ốm canh cổng, lúc này ngồi im trên mặt đất, không nhúc nhích, tựa hồ như hai pho tượng.

Kim Ngang Tiêu giật mình kinh hãi hỏi :

- Cô nương đánh chết hai người đó rồi hay sao?

Thiếu nữ không trả lời câu hỏi của chàng chỉ giục giã :

- Công tử đừng hỏi nhiều nữa, làm kinh động đến Bách Trượng thiền sư. Chúng ta đi mau thôi.

Kim Ngang Tiêu do dự nói :

- Cô nương với tôi không quen biết...

Chàng chưa nói dứt câu, thì thiếu nữ cười ròn cướp lời :

- Có chi mà ngại? Ở đời có ai quen biết ai ngay, chẳng lẽ mới lọt lòng mẹ rồi quen biết nhau hay sao? Lát nữa, tôi với công tử nói rõ họ tên cho nhau biết, như vậy chẳng là quen biết nhau rồi hay sao?

Kim Ngang Tiêu vội cãi :

- Ý tôi không phải muốn nói như vậy. Tôi muốn nói rằng như tôi đây là người tốt xấu thế nào, cô nương cũng không biết. Cô nương cứu tôi ra, ngộ nhờ mang họa vào thân thì sao? Cô nương không biết tôi... đang có tai họa lớn, cô nương quen biết tôi, cứu tôi, có thể liên lụy vào thân...

Thiếu nữ lại buông ra một chuỗi cười dài, rồi dịu dàng nói :

- Tôi biết rồi. Câu Hồn bang đang cho truy tầm khắp nơi, xem công tử ẩn nấp ở đâu. Có phải không?

Kim Ngang Tiêu giật mình hỏi :

- Cô nương biết rõ chuyện như vậy, vậy còn cố ý muốn cứu tôi hay sao?

Thiếu nữ gật đầu :

- Đúng vậy!

Kim Ngang Tiêu hỏi :

- Cô nương không sợ Câu Hồn bang?

Thiếu nữ tiến bước lại trước mặt Kim Ngang Tiêu, đối diện với chàng chỉ còn cách gang tấc, nàng nghiêng đầu, đôi mắt phượng long lanh nhìn Kim Ngang Tiêu, đầy tình tứ khiến chàng có cảm tưởng như sắp ngã gục xuống chết giấc.

Thiếu nữ nhìn như vậy, rồi cất giọng tho thê như tiếng đàn rót vào tai Kim Ngang Tiêu :

- Vì công tử, thiếp chẳng sợ gì hết.

Kim Ngang Tiêu hồn vía lên đến mây xanh, mãi lúc sau mới nói được :

- Cô nương... cô nương vì lẽ gì đối với tôi... tốt quá vậy?

Thiếu nữ mỉm cười giục giã :

- Công tử hay theo tôi rời khỏi nơi này đã, rồi tôi sẽ nói rõ cho công tử biết :

Nói dứt lời, nàng cầm tay Kim Ngang Tiêu, kéo chàng chạy thẳng ra cửa.

Thận trọng! Thận trọng!

Kim Ngang Tiêu bị thiếu nữ lôi kéo, không thể nào cưỡng nổi, đành rào bước theo nàng rời khỏi chỗ trang viện, rồi tìm đường ra ngoài Thiên Phật tự.

Trong lúc chạy đi như vậy, hai người gặp rất nhiều hai nhiều đoàn hai hay ba đệ tử của Thiên Phật tự đi tuần thám quanh chùa.

Nhưng thiếu nữ chẳng có vẻ gì lo ngại. Mỗi lần gặp đoàn đi tuần, thiếu nữ một mặt vẫn kéo Kim Ngang Tiêu chạy nhanh như biến, một mặt nàng vun tay, ném ra một loại ám khí rất lạ lùng, không hề thấy tiếng kêu hay tiếng động chỉ thấy ám khí bay nhanh hơn điện xẹt.

Nàng ném ám khí tài tình và mau lẹ đến nỗi những nhà sư đi tuần trông thấy nàng, chưa kịp mở mồm kêu, đã bị ám khí của nàng ném trúng huyệt đạo, ngã lăn ra đất.

Trong khoảnh khắc ngắn thiếu nữ và Kim Ngang Tiêu ra khỏi Thiên Phật tự, rồi tiếp tục chạy mãi, vượt hết thung lũng này đến sườn núi nọ, mãi sau đến một đỉnh ngọn núi, thiếu nữ mới đứng lại.

Lúc ấy, trên đỉnh núi đêm khuya vắng, trên đầu ánh trăng bạc soi tỏ, xung quanh gió thổi rì rào, quang cảnh thật phần u tĩnh.

Kim Ngang Tiêu nhìn quanh tưởng như mình nằm mê, chàng không thể nào tin những việc vừa xảy ra thật. Thiếu nữ đột nhiên xuất hiện sắc đẹp mê hồn, võ công kinh nhân hạ thủ hai nhà sư gác cửa, rồi cứu chàng đưa đến đây, Bởi vậy Kim Ngang Tiêu ngờ ngác nhìn cô gái, rồi ngớ ngẩn hỏi :

- Cô... cô nương, phải chăng là tiên nữ hạ phàm?

Chàng vẫn biết câu hỏi đó thật ngớ ngẩn và ngốc nghếch nhưng không thể nào không hỏi một câu như vậy, vì những việc xảy ra quá ư kinh dị lạ lùng.

“Tiên nữ hạ phàm” bốn chữ đó có nghĩa như chế diễu hơn là thành thật, song do trong thâm tâm Kim Ngang Tiêu lúc đó chàng không biết tìm lời lẽ nào hay hơn để mô tả cảm tưởng của chàng đối với thiếu nữ kỳ quái và tuyệt đẹp này.

Nghe Kim Ngang Tiêu hỏi như vậy, thiếu nữ cười khúc khích.

- Kim công tử, chẳng trách người ta bảo công tử là anh... Gàn!

Kim Ngang Tiêu ngạc nhiên :

- Người ta! Người ta là ai vậy?

Thiếu nữ cười chỉ tay vào mặt chàng đáp :

- Người cho công tử chiếc mặt nạ da người này.

Ngón tay của thiếu nữ chỉ đúng ngay vào chiếc mặt nạ da người màu tía mà từ hai tháng nay, lúc nào Kim Ngang Tiêu cũng đeo trên mặt.

Nàng vừa nói dứt lời thì ngón tay nàng thuận thể gỡ chiếc mặt nạ của Kim Ngang Tiêu, để chàng lộ mặt thật ra.

Kim Ngang Tiêu thấy thiếu nữ nói như vậy, chàng kinh ngạc hết sức, vội nói :

- Vậy ra cô nương cũng biết cô ấy?

Thiếu nữ điềm nhiên.

- Tự nhiên là tôi biết. Nhưng hãy hỏi công tử: công tử có... Thích nàng ấy không?

Kim Ngang Tiêu giật mình, cãi :

- Xin cô nương muôn vạn lần, chớ có nói như vậy. Nàng là người có ơn cứu mạng cho tôi.

Thiếu nữ có vẻ mặt rất lạ, như giận mà không phải là giận, như cười mà không phải là cười, chăm chú nhìn Kim Ngang Tiêu rồi nói :

- Kể ra tôi cũng là người có ơn cứu mạng công tử đó, vậy mà công tử có... thích tôi đâu nào? Phải thế không?

Giọng nói của cô gái có vẻ như giận dỗi yêu kiều hết sức.

Kim Ngang Tiêu là chàng trai mới sơ nhập tình trường, nghe thấy câu nói như vậy, chàng bất giác đỏ mặt như gấc chín, luống cuống nói :

- Tôi... Tôi... tôi...

Kim Ngang Tiêu cuống quýt, chỉ nói được ba tiếng “tôi” liên hồi như vậy, rồi tíng ngẩn không sao nói tiếp được nữa, mặt cứ ngây ra.

Thiếu nữ bật cười nói :

- Phải thì bảo là phải, không phải thì bảo là không phải, việc gì phải nghĩ mãi như vậy?

Kim Ngang Tiêu lúc ấy hoàn toàn như một đứa trẻ lên ba gặp một bà chằn tinh kịch độc, trí óc tâm thần đều bị đối phương chế ngự chi phối, nên nghe thiếu nữ nói như vậy, chàng vội vàng đáp :

- Tự nhiên là không phải!

Thiếu nữ bật cười, nhưng mặt nàng đỏ bừng như đoá hoa hồng. Trông nàng e thẹn, sắc đẹp kiều diễm của nàng lại tăng thêm bội phần.

Lúc Kim Ngang Tiêu mới thoát trông thấy cô gái, mặc dầu chàng bị động tâm thần vì sắc đẹp quá lộng lẫy của nàng, nhưng chàng cũng nhận thấy trong vẻ đẹp đó thoáng có một cái gì ghê rợn như yêu ma tà khí. Song đến lúc này, thì chàng hoàn toàn quên cả điều đó rồi.

Thiếu nữ đỏ mặt lên như vậy, khiến Kim Ngang Tiêu cảm lòng không đậu, liền đưa tay ra nắm lấy tay nàng, nhưng thiếu nữ cũng không giạt tay ra.

Kim Ngang Tiêu thiết tha nói :

- Cô nương, vậy cô nương là ai, xin cho biết.

Thiếu nữ cười nói :

- Tuổi của tôi còn lớn hơn công tử. Công tử hãy gọi tôi một tiếng “Thư Thư”, tôi sẽ nói cho công tử nghe.

Kim Ngang Tiêu cũng cười, nói ngay :

- Thư thư, xin thư thư nói cho tôi nghe.

Thiếu nữ gật đầu :

- Được. Nhưng thật ra công tử đã biết tôi là ai từ lâu rồi. Kim Ngang Tiêu ngạc nhiên :

- Tại sao thế?

Thiếu nữ giật mạnh tay chàng ra giận dữ nói :

- Xem như thế đủ biết công tử chẳng để ý gì đến tôi hết!

Nàng chưa nói dứt lời, bỗng nhảy vút đi, thân hình phi đi nhanh hơn điện xẹt, thật mau lẹ không thể tưởng tượng.

Kim Ngang Tiêu vội chạy đuổi theo. Nhưng chàng vừa chạy được mấy bước chân chàng bỗng vướng phải vật gì trong đám cỏ khiến chàng vấp ngã sóng xoài. Chàng liền chống tay lom còm bò đứng lên. Nhưng vừa lúc đó, chàng giật nảy người sững sờ. Thì ra ở trên mặt đất, ngay trước mặt chàng, không hiểu đã có ai viết sẵn bốn chữ “Thận trọng, thận trọng!”.

Mũi tên ngà bịt vàng

Mấy chữ bất ngờ đó làm Kim Ngang Tiêu lòng đang nóng sôi bùng bùng, bỗng nguội hắt lại, chàng đứng ngây người, không nghĩ đến việc đuổi theo cô gái nữa.

Thận trọng! Thận trọng! Kim Ngang Tiêu rùng mình tự hỏi: Ai viết? Như vậy có nghĩa gì?

Bầu nhiệt huyết của Kim Ngang Tiêu đang sôi nổi vì sắc đẹp của cô gái làm chàng say mê cuồng dại, nhưng mấy chữ bất ngờ đó như một gáo nước lạnh dội vào chàng làm nguội lạnh hẳn.

Nhờ vậy, chàng có dịp bình tĩnh nghĩ lại, hồi tưởng từ lúc thiếu nữ lạ mặt xuất hiện cho đến bây giờ, tất cả những chi tiết nhỏ bé đều lần lượt hiện ra trong óc chàng, khiến chàng bỗng cảm thấy nghi ngờ đối với thiếu nữ.

Song do, một ý nghĩ tương phản nổi ngay lên trên óc Kim Ngang Tiêu :

- “Thiếu nữ đó có lòng tốt vào tới Thiên Phật tự cứu ta ra, chẳng lẽ lại có ác ý gì với ta? Nếu nàng định hại ta, việc gì nàng cứu ta nữa? Và lại một người đẹp dễ kiều diễm như nàng không có lý là một kẻ ác?”

Kim Ngang Tiêu cũng như bất cứ chàng trai nào vào tuổi chàng, một khi đã đắm đuối vào bể tình, dễ bị mù quáng trước sắc đẹp. Chàng tuy có chút nghi ngờ, nhưng đồng thời lại cố tìm cách bào chữa cho thiếu nữ, để tin rằng nàng không có ác ý hại mình.

Kim Ngang Tiêu vẫn không quên thiếu nữ đẹp chạy ở phía trước. Nếu lúc này, thấy bốn chữ lạ, chàng chỉ đứng lại suy nghĩ phút chốc, rồi lại vội vã nhảy phắc lên, đuổi theo cô gái.

Chàng vừa tiếp tục chạy được vài bước thì thấy ở trước mặt chàng, cách xa khoảng ba bốn trượng, thiếu nữ đang đứng yên nhìn về phía chàng, miệng nàng tươi như hoa, hết sức quyến rũ.

Kim Ngang Tiêu trông thấy hình ảnh đó, mừng đến điên người, vội lao mình chạy lại gần thiếu nữ.

Nhưng khi vừa thấy Kim Ngang Tiêu chạy lại phía nàng, thiếu nữ lập tức quay ngoắt người nhìn đi phía khác, như không thèm tiến đến chàng. Có điều là thiếu nữ vẫn đứng im chỉ quay lưng lại thôi.

Kim Ngang Tiêu chạy vội đến, rồi đứng bên cô gái, thở dốc. Chỗ hai người đứng là bên bờ là một ngọn suối nước nóng trong vắt. Bóng hai người phản chiếu trên mặt nước, Kim Ngang Tiêu đưa mắt nhìn, lòng hồi hộp nhận thấy rằng nàng và chàng... quả là đẹp đôi!

Có thể nói hai người là một đôi nam thanh nữ tú kết hợp bởi duyên trời hiếm có trên đời.

Lúc này thì bốn chữ “Thận trọng! Thận trọng!”, quả là biến tiêu mất trong lòng Kim Ngang Tiêu, chẳng còn sót lại chút ấn tượng nào cả.

Thiếu nữ thấy Kim Ngang Tiêu đến bên nàng, nàng vẫn quay đi và lặng thinh, chẳng nói một lời. Kim Ngang Tiêu thấy vậy chàng rụt rè không dám lên tiếng trước.

Mãi sau thiếu nữ mới cất tiếng hỏi :

- Kim công tử, công tử còn nhớ mũi tên bằng ngà voi bịt vàng không?

Kim Ngang Tiêu “À” lên một tiếng, vội nói :

- Trong thành Nam Xương, bên cạnh miếu Bốc thị Từ đường...

Thiếu nữ cười nói :

- Người bắn mũi tên đó vào công tử chính là tôi đó.

Kim Ngang Tiêu giật mình, tâm thần mê mê hoảng hoảng, lơ mơ nhớ lại rằng lúc ở trên đỉnh núi cạnh Thiên Trúc cốc, chỗ vợ chồng Lão quái Ngô Công ở, chàng đã gặp một thiếu nữ đẹp tự xưng là họ Lý và thiếu nữ đó nói gì với chàng về người bắn mũi tên ngà voi này.

Song do, lúc này Kim Ngang Tiêu tán loạn tâm thần, óc chàng như mê muội hẳn đi, chàng không còn nhớ rõ thiếu nữ họ Lý nọ đã nói những gì nữa.

Và lại chàng đâu có thì giờ moi óc tìm hiểu chuyện đó trong lúc này. Về đẹp lộng lẫy của cô gái đứng cạnh đã làm chàng quên hết!

Điều duy nhất mà chàng hiểu biết là thiếu nữ đã nói với chàng.

Với chất giọng ngọt như tiếng đàn và nàng đã nhận chính nàng là chủ mũi tên ngà, chính nàng đã bắn mũi tên đó gài lên mái tóc của chàng ở trong thành Nam Xương trước đây...

Kim Ngang Tiêu vội cho tay vào ngực áo lấy ra mũi tên nhỏ bằng ngà hạt vàng mà chàng giữ luôn trong người từ đó đến nay.

Vừa thấy Kim Ngang Tiêu lấy mũi tên ra cầm tay thiếu nữ thốt nhiên kêu lên một tiếng kinh ngạc, rồi không hiểu sao thân hình mềm như bông, thom như hoa của cô gái đứng bên chàng bỗng ngã vào vai chàng.

Thân hình cô gái chạm vào người chàng, khiến Kim Ngang Tiêu rung chuyển cả toàn thân như bị điện giật. Đồng thời một mùi hương thom vô cùng quyến rũ xông lên mũi chàng.

Kim Ngang Tiêu không cảm lòng được, quay đầu nhìn vào khuôn mặt kiều diễm của thiếu nữ, đồng thời dục tình lang ý mã bỗng đâu nổi lên đùng đùng cơ hồ khó mà kiềm chế nổi.

Mặt Kim Ngang Tiêu đỏ bừng, tim đập thành thịch, Kim Ngang Tiêu giờ mũi tên lên thần thờ hỏi :

- Có phải mũi tên này không... cô?

Thiếu nữ ngả hẳn đầu lên vai chàng, đôi môi mọng đỏ của nàng mấp máy :

- Đúng... rồi...!

Hai tiếng “đúng rồi” đó chậm chạp thò thê, thoáng qua hơi thở, hơi cô gái đồng trinh quyến với mùi thom của da thịt nàng xử nữ... Kim Ngang Tiêu dẫu sao chỉ là một thanh niên tuổi trẻ, khí huyết phương cương.

Chàng mê loạn, dờ dẩn cả tay chân.

“Độc” một tiếng, mũi tên trên tay chàng đã rút xuống đất mà chàng không biết.

Thần trí mê hồ tán loạn, Kim Ngang Tiêu cúi đầu xuống, hôn lên đôi môi đỏ mọng của thiếu nữ một cái hôn cực kỳ nồng thắm và mê man.

Người phá đám

Kim Ngang Tiêu hôn lên miệng thiếu nữ thì thân hình cô gái mềm như bún, ngã hẳn vào lòng chàng, không một chút kháng cự.

Song do, trong giây phút mê man nồng nàn đó, Kim Ngang Tiêu bỗng cảm thấy lưng chàng đau nhói, đau kịch liệt tưởng không chịu nổi.

Cái đau đó như xé da xé thịt, đau đón lửa đốt kim châm, làm Kim Ngang Tiêu bất giác nảy người lên.

Chàng kêu “ái” một tiếng kinh hoàng, vội buông thiếu nữ, nhảy lùi lại ba thước nét mặt chàng biến đổi hẳn.

Trong lúc Kim Ngang Tiêu bị đau ở sau lưng, nhảy lùi lại như vậy, thì sắc mặt thiếu nữ bỗng sa sầm, trên khuôn mặt kiều diễm của nàng hiện lên vẻ nanh ác dữ dội.

Khuôn mặt đẹp của nàng bỗng biến thành hung ác như vậy, khiến ai trông thấy cũng phải kinh hồn hoảng vía.

Song do, sự biến đổi trên vẻ mặt của nàng chỉ trong khoảnh khắc rất ngắn ngủi, có thể nói chỉ thoáng một chút như điện quang thạch hóa, dễ thường chưa đầy một cái chớp mắt.

Rồi sau đó, nét mặt nàng lại trở ngay lại vẻ kiều diễm, nhu mì và tươi tắn như thường.

Còn Kim Ngang Tiêu sau khi thấy lưng đau nhói, vội nhảy lùi lại, rồi quay đầu nhìn về phía sau lưng, nhưng chàng không thấy một bóng người nào cả.

Cũng vì Kim Ngang Tiêu mãi quay đầu nhìn về phía sau lưng như vậy, nên chàng không thấy bộ mặt biến đổi rất ghê sợ trong khoảnh khắc ngắn ngủi của thiếu nữ đẹp trước mặt chàng.

Kim Ngang Tiêu vẫn thấy lưng chưa hết đau, nên vội đưa tay lên ấn vào huyệt Đế Mạch của mình, nên lập tức cảm giác đau đón không còn nữa.

Thiếu nữ lúc này mặt lại tươi như hoa nở, đẹp như trăng rằm, cất tiếng hỏi :

- Kim công tử, vừa rồi công tử làm sao thế? Công tử bỗng cảm thấy hồi vì đã quen tôi, có phải không?

Giọng nàng nói rất ai oán, như thể một người bị phụ bạc ức hiếp, ai nghe cũng phải cảm thấy thương hại.

Kim Ngang Tiêu vội đáp :

- Không... không... quyết không phải thế.

Thiếu nữ tiến lại gần chàng, thỏ thẻ nói :

- Kim công tử, công tử gọi thiếp một tiếng nữa đi nào.

Kim Ngang Tiêu liền gọi :

- Thử thử ới..

Thiếu nữ lộ vẻ hân hoan, hai mắt nhắm lại, nàng ngã luôn vào người chàng.

Kim Ngang Tiêu vội đưa hai tay ra, sắp sửa đón thiếu nữ vào trong hai tay rồi định ôm nàng sát vào ngực mình..

Không ngờ chính lúc đó, trong đám cỏ lau ở gần đấy bỗng có một tiếng “ầm” dữ dội phát ra, đồng thời một vật gì đen đen khá lớn và tròn từ trong đám cỏ bay thẳng ra nhằm vào chỗ Kim Ngang Tiêu đứng.

Tiếng “ầm” vừa phát ra đã thấy giọng giận dữ của thiếu nữ quát hỏi :

- Kè nào đó?

Rồi nhanh như chớp, nàng phi thân nhảy vào đám cỏ như một con mèo vồ mồi.

Trong khi ấy Kim Ngang Tiêu thấy vật lạ xoe xóc bay lên mặt mình, chàng kinh hoàng, vội nhảy sang một bên né tránh.

Chàng nhảy như vậy cũng chỉ tránh được hướng bay chính của vật lạ. Nhưng vật đó chính là một khối đá lớn, sức bay mãnh liệt và mau lẹ ghê gớm, chẳng khác gì một viên đạn của súng thần công bắn ra, thành thử đá bay của nó tạo thành một luồng kinh phong dũng mãnh ghê hồn.

Kim Ngang Tiêu nhanh chân né tránh được khối đá, nhưng chàng vẫn bị luồng gió của khối đá phát ra, đẩy mạnh khiến chàng không gượng được phải lùi lại phía sau mấy bước.

Chỗ chàng và thiếu nữ đứng nói chuyện vốn là ở bờ suối ngay sát gần dòng nước.

Bởi thế chàng lùi lại lập tức hụt chân, chỉ nghe “bòm” một tiếng, thân hình chàng đã ngã nhào xuống suối.

Cùng lúc ấy khối đá cũng rơi tõm xuống nước, nước bắn tung tóe.

Song do, sau khi ngã xuống suối, Kim Ngang Tiêu còn nhận thấy ngoài khối đá rớt xuống nước, còn có một vật gì khác nữa cũng rơi theo chàng xuống suối.

Nhưng lúc đó, chàng khó lòng mà nhận biết được là vật gì, chàng bị té bất ngờ, lòng còn kinh hoàng, lại thêm nước tung tóe làm chàng tối tăm cả mặt mũi và chìm ngụp.

Hơn nữa lúc đó trời lạnh, nước suối lạnh buốt vô cùng.

Kim Ngang Tiêu bị rơi vào nước lạnh như băng, toàn thân rét run lên.

Chàng vội chấn định thần trí, tay khoa chân đạp, từ đáy suối ngoi lên mặt nước.

Nhưng vừa lên mặt nước, chưa kịp vuốt nước ở mặt, bỗng thấy có một vật gì tựa như một con cá thật lớn ngoi đến mặt chàng.

Chàng vội đưa tay vuốt nước ở mắt, định thần nhìn.

Thì ra trước mặt chàng lúc đó không phải là cá mà là một cô gái cũng như chàng bị bõm dưới nước, tóc nàng xõa ra, lênh bênh trên mặt nước.

Thiếu nữ đó lội dưới nước nhanh hơn cá, chỉ trong chớp mắt đã tới trước mặt Kim Ngang Tiêu rồi.

Lúc đó, Kim Ngang Tiêu chưa kịp nhận rõ thiếu nữ là ai, thì đột nhiên ngực chàng bị tấn công một chương rất mạnh.

Bị đánh vào ngực bất ngờ như vậy, Kim Ngang Tiêu choáng váng đầu óc, mắt tối sầm, ngất đi không biết trời đất gì nữa.

Không rõ bao lâu sau, Kim Ngang Tiêu tỉnh lại. Chàng thấy ngực còn hơi đau, liền mở mắt ra nhìn quanh. Thì ra chàng không còn ở dưới suối nữa, mà nằm trên một bãi cỏ xanh rì.

Xung quanh bãi cỏ đó, chỉ thấy cây cối mọc rất nhiều như thể đó là một khu rừng. Kim Ngang Tiêu kinh ngạc ngẩng cổ lên nhìn quanh, thì ra đó là một khu sơn cốc nhỏ, hết sức tĩnh mịch vắng vẻ.

Trong sơn cốc này, ngoài chàng ra, có thể nói là không còn có hình bóng một người thứ hai nữa.

Kim Ngang Tiêu không khỏi kinh dị đến cực điểm. Chàng nhớ lại rằng lúc chàng đứng bên bờ suối, bỗng có một khối đá ném vào chàng, chàng đã né tránh nhưng bị luồng gió của khối đá đó đẩy ngã xuống suối, rồi chàng thấy một người con gái bơi trong suối không biết là ai, có lẽ chính nàng đánh chàng ngất đi.

Nhưng sau đó ai cứu chàng đem đến đây? Và nơi đây là nơi nào chàng cũng không biết nữa, thật lạ lùng.

Một luồng gió nhẹ thổi làm cành lá rung rinh, Kim Ngang Tiêu chợt thấy rừng mình vì lạnh.

Chàng nhìn xuống người, thấy quần áo của mình ướt sũng, như vậy đủ hiểu từ lúc chàng ngã xuống suối cho đến lúc này, khoảng thời gian rất ngắn ngủi. Chàng liền vùng dậy, nhảy phát lên.

Nhưng chàng vừa nhảy lên, bỗng thấy “bach” một tiếng, một vật gì để trên người chàng lúc chàng nằm, đã rớt xuống đất.

Chàng liền cúi xuống nhặt lên, đó là một chiếc hộp nhỏ. Mở hộp đó ra, chàng thấy ở bên trong có một tờ giấy gấp ngay ngắn bên mở ra coi, thấy mấy hàng chữ viết rất đẹp.

Mấy hàng chữ đó như sau :

- “Kim công tử mình giám. Cổ nhân thường nói sắc đẹp giết người, công tử vốn là người đơm khí can trường, trải qua bao nguy nan, rốt cục vẫn may mắn thoát hiểm. Nhưng chỉ xin khuyên công tử một lời: Thận trọng, thận trọng! Đối với người con gái đó, tránh được thì tránh, bằng không tránh được thì phải hết sức chân định tâm thần. Nếu để cho người đó mê hoặc, công tử tất sẽ vạn kiếp bất phục hồi”.

Phía dưới không thấy ký tên nhưng lại có vẽ một hình đầu người. Kim Ngang Tiêu nhìn thấy hình đầu người đó bất giác giật mình sùng sốt. Đó chính là hình cô gái đã mấy lần cứu chàng và Kỳ Vân thoát chết, rồi sau lại tặng cho chàng chiếc mặt nạ da người màu tía.

Thì ra phong thư trong chiếc hộp này là do cô gái đó để lại cho chàng.

Song Kim Ngang Tiêu ngờ ngẩn tự hỏi: những lời lẽ trong thư như vậy là có ý như thế nào? Chàng lại cầm lá thư lên đọc một lượt nữa, nhưng không hiểu sao đầu óc chàng lúc này u mê ám chướng, mê mê hồ hồ, chẳng có quyết định nào rõ rệt.

Chị em Thôi Ngọc Hoàn Thôi Ngọc Linh

Chính giữa lúc ấy, một tiếng rú lạnh lạnh từ phía xa vọng lại. Tiếng rú đó ở xa, nhưng trong khoảnh khắc đã thấy gần hơn rồi gần hơn nữa, rõ rệt là có người vừa chạy lại phía Kim Ngang Tiêu.

Nhưng chỉ nghe tiếng rú đó mỗi lúc một gần, chàng cũng đủ hiểu rằng tốc độ của người chạy nhanh như thế nào, thật không sao tưởng tượng nổi một phép khinh công tuyệt luân như vậy.

Tiếng rú đó thánh thót như tiếng rống gầm từ phía xa chuyển đến sơn cốc thì đột nhiên ngừng lại.

Ngay sau đó, một tiếng gọi lạnh lạnh như tiếng chuông ngân vọng lại :

- Kim công tử, Kim công tử.

Kim Ngang Tiêu nghe tiếng gọi đó, biết ngay đó là tiếng thiếu nữ đẹp lạ lùng vừa cứu chàng ra khỏi Thiên Phật tự.

Kim Ngang Tiêu vui mừng, định lên tiếng trả lời để thiếu nữ biết chàng ở đây, song chàng chưa kịp lên tiếng thì mắt chàng bỗng đập phải lá thư, thành thử tiếng đáp định phát ra, chàng lại cố nuốt luôn, cố nhịn không nói ra tiếng.

Trong khi đó, tiếng gọi thật dịu dàng, thật ngon ngọt và thật quyến rũ của thiếu nữ vẫn liên tiếp vang tới.

Kim Ngang Tiêu cố chấn định tâm thần, để kiểm chế lòng mình đang thúc đẩy lên tiếng trả lời thiếu nữ, chàng nghiêng răng mím mồm, không cho mồm mình há ra phát thành tiếng đáp.

Tiếng gọi của thiếu nữ lúc gần, lúc lại lạc ra xa, có lẽ nàng đang quanh quẩn ở khu rừng trong sơn cốc để tìm kiếm Kim Ngang Tiêu.

Đột nhiên tiếng gọi ngừng bật, rồi thiếu nữ lên tiếng nói :

- Kim công tử, công tử không chịu trả lời tôi, như vậy chẳng lẽ công tử không muốn báo thù cho cha mẹ hay sao?

Kim Ngang Tiêu sợ dĩ không trả lời là vì lời lẽ trong bức thư cảnh cáo chàng hết sức nghiêm trọng, tuy lúc đó chàng chưa quyết định hẳn, nhưng đến lúc nghe thấy tiếng gọi quyến rũ của thiếu nữ, không dám trả lời nữa.

Tuy nhiên, trong thâm tâm Kim Ngang Tiêu, chàng cảm thấy lòng mình đau như cắt, không có gì khổ sở hơn phải nín lặng trước tiếng gọi của ái tình.

Sức quyến rũ của thiếu nữ thật ghê gớm, Kim Ngang Tiêu đã say mê nàng một cách đắm đuối, đến nỗi chàng không dám nhắm mắt, vì nếu nhắm mắt, hình ảnh thiếu nữ với khuôn mặt tươi như hoa, đôi mắt trong như nước hồ thu và cặp môi đỏ mọng của nàng sẽ hiện ra trước mắt khiến chàng khó lòng tự chủ.

Đến lúc thiếu nữ đổi phương pháp, không kêu gọi chàng nữa, mà nhắc đến mối huyết hải thâm thù của chàng đối với Câu Hồn bang thì Kim Ngang Tiêu như người chết đuối nắm được chiếc phao.

Chàng đã tìm thấy cơ để thỏa mãn lòng mình, bởi vậy chàng lập tức lên tiếng đáp :

- Tôi ở đây!

Chàng đáp không to lắm, nhưng cũng đủ cho đôi tai rất thính của thiếu nữ nhận định phương hướng và vị trí của chàng.

Lập tức nàng rú lên một tiếng, đồng thời qua đám cây rừng, bóng người thấp thoáng, chớp mắt chỉ thấy vút một tiếng, bóng thiếu nữ tuyệt sắc đã thấy hiện trước mặt Kim Ngang Tiêu.

Kim Ngang Tiêu vừa nhìn thấy nàng, trông thấy đôi mắt câu hồn đoạt vía của nàng, lập tức những lời cảnh cáo nghiêm trọng trong bức thư bắt đầu mờ dần trong trí óc chàng trai si tình.

Kim Ngang Tiêu ngây người ra ngắm nhìn thiếu nữ, rồi không thể tự chủ, chân chàng bất giác bước lại gần nàng.

Nhưng chàng vừa bước lại, thiếu nữ bỗng quay ngoắt người đi, sắc mặt nàng giận dữ lại càng tăng thêm vẻ đẹp, càng làm Kim Ngang Tiêu thêm say đắm.

Kim Ngang Tiêu chưa kịp lên tiếng thì nàng đã vùng vằng giận dữ, tỏ vẻ ta đây không thèm nghe đâu.

Kim Ngang Tiêu kinh hoảng vội nói :

- Thưa... xin đừng giận tôi.

Thiếu nữ “hừ” một tiếng rồi hờn dỗi nói :

- Công tử đâu có cần đến tôi. Người ta gọi cả nửa ngày mà không thèm đáp!

Kim Ngang Tiêu vội cười năn nỉ :

- Tôi... tôi đâu có dám..

Thiếu nữ bỗng bật cười quay lại :

- Thôi được, công tử đã đáp lại lời tôi rồi thì... không sao. Nhưng ai đã bảo công tử không được trả lời tôi?

Kim Ngang Tiêu vội lắc đầu :

- Tôi có gặp người nào đâu.

Nét mặt thiếu nữ lộ vẻ không tin, nàng nói :

- Thế làm sao công tử đi đến chỗ này?

Kim Ngang Tiêu liền đem tình hình vừa rồi nói rõ cho nàng nghe.

Thiếu nữ lặng im suy nghĩ một lát, rồi đột nhiên đổi mặt tươi cười nói :

- Tên tôi là gì công tử có biết không? Và công tử có muốn biết không?

Kim Ngang Tiêu đáp :

- Tự nhiên là tôi muốn biết. Tôi biết tên thư thư rồi sẽ ghi lòng tạc dạ, để ngày ngày tụng niệm tên thư thư hàng trăm hàng ngàn lần.

Thiếu nữ nhoèn miệng cười :

- Tôi họ Thôi, tên gọi Ngọc Hoàn!

Kim Ngang Tiêu có vẻ ngưỡng mộ :

- Chẳng trách thư thư như một thiếu nữ hạ phàm. Nguyên lại thư thư trùng tên với vị đệ nhất mỹ nhân.

Thôi Ngọc Hoàn nói :

- Thôi công tử đừng có giả bộ tán tụng nữa. Công tử chẳng gặp một người trẻ hơn tôi, đẹp hơn tôi hay sao?

Kim Ngang Tiêu ngạc nhiên :

- Ngọc Hoàn thư thư, tôi có gặp ai đâu?

Thôi Ngọc Hoàn nói :

- Chẳng lẽ công tử không quen biết một cô gái tên là Thôi Ngọc Linh hay sao?

Kim Ngang Tiêu lắc đầu quầy quậy.

- Thôi Ngọc Linh? Tôi đâu có quen biết người nào có tên như vậy. A cũng họ Thôi, có phải đó là em gái thư thư không?

Thôi Ngọc Hoàn “hừ” một tiếng, nét mặt bỗng sa sầm :

- Thôi, đừng có nói đến nó nữa.

Kim Ngang Tiêu không khỏi ngạc nhiên hết sức, cảm thấy thái độ cô gái này thật lạ lùng khó hiểu. Song do, chàng chỉ nghi hoặc được vài giây đồng hồ, đến lúc Thôi Ngọc Hoàn cười tươi như hoa nở thì chàng lại quên hết.

Thôi Ngọc Hoàn nhìn chàng hỏi :

- Kim công tử định làm gì?

Kim Ngang Tiêu giật mình nhớ đến việc của mình nói :

- Thôi thư thư, vừa rồi thư thư có nói giúp tôi cách báo thù phải không?

Thôi Ngọc Hoàn đáp :

- Tôi đâu có nói gì, nhưng nếu công tử chịu nghe lời cầu xin tôi, tôi cũng có thể giúp cho công tử ít nhiều...

Nàng nói đến đó, cặp mắt đưa đầy, làn thu ba có sức quyến rũ mê hoặc lòng người một cách lạ lùng.

Kim Ngang Tiêu ngây ngất nhìn nàng. Chàng định lên tiếng hỏi thì đột nhiên ở triền đồi, cạnh thung lũng, có tiếng ai đang hắng.

Thôi Ngọc Hoàn và Kim Ngang Tiêu cùng quay lại nhìn về phía đó.

Một vị hòa thượng thân hình cao lớn, nét mặt hết sức trang nghiêm đứng ở chân đồi, nhìn hai người.

Vị hòa thượng hai tay chắp trước ngực, hai mắt lim dim nửa mở nửa nhắm, dáng điệu từ bi trông giống hệt như kim thân Đức Phật Tổ Như Lai, khiến ai trông thấy cũng phải đem lòng kính cẩn ngưỡng mộ.

Kim Ngang Tiêu vừa thấy vị tăng nhân đó, đã nhận ngay ra rằng chẳng phải ai xa lạ chính là Bách Trượng thiền sư, chủ trì của Thiên Phật tự vậy.

Lúc này, Kim Ngang Tiêu mới chợt nhớ ra rằng mình là người trốn khỏi Thiên Phật tự, hơn nữa lúc Thôi Ngọc Hoàn đem chàng ra khỏi chùa, nàng đã đã thương hai vị hòa thượng gây ốm gác cổng không biết hai vị đó sống chết ra sao?

Thành ra Kim Ngang Tiêu bỗng dưng gánh lấy đại họa, trở thành kẻ thù của Thiên Phật tự.

Nghĩ đến đây, nét mặt chàng lộ vẻ hoảng sợ. Chàng vội đưa mắt nhìn Thôi Ngọc Hoàn, vừa kịp thoáng thấy nét mặt của nàng cũng có vẻ kinh hoàng, đồng thời lại có vẻ giận dữ nữa.

Tuy nhiên, chỉ trong chớp mắt, vẻ mặt Thôi Ngọc Hoàn lại tươi cười như cũ, nàng cất giọng thánh thót nói :

- Té ra vị Bách Trượng thiền sư oai danh hiển hách đã đến đây.

Bách Trượng thiền sư chậm rãi bước lại phía hai người và khi Thiền sư đến cách chỗ hai người đứng độ một trượng thì dừng bước.

Thiền sư bỗng mở bừng đôi mắt, ánh mắt lóe hào quang khiến Kim Ngang Tiêu giật mình đánh thót, tim đập thình thình.

Luồng nhân quan sáng quắc của Bách Trọng thiền sư không phải nhìn về phía Kim Ngang Tiêu, mà là nhìn Thôi Ngọc Hoàn. Song đó Kim Ngang Tiêu cảm thấy nhột nhạt hết sức, tựa hồ như có kim đâm vào lưng chàng.

Kim Ngang Tiêu không thể tự chủ nổi, bước lùi lại một bước.

Bách Trọng thiền sư chậm rãi nói :

- Thí chủ khỏi phải lùi nữa, hãy theo bản tăng về chùa, bản tăng tạm quên cho thí chủ việc này không hỏi đến.

Giọng nói của Bách Trọng thiền sư uy nghiêm hết sức, như thể không cho phép ai được phản kháng. Kim Ngang Tiêu bất giác tiến lên một bước, định theo Bách Trọng thiền sư về chùa.

Nhưng giữa lúc ấy, chàng chợt nghe Thôi Ngọc Hoàn buông ra một chuỗi cười lạnh lạnh.

Giọng cười của Thôi Ngọc Hoàn lúc này không hiểu sao nghe ghê rợn lạ lùng, bất cứ ai nghe thấy cũng phải cũng phải có cảm giác rờn rợn, tâm hồn bị kinh động đến cực điểm.

Kim Ngang Tiêu cũng phải sờn tóc gáy. Lúc đó Bách Trọng thiền sư đã quay đi, bước được vài bước. Thôi Ngọc Hoàn buông ra chuỗi cười dài, rồi đột nhiên nói :

- Lão hòa thượng chớ có đi nữa!

Bách Trọng thiền sư đứng lại, từ từ quay người, cặp mắt sáng quắc của Thiền sư nhìn Thôi Ngọc Hoàn không chớp :

- Nữ thí chủ định hành hung nữa hay sao?

Nét mặt Thôi Ngọc Hoàn chợt có vẻ kinh dị, nhưng nàng lại đổi ngay sắc mặt, cười khanh khách :

- Vậy ra lão hòa thượng đã biết ta đánh chết hai nhà sư ốm nhom đó rồi?

Bách Trọng thiền sư chấp tay :

- Thiện tai! Thiện tai! Hai vị Phật huynh đó chấp quán hình đường trong Thiên Phật tự, lòng dạ ngay thẳng, thiết diện vô tư, chẳng ngờ hôm nay chết vì tay nữ thí chủ. Bản tăng đã tưởng việc này khó lòng bỏ qua cho được...

Thiền sư nói đến đây, nét mặt bỗng lộ vẻ hết sức thống khổ.

Xét câu nói vừa qua, có thể nhận thấy rằng nét mặt thống khổ đó không phải vì Thiền sư gầy ốm đã chết vì tay Thôi Ngọc Hoàn mà vẻ buồn của Thiền sư man mác, như nhớ lại một việc gì xa xăm trong quá khứ.

Bách Trọng thiền sư ngừng lại một chút, rồi thở dài nói tiếp :

- Nhưng vì... nữ thí chủ... vì bậc bề trên của nữ thí chủ với bản tăng khi xưa có chút... giao tình, bởi vậy bản tăng nể mặt, tha thứ cho nữ thí chủ. Nữ thí chủ hãy đi đi.

Thôi Ngọc Hoàn sắc mặt xám xanh, lạnh lùng hỏi :

- Lão hòa thượng biết lai lịch của ta?

Bách Trọng thiền sư gượng cười, một nụ cười cay đắng.

- Nữ thí chủ, nữ thí chủ và bậc sinh thành vốn chưa từng được thấy mặt nhau, nhưng bản tăng thì...

Nói đến đó Bách Trọng thiền sư lại thở dài, tiếp :

- Bản tăng trông thấy nữ thí chủ khác nào trông thấy chính vị sinh thành ra nữ thí chủ. Hơn nữa, khi xét vết thương của hai vị Phật huynh chẳng may từ nạn, bản tăng thấy trên ngực người nào cũng có một vết chường tím đen. Đó là một võ công tuyệt nghệ gia truyền của gia đình nữ thí chủ, người ngoài có bao giờ học được?

Thôi Ngọc Hoàn tiến lên một bước :

- Lão hòa thượng đã biết gia thế của ta, sao không nói rõ cho ta biết?

Nói câu này, nét mặt Thôi Ngọc Hoàn lộ vẻ hết sức khẩn thiết, nóng nảy.

Trong tình hình đó, dù biết chính nàng cũng không rõ thân thế của mình.

Bách Trọng thiên sư khẽ lắc đầu :

- Không thể nói được. Nữ thí chủ hãy tránh ra, để bản tăng đem Kim thí chủ về Thiên Phật tự.

Sắc mặt nghiêm trọng của Thôi Ngọc Hoàn đột nhiên biến đổi hẳn, nàng cười nhạt :

- Bách Trọng thiên sư, thường nghe nói võ công của Thiên sư rất cao, có danh là thái đầu của võ lâm..

Bách Trọng thiên sư trầm giọng ngắt lời nàng :

- Nữ thí chủ!

Thôi Ngọc Hoàn cười khanh khách nói :

- Thiên sư hãy nghe tôi nói hết rồi hãy trả lời cũng không muộn. Tôi tuy có biết qua vài miếng võ nhưng chưa bao giờ lăn lộn trong chốn giang hồ võ lâm, kiến thức không được rộng rãi. Tuy nhiên hôm nay, Thiên sư nhất định bắt Kim công tử đem về chùa, mà tôi thì không chịu như vậy. Có lẽ tôi có cơ hội được lãnh giáo vài chiêu của lão Thiên sư chăng?

Bách Trọng thiên sư nghe nàng nói thế trầm ngâm suy nghĩ không trả lời. Còn Kim Ngang Tiêu thì chàng kinh hoàng thất thần. Vì chàng biết trong võ lâm danh tiếng Bách Trọng thiên sư chí cao, có thể nói là chấn động cả thiên hạ.

Mặc dầu chàng đã thực mắt trông thấy Thôi Ngọc Hoàn phát ra một luồng âm nhu kinh lực, phá vỡ tám cửa gỗ dày không một tiếng động, đồng thời hai nhà sư gầy ốm võ công rất cao thâm cũng bị chết vì tay nàng, như vậy đủ biết võ công của nàng ghê gớm như thế nào.

Song do, Bách Trọng thiên sư đâu có phải người thường, nàng muốn đối địch với Thiên sư, sợ rằng sẽ bị thảm bại mất thôi.

Kim Ngang Tiêu nghĩ như vậy, nên vội gọi bảo Thôi Ngọc Hoàn :

- Thôi thư thư, chớ..

Thôi Ngọc Hoàn quay đầu lại nhìn chàng, cặp mắt tinh tú và nụ cười làm say đắm lòng người, nàng dịu dàng nói :

- Đa tạ công tử đã quan tâm!

Kim Ngang Tiêu chưa nói hết câu, nhưng nàng đã hiểu chàng định nói gì. Thôi Ngọc Hoàn tuy quay đầu lại nói với Kim Ngang Tiêu và mặt nàng tươi như hoa nở, song hai chữ “quan tâm” vừa thoát khỏi mồm nàng thì tay mặt nàng đã vung lên, đánh ngược lại một chưởng nhắm vào người Bách Trọng thiên sư.

Đòn đánh đó thật bất ngờ, nhanh như điện chớp, đồng thời phát ra một luồng kinh phong cực kỳ mãnh liệt. Không những thế, sau khi phát ra một chưởng đột kích. Thôi Ngọc Hoàn còn thuận thế, chuyển thân nhảy vọt lại bên Bách Trọng thiên sư, đồng thời đánh ra ba chưởng liên tiếp nữa.

Mỗi chưởng của Thôi Ngọc Hoàn phát ra, lại có một luồng kinh lực âm nhu rất mạnh đánh vào đối phương.

Loại chưởng âm nhu này khác hẳn chưởng công thuần dương cương khí của các đại cao thủ. Thay vì phát ra kinh phong ào ào, chưởng lực âm nhu phát ra sức mạnh vô thanh, vô tức, vô hình, vô sắc, thành thử đối phương rất khó mà đề phòng.

Trong chớp mắt, Thôi Ngọc Hoàn đã tấn công một lúc bốn chưởng, mà chưởng lực nào cũng vào loại di sơn đảo hải, sức mạnh âm nhu rất ghê gớm.

Kim Ngang Tiêu đứng ngoài nhìn phải hoa mắt, tưởng như quanh mình Bách Trọng thiên sư lúc đó như có muôn nghìn chưởng hình bao phủ.

Đồng thời chàng cảm thấy một luồng kinh lực vô hình tỏa ra, đẩy đến ngực chàng làm chàng tức ngực khó thở. Không tự chủ được, Kim Ngang Tiêu phải lùi lại mấy trượng rồi mới gượng đứng lại được.

Xung quanh đó, các cây cối cũng bị chưởng phong âm nhu của Thôi Ngọc Hoàn lấn áp, cây không thấy rung động mà tự nhiên cành lá rụng xuống ào ào thật kinh khủng vô cùng.

Trong lúc đó thì Bách Trọng thiên sư vẫn đứng im, mặc cho Thôi Ngọc Hoàn tấn công.

Trong khoảng thời gian điện quang hỏa thạch, trên chiếc áo cà sa của Bách Trọng thiên sư bỗng lộ vẻ hết sức thống khổ.

Trong tình thế đó thì rõ rệt là bốn chưởng của Thôi Ngọc Hoàn đều đã đánh trúng người Bách Trọng thiên sư.

Vậy mà Thiên sư hoàn toàn bất động như pho tượng. Ngay đến cả đôi cánh tay cũng không thấy nhúc nhích, Kim Ngang Tiêu giật mình kinh hãi. Nhưng ngay lúc đó Thôi Ngọc Hoàn đã rú lên một tiếng rất dài, thân hình nàng chạy quanh xoắn chặt lấy Bách Trọng thiên sư ở giữa, và nàng lại đánh ra ba chưởng liên tiếp nữa.

Lúc đó, mới thấy Bách Trọng thiền sư cử động. Nhưng không phải để chống đỡ hay đánh lại Thôi Ngọc Hoàn. Thiền sư đưa hai tay lên chấp trước ngực, niệm niệm Phật hiệu.

Giọng niệm Phật của Thiền sư trầm ngâm, buồn buồn, tự nhiên có một sức kích động lòng người đến cực độ, đồng thời biểu lộ một tinh thần nhện cùng cực.

Kim Ngang Tiêu nghe thấy âm thanh đó bỗng thấy lòng xốn xang bứt rứt, cảm thấy thương mến Bách Trọng thiền sư hết sức.

Trong khi đó, Thôi Ngọc Hoàn vẫn liên tiếp tấn công Bách Trọng thiền sư và chuông nào của nàng phát ra cũng trúng vào người Thiền sư.

Thôi Ngọc Hoàn liên tiếp tấn công như vậy thì chiếc áo cà sa của Bách Trọng thiền sư cũng rách nát, những mảnh áo bằng bàn tay là tả rớt xuống như bướm bướm.

Bách Trọng thiền sư vẫn niệm Phật, âm thanh mỗi lúc một lớn hơn.

Thôi Ngọc Hoàn không phải là không nghe tiếng niệm Phật đó. Lúc đầu nàng làm như không biết đến những tiếng niệm Phật rất xúc động đó, nhưng sau nét mặt nàng bỗng lộ vẻ hết sức đau khổ. Chuông pháp của nàng cũng chậm lại, không mau lẹ như trước nữa.

Kim Ngang Tiêu đã mấy lần lên tiếng khuyên Thôi Ngọc Hoàn không nên hạ thủ đánh Bách Trọng thiền sư như vậy. Nhưng mỗi lần chàng định mở mồm thì lại do dự sợ sệt. Nguyên do là chàng sợ Thôi Ngọc Hoàn nổi giận trách cứ nàng.

Chàng đành im lặng đứng nhìn, nhận thấy rằng Bách Trọng thiền sư tuy dễ mặc Thôi Ngọc Hoàn đánh trúng, nhưng Thiền sư không thấy lộ vẻ gì là bị thương hay sắp bị nguy cả.

Mỗi chuông của Thôi Ngọc Hoàn đánh trúng người Bách Trọng thiền sư chỉ làm rách nát được áo cà sa, còn Thiền sư không việc gì, hình như nội gia chân lực trong thân thể Thiền sư đã hóa giải ngay được chuông lực của cô gái.

Kim Ngang Tiêu đứng xa, nhận thấy tiếng niệm Phật của Bách Trọng thiền sư khiến Thôi Ngọc Hoàn phải lộ rõ vẻ thống khổ như vậy, nên chàng đoán ngay rằng tiếng niệm Phật đó tất nhiên cũng phải là một môn võ công cực kỳ lợi hại.

Sở dĩ chàng không bị ảnh hưởng nhiều là vì chàng đứng xa, hơn nữa Thiền sư không nhằm đối phó với chàng mà đối phó với Thôi Ngọc Hoàn.

Trong lúc Kim Ngang Tiêu đang ngây người ra nhìn Thôi Ngọc Hoàn tấn công Bách Trọng thiền sư thì đột nhiên, tai chàng nghe thấy một giọng nói của người con gái.

Giọng nói đó rất thanh tú hòa nhã, tuy rất nhỏ, nhưng chàng nghe rất rõ ràng, như thể có người ghé vào tai chàng :

- Kim công tử, công tử không chạy đi còn chờ đến bao giờ nữa?

Còn một người anh nữa

Kim Ngang Tiêu giật nảy người quay đầu lại nhìn.

Phía sau chàng độ hai trượng, giữa đám cỏ bỗng hiện ra một khuôn mặt mỹ lệ của một cô gái, đôi mắt đen nhánh đang nhìn chàng chăm chú.

Thiếu nữ đó chẳng phải ai xa lạ, chính là cô gái đã mấy lần cứu chàng và Kỳ Vân, và sau hết đã tặng chàng một chiếc mặt nạ da người màu tía.

Kim Ngang Tiêu vừa nhận rõ ràng là ai thì cô gái đã giơ tay lên vẫy chàng, Kim Ngang Tiêu vội chạy lại phía nàng. Thiếu nữ giơ tay nắm lấy cánh tay chàng khẽ nói :

- Kim công tử, lúc này công tử không tẩu thoát ngay đi, sợ rồi đây không còn cơ hội nào nữa.

Kim Ngang Tiêu ngạc nhiên hỏi :

- Ân nhân nói như vậy là có ý thế nào?

Thiếu nữ đưa mắt nhìn về phía Thôi Ngọc Hoàn và Bách Trọng thiền sư, nét mặt có vẻ lo lắng nóng nảy, vội nói :

- Tôi đã mấy lần cứu công tử thoát chết, không có lý nào tôi muốn hại công tử, công tử hãy đi theo tôi mau, rồi tôi sẽ nói rõ cho công tử hay.

Kim Ngang Tiêu còn đang do dự, thì thiếu nữ đã vung tay thật mạnh, Kim Ngang Tiêu chợt thấy một luồng kinh lực lôi kéo mình rất mạnh, chàng không sao gượng lại được phải ngã nhào xuống bãi cỏ.

Thân pháp của thiếu nữ mau lẹ hết sức, chàng chưa kịp ngã xuống thì nàng đã đưa tay tóm lấy người chàng, rồi nàng phi thân nhảy đi như bay.

Ngón tay của thiếu nữ ấn ngay vào nhũ tuyến trên ngực Kim Ngang Tiêu, thành ra thân hình chàng mềm nhũn, không cựa quậy gì được đành để mặc cho nàng cấp ngang người đem đi.

Kinh công của thiếu nữ cao siêu vô cùng, chẳng kém gì Thôi Ngọc Hoàn. Trong chớp mắt, nàng đã đem Kim Ngang Tiêu chạy vượt qua hai ngọn đồi, qua hai thung lũng, rồi đến một ngọn núi nhỏ, ước lượng nàng đã vượt qua được đến hai chục dặm mới đứng lại.

Thiếu nữ liền buông tay, đặt Kim Ngang Tiêu xuống. Kim Ngang Tiêu vừa được tự do, chàng đã nhảy phắt đứng lên, hơi lớn tiếng hỏi :

- Cô nương, cô làm thế này là có ý gì?

Nét mặt của thiếu nữ tự nhiên đỏ hừng lên.

Về mặt nàng vốn đã đẹp, có lẽ đẹp cũng không kém gì Thôi Ngọc Hoàn. Lúc này khuôn mặt ửng hồng, trông lại càng lộng lẫy hơn nữa. Kim Ngang Tiêu sững sờ ngắm nhìn nàng, bất giác ngây người ra. Chàng nghĩ thầm người đẹp trong thiên hạ thật không có nhiều, vậy mà một lúc chàng gặp được hai cô gái có thể nói là tuyệt thế giai nhân.

Tuy nhiên sắc đẹp của thiếu nữ này có chỗ khác với sắc đẹp của Thôi Ngọc Hoàn. Vẻ đẹp của Thôi Ngọc Hoàn là một vẻ đẹp lộng lẫy bộc lộ, kích động lòng tà giục của người ta, khiến bất cứ người đàn ông nào ngắm nhìn nàng cũng nổi lên tâm lang ý mã, ngây ngất tâm hồn.

Trái lại, vẻ đẹp của thiếu nữ này kín đáo có vẻ đoan chính dịu dàng, khiến ai ngắm nhìn chỉ có lòng ngưỡng mộ tôn kính, như trông thấy một đóa hoa tuyệt sắc, chớ không bị kích động lòng tà giục.

Thiếu nữ im lặng một lát, rồi chợt hỏi Kim Ngang Tiêu :

- Kim công tử, công tử buồn giận tôi chăng?

Kim Ngang Tiêu vội nói :

- Không, tôi không hề giận cô nương, nhưng... nhưng...

Thiếu nữ nghiêm nghị nói :

- Kim công tử, tôi đã mấy lần căn dặn công tử phải đề phòng, kéo lâm vào tình trạng cực kỳ nguy hiểm, rồi sau tôi đẩy công tử ngã xuống suối, lại đem công tử đến chỗ sơn cốc vắng vẻ. Vậy mà công tử lại còn gặp chị tôi nữa! Bây giờ tôi đã đem công tử đến đây, tôi mong công tử chớ có bao giờ gặp lại chị tôi nữa kẻo không cứu được nữa đâu.

Kim Ngang Tiêu nghe nàng nói, bất giác ngây người ra một lúc rồi mới hỏi lại được :

- Thế ra Thôi Ngọc Hoàn là chị ruột của cô nương?

Kim Ngang Tiêu chợt nghĩ ra một việc rồi hỏi luôn :

- Xin hỏi cô nương, quý danh có phải là Thôi Ngọc Linh không?

Thiếu nữ gật đầu :

- Tôi chính là Ngọc Linh. Chúng tôi có cả thầy ba anh chị em. Chị Ngọc Hoàn là chị cả. Thứ hai là anh trai tôi, anh tôi tự đổi một chữ, gọi là Thôi Minh. Anh ấy... anh ấy...

Thôi Ngọc Linh nói đến đó, ngập ngừng do dự, rồi im bặt không nói tiếp được nữa.

Kim Ngang Tiêu không đề ý đến thái độ của nàng, vì chàng chỉ băn khoăn có một việc duy nhất.

Chàng liền hỏi :

- Ngọc Linh cô nương, chị cô đã cứu tôi ra khỏi Thiên Phật tự, rõ rệt là đối với tôi rất tốt. Tại sao cô nhất định muốn tôi tránh xa chị cô?

Thôi Ngọc Linh thờ dãi một tiếng náo ruột, không đáp một lời, lẳng lặng bỏ đi, bước từng bước rất chậm chạp.

Kim Ngang Tiêu vội chạy theo nàng. Ngọc Linh bước được vài trượng, đến một gốc cây có hoa thì ngừng lại, tay hái một đóa hoa, lấy ngón tay bút mấy cánh hoa, rồi buông rơi là tả xuống đất, đoạn khẽ nói :

- Tôi đã định không bao giờ nói việc xấu của chị tôi cho người khác biết. Nhưng tôi sợ rằng công tử sẽ nhầm lẫn rồi mang họa vào thân, nếu công tử không biết sự thật...

Nàng nói đến đó, ngẩng đầu lên, cặp mắt trong như nước mùa thu, ngắm nhìn Kim Ngang Tiêu đắm đắm, rồi nói tiếp :

- Công tử yêu chị tôi, có phải không?

Kim Ngang Tiêu nghe hỏi như vậy, bất giác giật mình.

Một câu hỏi như vậy, làm sao chàng có thể trả lời ngay được.

Đối với một tuyệt thế giai nhân như Thôi Ngọc Hoàn, có lẽ trên đời này không có ai dám mở mồm nói “Tôi không yêu nàng”.

Tuy nhiên, xét cho cùng nếu nói đến vấn đề thương yêu thành thực và sâu đậm đến độ có thể chết cùng sinh cùng tử thì Kim Ngang Tiêu nhận thấy mình biết rất ít về Thôi Ngọc Hoàn, đâu có thể đã yêu nàng đến mức độ đó.

Chẳng qua là chàng chỉ bị mê hoặc vì những lời lẽ dịu ngọt, cùng sắc đẹp quyến rũ của nàng, nên tự nhiên có cảm giác không muốn rời xa nàng nữa mà thôi.

Kim Ngang Tiêu bị Ngọc Linh hỏi một câu như vậy, chợt nhận thấy ngay rằng lòng mình quả đã bị sắc đẹp quyến rũ.

Chàng tự nhủ thầm: “Kim Ngang Tiêu hỏi Kim Ngang Tiêu, cha mẹ người bị thảm tử, mối huyết cừu đó người chưa báo được, lại thêm toàn gia Kỳ Vân bị sát hại vì cứu người, mà người cũng chưa trả được thù giúp nàng, cứ sao mới trông thấy một người con gái đẹp mà người đã quên cả đại sự, đầu óc mê mẩn như vậy? Người quả là tên khốn kiếp”

Nghĩ đến đây, Kim Ngang Tiêu tự thấy hổ thẹn và đầu óc chàng lúc đó bỗng trở nên minh mẫn.

Về mặt chàng vừa đây ngây ngất ngốc ngốc như kẻ bị bùa mê lúc nãy bỗng nhiên đổi hẳn, trở lại vẻ cương quyết thông minh lanh lợi như ngày thường.

Chàng liền nghiêm giọng đáp lời Ngọc Linh :

- Ngọc Linh cô nương, mối huyết cừu của tôi chưa báo được, làm sao tôi dám nói đến ái tình :

Ngọc Linh thở dài :

- Bây giờ thì công tử sáng suốt lắm, chỉ sợ đến lúc gặp lại chị tôi, công tử lại trở nên người u mê ám chường mà thôi!

Chiếc hộp ngọc

Kim Ngang Tiêu đáp :

- Khỏi lo, tôi đã có cách. Tôi không gặp lại Thôi Ngọc Hoàn nữa là xong.

Ngọc Linh gắng hỏi :

- Công tử bỏ qua được cho chị tôi?

Kim Ngang Tiêu gượng cười :

- Ngọc Linh cô nương, cô nương đã dặn bảo tôi ba bốn lần như vậy, tự nhiên tôi phải nghe lời cô nương.

Ngọc Linh nói :

- Kim công tử, tôi nói thật dễ công tử rõ. Nguyên từ lúc tại bên nhà Bốc thị Từ đường công tử bị chị tôi bắn trúng một mũi tên lên mái tóc, chị tôi đã sai tôi đi theo dò công tử xem công tử đi đâu, làm gì? Trước đây, tôi cũng thường nhận lãnh những việc như thế của chị tôi sai làm rồi. Nhưng lần này, không hiểu tại sao, tôi không muốn... để công tử... công tử bị hại. Bởi thế sau khi chị tôi tìm gặp công tử, tôi luôn luôn theo dõi để cảnh tỉnh công tử. Bản lĩnh của chị tôi, cao cường hơn tôi nhiều. Lúc này, chưa biết chừng chị ấy đã biết rõ kẻ cản trở chị ấy chính là tôi. Nhưng tôi vẫn cố tâm bảo hộ công tử... chẳng dùng được.

Mấy lời nói của Thôi Ngọc Linh, tuy chẳng có câu nào tỏ tình hay nói đến tình ái cả, nhưng thật rõ rệt là nàng yêu Kim Ngang Tiêu mất rồi và mỗi câu nói của nàng ngấm ngầm chứa chất biết bao nhiêu tình ý ở bên trong.

Kim Ngang Tiêu sững sờ, ngây người ra một lúc, rồi thở dài nói :

- Trời đất tuy rộng rãi mênh mông nhưng chẳng có chỗ nào cho tôi đặt chân an toàn cả. Ngọc Linh cô nương, cô có lòng lo cho tôi khỏi bị hại, nhưng có lẽ rút cục sự lo ngại của cô cũng uổng phí mà thôi.

Thôi Ngọc Linh gượng cười một cách đau khổ, không nói gì.

Kim Ngang Tiêu đột nhiên hỏi :

- Ngọc Linh cô nương, hai chị em cô võ công cao cường tuyệt đỉnh như vậy, chẳng hay sư phụ của hai cô là ai vậy?

Ngọc Linh lắc đầu :

- Điều đó chúng tôi không biết.

Kim Ngang Tiêu lấy làm lạ hết sức.

Chàng định hỏi nữa thì đột nhiên từ phía xa theo gió đưa lại có tiếng tụng kinh rất nhỏ nhưng nghe sang sảng.

Thôi Ngọc Linh nét mặt hơi có vẻ sợ hãi nói :

- Tôi đi đây. Kim công tử, mong công tử giữ mình thận trọng... thận trọng!

Nàng chưa dứt lời, thì thân hình nàng đã vút đi nhanh như cắt.

Song nàng đi được vài trượng thì bỗng quay trở lại nói :

- Kim công tử, công tử còn tin lời nói hay không tôi không cần biết, nhưng tôi xin nói cho công tử biết điều này. Người lấy cắp chiếc hộp là vật chí bảo trấn tự chùa Thiên Phật vừa rồi, chẳng phải ai xa lạ chính là chị tôi. Còn điều này nữa, công tử tuy đã thoát khỏi tay bọn Câu Hồn bang truy nã, nhưng nếu vạn nhất công tử lại rơi vào tay bọn chúng thì...

Nói đến đây Thôi Ngọc Linh cho tay vào ngực áo lấy ra một chiếc hộp ngọc nhỏ.

Chiếc hộp đó rất xinh xắn, mỗi bề chưa đầy một tấc, Kim Ngang Tiêu vội tiếp lấy hộp, mặc dầu chàng chưa biết vật đó dùng để làm gì?

Thôi Ngọc Linh nói tiếp :

- Nếu chẳng may công tử rơi vào tay bọn Câu Hồn bang, tất nhiên bọn chúng sẽ giải công tử đến nạp cho Bang chủ của chúng. Nếu công tử bị đưa đến gặp Câu Hồn bang chủ thì công tử hãy đưa chiếc hộp này ra cho y xem, chưa biết chừng vật này sẽ giúp công tử thoát được nguy hiểm, bảo toàn được tính mạng. Nhưng công tử sẽ phải nhớ: chưa đến lúc dùng đến, công tử không được mở ra coi.

Kim Ngang Tiêu nghe Ngọc Linh nói như vậy, chàng không khỏi lấy làm kỳ quái hết sức.

Chàng vội nói :

- Ngọc Linh cô nương, như vậy là nghĩa thế nào? Chẳng lẽ cô nương biết Câu Hồn bang chủ là người quen hay sao?

Nhưng nói xong, Kim Ngang Tiêu thấy hối ngay rằng mình đã lỡ lời nói một câu quá nặng.

Không ngờ, Ngọc Linh chẳng có vẻ gì trách cứ chàng cả. Nàng quay đầu đi nơi khác, tránh mặt chàng và đáp :

- Kim công tử, nếu công tử nói thế nữa, tôi sẽ giận công tử đấy. Thôi công tử mau cất chiếc hộp đi.

Mặc dầu trong lòng hết sức nghi hoặc, Kim Ngang Tiêu cũng không hỏi thêm nữa.

Thôi Ngọc Linh quay đi, nhưng đi độ được một trượng lại quay đầu lại nói :

- Nếu vạn nhất công tử lại gặp lại chị tôi, muôn vàn lần xin công tử chớ có nói đã quen biết tôi.

Kim Ngang Tiêu ứng tiếp đáp, lập tức Thôi Ngọc Linh phi thân đi thẳng, thân hình nàng vút đi như một vệt khói, chớp mắt không còn thấy hình bóng nào nữa.

Bạn đang đọc truyện *Cự Linh Thần Chương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 9: Thần bí khôn lường

Kim Ngang Tiêu ngẩng người nhìn theo, rồi đứng ngơ ngẩn một mình.

Tay chàng vẫn còn cầm chiếc hộp ngọc nhỏ, lúc đó thật tình chàng muốn mở ra coi xem trong đó có vật gì?

Nhưng mặc dầu Thôi Ngọc Linh không có mặt, chàng cũng không muốn làm trái lời nàng dặn bảo. Chàng cầm chiếc hộp ngẫm nghĩ một hồi, rồi bỏ vào ngực áo cất đi.

Lúc này trong lòng Kim Ngang Tiêu đầy nỗi nghi hoặc.

Lời nói của Thôi Ngọc Linh rõ rệt đã chứng tỏ nàng có chút gì quan hệ với Câu Hồn bang. Nếu không làm sao Câu Hồn bang chủ một khi trông thấy vật mà nàng đưa cho chàng, lập tức sẽ tha chàng và không giết chàng nữa.

Song do, nếu cho rằng một thiếu nữ như Thôi Ngọc Linh có quan hệ với Câu Hồn bang thì thật đó là một việc không thể tưởng tượng được.

Lại còn một vấn đề nữa làm Kim Ngang Tiêu thắc mắc hết sức. Đó là lai lịch hai chị em họ Thôi.

Kim Ngang Tiêu nhớ đến lời dặn dò tha thiết của Thôi Ngọc Linh, chàng càng băn khoăn hơn, tự hỏi Thôi Ngọc Hoàn là cô gái xinh đẹp mỹ lệ như thế đối với mình có vẻ có nhiều cảm tình, làm sao nàng có thể là người hung ác, muốn hãm hại mình cho được?

Biết bao câu hỏi quay cuồng trong đầu óc Kim Ngang Tiêu lúc đó, rối rắm như sợi tơ vò, khiến chàng không sao lần mối côi mờ cho được.

Lúc bấy giờ tiếng tụng kinh của Bách Trọng thiền sư vẫn từ phía núi xa vẳng tới, như thể cuộc giao đấu giữa Thiền sư và Thôi Ngọc Hoàn vẫn còn tiếp tục. Tiếng tụng kinh của Thiền sư mỗi lúc một cao hơn, sang sảng như tiếng chuông vang dội cả một miền núi rừng hiểm trở.

Kim Ngang Tiêu lắng tai nghe, nhận thấy chỗ chàng đứng ít ra cũng cách xa nơi tụng kinh đến hơn mười dặm.

Tuy xa như vậy, tiếng tụng kinh của Bách Trọng thiền sư vẫn có mãnh lực ghê người, khiến bất cứ ai nghe thấy cũng phải kinh tâm động phách.

Song do, giữa những tiếng tụng kinh đó còn chen lẫn những tiếng rú ghê gớm, thanh âm vang lên rừng rợn tựa hồ như một con mãnh hổ đang mắc bẫy tìm đường thoát.

Kim Ngang Tiêu nghe thấy những tiếng rú thánh thoát đó, tim chàng bỗng như muốn nhảy ra khỏi lồng ngực, chàng hồi hộp vô cùng. Chàng biết tiếng rú đó chính là tiếng của Thôi Ngọc Hoàn đang giao đấu với Bách Trọng thiền sư.

Tại sao nàng phải rú lên những tiếng quái dị như vậy? Phải chăng nàng sắp bị thua?

Kim Ngang Tiêu còn đang phân vân tự hỏi như vậy thì đột nhiên chàng thấy tiếng rú của Thôi Ngọc Hoàn có vẻ như xa dần, mỗi lúc một nhỏ hơn. Chàng biết ngay là Thôi Ngọc Hoàn vừa bỏ chạy, vừa chạy vừa rú lên như vậy. Chẳng bao lâu tiếng rú của Thôi Ngọc Hoàn biến mất hẳn.

Sau khi tiếng rú của Thôi Ngọc Hoàn im bật, thì tiếng tụng kinh của Bách Trọng thiền sư cũng ngừng luôn. Trong sơn cốc, tứ bề lại tĩnh mịch như cũ. Trận đấu giữa Bách Trọng thiền sư và Thôi Ngọc Hoàn đã chấm dứt.

Kim Ngang Tiêu không biết kết quả trận đấu ra sao, nhưng nghe tiếng rú của Thôi Ngọc Hoàn chàng đoán cô gái đã bị thua và bỏ chạy. Không hiểu nàng có bị thương hay không? Chàng băn khoăn tự hỏi như vậy.

Tuy nhiên lúc này chàng còn có một vấn đề khác đáng quan tâm hơn. Chàng biết sau khi Thôi Ngọc Hoàn bỏ chạy, Bách Trọng thiền sư tất nhiên sẽ tìm đến chỗ chàng để bắt chàng đem về chùa Thiên Phật.

Trong tâm trí Kim Ngang Tiêu lúc đó, chỉ có một niềm mong mỏi là được cùng ở với Thôi Ngọc Hoàn một chỗ.

Tuy nhiên mỗi lúc tưởng đến Thôi Ngọc Hoàn, chàng lại nhớ lại những lời căn dặn của Thôi Ngọc Linh, thành thử chàng do dự, không biết phải làm thế nào? Dầu sao, chàng cũng không muốn để Bách Trọng thiền sư tìm thấy chàng để bắt chàng giam hãm tại Thiên Phật tự như cũ.

Vì vậy, Kim Ngang Tiêu vội vã lần theo đường núi, đi sâu mãi vào trong khu núi non hiểm trở của rừng núi Nga Mi. Chàng đã tính thầm: Ta đi liệu, dù gặp Thôi Ngọc Linh hay Thôi Ngọc Hoàn, chẳng qua do là số trời định đoạt. Ta cứ để mặc cho tạo hóa an bài.

Lạc trong miền núi

Kim Ngang Tiêu bước liêu đi như vậy, bất chấp phương hướng, thành thử bất tri bất giác, chàng lạc lõng trong miền núi suốt trong ba ngày ba đêm liền.

Trong ba ngày đêm đó, chàng một thân, một mình mò mẫm trong khu núi hết sức hiểm trở, có lẽ từ xưa đến nay chưa hề có ai đi đến bao giờ.

Trong thời gian ba ngày đó, thần trí Kim Ngang Tiêu đã hỗn loạn đến cực điểm.

Luôn luôn chàng mơ tưởng đến khuôn mặt mỹ lệ của Thôi Ngọc Hoàn. Mỗi lúc chàng nhắm mắt, khuôn mặt tươi như hoa của nàng lại hiện ra, hoặc chàng ngửa đầu lên nhìn trời xanh cao thẳm, khuôn mặt đó như bóng ma lại lờn vờn trước mắt chàng.

Kim Ngang Tiêu đã bị sắc đẹp của Thôi Ngọc Hoàn mê hoặc mất rồi. Chàng trở thành một người si tình, mắc bệnh tương tư, không lúc nào không tưởng nhớ đến người yêu.

Đến ngày thứ tư, thì sự mê si của Kim Ngang Tiêu lại nặng thêm một bậc nữa. Bất cứ chàng nhìn vào đâu, chàng cũng tưởng tượng thấy Thôi Ngọc Hoàn.

Lúc này, thì những lời căn dặn của Thôi Ngọc Linh chẳng còn hiệu lực gì nữa. Kim Ngang Tiêu chẳng những không tin lời nói của Thôi Ngọc Linh mà còn cho rằng những lời khuyên đó lỗ bịch, tức cười.

Chàng làm sao tin được Thôi Ngọc Hoàn có thể hại chàng? Chàng nhớ lại từng lời nói, từng cử chỉ của Ngọc Hoàn và lại càng tin tưởng: Ngọc Hoàn có

ình với chàng, yêu chàng, không khi nào hại chàng hay ghét chàng.

Thôi Ngọc Hoàn võ công cao cường ghê gớm như vậy, nếu nàng muốn giết chàng thì có khó gì?

Nàng chỉ việc giơ tay là chàng chết ngay, việc gì còn phải giả bộ yêu đương chàng mới có thể hại chàng.

Kim Ngang Tiêu suy tính như vậy nên chàng càng thấy lời nói của Thôi Ngọc Linh là vô lý. Chàng tìm được sự giải đáp thắc mắc đó, nên trong lòng hết sức mừng rỡ khoan khoái.

Sang đến ngày thứ tư, Kim Ngang Tiêu thấy nhớ Thôi Ngọc Hoàn quá đỗi, chàng liền nghĩ đến việc đi tìm nàng.

Kim Ngang Tiêu đoán nàng vẫn còn quanh quẩn ở gần Thiên Phật tự chàng định đi về phía đó để tìm nàng. Song do, đến lúc nhận định phương hướng chàng mới giật mình lo ngại.

Thì ra trong mấy ngày qua, đi lang thang vô định, chàng đã quên hẳn hướng đi. Chùa Thiên Phật phía nào, lúc này chàng không thể nào nhận định được nữa.

Và lại, miền núi này trùng điệp hiểm trở, chàng đã quên cả đường cũ, dù muốn trở lại thung lũng lúc đầu cũng khó tìm ra lối đi.

Kim Ngang Tiêu nhìn quanh một hồi, đành liều bước đi theo một hướng mà chàng phỏng đoán là đi về chùa Thiên Phật. Nhưng sau đó, chàng đi một nửa ngày trời, quang cảnh mỗi lúc càng thấy lạ hơn, chàng biết rằng mình đã lạc mất lối đi rồi.

Kim Ngang Tiêu lo ngại, nhưng không biết làm thế nào, đành tiếp tục đi nữa.

Lát sau, chàng đi tới một khúc núi cao ngất trời và trước mặt chàng là một khe núi rất quái dị. Đó là một khe núi rất hẹp, hai bên là hai sườn núi dựng đứng và thẳng tắp như hai bờ tường. Khe núi chạy dài mãi, không nhìn thấy sang bên kia được.

Kim Ngang Tiêu ngơ ngẩn hồi lâu. Sau chàng nghĩ thầm :

- “Biết đâu ở đầu khe núi ở bên kia, chẳng có đường lớn có người qua lại? Ta hãy thử đi vào khe núi này xem sao?”

Nghĩ đoạn chàng thực hành luôn ý định. Kim Ngang Tiêu rào bước đi thẳng vào khe núi, càng vào bên trong chàng càng thấy lạ lùng. Khe núi chỉ rộng độ hai trượng, nhưng hai bên sườn núi cao đến mấy chục trượng, ngẩng đầu lên chỉ thấy một khe hở dài với nền trời xanh thẳm, tựa hồ như chàng đang ở đáy giếng nhìn lên.

Đi liền trong một tiếng đồng hồ, Kim Ngang Tiêu vẫn chưa đi hết khe núi đó. Nhìn về phía trước, chỉ thấy lò mờ chút ánh sáng nhưng vẫn chưa thấy đầu bên kia.

Kim Ngang Tiêu e ngại, không biết có nên tiếp tục đi nữa hay quay trở về, vì lúc đó chàng đã thấy nản lòng rồi.

Giữa lúc chàng đang do dự, bỗng nhiên từ đầu khe núi phía trước mặt chàng có tiếng hổ gầm vang lại...

Trong một vùng núi hoang vu hiểm trở như thế này, có tiếng hổ gầm là chuyện thường, chẳng có gì đáng ngạc nhiên.

Song do, tiếng hổ gầm vừa dứt, thì một chuỗi cười ròn khanh khách tiếp theo liền, tiếng cười thập phần thanh thú, rõ ràng là tiếng cười của một thiếu nữ.

Vừa nghe thấy tiếng cười đó, Kim Ngang Tiêu đã đứng sững, tim chàng đập loạn trong lồng ngực. Vì chàng đã nhận rõ tiếng cười đó rất quen thuộc. Đó là tiếng cười của Thôi Ngọc Hoàn, người chàng đang tưởng nhớ say mê.

Kim Ngang Tiêu đã định lên tiếng gọi Thôi Ngọc Hoàn để nàng biết chàng đang ở trong khe núi này. Chàng hy vọng khe núi nhỏ hẹp, nên tuy ở xa, tiếng của chàng cũng có thể vọng đến tai Thôi Ngọc Hoàn ở đầu khe núi.

Gặp lại Hồ Ma Phạm Hồng

Kim Ngang Tiêu chưa kịp mở mồm thì từ phía đầu khe núi, chợt có tiếng một người đàn ông, kêu rú lên một cách mừng rỡ :

- Đây rồi! Đây rồi!

Giọng nói đó ồ ồ, vang lên trong khe núi, Kim Ngang Tiêu sùng sốt, nhận thấy chính là tiếng nói của Hồ Ma Phạm Hồng. Chàng nhận rõ tiếng hân, hơn nữa có tiếng hổ gầm vừa rồi nên chàng tin rằng chàng đã không lầm. Hồ Ma Phạm Hồng quả đã có mặt tại nơi đây.

Kim Ngang Tiêu nhớ lại cách đây ít lâu, chàng đã chứng kiến Câu Hồn bang chủ thân phục Hồ Ma Phạm Hồng, rồi Hồ Ma Phạm Hồng chịu gia nhập Câu Hồn bang, làm thuộc hạ cho Câu Hồn bang chủ.

Giờ đây, chàng thấy tên ma đầu Phạm Hồng ở cùng một chỗ với Thôi Ngọc Hoàn, làm sao chàng không khỏi kinh hoàng cho cô gái.

Thôi Ngọc Hoàn có liên hệ với chàng, nếu bọn Câu Hồn bang biết rõ chuyện đó tất nhiên chúng sẽ hại nàng. Thôi Ngọc Hoàn tuy có võ công cao cường, nhưng dấu sao nàng cũng là cô gái thơ ngây, làm sao thoát khỏi gian kế của một bọn người độc ác như bọn Câu Hồn bang? Nghĩ đến đó, Kim

Ngang Tiêu kinh hoàng, chàng cảm thấy có bốn phen cứu nàng, mạch bảo cho nàng khỏi chạm bẫy của tên Hồ Ma Phạm Hồng.

Kim Ngang Tiêu liền tung mình chạy thẳng về phía trước để tới đầu khe núi.

Chàng chạy được mấy trượng, đột nhiên lại thấy tiếng nói của Thôi Ngọc Hoàn từ phía trước vắng lại.

- Đúng rồi! Chắc hẳn là ở chỗ này. Người đứng canh ở phía ngoài, để ta vào trong xem sao?

Kim Ngang Tiêu nghe thấy lời nói đó, bất giác kinh hoàng thất sắc.

Lời nói đó chứng tỏ rõ rệt là Thôi Ngọc Hoàn và Hồ Ma Phạm Hồng không phải ở trong trạng thái thù nghịch. Có lẽ nàng đã quen hẳn từ lâu rồi.

Một ý nghĩ thoáng qua óc Kim Ngang Tiêu, làm chàng choáng váng. Phải chăng Thôi Ngọc Hoàn cũng là một cao thủ trong Câu Hồn bang?

Nhưng Kim Ngang Tiêu gạt bỏ ngay ý nghĩ đó. Chàng không thể nào tin được một người con gái đẹp để như Thôi Ngọc Hoàn lại có thể làm tay sai cho một bang hội tàn ác như vậy.

Chàng cho rằng Thôi Ngọc Hoàn đã quen Hồ Ma Phạm Hồng từ trước, dĩ nhiên nàng không hay biết việc Phạm Hồng mới đây đã gia nhập Câu Hồn bang. Nếu vậy, nàng có thể bị nguy hiểm vì Câu Hồn bang sẽ ra lệnh cho Phạm Hồng sát hại nàng.

Kim Ngang Tiêu nghĩ đến đó trong lòng nóng như lửa đốt. Chàng càng ra sức chạy mau hơn để kịp đến cứu người yêu. Chạy được hơn mười trượng nữa, chàng thấy đã đến đầu khe núi là một con đường nhỏ ngay trên sườn núi.

Tới đầu khe núi, Kim Ngang Tiêu ngừng lại và nhìn bên ngoài. Chàng thấy ngay Hồ Ma Phạm Hồng đang đứng ở giữa con đường đó. Dưới chân Phạm Hồng có một con hổ đen to lớn nằm phục.

Lúc Kim Ngang Tiêu chạy đến đầu khe núi ra ngoài thì Hồ Ma Phạm Hồng đang quay lưng lại phía chàng, bởi vậy hắn chưa trông thấy chàng.

Kim Ngang Tiêu dừng lại, thận trọng đứng nép sau một tảng đá lớn để quan sát tình hình.

Chàng thấy Hồ Ma Phạm Hồng đứng bên sườn núi và ngay bên cạnh hắn có một cửa động, trông bên trong đen ngòm như thể động đó sâu lắm.

Song có điều ngạc nhiên nhất là bên cửa động đó có một bàn tay không lồ bằng đá trắng, cao đến hai trượng.

Bàn tay đá này cũng giống như những bàn tay đá mà chàng đã nhìn thấy trên đỉnh núi ở bên Thiên Trúc cốc, lúc chàng gặp mặt cô gái Thôi Ngọc Linh.

Những bàn tay đá chàng thấy trên đỉnh núi trước đây đều có hình thức khác nhau, ngón cao ngón duỗi, không bàn tay nào giống bàn tay nào.

Còn bàn tay đá chàng thấy lúc này lại khác hẳn. Ngón tay chỏ của bàn tay này chỏ thẳng vào cửa động như chỉ đường.

Nhưng Kim Ngang Tiêu còn mối lo chuyện khác. Chàng nóng ruột vô cùng vì thấy ở bên trong cửa hang chỉ có một mình Hồ Ma Phạm Hồng với con hổ của hắn. Còn Thôi Ngọc Hoàn thì không thấy hình bóng nàng đâu hết.

Kim Ngang Tiêu ngấm nhìn một lát, rồi vì quá lo lắng cho số mệnh của Thôi Ngọc Hoàn, chàng không chịu được nữa, liền nhảy xổ ra, miệng quát hỏi :

- Nàng ở đâu?

Phạm Hồng không thể nào ngờ rằng ở một nơi núi non hoang vu hiểm trở này lại có người bất ngờ xuất hiện.

Bởi thế hắn vội quay lại, trên vẻ mặt hiện rõ kinh hoàng.

Kim Ngang Tiêu nhảy tới bên hắn và hỏi tiếp :

- Nàng ở chỗ nào?

Phạm Hồng đã nhìn rõ Kim Ngang Tiêu, mắt hắn bỗng sáng quắc lên và buông ra một tiếng cười quái gở :

- Ha! Té ra là nhà ngươi!

Kim Ngang Tiêu thấy Phạm Hồng nói như vậy, chàng thấy chột dạ thẳm :

- “Làm sao hắn nhận được ra chàng?”

Dẫu sao, lúc này vì quá quan tâm đến Thôi Ngọc Hoàn nên chàng thấy can đảm phi thường, chẳng coi Phạm Hồng vào đâu hết.

Chàng quát lớn :

- Phải ta thì sao? Còn nàng đâu?

Phạm Hồng lạnh lùng hỏi lại :

- Người hỏi ai ở đâu?

Hắn nói chưa dứt lời, cánh tay hắn đã vung lên, năm ngón tay như năm móc sắt xòe ra, hắn xử một chiêu Nga Hồ Tầm Dương, nhắm thẳng đầu vai Kim Ngang Tiêu vồ tới.

Chiêu đó vừa nhanh vừa hiểm ác, Kim Ngang Tiêu bất ngờ, không kịp đề phòng, nên chàng không sao tránh được. Sự thật ngay dù chàng có đề phòng trước và dù chàng có đứng cách xa độ một trượng, chàng không thể nào né tránh hay đỡ gạt một chiêu số quá thần tốc và kỳ diệu như thế.

Trong khoảng chớp mắt, nhanh như điện xẹt, chỉ nghe soạt một tiếng, năm ngón tay của Hồ Ma Phạm Hồng đã vồ đúng vào bả vai Kim Ngang Tiêu và siết chặt như gọng kềm vào vai chàng, khiến chàng đau đớn vô cùng tưởng đến gãy xương.

Nhưng Kim Ngang Tiêu cũng không thiết đến sự đau đớn đó, chàng nghiêng rặng chịu đựng và đáp :

- Ta hỏi Thôi Ngọc Hoàn cô nương.

Hồ Ma Phạm Hồng nghe nói đến Thôi Ngọc Hoàn, thân hình hắn bỗng rung chuyển như thể hắn lấy làm kinh ngạc hết sức.

Bộ mặt của Phạm Hồng thường ngày đã dữ tợn và xấu xa vô cùng, lúc này hắn nhăn nhó kinh ngạc, trông lại càng khó coi hơn.

Vừa rồi, hắn chợt nhìn thấy Kim Ngang Tiêu, đôi mắt hắn đã long lên sòng sọc, nét mặt hung dữ, sát khí đằng đằng như muốn ăn tươi nuốt sống chàng.

Vậy mà lúc này, vừa nghe thấy Kim Ngang Tiêu hỏi đến Thôi Ngọc Hoàn, bộ mặt của Phạm Hồng bỗng có vẻ ngạc nhiên, rồi ngay sau đó, biến đổi thành một vẻ rất tức cười, như thể hắn muốn lấy lại vẻ mặt hòa nhã tươi cười với chàng, nhưng hắn không thể nào thay đổi nét mặt lệ theo ý muốn, thành thử bộ mặt của hắn nửa cười nửa mỉa, trông quái gở vô cùng.

Kim Ngang Tiêu thấy vẻ mặt của Phạm Hồng biến đổi như vậy, chàng lấy làm lạ, không hiểu vì sao tên ma đầu hung dữ này lại muốn làm lành với chàng? Rồi thì chàng chỉ kịp thốt ra một lời?

- Nàng..

Hồ Ma Phạm Hồng gượng cười dịu giọng hỏi :

- Người... người quen biết Thôi Ngọc Hoàn cô nương?

Kim Ngang Tiêu đáp :

- Tự nhiên là ta quen. Nếu không làm sao ta phải mạo hiểm đến cứu nàng?

Phạm Hồng ngây người ra kinh ngạc, hắn thốt ra “A” đầy vẻ lạ lùng, rồi buông tay ra khỏi vai chàng.

Thái độ của hắn càng làm cho Kim Ngang Tiêu khó hiểu.

Chợt chàng lại thấy Hồ Ma Phạm Hồng nói :

- Thôi cô nương tiến vào trong động này rồi.

Trong động bí mật

Trong lúc vội vàng, Kim Ngang Tiêu không kịp hỏi Hồ Ma Phạm Hồng xem giữa hắn và Thôi Ngọc Hoàn có mối quan hệ như thế nào và tại sao hắn và nàng đến chỗ này. Chàng cũng không kịp tìm hiểu nguyên nhân tại sao Hồ Ma Phạm Hồng vừa nghe thấy chàng nói có quen biết Thôi Ngọc Hoàn, hắn đã vội vã buông chàng ra và không dám tấn công chàng nữa.

Vì quá lo cho Thôi Ngọc Hoàn, nên Kim Ngang Tiêu vừa thấy bảo Thôi Ngọc Hoàn đi vào trong động, liền đoán ngay rằng có lẽ Thôi Ngọc Hoàn bị Phạm Hồng cưỡng bách phải vào đó.

Chàng tin rằng Thôi Ngọc Hoàn đang bị nguy hiểm khó khăn, chàng không muốn hỏi han lời thôi mất thời giờ. Lúc này cứu Thôi Ngọc Hoàn là cấp bách nhất.

Bởi thế, Kim Ngang Tiêu chẳng nghĩ ngợi gì hơn, vội vã tung thân nhảy vọt vào trong động và chạy sâu vào bên trong.

Vừa chạy, chàng vừa lớn tiếng gọi :

- Thôi cô nương! Thôi cô nương!

Trong sơn động tối om như mực, gió tay ra trước mặt không nhìn thấy rõ năm ngón tay.

Tiếng gọi của Kim Ngang Tiêu rất lớn, động lại sâu rộng nên tiếng gọi của chàng vừa dứt, lập tức có tiếng gọi y hệt ầm ầm vang lại. Đó là tiếng vang từ tứ bề dồn dập đưa lại, ầm ầm một lúc lâu mới hết, khiến chàng có cảm tưởng như trong động có cả chục người lên tiếng nhái lời kêu gọi của chàng.

Kim Ngang Tiêu bất chấp, từ phía tối đen chẳng thấy rõ vật gì cứ cắm đầu chạy thẳng mãi vào bên trong.

Chàng chạy được bốn hay năm trượng thì thấy xung quanh hoàn toàn tối đen như hũ nút.

Chàng đã định dừng bước để lấy đá lửa và mồi ở trong túi ra, chằm thành một mồi lửa để soi.

Không ngờ, chàng chưa kịp dừng bước thì đột nhiên chàng cảm thấy từ phía trước mặt chàng có một luồng kinh lực đẩy tới.

Luồng kinh lực đó mãnh liệt ghê gớm, nhưng tuyệt nhiên không một tiếng động, mỗi lúc một tăng cường, đẩy vào người Kim Ngang Tiêu.

Kim Ngang Tiêu nhanh trí, biết là có sự chẳng lành, vội vã né tránh, hâu bước sang một bên. Song do luồng kinh lực đó như tỏa rộng ra, khiến chàng né tránh cũng không được, rút cuộc bị luồng kinh lực đó cuốn lấy như gió lốc, thân hình chàng bị đẩy lùi lại tới ba bốn thước, không sao cưỡng lại được.

Sức đẩy đó mạnh đến nỗi làm lưng chàng đập vào vách đá một cái như trời giáng, suýt nữa làm Kim Ngang Tiêu ngất xỉu.

Nhưng giữa lúc ấy, tai chàng nghe thấy một tiếng quát, tiếng nói lạnh lạnh của một cô gái :

- Kè nào định làm trò gì đó?

Kim Ngang Tiêu đang lao đảo muốn té xỉu, chợt nghe thấy tiếng quát đó, chàng mừng rỡ, tỉnh hẳn lại. Vì chàng đã nhận ra đó chính là tiếng của Thôi Ngọc Hoàn.

Chàng cố nhịn đau ở lưng, đứng thẳng người lên và vội vã đáp :

- Thôi cô nương, tôi đây!

Thôi Ngọc Hoàn lớn tiếng thét :

- Người là ai?

Kim Ngang Tiêu nói :

- Tôi là Kim Ngang Tiêu, mấy hôm trước được cô nương cứu thoát ra khỏi Thiên Phật tự, cô nương quên rồi sao?

Giọng nói của Thôi Ngọc Hoàn đột nhiên dịu dàng, khác hẳn với giọng quát tháo dữ dằn vừa rồi.

- A, té ra là Kim công tử đó ư? Làm sao công tử biết đến chỗ này? Thật kỳ lạ quá!

Kim Ngang Tiêu hỏi :

- Thôi cô nương, cô nương vào trong sơn động tối om như thế này để làm gì vậy?

Lúc này được nói chuyện với Thôi Ngọc Hoàn, Kim Ngang Tiêu thấy trong lòng khoan khoái vô cùng, mặc dầu chàng chưa thấy nàng đâu hết.

Nghe theo giọng nói của nàng, chàng đoán nàng còn đứng cách xa chàng đến hai trượng.

Kim Ngang Tiêu một mặt hỏi chuyện, một mặt thò tay vào túi áo lấy hai cục đá lửa ra cầm tay. Chàng tìm được cả một sợi bụi nhùi nhỏ, định đánh lửa đốt lên soi sáng.

Chàng vừa cầm hai cục đá lửa chạm vào nhau nghe lóc cóc, thì Thôi Ngọc Hoàn vội vã lớn tiếng :

- Công tử làm gì thế? Chớ có đốt lửa đấy!

Nhưng Thôi Ngọc Hoàn nói chưa được nửa câu thì tay Kim Ngang Tiêu đã đánh hai cục đá lửa đó vào nhau rồi.

Người trong võ lâm thường phải dùng đến đá lửa luôn nên rất quen thuộc phương pháp đánh đá vào nhau cho nảy lửa. Hơn nữa các loại đá lửa sử dụng trong võ lâm, không phải là loại đá thường, mà là một thứ đá đặc biệt, chế tạo bằng nhiều chất dẫn hòa, theo một phương pháp bí mật.

Kim Ngang Tiêu vừa cầm hai cục đá lửa đánh vào nhau, lập tức một tia lửa lóe ra.

Chính giữa lúc ấy, tai chàng nghe thấy tiếng Thôi Ngọc Hoàn bảo chớ đánh lửa lên.

Nhưng lời nói của nàng không kịp, vì tia lửa đã bật lên rồi.

Tia lửa bật lên châm ngay vào mồi. Đồng thời Kim Ngang Tiêu đưa mắt nhìn về phía có tiếng Thôi Ngọc Hoàn vừa phát ra.

Song do, đang lúc tối, tia lửa vừa bật sáng quắc, Kim Ngang Tiêu chợt thấy hoa mắt, rồi không nhìn rõ vật gì nữa.

Thật lạ lùng, Kim Ngang Tiêu tưởng mình vì hoa mắt vì ánh sáng, nhưng không phải. Bởi vì sau khi hoa mắt, chàng thấy hình như có một bức màn đen chợt chụp vào mắt chàng.

Lúc tia lửa vừa lóe lên, chàng thấy ánh sáng thực rực rỡ, khác hẳn ngọn lửa thường của đá lửa hay mồi lửa. Ánh sáng đó như thể mặt trời chói lọi hiện ra trước mắt chàng. Tia sáng mãnh liệt đến nỗi hai mắt Kim Ngang Tiêu cảm thấy như buốt, chịu không nổi. Chàng phải nhắm mắt lại.

Mọi việc xảy ra trong khoảng chớp mắt.

Đến lúc Kim Ngang Tiêu mở mắt ra thì chàng thấy như có một tấm màn che trước, nhìn qua thấy lơ mờ đỏ hồng.

Nhưng chỉ trong khoảnh khắc sau, mắt chàng thấy tối om, tối đen kịt.

Những sự việc đó xảy ra quá mau lẹ, Kim Ngang Tiêu chưa kịp hiểu việc gì xảy ra đến cho chàng.

Chàng ngậy người ra một lúc. Đột nhiên đầu ngón tay của chàng nóng bỏng, đau đớn vô cùng. Thì ra mồi lửa trên tay chàng vẫn cháy và lúc này cháy đến ngón tay chàng.

Kim Ngang Tiêu vội vứt mồi lửa xuống đất.

Nhưng vừa dứt mồi lửa đi, một ý nghĩ chợt thoáng qua óc chàng, khiến chàng choáng váng như thể có một sức nặng ngàn cân vừa giáng vào đầu chàng. Đồng thời chàng toát mồ hôi, đứng chết lặng.

Nguyên vừa rồi, sau khi đánh đá lửa lên, chàng bị hoa mắt rồi thấy tối đen như mực, tất cả những việc đó không làm chàng chú ý đến lắm, bởi vì chàng đã đi vào trong động tối om từ nãy giờ và nếu mắt chàng thấy tối đen, thì đó cũng chẳng có gì kinh lạ lắm.

Nhưng sau khi bị mồi lửa cháy đến tay đau rát, chàng phải vứt mồi lửa đi, chàng mới đột nhiên nghĩ đến một việc: nếu có lửa cháy, tại sao mắt chàng thấy tối đen không trông rõ vật gì?

Hơn nữa lúc này mồi lửa dù bị vắt xuống đất, lửa cũng chưa thể tắt, tại sao chàng không thấy gì hết?

Kim Ngang Tiêu bị mù

Kim Ngang Tiêu càng nghĩ càng kinh hoàng, cổ mở to đôi mắt để nhìn.

Nhưng chàng vẫn không trông thấy gì hết, mắt chàng chỉ thấy một màu đen kịt như mực tàu.

Chàng không muốn tin đó là sự thật, nhưng không tin cũng không được: trước mắt chàng tối đen và không nhìn rõ vật gì hết.

Có lẽ ánh sáng lóe lên quá rực rỡ vừa rồi đã làm mắt chàng hóa mù.

Nghĩ đến đó, Kim Ngang Tiêu thấy lạnh toát xương sống, kinh hoàng đến cực độ, chỉ còn biết đứng chết sững như trời trồng.

Giữa lúc ấy, chàng cảm thấy có một bàn tay mềm dịu nắm lấy vai chàng, đồng thời tiếng nói của Thôi Ngọc Hoàn vang lên bên tai chàng :

- Công tử làm sao thế?

Kim Ngang Tiêu đau đớn làm sao. Chàng nghẹn ngào nói :

- Tôi... tôi không nhìn thấy gì nữa rồi.

Hai dòng lệ từ từ chảy dài xuống đôi má chàng.

Chàng đã thành một kẻ mù lòa. Còn gì đau đớn cho bằng một người thanh niên như chàng bỗng phải chịu cảnh tật nguyền ghê gớm, suốt đời giam hãm trong bóng tối.

Kim Ngang Tiêu không phải là kẻ hèn nhát. Chỉ đứng cảm chàng có thừa, dù gặp hoàn cảnh ngang trái đến đâu, chàng cũng cố gắng chịu đựng. Lúc này chàng không muốn khóc, nhưng giọt lệ vẫn ứa tràn nơi khóe mắt, rồi là tả rót xuống như mưa.

Thôi Ngọc Hoàn lại nói :

- Công tử hãy theo sau tôi, đi ra ngoài xem sao. Không biết chừng vì trong động này tối quá, công tử không nhìn thấy gì.

Nghe nói thế, Kim Ngang Tiêu lại thấy một niềm hy vọng vụt nổi lên trong lòng chàng. Chàng bước theo tiếng chân bước của Thôi Ngọc Hoàn, theo nàng ra ngoài động.

Chàng vẫn không thấy gì, như nhắm tính đi được trên mười trượng thì Thôi Ngọc Hoàn bỗng dừng bước lại.

Kim Ngang Tiêu chợt hiểu... cõi lòng tan nát vì tuyệt vọng, chàng run giọng khẽ hỏi :

- Thôi cô nương, chúng ta đã... đã ra đến ngoài động rồi... phải không?

Thôi Ngọc Hoàn thờ dài một tiếng rồi hỏi :

- Kim công tử vẫn không nhìn thấy gì phải không?

Kim Ngang Tiêu chịu đựng đến đó là cùng, không thể gắng gượng hơn được nữa. Chàng đã cố trấn tĩnh, tự an ủi chứ có bị thương quá, vì may ra mắt chàng chỉ bị mờ đi chút ít, ra đến ngoài có ánh sáng ban ngày chàng cũng có thể tạm nhìn được mọi vật.

Những lúc này, hy vọng cuối cùng của chàng cũng tiêu tan nốt.

Nghe thấy Thôi Ngọc Hoàn hỏi chàng như vậy, chàng biết mình đã ra đến bên ngoài động, tức là tới một nơi ánh sáng mặt trời thực sáng sủa rực rỡ rồi, chàng cố giương mắt ra nhìn.

Nhưng hỡi ôi! Mắt chàng hoàn toàn đen tối, đen kịt như lúc ở trong động. Chàng đã mù hẵn rồi!

Sự tuyệt vọng ghê gớm quá, khiến tai chàng ù đi, đầu chàng như bị búa bổ, đồng thời chàng “hự” lên một tiếng, hộc ra một cục máu tươi uất hận, thân hình chàng lao đảo, ngã nhào xuống.

Nhưng chàng chưa kịp té xuống đất thì có bàn tay người đỡ chàng lại.

Kim Ngang Tiêu đau khổ nghẹn ngào hỏi :

- Phải Thôi cô nương đó không?

Tiếng Thôi Ngọc Hoàn đáp :

- Phải, chính tôi đây!

Kim Ngang Tiêu cố nén uất hận đang đè nặng trên lồng ngực chàng và nói :

- Tôi... tôi chẳng nhìn thấy gì hết.

Thôi Ngọc Hoàn nói :

- Tôi đã đoán trước tình trạng này nên đã bảo công tử ngay lúc đó.

Kim Ngang Tiêu chợt nhớ lại lúc chàng đánh lừa, Thôi Ngọc Hoàn đã lên tiếng bảo chàng đừng đánh, nhưng lúc đó chàng quá vội vàng, thành ra không nghe kịp lời nàng nói và đánh lừa lên nên mới ra nông nỗi này.

Kim Ngang Tiêu gượng cười đau khổ :

- Thôi cô nương, cô nương được bình an vô sự, như vậy là tôi yên lòng rồi.

Thôi Ngọc Hoàn dịu dàng ngồi xuống một tảng đá. Mặt nàng lúc đó kề sát mặt chàng, một luồng hương thơm như ngọc lan xông đến mũi Kim Ngang Tiêu, khiến chàng tuy đang tuyệt vọng buồn khổ, cũng thấy ngây ngất hoang mang.

Giọng nói của Thôi Ngọc Hoàn lại nổi lên dịu dàng hết sức :

- Kim công tử, chàng hãy bình tâm, thiếp với chàng mới quen biết nhau, nhưng cảm tình như thân hữu kỳ cực. Hai mắt chàng tuy mù, nhưng từ nay thiếp quyết không rời chàng nửa bước. Thiếp nguyện suốt đời trông nom săn sóc cho chàng.

Kim Ngang Tiêu thật không ngờ. Chàng chết lặng đi vì sung sướng và cảm kích, không sao nói được nên lời.

Mãi lát sau, chàng mới trấn tĩnh được hồi hộp, rung giọng nói :

- Thôi cô nương, nàng hà tất phải khổ lụy vì tôi như thế làm gì? Nàng cứ bỏ mặc tôi, một mình tôi tự lo lấy cũng xong.

Thôi Ngọc Hoàn bỗng cúi đầu, áp má nàng vào sát mặt chàng, khiến Kim Ngang Tiêu thấy bắn loạn tâm thần, cơ hồ quên cả nỗi khổ bị mù lòa.

Giọng nàng lại thổ thê bên tai chàng :

- Thiếp được ở bên chàng là sự vui sướng nhất trong đời thiếp.

Kim Ngang Tiêu cảm động đến ứa nước mắt, tay chàng lần tìm tay nàng rồi nắm chặt lấy :

- Thôi cô nương, nàng... nàng đối với tôi quá tốt. Tôi... tôi...

Thôi Ngọc Hoàn bỗng cất tiếng cười lạnh lạnh rồi đổi giọng nói chuyện khác :

- Thôi chàng đừng nói tới chuyện đó nữa. Thiếp muốn hỏi chàng, chàng đến đây làm gì thế này?

Lúc đó Kim Ngang Tiêu tự nhủ thầm :

- “Thôi Ngọc Hoàn đối với ta thật quá tốt, nàng tình nguyện trông nom săn sóc cho kẻ mù lòa như ta như vậy, chắc hẳn là nàng đã có một mối tình cực thâm hậu đối với ta”.

Nàng cam tâm hy sinh hạnh phúc của đời nàng để theo một kẻ mù lòa, tấm lòng nàng thật cao cả vĩ đại biết bao. Như vậy mình nữ lòng nào giấu diếm nàng điều gì.

Vì nghĩ thế, Kim Ngang Tiêu liền đem tình thật ra nói cho nàng nghe, từ lúc Thôi Ngọc Linh cứu chàng đem tới một khu thâm cốc, rồi chàng lạc trong vùng núi suốt mấy ngày, mấy đêm như thế, nhất nhất đều thuật lại tường tận, không giấu nàng điều nào.

Trong lúc chàng nói, Thôi Ngọc Hoàn vẫn ngồi sát bên chàng, thỉnh thoảng lại lên tiếng đáp lại, coi bộ thập phần thân thiết.

Dĩ nhiên, Kim Ngang Tiêu đã mù cả hai mắt, chàng không thể nào nhìn thấy bộ mặt đẹp của Thôi Ngọc Hoàn lúc này biến đổi ghê gớm.

Về đẹp vẫn còn, nhưng tà khí và vẻ hung ác sát khí mỗi lúc một hiện rõ.

Đến lúc Kim Ngang Tiêu thuật lại xong câu chuyện, thì vẻ mặt của Thôi Ngọc Hoàn đã biến đổi đến độ cùng cực, bao nhiêu yêu khí đều lộ liễu, khiến ai trông thấy cũng phải ghê.

Ngay cả đến con người hung tàn bạo ngược như Hồ Ma Phạm Hồng, cũng không dám nhìn mặt nàng lúc đó.

Hồ Ma Phạm Hồng từ lúc đầu vẫn y theo lời Thôi Ngọc Hoàn, đứng ở ngoài cửa động. Lúc Thôi Ngọc Hoàn diu Kim Ngang Tiêu từ động bước ra, hẳn vẫn còn đó, nhưng vì hắn không lên tiếng, nên Kim Ngang Tiêu không biết.

Sau khi Kim Ngang Tiêu thuật chuyện xong. Thôi Ngọc Hoàn liền giơ tay ra hiệu với Phạm Hồng, đoạn dùng ngón tay chỉ về phía xa.

Phạm Hồng hiểu ý, liền nhẹ nhàng dắt con hổ đen rời khỏi nơi đó đi mất. Kim Ngang Tiêu bị mù, làm sao có thể biết những việc đó?

Chàng cũng không thể nào hiểu được rằng Thôi Ngọc Hoàn đã ra lệnh cho Phạm Hồng phải đi ngay vào vùng núi quanh đó để truy tìm cho bằng được Thôi Ngọc Linh đem về đây cho nàng.

Sự bí mật trong Vĩnh Dạ động

Hồ Ma Phạm Hồng vừa đi khỏi, Thôi Ngọc Hoàn lại dùng giọng cực kỳ dịu dàng êm ái hỏi Kim Ngang Tiêu.

- Kim lang, chàng có tin những lời Ngọc Linh nói với chàng không?

Kim Ngang Tiêu không do dự đáp ngay :

- Nếu tôi tin lời đó, làm sao tôi còn thuật lại cho nàng nghe?

Thôi Ngọc Hoàn thở dài tỏ vẻ buồn bã lắm :

- Ngọc Linh là em ruột thiếp, nhưng nó là đứa con gái vô cùng xấu nét. Nó có tật ghen ghét đồ kỵ, thấy thiếp quen được một vị thiếu niên anh hùng như chàng, trong lòng nó tức tối lắm dò... Kim lang, nếu nói về tướng, nhân phẩm, Ngọc Linh nó còn hơn thiếp nhiều. Nếu... nếu chàng thấy chán thiếp, thiếp sẽ bảo nó ở bên chàng, săn sóc cho chàng. Như vậy có được không... chàng?

Kim Ngang Tiêu nghe nói như vậy, bất giác cuống cuống lo sợ. Hai tay chàng vội nắm chặt lấy vạt áo Thôi Ngọc Hoàn như sợ nàng giận dỗi bỏ đi mất.

Chàng vội vàng nói :

- Ngọc Hoàn, nàng nói gì... lạ vậy? Tôi... tôi đâu có.

Kim Ngang Tiêu chưa nói dứt lời, thì Thôi Ngọc Hoàn cất giọng cực kỳ u oán :

- Kim lang, một người như thiếp đâu có xứng đáng với chàng? Chỉ có Ngọc Linh họa may mới xứng đáng. Vì chàng, thiếp đành hy sinh...

Kim Ngang Tiêu cảm kích đến nỗi ứa lệ ròng ròng. Chàng run giọng tha thiết nói :

- Ngọc Hoàn nằng hời, tôi chỉ là một kẻ mù lòa tàn tật, vậy mà tôi được nàng đoái hoài đến như thế này, tôi thật cảm kích không biết thế nào mà nói. Nàng chớ có nói đến Ngọc Linh nữa, nếu nàng còn nói đến cô ta nữa, tôi thà chết phứt đi cho rồi!

Thôi Ngọc Hoàn khẽ nở nụ cười kín đáo, trong lòng nàng thích thú đến cùng cực. Nhưng nàng vẫn lặng im.

Kim Ngang Tiêu ngừng một lát, rồi lại hỏi :

- Ngọc Hoàn nàng đến đây cùng với Hồ Ma Phạm Hồng làm gì vậy? Phạm Hồng vừa gia nhập Câu Hồn bang, nàng có biết không?

Thôi Ngọc Hoàn làm bộ hết sức ngạc nhiên, kêu thất thanh lên :

- Chẳng bảo sao? Hắn đã gia nhập Câu Hồn bang? Nào thiếp có biết đâu?

Kim Ngang Tiêu liền thuật lại hồi trước đây, chàng tình cờ nấp sau tảng đá, được chứng kiến Câu Hồn bang chủ thu phục Hồ Ma Phạm Hồng, rồi sau Phạm Hồng chịu khuất phục gia nhập Câu Hồn bang.

Thôi Ngọc Hoàn nghe xong, liền cười nói :

- Té ra Phạm Hồng là một kẻ xấu xa như vậy đó. Nhưng thôi, bây giờ hắn đã cao chạy xa bay rồi, chúng ta chẳng cần truy cứu đến việc đó làm gì nữa.

Kim Ngang Tiêu lúc này đã mê say Thôi Ngọc Hoàn đến cực điểm. Ngồi bên cô gái, chàng thấy rối loạn tâm thần, chàng còn biết suy nghĩ nữa? Thôi Ngọc Hoàn nói sao chàng nghe vậy và cho là đúng, không cãi lại nữa lời.

Thôi Ngọc Hoàn bảo Hồ Ma Phạm Hồng chạy đi rồi, không cần truy cứu nữa, Kim Ngang Tiêu liền tin ngay và cũng không hỏi han gì thêm, mặc dầu trước đó chàng có biết bao vấn đề muốn hỏi về Phạm Hồng.

Kim Ngang Tiêu và Thôi Ngọc Hoàn ngồi im một lúc lâu, hai người không ai nói với ai câu nào, hình như mỗi người còn mãi theo đuổi một ý nghĩ riêng.

Lát sau, Thôi Ngọc Hoàn chợt lên tiếng :

- Kim lang, chàng có biết thiếp vào trong động này làm gì không?

Kim Ngang Tiêu khẽ lắc đầu :

- Tôi không biết.

Thôi Ngọc Hoàn nói :

- Thiếp được biết rằng trong động này có hình chín bàn tay bằng đá rất lớn, giống như bàn tay đá ở cửa động. Tuy nhiên, những bàn tay trong động đều có tư thế và hình dạng ngón tay khác nhau, không tay nào giống tay nào.

Kim Ngang Tiêu hỏi :

- Nhưng bàn tay đó có nghĩa là gì? Phải chăng biểu lộ điều gì?

Thôi Ngọc Hoàn đáp :

- Có lẽ đó là một môn võ công cực kỳ cao siêu.

Kim Ngang Tiêu giật mình chợt nhớ rằng trước đây chàng đã cùng Thôi Ngọc Linh nhìn thấy ở trên đỉnh núi cạnh Thiên Trúc cốc, có một số những bàn tay bằng đá khổng lồ, tựa như những bàn tay mà Thôi Ngọc Hoàn vừa nói tới.

Nghe Thôi Ngọc Hoàn nói những bàn tay đó có thể là một môn võ công quái dị, Kim Ngang Tiêu vội hỏi :

- Đó là một môn võ công gì vậy?

Thôi Ngọc Hoàn đáp :

- Thiếp không biết. Cần phải xem hình dạng những bàn tay đá trong động, mới có thể biết được.

Kim Ngang Tiêu ngạc nhiên hỏi :

- Nếu vậy tại sao nàng không vào động xem cho rõ?

Thôi Ngọc Hoàn thở dài đáp :

- Kim lang, chàng nên nhớ động núi này có một tên gọi là “Vĩnh Dạ động”, nghĩa là trong động này vĩnh viễn đen tối như mực, không có chút ánh sáng

nào. Động lại còn một sự lạ lùng là nếu có chút ánh sáng lửa nào phát ra ở trong lập tức một luồng ánh sáng cực kỳ chói lọi sẽ lóe lên làm mù mắt người ta. Cho đến nay, không ai biết vì lẽ gì lại sinh ra ánh sáng chói lọi như vậy để đèn nổi người ta phải mù mắt. Bất cứ ai vào đó bật lửa lên cũng bị mù mắt, làm sao có thể nhìn thấy gì nữa?

Kim Ngang Tiêu nghe nói như vậy, bất giác kinh hoàng, vội hỏi :

- Ngọc Hoàn, vừa rồi nàng cũng ở trong động. Mắt nàng có... có...

Đôi mắt tuyệt đẹp của Thôi Ngọc Hoàn, có mãnh lực thu hồn nhiếp phách người ta, lúc này đảo chuyển, liếc ngang liếc dọc, nàng đáp :

- Thiếp cũng ở trong động, nhưng lúc đó thiếp đã nhắm mắt lại nên không việc gì.

Kim Ngang Tiêu thở dài một cái thật mạnh, như trút được một gánh nặng.

Câu hỏi của Kim Ngang Tiêu thật chí tình, câu hỏi đó chứng tỏ chàng không quan tâm đến bản thân mình mà chỉ lo cho Thôi Ngọc Hoàn.

Thôi Ngọc Hoàn lại nói :

- Kim lang, người ta ai cũng thích nơi sáng sủa và ghê sợ những nơi tối tăm mù mịt. Vẫn biết ở trong động không được bật lửa soi sáng nhưng bất cứ ai vào trong đó mò mẫm trong bóng tối cũng tự nhiên cảm thấy một nỗi lo sợ kinh hoàng vô căn cứ, rồi rút cục cũng muốn bật lửa ra để nhìn. Vì thế, việc động này có tàng chứa một môn tuyệt đỉnh võ công cao siêu không thể tưởng tượng là việc mà nhiều người trong võ lâm đều hay biết. Tuy nhiên cho đến nay không có người nào dám vào động, vì họ biết rằng nếu bật lửa lên lập tức mù mắt, còn nếu không bật lửa, động tối om làm sao nhìn thấy vật gì?

Kim Ngang Tiêu vừa nghe Thôi Ngọc Hoàn nói xong, chàng liền đứng phắt ngay lên.

Sau khi bị mù hai mắt, Kim Ngang Tiêu trong lòng đau đớn quá độ, vừa rồi chàng lại uất ức thổ ra máu, nên trong người đã bị nội thương khá nặng. Vậy mà chỉ nghe mấy lời ngon ngọt dịu bùi của Thôi Ngọc Hoàn, chàng đã nhảy phắt ngay lên, quên cả mình đang bị trọng thương.

Kim Ngang Tiêu trừng độc kể

Kim Ngang Tiêu vừa nhảy vọt đứng lên, ngực chàng bỗng thấy đau nhói, đầu óc choáng váng như trời đất quay cuồng, khiến chàng lao đảo, muốn té nhào.

Thôi Ngọc Hoàn vội nắm lấy người chàng giữ lại, trên môi nàng nở một nụ cười khoái trá.

Tuy vậy nàng làm vẻ ngạc nhiên hỏi :

- Chàng làm gì thế?

Kim Ngang Tiêu gượng cười đau khổ nói :

- Ngọc Hoàn, người ta không dám vào động là vì trong động tối như đêm lại không được bật lửa lên soi sáng. Còn tôi... đâu có sợ gì mà không vào đó được. Tôi đã bị mù... Tôi là một kẻ mù, mắt tối như đêm rồi mà.

Thôi Ngọc Hoàn mỉm một nụ cười kín đáo. Sợ dĩ nàng đem chuyện vừa rồi ra nói với Kim Ngang Tiêu, chính là mong Kim Ngang Tiêu nói ra câu chuyện vừa nói.

Tuy nhiên, sau khi Kim Ngang Tiêu nói như vậy, nàng vẫn im lặng không nói gì hết.

Kim Ngang Tiêu chờ mãi không thấy nàng nói ra sao, vội hỏi :

- Ngọc Hoàn, tôi nói như vậy không phải hay sao?

Thôi Ngọc Hoàn liền đáp :

- Chàng nên nhớ, một khi chàng vào trong động rồi thì phải cố tìm thấy chỗ những bàn tay đá. Tìm được rồi cũng chưa xong, các bàn tay đó tư thế hình dạng mỗi tay một khác, chàng phải biết lần tay tìm xem hình dạng đó như thế nào rồi nhớ cho kỹ, không được quên điểm nào mới được.

Kim Ngang Tiêu vội vàng nói :

- Được, rồi sẽ nhớ kỹ nàng đừng lo.

Thôi Ngọc Hoàn liền cười rất êm dịu, giọng nàng ngọt như đường.

- Kim lang, chàng hãy chờ đến lúc chàng bình phục hẳn hãy đi vào trong động. Thiếp... thiếp không thể theo chàng vào đó được đâu. Thiếp sợ tối lắm.

Một tiếng cười êm ái của Thôi Ngọc Hoàn có uy lực vô biên đối với anh chàng Kim Ngang Tiêu, lúc đó đã hoàn toàn bị ma tình ám ảnh. Chẳng cứ nàng sai chàng vào động, ngay dù nàng bảo chàng đâm lưỡi gươm vào cổ tự sát, chưa biết chừng Kim Ngang Tiêu cũng nhắm mắt nghe theo.

Thôi Ngọc Hoàn là người con gái có tài, có sắc quyến rũ không thể tưởng tượng, gia dĩ Kim Ngang Tiêu là chàng thanh niên cương trực, là người chí tình chí nghĩa, sẵn sàng hy sinh cho người yêu.

Bởi vậy lúc này Kim Ngang Tiêu hoàn toàn bị nàng chi phối. Những lời căn dặn của Thôi Ngọc Linh trước đây dĩ nhiên chàng đã quên hết cả rồi.

Kim Ngang Tiêu nghe Thôi Ngọc Hoàn nói như vậy, chàng liền gật đầu tỏ vẻ đồng ý và tìm chỗ nghỉ để lấy sức khi tiến vào động.

Nhưng giữa lúc ấy, chàng bỗng cảm thấy mấy huyết đạo ở trước ngực và sau lưng chàng, đột nhiên có bàn tay phất nhẹ qua mấy lượt, đồng thời một luồng kinh lực cực kỳ âm nhu bỗng từ các huyết đạo đó xâm nhập cơ thể chàng, khiến trong người chàng cảm thấy thư thái dễ chịu, không như lúc bị thương vừa rồi.

Kim Ngang Tiêu hiểu ngay rằng đó là Thôi Ngọc Hoàn đã dùng bản thân công lực của nàng trị thương cho chàng. Bàn tay của Thôi Ngọc Hoàn liên tiếp phất lên mấy huyết đạo, sau cùng nàng điểm vào huyết Hồn Thủy của chàng.

Đồng thời giọng nói cực kỳ dịu dàng ngon ngọt của nàng trầm trầm vang ở bên tai Kim Ngang Tiêu :

- Hãy ngủ đi! Hãy ngủ đi!

Kim Ngang Tiêu bỗng cảm thấy buồn ngủ lạ lùng. Chàng cố gượng mà không được, mí mắt chàng như bị một mãnh lực kéo xuống, khiến đôi mắt mù của chàng phải nhắm lại. Chàng ngồi phệt xuống đất tựa lưng vào khối đá.

Chỉ một lát sau, chàng đã đắm mình vào cõi mộng, ngủ mê mết không còn biết trời đất gì nữa.

Sau khi Kim Ngang Tiêu ngủ say rồi. Thôi Ngọc Hoàn đứng phắt người lên.

Vừa đứng lúc đó, từ phía xa đột nhiên vẳng lại những tiếng hổ gầm, chen lẫn với những tiếng rú, tiếng thét ghê rợn. Đó là tiếng rú của Hồ Ma Phạm Hồng.

Thôi Ngọc Hoàn vội quay đầu lại nhìn Kim Ngang Tiêu đang tựa lưng vào khối đá ngủ mê mết.

Mặt nàng chợt biến sắc, nàng tung mình phi thân nhảy vọt đi nhanh như cắt, thẳng hướng về phía có những tiếng gầm rú đó.

Hai chị em họ Thôi gặp nhau

Thôi Ngọc Hoàn chạy vòng qua một quả núi lớn, sang tới đầu núi bên kia thì trông thấy ngay một con hổ đen cực lớn, đang nằm gục ở bên một tảng đá. Đầu con hổ vỡ nát, máu chảy chan hòa, rõ ràng là con hổ đã chết rồi.

Đồng thời, tiếng gầm thét cuồng loạn của Hồ Ma Phạm Hồng liên tiếp phát ra ở gần đó.

Thôi Ngọc Hoàn chạy luôn về phía đó. Qua mô đá lớn, nàng tới miền núi thoải thoải dốc và ở chân núi nàng thấy Hồ Ma Phạm Hồng đang giao chiến kịch liệt với một cô gái.

Cô gái đó chẳng phải ai xa lạ, chính là Thôi Ngọc Linh, em gái nàng.

Trận đấu đến hồi ác liệt nhất. Mỗi chiêu, mỗi số của Hồ Ma Phạm Hồng xử xuất, đều cực kỳ dữ dội và ác hại, song do thân pháp của Thôi Ngọc Linh quái dị vô cùng, là lướt nhẹ nhàng như bướm lượn, có lúc mau lẹ biến hóa như hành văn lưu thủy.

Chỉ nhìn qua một lát, Thôi Ngọc Hoàn cũng biết ngay rằng Hồ Ma Phạm Hồng võ tuy giỏi, nhưng vẫn không thể áp đảo nổi Thôi Ngọc Linh. Chẳng những thế, hần còn bị hạ phong và lùi bước luôn. Phạm Hồng tức giận luôn luôn gầm rú như điên cuồng, nhưng không làm gì hơn được.

Thôi Ngọc Hoàn đứng nhìn một lát, rồi bỗng nhiên nàng tung mình nhảy vọt xuống.

Chỗ nàng đứng cách chỗ hai người giao đấu chẳng phải là gần. Vậy mà chỉ thoáng một cái, thân hình nàng đã như một luồng khói, lao thẳng vào giữa hai người giao đấu, nhẹ nhàng như bông và cũng lạnh lẽu tuyệt luân.

Tay trái của Thôi Ngọc Hoàn khẽ giơ lên, lập tức một luồng sức mạnh vô thanh đó vô tức đẩy Hồ Ma Phạm Hồng bắn ngược trở lại ba bốn bước về phía sau.

Còn tay mặt của nàng tung lên nhắm thẳng đầu Thôi Ngọc Linh đánh xuống.

Giữa lúc bất ngờ, Thôi Ngọc Linh bỗng thấy một luồng kinh lực mạnh như di sơn đảo hải ập xuống đầu mình, nàng kinh hoàng vô cùng vì thân pháp của Thôi Ngọc Hoàn quá thần tốc, Thôi Ngọc Linh chưa kịp nhận thấy có người nhảy đến can thiệp.

Đến lúc Thôi Ngọc Linh ngẩng đầu lên nhìn, nàng trông rõ người nhảy tới chính là Thôi Ngọc Hoàn, nàng lại càng kinh hoàng hơn nữa, hồn vía tựa hồ bay lên mây.

Thôi Ngọc Linh chỉ còn biết đứng ngây đờ người ra và kêu lên một tiếng.

- Thư thư!

Nhưng lúc ấy chương thế của Thôi Ngọc Hoàn vẫn đánh xuống đầu Thôi Ngọc Linh nhanh như điện xẹt.

Ngon chương sắp đánh xuống đỉnh đầu Thôi Ngọc Linh, thì Thôi Ngọc Hoàn đã biến chiêu ngay. Ngon chương bỗng chệch sang một bên, bàn tay xòe ra năm ngón như năm lưỡi câu bầu chặt lấy bả vai Thôi Ngọc Linh.

Cái vẻ của Thôi Ngọc Hoàn dừng mảnh đường nào. Chỉ thấy mặt đẹp như hoa của Thôi Ngọc Linh tái nhợt môi nàng tím lại, như thể cố gắng gượng chịu đựng sự đau đớn ở bả vai.

Thôi Ngọc Hoàn buông một tiếng cười lạnh lùng như băng nói :

- Ngọc Linh! Ngươi to gan thật!

Thôi Ngọc Linh run giọng đáp :

- Thư thư, em... có biết chuyện gì đâu.

Thôi Ngọc Hoàn cười khanh khách :

- Thôi đi, cô em gái tốt của tôi, cô khéo giả bộ lắm.

Sắc mặt Thôi Ngọc Linh tái nhợt, nàng áp ứng :

- Chàng... chàng ấy...

Thôi Ngọc Hoàn cười nhạt, ngắt lời :

- Phải... chàng! Đúng đó... ta đang muốn nói đến hắn, tên tiểu tử Kim Ngang Tiêu đó. Ngươi muốn sống mau đem hết sự thật nói cho ta nghe, chớ giấu diếm chút nào.

Thôi Ngọc Linh mặt nhợt nhạt như xác chết, chân tay bần loạn, lòng nàng đau như cắt, và không tự chủ được, đôi hàng lệ tuôn trào rơi là tả trên đôi má.

Thôi Ngọc Hoàn cười lên mấy tiếng “hắc hắc” rất rùng rợn, rồi cất giọng lạnh lùng như băng nói :

- Ngọc Linh, con trai trong thiên hạ, có một tên nào không bị ta coi khinh và nhạo báng không? Ngươi hẳn biết ta đâu có thêm chú ý đến một đứa đàn ông nào. Thế mà ngươi lại định chống đối chị, tương tranh đoạt tình yêu với chị, quả ngươi là đứa không biết tự lượng sức mình chút nào cả.

Thôi Ngọc Linh khóc nói :

- Thư thư, em biết xưa nay chị chưa bao giờ thực lòng yêu một người nào cả. Nhưng... xin chị tha... tha cho chàng!

Thôi Ngọc Hoàn cười lớn :

- Không được!

Thôi Ngọc Linh liền quỳ xuống, hướng về phía Ngọc Hoàn lạy, trong khi tay Ngọc Hoàn vẫn nắm chặt lấy vai nàng.

- Thư thư, chị sai em ngầm theo dõi chàng, em tuân lệnh, suốt dọc đường em đã vì chàng đánh đuổi biết bao cường địch hộ chàng, không... không ngờ em đã ngầm ngầm yêu chàng mất rồi... Thư thư, trên đời này còn biết bao nam tử yêu chị, kính mến chị. Em xin chị nhường... nhường chàng lại cho em.

Thôi Ngọc Hoàn bật cười lớn, tiếng cười có vẻ hết sức đắc ý, nàng nói :

- Thôi đi cô, người ta không yêu cô, tôi biết làm thế nào được? Bây giờ cô đừng cầu xin gì nữa hết. Cô chỉ là đứa em có tội. Cô hãy về nhà đi, chờ tôi về tôi sẽ cho cô một trận!

Thôi Ngọc Linh từ từ đứng lên, đột nhiên nàng dùng hết sức bình sinh, tung người nhảy thoát ra khỏi năm ngón tay như móc sắc của Ngọc Hoàn đang bám vào vai nàng.

Lúc này mặt Ngọc Linh còn ướt đầm lệ, song do vẻ mặt nàng biểu lộ nét vô cùng cương quyết.

Ngọc Linh nhảy thoát ra khỏi tay chị, rồi quát lên một tiếng như chém đinh chặt sắt.

- Tôi không về!

Thôi Ngọc Hoàn châu mày, mặt quắc lên dữ tợn và cũng lớn tiếng thét :

- Đi về nhà!

Thôi Ngọc Linh lùi lại một bước nghiêng răng cương quyết đáp :

- Không!

Thôi Ngọc Hoàn buông một chuỗi cười dài :

- Khá lắm cô em của ta. Nhà người tự cho là khôn lớn rồi, không cần nghe lời chị, phải vậy không?

Thôi Ngọc Linh mặt xám ngắt, trông thập phần đau khổ thê thảm, nói :

- Thưa, từ trước đến nay, bất cứ việc gì em cũng tuân lời chị. Nhưng việc này, em không thể nghe chị được. Bây giờ chàng... chàng ở đâu? Em muốn gặp chàng một lần nữa!

Thôi Ngọc Hoàn lại cười khanh khách tỏ vẻ đắc chí, nói :

- Hắn đi vào động Vĩnh Dạ, không chịu nghe lời ta, tự nhiên bật lửa lên, thành thử bây giờ hắn mù cả hai mắt rồi. Từ nay hắn hoàn toàn quy lụy ta, tuân theo lời ta sai bảo, dù ta bảo chết hắn cũng không từ. Hắn chỉ biết có ta, chẳng còn nghĩ ai khác.

Ngọc Linh nghe nói như vậy, khác nào sét đánh ngang đầu. Thân hình nàng run bắn lên, nàng nghẹn ngào hỏi :

- Chị... chị nói sao?

(Thiếu từ trang 376 đến trang 404)

Bạn đang đọc truyện *Cự Linh Thần Chương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 10: Thưởng công cho nàng

Nàng có vẻ chỉ chờ Kim Ngang Tiêu chạy đến gần là đánh cho chàng một chương.

Dĩ nhiên, Kim Ngang Tiêu không thể trông thấy tình hình trước mặt chàng lúc đó. Chàng vẫn cho là Thôi Ngọc Hoàn phải tâm, nhất ý yêu chàng.

Lời nói giận dữ của nàng vừa rồi càng chứng tỏ là nàng yêu chàng. Vì yêu nên mới mong chờ đến độ nóng lòng sốt ruột như thế.

Vì vậy Kim Ngang Tiêu chẳng chút gì sợ hãi, cứ việc chạy thẳng đến trước mặt Thôi Ngọc Hoàn.

Chàng vừa đến gần, Thôi Ngọc Hoàn từ từ giơ tay lên và sắp sửa bỏ xuống một chương có thể làm tan sọ Kim Ngang Tiêu ngay tức khắc.

Nhưng đột nhiên, Thôi Ngọc Hoàn thu chương lại, nàng nói giọng dịu đi :

- Chàng có tìm thấy tám bàn tay đá không?

Kim Ngang Tiêu hân hoan đáp vội :

- Có, có thấy rồi. Tôi nhớ kỹ hết cả rồi!

Thôi Ngọc Hoàn lập tức cười lên khanh khách, lớn tiếng :

- Tốt! Vậy nói mau!

Kim Ngang Tiêu liền đem hình thể tám bàn tay đá thuật lại một lượt thật tinh tường cho Thôi Ngọc Hoàn nghe.

Thôi Ngọc Hoàn nghe xong, liền hỏi :

- Chỉ có thể thôi à?

Thôi Ngọc Hoàn là người tuyệt đỉnh thông minh. Nàng nghe Kim Ngang Tiêu nói một lượt, đã ý niệm ngay các bàn tay đá đó như thế nào.

Tuy nhiên cũng như Kim Ngang Tiêu, nàng nhận thấy là các bàn tay đá không biểu lộ một thể võ công nào cả. Hình như các bàn tay đá đó còn thiếu những đoạn cần thiết mới có thể trở thành những thể võ được.

Kim Ngang Tiêu thấy Ngọc Hoàn hỏi như vậy, chàng đã hiểu ý nghĩ của nàng, vội đáp :

- Tám bàn tay đá trong động chỉ có vậy thôi. Nhưng...

Kim Ngang Tiêu định nói tiếp rằng chàng đã tìm thấy manh mối là các bàn tay đá trên đỉnh núi ở Thiên Trúc cốc mới có thể thành thể võ được.

Bản tâm thật thà, Kim Ngang Tiêu định nói ngay ra những điều mà chàng đã phải mất bao thời gian khó nhọc suy tưởng mới tìm ra được.

Song do Kim Ngang Tiêu chưa kịp nói dứt lời, thì Thôi Ngọc Hoàn đã cười lên the thé, tiếng cười quái dị vô cùng, và nàng ngắt lời chàng :

- Chỉ có vậy thôi thì khỏi phải nói thêm nữa... Này, chàng đã có công làm được điều đó, vậy lại đây... lại đây, thiếp có cái này... thưởng công cho chàng. Ha... ha... Lại đây!

Kim Ngang Tiêu nghe nói mừng rỡ hơn hở, mặt chàng tươi như hoa, và cũng hơi đỏ mặt nữa... bởi vì chàng tưởng rằng rất có thể Thôi Ngọc Hoàn sẽ thưởng công cho chàng một... cái hôn!

Không ngờ, Kim Ngang Tiêu vừa tiến được một bước, thì Thôi Ngọc Hoàn lại cười rộ, rồi một luồng kinh lực vô cùng mãnh liệt ào tới người chàng.

Thì ra Kim Ngang Tiêu vừa tiến được một bước, thì Thôi Ngọc Hoàn giơ tay đánh một chưởng vào ngực chàng.

Kim Ngang Tiêu chợt thấy gió, kinh hoàng vạn phần, những lời nói của Thôi Ngọc Linh như một tia chớp thoáng qua óc chàng.

Hoảng hốt, chàng rú lên một tiếng. Vội nói :

- Ngọc Hoàn! Nàng...

Vừa nói thân hình chàng vì bản năng tự vệ vội né tránh đồng thời hai tay chàng vung ra như chống đỡ luồng chưởng phong đang đánh tới.

Kim Ngang Tiêu trong lúc cuồng cuồng vung tay ra đỡ, không ngờ chàng đã xử xuất đúng theo chiêu số chưởng pháp thành kỳ mà chàng vừa tập luyện có tới mấy trăm lần.

Nên nhớ lúc này Kim Ngang Tiêu là người mù và võ công của chàng tuy tăng tiến gấp bội nhờ hai thức Cự Linh thần chưởng mới học được, nhưng vẫn còn kém xa Thôi Ngọc Hoàn.

Đáng lẽ ra, một khi Thôi Ngọc Hoàn đánh một chưởng vào người chàng như vậy, Kim Ngang Tiêu không thể nào tránh thoát được. Nhưng trong lúc cuồng cuồng Kim Ngang Tiêu múa chưởng gạt đỡ, lại xử xuất thành một chiêu Cự Linh thần chưởng. Môn Cự Linh thần chưởng đó có tất cả bảy mươi hai thức, nhưng chỉ cần học được tám thức là đã thành thiên hạ vô địch rồi.

Võ học thiên hạ rộng như biển, thế mà chỉ cần tám thức Cự Linh thần chưởng cũng đủ để thắng hết thảy các cao thủ võ lâm.

Xem như vậy cũng đủ hiểu môn Cự Linh thần chưởng siêu đẳng tuyệt diệu đến như thế nào.

Trong bốn ngày bốn đêm vừa qua, Kim Ngang Tiêu quên ăn quên ngủ, chuyên tâm tập luyện hai thức Cự Linh thần chưởng đầu tiên, càng tìm thấy những chỗ tinh vi ảo diệu của môn võ công ấy.

Thành ra, tuy trong lúc cấp bách, chàng xử xuất rất đúng chiêu số, kinh lực phát ra dũng mãnh vô cùng. Thôi Ngọc Hoàn không ngờ cách biệt Kim Ngang Tiêu có bốn ngày, đột nhiên võ công Kim Ngang Tiêu lại tăng tiến ghê gớm như thế. Nàng cũng không thể nào dự đoán rằng Kim Ngang Tiêu đã học được hai thức Cự Linh thần chưởng.

Thế chưởng của Thôi Ngọc Hoàn đánh xuống rất ác liệt có thể làm Kim Ngang Tiêu nát sọ mà chết ngay lập tức nên chàng không gạt đỡ được. Nhưng hai cánh tay Kim Ngang Tiêu đã tung lên, biến ảo kỳ diệu. Chẳng những Kim Ngang Tiêu gạt đỡ được chưởng thế của Thôi Ngọc Hoàn mà chàng còn làm cho Thôi Ngọc Hoàn kinh hoàng thất thần.

Vì hai tay của Kim Ngang Tiêu lúc này vùn vụt như gió cuốn mây vùn, bao quanh lấy người Thôi Ngọc Hoàn, như thể có muôn ngàn chưởng hình tới tập tấn công nàng.

Thôi Ngọc Hoàn vừa bị bất ngờ, lại vừa bị thế chưởng quá lợi hại, không phân biệt được chỗ nào thật, nên chỉ trông chớp mắt, hai đầu vai nàng đã bị trúng luôn hai chưởng.

Lại bảo, Kim Ngang Tiêu không có ý định đánh Thôi Ngọc Hoàn, mà chỉ cốt sao gạt đỡ được thế công của nàng để rồi hỏi cho rõ lý do tại sao nàng đột nhiên tấn công mình? Nhưng lúc đó Kim Ngang Tiêu cuồng cuồng sợ hãi đánh ra một chiêu Cự Linh thần chưởng quá mau lẹ, không thể nữa chừa thủ chưởng lại được.

“Bốp” “Bốp”. Kim Ngang Tiêu đánh trúng hai vai Thôi Ngọc Hoàn. Nên nhớ trong bốn đêm vừa qua, nhờ tập luyện Cự Linh thần chưởng, kinh mạch thông chuyên hợp với nội công tâm pháp thượng thừa, nên nội lực của Kim Ngang Tiêu tăng tiến rất mạnh.

Thôi Ngọc Hoàn bị trúng hai chưởng đó không gượng được, phải lùi lại một bước. Nàng không ngờ chưởng pháp của Kim Ngang Tiêu có kinh lực đến thế. Về phần Kim Ngang Tiêu, sau khi đánh trúng Thôi Ngọc Hoàn, chàng thấy đau nhói vô cùng. Mặc dầu, Thôi Ngọc Hoàn đánh chàng, chàng vẫn yêu nàng.

Vì mù mắt nên không biết Thôi Ngọc Hoàn đứng về hướng nào, Kim Ngang Tiêu giương đôi mắt thông minh nhìn về phía trước, run giọng hỏi :

- Ngọc Hoàn! Tại sao... tại sao nàng đối với tôi như thế?

Thiếp chỉ rờn chàng

Lúc này, Kim Ngang Tiêu không nhìn thấy Thôi Ngọc Hoàn. Sự thật nàng vẫn đứng bên chàng độ ba, bốn xích, nét mặt nàng lúc đó thật ghê gớm, vừa giận dữ, phần nộ, lại vừa ngạc nhiên kinh dị và... căm hờn.

Nàng đứng im, trợn mắt nhìn Kim Ngang Tiêu, hơi thở nàng dồn dập, nàng ngạc nhiên đến nỗi không thốt được ra lời.

Thật nàng không tin được sự thể vừa xảy ra là sự thật. Thôi Ngọc Hoàn tự nhiên biết võ công của nàng rất cao, có thể nói trong thiên hạ ít người địch nổi nàng. Còn võ công của Kim Ngang Tiêu như thế nào, nàng cũng đã thừa rõ.

Luận về võ công, chỉ có thể nói Thôi Ngọc Hoàn coi Kim Ngang Tiêu như đứa con nít, vì nàng hơn chàng quá xa. Vậy mà vừa rồi, nàng đánh Kim Ngang Tiêu một chưởng, chẳng những không đánh trúng chàng, mà còn bị chàng đánh lại trúng hai chưởng. Nếu Kim Ngang Tiêu là tay nội công thực thâm hậu vào hạng thượng đẳng như nàng, thì có lẽ hai chưởng đó đã làm Thôi Ngọc Hoàn bị trọng thương rồi.

Sự tình quái dị đó, dù cho là người thông minh gian hiểm như Thôi Ngọc Hoàn cũng không thể hiểu ngay được nguyên nhân.

Thôi Ngọc Hoàn đứng im nhìn Kim Ngang Tiêu một lát, chợt thấy Kim Ngang Tiêu loạng choạng bước tới, đưa tay ra phía trước mặt, nét mặt chàng lộ vẻ hết sức đau khổ, miệng luôn luôn gọi tên Thôi Ngọc Hoàn.

Thôi Ngọc Hoàn suy nghĩ một lát, đột nhiên nàng cất tiếng cười rất nhu mì, nói với một giọng nhõng nhẽo rất tài tình.

- Kim lang! Tại sao... tại sao chàng đánh thiếp đau thế. Thiếp đùa giỡn chàng một chút, không ngờ chàng hung dữ như vậy. Từ nay thiếp chẳng dám đùa cợt nữa!

Kim Ngang Tiêu đang đau khổ, chỉ sợ lời nói của Thôi Ngọc Hoàn trước đây đúng sự thật, nghĩa là Thôi Ngọc Hoàn là người hiểm ác, chỉ muốn hại chàng. Chàng mong đoán nhầm và Ngọc Linh nói dối chàng, vì chàng quá yêu Ngọc Hoàn không muốn rời nàng chớ đừng nói đến đoạn tuyệt với nàng.

Lúc này, chợt thấy Thôi Ngọc Hoàn nói như vậy, thật chàng mừng rỡ quá tưởng tượng.

Và chàng ân hận tự trách mình nữa, vì té ra Thôi Ngọc Hoàn định rờn mà chàng tưởng thật đến nỗi lỡ tay đánh nàng!

Kim Ngang Tiêu vừa mừng, vừa lo, vội tiến lên một bước và hỏi.

- Ngọc Hoàn, tôi đánh... trúng nàng vào đâu? Có đau lắm không?

Thôi Ngọc Hoàn mắt quắc lên lộ ra những tia hung hăng, nhưng nàng cười rất dịu dàng và nói :

- Chàng đánh trúng... trúng ngực thiếp đó, Ngang Tiêu làm sao chàng nỡ... ác với thiếp như vậy?

Vừa nói Thôi Ngọc Hoàn vừa chạy lại Kim Ngang Tiêu. Nghe tiếng chân, Kim Ngang Tiêu vội giang hai tay ra.

Thôi Ngọc Hoàn "hừ" lên một tiếng nhõng nhẽo, lần luôn vào lòng chàng, để chàng ôm chặt lấy thân hình kiều diễm của nàng.

Kim Ngang Tiêu thấy một mùi hương thơm ngào ngạt, mùi da thịt của người con gái đồng trinh xông lên mũi chàng, khiến chàng bán loạn tâm thần, đứng ngây người ra, chẳng nói được một lời.

Lúc ấy, trong thâm tâm Kim Ngang Tiêu thấy hối hận vô cùng. Chàng tự trách mắng chàng là kẻ hung dữ hồ đồ, tự nhiên tin lời Ngọc Linh để đến nỗi ra tay đánh người mà mình yêu quý.

Càng nghĩ, Kim Ngang Tiêu càng thấy hồ thẹn, nên vội nói :

- Ngọc Hoàn, tôi thực hồ đồ quá. Tôi đối với nàng không phải... chẳng hay nàng có bị thương không?

Thôi Ngọc Hoàn khẽ cười :

- Không sao cả. Võ công của chàng như vậy làm sao có thể đã thương được thiếp. Có điều là...

Thôi Ngọc Hoàn nói đến đó thì ngừng lại, rồi bỗng dấm dứt khóc, có vẻ đau khổ lắm. Kim Ngang Tiêu nghe nàng khóc cuống cả người lên vội nói :

- Ngọc Hoàn... Ngọc Hoàn! Nàng đừng khóc nữa, tôi đã biết lỗi của tôi rồi.

Thôi Ngọc Hoàn bấm bụng cười thầm, nhưng một mặt nàng buông tiếng thở dài náo ruột, nói :

- Kim lang, thiếp biết sau khi chàng bị mù cả hai mắt, không trông rõ mọi vật nên trong lòng chàng hay sinh ra nghi kỵ, ngờ vực, đó là việc dĩ nhiên. Vừa rồi chàng nghi thiếp hại chàng nên mới đánh lại thiếp như vậy có phải không?

Kim Ngang Tiêu hổ thẹn vô cùng ấp úng đáp :

- Phải... phải... nhưng...

Thôi Ngọc Hoàn lại thở dài làm bộ rầu rĩ :

- Kim lang, võ công của thiếp rất cao, chàng đã từng trông thấy. Nếu thiếp có ý muốn hại chàng, nào có khó khăn gì. Chàng đánh lại thiếp đâu có nổi?

Kim Ngang Tiêu nghĩ thầm :

- “ÔNàng nói thế quả thật hợp lý!”

Nếu vừa rồi chàng không học được hai thức Cự Linh thần chưởng, thì lúc này chàng làm quý chết oan vì bàn tay ngọc ngà của Thôi Ngọc Hoàn rồi.

Kim Ngang Tiêu lòng ngay dạ thẳng, có biết đâu lòng dạ hiểm độc của cô gái. Chàng chỉ cảm thấy mình đã hành động không phải đối với nàng, nên chàng tự cho là có lỗi. Chàng ngập ngừng nói :

- Ngọc Hoàn, nàng... nàng hãy tha lỗi cho tôi.

Thôi Ngọc Hoàn thở dài :

- Dĩ nhiên là thiếp đã tha lỗi cho chàng rồi. Nếu vì một chuyện nhỏ mọn đó mà giận dữ nhau, thì làm sao có thể cùng nhau... cho đến lúc bạc đầu?

Lòng dạ đàn bà... độc

Kim Ngang Tiêu nghe mấy lời đó, thấy mát như quạt vào ruột, chàng say sưa như thể vừa được uống một ly rượu ngọt.

Vì quá sung sướng, chàng không biết nói gì hơn, chỉ đứng cười.

Thôi Ngọc Hoàn nói :

- Kim lang, vừa rồi chàng dùng chưởng pháp...

Nàng nói nửa câu rồi cố ý nửa chừng bỏ lửng.

Kim Ngang Tiêu lúc này đã hoàn toàn tin tưởng Thôi Ngọc Hoàn, không còn chút nghi tâm nào đối với nàng nữa. Trái lại, trong thâm tâm chàng lúc đó còn thấy thương hại Ngọc Hoàn vì bị nghi oan, và chàng oán hận Ngọc Linh vô kể. Bản tâm chàng cũng đâm ra ngờ, cho là có thật. Chàng nghĩ quả thật Thôi Ngọc Linh là người nguy hiểm và quyết định không còn nghi vì đến nàng nữa.

Bởi vậy, đối với Ngọc Hoàn, chàng chỉ mong sao có dịp chuộc lại lỗi. Vừa nghe Ngọc Hoàn nói nửa câu bỏ lửng, Kim Ngang Tiêu đã hiểu ý nàng muốn nói gì, vội vã tình thực nói cho Ngọc Hoàn nghe những điều mà chàng học hỏi trong động Vĩnh Dạ.

Chàng còn đem hai thức Cự Linh thần chưởng vừa tìm hiểu được, nói hết cho Ngọc Hoàn nghe.

Thôi Ngọc Hoàn lắng tai nghe, đến lúc nghe thấy Kim Ngang Tiêu nói trên đỉnh núi cạnh Thiên Trúc cốc, còn có nhiều bàn tay đá khổng lồ, nàng rất đổi ngạc nhiên. Nhất là các bàn tay đá đó phối hợp với những bàn tay đá trong động Vĩnh Dạ, tạo nhiều thức chưởng pháp kỳ diệu, điều đó làm nét mặt Thôi Ngọc Hoàn biến đổi hẳn, hai mắt nàng chợt lóe ra những tia nhìn đầy tham vọng.

Kim Ngang Tiêu nói xong, Thôi Ngọc Hoàn liền gật đầu :

- Té ra như vậy đó. Chàng hãy biểu diễn hai thức Cự Linh thần chưởng cho thiếp xem nào.

Kim Ngang Tiêu chẳng phải mời đến lần thứ hai, vội lùi lại mấy bước rồi xử xuất ngay một thức Cự Linh thần chưởng.

Thức đó chính là thức mà chàng vừa dùng để chống đỡ đòn tấn công của Thôi Ngọc Hoàn.

Cự Linh thần chưởng quả là kỳ diệu. Kim Ngang Tiêu vừa xử xuất, bỗng thấy chưởng hình như bao trùm tứ phía, thân hình loạn chuyển, như gió cuốn mây bay, linh động tuyệt vời.

Trong khoảnh khắc, chưởng hình như đã thu lại, thân hình Kim Ngang Tiêu cũng chậm lại, đồng thời hai chưởng như hai động vật từ từ ở trên hạ xuống, tức là chưởng thế đã hết, hai chưởng thu gọn bảo thủ môn hộ vững vàng, trong khi Kim Ngang Tiêu đứng im trong một tư thế ngạo mạn và vững chắc.

Kiến thức võ công của Thôi Ngọc Hoàn có thể nói là đạt tới một trình độ siêu đẳng, không biết môn võ nào trong thiên hạ mà không biết.

Vậy mà đến khi Kim Ngang Tiêu xử sang thức thứ hai, nàng vẫn chưa tìm ra được những điểm ảo diệu của môn chương pháp ấy.

Kim Ngang Tiêu xử xong hai thức, thu thế lùi lại một bước và nói :

- Vậy là xong hai thức!

Thôi Ngọc Hoàn liền bảo :

- Chàng hãy thử lại một lần nữa cho thiếp xem

Nàng nói dứt lời, liền chậm chậm đưa tay vào trong tay áo lấy ra một lưỡi chủy thủ, trong khi mắt nàng vẫn nhìn Kim Ngang Tiêu đắm đắm, mắt nàng lóe lên những tia sáng kỳ lạ. Dĩ nhiên Kim Ngang Tiêu mù mắt không thể trông thấy. Và lại chàng còn mãi... biểu diễn.

Lưỡi chủy thủ trong tay Thôi Ngọc Hoàn chính là một lưỡi Liễu Diệp phi đao, hết sức nhọn bén. Lưỡi đao bóng loáng lúc này rung rinh lấp lánh dưới ánh nắng mặt trời, trong khi Thôi Ngọc Hoàn cầm lưỡi đao ở đầu mũi, nhắm về phía Kim Ngang Tiêu, như sẵn sàng ném Kim Ngang Tiêu hoàn toàn không hay biết gì hết. Chàng tiếp tục biểu diễn hai thức Cự Linh thần chương. Xử xong, chàng lại thu thủ và hỏi :

- Nàng muốn tôi diễn lại lần nữa không?

Thôi Ngọc Hoàn khẽ nghiêng răng đáp :

- Thôi, khỏi.

Hai tiếng đó chưa dứt khỏi thì cánh tay Thôi Ngọc Hoàn đã vung mạnh, ánh đao chớp loáng, một luồng ánh sáng xanh lè vút đi nhanh như điện xẹt, nhưng âm thanh vô thanh vô tức, nhằm thẳng huyệt Kim Ngang Tiêu bay đến.

Nội lực của Thôi Ngọc Hoàn là một thứ sức mạnh âm nhu thuộc loại thượng thừa nội công, có tính chất kỳ diệu là uy lực phát ra cực kỳ mãnh liệt mà trái lại không gây thành một tiếng động nhỏ nào.

Thành ra lưỡi đao bay đi mau lẹ như vậy mà cũng không có tiếng không khí chuyển động. Kim Ngang Tiêu mù cả hai mắt, quả thực lúc đó không ngờ rằng tính mạng chàng sắp quyết định trong chớp mắt, chàng còn mãi nghĩ người hướng mặt về phía Thôi Ngọc Hoàn chờ đợi câu trả lời.

Nói thì lâu nhưng sự việc xảy ra trong một thời gian cực kỳ ngắn ngủi.

Như một luồng điện chớp, lưỡi Liễu Diệp phi đao bay đến chỉ còn cách yết hầu Kim Ngang Tiêu độ hai ba xích, thì đột nhiên ở ngay gần đầu đấy có tiếng tụng kinh nổi lên.

Đồng thời với tiếng tụng kinh đó là hai tiếng “keng, keng”!

Lửa tóe lên!

Thì ra hai trái mầu ni châu (hột của tràng hạt) từ đầu phóng tới, trúng ngay vào lưỡi Liễu Diệp phi đao khi chỉ còn cách cổ họng của Kim Ngang Tiêu có gang tấc.

Lưỡi phi đao tuy chạm phải kinh lực ghê hồn, và bị đánh lạc hướng bay, nhưng còn đủ lực bay vút qua gần bả vai Kim Ngang Tiêu, cách người chàng vài gang tấc, rồi văng ra xa mới rớt xuống.

Cứu tinh đã đến

Việc xảy ra quá mau lẹ và cũng vì Kim Ngang Tiêu mù hai mắt nên chàng chẳng hiểu việc gì dữ dội ở trước mặt mình.

Chàng thấy có mấy tiếng niệm Phật, thanh âm nghe quen thuộc, như thể đó là tiếng của Bách Trượng thiền sư, trụ trì Thiên Phật tự.

Về phần Thôi Ngọc Hoàn vừa ném xong lưỡi đao, liền nghe tiếng niệm Phật và thấy lưỡi phi đao của mình bị đánh văng đi không trúng đích, hai mắt nàng bỗng quắc lên một tia lửa căm hờn.

Nàng nhún mình phi thân nhảy vút ngay đi.

Song do, nàng chạy chưa được mười bước thì từ phía có tiếng niệm Phật bỗng có một vị cao tăng mặt sáng như ngọc, thân hình cao lớn, vun vút đi lại như hành vân lưu thủy, chắn ngay lối đi của Thôi Ngọc Hoàn.

Đồng thời vị cao tăng nhân đó cất tiếng sang sang như tiếng chuông nói :

- Nữ thí chủ chó có vội vã như vậy!

Vị tăng nhân đó chẳng phải ai xa lạ, chính là vị cao tăng đệ nhất danh thủ võ lâm. Chương môn phái Nga Mi, tức là Bách Trượng thiền sư của chùa Thiên Phật vậy.

Thôi Ngọc Hoàn thấy việc giết Kim Ngang Tiêu đã hỏng, định bỏ đi ngay, nhưng lúc này thấy Bách Trượng thiền sư bảo vậy, nàng lại nổi cơn hung, dùng bước nghiêng răng nói :

- Lão hòa thượng, ngươi tưởng ta sợ nhà ngươi hay sao?

Bách Trượng thiền sư cười nhạt :

- Nữ thí chủ, lúc vừa rồi cùng bản tăng giao đấu, nữ thí chủ đã xuất một vài thế võ công nguyên là những thế bí truyền của Cửu Quỷ Ác Bà tại Miếu Cương, năm xưa không hề truyền thụ cho ai. Bản tăng muốn hỏi nữ thí chủ có quan hệ uyên nguyên thế nào với Cửu Quỷ Ác Bà?

Thôi Ngọc Hoàn cất tiếng lạnh như tiền đáp :

- Không biết. Cửu Quỷ Ác Bà là ai, ta chưa từng nghe thấy tên đó bao giờ?

Bách Trượng thiền sư liền rào bước lại trước mặt. Thôi Ngọc Hoàn, dáng đi của vị lão tăng mau lẹ như thể một con rồng vượt mây. Bách Trượng thiền sư hỏi rằng :

- Thế còn người tên là Phi Long thư sinh, nữ thí chủ nhất định nghe thấy nói đến người đó rồi. Nữ thí chủ là người thế nào của Phi Long thư sinh, hãy nói thật cho bản tăng rõ.

Thôi Ngọc Hoàn “hừ” một tiếng đáp :

- Ta không biết Phi Long thư sinh là cái gì hết. Ta không có liên hệ gì đến hắn.

Bách Trượng thiền sư vẫn không thôi :

- Còn nữ thí chủ, nhất định nữ thí chủ họ Thôi, có phải không?

Mấy câu hỏi trước của Bách Trượng thiền sư chỉ làm cho Thôi Ngọc Hoàn hơi lạ lùng, không hiểu lão tăng hỏi như vậy có dụng ý gì?

Nhưng đến khi Bách Trượng thiền sư đột nhiên nói đúng họ của nàng, Thôi Ngọc Hoàn không khỏi giật mình kinh lạ, không hiểu tại sao vị sư này lại rõ họ của nàng.

Nhưng tính tình cương ngạnh, Thôi Ngọc Hoàn thét ngay lên :

- Dù ta có phải là họ Thôi, có quan hệ gì đến lão hòa thượng!

Nàng một mặt đáp lời, một mặt vận chuyển chân khí.

Nàng nói vừa dứt lời, lập tức nhún mình nhảy vọt lại, song chương gió lên, nhắm Bách Trượng thiền sư đánh xuống một chiêu nhanh như gió, mạnh như hổ.

Một luồng kinh lực âm nhu vô thanh vô sắc, đột nhiên ập xuống người Bách Trượng thiền sư, như thể cả một trái núi vô hình bỗng dề xuống. Võ công của Thôi Ngọc Hoàn quả thực đã đạt tới hàng siêu đẳng trong số đệ nhất lưu cao thủ của võ lâm.

Sắc mặt Bách Trượng thiền sư trầm xuống, quát lên một tiếng đồng thời thân hình Thiền sư thấp hẳn xuống, hai ống tay áo rộng phát mạnh, hai chương của Thiền sư bỗng tung lên đón đỡ chương lực của Ngọc Hoàn. Khác hẳn với chương lực của Ngọc Hoàn, hai chương của Bách Trượng thiền sư thuộc loại chí dương chí cương. Hai chương vừa tung lên, kinh phong đã nổi lên ào ào như thể trời đất bỗng nổi cơn phong ba bão táp, oanh lôi chấn động, thanh thế mạnh vô biên.

Chương phong của Bách Trượng thiền sư phát ra làm đầu tóc của Thôi Ngọc Hoàn tung bay rũ rượi, áo quần nàng bị gió đánh vào phần phật.

Lúc bấy giờ, trên mặt Thôi Ngọc Hoàn mới lộ hẳn thần sắc kinh hoàng. Nàng lập tức thu chương về, thân hình nàng vừa trầm xuống, hai chân nàng đã nhún mạnh, nhảy vọt về phía sau, tránh luồng chương phong cực kỳ dữ dội của Bách Trượng thiền sư.

Thôi Ngọc Hoàn rú lên một tiếng ngân dài, thân hình nàng còn lơ lửng ở bán không, nàng đã nhào người như một con chim én, đến lúc nàng rớt xuống đất thì nàng đã cách xa Bách Trượng thiền sư đến ba trượng.

Nhưng nàng không đứng im. Chân vừa chạm đất, Thôi Ngọc Hoàn lại băng mình nhảy ra xa nữa, thân hình nàng phóng đi nhanh như gió, cứ thế nhảy đi xa mãi.

Bách Trượng thiền sư đuổi theo, nhưng chạy được vài trượng Ông ngừng, như thể tự hiểu rằng dù có đuổi theo cũng chẳng kịp. Bách Trượng thiền sư và Thôi Ngọc Hoàn lần này giao đấu có một chiêu, Thôi Ngọc Hoàn đã bỏ chạy ngay. Mọi việc đã xảy ra mau lẹ hết sức, chưa đầy một chớp mắt.

Về phần Kim Ngang Tiêu, tuy chàng mù mắt, nhưng nghe lời đối đáp của hai người và tiếng rú của Thôi Ngọc Hoàn khi bỏ chạy, chàng hiểu ngay hai

người vừa giao đấu với nhau.

Kim Ngang Tiêu biết võ công của Thôi Ngọc Hoàn tuy cao thật, nhưng Bách Trọng thiền sư là đệ nhất cao nhân của Phật môn, võ công của Phật gia đầu có phải tầm thường.

Bởi vậy Kim Ngang Tiêu rất lo sợ cho Thôi Ngọc Hoàn. Chàng vội kêu lớn :

- Bách Trọng thiền sư! Ông làm gì thế?

Nhập ma quá sâu

Thấy Kim Ngang Tiêu hoảng hốt kêu lên như vậy, Bách Trọng thiền sư mỉm cười, quay lại nói :

- Ta cứu thí chủ chứ còn làm gì nữa?

Giọng nói của Thiền sư hết sức ôn hòa từ bi, tiếng nói sang sảng, khiến bất cứ ai nghe cũng phải đem lòng kính ngưỡng.

Kim Ngang Tiêu ngây người ra ngơ ngẩn hỏi :

- Thiền sư đến cứu tôi? Tôi có làm sao mà Thiền sư phải cứu?

Bách Trọng thiền sư vẫn chậm rãi nói, tiếng nói vẫn đều đều điềm tĩnh :

- Vừa rồi nếu bản tăng đến chậm một bước, thì thí chủ đã chết vì lưỡi Liễu Diệp phi đao của Thôi Ngọc Hoàn rồi.

Kim Ngang Tiêu kinh ngạc :

- Liễu Diệp phi đao? Liễu Diệp phi đao?

Bách Trọng thiền sư đáp :

- Phi đao của vị Thôi cô nương vừa phóng ra để định giết thí chủ đó.

Kim Ngang Tiêu nghe nói nổi giận, không sao dẫn được chàng quát lên :

- Thiền sư chỉ nói bậy!

Bách Trọng thiền sư liền niệm Phật hiệu, rồi vẫn từ tốn nói :

- Kim thí chủ, thí chủ bị nhập ma quá sâu rồi. Nếu thí chủ không may tình ngộ, tìm đường thoát khỏi bến mê, bản tăng dám chắc thí chủ sẽ chết không có nơi chôn xác nữa. Bản tăng xin nói cho thí chủ rõ, vị nữ thí chủ vừa bỏ đi chính là hậu thân của Cửu Quỷ Ác Bà ở Miêu Cương khi xưa. Cửu Quỷ Ác Bà là kẻ đệ nhất dâm tàn bạo ngược trong thiên hạ. Nếu thí chủ không sớm tỉnh ngộ thì thật thí chủ tự đâm đầu vào chết vậy.

Những lời nói của Bách Trọng thiền sư hoàn toàn hòa dịu bình tĩnh. Nhưng Kim Ngang Tiêu tưởng như đó là những tiếng sét nổ bên tai chàng. Chàng đứng chết sững, không sao tìm được lời nào nói nữa, và cũng quên cả mọi vật xung quanh chàng.

Sau khi nói xong mấy lời đó, Bách Trọng thiền sư đã bỏ đi ngay, vậy mà Kim Ngang Tiêu vẫn hoàn toàn không hay biết gì hết.

Mãi lát sau, chàng mới rú lên một tiếng, uất ức :

- Bậy! Nói bậy!

Nhưng Bách Trọng thiền sư lúc đó đã bỏ đi lâu rồi xung quanh Kim Ngang Tiêu chỉ có núi non hiểm trở, còn có ai để nghe chàng nói nữa.

Kim Ngang Tiêu như điên dại, luôn mồm nói :

- Bậy! Nói bậy!

Chàng nói như vậy như thể cố gắng tìm cách bảo chữa cho Thôi Ngọc Hoàn.

Một lát sau, chàng mới nhận thấy mình hoàn toàn lơ lửng ở núi này. Hai mắt đã mù, Kim Ngang Tiêu đâu còn có thấy gì. Chàng lắng tai nghe ngóng tứ phía, rồi đột nhiên cất tiếng gọi lớn :

- Ngọc Hoàn! Ngọc Hoàn! Nàng ở đâu?

Chàng gọi luôn cả chục tiếng mà không thấy ai đáp lại.

Kim Ngang Tiêu lúc này vừa đau khổ vừa căm hận. Chàng căm hận Bách Trọng thiền sư đến cực điểm, vì chàng cho rằng sở dĩ Thôi Ngọc Hoàn phải

bỏ chàng chạy đi vì nàng bị Bách Trọng thiên sư đánh đuổi.

Nghĩ đến đó, Kim Ngang Tiêu khí tức tràn hông, chàng tưởng như muốn đến ngay Thiên Phật tự phá phách một hồi cho hả giận.

Nhưng lúc này mắt chàng nào có thấy gì. Ngay đến đường lối phương hướng, chàng cũng không nhận định được rõ ràng và cũng không biết mình đang đứng ở nơi nào. Như vậy làm sao tìm đến Thiên Phật tự được?

Kim Ngang Tiêu càng nghĩ càng tức bực vì sự bất lực của mình. Chàng bỗng nhiên hét lên một tiếng, hoa chân múa tay đâm đá lung tung, muốn vò được bất cứ vật gì ở xung quanh để đập phá cho hả. Sự thật thì sự tuyệt vọng không được gặp Ngọc Hoàn làm cho chàng gần như mất trí.

Lát sau bình tĩnh lại, chàng mới ngẩng người ra suy nghĩ, tìm kế đi khỏi chỗ này. Giữa lúc ấy chàng chợt nhớ rằng trong lúc ở động Vĩnh Dạ, Thôi Ngọc Linh đến tìm chàng và đã trao cho chàng một cây tên tín hiệu.

Chàng còn nhớ rõ rằng lúc đưa cho chàng mũi tên đó, nàng bảo chàng đã dò la được khá nhiều tin tức về Câu Hồn bang, nếu muốn nghe, chàng cứ việc phóng cây hiệu tiễn lên, nàng sẽ tìm lại chỗ chàng ngay.

Nguyên từ ít lâu nay, Kim Ngang Tiêu đã quên hẳn ơn huệ của Thôi Ngọc Linh đã cứu chàng mấy lần. Hơn nữa chàng còn ghét bỏ nàng, cho nàng là cô gái xấu tánh, đã ghen ghét nói xấu chị là Thôi Ngọc Hoàn.

Nhưng trong lúc này Kim Ngang Tiêu hoàn toàn cô độc, giữa miền núi non hiểm trở, hai mắt chàng lại mù, tình cảnh thật khôn đốn vô cùng. Chàng thấy không còn cách nào khác hơn là gọi Thôi Ngọc Linh đến, nhờ nàng dắt đi, may ra còn tìm lại được Ngọc Hoàn.

Tuy vậy Kim Ngang Tiêu vẫn do dự, sự thật chàng không muốn nhờ cậy Ngọc Linh để đi tìm Ngọc Hoàn. Song nếu không làm thế, chàng sẽ chết đói ở nơi này, hay nếu lần đi, có thể rớt xuống khe núi chết tan thây.

Suy nghĩ do dự hồi lâu, Kim Ngang Tiêu thấy không còn cách nào khác. Chàng cho tay vào ngực áo lấy ra mũi tên hiệu của Ngọc Linh. Chàng sờ tay lần mò, biết rằng đó là một cây hỏa tiễn, có ngòi đề châm đốt.

Chàng lấy đá lửa ra đánh châm vào ngòi đó.

Thuốc dẫn lửa cháy “xoẹt xoẹt”. Cả kinh, chàng vội vàng vút lên cao. Quả nhiên cây hỏa tiễn bắn vọt lên không với một tia lửa đỏ rực, và một vệt khói đen in rõ trên nền trời trong sáng.

Dĩ nhiên Kim Ngang Tiêu không nhìn thấy sự đó, nhưng chàng không lạ gì những dụng cụ mà võ lâm thường dùng như loại hỏa tiễn gọi nhau. Chàng cũng biết nếu Thôi Ngọc Linh đã giao cho chàng cây tên hiệu này thì tất nhiên nàng không rời bỏ đi xa mà chỉ quanh quẩn ở gần đây thôi. Nàng trông thấy tín hiệu chắc hẳn sẽ tìm đến ngay.

Kim Ngang Tiêu yên lòng quờ quạng xung quanh, tìm chỗ ngồi nghỉ chân. Chàng tiến được hơn mười bước thì đụng phải một tảng đá lớn, liền ngồi lên đó.

Vừa ngồi xuống, tay chàng lần mò xem hình thể tảng đá, bỗng chạm phải một vật gì lạnh lạnh. Chàng liền cầm lên và nhận thấy ngay rằng đó là một lưỡi Liễu Diệp phi đao, lưỡi đao sắc bén vô cùng.

Cây phi đao này chính là con dao mà Thôi Ngọc Hoàn vừa rời nhằm cổ họng Kim Ngang Tiêu phóng đến, nhưng chưa đến đích thì đã bị hột máu ni châu của Bách Trọng thiên sư đập trúng bắn ra xa. Tình cờ. Lưỡi đao đó lại rớt vào tảng đá mà Kim Ngang Tiêu lần đến ngồi.

Nhặt được lưỡi phi đao đó, Kim Ngang Tiêu bất giác giật mình kinh sợ. Vì vừa rồi Bách Trọng thiên sư có nói cho chàng biết rằng Thôi Ngọc Hoàn dùng một cây Liễu Diệp phi đao ném vào chàng, định để giết chàng và nếu Thiên sư chậm một bước, chàng đã chết vì phi đao rồi. Lúc đó Kim Ngang Tiêu chẳng những không tin mà còn nổi giận cho rằng Thiên sư bịa đặt.

Lúc này tình cờ nhặt được phi đao, Kim Ngang Tiêu thấy đau nhói trong tim: phải chăng những lời nói của Bách Trọng thiên sư là thật? Bằng chứng đã rõ, nhưng trong thâm tâm chàng vẫn có một mãnh lực tương phản, làm chàng phân vân. Có thể nào một người đã yêu chàng như Thôi Ngọc Hoàn lại muốn giết chàng?

Kim Ngang Tiêu ngồi mân mó lưỡi phi đao, lòng nghi hoặc vô cùng. Đột nhiên sắc mặt Kim Ngang Tiêu biến hẳn. Chàng đứng phắt ngay lên tựa hồ như là kim châm!

Toàn thân chàng rung lên chứng tỏ chàng đang bị xúc động mãnh liệt, tay chàng liền tiếp sờ soạng cán cây phi đao. Càng sờ tây trên cán đao, Kim Ngang Tiêu càng run rẩy, sắc mặt chàng lúc này tái mét chẳng còn hột máu.

Nguyên do là chàng vừa thấy trên cán đao có một hình khắc, chạm nổi. Mắt chàng tuy mù, nhưng tay chàng sờ thấy hình khắc đó rất rõ ràng.

Đối với Kim Ngang Tiêu thì trên đời này có một hình ảnh này chàng khó quên nhất, đó chính là hình khắc trên cán đao đó vậy. Bởi vì đó là hình chim phượng mà chàng và Kỳ Vân đã trông thấy lần đầu tiên trong miếu thờ của nhà họ Bốc.

Chàng đã thấy hình chim Phượng in lên trên mặt quan tài bằng đá trong Bốc thị Từ đường, sau khi Câu Hồn bang chủ ném ám khí lạc vào quan tài đó. Chàng biết đó là hình khắc trên ám khí của Câu Hồn bang chủ, kẻ thù của chàng.

Bất ngờ nhận thấy trên cán lưỡi phi đao đó cũng có hình chim phượng, Kim Ngang Tiêu choáng váng cả người, tinh thần kích động đến cực độ.

Lưỡi Liễu Diệp phi đao này nhất định phải có quan hệ rất lớn với Câu Hồn bang chủ. Không biết chừng là lưỡi đao của Câu Hồn bang chủ cũng nên.

Kim Ngang Tiêu nhớ lại những lời của Bách Trọng thiên sư và chàng nghĩ thầm :

- Bách Trọng thiên sư nói đúng, quả có một lưỡi phi đao phóng vào ta thật. Nhưng Bách Trọng thiên sư đã ngờ oan cho Thôi Ngọc Hoàn. Nhất định không phải Ngọc Hoàn phóng mũi phi đao này.

Kim Ngang Tiêu lại suy tính thầm :

- “Có lẽ lúc đó có Câu Hồn bang chủ hay một cao thủ của Câu Hồn bang nấp gần đây, phóng mũi phi đao này định giết ta. Bách Trọng thiên sư trong lúc vội vàng ngăn cản phi đao, không trông rõ thủ phạm, nên tưởng rằng Thôi Ngọc Hoàn ném. Thiên sư đã ngờ oan cho Ngọc Hoàn, nên đánh đuổi nài. Tội nghiệp cho nàng biết bao!”

Lời suy luận của Kim Ngang Tiêu quả là lời suy luận của một kẻ si tình, đã u mê quá sâu, thật là phi lý. Kim Ngang Tiêu tin tưởng Thôi Ngọc Hoàn đến nỗi chàng không thể nào nghĩ đến mấy may chút xấu nào cho Ngọc Hoàn. Chàng tin nàng là cô gái tốt đẹp, thực tình yêu chàng.

Dẫu sao lúc này chàng không còn thì giờ nghĩ đến Thôi Ngọc Hoàn nữa. Sự xuất hiện của hình chim phượng, biểu tượng của Câu Hồn bang chủ đã làm chàng kinh hoàng, thấy lạnh toát xương sống.

Bách Trọng thiên sư đã bỏ đi rồi. Thôi Ngọc Hoàn cũng đã bị Bách Trọng thiên sư đánh đuổi chạy ra khỏi nơi này. Chàng chỉ còn một mình.

Kim Ngang Tiêu toát mồ hôi nghĩ thầm :

- “Lúc này nếu Câu Hồn bang chủ hay cao thủ của Câu Hồn bang xuất hiện đến ám hại ta, ta biết làm thế nào? Hai mắt ta đã mù, một người không có võ công cũng có thể giết ta dễ dàng. Không biết chừng kẻ ném phi đao chính là Hồ Ma Phạm Hồng! Nếu hắn còn lẩn quẩn ở đây, nhất định hắn sẽ tuân lệnh Câu Hồn bang chủ sai khiến đàn hồ đến xé xác ta!”

Thường công cho nàng

Kim Ngang Tiêu càng nghĩ càng kinh hoàng. Chàng nắm chặt lấy cây phi đao trong tay, đầu nghiêng bên nọ, ghé bên kia, nghe ngóng động tĩnh, tưởng tượng như kẻ thù nấp ở gần đâu đấy, sắp nhảy đến hạ thủ chàng.

Kim Ngang Tiêu nghiêng rặng, vận dụng chân khí, người hạ thấp xuống lấy thế sẵn sàng chiến. Chàng đã quyết định nếu bất cứ một tiếng động lạ nào phát sinh ra ở bên chàng là chàng sẽ ra tay liền.

Trong khi kinh hoàng đề phòng địch như vậy, Kim Ngang Tiêu đã quên phát việc chàng vừa phóng lệnh tiễn làm hiệu gọi Thôi Ngọc Linh đến với chàng.

Kim Ngang Tiêu chỉ còn lo có một việc duy nhất: Chống cự với kẻ địch sắp đến. Và chàng chờ đợi.

Quả nhiên, chỉ một lát sau, chàng chợt nghe ở phía bên cạnh chàng, không xa lắm, bỗng có một tiếng “cách” tựa hồ như tiếng chân người đạp lên sỏi đá.

Trong chớp mắt lại có tiếng “cách” thứ hai, lần này gần hơn, chỉ cách chàng độ bốn hay năm xích là cùng. Kim Ngang Tiêu biết ngay có người đang tiến lại chỗ chàng đứng.

Không còn chần chờ gì nữa, Kim Ngang Tiêu thét lên một tiếng dữ dội, chàng xoay người về phía có tiếng động đó, hai tay, chàng vận động như vũ bão, xử xuất luôn hai thức Cự Linh thần chương liên tiếp tấn công kẻ mà chàng cho là địch nhân đang bước đến.

Hai thức Cự Linh thần chương đó Kim Ngang Tiêu đã dùng cả toàn lực, chiêu số phát ra dữ dội như sét, mau lẹ hơn chớp nhoáng, khí thế lợi hại vô cùng.

Hai chiêu đồng thời phát ra, nhưng chưa tới đích thì Kim Ngang Tiêu chợt nghe thấy một tiếng rú đầy vẻ kinh hoàng, tiếng rú rõ rệt của một người đàn bà.

Trong khoảnh khắc cực ngắn, Kim Ngang Tiêu chợt nhận ra đó là tiếng rú của Thôi Ngọc Linh.

Đồng thời một ý nghĩ như một tia sáng lóe ra trong óc chàng. Chàng nhớ lại rằng chàng đã phóng cây hiệu tiễn để gọi Thôi Ngọc Linh đến với chàng.

Tuy biết là Ngọc Linh chớ không phải kẻ thù Câu Hồn bang, Kim Ngang Tiêu đã chót xuất chiêu mất rồi, không thu lại được nữa. Hai thức Cự Linh thần chương mới học được, tuy chàng đã tập luyện rất thuần thục, nhưng chàng vẫn chưa đạt tới trình độ thu xuất tự do.

Kim Ngang Tiêu kinh hoàng biết là đánh lầm người. Nhưng chàng chưa kịp ngừng tay, thì “bộp, bộp” hai tiếng, hai chương của chàng đã đánh trúng người Thôi Ngọc Linh.

Song hai chương đó mới là thức thứ nhất. Thức thứ hai lại tiếp theo sau luôn, Kim Ngang Tiêu vẫn không kịp hãm được tay mình.

Lại “bịch” một tiếng nữa, tay chàng lại đánh trúng Thôi Ngọc Linh chương thứ ba.

Hai chương đầu đánh trúng vai Ngọc Linh. Cứ xét theo trình độ võ công của Ngọc Linh, thì hai chương đó cũng không làm nàng bị thương được.

Nhưng đến chương thứ ba thì lại khác. Nguyên chương pháp Cự Linh thần chương mỗi thức lại tăng thêm uy lực thức thứ hai mạnh hơn thức thứ nhất. Hơn nữa sau khi bả vai Ngọc Linh trúng hai chương, thân hình nàng đã lao đảo, khi chương thứ ba tới trúng vào ngực nàng thì Ngọc Linh thấy tối sầm cả mặt mũi. Nàng “hư” lên một tiếng đau đớn, phải lùi lại một bước, rồi ngã ngồi trên mặt đất.

Thôi Ngọc Linh đến đây quả là vì tín hiệu của Kim Ngang Tiêu. Sau khi thấy mũi tên hiệu của nàng giao cho Kim Ngang Tiêu bay lên trời, nàng vội vã tìm lại ngay.

Lúc đó nàng tuy ở xa, nhưng khinh công của nàng đã đạt tới mức độ cao siêu tuyệt đỉnh nên chỉ trong phút chốc nàng đã tìm tới nơi. Cũng vì khinh công cao nên khi nàng tới gần Kim Ngang Tiêu chàng mới nhận có người lại gần mình. Đáng lẽ ra Ngọc Linh phải lên tiếng trước thì nàng khỏi bị đánh oan, nhưng lúc đó nàng đang uất ức trong lòng, dù có tới trước mặt Kim Ngang Tiêu chưa chắc nàng đã lên tiếng ngay. Sau hết quả thật nàng không ngờ Kim Ngang Tiêu xuất thủ đánh nàng, và cũng không ngờ hai thức võ công của Kim Ngang Tiêu linh diệu đến thế, nên nàng mới không kịp tránh.

Thôi Ngọc Linh ngã ngồi xuống. Nàng tuy liên tiếp bị trúng ba chương, những võ công nàng cao, nên chưa thể gọi là bị trọng thương được.

Song do, vết thương trong lòng nàng thì trầm trọng hết sức. Nàng cho rằng Kim Ngang Tiêu gọi nàng đến để làm nhục nàng. Bởi vậy nàng đau đớn đến nỗi không nói ra được một lời.

Nàng ngồi im hô hấp mấy lượt, vận chuyển chân khí, rồi bỗng thấy “ộc” một tiếng, nàng đã học ra một cục máu tươi.

Thôi Ngọc Linh cười một cách căm giận nói :

- Kim công tử, đa tạ công tử đã thương công cho tôi.

Kim Ngang Tiêu biết là đã đánh lầm phải người, chàng cũng hối hận thật, nhưng không đau xót như lúc chàng đánh trúng Thôi Ngọc Hoàn hai chương trước đây. Chàng lại có ý hời... oán trách Ngọc Linh đã làm chàng đánh lầm nên nói :

- Quanh đây có người Câu Hồn bang ẩn nấp, tại sao cô nương đến đây không lên tiếng cho tôi biết?

Vừa rồi Ngọc Linh căm hận đến cực điểm, nhưng đến lúc thấy Kim Ngang Tiêu nói như vậy, nàng chợt hiểu. Không hiểu sao nàng thấy quên cả đau, nháy mắt đứng lên. Nàng nghĩ thầm :

- “Té ra chàng đánh lầm chứ không phải cô ý. Chàng đang bị Câu Hồn bang hãm dọa, không thấy rõ mọi vật, nên có tiếng lạ ở gần là phải xuất thủ đánh ngay. Lỗi tại ta không lên tiếng cho chàng biết. Như vậy chàng đâu có đáng giận, mà chỉ đáng thương”.

Chao ôi, Thôi Ngọc Linh cũng đã ăn phải ái tình rồi nên mới có lời suy luận như vậy. Đang giận nàng hóa vui, nàng vui vì được đánh lầm. Cũng như Kim Ngang Tiêu, Ngọc Linh đã hóa thành con người si mê, mù quáng vì tình yêu.

Nàng hân hoan nhảy vọt đứng lên, đến bên Kim Ngang Tiêu và dịu dàng hỏi chàng :

- Có Câu Hồn bang ở đây? Chúng nấp ở đâu?

Nàng đưa mắt nhìn quanh, sẵn sàng chiến đấu với bọn Câu Hồn bang để bảo vệ chàng.

Kim Ngang Tiêu nói :

- Chúng nấp chỗ nào tôi không biết. Nhưng kẻ vừa phóng phi đao định giết tôi. Trên cán lưỡi đao có khắc hình chim phượng.

Thôi Ngọc Linh vừa nghe thấy mấy tiếng “hình chim phượng” mặt nàng đã biến sắc. Thái độ của nàng như lần trước đây khi Kim Ngang Tiêu nhắc đến hình chim phượng trên ám khí của Câu Hồn bang chủ.

Nhưng lần này Kim Ngang Tiêu đã mù, không nhìn thấy vẻ mặt biến đổi của Ngọc Linh, chàng chỉ lặng lẽ đưa cây đao vừa nhặt được cho Ngọc Linh xem.

Nhìn thấy cán đao và hình khắc trên đó, mặt Thôi Ngọc Linh càng tái xám, hai mắt tròn tròn như trong thấy vật gì kinh khủng lắm.

Nàng loạng choạng như muốn té nhào, rồi rung giọng hỏi :

- Công tử... công tử không bị đao ném trúng?

Kim Ngang Tiêu lắc đầu :

- Không có trúng. May nhờ có Bách Trượng thiền sư đến kịp đã ngăn cản lưỡi phi đao của tôi.

Thôi Ngọc Linh giẫm chân than lớn :

- Ngươi rồi biết làm sao bây giờ? Hắn đã nổi cơn hung lên rồi, bụng chỉ muốn giết người. Biết làm sao bây giờ?

Giọng nói của Thôi Ngọc Linh đầy nước mắt, lộ vẻ lo lắng vô cùng chân thành và thương xót. Kim Ngang Tiêu thấy nàng quan tâm đến mình như vậy, không khỏi có ý cảm kích. Chàng vội nói :

- Thôi cô nương, Câu Hồn bang chủ bao giờ chẳng muốn giết tôi, cô chẳng cần phải lo lắng hoảng hốt như vậy làm gì? Đã mấy lần hắn định hại mà đâu có được.

Thôi Ngọc Linh lại giậm chân :

- Công tử nói gì? Câu Hồn bang chủ à? Liễu Diệp phi đao này là trong bảy thứ ám khí thiện dụng của chị tôi! Chị tôi đã nổi cơn hung muốn giết công tử, thì sợ công tử chẳng thể nào thoát khỏi được đâu. Tôi... tôi không có cách nào bảo vệ công tử được hết.

Nàng nói đến đó, đôi hàng lệ từ từ lăn trên đôi gò má trắng mịn.

Nhưng Kim Ngang Tiêu lại muốn mắng ngay vào mặt Ngọc Linh. Kim Ngang Tiêu lúc này như người ngộp lặn bể mê, chàng đã bị Ngọc Hoàn làm u tối tâm trí đến nỗi không ai có thể lay chuyển được lòng tin mà chàng đã đặt vào Ngọc Hoàn.

Những lời của Ngọc Linh khiến chàng chẳng vui chút nào. Chàng cho rằng Ngọc Linh ghen tức chị nàng cho nên vu khống.

Chàng đã định mở mồm trách móc Ngọc Linh, nhưng nghĩ lại chàng đang có việc cần nhờ đến nàng. Nếu chàng trách mắng nàng bây giờ, có khi Ngọc Linh xấu hổ quá hóa giận, sẽ bỏ đi, để mặc chàng ở giữa miền núi này. Chàng biết nhờ ai dẫn đường?

Vì thế thay vì trách móc, chàng cố nhẫn nhịn sự tức bực cất tiếng cười nhạt luôn mấy tiếng.

Bạn đang đọc truyện *Cự Linh Thần Chương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 11: Kỳ Vân chưa chết

Thôi Ngọc Linh thấy chàng cười nhạt liền hỏi :

- Công tử không tin lời tôi nói chăng?

Kim Ngang Tiêu lạnh lùng đáp :

- Tôi yêu cầu cô nương đừng nói đến chuyện đó nữa.

Ngọc Linh bẽn lẽn đáp :

- Nhưng việc này quan hệ rất lớn đến tính mạng của công tử, làm sao không nói cho được?

Giọng Kim Ngang Tiêu vẫn lạnh lùng như tiền :

- Tôi mời cô nương đến đây là không phải để nói chuyện đó.

Ngọc Linh nghẹn lời uất ức, không nói sao được nữa. Sau cùng nàng thở dài nả ruột :

- Thôi được, tôi không nói đến chuyện đó nữa. Vậy công tử gọi tôi đến đây để nói chuyện gì?

Kim Ngang Tiêu có vẻ hài lòng, nói :

- Chị cô bị Bách Trọng thiên sư đánh đuổi chạy đi mất. Tôi muốn tìm gặp Bách Trọng thiên sư để hỏi cho ra lẽ. Mong cô nương dẫn đường giúp.

Thôi Ngọc Linh buồn rầu nói :

- Kim công tử. Tôi nói thật để công tử biết là nếu bây giờ chị tôi bắt gặp tôi nói chuyện với công tử như thế này chắc chắn là tôi phải chết về tay chị tôi. Chẳng phải là tôi sợ chết, nhưng tôi không muốn công tử gặp chị tôi rồi công tử lãnh cái chết thảm khốc.

Kim Ngang Tiêu tức giận tái cả mặt, hét lên :

- Im ngay. Cô không được nói như thế!

Thôi Ngọc Linh vẫn tiếp tục nói :

- Tôi biết công tử chẳng phải có ý định tìm Bách Trọng thiên sư, mà chỉ muốn gặp chị tôi thôi. Nhưng công tử nên biết, chị tôi hành tung bí mật ẩn hiện không chừng, làm sao tìm thấy được? Tôi biết công tử giận ghét tôi lắm, nhưng tôi phải nói sự thật. Hiện nay Câu Hồn bang chuẩn bị mở đại hội tại Gián Vân phong trên núi Thanh Thành, để mấy cao thủ võ lâm làm lễ chính thức gia nhập Câu Hồn bang. Tại sao công tử không đến đó, thăm dò tin tức xem sao?

Kim Ngang Tiêu nghe nói, ngẫm nghĩ một lát rồi đáp :

- Bây giờ tôi đã mù cả hai mắt rồi, đi đến đó có ích gì?

Thôi Ngọc Linh lắc đầu chán nản :

- Kim công tử, hồi tôi mới quen biết công tử, công tử đâu phải là người như thế này. Con người của công tử thay đổi quá nhiều rồi.

Kim Ngang Tiêu tỏ vẻ bực tức :

- Thay đổi cái gì. Tôi mù cả hai mắt làm sao còn giống như trước được?

Thôi Ngọc Linh nói :

- Tôi hỏi công tử về một người bạn của công tử, chẳng biết công tử còn nhớ hay quên rồi?

Kim Ngang Tiêu hơi ngạc nhiên hỏi :

- Cô hỏi ai?

Thôi Ngọc Linh đáp :

- Đó là Kỳ Vân cô nương.

Kim Ngang Tiêu ngây người ra, không ngờ Ngọc Linh lại nói đến Kỳ Vân. Sự thật, từ lâu nay chàng không còn nhớ gì đến Kỳ Vân cả. Chàng dường như quên cô bạn gái cùng chia sẻ hoạn nạn với chàng bởi vậy nghe Ngọc Linh nhắc đến, chàng không khỏi giật mình.

Hơn nữa giọng nói của Ngọc Linh bao hàm một sự trách móc. Tuy nàng không nói rõ, nhưng nàng có ý cũng muốn bảo chàng là người dễ quên bạn cũ.

Đối với Kim Ngang Tiêu, hình ảnh Kỳ Vân đã phai mờ trong trí từ lâu. Chàng coi những ngày hoạn nạn chung sống với Kỳ Vân như qua xa trong dĩ vãng. Lúc này trong tâm trí chàng chỉ có một hình ảnh Thôi Ngọc Hoàn.

Kim Ngang Tiêu hơi ngượng ngịu, song vẫn nói :

- Lẽ tự nhiên là tôi còn nhớ chứ!

Ngọc Linh lại nói :

- Công tử còn nhớ Kỳ cô nương? Vậy tại sao công tử không chút quan tâm thăm hỏi xem Kỳ cô nương bây giờ ở đâu, sống chết thế nào? Công tử chỉ biết có chị tôi thôi, vậy con người của công tử chẳng biến đổi rồi hay sao?

Lúc này trong thâm tâm Kim Ngang Tiêu cũng nhận là những lời trách móc của Ngọc Linh rất có lý. Kim Ngang Tiêu đâu có chịu nhận là Ngọc Linh có lý. Chàng nói :

- Lúc ở Thiên Trúc cốc, chúng tôi gặp hai vợ chồng lão quái. Sau đó Kỳ cô nương mất tích, tôi biết làm thế nào được?

Ngọc Linh thờ dãi nói :

- Tôi còn nhớ lúc tôi gặp công tử ở Thiên Trúc cốc sau khi công tử thoát hiểm, công tử nói với tôi rằng Kỳ cô nương đã hy sinh tính mạng để cứu công tử. Lúc công tử nói như thế mắt công tử đầm lệ. Bây giờ công tử nhắc đến Kỳ cô nương, mắt công tử ráo khoảnh, trong lòng công tử không còn chút thương xót người bạn cũ đó hay sao?

Kim Ngang Tiêu nghe mấy lời nói đó bất giác xấu hổ đỏ hồng mặt. Vừa xấu hổ, chàng vừa tức giận Ngọc Linh.

Chàng nâng giọng đáp liều :

- Người chết rồi, khóc làm gì? Khóc có được ích gì đâu?

Thôi Ngọc Linh chua chát :

- Đúng rồi, khóc có được ích gì đâu?

Nàng vừa nói, vừa đưa tay lên chùi nước mắt chính mình. Đoạn nàng nói tiếp :

- Nhưng tôi muốn nói cho công tử biết rằng Kỳ cô nương không chết.

Kim Ngang Tiêu sùng sốt :

- Không chết?

Ngọc Linh gật đầu :

- Phải. Nàng vẫn còn sống.

Kim Ngang Tiêu nghe tin đó cũng chẳng thấy có gì là vui sướng, chàng lẩm bẩm như nói một mình :

- Không chết? Sao lại có thể như thế được? Chẳng có lẽ hai vợ chồng lão quái chịu tha nàng? Còn Câu Hồn bang chủ làm sao hấn không giết nàng?

Ngọc Linh đáp :

- Sự tình như thế nào, tôi chưa được tường tận lắm. Nhưng tôi đã gặp Kỳ cô nương một lần rồi. Tôi thấy nàng ngồi trên một tảng đá lớn, đang lẩm bẩm nói một mình, đại ý bảo nếu công tử được bình an vô sự thì nàng đâu có bị khổ sở đến đâu, nàng cũng không oán trách.

Kim Ngang Tiêu chẳng động tâm, chỉ thờ ơ hỏi lại :

- Thế à!

Ngọc Linh liền dần từng tiếng :

- Kim công tử, công tử...

Kim Ngang Tiêu không để nàng nói hết lời, vội xua tay tỏ vẻ khó chịu :

- Thôi đừng nói đến nàng ta nữa.

Kim Ngang Tiêu không thích nghe nói đến Kỳ Vân vì chàng cho rằng giữa chàng và Kỳ Vân không có liên quan gì hết, chẳng qua ngẫu nhiên hai người có chung một kẻ thù mà thôi.

Chàng không muốn nhắc lại kỷ niệm cùng Kỳ Vân vào sinh ra tử nữa, vì tâm trí chàng lúc này chỉ có biết Thôi Ngọc Hoàn.

Ngọc Linh lại nói, giọng nàng lần này hết sức buồn bã :

- Kim công tử, từ khi công tử bị mù mắt, công tử không còn tin lời ai nói nữa. Tôi không nỡ đứng nhìn công tử bị trầm luân sa xuống vực thẳm. Trước đây, mấy lần tôi đã cứu công tử...

Kim Ngang Tiêu ngắt lời tỏ vẻ nóng nảy :

- Biết rồi... khổ lắm, nói mãi!

Thôi Ngọc Linh vốn là người tính tình cao thượng ít khi chịu hạ mình. Nhưng đối với Kim Ngang Tiêu, nàng đã trót yêu mất rồi, nên bao tự ái nàng đều xóa bỏ hết.

Song do, lần này bị Kim Ngang Tiêu hắt hủi đến mức độ nàng không sao chịu được nữa. Mặt nàng đỏ bừng đôi mắt phượng quắc lên, vẻ giận dữ hiện rõ trên khuôn mặt kiều diễm.

Ngọc Linh đã định nổi giận mắng cho Kim Ngang Tiêu một trận. Nhưng không hiểu sao, nàng lại thờ dãi nói :

- Đến lần này, tôi lại phải ra tay cứu công tử. Tôi chỉ muốn công tử nhìn thấy rõ ai là người xấu, ai là người tốt. Tôi muốn công tử sáng suốt hơn nữa, chớ đừng mù quáng quá đáng như vậy.

Kim Ngang Tiêu tức giận đáp :

- Cô biết tôi là một tên mù lừa, hà tất phải nói mĩa mai như vậy làm tôi đau lòng thêm làm gì?

Thôi Ngọc Linh ứa nước mắt, trong lòng đau đớn vô cùng, không ngờ Kim Ngang Tiêu hiểu nhầm những lời nói của mình một cách ác độc như vậy.

Nàng đã tưởng quay đi bỏ mặc Kim Ngang Tiêu ở đó. Nhưng nàng vẫn không đành lòng.

Chữa mắt

Kim Ngang Tiêu Thôi Ngọc Linh cố nén lòng căm phẫn, dịu dàng bảo chàng :

- Kim công tử, tôi nói như vậy là có ý muốn tìm cách chữa cho đôi mắt công tử sáng trở lại, thoát khỏi cảnh mù lòa.

Kim Ngang Tiêu nghe nói giật mình, khắp khối mừng thầm, nhưng chàng vẫn chưa tin hẳn lời Ngọc Linh.

Thôi Ngọc Linh nói tiếp :

- Sau khi công tử hoàn phục đôi mắt, công tử sẽ thấy rõ sự thật như thế nào.

Đang hy vọng Ngọc Linh giúp mình chữa khỏi mắt, Kim Ngang Tiêu không dám nổi giận nữa. Song chàng vẫn thấy khó chịu hỏi :

- Sự thật cái gì? Bây giờ cô bảo tôi phải biết rõ chuyện gì mới được chứ?

Thôi Ngọc Linh đáp :

- Tôi có nói ra bây giờ công tử cũng không tin. Vừa rồi công tử bảo tôi dẫn đường cho công tử đi tìm... chị tôi, điều đó tôi thật không dám. Nhưng tôi xin nói với công tử điều này: Nếu quả thật công tử còn nghĩ đến mối huyết cừu của cha mẹ, công tử hãy theo tôi đến ngọn Giác Vân phong ở núi Thanh Thành. Dọc đường tôi sẽ đưa công tử đến một nơi có người quen biết của tôi, người đó là một vị dị nhân, điều luyện tám mươi một môn kim châm thích huyết thủ pháp. Với phép châm cứu huyết đạo bằng kim châm đó, vị dị nhân ấy có thể chữa sáng mắt cho công tử. Sau đó công tử sẽ lên đường đến Giác Vân phong, xem kẻ thù của công tử là những người nào?

Kim Ngang Tiêu lúc này, trong thâm tâm chỉ muốn đi tìm ngay Thôi Ngọc Hoàn để được ở bên nàng. Được thế dù mắt chàng mù suốt đời, chàng cũng cam tâm.

Nhưng việc đi tìm Ngọc Hoàn không thể thực hiện được, vì Ngọc Linh không chịu dẫn chàng đi. Còn một mình thì chàng mắt mù làm sao lần mò đi tìm được?

Bởi thế, mặc dù chàng không vừa ý lắm về đề nghị của Ngọc Linh, chàng cũng phải miễn cưỡng gật đầu đáp :

- Được, tôi sẽ theo cô nương lên Giác Vân phong.

Thôi Ngọc Linh cười gượng, hết sức rầu rĩ, vì nàng đã thừa rõ tâm trạng của Kim Ngang Tiêu. Nàng nói :

- Nếu vậy, công tử hãy theo tôi lên đường.

Nói xong, nàng tìm gần đó kiếm lấy một cành cây, đưa cho Kim Ngang Tiêu nắm lấy một đầu, còn một đầu tay nàng kéo đi, để Kim Ngang Tiêu đi theo nàng.

Hai người một sáng, một mù cất bước lên đường.

Kim Ngang Tiêu vô tình đối với Ngọc Linh, nhưng trái lại Ngọc Linh vẫn yêu chàng tha thiết. Suốt dọc đường Ngọc Linh chăm nom chàng rất chu đáo, không để chàng thiếu thốn hay khổ sở chút nào.

Hai người đi suốt ngày hôm đó, tới đến ngủ bên núi. Sáng đến ngày thứ hai, Kim Ngang Tiêu bước đi, thấy đường đã nhẵn nhụi bằng phẳng, không còn gồ ghề như trước, chàng biết đã ra khỏi vùng núi và đến đường lớn.

Kim Ngang Tiêu hỏi :

- Đến Thanh Thành chưa?

Ngọc Linh đáp :

- Chưa, còn lâu. Nhưng đến chỗ chữa mắt thì không còn bao lâu nữa.

Kim Ngang Tiêu lặng lẽ bước đi. Trong lòng chàng lúc đó không khỏi thắc mắc, tự hỏi hai chị em họ Thôi không biết lai lịch gia thế như thế nào, mà tuổi còn nhỏ, võ nghệ đã cao siêu tuyệt đỉnh, lại quen biết nhiều cao thủ dị nhân trong võ lâm như vậy?

Hồ Ma Phạm Hồng là một nhân vật tàn bạo có tiếng trong võ lâm, vậy mà đối với Ngọc Hoàn hẳn có vẻ kính nể, nhất nhất đều tuân lệnh nàng.

Đến nay Ngọc Linh lại biết một vị dị nhân, biết phép “Kim châm quá huyết” tức là thuật châm cứu các huyết đạo bằng kim châm. Trước đây Kim Ngang Tiêu nghe nói môn này đã bị thất truyền.

Kim Ngang Tiêu suy nghĩ một lát rồi đằng hắng, lên tiếng hỏi :

- Thôi cô nương, tôi... tôi có mấy lời muốn hỏi cô nương, không biết cô có sẵn lòng giải đáp không?

Thôi Ngọc Linh đáp ngay :

- Nếu công tử còn tin lời tôi, công tử cứ hỏi, tôi biết gì sẽ nói. Chỉ sợ công tử không còn tin tôi nữa thôi.

Thấy nàng nói thế, Kim Ngang Tiêu lại phát tức, định không thèm hỏi nữa. Song chàng nóng lòng muốn biết rõ về thân thế của Thôi Ngọc Hoàn, nên nhịn không được, đành cười làm lành và hỏi :

- Hai chị em cô nương võ công cao siêu như vậy, chẳng hay do ai truyền thụ thế?

Thôi Ngọc Linh là người hết sức thông minh. Nghe Kim Ngang Tiêu hỏi thế, nàng hiểu ngay tâm ý của anh chàng, chỉ có mục đích là hỏi dò về chị mình mà thôi. Thấy Kim Ngang Tiêu tha thiết với Ngọc Hoàn như vậy, nàng làm sao không khỏi đau lòng, mặc dù nàng không hề có ý tưởng ghen tuông với chị mình.

Dù buồn hết sức, Ngọc Linh vẫn chiều ý Kim Ngang Tiêu làm vui lòng chàng. Nàng đáp :

- Anh chị em chúng tôi, tất cả có ba người. Tôi còn một người anh cả nữa. Cả ba anh em tôi đều biết võ công, nhưng không có sư phụ.

Ngạc nhiên, Kim Ngang Tiêu hỏi :

- Không có sư phụ? Vậy võ công đó ở đâu ra?

Ngọc Linh đáp :

- Việc này đã lâu, từ ngày chúng tôi còn nhỏ tuổi, nên ký ức tôi mơ hồ, nhớ không rõ. Tôi chỉ nhớ đại khái rằng ngày xưa chúng tôi cũng có nhà cửa, cùng ở với gia đình. Hình như chúng tôi cũng có đủ cả cha mẹ, nhưng về điểm này tôi chỉ nhớ mang máng, không rõ anh cả tôi vì chị tôi lớn hơn tôi mấy tuổi, vậy mà hai người cũng không nhớ rõ...

Kim Ngang Tiêu lạ lùng hỏi :

- Nhưng cô nương cũng phải nhớ một vài chuyện chứ...

Gia thế họ Thôi

Ngọc Linh gật đầu :

- Có, tôi có nhớ. Tôi nhớ nhất là có một đám cháy lớn làm thiêu rụi cả nhà cửa chúng tôi. Sau đó chúng tôi được người ta đem đi rất xa, hết đường này đến đường khác, khi thì ngồi trên lưng ngựa, có lúc lại đi thuyền. Sau cùng chúng tôi đến một người già cả râu tóc bạc phơ. Về sau, chúng tôi không gặp ông già đó đâu nữa. Khi chúng tôi lớn lên, chúng tôi mới biết. Tòa nhà chúng tôi đến ở trong thành Nam Xương thuộc tỉnh Giang Tây. Còn việc chúng tôi trước ở đâu đến đó, tôi không nhớ ra được.

Kim Ngang Tiêu hỏi :

- Rồi làm sao mấy anh chị em cô nương học được võ công?

Ngọc Linh đáp :

- Trong tòa nhà lớn đó, có một thiếu phụ tuổi trạc trung niên, trông nom chúng tôi. Bà ta bảo chúng tôi rằng tám thế võ công điều luyện của cha mẹ chúng tôi đều để trong bốn gian mật thất. Trong bốn gian phòng đó, có một phòng thứ nhất, ba anh chị em chúng tôi cùng vào chung và học chung. Nhưng còn ba gian kia thì chúng tôi chia nhau, mỗi người được lãnh một gian và gian của người nào người nấy giữ riêng, tuyệt đối không được lẫn lộn với nhau.

- Trong mấy gian phòng đó đều có ghi những bí quyết, mật cấp của những môn tuyệt đỉnh võ công. Chúng tôi cứ theo đó tập luyện, từ nhỏ cho đến nay, dĩ nhiên là phải đạt đến trình độ cao siêu như ngày nay.

Kim Ngang Tiêu “à” một tiếng rồi hỏi :

- Nếu như vậy, ba anh chị em cô nương mỗi người theo học một môn võ riêng, không người nào giống người nào?

Ngọc Linh gật đầu :

- Đúng vậy... Trong ba người, chỉ có chị tôi là võ công cao nhất, cả anh cả tôi cũng không bằng. Tôi và anh cả tôi lấy làm lạ, đã có lần hỏi chị Ngọc Hoàn bên trong gian mật thất của chị có những thứ võ công như thế nào. Nhưng chị ấy không chịu cho biết.

Kim Ngang Tiêu vội bèn hỏi ngay :

- Cái đó là lẽ tự nhiên. Có ai hỏi cô nương, chắc cô nương cũng không chịu nói bí quyết võ công của mình.

Ngọc Linh thành thực đáp :

- Nhưng anh và chị tôi chưa hề hỏi tôi bao giờ.

Kim Ngang Tiêu lại hỏi :

- Còn thiếu phụ trung niên đã trông nom ba anh chị em cô nương, bà ta có biết gia thế của cô nương không?

Ngọc Linh đáp :

- Tôi đoán chắc bà ta biết. Nhưng đến năm tôi mười hai tuổi thì bà ta bỏ đi mất, từ đó không gặp đâu nữa. Chúng tôi thường gọi bà ta là Ngọc Cô, tên tuổi thật của bà ta là gì chúng tôi không biết.

Kim Ngang Tiêu bần khoản hỏi :

- Như vậy, cả ba anh chị em cô đều không biết rõ gia đình lai lịch của mình như thế nào?

Ngọc Linh gật đầu :

- Cũng có thể nói như vậy. Vì có một vài người khi xưa có quen biết cha mẹ chúng tôi, chẳng hạn như Hồ Ma Phạm Hồng cùng vị đạo trưởng mà tôi sắp đưa công tử đến gặp để chữa mất tên gọi Thiên Diệu chân nhân...

Ngọc Linh nói đến đó, Kim Ngang Tiêu bất giác giật mình kêu lên một tiếng, ngắt lời nàng :

- Cái gì Thiên Diệu chân nhân?

Ngọc Linh đáp :

- Phải, Thiên Diệu chân nhân. Trong võ lâm hiện nay chỉ có vị đạo trưởng đó là người độc nhất biết môn “Kim châm quá huyết pháp”.

Kim Ngang Tiêu càng ngạc nhiên :

- Vị Thiên Diệu chân nhân đó có quen biết với song thân của cô nương?

Ngọc Linh đáp :

- Tôi không biết rõ hẳn chỉ đoán như thế thôi. Vì khi chúng tôi còn ở căn nhà lớn ở thành Nam Xương học võ nghệ, thì mấy người đó thỉnh thoảng có đến thăm chúng tôi và khảo sát võ công của chúng tôi xem có tiến triển không. Về sau, đến lúc võ công của chúng tôi thắng họ, họ mới không đến nữa. Hồi mấy vị đó còn đến với chúng tôi, chúng tôi đã có lần hỏi họ về gia thế lai lịch chúng tôi, nhưng họ nhất định không chịu nói.

Kim Ngang Tiêu cảm thấy hết sức lạ lùng. Chàng ngẫm nghĩ thấy Ngọc Linh không có vẻ gì nói dối hay bịa đặt cả. Chàng hỏi tiếp :

- Ngoài những người ấy, còn có vị võ lâm cao thủ nào nữa không?

Ngọc Linh nghĩ rồi đáp :

- Tôi không nhớ tên hết, nhưng còn có một vị gọi là Quan chủ của Miên Miên quan ở Vu Sơn, tức là Đại Phương chân nhân và một vị là Nho Hiệp Thạch Lôi. Ngoài ra còn hai người nữa nhưng vì ít đến nên tôi không biết tên.

Kim Ngang Tiêu nghe chuyện của Ngọc Linh, đoán thầm rằng cha mẹ của ba anh chị em nàng nhất định không phải là những nhân vật tầm thường, mà là những người có lai lịch tên tuổi rất lớn trong võ lâm.

Chàng đoán như vậy vì thấy Ngọc Linh nói đến mấy nhân vật vừa kể, quen biết gia đình nàng, tức là những người đứng trong hàng thượng đẳng của võ lâm, và là những người có tên trong số Tứ Chân, Ngũ Hiệp, Cô Quý, Nhị Ma, Nhất Hồn.

Những nhân vật này so sánh ra, tuy chưa chắc đã có võ công cao cường hơn ba anh em họ Thôi, nhưng đối với cha mẹ của ba người, có những mối liên hệ rất lớn. Như vậy cha mẹ của Ngọc Linh cũng không kém những nhân vật đó.

Song do, gia đình họ Thôi làm sao mà tan tác đến nỗi cha mẹ phải bỏ lại ba đứa con nhỏ tuổi. Họ là những nhân vật tên tuổi trong võ lâm, vậy là ai? Ai có thể bức bách họ đốt nhà họ, đánh đuổi họ, bỏ con mà chạy?

Càng nghĩ, Kim Ngang Tiêu càng thấy khó hiểu.

Kim châm điểm huyết

Trong lúc nói chuyện, Kim Ngang Tiêu vẫn tiếp tục theo Ngọc Linh bước đi. Vì mãi tìm hiểu về gia đình họ Thôi, Kim Ngang Tiêu quên cả đường xa.

Mãi lúc sau, chàng mới nhận thấy rằng chân chàng đang bước trên một con đường đầy sỏi nhỏ. Hai bên đường hình như có trồng nhiều tre, vì tai chàng

nghe tiếng cây tre cọ vào nhau kẽo kẹt và gió thổi lá tre lay động rì rào.

Kim Ngang Tiêu cất tiếng hỏi :

- Thôi cô nương, đã đến chưa?

Ngọc Linh đáp :

- Đến rồi!

Nàng đất Kim Ngang Tiêu đi một lát nữa, rồi đột nhiên ngừng lại Kim Ngang Tiêu cũng đứng lại theo. Chàng thấy nàng hỏi người nào ở phía trước :

- Đạo trưởng có nhà không?

Tiếng nói của một cậu bé, có lẽ là tiểu đồng đáp :

- Đạo trưởng không có nhà, ngài vừa ra ngoài núi có việc. Cô nương lại có việc gì?

Ngọc Linh nói :

- Tôi là chỗ quen biết cũ của Đạo trưởng. Chú làm ơn cho tôi vào chờ Đạo trưởng có chuyện cần.

Chú tiểu đồng đáp :

- Được, được. Cô nương cứ vào.

Kim Ngang Tiêu theo Ngọc Linh bước vào, đi đến ba bốn trượng nữa, Ngọc Linh bảo chàng dừng lại và nói :

- Công tử hãy ngồi xuống đây nghỉ một chút.

Kim Ngang Tiêu sờ tay đụng vào chiếc ghế tre, liền ngồi xuống đó.

Ngọc Linh nói :

- Chỗ này không phải là đạo am hay chùa miếu gì, mà chỉ là một căn nhà tre nhỏ bé, bốn mặt đều có rừng trúc, quang cảnh rất êm ả tĩnh mịch.

Kim Ngang Tiêu không đáp, chỉ khẽ gật đầu. Lúc này tâm trí chàng mãi nghĩ đến chuyện khác, chàng băn khoăn tự hỏi không biết Ngọc Hoàn bị Bách Trượng thiên sư đánh đuổi đi, bây giờ chỗ nào? Liệu nàng có biết đến đây mà tìm chàng không? Nếu Ngọc Hoàn đến chỗ này thì chàng sung sướng biết mấy.

Trong lúc Kim Ngang Tiêu còn đang mãi mê suy nghĩ, chợt nghe Ngọc Linh lên tiếng :

- Kính chào Đạo trưởng. Đạo trưởng đi chơi về đó à?

Một giọng nói thanh tú, nhưng có vẻ kinh ngạc của một ông già đã nhiều tuổi đáp lời Ngọc Linh :

- A, cô nương cũng đến à?

Ngọc Linh nói ngay :

- Tôi đem một người lại, xin nhờ Đạo trưởng ra tay dùng phép kim châm quá huyết, chữa lành mắt cho người ta.

Tiếng ông già vội đáp :

- Được, được. Nhưng xong rồi cô nương mau mau... đi nhé.

Giọng nói có vẻ cấp bách như sợ hãi sự gì, chỉ mong Ngọc Linh đi ngay khỏi nơi đó. Sau đó lại thấy Thôi Ngọc Linh kéo Ông già đó - tức là Thiên Diệu chân nhân - ra một góc nhà, rồi hai người thì thăm to nhỏ, nói chuyện một lúc.

Kim Ngang Tiêu cố ý lắng tai nghe, nhưng vẫn không rõ được hai người nói chuyện gì? Một lát sau, chàng lại thấy có tiếng chân người từ trong nhà chạy vút ra ngoài trong khi tiếng nói chuyện thì thăm đã im hẳn. Người vừa chạy ra chắc hẳn là Thôi Ngọc Linh hoặc Thiên Diệu chân nhân.

Kim Ngang Tiêu đã định lên tiếng hỏi, nhưng vừa lúc ấy chợt có người đến cạnh chàng rồi một bàn tay đặt lên vai chàng.

Kim Ngang Tiêu vội đứng lên hỏi :

- Thưa có phải tiền bối là Thiên Diệu đạo trưởng đó không?

Tuy chàng không trông thấy gì, nhưng chàng cũng đoán được rằng người đến bên chàng không phải là Ngọc Linh. Quả nhiên tiếng nói già nua mà chàng đã được nghe vừa rồi, đáp lời chàng :

- Đạo hiệu của bản đạo chính là Thiên Diệu. Đôi mắt của công tử mới bị mù, có thể chữa lành được. Công tử hãy đi theo bản đạo.

Kim Ngang Tiêu bỗng thấy Thiên Diệu chân nhân cầm lấy tay chàng, dắt chàng đi ra ngoài.

Chàng hỏi :

- Thôi cô nương đâu?

Thiên Diệu chân nhân đáp :

- Thôi cô nương nói có việc cần phải đi trước, công tử khỏi phải quan tâm.

Kim Ngang Tiêu tay nhận thấy có sự gì khác thường, nhưng vì chàng vốn không tha thiết lắm với Ngọc Linh nên chàng cũng chẳng cần hỏi thêm hay suy nghĩ gì nữa.

Đi được một lát, Thiên Diệu chân nhân đứng lại rồi bảo chàng ngồi xuống. Thiên Diệu chân nhân dẫn chàng ngồi vào một chiếc bồ đoàn, bảo chàng cởi bỏ áo ngoài và dặn chàng ngồi im.

Kim Ngang Tiêu y lời ngồi sấp bằg, liền sau đó, chàng cảm thấy như kiến cắn ở chín nơi huyệt đạo trên thân thể chàng, toàn những huyệt chính chẳng hạn như “Vân Môn”, “Thiên Uyên”, “Thuyết Hải”, “Thiên Dung”, “Thanh Minh”, “Phong Môn”. v... v...

Đồng thời các huyệt đó nóng rang, một luồng nhiệt khí từ từ chuyển di trong cơ thể chàng. Kim Ngang Tiêu hiểu rằng Thiên Diệu chân nhân đã dùng kim châm chích vào các huyệt đạo để chữa mắt cho chàng.

Sau đó, chàng theo đúng lời chỉ bảo của Thiên Diệu chân nhân, từ từ vận chuyển chân khí. Một lát sau, chín nơi huyệt đạo trong người chàng thấy bớt nóng, rồi hóa lại lạnh mát. Luồng nhiệt khí cũng biến thành lãnh khí chạy đi khắp thân thể sau cùng tụ lại Đan Điền, chuyển qua các mạch “Vĩ Các”, lên “Trung Đỉnh” rồi đến đỉnh đầu chàng. Tại đỉnh đầu luồng khí lạnh đó tụ tại huyệt “Thanh Minh”.

Lúc này, Kim Ngang Tiêu lại nhận thấy chiếc kim châm cắm ở huyệt “Thanh Minh” mỗi lúc lại bị Thiên Diệu chân nhân đẩy cắm sâu vào hơn.

Đột nhiên, Kim Ngang Tiêu thấy đôi mắt chàng đau đớn hết sức, đau như thể có mũi giùi nhọn đâm vào mắt. Đoạn chàng thấy mắt chàng có một tấm màng đỏ như huyết che ở phía trước.

Từ lúc Kim Ngang Tiêu bật lửa trong động Vĩnh Dạ cho đến nay mắt chàng luôn luôn đen tối như mực. Lúc này chàng thấy trước có màu hồng, chàng vui mừng vô cùng, cố gượng mắt để nhìn.

Song do, trên chín chỗ huyệt đạo đều có kim châm cắm vào, thành thử người chàng cứng đờ, cử động không được, trừ có hơi thở và chân khí trong người vẫn lưu chuyển như thường. Thì ra một vài nơi huyệt đạo bị bế trù là để toàn thân chàng tê liệt hầu để cho việc chữa mắt. Vì thế lúc này, chàng dù có muốn mở mắt cũng không được.

Bỗng Thiên Diệu chân nhân nói :

- Bây giờ bản đạo bảo công tử mở mắt ra, công tử hãy mở mắt từ từ, chớ có vội vàng.

Kim Ngang Tiêu y lời, ngồi im như cũ.

Thiên Diệu chân nhân lần lượt nhổ các cây kim cắm trên huyệt đạo của chàng. Đoạn chân nhân nói :

- Mở mắt được rồi!

Kim Ngang Tiêu không dám vội vàng, khẽ từ từ hé mắt, rồi mở hẳn ra.

Mắt đã mở, nhưng chàng chẳng thấy gì hết. Trong lòng chàng đã run sợ và thất vọng. Nhưng đó chỉ là mấy giây đầu. Sự thật mắt chàng lúc này hoa lên, như thể giữa đêm tối đen, bỗng một ánh sáng khi mắt chàng đã quen trở lại với ánh sáng.

Đầu tiên, Kim Ngang Tiêu nhận thấy có một bóng người mờ mờ ở trước mặt chàng.

Hình người đó rõ dần, sau cùng chàng thấy rõ hẳn và nhận thấy mình đang ở trong một căn nhà tranh nhỏ bé.

Người đứng trước chàng là một vị đạo sĩ ba chòm râu dài và bạc phơ.

Kim Ngang Tiêu cả mừng vội sụp xuống lạy Thiên Diệu chân nhân :

- Đa tạ Tiên bối đã giúp cho vẫn sinh được thấy ánh sáng mặt trời trở lại.

Thiên Diệu chân nhân đỡ chàng đứng lên nói :

- Khỏi cần tạ ơn nhiều. Công tử không thể lưu lại đây được đâu. Mau theo con đường nhỏ này mà đi khỏi đây, mau lên!

Kim Ngang Tiêu ngạc nhiên đưa mắt nhìn con đường nhỏ bên cạnh nhà, rồi lại quay nhìn Thiên Diệu chân nhân.

Chàng thấy nét mặt lộ vẻ sợ hãi hoảng hốt. Chàng định lên tiếng hỏi, nhưng Thiên Diệu nhân đã kéo tay chàng rồi chạy, khiến chàng không gượng được phải chạy theo.

Gặp lại Kỳ Vân

Ra tới bên ngoài, ánh sáng mặt trời rực rỡ, đến nỗi mắt Kim Ngang Tiêu bao lâu nay quen với tăm tối, lúc này thấy chói đến đau cả hai con ngươi, và không nhìn thấy gì hết vì hoa mắt.

Tuy vậy, chàng vẫn bị Thiên Diệu chân nhân kéo chạy miết. Đến lúc chàng đã quen với ánh sáng, nhìn thấy rõ cảnh vật ở xung quanh, thì Thiên Diệu chân nhân đã kéo chàng chạy khá xa rồi.

Trước mắt chàng lúc đó, chỉ thấy núi non trùng điệp, chẳng thấy mấy gian nhà lá và rừng trúc đâu nữa.

Thiên Diệu chân nhân dừng lại, bảo Kim Ngang Tiêu :

- Công tử cứ theo con đường này mà đi. Độ một lát thì tới một khu rừng thông. Thôi cô nương đợi công tử ở đó, công tử hãy đi cho mau, đừng chậm trễ.

Kim Ngang Tiêu càng ngạc nhiên, không hiểu tại sao Thiên Diệu chân nhân tới thúc mình đi khỏi nơi này một cách vội vã như vậy.

Chàng định hỏi thì Thiên Diệu chân nhân đã bỏ chàng ở đó, quay mình đi liền. Thân hình ông vun vút đi nhanh như biến, chớp mắt đã xa hơn mười trượng, rồi lấp sau một mỏm núi, không thấy hình bóng đâu nữa.

Kim Ngang Tiêu không biết làm sao, đành ngây người đứng trông theo một lát. Sau đó chàng mới quay đầu, cảm cổ chạy thẳng về phía trước, theo hướng Thiên Diệu chân nhân vừa chỉ cho chàng.

Nhưng chỉ đi độ một trượng, Kim Ngang Tiêu chợt nghĩ ra một việc, chàng đứng sững lại.

Chàng nhớ đến lúc Ngọc Linh gặp Thiên Diệu chân nhân và cảm thấy có sự gì khác lạ giữa hai người. Chàng có cảm tưởng như hai người muốn giấu chàng điều gì.

Kim Ngang Tiêu nhớ lại lời nói của Thiên Diệu chân nhân khi ông mới gặp Ngọc Linh :

“cô nương cũng đến à?” Câu nói đó có ý nghĩa gì? Tại sao Thiên Diệu chân nhân có vẻ nóng nảy hoảng sợ, muốn hỏi thúc cho chàng và Ngọc Linh phải rời bỏ ngay mấy căn nhà lá của ông.

Chàng nghĩ: Chắc hẳn phải có người đã đến gặp Thiên Diệu chân nhân trước khi chàng và Ngọc Linh tới nơi. Chính vì thế mà khi ông vừa gặp Ngọc Linh, ông đã thốt ra câu: “Cô nương cũng đến à?”

“Cũng” đây có nghĩa là trước Ngọc Linh đã có người đến rồi.

Người đó là ai? Chắc hẳn không phải là người xa lạ với Ngọc Linh và Thiên Diệu chân nhân không muốn cho Ngọc Linh gặp mặt người đó.

Thiên Diệu chân nhân là người quen biết với gia đình họ Thôi. Phải chăng người đến trước đó là Thôi Ngọc Hoàn?

Kim Ngang Tiêu nghĩ đến đó, hồi hộp vô cùng. Chàng đã si mê Ngọc Hoàn, nên càng mong đó là sự thật. Và càng nghĩ chàng lại càng cho là đúng.

Chàng nghĩ thầm nếu quả Thôi Ngọc Hoàn ở đó, lúc này chàng ra mặt gặp nàng một cách bất ngờ, đôi mắt chàng đã khỏi, lại sáng như xưa, chắc hẳn nàng phải mừng rỡ vô cùng.

Nghĩ như thế, Kim Ngang Tiêu quay lại ngay, đi ngược về đường cũ để tìm đến chỗ ở của Thiên Diệu chân nhân. Chàng tự an ủi dù không có Ngọc Hoàn, chàng cũng chẳng có bị thiệt hại gì, chỉ mất công một chút, còn hơn là để lỡ mất cơ hội gặp mặt nàng.

Kim Ngang Tiêu chạy một mạch theo con đường nhỏ, vượt qua một quãng dài đến năm sáu dặm, chàng mới dừng lại.

Chàng tưởng vừa rời Thiên Diệu chân nhân đưa chàng đi, cũng chỉ độ xa thế là cùng. Không ngờ lúc này chàng trở lại đến năm sáu dặm rồi, vẫn không thấy mấy căn nhà lá của Thiên Diệu chân nhân đâu cả.

Chàng chỉ thấy núi non trùng điệp, cảnh vật hoàn toàn xa lạ, không thấy nhà cửa mà cũng không thấy rừng trúc đâu.

Kim Ngang Tiêu ngơ ngẩn nhìn quanh, rồi lại tiếp tục đi nữa. Nhưng càng đi, càng thấy cảnh hoang vu, rờ rệt là chốn thâm sơn cùng cốc, không có bóng người nào đặt chân đến đây.

Thì ra Kim Ngang Tiêu đã lạc mất lối đi rồi. Chàng đã theo một hướng khác, chứ không phải hướng nhà của Thiên Diệu chân nhân.

Kim Ngang Tiêu kinh hoàng vô cùng. Chàng toan quay trở lại chỗ cũ, nơi chàng và Thiên Diệu chân nhân chia tay, rồi từ đó chàng sẽ trở lại nhà Thiên Diệu chân nhân lần nữa.

Nhưng khi quay lại nhìn, Kim Ngang Tiêu lại càng kinh hoàng, vì chàng quên mất cả lối vừa đi, dù có muốn quay trở lại chỗ chia tay với Thiên Diệu chân nhân chưa chắc được.

Hơn nữa, lúc ấy trời đã bắt đầu ngã về chiều. Ánh nắng đã dần dần tắt, cảnh hoang sơn mờ mờ tối với sương chiều che phủ. Lúc này muốn tìm đường thật khó khăn vô cùng.

Kim Ngang Tiêu lo lắng, nhưng không biết làm sao hơn, đành cứ thế bước bừa đi trên con đường núi. Chàng cũng không hiểu chàng đi về phía nào nữa.

Đến khi trời tối hẳn thì Kim Ngang Tiêu mất hết hy vọng tìm được lối cũ.

Chàng đến bên một tảng đá lớn, ngồi nghỉ chân, ngửa mặt lên trời nhìn sao lấp lánh, thở dài một tiếng.

Biết không thể đi trong vùng núi này trong đêm tối, chàng liền tìm chỗ nằm, ngủ tạm chờ một đêm, chờ sáng hôm sau sẽ tiếp tục lên đường.

Kim Ngang Tiêu nằm được một lát, sắp sửa ngủ, chợt chàng nghe thấy có tiếng người nói từ xa vọng lại.

Giữa miền núi hoang vu, đang nửa đêm làm sao có tiếng người? Kim Ngang Tiêu kinh ngạc, vội ngồi lên nghe ngóng. Tiếng nói có vẻ mỗi lúc một gần hơn.

Đề phòng bất trắc, Kim Ngang Tiêu nép mình vào một hốc đá tối, im lặng chờ đợi.

Chỉ một lát sau, tiếng người nói đến gần và Kim Ngang Tiêu trong thấy rõ ánh lửa, rồi một người thấp nhỏ, cầm bó đuốc, bước đi đầu, tiến về phía tảng đá mà chàng nấp.

Người nhỏ bé đó chính là một người đàn bà, một cô gái thì đúng hơn. Tuy là một cô gái nhỏ bé, cây đuốc trong tay nàng lại to lớn dị thường, nàng cầm cây đuốc nhẹ nhàng như không, rõ rệt là một cô gái có sức mạnh hay võ công khá cao. Dáng đi của nàng nhẹ nhàng thoăn thoắt, chứng tỏ công phu khinh công điêu luyện.

Khi cô gái cầm đuốc trên đến gần hơn, Kim Ngang Tiêu nhờ ánh đuốc trong rõ mặt cô gái, chàng bất giác giật nảy người suýt kêu lên một tiếng.

Thì ra cô gái đó chẳng ai xa lạ, chính là Kỳ Vân.

Kỳ Vân vẫn như cũ, vẫn khuôn mặt đen đui xấu xí, chiếc mũi lớn như mũi sư tử, trán gò và mái tóc rẽ tre lòa xòa. Trông nàng khỏe mạnh, không có vẻ bị thương chút nào, nhưng nét mặt nàng lúc này lộ vẻ thập phần cương quyết và lại có thêm vẻ đau đớn buồn bã nữa.

Kim Ngang Tiêu tuy bị Thôi Ngọc Hoàn mê hoặc, nhưng vẫn chưa mất hẳn thiên lương. Dầu sau chàng đối với Kỳ Vân còn chút ân tình cũ, nhất là cùng cảnh ngộ, chàng đã trải qua hoạn nạn với nàng trong mấy tháng trời.

Bởi vậy lúc này thấy Kỳ Vân, Kim Ngang Tiêu mừng rỡ, đã định chạy ra gặp mặt nàng. Nhưng chàng vừa xoay mình sắp sửa nhảy ra, bỗng giật mình, vội nép vào hốc đá.

Bởi vì chàng nhận thấy theo sau cách xa Kỳ Vân chút ít, còn có hai người nữa. Hai người này mặc quần áo giống nhau, một màu đen huyền nhưng có viền trắng như đồ tang, đó là hai nhân vật của Câu Hồn bang.

Câu Hồn bang đã reo rắc kinh khủng trong đầu óc Kim Ngang Tiêu nên thoạt vừa trông thấy hình bóng bọn Câu Hồn bang, chàng đã kinh hãi thất thần, tưởng như chúng đã biết được chỗ chàng ẩn nấp rồi, nhưng chỉ giây lát sau, chàng lại định thần ngay được.

Sau khi nép người vào hốc đá, Kim Ngang Tiêu thấy một người trong hai bộ hạ Câu Hồn bang vừa chạy vừa gọi Kỳ Vân :

- Cô bạn nhỏ, cô làm ơn dừng chân một chút.

Kỳ Vân đang bước đi, nghe thấy gọi như vậy, liền dừng bước, quay đầu lại.

Kim Ngang Tiêu trong thấy rõ mọi sự, lòng chàng hết sức ngạc nhiên. Hai tên Câu Hồn bang chạy theo sau Kỳ Vân, nhưng không phải để đuổi theo giết nàng, mà trái lại còn gọi Kỳ Vân bằng "Cô bạn nhỏ".

Nếu không chính mắt trong thấy việc này. Kim Ngang Tiêu không thể nào tin là có thật. Vừa trong lúc bất thần gặp Câu Hồn bang, Kim Ngang Tiêu hoảng thật. Nhưng chỉ sau đó giây phút, chàng đã định thần ngay. Chàng không phải là kẻ nhát gan và ngay lúc đó chàng đã định nhảy ra cứu Kỳ Vân nếu nàng gặp nguy.

Nhưng sau khi nghe thấy tên Câu Hồn bang gọi Kỳ Vân thân mật như vậy, Kim Ngang Tiêu liền im lặng, chờ xem sự thể ra sao?

Lúc đó hai tên Câu Hồn bang đã chạy đến bên Kỳ Vân, và về thân cả ba người đứng cách chỗ Kim Ngang Tiêu ước độ bốn hay năm trượng.

Một tên Câu Hồn bang cất tiếng nói :

- Cô bạn nhỏ. Cô đã là người của Câu Hồn bang, tại sao cô không tuân theo quy củ của bản bang để lộ mặt thật ra như vậy?

Kim Ngang Tiêu nghe nói thế, giận bắn người, suýt nữa kêu lên một tiếng. Kỳ Vân đã vào Câu Hồn bang?

Kỳ Vân thấy hỏi như vậy liền điềm tĩnh đáp :

- Tôi à? Tôi được Bang chủ đặc cách cho phép như vậy.

Một tên Câu Hồn bang liền cười, giọng có vẻ vồn vã thân thiện :

- Cô bạn còn ít tuổi, mà được gần gũi thân thiết với Bang chủ như thế quả là quý hóa lắm. Cô bạn cũng như Kim Ngô công công và Ngân Ngô bà bà, được phép lộ mặt thật ra gặp anh em chúng tôi. Ngồi vị của cô nương trong bản bang rồi đây chắc còn cao quý hơn nữa, anh em chúng tôi rất khâm phục.

Kỳ Vân lạnh lùng đáp :

- Cảm ơn.

Kim Ngang Tiêu nghe thấy hai tên Câu Hồn bang tán tụng Kỳ Vân được hưởng ân huệ của Câu Hồn bang chủ, chàng thấy khí uất bốc lên cổ. Nhất là Kỳ Vân cũng không cái chính mặt nhiên tự nhận năng là người của Câu Hồn bang, làm chàng vừa đau xót vừa căm giận.

Kim Ngang Tiêu không ngờ Kỳ Vân phản bội gia đình một cách trắng trợn như vậy. Chàng phải cố nén mới không nhảy ra, cất lời chưởi mắng Kỳ Vân. Từ khi chia tay với Kỳ Vân, Kim Ngang Tiêu trong thâm tâm vẫn có ý ănnăn, mặc dầu chàng không chịu nói ra miệng, vì chàng đã bỏ rơi nàng. Nhưng bây giờ thì Kim Ngang Tiêu chỉ còn thấy khinh ghét cô bạn gái cũ đó.

Kim Ngang Tiêu liền quyết định không ra mặt nữa để chờ xem sự thể ra sao, vì chàng cho rằng nếu xông ra lúc này, Kỳ Vân đã thành người của Câu Hồn bang, nàng sẽ hợp lực với hai tên kia tấn công chàng. Như vậy chàng hóa ra chàng tự tìm cái chết hay sao?

Trong khi đó, hai tên Câu Hồn bang tiếp tục tán dương nịnh bợ Kỳ Vân, mong nàng sẽ nói với Câu Hồn bang chủ cho chúng thêm ân huệ.

Khoảng lát sau, bỗng có hai bóng người nữa chạy tới chỗ Kỳ Vân và hai tên kia. Dáng đi của hai người mới đến này nhẹ nhàng như bay, rõ rệt là hai tay võ công cực cao.

Kim Ngang Tiêu định thần nhìn kỹ. Hai người mới đến chính là vợ chồng lão quái nuôi rít, tức là Kim Ngô công công và Ngân Ngô bà bà. Hai người mang trên vai, mỗi người một con rít thực lớn, rít Kim Tiền của lão quái, còn rít Ngân Tiền của lão bà.

Hai vợ chồng lão quái đến nơi, liền hỏi ngay :

- Mấy người đứng lại ở nơi đây làm gì thế?

Một trong hai tên bộ hạ Câu Hồn bang đáp :

- Chúng tôi đứng đây để nghiêng giá Câu Hồn bang chủ.

Ngân Ngô bà bà liền “hừ” một tiếng đáp :

- Bang chủ đâu có cần bọn người đứng đây chờ Ngài? Chi thoảng một cái Ngài đã phi thân mấy chục dặm rồi, bọn người sợ Ngài đuổi theo không kịp các người hay sao?

Đoạn quay sang Kỳ Vân, lão bà nói :

- Kỳ Vân con hãy đi theo vợ chồng ta. Để mặc hai đứa này ở đây, nếu chúng có bị tội chậm trễ, mặc kệ chúng.

Nói dứt lời, Ngân Ngô bà bà vươn tay ôm lấy Kỳ Vân, đồng thời một tay lão bà giật lấy bó đuốc trong tay Kỳ Vân và lẩn mạnh, “Vút” một tiếng, bó đuốc đã bị ném đi xa đến hơn mười trượng.

Bó đuốc chưa rót xuống đất, thì Ngân Ngô bà bà ôm ngang eo Kỳ Vân, đã cùng Ngô Ngô công công chạy đi khá xa rồi.

Hai người Câu Hồn bang bị bỏ rơi và bị dọa, cuống cả người lên vội đuổi theo, gọi :

- Xin ba vị chờ chúng tôi một chút!

Khốn thay, thân pháp của hai vợ chồng lão quái mau lẹ đến cực điểm. Lúc mới đầu, dưới ánh trăng còn thấy lấp lánh lưng của hai con rít Kim Tiền và Ngân Tiền trên hai vợ chồng lão quái. Nhưng trong chớp mắt, cả hình bóng hai vợ chồng lão quái và Kỳ Vân đã biến mất trong đêm tối.

Hạ thủ tên Câu Hồn bang đầu tiên

Hai tên Câu Hồn bang chạy được mấy bước rồi đứng lại, biết là đuổi theo cũng không kịp.

Một tên bỗng quay lại bảo tên kia :

- Này anh bạn, sức bạn đi trễ quá. Tôi thông thể chờ bạn được, phải đi trước đây, kéo bị quờ phạt.

Kim Ngang Tiêu đứng nấp, nghe nói rằng hai tên này vốn không có tình bạn với nhau. Và lại, bọn Câu Hồn bang khi gặp nhau đều phải đeo mặt nạ, uống thuốc thay đổi giọng nói, nên không thể nhận biết được nhau. Bởi vậy nếu tên nọ không quan tâm đến số phận của tên kia, âu cũng là việc rất thường.

Tên nọ nói xong, liền tung mình phi thân đi luôn, sức chạy cũng khá mau, chứng tỏ võ công của hắn cũng thuộc loại cao cường.

Tên còn lại kém cỏi hơn, cuống quýt nói :

- Đợi... xin đợi tôi với.

Nhưng tên kia cắm đầu chạy thẳng, không quay đầu trở lại.

Tên bị bỏ rơi đứng chết sững, rồi giẫm chân than tuyệt vọng :

- Làm thế nào tới Gián Vân phong cho kịp bây giờ?

Hắn thở dài, rồi cắm cổ chạy.

Kim Ngang Tiêu thấy còn lại mỗi một tên Câu Hồn bang, chàng bỗng nảy ra một ý nghĩ. Tên này đi chậm, chắc võ công chỉ tầm thường. Chàng vừa học được hai thức Cự Linh thần chưởng, làm sao không đem ra thí nghiệm?

Chàng lại nghĩ: Bọn Câu Hồn bang đều đeo mặt nạ, không biết lẫn nhau. Nếu ta giết tên này, lấy quần áo và chiếc mặt nạ bằng đồng của hắn, ta cũng có thể hóa thành người của Câu Hồn bang. Ta sẽ có thể đột nhập vào Gián Vân phong, trà trộn vào cuộc họp của Câu Hồn bang, do thám được nhiều việc hay.

Nghĩ thế, nhảy phắt ra đuổi theo tên Câu Hồn bang. Tên này thấy có tiếng chân người vội quay lại.

Lập tức Kim Ngang Tiêu xù chiêu thứ nhất của Cự Linh thần chưởng, nhanh như điện chớp, tấn công tên nọ. Chưởng pháp của Kim Ngang Tiêu nhanh đến nỗi đôi phương hoa mắt, chỉ như muôn ngàn chưởng chụp lấy hắn.

Tên Câu Hồn bang chỉ kịp rú lên một tiếng “bốp, bốp” hai chưởng của Kim Ngang Tiêu đã đánh trúng ngực hắn. Kim Ngang Tiêu đã quyết hạ thủ ngay hắn, nên chàng nhắm đúng các yếu huyệt trên ngực của hắn để tấn công.

Thân hình tên nọ bị bắn vọt đi như một cái điều đứt dây, bắn trúng vào một khối đá lớn ở gần đó, nghe “bịch” một tiếng, người hắn ngã ngực xuống đất, không nhúc nhích được nữa.

Kim Ngang Tiêu không ngờ chưởng lực của mình mạnh đến thế, Cự Linh thần chưởng quả là một võ học tuyệt đỉnh siêu phàm trong thiên hạ. Kim Ngang Tiêu học được hai thế, đã trở nên một cao thủ vào bậc thượng lưu rồi.

Tên Câu Hồn bang dù võ công kém, nhưng một khi đã được kết nạp vào bang, hắn cũng không quá hèn yếu so với những tay bình thường trong võ lâm. Vậy mà chỉ có một chiêu hắn đã chống đỡ không nổi.

Kim Ngang Tiêu đến bên hắn, sợ hắn còn giả bộ, chàng liền phóng một cước vào lưng hắn. Thân hình tên này bốc lên rồi rớt xuống, mềm rũ. Đồng thời, chiếc mặt nạ của hắn cũng rớt ra một bên. Dưới ánh trăng, Kim Ngang Tiêu nhìn rõ mặt hắn, chàng bất giác sững sờ kinh hoàng.

Thất khiếu tên này ứa máu, rõ rệt là hắn đã chết rồi. Nhưng hắn không phải là ai xa lạ... chính là Kim Lý Tú Sĩ Lạc Văn, mà chàng đã gặp trên thuyền trước đây, khi bọn hắn bị Tủy Phạt Thiên Hồ trêu cợt.

Kim Ngang Tiêu quả thật không ngờ một nhân vật có tên tuổi trên chốn giang hồ như Kim Lý Tú Sĩ Lạc Văn lại gia nhập Câu Hồn bang. Song nghĩ lại, cho đến cả Nhạc Kỳ trước đây cũng là thủ hạ Câu Hồn bang chủ, chàng thấy Lạc Văn chưa thành danh bằng Nhạc Kỳ và võ công cũng kém xa, nên chắc y cũng bị cưỡng bách gia nhập như nhiều người khác.

Kim Ngang Tiêu lúi thi thể của Lạc Văn vào trong đám cỏ lau gần đó, cởi bỏ y phục của hắn rồi mặc vào người, và nhét chiếc mặt nạ bằng đồng đeo lên mặt. Sau đó chàng mặc quần áo của chàng vào thi thể Lạc Văn.

Lát sau, Kim Ngang Tiêu đã biến thành người của Câu Hồn bang. Chàng nhắm theo hướng hai vợ chồng lão quái và Kỳ Vân, thi triển khinh công chạy theo.

Tới lúc rạng đông, Kim Ngang Tiêu vẫn tiếp tục đi, chợt chàng thấy có một tên Câu Hồn bang, đeo mặt nạ bằng đồng, đứng ở dưới gốc cây bên đường.

Tin tưởng ở sự trả hình của mình, chàng mạnh dạn đến bên tên đó nói :

- Ngày giờ chẳng còn bao lâu, sao không đi còn đứng ở đó làm gì?

Kim Ngang Tiêu đã nghe lỏm được câu chuyện tối hôm trước, nên mới nói như vậy.

Tên Câu Hồn bang vội nói :

- Bằng hữu nói đúng. Chúng ta cùng đi cho vui.

Kim Ngang Tiêu đang lo ngại không biết rõ đường lên Gián Vân phong, thấy hắn nói như vậy thì mừng thầm đáp :

- Tốt lắm, mau đi kéo trễ.

Hai người liền đi bên nhau, không nói một lời nào nữa. Suốt ngày hôm đó, trừ lúc mở lương khô ra ăn, Kim Ngang Tiêu không trò chuyện với tên nọ.

Khoảng chiều tối hôm đó, hai người đi tới một vùng thâm sơn cùng cốc, núi non trùng điệp.

Tuy chưa tới Thanh Thành bao giờ, nhưng Kim Ngang Tiêu thấy dãy núi hùng vĩ cũng đoán ngay rằng đó là núi Thanh Thành.

Chàng cũng không dám hỏi tên cùng đi, sợ lộ hành tung. Nhưng tên nọ đi một lát bỗng lên tiếng :

- May quá, bọn ta đi đến núi Thanh Thành rồi, không lo trễ hạn nữa.

Thấy tên Câu Hồn bang nào cũng có vẻ lo lắng về việc chậm trễ, Kim Ngang Tiêu đoán luật lệ Câu Hồn bang nghiêm ngặt lắm, kẻ không đến đúng kỳ hạn có thể bị trừng phạt nặng. Câu Hồn bang chủ ra lệnh nghiêm ngặt, bắt buộc họ phải đến đúng kỳ hạn, như vậy cuộc họp này phải là một biến cố rất quan trọng.

Nhưng nếu Câu Hồn bang họp ở Gián Vân phong chủ nhân của một ngọn núi này, Dã Hồn Đôn Độc Hạc bây giờ ở đâu?

Kim Ngang Tiêu không muốn nói chuyện với tên đi cạnh, mà cứ lặng lẽ cúi đầu đi.

Bạn đang đọc truyện *Cự Linh Thần Chương* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 12: Câu Hồn bang hội họp

Hai người đi đến lúc trời tối hẳn thì đến chân một ngọn núi cao ngất. Ngọn núi này vừa cao lại hùng vĩ, trong đêm tối ánh trăng sao mờ mờ, ngọn núi uy nghi sừng sững như một vị tướng đứng trước muôn quân.

Đến chân núi, Kim Ngang Tiêu và tên Câu Hồn bang ngẩng đầu lên nhìn, thấy miền núi đá đó dựng đứng và nhẵn nhụi như một bức tường, trên có quét hai đại tự bằng vôi bột “Gián Vân”. Hai chữ này cao đến hai trượng, hình như có người đục vào đá rồi trét vôi trắng lên, nên đứng xa cũng trông được rất rõ.

Kim Ngang Tiêu nhìn lên núi dò xét động tĩnh, rồi đột nhiên quay lại hỏi tên Câu Hồn bang :

- Đây bằng hữu, Bang chủ hẹn tới mấy giờ phải có mặt?

Tên kia sừng sốt, trở mắt nhìn Kim Ngang Tiêu, rồi hỏi lại :

- Bang chủ ra lệnh trước nửa đêm hôm nay mọi người phải có mặt đông đủ, tại sao bằng hữu không biết?

Kim Ngang Tiêu khẽ đưa mắt nhìn quanh thấy nơi này vắng vẻ, không một bóng người. Chàng cũng nhận thấy tên đi với chàng thuộc loại võ công bình thường như Kim Lý Tử Sĩ Lạc Vân. Hơn nữa chàng đã cảm hận Câu Hồn bang đến cực điểm, bất cứ lúc nào có dịp là phải ra tay tàn sát cho hả giận.

Bởi vậy, lúc này Kim Ngang Tiêu không cần giữ gìn gì nữa. Nghe tên nọ ngạc nhiên hỏi thế. Kim Ngang Tiêu cười lên một tiếng lạnh lùng đáp :

- Tại tính tôi hay quên, không nhớ được lời Bang chủ dặn.

Tên nọ gượng cười, nói :

- Bằng hữu chỉ hay nói đùa.

Hắn có vẻ sợ sệt, rõ ràng là hắn đã bắt đầu nghi ngờ rồi.

Kim Ngang Tiêu bước xéo một bước, chặn đường xuống núi của hắn, rồi lạnh lùng hỏi :

- Bằng hữu là người thế nào, có thể nó cho nghe chút chơi được không?

Tên họ thấy cặp mắt của Kim Ngang Tiêu sáng quắc sau hai lỗ hồng trên chiếc mặt nạ bằng đồng, hắn kinh hoàng lùi lại một bước, ấp úng nói :

- Bằng hữu... bằng hữu nói đùa gì thế?

Kim Ngang Tiêu cất tiếng cười khanh khách. Tiếng cười chưa dứt, thân hình chàng đã chuyển động nhanh như biến, hai tay vung lên, xử xuất luôn một chiêu Cự Linh thần chương tấn công tên họ.

Kim Ngang Tiêu ra tay hết sức bất ngờ, chàng lại đứng gần tên họ, chương pháp Cự Linh vốn nhanh như gió, tên kia làm sao tránh kịp?

Chỉ thấy hắn rú lên một tiếng hãi hùng, rồi “bịch, bịch, bịch” người hắn đã trúng luôn ba chương của Kim Ngang Tiêu. Thân hình hắn văng ra phía sau, ngã ngục xuống đất động.

Kim Ngang Tiêu thấy hai lần xuất thủ, hai lần đều đánh bại được kẻ thù, lòng chàng rất cao hứng. Chàng lôi người tên họ vào bụi cây ở lề đường, rồi đưa tay bắt mạch hắn. Quả nhiên tên họ đã tắt thở rồi.

Chàng đã định gỡ chiếc mặt nạ bằng đồng của hắn ra xem mặt, nhưng giữa lúc ấy chợt có tiếng chân người bước tới. Giật mình, chàng vội ngẩng đầu nhìn lên.

Từ phía sau chân núi có hai tên Câu Hồn bang đang đi lên. Kim Ngang Tiêu sợ bị lộ hành tung nên vội vàng bỏ mặc tên họ nằm đó, bước vội ra ngoài, rồi cầm đồ đi, làm ra bộ như chàng đang lên núi. Chàng đã nghĩ thầm rằng tên họ đã chết rồi, chẳng cần xem mặt làm gì cho mất thời giờ, lúc này chỉ cần làm sao cho khỏi lộ tung tích là được.

Bởi vậy chàng ngay lại nhìn hai người đang đi tới, gật đầu ra hiệu chào. Hai người đó có lẽ là võ lâm cao thủ, khinh công cao cường, chúng đi vun vút qua mặt Kim Ngang Tiêu, không để ý tới chàng.

Kim Ngang Tiêu sợ bị nghi ngờ, cũng vội vàng rào bước treo lên núi theo hướng hai người đó.

Ngon núi Gián Vân rất cao và đường lên núi thật ra không có lối đi nào rõ rệt hết. Sườn núi dốc dựng đứng, lại thêm các mỏ đá lởm chởm, nhiều nơi sắc bén như dao, việc trèo núi thật hết sức khó nhọc.

Kim Ngang Tiêu trèo lên đến chỗ có bức tường lớn trên có viết hai chữ “Gián Vân” thì nhận thấy bắt đầu có những bậc như bậc thang, có thể trèo lên đó vượt lên núi.

Chàng leo lên hết bậc đá, đầu nhô ra khỏi mỏm đá, nhìn thấy ngay phía trước mặt là một bãi bằng phẳng và rộng lớn như một khu sân rộng bằng đá ở trên ngọn núi.

Lúc này trăng đã lên cao, ánh trăng chiếu tỏa khắp bãi rộng đó, ánh sáng phản chiếu như gương. Thì ra khắp bãi này là mặt nhẵn một màu trắng toát, đôi khi có gân xanh và đen, trắng đẹp vô cùng. Phía xa chút nữa lại là núi, nhưng từ chỗ đó lên tới đỉnh ngọn núi không xa lắm, thành thử trông giống như một tấm bình phong che một phía của bãi đá rộng.

Trên bãi đá lúc đó có tới trên ba chục người đứng, hoặc ngồi. Những người này đều phục sức như nhau: áo đen viền trắng, người nào người nấy đều đeo một chiếc mặt nạ bằng đồng trông rất nanh ác tựa hồ như một lũ quỷ hiện hình.

Có điều là bọn người này đứng riêng lẻ, mỗi người có một nơi, không ai đứng sát bên nhau và cũng không trò chuyện với nhau.

Mới nhìn qua, Kim Ngang Tiêu hiểu ngay chưa đến giờ và Câu Hồn bang chủ chưa xuất hiện.

Chàng tự biết mình đã phục đeo mặt nạ như họ, nên không thể lộ hành tích được, song chàng vẫn không tránh khỏi nỗi lo sợ kinh hoàng. Chàng leo lên bãi đá, đứng riêng một nơi lặng lẽ ngắm nhìn quan sát những người xung quanh.

Khoảng một lát sau, Kim Ngang Tiêu nhìn dáng điệu đi đứng của những người đó, hiểu rằng trong số trên ba chục người này ít ra có có tới mười người thuộc nhất lưu cao thủ trong võ lâm. Những tay võ nghệ cao cường thường có những dáng dấp cử chỉ khác người, nên trông có thể đoán ra ngay. Ngoài ra phần đông đều thuộc vào loại võ nghệ kha khá, chẳng hạn như Kim Lý Tú Sĩ Lạc Văn.

Trong võ lâm kể ra cũng có nhiều bang hội, môn phái, nhưng một bang hội có nhiều cao thủ như Câu Hồn bang thật ít có. Và lại, đây chưa phải là toàn thể Câu Hồn bang mà chỉ là một phần có lẽ đại diện cho một địa phương mà thôi.

Trên bãi đá người tuy nhiều, nhưng không ai nói chuyện với ai, thành ra rất yên tĩnh.

Cảnh tượng những người đeo mặt nạ dưới đêm trăng lại càng thêm bí mật quái đản.

Kim Ngang Tiêu khe khẽ thở dài. Đêm nay, may mắn chàng đột nhập được vào chỗ họp của Câu Hồn bang, nhưng rồi đây phải hành động đối phó thế nào? Chàng chưa biết được.

Chàng cũng không hy vọng chiến đấu hôm nay với kẻ thù vì chàng phải nói đến các cao thủ khác, ngay đến hai vợ chồng lão quái lúc này chưa xuất hiện, chưa chắc chàng đã địch nổi, mặc dù chàng đã có hai thức Cự Linh thần chương.

Chàng chợt nghĩ đến Kỳ Vân và càng thấy căm hận thấu xương tủy cô bạn gái phản bội đó. Chàng đang nghĩ ngợi liên miên, bỗng thấy những người ở xung quanh rào bước tiến về phía núi đá ở trước mặt như tấm bình phong. Chàng vội đi theo.

Tới gần mõm núi đá đó, chàng mới nhận thấy đó là một bức tường đá bằng phẳng và lúc này bức tường từ từ chuyển động tách ra làm hai phần, để lộ ra một cửa hang sâu thẳm và tối mờ. Tầng đá đó chắc hẳn còn ăn thông với những rặng núi chạy dài ở phía sau.

Câu Hồn bang chủ xuất hiện

Cửa động vừa xuất hiện, từ phía trong động chạy ra một người. Đó là một cô gái người thấp nhỏ, trán gồ cao, mũi sur tử, dung mạo xấu xí, chính thị Kỳ Vân.

Ở sau Kỳ Vân có một người cao lớn, cao quá khổ và lực lưỡng vô cùng. Người đó tuy ăn mặc theo lối Câu Hồn bang, nhưng Kim Ngang Tiêu có thể nhận ra ngay đó là Hồ Ma Phạm Hồng.

Theo sau Hồ Ma Phạm Hồng là hai vợ chồng lão quái Kim Ngô công công và Ngân Ngô bà bà, dáng điệu có vẻ ngạo mạn kiêu hãnh, như không coi trên ba chục người đứng trước mặt họ vào đâu hết.

Người bước ra sau chót là một người tầm thước, mặc quần áo toàn đen nhưng viền kim tuyến, mặc đeo một chiếc mặt nạ bằng đồng cực kỳ đáng ác: đó là Câu Hồn bang chủ!

Bọn Kỳ Vân và Phạm Hồng tất cả bốn người bước ra khỏi cửa động, lập tức chia ra làm hai hàng, để Câu Hồn bang chủ tiến ra đứng giữa. Lúc đó bầu không khí hoàn toàn im lặng không có một tiếng ho he nhỏ, Câu Hồn bang chủ đứng ra từ từ chuyển đầu nhìn một lượt đám người đứng trước mặt.

Đôi mắt Câu Hồn bang chủ sáng quắc quét đi quét lại, như thể muốn quan sát từng người.

Kim Ngang Tiêu tuy tin tưởng chàng không thể bị lộ hình tích, nhưng không khỏi run sợ thâm khi cặp mắt ghê gớm của Câu Hồn bang chủ nhìn tới chàng. Chàng tưởng chừng như muốn bỏ chạy trốn. Nhưng Câu Hồn bang chủ chỉ nhìn qua một lượt, không đặc biệt để ý đến người nào.

Rồi hần bỗng cất tiếng cười the thé nói :

- Lệnh Câu Hồn đã xuống, đêm nay đúng nửa đêm, mọi người phải tụ tập ở đây, nhưng còn có một người chưa đến. Nếu kẻ đó quả không đến, toàn gia của hắn bất kỳ lớn bé già trẻ sẽ bị chu diệt, nếu kẻ đó chậm trễ đến muộn, chính thân hắn sẽ phải lãnh hành phạt ghê gớm của Câu Hồn bang.

Giọng nói của Câu Hồn bang chủ đã lạnh lùng, cặp mắt hắn lại tỏa lên những tia sát khí ghê người, khiến ai nấy đều rùng mình đến xương tủy.

Kim Ngang Tiêu nghe Câu Hồn bang chủ nói như vậy, tim chàng đập thình thịch trong lồng ngực.

Chàng hiểu ngay rằng Câu Hồn bang chủ đã biết rõ buổi họp đêm nay đây phải có bao người, nên khi thấy thiếu một người Câu Hồn bang chủ đã biết ngay. Người thiếu đó chắc chắn là kẻ đã bị Kim Ngang Tiêu hạ thủ ở chân núi vừa rồi. Còn kẻ bị chàng giết lần trước, tức Kim Lý Tử Sĩ Lạc Văn thì hiện nay chàng đã mặc quần áo, đeo mặt nạ của hắn và thay thế hắn nên không thể gọi là thiếu được.

Thấy Câu Hồn bang chủ hăm dọa giết cả nhà người nào không đến họp, Kim Ngang Tiêu bỗng cảm thấy hối hận vô cùng. Chàng tự hỏi không biết kẻ nằm chết ở dưới chân núi đó có gia đình không, nếu có thì vì chàng mà toàn gia của hắn bị thác oan.

Kim Ngang Tiêu đang lặng lẽ suy nghĩ, chợt lại thấy Câu Hồn bang chủ nói, dẫn mạnh từng tiếng :

- Tối nay, anh em của bản bang tề tựu tại ngọn núi Giác Vân này là một cơ hội hiếm có, kể từ khi bản bang thành lập đến nay. Anh em bản bang tuy không biết rõ chân tướng của nhau, nhưng đã cùng nhau hợp tác nhiều lần hành động, lập được nhiều công. Những lời nói của ta khi mời anh em gia nhập bản bang, rồi đây tất sẽ được thực hiện, các anh em khỏi phải nóng lòng chờ đợi.

Câu Hồn bang chủ nói đến đó liền ngừng lại một chút. Kim Ngang Tiêu nghe nói trong lòng hết sức kích động. Chàng hiểu rằng các cao thủ trong Bang đều họp ở đây và trong số này tất phải có những người đã tham dự vào cuộc tàn sát cha mẹ chàng và toàn gia Kỳ Vân. Nhưng những kẻ đó là những kẻ nào, Kim Ngang Tiêu không có cách gì biết được ngay bây giờ.

Câu Hồn bang chủ tiến lên một bước và rồi lại cất giọng the thé nói :

- Gần đây ta nghe nói trong Bang có người loan truyền rằng những lời ta hứa với các anh em sẽ không bao giờ được thực hiện làm cho anh em trong Bang xôn xao náo động. Có phải thế không?

Giọng nói của Câu hồn chủ nghiêm nghị đến cực điểm. Trên bãi dã nhân, đoàn người đứng im phăng phắc, không ai thốt ra một lời nào.

Câu Hồn bang chủ “hừ” một tiếng rồi tiếp :

- Khoảng nửa năm gần đây, có một số cao thủ võ lâm định tìm cách chống đối bang hội ta, nhưng một số chúng đã thảm tử cả rồi. Trong số các kẻ bị chết đó, có tên Cô Quỷ Bốc Âm, tên Nhất Huyền thần ni, tên Tuyết Hồn thượng nhân. Tuy vậy vẫn còn nhiều kẻ ở ngoài kinh chống chúng ta. Bên ngoài còn kẻ địch lợi hại chưa trừ khử hết, bên trong anh em xôn xao tinh thần bất an như vậy làm sao tiêu diệt được chúng?

Kim Ngang Tiêu vốn là người thông minh vô cùng. Nghe đến đó chàng bắt giác phập phồng lo sợ cho võ lâm. Chàng thấy Câu Hồn bang chủ nói như vậy, hiểu ngay rằng ý của hắn muốn gây một trận tai kiếp tàn sát trong võ lâm, trừ khử những cao thủ trong danh môn chính phái, có ý chống lại hắn.

Cơ mưu bại lộ

Lúc bấy giờ bọn Câu Hồn bang thấy Câu Hồn bang chủ lên tiếng trách móc nghiêm nghị nên tên nào tên nấy im lặng, không dám ho he một tiếng, trên bãi đó ở ngọn núi tĩnh mịch như tờ.

Giữa lúc im lặng đó, đột nhiên có một tiếng thở khò khè từ xa vọng lại. Tiếng thở có vẻ nặng nề mệt nhọc vô cùng.

Những người họp trên bãi đá đều là tay có võ công phần đông là cao thủ trong võ lâm. Chỉ nghe tiếng thở đó mọi người cũng hiểu ngay rằng đó là tiếng thở của một kẻ bị thương rất trầm trọng.

Cả bọn Câu Hồn bang kinh ngạc đều quay đầu cả nhìn về phía có tiếng thở đó phát ra. Song do ở phía có tiếng thở đó rất xa, trời lại tối ánh trăng chỉ mờ mờ, nên nhìn không thấy rõ vật gì.

Câu Hồn bang chủ liền giơ tay ra hiệu. Lập tức Hồ Ma Phạm Hồng phi thân chạy về phía có tiếng thở.

Thân mình Phạm Hồng vút đi, lẩn vào đêm tối. Nhưng chỉ một lát sau hắn trở lại ngay.

Lúc trở lại, Phạm Hồng đem theo một người trên tay hắn. Lúc đến gần mọi người nhìn thấy rõ ngay kẻ được Phạm Hồng mang trên tay đó ăn mặc theo kiểu Câu Hồn bang và mặt hắn đeo mặt nạ. Đó là một người của Câu Hồn bang.

Kim Ngang Tiêu nhìn thấy thế bỗng có cảm tưởng như một tiếng sét nổ ngay tai chàng. Toàn thân chàng lạnh toát, mồ hôi vã ra, tim đập trường đến vỡ lồng ngực. Chàng ngay đó người như toàn thân bị tê liệt.

Chàng đã nhận rõ kẻ được Hồ Ma Phạm Hồng đem lại đó chẳng phải ai xa lạ chính là tên Câu Hồn bang đã bị chàng đánh cho ba chương ở dưới chân núi. Lúc đó Kim Ngang Tiêu đã thấy hắn tắt thở tưởng là chết rồi, không ngờ hắn chưa chết và còn lần được tới chỗ hội họp.

Hắn chưa chết thì nguy cho Kim Ngang Tiêu. Hành tung của chàng sắp bị bại lộ đến nơi.

Vừa kinh hãi, Kim Ngang Tiêu vừa hối hận vì đã không xem xét kỹ để tên nọ đánh lừa. Sau khi bị trúng chương của chàng, tên ấy đã bẻ trù chân khí, khiến chàng tưởng hắn đã chết rồi.

Kim Ngang Tiêu thật tình kinh hoảng đến cực điểm. Nhưng biết làm thế nào bây giờ?

Trước mặt bọn Câu Hồn bang và nhứt là trước mặt Câu Hồn bang chủ, nếu chàng có một cử chỉ nào hơi khác một chút lập tức sẽ bị giết ngay.

Chợt thấy Câu Hồn bang chủ cất tiếng cười ghê rợn, lên tiếng nói với tên do Phạm Hồng vừa đưa đến :

- Lệnh Câu Hồn đã xuống, bảo người phải đến họp ở đây trước nửa đêm, tại sao người dám trái lệnh chậm trễ như vậy?

Lúc đó, Hồ Ma Phạm Hồng đã đem tên nọ tới trước mặt Câu Hồn bang chủ và đặt hắn trước mặt Bang chủ. Nhưng tên đó vừa đứng xuống là lão đảo rồi ngã gục xuống đất.

Tên đó thở hổn hển cố gượng nói :

- Bang... Bang chủ, tôi đã đến đúng giờ hẹn, nhưng... tôi... tới chân núi Giác Vân... thì...

Câu Hồn bang cười lạnh lạnh :

- Sao, nói mau!

Tên nọ ngóc đầu lên :

- Tôi... tôi gặp một người... anh em trong Bang cùng tôi nói chuyện, bất... bất ngờ... người đó ra tay tấn công tôi liền... hai chương. May... tôi vội nín thở... hắn tưởng tôi chết rồi mới bỏ đi.

Kim Ngang Tiêu toát mồ hôi. Mỗi lời nói của tên Câu Hồn bang là mỗi nhát búa đáng vào đầu chàng. Cũng may lúc đó mọi người ở xung quanh chàng đều chú ý đến người bị thương phía trước mặt nên không ai nhìn thấy Kim Ngang Tiêu đang run rẩy và có những cử chỉ khác thường khi tên nọ bắt đầu khai với Câu Hồn bang chủ.

Kim Ngang Tiêu cố trấn tĩnh và cố ôm lấy tia hy vọng mỏng manh cuối cùng: tên nọ không nhận biết kẻ nào đã tấn công hắn.

Bỗng Câu Hồn bang chủ ngẩng phắt đầu lên, đôi mắt hắn trong hai lỗ hổng của chiếc mặt nạ bằng đồng quắc lên nhưng tia ghê gớm, nhìn bọn người Câu Hồn bang đứng trước mặt hắn một lượt, rồi cười lên một tiếng lạnh lùng nói :

- Quả nhiên có kẻ hỗn nhập trong hội nghị này.

Nói dứt lời, Câu Hồn bang chủ vung tay ra hiệu. Hai vợ chồng lão quái và Hồ Ma Phạm Hồng đang đứng cạnh hắn lập tức thân hình chuyển động, ba người đó nhảy vọt ra xa đến hơn mười trượng, chia nhau đứng bao vây chặt phía sau bọn người Câu Hồn bang.

Câu Hồn bang chủ quát lớn :

- Cấm không được người nào di động!

Hơn ba chục người lập tức đứng im như những pho tượng gỗ. Cả bọn đều hiểu rằng bất cứ một cử chỉ khinh khi nào lúc này tự nhiên sẽ rước lấy cái chết vô cùng mau lẹ và bi thảm.

Câu Hồn bang chủ cúi đầu, bảo người bị thương nằm trước mặt hắn :

- Người hãy đi nhận xem kẻ nào đã tấn công người!

Người bị thương gắng gượng ngồi lên, quay mặt về phía bọn người Câu Hồn bang, đưa mắt nhìn khắp một lượt.

Lúc ấy Kim Ngang Tiêu tưởng như muốn nghẹn thở. Chẳng muốn vùng bỏ chạy ngay. Nhưng chẳng cũng chỉ nhúc nhích thân hình một chút là bị những kẻ xung quanh hạ rồi, chẳng cần phải đợi đến Câu Hồn bang chủ ra tay.

Nhưng người bị thương nhìn khắp một lượt rồi lắc đầu :

- Tôi... tôi không thể nào nhận ra được!

Dĩ nhiên hắn không thể nào tìm ra người đánh hắn vì bọn người Câu Hồn bang ăn mặc y hệt như nhau, đồng thời mặt nạ bằng đồng cũng giống nhau.

Trừ khi vào trượng hợp người cao quá khổ như Hồ Ma Phạm Hồng mới có thể nhận ra ngay, còn ngoài ra không có cách phân biệt người nào với người nào. Hơn nữa Kim Ngang Tiêu vóc người tầm thước bình thường như mọi người, tên đó khó lòng nhận được chàng.

Thấy tên đó nói thế, Kim Ngang Tiêu khẽ thở dài nhẹ nhõm, mặc dầu mối lo của chàng vẫn như cũ, vì chàng biết Câu Hồn bang chủ chẳng khi nào chịu bỏ qua ngay.

Câu Hồn bang chủ cười gằn một tiếng nói :

- Người đã mang danh là người của Câu Hồn bang, làm sao để kẻ địch lừa bịp dễ dàng như vậy? Phưong giá áo túi com như người, Câu Hồn bang đâu có cần?

Người bị thương nghe nói vậy run bắn cả người lên, cuống cuống van lạy :

- Bang chủ... xin người hãy khoan... ra tay!

Câu Hồn bang chủ cười lên một tiếng lạnh như băng giá, đoạn tiến lên một bước.

Người bị thương kinh hoàng kêu rú lên :

- Bang chủ, tôi chính là Trang chủ của Trầm gia trang ở Hoài Dương, tên gọi Cửu Trảo Phi Hồ Trầm Cẩn, đâu có phải là phưong giá áo...

Hắn chưa nói dứt lời, Câu Hồn bang chủ quát lớn :

- Câm mồm!

Cửu Trảo Phi Hồ Trầm Cẩn hình như đã biết là nguy đến nơi, nên cả thân hình hắn run lấy bầy, người lão đảo muốn đồ.

Câu Hồn bang chủ lạnh lùng, nói tiếp :

- Toàn thể các cao thủ của bản Bang đều có mặt ở đây, người dám phá quy lệ của bản Bang, tự xưng danh phận ra, chết không còn oan uổng gì nữa.

Trầm Cẩn vội vàng chống tay, định gắng gượng đứng lên, miệng lắp bắp :

- Tôi... tôi...

Nhưng hắn vừa nói đến tiếng “tôi” thứ hai thì Câu Hồn bang chủ buông ra một chuỗi cười dài khanh khách, đồng thời tay vung ra, đánh vào gió một

chường về phía người đang nói.

Chường phong phát ra ào ào như vũ bão, khí thế dũng mãnh tuyệt luân. Nội lực của Câu Hồn bang chủ quả đã luyện tới mức xuất chúng. Thân hình Trầm Căn bị đẩy bắn tung, văng lên cao rồi rớt xuống như một bị cát, sau khi bị đánh văng lên rồi rớt xuống như vậy, xương cốt của Trầm Căn đã gãy nát hết, thân hình hắn không còn nhận dạng nữa, hắn đã chết không kịp kêu lên một tiếng.

Bỏ mặt nạ ra

Trên bãi đá, số người tụ họp tuy đông nhưng thấy Câu Hồn bang chủ ra tay ác độc như vậy, mọi người đều im thin thít, không dám nhúc nhích.

Kim Ngang Tiêu đưa mắt nhìn đồng thịt nát của tử thi Trầm Căn cách đó không xa, tuy thương hại hắn chết thảm nhưng trong lòng chàng không khỏi có chút khinh thị.

Chàng đã thấy hắn xưng danh là Cửu Trảo Phi Hồ Trầm Căn, nên hiểu lai lịch của hắn. Nguyên trong võ lâm, mỗi người đều biết họ Trầm vốn là Tổng phiêu đầu của năm nhà đại bảo tiêu ở thành Hoài Dương. Danh phận của Trầm Căn cũng vào hạng khá trên chốn giang hồ, chỉ vì hắn gia nhập Câu Hồn bang cho nên mới bị quả báo như thế này.

Câu Hồn bang chủ đánh chết Trầm Căn xong, hắn cũng không thèm nhìn đến tử thi bầy nhầy máu tươi. Hắn vẫy tay ra lệnh cho Kỳ Vân đứng sau hắn :

- Đem xác nó vứt đi!

Kỳ Vân không nói không rằng, lặng lẽ đến bên tử thi, xách đem ra gần khe núi, vung tay ném mạnh xác vứt xuống chân núi.

Làm xong công việc đó, Kỳ Vân lại lặng lẽ quay về chỗ cũ, vẫn không nói một lời.

Câu Hồn bang chủ đột nhiên ngửa mặt lên trời buông ra một chuỗi cười dài :

- Khá lắm. Kể từ khi bản bang thành lập đến nay, lần thứ nhất có một người dám công nhiên gây sự với bản bang và còn trà trộn vào trong bang nữa. Vị bằng hữu nào đó, xin mời xuất đầu lộ diện, cùng tại hạ so tài cao thấp một phen. Tại hạ cam đoan không mượn tay người thứ hai trợ chiến. Nào xin mời.

Kim Ngang Tiêu nghe nói đứng chết lặng. Tuy nhiên chàng vẫn hy vọng. Bởi vì chàng biết quy lệ nghiêm ngặt của Câu Hồn bang là tuyệt đối không được biết mặt thật của nhau. Câu Hồn bang chủ có muốn kiểm tra hung thủ cũng khó lòng. Dĩ nhiên Kim Ngang Tiêu không dại gì tự nhiên đứng ra thú nhận để tìm lấy cái chết.

Câu Hồn bang chủ chờ không thấy ai đáp lời, hắn lại cười lạnh lạnh, đoạn nói :

- Các vị hãy tạm thời đứng yên, ta đã có cách. Bây giờ Kim Ngô công công và Ngân Ngô bà bà lần lượt chỉ định từng người một, vào trong động núi gặp mặt ta, bỏ mặt nạ ra để ta coi mặt, kẻ nào có cử chỉ khác thường, lập tức giết ngay.

Kim Ngang Tiêu hoảng hồn, bao hy vọng tiêu tan hết. Câu Hồn bang chủ quả là tay ghê gớm, hắn làm thế, chàng sẽ hết đường thoát.

Dĩ nhiên Câu Hồn bang chủ biết mặt thật của mỗi người, vì chính hắn phủ dụ cường bách mọi người gia nhập bang. Nhưng người trong bang không thể để người khác nhìn mặt mình nhưng đối với Bang chủ lại khác. Tuy không ai biết rõ mặt mũi lai lịch của Bang chủ, nhưng mặt mũi và lai lịch của chính mình thì Bang chủ lại biết rõ.

Lần lượt mỗi người phải vào trong động núi gặp riêng Bang chủ và mở mặt nạ ra. Tất nhiên sẽ đến lượt Kim Ngang Tiêu, lúc đó chàng chạy đâu cho thoát?

Kim Ngang Tiêu tuyệt vọng, thấy chỉ còn có cách liều chết bỏ chạy ngay. Nhưng chàng đứng giữa đám người nếu nhúc nhích chúng sẽ biết ngay. Và lại chưa chạy được vài bước có lẽ chàng đã bị vợ chồng lão quái hay Phạm Hồng đánh chết tươi.

Không biết làm thế nào, Kim Ngang Tiêu đành chờ. Chàng nghĩ kéo dài được chút nào hay chút ấy, còn hơn là phải chết ngay.

Câu Hồn bang chủ ra lệnh xong, thân hình chuyển động nhẹ nhàng phi thân nhảy vào trong động đá. Thân pháp của Câu Hồn bang chủ thật quái dị và mau lẹ tuyệt luân, vút đi tựa như một luồng khói, khiến ai trong thấy cũng phải hoa mắt.

Tuy nhiên Kim Ngang Tiêu chợt có cảm giác rất lạ lùng. Lúc đó tâm thần chàng rối loạn đến cực điểm, nhưng không hiểu sao chàng có cảm tưởng là thân pháp của Câu Hồn bang chủ trông rất quen thuộc, hình như chàng đã có lần nhìn thấy ở đâu.

Câu Hồn bang chủ vào động xong, Kim Ngô công công lập tức nhảy tới trước mọi người, lão thuận tay chỉ một người đứng ở hàng đầu gần đó :

- Nhà ngươi vào trước yết kiến Bang chủ.

Người đó vội lên tiếng đáp, rồi rào bước tiến vào động. Thân hình người đó biến mất vào trong động tối. Bên ngoài vẫn yên lặng như cũ, không một tiếng động nhỏ.

Một lát sau, người nọ bước ra, đứng về một bên. Kim Ngô công công lại chỉ đến người thứ hai.

- Đến lượt nhà người.

Người này khẽ đáp một tiếng, rồi bước ngay vào động và cũng chỉ lát sau hẳn, lại bước ra. Đến lượt người thứ ba, và lần lượt những người khác.

Chỉ trong một khoảng thời gian ngắn đã có tới mười bốn người bước vào trong động, để gặp Bang chủ rồi lại bước ra và đứng riêng về phía những người đã được gọi.

Khi người thứ mười bốn bước ra khỏi động thì hai hàng đầu đã hết. Kim Ngang Tiêu đứng hàng thứ ba và gần lão quái Kim Ngô nhất. Thuận tay lão chỉ ngay vào Kim Ngang Tiêu :

- Nhà người.

Kim Ngang Tiêu tuy đã biết đến lượt, nhưng không khỏi giật mình, đứng chết lặng.

Kim Ngô công công nóng ruột giục giã :

- Mau lên còn người khác nữa chớ!

Kim Ngang Tiêu kinh hoàng, đến bước đường cùng, chàng đã định xử luôn một chiêu Cự Linh thần chưởng tấn công Kim Ngô lão quái rồi bỏ chạy. Nhưng chàng vừa tiến lên một bước đã thay đổi ngay ý nghĩ, vì chợt nhớ rằng xung quanh chàng có đông cao thủ, nếu chàng ra tay lập tức chúng xúm lại đánh chàng chết, không sao có hy vọng thoát thân được nữa.

Nếu chàng vào động, chàng còn có hy vọng hơn, vì chỉ phải đối phó có một mình Câu Hồn bang chủ.

Trong khoảng thời gian cực ngắn đó, Kim Ngang Tiêu đã có ngay chủ định. Bởi vậy chàng tiến lên một bước, chàng đã có thể tiếp tục bước ngay... về phía động đá. Thái độ chàng tự nhiên không có vẻ gì khác lạ để bọn Câu Hồn bang đứng đó phải nghi ngờ.

Kim Ngang Tiêu tiến vào động, nhưng chàng có cảm tưởng mình tiến vào chỗ chết.

Khi bước tới cửa động, Kim Ngang Tiêu phải đi qua chỗ Kỳ Vân đứng. Chàng vẫn cảm hận sự phản bội của Kỳ Vân, nên lúc này đi sát qua bên nàng, chàng không sao ngăn được, phát ra một tiếng “hừ”, cười mũi rất nhỏ và rất lạnh lùng.

Tiếng cười nhỏ đó chỉ một mình Kỳ Vân nghe thấy.

Kỳ Vân nghe thấy giọng cười mũi đó, mặt nàng bỗng biến hẳn sắc! Lập tức nàng ngẩng đầu lên chăm chú nhìn Kim Ngang Tiêu. Trong lòng Kỳ Vân lúc đó hoài nghi đến cực điểm, nàng đã há hốc mồm như muốn lên tiếng hỏi.

Nhưng Kim Ngang Tiêu tàng lơ, chàng lại “hừ” một tiếng thứ hai, lúc đi qua người nàng một chút.

Tiếng cười thứ hai làm tim Kỳ Vân nảy trong lồng ngực. Song do lúc Kim Ngang Tiêu đã tiến vào cửa động mất rồi.

Lúc này Kim Ngang Tiêu đã quyết ý chết tại đây. Chàng sẽ tấn công Câu Hồn bang chủ dù được thua thế nào, chàng cũng sẽ phải chết. Vì tin tưởng như vậy chàng mạnh dạn bước thẳng vào động.

Trong động khá rộng, có một bó đuốc cháy soi rõ mọi vật. Nhưng động dài và sâu thẳm. Phía trong tối đen như mực.

Câu Hồn bang chủ ngồi trên một chiếc ghế đá, đôi mắt hẳn sáng quắc, long lanh sau chiếc mặt nạ bằng đồng.

Câu Hồn bang chủ nhìn Kim Ngang Tiêu rồi trầm giọng bảo :

- Người tiến lại đây!

Kim Ngang Tiêu rung mình. Chàng khẽ đưa mắt nhìn, thấy trong động chỉ có một mình Câu Hồn bang chủ.

Chàng đã kín đáo vận chân khí sẵn sàng, thấy Câu Hồn bang chủ nói thế, liền rảo bước tiến lại.

Chàng đã định tiến tới thật gần, rồi xuất kỳ bất ý ra tay tấn công. Mặc dầu biết hy vọng thành công rất ít, nhưng đã đến nước này không lẽ chàng bó tay chịu chết.

Câu Hồn bang chủ hỏi :

- Người là ai vậy?

Kim Ngang Tiêu đáp :

- Kim Lý Tú Sĩ Lạc Văn!

Câu Hồn bang chủ bảo :

- Người hãy bỏ mặt nạ ra!

Quần hùng bao vây

Kim Ngang Tiêu, trống ngực đập loạn, hai tay từ từ đưa lên đầu.

Chàng đã tỉnh thế, đưa tay đến ngang tầm ngực là có thể xuất luôn một chiêu Cự Linh thần chú, liều mạng tấn công vào ngực Câu Hồn bang chủ một đòn chí tử.

Nhưng tay chàng vừa đưa lên thì chợt ở bên ngoài cửa động có bốn tiếng rú liên tiếp, hai tiếng dài hai tiếng ngắn, tiếp theo đó là tiếng người sang sảng niệm Phật hiệu.

Vì có những tiếng đó, động tác của Kim Ngang Tiêu bỗng chậm lại.

Còn Câu Hồn bang chủ, lập tức hấn đứng phắt người lên. Hắn đã nghe tiếng rú và như quên hẳn Kim Ngang Tiêu đứng trước mặt, Câu Hồn bang chủ nhảy vút đi nhanh như chớp, không biết hắn dùng thân pháp thế nào, Kim Ngang Tiêu chỉ thấy hoa mắt trong chớp mắt không còn trông thấy Câu Hồn bang chủ ở trước mặt nữa. Thì ra hắn đã phi ra ngoài cửa động rồi.

Kim Ngang Tiêu sững sốt, chàng tưởng như mình nằm mộng, không ngờ sự tình lại xảy ra như vậy. Chỉ chậm một chút nữa, số phận chàng đã định đoạt xong, có thể nói chàng đã cầm chắc cái chết trong tay. Vậy mà không ngờ, phút chót lại thay đổi hết.

Chàng không biết những việc gì đã xảy ra ở ngoài động, nhưng cũng có thể đoán được rằng có những đối thủ của Câu Hồn bang tới và nhờ đó chàng đã thoát hiểm.

Kim Ngang Tiêu quay người lại tiến về phía cửa động mấy bước, rồi thận trọng đứng nấp ở bên trong, nhìn ra ngoài cửa động.

Chàng thấy bốn Câu Hồn bang lúc này đã chia ra làm hai hàng đứng hai bên. Câu Hồn bang chủ đứng ở chính giữa. Cả bọn đều quay mặt ra phía ngoài, lưng hướng về phía động đá.

Kim Ngang Tiêu thấy thế tiến thoái lưỡng nan. Ở mãi trong động này thì rồi đây Câu Hồn bang chủ trở lại, chàng cũng không thoát được. Còn đi ra ngoài lúc này cũng không xong, vì bọn chúng đứng ngay trước cửa động.

Vừa đúng lúc đó, từ phía dưới chân núi, năm bóng người phi thân nhảy vọt lên trên bãi đá nhẵn. Thân pháp của những người này mau lẹ nhẹ nhàng không sao tưởng tượng được. Bước đi của họ như hàng vân lưu thủy, chỉ thoáng một cái đã thấy họ xuất hiện trước mặt bọn Câu Hồn bang.

Người đi đầu là một vị tăng nhân, mình cao chín thước mặt sáng như ngọc, dáng điệu uy nghi như một vị Phật sống. Đó chính là Bách Trọng thiên sư, Chương môn phái Nga Mĩ ở Thiên Phật tự.

Theo sau Bách Trọng thiên sư cũng là một tăng nhân nữa: Đó là Túy Phật Thiên Hồ.

Còn ba người sau, một người là đạo sĩ, mặc đạo bào màu hồng, lưng đeo trường kiếm, mặt mũi cực xấu xí, râu tóc vàng khè.

Vì dung mạo cổ quái, khó lòng đoán biết đạo sĩ đó tuổi độ bao nhiêu?

Một người nữa, trong như một văn sĩ trung niên, tuổi trạc trên dưới năm mươi, nhưng dáng điệu trang nhã, anh phong lẫn liệt, tay cầm một cây quạt.

Người sau cùng là một ông già ăn mày, mặc áo vá trăm miếng. Tuy nhiên lão ăn mày cầm một cây gậy nhỏ bằng ngọc xanh biếc lấp lánh dưới ánh trăng, rõ rệt đó là một vật chí bảo, hiếm có trên thế gian, vật báu tương phản hẳn với bộ quần áo lam lũ của người ăn mày.

Ba người sau, Kim Ngang Tiêu không biết tên. Nhưng trông thấy người ăn mày cầm gậy ngọc quý giá, Kim Ngang Tiêu đoán ngay rằng nhân vật đó chắc chắn là Lục Lâm Thần Cái Xa Triệt, mà võ lâm thường truyền tụng. Xa Triệt là một trong những đệ nhất cao thủ, đứng vào hàng “Ngũ Hiệp” thời bấy giờ.

Bách Trọng thiên sư, Túy Phật Thiên Hồ và Thần Cái Xa Triệt đều là những nhân vật danh tiếng trong võ lâm. Xét ra như vậy, hai người kia cũng không phải là những nhân vật tầm thường.

Năm người mới đến đứng trước bọn Câu Hồn bang. Túy Phật Thiên Hồ cất giọng như lệnh võ, lên tiếng trước :

- Ha, lên tới ngọn Gián Vân phong này, ai ngờ lại gặp lắm tên ma quái thế này. Không biết thằng cha Đồn Độc Hạc đi đâu mất rồi?

Lão đạo sĩ mặc áo bào màu hồng cũng “s” một tiếng ở mũi, rồi nói theo :

- Chẳng lẽ lão Đồn đó cũng hóa thành ma quái rồi sao?

Mặc dầu mấy lời nói rồn đó, bầu không khí lúc này căng thẳng đến cực độ. Tuy vậy, Túy Phật Thiên Hồ và lão đạo sĩ vẫn cười lên hô hô, như thể không coi bọn hơn ba chục người đeo mặt nạ bằng đồng nanh ác trước mắt họ vào đâu hết.

Câu Hồn bang chủ cất giọng lạnh lạnh, lạnh như băng giá, hỏi :

- Năm vị đến đây có việc gì?

Bách Trọng thiên sư hai tay chấp ở ngực, nói :

- Thiện tai, té ra vị này là...

Câu Hồn bang chủ cười nhạt, ngắt lời :

- Bất tất phải giả bộ nữa. Bọn các người đến đây không phải để đối đầu với ta hay sao?

Vị trung niên vẫn sĩ phát tay quạt một tiếng cây quạt trong tay bỗng xòe ra, hai mặt quạt có vẽ hình một tảng đá lớn, nét bút rắn rỏi, mạnh mẽ.

Vị văn sĩ nói :

- Bọn chúng ta đây mấy người rủ nhau lên thăm Dã Hồn Đơn Độc, nên mới tới ngọn núi này. Các hạ là ai, lên ngọn Gian Vân này hội họp với những người kia làm gì? Bọn ta đâu có biết.

Câu Hồn bang chủ lạnh lùng hỏi :

- Thật không biết hả?

Nói chưa dứt lời, Câu Hồn bang chủ giơ tay lên... Đột nhiên bọn Câu Hồn bang chia nhau tản mát, chớp mắt hợp thành một vòng tròn, bao vây bọn năm người vào giữa.

Đôi bạn cũ

Kim Ngang Tiêu vẫn nấp ở trong động nhìn ra. Chàng thấy lúc này Câu Hồn bang chủ ra lệnh cho bọn thủ hạ vây chặt Bách Trọng thiên sư vào giữa, tựa hồ quên hẳn để chàng ở trong động đá.

Nhưng nếu chàng lên ra ngoài cửa động lúc này, bọn Câu Hồn bang sẽ trông thấy ngay và nhớ đến chàng, Kim Ngang Tiêu nghĩ thầm ta phải tìm ở trong động này may ra có lối thoát khác.

Chàng vừa quay người, định đi lần vào trong động tìm lối thoát, thì bỗng nhiên từ cửa động có một bóng người chạy vào nhanh như gió.

Kim Ngang Tiêu giật mình định thần nhìn kỹ. Té ra người vừa chạy vào là Kỳ Vân.

Kim Ngang Tiêu thấy Kỳ Vân, lòng chàng vừa kinh hoàng vừa hối hận. Chàng tự trách vừa rồi đã phát ra hai tiếng cười nhỏ ở cạnh nàng, có lẽ nàng đã đoán được chàng là ai rồi.

Kỳ Vân đã gia nhập Câu Hồn bang, tất nhiên nàng sẽ ra tay hại chàng, nếu nàng biết chàng là Kim Ngang Tiêu. Lúc đó, Kim Ngang Tiêu nghĩ như vậy và hết sức bối rối. Chàng không biết phải xử trí ra sao để thoát khỏi chôn này?

Kim Ngang Tiêu còn đang do dự, thì Kỳ Vân đã chạy tới trước mặt chàng. Nàng đưa mắt nhìn Kim Ngang Tiêu chăm chú, ngắm chàng từ đầu đến chân, lẳng lặng không nói một lời nào.

Kim Ngang Tiêu toát mồ hôi không biết có nên nói gì không.

Đột nhiên Kỳ Vân hỏi :

- Người là ai?

Thấy hỏi vậy, Kim Ngang Tiêu biết là nàng chưa biết chắc mới chỉ nghi ngờ thôi. Chàng tuy bối rối, nhưng trấn tĩnh ngay được tâm thần, rồi cố làm cho giọng khác đi, Kim Ngang Tiêu nói :

- Tôi là ai, làm sao có thể nói cho cô nương biết được?

Trong những ngày bốn ba vừa qua, Kim Ngang Tiêu qua nhiều địa phương nên chàng lúc này khác hẳn trước, Kỳ Vân không thể nào nhận ra được.

Nét mặt Kỳ Vân lúc này lộ hoài nghi và thất vọng.

Vừa rồi, nghe thấy hai tiếng cười khê của Kim Ngang Tiêu, nàng đã bàng hoàng sững sốt, nhận rõ đó chính là tiếng cười của người mà bấy lâu nay, nàng ấp ủ hình ảnh trong tận đáy lòng, ngày đêm tưởng nhớ không nguôi. Hình ảnh cử chỉ và lời ăn tiếng nói của Kim Ngang Tiêu đã khắc sâu trong trí nhớ của nàng, làm thế nào nhầm được?

Thế mà lúc này, nàng hỏi người đeo mặt nạ bằng đồng, người đó không có vẻ gì nhận ra nàng cả. Hơn nữa, tiếng nói lại khác hẳn tiếng của Kim Ngang Tiêu. Kỳ Vân cũng không có cách nào cưỡng bách người đó phải nói rõ thân phận hay để lộ mặt ra ngoài, vì trong Câu Hồn bang quy lệ rất nghiêm khắc

về điểm này.

Kỳ Vân không biết nói sao, đành đứng ngây người ra. Đoạn nàng đưa mắt nhìn ra cửa động. Kim Ngang Tiêu cũng nhìn theo ra phía đó.

Bên ngoài cửa động, tình thế thập phần gay cấn. Bọn Câu Hồn bang đã vây chặt bọn Bách Trượng thiền sư năm người vào giữa.

Câu Hồn bang chủ thấy thủ hạ đã vây chặt đối phương liền đắc chí cười khanh khách, lùi lại một bước.

Vị đạo sĩ mặt mũi xấu xí, mặc áo đạo bào màu hồng, kêu lớn :

- Hay a! Bọn ngươi định cậy thế đông quần đã chăng?

Câu Hồn bang chủ cất giọng lạnh lạnh, đáp :

- Lão mũi trâu kia, nhà ngươi muốn một chọi một cũng được. Nào, bên các ngươi, kẻ nào muốn đánh trước, hãy tiến lên.

Kim Ngang Tiêu đứng trong động nhìn ra, biết rằng năm vị đại ca thủ võ lâm, tuy mồm nói đến đây tìm Dã Hồn Đon Độc Hạc, nhưng thật ra mục đích tìm bọn Câu Hồn bang để gây sự. Mấy năm gần đây, danh tiếng Câu Hồn bang vang lừng trong thiên hạ, gieo rắc rối khủng khiếp trong võ lâm, người non gan nghe tiếng chúng đã kinh hồn táng đờm. Năm vị đại ca thủ chắc hẳn đã ước hẹn nhau cùng đến đây để trừ hại cho võ lâm. Họ đã dám ngang nhiên tìm bọn Câu Hồn bang, tất cả đều có đảm lược hơn người và đã chuẩn bị sẵn một cuộc giao tranh ghê gớm.

Thấy sắp có đánh nhau to, Kim Ngang Tiêu không khỏi mừng thầm, vì chàng biết đây là cơ hội may mắn để chàng thoát thân.

Nhưng còn Kỳ Vân ở cạnh chàng? Kỳ Vân lúc này theo ý chàng, đã đứng về phía địch. Nàng đã bắt đầu nổi lòng nghi ngờ về tung tích của chàng.

Kim Ngang Tiêu cho rằng Kỳ Vân đã đoán biết chàng, nên tìm cách ngăn cản không cho chàng thoát thân. Bởi vậy chàng lại càng ân hận.

Chợt Kỳ Vân nói :

- Ngươi là ai, ta đâu có cần biết và ta cũng không lạ gì quy củ trong bang cấm hỏi về thân phận của nhau. Nhưng vừa rồi, ngươi đi ngang gần chỗ ta đứng, ngươi cười hai tiếng khế, ta tưởng như...

Kỳ Vân vốn định nói câu sau là: “Ta tưởng như ngươi là một người rất thân của ta”.

Nếu quả như Kỳ Vân nói hết câu đó, Kim Ngang Tiêu sẽ nghe rõ là nàng vẫn coi mình là người thân, dĩ nhiên chàng sẽ lập tức nghĩ ngay rằng: Kỳ Vân gia nhập Câu Hồn bang chỉ là do bất đắc dĩ, nàng phải giả bộ theo chúng để khỏi bị giết, chớ thực ra nàng vẫn căm thù Câu Hồn bang và nghĩ đến Kim Ngang Tiêu luôn luôn. Chỉ một lời nói đó sẽ làm tiêu tan sự hiểu lầm giữa hai người và tránh được bao nhiêu sự đáng tiếc xảy ra.

Khốn thay Kỳ Vân không nói hết được câu nói đó. Bởi vì lúc đó Kim Ngang Tiêu đang kinh hoàng chỉ sợ nàng nhận ra mình hô hoán lên để mấy tên Câu Hồn bang chạy vào bắt mình.

Thành ra vừa nghe Kỳ Vân nói đến việc hai tiếng cười của mình, Kim Ngang Tiêu không chờ nàng nói hết câu, vội vã vung tay tấn công luôn.

Dĩ nhiên đòn chàng đánh ra là một chiêu Cự Linh thân chương khí thế rất hung mãnh lợi hại.

Kỳ Vân đang nói, thấy người đứng trước mặt đột nhiên trở mặt tấn công rất hung hăng, nàng kinh hãi vội vàng né tránh. Song do, Cự Linh thân chương là một môn đệ nhất võ công cô kim chưa từng có, nàng làm sao tránh kịp.

Trong chớp mắt “bốp bốp”, hai chương của Kim Ngang Tiêu đã đánh trúng vai và ngực Kỳ Vân. Bị trúng đòn nặng, hai mắt Kỳ Vân tối sầm, thân hình nàng lao đảo rồi ngã gục xuống đất, hôn mê bất tỉnh.

Kim Ngang Tiêu tấn công xong, liền lùi lại ngay một bước. Chàng thấy Kỳ Vân nằm lẩn trên mặt đất, không biết sống chết thế nào, trong lòng chàng không khỏi bồi hồi cảm thán, nghĩ đến những ngày cùng Kỳ Vân chia sẻ hoạn nạn, bị Câu Hồn bang truy nã, luân lưu ngàn dặm, nếu chàng không hạ nàng, chàng chẳng thể thoát thân.

Lúc đó tình thế gấp rút, Kim Ngang Tiêu chẳng còn thì giờ suy nghĩ lâu hơn, bởi vì bất chợt nếu có tên Câu Hồn bang nào vào động lúc này, chàng khó lòng đào tẩu.

Kim Ngang Tiêu nhìn qua Kỳ Vân rồi xoay người, chạy thẳng vào phía trong động.

Bên trong khuất dưới ánh đuốc, động tối đen như mực, không rõ sâu đến bao nhiêu?

Kim Ngang Tiêu không dám bật lửa soi đường, cứ thế mà chạy trong bóng tối, hy vọng thấy một sinh lộ.

Miền Miên chương pháp

Lại nói Kỳ Vân bị trúng đòn của Kim Ngang Tiêu thương thế trầm trọng, tuy chưa đến nỗi táng mạng, nhưng lúc này ngất lịm, không còn biết trời đất gì nữa.

Ở bên ngoài động, sau khi Câu Hồn bang chủ lên tiếng bảo: “Kẻ nào muốn đánh trước, hãy tiến lên” lập tức vị đạo sĩ áo hồng cất tiếng cười vang như sấm dậy, đáp :

- Tốt lắm! Nếu vậy đạo gia xin ra trước để thừa tiếp lũ yêu ma chúng bây.

Nói dứt lời, đạo sĩ phất ống tay áo rộng ra hiệu yêu cầu bốn người đứng bên tránh ra một nơi.

Bách Trọng thiên sư vội nói :

- Đạo huynh phải cẩn thận.

Đạo sĩ cười khanh khách, dùng ngón tay điểm mặt Câu Hồn bang chủ quát lớn :

- Người trong võ lâm chỉ toàn nói đến hành động tai hại của Câu Hồn bang. Nhà ngươi là Bang chủ của Câu Hồn bang, có tài cán gì hãy thi thố cho đạo gia coi. Mau, ra đây...

Đạo sĩ chỉ mặt Câu Hồn bang nói xong, quát lên một tiếng thân hình trầm xuống vững chắc như Thái Sơn, mới trông qua hình thể cũng đủ thấy ngay đó là một cao thủ kiếm nội ngoại công phu cực cao.

Đôi mắt của Câu Hồn bang chủ sáng quắc sau chiếc mặt nạ bằng đồng, tia mắt của hán lạnh lùng hung dữ như mắt rắn. Hán nhìn đạo sĩ rồi lên tiếng :

- Lão mũi trâu kia! Nhà ngươi đâu có đáng để ta ra tay!

Xem cử chỉ thái độ của đạo sĩ vừa rồi mọi người có thể hiểu ngay rằng ông ta là một người tính nóng như lửa. Câu nói của Câu Hồn bang là có dụng ý châm chọc cho đạo sĩ nổi giận.

Nhưng mặc dầu tính tình nóng nảy, đạo sĩ cũng không phải là người ngu dốt, không biết phân biệt lợi hại. Đạo sĩ thừa hiểu rằng trước mặt đây toàn là cao thủ võ lâm và địch thủ đều là những tay vô cùng lợi hại, võ công trác tuyệt, nếu mình nổi giận, chân khí tản mát, lập tức sẽ bị hạ phong ngay.

Vì thế khi nghe Câu Hồn bang chủ nói vậy, đạo sĩ liền cười đáp :

- Nhà ngươi hãy thử đánh trước, rồi bình luận sau cũng không muộn.

Câu Hồn bang chủ vốn thấy đạo sĩ dung mạo xấu xí, nhưng thân pháp oai dũng, xuất thủ phi phạm, biết không phải là tay tầm thường, nên định dùng lời khích bác để đối phương nổi giận mất hết cơ trí linh hoạt, không ngờ đạo sĩ tính khôn, không chịu để mắc lừa.

Câu Hồn bang chủ vừa nói xong câu đó, trên bãi đá đột nhiên im lặng hẵn không trả lời.

Lúc đó, những người của Câu Hồn bang có mặt nơi đây không có người nào không thuộc hạng cao thủ võ lâm. Tất cả đều là những tay giang hồ từng trải và cũng có nhiều người võ công đứng vào hàng đệ nhất lưu, danh vọng hơn người. Tuy nhiên, không ai có thể biết họ là ai, bởi vì trên mặt họ đều đeo mặt nạ bằng đồng.

Khi đạo sĩ xấu xí vừa ra mặt, tự nhiên những người đó đã hiểu đạo sĩ là ai rồi. Đạo sĩ đó chính là Đại Phương chân nhân, Quan chủ của Miên Miên quan tiền Vu Sơn.

Đại Phương chân nhân tức là một trong Tam Phật Tứ Chân, đệ nhất cao thủ võ lâm. Bọn Câu Hồn bang biết là cường địch đâu có dám coi thường.

Tuy nhiên, trong đám cao thủ của Câu Hồn bang, không phải là không có ai đối địch nổi Đại Phương chân nhân. Sở dĩ bọn cao thủ Câu Hồn bang do dự là vì một lý do khác. Họ đều biết rằng đối địch với một tay bán lĩnh siêu quần như Đại Phương chân nhân, tất nhiên phải đem hết sở học, tận lực bình sinh ra tranh đấu, nếu không muốn bị thất bại.

Đại Phương chân nhân là một nhân vật võ lâm, có cặp mắt tinh vi. Nếu đem tận lực ra giao đấu với chân nhân, lập tức chân nhân sẽ nhìn rõ ngay võ công lai lịch của người đó, hiểu biết ngay đó là người nào và thuộc môn phái nào. Như vậy dù bịt mặt các cao thủ Câu Hồn bang cũng sẽ bị lộ tung tích.

Từ trước đến nay, một khi Câu Hồn bang hạ lệnh Câu Hồn, bọn Câu Hồn bang nhất nhất thi hành, có thể nói không việc gì ác độc mà họ không làm. Song do vì quần hùng đều là những nhân vật danh tiếng của võ lâm, nên đối với vấn đề “bại lộ hình tích” tất cả đều e ngại chỉ sợ võ lâm nhận ra chân tướng của mình.

Chẳng hạn như trước đây, có ai ngờ Vô Hình Kim Hoàn Nhạc Kỳ ở Nam Xương là người của Câu Hồn bang?

Sau khi Câu Hồn bang chủ hỏi như vậy, bọn Câu Hồn bang đều im lặng, không một ai lên tiếng. Đại Phương chân nhân liền cất tiếng cười dài :

- Hà hà, Câu Hồn bang ghê gớm, người ta bảo Câu Hồn bang ghê gớm lắm. Vậy mà không một tên nào có gan ra thử sức với bản đạo!

Bỗng ở phía Câu Hồn bang có tiếng quát lớn :

- Tên mũi trâu chó có cuồng ngôn!

Tiếng quát vang động, âm thanh dội vào núi đá âm âm bất tuyệt, chứng tỏ người vừa lên tiếng khí lực song mãn, nội cộng rất thâm.

Đại Phương không khỏi giật mình quay đầu nhìn về phía đó.

Chỉ thấy bóng người thấp thoáng, một người từ phía sau Câu Hồn bang chủ nhảy vọt ra nhanh như chớp, đứng trước Đại Phương chân nhân.

Đó là một ông già, nhưng lối ăn mặc khác hẳn bọn Câu Hồn bang mặt không đeo mặt nạ và cũng không mặc áo đen viền trắng, ông già đó tuổi đã khá cao, nhưng đặc biệt hơn hết là trên vai ông có con rít dài hai xích, lưng con vật lấp lánh ba vết tròn như kim tiền.

Con rít cực lớn như vậy, nọc độc không phải tầm thường. Vậy mà cả trăm chân của nó bám chặt lấy vai lão già, trông thật kinh khủng. Hình dạng lão già càng thêm cổ quái.

Miền Miên quan Quan chủ Đại Phương chân nhân đã thành danh trong võ lâm từ trên ba chục năm nay, giao du rất rộng, các cao thủ cả hai phe chính và tà, ông đều quen biết. Nhìn thấy lão già đeo rết nọ, tức là Kim Ngô công công, Đại phương chân nhân không khỏi sùng sốt kinh ngạc.

Vì tiếng hét vừa rồi chứng tỏ Kim Ngô công công là một tay võ công siêu đẳng, vào hàng đệ nhất cao thủ. Vậy mà Đại Phương chân nhân nhận không ra lão ta là người nào, thuộc môn phái nào.

Điều đó, cũng không thể trách Đại Phương chân nhân. Bởi vì hai vợ chồng lão quái Kim Ngô công công và Ngân Ngô bà bà đã ẩn cư tại Thiên Trúc cốc và Vạn Mai cốc trên ba chục năm. Trước khi ẩn cư, hai người nuôi đàn rết và cũng chưa có danh tiếng gì trong võ lâm.

Đại Phương chân nhân liền hỏi :

- Các hạ là người thế nào?

Kim Ngô công công đôi mắt chớp loang loáng, cất tiếng ồ ồ như cứa rấn :

- Ngươi hãy gọi ta là công công thì đúng hơn.

Đại Phương chân nhân cả giận, cười lật lên một tiếng, thân hình lùi lại một bước đoạn hỏi :

- Người nào phát chiêu trước?

Kim Ngô công công đáp :

- Nhà ngươi mới đến là khách. Ta nhường ngươi ra tay trước.

Đại Phương chân nhân định mở mồm nói nữa, nhưng lại thôi.

Đó là bởi vì võ công của Đại Phương chân nhân có hai môn tuyệt học là bộ Miên Miên trường pháp và một bộ Miên Miên kiếm pháp.

Hai môn trường và kiếm pháp đó so với các võ công khác hoàn toàn bất đồng.

Nguyên danh hiệu “Miên Miên” có bao gồm ý nghĩa liên miên bất tuyệt. Chiêu thứ nhất chưa hết, thì chiêu thứ hai đã nối tiếp liền. Trường pháp và kiếm pháp toàn bộ chiêu số cộng cả thảy là ba trăm sáu chục chiêu. Bên trong cách biến hóa rất tài tình, chiêu theo sự vận chuyển của mặt trời và mặt trăng, âm dương tuần hoàn. Lúc xử xuất, các chiêu số kế tiếp nhau liên miên bất tuyệt, từ chiêu thứ nhất đến chiêu thứ ba trăm sáu chục liên tục, không chỗ nào ngừng, khiến đối phương hoa mắt không có sức nào tránh đỡ hay ngăn cản.

Đặc biệt là đến chiêu ba trăm sáu chục lại có thể móc nối ngay lại chiêu thứ nhất, thành thử võ công của Đại Phương chân nhân một khi đã đánh ra, không biết đến giới hạn nào mới ngừng, do đó võ lâm mới tặng cho ông bốn chữ “Miên miên bất tuyệt” và nơi tu luyện cũng gọi là Miên Miên quan.

Dĩ nhiên với một môn võ công như vậy, điều lợi nhứt là được ra tay trước để tấn công đối phương ngay và tấn công không cho đối phương ngừng tay chút nào.

Bởi vậy, khi nghe Kim Ngô công công nói nhường cho phát chiêu trước, Đại Phương chân nhân chẳng khách khí chút nào, liền quát lên một tiếng, giờ ngay Miên Miên trường pháp ra tấn công đối phương.

Thường thường các môn võ công khác, một khi dùng cả hai tay tấn công thì nhanh đến đâu cũng chỉ phát được hai chiêu, tả hữu mỗi bên một chiêu là cùng.

Nhưng Miên Miên trường pháp của Đại Phương chân nhân quả là danh bất hư truyền. Vừa mới xuất thủ hai tay ông đã vung lên như gió thổi mây bay, bên hữu phát ra ba chiêu, bên tả ba chiêu, cộng thành sáu chiêu, trong khoảng thời gian chớp nhoáng, đã tấn công tới tấp nhắm vào đối phương.

Cao thủ giao tranh

Đại Phương chân nhân vừa xuất thủ thì khắp nơi tựa hồ như có trường hình bao phủ, trường phong phát ra ào ào như vũ bão. Hơn nữa Đại Phương chân nhân mặc đạo bào màu hồng rộng thùng thình, mỗi khi vận động, sắc áo hồng bay phất phới, khiến mọi người hoa mắt. Lúc đó tuy trời tối, nhưng

nhờ mấy bó đuốc do bọn thủ hạ Câu Hồn bang thấp lên, nơi giao đấu sáng rõ như ban ngày.

Kim Ngô công công trước đây ba chục năm, đã là một cao thủ. Sau khi vào ẩn cư trong Thiên Trúc cốc, lão quái hàng ngày tu luyện, nên nội công đã cao tới mức tuyệt đỉnh.

Vậy mà lúc này, lão thấy chiêu pháp của Đại Phương chân nhân vừa lạ lùng lại vừa mau lẹ, lão không khỏi giật mình kinh hãi thâm trong dạ. Lão vội vận động nội gia chân khí hộ trợ toàn thân.

Kim Ngô công công không uống bao năm tu luyện. Hai tay lão vừa vung lên, nội gia chân khí đã vận chuyển toàn thân. Tuy lão chưa đánh trả lại, nhưng hai chiêu của Đại Phương chân nhân công tới lão, chỉ còn cách mấy gang tấc, bỗng gặp phải một luồng kinh lực cản lại.

Đại Phương chân nhân kiến thức không phải tầm thường. Trong chớp mắt, thấy sáu chiêu của mình đánh không trúng đối phương và đối phương vẫn chưa đánh trả lại, Đại Phương chân nhân hiểu ngay rằng đêm nay ông gặp một kinh địch ghê gớm, nội công thật quả cao cường.

Đại Phương chân nhân lại càng gia tăng kinh lực, thân hình xoay chuyển thần tốc, song chiêu tung bay, sáu chiêu đầu chưa dứt sáu chiêu đợt thứ hai đã loang loáng tấn công đối phương. Ưu điểm của Miên Miên chiêu pháp là không để hở một khe hở nào, chiêu nọ nối chiêu kia liên tiếp.

Tới đợt sáu chiêu thứ hai, Kim Ngô công công vẫn không đánh trả lại. Thân hình của lão chỉ nghiêng bên nọ ngả bên kia, hay xoay tròn theo thế chiêu của đối phương, rồi dùng nội gia chân khí chống đỡ chiêu lực đánh tới.

Sở dĩ Kim Ngô công công chưa hoàn thủ là vì lão thấy thế công của Đại Phương chân nhân quá mãnh liệt. Hơn nữa chiêu pháp của Chân nhân kỳ lạ, chưa từng thấy bao giờ, nên lão muốn thăm dò chiêu số và lộ hướng của môn chiêu pháp đó trước khi tấn công.

Không ngờ thái độ đó lại càng có lợi cho môn Miên Miên chiêu pháp của Đại Phương chân nhân. Và lại chiêu pháp Đại Phương chân nhân vừa nhanh, lại vừa biến hóa kỳ diệu, nên Kim Ngô lão quái không thể nào nhận rõ ngay được. Cũng vì Kim Ngô lão quái dè dặt như vậy, mà chỉ trong khoảnh khắc ngắn. Đại Phương chân nhân đã công được tới một trăm tám chục chiêu.

Càng đánh, chiêu pháp của Đại Phương chân nhân càng nhanh, kinh lực phát ra càng hùng hậu, làm bụi cát tung mù.

Song do, Đại Phương chân nhân vẫn chưa có thể làm cho Kim Ngô lão quái rối loạn và cũng chưa đánh trúng được một chiêu nào hết. Đại Phương chân nhân đánh thật mau, nhưng Kim Ngô lão quái cũng tài tình chẳng kém. Thân hình lão ẩn hiện thấp thoáng, có lúc phiêu hốt nhẹ nhàng như luồng khói, có lúc dùng nội gia chân khí hóa giải chiêu lực của đối phương, thành ra một trăm tám chục chiêu của Đại Phương chân nhân hoàn toàn vô dụng.

Qua một trăm tám chục chiêu thì đã đến lúc chiêu lực của Đại Phương chân nhân đạt tới mức độ cao nhất. Thấy mình đã đánh ra hết một nửa bộ chiêu pháp tuyệt kỹ mà vẫn không đánh trúng đối phương, trong khi chân khí hộ thể của đối phương mỗi lúc một tăng thêm, Đại Phương chân nhân cả giận, nhất định không chịu kéo dài trận đấu nữa mà phải thắng ngay đối phương.

Đại Phương chân nhân quát to lên một tiếng, thân hình chồm lên, vung tay đập xuống đầu đối phương. Đó là chiêu thứ một trăm tám mươi một của Miên Miên chiêu pháp, kinh lực phát ra gấp bội những chiêu đánh trước.

Đồng thời hai chiêu của Đại Phương chân nhân bỗng tạo thành những tiếng ầm ầm rung chuyển cả mặt núi, vang động như tiếng sấm rền.

Rồi giữa luồng chiêu phong vô cùng mãnh liệt đó, bỗng có hai tia kinh lực tuôn ra sức mạnh như thác lũ.

Kim Ngô lão quái thấy hai tia kinh lực đó áp tới, thế lực kinh người, ngay cả chân khí hộ thân của lão cũng bị chấn động, lão thấy nguy, biết rằng hai chiêu lực của đối phương đây tới như di sơn đảo hải có thể làm tan chân khí hộ thân của mình.

Kim Ngô công công quả là tay võ công trác tuyệt. Gặp nguy hiểm, tâm trí không rối loạn, lão lui lại một bước, trầm mình xuống hai chân xoạc rộng, đồng thời vận dụng toàn lực vào hai cánh tay, vung thẳng lên đón đỡ chiêu lực của Đại Phương chân nhân đang ập tới.

Chiêu lực của Đại Phương chân nhân vốn đã phát ra những tiếng ầm ầm như sấm rền. Giữa những tiếng ầm ầm đó, đôi chiêu Kim Ngô lão quái vừa vung lên, cũng lại phát ra những tiếng động dữ dội, thanh âm sắc bén, nghe chói tai, kinh hồn động phách.

Trong chớp mắt, một tiếng “bùng” cực lớn phát ra: bốn chiêu lực đã giao nhau. Sức mạnh gặp nhau dội ra ngoài, làm áo quần của những người đứng xung quanh bay phất phật, mấy ngọn đuốc tắt ngấm, ngay cả cành lá của những cây gần đó cũng bị gãy rụng rào rào.

Chiêu lực của hai người vang dội cả vào động đá, nơi Kỳ Vân đang nằm mê man, làm thân hình của nàng bị luồng gió đẩy đi lăn mấy vòng, đụng vào tảng đá, khiến Kỳ Vân chợt tỉnh lại.

Hãy nói đến kết quả của hai luồng kinh lực gặp nhau. Đôi tay của Đại Phương chân nhân ê ẩm, không sao gượng được, Chân nhân phải lùi lại hai bước. Tuy chưa bị nội thương, nhưng Đại Phương chân nhân lúc này khó lòng mà tiếp tục phát đến chiêu thứ một trăm tám mươi hai.

Còn Kim Ngô lão quái toàn thân rung chuyển, phải lui lại hai bước lão quái cũng chưa bị thương, nhưng lúc này chân khí hộ thể đã tiêu tan mất hết. Lão vội đứng im nghĩ thần vận khí, không dám tiếp tục giao đấu với đối phương nữa.

Thành ra sau khi giao nhau một chiêu dữ dội, hai người cùng đứng ngây người ra gờm gờm nhìn nhau.

Xét về võ công của hai người thì thật ra Kim Ngô lão quái còn hơn Đại Phuong chân nhân một bậc. Sở dĩ vừa rồi Đại Phuong chân nhân hòa với Kim Ngô lão quái là vì lúc mới bắt đầu giao đấu, lão quái đã bị nhầm một nước cờ.

Lão đã không đánh trả, định để dò xem chiêu số của đối phương. Không ngờ Miên Miên chưởng pháp quái dị, chẳng những Kim Ngô lão quái không nhìn ra được, mà còn bị Đại Phuong chân nhân tấn công dồn dập, thành ra Đại Phuong chân nhân chiếm được thượng phong.

Nếu Đại Phuong chân nhân không nóng nảy đem tận lực bình sinh ra tấn công ở chiêu số một trăm tám mươi một và nếu Đại Phuong chân nhân cứ bình tĩnh, giữ khí lực đều đặn đánh với đối phương, để chờ chiêu thứ ba trăm sáu mươi là chiêu Đoản Thiên Nhất Nghênh mới đem tận lực ra tấn công. Thì kinh lực lúc đó tự được thật nhiều, Kim Ngô công công chắc chắn sẽ bị thương.

Đổi lại Kim Ngô công công nếu không do dự từ đầu, lão có thể hạ ngay Đại Phuong chân nhân một cách dễ dàng. Nội lực của Đại Phuong chân nhân còn kém lão, nên chỉ đến chiêu thứ một trăm tám mươi là Kim Ngô lão quái có thể hạ được đối phương rồi.

Nọc rít độc

Sau khi đấu với nhau một chưởng dữ dội, Đại Phuong chân nhân và Kim Ngô công công đều nhảy lui ra, đứng cách xa nhau đến hơn một trượng, đưa mắt nhìn nhau chớ không xông vào đánh nhau nữa.

Lúc đó, tất cả mọi người trên bãi đá như còn kinh hoàng về cuộc đối chưởng ghê gớm vừa qua, nên trong một lúc lâu đều im lặng, bầu không khí cũng vô cùng tĩnh mịch, trái hẳn với sự náo động vừa qua của trận đấu.

Giữa lúc đó, tiếng nói lạnh lạnh của Câu Hồn bang chủ bỗng nổi lên :

- Kim Ngô công công người trong Câu Hồn bang đã có lệ là nếu không giao đấu với địch thủ thì thôi, bằng nếu ra tay giao đấu thì phải đấu đến cùng. Nghĩ là một trong hai người chết mới thôi.

Kim Ngô công công nghe lời nói lạnh như băng giá đó, biến sắc mặt. Vừa rồi lão đã đấu với Đại Phuong chân nhân một trận kịch liệt mà vẫn chưa nhìn thấu được chiêu số võ công của đối phương. Lão biết rõ đối phương không phải non kém, muốn thắng không phải dễ.

Kim Ngô công công liền quay đầu lại nói :

- Bang chủ!

Nhưng lão vừa nói dứt lời, chợt thấy ở phía sau Ngân Ngô bà bà lạnh lùng lên tiếng :

- Lão quái, khỏi nhiều lời nữa, ông không biết xử dụng võ khí hay sao?

Nghe vợ nói, lão quái quả nhiên thôi ngay không nói nữa. Lão lập tức đưa tay lên vai bắt lấy con rít lưng có hình đồng tiền vàng, gọi là “Kim Tiền Ngô Công”. Ngô công tức là loài rít. Tay mặt lão nắm lấy tay con rít to lớn dài ba thước tâu rồi vung lên trước mặt, y hệt một thứ binh khí. Trong con rít nhẹ răng, hình thù góm ghềnh, mọi người đứng quanh không khỏi thấy lạnh gáy.

Đại Phuong chân nhân cũng phải giật mình biến sắc. Lúc đầu, chân nhân thấy con rít ở trên lưng lão quái, ông cho rằng con vật đó chẳng qua chỉ là một thứ quái vật do Kim Ngô lão quái nuôi dạy để dọa nạt những người trong võ lâm kém bản lĩnh. Ai ngờ bây giờ con rít lại biến thành một thứ vũ khí... một thứ vũ khí “sống” lạ lùng nhất trên đời.

Đại Phuong chân nhân liền lùi lại mấy bước vận dụng chân khí đưa tay ngoặc về phía sau, bàn tay xòe ra rồi nắm lấy chuôi thanh kiếm ở sau lưng, “soạt” một tiếng, Đại Phuong chân nhân đã rút kiếm ra khỏi vỏ. Thanh trường kiếm của Đại Phuong chân nhân vào loại trường kiếm nghị là dài hơn các loại thanh cương kiếm thông thường đến hơn một tấc, lưỡi kiếm lấp lánh một màu biếc, mới trông qua đủ hiểu không phải vật phàm thường.

Đại Phuong chân nhân vừa rút kiếm, Kim Ngô công công chẳng chút khách khí liền xông lên, vung con rít tấn công ngay đối phương.

Đại Phuong chân nhân đưa lưỡi kiếm lên, nghe rít một tiếng như lụa xé, đó là ông đã xử xuất chiêu thứ nhất trong Miên Miên kiếm pháp, gọi là Vạn Tượng Canh Tân, đối phó với thể công của lão quái.

Bỗng thấy Kim Ngô lão quái buồm tiếng cười dài. Con rít trong tay lão vung lên tạo thành một luồng gió mạnh, nhắm thanh trường kiếm đập tới. Trong lúc con rít vung rộng ra như vậy, một luồng uế khí tanh hôi nồng nặc bỗng tỏa ra khiến những người đứng gần không thể nào chịu nổi. Đại Phuong chân nhân đã biết con rít khổng lồ này là vật chí độc, nên vừa rồi đã bế trừ thất khiếu, không cho khí độc xâm nhập cơ thể, ngũ tạng.

Con rít tung lên nhắm vào thanh trường kiếm đâm tới, đồng thời hàng trăm chân của nó xòe ra như muốn vỗ lấy thanh kiếm.

Đại Phuong chân nhân vội biến chiêu, xoay mũi kiếm trở lại để thích vào bụng con rít. Bụng con rít trắng xám khác với lưng nâu nâu của nó, trông có vẻ như mềm nhũn, chỉ một lưỡi kiếm khẽ thích vào cũng thủng suốt.

Lúc đó, Đại Phuong chân nhân đã có chủ ý. Ông muốn trước hết giết chết ngay con rít độc này để trừ hại cho võ lâm.

Kiểm pháp của Đại Phuong chân nhân không phải tầm thường. Hơn nữa, chân nhân đã đứng vào bậc tôn sư một võ phái, đệ nhất lưu cao thủ của võ lâm, nên kiếm thuật khác hẳn người thường.

Đại Phuong chân nhân biến chiêu nhanh như chớp, mũi kiếm lóe lên như ánh điện xẹt, mau lẹ vô kể đâm vào đúng bụng của con rít.

Song do, sự việc xảy ra ngoài sự dự liệu của Đại Phuong chân nhân.

Mũi kiếm chỉ còn cách da bụng của con rít vài phân thì đột nhiên bị một luồng kinh lực mạnh mẽ vô biên, đẩy trượt lưỡi kiếm hất ngược trở lên, không thể đâm vào bụng rít được nữa. Đồng thời, khi mũi kiếm của Đại Phuong chân nhân bị hất ngược lên như thế, môn hộ ở ngực và bụng chân nhân hoàn toàn trống trải mở rộng.

Môn hộ bị hở trống là điều đại kỵ của người dụng võ. Bởi vậy Đại Phuong chân nhân vừa lùi thì Kim Ngô lão quái đã xung lên ngay. Một mùi uế khí nồng nặc xông vào mũi Đại Phuong chân nhân: thì ra con rít đã theo tay chủ vô tới, nhe răng định cắn vào mặt Đại Phuong chân nhân.

Kiếm của Đại Phuong chân nhân đã bị hất ngược lên trên, thu về không kịp. Chân nhân vội dùng chưởng bên tả đánh vào đầu con rít.

“Bốp” một tiếng, chưởng đó đánh trúng đầu con rít, khiến con rít bị bật ngược trở lại.

Song do trong khoảng thời gian chớp mắt. Đại Phuong chân nhân cảm thấy cổ tay đau nhói. Hơn mười móng chân sắc bén của con rít đã cào trúng mạch môn ở cổ tay Chân nhân, và trên cổ tay bị móng chân rít cào thành hai vết rớm máu.

Mọi người đều biết loài rít này chẳng những mồm có nọc độc, mà thân nó chỗ nào cũng độc. Bởi vậy tuy hai vết cào không đau đớn lắm, Đại Phuong chân nhân kinh hãi thất sắc, vội lùi lại mấy bước.

Kim Ngô công công ngửa mặt lên trời cười ha hả, có vẻ đắc chí vô cùng. Lão không đuổi theo Đại Phuong chân nhân nữa.

Đại Phuong chân nhân lùi ra xa hơn một trượng, rồi đưa tay lên coi. Dưới ánh trăng, cổ tay Chân nhân đã tím bầm gần như đen lại, và sắc đen đó mỗi lúc lan ra tới trên cánh tay, một cách mau lẹ. Đại Phuong chân nhân còn ngăn người ra nhìn thì sắc đen đó đã bốc lên đầu khuỷu tay.

Đại Phuong chân nhân là một võ lâm cao thủ, trí dũng hơn người. Nhưng lúc này thấy độc khí trên cánh tay mình chạy nhanh như vậy, Chân nhân kinh hoàng thất thố, biết là nguy hiểm đến nơi mà không có cách nào cứu vãn.

Bỗng Đại Phuong chân nhân gơ cao thanh kiếm ở tay mặt, định chém đứt cánh tay tả bị thương, cho nọc độc khỏi vào tim.

Đại Phuong chân nhân không còn cách nào cứu gỡ được, mới định dùng đến kế tối hậu này. Nếu mất đi một cánh tay, Miên Miên chưởng pháp của Chân nhân sẽ thành vô dụng vì còn có một cánh tay làm sao có thể xử xuất theo lối liên hoàn, liên miên bất tuyệt? Đây là điều rất đau lòng cho Chân nhân, nhưng ông đành hy sinh nghiêm rằng, chém kiếm xuống tay mình.

Không ngờ, lưỡi kiếm hạ xuống cách cánh tay chỉ còn mấy tấc, bỗng có tiếng quát lớn :

- Hãy khoan!

Đồng thời với tiếng quát, một chiếc gậy ngọc xanh biếc đã vung tới, cản lưỡi kiếm của Đại Phuong chân nhân, nghe “chát” một tiếng.

Đó là Thần Cái Xa Triệt vừa lên tiếng ngăn cản và dùng gậy ngọc trong tay chặn kiếm. Chiếc gậy ngọc màu xanh biếc đó coi thực là mảnh dẻ, vậy mà lưỡi kiếm sắc bén của Đại Phuong chân nhân không thể nào chém gãy được.

Thần Cái Xa Triệt không cần nhiều lời giải thích, giữa lúc Đại Phuong chân nhân còn ngạc nhiên. Xa Triệt đã cầm gậy ngọc, đặt đầu gậy vào vết thương đen bầm ở cổ tay Chân nhân. Khi chiếc gậy vừa chạm đến tay, Đại Phuong chân nhân bỗng cảm thấy một luồng khí lạnh mát, rất dễ chịu, chạy vào cánh tay.

Chiếc gậy ngọc của Côn Luân

Đại Phuong chân nhân lúc đó mới chợt nhớ ra rằng chiếc gậy ngọc màu xanh của Thần Cái Xa Triệt vốn năm xưa là vật báu trấn sơn của phái Côn Luân. Về sau, đệ tử phái Côn Luân bất tài, môn hộ suy đồi, chiếc gậy ngọc chỉ bảo lạc vào tay môn phái khác và rút cục đến tay Thần Cái Xa Triệt.

Nguyên chiếc gậy này là do một tảng đá màu lục trên đỉnh chót núi Côn Luân tiện ra. Đá đó, vốn quý như ngọc, vì có đặc tính khu trừ bách độc, bất cứ thứ độc gì trên thế gian cũng chạy chữa được.

Đại Phuong chân nhân nhớ ra lai lịch của chiếc gậy ngọc, liền yên lòng ngay, ông biết tính mạng của mình không đến nỗi nguy nữa. Chân nhân cúi đầu nhìn xuống cánh tay, quả nhiên thấy sắc đen không kéo lên trên nữa mà đình hãm lại.

Thần Cái Xa Triệt liền cầm đầu gậy đặt lên phía trên cánh tay rồi từ từ quét xuống. Lạ lùng thay, sắc đen như bị một sức mạnh vô hình xua đuổi, từ từ lùi dần xuống bàn tay. Sau cùng máu độc từ các ngón tay rỉ ra hết, cánh tay Đại Phuong chân nhân lại nguyên lành như cũ.

Thần Cái Xa Triệt thu gậy ngọc lại, đoạn ngẩng đầu lên, lớn tiếng cười bảo lão quái :

- Kề khiêu hóa này chuyên nghề bắt rắn trị độc, ngay cả những thứ rắn kịch độc ta cũng chẳng coi vào đâu. Con rít của các hạ đâu có làm hại được bạn ta? Các hạ nên kiếm những thứ gì độc hơn đem lại đây thử coi.

Nói dứt lời, Thần Cái Xa Triệt tay cầm gậy ngọc xông lên đứng trước mặt Kim Ngô công công.

Lẽ dĩ nhiên Kim Ngô công công cũng không biết Thần Cái Xa Triệt là ai. Song lão nhận ngay ra chiếc gậy ngọc trong tay Xa Triệt chính là vật báu của phái Côn Luân năm xưa. Trên ba chục năm trước đây, khi chưa ẩn cư, Kim Ngô lão quái đã có chút uyên nguyên với phái Côn Luân, bởi vậy thấy Xa Triệt khiêu khích như vậy lão vẫn chưa ra tay đối phó, mà chỉ lên tiếng hỏi :

- Nhà ngươi là đệ tử đời thứ mấy của phái Côn Luân?

Xa Triệt nghe hỏi vậy giật mình sửng sốt. Phái Côn Luân trước đây là một môn phái rất lớn trong võ lâm, nhưng từ đời thứ bảy trở đi bị suy tàn rồi tan rã, bởi vậy từ hai chục năm nay, trong võ lâm không ai nhắc đến ba chữ “phái Côn Luân” nữa.

Ngoài ra, việc chiếc gậy ngọc lạc vào tay Thần Cái Xa Triệt, trong võ lâm không ai không biết.

Thần Cái Xa Triệt nghe rõ biết rằng lão quái này đã tưởng mình là người của phái Côn Luân. Nhưng nếu vậy, chắc hẳn là lão quái đã ẩn cư xa lánh giang hồ từ lâu, đến nỗi việc gậy ngọc đã đổi chủ mà y cũng không biết. Xa Triệt ngắm nhìn lão quái nghĩ mãi cũng không ra lão là người thuộc phái nào?

Tuy vậy, Thần Cái Xa Triệt cũng lạnh lùng đáp :

- Các hạ hỏi ta là đệ tử đời thứ mấy của phái Côn Luân? Chắc hẳn các hạ lâu năm không ra tới chốn giang hồ?

Kim Ngô công công cặp mắt bỗng long lên sáng quắc :

- Ta ẩn cư từ mấy chục năm nay. Nhưng nếu ngươi không phải là đệ tử Côn Luân, làm sao có chiếc gậy ngọc đó?

Thần Cái Xa Triệt bối rối, còn những người xung quanh phần đông võ lâm cao thủ, lại lấy làm thích thú tò mò, muốn biết Xa Triệt trả lời ra sao? Vì trong võ lâm đến nay vẫn chưa rõ tại sao Thần Cái Xa Triệt chiếm được chiếc gậy chỉ bảo này có khả năng khử trừ bách độc.

Võ lâm chỉ biết rằng phái Côn Luân truyền đến đời thứ bảy, thứ tám thì trong môn phái nổi lên một sự tranh quyền cướp vị, huynh đệ tương tàn, rồi sau đó gậy ngọc trấn sơn bị mất. Từ đó không nghe ai nói đến nữa.

Nhưng có một năm sau đó, đột nhiên võ lâm thấy gậy ngọc xuất hiện trong tay Thần Cái Xa Triệt. Có người hỏi, thì Xa Triệt nói do một đệ tử phái Côn Luân tặng ông ta. Tuy nhiên võ lâm nghi ngờ còn có sự uẩn khúc trong việc này, song không ai biết rõ sự thật ra sao.

Vì lẽ đó, mọi người chú ý lắng tai nghe cuộc đối đáp giữa Kim Ngô lão quái và Thần Cái Xa Triệt.

Thần Cái Xa Triệt lạnh lùng, đáp :

- Chiếc gậy ngọc này, sau khi phái Côn Luân bị suy tàn đã lọt vào đến tay ta.

Kim Ngô công công thét lớn :

- Việc phái Côn Luân bị hủy diệt, ngươi có dính líu không?

Thần Cái Xa Triệt vốn là người thông minh, ứng biến mau lẹ. Tuy không biết rõ lai lịch của Kim Ngô công công, nhưng vừa nghe thấy hỏi như vậy, Xa Triệt đoán biết ngay rằng lão quái chắc hẳn phải có liên hệ gì với phái Côn Luân.

Do đó, Thần Cái Xa Triệt đột nhiên nhờ tới mấy chục năm trước đây có hai tên ma đầu ghê gớm trong võ lâm, một nam một nữ đã từng sát hại trên giang hồ rồi bỗng thấy mất tích, nghe nói chúng đã quy ẩn.

Xa Triệt lại trông thấy ở phía sau lão quái có một mục giả, lưng cũng có một con rít Ngân Tiền, nên biết ngay rằng đôi vợ chồng lão quái này quả là hai vợ chồng tên ma đầu năm xưa. Có điều là mấy chục năm trước, hai vợ chồng ma đầu rất đẹp đôi, chàng là một thiếu niên anh tuấn phong lưu, còn vợ dung nhan tuyệt thế, không ngờ đến bây giờ chúng lại hóa thành hai lão quái, hình dạng gớm ghiếc như vậy.

Biết đúng là vợ chồng ma đầu năm xưa, Xa Triệt không khỏi rung mình toát mồ hôi lạnh. Bởi vì hai tên ma đầu đó không không có gì đáng sợ cho lắm, nhưng do hai vợ chồng này, Xa Triệt chợt nhớ đến hai người khác.

Hai người này mới thật là ghê gớm. Các vị võ lâm tiền bối đều biết đến hai người này, song lẽ không có một ai muốn nhắc đến tên tuổi họ trong lúc nói chuyện. Đó là vì bất cứ môn phái nào cũng có vài ba đệ tử hoặc bị chết thảm hoặc bị trọng thương về hai tay đó. Trong lúc Thần Cái Xa Triệt còn đang ngần người ra suy nghĩ thì Kim Ngô công công đã tiến lên một bước tới trước mặt Xa Triệt. Bàn chân của lão quái Kim Ngô vừa bước tới, bỗng nghe đến “cách” một tiếng, trên nền đá nhẵn đã in dấu vết chân của lão quái, lõm sâu đến ba phân, như vậy hiểu nội công của lão thâm hậu đến độ nào.

Kim Ngô Công tiến lên một bước, rồi quát :

- Già ăn mày kia, có phải ngươi cũng can dự vào việc triệt hạ phái Côn Luân không?

Thần Cái Xa Triệt cười dài :

- Nhà ngươi là cao thủ của Câu Hồn bang, đêm nay đã gặp ta, tất phải có một trận ác chiến. Còn gì phải lấy cớ việc phái Côn Luân năm xưa gây ra chuyện với ta? Nhà ngươi hỏi nhiều cũng vô ích, mau ra tay so tài cao thấp thì hơn.

Kim Ngõ công công rú lên một tiếng, lập tức vung con rít thành một luồng cuồng phong sắc mùi xú uế, tấn công Thần Cái Xa Triệt.

Không ngờ Thần Cái Xa Triệt xuất thủ nhanh như chớp, cây gậy ngọc trong tay ông vừa khoa lên, đã thấy bốp một tiếng, đầu gậy quật trúng bụng con rít. Đồng thời Xa Triệt quát lớn :

- Hãy khoan!

Con rít kim tiền này có vẻ kinh sợ cây gậy ngọc “trừ bách độc” ngay từ lúc đầu. Bây giờ nó bị đập trúng một gậy toàn thân vung bắn lên, con rít vội vàng uốn cong người trở lại, bò lên vai Kim Ngõ lão quái rồi nằm yên đó, bất động.

Kim Ngõ công công thấy con rít của mình bị trúng đòn, liền lùi lại mấy bước, quát hỏi :

- Ngươi còn muốn gì?

Thần Cái Xa Triệt cười lạnh lùng :

- Bọn Câu Hồn bang các người, từ trên xuống dưới đều có thói hành động lén lút, mặt luôn luôn che giấu, không có một tên nào dám để lộ bộ mặt thật ra cho mọi người trông thấy...

Xa Triệt nói đến đây cố ý dừng lại đôi chút, đôi mắt long lanh sắc bén nhìn quanh một vòng.

Tất cả bọn Câu Hồn bang đứng trên bãi đá lúc đó đều im lìm bất động, trừ có Câu Hồn bang chủ buông một tiếng cười the thé.

Song do những lời miệt thị của Xa Triệt đã làm những cao thủ của Câu Hồn bang cảm thấy hổ thẹn, mặt nóng bừng. Dĩ nhiên bọn chúng đều che mặt nạ nên không ai trông thấy sắc mặt bọn chúng lúc đó.

Xa Triệt lạ chậm rãi nói tiếp :

- Che đầu giấu mặt như vậy chẳng khác gì tuồng mèo chó, không có xứng đáng cho ta hỏi. Song la các hạ (chỉ Kim Ngõ công công) đã để lộ bộ mặt thật ra, nên ta có điều muốn hỏi: trước hết ta muốn biết các hạ là ai?

Kim Ngõ công công cười nhạo :

- Ngươi hỏi quá nhiều đó. Nhưng ta có nói ra, nhà ngươi cũng không thể biết được. Ai bảo bố mẹ ngươi không sinh ra sớm hơn mấy năm nữa?

Nên nhớ Thần Cái Xa Triệt đứng vào hàng “Tam Phật Tứ Chân”, danh vọng cực cao trong võ lâm. Tuổi tác của ông cũng không phải nhỏ, ít ra cũng ngoài năm chục tuổi rồi. Từ trên mười năm nay Xa Triệt được liệt vào hàng đệ nhất lưu cao thủ, cho nên trong cao thủ võ lâm nói đến “Ngũ Hiệp” là trong đó có “Cái Hiệp” tức Xa Triệt vậy. Vậy mà Kim Ngõ công công nói như thể Xa Triệt là đứa bé con, sinh sau đẻ muộn.

Thần Cái Xa Triệt cả cười :

- Ngươi chẳng cần phải nói, ta đã biết rồi. Trông hình dạng của ngươi ta đoán ra ngươi là ai.

Kim Ngõ công công ngao nghể, nói :

- Nếu ngươi đoán đúng, khi giao đấu, ta nguyện sẽ nhường ngươi ba chiêu.

Quạt và rít giao đấu

Các cao thủ giao đấu với nhau, thường chỉ chậm một ly cũng mất mạng như chơi. Vậy mà Kim Ngõ công công dám nói nhường ba chiêu.

Vừa rồi, Thần Cái Xa Triệt đã cùng Kim Ngõ công công mới thử nhau có một chiêu, nhưng trong chiêu này Kim Ngõ công công không hề chiếm được thượng phong. Hơn nữa, chiếc gậy ngọc có vẻ như là một khắc tinh của con rít khiến con vật độc đó sợ hãi vô cùng.

Lời nói nhường ba chiêu của Kim Ngõ công công quả là hiền lành. Thần Cái Xa Triệt không khỏi mừng thầm, cho rằng lão già này quá đại ngôn. Dù hấn võ công cao đến đâu, trong ba chiêu không hoàn thủ, tránh sao khỏi bị nguy về những đường gãy thân tóc của hiệp sĩ ăn may?

Thần Cái Xa Triệt liền cất tiếng cười khanh khách :

- Nếu thế ngươi hãy lắng tai nghe ta nói: năm xưa có hai kẻ nam nữ, kết làm vợ chồng, nhưng lại cam tâm đem thân đi làm nô bộc cho người ta, chồng xưng bộc, vợ xưng tỳ, bị đuổi...

Thần Cái Xa Triệt nói đến đó, Kim Ngõ công công đột nhiên quát lên một tiếng kinh thiên động địa :

- Câm mồm!

Tiếng quát đó như sét nổ, làm bất cứ ai cũng giật mình. Trong bọn Câu Hồn bang có những tên võ công bình thường, phải ngã lăn ra đất.

Đồng thời với tiếng quát đó, Ngân Ngô bà bà cũng rú lên một tiếng dài, giữa đêm khuya trên ngọn núi cao, tiếng rú đó như tiếng chó sói tru, nghe rợn tóc gáy.

Tiếng rú đó chưa dứt, thân hình Ngân Ngô bà bà nhảy xổ đầu với Thần Cái Xa Triệt. Như có hiệu riêng với nhau Kim Ngô công công cũng nhảy vọt đến tấn công đối phương.

Thành thử hai vợ chồng lão quái kẻ phía trước, người đằng sau, chia nhau ép Thần Cái Xa Triệt vào giữa.

Tuy Xa Triệt võ công chí cao, trong tay có gậy ngọc trừ độc, ông không khỏi kinh hãi trước thế công táo tợn đó. Và trong thâm tâm Xa Triệt rất đỗi ngạc nhiên, không ngờ hai vợ chồng lão quái sợ bị lộ tông tích đến thế.

Thân pháp của Xa Triệt cũng mau lẹ dị thường. Sử dụng một bộ pháp quái dị. Xa Triệt đã né tránh khỏi thế công gọng kìm của hai địch thủ.

Ngân Ngô bà bà cất giọng the thé, quát bảo chồng :

- Này lão già, hần đã biết lai lịch của chúng ta, không thể để hần sống được.

Vừa nói, lão bà vừa dùng con rít Ngân Tiền làm vũ khí tấn công Xa Triệt. Con rít Ngân Tiền này có phần xú uế hơn con rít Kim Tiền của Kim Ngô lão quái, chứng tỏ rít cái có nhiều nọc độc hơn rít đực.

Thần Cái Xa Triệt vội vung gậy ngọc lên đón đỡ. Trong chớp mắt, chỉ thấy bóng người thấp thoáng dưới ánh trắng, đôi bên xuất thủ quá mau lẹ, mọi người chưa kịp định thần thì Ngân Ngô bà bà và Thần Cái Xa Triệt đã giao đấu được ba chiêu rồi.

Lúc này, Kim Ngô công công mới nhào vào xông chiến. Lão vung con rít Kim Tiền loang loáng, nhằm vào lưng Xa Triệt tấn công.

Nhưng Kim Ngô công công xuất thủ bỗng thấy “soạt” một tiếng, có một bóng người nhảy bổ vào nhanh như chim cắt. Người vừa nhảy vào cầm một chiếc quạt, tay phất xoẹt xoẹt như lụa xé, đầu quạt nhắm đúng Xích Địa huyết ở đầu vai Kim Ngô công công điểm tới.

Kim Ngô công công thấy người vừa tới thân pháp không phải tầm thường. Lão không dám tấn công Xa Triệt nữa, lùi lại một bước, giương mắt định thần nhìn đối thủ mới.

Thì ra người vừa nhảy vào tiếp tay cho Thần Cái Xa Triệt chính là vị trung niên văn sĩ, khí phách phi phàm, tay cầm quạt gấp, tên gọi Thạch Lỗi, hiệu là Nho Hiệp.

Cây quạt trong tay Thạch Lỗi là một thứ vũ khí điều luyện, gọi là Tru Gian Phiến.

Kim Ngô công công “hử” một tiếng, lớn tiếng hỏi :

- Người là ai?

Thạch Lỗi ngửa mặt cười dài, đáp :

- Ta là ai, người khỏi phải hỏi nhiều. Nhưng hai vợ chồng nhà người định giết Thần Cái Xa Triệt tưởng để bảo toàn bí mật được hay sao? Đừng nghĩ cuồng mà phí công!

Kim Ngô công công biến sắc, gầm lên tức giận :

- Cầm mồm lại!

Thạch Lỗi vẫn điềm đạm bình tĩnh :

- Nếu không có Xa Thần Cái nói ra, bọn chúng ta cũng không nghĩ được lai lịch của các người. Nhưng Xa Thần Cái đã nhắc đến việc năm xưa hai kẻ nam nữ cam tâm đi làm tội cho người ta, miệng xưng tỷ đệ, để dựa thế tác yêu tác quái khả khà... như vậy là rõ lắm rồi, người còn giấu diếm nổi hay sao?

Những lời nói của Thạch Lỗi càng làm cho Kim Ngô lão quái tức giận như điên cuồng, lão gầm rú lên những tiếng ghê người nhảy xổ lại, tay vung mạnh con rít Kim Tiền, làm cho cả trăm chiếc chân của con vật xòe ra, nhằm ngực Thạch Lỗi đập tới.

Vừa rồi, khi Đại Phụng chân nhân giao đấu và bị trúng độc, Thạch Lỗi đã biết con rít này là vật độc hại vô cùng. Cho nên lúc ra đối đầu với Kim Ngô công công, Thạch Lỗi đã lưu ý đề phòng.

Kim Ngô công công vừa nhảy đến tấn công, Thạch Lỗi đã rú lên một tiếng rất dài, đồng thời vận kinh lực vào cánh tay cầm quạt, trước hết che kín ngực, rồi sau đó thừa thế đẩy mạnh ra phía trước, cây quạt bỗng nhiên thành một chiếc dùi sắt, dũng mãnh vô song, xia thẳng vào đầu con rít.

Thế võ Thạch Lỗi vừa xư xuất là một thế tuyệt kỹ của phép cánh quạt tên gọi Thanh Phong Từ Lai (Gió mát từ Từ Lai), gồm đủ cả công lẫn thủ, coi nhẹ nhàng chậm chạp, nhưng thật vô cùng biến hóa dũng mãnh.

Dùng thế này, Thạch Lỗi đã vận dụng đến bảy thành công lực, quyết trừ con rít độc hại. Thạch Lỗi dự tính nếu quả đối phương thu thế công để lảng tránh, ông sẽ biến chiêu ngay tức khắc và chuỗi quạt sẽ điểm vào yếu nguyệt ở ngực Kim Ngô lão quái.

Trong chớp mắt, một tiếng bốp vang lên. Mũi quạt đã đụng phải người con rít.

Song do giữa lúc đó, Thạch Lỗi giật mình kinh hoàng. Đó là vì Thạch Lỗi chợt thấy chiếc quạt trong tay mình cứng ngắt. Định thần nhìn kỹ, Thạch Lỗi thấy mấy đôi chân ở đầu con rít đang ôm chặt lấy đầu quạt của mình. Thạch Lỗi vội vận sức vào tay, kéo mạnh chiếc quạt về, định làm cho đầu quạt bật khỏi mấy đôi chân của con rít.

Nhưng giữa lúc ấy, Kim Ngô công công cũng dùng sức kéo con rít về phía lão.

Mấy đôi chân trước của con rít Kim Tiền như có keo sơn gắn chặt lấy đầu quạt, nhất định không chịu buông ra. Thì ra đầu chân con rít không lồ đó, có những ống như ống hơi hút chặt lấy bất cứ vật gì nó bám được.

Thành thử cuộc giao đấu giữa Thạch Lỗi và Kim Ngô lão quái biến thành một cuộc kéo co, đôi bên đều vận dụng nội lực kéo vật của mình về.

Vị Nho hiệp Thạch Lỗi tuy danh mẫn giang hồ, nhưng so với Kim Ngô lão quái sức nội công tu luyện còn kém lão quái một bậc. Chỉ trong chớp mắt, Thạch Lỗi đã biến sắc, người dần dần ngã về phía trước, vì sức kéo mãnh liệt của Kim Ngô lão quái.

Kim Ngô lão quái thét lên một tiếng vang trời, kéo mạnh một cái, lập tức Thạch Lỗi bị tiến lên một bước, nhưng ông ghim ngay lại được.

Kim Ngô công công phản khởi, biết rằng trong cuộc đấu lực với Thạch Lỗi, lão nắm chắc phần thắng. Bởi thế, Thạch Lỗi vừa bị kéo tiến lên một bước, Kim Ngô công công đã vung tay trái, nhắm đỉnh đầu đối phương, đánh xuống một chưởng như búa bổ. Chưởng đó, Kim Ngô công công xuất thủ mau lẹ, cách phối hợp lại tuyệt diệu, uy lực dũng mãnh không thể tả.

Thạch Lỗi đang cố sức ghim lại khỏi bị kéo đi, chợt thấy trên đầu có cuồng phong ập xuống. Trong chớp mắt, chưởng phong của Kim Ngô lão quái đã gây thành kinh lực ép xuống, chưởng chưa hạ tới mà Thạch Lỗi đã như bị nghẹt thở.

Trước tình hình đó, Nho hiệp Thạch Lỗi kinh hoàng, hồn bay phách tán. Ông biết rằng mệnh sắp tuyệt đến nơi và ngọn Giác Vân phong này không ngờ là nơi chôn xác của mình.

Mọi việc diễn biến trong chớp mắt, giữa lúc tánh mạng Thạch Lỗi như ngàn cân treo sợi tóc đó, đột nhiên có tiếng “oàng” dữ dội, một tia lấp lánh từ phía bên cạnh xẹt ra như một lần chớp, như sao đầy mùi rượu thơm ngát. Tia đó nhằm đúng vào Lao Cung huyệt ở tay Kim Ngô công công đánh xuống đỉnh đầu Thạch Lỗi.

Thạch Lỗi biết ngay đó là Túy Phật Thiên Hồ đã dùng tia rượu sở trường bắn vào tay lão quái để cứu nguy cho mình.

Khi Ngô lão quái thấy tia rượu lợi hại vội xoay tay lại, đánh vào hủ rượu đó. “Đùng” một tiếng phát ra, tia rượu bị chưởng phong đánh vào, tung tóe thành muôn ngàn hạt rượu nhỏ rớt xuống đất.

Nhân cơ hội đó, Thạch Lỗi dùng tả chưởng đánh vào ngực Kim Ngô lão quái. Kim Ngô lão quái tay tả còn phải ngăn chặn tia rượu, nên đành phải vung con rít lên gạt đỡ, thành ra con rít phải nhả chiếc quạt ra.

Sự thực đòn tấn công của Thạch Lỗi lúc đó chỉ là hư chiêu. Ông chỉ mong Kim Ngô lão quái vung con rít lên gạt đỡ.

Cho nên tay mặt cầm con rít của lão quái vừa vung lên, Thạch Lỗi thu chưởng thu quạt, nhảy lùi về phía sau.

Kim Ngô lão quái gầm rú :

- Ngươi chạy đâu có thoát?

Vừa quát, lão vừa múa rít xông lại tấn công Thạch Lỗi. Lúc này Thạch Lỗi đã thử sức rồi, nên biết võ công của đối phương hơn mình một bậc, không dám sơ suất, vội phát ra liền ba chiêu chỉ để giữ mình chứ không dám tấn công nữa.

Giữa lúc ấy, tiếng nói the thé của Câu Hồn bang chủ lại vang lên, tiếp theo tiếng quát của Kim Ngô Lão quái :

- Nói đúng lắm! Thử xem bọn chúng chạy đâu cho thoát đêm nay! Kim Ngô công công, Ngân Ngô bà bà, hai vị hãy song chiến với lão trọc Bách Trượng xem sao.

Hai vợ chồng lão quái vội ứng tiếng tuân lệnh Bang chủ. Đoạn hai người phi thân chuyển mình, một người rời bỏ Thạch Lỗi, một người rời bỏ Thần Cái Xa Triệt, nhất tề nhảy đến Bách Trượng thiền sư.

Đại Vô Hình Cước

Hai vợ chồng lão quái chưa nhảy đến gần Bách Trượng thiền sư, đã phát chiêu tấn công rồi. Bách Trượng thiền sư điềm tĩnh, miệng niệm Phật hiệu, đôi tay áo rộng thùng thình vung lên thành gió vũ vũ đối phó với hai vợ chồng lão quái.

Chỉ trong thời gian ngắn, ba người giao đấu kịch liệt. Người đứng ngoài thấy hoa mắt, bóng nâu sòng thấp thoáng, chen lẫn với ánh rít Kim Tiền và Ngân

Tiền lấp lánh, đồng thời kinh phong phát ra ào ào, thổi bụi cát tung bay.

Cả ba người đều thuộc loại nhất đẳng cao thủ, nên lúc giao đấu cảnh tượng khác hẳn người thường.

Đột nhiên Túy Phật Thiên Hồ kêu rống lên :

- Hai người đánh một, không biết nhục hay sao?

Dứt lời Túy Phật xông lên nhảy vào vòng chiến. Nhưng Túy Phật vừa nhảy vào, lập tức từ phía Câu Hồn bang có bóng người nhảy ra nhanh như cắt.

Đó là một người mặc quần áo đen, mặt che mặt nạ bằng đồng, tức là một cao thủ Câu Hồn bang.

Tên cao thủ Câu Hồn bang bị mặt có một thân pháp mau lẹ. Vừa nhảy tới hấn vừa đánh ra hai chưởng veo veo, chưởng phong đẩy ra cực kỳ dữ dội.

Túy Phật Thiên Hồ nhác trông thấy hai chưởng đó, bất giác đứng ngây người ra sùng sốt. Vì Túy Phật đã nhận thấy chưởng pháp đó hết sức quen thuộc.

Chính vì sùng sốt như vậy, trong khoảng thời gian cực ngắn, Túy Phật đã bị hai chưởng đánh trúng.

Túy Phật vội vàng lùi lại, đoạn phát chiêu đánh trả. Hai bên giờ toàn những võ học tuyệt kỹ ra giao đấu, chiêu đi chiêu lại như mưa, không có giây phút nào ngừng. Dù Túy Phật có muốn lên tiếng hỏi đối phương cũng không có dư thời giờ để mở mồm hỏi.

Thần Cái Xa Triệt, sau khi thấy Ngân Ngô bà bà bỏ cuộc để chạy tới tấn công Bách Trượng thiền sư, còn đang do dự chưa biết tiếp tay ở chỗ nào, bỗng thấy giọng the thé của Câu Hồn bang chủ thét lên :

- Coi ta thanh toán gã ăn mày.

Xa Triệt vội vàng quay đầu lại, vừa kịp thấy bóng người xẹt tới như điện chớp. Thân hình Câu Hồn bang chủ mau lẹ không tưởng tượng, thoáng một cái đã thấy hấn trước mặt.

Thần Cái Xa Triệt biết Câu Hồn bang chủ là một đối thủ lợi hại, lại thấy đột nhiên hấn đặc biệt chiếu cố đến riêng mình, Xa Triệt cảm thấy nguy hiểm đến nơi. Ông vội múa cây gậy ngọc thành một chiêu Đạo Cao Nhất Xích ngọn gậy nhắm phóng thẳng vào mặt Câu Hồn bang chủ đánh xuống.

Song do, mặt Câu Hồn bang chủ có tấm mặt nạ bằng đồng phủ kín, chiêu gậy ngọc như vậy có lẽ là vô dụng quá. Sự thật Thần Cái đã có chủ ý, Đạo Cao Nhất Xích bay nửa chừng bỗng biến chiêu. Đường gậy như giao long, liên tiếp xia hai mũi vào lỗ hổng hai mắt trên chiếc mặt nạ bằng đồng, định chọc mù mắt Câu Hồn bang chủ.

Nguyên bộ mặt của Câu Hồn bang chủ được che kín, chỉ có hai lỗ mắt là trống. Xa Triệt quả là tay giang hồ lão luyện xuất chiêu vô cùng lợi hại.

Câu Hồn bang chủ thoáng thấy gậy biến đổi, hiểu ngay ý định của đối phương. Vậy mà hấn cứ nhảy tới.

Lúc này Câu Hồn bang chủ xử xuất một thân pháp vô cùng quái dị. Trong lúc hấn nhảy tới như vậy, người hấn bỗng ngã về phía sau để tránh đầu gậy ngọc của Thần Cái Xa Triệt.

Nhưng đồng thời cả hai chân Câu Hồn bang chủ bỗng tung lên thành một thế cước lạ lùng, người võ công tầm thường không thể nào có một bộ cước pháp khó xử như vậy.

Thân hình Câu Hồn bang chủ như người té ngựa, song hai chân nhắm bụng dưới Xa Triệt đá một ngọn cước vô cùng dũng mãnh.

Thần Cái Xa Triệt bị bất ngờ cả kinh. Song là một tay võ công trác tuyệt, giang hồ từng trải, lâm địch ứng biến như thần, Xa Triệt tuy không né tránh được, nhưng còn đủ thời giờ vận khí vào bụng dưới để chịu đựng cái đá của Câu Hồn bang chủ.

Cứ luận về nội công kinh lực, Xa Triệt khá thâm hậu nên có thể nói chịu đựng được cái đá đó không đến nỗi bị trọng thương.

Khốn nỗi, vừa vận khí vào bụng dưới, Xa Triệt kinh hoàng thất sắc, thấy ngọn cước quái dị của Câu Hồn bang chủ lại biến hóa một mức nữa. Thay vì đá vào bụng dưới, ngọn cước đó lại bay cao hơn nữa và nhắm đá trúng vào ngực.

Lối đá của Câu Hồn bang chủ có một không hai, Xa Triệt nhận thấy thì đã muộn, vì trót vận khí vào bụng dưới, không thể nào thay đổi được nữa, trong khi ngực hoàn toàn để trống, không có chân khí bảo hộ.

Xa Triệt chỉ còn kịp rú lên một tiếng thảm thiết!

Nhưng cùng lúc ấy cũng có một tiếng thét kinh hoàng từ phía ngoài. Đó là tiếng thét của Miên Miên quan chủ Đại Phưong chân nhân khi thấy ngọn đá quái dị của Câu Hồn bang chủ.

- Trời! Đại Vô Hình Cước (ngọn đá vô hình) của Miêu Cương Cửu Quỷ Ác Bà!

Cũng trong lúc ấy tiếng nói sang sảng của Bách Trượng thiền sư hấp tấp vang lên :

- Anh em mau thoát!..

Nói thì lâu, việc xảy ra chỉ trong chớp mắt. Cả ba tiếng hét, tiếng hét thảm thiết của Thần Cái Xa Triệt, tiếng hét kinh hoàng của Đại Phương chân nhân và tiếng quát bảo của Bách Trọng thiên sư cùng vang lên và cùng chưa dứt dư âm.

Thì?bốp? một tiếng dữ dội! Ngọn cước của Câu Hồn bang chủ đã đá trúng ngực Thần Cái Xa Triệt như cái điều bị đứt gãy hấn vọt lên cao rồi văng ra xa.

Tiếp liền theo?bốp?, khi thân hình Xa Triệt còn lơ lửng trên không chưa rớt xuống, tiếng cười the thé quái dị của Câu Hồn bang chủ đã vang lên đáp lời của Bách Trọng thiên sư :

- Thoái hả? Ha ha... coi đó!

Thần Cái Xa Triệt võ công tuy cao, nhưng chịu sao nổi cú đá thần tình của Câu Hồn bang chủ, nhất là khi ngực đã để trống, bao nhiêu chân khí hộ thể dồn cả xuống bụng dưới.

Trong chớp mắt thân hình Xa Triệt rơi bịch xuống đất một cách nặng nề. Thắt khiêu ứa máu tươi. Sự thật không phải là ứa máu. Ở thắt khiêu đó, máu vọt ra có vòi, trông thật kinh tâm động phách.

Lúc thân hình Thần Cái Xa Triệt bị đá tung lên cao như vậy thì chiếc gậy ngọc trong tay ông cũng theo đà bắn vọt lên cao, người một nơi gãy một ngã.

Câu Hồn bang chủ vừa quát xong hai tiếng?coi đó? thân hình hấn vọt lên như pháo thăng thiên, nhoai ra đón lấy chiếc gậy ngọc đang rơi. Trong chớp mắt chiếc gậy ngọc đã lọt vào tay Câu Hồn bang chủ và hấn cũng nhẹ nhàng rớt xuống đất.

Song do, Câu Hồn bang chủ lại rớt đứng vào cạnh người Thần Cái Xa Triệt và trước khi bọn Bách Trọng thiên sư chưa kịp có phản ứng gì trước thảm kịch diễn ra quá mau lẹ, Câu Hồn bang chủ đã vung gậy ngọc quật đứng vào đỉnh đầu Xa Triệt.

“Đốp”, hoa cái của Xa Triệt vỡ tan, óc bắn ra tung tóe, mắt lòi ra ngoài. Nếu Xa Triệt chưa chết vì cái đá thì chỉ một gậy đó cũng đủ đưa hồn Xa Triệt về chín suối. Cái chết của Xa Triệt quá thê thảm, những người đồng bọn của ông muốn nhảy lại cứu, nhưng không sao kịp nữa. Vì thân pháp của Câu Hồn bang chủ quá mau lẹ và bất ngờ.

Ba động tác: đá Xa Triệt bắn văng đi, nhảy lên cướp gậy ngọc, hạ xuống đánh vào đầu Xa Triệt, tất cả những việc đó diễn ra trong chớp mắt, thật mau lẹ, tài tình và kỳ ảo. Bọn Bách Trọng thiên sư chỉ kịp kêu lên một tiếng thì việc đã rồi. Thân pháp quái dị của Câu Hồn bang chủ, Đại Phương chân nhân là người đầu tiên nhận ra. Đó là một môn tuyệt kỹ của một kẻ đại gian ác năm xưa đứng đầu tà phái ở Miêu Cương: Cửu Quỷ Ác Bà. Môn võ công thần diệu và kỳ ảo đó mệnh danh là Đại Vô Hình Cước, trước đây đã khiến bao anh hùng thiên hạ phải táng mạng về tay mụ ác quỷ ở Miêu Cương. Đại Phương chân nhân là võ học tôn sư, kiến cao thức quảng, mới trông thấy đã nhận ra ngay môn võ công ghê gớm đó.

Khi xưa Cửu Quỷ Ác Bà chưa đột nhiên tuyệt tích giang hồ, còn hoành hành tác ác trong thiên hạ, Đại Vô Hình Cước là một môn võ công đã nổi tiếng nhất trong đám tà phái hắc đạo.

Chính Đại Phương chân nhân mấy chục năm trước đây đã có lần chạm trán với Cửu Quỷ Ác Bà và suýt táng mạng vì Đại Vô Hình Cước, chỉ nhờ may mắn mà ông thoát hiểm, nhưng đã phải bỏ chạy thực mạng. Bởi vậy vừa trông thấy võ công đó, Phương Chân đã kinh hoàng kêu lên, định bảo cho Thần Cái Xa Triệt biết mà đề phòng. Song quá muộn mất rồi.

Mãnh Sư Hồng công phu

Có lẽ vì nhận thấy Đại Phương chân nhân đã nói đúng lai lịch võ công của hấn. Câu Hồn bang chủ sau khi đập vỡ sọ của Thần Cái Xa Triệt, lập tức nhảy tới vung gậy ngọc tấn công Đại Phương chân nhân.

Nho hiệp Thạch Lỗi đứng bên, quên đi nguy hiểm, vội vàng phi chuyển thân hình, tay cầm quạt nhắm thẳng Linh Đài huyệt ở sau gáy Câu Hồn bang chủ xia tới, để cứu nguy cho Đại Phương chân nhân.

Linh Đài huyệt là đệ nhất yếu huyệt trong cơ thể người ta. Câu Hồn bang chủ võ công tuy cao, nhưng không dám để đối phương chạm đến yếu huyệt cơ thể nguy đến tính mạng, nên vội né tránh, thân hình nhẹ nhàng như gió thoảng, nhảy vọt sang một bên.

Thạch Lỗi và Đại Phương chân nhân định hợp lực tấn công Câu Hồn bang chủ, nhưng ngay lúc đó ba bề bốn bên xung quanh những tiếng quát tháo vang lên, đồng thời bảy tám tên Câu Hồn bang nhảy đến vây hai người vào giữa.

Nho Hiệp Thạch Lỗi và Đại Phương chân nhân không dám khinh thường, vội vàng quay lưng vào đúng thế ý dõc, hợp lực đối phó với bọn Câu Hồn bang. Từ lúc Bách Trọng thiên sư lên tiếng bảo mọi người rút lui, Thạch Lỗi, Đại Phương chân nhân và Túy Phật Thiên Hồ cũng đã nhận thấy tình thế bất lợi nên đều có ý muốn rút lui. Song lúc này muốn rút lui cũng khó.

Bách Trọng thiên sư đang bị hai vợ chồng lão quái Kim Ngô vây đánh kịch liệt. Thạch Lỗi và Đại Phương chân nhân đối phó với một mình Câu Hồn bang chủ cũng khó khăn, huống chi lúc này lại có bảy tám cao thủ Câu Hồn bang vây đánh. Còn Túy Phật Thiên Hồ một mình cũng phải đối phó với năm tên Câu Hồn bang võ công vào hạng cực phách.

Vì nhận thấy không còn đường rút lui, Thạch Lỗi và Đại Phương chân nhân liều đánh thúc mạng, không còn kẻ sống chết vào đâu hết.

Chính giữa lúc nguy kịch đó, Bách Trọng thiền sư đột nhiên quát lên một tiếng kinh thiên động địa như tiếng sét nổ.

Tiếng quát đó kéo dài thành tiếng gầm rú, làm chim muông cả rừng núi giật mình bay lên nhón nhác, giây phút sau tiếng rú vang đến các ngọn núi xung quanh, rồi lại ầm ầm sấm động, như trời rung đất chuyển, hòa lẫn với những tiếng quát liên tiếp của Bách Trọng thiền sư phát ra, làm mọi người kinh tâm động phách đến cực điểm.

Tiếng gầm rú vừa phát ra, hai vợ chồng Kim Ngô lão quái đang vây đánh Bách Trọng thiền sư, cũng phải giật mình kinh hãi, lùi lại mấy bước.

Đại Phương chân nhân và Thạch Lỗi đã tuyệt vọng, tưởng đánh đến chết thì thôi. Nhưng khi nghe thấy tiếng gầm thét của Bách Trọng thiền sư, hai người cả mừng.

Bởi vì hai người đã nhận biết tiếng thét đó chính là một môn công phu thượng thừa, tên gọi là Mãnh Sư Hống (Tiếng gầm của sư tử).

Xưa nay ở trong võ lâm, các môn, các phái rất nhiều, võ công cũng có những điểm khác nhau xa. Tuy nhiên riêng về hai môn võ học của Phật gia và Đạo gia, có tiếng là danh môn chính phái nên đều có những môn công phu đặc dị bí mật, lợi hại vô song.

Võ công phu Mãnh Sư Hống là một trong số ba đại thần công của Phật môn.

Tương truyền Đức Phật Thích Ca khi mới đàn sinh xuất thế. Ngài đứng giữa trời phát Mãnh Sư Hống, nói câu “thượng thiên nhập địa, duy ngã độc tôn” (lên trời xuống đất, chỉ có ta là chí tôn).

Danh tự Mãnh Sư Hống công phu là do tích đó mà ra. Ý nghĩa của mình tự đó là nếu không luyện thành công phu Mãnh Sư Hống chẳng nói làm gì, song nếu đã tu luyện đến mức phát được ra Mãnh Sư Hống thì tức là “duy ngã độc tôn, vô nhân năng địch” (chỉ có ta là trên hết, không ai địch nổi).

Bách Trọng thiền sư vốn là đệ nhất cao nhân của võ học Phật môn. Trong ba môn đại thần công của Phật môn, Bách Trọng thiền sư đã luyện được hai môn. Ngoài Mãnh Sư Hống, Thiền sư còn có một công phu tối chỉ cực cao thâm nữa. Bởi vậy, Mãnh Sư Hống của Thiền sư đã có uy lực long trời lở đất, rung chuyển núi non.

Kim Ngô công công và Ngân Ngô bà bà võ công đã cao như vậy, thế mà còn không chịu nổi Mãnh Sư Hống phải lùi lại mấy bước.

Sau khi hai vợ chồng lão quái lui ra, Bách Trọng thiền sư vẫn tiếp tục phát Mãnh Sư Hống, đồng thời hai ống tay áo rộng của Thiền sư phát mạnh, thân hình Thiền sư nhảy vọt ra ngoài nhanh như gió.

Thân thể Bách Trọng thiền sư vốn đã cao lớn, lúc Thiền sư đại triển thần uy, trông thật giống như pháp tướng của Kim Cương La Hán, khiến ai trông thấy cũng phải kinh sợ.

Bách Trọng thiền sư nhảy vọt ba bước đến trước mặt Túy Phật Thiên Hồ. Mấy cao thủ Câu Hồn bang đang giao chiến với Túy Phật, chịu làm sao nổi Mãnh Sư Hống, vội vàng lui lại hết, những tay võ công chưa đến mức tối cao, chỉ lui mấy bước là ngã chúi xuống không sao dậy được nữa.

Bách Trọng thiền sư liên tiếp phát Mãnh Sư Hống chấn thiên động địa, xua đuổi Câu Hồn bang khiến chúng chạy kinh hãi. Ngay cả Câu Hồn bang chủ võ công tối cao, cũng bị Mãnh Sư Hống đẩy lui rồi đứng im lặng, chân tay rời rã, tuy tay vẫn còn cầm cây gậy ngọc, nhưng lúc này khó lòng vận sức tấn công được nữa.

Bách Trọng thiền sư liền đưa tay ra hiệu cho Thạch Lỗi, Đại Phương chân nhân và Túy Phật Thiên Hồ, bảo họ rút lui. Không dám chậm trễ, Túy Phật Thiên Hồ vội chạy lên trước, ôm xác Thần Cái Xa Triệt lên vai. Đoàn Túy Phật cùng Thạch Lỗi và Đại Phương chân nhân rút đi trước, chớp mắt đã xuống khỏi bàn đá trên Gian Vân phong.

Bách Trọng thiền sư từ từ bước một, cũng vút theo sau. Sau khi xuống khỏi ngọn núi Gian Vân phong, Bách Trọng thiền sư mới ngưng phát Mãnh Sư Hống. Đoàn Thiền sư thi triển khinh công phi thân nhảy xuống chân núi.

Mặc dầu tiếng Mãnh Sư Hống đã chấm dứt, nhưng tiếng vang dội từ các ngọn núi xung quanh đưa lại vẫn ầm ầm như sấm động, thật kinh hồn táng đờm.

Thập Nhị Độ Thiên Môn trận

Bách Trọng thiền sư chạy một hồi lâu, theo kịp bọn Thạch Lỗi ba người.

Vừa thấy Bách Trọng thiền sư, Túy Phật Thiên Hồ đã vội kêu lên :

- Phật huynh...

Nhưng Túy Phật chỉ nói được hai tiếng đó đã thấy Bách Trọng thiền sư lão đảo, rồi Thiền sư há mồm học ra một đồng máu tươi.

Bọn Túy Phật ba người thấy thế vô cùng kinh hoàng. Mấy người toàn là những bậc đệ nhất cao thủ, dĩ nhiên, họ đều biết võ công của Bách Trọng thiền sư cao đến mức không thể đo lường được.

Nhất là sau khi thấy Bách Trọng thiền sư thi triển Mãnh Sư Hống họ đều mừng thầm, hy vọng rồi đây các cao thủ sẽ hợp lực với Bách Trọng thiền sư khả dĩ tiêu diệt Câu Hồn bang trừ hại cho võ lâm.

Không ngờ giữa lúc họ đang hy vọng như vậy thì Bách Trọng thiên sư học máu, chứng tỏ thọ nội thương trầm trọng.

Bọn Túc Phật Thiên Hồ đều thất sắc, nhìn nhau tỏ ý lo ngại vô cùng. Mãi sau, mới thấy Bách Trọng thiên sư ngồi xuống an dưỡng tinh thần và buông một tiếng thở dài.

Đại Phương chân nhân vội hỏi :

- Phật huynh, vừa rồi thi triển thần công, nội lực bị hao tổn quá đà chăng?

Bách Trọng thiên sư gượng cười, gật đầu :

- Chính thế!

Thiên sư đưa ống tay áo chùi vết máu còn dính ở mép, nói tiếp :

- Cứ như bản tạng nhận xét, Câu Hồn bang chủ võ công tối cao, tuyệt nhiên không kém bản tạng chút nào. Nếu hôm nay bản tạng không thi triển Mãnh Sư Hồng, mấy người chúng ta e khó lòng thoát thân. Ngay bây giờ, có lẽ Câu Hồn bang chủ đã đoán biết nội lực của bản tạng hao tổn, thân thọ trọng thương, nên hẳn sẽ đuổi theo đến nơi.

Vì nói nhiều, sắc mặt của Bách Trọng thiên sư nhợt nhạt hơn nữa, nguyên Mãnh Sư Hồng là một môn công phu thượng thừa, nhưng rất hao tổn chân khí. Nếu dùng quá lạm, dài thời gian, thân thể có thể thọ nội thương như trường hợp của Bách Trọng thiên sư.

Nho hiệp Thạch Lỗi vội nói :

- Phật huynh đừng nói nhiều, nên tĩnh tọa để trị thương. Còn nếu địch đuổi tới, tại hạ tưởng đã có cách.

Nói đoạn Thạch Lỗi quay lại hỏi Đại Phương chân nhân :

- Đạo huynh có môn Thập Nhị Đô Thiên Môn thập trận pháp tuyệt học của võ lâm, sao không đem ra thi triển để ngăn địch?

Đại Phương chân nhân gật đầu :

- Tại hạ cũng đang có ý định thi thử tài mọn đó ra cứu nguy lúc này.

Nói đoạn Đại Phương chân nhân thò tay vào ngực áo, lấy ra một nắm những que nhỏ bằng ngón tay dài lối hai tấc. Mọi người ngạc nhiên, không hiểu những que đó dùng làm gì? Tất cả có mười hai que.

Chợt thấy Đại Phương chân nhân tay cầm một que lách mạnh, “Lách tách, lách tách”, chiếc que đó liền dài ra hơn một thước. Thì ra ống que đó rỗng, có thể rút ống nọ vào trong ống kia, lúc lách ra có thể dài gấp bốn năm lần.

Đại Phương chân nhân cầm que dài như chiếc gậy nhỏ đó ném về phía trước, chiếc gậy bay ra xa đến hơn một trượng rồi cắm xuống đất.

Trong chớp mắt, mỗi chiếc que đều được lách dài ra, đoạn ném ra xa. Mới thoát trông, mọi người tưởng Đại Phương chân nhân thuận tay đâu ném vào đó.

Nhưng về sau, họ mới biết mỗi chiếc gậy đều có vị trí chuẩn đích, đồng một chiếc, tay một chiếc, có gậy cắm ngay ngắn chính giữa khoảng cách hai gậy khác. Tuy vậy, vị trí của những chiếc que đó không ra hình thù gì hết, như thể một rừng cây mọc loạn.

Mọi người kinh dị, không hiểu lý do tại sao, riêng có Nho Hiệp Thạch Lỗi gật đầu luôn luôn như thể tán thưởng.

Chờ cho Đại Phương chân nhân ném hết mười hai chiếc gậy, Thạch Lỗi mới nói :

- Thập Nhị Đô Thiên trận quả nhiên danh bất hư truyền. Trận bày theo dịch số cực kỳ ảo diệu, thiết tưởng chẳng khác gì kỳ môn độn giáp.

Đại Phương chân nhân gượng cười :

- Nho Hiệp quá khen đấy thôi. Sự thực nghề mọn này chẳng qua chỉ là một cách phòng thân tạm thời, làm địch bị mắc lừa mà thôi, chứ không thể nào đánh địch bị thương được. Đứng hơn đây chỉ là một trò chơi, chẳng bỏ làm trò cười cho các vị.

Thạch Lỗi cười nói :

- Chân nhân khiêm tốn mà nói vậy, chẳng hạn chân nhân mở cửa “Tử” và cửa “Diệt” cho đối phương tiến vào, nếu muốn ra được thì rất khó.

Đại Phương chân nhân đáp :

- Theo ý kiến của bản đạo thì cũng có người thông minh cơ trí, tài năng siêu phàm dù không biết bí quyết của trận pháp này, cũng có thể tìm cách thoát ra được, kẻ địch của chúng ta có liên quan đến Miêu Cuồng Cửu Quỷ Ác Bà, sợ không thể lừa được hẳn.

Đoạn Đại Phương chân nhân quay lại dặn bảo mọi người :

- Dù sao trận pháp này cũng có thể tạm thời che mắt đối phương. Chúng ta đã đứng giữa trận, chỉ cần im hơi lặng tiếng, đối phương không thể trông thấy chúng ta.

Nói chưa dứt lời, phía núi trước mặt đã có bóng ba người từ trên cao phi xuống, chạy theo đường núi hẻm, về phía mọi người đang đứng.

Mặc dầu khoảng cách còn xa, bọn Bách Trượng thiên sư cũng có thể nhận được hình bóng của ba người đó dưới ánh trăng.

Người đi đầu mặc toàn đồ đen, mặt đeo mặt nạ bằng đồng chính là Câu Hồn bang chủ. Hai người theo sau là hai vợ chồng lão quái Kim Ngô công công và Ngân Ngô bà bà.

Nguyên Câu Hồn bang chủ đã đoán rằng sau khi Bách Trượng thiên sư thi triển thần uy, nội lực sẽ hao tổn nhiều, nên hắn chờ tiếng Mãnh Sư Hồng chấm dứt, ngồi vận dụng chân khí lấy lại nội lực đã bị tan nát, đoạn cùng hai vợ chồng lão quái đuổi theo quyết trừ diệt các vị cao thủ võ lâm để trừ mối họa về sau.

Trong chớp mắt, bọn Câu Hồn bang chủ đã chạy tới gần. Bọn Bách Trượng thiên sư bốn người vội hãm bớt hơi thở, im lặng không gây một tiếng động nhỏ.

Bọn Câu Hồn bang chủ đến gần rồi chạy qua trước mặt mọi người độ hơn một trượng, tuyệt nhiên không nhìn thấy mấy người đó.

Riêng có Ngân Ngô bà bà chạy sát gần một chiếc gậy cắm của Đại Phương chân nhân, vạt áo của lão bà vướng phải đầu gậy, rách xoạt một tiếng, Ngân Ngô bà bà liền quay đầu lại nhìn.

Thấy Ngân Ngô bà bà quay đầu nhìn về phía họ, bọn Bách Trượng thiên sư kinh hãi, chỉ sợ lão bà phát giác được bọn họ đứng đó.

Theo lý ra, lúc Ngân Ngô bà bà quay lại nhìn như vậy, y thị phải nhìn thấy họ mới đúng lý. Song là Ngân Ngô bà bà chẳng lộ vẻ gì là nhìn thấy địch thủ hết.

Lúc đó, bọn Bách Trượng thiên sư đã được trận pháp Thập Nhị Độ Thiên Môn che kín, nên như thể họ đã hóa thành vô hình, người đứng ngoài không sao nhìn thấy họ.

Nguyên Thập Nhị Độ Thiên trận là đệ nhất trận trong số bốn mươi chín trận pháp của Đạo gia, do Lão Tử sáng chế, phép đạo huyền diệu, chẳng khác gì thần thông của Phật môn. Bởi thế, Ngân Ngô bà bà lúc nhìn lại chẳng thấy ai, mà lại bị trận pháp làm hoa mắt, chỉ thấy mây tán đá cùng mấy cây cổ thụ trên sườn núi mà thôi. Ngân Ngô bà bà quay lại nhìn qua, rồi lại tiếp tục chạy luôn. Chờ cho bọn Câu Hồn bang chủ chạy khuất bọn Bách Trượng thiên sư mới thở dài nhẹ nhõm.

Thạch Lỗi nói với Đại Phương chân nhân :

- Bọn chúng tất sẽ quay trở lại, đạo huynh đừng thu trận vội.

Bách Trượng thiên sư lúc đó vẫn ngồi tĩnh tọa dưỡng thương. Thiên sư tuy bị nội thương, sắc mặt trắng bệnh, nhưng lúc này ngồi sấp chân bằng tròn, tướng pháp trông thật trang nghiêm khả kính.

Đại Phương chân nhân trông thấy thế, vô cùng cảm phục bất giác thở dài nói với Túy Phật Thiên Hồ :

- Thiên Hồ, lão hữu coi đó, người ta là đệ tử Phật môn, lão hữu cũng là Phật môn đệ tử, vậy mà người ta tướng pháp uy nghiêm, còn lão hữu thì quả thật... lời thôi quá, chỉ thấy hồ với hủ lũng lảng cùng mình.

Túy Phật Thiên Hồ liền cười lên hô hô :

- Già mũi trâu kia, nhà ngươi biết gì mà nói? Trong lòng ta có Phật là đủ rồi, cần gì đến bễ ngoài.

Bách Trượng thiên sư khẽ mở mắt mỉm cười, nhìn Túy Phật Thiên Hồ gật đầu, biểu lộ đồng ý với lời nói của Túy Phật.

Nên nhớ Bách Trượng thiên sư và Túy Phật Thiên Hồ tuy cũng là đệ tử nhà Phật, nhưng hai người là không đồng tông phái.

Túy Phật Thiên Hồ từ nhỏ đã theo Thiên tông môn hạ thụ giới. Các vị cao tăng của phái Thiên không tụng kinh niệm Phật, mà cũng không giảng kinh thuyết pháp, có giảng chỉ nói "Phật ở trong tâm" còn thì ngồi tĩnh tọa thiên đình.

Đó tức là huyền diệu trong sự huyền diệu vậy. Bởi vậy lời nói của Túy Phật Thiên Hồ không nói chơi, mà thật có đạo lý.

Đại Phương chân nhân mỉm cười, không nói tiếp nữa.

Nho Hiệp Thạch Lỗi cúi xuống nhìn thi thể của Thần Cái Xa Triệt và buông một tiếng thở dài, nói :

- Thần Cái Xa đại hiệp chẳng may chết thảm, thật là chuyện bất ngờ đau lòng cho chúng ta.

Còn cây gậy ngọc quý giả cũng bị Câu Hồn bang chủ cướp mất.

Thạch Lỗi nói đến đó, chợt nghĩ đến trận tai kiếp đại nạn võ lâm sắp phải chịu vì bọn Câu Hồn bang, rồi đây các danh môn chính phái không biết còn chịu bao nhiêu thảm họa nữa.

Ông bất giác thở dài lắc đầu, không sao nói tiếp được nữa.

Đại Phung chân nhân nói :

- Cứ theo tình thế hiện nay, võ công của Câu Hồn bang chủ quá cao, muốn đối địch với hắn, nếu không có môn võ công tuyệt đỉnh Cự Linh thần chưởng chắc không xong.

Đại Phung chân nhân nói xong mấy lời đó, chợt thấy Bách Trọng thiên sư đang tĩnh tọa, vận khí chữa thương, bỗng mở bừng mắt rồi niệm một câu Phật hiệu.

Bọn Đại Phung chân nhân liền quay đầu nhìn lại.

Bách Trọng thiên sư chậm rãi nói :

- Trong tề tự, có một vật báu trấn tự, từ đời vị Phung trọng thứ bảy truyền lại. Theo lệnh của vị Đế thất Phung trọng đó, vật báu ấy phải được truyền lại hết đời họ đến đời kia nhưng cấm mở ra xem. Chỉ khi nào võ lâm bị tai kiếp lớn, mới được dùng đến.

Thạch Lỗi vội nói :

- Phật huynh, nếu vậy thì thật hay quá. Hiện nay võ lâm đang bị tai họa...

Bách Trọng thiên sư không cho Thạch Lỗi nói hết câu, đã gạt đầu :

- Nho Hiệp nói đúng. Báu vật trấn tự do đã lưu truyền từ trên một trăm năm nay rồi, nay võ lâm đang bị Câu Hồn bang tác quái, họa kiếp vô lường, chính là lúc cần đến rồi...

Đại Phung chân nhân vui mừng nói :

- Hay lắm! Chưa biết chừng môn võ công Cự Linh thần chưởng, thất tung đã bao lâu nay, lại ở trong bảo vật của chùa Thiên Phật cũng nên.

Bách Trọng thiên sư thở dài :

- Đạo huynh hãy nghe tôi nói xong rồi hãy mừng. Nguyên vật báu trấn tự của chúng tôi đã bị người lấy trộm mất rồi!

Bọn Đại Phung chân nhân ba người đều giật mình sửng sốt. Bảo vật của Thiên Phật tự bị người lấy trộm? Câu nói đó nếu không do chính mồm Bách Trọng thiên sư nói ra, có lẽ không ai có thể tin được.

Trong chốn giang hồ, không ai không biết Thiên Phật tự là Thái sơn Bắc đầu của võ lâm, làm sao có kẻ dám đến vuốt râu hùm lấy trộm báu vật?

Bách Trọng thiên sư nói xong câu đó, thở dài một tiếng rồi im lặng vận công như cũ.

Một lúc sau, quả nhiên lại thấy Câu Hồn bang chủ và vợ chồng lão quái từ phía trước chạy lại. Bọn chúng chạy tìm khá xa không thấy tung tích bọn Bách Trọng thiên sư đâu, nên mới quay trở về chỗ cũ.

Cũng như lần trước, bọn Câu Hồn bang chủ chạy sát qua nơi bọn Bách Trọng thiên sư đứng trong Thập Nhị Độ Thiên Trận, tuyệt nhiên không nhìn thấy những người này, bọn Câu Hồn bang chủ tiếp tục chạy trở về phía Gián Vân phong.

Bách Trọng thiên sư từ từ đứng lên nói :

- Ba vị hãy tạm thời ghé qua Thiên Phật tự để chúng ta bàn tính lại kế hoạch xem sao.

Thạch Lỗi nói :

- Phật huynh, theo tôi nhận xét, sợ chúng ta khó mà bàn tính được kế hoạch gì.

Trong võ lâm Nho Hiệp Thạch Lỗi vốn có tiếng là người túc trí đa mưu, trong bụng lúc nào cũng có trăm mưu ngàn kế. Vậy mà bây giờ ông nói như vậy, mọi người không khỏi ngạc nhiên. Bách Trọng thiên sư vội hỏi :

- Thạch huynh nói như vậy là có ý gì?

Thạch Lỗi đáp :

- Câu Hồn bang chủ vừa rồi tìm đuổi chúng ta không thấy tự nhiên sẽ đoán được rằng chúng ta trở về Thiên Phật tự. Núi Nga Mi và Thanh Thành ngay

gần đây, chắc hẳn sẽ tìm đến tính sự.

Bách Trọng thiên sư chau mày nói :

- Được, cho chúng đến. Chúng ta sẽ chờ chúng ở trước Thiên Phật tự quyết một phen thử tài cao thấp. Chừng trở về chùa lập tức sẽ phái người đi mời tất cả các cao thủ trên chốn giang hồ. Dù những trợ thủ không đến kịp, chúng ta cũng quyết chiến đấu một trận sống mái với chúng.

Thạch Lỗi gật đầu khen phải. Đoạn Đại Phương chân nhân liền thu trận Thập Nhị Độ Thiên Môn lại. Túc Phật Thiên Hồ vác xác Thần Cái Xa Triệt mọi người quay trở về Thiên Phật tự.

Kỳ Vân trong Câu Hồn bang

Lại nói bọn Câu Hồn bang chủ ba người trở về ngọn Gián Vân phong, thấy bọn Câu Hồn bang còn ở lại đó đang rối loạn, như thể vừa xảy ra một biến cố gì cực kỳ trọng đại.

Câu Hồn bang chủ nhân vì bọn Bách Trọng thiên sư chạy thoát, trong lòng đang cáu giận, thấy bọn thủ hạ của mình rối loạn như vậy, liền thét lên một tiếng như sấm nổ.

Bọn Câu Hồn bang thấy Bang chủ quát lên như vậy, kinh hoàng đứng im, không làm ồn ào như trước nữa.

Câu Hồn bang chủ chạy đến nơi, thấy sở dĩ có sự ồn ào như vậy là bọn thủ hạ đang xúm quanh một người bị thương và người đó chính là Kỳ Vân.

Vừa rồi Bách Trọng thiên sư bỏ chạy, Câu Hồn bang chủ và vợ chồng lão quái trấn định được tinh thần trước nhứt, liền đuổi theo luôn. Còn bọn thủ hạ Câu Hồn bang lát sau cũng lấy lại được tinh thần, liền vào động tìm kiếm và thấy Kỳ Vân bị trọng thương nằm ở trong động.

Chính vì sự bất ngờ này mà bọn Câu Hồn bang nao động cho là còn kẻ thù nữa ẩn nấp trong động đá.

Câu Hồn bang chủ thấy tình hình như vậy, giận dữ quát hỏi :

- Kẻ nào hạ thủ vậy?

Bọn Câu Hồn bang nào có biết, nên nín im thỉnh thính, không ai đáp lời.

Đôi mắt long lanh như nẩy lửa của Câu Hồn bang chủ liền quét nhìn khắp hết đám bọn Câu Hồn bang một lượt.

Cặp mắt của Câu Hồn bang chủ đầy sát khí, khiến bọn Câu Hồn bang kinh hoàng, đứng im không dám nhúc nhích. Bọn thủ hạ đã biết tính nết Bang chủ hung hãn như thế nào.

Câu Hồn bang chủ nhìn một lượt rồi trầm giọng, nói :

- Thiếu mất một người!

Trong bọn thủ hạ Câu Hồn bang, bỗng có tên nói :

- Kỳ cô nương thấy y vừa rồi vào trong hang không ra liền vào đó. Tên đó chắc đã chạy thẳng vào trong động.

Người nọ chưa nói dứt lời, Câu Hồn bang chủ đã quát lên :

- Tại sao ngươi biết? Ngươi đã trông thấy phải không?

Người nọ thấy Bang chủ quát lên hung dữ như vậy, hấn run bắn người lên, lắp bắp nói :

- Tôi... tôi... đâu có nhìn thấy gì chẳng qua tôi nghĩ..

Câu Hồn bang chủ “hừ” một tiếng, dần giọng nói :

- Nếu tên đó thật đã chạy vào trong động mất thì thôi, ta miễn cứu xét. Nhưng nếu ngươi cùng hắn tư thông, chỉ đường chạy trốn, ngươi đừng mong sống thêm phút nào nữa.

Tên nọ kinh hoàng thất thần hồn, lắp bắp mãi mới nói được mấy lời :

- Bang chủ, tôi... tôi...

Hắn nói được mấy tiếng đó rồi lú lờ không nói tiếp được nữa. Giữa lúc ấy mấy người đứng bên cạnh hắn, bỗng nhiên ngửi thấy mùi hôi thúi phát ra, xem kỹ, hóa ra tên nọ vì sợ quá đã... đại tiện luôn ra quần.

Câu Hồn bang chủ tức giận như điên, quát lớn :

- Trong Câu Hồn bang làm gì có hạng khốn kiếp như thế này!

Nói dứt lời, Câu Hồn bang chủ vung tay nhanh như chớp, đánh một chưởng như trời giáng vào ngực tên nọ. Chưởng tuy rất tầm thường, nhưng tên nọ đã quá sợ, người mềm nhũn, đỡ làm sao nổi.

Chỉ thấy “bùng” một tiếng; thân hình tên nọ đã bay ra ngoài xa ba trượng, lúc rớt xuống lọt thỏm xuống vực núi sâu, chết mất xác.

Tên nọ chẳng qua muốn nịnh bợ Câu Hồn bang chủ nên mới mau mồm lẹ miệng. Ai ngờ vì mấy câu nói mà chết thảm. Lúc bị đánh văng xuống vực thẳm, tên đó vẫn đeo mặt nạ bằng đồng nên rút cuộc không biết hấn là người nào, song xem tính cách như vậy, mọi người cũng đoán rằng không phải thuộc loại nhất lưu hảo hán võ lâm.

Thấy Bang chủ nổi giận, chỉ một chưởng làm một mạng, người chết như chơi, bọn Câu Hồn bang càng kinh hoàng chẳng dám thốt ra một lời.

Câu Hồn bang chủ đưa mắt nhìn Kỳ Vân, đoạn cười lạt một tiếng. Thái độ của hấn rõ ràng là không có cảm tình với Kỳ Vân chút nào.

Câu Hồn bang chủ quay lại nói với Kim Ngô công công và Ngân Ngô bà bà, giọng đầy vẻ bất mãn :

- Hai người đã muốn thu con nhãi này làm đồ đệ, thấy nó trọng thương, sao không lo liệu chạy chữa cho rồi? Để nó nằm đây chỉ vương mắt ta thôi.

Kim Ngô công công vội nghiêng mình kính cẩn đáp :

- Thuộc hạ xin lãnh nó đem về trị thương.

Câu Hồn bang lại nói :

- Chờ nó lành mạnh rồi, người phải dạy cho nó một ít võ công cho khá, không được để động một chút đã bị người ta đánh bị thương rồi. Như thế còn gì là danh tiếng của Câu Hồn bang?

Kim Ngô công công vội đáp :

- Thuộc hạ xin tuân lệnh Bang chủ.

Câu Hồn bang chủ không nói gì thêm nữa, chỉ quay đi chỗ khác cười nhạt mấy tiếng. Kim Ngô công công vội tiến lên, vác Kỳ Vân lên vai, đoạn cùng Ngân Ngô bà bà vào trong động trị thương cho Kỳ Vân.

Mấy lời đối đáp giữa Câu Hồn bang chủ và Kim Ngô lão quái, bọn Câu Hồn bang chủ có mặt lúc đó đều nghe thấy hết. Bọn họ lấy làm kỳ lạ, vì đã thấy rõ là Bang chủ có vẻ không hài lòng về việc vợ chồng lão quái thu nhận Kỳ Vân làm đồ đệ.

Câu Hồn bang chủ là người tính tình dữ dằn thế nào, không ai biết. Bất cứ người nào chỉ hơi làm trái ý hấn một chút, hấn cũng giết liền. Vậy mà đối với việc này, Bang chủ có vẻ nín giận, chắc hấn bên trong còn có nguyên nhân uẩn khúc. Cứ xét ra như vậy, đủ hiểu Câu Hồn bang chủ có liên hệ rất sâu xa đối với vợ chồng lão quái này.

Từ trước đến nay không có người nào được biết rõ lai lịch hay tên tuổi của Câu Hồn bang chủ. Trước sự kiện vừa rồi, bọn cao thủ Câu Hồn bang chủ thấy trí tò mò thúc đẩy. Tuy không dám để lộ ra mặt, nhưng bọn cao thủ đó đã có ý định dò lai lịch sự môn của vợ chồng Kim Ngô lão quái, hy vọng nhờ đó có thể tìm ra lai lịch của Câu Hồn bang chủ.

Song là vấn đề cũng không phải dễ dàng gì. Tuy hai vợ chồng lão quái không đeo mặt nạ để lộ bộ mặt thật ra ngoài, nhưng vì họ ẩn cư từ lâu, hơn nữa võ công của họ cũng vô cùng quái dị, thành thử muốn tìm hiểu sự môn của lão quái cũng phải mất lâu thời giờ dò xét.

Lúc này, Câu Hồn bang chủ đang ngắm nghĩ về con người mà hấn cho gọi vào trong động lần chót, rồi xảy ra vụ bọn Bách Trượng thiền sư kéo tới tấn công, người đó nhân cơ hội đã đánh Kỳ Vân trọng thương rồi đào tẩu. Vậy hấn tức là gian tế đã sát hại mấy thủ hạ. Câu Hồn bang chủ nghĩ đến đó giận sôi lên, quyết bắt cho kỳ được kẻ to gan đó, rồi phanh thây mổ ruột cho hả giận.

Câu Hồn bang chủ nhìn quanh một lượt, hạ lệnh :

- Bọn các người chia nhau tản ra xung quanh đây, phải tìm kiếm cho được tên gian tế bắt hấn về đây. Sau hai tiếng đồng hồ, lại trở về đây tụ họp.

Bọn Câu Hồn bang vội tuân lệnh, chia nhau đi ngay.

Câu Hồn bang chủ muốn giết Kỳ Vân

Câu Hồn bang chủ liền rào bước đi vào trong động đá. Lúc đó, Kim Ngô công công và Ngân Ngô bà bà đang vận khí, dùng nội công thượng thừa truyền kinh lực vào huyệt đạo của Kỳ Vân để chữa thương cho nàng. Kỳ Vân đã tỉnh lại rồi.

Câu Hồn bang chủ trở lại bên nàng hát hàm hỏi :

- Tên đánh người bị thương là ai?

Kỳ Vân đã nghi ngờ người đánh chính là Kim Ngang Tiêu chứ không phải ai xa lạ. Dĩ nhiên không bao giờ Kỳ Vân lại nói điều nghi ngờ của nàng cho Câu Hồn bang chủ nghe.

Đối với nàng, Câu Hồn bang chủ chỉ là kẻ thù đã giết hại cha mẹ nàng. Kỳ Vân chỉ hận chưa đủ sức để rửa mối thù đó thôi.

Sở dĩ Kỳ Vân lúc này ở trong bọn Câu Hồn bang là vì trước đây tại Thiên Trúc và Vạn Mai cốc, vì để cứu Kim Ngang Tiêu, nàng đã bị hai vợ chồng lão quái bắt.

May là hai vợ chồng lão bồng có lòng yêu mến nàng, muốn thu nàng làm đồ đệ và muốn thu nhận nàng làm con nuôi nữa, nên đã hết lòng che chở cho nàng. Lúc đầu Câu Hồn bang chủ không bằng lòng, nhưng sau vợ chồng lão quái năn nỉ và hứa sẽ dạy dỗ nàng thành một đệ tử đắc lực cho Câu Hồn bang nên Câu Hồn bang chủ cũng bỏ qua. Và lại hẳn coi Kỳ Vân như một đứa con nít, võ công lại quá kém, chẳng thể gây sự gì lo ngại được.

Về phần Kỳ Vân, nàng tính bướng bỉnh, nhất định không chịu bái vợ chồng lão quái làm sư phụ. Vợ chồng lão quái đã dọa đủ thứ, thậm chí dọa chặt cả hai chân hai tay nàng, Kỳ Vân cũng không nghe.

Tuy vậy vợ chồng lão quái vẫn đặc biệt thương nàng, không thể giết, mà chỉ bắt nàng đi theo, không cho đào thoát.

Vợ chồng lão quái hy vọng rồi đây sẽ dụ dỗ được Kỳ Vân làm đệ tử và con nuôi. Còn Kỳ Vân sau cũng nhận thấy bướng bỉnh chết vô ích, nên đối với vợ chồng lão quái nàng có vẻ hòa dịu đôi chút, song về chuyện bái sư, nàng vẫn khất lần.

Mấy lần Kỳ Vân đã tìm cách trốn, nhưng lần nào cũng thất bại. Lâu dần Kỳ Vân thay đổi ý kiến, nàng không định trốn nữa, mà ở lại bên cạnh kẻ thù để tìm cơ hội báo thù. Nàng vẫn biết lúc này võ công của mình còn quá non kém, chưa thể báo thù được, nhưng biết đâu chẳng có ngày nàng gặp cơ hội tốt, hoàn thành chí nguyện.

Vừa rồi Kỳ Vân nghe tiếng cười nhạt của Kim Ngang Tiêu nên đã đoán ra biết là chàng, nàng vừa kinh hãi vừa vui mừng, vì sự thật từ lúc chia tay, không lúc nào Kỳ Vân không tưởng nhớ đến Kim Ngang Tiêu. Nàng coi chàng là người thân nhất trên đời lúc này. Song lẽ Kim Ngang Tiêu đâu có hiểu cho nỗi khổ của nàng. Chàng lại ngỡ oan nàng là con người hèn nhát, tham sống sợ chết, công tác với kẻ thù và quên cả mối thù giết cha mẹ.

Lúc này, Kỳ Vân thấy Câu Hồn bang chủ hỏi đến người đánh nàng, nàng nghĩ người đó dù không phải Kim Ngang Tiêu đi nữa cũng là người đối đầu với Câu Hồn bang, tức là đứng về phe nàng. Vậy làm sao nàng có thể nói điều gì lợi cho Câu Hồn bang chủ. Bởi thế Kỳ Vân liền đáp gọn :

- Tôi không biết!

Câu Hồn bang chủ nghe giọng nói đã có vẻ bức tức, hỏi tiếp :

- Người thấy hắn chạy về phía nào?

Kỳ Vân tuy bị người đeo mặt nạ (Kim Ngang Tiêu) đánh trúng và ngã lăn bất tỉnh, nhưng trước khi hôn mê, nàng còn kịp nhận thấy người đánh nàng chạy thẳng vào phía bên trong động núi.

Tuy biết rõ, nhưng Kỳ Vân không muốn nói sự thật cho Câu Hồn bang chủ biết, thành thử nàng vẫn im lặng, do dự, không biết ứng đối làm sao.

Thấy Kỳ Vân không trả lời Câu Hồn bang chủ, Ngân Ngô bà bà vội nói :

- A Vân, con mau nói sự thật để Bang chủ rõ, chớ làm Bang chủ nổi giận.

Kỳ Vân vốn là người cực kỳ bướng bỉnh. Bấy lâu nay nàng phải nhẫn nhịn, nhưng đến nay trong lúc vừa bị thương nặng, tính tình gàn bướng của nàng lại bùng lên mãnh liệt, không kiềm giữ được nữa. Kỳ Vân nhắm mắt đáp :

- Tôi không phải là người của Câu Hồn bang, tôi không nhận ai là Bang chủ hết!

Câu Hồn bang chủ quát lên một tiếng, giọng cao chừng bên hữu lên, sắp sửa đánh xuống đầu Kỳ Vân.

Kim Ngô công công vội năn nỉ :

- Xin Bang chủ khoan tay.

Câu Hồn bang chủ lạnh lùng nói :

- Ta muốn giết người là ta giết. Người dám ngăn cản ta hay sao?

Kim Ngô công công nói :

- Thuộc hạ không dám ngăn cản Bang chủ, chỉ xin Bang chủ nghĩ tình thương lão nô bộc lâu năm này, mà khoan thứ cho nó một phen. Xin Bang chủ thương cho kẻ già.

Câu Hồn bang chủ gay gắt hỏi :

- Người định lấy tuổi già của người áp chế ta hay sao?

Kim Ngõ công công và Ngân Ngõ bà bà đều kinh hãi biến sắc mặt đứng lên cùng chấp tay nói :

- Thuộc hạ đâu dám như vậy. Thuộc hạ đã theo lão chủ nhân bao năm, Bang chủ cũng như chủ nhân của thuộc hạ không khác chút nào. Thuộc hạ đâu có dám phạm tội bất kính đối với Bang chủ.

Kỳ Vân trong khi đó mở to đôi mắt lắng tai nghe ba người nói chuyện với nhau. Câu nói của Kim Ngõ lão quái nhắc nhở đến thân phận của Câu Hồn bang chủ làm nàng hết sức chú ý. Từ trước đến nay Kỳ Vân đã nhiều lần tìm dò hỏi lai lịch của Câu Hồn bang chủ nhưng không lần nào thành công. Nàng muốn báo thù, song điều cần nhất trước hết là phải dò xét xem Câu Hồn bang chủ là người thế nào?

Mấy tiếng lão chủ nhân chứng tỏ vợ chồng Kim Ngõ lão quái năm xưa là nô bộc cho một nhân vật và theo ý câu nói đó thì Câu Hồn bang chủ ngày nay chính là con của nhân vật đó.

Kỳ Vân lại nhớ đến lúc còn ở Vạn Mai và Thiên Trúc cốc, nàng nói đến “hình chim phượng”, khắc trên ám khí của Câu Hồn bang chủ. Ngân Ngõ bà bà lập tức thất sắc kinh hoàng rồi mừng rỡ, chắc hẳn hình “chim phượng” đó là biểu hiện của nhân vật chủ nhân của vợ chồng lão quái.

“hình chim phượng” xuất hiện tức là lão chủ nhân còn sống. Vợ chồng lão quái mừng rỡ liền đi tìm kiếm ngay, không ngờ ám khí đó do lão chủ nhân truyền lại cho Câu Hồn bang chủ sử dụng.

Lúc đó, Câu Hồn bang chủ thấy vợ chồng lão quái năn nỉ xin cho Kỳ Vân và nhắc đến tình chủ tớ năm xưa với người bề trên của mình, nên con giận cũng nguôi đi đôi chút. Câu Hồn bang chủ liền nói :

- Các người đã biết nói như vậy, tức là coi ta như chủ. Đáng lý ra theo nghĩa nô bộc trung thành, các người thấy ta tức giận muốn giết đứa con gái xấu xí này, các người phải lập tức ra tay, thay ta giết nó đi, không chờ đến ta phải ra tay mới phải, đằng này các người lại ngăn cản ta là làm sao?

Kim Ngõ công công và Ngân Ngõ bà bà vội cười nịnh, rồi lựa lời năn nỉ :

- Bang chủ đã rù lòng thương cho kẻ nô bộc, xin cho trót, Bang chủ hãy ban ơn cho kẻ nô bộc.

Câu Hồn bang chủ nói :

- Các người ở gần ta, mỗi lần cứ xin ta rù lòng thương và ra ơn như vậy, ta làm sao hoàn thành được sứ mạng Bang chủ của Câu Hồn bang?

Biết Bang chủ người giận, vợ chồng lão quái càng xum xuê cười nịnh, năn nỉ thêm.

Cánh tay của Câu Hồn bang chủ đã giơ lên, từ từ hạ xuống, hẳn nói :

- Thôi được, ta tạm khoan dung cho lần này. Nhưng hai người phải dạy dỗ nó, không cho ăn nói hỗn xược như thế. Lần sau còn ăn nói không giữ gìn, ta quyết không tha.

Nói dứt lời, Câu Hồn bang chủ quay người đi luôn. Thoáng một cái như luồng gió, thân hình Câu Hồn bang chủ đã phi thẳng vào phía trong động.

Hắn có ý định tìm kiếm xem có lối nào ra phía đó không, vì nghi ngờ kẻ gian đã thoát thân bằng lối đó.

Kỳ Vân thấy Câu Hồn bang chủ chạy về phía trong động, trong lòng nàng run sợ, chỉ lo hắn tìm gặp được người bí mật mà nàng đoán là Kim Ngang Tiêu. Tuy lo sợ, Kỳ Vân cũng không có cách nào ngăn cản Câu Hồn bang chủ, trong lúc Kỳ Vân còn đang phân vân lo sợ thì thân hình Câu Hồn bang chủ đã biến mất vào trong bóng tối.

Câu Hồn bang chủ đi khỏi, Ngân Ngõ bà bà mới thờ dài một tiếng nhẹ nhõm rồi lên tiếng trách cứ Kỳ Vân :

- A Vân, làm sao con ăn nói không giữ gìn gì cả như vậy? Vừa rồi, nếu hai chúng ta không năn nỉ van xin, liệu mạng con có còn hay không?

Kỳ Vân tuy có ác cảm và căm thù toàn thể Câu Hồn bang nhưng không khỏi cảm động khi thấy hai vợ chồng lão quái thật tình yêu thương và chẳng quản nguy nan che chở tính mạng cho nàng.

Kỳ Vân liền hỏi :

- Hai vị đối với tôi không thân tình ruột thịt, tại sao lại có lòng bảo vệ tôi như vậy?

Ngân Ngõ bà bà thờ dài đáp :

- Chúng ta đã già không có con cái, lúc ẩn cư ở Vạn Mai cốc và Thiên Trúc cốc, chúng ta đã phát lời thề: bất cứ ai tìm đến đó gặp chúng ta trước hết, chúng ta sẽ thu làm đồ đệ truyền hết bản thân võ công cho. Nhưng khi ta gặp con, ta còn có lòng yêu mến, chẳng muốn thu làm đồ đệ, mà còn muốn nhận con làm con nuôi nữa.

Kỳ Vân là người còn trẻ tuổi, háo thắng, tâm địa nhân hậu nhưng rất gần bướng. Nàng thấy Ngân Ngõ bà bà nói vậy, đã muốn thét lên: Ai thèm làm con của mẹ? Nhưng nàng thấy lão bà đối với nàng thực tình, nên không nỡ. Và lại nàng cũng muốn dò xét thêm lai lịch của hai vợ chồng lão quái và Câu Hồn

bang chủ.

Bởi vậy, Kỳ Vân suy nghĩ một lát rồi nói :

- Hai vị muốn thu tôi làm đồ đệ hay nhận làm nghĩa nữ cũng được. Nhưng trước hết tôi muốn hỏi một điều, xin hai vị chỉ bảo cho. Nếu không nói, tôi không thể nào khẩu đầu bá sư được.

Hai vợ chồng lão quái cùng nói :

- Điều gì, con nói thử xem.

Kỳ Vân nói ngay :

- Hai vị cho tôi biết: Câu Hồn bang chủ là ai?

Hai vợ chồng lão quái bỗng nhảy lùi lại như giảm phải lửa, mặt tái mét không còn chút máu.

Cả hai vội vàng quay đầu nhìn quanh như sợ có ai nghe thấy lời nói của Kỳ Vân. Thấy không có ai, vợ chồng lão quái thở phào một tiếng. Đoạn Ngân Ngô bà bà cúi đầu xuống sát vào mặt Kỳ Vân, giọng run run như kinh sợ đến cực điểm, khẽ thét lên chỉ đủ để nàng nghe thấy :

- A Vân, con... con... không muốn sống nữa hay sao?

Kim Ngô lão quái cũng tròn mắt thì thào?

- Chớ có bao giờ nói như vậy nữa, nghe không? Có người khác nghe thấy là mất mạng rồi đó.

Kỳ Vân thấy mới hỏi như vậy, mà hai vợ chồng lão quái võ công cao siêu quái dị là thế, vậy mà đã kinh hoàng thất thế. Nàng biết dù có hỏi thêm nữa cũng vô ích, nên đành nhắm mắt im lặng.

Hai vợ chồng lão quái đứng ngây người ra một lúc, như còn bàng hoàng kinh hãi về câu hỏi vừa rồi. Một lát sau, sắc mặt họ mới trở lại bình thường. Cả hai lẳng lặng cúi xuống, vận dụng toàn thân chân khí, tiếp tục chữa thương cho Kỳ Vân, không nói một lời.

Bạn đang đọc truyện *Cự Linh Thần Chương* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 13: Quái nhân trong hang núi

Nhắc lại Kim Ngang Tiêu sau khi xuất thủ hai chiêu Cự Linh thần chương đánh Kỳ Vân ngã lăn ra đất, chàng chỉ sợ bọn Câu Hồn bang bắt gặp nên lập tức quay người chạy thẳng về phía trong động núi sâu thẳm.

Đêm tối, nên trong hang đá càng tối. Ở phía ngoài động còn có đuốc cháy của bọn Câu Hồn bang nhưng phía trong chẳng có một chút ánh sáng nào, có lẽ phía trong này không có ai lần vào tới bao giờ.

Kim Ngang Tiêu liều mạng tìm đường sống nên bất chấp bóng tối, chỗ nào chạy được là chạy như bay, chỗ nào khúc khuỷu gồ ghề, chàng cũng lần đi rất mau lẹ.

Chạy được một quãng, người chàng bỗng chạm phải núi đá. Mới đầu tưởng là hết lối chàng đã thất vọng, nhưng sau lần mò trong bóng tối, chàng mới biết đây là chỗ rẽ, hang núi quặt ngang nhưng vẫn tiếp tục vào sâu thêm nữa trong lòng núi.

Từ lúc này trở đi, đường đi rất khó, không thể chạy nhanh được. Có lúc phải lần từng bước.

Trong khoảng thời gian độ hai tuần trà, Kim Ngang Tiêu đã phải qua bốn chỗ rẽ ngang. Chàng vẫn tiếp tục đi, hy vọng tìm lối thoát ra ngoài, nhưng phía trước mắt vẫn hoàn toàn tối đen, chẳng thấy ánh sáng trắng sao đâu hết.

Kim Ngang Tiêu vừa đi vừa lo lắng, tính thăm nếu hang núi này không có lối thoát mạng chàng khó toàn. Trong lúc ngẫm nghĩ như vậy, Kim Ngang Tiêu đột nhiên nghe thấy “ha” một tiếng cười ngán ngùi từ phía trước mặt vọng lại.

Trong bóng tối đen kịt của hang núi không biết sâu rộng như thế nào, tiếng cười bất ngờ nổi lên, dù bất cứ ai trong trường hợp này cũng đều kinh hoàng. Hơn nữa tiếng cười bí mật đó nghe lạnh lùng rùng rợn làm sao, Kim Ngang Tiêu vừa nghe thấy đã giật nẩy người toát mồ hôi lạnh.

Phản ứng đầu tiên là quay chạy trở lại, nhưng vừa lúc định quay lại, Kim Ngang Tiêu chợt trông thấy phía trước mặt có ánh sáng lơ mờ.

Kim Ngang Tiêu đã đứng sững, trong chớp mắt ánh sáng mờ mờ phía trước bỗng sáng rực lên như có người vừa đốt lửa. Chàng kinh hãi vội lùi lại, nhưng lại nghe thấy hai tiếng cười khúc khích. Chàng chăm chú nhìn, khi mắt đã quen với ánh sáng, Kim Ngang Tiêu nhìn rõ trước mặt chàng lúc đó và bất giác ngay người sùng sột.

Phía trước là một chiếc thùng lớn như một khối đá. Sự thật đó là một khối đá nhưng có lẽ người ta đã khoét ở trong thành một cái thùng rỗng, để chứa nước, hình thù vuông vắn.

Trong chiếc thùng bằng đá đó có một người ngồi thò đầu ra. Tay mặt người ấy cũng thò ra ngoài, tay cầm một mồi lửa bùi nhùi. Người ngồi trong thùng ghé mồm thổi cho bùi nhùi bùng cháy, bởi vậy Kim Ngang Tiêu mới thấy ánh lửa đột nhiên sáng rực lên.

Ngon lửa cháy sáng, Kim Ngang Tiêu nhìn rõ mặt người lạ. Đó là một ông già tuổi trên dưới sáu chục, nhưng tướng mạo thật kỳ quái, râu tóc dài lê thê, như thể hình ảnh người thời cổ trong một bức họa.

Ông già ngồi trong thùng nên không trông rõ cách ăn mặc của ông như thế nào.

Ông già thổi lửa cháy xong, ngẩng đầu nhìn Kim Ngang Tiêu lạnh lùng nói :

- Nhà ngươi theo đuổi ta mãi cũng phí tâm cơ mà thôi. Họ Đôn là ta có phải là hạng người chịu ra bang nọ hội kia hay không? Bọn các người xét nhằm người mất rồi.

Nghe mấy tiếng “họ Đôn là ta”, Kim Ngang Tiêu giật mình chàng lại nghe giọng nói lời lẽ như vậy, liền hiểu ngay sự tình. Chàng vội nói :

- Dám hỏi... lão tiền bối có phải là Dã Hồn Đôn Độc Hạc đó không?

Ông già nọ liền lộ vẻ ngạc nhiên vô cùng. Nhưng chỉ thoáng một giây, ông lại đổi vẻ mặt giận dữ quát :

- Các người lại định giờ trò đùa gì nữa với Đôn mỗ?

Kim Ngang Tiêu đoán biết ngay là bọn Câu Hồn bang đến đây cưỡng bách Dã Hồn Đôn Độc Hạc gia nhập bang của chúng, nhưng ông không chịu nên đã chạy trốn vào động này.

Thấy Kim Ngang Tiêu, dĩ nhiên ông cho là người của Câu Hồn bang, vì lúc đó chàng vẫn còn đeo mặt nạ bằng đồng và còn mặc y phục đen viền trắng của bọn Câu Hồn bang.

Kim Ngang Tiêu vội tháo chiếc mặt nạ xuống, rồi nói :

- Đôn tiền bối, tại hạ không phải là người của Câu Hồn bang.

Đôn Độc Hạc kinh ngạc hỏi :

- Ngươi là ai?

Kim Ngang Tiêu nói :

- Tại hạ vốn là người định đến núi này tìm kiếm lão tiền bối đó. Nguyên là Cô Quý Bốc Âm trước khi từ trần đã dặn dò tại hạ đến đây tìm lão tiền bối, để tạm thời lánh nạn, thoát khỏi sự truy nã của bọn Câu Hồn bang.

Đôn Độc Hạc vẫn có vẻ chưa tin hẳn, chỉ lạnh lùng nói :

- Bây giờ chính ta cũng đang lâm nạn, chưa giữ nổi thân, còn nói gì đến giúp người lánh nạn. Nhưng ngươi ăn mặc theo bọn Câu Hồn bang mà?

Kim Ngang Tiêu vội nói :

- Đôn lão tiền bối, tại hạ đến núi này thừa cơ giết được một tên Câu Hồn bang, nên giả trang đột nhập vào cuộc họp của chúng. Việc xảy ra còn dài, lúc này cấp bách không thể nói hết cho lão tiền bối nghe được.

Chàng quay lại nhìn phía sau lưng, rồi lo lắng tiếp :

- Vừa rồi, cơ mưu của tại hạ bị bại lộ, tại hạ phải chạy vào động này tìm đường thoát thân. Lát nữa bọn Câu Hồn bang thế nào cũng đuổi theo. Chẳng hay cứ thẳng đây đi còn lối nào nữa không?

Dã Hồn Đôn Độc Hạc không đáp, đôi mắt mở to nhìn trừng trừng vào Kim Ngang Tiêu có vẻ suy nghĩ.

Kim Ngang Tiêu chột nghĩ ra, nói :

- Đôn lão tiền bối, tại hạ cũng có thể giúp được lão tiền bối một tay.

Ý chàng là định kéo Đơn Độc Hạc ra khỏi chiếc thùng đá, rồi cùng Đơn Độc Hạc chạy lánh nạn. Nhưng Đơn Độc Hạc lắc đầu nói :

- Vô ích. Nhà ngươi võ công bình thường, làm sao chống lại được Câu Hồn bang.

Kim Ngang Tiêu uất ức đáp :

- Bọn Câu Hồn bang giết hại toàn gia tại hạ, mối thù đó tại hạ phải báo cho bằng được.

Đại dũng đại trí

Đơn Độc Hạc đưa mắt nhìn chàng, ánh mắt của ông già hơi lộ vẻ thần phục chí cương quyết của Kim Ngang Tiêu không sợ hãi lùi bước trước kẻ cường địch.

Ông do dự một lát, rồi nói :

- Động núi này quả thật có đường thông ra bên ngoài. Nhưng nếu không phải là người đại dũng khí, can trường khí phách hơn người, thì không thể nào đi qua được.

Kim Ngang Tiêu gượng cười buồn rầu :

- Văn bối lúc này chỉ có một đường tiến, nếu lùi là chết vì tay Câu Hồn bang. Như vậy làm sao mà không liều cho được?

Đơn Độc Hạc lắc đầu :

- Vẫn biết thế, nhưng ta sợ ngươi khó lòng mà qua được con đường đó.

Kim Ngang Tiêu lấy làm lạ, không biết tiếng sâu vào trong động còn gặp những cản trở gì nữa, khiến ông già này phải nói một cách nghiêm trọng như vậy. Theo lời ông nói chắc chắn phải khó khăn lắm.

Đơn Độc Hạc bảo cần phải có dũng khí can đảm hơn người, nhưng chàng thiết nghĩ đã đến lúc chỉ còn một đường sống duy nhất, chạy thoát thân thì còn phải e ngại gì nữa. Dù chẳng có can đảm hơn người chàng cũng phải qua để tìm đường sống.

Đơn Độc Hạc lại nói :

- Không những cần phải có can trường tuyệt mức, mà còn phải có cơ mưu trí tuệ vô song nữa mới đi được.

Kim Ngang Tiêu càng thấy lạ lùng vội hỏi :

- Lão tiền bối, chẳng hay trong động này có sự gì lạ?

Đơn Độc Hạc lắc đầu :

- Lúc này ta chưa thể nói ra cho ngươi biết, ngươi đi tới sẽ hiểu. Có điều ta cần nói cho ngươi biết là nếu ngươi cứ theo động này mà đi sâu nữa, ngươi sẽ thấy hai nơi có đường chia ra làm nhiều ngõ ngách. Bất cứ có bao nhiêu đường phân chia, ngươi cũng mặc, ngươi cứ chọn đường thứ ba từ phía trái đếm lại rồi đi theo con đường đó thì có hy vọng tìm được lối thoát ra ngoài. Nếu đi vào những con đường khác, ngươi sẽ mất công vô ích, vì đó là những con đường quanh co vòng tròn, đi nửa ngày rồi sẽ chạy về chỗ cũ.

Kim Ngang Tiêu gật đầu :

- Đa tạ tiền bối đã chỉ bảo.

Đơn Độc Hạc buồn rầu :

- Ủ, ta chúc cho ngươi thành công.

Kim Ngang Tiêu chào ông già rồi đi qua bên chiếc thùng đá, tiếp tục chạy thẳng về phía trước. Chàng đi được độ một trượng bỗng dừng lại và quay lại bảo ông già :

- Đơn lão tiền bối, Câu Hồn bang bắt ép lão tiền bối gia nhập bang. Lão tiền bối không nghe chúng, tất sẽ xảy ra nguy hiểm đến tính mệnh. Tại sao lão tiền bối không đi cùng tôi tìm đường ra khỏi nơi đây?

Dã Hồn Đơn Độc Hạc cười khanh khách đáp :

- Khi ta chạy vào đây ta đã dự liệu thế nào chúng cũng đuổi theo ta vào tận chỗ này nên ta đã chui vào thùng đá sẵn sàng chờ chúng đến. Tuy ta không phải là địch thủ của Câu Hồn bang chủ, nhưng ta đã có cách đối phó. Bằng không, ta đành liều mạng già với chúng.

Kim Ngang Tiêu vội nói :

- Tại sao lão tiên bối không thử đi sâu vào trong động tìm lối thoát?

Dã Hồn Đon Độc Hạc cười gượng, buồn rầu :

- Nhà ngươi tưởng những lời ta vừa nói là dối chăng? Ta đâu có thể tiến vào trong đó được, vì ta biết ta không phải là tay đại dũng khí, mà cũng không là người thông minh cơ trí hơn người. Ta đi vào chỉ mất công đề rồi lại phải trở ra thôi.

Kim Ngang Tiêu thật tình lạ lùng, cảm thấy khó hiểu vô cùng. Chẳng hay trong động này có gì ghê gớm đến nỗi một tay võ công cao cường như Dã Hồn Đon Độc Hạc cũng phải bó tay chịu thua? Nên nhớ Đon Độc Hạc ngang hàng với Cô Quý Bốc Âm và là một trong mười sáu cao thủ đệ nhất của Thiên hạ.

Tam Phạt, Tứ Chân, Ngũ Hiệp, Cô Quý, Nhị Ma, Nhất Hồn. Võ công của Đon Độc Hạc đâu phải tầm thường.

Người trong võ lâm, ai là người không háo cường háo thắng?

Sở dĩ võ lâm xảy ra bao trận phong ba tàn sát đầm máu, cũng chỉ vì muốn tranh hơn tranh kém, cậy tài cậy sức. Vậy mà Đon Độc Hạc phải tự thủ ngay là bất tài, không dám đi vào trong động này.

Kim Ngang Tiêu gật đầu nói :

- Những lời tiên bối căn dặn tôi đã hiểu rõ. Tôi sẽ thận trọng, thử một chuyến xem sao?

Đon Độc Hạc đáp :

- Ta chúc ngươi thành công.

Kim Ngang Tiêu thấy ông già nhắc lại lời chúc tụng đó, chàng không khỏi tò mò, vội hỏi :

- Đon lão tiên bối, nếu ví thử tôi may mắn qua được động này liệu có sự gì tốt đẹp không?

Đon Độc Hạc đáp :

- Có sự gì tốt đẹp không, đến lúc đó ngươi sẽ biết, ngươi hỏi bây giờ cũng không ích gì. Ngươi nói bọn Câu Hồn bang đuổi theo, có sao ngươi không chạy đi, còn ở đây hỏi chuyện vô ích làm gì?

Kim Ngang Tiêu giật mình, vội nói :

- Lão tiên bối nói đúng, vậy tại hạ xin cáo từ.

Dã Hồn Đon Độc Hạc không đáp, tay cầm cây bụi nhùi cháy sáng, ném mạnh về phía Kim Ngang Tiêu rồi nói :

- Không có gì tặng nhà ngươi, ta chỉ có vật này cho ngươi làm thuốc, may ra có ích gì chăng?

Kim Ngang Tiêu giờ tay bắt lấy cây bụi nhùi, xoay người chạy thẳng. Nhờ có ánh sáng, Kim Ngang Tiêu đi nhanh hơn. Động núi chỗ thì thật hẹp chỉ độ hai người qua lọt, chỗ thì thật rộng. Đâu đâu cũng có nước chảy róc rách, càng vào sâu, khí núi càng lạnh, âm phong thổi rợn người.

Chàng đi như vậy chỉ độ một tiếng đồng hồ thì bắt đầu thấy hang núi dốc xuống.

Chàng đoán phỏng lúc này hang núi sắp ra khỏi ngọn núi Giác Vân phong, có lẽ lại thông sang quả núi khác kế tiếp.

Bỗng nhiên, Kim Ngang Tiêu thấy phía trước mặt chàng hang núi bỗng chia làm nhiều ngã ngách, có tới bảy, tám đường khác nhau.

Nếu không có lời dặn bảo từ trước của Đon Độc Hạc, chắc hẳn chàng không biết đi theo con đường nào bây giờ. Nhưng đã nhớ những lời đó, Kim Ngang Tiêu không do dự, đếm trái đến đường thứ ba, rồi nhắm đường đó mà đi.

Kim Ngang Tiêu tính nhầm từ lúc bắt đầu đi vào hang, chàng đã đi được đến trên mười dặm.

Cho tới nay vẫn không thấy gì trở ngại, không biết cái gì mà Đon Độc Hạc nói phải có đại dũng khí, đại trí lực mới vượt qua được?

Không lẽ một vị tiên bối như Đon Độc Hạc lại bày đặt ra chuyện để dọa chàng? Kim Ngang Tiêu tự nhủ: phải cẩn thận đề phòng là hơn hết.

Âm Dương chương lực

Đi độ một dặm nữa, Kim Ngang Tiêu lại nghe thấy nước chảy róc rách, càng đi tới càng nghe rõ.

Qua một khúc quanh, Kim Ngang Tiêu thấy động núi mở rộng ra và có một đầm nước lớn ở trước mặt. Nước ở khe núi cao rỉ xuống chỗ này thành một vũng lớn, ở cuối vũng có một đường mở ra từ miệng bể, rộng đến ba xích, nước ở đầm từ đó chảy thành một con suối, quanh co chảy theo động núi về phía trước.

Trong lòng núi sâu có suối ngầm là sự thường. Nhưng điều làm Kim Ngang Tiêu ngạc nhiên hơn hết là bên cạnh đầu mương trên một khối đá lớn, có một người ngồi. Người đó ngồi im bất động, như thể đã hóa ra tượng đá, cùng một loại với khối đá lớn ở dưới chân người đó.

Cây bụi nhúi trên tay Kim Ngang Tiêu còn cháy. Ánh sáng chiếu lên người đó, song le ánh lửa còn yếu, và khoảng cách còn xa nên mặt mũi người đó như thế nào, chàng chưa nhìn rõ. Chỉ thấy tay người đó có cầm một cần câu, có cả một sợi chỉ bạc thả xuống đầm nước, không hiểu người ấy câu gì ở chỗ này?

Kim Ngang Tiêu tuy kinh dị, vì trong hang núi cùng thẳm này lại có người, nhưng chàng mãi lo tìm lối thoát thân nên đã định mặc kệ không hỏi, tảng lờ như không thấy rồi đi qua cho ổn chuyện.

Nhưng đến khi chàng ngấm kỹ địa thế, chàng bắt giác ngáy người ra, không bước đi được nữa. Thì ra đầm nước đó hình hơi tròn, chiếm chặt hết bề ngang của hang núi. Ở bên trái đầm nước có những mỏ đá nhô ra hiểm trở, cũng có thể mon men lần từng bước trên những mỏ đá đó mà sang bên kia.

Song là, ở bờ bên kia đầm nước, chính là khoảng cửa mở để nước đổ ra thành suối, chảy ra ngoài theo động núi quanh co đi mãi. Tầng đá có người lạ ngồi trên chính là ở giữa suối, chắn ngang động núi, ở chỗ đó, động lại thu hẹp, thành ra nếu muốn tiếp tục đi nữa, bất luận như thế nào cũng phải đi sát qua người ngồi trên tầng đá.

Kim Ngang Tiêu ngắm nhìn người đó và nghĩ thầm: một người đã ẩn cư trong hang núi sâu thế này, nhất định phải là một vị tiên bối dị nhân trong võ lâm. Nếu mình không lên tiếng chào hỏi vài lời, làm sao có thể đi qua được? Chàng đã định bụng như vậy, sắp mở mồm nói, đầu vừa ngẩng lên, bỗng người lại bật ra một chuỗi cười khanh khách.

Tiếng cười của người nọ tỏ ra đó là một người rất già, thanh âm không lớn lắm, nhưng không hiểu sao có sức mạnh làm rợn tới gáy Kim Ngang Tiêu. Chỉ mới nghe có tiếng cười đó, Kim Ngang Tiêu cảm thấy tim nẩy trong lồng ngực, chân chỉ muốn lùi và bỏ chạy.

Chàng cố trấn định tinh thần và đưa mắt nhìn. Người nọ lúc đó cũng vừa ngẩng đầu lên. Kim Ngang Tiêu nhìn thấy rõ dung mạo của người lạ. Tóc người đó dài đến ba thước rậm rạp buông xõa hai bên vai và sau lưng nhưng toàn là tóc đen, không có một sợi tóc bạc nào. Trông mặt có thể đoán người đó ước độ trên dưới sáu mươi tuổi.

Cười xong, người lạ lên tiếng :

- Nhà ngươi muốn đi qua chăng?

Tới bên đầm nước, Kim Ngang Tiêu chấp tay cung kính làm lễ, đoạn nói :

- Mong ơn lão tiên bối cho phép đi qua.

Người lạ lại cười khanh khách :

- Ngươi đi vào sâu nữa chỉ có hại nhiều hơn là lợi. Ngươi nhất định đi nữa hay sao?

Kim Ngang Tiêu nghĩ thầm: vị dị nhân này ở sâu trong lòng núi, tất nhiên không biết gì về việc Câu Hồn bang hoành hoành võ lâm, bởi chàng nghĩ chẳng cần phải nói nhiều giằng giải mất thì giờ. Chàng nói :

- Văn bối bất buộc phải đi nữa, không đi không xong.

Người lạ gật đầu :

- Nếu vậy được, ngươi cứ qua đi. Nhưng có điều là ngươi phải nghĩ ra cách nào khỏi phải đi qua sát người ta... Ngươi dùng cách nào cũng được, tha hồ suy nghĩ, nhưng cần nhất là ngươi không được đi gần ta ba xích. Nếu không...

Người nọ nói đến đó bỗng lại buông ra một chuỗi cười ghê gớm, thanh âm lạnh lùng có sức mạnh làm kinh động hồn phách của bất cứ ai nghe thấy, khiến tim Kim Ngang Tiêu đập mạnh thình thịch trong ngực.

Nói chưa dứt lời, người đó đã đưa hai cánh tay ra phía trước. Hai tay dang ra, nhưng tuyệt nhiên không thấy có tiếng động gì lạ. Song le đôi tay đó nhảm vào một đầm nước, như thể cả hai cánh tay đều cho vào vật gì trong đầm. Kim Ngang Tiêu còn ngạc nhiên đưa mắt nhìn, bỗng thấy nước trong đầm, chỗ dưới tay người lạ, tự nhiên xoáy tròn mỗi lúc một mau, rồi nước đó bỗng nổi thành ụ cao, như bị vòi rồng hút.

Thấy tình thế đó, Kim Ngang Tiêu kinh hoảng, không thốt được một lời. Nước trong đầm từ trước vẫn êm ả, ngay đến sóng nhỏ cũng không có. Vậy mà người đó chỉ đưa tay ra chỗ xoáy mặt nước, nước đã xoáy tròn.

Đôi cánh tay của người đó đã có một cường lực ghê gớm làm nước phải xoáy đi. Có lẽ toàn thân người đó súc tích hai luồng chân khí âm dương rất thâm hậu, nên khi vừa phát cường, hai khí âm dương cực mạnh đã tiết ra, lôi cuốn mặt nước khiến nước xoáy tít như vậy.

Xem như vậy đủ biết võ công của người lạ đã đạt đến mức cao siêu không thể tưởng tượng.

Kim Ngang Tiêu còn đang ngáy người vì kinh dị, bỗng ông già dị nhân lại cười khanh khách, hai cánh tay đưa mạnh lên cao. Lập tức một tiếng “bùng”

dữ dội phát ra chỗ nước xoáy đang đứng sững như một cái ụ, đột nhiên bị chưởng lực phi thường hút mạnh, bắn vọt lên cao như một cột nước khổng lồ. Đồng thời những tiếng ầm ầm sấm động phát ra, cột nước đã phi thẳng lên cao, chạm phải nền trần đá của động núi, rồi tán ra thành muôn ngàn hạt mưa rơi ào ào xuống mặt đầm nước, nhưng không phải chỉ có vậy. Chưởng lực của người đó sau khi hút cây nước vọt lên cao, đã truyền vào mỗi hạt nước mưa một phần nội gia chân khí. Thành thử khi hạt nước rớt xuống đầm, giữa những tiếng rào rào như sấm động, mỗi hạt nước lại vận khởi thành một cột nước nhỏ cao đến hơn một thước. Trong chớp mắt đầm nước bỗng nhiên mọc lên tủa tủa những cây nhỏ, như một rừng cây quải dị, khoanh khắc sau mới cùng rào rào rớt xuống, trông thật vô cùng ngoạn mục.

Kim Ngang Tiêu khâm phục và kinh lạ quá đỗi, chỉ biết ngây người trở mắt ra nhìn, không thốt được ra một lời nào.

Mãi sau khi các cây nước nhỏ tan hết, mặt đầm chỉ còn gợn sóng rung rinh, chàng mới thở phào một tiếng, như vừa tỉnh một giấc mơ.

Vị dị nhân lại lên tiếng, giọng đầy vẻ ác ý :

- Thằng nhỏ kia, từ trước đến nay, nhà ngươi đã thấy có người nào trong võ lâm phát chưởng có uy lực như vậy không?

Kim Ngang Tiêu nghe hỏi chợt nghĩ đến những nhân vật siêu đẳng trong võ lâm mà chàng đã gặp.

Câu Hồn bang chủ võ công cực cao, song thủ phát ra uy lực vô cùng, rồi đến chị em Thôi Ngọc Hoàn, Thôi Ngọc Linh đánh ra những ngọn chưởng âm nhu, kinh lực vô thanh vô tức và cả các vị cao tăng của Thiên Phật tự, nhất là Bách Trượng thiền sư, chưởng pháp nội lực cao thâm không lường được.

Nhưng quả thật, tất cả những đó so với vị dị nhân trong động này vẫn còn kém một bậc, vì không ai có chưởng lực kinh dị đến thế.

Kim Ngang Tiêu liền thành thực đáp :

- Vẫn bối quả chưa thấy người nào bằng.

Vị dị nhân lại cười, nói tiếp :

- Ngươi đã biết chưởng lực của ta rồi, vậy ta hẹn lại điều kiện thử thách ngươi: ngươi không được đi gần ta quá ba thước, nếu không..

Người đó nói đến đó liền giơ tay ra làm hiệu phát chưởng rồi tiếp :

- Nhà ngươi trông đó thì rõ.

Kim Ngang Tiêu hiểu ngay người đó có ý nói, nếu chàng đi sát người ông ta dưới ba thước, lập tức ông ta phát chưởng tấn công chàng. Nhưng tại sao hai lần, lần nào ông cũng nói đến chữ “nếu không” rồi thôi?

Uy lực của vị dị nhân ghê gớm như vậy, chàng đỡ làm sao nổi. Nếu để một chưởng đó đánh trúng, người chàng sẽ nát ra như cám, chỉ có cách là tránh sao cho ông ta khỏi ra tay đánh mình mà thôi.

Nhưng điều kiện đưa ra khắt khe làm sao. Chỗ động núi ông ta ngồi, hai bên thâu hẹp lại, ngang chỉ độ ba, bốn thước là cùng. Vị dị nhân lại ngồi trên đá ở chính giữa, làm sao có thể đi qua mà không sát lại gần ông ta?

Hơn nữa, động núi ở mọi chỗ thì thật cao, nhưng ở chỗ vị dị nhân ngồi, mô đá ở trên rủ xuống như bức rèm thật thấp, dù có muốn nhảy vọt qua đầu ông ta mà đi cũng không sao được. Bất cứ cách nào muốn qua chỗ ông ta ngồi cũng phải đến gần ông ta dưới ba thước.

Kim Ngang Tiêu ngẩn người ra suy nghĩ đoạn lên tiếng :

- Tiền bối..

Không để cho chàng nói tiếp, vị dị nhân ngắt lời :

- Chớ có van xin cầu khẩn, vô ích! Nhà ngươi có cách nào qua, thì tiến lên qua, nếu không có cách qua, chỉ việc quay trở lại khỏi nói nhiều lời.

Thử thách trí lực

Giọng nói của vị dị nhân lúc này có vẻ lạnh lùng như băng giá, nghe thấy cũng đủ ớn lạnh. Kim Ngang Tiêu biết không thể năn nỉ được.

Chàng lo lắng vô cùng, vì biết rằng sớm muộn Câu Hồn bang chủ cũng đuổi theo chàng vào tận trong động này. Bọn Bách Trượng thiền sư đến tấn công Câu Hồn bang, chẳng qua chỉ làm trở ngại trong chốc lát thôi, không thể nào hạ nổi Câu Hồn bang chủ hay tiêu diệt các cao thủ của Câu Hồn bang. Nếu chàng không đi thoát qua cửa ải này, tất nhiên Câu Hồn bang chủ sẽ đuổi kịp đến nơi, lúc đó chẳng còn cách nào thoát chết nữa.

Kim Ngang Tiêu từ bên bờ đầm nước lùi lại mấy bước nhìn quanh địa thế, thầm mong có một con đường bí mật nào giúp chàng qua khỏi chỗ này.

Nhưng nhìn kỹ một lượt, chàng tuyệt vọng. Chỗ dị nhân ngồi là đường duy nhất thông qua động đá.

Chàng nhìn lên trên đầu, rồi lại nhìn xuống phía dưới.

Dưới tảng đá của vị dị nhân là ngọn suối, nhưng khôn thay chỗ suối đó cũng chỉ sâu độ hai thước, dù muốn lặn xuống suối vượt qua chỗ dị nhân, cũng vẫn phải đi sát qua người ông ta trong vòng ba thước.

Kim Ngang Tiêu nóng lòng sốt ruột, ông đầu dùng hết tâm lực trí não để nghĩ cách qua nơi dị nhân ngồi. Chàng nghĩ đến nỗi mồ hôi vã ra như tắm.

Mấy lần chàng có cảm tưởng như từ phía động ở sau lưng chàng có tiếng chân người vọng lại, làm chàng hồi hộp trống ngực đập thình thình. Nhưng sau lắng tai nghe, chàng lại không thấy gì hết. Té ra đó là do óc tưởng tượng mà ra.

Đã có lúc Kim Ngang Tiêu nghĩ đến hai chiêu Cự Linh thần chưởng mà chàng đã học được. Nhưng chợt nhớ đến chưởng lực ghê gớm của vị dị nhân, chàng chỉ biết là lấy trướng chọi đá.

Nếu có tấn công vị dị nhân, Cự Linh thần chưởng của chàng chưa đánh tới nơi, thì chưởng lực của vị dị nhân đã làm chàng nát thây.

Rút cuộc chàng bỏ hẳn ý định dùng vũ lực. Vị dị nhân đã thử thách như vậy, chắc hẳn là phải có một phương pháp để đi qua mà không bị tấn công. Nhưng cách đó là cách nào?

Kim Ngang Tiêu lại ôm đầu nghĩ ngợi một hồi. Nhưng đến nửa giờ sau, chàng vẫn không nghĩ ra cách nào cả.

Chàng nóng lòng sốt ruột vô cùng, biết rằng Câu Hồn bang chủ chẳng mấy chốc nữa sẽ đuổi đến đây, sau khi đánh bị bọn Bách Trượng thiền sư.

Từ chỗ Kim Ngang Tiêu đứng đến chỗ vị dị nhân ngồi còn cách một đầm nước và nếu đến gần vị dị nhân để qua nơi ông ngồi, phải mon men đi trên mấy tảng đá nhấp nhô ở bên bờ bên trái của đầm nước. Sau khi đi qua mấy mỏ đá đó mới đến chỗ cực kỳ nguy hiểm, tức là đến gần chỗ vị dị nhân. Và nếu tiếp tục đi nữa là đến sát bên ông, cách ba thước...

Kim Ngang Tiêu đã lường biết tình thế đó ngay lúc đầu nhưng chàng vẫn đứng bên này đầm vì chưa tìm cách nào đi qua khỏi chỗ nguy hiểm đó.

Lúc này tuy chưa nghĩ được cách nào nhưng vì quá nóng sợ Câu Hồn bang chủ đuổi đến nơi, chàng thở phào một tiếng, bước chân lên mấy mỏ đá ở bờ đầm bên trái định mon men đến gần chỗ nguy hiểm rồi sẽ tính sau.

Nhưng chàng vừa bước đến mỏ đá thứ nhất chưa kịp bước tới bước thứ hai, đột nhiên vị dị nhân rú lên một tiếng quái dị.

Tiếng rú đó uy lực mãnh liệt vô song làm Kim Ngang Tiêu chấn động cả tâm hồn, chàng dừng bước đứng ngậy người, không tiến lên được nữa.

Sau tiếng rú kinh hồn đó, vị dị nhân lớn tiếng hỏi :

- Người đã chuẩn bị qua rồi phải không?

Kim Ngang Tiêu đã trải qua bao cảnh hiểm nghèo, lòng can đảm của chàng mỗi ngày như được luyện thêm, khiến chàng trở thành gan lì, lòng dạ cứng cỏi. Chàng liền tiến lên, mặc dầu chưa nghĩ được cách nào qua nơi ông già kỳ lạ đó ngồi mà khỏi vi phạm cấm điều và mặc dầu chàng đã biết vị dị nhân đó không phải nói chơi, nếu vi phạm đến cấm kỵ của ông ta, chỉ có nguy nhiều hơn là may mắn và không biết chừng chết thảm dưới chưởng lực ghê gớm của ông ta.

Tuy đã liều đến độ đó, nhưng nay bị tiếng rú kinh hồn động phách của vị dị nhân. Kim Ngang Tiêu rùng mình rợn gáy, và đến lúc câu hỏi của vị dị nhân vừa phát ra, chàng kinh hoàng đến nỗi thân hình loạng choạng, mơ hồ muốn ngã ngay xuống đầm nước. Chàng vội chấn tĩnh tâm thần rồi miễn cưỡng lùi lại mấy bước.

Vị dị nhân buông tiếng cười lạnh lạnh :

- Người muốn đụng vào hay thử xem ra sao?

Không hiểu tại sao nghe tiếng nói của vị dị nhân có mãnh lực làm Kim Ngang Tiêu kinh hoàng chỉ muốn bỏ chạy mặc dầu chàng không phải hạng nhát gan, như là lúc này đến bước đường cùng, lùi lại gặp Câu Hồn bang chủ cũng chết. Hình như thanh âm của dị nhân đó có một tà thuật quái gở có khả năng làm người nghe phải kinh tâm tán đởm.

Dù sao Kim Ngang Tiêu cũng chỉ lùi lại một bước. Chí chàng đã quyết, thà rằng tiến lên cho lão già quái gở này đánh chết còn hơn là đứng đây chờ Câu Hồn bang chủ đến thu tính mạng của mình.

Bất ngờ, mấy chữ “hãy thử xem” của vị dị nhân tuy làm Kim Ngang Tiêu kinh hãi, nhưng đồng thời lại làm chàng giật mình suy nghĩ.

Chàng nhớ lại những lời người đó nói từ lúc đầu. Điều kiện đưa ra là không được đến gần ông ta quá ba thước và ông đã nói những hai lần. Song không lần nào ông nói rõ là nếu vi phạm điều kiện đó, ông sẽ dùng chưởng lực tấn công. Điều đó là do Kim Ngang Tiêu nghĩ ra chứ không phải vị dị nhân nói.

Và lại cả hai lần, khi nói đến chữ “nếu không” vị dị nhân lại gơ tay xuống mặt nước rồi im lặng.

Kim Ngang Tiêu ngậy người ra nghĩ thầm: có lẽ đây là một mẹo lừa, cốt để dọa những kẻ nào nhát gan :

Nếu quả như vậy, thì đây là một bài toán kỳ diệu. Chẳng cần giải đáp gì hết mà vẫn trúng. Kim Ngang Tiêu lại nghĩ :

- Đúng rồi, ông ta không hề nói nếu tiến đến gần ông quá ba thước, ông sẽ đánh vào người mình. Trái lại ông ta chỉ giơ tay phát ra chưởng xuống mặt đầm.

Thì ra tất cả những người đến đây trước đều phải nản chí bỏ ra về, chỉ vì đã hiểu nhầm. Khi thấy vị dị nhân buông lỏng câu nói “nếu không...” rồi cười hồ hởi, đánh chưởng xuống mặt đầm, ai chẳng nghĩ rằng ông ta sẽ giơ chưởng đánh mình, nếu mình vi phạm điều cấm tiến đến gần ông ba thước.

Không có ai ngờ rằng... thật ra chẳng có điều kiện gì hết, cứ qua là được! Thật giản dị.

Kim Ngang Tiêu nghĩ đến đó, chàng khấp khởi mừng thầm. Chàng đã nhất định liều, dù cho mình đoán sai, chết dưới tay vị dị nhân này cũng không uổng mạng, vì đảng nào cũng chết đến nơi rồi.

Nghĩ đoạn, Kim Ngang Tiêu liền dẫn người bước qua mấy mô đá, đi mon men cạnh đầm nước để tiến đến chỗ vị dị nhân.

Giữa lúc đó, vị dị nhân lại quát lên một tiếng kinh hồn. Nhưng lần này Kim Ngang Tiêu đã có chủ định, tâm đã vững, nên dù tim đập thình thình, chàng vẫn chần định được tâm trí. Sau khi dừng bước một chút vì tiếng quát kinh thiên động địa, chàng lại tiến lên nữa.

Nhờ học được hai thức Cự Linh thần chưởng nội lực Kim Ngang Tiêu đã tăng gia, khinh công vì thế cũng tân tiến hơn trước. Chàng chỉ nhảy vài lượt đã qua khỏi mô đá rất hiểm trở, và tiến đến gần, chỉ còn cách vị dị nhân độ năm sáu thước.

Đến độ gần thế này, với sức khinh công của chàng, Kim Ngang Tiêu chỉ cần nhảy một bước là thân hình chàng sẽ bay qua cạnh vị dị nhân, lọt đến sau lưng ông ta và sẽ qua được cửa ải khó khăn.

Nhưng trước khi nhảy, Kim Ngang Tiêu hơi do dự, đưa mắt nhìn vị dị nhân. Chính lúc đó, đôi mắt ghê gớm xanh như mắt mèo của già bỗng lóe lên nhìn chàng trầm chấp như muốn thu hồn chàng.

Tới gần như thế này, Kim Ngang Tiêu mới nhận thấy con người đó quả là bậc uy nghi phi phàm, khí độ thoát tục, có năng lực làm cho bất cứ người gan dạ đến đâu cũng phải sùng bái, kính hãi.

Đột nhiên, vị dị nhân quát lớn, tiếng nói vang lên như tiếng sấm :

- Người đã nghĩ được cách đi qua bên ta cách xa ba thước rồi sao?

Kim Ngang Tiêu lắc đầu :

- Vẫn bổi chưa nghĩ được cách nào hết.

Vị dị nhân “hừ” một tiếng, lại hỏi :

- Vậy nhà ngươi không sợ chưởng lực của ta hay sao?

Kim Ngang Tiêu bình tĩnh đáp :

- Chưởng lực của lão tiền bối quả là hãn hữu trong thế gian. Nhưng lão tiền bối không hề nói sẽ dùng chưởng lực đó... tấn công vẫn bổi. Lão tiền bối đã ra hiệu dùng chưởng đánh xuống đầm nước. Vậy vẫn bổi xin qua, đã đến gần lão tiền bối dưới ba thước, mời lão tiền bối cứ việc phát chưởng... xuống đầm nước!

Chàng vừa nói vừa đưa mắt nhìn nét mặt của vị dị nhân. Nhưng vẻ mặt của ông ta vẫn uy nghi bất động, đôi mắt sáng quắc của ông vẫn đăm đăm, thật không thể nào đoán được ông ta đang nghĩ gì?

Kim Ngang Tiêu bất chấp nguy hiểm, chàng nhún mình nhảy vọt, thân hình chàng lướt qua đầu vị dị nhân.

Vị dị nhân bỗng buông ra một chuỗi cười khanh khách, hai tay vung ra thành chưởng, quả nhiên chưởng đó đánh thẳng xuống mặt đầm như vừa rồi ông đã làm, nước trong đầm bị áp lực âm dương, lại cuộn tròn và nhô lên thành ụ.

Kim Ngang Tiêu không bị chưởng lực tấn công, trong chớp mắt đã nhảy vọt qua người vị dị nhân, thân hình hạ xuống sau lưng ông ta. Đến lúc đó, Kim Ngang Tiêu mới yên trí rằng mình đoán không lầm và vẫn sống. Chàng thở dài một tiếng nhẹ nhõm. Nếu không, chỉ một chưởng ghê gớm đó chàng cũng tan tành nát thịt rồi.

Dị nhân và Câu Hồn bang

Kim Ngang Tiêu nhảy qua rồi quay lại kính cẩn nói :

- Đa tạ tiền bối đã cho qua.

Vị dị nhân cười khanh khách, không quay đầu lại, nói :

- Khỏi cần phải đa tạ. Biết bao năm qua, lão không thấy một ai nghĩ ra được chuyện nhỏ mọn đó và cũng không ai dám thử. Chỉ có người duy nhất làm được. Nhà ngươi có thể tự hào là trí lực hơn người đó!

Kim Ngang Tiêu vội nói :

- Đa tạ tiền bối quá khen. Dám hỏi tiền bối, từ đây trở đi, còn có trở ngại nào nữa không?

Vị đệ nhân nghe hỏi bỗng “à” một tiếng, ngẫm nghĩ một lát rồi dịu giọng nói :

- Này cháu nhỏ, theo ý kiến của ta, cháu khỏi đi vào trong đó làm gì nữa. Tốt hơn hết là ở đây với ta, bái ta làm sư phụ cháu nghĩ sao? Ở đây trong hang động tối tăm, không thấy bóng mặt trời, nhưng trong đầm này có một thứ cá gọi là Vô Lân Ngư hình dáng thật đẹp, thịt thơm ngon vô cùng lại rất bổ cho nội lực.

Kim Ngang Tiêu thờ dài, nói :

- Tiền bối võ công chí cao, lại chịu nhận tiểu bối làm đồ đệ, thật là tam sinh hữu hạnh cho tiểu bối. Nhưng khốn thay tiểu bối đã trót kết cừ, kết oán với một người lực lượng quá lớn. Nếu tiểu bối bái tiền bối làm sư phụ, tiền bối e liên lụy cả đến ngài nữa vậy.

Vị đệ nhân nghe nói như vậy, ngạc nhiên đến nỗi phải quay cả người lại nhìn Kim Ngang Tiêu. Từ trước ông ta vẫn quay sấp bằng trên tảng đá nhẵn, khi ông quay người lại chỉ thấy thoáng một cái, người ông cũng lại ngồi sấp bằng hướng về phía sau, không biết ông ta dùng thân pháp thể nào mà kỳ diệu như vậy.

Vị đệ nhân quay lại rồi giương đôi mắt long lánh sáng quắc nhìn Kim Ngang Tiêu trừng trừng.

Kim Ngang Tiêu tuy vẫn biết vị đệ nhân này không có ác ý gì với mình, nhưng trước cái nhìn ghê gớm của ông ta, chàng không khỏi rùng mình, đứng chết lặng, không thốt được ra một lời nào nữa.

Chợt thấy vị đệ nhân trầm giọng hỏi :

- Kẻ thù của nhà ngươi chẳng lẽ võ công cao hơn cả ta hay sao?

Kim Ngang Tiêu nghĩ đến chưởng lực mà chàng vừa chứng kiến của vị đệ nhân, chàng hiểu võ công của vị đệ nhân này chắc chắn là cao hơn Câu Hồn bang chủ. Khốn nỗi Câu Hồn bang chủ có quá nhiều cao thủ, toàn là loại võ công thượng đỉnh, chẳng hạn như hai vợ chồng Kim công lão quái.

Nếu cả bọn cao thủ đó nhất tề xông đến tấn công, vị đệ nhân này dù có giỏi đến đâu cũng khó địch lại chúng.

Bởi thế Kim Ngang Tiêu ngẫm nghĩ rồi nói :

- Kẻ thù của vãn bối võ công đã cao thế lực lại lớn, bộ hạ của y không kể xiết, toàn những tay võ công trác tuyệt, tiền bối chỉ có một mình, người đơn thế cô, thật khó lòng đối với chúng được.

Vị đệ nhân hừ một tiếng, sa sầm nét mặt. Đột nhiên ông ta cười nhạt mấy tiếng ghê rợn, nói :

- Từ bao năm nay nhà ngươi mới là người thứ nhất, dám nói với ta rằng ở trên đời này có người địch nổi ta.

Kim Ngang Tiêu nghe nói giật mình rợn tóc gáy. Chàng tự chủ nếu không phải là người võ công đệ nhất thiên hạ, tài năng, làm nói một câu như vậy. Dĩ nhiên trên đời này không thiếu gì những kẻ đại ngôn khoác lác, nhưng xem thần thái vị đệ nhân này, ông ta quyết không phải là kẻ ăn nói khoác lác.

Kim Ngang Tiêu sững sờ một lát rồi liền hỏi :

- Chẳng hay tiền bối có dám tự xưng là thiên hạ vô địch không?

Vị đệ nhân mở mồm nói, nhưng lại dừng lại. Ông ta ngẫm nghĩ rồi mới nói :

- Ta đã ẩn cư ở đây bao năm nay, có lẽ bây giờ không thể nói như vậy được nữa, võ lâm biến đổi không ngừng biết đâu chẳng nảy sinh ra những bậc kỳ tài trong thiên hạ. Ngươi thử nói cho ta biết kẻ thù của ngươi có lai lịch như thế nào?

Kim Ngang Tiêu nghe nói vậy chàng đoán hiểu ngay vị đệ nhân này năm xưa tung hoành thiên hạ, võ công tối cao, có thể đã từng xưng là vô địch thiên hạ chưa biết chừng. Chàng liền nhắm lại trong thiên hạ mấy chục năm trước. Tuy nhiên võ lâm không thiếu gì các bậc đệ nhân kỳ tài tung hoành thiên hạ, rồi về qui ẩn, mất hết tung tích, thành thử chàng cố tìm đoán cũng không thể hiểu vị đệ nhân này là ai?

Chàng thấy vị đệ nhân hỏi đến kẻ thù vội nói :

- Kẻ thù của vãn bối là một người đứng đầu một bang. Vị đệ nhân vội hỏi :

- Bang hội gì? Có phải Hắc Long bang không?

Nguyên Hắc Long bang năm xưa thành lập tại Quan ngoại, rồi sau xâm nhập Trung Nguyên trở thành đệ nhất bang trong võ lâm, Bang chủ là Hắc Long Thần Quân võ công cao siêu không thể nào lường được, mà ngay đến bảy vị Đường chủ cũng là thượng đỉnh của nhân vật hắc đạo rồi.

Song là, khoảng trên mười năm trước đây, Hắc Long bang chủ chết đi, bảy vị Đường chủ tranh nhau ngồi lên ngôi Đường chủ nên tàn sát lẫn nhau, gây tằm thâm kịch nội bộ, thành ra bang hội to lớn uy thế như vậy, chỉ trong mấy năm đã tan ra trong mây khói.

Vị dị nhân này còn nhắc đến Hắc Long bang, đủ biết ông ta đã ẩn cư ít nhất mấy chục năm nay. Kim Ngang Tiêu tuy còn trẻ nhưng chàng đã được nghe nói đến Hắc Long bang tan vỡ ra sao chàng vội nói :

- Không phải, Hắc Long bang ngày nay đã tan rã rồi. Bang chủ đã chết, các Đường chủ tranh nhau kế vị nên giết hại nhau nên bang hội đã tan rã rồi.

Vị dị nhân “hừ” một tiếng rồi nói :

- Nếu vậy nhà ngươi nói là bang hội nào?

Kim Ngang Tiêu đáp :

- Kẻ thù của văn bối tức là Câu Hồn bang!

Rồi chàng nói tiếp luôn :

- Câu Hồn bang từ ba năm nay sát hại rất nhiều cao thủ võ lâm, gây nhiều xáo trộn trên chốn giang hồ. Tiền bối ẩn cư đã lâu chắc không biết được việc đó.

Vị dị nhân sắc mặt biến đổi kỳ lạ vội hỏi :

- Bang chủ là ai?

Kim Ngang Tiêu cười ngượng :

- Điều đó thực là bí mật. Không ai trong võ lâm biết Câu Hồn bang chủ là người thế nào.

Vị dị nhân trầm ngâm suy nghĩ rồi lại hỏi :

- Chẳng lẽ trong võ lâm không còn cao thủ nào nữa sao?

Kim Ngang Tiêu thờ dãi, đoạn lần lượt thuật lại các hành động của Câu Hồn bang cho vị dị nhân nghe.

Vị dị nhân sắc mặt có vẻ nghiêm trọng. Kim Ngang Tiêu đã định đem việc Câu Hồn bang chủ sử dụng ám khí khi có hình chim phượng ra nói, nhưng chàng chợt nhớ đến vụ hai vợ chồng Kim ngô lão quái nên chàng ngần ngại, không đem việc đó nói ra nữa.

Nghe xong chuyện, vị dị nhân chau mày có vẻ suy nghĩ. Kim Ngang Tiêu liền hỏi :

- Chẳng hay tiền bối có đoán được lai lịch của Câu Hồn bang chủ không?

Không ngờ vị dị nhân ngồi im như tượng gỗ, mắt mở nhìn tưng tưng, tựa hồ như không nghe thấy câu hỏi.

Kim Ngang Tiêu hỏi đến ba lần nhưng không thấy đáp. Chàng kinh ngạc vô cùng, cho rằng mình đã nói ra một chi tiết nào đó về Câu Hồn bang khiến vị dị nhân này đã biết một điều quan trọng, nên ông mãi suy nghĩ đến nỗi quên cả chàng. Biết đâu vị dị nhân này chẳng có liên hệ gì với Câu Hồn bang chủ?

Kim Ngang Tiêu nghĩ đến đó bất giác kinh hoàng thất thần, vội lùi lại mấy bước. Nhưng vị dị nhân vẫn ngồi im, hình như không nhìn thấy Kim Ngang Tiêu nữa.

Chàng nghĩ thầm không lợi dụng cơ hội này mà đi còn chờ gì nữa! Chàng liền quay người, lập tức phi thân chạy thẳng theo đường hang núi, thẳng tiến về phía trong nữa, bỏ mặc vị dị nhân ngồi như tượng đá.

Thanh âm quái dị

Chạy được một lát, Kim Ngang Tiêu lên đến một chỗ đường cong cong như cách cung. Chàng dừng bước nghe ngóng, nhưng yên lòng ngay vì từ phía sau không có tiếng chân người đuổi theo.

Lúc này miếng bùi nhùi trên tay Kim Ngang Tiêu đã cháy quá nửa. Mặc dầu là một cục than hồng le lói, ánh sáng đó cũng đủ giúp chàng rất nhiều trong lúc chạy trong hang tối Kim Ngang Tiêu qua được bảy, tám chỗ đường vòng như vậy thì đến một đường hầm chia làm nhiều ngã. Chàng lại theo đúng lối Đon Đốc Hạc căn dặn, đếm từ bên tả đến đường thứ ba, rồi theo đường đó chạy đi nữa.

Vừa đi, Kim Ngang Tiêu vừa suy nghĩ về thái độ của vị dị nhân vừa rồi, chàng thấy nghi hoặc hết sức. Dầu sao chàng cho mình tự bỏ đi như vậy là rất phải, đối với một người võ công ghê gớm như vậy, nếu xảy ra chuyện gì bất như ý, chàng chỉ có thiệt chứ không có lợi.

Càng đi sâu vào đường hầm, gió âm u không biết từ đâu đến, càng thổi mạnh hang núi càng lạnh lẽo vô cùng. Dĩ nhiên trong tận cùng hang núi này, chẳng những người, mà bất cứ sinh vật nào cũng không có.

Kim Ngang Tiêu đi mãi không thấy đường ra, trong lòng lo ngại vô cùng. Giữa lúc ấy bỗng nhiên một trận gió âm mãnh liệt thổi ào tới, làm bụi nhùi tất ngậm, thân hình chàng cũng bị đẩy đi mấy bước.

Chàng kinh hãi tưởng như có vật ma quái nào sắp tấn công chàng trong hang núi tối om và lạnh lẽo này. Chàng thận trọng đứng nép vào một bên núi đá, vận dụng chân khí toàn thân, vừa để chuẩn bị ứng chiến vừa để chống lại cái lạnh. Nhưng lát sau không thấy sự khác lạ, chàng lại đi tiếp tục vào trong hang.

Lát sau tai chàng bỗng nghe một âm thanh quái dị. Thanh âm đó thoát đầu tuy nhỏ, nhưng trong hang núi tối om và lạnh lẽo này, nó xuyên vào tai chàng rõ rệt. Tiếng đó lúc tựa như tiếng thú rừng rợn, lúc tựa như tiếng còi thét vắng vắng, lúc lại giống như tiếng ma hồn quỷ than trách trong đêm khuya, khiến Kim Ngang Tiêu thấy tóc gáy dựng ngược.

Kim Ngang Tiêu vội vã dừng bước nghe ngóng. Nhưng chàng vừa dừng chân thì âm thanh đó im bặt. Chờ nghe một lúc nữa không thấy gì khác, chàng cất bước tiếp tục đi.

Chàng đi khoảng một trượng nữa, đột nhiên có ánh sáng lơ mờ. Chàng cả mừng tưởng sắp ra thoát bên ngoài, không ngờ... không phải!

Chàng đã bước đến một khu đường hầm rất lạ. Đường hầm trở nên rộng lớn, nhưng hai bên tường đá có phát ánh sáng lơ mờ xanh biếc, những ánh sáng đó tức là dạ quang kết thành những tia nhỏ, những sợi chỉ mảnh nhít như màng nhện, mỗi khi chàng cử động tiến lên hay quay đầu, các sợi chỉ lấp lánh xanh rờn đỏ như chuyển động, tựa hồ như một mảnh lưới nhện dạ quang không lồ đang kết lại xung quanh chàng, sắp sửa trói chặt chàng.

Kim Ngang Tiêu kinh hãi vô cùng, chàng không hiểu mình đã lạc vào một chốn ma quái gì và đây sẽ còn có những hiện tượng gì nữa xuất hiện.

Kim Ngang Tiêu nhè nhẹ cất bước đi nghe ngóng, nhưng xung quanh chàng những sợi chỉ múa lộn, như sắp trói chàng lại khiến chàng kinh hoàng, lại vội dừng bước. Khi dừng chân, các sợi chỉ sáng đỏ lại đứng yên.

Sau vài lần như vậy, Kim Ngang Tiêu mới nhận thấy rằng đó chỉ là ảo ảnh làm chàng hoa mắt, chứ những vết sáng như sợi chỉ đó không hề chuyển động. Đó là những vật phát dạ quang ở trên tường của hang núi, vì dạ quang lấp lánh chuyển động, nên chàng có cảm tưởng là những sợi chỉ đó cũng chuyển động đó thôi.

Sau khi hiểu như thế, chàng càng yên lòng, cất bước tiếp tục đi, không để ý đến những vết sáng lấp lánh ở quanh mình.

Nhưng chàng vừa đi được mấy bước thì thanh âm quái dị lại nổi lên. Lần này thanh âm rất rõ. Đó là những tiếng khóc, có lúc lại như tiếng rên rỉ gào thét, có lúc tựa như một tiếng rên rỉ, gào thét, có lúc tựa như một tiếng cười sặc sụa. Đặc biệt là thanh âm có mãnh lực làm Kim Ngang Tiêu hoảng hốt mình nổi gai ốc. Một nỗi kinh hãi vô bờ bến xâm chiếm lấy chàng, mà chàng vẫn không hiểu mình sợ cái gì? Hình như thanh âm quái đó có khả năng kích động thần kinh hệ, đó có thể làm con người mất trí hóa điên...

Giữa một khung cảnh ma quái trong hang núi không biết sâu đến bao nhiêu trong lòng đất, lại thêm cái ảo ảnh mạng nhện dạ quang, thanh âm quái dị như tiếng hú của ma quỷ, tiếng cười sặc sụa của những linh hồn oan khuất, đã làm cho chàng thanh niên gan dạ đầy mình như Kim Ngang Tiêu phải sợ hãi đến nỗi muốn ngã lăn ra chết giấc.

Phản ứng đầu tiên của chàng là dừng bước, rồi định quay đầu, ù té chạy trở lại, để thoát khỏi cảnh ma quái.

Nhưng chàng mới lùi được hai bước, chàng đã nghĩ đến kẻ thù. Câu Hồn bang chủ lúc này có lẽ đang đuổi theo chàng trong động núi. Nếu chàng quay lại tất nhiên sẽ gặp phải hắn, tính mệnh chẳng còn.

Kim Ngang Tiêu lại đứng lại, mồ hôi và ra như tắm, mặc dầu gió âm u lạnh buốt.

Thanh âm quái dị tiếp tục vắng lại, tựa hồ như còi âm ti dưới chân chàng đưa lên.

Kim Ngang Tiêu cố chấn định tinh thần, cho tâm trí chàng khỏi rối loạn. Chàng theo đúng phép thở nạp luyện công, hô hấp và vận động nội lực, cố chống chọi.

Đột nhiên chàng quát lên một tiếng, theo đúng phương thức của Cự Linh thần chương, phát ra một chiêu, nhờ đó khí lực chàng bỗng tăng trội, Kim Ngang Tiêu tiến lên mấy bước.

Thanh âm ghê rợn vẫn tiếp tục, Kim Ngang Tiêu có cảm tưởng hễ chàng tiến thêm một bước, tiếng quái dị đó càng ghê gớm, càng mãnh liệt. Lúc này chàng vẫn chưa biết tiếng đó phát ra từ phía nào, và tiếng đó là người hay thú?

Tiến thêm một bước nữa, Kim Ngang Tiêu vã mồ hôi, phải dừng lại, từ lúc này chàng thấy có một sự khác lạ nữa. Lúc đầu thanh âm có vẻ từ dưới đất phát lên, mặc dầu không biết rõ ở chỗ nào? Nhưng sau khi chàng tiến được độ mười bước, trong tâm trí chàng bỗng có sự biến đổi lạ lùng.

Chàng có cảm tưởng thanh âm ghê gớm đã chui vào óc chàng rồi từ trong đầu chàng tiến đó phát ra hòa nhịp với tiếng phát ở bên ngoài. Trong đầu chàng cũng có tiếng đó.

Đến nước này, nếu Kim Ngang Tiêu không phải là người đã luyện được hai thức Cự Linh thần chương chắc chắn chàng hóa điên khùng mất.

Kim Ngang Tiêu bị tiếng đó xuyên vào đầu, đồng thời đầu óc chàng nhức như búa bổ. Tâm trí rối loạn đến cùng cực, nhưng chàng vẫn đủ sức lơ mờ hiểu rằng chàng đang vượt qua một trận chiến quái dị.

Trận chiến không có thành đồng vách sắt, không có quân canh hay người cản, mà chỉ có thanh âm ghê gớm như một màng lưới vô hình. Càng tiến lên màng lưới đó càng siết chặt và thanh âm ma quái càng xuyên vào óc.

Lúc này dù gan dạ đến thế nào Kim Ngang Tiêu cũng không tiến lên được nữa. Chàng phải hai tay ôm đầu dừng lại, rồi không tự chủ được, chân lùi lại liền bảy, tám bước, phải gắng gượng lắm mới đứng lại được, không để cho thanh âm đẩy xa.

Kim Ngang Tiêu đứng ở giữa khoảng đường hầm có vân sáng dạ quang như mạng nhện bao quanh chàng. Hình như khi bắt đầu bước vào khúc đường hầm dạ quang này, chàng mới bị thanh âm ma quái cản trở.

Chàng đã tiến đến giữa quãng đường hầm dạ quang, xem ra như vậy, chàng đã tiến được nửa trận tuyến rồi.

Nhưng lúc này chàng chỉ muốn bỏ chạy, chạy để thoát ra khỏi quãng đường hầm quái dị. Ý tưởng bỏ chạy thật vô cùng mãnh liệt. Song Kim Ngang Tiêu vẫn đứng im. Chàng nhớ kẻ thù Cầu Hồn bang chủ đang đuổi theo ở phía sau. Quay đầu trở lại là đi và chỗ chết chắc chắn.

Kim Ngang Tiêu lại nhớ thấy mấy lời nói của Dã Hồn Đôn Độc Hạc. Ông ta bảo đường ra ngoài có, nhưng muốn đi qua phải một người dũng khí vô song. Tại sao chàng không thể là con người dũng khí đó?

Nghĩ vậy, Kim Ngang Tiêu nghiêng răng xừ thức thứ hai của Cự Linh thần chưởng để chân khí vận dụng hoàn toàn thân rồi chàng lao mình tiến vào mấy bước nữa.

Thanh âm ghê gớm lại như xoáy vào óc chàng, tưởng đến nỗi thiên linh cái. Kim Ngang Tiêu đã biết càng tiến lên thanh âm càng tấn công dữ dội. Nhưng đồng thời chàng lại có niềm hy vọng: thanh âm đó không thể tồn tại mãi, chàng chỉ cần vượt qua khoảng đường dạ quang này là hết trận tuyến và thoát khỏi thanh âm tấn công.

Hy vọng tăng thêm, chàng cố tiến lên nữa, chàng vượt qua chỗ mà chàng đã tới lúc vừa rồi và tiến thêm được mấy bước nữa. Mỗi bước là một cố gắng ghê gớm. Hình ảnh Kim Ngang Tiêu lúc này thật kỳ lạ, chàng như đang phải chiến đấu với một kẻ thù vô cùng hung hãn.

Tiến thêm được khoảng mười thước nữa, chàng đã thấy cách đó không xa quãng hầm tối om, tức là nơi hết dạ quang. Hết dạ quang tức là hết âm quái dị. Phần khởi, Kim Ngang Tiêu lại bước thêm. Nhưng thanh âm đã tới một mức độ kinh khủng không thể tưởng tượng. Mồ hôi xuất ra đầm đìa như tắm, Kim Ngang Tiêu hoa mắt, tưởng muốn ngã lăn ra đất, không thể chịu nổi hơn được nữa.

Khoảng mười bước nữa thì Kim Ngang Tiêu đã gần kiệt sức, bước chân chàng đã loạn choạng. Chàng nhất định không chịu quay trở lại, nhưng có lẽ khó lòng tiến lên được nữa, đành kiệt lực nằm chết ở đây thôi.

Giữa lúc Kim Ngang Tiêu bắt đầu tuyệt vọng thì đột nhiên “âm... âm”, một tiếng động như sấm nổ rền phía xa vọng lại.

Không, đó không phải là tiếng sấm, đó là một tiếng hú của một môn nội công thượng thừa.

Tiếng đó khác hẳn với âm thanh quái dị cản trở Kim Ngang Tiêu. Thanh âm quái dị âm u tựa như từ dưới âm ti trong lòng đất đưa lên. Còn tiếng hú rõ ràng là từ trên đỉnh núi đưa xuống.

Tiếng hú đó thanh thoát lạ lùng. Nó chuyển đến tai Kim Ngang Tiêu, đột nhiên làm tâm thần chàng phấn chấn hẳn lên, tựa hồ như người đang ở dưới âm cung mù mịt bỗng trông thấy tia sáng mặt trời. Tâm thần Kim Ngang Tiêu bỗng thấy sáng suốt chàng tỉnh táo hẳn lại. Đồng thời dũng khí gia tăng, khí lực dồi dào, chàng hít một hơi dài, hai chân bước thoăn thoắt. Trông khí đó âm thanh quái dị như bị tiếng hú đánh bật đi, mở ra một đường quang đăng, cho Kim Ngang Tiêu tiến lên.

Chỉ trong khoảnh khắc khi tiếng hú chưa dứt, chàng đã đi thoát khỏi chỗ đường hầm có dạ quang và tiến đến chỗ đường tối.

Tiếng hú đã dứt, nhưng thanh âm quái dị cũng không còn nữa, Kim Ngang Tiêu đã qua khỏi một cửa ải hết sức khó khăn.

Kim Ngang Tiêu thấy khoan khoái, chàng thở dài nhẹ nhõm. Không dám chậm trễ lưu lại nơi này lâu hơn nữa, chàng quay gót định bước đi thẳng.

Chẳng ngờ chỉ đi một vài bước, từ phía sau chàng bỗng có một giọng nói lạnh lùng vang lên :

- Thằng nhỏ kia, hãy khoan đi!

Giọng nói đó trầm, nhưng âm u ghê rợn làm sao. Kim Ngang Tiêu giật nảy người quay vội lại.

Chàng nhìn thấy trên nền đá ở chính giữa hang núi, bỗng có một khối đá bật tung lên, “âm” một tiếng, sỏi cát bay tứ tán, phiến đá đã tung sang một bên, để lộ một lỗ hóm sâu thẳm.

Và dưới ánh sáng mờ mờ của những vân dạ quang ở phía sau chiếu lại, Kim Ngang Tiêu trông thấy từ lỗ thủng đó chui lên một con... quái vật, người không ra người, quỷ không ra quỷ.

Kim Ngang Tiêu kinh hoàng, không thể tự chủ được, vội nhảy lùi lại mấy nước. Nhìn kỹ lại, đó không phải là quái vật mà chỉ là một người vô cùng quái dị.

Người đó vừa nhảy lên đã cất tiếng cười the thé, nói :

- Thằng nhỏ kia, vận khí của nhà ngươi quả là may mắn lắm đó!

Cửu Quỷ Thôi Hồn

Kim Ngang Tiêu hơi yên lòng thấy thái độ của người đó không có vẻ ác ý với mình. Chàng định thần lưu ý ngắm kỹ hình dạng người đó.

So với bức dị nhân chàng vừa gặp khi trước thì đây quả là một con người quái gở. Sở dĩ lúc thoát đầu khi người đó vừa ở dưới đất nhảy lên, chàng có cảm tưởng như quái vật nửa người nửa quỷ, đó là vì người đó thấp bé lùn lùn, toàn thân đen ngòm chẳng khác gì một tử thi vừa bị chết thiếu.

Nhờ ánh dạ quang trong hang núi, Kim Ngang Tiêu thấy thân hình người đó mặt toàn đồ đen, bộ mặt quái gở bị mớ tóc dài lòa xòa che gần kín, chỉ thấy đôi mắt long lanh sáng quắc, tia ra những tia nhìn lạnh người. Chàng vẫn không hiểu người đó là đàn ông hay đàn bà?

Thật chưa bao giờ chàng trông thấy một người quái dị như vậy ở trên thế gian này. Kim Ngang Tiêu nghe người đó nói như vậy, trong lòng vừa kinh dị vừa khó hiểu, gượng nói :

- Tiền bối nói như vậy là ý thế nào?

Người quái dị liền cất tiếng cười the thé, nói :

- Vừa rồi không biết có kẻ nào dùng công phu thượng thừa, hú lên một tiếng Mãnh Sư Hống ở trên đỉnh núi, giúp cho ngươi vượt qua được quãng đường hầm dạ quang đến đây. Như vậy chẳng phải nhà ngươi gặp vận hên hay sao?

Kim Ngang Tiêu chợt nhớ lại lúc chàng bị thanh âm quái dị làm cho tán loạn tâm thần khí lực sắp kiệt, tưởng đến ngã lăn ra chết giấc, may mắn sao có tiếng hú thánh thót làm chàng phấn chấn tinh thần, đồng thời làm giảm uy lực của thanh âm quái dị, nên chàng mới đi thoát. Té ra tiếng hú đó là Mãnh Sư Hống, công phu tuyệt đỉnh của võ học Phật môn mà trước đây chàng chỉ nghe nói chứ chưa bao giờ mục kích.

Dĩ nhiên, Kim Ngang Tiêu không thể nào ngờ rằng chính Bách Trượng thiền sư đã phát Mãnh Sư Hống vô tình giúp chàng vượt qua giai đoạn hiểm nghèo nhất trong đường hầm này. Và chính Bách Trượng thiền sư cũng không ngờ rằng tiếng Mãnh Sư Hống của ông chẳng những đẩy lui được Cửu Hồn bang mà còn trợ giúp cho Kim Ngang Tiêu thoát nguy trong lòng núi.

Lúc Kim Ngang Tiêu nghe tiếng Mãnh Sư Hống, chàng ở sâu trong lòng núi đá, ít ra cũng cách xa trên mười dặm, vậy mà chàng còn nghe thấy, xem như vậy đủ hiểu công lực của Bách Trượng thiền sư lợi hại như thế nào.

Kim Ngang Tiêu nhìn người lạ mặt, rồi hỏi :

- Té ra như vậy thanh âm quái dị vừa rồi chính là do tiền bối phát ra để ngăn cản văn bối?

Người quái dị không trả lời, nhưng cặp mắt sáng quắc loang loáng nhìn, Kim Ngang Tiêu từ đầu đến chân, khiến chàng không khỏi thấy rùng mình. Chàng định tìm cách cáo lui, không ngờ chỉ thấp thoáng một chút, thân hình người quái dị đã đến trước mặt chàng.

Kim Ngang Tiêu kinh lạ vô cùng. Chàng không hề thấy người đó bước đi, mà cũng không kịp nhận người đó đã dùng thân pháp như thế nào, chỉ thoáng như một vết khói, thân hình người đó đã xuất hiện ở trước mặt chàng rồi.

Kim Ngang Tiêu trong lúc hoảng sợ, vội lùi lại một bước, nhưng người quái dị đã vươn tay ra chụp lấy bả vai bên trái của chàng.

Năm ngón tay người đó như năm móc sắt, bấu chặt lấy vai chàng khiến chàng hết cựa quậy, trong khi cả một bên thân người chàng như tê bại hẳn. Kim Ngang Tiêu kinh hoàng, nhưng chàng vẫn làm ra vẻ mạnh dạn, lớn tiếng hỏi :

- Tôn giả muốn gì?

Người quái dị lại cười the thé :

- Nhà ngươi tuy có vận hên, nhờ Mãnh Sư Hống trợ giúp, nên mới vượt qua quãng đường dạ quang đến đây. Song vừa rồi, nhà ngươi chống chọi lại được thanh âm Cửu Quỷ Thôi Hồn (chín con quỷ thúc đẩy hồn vía) của ta, như vậy là nhà ngươi cũng có định lực khá đấy. Từ khi ta ẩn cư, nhà ngươi là người đầu tiên ta gặp, ta đã có lời thề về việc này nên bây giờ ta cứ chiếu theo lời thề đó hành sự.

Lúc này Kim Ngang Tiêu đứng gần người đó, chàng thấy tia mắt của người đó có ma lực ghê gớm, làm chàng hoa mắt chóng mặt, không dám nhìn thẳng. Chàng còn nhận thấy một điều kỳ lạ là tuy người đó có thân hình thấp nhỏ, cánh tay vươn ra nắm lấy bả vai chàng lại dài quá cỡ.

Nghe nói đến “lời thề”, Kim Ngang Tiêu lo ngại, chưa kịp giải đáp ra sao, bỗng đầu vai đau nhói như bị kèm kẹp.

Năm ngón tay người đó siết lại, tựa hồ như muốn bẻ gãy xương vai của chàng. Kim Ngang Tiêu “ồ” một tiếng, thân hình của chàng bị nhấc bổng lên rồi bị đem đi vùi vút.

Đột nhiên Kim Ngang Tiêu hoa mắt người chàng bị tụt hẳn xuống. Thì ra người đó đã xách chàng nhảy xuống hố mà vừa rồi y đã chui lên. Qua khỏi miệng hố xuống đến phía dưới, chàng không ngờ thấy ở dưới cũng có một động núi nữa, lớn hơn động ở phía trên.

Lúc này, Kim Ngang Tiêu bị người lạ xách chàng như xách một con gà, thân hình chàng mềm nhũn, không có sức nào kháng cự, đành để người đó đem đi.

Trong chớp mắt, Kim Ngang Tiêu bị đem đến một căn phòng bằng đá vuông vắn, mỗi bề dài đến ba trượng, chiều cao đến hai trượng.

Phòng này có đèn thấp sáng, ở bên góc phòng có đầu bốn con thú quái dị. Kim Ngang Tiêu nhìn mãi không biết hình các con thú là hình gì, vì chàng chưa bao giờ trông thấy một giống thú quái dị như vậy.

Trông như đầu hươu, nhưng trên đầu có một cặp sừng rất lớn và nhọn hoắt, cũng chia ra làm nhiều ngành như sừng hươu, song có khác là ở mỗi đầu sừng đó đều có điểm một viên ngọc, tựa như minh châu, vì những viên ngọc đó phát ra ánh sáng hồng rất rực rỡ.

Kim Ngang Tiêu càng nhìn càng kinh lạ vì chàng nhận thấy mấy viên ngọc ở đầu sừng không phải do tay người gắn vào đó, mà có vẻ như thiên sinh đã có sẵn ở đầu sừng của con dị thú.

Người quái dị thấy chàng nhìn liền hỏi :

- Đó là đầu con “Minh châu thú”, người chưa từng trông thấy thú này bao giờ hay sao?

Kim Ngang Tiêu buột mồm nói :

- Đừng nói chưa trông thấy, đến nghe cũng chưa nghe ai nói đến bao giờ.

Người quái dị cười khanh khách, bước tới một chiếc ghế đá lớn ngồi lên đó, nói :

- Nhà ngươi ở đây sẽ còn gặp nhiều thứ chưa nghe nói đến bao giờ.

Kim Ngang Tiêu nghe thấy giọng nói của người đó có vẻ muốn giữ chàng ở lại căn nhà đá dưới hẻm núi này, chàng vội nói :

- Tiền bối, tôi còn có một món mối cừu hận rất sâu, kẻ thù của tôi là một người ghê gớm. Tôi ở đây sợ liên lụy đến tiền bối, xin tiền bối cho phép tôi đi là hơn.

Người quái dị bỗng quắc mắt lên sáng rực như than hồng, sấn tiếng nói :

- Không được. Năm xưa ta đã có lời thề là bất cứ kẻ nào vượt qua được thanh âm Cửu Quý Thôi Hồn của ta, đến được tới đây, ta sẽ thu kẻ đó làm đồ đệ.

Kim Ngang Tiêu vừa kinh dị vừa tức cười. Chàng thấy hai lần gặp hai nhân vật quái gở sống ẩn náu trong hang sâu cùng tận này, lại đều muốn thu chàng làm đồ đệ. Song chàng tự nhủ, người này với công phu Cửu Quý Thôi Hồn tuy lợi hại thật, nhưng trông có vẻ là tà phái, làm sao chàng có thể bái làm sư phụ được?

Kim Ngang Tiêu trầm ngâm suy nghĩ một lát rồi đáp :

- Tiền bối có lòng yêu, tôi rất cảm tạ mỹ ý đó. Nhưng kẻ thù của tôi thật quá ư lợi hại.

Tôi xin nói thật là trước khi đến đây, tôi đã gặp một dị nhân ngồi bên đầm nước cũng ở trong hang núi. Người đó có ý lưu tôi lại, nhưng khi tôi nói rõ kẻ thù của tôi là ai, vị dị nhân đó đành để cho tôi đi khỏi.

Người quái dị hừ một tiếng, lầm bầm nói :

- Phải, phải... Ta cũng đang hoài nghi không hiểu sao lão bắt từ đó để cho ngươi đi. Kẻ thù của ngươi là ai vậy?

Mẹ con gặp nhau

Kim Ngang Tiêu đáp :

- Kẻ thù của tôi là Câu Hồn bang!

Chàng nói xong ba chữ “Câu Hồn bang” tưởng như định người quái dị này sẽ truy hỏi chàng Câu Hồn bang lai lịch như thế nào. Không ngờ người đó nghe thấy ba chữ đó liền giật mình sững sốt, đoạn cất tiếng cười “khà khà” nói :

- Tưởng ai, té ra Câu Hồn bang!

Kim Ngang Tiêu ngạc nhiên hết sức, chàng vội hỏi :

- Tiền bối... tiền bối đã biết Câu Hồn bang?

Người quái dị cười lớn :

- Dĩ nhiên ta biết! Ta tuy ở trong hang sâu trong lòng núi này, nhưng khác gì năm xưa ta ở Miêu Cương, phạm việc trong thiên hạ, không có việc gì ta không biết.

Kim Ngang Tiêu thoáng nghe thấy câu “năm xưa ta ở Miêu Cương”, chàng đã giật mình kinh hãi. Rồi những danh từ “Miêu Cương”, Cửu Quỷ Thôi Hồn làm chàng chợt nghĩ đến một nhân vật ghê gớm, có thể gọi là tuyệt đỉnh cao nhân thời trước, nhưng trong lúc cấp bách, chàng chưa nghĩ ra tên người đó.

Chàng ngẩng nhìn con người quái dị và lên tiếng hỏi :

- Chẳng hay tiền bối quý tánh cao danh là gì có thể cho kẻ hậu sinh này biết được không?

Người quái dị xua tay :

- Chuyện đó rồi sau ngươi sẽ biết. Nhưng bây giờ ngươi hãy theo đúng lời nguyện ước của ta, bái ta làm sư phụ rồi hãy nói chuyện.

Kim Ngang Tiêu vội tìm lối hoãn binh :

- Chắc tiền bối chưa biết Câu Hồn bang lợi hại ghê gớm như thế nào. Mấy năm gần đây...

Người quái dị không để chàng nói hết câu, tay y vung ra, ống tay áo rộng phát thành một luồng kinh lực.

Luồng kinh lực đó bay đến Kim Ngang Tiêu, rất nhẹ nhàng như gió thoảng, nhưng hơi khí trong người chàng đảo chuyển làm chàng ngẹt thở, đang nói bỗng phải dừng lại. Người quái dị có vẻ nóng ruột, lắc đầu nói :

- Khỏi phải nói, ta biết rồi. Câu Hồn bang với ta cũng như một người.

Câu nói đó khác nào như sét nổ ngang đầu Kim Ngang Tiêu. Chàng thất thanh kêu lên.

- Tiền bối nói sao?

Người quái dị cười khanh khách :

- Một khi ngươi đã bái ta làm sư phụ, ngươi với Câu Hồn bang cũng như người một nhà, còn lo ngại gì nữa? Dù có thù oán thế nào cũng xóa bỏ hết, ngươi khỏi phải nói đến chuyện đó nữa.

Kim Ngang Tiêu kinh hãi, không còn hồn vía nào nữa. Chàng bắt giác lùi lại luôn mấy bước, tự oán số phận quá khắt khe, một lần nữa lại đưa chàng vào hang hùm, ổ rắn.

Chàng nghẹn ngào, cổ gồng gượng mới thốt ra được mấy lời tuyệt vọng :

- Té... té ra tiền bối là người của Câu Hồn bang?

Người quái dị vẫn cười :

- Điều đó ngươi khỏi cần hỏi làm gì, vì không có quan hệ gì hết. Nhà ngươi chỉ cần biết bái ta làm sư phụ thôi. Sau khi thu ngươi làm đồ đệ, ta sẽ đem một phần võ công của ta truyền thụ cho ngươi, ngươi sẽ thành một bậc kỳ tài trong võ lâm. Ta không đòi ngươi đền ơn đáp nghĩa gì hết, chỉ cần sau khi ngươi học thành tài, ngươi làm cho ta một việc mà thôi. Môn quy của ta không có gì nghiêm ngặt, sau khi ngươi học thành tài, ngươi có thể tự do hành động theo ý ngươi, không hề bị ràng buộc điều gì hết.

Người đó nói một hơi dài, như thể Kim Ngang Tiêu đã bằng lòng bái y làm sư phụ rồi vậy.

Kim Ngang Tiêu choáng váng đầu óc, không còn hơi sức nào chú ý nghe những lời đó nữa, chàng không để cho người đó nói hết, vung tay nói lớn :

- Tiền bối có biết Câu Hồn bang với tôi có một mối thù hận thế nào không?

Người quái dị điềm nhiên đáp :

- Ta nào có biết. Thù hận gì? Cho đến thù giết cha giết mẹ là cùng chứ gì?

Kim Ngang Tiêu không khỏi ngạc nhiên, đến mối thù như vậy mà người này vẫn coi như không, có vẻ sẵn sàng coi mờ hết, như vậy đủ hiểu ý muốn thu chàng làm đồ đệ hết sức. Để làm gì vậy?

Kim Ngang Tiêu từ từ gạt đầu, chậm rãi nói :

- Đúng, là một mối thù sâu như biển. Toàn thể gia đình tôi đã bị Câu Hồn bang sát hại!

Người quái dị vẫn điềm nhiên như không, xua tay nói :

- Chuyện nhỏ nhất, đáng kể gì. Nhà người không chết, còn sống đến ngày nay, chẳng phải may mắn lắm sao?

Kim Ngang Tiêu nghe nói, lửa giận bốc lên ngàn ngút, chàng nghiêng rặng, trong lòng căm hận đến cực điểm.

Sự tức giận làm chàng mờ trí óc, quên cả sự nguy hiểm.

Căm hận, khôn khổ khiến chàng như điên cuồng, không sao tự chủ được nữa. Đột nhiên chàng rú lên một tiếng kinh khủng, hai tay vung ra như gió, vận dụng toàn lực tấn công người quái dị hai chiêu cực kỳ mãnh liệt. Chàng vừa xuất chiêu, vừa lao cả người vào, thế công đó là một thế liễu lĩnh quyết tử.

Khi Kim Ngang Tiêu vừa phát chiêu tấn công, sắc mặt người quái dị bỗng lộ vẻ giận dữ. Nhưng chỉ thoáng trong chớp mắt, vẻ mặt đó bỗng biến đổi, có vẻ kinh dị lạ thường.

Tuy thấy Kim Ngang Tiêu tấn công liễu lĩnh như vậy, người quái dị trước sau vẫn ngồi im trên ghế đá như pho tượng.

“Bốp, bốp”... “Bốp, bốp”. Bốn tiếng khô khan vang lên, hai chiêu của Kim Ngang Tiêu mỗi chiêu hai chương đều đánh trúng thân người quái dị. Nhưng người đó vẫn ngồi im không nhúc nhích, nét mặt lại càng có vẻ ngạc nhiên.

Kim Ngang Tiêu kinh hoàng nhận thấy rằng bốn chương của chàng đánh ra kinh lực thật mạnh, nhưng không hiểu sao chương lực của chàng đụng đến người đó đã bị tan biến ngay, như thể một con trâu đất chìm xuống biển đất, bị tan biến rồi không còn tăm hơi đâu hết.

Bốn chiêu đánh trúng đích, người quái dị vẫn ngồi im. Nhưng ngược lại, Kim Ngang Tiêu cảm thấy từ thân thể người đó phát ra một sức mạnh âm nhu lạ lùng, đẩy chàng lùi lại đến bảy, tám bước, không sao gượng lại được.

Kim Ngang Tiêu tuyệt vọng, nhận thấy người đó võ công quá cao, sức mình như châu chấu đá xe mà thôi. Chàng ngậy người ra khoanh khắc, rồi xoay người, nhún nhảy vọt đi, định chạy ra ngoài căn phòng bằng đá.

Giữa lúc Kim Ngang Tiêu nhảy vọt lên cao đến bảy, tám xích, người quái dị bỗng đưa tay lên hướng về Kim Ngang Tiêu khẽ phát ổng tay áo. Lập tức một sức hút mạnh mẽ dị thường kéo ngược Kim Ngang Tiêu trở lại, khiến chàng từ tên cao rút bịch xuống đất và rớt đứng nơi trước mặt người nọ.

Người quái dị xuất thủ như chớp nhoáng, tay đưa ra chụp lấy bả vai Kim Ngang Tiêu, khiến chàng không cựa quậy được nữa. Ngay lúc đó, một tiếng rú thanh thoát, bỗng từ phía xa vẳng lại, Kim Ngang Tiêu nghe tiếng rú đó, liền lạnh toát xương sống.

Bởi vì chàng đã nghe rõ đó là tiếng rú quen thuộc của Câu Hồn bang chủ. Thì ra Câu Hồn bang chủ đã đuổi tới nơi rồi. Kim Ngang Tiêu hoàn toàn tuyệt vọng, chàng đã tưởng cố tìm một đường thoát, nhưng thế này khiến chàng bị dồn vào đường cùng, không chỗ thoát thân. Chàng thở dài một tiếng, đánh mặt cho số phận, không vùng cựa được nữa.

Chợt thấy người quái dị hỏi :

- Kẻ đuổi theo người đến đây là ai?

Kim Ngang Tiêu lạnh lùng đáp :

- Câu Hồn bang chủ!

Chỉ trong thời gian ngắn hai câu vấn đáp đó, tiếng rú của Câu Hồn bang chủ trước còn xa, nay đã đến gần tựa hồ như đã đến con đường hầm dạ quang ngay phía trên mặt đường.

Đột nhiên, người quái dị phát ra ba tiếng thét rất ngắn. Ba tiếng đó tạo thành một thanh âm quái dị mà Kim Ngang Tiêu đã nghe trước đây. Như có điều lạ là lúc này ở ngay sát cạnh nơi phát ra thanh âm Kim Ngang Tiêu không hề bị chấn động dữ dội như lúc chàng còn ở trong đường hầm dạ quang.

Thanh âm quái dị vừa phát ra, tiếng rú của Câu Hồn bang chủ lập tức đình chỉ.

Nhưng liền theo đó, phía trước căn nhà đá nơi có cửa chui lên mặt hầm, một bóng người từ phía trên sa xuống nhanh như điện chớp.

Kim Ngang Tiêu định thần nhìn. Người vừa nhảy xuống mặc quần áo đen, mặt đeo mặt nạ bằng đồng. Đó chính là Câu Hồn bang chủ.

Câu Hồn bang chủ như chim cắt, nhảy vọt vào trong căn nhà đá. Đôi mắt sáng quắc, nhưng lạnh lùng như mắt rắn của hắn chiếu vào Kim Ngang Tiêu. Dĩ nhiên Câu Hồn bang chủ đã nhận ngay ra Kim Ngang Tiêu vì chàng đã bỏ mặt nạ bằng đồng từ lâu, Câu Hồn bang chủ cười gằn :

- Té ra là người đó!

Câu Hồn bang chủ đang căm hận không biết kẻ nào đã đột nhập vào bang của hắn, nên đã cố tình đuổi theo, nay hắn mới biết sự thật.

Kim Ngang Tiêu biết là sắp chết đến nơi, chàng đâu có cần sợ hãi gì nữa. Bởi vậy nghe Câu Hồn bang chủ nói thế, chàng cười nhạt một tiếng.

Câu Hồn bang chủ quay đầu nhìn đến con người quái dị. Kim Ngang Tiêu đã tưởng hai người này phải quen biết nhau. Ai ngờ lúc này trông thấy Câu Hồn bang chủ và người quái dị từng sờ ngấm nhìn nhau, như thể họ mới gặp lần đầu tiên.

Kim Ngang Tiêu cảm thấy kỳ lạ hết sức.

Vừa rồi người quái dị đã nói Câu Hồn bang đối với y cũng như... người nhà! Vậy mà lúc này rõ rệt là hẳn không quen biết với Câu Hồn bang chủ.

Nhưng Kim Ngang Tiêu còn thấy nhiều sự lạ lùng quái gở hơn nữa.

Câu Hồn bang chủ đứng ngắm nhìn người quái dị hồi lâu, rồi bỗng cất tiếng hỏi :

- Người... người có phải là mẹ tôi đó không?

Câu nói quá kinh dị đó làm cho Kim Ngang Tiêu sửng sò, không tin nổi tai mình nữa.

Trước hết, chàng không ngờ người quái dị lại là một người đàn bà. Thảo hèn lúc mới gặp, chàng không dám quả quyết đó là đàn ông. Song vì tướng mạo cổ quái của người đó chàng cũng không dám quyết đoán đó là một... lão bà. Lẽ thứ hai, chàng lại càng không ngờ người này là mẹ của Câu Hồn bang chủ. Và tại sao hai người mới gặp nhau lần đầu tiên? Tại sao Câu Hồn bang chủ lại cất tiếng hỏi như vậy? Thật là chuyện lạ không thể tưởng tượng.

Người quái dị nghe hỏi, không lộ vẻ ngạc nhiên. Hắn ta... bà ta nhìn trầm chấp Câu Hồn bang chủ hồi lâu rồi mới chậm rãi đáp :

- Chính thị. Người có phải là con gái lớn của ta đó không?

Câu Hồn bang chủ kêu lên, giọng the thé :

- Má... má còn nhớ tới con gái nữa hay sao?

Một câu hỏi rồi một lời đáp khiến Kim Ngang Tiêu đứng bên tường như trời đất đảo lộn. Tai chàng ù đi như vừa có tiếng sét đánh ngang tai!

Câu Hồn bang chủ là đàn bà?

Người đã khuyên đảo võ lâm, reo khùng khiếp trên chốn giang hồ trong mấy năm qua lại là... người đàn bà, một cô gái!

Người đàn bà quái dị thờ dài, đáp :

- Tự nhiên là ta còn nhớ nhớ. Ta chia tay với các con mười chín năm trời nay rồi. Con làm được như vậy khá lắm. Nhưng võ công của con đã thành tựu, tại sao không theo lời di ngôn của ta, làm việc đó cho ta?

Câu Hồn bang chủ đáp :

- Việc đó có đại ca của con lo rồi.

Vị lão bà cổ quái từ từ quay lại bảo Kim Ngang Tiêu :

- Vừa rồi ta bảo Câu Hồn bang đối với ta như người nhà người có vẻ không tin. Bây giờ người đã tin chưa?

Mẹ con xung đột

Kim Ngang Tiêu chỉ còn biết đứng ngây người ra nhìn, không nói được lời nào.

Lão bà quái nhân lại nói :

- Con gái lớn của ta, thằng bé này đã may mắn vượt qua được thanh âm Cửu Quỷ Thôi Hồn của ta, nên ta đã thu nó làm đệ tử. Từ nay xóa bỏ hết những cừu hận giữa thằng bé này và Câu Hồn bang. Như vậy có được không?

Câu Hồn bang chủ giọng bất mãn, ngập ngừng :

- Cái đó...

Lão bà sa sầm nét mặt :

- Con gái lớn của ta, ngày nay con đã làm chủ một bang danh chấn võ lâm, chẳng lẽ không thêm nghe lời người mẹ đã sinh thành ra con hay sao? Nay ta bảo: nếu võ công của con quả thật đã đến mức thiên hạ vô địch, con thử tấn công mẹ ba chiêu xem sao?

Câu Hồn bang chủ chỉ mặt Kim Ngang Tiêu, giọng gay gắt :

- Người này đã mấy lần ra mặt đối đầu với Câu Hồn bang, không thể nào dung tha cho được.

Lão bà quái nhân nói :

- Phải, con là chủ của một bang, việc riêng của trong bang, ta vốn không thích can thiệp vào. Nhưng về thằng bé này bất cứ thế nào ta cũng phải giữ lại.

Chưa biết chừng việc anh cả con không làm được, con không làm được, em gái con không làm được, thằng bé này lại làm thành, được việc cho ta cũng nên.

Câu Hồn bang chủ vẫn bướng bỉnh lắc đầu :

- Không được. Tên này tôi phải giết mới xong.

Lão bà quái nhân cười gằn một tiếng, hỏi :

- Được, con gái lớn của ta hãy nghe cho kỹ đây. Vừa rồi, từ trên đỉnh núi Giác Vân phong, ta có nghe thấy truyền xuống hai thanh âm rất quen thuộc, xem ra như thể đó là tiếng của hai tên Tinh Túc Hải song quái, năm xưa đã theo hầu cha các con và ta thì phải. Có đúng thế không?

Câu Hồn bang chủ gật đầu :

- Đúng, chính thị là hai người đó vậy.

Kim Ngang Tiêu nghe nói đến đây không khỏi giật mình kinh sợ.

Tinh Túc Hải song quái nguyên khi xưa là nhân vật lợi hại số một số hai trong tà phái.

Hai người đó võ công rất cao, lập thành một môn phái riêng. Tuy Tinh Túc Hải song quái ít đặt chân đến Trung Nguyên, nhưng những người trong võ lâm kể cả hai đạo hắc bạch, đều rất kiêng kỵ, không dám gây thù chuốc oán với Song quái.

Kim Ngang Tiêu vốn là con nhà giống dõi võ lâm thế gia, tự nhiên đã nghe thấy nói đến nhiều chuyện về Tinh Túc Hải song quái. Võ lâm tương truyền rằng Tinh Túc Hải song quái có lần tới Trung Nguyên đã đến tận Miêu Cương, trên đường đi, Song quái liên tiếp đánh bại sáu mươi bốn cao thủ danh tiếng của chín phái ba môn, vì thế oai danh lừng lẫy. Nhưng sau khi đến Miêu Cương rồi, Song quái bỗng mất hân tung tích không còn nghe nói nữa. Võ lâm bèn cho rằng Song quái thấy cảnh đẹp ở Miêu Cương nên cư ngụ ở đó, khoảng mười năm sau này vẫn không nghe thấy tin tức gì về Song quái còn sống hay đã chết ở xứ Miêu Cương rồi.

Đó là những việc xảy ra từ mấy chục năm trước. Kim Ngang Tiêu chỉ được nghe như vậy. Không ngờ bây giờ nghe hai mẹ con Câu Hồn bang chủ, chàng mới biết Tinh Túc Hải song quái còn sống và đã tái xuất hiện giới võ lâm với hai tên hiệu mới: Kim Ngô công công và Ngân Ngô bà bà.

Lúc gặp vợ chồng lão quái ở Thiên Trúc cốc và Vạn Mai cốc, chàng đã đoán hai vợ chồng này hẳn là một đôi nhân vật ghê gớm của võ lâm mai danh ẩn tích. Không ngờ đó chính là cặp Tinh Túc Hải song quái.

Kim Ngang Tiêu lại còn kinh dị hơn nữa, sau khi biết Tinh Túc Hải song quái võ công cao cường tuyệt đỉnh mà còn phải theo hầu lão bà này. Vậy thì lão bà còn là nhân vật ghê gớm đến đâu nữa.

Lão bà quái nhân đó lại tiếp tục nói :

- Được, ta hãy hỏi con. Võ công của con so với hai đứa đó như thế nào?

Câu Hồn bang chủ cười nhạt :

- Dĩ nhiên là trên chúng một bậc.

Bộ mặt của lão bà vô cùng âm trầm cổ quái, lúc này bỗng hiện ra vẻ rất lạ lùng, ngừng một lát, lão bà hỏi :

- Nếu như vậy, ba đứa các con mỗi đứa đã tự mở một căn mật thật rồi sao?

Câu Hồn bang chủ gật đầu :

- Mở được từ trên mười năm rồi.

Bỗng lão bà quái nhân thở dài, nói :

- Con gái lớn của ta, đối với việc ta là mẹ của con, con có chút nghi vấn gì không?

Câu hồn Bang chủ lắc đầu :

- Không có nghi vấn gì hết. Trong nhà đã có vẽ hình rất rõ ràng con còn nhớ rất rõ. Và lại mẹ để thư lại, nói nếu sau này mẹ con gặp nhau, mẹ sẽ phát ra ba thanh âm ngắn, để con nhận được. Vừa rồi con đã nghe ba thanh âm đó rồi.

Lão bà quái nhân trầm ngâm đoạn nói :

- Con gái lớn của ta, ta biết ta chia tay các con đã lâu năm nên trong tâm các con mới cảm tình đối với cha mẹ đã nhạt đi nhiều. Có lẽ đối với lời yêu cầu của ta, con không chịu nghe. Đáng tiếc mẹ chưa có dịp nào dạy con. Đó là chớ có vội tự phụ, coi như mình cái thế vô song, không có ai địch nổi mình.

Câu Hồn bang chủ giọng nói hết sức lạnh nhạt :

- Có phải mẹ muốn bảo tôi rằng, nếu con không chịu nghe lời mẹ mà cứ bướng bỉnh cố chấp, tôi sẽ gặp một sự trừng trị răn dạy đó không?

Lão quái nhân từ từ gật đầu đáp :

- Đúng đó!

Câu Hồn bang chủ liền trầm giọng nói :

- Sự thật tôi cũng muốn gọi bà bằng hai tiếng mẫu thân, nhưng từ khi tôi ra đời, bà với tôi chưa hề gặp nhau, bởi lẽ đó giữa bà và tôi thật không có tình cảm mẹ con chút nào.

Lão quái nhân lạnh lùng đáp :

- Điều đó ta đã nói rồi.

Câu Hồn bang chủ lại nói :

- Bà và cha tôi có thể cứ ẩn cư ở đây không ai đụng chạm quấy rầy, nhưng Câu Hồn bang ngày nay đã tạo dựng được uy danh rất lớn trong võ lâm. Đối với tôi, người này hết sức nguy hiểm phải trừ khử đi mới được.

Lão bà “hừ” một tiếng trừng mắt nói :

- Nếu như vậy nhà ngươi muốn thế nào?

Câu Hồn bang chủ hiển nhiên đáp.

- Khởi làm mất hòa khí giữa hai mẹ con, tôi thiết nghĩ như thế này là tốt hơn hết...

Nói đoạn Câu Hồn bang chủ quay người lại phía tường đá, cánh tay vung ra nhanh như chớp, năm ngón tay xoa thành năm móc như vuốt chim ưng, cào vào mặt đá.

Thế cào đó thật vô cùng dũng mãnh. Chỉ thấy “sột soạt” liên hồi, bụi đá bay tứ tán, trên mặt đá lộ năm vết cào thật sâu như thể có đục sắt vừa đeo vào đá, vết ngón tay cào đó dài đến hai xích. Trong lúc cào đá như vậy, Câu Hồn bang chủ đã vận dụng toàn thân chân khí, nên từ đầu y đã bốc ra một luồng khói trắng.

Nhìn thấy công phu ghê gớm đó Kim Ngang Tiêu không khỏi rung mình sồn tóc gáy, chẳng thấy Câu Hồn bang chủ lợi hại như vậy mà mấy lần chàng thoát nạn, quả thực đó là sự may mắn hiếm có. Nếu không võ công của chàng sao địch nổi Câu Hồn bang chủ?

Xét tình hình này, nếu có người bảo chàng dù có khổ luyện võ công đến suốt đời cũng không hề mong báo được mối thù cừu tuyệt hận, chắc hẳn chàng cũng không còn cho đó là kỳ quái nữa.

Sau khi thi triển thần công, dùng ngón tay cào sâu vào vách đá, Câu Hồn bang chủ buông lời cười dài, tiếng cười lạnh lùng, y lùi lại ba bước đắc chí nói :

- Công phu của tôi thế nào? Liệu có xứng đáng bắt tên kia đi khỏi nơi này không?

Lão bà quái nhân giương cặp mắt sáng quắc, loang loáng liếc nhìn về phía tường đá, ngắm nhìn một lát rồi chắc lưỡi nói :

- Ngươi còn trẻ tuổi mà luyện được công phu như thế quả là chuyện hiếm có, ta cũng đoán chắc trong thiên hạ không có người nào dùng chỉ lực cào vào đá sâu hơn như thế.

Câu Hồn bang chủ cười đắc ý hỏi gắt :

- Bà nói thế có nghĩa là tôi có thể bắt tên này đi được rồi phải không?

Không ngờ lão bà quái nhân lắc đầu :

- Không được!

Câu Hồn bang chủ gay gắt hỏi :

- Tại sao?

Lão bà cười đáp :

- Con gái lớn hãy nghe ta nói đây. Khi ta nói trong thiên hạ không có người nào cào đá sâu hơn, tự nhiên ta cũng kể cả ta trong đó. Nhưng ta sẽ thi thố nội lực của ta cho ngươi thấy. Vết cào của ta chỉ sâu bằng vết cào của ngươi, nhưng bên trong sẽ biểu lộ được sự cao thấp rõ ràng. Không tin ngươi hãy

coi đây...

Trong lúc nói mấy lời đó lão bà đã chân bước tới bên tường đá. Đồng thời đưa tay lên cào mặt đá.

Lão bà miệng vẫn nói, tay đưa lên cào vào tường như thể là trò đùa, giọng nói không hề thay đổi, cử chỉ nhẹ nhàng như không, tựa hồ không vận dụng đến toàn thân chân lực.

Khi lão bà nói đến câu chót thì tay đã chạm vào tường. Vừa dứt mấy tiếng “hãy coi đây...” năm vết cào đã hiện rõ trên mặt đá bên cạnh của năm vết cào của Câu Hồn bang chủ.

Vết cào của bà lão cũng sâu cũng dài y hệt như những vết cào của Câu Hồn bang chủ. Nhưng thủ pháp của lão thần tình tuyệt đỉnh. Ngay cả Kim Ngang Tiêu đứng bên cạnh mà cũng chưa kịp nhìn thì vết cào đã hình thành rồi. Câu Hồn bang chủ kiêu ngạo tự đắc là như vậy, lúc này cũng ngỡ người ra nhìn, không nói được lời nào, vì y đã nhận rõ được nội công của bà lão quả hơn y một bậc.

Vừa rồi, Câu Hồn bang chủ vận toàn thân nội lực, đến nỗi một luồng khí trắng bốc ra từ đầu. Công phu đó có thể nói là cái thế vô song.

Nhưng lão bà vừa nói vừa cào, trong khi nói hơi thở bay ra, tan nội lực, vậy mà bà lão cũng cào sâu và không kém gì Câu Hồn bang chủ. Chỉ một điểm đó cũng phân biệt được cao thấp.

Sau khi bà lão thi hành thủ pháp, trong gian nhà đá im lặng một hồi. Đoạn lão bà cất tiếng trầm trầm nói :

- Con gái của ta, ngươi nói sao?

Câu Hồn bang chủ chỉ gượng cười giọng nói đã điệu đi nhiều.

- Má. Nếu má thực muốn làm khó dễ cho con gái, thì quả con gái sẽ không còn chỗ đứng trong võ lâm nữa.

Lão bà cười :

- Con nhỏ này nghĩ bậy! Làm sao mà má làm khó cho con gái chứ.

Câu Hồn bang chủ chỉ mặt Kim Ngang Tiêu rồi nói với lão bà :

- Má không chịu cho con gái đem tên này đi trị tội, tức là má làm khó dễ cho con gái rồi.

Lão bà quái nhân thờ dài một tiếng :

- Con gái lớn ta bảo đảm với con rằng trong tương lai người này có đạt đến mức võ công trác tuyệt như thế nào thì cũng không đối nghịch với bang hội của con đâu, chính ta sẽ ra tay đối phó y.

Câu Hồn bang chủ gượng cười đáp :

- Chẳng cần má ra tay, đến lúc đó con vẫn có cách đối phó với y. Thôi được bây giờ má muốn giữ y lại, xin má cứ giữ lấy con không dám ngăn cản nữa.

Lão bà quái nhân cười khanh khách :

- Có thể mới gọi là con gái của ta!

Hai mẹ con lúc đầu đối đáp với nhau nay về đối nghịch bất hòa, đến hai câu chót vừa rồi mới thấy có đôi chút cảm tình.

Câu Hồn bang chủ lộ mặt thật

Câu Hồn bang chủ lại nói :

- Má, má chia tay với con từ thuở lọt lòng, bây giờ tái ngộ chẳng lẽ má không muốn biết con gái má thành người ra sao chẳng?

Lão bà gật đầu :

- Tại sao không, má muốn nhìn mặt các con lắm chứ!

Câu Hồn bang chủ ngập ngừng :

- Con sẽ cho má thấy mặt con. Nhưng còn hấn...

Vừa nói Câu Hồn bang chủ chỉ Kim Ngang Tiêu.

Lão bà cười lớn :

- Ta biết rồi!

Lão bà dứt lời đột nhiên giơ ngón tay điểm vào người Kim Ngang Tiêu. Nơi Kim Ngang Tiêu đang đứng cách xa bà lão đến hơn một trượng. Chàng chưa kịp nhận thấy hình bà lão chuyển động, và cũng không phòng bị gì hết.

Không ngờ bà lão chỉ điểm vào không khí, một luồng kinh lực mãnh liệt bỗng từ ngón tay bà phát ra, đập vào vai Kim Ngang Tiêu khiến chàng đau nhói.

Kim Ngang Tiêu cả kinh, đứng lui lại một bước né tránh. Nhưng Kiên Tĩnh huyết của chàng đã bị điểm trúng, lập tức hai chân mềm nhũn, ngã lộn ra đất. Sau khi chàng té, thân hình bị đẩy nghiêng, mặt hướng vào tường, đồng thời luồng chỉ lực còn dư mạnh làm lờ đá ở mặt hướng vào tường, đá ở mặt tường rớt xuống rào rào. Huyết đạo bị bẻ trứ, Kim Ngang Tiêu nằm yên cứng nhắc, đứng dậy không được nữa.

Kim Ngang Tiêu biết Câu Hồn bang chủ không muốn cho chàng trông thấy mặt thật của y, nên mới bảo lão bà điểm huyết cho chàng không quay mặt trở lại được nữa.

Trong lòng tức giận vô cùng, Kim Ngang Tiêu không biết làm sao đành lắng tai nghe. Bỗng thấy xoảng một tiếng, đó là chiếc mặt nạ bằng đồng của Câu Hồn bang chủ bị vứt xuống đất.

Chợt có tiếng lão bà quái nhân la lên một tiếng, rồi nói một giọng hoan hỉ :

- Té ra con gái lớn của ta xinh đẹp như vậy đó. Con thật giống má năm xưa y hết!

Kim Ngang Tiêu nghe thấy lời nói đó vừa lạ lùng, vừa thấy tức cười. Vì chàng đã thấy dung mạo của lão bà xấu xa quái gở vô cùng, tưởng năm xưa dù còn trẻ lão bà còn trẻ lão bà chắc cũng không đẹp hơn được chút nào. Nếu con gái của y giống hết y, làm sao còn gọi là “xinh đẹp” được?

Lúc đó trí tò mò của Kim Ngang Tiêu bị kích thích ghê gớm. Chàng muốn nhìn mặt thật của Câu Hồn bang chủ, xem bộ mặt đó như thế nào? Câu Hồn bang chủ là kẻ đại thù của gia đình chàng, đã giết cha mẹ chàng, tiêu diệt nhà cửa của chàng, chàng phải biết mặt kẻ thù để mong có ngày trả mối hận thù đó.

Cổ chàng đã cứng nhắc không quay đầu lại được, nhưng mắt có thể đảo đi đảo lại, nên chàng cố liếc mắt ghé nhìn, chỉ cốt thoáng nhìn được một chút cũng hả.

Khốn thay, chàng đã liếc nhìn đến đâu nhứt cả trông mắt cũng chỉ nhìn đến nóc động mà thôi, không sao nhìn xuống dưới được nữa. Dĩ nhiên con người của chàng không thể chuyển nhìn đến phía sau gáy. Thành thử mắt Kim Ngang Tiêu lúc đó liếc đi liếc lại hoài, rút cục hoàn toàn vô ích.

Bỗng nhiên mắt chàng nhìn thấy một vật ở phía chân chàng. Đó là đầu con thú kỳ lạ mà lúc mới vào chàng đã nhìn thấy.

Ở đầu con thú đó có sừng như sừng hươu, trên đầu sừng lại có gắn hạt minh châu, nên vừa rồi lão gọi đó là “minh châu thú”. Song là, mỗi đầu thú này lại có hai con mắt, như thể làm bằng ngọc lưu ly màu đen và sáng bóng, có thể phản chiếu như một chiếc gương.

Lúc đó, trông đôi mắt của đầu thú có phản chiếu hình ảnh ở phía sau lưng Kim Ngang Tiêu: đó là hình lão bà và Câu Hồn bang chủ, mà chàng không thể nào quay đầu nhìn lại được.

Sau khi nhận thấy sự kiện đó, Kim Ngang Tiêu hồi hộp, chăm chú nhìn. Song le mắt con thú chỉ bằng hòn đạn nhỏ không tới một phân, hình ảnh lão bà và Câu Hồn bang chủ thu vào đó, nhỏ đến cực điểm. Dù chỉ nhỏ nhưng hình ảnh của hai mẹ con Câu Hồn bang chủ hiện ra rất rõ.

Kim Ngang Tiêu định thần nhìn kỹ. Nhưng khốn thay lúc ấy, người quay mặt về phía chàng lại là lão bà quái nhân. Còn Câu Hồn bang chủ lại quay lưng lại, thành thử chàng không nhìn thấy mặt y, mà chỉ thấy gáy và lưng y. Tuy nhiên chàng cũng nhìn thấy đầu tóc của một người con gái và thân hình y hơi cao, nên khi hấn đeo mặt nạ bằng đồng lên mặt, ít người ngờ rằng Câu Hồn bang chủ là con gái.

Kim Ngang Tiêu thầm mong cho Câu Hồn bang chủ quay mặt lại để chàng có thể nhìn rõ mặt y. Giữa lúc đó, chợt thấy lão bà quái nhân nói :

- Con gái lớn, võ công của con đã luyện đến mức cực kỳ cao siêu. Nhưng vẫn chưa phải không có người nào địch nổi con ở trên đời này đâu, con cần phải đề phòng một vài người.

Câu Hồn bang chủ hỏi :

- Những người nào?

- Nếu con gặp phải một lão ăn mày chân đi khắp khiêng và cụt một tay, con phải cẩn thận đề phòng. Lại nữa, nếu con đi xa đến miền Tây Vực, con phải kiêng kỵ lão Cao tăng Mật Tôn Nguyên Đa Ý. Đi về phía Hà Nam, đến Phục Ngưu Sơn, giữa núi thấy nơi nào có cắm lá cờ nhỏ màu đỏ. Con phải tránh xa. Lại còn lão Bách Trọng thiên sư ở Thiên Phật tự cũng là tay kinh địch, con không được coi thường.

- Sau hết, còn một phía Miêu Cương, thiết tưởng con không đi tới là hơn.

Lão bà quái nhân dặn dò mấy câu đó, Câu Hồn bang chủ luôn mồm vâng dạ. Mấy lời của lão bà, không những Câu Hồn bang chủ chú ý lắng nghe, mà cả Kim Ngang Tiêu cũng ghi nhớ trong lòng. Tuy nhiên, trong mấy cao thủ vừa kể, ngoài Bách Trọng thiên sư ở Thiên Phật tự, Kim Ngang Tiêu không biết người nào mà cũng chưa hề được nghe thấy danh tiếng của họ.

Chàng cũng đoán là những người ấy tất phải có võ công ghê gớm lắm, vượt trên hẳn Câu Hồn bang chủ. Trong lúc nghe nói, chàng vẫn chú ý nhìn vào con mắt của dị thú, mong Câu Hồn bang chủ quay mặt lại, để nhờ viên ngọc phản chiếu cho chàng thấy rõ. Song Câu Hồn bang chủ vẫn đứng im, mà vẫn quay lưng lại phía chàng.

Câu Hồn bang chủ hỏi lão bà :

- Máy người đó võ công cao hơn con hay sao?

Lão bà quái nhân đáp :

- Ý của ta không hẳn là muốn nói như vậy, nhưng ta muốn khuyên con tránh gây thù với nhiều tay kinh địch.

Câu Hồn bang chủ buông chuỗi cười dài :

- Má, quan điểm của con gái má không giống má chút nào.

Lão bà ngạc nhiên hỏi :

- Không giống là thế nào?

Câu Hồn bang chủ đáp :

- Ý của con là một khi đã biết họ là cường địch, phải lập tức đối phó ngay. Nếu tránh mặt, làm sao tránh được suốt đời?

Lão bà nghe nói sững sốt một lát, rồi vội hỏi :

- Con định đến tìm họ ra tay trước hay sao?

Câu Hồn bang chủ cười đắc chí :

- Ra tay trước còn hơn là chờ họ đến hạ độc thủ với mình.

Lão bà hỏi :

- Con định tìm đến đâu trước?

Câu Hồn bang chủ đáp gọn gàng :

- Thiên Phật tự.

Kim Ngang Tiêu giật mình. Chàng biết Câu Hồn bang chủ đã nói vậy tất nhiên hẳn có kế hoạch, thống lĩnh toàn thể cao thủ trong Câu Hồn bang, tìm đến Thiên Phật tự tàn phá và sát hại mọi người. Một việc ghê gớm như vậy Thiên Phật tự hoàn toàn không hay biết để phòng ngừa. Làm sao báo tin cho Thiên Phật tự bây giờ? Kim Ngang Tiêu nóng lòng sốt ruột vô cùng.

Giữa lúc ấy, chàng bỗng nghe thấy “keng” một tiếng. Vội đưa mắt nhìn vào viên ngọc ở mắt dị thú, Kim Ngang Tiêu thấy Câu Hồn bang chủ đang cúi xuống, nhặt chiếc mặt nạ bằng đồng lên, chiếc mặt nạ bằng đồng va chạm vào miếng đá ở nền nhà, phát ra tiếng kêu như vậy.

Trái tim Kim Ngang Tiêu bỗng nhảy trong lồng ngực. Vì lúc cúi xuống lượm chiếc mặt nạ bằng đồng, Câu Hồn bang chủ đã quay người trở lại.

Vừa đứng thẳng người lên, Câu Hồn bang chủ đã cầm chiếc mặt nạ bằng đồng chụp ngay vào mặt, rồi đưa hai tay ra phía sau buộc sợi dây giữ chiếc mặt nạ bằng đồng đó. Kim Ngang Tiêu cố giương mắt nhìn, nhưng trong thời gian cực ngắn như chớp mắt, chàng chỉ trông thấy chiếc môi dưới đỏ tươi và chiếc cằm trắng.

Chàng chỉ trông thoáng, không thể nào kịp nhận rõ hình dung của Câu Hồn bang chủ. Tuy vậy trong khoảnh khắc cực ngắn đó chàng đã thấy chiếc cằm nhỏ nhắn màu da trắng như tuyết, chứng tỏ Câu Hồn bang chủ là một mỹ nhân chứ không phải xấu xí như chàng đã tưởng.

Lão bà quái nhân lúc đó nói :

- Thôi được, nếu con đã quyết ý lên Thiên Phật tự, ta có này cho con, rất có ích, con nên giữ trong người cẩn thận.

Kim Ngang Tiêu lại lưu ý nhìn vào tấm gương nhỏ xù là viên ngọc ở mắt con dị thú. Chàng thấy lão bà quay người lại tiến đến bên tường đá, thò tay vào hốc đá, lấy ra một tập sách nhỏ, đưa cho Câu Hồn bang chủ, rồi hỏi tiếp :

- Con mở ra xem sẽ hiểu.

Câu Hồn bang chủ tiếp lấy cuốn sách, nhìn qua rồi bỏ vào ngực áo. Lão bà lại hỏi :

- Lúc con tiến vào động này, nửa đường gặp cha con, có bị ông ấy làm khó dễ gì không?

Câu Hồn bang chủ lắc đầu :

- Cha con không ngăn trở gì hết. Cha con chỉ ngồi im trên phiến đá, thấy con ông biết ngay là con của ông, vậy mà cha con chẳng thềm gọi hỏi một lời. Đến lúc con nhảy qua bên ông, cha chỉ cúi đầu thờ dài.

Kim Ngang Tiêu đã nghi ngờ từ trước, nay chàng đã biết rõ: vị dị nhân ngồi trên phiến đá câu cá mà chàng gặp ở giữa động, chính là chồng của lão bà này và là cha của Câu Hồn bang chủ.

Lão bà nói :

- Cha con là người tính tình vô cùng cổ quái. Lúc con vừa gặp ông, có lẽ ông đang có chuyện suy nghĩ trong lòng nên mới không hỏi đến con. Nếu ông biết rõ công việc của con đã làm, chắc hẳn ông hoan hỉ lắm. Bây giờ con hãy tiếp tục đi thẳng, rồi đi vòng về Giác Vân phong là hơn.

Câu Hồn bang chủ “dạ một tiếng”. Sau đó Kim Ngang Tiêu bỗng cảm thấy một luồng gió lạnh, nghe vút một tiếng.

Đồng thời một kinh lực chạm phải vai chàng, giải khai huyết đạo, khiến chàng cử động lại được như cũ.

Kim Ngang Tiêu vội nhảy lên, quay người lại. Nhưng trong căn phòng đá chỉ còn một mình lão bà, Câu Hồn bang chủ đã đi mất rồi.

Câu học thêm Cự Linh thần chương

Kim Ngang Tiêu chưa biết lão bà quái nhân này đối phó với mình ra sao, nên chàng cứ đứng im nhìn.

Lão bà cười nói :

- Nay cháu nhỏ, ta đã cứu mạng cho ngươi, chẳng lẽ ngươi không cảm ơn ta được một lời hay sao?

Kim Ngang Tiêu cười lạnh lùng đáp :

- Bà là mẹ kẻ đại thù của tôi, tôi cảm ơn làm sao được?

Lão bà quái nhân không tỏ vẻ giận dữ, nhìn chàng nói :

- Ta có điều này khuyên ngươi. Hai chữ “kẻ thù” ngươi nên bỏ đi thôi, vì mối thù đó kiếp này sợ không sao báo được đâu. Ngươi không thấy là ngươi hoàn toàn không có chút hy vọng nào báo thù hay sao?

Sự thật Kim Ngang Tiêu đã đau đớn nghĩ như vậy rồi và chính sự tuyệt vọng đau khổ đó đã khiến chàng liêu lĩnh, không thiết sống nữa. Tuy nghĩ như vậy, Kim Ngang Tiêu bản tính ngang bướng, chẳng khi nào chịu nhận thực. Chàng vẫn lạnh lùng đáp :

- Chưa chắc đã như vậy!

Lão bà quái nhân chỉ tay về phía vách, nơi mười vết ngón tay cào sâu trên mặt đá tường, nói :

- Ngươi không tự nhìn thấy hay sao? Đến bao giờ ngươi mới luyện được đến mức võ công đó? Và đến khi ngươi luyện thành, dễ thường người ta không tiến bộ hay sao?

Kim Ngang Tiêu ngây người, không nói được một lời nào. Mãi sao chàng mới nói :

- Còn có nhiều cách khác để thắng kẻ thù.

Lão bà nói :

- Cách nào?

Kim Ngang Tiêu buột mồm kêu lớn :

- Cự Linh thần chương!

Lão bà quái nhân giật nảy người khi nghe thấy bốn tiếng đó. Cử chỉ bất ngờ đó khiến chính Kim Ngang Tiêu cũng hoảng hốt lùi lại.

Lão bà quái nhân từ từ ngồi xuống ghế đá như đã chuẩn định được tinh thần rồi, đoạn cất tiếng gay gắt hỏi :

- Cự Linh thần chương? Ngươi biết gì về Cự Linh thần chương mà dám đại ngôn?

Kim Ngang Tiêu đã định nói rằng chàng đã học được hai thức Cự Linh thần chương, nhưng thấy thái độ dị thường của lão bà, chàng không muốn nói sự thật. Chàng đáp :

- Tôi không biết gì hết, nhưng nghe truyền thuyết của võ lâm nói người nào học được chín thức Cự Linh thần chưởng có thể thành vô địch trong thiên hạ.

Lão bà quái nhân cười nhạt :

- Đúng. Trong võ lâm quả có truyền thuyết như thế. Nhưng đó là chuyện cũ từ xưa, môn võ công đó không hề có tiến bộ, trong khi ngày nay có biết bao môn công phu tài tình hơn. Dù có học được chín thức Cự Linh thần chưởng, chưa chắc đã xưng được là vô địch thiên hạ.

Kim Ngang Tiêu sau khi học được hai thức Cự Linh thần chưởng đã đặt hết hy vọng vào môn võ công thần diệu này, mong nhờ đó có thể báo được mối đại cừu tuyệt hận. Lúc này nghe lão bà quái nhân nói vậy, chàng không khỏi thất vọng nhưng chưa tin hẳn, chàng vội hỏi :

- Võ lâm đã nhận Cự Linh thần chưởng là đệ nhất võ học trong thiên hạ. Bà có bằng cứ gì dám nói ngược lại?

Lão bà cười ha hả :

- Ngươi hãy nghe ta nói đây. Từ bao năm nay, các vị đại nhân kỳ tài trong võ lâm đều để hết tâm trí vào việc nghiên cứu phương pháp chống lại Cự Linh thần chưởng! Mục đích của họ không hẳn là tìm lấy một môn võ công ấy.

Kim Ngang Tiêu tỏ vẻ nghi ngờ :

- Dù muốn vậy, chưa chắc đã thành công.

Lão bà quái nhân lắc đầu :

- Nhà ngươi nhầm rồi. Ta biết ít ra cũng có ba nhân vật sau nhiều năm khổ công nghiên cứu, đã tìm được những thế võ hóa giải Cự Linh thần chưởng.

Kim Ngang Tiêu thấy giọng nói quả quyết của lão bà, liền biến sắc hỏi lớn :

- Ai vậy?

Lão bà đáp :

- Một người là một vị lão tăng vô danh, tu khổ hạnh ở một căn thảo am trên đỉnh ngọn của núi Ngũ Đài. Mấy năm trước đây, ta có việc qua Ngũ Đài Sơn, nên được biết rằng lão tăng đó đã nghĩ được những thế võ phá giải ba thức trong các thức của Cự Linh thần chưởng.

Kim Ngang Tiêu cười nhạt, buột mồm hỏi :

- Mới phá được ba thức đã có gì đáng kể?

Lão bà lại nói :

- Nhà ngươi trước khi đến đây đã gặp một lão già ngồi trên phiến đá. Lão ta cũng nghĩ được cách phá giải ba thức Cự Linh thần chưởng rồi. Rồi đến chính ta đây, sau bao năm khổ công suy nghĩ, ta cũng nghĩ được cách phá giải sáu thức Cự Linh thần chưởng. Vị chi ta biết ở trên đời này đã có ba người biết phá mười hai thức Cự Linh thần chưởng, người gặp bọn ta ba người liên thủ chống người, tất nhiên người sẽ bị đánh bại. Cự Linh thần chưởng sẽ hóa ra vô ích. Như ta đã nói, ngày nay không còn là thời Cự Linh thần chưởng hoành hành thiên hạ nữa rồi.

Kim Ngang Tiêu nghĩ người ra không biết nói sao. Chàng đã đặt hy vọng vào Cự Linh thần chưởng, nay hy vọng đó đã tiêu tan.

Lão bà lại cười nói :

- Nhà ngươi muốn học Cự Linh thần chưởng phải không? Có chí lớn như vậy cũng đáng khen đó. Nhưng nếu quả thật ngươi muốn như vậy, ngươi hãy nghe lời ta nói, làm một việc ta sai bảo, tự nhiên ra sẽ truyền thụ Cự Linh thần chưởng cho ngươi.

Kim Ngang Tiêu nghe nói hết sức ngạc nhiên. Chàng đã tưởng trên đời này không có ai biết Cự Linh thần chưởng, trừ được một mình chàng đã may mắn học được hai thức.

Chàng cũng biết môn võ công thần diệu đó không biết do một nhân vật nào thời xưa lưu truyền lại hậu thế, dưới hình thức những bàn tay đá và những bàn tay đá này ở hai nơi khác nhau: một ở bên ngọn núi cạnh Vạn Mai Thiên Trúc cốc và một ở trong động Vĩnh Dạ.

Nhưng cần phải phối hợp hình ảnh bàn tay đá ở hai nơi đó, mới có thể nhận thấy chiều sâu của Cự Linh thần chưởng. Kim Ngang Tiêu đã may mắn đến được hai nơi đó, nhưng ở nơi đầu tiên trên núi cạnh Thiên Trúc cốc, chàng chưa khám phá được sự bí mật của Cự Linh thần chưởng, nên chàng không ghi nhớ kỹ hình dáng những bàn tay đá. Mãi sau này vào Vĩnh Dạ động, chàng mới phát giác ra sự thật. Chàng cố nhớ lại những bàn tay đá ở nơi trước, nhưng cũng nhớ được một ít, thành ra chỉ học được hai thức Cự Linh thần chưởng thôi.

Theo truyền thuyết võ lâm, Cự Linh thần chưởng có cả bảy mươi chục thức. Hai nơi bàn tay đá mà Kim Ngang Tiêu đã thấy, dù phối hợp đầy đủ cũng chỉ thành có bảy, tám thức mà thôi. Như vậy còn đến mấy chục thức nữa chắc hẳn cùng ghi lại bằng hình bàn tay đá, rồi tản mát đi nhiều địa phương. Làm thế nào mà tìm thấy cho hết được? Và tìm thấy hết, phải mất bao nhiêu năm tháng?

Kim Ngang Tiêu chỉ có hy vọng trước mắt là học được thêm vài ba thức nữa, do hai nơi bàn tay đá mà chàng đã biết. Tất nhiên chàng phải học thêm nhiều nữa, ít ra trên một chục thức mới có hy vọng thắng được bọn này, vì đầu sao chín thức đã bị người tìm thấy cách phá giải rồi.

Kim Ngang Tiêu suy nghĩ như vậy, nên khi lão bà nói có thể dạy Cự Linh thần chương cho chàng, chàng liền nghĩ thầm :

- “Lão bà quái nhân này cùng với người chồng là vị dị nhân trên phiến đá, đã nghiên cứu được cách phá chín thức Cự Linh thần chương. Như vậy hai vợ chồng lão bà tất nhiên cũng phải biết Cự Linh thần chương, ít ra họ cũng phải biết chín thức mới có thể nghĩ cách phá chín thức đó”.

Kim Ngang Tiêu tính thầm trong bụng, nếu được lão bà này truyền dạy cho chín thức Cự Linh thần chương đó, chàng sẽ biết mười một thức, vì chàng đã có sẵn hai thức rồi. Sau này chàng sẽ trở lại Thiên Trúc cốc và Vĩnh Dạ động, học thêm độ hai thức nữa, vị chi chàng sẽ có mười ba thức.

Lão bà vừa nói ngày nay biết được mười hai thức Cự Linh thần chương chưa chắc đã là vô địch thiên hạ, nhưng chàng biết mười ba thức, biết đâu chàng chẳng là đệ nhất cao thủ. Dù sao với mười ba thức đó, chàng cũng có thể thắng nổi toàn gia Câu Hồn bang chủ.

Kim Ngang Tiêu thấy có đôi chút hy vọng, nhưng chàng vẫn hỏi lại :

- Tiền bối nói sẽ truyền thụ Cự Linh thần chương cho tôi, vậy tiền bối biết bao nhiêu thức của võ công ấy?

Lão bà quái nhân đáp :

- Nhà ngươi là người thông minh hẳn đã hiểu rồi. Ta và ông lão khùng của ta đã nghiên cứu được môn võ đá phá chín thức Cự Linh thần chương, tức là bọn ta phải biết rõ chín thức Cự Linh thần chương đó.

Kim Ngang Tiêu thấy mình đoán trúng, chàng hỏi hộp hỏi tiếp :

- Nếu thế, tiền bối chịu đem cả chín thức Cự Linh thần chương đó truyền thụ cho tôi hay sao?

Lão bà từ từ lắc đầu :

- Dĩ nhiên là ta không chịu!

Kim Ngang Tiêu thất vọng. Những mong ước của chàng lại thành mây khói, khiến chàng xịu mặt. Lão bà nhận thấy sắc mặt không vui của Kim Ngang Tiêu, liền cười nói :

- Có lẽ nhà ngươi chưa biết rõ ngọn ngành về Cự Linh thần chương, nên tưởng có thể học hết được các thức chẳng?

Kim Ngang Tiêu ngơ ngác :

- Tôi không biết tiền bối nói như vậy là ý thế nào?

Lão bà gật đầu :

- Để ta thùng thảng nói cho ngươi nghe về môn Cự Linh thần chương. Nhà ngươi hãy ngồi xuống ghế đá này, nghe ta nói.

Nói đoạn lão bà khẽ vung tay phát tay áo một cái. Kim Ngang Tiêu chưa kịp có phản ứng gì, một luồng kinh lực đã cuốn lấy chàng đẩy chàng ngồi lên ghế đá ở gần đó, không sao cưỡng lại được.

Lão bà cúi đầu nhắm mắt một lát, rồi đột nhiên ngẩng đầu lên nói :

- Về môn Cự Linh thần chương, tất cả có bao nhiêu thức, điểm này truyền thuyết của võ lâm có nhiều, nhưng bất nhất, không thuyết nào giống thuyết nào. Có thuyết nói Cự Linh thần chương cả thảy có ba mươi ba chiêu. Có thuyết nói bốn mươi lăm chiêu. Có thuyết lại nói bảy mươi hai chiêu. Nhưng thuyết nói con số ít nhất thì có tám thuyết nói Cự Linh thần chương chỉ có mười tám chiêu. Sở dĩ mỗi thuyết nói một khác là vì từ bao năm nay, chưa có người nào học hết được Cự Linh thần chương.

Lão bà nói có mấy câu mở đầu mà Kim Ngang Tiêu đã say mê chăm chú nghe theo. Đó là vì một võ công mà đến nỗi không một ai biết có tất cả bao nhiêu chiêu số?

Ai biết có bao nhiêu chiêu số thì tất nhiên người đó phải là một võ công hết sức kỳ diệu.

Chàng vội hỏi :

- Sự thật Cự Linh thần chương có bao nhiêu chiêu?

Lão bà chậm rãi nói :

- Theo ta biết, trên đời này chỉ có ba người biết sự thật. Nay ta nói cho ngươi biết tức là ngươi thứ tư vậy. Cự Linh thần chương có tất cả tám mươi một chiêu. Dĩ nhiên cũng có người đã đoán được Cự Linh thần chương phải có tới tám mươi một chiêu, nhưng không có ai biết chắc đó là sự thật. Nhưng ta vừa nói, chỉ có ba người trên đời này, với ngươi nay là bốn, biết rằng con số tám mươi một là sự thật.

Kim Ngang Tiêu cũng đã nghe nói đến con số tám mươi một này rồi nhưng không tin đó là thật. Chàng hỏi :

- Tại sao tiền bối biết đó là sự thật?

Lão bà cười nói :

- Điều này nếu nhà ngươi chịu nghe lời ta hoàn thành công tác cho ta, về sau ngươi sẽ hiểu?

Kim Ngang Tiêu hỏi :

- Tất cả tám mươi một chiêu đó ghi lại ở những nơi nào?

Lão bà đáp :

- Các chiêu số đó đều lưu truyền cho hạn chế nhưng tản mát ở nhiều địa phương. Cứ chín chiêu lại hợp thành một tổ, nhưng mỗi tổ lại chia làm hai nơi khác nhau.

- Thí dụ trên tuyệt đỉnh núi Côn Luân, ngươi có thể phát hiện thấy những mật quyết của một tổ Cự Linh thần chương, song mật quyết đó vô ích vì chỉ có một nửa. Cần phải phối hợp với một nửa nữa, mới có thể hoàn thành.

- Nhưng nửa kia ở đâu, nào ai có biết có thể nửa đó ở Nam Cương, có thể ở Đông Hải, làm sao tìm ra cho được?

Kim Ngang Tiêu nghe đến đó gật đầu :

- Phải, tôi hiểu rồi.

Chàng hiểu là vì chính chàng đã có kinh nghiệm tìm thấy hai tổ của Cự Linh thần chương rồi.

Cứ theo lời lão bà thì hai nơi bàn tay đá trên núi cạnh Thiên Trúc cốc và Vĩnh Dạ động chính là hai địa phương phối hợp thành mật quyết của một tổ Cự Linh thần chương. Kim Ngang Tiêu đã phỏng đoán những bàn tay đá có thể hợp thành bảy hay tám thức Cự Linh thần chương nay nghe lão bà nói chàng mới biết có tới chín chiêu hai thức lận.

Lão bà nói :

- Mật quyết của Cự Linh thần chương lưu lại ở những phương nào, điều đó không ai được biết, có thể là ở một hang động, có thể ở trong một cây cổ thụ già đã ngàn năm, có thể ở một đỉnh ngọn núi cao chót vót...

Lão bà ngập ngừng một chút rồi tiếp :

- Theo truyền thuyết trong võ lâm thì có mấy tổ Cự Linh thần chương ghi lại trên hai tấm lụa trắng rất đẹp, nhưng hai tấm lụa trắng đó ở mỗi nơi một chỗ, cần phải phối hợp lại mới thấy rõ mật quyết...

Kim Ngang Tiêu mới nghe thấy nói đến “hai tấm lụa trắng” chàng đã giật mình, rồi càng nghe nói tiếp, mặt chàng càng biến sắc.

Lão bà nhận thấy sắc mặt chàng biến đổi vội hỏi vô một giọng nghi ngờ :

- Cái gì vậy? Nhà ngươi biết chuyện gì?

Kim Ngang Tiêu kinh hãi, cố chấn định tâm thần và lắc đầu :

- Không... không có gì hết!

Dĩ nhiên lúc đó tâm trí Kim Ngang Tiêu rất kích động. Chàng nhớ đến hồi ở thành Nghi Xương lúc gặp nguy biến ở trong nhà Vô Hình Kim Hoàn Nhạc Kỳ, chàng đã được Nhất Huyền thần ni xá mệnh cứu thoát và trước khi chàng thoát thân. Thần ni có trao cho chàng một gói vải, trong đó có mảnh lụa trắng bí mật, đến nay chàng vẫn giữ.

Về sau, Hồ Ma Phạm Hồng, được biết Câu Hồn bang cũng có một mảnh lụa trắng tương tự. Té ra hai mảnh lụa trắng đó hợp lại, sẽ thành mật quyết của Cự Linh thần chương.

Nhưng chàng chỉ có một mình, mảnh kia lại do Câu Hồn bang chủ giữ, chàng làm sao có hy vọng đoạt được?

Tuy vậy, vẫn sợ lão bà quái nhân thấy rõ sự bí mật của mình, Kim Ngang Tiêu liền làm ra mặt thản nhiên và hỏi tiếp :

- Vậy hai mảnh lụa trắng đó hiện nay ở địa phương nào?

Lão bà đôi mắt sáng quắc, đăm đăm nhìn Kim Ngang Tiêu như muốn soi thấu tâm hồn chàng, khiến Kim Ngang Tiêu bất giác thấy lạnh gáy, sồn gai óc.

Lão bà nhìn chàng một lát rồi chậm rãi nói :

- Ta đã nói không ai biết, các mật quyết của Cự Linh thần chưởng giấu ở nơi nào. Nếu mọi người đều biết, làm sao còn gọi là bí mật được nữa?

Kim Ngang Tiêu lại hỏi :

- Truyền thuyết võ lâm còn nói gì về Cự Linh thần chưởng nữa không?

Lão bà gật đầu đáp :

- Có một truyền thuyết nhiều người biết là một tổ Cự Linh thần chưởng được tạc thành những bàn tay đá rất lớn, nhưng chia làm hai nơi. Một nơi không biết ở địa phương nào, còn một nơi bàn tay đá đặt trong một động tối gọi là Vĩnh Dạ động.

Kim Ngang Tiêu nghĩ thầm: một nửa ở Vĩnh Dạ động mọi người đều biết, nhưng còn một nửa nữa thì hiện nay có ba người biết ở chỗ nào. Ba người đó là chàng và hai chị em Thôi Ngọc Hoàn và Thôi Ngọc Linh. Dĩ nhiên chàng không bao giờ tiết lộ sự đó cho lão bà quái nhân này biết.

Kim Ngang Tiêu hỏi :

- Ngoài ra, còn nơi nào có bí quyết Cự Linh thần chưởng?

Lão bà gật đầu cười the thé :

- Có một tổ Cự Linh thần chưởng, do chính ta và ông lão nhà ta tìm thấy do một sự tình cờ, ở đất Miêu Cương. Ở nơi đó có một vùng núi gọi là Dã Nhân lãnh. Trên Dã Nhân lãnh có một ngọn thác rất lớn và rất kỳ lạ. Mỗi năm sẽ có một ngày, nước thác cạn hết không biết chảy đi nơi nào. Khi thác cạn như vậy, sẽ để lộ ra một bức tường đá lớn và trên tường đó sẽ có mật quyết của Cự Linh thần chưởng.

Kim Ngang Tiêu hồi hộp lắng tai nghe, mắt sáng quắc. Nhưng lão bà mỉm cười nói tiếp :

- Dù nhà ngươi có nhìn thấy mật quyết đó cũng vô ích, bởi vì chỉ có một nửa. Phải tìm được một nửa nữa phối hợp mới có thể hợp thành chiêu Cự Linh thần chưởng.

Kim Ngang Tiêu vội hỏi :

- Còn một nửa ở đâu?

Lão bà cười the thé :

- Ta không nói.

Kim Ngang Tiêu thất vọng cúi đầu suy nghĩ. Chàng khẽ thở dài nghĩ thầm: Lúc này muốn thoát khỏi nơi này cũng khó, còn nói chi đến việc biết nơi có Cự Linh thần chưởng mà đi tìm.

Bỗng lão bà nói :

- Nhà ngươi chờ vội nóng ruột. Ta không nói, nhưng rồi ngươi sẽ biết.

Kim Ngang Tiêu chưa chút hỏi :

- Tiền bối muốn bảo tôi đi khắp thiên hạ tìm kiếm phải không?

Lão bà cười lắc đầu :

- Bất tất. Nhà ngươi chỉ việc đến Dã Nhân lãnh ở Miêu Cương, chờ ngày thác nước ngưng chảy, nhìn xem các mật quyết ghi trên bức tường đá, rồi sau đó tự nhiên ngươi sẽ biết một nửa kia ở nơi nào.

Kim Ngang Tiêu cả mừng, nhưng vẫn ngờ lão bà đánh lừa mình, nên đưa mắt nhìn lão bà dò xét. Song chàng chợt nghĩ đến một việc làm chàng se lòng: Lão bà muốn giam hãm chàng ở đây, làm sao chàng có thể ra đi được!

Chàng không nhịn được, buột miệng hỏi :

- Tiền bối chịu để tôi đi ra khỏi nơi này chăng?

Lão bà cười khanh khách :

- Dĩ nhiên ta cho ngươi ra khỏi đây, vì ta muốn nhờ ngươi lên Dã Nhân lãnh làm cho ta một việc!

Kim Ngang Tiêu nghe nói vừa mừng, vừa sợ. Chàng mừng là sẽ được dịp đi tìm nơi có Cự Linh thần chưởng, nhưng lại lo sợ không biết lão bà này nhờ mình việc gì? Nghe lời lão bà nói đủ hiểu việc đó rất khó. Nếu không, tại sao lão bà cần phải lấy Cự Linh thần chưởng ra cám dỗ?

Chàng do dự một lúc, rồi hỏi :

- Lão tiền bối muốn nhờ việc gì? Tại sao tiền bối không sai khiến lệnh nữ, người có võ công cao cường hơn tôi rất nhiều.

Sứ mạng quái gở của lão bà

Lão bà quái nhân liền thở dài một tiếng im lặng. Mãi lúc sau mới nói :

- Nhà ngươi đã biết ta có ba người con, hai gái một trai. Con gái lớn của ta vừa cho ta biết đứa con trai ta đã lên xứ Miêu Cương làm việc đó cho ta, nhưng ta sợ y không làm nổi. Còn hai đứa con gái, đứa nhỏ ta chưa gặp, nhưng đứa lớn, người cũng nghe y vừa nói đó, chúng nó đâu có chịu xả mệnh làm việc đó cho ta.

Kim Ngang Tiêu nghe mấy chữ “xả mệnh làm việc đó” bất giác giật mình, không biết công việc đó ghê gớm như thế nào. Chàng lạ lùng hỏi :

- Con trai tiền bối võ công rất cao cường hơn tôi rất nhiều. Y không làm được, tôi làm sao làm nổi?

Lão bà lắc đầu :

- Con trai ta, ta chia tay với nó từ lúc nó còn nhỏ, có bảy tuổi. Nhưng biết con không ai bằng mẹ biết. Ta nói võ công nó cao hơn người thập bội, nhưng can đảm và liều lĩnh, nó không bằng nhà ngươi.

Kim Ngang Tiêu càng tò mò muốn biết việc đó là việc gì nên hỏi :

- Tiền bối thử nói việc đó như thế nào?

Lão bà đáp :

- Sự thật việc rất giản dị. Tại Dã Nhân lãnh có một cái động sâu như một cái giếng, dưới đó lại có hang động rất nhiều.

- Nhà ngươi hãy xuống động đó, rồi làm cho ta...

Lão bà nói đến đó bỗng im bặt.

Kim Ngang Tiêu vội hỏi :

- Làm gì? Sao tiền bối không nói tiếp?

Lão bà lắc đầu :

- Nhà ngươi chưa nhận lời, ta không thể nói rõ chi tiết được.

Kim Ngang Tiêu cau mày suy nghĩ. Chàng đã định hỏi xem công việc đó như thế nào rồi mới nhận lời. Và một khi nhận lời là chàng phải làm. Chàng không bao giờ là kẻ nuốt lời hứa. Không ngờ lão bà quái nhân này lại bắt chàng hứa, nhận lời trước, rồi mới nói rõ sự thật.

Chàng thấy khó nghĩ vô cùng. Một mặt chàng biết chắc rằng việc làm sẽ khó khăn vô cùng và cũng rất nguy hiểm, có hại cho chàng. Nhưng một mặt chàng hiểu rằng nếu chàng nhận lời, chẳng những chàng sẽ thoát khỏi nơi đây mà còn có hy vọng học được Cự Linh thần chương để báo mối thù cho gia đình chàng. Kim Ngang Tiêu hết sức phân vân, chàng đứng im lặng hồi lâu, không biết quyết định thế nào?

Lão bà quái nhân không giục giã. Đôi mắt sáng quắc nhìn Kim Ngang Tiêu dăm dăm, như muốn soi thấu đến ruột gan chàng, Kim Ngang Tiêu ngẫm nghĩ hồi lâu, bỗng chàng lên tiếng hỏi :

- Nếu tôi không chịu nhận lời thì sao?

Lão bà trầm giọng nói :

- Nếu ngươi không chịu nghe lời ta, tất nhiên ta sẽ thi hành đúng theo lời ta nói trước :

ngươi sẽ ở đây với ta... suốt đời.

Giọng lão bà vẫn bình thản, nhưng đầy vẻ đe dọa. Câu nói đó còn hàm ý: “Ngươi sẽ bị giam ở đây, không thấy ánh sáng mặt trời, trừ phi ta chết”.

Kim Ngang Tiêu bất giác rùng mình, nhưng chàng vẫn làm ra vẻ cứng cỏi, cười đáp :

- Tôi ở lại đây cũng không sao. Tiền bối có võ công cao như vậy, tôi sẽ học hỏi được nhiều điều lợi ích.

Nhưng lão bà lạnh lùng nói :

- Người đã làm trái ý ta, người đừng mong ta truyền thụ võ công, trái lại, ta sẽ cho người thấy thủ đoạn của ta tàn nhẫn như thế nào.

Nói đoạn bà lão nghiêng răng kèn kẹt. Giọng nói âm thầm lạnh lùng, tuyệt vô tình cảm của lão bà khiến Kim Ngang Tiêu thấy ớn lạnh, chàng biết con người này không phải chỉ dọa suông.

Kim Ngang Tiêu không biết làm thế, đành tìm cách lảng tránh :

- Từ đây đến Dã Nhân lãnh ở xứ Miêu Cương, đường xa vạn dặm. Dù tôi nhận lời thi hành sứ mạng, bọn Câu Hồn bang chắc không để tôi yên mà đi tới Miêu Cương, chúng sẽ giết tôi ở dọc đường.

Lão bà cười :

- Người yên lòng, miễn nhà người chịu nhận việc đó, ta sẽ có cách làm cho người đi tới Miêu Cương bình an vô sự.

Kim Ngang Tiêu suy tính một lát, rồi vội hỏi :

- Tôi Dã Nhân lãnh, tôi muốn tìm học cái mật quyết của Cự Linh thần chương, tất phải chờ ngày thác nước ngừng chảy. Nhưng tôi không biết ngày đó là ngày nào làm sao chờ được?

Lão bà điềm nhiên đáp :

- Người khỏi lo chuyện đó. Thác nước mỗi năm cứ ngày hai mươi bảy tháng mười là ngừng chảy suốt trong một ngày. Từ nay đến ngày hai mươi bảy tháng mười còn hơn ba tháng nữa. Nhà người có thể lên đường ngay, đến Dã Nhân lãnh vừa kịp.

Kim Ngang Tiêu biết rõ sự thế, càng bồn chồn trong dạ. Chàng biết việc này quan hệ rất lớn đến cuộc đời chàng. Nếu chàng nhận lời, sự sống chết may rủi đành phó mặc cho mệnh trời.

Suy tính hồi lâu, Kim Ngang Tiêu thở dài :

- Được, tôi nhận lời tiền bối.

Chàng đã tưởng lão bà sẽ vui mừng khen ngợi chàng. Không ngờ nét mặt vẫn âm thầm như cũ, lão bà lạnh lùng nói :

- Người nói thế chưa đủ. Người phải thế độc sẽ làm tròn việc ta ủy thác.

Kim Ngang Tiêu lộ vẻ bất mãn :

- Đại trượng phu ở trên đời, một lời nói ra bốn con ngựa đuổi không kịp, đã nói tức là làm. Tôi đã nhận lời tức là tôi đã hứa như đinh đóng cột, hà tất còn phải thế thốt?

Lão bà vẫn lạnh lùng nói :

- Nếu nhà người quyết ý làm tròn công tác đó, tại sao người còn sợ một lời thế?

Kim Ngang Tiêu bực mình, nhưng rồi chàng cũng chịu ý, cười nói :

- Được, tôi thế cho tiền bối yên lòng. Tôi, Kim Ngang Tiêu, hôm nay nhận lời tiền bối ủy thác, thế sẽ làm tròn việc. Nếu sai lời, ngũ lôi oanh đỉnh, vạn mã phanh thây.

Lão bà thấy Kim Ngang Tiêu phát lời thế nặng như vậy, nét mặt có vẻ hân hoan, gạt đầu liền mấy cái, đột nhiên lão bà giơ tay nhanh như gió, vỗ khê vào đầu vai Kim Ngang Tiêu.

Cử chỉ đó tựa hồ như lão bà vỗ về tỏ tình thân thiết với Kim Ngang Tiêu.

Tuy nhiên Kim Ngang Tiêu từ lúc đứng trước mặt một nhân vật quái gở, võ công cực cao như lão bà này, chàng đã có ý đề phòng.

Khi lão bà vừa giơ tay lên vỗ, chàng ngã gập mình muốn né tránh, nhưng thủ pháp của lão bà mau lẹ vô kể, tránh không kịp. Đến lúc bàn tay lão bà chạm phải vai chàng, bỗng nhiên một luồng khí ám áp từ tay lão bà truyền vào người chàng, khiến chàng thấy cảm giác nhột nhạt khó chịu hết sức, nhưng chỉ thoáng một chút, cảm giác đó biến mất.

Kim Ngang Tiêu tưởng lão bà ám hại mình, chàng kinh hoảng thất thần vội lớn tiếng hỏi :

- Cái... cái gì vậy?

Lão bà cười :

- Không có gì hết. Người tuy đã thế như vậy, nhưng đến lúc người bội ước, sợ chẳng có lời thần nào đánh người hay ngựa nào phanh thây người. Bởi thế ta phải đề phòng một chút, phòng đến lúc người quên lời thế.

Kim Ngang Tiêu không phải là người ngu ngốc, chàng hiểu ngay vừa rồi lão bà đã dùng thủ pháp quái gở gì để kiềm giữ chàng, có lẽ là một thứ tà pháp ngoại đạo, nên chàng hết sức căm giận, muốn lớn tiếng thống mạ một hồi. Nhưng chàng nghĩ lại, dù lão bà có dùng tà thuật trấn áp chàng cũng không ngại, vì bản tâm chàng không có ý bội ước, chàng đã hứa làm là nhất định phải làm đến nơi đến chốn.

Chợt một ý nghĩ khác thoáng qua óc: Lão bà quái quỷ này thủ đoạn vô cùng ác độc, biết đâu sau khi hoàn thành công việc cho bà, bà chẳng ra tay trừ khử mình cho tuyệt tích.

Kim Ngang Tiêu nghĩ đến đó rùng mình, bất giác đưa mắt nhìn lão bà.

Nhưng lão bà có vẻ đã đoán được ý nghĩ của Kim Ngang Tiêu, bèn bảo chàng :

- Nhà ngươi cứ yên lòng. Nếu quả thật ngươi làm cho ta xong việc đó, ngươi sẽ là người thân của ta, có lẽ còn thân thiết hơn cả con ta nữa, không khi nào ta có ý hại ngươi. Ta là người tuy ác danh lẫy lừng thiên hạ, nhưng tuyệt nhiên không khi nào lại nuốt lời.

Kim Ngang Tiêu nghe thấy lão bà nói mấy tiếng “ác danh của ta lẫy lừng thiên hạ”, đột nhiên chàng nhớ tới một nhân vật ghê gớm của võ lâm, ý nghĩ đó làm chàng toát mồ hôi lạnh, lưng thấy rờn rợn, như thể bị một con rít bò trên da.

Chàng kinh hãi, cổ trắn tỉnh, nói thẳm trong dạ: “Không, không... quyết không phải người đó. Con người đó đã chết lâu rồi kia mà!”

Tuy lòng tự bảo lòng như vậy để trấn áp nỗi lo sợ, Kim Ngang Tiêu vẫn thấy kinh hoàng, nhưng vẫn không dám mở mồm hỏi thẳng lão bà.

Tự chặt chân tay, tự đâm mù mắt

Lão bà bỗng nghiêm sắc nói :

- Ta nói mấy lời đây, ngươi hãy lắng tai nghe rồi nhớ cho kỹ.

Kim Ngang Tiêu gật đầu, trong lòng thấy hồi hộp vô cùng, không hiểu công việc lão bà ủy thác ghê gớm quái gở đến thế nào?

Lão bà chậm rãi bắt đầu nói :

- Nhà ngươi đi đến Dã Nhân lãnh, tất nhiên từ đây đến đó là việc dễ dàng không có gì đáng nói. Nhưng khi đã đến động Địa ngục ở Dã Nhân lãnh, ngươi phải tìm kiếm độ mười người nhờ họ kiếm ít mây tốt ở trong rừng, bện cho ngươi một sợi dây mây thật dài, đến chín chục trượng. Đoạn ngươi dùng sợi dây đó tuông xuống động, nhờ bọn người Miêu đứng trên thông xuống cho.

Kim Ngang Tiêu giật mình hỏi :

- Động đó sâu đến thế sao?

Lão bà “hừ” một tiếng lạnh lùng, tiếp :

- Như thế vẫn còn xa mới đến đáy động. Động Địa ngục đó sâu bao nhiêu tuyệt nhiên không có ai biết. Nhà ngươi xuống đến chín chục trượng, ta sợ vẫn chưa được nửa đường đó.

Kim Ngang Tiêu kinh ngạc hỏi :

- Như vậy, mới lơ lửng ở giữa quãng hay sao?

Lão bà gật đầu :

- Phải!

Kim Ngang Tiêu chưa hết ngạc nhiên :

- Ở đó, tiền bối bảo tôi phải làm gì?

Lão bà yên lặng không đáp, Kim Ngang Tiêu càng hồi hộp. lát sau, lão bà nói :

- Nhà ngươi mới xuống nửa động, nhưng vào khoảng chín chục trượng sâu đó, nhà ngươi lưu ý nhìn ở bên bờ tường, sẽ thấy một chỗ hõm sâu vào lối chừng hai trượng, trông như một cái hang cóc lớn. Trong hang đó, có một người ngồi.

Kim Ngang Tiêu càng nghe càng thấy lạ, nóng lòng hỏi :

- Người đó... là ai vậy?

Lão bà lắc đầu :

- Hẳn là ai người không cần biết. Nhưng người sẽ thấy hẳn là một người bị cụt một tay, cụt một chân, thiếu một mắt, thiếu một tai. Phàm thị trên thân thể người ta có chỗ nào có hai cơ quan, tất nhiên người đó thiếu mất một.

Kim Ngang Tiêu nghe đến đó không khỏi lấy làm quái lạ và tưởng tượng một người hình dung như vậy cũng đủ rợn tóc gáy.

Lão bà bỗng lớn tiếng hỏi :

- Những lời ta nói, người nhớ kỹ đó chớ?

Kim Ngang Tiêu đáp :

- Có gì mà không nhớ? Tiền bối cứ nói đi.

Lão bà nói tiếp :

- Khi người ấy thấy người xuống đến đó, tất nhiên sẽ hỏi người đến làm gì? Lúc đó cần nhứt người chỉ được nói hai tiếng giản dị: “Đưa đây”. Như vậy người đó sẽ hiểu ngay rằng nhà người chính là người phải đến. Sau đó, người ấy sẽ hỏi người: “Người có thể giống như ta được không?” Nhà người sẽ đáp như sau: “Dĩ nhiên là được”.

Kim Ngang Tiêu chưa hiểu rõ ý nghĩa mấy lời đối đáp như thế nào, liền hỏi :

- Thế là nghĩa thế nào? Tại sao y lại bảo “có thể giống như ta được không?” Tôi biết giống hay chẳng giống như thế nào?

Lão bà lạnh lùng đáp :

- Giống được.

Kim Ngang Tiêu ngơ ngác :

- Tôi vẫn không hiểu ra sao cả.

Lão bà khẽ cười nhạt :

- Giản dị quá mà người không hiểu hay sao? Người đó hỏi người có thể giống hẳn được không, nghĩa là hẳn muốn biết người có thể như hẳn... cụt một tay, què một cẳng, chột một mắt, thiếu một tai...

Kim Ngang Tiêu giật nảy người, đầu choáng váng, giọng nói run bần lên :

- Thế... thế mà tôi... phải nói... được... giống được là... thế nào?

Lão bà cười the thé :

- Nhà người trả lời xong, lập tức rút dao tự chọc mù một mắt, rồi lần lượt chém cụt một tay, một chân...

Kim Ngang Tiêu không để lão bà nói hết, quát lên :

- Không! Không khi nào...

Chàng thật không thể nào ngờ rằng. Lão bà lại yêu sách chàng làm một việc tối ư vô lý đến như vậy. Và chàng cũng không ngờ lão bà tàn nhẫn đến độ muốn chàng tự hủy hoại thân thể như thế.

Chàng rung mình tưởng tượng đến hình ảnh của chính mình, một phế nhân quái gở, bất cứ trong người chỗ nào có hai là phải thiếu một! Một mắt, một tai, một tay, một chân...

Lão bà chờ một lát cho chàng định trí lại, rồi từ từ nói tiếp :

- Mỗi lời ta nói ra đều là sự thật. Đó là việc người phải làm cho ta. Con trai ta, con gái ta không chịu làm, bởi vậy ra mới nhờ đến nhà người.

Kim Ngang Tiêu cầm hờn nhìn lão bà :

- Dĩ nhiên các con bà không ai có thể làm được. Thử hỏi khắp thiên hạ này, có ai làm được cho bà không?

Lão bà chiếu đôi mắt sáng quắc nhìn Kim Ngang Tiêu và điềm nhiên nói :

- Có người làm được! Đó là người.

Kim Ngang Tiêu kêu lớn :

- Không! Tôi không làm!

Giọng nói của lão bà vẫn thâm trầm, lạnh lùng như không một chút giận dữ :

- Bây giờ nhà ngươi nói không là chậm rồi. Vì vừa rồi ngươi đã nhận lời, ngươi đã thề độc rồi.

Kim Ngang Tiêu uất ức đáp :

- Nhưng tôi không biết bà sai tôi làm một việc vô lý như vậy.

Lão bà lạnh lùng :

- Mất một chân, mất một tay, mù một mắt... Tuy là việc bất hạnh thật, nhưng còn hơn là bị chết vì ngũ lôi oanh đỉnh, vạn mã phanh thây.

“Ngũ lôi oanh đỉnh, vạn mã phanh thây” mấy lời đó chính là lời Kim Ngang Tiêu đã phát thệ.

Kim Ngang Tiêu vô tình đã thề thốt nặng lời đến nay lão bà nhắc lại đúng những lời của chúng, chàng còn nói vào đâu được nữa? Thật là á khẩu vô ngôn.

Dĩ nhiên Kim Ngang Tiêu không đến nỗi mê tín đến độ sợ mình sẽ bị sét đánh chết, ngựa phanh thây thật. Nhưng chàng là người tuổi trẻ dòng dõi võ gia danh tiếng, tự nhận đường đường là đẳng trọng phu Hán tử, đã nói, là làm, quyết không hậu hối, vừa rồi đã vô tình mờ mẫm nhận lời cam kết chắc như đinh đóng cột, bây giờ dù bất cứ với lý do nào cũng khó lòng mà rút lời, phủ nhận lời thề của mình.

Lão bà như nhìn thấu tâm can của Kim Ngang Tiêu, liền phát ra một tiếng cười nhạt nhẽo, khinh khi. Kim Ngang Tiêu chịu không nổi tiếng cười đó, liền vùng hời :

- Bà chỉ biết nghĩ thế mà không tưởng tượng sự tình ra sao. Tôi dù có làm đúng như vậy, giòng người xuống nữa động sâu, tự chặt cả một chân một tay, thử hỏi làm sao sống được nữa?

Lão bà đáp rất đơn giản :

- Sống được!

Kim Ngang Tiêu tức giận, giọng mai mỉa :

- Vậy xin cho lãnh giáo ý kiến đó!

Lão bà nói :

- Nhà ngươi tự chọc mù mắt và chặt tay chân xong, lập tức người ngồi trong động sẽ phải buộc thuốc cầm máu cho ngươi và trị ngay vết thương cho ngươi khỏi chết. Sau đó, người đó sẽ lấy ở sau lưng ra một vật đưa cho ngươi. Nhà ngươi cầm lấy vật đó, đoạn gọi bọn người Miêu đứng trên động, kéo ngươi lên. Thế là ngươi trở về đây với ta để đưa cho ta vật đó.

Kim Ngang Tiêu hỏi :

- Vật đó là vật gì vậy?

Lão bà lắc đầu :

- Nhà ngươi không cần biết. Hơn nữa, nhà ngươi không được mở vật đó ra coi.

Kim Ngang Tiêu cười nói :

- Bà đừng tưởng tôi làm việc đó cho bà mà phải dặn dò kỹ như vậy. Ở trên đời này có ai làm việc vô lý như vậy không?

Lão bà bỗng nhiên buông tiếng thở dài :

- Dĩ nhiên ta cũng biết bảo ngươi làm việc đó là vô lý. Vừa rồi ta đã nói cho ngươi nghe, ngay cả ba đứa con ta, chúng cũng không chịu làm việc đó cho ta. Con gái lớn của ta bảo đứa con trai của ta đã tới Miêu Cương để thi hành sứ mạng đó, nhưng ta biết lòng con ta, tuy có đi đến nơi, nhưng đến lúc vào việc, hẳn sẽ rút lui. Ngươi phải biết, một khi con ta không chịu làm cho ta, mà ngươi chịu làm, ngươi sẽ là người thân hơn con ta, tự nhiên ta sẽ chiều đãi ngươi, quý ngươi, ngươi khỏi lo.

Kim Ngang Tiêu cười khanh khách nói :

- Lúc đó, tôi thành người tàn phế, cụt chân, cụt tay, nếu tiền bối không chiều đãi, chiều cố đến tôi, tôi sẽ hóa thành thế nào?

- Cụt chân cụt tay chưa hẳn đã là vô dụng. Trong võ lâm, những bậc dị nhân võ công cực cao thường là những người dị tướng, dị hình. Chẳng nói đâu xa, khoảng một trăm năm gần đây, tại Hải Tâm Đảo ở vùng Thanh Hải có hai bậc dị nhân võ công tuyệt đỉnh gọi là Thiên Tàn, Địa Phế, người nào cũng tàn tật, cụt chân cụt tay, chột mắt, thiếu tai, hình dung cực kỳ cổ quái. Lại còn một người tên là Độc Thủ Cái (ăn này một tay) chắc hẳn ngươi đã nghe

thấy tên? Hắn là một tay quái kiệt võ lâm, nhưng lại cụt một tay và què một chân.

Kim Ngang Tiêu chưa từng nghe nói đến vị Độc Thủ Cái đó bao giờ. Tuy nhiên vừa rồi chàng có nghe thấy bà lão quái nhân này cứ dận dò Câu Hồn bang chủ phải tránh mặt một lão ăn mày cụt một tay và què một chân, chắc hẳn lão già đó và Độc Thủ Cái nói đây chỉ là một người.

Câu Hồn bang chủ võ công đã cao ghê gớm, trong võ lâm chưa chắc có người địch nổi. Vậy mà Độc Thủ Cái còn cao cường hơn, xem như vậy đủ hiểu lão ăn mày tàn phế đã đạt tới cương giới không sao lường được.

Lúc đó Kim Ngang Tiêu mãi mê suy nghĩ, bao ý tưởng vùn vụt thoáng qua óc, trước mặt chàng, chàng hình dung thấy thân hình tàn phế quái gở của mình... Cụt một tay, què một chân, chột một mắt, võ công tuy thật cao. Song lẽ, Thôi Ngọc Hoàn trông thấy chàng lúc đó, chắc hẳn phải kêu một tiếng khiếp hãi... đau lòng biết bao! Nhưng liền sau đó, lại là một hình ảnh oai dũng phi thường, chàng trở thành một dị nhân của võ lâm, võ công trác tuyệt, đánh cho Câu Hồn bang chủ thua chạy tơi bời, lạc hoa lưu thủy... rút cục chàng báo được mối thù tuyệt hận.

Kim Ngang Tiêu chìm đắm trong suy nghĩ và tưởng tượng, một lúc lâu không nói một lời.

Bỗng chàng ngẩng đầu lên hỏi :

- Mục đích của tiền bối lấy vật gì đó ở sau lưng người ngồi trong động đá tại Miêu Cương phải không?

Lão bà quái nhân gật đầu :

- Đúng, ta chỉ cần có thể thôi.

Kim Ngang Tiêu lại hỏi :

- Ngoài cách tự chặt chân chặt tay, không còn cách nào khác hay sao?

Lão bà cười nhạt :

- Dĩ nhiên là có.

Kim Ngang Tiêu cả mừng :

- Cách như thế nào?

Lão bà chậm rãi nói :

- Ngươi phải giao đấu với người đó và thắng y. Có điều là...

Lão bà nói đến đó, ngừng lại một chút, rồi cười khanh khách :

- Nếu ngươi có bản lĩnh thắng được người đó, ngươi chẳng cần phải đến Dã Nhân lãnh ở Miêu Cương làm gì. Ngươi cũng chẳng cần... ở đây, vì người đã thắng được ta và cả Câu Hồn bang chủ rồi.

Kim Ngang Tiêu ngạc nhiên hỏi :

- Võ công của người đó ngang với tiền bối hay sao?

Lão bà quái nhân đáp :

- Chẳng những bằng, mà còn hơn ta một bậc.

Kim Ngang Tiêu nghe nói, ngẩn người ra không biết đáp sao? Người ngồi trong động núi ở Miêu nhân lãnh có võ công cao cường ghê gớm như vậy, tất nhiên là chàng không có hy vọng dùng võ lực đoạt lấy vật ở trên lưng y rồi. Vậy chỉ còn có tự chặt chân, chặt tay mình...

Lão bà quái nhân cho tay vào ngực áo lấy ra một vật gì hơi dài, sắc đen ngòm, viết lên mặt bàn đá và nói :

- Nhà ngươi cầm lấy vật này đi đường, chắc chắn sẽ không có ai dám cản trở ngươi ở dọc đường.

Kim Ngang Tiêu định thần nhìn kỹ, thấy đó là một Kim khí như một thẻ dài, dài hơn một tấc, rộng lối hai phân, cầm lên tay thấy hơi nặng, sắc đen nhánh và bóng nhoáng. Tuy nhiên ngắm nhìn mãi cũng không thấy có điểm gì đặc dị. Kim Ngang Tiêu đã đoán phỏng đây chắc là biểu hiện của vị lão bà quái nhân này, nên cố ý nhìn thật kỹ xem có vết tích hay chữ viết gì để đoán ra tung tích của lão bà này. Nhưng miếng thẻ dài hoàn toàn nhẵn nhụi không ghi khắc chữ gì hết. Chàng cầm lấy thẻ bài cho vào túi, đoạn hỏi :

- Vừa rồi tiền bối đập lên vai tôi, thủ pháp độ đã ấn định cho tôi kỳ hạn bao nhiêu ngày?

Lão bà quái nhân cười :

- Thằng nhỏ khá thông minh đó. Ngươi nói đúng, vừa rồi ta vỗ vào vai ngươi là để truyền một cây kim độc vào cơ thể của ngươi. Nếu trong vòng hai trăm mười ngày ngươi không trở lại đây để ta lấy kim độc ra, ngươi sẽ bị hành hạ đau khổ sống dở chết dở, so với việc chặt tay chặt chân, khủng khiếp hơn nhiều.

Kim Ngang Tiêu đã đoán phỏng được sự việc này, nên trong lòng không vui chút nào. Chẳng biết mình rồi đây sẽ thành phế nhân quái gở nên trong lòng đã chán nản vô cùng song đến lúc này, chẳng không thể lùi lại được nữa. Điều an ủi duy nhất là chẳng có thể trở thành một dị nhân võ công xuất chúng để hoàn thành công việc báo thù nhà.

Mối thù đó đã ghi khắc sâu đậm trong tâm khảm chàng, nên dù có hy sinh như thế nào để báo thù, chàng cũng không quản ngại. Trong đêm Câu Hồn bang vây đánh gia đình chàng Kim Ngang Tiêu đã trông thấy kẻ thù sát hại cha mẹ chàng, tàn sát gia nhân, phóng hỏa đốt nhà chàng, nên ngay từ lúc đó, chàng thâm thể nguyện thế nào chàng cũng phải báo được mối thù này.

Bởi thế, tâm đã quyết khi cầm lấy thẻ bài và nói ba tiếng ngậm ngùi “Thôi, cáo từ!...”, chàng liền băng mình đi ngay, không cho lão bà trả lời.

Nhưng chàng vừa đi được mấy bước, lão bà ở sau lưng chàng đã nói :

- Ngươi cứ đi thẳng theo đường hầm, sẽ có lối ra, chớ quay trở lại đường cũ.

Kim Ngang Tiêu dừng lại, nghi kỵ :

- Nếu vậy, tôi sẽ gặp Câu Hồn bang chủ?

Lão bà quái nhân nói :

- Ta đã cho ngươi chiếc thẻ bài, Câu Hồn bang chủ không dám gây sự với ngươi nữa.

Kim Ngang Tiêu gật đầu, đi luôn. Theo đúng lời dặn của lão bà, theo đường động đi nữa chớ không quay lại đường cũ.

Từ đó trở đi quả nhiên không gặp sự gì cản trở. Đi được một hồi lâu, Kim Ngang Tiêu thấy trước mặt phía xa, có ánh sáng le lói. Tới gần, chàng thấy đó là cửa động rộng lớn ăn thông ra bên ngoài núi.

Lúc này trời đã sáng, Kim Ngang Tiêu ở trong bóng tối bao tiếng đồng hồ, khi ra ngoài lúc trời đã sáng rõ, nên mắt chàng chói lòa, phải nhắm một lúc mới mở ra nhìn quanh.

Chàng thấy mình đứng trong một sơn cốc ánh sáng chan hòa, quang cảnh tuyệt đẹp, một bên là sườn núi cao chót vót, một bên là rừng cây xanh rờn, xung quanh chàng đầy hoa thơm cỏ lạ đủ màu sắc, đủ hương vị, khiến chàng có cảm tưởng lạc đến một xứ thần tiên.

Nhưng Kim Ngang Tiêu biết mình không có ngày giờ để la cà ngắm cảnh đẹp. Chàng vội vã tìm đường ra khỏi sơn cốc đó.

Bạn đang đọc truyện *Cự Linh Thần Chương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 14: Miêu Cương Dã Nhân Lãnh - Tái ngộ Câu Hồn bang chủ

Rời khỏi sơn cốc, Kim Ngang Tiêu đi xuyên qua khu rừng rậm.

Đang lúc cắm cổ đi thật mau, chàng bỗng nghe thấy một giọng nói quen thuộc ngay bên cạnh.

- Bây giờ ngươi mới chịu ra? Ta tưởng ngươi chết ở trong đó rồi chứ?

Giọng nói the thé đó làm Kim Ngang Tiêu rợn tóc gáy, chàng đã biết giọng của ai rồi. Đó là Câu Hồn bang chủ.

Chàng vội quay đầu nhìn. Câu Hồn bang chủ đứng cách chàng hơn một trượng, vẫn với chiếc mặt nạ bằng đồng hung ác, và đôi mắt nẩy lửa gớm ghiếc.

Kim Ngang Tiêu thấy kẻ thù đứng ngay trước mặt, chàng vừa kinh vừa hận. Chàng kinh là vì lúc này biết mình chưa phải là đối thủ của Câu Hồn bang chủ chỉ một chút sơ ý có thể bị y sát hại ngay. Còn hận là vì thấy kẻ thù ngay trước mắt mà không làm gì được.

Nhưng lửa giận mỗi lúc một tăng, bốc lên làm nóng mặt chàng. Nếu không cố nén chịu, Kim Ngang Tiêu đã nhảy xổ lại đánh thí mạng với kẻ thù rồi.

Câu Hồn bang chủ bỗng cười nhạt, nói :

- Khấp thiên hạ này, có người là người độc nhất biết ta là gái!

Kim Ngang Tiêu trong lúc nóng giận, không nói được lời nào chỉ “hừ” một tiếng rồi trừng mắt nhìn kẻ thù.

Câu Hồn bang chủ cất tiếng cười lạnh lạnh :

- Nhưng từ lúc này trên thế gian lại không có ai biết được sự thật này.

Kim Ngang Tiêu nghe y nói vậy, trong lòng kinh hoàng vô cùng nhưng làm ra vẻ điều nhiên lãnh đạm hỏi :

- Người dám giết ta chăng?

Câu Hồn bang chủ buông chuỗi cười dài :

- Tại sao ta lại không dám?

Kim Ngang Tiêu cho tay vào ngực lấy chiếc thẻ bài nhỏ của lão bà, giơ lên trước mặt :

- Đây là vật của mẹ ngươi. Ngươi nhìn rõ đi?

Vừa dứt lời bỗng thấy Câu Hồn bang chủ găm lên đầy căm hận.

Tiếng găm thét đó vang dậy cả một vùng rừng núi, rồi từ từ bề chuyển lại những tiếng vang ầm ầm bất tuyệt như tiếng sấm, thật kinh người.

Song là, tiếng dội đó chưa dứt, bỗng từ trong lòng núi bên cạnh, một tiếng hú thánh thoát vang ra. Đoạn giọng nói của lão bà quái nhân chuyển lại, tuy xa nhưng nghe rõ mồn một :

- Con gái lớn ngươi đã thấy tín vật của ta còn định hạ thủ sao?

Câu Hồn bang chủ găm lên một tiếng đầy vẻ thịnh nộ và quát lại :

- Một tín vật trọng yếu như vậy sao má cấp phát bừa bãi cho người ngoài?

Giọng nói của lão bà từ trong núi truyền ra :

- Con gái lớn, thấy tín bài như thấy mẫu thân. Người muốn hạ thủ, cứ việc hạ thủ đi!

Sắc mặt của Câu Hồn bang chủ lúc đó ra sao, dĩ nhiên không thể Kim Ngang Tiêu trông thấy vì chiếc mặt nạ đồng nhưng chàng nghe thấy những tiếng nghiêng rặng then thét từ trong chiếc mặt nạ đưa ra, chứng tỏ Câu Hồn bang chủ căm giận đến cực độ.

Bỗng nhiên Câu Hồn bang chủ giơ tay, năm ngón tay xò ra khum khum như vuốt chim ưng, nhắm đỉnh đầu Kim Ngang Tiêu hóm sẵn.

Kim Ngang Tiêu ngửa mặt nhìn, cười nhạt, nhưng vẫn đứng im không chịu lùi hay né tránh, và cũng không lộ vẻ sợ hãi. Chàng đã có chủ ý. Nếu quả Câu Hồn bang chủ không chịu nghe lời mẹ y tấn công, lập tức chàng sẽ dùng Cự Linh thần chưởng đối phó.

Song là, năm ngón tay của Câu Hồn bang chủ không đánh xuống. Câu Hồn bang chủ ngừng khoảnh khắc, đột nhiên y buông ra một tiếng cười nhạt, thu tay về thân hình lùi lại mấy bước. Rồi không nói một lời nào, Câu Hồn bang chủ quay lưng phi thân đi mất.

Lúc đối diện với Câu Hồn bang chủ, đôi mắt của Kim Ngang Tiêu từ đầu chí cuối không lúc nào rời khỏi người Câu Hồn bang chủ. Chàng nhìn thấy Câu Hồn bang chủ lùi lại, đôi mắt của y thị sau chiếc mặt nạ bỗng lộ ra một tia hung quang lạ lùng, như thể mắt rắn độc, khiến chàng rung mình rợn gáy. Dĩ nhiên Kim Ngang Tiêu không lạ gì Câu Hồn bang chủ là người vô cùng hung ác. Loại người như y thị chưa chắc có nguyên nhân nào bí ẩn khiến y thị chưa muốn ra tay hạ thủ.

Thân pháp của Câu Hồn bang chủ mau lẹ tựa như luồng gió. Trong chớp mắt không thấy hình ảnh của y thị đâu nữa.

Kim Ngang Tiêu cúi nhìn chiếc thẻ bài bằng sắt cầm tay. Chàng lấy làm lạ lùng, không hiểu vì lẽ gì Câu Hồn bang chủ trông thấy chiếc thẻ này lại giật mình kinh hoàng mà còn nói đó là vật hết sức trọng yếu.

Dẫu sao chàng cũng yên lòng, chiếc thẻ bài của lão bà quái nhân đưa cho chàng quả là thứ vật quan trọng, có thể giúp chàng vượt khỏi trở ngại ở dọc đường.

Gấp lại người yêu

Kim Ngang Tiêu lại bắt đầu đi, tìm lối ra khỏi vùng núi hiểm trở này. Chàng đi gấp rút đến ngày thứ hai, vào lúc hoàng hôn, chàng ra khỏi núi Thanh Thành, tiến đến một thị trấn nhỏ.

Chàng biết rằng đường đi đến Miêu Cương xa xôi đến vạn dặm, vậy mà lão bà quái nhân chỉ cho chàng thời hạn hai trăm mười ngày vừa đi vừa về, hơn nữa chàng tới Miêu Cương lại còn phải học mật quyết Cự Linh thần chương, bởi thế chàng phải gấp rút lên đường, không thể trì hoãn ngày nào.

Sau khi nghỉ ngơi ăn uống thật no, Kim Ngang Tiêu ra chợ mua một con ngựa thật khỏe rồi lên yên đi ngay.

Chàng ra roi cho ngựa chạy một mạch, đến nửa đêm vẫn chưa nghỉ. Lúc đó đêm tối, quãng đường hoàn toàn vắng vẻ. Nhưng nửa đêm lại có vầng trăng sáng, đường đi cũng không khó khăn lắm. Ánh trăng chiếu in bóng người ngựa bên đường, trong khi không cần cường bức sức ngựa vô lý, nên kéo cương cho ngựa dừng nghỉ lại.

Kim Ngang Tiêu vừa dừng ngựa bên đường, đột nhiên nghe thấy tiếng cười khúc khích, tiếng cười rất trong trẻo, kiều mị. Chàng giật mình quay đầu lại nhìn và... sững sờ.

Đứng ngay sau ngựa chàng là một cô gái, người dong dong cao, xiêm y lòa xòa bay theo gió, dung nhan dưới ánh trăng cực kỳ diễm lệ. Thiếu nữ đó chẳng phải ai xa lạ, chính là Thôi Ngọc Hoàn.

Kim Ngang Tiêu thấy Thôi Ngọc Hoàn xuất hiện bất ngờ như vậy cứ tưởng mình nằm mơ, hân hoan quá đổi. Chàng không ngờ người mà chàng khổ tâm mơ tưởng bao lâu nay lại ở nơi này.

Nhưng chưa tin hẳn mắt mình, Kim Ngang Tiêu ngờ ngàng hỏi :

- Ngọc Hoàn, có phải nàng đó không?

- Chẳng phải thiếp là ai? Thiếp đuổi theo chàng bao lâu mà chàng vẫn làm ngơ, không thèm nhìn đến thiếp.

Kim Ngang Tiêu mừng rỡ như điên, nhưng thấy nàng hờn giận như vậy, vội nói :

- Nàng đuổi theo tôi? Tôi nào có biết. Tôi... tôi đang mong gặp nàng để báo tin tôi đã... đã khỏi mất.

Nói dứt lời chàng định xuống ngựa...

- Cứ ngồi yên trên đó. Nhưng chàng phải quay mặt đi một chút cơ.

Giọng Thôi Ngọc Hoàn uyển chuyển, nũng nịu đáng yêu làm sao. Kim Ngang Tiêu nghe thấy đã mê mẩn tâm thần, chàng vội quay mặt đi.

Liền sau đó Kim Ngang Tiêu thấy sau lưng có một tiếng gió nhẹ, một mùi hương thơm bay đến mũi, rồi một thân hình mềm mại áp vào sau lưng chàng.

Thôi Ngọc Hoàn đã nhảy lên ngồi sau lưng chàng, trên mình ngựa, Kim Ngang Tiêu thấy người đẹp ngồi sát bên mình, mặt chàng nóng bừng, luống cuống không biết làm thế nào.

Kim Ngang Tiêu thấy nàng tha thiết như vậy, trong lòng rất cao hứng vội nói :

- Ngọc Hoàn! Chính tôi cũng khổ tâm mong nhớ nàng.

Sau khi Ngọc Hoàn nhảy lên ngựa ngồi sau lưng Kim Ngang Tiêu, con ngựa lại cất bước đi, nhưng lúc này Kim Ngang Tiêu chẳng còn hay biết gì cả. Hai tay Thôi Ngọc Hoàn vòng ngang eo chàng ôm chặt, khiến Kim Ngang Tiêu choáng váng, tâm thần rối loạn suýt ngã ngựa, Thôi Ngọc Hoàn cất tiếng cười khanh khách :

- Ý trời! Khéo té đó!

Kim Ngang Tiêu đỏ mặt ấp úng :

- Ngọc Hoàn, không phải... không phải tôi có ý gì cả, nhưng tôi muốn ở gần mãi.

Thôi Ngọc Hoàn lại cười :

- Gần như thế này được chưa?

Vừa nói nàng vừa ôm sát người Kim Ngang Tiêu hơn nữa. Thân hình nàng mềm mại eo lá, tựa như không xương, bám chặt lấy người Tiêu Ngang Tiêu. Mùi hương thơm của người cô gái bay ra ngào ngạt, khiến Kim Ngang Tiêu nóng hừng cả mặt.

Tuy là một chàng trai ngay thẳng thật thà, Kim Ngang Tiêu không khỏi phát sinh lòng ngựa ý lang, khó lòng kiềm chế được.

Chàng khẽ kêu lên một tiếng :

- Ngọc Hoàn!...

Đoạn chàng quay đầu lại vừa gặp mặt Thôi Ngọc Hoàn kề sau gáy. Cầm lòng chẳng đậu, chàng hôn lên mặt cô gái.

Thôi Ngọc Hoàn khúc khích cười, quay mặt lảng tránh, nói :

- Trước sau cũng thuộc về chàng, hà tất chàng phải vội vàng?

Lời nói đó như quạt vào ruột Kim Ngang Tiêu. Chàng thấy nó ngon ngọt làm sao. Một mặt chàng cố tự kiềm chế, giới hạn lòng dục, để lộ cử chỉ khinh cuồng khiến Thôi Ngọc Hoàn có thể coi thường mình.

Kim Ngang Tiêu và Thôi Ngọc Hoàn ngồi trên mình ngựa, thì thầm nói chuyện với nhau như một đôi vợ chồng trẻ mới cưới, thoáng một lúc đã đi đến mười dặm đường mà không biết.

Kim Ngang Tiêu hỏi :

- Ngọc Hoàn! Từ lúc chia tay với ta nàng đi những đâu?

Sự thật, đối với Thôi Ngọc Hoàn, Kim Ngang Tiêu không phải hoàn toàn tin nàng. Sau lúc mừng rỡ gặp nàng, chàng đã bắt đầu nghi ngờ, tuy nghi mà không dám nói, nhưng lòng băn khoăn vô hạn, chỉ sợ sự bất hạnh nhất đời là Ngọc Hoàn lừa dối chàng, không thực lòng đối với chàng.

Trước đây, trong lúc cách biệt với Thôi Ngọc Hoàn, chàng đã nêu ra biết bao nhiêu nghi vấn, và định bụng bao giờ gặp lại Ngọc Hoàn sẽ căn vặn cho ra lẽ. Không ngờ lúc này gặp lại nàng, có nàng ngồi sát sau lưng, Kim Ngang Tiêu tâm trí tán loạn, chẳng còn nhớ điều gì nữa. Chàng chỉ hỏi được một câu như vậy, còn quên hết những điều gì định nói, Thôi Ngọc Hoàn không trả lời câu hỏi của chàng, nàng không trả lời câu hỏi của chàng, nàng hỏi lại :

- Chàng chia tay với thiếp rồi, chàng làm những gì? Sự tình ra sao, mau nói cho thiếp nghe kéo thiếp nóng lòng.

Giọng nói của Thôi Ngọc Hoàn có sức quyến rũ lạ thường, Kim Ngang Tiêu không có cách nào phản kháng. Chàng liền đem tất cả sự thật ra: Chàng gặp Thôi Ngọc Linh như thế nào, rồi được chữa sáng mắt, sau đó giả làm Câu Hồn bang, lên Giác Vân phong trốn vào động núi, gặp quái nhân ra sao, nhất nhất thuật lại một lượt.

Trong lúc nói chuyện như vậy, thỉnh thoảng chàng lại quay đầu nhìn lại sau lưng và bắt gặp đôi mắt thu hồn nhiếp phách của Thôi Ngọc Hoàn đang đắm đắm nhìn chàng, với một vẻ thơ ngây kiều mị đáng yêu vô cùng. Nhưng lúc đó, Kim Ngang Tiêu thấy bồi hồi xốn xang khó lòng nói tiếp được nữa.

Đến khi chàng thuật xong câu chuyện thì trời cũng đã vừa sáng. Ánh bình minh của buổi mai rực rỡ chiếu lên khuôn mặt yêu kiều của Thôi Ngọc Hoàn, lại làm tăng thêm vẻ đẹp của nàng lên một bậc nữa.

Kim Ngang Tiêu quay lại ngắm nhìn, cảm lòng không được, buông cương ngựa thốt ra một lời khen :

- Ngọc Hoàn, nàng đẹp quá.

Thôi Ngọc Hoàn làm ra bộ hổ thẹn, nói :

- Chàng làm gì thế? Trông chàng tựa hồ như người mất hồn vía. Chẳng sớm thì muộn, thiếp cũng là người của chàng. Chàng vội vàng có ích gì?

Ngọc Hoàn lại nhắc đến câu nói đó, trong khi mặt nàng đỏ bừng, khoe mắt đưa đầy, đầy vẻ phong tình quyến rũ. Kim Ngang Tiêu như uống phải một ly rượu mạnh, người ngây ngất mê say, chàng cầm lấy tay Ngọc Hoàn, cảm động đến không nói được nên lời.

Ngọc Hoàn khẽ nói :

- Chàng coi chừng cử chỉ đó, đừng để người đi đường trông thấy cười chúng ta.

Kim Ngang Tiêu vội rút tay lại :

- Phải, phải. Nàng nói rất đúng.

Thôi Ngọc Hoàn khẽ nhếch đôi mày lá liễu, thỏ thẻ nói :

- Thiếp có một việc muốn nói với chàng, chẳng biết chàng có chịu nghe không?

Kim Ngang Tiêu nói :

- Ngọc Hoàn, tại sao nàng phải khách sáo như vậy? Bất cứ việc gì nàng nói, tôi cũng muốn nghe.

Thôi Ngọc Hoàn khẽ cười một tiếng, đầu ngả vào vai Kim Ngang Tiêu và thỏ thẻ :

- Ngang Tiêu. Thiếp muốn chàng đừng đáp lời yêu cầu của vị lão bà quái nhân trong động, khỏi phải đi đến Miêu Cương nữa.

Kim Ngang Tiêu giật mình :

- Điều đó, thật...

Thôi Ngọc Hoàn ngắt lời chàng :

- Chàng không muốn nghe lời thiếp hay sao?

Kim Ngang Tiêu nhăn nhó khổ sở :

- Ngọc Hoàn, việc đó tôi đâu có muốn làm, chẳng qua...

Thôi Ngọc Hoàn có vẻ hờn dỗi :

- Chẳng qua làm sao?... Chàng... chàng tưởng thiếp thích có người chồng tàn phế kinh khủng, què một chân, cụt một tay, mất một mắt hay sao?

Kim Ngang Tiêu ngây người không biết nói sao. Một sự thất vọng ghê gớm lần lần xâm chiếm lòng chàng.

Từ lúc gặp lại Ngọc Hoàn, vì quá vui mừng Kim Ngang Tiêu hầu như quên hẳn số phận khe khát đang chờ đón mình. Đến nay nghe Ngọc Hoàn nhắc đến sự thật, chàng rùng mình.

Trước đây chàng đã quyết định đáp lời vị Lão bà quái nhân, là vì chàng mong học được hết những mật quyết của Cự Linh thần chương. Chàng vốn là người rất cương quyết, một khi đã nói là làm nhất định không từ nan.

Mặc dầu biết phải hy sinh tự tàn phế thân hình, chàng mong trở thành một dị nhân võ công cao cường xuất chúng, và học được toàn bộ Cự Linh thần chương để báo mối thù nhà.

Lúc đó ý nghĩ báo thù nặng hơn, chàng đã quyết hy sinh. Nhưng lúc đó, không có... Thôi Ngọc Hoàn. Bây giờ chàng choáng váng tâm thần, nhận thấy giá hy sinh đó quá lớn lao.

Chẳng những chàng mất một chân, một tay và một mắt, mà chàng còn mất cả Thôi Ngọc Hoàn. Đó là giá mà chàng phải trả để học bí quyết của Cự Linh thần chương.

Kim Ngang Tiêu đã say mê Thôi Ngọc Hoàn đến cực điểm. Có thể nói mối tình si đó làm chàng u mê tâm trí, không sao suy nghĩ sáng suốt được nữa. Thôi Ngọc Hoàn nói xong mấy lời, Kim Ngang Tiêu rối loạn tâm thần, không biết trả lời ra sao nữa, cứ ngồi ngay người trên mình ngựa.

Một lúc lâu sao, Thôi Ngọc Hoàn bỗng thờ dài gọi :

- Ngang Tiêu.

Kim Ngang Tiêu giật mình quay lại.

Thôi Ngọc Hoàn hỏi :

- Thiếp xúi chàng bội ước với người ta. Có phải vì thế mà chàng không vui không?

Kim Ngang Tiêu vội nói :

- Không... không phải thế. Tại tôi đang nghĩ, nếu quả thật nàng... không muốn cho tôi đi, tôi... tôi cũng có thể phạm lời thề độc, để... để nghe lời chàng.

Nói mấy câu đó, Kim Ngang Tiêu cảm thấy trong lòng mình hết sức mâu thuẫn.

Tuy nói như vậy, nhưng lòng chàng lại muốn khác. Một mặt chàng không muốn mất Thôi Ngọc Hoàn, một mặt chàng lại muốn có võ công thật cao siêu để báo thù.

Về phần Thôi Ngọc Hoàn, nàng nghe Kim Ngang Tiêu nói mấy câu đó, lòng nàng cao hứng vô hạn. Sự thật ý nàng chỉ muốn biết Kim Ngang Tiêu mê nàng đến độ nào và liệu nàng có thể sai bảo được Kim Ngang Tiêu như ý muốn không, chỉ có thế thôi.

Mấy lời của Kim Ngang Tiêu chứng tỏ chàng ta hoàn toàn thuộc nàng chi phối.

Thôi Ngọc Hoàn tuy mừng, nhưng sau đó lại lo ngại. Nàng lo là vì mục đích thực sự của chàng trái ngược hẳn: nàng cần để Kim Ngang Tiêu lên Miêu Cương. Bởi thế, nàng sợ Kim Ngang Tiêu không đi Miêu Cương thật, làm hỏng việc của nàng.

Sở dĩ nàng vờ tỏ ý không bằng lòng cho Kim Ngang Tiêu đi, là nàng muốn chứng tỏ cho Kim Ngang Tiêu thấy rằng nàng quan tâm đến chàng.

Bởi thế, Thôi Ngọc Hoàn thờ dài :

- Ngang Tiêu, chàng đã trót thề độc mất rồi. Thiếp không muốn cho chàng đi, nhưng lại không muốn chàng trở thành hèn hạ, vì phạm lời thề ước, mất hẳn tín nghĩa ở trên đời.

Câu nói đó đúng tâm lý Kim Ngang Tiêu, nên chàng vội đáp ngay :

- Đúng thế. Chính vì thế mà tôi hết sức do dự.

Thôi Ngọc Hoàn kỳ thật đã có sẵn kế hoạch trong lòng, nhưng nàng vẫn giả bộ quyến luyến, khổ sở vì hành động của Kim Ngang Tiêu. Nàng thờ dài mấy lượt, rồi bỗng nói :

- Ngang Tiêu, thiếp có điều này nữa, muốn bàn tính với chàng.

Kim Ngang Tiêu hỏi :

- Chuyện gì vậy?

Thôi Ngọc Hoàn định nói, nhưng bỗng nàng lắc đầu thờ dài :

- Không xong rồi. Thiếp chắc chàng không chịu nghe nào.

Kim Ngang Tiêu lạ lùng, vội hỏi :

- Ngọc Hoàn, nàng cứ nói ra. Có điều gì tôi không nghe nàng đâu?

Thôi Ngọc Hoàn ngoảnh mặt đi, trên môi nàng nở một nụ cười kín đáo. Đoạn nàng áp má vào lưng Kim Ngang Tiêu và thở thê nói :

- Việc như thế này. Khi chàng đến Miêu Cương, chàng xuống động Dã Nhân, chàng lấy được vật mà vị quái nhân ngồi dưới đưa cho chàng, rồi chàng trở lên... trước hết chàng cùng thiếp mở vật đó ra xem là vật gì?

Nếu không phải là người tâm trí đã bị u mê vì tình ái, lúc này Kim Ngang Tiêu tất phải hiểu rằng mục đích của Thôi Ngọc Hoàn chẳng phải là quan tâm đến số phận của chàng, mà chỉ quan tâm đến vật lạ mà Lão bà bảo chàng đi lấy mà thôi!

Khốn nỗi Kim Ngang Tiêu đã bị mê hoặc rồi, chàng không thể nào tin rằng Thôi Ngọc Hoàn có ý không tốt đối với mình. Bởi thế nghe Ngọc Hoàn nói như vậy, chàng chỉ sững sờ kinh ngạc và hỏi :

- Như vậy để làm gì?

Thôi Ngọc Hoàn đưa bàn tay trắng muốt như ngọc lên, ấn ngón tay vào trán chàng như mẹ mắng con và nói :

- Sao chàng khờ dại thế! Lão bà quái nhân nọ dùng trăm mưu ngàn kế để bắt chàng phải đi lấy vật đó cho bằng được, tất nhiên vật đó phải là vật quý giá vô cùng. Chàng nên nhớ lão bà quái nhân đó là mẹ của Câu Hồn bang chủ, võ công còn cao hơn Câu Hồn bang chủ, mà còn phải thiết tha như vậy, chàng đủ biết vật đó quý giá như thế nào. Chàng phải mở ra xem, biết đâu vật đó chẳng có lợi ích đối với chàng.

Kim Ngang Tiêu ngây người ra nghe, rồi sững sờ nói :

- Phải... nàng nói đúng thật!

Thôi Ngọc Hoàn cười :

- Tự nhiên là đúng! Chẳng lẽ thiếp lại nói dối với chàng hay sao?

Kim Ngang Tiêu cười nói :

- Ngọc Hoàn. Nếu vậy nàng cũng định cùng tôi đi tới Miêu Cương hay sao?

Trong lúc nói vậy, Kim Ngang Tiêu đã thầm nghĩ đường lên Miêu Cương xa vạn dặm, nếu được đi bên cạnh Ngọc Hoàn bao ngày trời trên con đường thiên lý đó, khi đã đến Miêu Cương thân chàng có bị sẽ thành muôn mảnh, chàng cũng cam lòng.

Nhưng Thôi Ngọc Hoàn lắc đầu :

- Không thiếp không thể đi với chàng được!

Kim Ngang Tiêu thất vọng hỏi :

- Tại sao vậy?

Thôi Ngọc Hoàn ôm lấy chàng, an ủi :

- Chàng làm gì mà vội vã vậy? Sau này thế nào chúng ta chẳng sống với nhau?

Kim Ngang Tiêu khẽ nói :

- Nhưng sau khi lên Miêu Cương rồi tôi... tôi trở thành một phế nhân!

Thôi Ngọc Hoàn đáp :

- Trước đây chàng đã từng mù cả mắt, chàng đã là phế nhân thiếp có quản ngại gì đâu!

Kim Ngang Tiêu hồi hộp la lên một tiếng, ngập ngừng nói :

- Nàng nói như vậy tức là sau này tôi dù có tàn tật, nàng cũng vẫn... cũng vẫn...

Chàng không dám nói hết câu. Nàng cũng vẫn yêu tôi và lấy tôi làm chồng. Nhưng Thôi Ngọc Hoàn không đáp, nàng vịn cổ chàng xuống khẽ áp má chàng vào mặt nàng, với một cử chỉ thân thiện hết sức.

Kim Ngang Tiêu ngây ngất, chàng sung sướng đến cực điểm, cho rằng như vậy là Thôi Ngọc Hoàn đã ưng thuận lấy chàng, dù sao này thân thể chàng có bị tàn phế, nàng vẫn yêu chàng như thường.

Vì quá cao hứng, Kim Ngang Tiêu đâm mạnh bạo. Chàng ôm choàng lấy người Thôi Ngọc Hoàn rồi hôn đại lên má nàng. Thôi Ngọc Hoàn bỗng đỏ bừng mặt, quay ngoắt mặt đi, giọng nói như hờn dỗi :

- Ngang Tiêu... chàng... chàng...

Kim Ngang Tiêu có ý hỏi mình đã quá sỗ sàng, vội hỏi :

- Ngọc Hoàn... Nàng buồn tôi đó à?

Thôi Ngọc Hoàn lắc đầu, cúi mặt không nói, dáng điệu hết sức yếu đuối. Kim Ngang Tiêu cảm thấy hạnh phúc chan chứa, chàng không còn biết trời đất gì nữa, chỉ mong được ở bên Ngọc Hoàn mãi như thế này.

Lát sau, Thôi Ngọc Hoàn lại nói :

- Thiếp không thể cùng chàng đi tới Miêu Cương được, nhưng thiếp muốn tiễn đưa chàng một đoạn đường, đến bờ sông chúng ta sẽ chia tay.

Kim Ngang Tiêu tha thiết nói :

- Ngọc Hoàn. Tôi muốn đi mãi thế này suốt đời, không bao giờ đến bờ sông cả.

Thôi Ngọc Hoàn cười, ngả đầu vào vai chàng :

- Thiếp cảm chàng không được si mê như thế.

Kim Ngang Tiêu lòng lại càng như nở hoa, quay mặt lại ngắm nàng mãi không thôi. Trong khi đó con ngựa vẫn từ từ bước.

Một ngày trôi qua mau lẹ. Khoảng đến chiều tối, Kim Ngang Tiêu và Thôi Ngọc Hoàn đến bên một con sông lớn. Ánh tà dương chiếu xuống mặt sông lấp lánh gọn sóng như muôn ngàn con tim xà quây khúc. Trên trời mây chiều lững lờ trôi.

Hai bên bờ sông, cỏ hoa chen lẫn xới lá xanh rì, tạo thành một hình ảnh muôn phần cảm thú.

Nhưng Kim Ngang Tiêu nào có trông thấy cảnh đẹp. Lòng chàng đang xốn xang, đau đớn, biết rằng phút chia ly với Thôi Ngọc Hoàn đã đến. Con ngựa đến bên sông dừng bước. Thôi Ngọc Hoàn thở dài, nói :

- Chúng ta chia tay nhau ở đây thôi.

Kim Ngang Tiêu hoảng hốt nắm vội lấy tay nàng :

- Làm gì mà gấp rút quá vậy?

Thôi Ngọc Hoàn lắc đầu :

- Thiếp có việc, không thể lưu lại với chàng được nữa.

Kim Ngang Tiêu ngạc nhiên :

- Việc gì cần vậy?

Thôi Ngọc Hoàn đáp :

- Việc đó thiếp không thể nói với chàng bây giờ được. Sau này sẽ hiểu.

Kim Ngang Tiêu vốn đã tin tưởng Thôi Ngọc Hoàn đến cực độ, thấy nàng nói vậy, chàng không hỏi thêm nữa, cũng như chàng không hỏi tại sao nàng

không thể cùng chàng đi tới Miêu Cương. Chàng nhìn quanh khẽ nói :

- Nàng... Nàng hãy nán lại với tôi chút nữa.

Thôi Ngọc Hoàn do dự, rồi bỗng gật đầu :

- Được, thiếp ở lại chút nữa cũng không sao.

Hai người xuống ngựa, dắt tay nhau đi dọc theo bờ sông, con ngựa chậm bước theo sau. Trông Kim Ngang Tiêu và Thôi Ngọc Hoàn lúc đó chẳng khác gì một đôi vợ chồng trẻ mới cưới hay một cặp tình nhân vừa bước chân vào tình ái. Kim Ngang Tiêu hân hoan đến độ ngây ngất như người say rượu. Còn Thôi Ngọc Hoàn nét mặt thân thiện, đôi khi như lạnh lùng, thật khó lòng phỏng đoán được trong tâm trí nàng lúc đó suy tính sự gì?

Trời ngả chiều, ánh nắng tắt dần rồi tối hẳn. Trên mặt sông, hình ảnh muôn ngàn con kim xà cũng biến mất, chẳng bao lâu mọi vật chìm đắm trong màn đêm và lòng sông chỉ là một vệt đen kịt như một quãng đường âm u đưa tới Diêm ty Địa ngục.

Kim Ngang Tiêu và Thôi Ngọc Hoàn đi mãi, đến lúc sao lấp lánh mọc đầy trời thì họ chọn một tảng đá lớn bên bờ sông ngồi nghỉ chân. Một sự tình cờ, tảng đá mà hai người chọn làm ghế ngồi, hình dạng thập phần kỳ quái, cao lối một xích, nhưng ngay bên cạnh có tảng đá cao lớn hơn, lối sáu, bảy xích, hao hao tựa như hình hai người đứng tựa bên nhau nhìn ra mặt sông.

Kim Ngang Tiêu và Thôi Ngọc Hoàn ngồi trên tảng đá mới nhìn thấy ở khối đá giống hình người đó có được ba chữ lớn “Hòn tình nhân”, mặt chữ hõm sâu vào đá, có trét vôi trắng nên ban đêm trời tối mà đọc thấy ngay.

Thôi Ngọc Hoàn chỉ khối đá đó hỏi :

- Người địa phương này đặt tên cho khối đá là “Hòn tình nhân”, không biết có ý tứ như thế nào?

Kim Ngang Tiêu đáp :

- Hòn đá này chắc hẳn là do một đôi tình nhân từ thời cổ xưa hóa thành.

Thôi Ngọc Hoàn liền nói :

- Ngang Tiêu, sau khi lên Miêu Cương rồi, chàng hãy về “Hòn tình nhân” này tìm thiếp. Chúng ta sẽ tái ngộ ở đây. Chàng có ưng thuận không?

Kim Ngang Tiêu hớn hờ gật đầu :

- Phải, phải, ý kiến của nàng hay lắm. Có điều là tôi đi như vậy, không biết đến ngày nào sẽ về tới đây?

Thôi Ngọc Hoàn nói :

- Không việc gì phải vội vàng. Sau khi thiếp xong việc, thiếp sẽ trở lại hòn đá này chờ chàng. Dù có phải chờ một năm hay mười năm, thiếp cũng cam nguyện.

Kim Ngang Tiêu đưa mắt nhìn Ngọc Hoàn rồi khẽ nói :

- Ngọc Hoàn. Tôi chỉ mong báo được thù cho cha mẹ xong là chúng ta sẽ rời bỏ hẳn chốn giang hồ đầy ưu phiền này, hầu tìm một nơi nào thật u tĩnh để ẩn thân. Đôi ta sẽ ở nơi đó suốt đời và chỉ biết có nhau, nàng có chịu thế không?

Thôi Ngọc Hoàn cúi đầu khẽ nói :

- Thiếp chỉ... cầu mong có vậy.

Thấy Ngọc Hoàn đồng ý, Kim Ngang Tiêu trong lòng vô cùng cao hứng. Hai người đưa mắt nhìn nhau một lát, bỗng Thôi Ngọc Hoàn nói :

- Ngang Tiêu, thiếp phải đi đây.

Kim Ngang Tiêu tuy không muốn chia tay với Thôi Ngọc Hoàn, nhưng tình thế đã đến thế này, chàng không có cách gì nấn ná được nữa.

Thôi Ngọc Hoàn vụt đứng lên, nét mặt có vẻ bịn rịn quyến luyến, đi được vài bước lại nhìn. Song le chỉ trong chớp mắt thân hình đã khuất trong bóng tối, không còn thấy nữa.

Người cô độc giữa rừng

Chờ cho Thôi Ngọc Hoàn đi khuất hẳn, Kim Ngang Tiêu mới buông một tiếng thở dài náo ruột. Lát sau, chàng cất bước đi lên phía trên, để tìm chỗ sang sông.

Vừa đi khỏi tảng đá độ mười bước, chàng bỗng nghe thấy tiếng mái chèo đập xuống nước, rồi một chiếc thuyền nhỏ xuất hiện, tựa hồ như một chiếc thuyền đánh cá trở về. Kim Ngang Tiêu thầm nghĩ: trên đường đi Miêu Cương chuyến này chàng đã được lão bà quái nhân cấp cho một chiếc thẻ bài

bằng sắt, là vật biểu hiệu của lão bà, những bọn thủ hạ của Câu Hồn bang chưa chắc đã biết hiệu lệnh này, tốt hơn hết chàng tránh mặt không để cho người Câu Hồn bang trông thấy.

Chàng liền định bụng nhờ thuyền qua sông sau đó sẽ cải trang, tìm đường thẳng hướng Miêu Cương tiến phát. Thấy ở đuôi thuyền có người lái dò đang ngồi bơi thuyền, Kim Ngang Tiêu vội gọi lớn :

- Lái dò! Lái dò! Cho tôi qua sông với.

Người lái dò ngẩng đầu lên nhìn. Đó là một ông lão, quần áo lam lũ. Thấy Kim Ngang Tiêu ông lái định đưa thuyền vào bờ nhưng không biết nghĩ sao, bỗng lắc đầu, quay thuyền đi thẳng nét mặt có vẻ sợ sệt. Kim Ngang Tiêu kinh ngạc không hiểu tại sao?

Mãi sau chàng mới chợt nghĩ tại mấy hôm vừa qua, chàng trải qua bao việc vất vả gian nan, quần áo xốc xệch, dơ bẩn, khiến ông lão lái dò trông thấy tưởng chàng là quân cướp nên mới sợ hãi như vậy.

Kim Ngang Tiêu đành phải quay lại tìm con ngựa, đoạn chạy dọc theo bờ sông, đến một làng đánh cá nhỏ. Tại đây chàng mua thức ăn, nhất là lương khô, mua sắm mấy bộ áo quần, rồi tìm nhà một người nông dân nhờ ngủ một đêm lấy sức.

Sáng hôm sau, chàng qua sông dễ dàng, lên ngựa thẳng hướng Tây nam đi một mạch.

Từ đó Kim Ngang Tiêu đi luôn trong mười ngày trời, ngày đi đêm nghỉ, dọc đường không xảy ra sự gì khác lạ. Kim Ngang Tiêu cũng nhận thấy vô số các nhân vật trong võ lâm ở dọc đường, nhưng có ý giấu hành tung, tránh mặt họ và cũng không chuyện trò với ai.

Khoảng mười ngày sau đó, chàng đã bắt đầu đi vào một vùng, núi rừng hoang vu, thuộc khoảng biên cương tỉnh Vân Quý. Con ngựa của chàng đã kiệt lực ở dọc đường, nên chàng bỏ mặc, thả cho nó chạy vào rừng, còn chàng tiếp tục cuộc hành trình bằng cách đi bộ.

Từ lúc này trở đi, người đi đường đã hiếm, nhưng mỗi lần gặp ai chàng cũng hỏi thăm đường lên xứ Miêu Cương, tức là xứ mèo thuộc phía Tây nam Trung Hoa thời đó.

Những người biết đường đều chỉ về phía Tây nam, và đều nói rằng đường lên xứ Miêu Cương rất hiểm trở. Kim Ngang Tiêu không chút không chút sòn lòng, tiếp tục đi mãi. Quả nhiên mấy ngày sau đó, đường đi rất khó khăn, người đi đường không có ai, thật là một vùng hoang dã vô cùng.

Trong những ngày đi đường Kim Ngang Tiêu luôn tưởng nhớ đến Thôi Ngọc Hoàn. Càng mong nhớ chàng lại càng muốn đi nhanh, hoàn thành nhiệm vụ để có thể trở về tìm gặp người yêu.

Hôm đó, tính đốt ngón tay, Kim Ngang Tiêu biết mình đã từ già Thôi Ngọc Hoàn được một tháng rồi. Nghĩ đến lời hẹn ở hòn đá tình nhân bên sông, chàng nóng lòng muốn đi thật mau. Khoảng quá trưa hôm đó, chàng đi vào một khu rừng âm u rậm rạp. Lúc ở ngoài rừng chàng còn thấy trời sáng, vậy mà đến lúc đi sâu vào trong khu rừng này, ánh sáng tối dần.

Phía trước mặt chàng lúc đó là một dãy núi dài, ngọn cao chót vót, cỏ cây rừng núi trùng điệp, trông hết sức thần bí. Chàng đi một chút nữa thì trời tối. Quen lộ đi rừng, Kim Ngang Tiêu tìm một cây lớn, leo lên đó, định ngủ qua đêm để sáng hôm sau đi tiếp.

Nhưng đến khi leo lên cây, chàng nhìn thấy ở phía trước cách đó không xa, giữa khu rừng rậm rạp, có ánh lửa chớp chớp. Chàng giật mình kinh hãi, không ngờ ở nơi rừng núi hoang vắng này có người đốt lửa. Suốt trên mười ngày nay, đi trong miền hoang sơn này, Kim Ngang Tiêu không gặp một bóng người. Chàng đã tin rằng vùng này không còn ai ở nữa.

Chàng định thần nhìn về phía ánh lửa, quả nhiên phát hiện thấy bên một đồng lửa lớn giữa rừng có một người ngồi. Từ một tháng nay Kim Ngang Tiêu đã tránh mọi sự gặp gỡ với bất cứ ai, để giấu biệt hành tung của mình. Song le giữa nơi hoang vu không một bóng người, chàng không khỏi cảm thấy cô đơn và e ngại. Đến nay thấy có một người giữa rừng làm sao chàng không thấy vui và có ý muốn làm quen và đề hỏi chuyện.

Chàng liền tuột xuống cây và tiến về phía ánh lửa. Nhưng vừa đi được mấy bước, Kim Ngang Tiêu đã ngừng ngang lại và do dự. Bởi vì chàng đã nhận định rằng một người cô độc ở giữa rừng rậm và hoang vắng như thế này tất phải là một người trong võ lâm. Liệu gặp người trong võ lâm trong lúc này có thể sinh ra chuyện lời thôi gì không?

Tuy do dự, nhưng Kim Ngang Tiêu không khỏi tò mò. Hơn nữa, vì trên mười ngày không gặp một bóng người, chàng cũng muốn có ai để đàm đạo cho đỡ buồn. Chàng tự nhủ: thử đến gần xem hình dạng người đó ra sao rồi quyết định.

Nghĩ vậy, chàng lại tiến lên nhưng thận trọng nhẹ bước để khỏi kinh động người lạ ngồi bên đồng lửa và nấp sau một gốc cây nhìn ra. Lúc này chàng đứng cách chỗ người lạ ngồi đốt lửa hai trượng, vì người đó ngồi quay lưng lại phía chàng nên chàng nhìn không rõ mặt.

Kim Ngang Tiêu thấy người đó ngồi im như pho tượng.

Đang khi nghĩ vậy, bỗng thấy người đó cười lên một tiếng và cất tiếng nói sang sảng :

- Ở nơi hoang vu rừng rậm thế này, thật không ngờ ngoài tại hạ còn có người nữa!

Người đó nói câu đó, trong khi vẫn ngồi im và nói xong, cũng không quay đầu trở lại. Kim Ngang Tiêu thật tình kinh hoàng hết sức. Chàng đã bước đi rất nhẹ đến chỗ này, không ngờ bị người đó phát giác. Chẳng lẽ y có thuật nhìn được về phía sau lưng.

Trong lúc Kim Ngang Tiêu còn sững sờ kinh hoàng, người lạ lại nói :

- Bằng hữu nào đó chưa chịu ra mặt tương kiến hay sao? Hay có ý gì khác đó?

Kim Ngang Tiêu thấy mình đã lộ tung tích, nhất là thấy giọng nói của người đó có chút gay gắt, chàng vội lên tiếng :

- Tôi tình cờ qua đây, chớ không có ý gì khác xin các hạ tha thứ.

Vừa nói, chàng vừa bước lại đồng lửa, rồi đến trước mặt người lạ. Người đó vẫn ngồi y nguyên nhưng từ từ ngẩng đầu lên.

Kim Ngang Tiêu thấy đó là một người trung niên, trạc ngoài ba mươi tuổi, nét mặt nghiêm nghị quắc thước. Có điều lạ lùng là Kim Ngang Tiêu trông mặt hơi quen, phảng phất như đã có lần gặp y ở đâu rồi, nhưng chàng không sao nhớ ra được.

Trong lúc đó, người lạ đưa mắt ngắm nhìn chàng một lúc. Đột nhiên y lên tiếng hỏi Kim Ngang Tiêu :

- Còn người bằng hữu của các hạ nữa, tại sao vẫn chưa ra mặt?

Kim Ngang Tiêu kinh ngạc vội hỏi :

- Bằng hữu nói gì thế?

Người lạ cười nhạt nói :

- Các hạ có một người nữa cùng đi, tướng giầu nổi ta hay sao?

Kim Ngang Tiêu tức cười nhủ thầm: anh này mơ hoang chuyện gì thế? Hơn mười ngày nay, ta đi một thân một mình, không gặp qua bóng người thứ hai. Y nghĩ làm sao mà bảo ta cùng đi với một người nữa?

Chàng vội đáp :

- Nhất định các hạ nhầm rồi. Bao ngày nay, tôi đi có một mình, không gặp qua bóng người thứ hai. Các hạ nghĩ sao mà bảo ta cùng đi với một người nữa?

Người lạ cười nhạt mấy tiếng nói :

- Tai của ta có thể nghe xa trên một dặm, dù có một tiếng động nhỏ ta cũng nghe thấy. Bọn các hạ có hai người tất cả, cùng leo lên cây cùng tụt xuống rón rén bước đến đây. Có điều là người bạn của các hạ võ công cao cường hơn các hạ nhiều. Ta đâu có thể nghe nhầm và các hạ đâu có thể giấu ta được?

Kim Ngang Tiêu nghe người đó nói chắc như đinh đóng cột như vậy, bất giác vừa tức vừa buồn cười. Nhưng chàng cũng phải công nhận tai y nghe thính thật, vì y biết chàng đã trèo lên cây rồi lại tụt xuống.

Kim Ngang Tiêu tin chắc rằng chàng chỉ có một mình, bởi vậy chỉ có người lạ nhầm thôi. Trong lúc Kim Ngang Tiêu đang suy nghĩ như vậy, đột nhiên người lạ mặt quát lên một tiếng :

- “Không được chạy!”

Tiếng quát chưa dứt, tay người đó đã chống xuống đất, thân hình y vọt lên, phi thân nhảy về hướng Kim Ngang Tiêu vừa từ đó tiếng vào, thân pháp của y mau lẹ không thể tả, thoáng hiện như một làn chớp nhoáng.

Kim Ngang Tiêu hoàn toàn kinh ngạc. Chàng chưa kịp hiểu gì, nhưng vì người lạ nhảy về một phía, chàng cũng vội đưa mắt nhìn theo. Trong khoảng giây phút cực kỳ ngắn ngủi đó, Kim Ngang Tiêu thoáng trông thấy một bóng người, có lẽ là một bóng người đàn bà, nhảy vút như chim bay cách đó hai trượng, thấy thoáng biến mất vào trong bóng đêm của rừng thẳm.

Bóng người lạ nhảy theo bóng đen, cả hai bóng người thì triển một thân pháp khinh công thượng hạng, chỉ thấy thoáng như một làn chớp giạt dưới ánh lửa lập lòe rồi biến mất.

Kim Ngang Tiêu đứng bên đồng lửa, ngây đờ người, bàng hoàng kinh hãi. Đến lúc này chàng mới biết người lạ mặt nói thật, quả thật có người đi theo chàng mà chàng không biết Kê theo chàng là ai? Đã đi theo chàng từ bao giờ? Người lạ mặt đã nói có người đi cùng với chàng, trèo lên cây rồi cùng tụt xuống cây, thật y như bóng với hình. Vậy mà chàng không thấy gì cả.

Nghĩ đến đó Kim Ngang Tiêu rùng mình sớn gáy. Lúc này chàng hết sức phân vân, không biết phải nên hành động như thế nào, ở bên đồng lửa này hay là bỏ đi tránh khỏi mọi sự rắc rối.

Nhưng chỉ khoảnh khắc, trước mắt chàng đã trông thấy bóng người thấp thoáng dưới ánh lửa. Đó là người lạ đã trở lại.

Nét mặt y có vẻ tức giận vô cùng. Y tiến lại bên đồng lửa bên cạnh Kim Ngang Tiêu, rồi hừ một tiếng hằn học nói.

- Người bạn của các hạ khinh công kẻ cũng khá hay!

Kim Ngang Tiêu hiểu ngay y không đuổi kịp bóng đen đã đi theo chàng. Tuy nhiên, thấy y nói như vậy, chàng gượng cười nói :

- Các hạ nhầm rồi.

Người lạ quắc mắt, hai mắt y như hào quang ghé người y gần giọng :

- Ta nhầm cái gì?

Kim Ngang Tiêu đã trông thấy thân pháp trác tuyệt của người thế nào, chàng đoán võ công của y nhất định phải cao hơn chàng rất nhiều. Bởi vậy, tuy người lạ ăn nói cẩu kính giận dữ, chàng không muốn gây chuyện thù oán vô ích, hơn nữa chàng còn thầm mong ra tay bênh vực mình, nếu quả thực người đi theo chàng là cường địch muốn ám hại chàng.

Kim Ngang Tiêu liền dịu giọng lại nói :

- Chẳng nói giấu gì các hạ, từ trên một tháng nay tại hạ một thân một mình tìm đến xứ Miêu Cương này, thật không ngờ có người lén lút theo sau. Nếu không nhờ các hạ phát giác lên tiếng tại hạ còn bị kẻ nào đó theo mãi.

Người lạ nghe nói bán tín bán nghi, đưa mắt ngắm nhìn Kim Ngang Tiêu một lượt, rồi nói :

- Làm gì có sự lạ như vậy? Có người đi theo sau cả tháng trời mà không biết. Ai mà tin cho được?

Y nói xong bước lại bên đồng lửa ngồi như cũ, nét mặt có vẻ đăm chiêu, hình như có chuyện bận tâm đang suy nghĩ. Y ngồi xuống rồi lại hỏi :

- Bằng hữu nói lên Miêu Cương này một mình. Để làm gì vậy?

Kim Ngang Tiêu do dự rồi cũng nói thật :

- Tại hạ muốn tới Dã Nhân lãnh!

Người lạ bỗng nhảy phắt đứng dậy, nét mặt hết sức kinh dị hỏi gấp?

- Bằng hữu nói gì? Đến Dã Nhân lãnh làm gì?

Kim Ngang Tiêu thấy người đó mới nghe tới ba chữ “Dã Nhân lãnh” đã giật mình kích động như vậy, nên chàng không khỏi lấy làm lạ.

Kim Ngang Tiêu vẫn thành thực nói :

- Tại hạ nhận lời ủy thác của một người đến Dã Nhân lãnh làm một việc. Nhưng không biết Dã Nhân lãnh ở chỗ nào?

Người lạ đưa mắt nhìn chàng đăm đăm, trong ánh mắt của y có một chút lạ lùng, nửa như kinh dị nửa như hoài nghi, như thể y đã đoán biết được việc của chàng phải làm là gì.

Đang ngắm nhìn chàng, bỗng nhiên cặp mắt đó phát ra hào quang sáng quắc, đôi lông mày chau lại, người lạ nói :

- Bằng hữu hãy nghe thử!

Kim Ngang Tiêu sững sờ hỏi :

- Nghe gì?

Người lạ gắt :

- Bằng hữu hãy nghe kỹ một chút nữa!

Lạ lùng, Kim Ngang Tiêu định thần nghe ngóng. Lúc ấy ban đêm giữa rừng, ở một vùng núi hoang vu, bầu không khí yên tĩnh phẳng lặng đến cực điểm. Mới đầu chàng không nghe thấy gì, ngoài tiếng lá rừng xào xạc dưới con gió và tiếng lửa nổ lép bép.

Nhưng rồi cố lắng tai nghe, chàng nhận thấy từ xa vẳng lại một thứ âm thanh rất nhỏ, song lắng tai nghe kỹ, chàng thấy như sấm động ở phương xa, vì thế vô cùng mãnh liệt, như vậy đủ hiểu ngọn thác đó lớn lao như thế nào, chứ không phải là một vùng thác nhỏ.

Kim Ngang Tiêu chợt nhớ đến những lời dặn của lão bà quái nhân.

Lão bà bảo chàng muốn tìm Dã Nhân lãnh không khó, bởi tại nơi đó có một thác nước rất lớn, nước chảy suốt ngày đêm.

Thác nước mà chàng nghe thấy phải chăng chính là thác nước mà lão bà nói.

Kim Ngang Tiêu lắng tai nghe một lúc rồi hỏi :

- Phải tiếng thác nước đó không?

Người lạ gật đầu.

- Đúng. Đó là thác nước trên đỉnh Dã Nhân lãnh đó.

Anh cả của Câu Hồn bang chủ

Kim Ngang Tiêu vội hỏi :

- Nếu vậy từ nay đến Dã Nhân lãnh không bao xa nữa?

Người lạ đáp :

- Tôi bảy tám dặm đường..

Nhưng chưa nói dứt lời, người đó bỗng quắc mắt dừng lại, rồi thân của y lại nhảy vọt lên, miệng thét vang như sấm :

- Táo gan thật! Dám lấn quẩn rình mò ta mấy lượt!

Thanh âm của tiếng quát đó vang đi, rồi từ mấy rặng núi vọng lại âm âm như sấm động, liên miên bất tuyệt.

Thân hình người lạ đã bay vọt đi, biến mất vào trong đêm tối. Kim Ngang Tiêu lại một phen kinh ngạc sững sờ, mặc dầu chàng biết người lạ đã phát giác có người bí mật vừa rồi trở lại nghe ngóng nên y đã đuổi theo.

Chàng không hiểu người lạ này là ai, tại sao y lại có vẻ kích động khi biết chàng đến Dã Nhân lãnh? Còn kẻ bí mật đi theo chàng, Kim Ngang Tiêu đoán là người của Câu Hồn bang. Bởi vậy chàng thầm mong người lạ đuổi kịp y đem về trị tội, trừ diệt hậu hoạn cho chàng.

Nhưng Kim Ngang Tiêu đã phải thất vọng ngay, bởi người lạ trở lại có một mình và trên vẻ mặt y hiện rõ vẻ tức giận y như lần trước, rõ ràng là y không đuổi kịp kẻ rình mò.

Kim Ngang Tiêu vội hỏi :

- Các hạ có nhìn thấy rõ kẻ đó là ai không?

Người lạ tức giận lừ mắt nhìn chàng, không nói một lời. Chàng can phải nói, chàng cũng đoán hiểu rằng kẻ bí mật chạy quá lẹ, đến nỗi người lạ muốn nhìn thấy mặt cũng không được.

Kim Ngang Tiêu thấy đứng ở đây cũng vô ích, liền nói :

- Dã Nhân lãnh ở gần đây. Tại hạ xin cáo từ.

Người lạ vội cản lại :

- Hãy khoan. Ta có chuyện muốn nói với bằng hữu.

Chàng hỏi :

- Có việc gì?

Người lạ nhìn chàng rồi dần giọng nói :

- Ta muốn biết bằng hữu đến Dã Nhân lãnh làm gì?

Kim Ngang Tiêu lắc đầu :

- Tôi được người ủy thác làm chuyện riêng, không thể nói với các hạ.

Người lạ cười nhạt :

- Người ủy thác bằng hữu là ai?

Kim Ngang Tiêu do dự rồi cũng nói thật đáp :

- Nói thật xấu hổ ta cũng không biết tên người đó là gì nữa.

Người lạ bỗng sa sầm nét mặt, đột nhiên vươn người lên, năm ngón tay xòe ra như vuốt chim ưng, nhắm đầu cai chàng vỗ tới. Thủ pháp của người đó mau lẹ quá sức tưởng tượng tay vung ra nhanh như điện chớp. Kim Ngang Tiêu tuy đã luyện hai thức Cự Linh thần chưởng, võ công nội lực tiền triển hơn xưa thập bội, nhưng lúc này bất ngờ, trở tay không kịp, bị bàn tay người lạ vỗ trúng đầu vai.

Năm ngón tay người lạ vừa chạm đến bả vai Kim Ngang Tiêu, bỗng xòe ra, điểm vào năm nơi huyệt đạo ở đầu vai chàng là “Kiên tinh”, “Thiên Thủ”, “Khúc đan”, “Cự cốt” và “Lôi Môn”.

Năm huyệt đạo bị điểm, nửa thân Kim Ngang Tiêu bị tê liệt không cử động được nữa, kinh hoàng và tức giận, Kim Ngang Tiêu hét lên :

- Làm... làm gì thế?

Mặt người lạ quắc lên dữ dạn, y nói :

- Võ công của ngươi so với ta một trời một vực!

Kim Ngang Tiêu bất phục đáp :

- Vì tất?

Người lạ “hừ” một tiếng nói :

- Khỏi nói chuyện vô ích. Ta hỏi ngươi, ngươi đến Dã Nhân lãnh làm cái gì?

Kim Ngang Tiêu tức mình nghĩ thầm: ngươi muốn thay ta đến nơi đó hay sao? Chàng lạnh lùng đáp :

- Các hạ nhất định bắt tôi nói, vậy tôi nói cho nghe cũng không sao. Tôi đến Dã Nhân lãnh để xuống một động núi sâu như đạo huyệt, với mục đích lấy một vật cho người uy thác tôi.

Người lạ nghe đến đó biến hẳn sắc mặt. Hắn sững sờ một lát, rồi lại hỏi :

- Người uy thác là thế nào với bằng hữu? Tại sao bằng hữu cam nguyện vì người ta mà tự chặt một chân, chặt một tay và đâm mù một con mắt?

Kim Ngang Tiêu nghe nói giật nảy người, trở mắt nhìn người lạ trừng trừng.

Tại sao y biết rõ công việc của chàng? Kim Ngang Tiêu ngắm nhìn người nọ, như cố đoán xem y là ai, lai lịch thế nào. Bao câu hỏi quay cuồng trong đầu óc chàng, khiến chàng quên cả trả lời câu hỏi vừa rồi.

Chợt người lạ buông một chuỗi cười dài, hất bỏ tay ra khỏi đầu Kim Ngang Tiêu rồi lại hỏi :

- Một việc như thế, ngay cả cha mẹ muốn nhờ con cũng không được, tại sao bạn dám làm?

Vừa rồi Kim Ngang Tiêu đã đoán rằng người lạ này tất nhiên phải là người hết sức thân thiết với vị lão bà quái nhân sống trong động núi Gián Vân phong. Nếu không, y không thể nào biết rõ sự bí mật trên Dã Nhân lãnh.

Đến lúc này, Kim Ngang Tiêu chợt nghe y nói câu “cha mẹ muốn nhờ con cũng không được” chàng chợt hiểu y là ai, bất giác kinh hãi lùi lại một bước.

Cặp mắt người lạ vẫn sáng quắc, lộ ra những tia nhìn âm hiểm, đầy vẻ oán độc. Y lạnh lùng nhắc lại câu hỏi :

- Người sai bằng hữu đến đây là ai?

Kim Ngang Tiêu đáp :

- Người đó là một người võ công cực cao, một vị nữ tiên bối cổ quái...

Người lạ nghe chưa dứt câu, nét mặt đã lộ vẻ kinh hoàng, kêu lên một tiếng.

- Bà ta vẫn còn sống trên đời này? Bà ta vẫn còn... thật?

Kim Ngang Tiêu điềm nhiên đáp :

- Chính thế! Lệnh đường vẫn còn sống!

Câu nói đó chẳng khác gì tiếng sét nổ trên đầu người lạ này!

Kim Ngang Tiêu gọi lão bà là “lệnh đường” tức là biết người lạ này chính là con trai lớn của lão bà vậy.

Người lạ biến sắc quát lên một tiếng, đưa cả hai tay ra định chụp lấy bả vai Kim Ngang Tiêu.

Kim Ngang Tiêu đã đoán trúng. Người lạ chính là con trai cả của lão bà quái nhân và là anh ruột của Câu Hồn bang chủ. Chàng đoán được như vậy là vì chợt nhớ rằng trước đây trong động núi Câu Hồn bang chủ gặp lão bà có nói anh của y thị đã lên Miêu Cương rồi.

Lão bà cũng nhận đúng tính tình của đứa con trai mình. Quả nhiên người này lên tới Miêu Cương không dám xuống động Dã Nhân lãnh để thu vật báu, chỉ vì y không thể hy sinh một tay một chân và một mắt cho mẫu thân của y.

Kim Ngang Tiêu đã đoán được sự thật nên chàng đã lưu ý đề phòng.

Khi người lạ biến sắc, quát lên một tiếng và đưa hai tay ra vò, lập tức Kim Ngang Tiêu nghiêng mình né tránh, đồng thời chàng xử luôn một thức Cự Linh thần chưởng ra đối phó.

Trong những ngày vừa qua, trên đường đi Miêu Cương, Kim Ngang Tiêu ngày đêm suy nghĩ, nghiên cứu thêm về hai thức Cự Linh thần chưởng. Nhiều lúc cao hứng, chàng dừng lại bên đường, đem hai thức chưởng pháp đó ra học lại, biến chế và thấu triệt thêm được những tinh hoa của hai thức võ đó. Bởi vậy lúc này so với lúc đầu chàng mới học được, võ công của chàng tinh tiến gấp bội.

Chàng vừa xuất thủ, uy thế đã bộc lộ, trong chớp mắt, muôn ngàn chưởng hình hiện ra như trăm hoa đua nở vây bọc lấy người lạ.

“Bốp, bốp, bốp” ba tiếng khô khan vang, chưởng pháp thần diệu của Kim Ngang Tiêu đã đánh trúng người lạ, khiến y rống lên một tiếng cực kỳ giận dữ.

Mặc dầu võ công người lạ cực cao, trúng một lúc ba chưởng, tuy chưa đến nỗi bị thương nặng, cũng phải lùi luôn mấy bước, thân hình lão đảo.

Cự Linh thần chưởng quả là võ công tuyệt đỉnh. Kim Ngang Tiêu mới học được hai thức mà vừa xuất thủ chàng đã đánh bay được một cao thủ. Hơn nữa, nhờ hai thức đó, chàng lãnh ngộ được phép thổ nạp kỳ diệu, vận chuyển chân khí khiến nội lực tinh tiến vô cùng, tuy chưa đạt được đến mức nội công của vị đệ nhất lưu cao thủ, nhưng khá thâm hậu chẳng khác gì người luyện nội công trong bốn hay năm năm liền.

Người lạ là tay võ nghệ siêu quần, sau khi trúng ba chưởng, y biết ngay nội công của Kim Ngang Tiêu chưa bằng được y. Song sắc mặt của y lúc này lộ vẻ kinh dị, y nhìn hồi lâu rồi lên tiếng hỏi, giọng lạc hẳn đi vì kinh hoàng :

- Người... Người vừa xử đó là... Chưởng pháp gì?

Kim Ngang Tiêu biết người này là anh ruột của Câu Hồn bang chủ, chàng không khi nào chịu nói thật, nên cười gằn đáp :

- Đó là chưởng pháp gia truyền của ta, có gì đáng kể. Ngay đến tên cũng không có.

Người lạ bỗng ngửa mặt lên trời, cất tiếng cười khanh khách một hồi.

Kim Ngang Tiêu không biết y cười gì, nhưng vẫn thủ thế đề phòng. Người lạ tiến đến trước mặt Kim Ngang Tiêu, còn cách độ hai bước rồi ngừng lại và nói :

- Nhà ngươi một mình một vạn dặm đến đất này, võ công lịch duyệt tường cũng chẳng kém cỏi. Ta hỏi, nhà ngươi đã nghe thấy nói đến một môn võ công tên gọi là “Du Long thân pháp” bao giờ chưa?

Kim Ngang Tiêu không hiểu y hỏi thế có gì, trong lòng không khỏi e ngại. Tuy vậy chàng vẫn đáp :

- Du Long thân pháp? Đó là một thân pháp tuyệt đỉnh của võ môn, ai không biết? Năm xưa Phi Long Quân đã dùng Du Long thân pháp đánh bại luôn bảy phái tám môn trên đỉnh Hoa Sơn. Võ lâm tương truyền rằng mười lăm vị Chưởng môn của các môn phái đó, hợp lực liên thủ vây đánh Phi Long Quân, mười lăm người cùng một lúc phát ra một trăm chiêu liên tiếp, vậy mà không một chiêu nào đụng được đến người Phi Long Quân, đó là nhờ Phi Long thân pháp.

Người lạ nhìn Kim Ngang Tiêu, tia mắt lộ vẻ kính phục, kiễng nể, y gật đầu nói :

- Đúng lắm, các hạ tuổi còn trẻ, sự hiểu biết về võ công thật uyên bác. Nhưng ta nói thật cho các hạ nghe. Vừa rồi môn võ ta sử dụng chính là... Phi Long thân pháp đó. Vậy mà ta không tránh nổi mấy chiêu chưởng pháp của các hạ, thậm chí còn bị trúng luôn ba chưởng. Xét ra như vậy chưởng pháp gia truyền của các hạ thật quá cao, đến độ không thể tưởng tượng. Dám hỏi lệnh tôn là vị võ lâm tiền bối nào vậy?

Kim Ngang Tiêu nghe y nói một hồi, trong lòng hết sức kinh dị. Du Long thân pháp, người này biết sử Du Long thân pháp, vậy y thật sự là ai, lai lịch như thế nào? Nếu y biết sử dụng Du Long thân pháp, tất nhiên y phải có liên quan mật thiết đến vị “Đệ Nhất Dị Nhân” của võ lâm là Tinh Túc Hải Phi Long Quân. Nhưng tại sao y lại còn là anh ruột của Câu Hồn bang chủ?

Tinh Túc Hải Phi Long Quân là người đã mất tích từ lâu trong võ lâm, ông ta cũng là người duy nhất trên đời, thu gom được hết những tinh túy của hai phái chính và tà trong võ lâm, bởi vậy võ công của ông vừa tà vừa chính, cao siêu không thể tưởng tượng. Năm xưa Tinh Túc Hải Phi Long Quân vừa là đệ nhất ma đầu của tà phái, lại nữa là đệ nhất cao thủ chính phái. Hành động của ông quái dị vô cùng.

Phải chăng Câu Hồn bang chủ có quan hệ đến nhân vật ghê gớm này. Kim Ngang Tiêu nghĩ đến đó, giật mình kinh sợ. Người lạ thấy chàng đứng ngây người ra suy nghĩ, lại hỏi :

- Các hạ hãy nói thật, chưởng pháp của các hạ vừa xử gọi là gì?

Kim Ngang Tiêu đã biết người lạ võ công rất cao, mặc dầu y bị trúng ba chưởng, y vẫn như thường không tỏ vẻ gì bị nội thương, nên dù có đầu lại chưa chắc chàng thù thắng. Hơn nữa lai lịch của y không rõ, chàng chỉ biết y có liên quan đến kẻ thù của chàng, bởi vậy chàng nhất quyết không chịu nói thật về Cự Linh thần chưởng.

Kim Ngang Tiêu bèn đáp :

- Tôi không biết tên chưởng pháp đó. Võ công của các hạ cao hơn tôi rất nhiều, tất nhiên các hạ phải biết hơn tôi. Nếu các hạ nói không biết tức là các hạ nhận võ công của tôi cao hơn các hạ hay sao?

Người lạ cười nhạt mấy tiếng, nói :

- Bằng hữu chớ có giấu ta, vô ích. Trong thiên hạ võ công của các môn phái như thế nào, đại để ta đều biết qua. Bằng hữu không nói ta cũng nhận biết chưởng pháp của bằng hữu còn ở trên Thái Ất Thiên Cương chưởng của Thiên Cương môn và trên cả mấy pho chưởng pháp huyền môn chính tông của Phật gia nữa. Nhưng nếu bằng hữu không chịu nói, ta có cách làm cho bằng hữu phải nói sự thật.

Hắn vừa nói vừa giơ tay lên như muốn tấn công Kim Ngang Tiêu, đôi mắt y long lên sáng quắc, lộ đầy sát khí.

Kim Ngang Tiêu cả kinh, vội tìm cách đánh lại sự chú ý của người lạ, nói :

- Khoan! Vừa rồi chúng ta chưa nói xong câu chuyện. Lệnh đường muốn lấy vật báu dưới động địa ngục trên Dã Nhân lãnh, ngày đêm thêm khát mong mới, các hạ là con, tại sao không đi lấy vật đó cho lệnh đường?

Người lạ quả nhiên đổi sắc mặt khi nghe nói đến chuyện lão bà trong động núi. Y cười gượng mấy tiếng hỏi :

- Bằng hữu biết ta là con của bà ấy?

Kim Ngang Tiêu đáp :

- Tự nhiên là tôi biết. Lệnh đường có nói đến các hạ khi gặp tôi.

Người lạ cười, lạnh lùng nói :

- Có điều bạn không biết là khi chúng ta còn nhỏ tuổi, cha mẹ đã bỏ đi một cách bí mật để anh em chúng tôi trong một tòa nhà lớn. Cảm tình của chúng ta đối với cha mẹ không sâu đậm. Bây giờ bảo ta phải hy sinh một tay, một chân và một mắt làm sao ta hy sinh cho được?

Kim Ngang Tiêu lạnh lùng, hỏi :

- Các hạ chưa được gặp cha mẹ, tại sao lại biết việc cha mẹ ủy thác để lên Miêu Cương?

Người lạ đáp :

- Cha mẹ chúng ta để lại một lá thư rất dài, dặn dò rằng sau này, khi chúng ta lớn lên...

Nói đến đó đột nhiên y ngừng lại, châu mày gắt gỏng :

- Bằng hữu hỏi đến gia thế chúng ta có mục đích gì? Bây giờ không phải lúc bằng hữu hỏi mà là ta hỏi. Có muốn nói rõ chưởng pháp vừa xử là gì không? Bằng hữu hãy chống lại ta.

Dứt lời tay mặt y ngoặt về phía sau, bàn tay xò ra đánh mạnh vào thân cây cổ thụ ở gần đó. Chỉ nghe đến "rắc" một tiếng, thân cây to lớn và kiên cố như vậy đã gãy làm đôi. Kim Ngang Tiêu thấy y biểu diễn công lực, bất giác biến sắc kinh hoàng. Chàng biết không thể nào chống nổi y nên chàng do dự nói :

- Hai thức chưởng pháp vừa rồi...

Nhưng Kim Ngang Tiêu chưa nói dứt lời, người lạ bỗng nhảy vọt về phía bên, miệng quát bảo :

- A giỏi, bằng hữu nào thân pháp mau lẹ lắm. Hai lần ta đuổi theo bạn không kịp, nhưng lần này bằng hữu đừng hòng thoát!

Kim Ngang Tiêu vội ngoảnh mặt nhìn về phía rừng tối, nhưng chàng không thấy gì hết. Song le, người lạ vừa nói dứt lời, bỗng từ trong đám lá cây có tiếng cười khúc khích rất nhỏ phát ra. Rồi thoáng vụt một bóng trắng nhảy lần qua đám cây rừng mau như điện xẹt. Thân pháp của bóng trắng đó mau lẹ đến nỗi Kim Ngang Tiêu tưởng mình hoa mắt.

Chàng chưa kịp định thần nhìn kỹ thì người lạ đã nhảy đi đuổi theo bóng trắng, tốc độ cũng mau lẹ chẳng kém gì bóng người bí mật đã mấy lần rình rập.

Kim Ngang Tiêu chỉ còn biết ngáy người trông theo, khoảnh khắc hai bóng người đuổi nhau đã biến mất trong bóng tối của rừng đêm, như hồn ma vừa hiện lên đã biến mất.

Trên Dã Nhân lãnh

Kim Ngang Tiêu ngẩn người ra một lát, rồi chàng chợt nhớ lúc này chính là lúc thuận tiện nhất để thoát khỏi người lạ, còn đợi đến bao giờ nữa. Lập tức chàng quay người đi ngay, nhằm thẳng hướng có tiếng thác nước chảy âm ầm, chàng đi được một lát, thì tiếng nước chảy một lúc nghe rõ thêm, không cần phải lắng tai chú ý cũng nghe rõ.

Kim Ngang Tiêu cũng để ý nhìn lại phía sau và nghe ngóng, nhưng tuyệt nhiên không thấy gì lạ ngoài khoảng rừng bao la, cỏ voi mọc cao đến đầu người. Hai người đuổi theo nhau không biết chạy mất về phía nào.

Kim Ngang Tiêu lại tiếp tục đi về phía có tiếng nước chảy. Khoảng một giờ đồng hồ sau, chàng tới nơi. Trước mặt chàng lúc đó là một cảnh tượng cực kỳ hùng vĩ của thiên nhiên.

Một sườn núi cao ngất, dựng trước như một bức tường khổng lồ chạy dài đến mấy dặm. Mặt tường đó phẳng nhẵn, một màu trắng xóa như bạc. Đến gần hơn nữa, chàng thấy rõ thác nước từ trên cao đổ xuống, tựa hồ như một tấm màn nước bao phủ mặt tường.

Tiếng nước đổ xuống âm ầm như sấm động, liên miên bất tuyệt. Nhờ ánh trăng sáng, mặt thác nước lấp lánh, như muôn ngàn con rắn quẫy khúc bò trên mặt nước. Bất cứ ai nhìn thấy cảnh đó cũng phải ta thán cho bàn tay Tạo Hóa đã khéo tạo thành một hình ảnh uy nghiêm tráng lệ, đem một nguồn nước lớn như sông cái từ trên cao rót xuống vực thẳm.

Kim Ngang Tiêu trong lòng nặng trĩu ưu tư, vì công việc sắp phải làm, nhưng trước cảnh thiên nhiên hùng tráng đó, chàng cũng phải ngẩng người ra nhìn ngắm hồi lâu, rồi mới rào bước tiến lại gần thác nước.

Lát sau chàng tới chân thác. Nước từ trên cao rót xuống phía dưới, nơi đây nước tụ thành một đầm nước lớn, rồi từ đầm nước đó có những ngọn sông nhỏ đưa nước chảy xuống mãi phía xa.

Nước ở đầm trong vắt, dưới ánh trăng bạc, Kim Ngang Tiêu có thể nhìn xuống tận đáy. Chàng lại bên bờ nằm sấp người, gục đầu xuống uống mấy ngụm nước trong và mát dịu. Tinh thần sáng khoái chàng ngửa mặt trông lên.

Lúc đó, trong lòng Kim Ngang Tiêu bỗng nhiên phát sinh ra một mối nghi ngờ.

Lão bà quái nhân trong động núi bảo chàng, ngọn thác này mỗi năm có một ngày ngừng chảy, và lúc nước biến mất, trên mặt tường sẽ hiện ra những bí quyết của Cự Linh thần chú. Sở dĩ Kim Ngang Tiêu vượt ngàn dặm đến đây cũng chỉ vì nguyên nhân đó.

Song là, đến đây nhìn thấy tình thế thực sự trước mắt, Kim Ngang Tiêu bỗng thấy nghi ngờ lời nói đó. Bởi lẽ tuy mặt tường lúc này có nước chảy bao phủ, nhưng nhờ nước trong vắt và nhất là cũng có một vài nơi không có nước chảy, chàng có thể nhìn thấy rõ, nhưng nào mặt tường có gì? Chẳng thấy bí quyết gì hết mà chỉ thấy một màu trắng xóa.

Kim Ngang Tiêu nghĩ ngay rằng lão bà quái nhân đã đánh lừa chàng. Chàng do dự hồi lâu, sau quyết định bất luận như thế nào, chàng hãy lên Dã Nhân lãnh xem sao đã.

Chàng liền đi vòng tới mặt bên không có thác nước đổ xuống, rồi tìm đường leo lên trên. Mặc dầu phía bên này không có thác nước, sườn núi cũng thẳng tắp, leo lên rất khó.

Kim Ngang Tiêu vận dụng nội lực, dùng cả chân lẫn tay, vừa leo vừa bò, lần lần tiến lên phía trên. Đến lúc trời sáng rõ thì chàng vừa lên tới mặt núi, tức là nơi Lão bà gọi Dã Nhân lãnh.

Đứng trên cao nhìn xuống phía dưới, tầm mắt bao quát cả một vùng núi non trùng điệp, hiểm trở như muôn ngàn thành quách chồng chất lên nhau.

Kim Ngang Tiêu lên tới phía trên mới biết rằng nơi gọi là Dã Nhân lãnh tức là một cao nguyên rừng cây chi chít, những cổ thụ ở đây to lớn dị thường, không biết đã sống được mấy trăm năm.

Chàng đi được độ bảy tám trượng thì thấy ở giữa bên đại thụ chia làm bốn góc vuông vắn, có một lỗ huyệt lớn và sâu thăm thẳm như một cái giếng. Kim Ngang Tiêu đến bên bờ huyệt nhìn xuống chỉ thấy sâu thẳm và dưới tối mò, không trông thấy đáy huyệt. Chàng lắng tai nghe ngóng, nhưng chỉ có tiếng gió thổi rào rào trên ngọn cây, ngoài ra không còn có tiếng gì khác lạ.

Kim Ngang Tiêu hết sức kinh ngạc, không thể nào tưởng tượng được rằng ở dưới một địa huyệt sâu thẳm như vậy lại có một người sống ẩn náu.

Giữa lúc chàng phân vân nghi hoặc như vậy, bỗng có một tiếng gầm rú ghê gớm, như tiếng ma quỷ hú hồn không biết từ đâu vẳng tới, nghe như thể từ dưới đáy huyệt đưa lên. Kim Ngang Tiêu gan dạ như vậy mà cũng giật nảy người suýt té nhào xuống huyệt. Chàng vội lùi lại mấy bước, đưa cánh tay áo lên lau mồ hôi trán. Tiếng gầm rú ma quái đó khiến Kim Ngang Tiêu rợn tóc gáy, mồ hôi lạnh toát ra. Nhưng sau đó tuyệt nhiên không thấy có gì lạ, tứ bề lại tĩnh mịch như cũ.

Kim Ngang Tiêu thận trọng lùi xa bờ huyệt chút nữa, bỗng phía sau chàng có tiếng người cười rất lạnh lùng :

- Mới có mấy tiếng lạ đó mà bạn đã hoảng sợ như vậy. Gan của bằng hữu như vậy mà cũng đòi xuống địa huyệt hay sao?

Kim Ngang Tiêu vội quay người lại, thấy kẻ vừa nói sau lưng chàng chẳng phải ai xa lạ chính là người lạ vừa gặp trong rừng, người vừa truy hỏi chàng về hai thức Cự Linh thần chú.

Kim Ngang Tiêu cười nhạt đáp :

- Lệnh đường đêm ngày khao khát mong mỗi được có báu vật dưới địa huyết này, các hạ là con trai sao không xuống lấy vật đó về cho mẹ. Tôi đã nhận lời xuống lấy, thì dù tôi là người thiếu can đảm chẳng nữa, so với các hạ tôi còn hơn nhiều.

Người lạ bị Kim Ngang Tiêu nói cho mấy lời, bất giác ngẩng người ra, sắc mặt trắng bệch lại đỏ như gấc, không nói được một lời. Mãi một lúc sau, y mới gượng cười nói :

- Nhà ngươi có can đảm hơn ta như vậy tại sao lúc này còn đứng đó? Không xuống động lấy báu vật còn chờ gì nữa?

Kim Ngang Tiêu đáp :

- Lệnh đường đã dẫn tôi cách thức xuống huyết sâu này. Bà bảo phải kiếm mấy người Miêu, nhờ họ bện cho một sợi dây dài hơn một trăm trượng để dõng xuống huyết...

Người nọ không để Kim Ngang Tiêu nói dứt câu, liền ngắt lời :

- Điều đó ngươi khỏi bận tâm. Khi ta đến nơi này, ta đã chuẩn bị ngay dây thừng rồi. Có điều... có điều là...

Y nói đến đó bỗng đỏ mặt ngập ngừng, Kim Ngang Tiêu cười nhạt tiếp ngay :

- Có điều là các hạ không có gan xuống huyết phải không?

Người nọ “hừ” một tiếng tức bực, rồi lên giọng thách thức :

- Còn ngươi có gan xuống à? Ngươi hãy xuống cho ta coi.

Kim Ngang Tiêu điềm nhiên đáp :

- Tôi đã nhận lời với lệnh đường thì có gan hay không, tôi cũng phải xuống.

Người nọ trầm giọng nói :

- Ngươi đừng có mong xuống địa huyết rồi gặp may mắn toàn vẹn thân thể. Xuống dưới đó tức là ngươi trở thành một phế nhân quái gở, người không ra người, quỷ không ra quỷ.

Kim Ngang Tiêu nghe nói không khỏi rung mình. Bình thường không phải là chàng không nghĩ đến sự tàn phế ghê gớm đó, nhưng lúc này do miệng người lạ nói ra với một giọng thâm độc tàn ác, chàng mới cảm thấy cực hình đó khủng khiếp, như thế nào.

Tuy vậy chàng vẫn lạnh lùng, đáp :

- Điều đó tôi đã biết!

Người lạ cười nhạt :

- Ta không biết nhà ngươi chịu hy sinh như vậy để được lợi cái gì? Còn ta, ta nghĩ dù được lợi đến thế nào, ta cũng không thể hy sinh một tay, một chân và một mắt được.

Kim Ngang Tiêu lặng lẽ không đáp. Nhưng trong lòng chàng nghĩ :

- “Ngươi có biết đâu ta có một mối thù to như biển cả, để báo mối thù đó, chẳng những phải hy sinh một tay, một chân và một mắt, mà phải hy sinh cả tính mạng nữa ta cũng cam lòng. Cũng vì để báo thù, ta có thể hy sinh cả tình yêu. Thôi Ngọc Hoàn nói rằng nàng sẽ yêu ta sau khi ta bị tàn phế, nhưng ta cũng không nỡ để nàng sẽ yêu ta sau khi ta bị tàn phế, nhưng ta cũng không nỡ để nàng mất hạnh phúc vì một người tàn tật như ta. Sau này, ta báo được thù nhà rồi, ta sẽ vĩnh biệt giới giang hồ, ẩn cư một nơi thâm sơn cùng cốc, không thấy một bóng người, để Ngọc Hoàn khỏi phí mất một đời xuân sắc vì ta. Ái tình, tính mạng ta còn hy sinh được nữa là thân thể ta”.

Nghĩ vậy Kim Ngang Tiêu lòng đã quyết, không đáp lời người lạ nữa, chỉ bảo y một cách giản dị :

- Các hạ mau cho tôi mượn sợi dây thừng. Tôi không có nhiều thì giờ nói chuyện vô ích.

Người lạ ngửa mặt nhìn lên trời cười khanh khách một hồi. Nhưng y cũng nghe lời chàng, thân hình nhảy vút đi lẹ như chớp, đến bên một tảng đá lớn ở gần đó. Y co chân đạp tảng đá sang một bên, cúi xuống ôm lên một đồng thừng rất lớn.

Người lạ vung tay mạnh, tức thì “vút vút” tiếng gió bay, rồi đầu sợi dây thừng ngoằn ngoèo như con rắn bay lại nơi Kim Ngang Tiêu đứng, Kim Ngang Tiêu thấy y có công lực bất phàm như vậy, cũng phải thán phục. Chàng nghĩ thầm y là anh của Câu Hồn bang chủ, là người có quan hệ mật thiết với Phi Long Quân, lẽ tự nhiên y phải đạt tới một công phu thượng thừa.

Kim Ngang Tiêu liền bảo y :

- Các hạ đã không dám xuống huyết, như vậy tôi nhờ các hạ đứng ở trên thông dây thừng. Đến khi xong việc, các hạ hãy kéo tôi lên.

Người lạ cười ròn :

- Dĩ nhiên là như vậy.

Nói đoạn y lấy một đầu thừng cột vào gốc một cổ thụ, còn một đầu y đưa cho Kim Ngang Tiêu bảo chàng cột vào ngang lưng.

Chuẩn bị xong, y gạt đầu bảo :

- Ngươi có thể bắt đầu xuống rồi đó.

Kim Ngang Tiêu tiến đến bên bờ huyết, nhìn xuống dưới. Miệng rộng đến hơn một trượng, nhưng phía dưới có lẽ còn rộng hơn. Có điều là huyết sâu thăm thẳm, ánh sáng mặt trời chỉ thấu đến phần trên, còn ở dưới tối mò, âm khí xông lên rợn người. Mặc dù cương quyết thế nào, lúc này Kim Ngang Tiêu cũng không khỏi thấy ngần ngại.

Người lạ thấy chàng ngần ngại, liền cười lớn, nói :

- Ngươi cứ thông thả suy nghĩ, không việc gì mà gấp. Trước đây, ta đã đứng bên huyết này cả ngày trời đó. Rút cục ta... đành chịu.

Giọng nói của y thật mỉa mai chế diễu nhưng Kim Ngang Tiêu không tức giận, chàng nghĩ thấy lúc này trong lòng hết sức bình tĩnh. Chàng đã quyết định hy sinh để báo thù cho cha mẹ, nên không có chút nào để hối tiếc.

Kim Ngang Tiêu quay đầu nhìn người lạ mặt một lần chót. Rồi không nói một lời, chàng lẳng lẳng cúi người, định đưa tay bám tảng đá đu xuống.

Không ngờ, chính lúc ấy bỗng có tiếng người quát :

- Hãy khoan!

Kim Ngang Tiêu giật mình, ngẩng đầu nhìn lên. Chàng đã nhận thấy ngay rằng tiếng quát đó không phải là tiếng người lạ, mà là một thứ tiếng khô khan quái dị, khàn khàn như thể cổ họng người đó nói có tật. Đó là tiếng của một người thứ ba.

Kim Ngang Tiêu nhìn lên vừa kịp thấy một bóng người từ xa phi lại như bay, tiến đến chỗ chàng và người lạ đứng.

Người anh của Câu Hồn bang chủ đã nhận thấy bóng lạ phi đến. Y không nói không rằng lập tức vận chưởng tấn công luôn bóng người vừa chạy đến. Người lạ rú lên một tiếng tức giận rồi cũng giao chưởng lên đỡ. “Bùng” một tiếng dữ dội, hai chưởng giao nhau. Cả hai người cùng lùi lại hai bước.

Kim Ngang Tiêu chưa kịp định thần nhìn xem bóng người mới tới là ai, thì người đó sau khi giao chưởng với người anh của Câu Hồn bang chủ, lập tức nhảy đến bên sợi dây thừng nhanh như cắt. Hắn vồ lấy sợi dây rồi giật thật mạnh.

Kim Ngang Tiêu bị sợi dây thừng buộc ngang lưng, nên khi người mới đến kéo giật, thân hình chàng bắn vọt ra khỏi miệng như con diều. Hành động của người mới đến qua mau lạ Kim Ngang Tiêu hoàn toàn bị bất ngờ, không thể cưỡng lại được, đành để mặc cho sợi dây kéo tung lên cao đến hai trượng.

Nhưng thủ pháp của người mới đến thật tài tình. Chẳng những hắn có một công lực mạnh ghê gớm, giật cho chàng bay tung lên, mà còn điều khiển sợi dây, làm cho Kim Ngang Tiêu nhẹ nhàng rơi xuống, rơi đúng vào một cành cây ở cạnh, như đặt chàng xuống đó, thành thử Kim Ngang Tiêu không chút bị thương.

Lúc đó mới thấy người anh của Câu Hồn bang chủ kêu lên một tiếng kinh ngạc :

- Muội muội! Em đó sao?

Giọng nói khàn khàn như có tật, đáp :

- Phải, tiểu muội đây!

Kim Ngang Tiêu vừa ngồi vững trên cành cây, nghe thấy hai câu đối đáp đó, trong lòng kinh hoàng. Bởi vì nếu là em gái của người lạ thì tức là Câu Hồn bang chủ đã đến. Y đến để giết chàng, không cho chàng xuống động hay sao?

Kim Ngang Tiêu hoảng hốt vội đưa mắt nhìn người mới đến. Chàng kinh ngạc xiết bao khi thấy người nọ đến không đeo mặt nạ bằng đồng.

Đó là một cô gái, nhưng là một cô gái cực kỳ xấu xí, trông như quỷ dạ xoa. Tóc y đỏ hoe, mặt y thô kệch, nước da hung hung đỏ, trông quái dị vô cùng. Thân hình cô gái nhỏ nhắn, tầm thước, nhưng tay cuộn vải kín mít y như người bị phong cùi.

Kim Ngang Tiêu thờ dãi nhẹ nhõm vì chàng biết đó không phải là Câu Hồn bang chủ. Đồng thời chàng đã đoán được rằng cô gái này chắc hẳn là con thứ ba của lão bà trong động núi, vì lão bà có nói, có ba người con một trai hai gái. Cô gái này tức là em của Câu Hồn bang chủ.

Nhưng Kim Ngang Tiêu vẫn không hiểu tại sao, cô gái xấu xí này ngăn cản, không cho chàng xuống địa huyết. Chàng nhìn đến người anh của Câu Hồn bang chủ, thấy sắc mặt y bưng bưng giận dữ, quát hỏi :

- Muội muội, hai lần đùa rồn ta có phải là muội muội đó không?

Cô gái xấu xí có vẻ hối hả, đáp :

- Khỏi nói chuyện đó vội, hãy tính chuyện cần gấp trước mắt.

Người anh lạ lưng, hỏi :

- Muội muội đến đây có việc gì?

Cô gái xấu xí không đáp, quay đầu nhìn về phía Kim Ngang Tiêu ngồi trên cây, cất giọng khàn khàn nói :

- Kim bằng hữu, mời bạn xuống!

Kim Ngang Tiêu giật mình thấy cô gái nói trùng tên họ mình chàng nhìn kỹ mặt một cô gái, thấy rõ không phải là người quen. Chàng không hề biết mặt cô gái hình dung quái gở như vậy bao giờ. Nhưng đôi mắt cô gái sáng quắc, tia nhìn bộc lộ một niềm tha thiết và thân mật, như thể coi chàng là người quen biết từ lâu.

Cái nhìn đó làm Kim Ngang Tiêu yên lòng, chàng biết dù không quen biết, người con gái này đối với chàng cũng không có ý thù địch. Vì thế chàng từ trên cây nhảy xuống.

Cô gái nói :

- Kim bằng hữu, bằng hữu có thể rời khỏi nơi đây được rồi.

Kim Ngang Tiêu kinh ngạc hỏi lại :

- Cô nương nói sao?

Cô gái điềm nhiên nói :

- Gia mẫu nhờ bằng hữu lên đây làm một việc, có phải không?

Kim Ngang Tiêu gật đầu :

- Đúng! Tôi sắp sửa xuống huyết đây!

Cô gái lắc đầu :

- Bạn khỏi xuống nữa. Một việc như vậy không thể nhờ người ngoài làm, đó là việc riêng của gia đình chúng tôi. Anh tôi không dám xuống huyết, tất nhiên là tôi phải xuống. Bằng hữu khỏi quan tâm đến việc này, nên đi ngay khỏi nơi này là hơn.

Kim Ngang Tiêu sững sờ nhìn cô gái, nhưng thấy y có vẻ nghiêm trang thành thật chứ không phải giả dối. Chàng không ngờ cô gái này chịu hy sinh cho mẹ. Trước đây, chàng đã thấy Câu Hồn bang chủ tàn ác độc địa như thế nào, sau chàng lại gặp người anh của Câu Hồn bang chủ, võ công tuy cao, nhưng cũng là người sâu độc, chẳng có chút lương tâm, chàng đã tưởng anh em của Câu Hồn bang chủ toàn một loại tàn ác ích kỷ như vậy. Ai ngờ đến nay cô gái út của lão bà lại có lòng hy sinh cho mẹ.

Người anh nghe nói trợn mắt, hỏi :

- Muội muội, em nói thực đó sao? Em muốn xuống địa huyết này để tự chặt một chân, một tay và chọc mù một mắt?

Cô gái chưa kịp nói, Kim Ngang Tiêu đã điềm nhiên đáp :

- Cô nương nói thế tôi biết vậy thôi. Nhưng tôi đã trót nhận lời của lệnh đường, tôi phải xuống huyết này. Cô nương hãy tránh ra để tôi xuống.

Cô gái giậm chân, tức bực :

- Ta đã nói không phải xuống, tại sao ngươi cứ đòi xuống? Làm sao ngươi ngu ngốc như vậy?

Kim Ngang Tiêu bị mắng không giận, mà chỉ ngạc nhiên. Chàng thấy thái độ của cô gái rất lạ lùng, như thể quan tâm đến số phận của mình. Chàng lắc đầu, đáp :

- Tôi chẳng phải là kẻ ngu ngốc, tôi cũng biết xuống địa huyết này hậu quả sẽ như thế nào? Nhưng tôi là một nam tử đại trượng phu, nói rồi là phải giữ lấy lời, dù có chết cũng không sao lay chuyển được ý định của tôi.

Sự thật ý định của Kim Ngang Tiêu chẳng phải là hy sinh thân mình cho lão bà quái nhân, mà là muốn học võ công tuyệt đỉnh để báo thù. Dĩ nhiên chàng không thể nói ra được điều ấy.

Cô gái xấu xí bỗng cười nhạt :

- Ngươi đừng mong trái ý ta. Võ công của ngươi còn kém ta xa, ta đã bảo ngươi phải rời khỏi nơi đây là ngươi phải nghe lời. Nếu không, ta có cách đuổi ngươi đi khỏi nơi đây. Đừng để ta động thủ.

Người anh khoanh tay đứng nghe cô gái đối đáp với Kim Ngang Tiêu, lúc này mới lên giọng mỉa mai :

- Muội muội, ta thiết tưởng muội muội khỏi cần làm ra bộ anh hùng. Đã không dám xuống, thì nên nhờ người ta xuống cho xong.

Cô gái quay lại nhìn anh, cười gằn :

- Đại ca nói vậy không biết mắc cỡ hay sao?

Người anh biến sắc, lớn tiếng :

- A giỏi, ngươi đã lớn rồi nên không coi anh ngươi ra gì nữa phải không? Ta hãy hỏi: vì lẽ ngươi nhất định đòi thay hẳn xuống địa huyết?

Cô gái gằn giọng đáp :

- Vì lẽ gì đại ca còn phải hỏi hay sao? Việc riêng của gia đình chúng ta, làm sao phải mượn tay người? Còn đâu là gia phong?

Người anh lớn tiếng cười :

- Có kẻ chịu chết thay cho mình, làm sao không chịu?

Cô gái giận dữ quát :

- Đại ca!

Người anh ngừng cười, trừng mắt hỏi :

- Cái gì! Ta nói không phải hay sao?

Cô gái tiến đến bên Kim Ngang Tiêu, định giơ tay cởi sợi dây thừng buộc ngang lưng chàng, người anh thét lớn :

- Khoan! Ngươi định cãi lời ta phải không? Muốn sống rời khỏi nơi này ngay, về nhà chờ ta và chị ngươi trở về sửa trị cho đứa em bất hiếu bất thuận như ngươi.

Cô gái xấu xí bướng bỉnh :

- Tôi không về!

Người anh giơ tay lên giữ thế, quát hỏi :

- Ngươi muốn bắt ta phải động thủ hay sao?

- Đại ca, không phải thế, nhưng..

Nói đến đó, cô gái bỗng dừng lại quay đầu lại nhìn Kim Ngang Tiêu. Bỗng nàng thở dài một tiếng, nói tiếp :

- Thôi được, đại ca muốn dùng võ lực, tiểu muội không có cách nào khác hơn là... lĩnh giáo đại ca vậy!

Kim Ngang Tiêu đứng bên nghe hai anh em cãi nhau, chàng nhận thấy cô gái xấu xí này tính tình nhân hậu khoan hòa, khác hẳn với xử sự độc ác của Câu Hồn bang chủ và người anh.

Cô gái vừa nói dứt lời, người anh đã vung cánh tay lên. Đột nhiên có tiếng “cách cách cách” như thể bắp rang, rõ rệt là y vận nội lực vào cánh tay, và xương kêu rắc rắc. Lạ lùng hơn hết là cánh tay bỗng dài ra nửa tấc thêm nữa, không hiểu y sử dụng môn công phu gì có thể dẫn cốt như vậy?

Sau khi vận công lực kéo dài cánh tay ra, y lập tức xò ngón tay thành chảo, nhắm bả vai cô gái chộp xuống. Chiêu đó chẳng những mau lẹ như chớp nhoáng, mà thủ pháp chiêu số hoàn toàn quái dị, Kim Ngang Tiêu chưa từng trông thấy bao giờ.

Cô gái lập tức né tránh, thân pháp thần tốc, chứng tỏ nàng cũng có khinh công vào hàng cao thủ. Song le bàn tay của người anh đã biến chiêu, ngón tay giữa như mũi gùi định đâm vào mạch môn ở vai cô gái.

Cô gái vẫn không đánh trả lại, chỉ nhảy lùi hay né tránh. Người anh tấn công luôn mấy chiêu nữa, cô gái vẫn lùi.

Người anh bỗng cười khanh khách :

- Muội muội, người trông chừng Phi Phụng Cửu Vũ thân pháp có thể tránh được hết bảy mươi bảy thức Huyền Âm Trảo của ta chăng?

Cô gái điềm nhiên đáp :

- Tôi không biết lấy Cửu Điều thập bát thức ra đối phó hay sao?

Người anh cả lại cười :

- Nếu vậy người không thoát khỏi Cửu Quỷ thiên chương của ta.

Cô gái tránh xa ra một trượng, đáp :

- Ca ca có trông thấy tôi không dám đánh lại không? Tại sao ca ca bức bách tôi quá như vậy?

Hai anh em người nọ vừa đấu, vừa nói chuyện khiến Kim Ngang Tiêu sững sờ kinh ngạc. Chẳng ngạc nhiên vì những danh từ “Phi Phụng cửu thức”, “Huyền Âm thập bát trảo”, “Cửu Điều thập bát thức”, “Cửu Quỷ thiên chương” đều là những tên võ công tuyệt đỉnh của cả hai phái chánh và tà.

Mấy môn võ công đó, bất luận được biết một môn nào cũng có thể tung hoành trong võ lâm để tranh cường đấu thắng trở thành võ lâm cao thủ.

Vậy mà hai anh em này nói chuyện với nhau coi đó như những môn võ công hết sức tầm thường. Hơn nữa, họ biết cả những môn võ công đó, tức là họ đã luyện qua võ công của nhiều môn phái. Có lẽ họ đã lãnh hội được hết thấy các môn võ học tinh diệu trong thế gian chăng?

Trong lúc đó, người anh vẫn tiếp tục tấn công cô gái. Đột nhiên thân pháp của người anh biến đổi một cách quái dị, chỉ thấy “vút vút” gió thổi, hai chân không rời khỏi mặt đất, nhưng thân hình y phi tới như bay, hai cánh tay tung hoành như đôi rắn bễ, mười đầu ngón tay xòe ra, liên tiếp điểm tới bảy nơi huyết đạo trọng yếu của cô gái.

Cô gái xấu xí lúc này bỗng rú lên một tiếng thật dài, tiếng rú thật kinh thiên động địa. Kim Ngang Tiêu đứng bên cũng bị chấn động.

Với bộ mặt xấu xí quái gở, lại thêm tiếng rú rùng rợn, cô gái y hệt như quỷ dạ xoa hiện hình. Tiếng rú chưa dứt, thân hình cô gái đã xoay đi như chong chóng, mau lẹ không thể tả, chớp mắt đã luồn ra sau lưng người anh, tránh thoát được bảy thế điểm huyết cực kỳ hiểm ác.

Kim Ngang Tiêu càng nhìn càng thấy lạ. Bởi vì chàng nhận thấy thân pháp của cô gái có vẻ quen thuộc, hình như chàng đã nhìn thấy ở đâu rồi. Nếu không hẳn cô gái đã sử dụng một môn võ công của một người nào đó mà chàng đã quen biết.

Kim Ngang Tiêu đột nhiên nhảy vào giữa hai người, khoa quyền nhanh như chớp, một tay gạt đỡ thế công của người anh, một tay giữ môn hộ. Đồng thời chàng quát lớn :

- Hãy khoan!

Người anh biết mấy thế chương của Kim Ngang Tiêu kỳ diệu thế nào, nên không dám coi thường vội lùi lại ngay, cất giọng lạnh lùng hỏi :

- Người muốn gì?

Kim Ngang Tiêu không đáp lời, chàng quay đầu nhìn cô gái và hỏi :

Dám hỏi cô nương là người thế nào? Phải chăng có quen biết tại hạ?

Cô gái xấu xí lạnh lùng, đáp :

- Ta là con gái của vị quái nhân đã ủy thác bạn đến đây!

Kim Ngang Tiêu thấy cô gái đáp như vậy, không còn biết hỏi tiếp làm sao, vì thật ra chàng đã biết cô gái là con của lão bà quái nhân trong động núi. Cô gái trả lời chàng nhưng thật như không nói gì.

Kim Ngang Tiêu định vặn hỏi thêm về lai lịch của cô gái, nhưng nàng đã xua tay như đuổi chàng :

- Bằng hữu không rời khỏi nơi đây còn chờ gì nữa?

Kim Ngang Tiêu nói :

- Lệnh đường đã nhờ tôi xuống địa huyết, tôi phải hoàn thành công tác...

Cô gái bực tức, lớn tiếng :

- Ta đã bảo không cần đến bằng hữu nữa. Đi ngay đi!

Kim Ngang Tiêu càng ngạc nhiên, hỏi :

- Cô nương là ai, tại hạ hết sức khâm phục, nhưng vẫn có điểm chưa minh bạch.

Cô gái có vẻ nóng nảy, giậm chân hỏi :

- Còn cái gì không minh bạch?

Kim Ngang Tiêu ngập ngừng, chàng muốn hỏi cho rõ thân pháp vừa rồi của cô gái, nhưng không biết hỏi như thế nào?

Cô gái thấy vẻ mặt Kim Ngang Tiêu, hình như hiểu được ý nghĩ của chàng liền quát :

- Ngươi có đi khỏi nơi đây mau không? Ta với ngươi không quan hệ, không quen biết. Ta không muốn ngươi can dự vào việc riêng của gia đình ta. Nếu ngươi còn cố chấp, đừng trách ta không nể mặt!

- Tôi muốn xuống địa huyết là có lý riêng của tôi, mong cô nương cũng đừng can dự.

Cô gái có vẻ tức giận đến cực điểm, giậm chân xuống đất, rồi đột nhiên quát lên một tiếng, hai chưởng tung ra nhằm Kim Ngang Tiêu liên tiếp tấn công bảy chưởng.

Bảy chưởng đó uy thế dũng mãnh lạ thường, chưởng phong phát ra ào ào, chiêu số đánh ra lại quá mau lẹ và bất ngờ, Kim Ngang Tiêu dù có muốn gỡ Cự Linh thần chưởng ra nghênh địch cũng không kịp nữa, vì chàng không phòng bị, thế công của cô gái đã áp chế ngay từ đầu, thành thử chàng chỉ còn cách lùi tránh.

Tuy thế công của cô gái dữ dội vô cùng, nhưng xét ra cô gái không có ý đã thương chàng. Mấy lần chưởng gần chạm đến người Kim Ngang Tiêu, lập tức cô gái thu lại hay đánh trượt sang một bên.

Kim Ngang Tiêu không bị đánh trúng, nhưng bảy chưởng vừa dứt, lập tức cô gái tung chân đá luôn mấy liên hoàn cước. Mấy ngọn cước này chiêu số thực thần diệu, trong chớp mắt, hai bàn chân đã tấn công luôn bảy cước, nhưng không hề đá trúng Kim Ngang Tiêu. Dù vậy chàng cũng phải lùi thêm nữa.

Cô gái dừng lại, cười nhạt mấy tiếng, nói :

- Nếu ngươi không đi khỏi, ta sẽ không nương tay nữa. Ta sẽ vứt ngươi xuống chân núi.

Kim Ngang Tiêu vừa thấy mười bốn chiêu chưởng cước của cô gái lợi hại thế nào, chàng biết cô gái không nói ngoa, nếu cô gái có ý định tấn công thật sự, chưa chắc mình đã thoát. Không biết chừng cô gái đá mình xuống núi cũng nên.

Kim Ngang Tiêu vội nói :

- Khoan! Nếu cô nương không muốn tôi xuống địa huyết thì thôi, tôi sẽ rời khỏi nơi đây.

Cô gái gật đầu tỏ vẻ hài lòng :

- Ngươi biết điều lắm.

Trong lúc cô gái tấn công Kim Ngang Tiêu buộc chàng lùi người anh không nói một lời, chỉ cười nhạt hoài. Lúc này y mới lên tiếng :

- Nhị muội, nếu y đi khỏi, ai là người xuống địa huyết?

Cô gái ngang nhiên đáp :

- Dĩ nhiên là tiểu muội!

Người anh cười nhạt :

- Nhị muội biết rằng xuống địa huyết hậu quả sẽ gây ra như thế nào không?

Cô gái đáp :

- Tiểu muội đã biết!

Người trung niên lúc này có vẻ do dự vô cùng. Dáng điệu của y bình thường như một thư sinh khoan hòa nhàn hạ, bây giờ có vẻ luống cuống rối rệt. Dĩ nhiên y không muốn em gái mình xuống địa huyết thay Kim Ngang Tiêu, để rồi trở thành một kẻ phế nhân góm ghềnh.

Kim Ngang Tiêu vẫn chưa biết hoài nghi về thái độ của cô gái đối với mình. Hơn nữa vừa rồi thân pháp của nàng rất quen thuộc. Chàng biết võ lâm có nhiều lối hóa trang kỳ đặc, bộ mặt xấu xí của cô gái biết đâu chẳng phải là mặt giả.

Kim Ngang Tiêu ngập ngừng hỏi :

- Dám hỏi cô nương là ai mà đối với tôi tốt... như vậy?

Cô gái nghe Kim Ngang Tiêu hỏi thế, có vẻ bỗng nhiên nổi giận đùng. Nàng cười gay gắt, rồi hỏi lại :

- Người trông ta chịu xuống địa huyết là vì ta có lòng tốt với người hay sao?

Người trung niên, anh cô gái không để Kim Ngang Tiêu trả lời, liền hỏi xen vào :

- Nếu không thế, vì lý do gì?

Cô gái nhắc lại câu nói trước :

- Đại ca muốn mượn tay người làm việc nhà hay sao?

Cô gái vừa nói dứt lời, bỗng nhiên một chuỗi cười dài the thé, từ trên cao vọng xuống, nghe rung mình sồn tóc gáy.

Ba anh em một nơi

Tiếng cười ghê rợn đó chẳng những làm Kim Ngang Tiêu giật mình kinh hãi, mà cả hai anh em cô gái cũng hoảng sợ, vì họ không ngờ một người thứ tư lên tới Dã Nhân lãnh này từ bao giờ mà họ không biết.

Cả ba người Kim Ngang Tiêu, người trung niên và cô gái xấu xí, vội ngẩng đầu nhìn về phía tiếng cười.

Trên một cành cỏ thụ cao chót vót ở cạnh, có một bóng người ngồi chễm chệ. Lạ lùng hơn nữa là cành cây rất nhỏ, chỉ bằng ngón tay, khó lòng chịu đựng sức nặng của một người. Thế mà người đó vẫn ngồi vắt vẻo, cành cây dong đưa dang lên rồi lại trầm xuống như đánh đu, tuyệt nhiên không bị gãy.

Kim Ngang Tiêu lạnh xương sống, sau khi nhìn thấy người đó. Y mặc toàn đồ đen, mặt đeo một chiếc mặt nạ bằng đồng rất nanh ác. Đó chính là Câu Hồn bang chủ.

Cô gái xấu xí vừa trông thấy Câu Hồn bang chủ, bao vẻ trầm tĩnh bình thản trước đây bỗng biến mất, nàng rú lên một tiếng kinh hoàng :

- Thư thư!

Còn người trung niên đáng điệu thư sinh lúc đầu kinh hoàng, nhưng y lấy lại vẻ điềm tĩnh ngay. Y nói :

- Đại muội đã tới đó à?

Câu Hồn bang chủ khẽ chuyển mình, từ trên cành cây nhỏ nhún buông thân người rớt xuống nhẹ nhàng như một chiếc lá rụng. Câu Hồn bang chủ cất tiếng cười the thé :

- Ta đến vừa đúng lúc!

Đột nhiên y ngừng cười bước lại trước mặt cô gái xấu xí, gần giọng nói :

- Tại sao người mới thấy ta lại biết là... ta?

Cô gái xấu xí hoảng hốt lùi lại, vội nói :

- Tiểu... tiểu muội nghe tiếng cười, biết ngay là thư thư!

Câu Hồn bang chủ cười nhạt :

- Bản lãnh nói dối của người càng ngày càng tồi tệ! Ta đã uống một viên Biến Âm dược làm sao người có thể nhận được ra tiếng ta? Muốn sống khai mau, vì lẽ gì người biết ta là Câu Hồn bang chủ?

Kim Ngang Tiêu đứng bên nghe hai chị em Câu Hồn bang chủ nói chuyện với nhau, trong lòng chàng tuy hồi hộp kinh hãi, nhưng không khỏi lấy làm lạ kỳ. Té ra như vậy là người em của Câu Hồn bang chủ xưa nay vẫn không biết chị mình là người như thế nào, mãi đến nay mới biết và người chị cũng giấu luôn người em sự bí mật của mình.

Một điều lạ nữa là hai chị em nhà này đối với nhau như thù địch. Người em gái có vẻ sợ Câu Hồn bang chủ như sợ rắn độc.

Kim Ngang Tiêu còn đang phân vân nghi hoặc, bỗng thấy Câu Hồn bang chủ quát lớn :

- Sao? Nói mau cho ta nghe!

Cô gái xấu xí có vẻ đã tự trấn tĩnh được, khẽ nói :

- Thưa thưa, tại... ở Gián Vân phong, tiểu muội có lên qua... lúc đó.

Câu Hồn bang chủ lạnh lùng hỏi :

- Sao? Người chỉ lên qua đó mà cũng biết ta là Câu Hồn bang chủ?

Cô gái xấu xí ngập ngừng rồi nói thật :

- Tiểu muội có vào động núi và gặp phụ thân...

Câu Hồn bang chủ quát lớn :

- Câm mồm! Câu Hồn bang là việc riêng của ta, người đã nói việc của ta cho người ngoài biết chưa?

Hỏi dứt lời, Câu Hồn bang chủ đưa cặp mắt sáng quắc sau chiếc mặt nạ bằng đồng nhìn về phía Kim Ngang Tiêu.

Cô gái hiểu ý câu hỏi, vội vàng đáp :

- Chưa! Tiểu muội chưa hề nói với người nào.

Câu Hồn bang chủ trừng mắt nhìn cô gái như muốn nhìn thấu vào đầu óc người em xem y có nói thật không?

Cô gái khẽ lắc đầu, nói :

- Một việc như vậy không khi nào tiểu muội nói với... ai cả!

Kim Ngang Tiêu lại ngạc nhiên. Câu nói của Câu Hồn bang chủ như nhắm vào chàng. Nhưng tại sao y lại hỏi thế? Chẳng lẽ y nghi ngờ trong thời gian ngắn ngủi vừa qua, cô gái xấu xí đã thiết lộ sự bí mật đối với chàng.

Cô gái xấu xí lại hỏi :

- Thưa thưa bình tâm, tiểu muội quyết không dám trái lệnh thưa thưa.

Câu Hồn bang chủ vừa “hừ” một tiếng, nhưng không truy hỏi nữa, y có vẻ hài lòng. Bỗng y lại nói, giọng dịu bớt :

- Muội muội, mấy hồi gần đây em không ai cai quản đã quá trốn rồi đó.

Cô gái xấu xí sợ hãi kêu.

- Thưa thưa...

Câu Hồn bang chủ đột nhiên giơ tay ra ám hiệu với người trung niên. Cô gái xấu xí chưa nói hết câu, cả hai người bỗng nhảy thoát lại, mỗi người kèm một bên cô gái, đồng thời dùng thủ pháp trấn huyết, mỗi người nắm lấy một huyết đạo ở bên tay cô gái, chế ngự nàng không cho vùng vẫy.

Cô gái biết không thể kháng cự nổi người anh và người chị mình, nên không vùng vẫy.

Nhưng đến khi hai người đẩy cô gái bước đi, cô gái hoảng hốt kêu :

- Đại ca, thưa thưa, hai người định làm gì tôi thế này?

Câu Hồn bang chủ, cười gằn :

- Trước hết hãy kèm chế người lại, chờ về nhà sẽ hay.

Cô gái xấu xí đó có vẻ hoảng sợ đến cực điểm, run giọng nói :

- Thưa thưa, tôi không có nói gì...

Câu Hồn bang chủ ra tay nhanh như chớp điểm luôn vào á huyết của cô gái, thành thử câu nói chưa dứt, nàng đã hóa thành người câm. Người trung niên và Câu Hồn bang chủ đẩy cô gái đi.

Trước khi bị đẩy đi, cô gái xấu xí còn quay lại nhìn Kim Ngang Tiêu và lạ lùng thay, Kim Ngang Tiêu nhìn thấy rõ ràng ở khóe mắt của cô gái có giọt lệ chảy ra.

Cô gái định nói với chàng điều gì mà không nói được? Hay nàng căm giận người anh người chị đã ức hiếp nàng. Kim Ngang Tiêu cảm thấy lạ lùng khó hiểu.

Đưa cô gái đi khỏi được mười bước, bỗng Câu Hồn bang chủ quay lại nhìn Kim Ngang Tiêu. Cặp mắt y lóe lên tia hung quang khiến Kim Ngang Tiêu rùng mình. Chẳng tự hỏi chẳng lẽ y lại giết chàng ngay lúc này và làm vỡ việc của mẹ y?

Câu Hồn bang chủ nhảy lại bên địa huyết chỉ tay xuống đó, cười the thé :

- Ngươi xuống đi. Ta cho ngươi xuống đó!

Vừa nói y vừa giơ tay lên như dọa tấn công Kim Ngang Tiêu nếu chàng không nghe lời y.

Từ lúc gặp lại kẻ đại thù, mặt Kim Ngang Tiêu đã nóng bừng. Chàng hận võ công của mình chưa đủ để quyết một trận sống mái, bởi vậy chàng lại càng muốn xuống địa huyết để thực hành ý định học nghệ báo thù.

Sự thật việc xuống địa huyết là việc chàng đã quyết tâm, nếu không có cô gái xấu xí cản trở, có lẽ lúc này chàng đã ở dưới đất rồi. Bởi vậy chàng cố nén căm phẫn, lạnh lùng nói :

- Ngươi không bảo ta xuống, ta cũng xuống, ta là kẻ giữ lời. Một khi ta đã nhận lời với mẫu thân của ngươi, lẽ tự nhiên ta phải hoàn thành lời hứa, không hề thoái thác.

Câu Hồn bang chủ cười gằn :

- Dù ngươi muốn thoái thác lúc này cũng không xong!

Nói dứt lời y quay người đi luôn, đến bên người anh đang giữ cô gái, Câu Hồn bang chủ nói :

- Đại ca, chúng ta hãy tạm đi khỏi nơi này...

Người trung niên nói :

- Đại muội, nếu như quả thằng bé đó sống được, ta muốn...

Câu Hồn bang chủ ngắt lời :

- Đại ca yên lòng. Tiểu muội đã có chủ ý. Đại ca hãy theo tiểu muội, quyết không làm lẫn...

Người anh gật đầu. Hai người bèn thi triển khinh công đem cô gái đi xuống phía dưới chân Dã Nhân lãnh, khinh công của họ trác tuyệt, trong chớp mắt không thấy hành tích đâu nữa...

Bạn đang đọc truyện *Cự Linh Thần Chương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 15: Tuyệt thế võ công - Thám hiểm tuyệt địa

Kim Ngang Tiêu đứng nhìn theo, trong lòng nghi hoặc, tâm trí quay cuồng bao câu hỏi lạ lùng. Điều chàng không ngờ là hai chị em Câu Hồn bang có vẻ bất hòa và người em không đến nỗi ác độc như người chị.

Chàng suy nghĩ hồi lâu rồi thở dài một tiếng, bước lại bên địa huyết. Chàng đã quyết tâm hy sinh để tìm cách học lấy võ công thượng thừa hầu báo thù cho cha mẹ, nên không còn do dự chút nào nữa. Sợi dây thừng dài một đầu vẫn buộc ngang lưng chàng, chàng có thể một mình xuống địa huyết sâu thẳm mà không cần ai giúp đỡ.

Kim Ngang Tiêu buông sẵn nửa phần dây xuống trước rồi từ từ bỏ xuống. Phần trên địa huyết thoải dốc như miệng phễu, lại thêm có nhiều mô đá lồi lõm, tiện cho chàng bám tay hay đạp chân, nên việc bỏ xuống không khó khăn. Nhờ có dây thừng, chàng không sợ lăn xuống vực thẳm, bởi vậy chàng tuột xuống rất mau. Một lúc Kim Ngang Tiêu đã xuống tới khoảng mờ tối. Ngẩng đầu nhìn lên, chàng thấy một khoảng tròn như miệng giếng, trên nữa là trời xanh cao thẳm.

Chàng vừa lần xuống, vừa để ý nhìn xung quanh thấy xung quanh là tường đá rêu phong, thỉnh thoảng có nơi cỏ mọc lún phún, một nơi như vậy quả là thiên cổ không có ai đi đến. Khi xuống đã khá sâu, cửa huyết trên đầu trông thành nhỏ xíu. Kim Ngang Tiêu vẫn không thấy khó thở hay thấy khí nóng ở trong lòng đất bốc ra. Trái lại thỉnh thoảng chàng còn nhận thấy có luồng gió mát từ dưới đưa lên, như thông hơi trong địa huyết.

Nhận thấy có gió, Kim Ngang Tiêu đoán thẳm nhất định ở phía dưới phải có lối thông ra bên ngoài. Chàng biết cửa địa huyết ở trên Dã Nhân lãnh tức là trên mặt núi cao, địa huyết dù sâu cũng chưa tới lòng đất, có thể sẽ có đường hầm ăn thông ra thác nước chưa biết chừng.

Nghĩ vậy, chàng lại hăng hái tuột xuống nữa, vừa xuống vừa để ý nhìn quanh xem có thấy cửa động, nơi vị quái nhân ngồi không, song chàng vẫn chưa thấy gì. Sợi dây thừng còn dài vài ba trượng nữa, chàng biết phải xuống hết giây mới đến nơi. Nhìn xuống phía dưới thấy sâu thẳm và tối om, không biết đáy huyết ở chỗ nào.

Kim Ngang Tiêu dừng lại, nạy một tảng đá lớn vớt xuống dưới. Hòn đá lóc bóc lăn xuống, lăn mãi vẫn không thấy ngừng. Thanh âm chỉ nhỏ đi, nhưng còn nghe rõ hòn đá rớt...

Chàng rung mình, không ngờ vực thẳm sâu đến thế. Nếu vượt tay và không có giây thừng, lăn xuống đáy chắc phải tan xương nát thịt. Kim Ngang Tiêu đứng im để cổ lẳng tai nghe tiếng hòn đá rớt từ dưới sâu thẳm vọng lên.

Bỗng một tiếng rú quái gở, nửa như tiếng thú, nửa như tiếng người ở phía dưới dội lên. Kim Ngang Tiêu rung mình rợn tóc gáy, chàng nắm chặt lấy sợi dây thừng.

Tiếng rú ma quỷ đó chàng đã nghe thấy lúc đầu khi mới tới cửa huyết này. Lần này chàng lại nghe thấy, gần hơn, có lẽ chỉ cách chân chàng độ vài ba trượng ở phía dưới, nghe rùng rợn không thể tả.

Tiếng rú vang lên một hồi dài, nghe như tiếng ma kêu quỷ khóc, từ cõi âm vọng lên, vì trên thế gian này không thể nào có thứ thanh âm quỷ dị như vậy.

Tiếng rú nhỏ dần rồi tắt hẳn. Đồng thời từ phía dưới thổi ào lên một luồng gió mạnh, đượm mùi tanh hôi ghê gớm, tuy chỉ thoáng thoáng, như rõ là thứ uế khí của thú vật.

Kim Ngang Tiêu kinh hoàng, tưởng như loài quái vật nào ở dưới vực thẳm sắp xông lên vồ lấy chàng. Chàng vội nép mình vào kẽ đá, nín thở chờ đợi, tay đã thủ sẵn một lưới đoản kiếm mà lúc nào chàng cũng đem theo bên người.

Nhưng chờ mãi không thấy gì lạ. Thanh âm quái dị cũng biến mất. Tứ bề yên tĩnh như tờ, chỉ còn gió nhẹ nhẹ thổi. Bỗng lại có tiếng “hu... hu” như tiếng rên rỉ, rất nhỏ. Có lẽ đó là tiếng thở của một con vật khổng lồ.

Kim Ngang Tiêu giương mắt nhìn xuống phía dưới. Trong bóng tối mờ mờ dưới chân chàng độ trên hai trượng, bỗng có hai chấm sáng. Hai mắt của quái vật?

Kim Ngang Tiêu nghĩ ngay là mắt của quái vật vì chàng bị ám ảnh bởi tiếng hú kinh dị vừa rồi.

Nhưng sau lúc hoảng hốt ban đầu, tâm trí bình tĩnh trở lại chàng nhận thấy hai chấm sáng đó không thể là mắt quái vật. Tuy bóng tối lờ mờ, nhưng vì không xa lắm, chàng có thể thấy rõ hai chấm sáng đó bất động và cách xa nhau đến bốn năm xích (thước). Nếu đó là cặp mắt thì hai mắt cách nhau quá xa. Không có lý một con quái vật có đầu lớn hơn địa huyết này.

Nhất là chấm sáng đó màu trắng chói không phải hung hung đỏ hay xanh biếc như mắt động vật.

Sau khi nhận định như vậy, Kim Ngang Tiêu yên lòng bỏ xuống nơi có chấm sáng. Tới nơi chàng nhìn thấy đó chỉ là hai hạt minh châu lớn bằng nắm tay, gắn trên đầu hai nhũ đá.

Kim Ngang Tiêu kinh ngạc ngấm nhìn. Chàng chưa trông thấy hai hạt minh châu lớn thế này bao giờ. Nhưng chưa hết sự lạ.

Giữa lúc đó còn đứng cách xa mấy bước ngấm nhìn hai hạt minh châu, nghi ngại chưa dám đến gần, thì từ dưới đáy địa huyết một cơn gió mạnh ào thổi lên.

Đồng thời những tiếng hú quái dị rên rỉ như tiếng ma quỷ phát ra. Vì đứng gần, Kim Ngang Tiêu không còn ngờ vực gì nữa: tiếng hú đó đúng từ hai hạt minh châu phát ra chứ không có quái vật gì cả.

Tiếng hú vẫn rên rỉ, lớn vô cùng vì ở ngay cạnh chàng. Kim Ngang Tiêu bò xuống gần hạt minh châu, ghé mắt nhìn. Chàng suýt bật người. Thì ra chẳng có gì lạ hết. Hai hạt minh châu đều có những lỗ xuyên qua như lỗ sáo. Đến khi gió thổi luồng gió chạy qua những lỗ đó, phát ra tiếng kêu quái dị, y như kiểu sáo diều. Điều tài tình hơn hết là người nào đặt hạt minh châu ở đây đã lựa đúng kẽ đá có gió hút mạnh, thành thử mỗi khi có gió thổi lên, hạt minh châu lại phát ra tiếng hú kinh hồn. Gió càng mạnh, tiếng hú càng lớn, nguyên do là như vậy, chứ không có quái vật dị nhân nào cả.

Trước đây khi nghe tiếng hú, Kim Ngang Tiêu đã đoán chưa chắc là quái vật mà chính là một quái nhân tu luyện ở dưới huyết sâu này thỉnh thoảng phát ra để dọa những kẻ nhát gan. Không ngờ đến tận nơi xem xét thấy đó chỉ là mẹo lừa. Tuy nhiên người nào đặt hạt minh châu ở chỗ này cũng phải là bậc dị nhân cự phách, sức học uyên bác, mới biết được cách mượn luồng gió thổi vào hạt minh châu để phát ra quái thanh dọa người.

Vị quái nhân đó chắc hẳn là người mà lão bà đã bảo chàng đến gặp. Như vậy ông ta cũng ở đâu đây chứ không xa. Sợi thừng của chàng đã gần đến mức rồi.

Kim Ngang Tiêu bỏ quan khoảng giữa hai hạt minh châu đi xuống phía dưới nữa. Quả nhiên dưới độ chừng một trượng, chàng thấy có một chỗ hõm sâu, khá rộng, trông rõ là một cửa động chạy ngang.

Kim Ngang Tiêu tuột xuống, đặt chân vào cửa động. Có chỗ đứng vững vàng, chàng liền cởi sợi dây thừng buộc ngang lưng. Người trung niên đã lên sợi dây thừng đúng chiều dài cần thiết, vì sợi dây chỉ dài hơn chỗ chàng đứng vài ba xích.

Đứng trước cửa động, Kim Ngang Tiêu nhìn vào phía trong, động đó ăn sâu vào như một đường hang bên trong không biết sâu bao nhiêu chỉ thấy tối om. Đứng một lúc quen mắt với bóng tối, Kim Ngang Tiêu liền tiến vào động. Nhưng chỉ được vài bước chàng đứng sững lại. Phía bên trong động rất rộng, y như một tòa nhà đá lớn chạy dài. Nhưng ở bên tay mặt, sát với tường đá có một bệ đá lớn và trên bệ đá có một người ngồi ngay ngắn và im lặng như một pho tượng.

Kim Ngang Tiêu trông thấy người đó, biết rằng chàng đã tới đích. Lòng chàng bỗng trầm xuống, tinh thần hoảng hốt lúc đầu, nay đã bình tĩnh trở lại.

Chàng biết đã đến lúc quyết định và chỉ trong vài khắc nữa chàng sẽ hóa thành phé nhân. Mặc dầu chỉ đã quyết, lúc này Kim Ngang Tiêu cũng phải bồi hồi, ngáy người ra. Chàng không biết nên sợ hay nên mừng, nên gấp rút hay thông thả? Trải qua vạn dặm, biết bao nguy nan mới tới được nơi đây, Kim Ngang Tiêu tự thấy như công quả của mình đã viên mãn. Nhưng thành quả đó mới đáng buồn làm sao...

Tuy nhiên Kim Ngang Tiêu biết lúc này không nên trì hoãn. Chàng không nên để cho vị quái nhân nghi ngờ ý định của mình.

Bởi vậy theo đúng lời của lão quái bà, chàng đứng thẳng người, đồng dục lên tiếng, nói rất lớn :

- Kính thưa tiền bối, tại hạ được ủy thác đến đây yêu cầu tiền bối trao cho vật đó!

Bộ xương người

Lễ bái sư kỳ lạ

Động đá âm u vắng lặng, tiếng nói của Kim Ngang Tiêu choang choang. Câu nói chưa dứt, những tiếng dội từ bốn phía vang lại ầm ầm như sấm chuyển động, như thể có muôn ngàn người vô hình phụ họa theo câu nói của Kim Ngang Tiêu, khiến chàng không khỏi rung mình nhìn quanh một lượt.

Kim Ngang Tiêu nói xong, cho tay vào bọc, rút thanh đoản kiếm cầm sẵn trong tay, chỉ chờ vị dị nhân ra điều kiện là sẽ thực hành ngay, nghĩa là chàng sẽ tự chặt một chân, tự chặt một tay và tự đâm mù một mắt.

Song là, những tiếng dội ầm ầm một lúc rồi tắt dần, trong động lại hoàn toàn im lặng, không thấy vị dị nhân kia lên tiếng hay cử động ra sao cả.

Kim Ngang Tiêu khi còn đứng xa độ hơn một chục bước, nhưng chàng có thể nhìn thấy bóng người mờ mờ ngồi trên bệ đá im lặng như pho tượng. Bỗng Kim Ngang Tiêu cất tiếng cười vang, nhìn thẳng ra phía bệ đá, hiên ngang nói :

- Tiền bối không thèm trả lời tại hạ? Hay tiền bối chưa nghe rõ, để tại hạ nhắc lại.

- Có người nhờ tại hạ đến đây, yêu cầu tiền bối đưa cho vật... đó!

Sự thật Kim Ngang Tiêu không biết đó là vật gì, nhưng chàng tin lời lão quái bà, bảo chàng chỉ nói như vậy là vị dị nhân này sẽ hiểu ai sai chàng đến đây và lấy vật gì, chàng không cần nói rõ thêm nữa.

Cũng như lần trước, những tiếng dội lại ầm ầm như sấm động một hồi. Tiếng dội nhỏ dần rồi tắt hẳn, trong động lại im lặng như tờ tứ bề âm u lạnh ngắt. Trên bệ đá, vị dị nhân vẫn ngồi im.

Chờ một lát không thấy đáp, Kim Ngang Tiêu tức mình nói :

- Hay tiền bối cho tại hạ không có can đảm nên không dám đến gần tiền bối? Tiền bối nghĩ nhầm rồi!

Vẫn không có tiếng đáp. Kim Ngang Tiêu lấy làm lạ, liền tiến lại gần. Chàng thận trọng bước từng bước một, đến trước bệ đá. Đó là một chiếc bệ lớn như một bàn thờ Phật, dài rộng có tới bốn năm xích, bề cao bằng khoảng đầu người.

Vị dị nhân ngồi chính giữa bệ đá, phía sau lưng ông ta, tường đã hõm sâu và khum khum như một ổ tò vò. Đến gần như vậy, Kim Ngang Tiêu bỗng có cảm giác là vị dị nhân ngồi trên bệ hình như là một pho tượng chứ không phải người thật.

Và trong động tối trông không rõ, nên Kim Ngang Tiêu lấy đá lửa ra đánh, châm vào mồi lửa, đoạn giơ cao ngọn lửa lên nhìn.

Ngọn lửa vừa bật sáng, Kim Ngang Tiêu đã kêu lên một tiếng ngạc nhiên. Và không do dự, chàng nhảy phắt lên bệ đá, đứng nhìn trừng trừng vào vị dị nhân.

Thì ra vị dị nhân chỉ là... một bộ xương!

Sờ đi đứng xa Kim Ngang Tiêu trông tưởng là người vì bộ xương còn nguyên cả quần áo. Bộ quần áo đó rất lạ không biết làm bằng thứ vải gì, chiếc áo ngoài lông lảnh dưới ánh lửa như kim khí, nhưng dĩ nhiên đó không phải là kim khí mà là một thứ vải đen tuyền, trông có vẻ còn như mới chứ không có chỗ nào rách nát.

Bên trong bộ áo đen đó là một bộ xương trắng hếu. Điều kỳ lạ là bộ xương đó còn giữ nguyên hình ngồi, chứng tỏ người chết lúc tắt hơi đang nhập tọa. Nhưng bộ xương không đổ, chiếc đầu lâu trơ xương còn ngay ngắn trên cổ, một cánh tay vẫn còn đủ nguyên cả năm ngón. Một chân cũng vậy, như thể có phép gì huyền bí dính liền, các đốt xương với nhau mặc dầu thịt đã rã nát. Người đó lúc sống đã luyện được một công phu ghê gớm như thế nào để đến lúc chết còn giữ được toàn vẹn bộ xương như vậy?

Kim Ngang Tiêu trông thấy bộ xương, biết bao cảm giác kỳ lạ xâm chiếm tâm trí chàng. Ý nghĩ đầu tiên của chàng là vị dị nhân đã chết, chàng thoát nạn, không phải hy sinh chặt đứt một chân và một tay nữa. Chàng đoán ngay rằng bộ xương chính là di hài của vị dị nhân mà lão bà bảo chàng đến gặp, bởi vì bộ xương rõ rệt là của một người tàn phế, cụt một chân và một tay.

Người anh của Câu Hồn bang chủ không dám xuống đây vì y không biết vị dị nhân đã chết. Thực nực cười, y sợ một bộ xương khô, nên do dự cả ngày trời trên miệng địa huyết, rút cục phải thôi lui chớ không dám xuống. Y là kẻ tiểu nhân, bất hiếu nên trời không cho hưởng sự may mắn như Kim Ngang Tiêu. Nếu không, y đã xuống đến đây, đoạt mất báu vật từ hồi nào, chớ còn đâu cho Kim Ngang Tiêu xuống?

Chợt nhớ đến vật báu, Kim Ngang Tiêu giờ cao ngọn lửa, chú ý nhìn về phía tường đá sau lưng bộ xương. Cho đến lúc này, chàng vẫn chưa biết vật báu đó là gì, nên không khỏi ngơ ngác phân vân, nhìn hết chỗ này đến chỗ nọ.

Chàng chợt thấy ở sau lưng bộ xương có một cái hộp bằng đá nhỏ, vuông vắn như một cái tráp để đựng nghiên bút. Không do dự chàng tiến lại mở nắp hộp ra. Quả nhiên trong hộp đá còn có một cái hộp nhỏ xinh xắn bằng gỗ, một màu đen huyền không biết bằng gỗ gì? Kim Ngang Tiêu đoán ngay rằng đây tức là báu vật mà lão quái bà bảo thu nhận, vì chàng trông quanh không có thấy gì khác nữa.

Hộp nhỏ này trong có chứa gì mà lão bà tha thiết như vậy? Kim Ngang Tiêu tò mò muốn mở ra coi nhưng chàng chợt nhớ tới lời hứa: chàng sẽ không mở hộp và đem về đưa thẳng cho lão bà.

Kim Ngang Tiêu là người trung thực, chàng không thể nào nuốt lời hứa. Mặc dầu rất tò mò, chàng đành thờ dài, bỏ ý định mở hộp. Nhưng giữa lúc ấy chàng chợt trông thấy một vật gì như một tờ giấy ở dưới đáy hộp đá trước mặt chàng. Kim Ngang Tiêu cúi xuống nhìn: thì ra đó là một tờ giấy đã ứa vàng và trên có chữ.

Kim Ngang Tiêu để chiếc hộp gỗ xuống bên cạnh, lấy tay khê nhấc tờ giấy lên, vì lâu ngày giấy đã mủn nát, nếu không cẩn thận, giấy sẽ rách.

Chàng cầm mỗi lửa soi đọc mấy hàng chữ trên tờ giấy :

- “Kẻ trung thực sẽ sống, kẻ gian ngoan sẽ chết”.

Mấy hàng chữ đầu làm Kim Ngang Tiêu ngạc nhiên, bất giác quay đầu nhìn lại bộ xương, chàng không hiểu vị dị nhân này trước khi chết, để lại mảnh giấy với hai dòng chữ mở đầu như vậy có ý nghĩa gì? Câu nói quá thông thường, chẳng khỏi có vẻ là một thành ngữ. Trước khi chết, vị dị nhân nọ phải nói một câu tầm thường như vậy hay sao?

Kim Ngang Tiêu lại đọc tiếp mấy dòng chữ kế theo :

- “Người đã đến đây sau khi ta chết là người may mắn lắm đó. Ta đã phát nguyện kẻ đến đây trước tiên là kẻ có duyên sư đồ với ta”.

- “Nhưng nếu người là kẻ gian ngoan phản phúc, ta sẽ lấy tính mạng của người”.

Kim Ngang Tiêu nhếch mép mỉm cười, chàng lại nhìn bộ xương lần nữa. Chàng nghĩ thầm: vị dị nhân này đã chết thành đồng xương khô mà còn dọa người. Ông ta chết từ lâu rồi làm sao biết ai là kẻ gian ai là kẻ ngay? Và làm thế nào ông ấy lấy tính mạng của người khác được nữa? Chàng lại đọc tiếp :

- “Nhược bằng người là kẻ trung thực đúng với ý nguyện của ta, ta sẽ coi người như đệ tử, truyền thụ cho người công phu tuyệt đỉnh, để người trở thành vị cái thể anh hùng”.

Lời lẽ có vẻ chắc chắn cương quyết dị thường, khiến Kim Ngang Tiêu bất giác ngừng đầu nhìn quanh e ngại. Chàng có cảm tưởng như bộ xương khô chỉ là một kẻ lừa gạt, còn vị dị nhân còn sống ẩn núp đâu đây.

Nếu không, tại sao ông dám nói nhận đồ đệ và truyền thụ võ công sau khi ông trở thành một đồng xương khô? Nhưng không có lẽ bộ xương là giả? Thật lạ lùng!

Kim Ngang Tiêu đọc tiếp nữa :

- “Chiếc hộp gỗ đen người vừa cầm trong tay có chứa một báu vật quý giá vô song, mà bất cứ người nào học võ công cũng mơ ước. Báu vật đó sẽ giúp cho kẻ nào hữu duyên có được một võ công tuyệt thế, trở thành một anh hùng vô địch thiên hạ, trong khoảng một trăm năm chưa chắc có ai sánh bằng”.

- “Hộp đó sẽ về tay người. Nhưng người chưa được mở trước khi bái lạy ta làm sư phụ”.

- “Lễ bái sư người phải làm đúng theo như sau, không được sai lời thì ta mới có thể nhận người làm đồ đệ”.

- “Người phải đến trước hải cốt của ta, đứng cách xa hai bước và phải lạy ta một trăm lạy. Ta sẽ chứng giám cho lòng thành của người và nhận người làm đệ tử”.

- “Lạy xong, người phải trả nghĩa sư phụ bằng cách thu xếp hải cốt của ta vào trong cái hộp đá này, rồi đem hải cốt của ta đi vào trong đường hầm”.

- “Người bắt đầu từ bệ đá, vừa đi vừa đếm đúng hai trăm năm mươi bảy bước, người sẽ đào huyết sâu mười xích chôn ta”.

- “Xong công việc chôn cất hải cốt của ta, người đã thành đệ tử của ta rồi đó”.

- “Từ lúc ấy người có thể bắt đầu luyện môn công phu của ta”.

Dưới ký tên ba chữ: Vô Danh Khách.

Kim Ngang Tiêu ngưng ngẫm: “Vô Danh Khách”. Vị dị nhân không tên, Vô Danh Khách tức là người không tên. Chắc hẳn đây là một vị tiền bối võ lâm, đã có thời tung hoành thiên hạ, danh phận rất cao trong chốn giang hồ, nhưng rồi chán nản việc đời, mai danh ẩn tích, không muốn cho đời biết tên mình nữa.

Chàng lại đoán chắc hẳn lão bà quái nhân vì sự tình cờ được biết cao nhân này ẩn cư trong địa huyết này, nên đã tới van xin ông truyền lại mật quyết võ lâm cái thế, nhưng vị dị nhân thấy lão bà là người thất đức, đặt lời thách đố: ông chỉ truyền võ công mật huyết cho kẻ nào tự hủy thân thể, tàn phế như ông. Dĩ nhiên lão quái bà không thể hy sinh đến mức đó, nên đành rút lui để rồi sau bắt con mình hy sinh.

Ai ngờ đứa con cũng không chịu hy sinh thân thể cho mẹ, nên lão quái bà mới gặp được Kim Ngang Tiêu, dùng vũ lực và xảo kế, bắt buộc chàng phải làm việc đó.

Kim Ngang Tiêu đọc lại bức di thư, trong lòng không khỏi nghi hoặc. Chàng chỉ cần học được võ công xuất chúng để báo thù cho cha mẹ, đồng thời tiêu diệt Câu Hồn bang chủ trừ họa cho võ lâm, bởi vậy đọc thư thấy vị dị nhân nói sẽ truyền võ công cho mình, chàng hồi hộp nhưng bản khoăn không hiểu một người chết sẽ truyền võ công như thế nào được.

Chàng quay đầu lại nhìn bộ xương im lìm như tượng đá. Bỗng nhiên chàng thấy bồi hồi thương cảm, một vị cao nhân có lẽ tài ba xuất chúng, lúc chết hoàn toàn cô độc, đến nắm xương khô cũng phải chờ người đến chôn.

Vốn là người thật thà trung hậu, Kim Ngang Tiêu tự nghĩ mình vì may mắn tình cờ đến gặp hoàn cảnh này, chắc hẳn mình cũng có duyên với bộ xương kia. Dù học được võ công hay không chàng cũng y lời, vãi lạy bộ xương đủ trăm lạy, rồi chôn cất, sau đó sẽ tính.

Ý nghĩ đã quyết, Kim Ngang Tiêu bèn đặt mồi lửa bên phiến đá ở cạnh, đoạn chàng tiến đến trước bộ xương, đứng cách xa độ hai bước, bắt đầu làm lễ.

Kim Ngang Tiêu quỳ xuống, lẩm bẩm khấn thầm :

- Đệ tử là Kim Ngang Tiêu tham kiến sư phụ. Đệ tử mang mối thù nhà rất nặng, chỉ mong học được võ công tuyệt đỉnh để đối phó với kẻ thù. Đệ tử vô duyên không được tham bái sư phụ khi còn sinh tiền, nhưng đệ tử y theo chúc thư của sư phụ, vãi lạy sư phụ trăm lạy làm lễ ra mắt. Dám mong anh linh sư phụ chứng giám và phù hộ cho đệ tử được thành đạt chí nguyện.

Nói dứt lời, Kim Ngang Tiêu si sụp lạy đủ trăm lạy. Động đả lâu năm tĩnh mịch, mùi rêu phong hăng hắc, Kim Ngang Tiêu tuy đã luyện được chút công phu của Cự Linh thân chương, lúc này phải lạy liền một trăm lạy, trán chàng cũng rớm mồ hôi, đầu đập xuống nền đá, hơi thở dồn dập.

Sau khi lạy, Kim Ngang Tiêu đứng lên vãi bộ xương lần chót :

- Bây giờ sư phụ cho phép đệ tử di chuyển hài cốt sang hộp đá.

Kim Ngang Tiêu là người chí tình chí thành nên bất luận điều gì vị dị nhân dặn trong di thư, chàng cũng theo thật đúng. Chàng lại cung kính đối với bộ xương, coi như vị sư phụ đã còn sống và nghe được lời chàng.

Kim Ngang Tiêu cởi bộ áo ngoài của bộ xương rồi hai tay thận trọng nâng cái sọ đặt vào hộp đá trước. Sau đó chàng lần lượt xếp các xương cổ, xương sườn, xương sống, xương cánh tay, chân v. v... vào hộp.

Bộ hài cốt đã róc hết thịt, xương trắng khô. Bàn tay Kim Ngang Tiêu sờ vào xương đó, không ngờ cũng trắng xóa như thế bộ xương tiết ra chất bột gì. Nhưng lúc đó mãi xếp xương cho ngay ngắn, chàng không để ý.

Khi nhắc đến miếng xương cuối cùng là xương bàn tọa, Kim Ngang Tiêu giật mình kinh ngạc, vì ngay dưới chỗ vị dị nhân ngồi lại có một hộp nhỏ, và trong hộp có một tờ giấy nữa.

Kim Ngang Tiêu ngạc nhiên cầm mồi lửa lại soi đọc.

Vừa đọc xong mấy hàng chữ đầu Kim Ngang Tiêu đã toát mồ hôi, xương sống lạnh buốt như bị băng giá.

“Đồ đệ, con đã thoát chết rồi con có biết không?

Trước đây khi con cầm hộp báu vật của ta lên xem, tay con đã bị nhiễm độc vì ở ngoài hộp và trên tờ giấy bức thư trước, ta có tẩm một thứ thuốc kịch độc.

Nếu con là kẻ gian ngoan chỉ biết chiếm báu vật, bỏ mặc hài cốt của ta, con chưa lên khỏi địa huyết này, chất độc sẽ thấm vào tim và sẽ chết ngay không còn cách nào cứu chữa.

Nhưng vì con đã biết nghe theo lời sư phụ, cúi lạy sư phụ trăm lạy, nhờ thở hút hơi bụi ở trước mặt ta có chất giải độc, con đã được giải độc một nửa. Đến khi con cầm lấy hài cốt ta đặt vào hộp đá, chất bụi trắng ở xương cốt là giải được đã hoàn toàn giải độc nốt cho con.

Đệ tử, sư phụ là người tinh thông y lý, thấu triệt hết thấy phép đầu độc và giải độc trong thiên hạ, nên trước khi hết thân sư phụ đã uống một liều thuốc

cho giải được ngấm vào cốt, để sau này giải độc cho đệ tử vậy.

Sư phụ sẽ truyền cả cho con pho Thần y và pho Độc kinh.

Vô Danh Khách”.

Kim Ngang Tiêu thất kinh, chàng không ngờ vị dị nhân ghê gớm như vậy. Thảo nào trong di thư ông nói ông sẽ lấy tánh mạng những kẻ gian ngoan. Những kẻ thấy báu vật tới mắt quả sẽ không thoát chết.

Võ công đệ nhất thiên hạ

Sau khi xếp xong bộ hài cốt vào hộp đá, Kim Ngang Tiêu theo đúng lời dặn trong lá thư, bưng hộp hài cốt, đếm từng bước, thẳng hướng về phía trong động, để tới chỗ chôn.

Từ phút này trở đi, Kim Ngang Tiêu không còn nghi hoặc nữa. Chàng biết vị dị nhân là một nhân vật chẳng những võ công tuyệt thế mà còn trí óc phi phàm, mỗi lời dặn của ông là một kế hoạch đã tính toán từ trước, chẳng phải chuyện tầm thường.

Chàng cũng không ngạc nhiên về số bước hai trăm năm mươi bảy bước, mà vị dị nhân dặn bảo trong lá thư, chàng đoán phỏng đó tất nhiên là một kế hoạch sẵn để bắt buộc Kim Ngang Tiêu phải tiến tới việc mà ông muốn chàng làm.

Động đá nơi vị dị nhân ngồi hình thù rất lạ. Từ nơi bệ đá đi vào trong đường vòng cánh cung và cứ thế đi sâu nữa, không biết đến chỗ nào mới hết.

Kim Ngang Tiêu vừa bước vừa đếm. Đi được trên hai trăm bước chàng nhận thấy mình bắt đầu bước vào một căn phòng bằng đá rộng lớn, chung quanh tường đá không nhẵn mà lõm chồm đá nhọn, trông quái dị vô cùng. Đặc biệt là đá ở nơi này cũng phát dạ quang, nhưng dạ quang ở đây không nhấp nháy ghê rợn như trong động lao quái bà.

Tại nơi này, dạ quang phát ra một màu xanh dịu như ánh đèn lưu ly, ánh sáng đó có mãnh lực làm người ta khoan khoái tâm thần, tâm linh sáng suốt. Lại thêm gió không biết từ đâu thổi hiu hiu lạnh, khác hẳn với bầu không khí ấm nóng bức ở phía động bên ngoài.

Động đá dạ quang này chẳng khác gì một động tiên. Vị dị nhân nơi đây làm nơi an nghỉ, quả là người sáng suốt vô cùng.

Kim Ngang Tiêu đếm được hai trăm năm mươi bảy bước thì dừng lại. Chàng nhận thấy ngay nơi vị dị nhân định chọn làm huyệt, vì ở dưới chân chàng lúc đó là nền đất chứ không phải nền đá cứng rắn như những nơi chàng vừa đi qua.

Kim Ngang Tiêu đặt hộp đá hài cốt xuống đất, đoạn quay ra động bên ngoài lấy lưới kiểm ngăn mà chàng bỏ trên kệ đá. Luôn tiện chàng cầm lấy chiếc hộp gỗ đựng báu vật.

Mặc dầu biết tay mình đã được giải độc, chàng không khỏi ghê rợn khi cầm lấy chiếc hộp gỗ có tẩm thứ thuốc kịch độc. Vốn người thận trọng, chàng lấy bộ quần áo vải đen của vị dị nhân bọc lấy hộp gỗ rồi mới đem vào trong căn phòng dạ quang, đặt trên một nhũ đá.

Kim Ngang Tiêu dùng lưới kiểm đào đất và cả hai tay bốc đất. Chẳng bao lâu chàng đã đào được một huyệt khá sâu. Chàng y lời, cố gắng đào tới mười xích, vì chàng ngờ lời dặn đào sâu đó tất nhiên phải có dụng ý.

Quả nhiên đang đào, lưới guom của chàng đụng phải một vật gì cứng rắn. Mồi lên xem, chàng thấy đó là một chiếc hộp đá không lớn bằng chiếc hộp đá dùng để đựng hài cốt, nhưng cũng lớn hơn chiếc hộp gỗ. Hộp đóng rất kín, Kim Ngang Tiêu phải lấy mũi kiếm này mới mở nắp hộp. Trong hộp có mấy tập sách cuốn trong nhiều lần giấy và một lá thư như sau :

“Đồ đệ, sư phụ thưởng công cho con đã làm theo đúng lời dặn của sư phụ. Mấy cuốn sách này bao gồm toàn thể võ công của sư phụ, cùng các y lý hạ độc và giải độc.

Với báu vật để trong hộp gỗ và mấy cuốn sách này, đồ đệ dốc lòng tu luyện, sẽ trở nên anh hùng vô địch thiên hạ.

Từ nay thầy yên nghỉ nơi đây, ngấm cười dưới chín suối vì công phu tu luyện của thầy không bị mai một, chôn vùi dưới mấy thước đất. Đồ đệ hãy nghe lời dặn cuối cùng của thầy phải theo thiện ý hành đạo, người tài giỏi đến đâu làm trái thiên mệnh cũng sẽ bị tru diệt.

Vô Danh Khách”.

Kim Ngang Tiêu mở mấy cuốn sách ra coi. Cuốn thứ nhất đã cũ nát, nhưng mấy chữ triện vàng ở đầu tập còn rõ: Cự Linh thần công!

Kim Ngang Tiêu suýt kêu lên một tiếng sững sờ. Cự Linh thần công! Xưa nay chàng chỉ nghe thấy Cự Linh thần chương chứ không biết đến Cự Linh thần công bao giờ. Có lẽ cả võ lâm cũng không ngờ ngoài Cự Linh thần chương lại còn Cự Linh thần công nữa.

Chàng vội nhìn qua mấy trang đầu. Thì ra Cự Linh thần công nguyên là một môn luyện công căn bản của Cự Linh thần chương. Biết Cự Linh thần công mới có thể sử dụng Cự Linh thần chương đến chỗ tuyệt diệu. Cuốn sách này ghi rõ phép vận khí, thổ nạp, tĩnh tọa để luyện Cự Linh thần công.

Kim Ngang Tiêu cả mừng, chàng đã được một cuốn bí kíp lạ lùng nhất của võ học. Với môn thần công này, chàng sẽ học thêm Cự Linh thần chương và trở thành đệ nhất cao thủ.

Mấy cuốn sách cũng là sách võ học, toàn những môn võ công Kim Ngang Tiêu chưa nghe thấy nói đến bao giờ: Âm Lôi ngũ chương, Lăng Không Điểm Huyệt, Thần Long khinh công, Tu Di thân pháp đồng thời lại có một cuốn nói về Dịch Dung Thuật tức là thuật hóa trang làm bộ mặt biến đổi với các phương thuốc sử dụng, nhất là có một cuốn Ân Y kinh dạy về y lý và cuốn Độc kinh trong đó nói rõ về hạ độc và giải độc trong thiên hạ. Máy cuốn sách này quả là một kho tàng của võ học thượng thừa.

Kim Ngang Tiêu cảm động đến rơi lệ. Chàng cho rằng tấm lòng thành quyết chí báo thù cho cha mẹ đã động đến quỷ thần nên lòng trời run rui mới cho chàng gặp sự may mắn như thế này. Bồn phận của chàng đối với lão quái bà là thu nạp báu vật, còn cuốn bí kíp võ học này dĩ nhiên thuộc về chàng.

Kim Ngang Tiêu cúi lấy hộp đá đựng hài cốt của vị “Vô Danh Khách” lần chót rồi hạ xuống huyệt, lấp đất lên chôn.

Sau đó, Kim Ngang Tiêu nhìn quanh thấy không còn việc gì cần phải lưu lại dưới địa huyệt này nữa, chàng tính việc trở lên.

Kim Ngang Tiêu cầm lấy hộp báu vật, trong lòng phân vân, không biết hộp này chứa vật gì mà quý như vậy. Chàng muốn mở ra xem, nhưng mỗi lần chột nhớ tới lời hứa với lão quái bà chàng lại cảm thấy tự thẹn, bèn bỏ ngay ý định đó.

Những cuốn bí kíp võ học, chàng buộc lại thành một gói đeo ở sau lưng, còn hộp báu vật chàng bỏ vào ngực áo.

Đoạn chàng tới trước mộ Vô Danh Khách quỳ lạy và khẽ nói :

- Đa tạ sư phụ đã truyền thụ võ công.

Vị nóng lòng lên mặt đất, Kim Ngang Tiêu vội bước ra cửa động.

Nhưng ra đến bên ngoài chàng thấy... mắt sợi dây thừng để leo lên, Kim Ngang Tiêu hốt hoảng nhìn lên, địa huyệt thăm thẳm phía trên cao lỗ hổng nhỏ xíu chỉ thấy mây xanh, còn chiếc thừng biến đâu mất. Kê nào đã rút sợi dây thừng lên mất rồi triệt hạ lối lên của Kim Ngang Tiêu.

Kê đó là ai? Người anh của Câu Hồn bang chủ chăng? Hay chính Câu Hồn bang chủ.

Như để trả lời câu hỏi phân vân của Kim Ngang Tiêu lúc đó, một chuỗi cười the thé từ trên miệng địa huyệt vọng xuống.

Đó là tiếng cười của Câu Hồn bang chủ!

- Tiểu tử họ Kim! Nhà ngươi còn sống hay đã chết rồi?

Kim Ngang Tiêu rung mình, kinh sợ, biết rằng kê tử thù của mình đã rút dây thừng, không cho chàng lên mặt đất. Y định chôn sống chàng ở dưới địa huyệt này sao?

Ở trên cao, Câu Hồn bang chủ lại hỏi :

- Họ Kim kia! Nhà ngươi đã hóa thành quỷ cụt chân cụt tay rồi phải không? Ngươi không còn đủ sức trả lời ta nữa hay sao?

Chợt Kim Ngang Tiêu tỉnh ngộ: Câu Hồn bang chủ quyết không thể để chàng vui thân dưới địa huyệt. Y biết chàng lấy báu vật nên chờ chàng ở miệng địa huyệt để chiếm lấy báu vật đó, đem về cho mẹ y... hoặc giả y chiếm lấy làm của riêng chưa biết chừng.

Nhưng Câu Hồn bang chủ vẫn chưa biết chàng đã thoát nạn và vị dị nhân đã chết. Y nhìn chàng đã bị cụt một tay, một chân rồi, Kim Ngang Tiêu liền lớn tiếng hỏi :

- Ngươi làm! Ta đâu có thành phế nhân.

Câu Hồn bang chủ lặng người đi một lát có vẻ ngạc nhiên. Y đứng trên cao không trông thấy Kim Ngang Tiêu đứng ở trong động nằm ngang địa huyệt, nhưng chỉ cần nghe tiếng nói của Kim Ngang Tiêu với nội lực sung túc, y cũng biết chàng không hề bị thương vì chàng nói thật.

Y quát hỏi :

- Ngươi... ngươi không lấy báu vật hay sao?

Kim Ngang Tiêu cười dài, ngao nghể đáp :

- Sao lại không? Báu vật đã ở trong tay ta.

- Còn vị dị nhân?

- Vị dị nhân đã chết rồi!

- A!

Câu Hồn bang chủ kêu lên một tiếng kinh ngạc. Hắn không ngờ sự tình lại thế. Tiếng kêu của Câu Hồn bang chủ còn pha lẫn một niềm hối tiếc. Hắn tiếc đã không xuống đây để lấy báu vật từ trước.

Kim Ngang Tiêu lại cười đắc chí :

- Ngươi tiếc phải không? Muộn rồi! Mau vứt dây thừng xuống để ta lên, đem báu vật về cho mẫu thân của ngươi.

Câu Hồn bang chủ bỗng buông một chuỗi cười dài, âm thanh đưa xuống địa huyết âm âm như tiếng sấm. Sau một tràng cười gay gắt điên dại, Câu Hồn bang chủ lại quát bảo chàng :

- Tiểu tử họ Kim kia! Ngươi phải cột báu vật vào đầu dây thừng để ta kéo lên trước. Sau đó mới đến lượt ngươi, nghe không?

- Không! Quân xảo trá, ta không mắc lừa ngươi.

Kim Ngang Tiêu cầm giật quát lên như vậy. Chàng đã hiểu mẹo lừa của Câu Hồn bang chủ để chiếm lấy báu vật.

Câu Hồn bang chủ lại cười lớn :

- Kim tiểu tử! Ngươi muốn chôn xác dưới địa huyết hay sao?

Kim Ngang Tiêu vừa giận vừa kinh, lớn tiếng đáp :

- Ngươi hãy vứt dây thừng xuống đây!

Câu Hồn bang chủ đáp vọng xuống :

- Được! Ta vứt đầu dây thừng xuống. Nhưng ngươi chớ lằm. Nếu ngươi bám vào dây thừng ta sẽ cắt đứt dây cho ngươi rớt xuống đáy vực nát thây. Ngươi phải cột báu vật vào dây thừng để ta kéo lên trước. Sau đó ta sẽ cho ngươi lên. Chịu không?

Kim Ngang Tiêu cả giận quát :

- Không.

Tuy vậy chàng lo ngại vô cùng vì biết rằng ở vào thế chết, kẻ địch chiếm thượng phong, tính mạng của chàng hoàn toàn ở trong tay y mà không có cách nào đối phó.

Giọng lạnh lùng của Câu Hồn bang chủ vọng xuống :

- Nếu ngươi muốn chết ở dưới đó, ta để cho ngươi chết, khó gì. Sau khi ngươi chết, ta sẽ xuống lấy báu vật, đâu có sao!

Kim Ngang Tiêu im lặng, chàng biết kế hoạch của đối phương thật lợi hại và chắc chắn. Chàng chỉ biết một điều là Câu Hồn bang chủ không xuống đây ngay để đoạt lấy báu vật. Với võ công của y hơn chàng gấp bội, y có thể giết chàng dễ dàng.

Nhưng chỉ suy nghĩ một chút chàng hiểu ngay. Câu Hồn bang chủ sợ chàng bị cùng đường sẽ hủy hoại vật báu. Hơn nữa y không muốn lâm vào thế nguy như chàng hiện nay. Xuống địa huyết rồi, lúc lên trắc trở thì sao? Hiện nay có người thứ ba là anh ruột của y biết y có mặt ở nơi đây và xuống địa huyết. Tự nhiên, một người như Câu Hồn bang chủ không thể tin ai dù là anh ruột của y.

Câu Hồn bang chủ thấy chàng im lặng im lại hỏi vọng xuống :

- Thế nào, ngươi suy nghĩ kỹ chưa!

Kim Ngang Tiêu nghiêng răng đáp :

- Chết thì thôi, ta quyết không chịu trao báu vật cho ngươi.

Bên trên, tiếng cười của Câu Hồn bang chủ vọng xuống :

- Ngươi nhất định như vậy?

- Nhất định.

- Ngươi muốn chết đói, chết khát ở dưới đó tùy ý. Ta chờ mấy ngày không sao. Nếu cần ta lấp luôn địa huyết này cũng được.

Tiếng của Câu Hồn bang chủ nhỏ dần rồi tắt hẳn. Y đã đi khỏi miệng địa huyết.

Nghe lời nói của Câu Hồn bang chủ, bất giác Kim Ngang Tiêu giật mình, vội sờ tay vào túi lương khô. Chàng tái mặt: lương khô của chàng đã hết hẳn từ hôm trước.

- Địa chấn. Động đất.

Kim Ngang Tiêu chỉ kịp nghĩ có thể, người chàng đã bắn tung lên, đập đầu vào vách động ngất lịm đi không biết gì nữa.

Kim Ngang Tiêu ngất đi không biết bao lâu nhưng đến khi chàng tỉnh dậy xung quanh chàng đá đất ngổn ngang, trời tối om. Có lẽ lúc này đã khuya rồi.

Chàng tìm mồi lửa đốt lên. Chàng biết rằng vừa xảy ra một trận động đất ghê gớm, chàng ở trong sâu trong lòng đất, không bị chôn vùi quả là may mắn vô cùng.

Sau khi đốt mồi lửa, việc đầu tiên là chàng soi nhìn tảng đá trước mặt. Kim Ngang Tiêu hy vọng đất rung chuyển: tảng đá sẽ lăn ra một nơi khác hay bề vỡ để mở cho chàng một lối đi. Nhưng chàng lại một lần nữa thất vọng. Tảng đá vẫn bịt kín như trước, và vì bụi đất bám đầy, lúc này có vẻ liền với vách động hơn trước.

Kim Ngang Tiêu thở dài quay ra phía ngoài.

Bên ngoài, nơi động dạ quang chôn hài cốt vị dị nhân Vô Danh Khách vẫn y nguyên, tuy đá vụn ở đâu lăn ra ngổn ngang.

Kim Ngang Tiêu bỏ nơi đây chạy ra địa huyết. Bỗng chàng kêu lên một tiếng hãi hùng và tuyệt vọng. Địa huyết, đường giếng ăn thông lên mặt đất còn đâu nữa!.

Ra khỏi chỗ bê đá đến cửa động, nơi ăn thông ra giếng địa huyết, Kim Ngang Tiêu thấy một bức tường đất che kín. Lúc này Câu Hồn bang chủ muốn thả dây xuống cho chàng lên cũng không được nữa, vì địa huyết đã bị mất. Hay dù hẳn có muốn xuống địa huyết cướp lấy báu vật cũng không xong.

Kim Ngang Tiêu đã bị hãm trong một hang sâu ở dưới đất, cũng may bị địa huyết tuy bị lấp kín, nhưng còn những kẻ hờ, có gió lửa vào, thành ra trong động vẫn còn không khí để thở.

Trận động đất càng làm cho tình trạng của Kim Ngang Tiêu bi đát hơn. Chắc chắn chàng bị chôn sống ở đây rồi. Kim Ngang Tiêu kinh hoàng tuyệt vọng, rú lên một tiếng dài như kẻ loạn trí, chàng đưa hai tay ra, vận tận lực bình sinh công lực đẩy vào bức tường đá, như muốn đất tách ra một đường để chàng chui lên.

Nhưng với hai tay không, làm sao chàng lay chuyển được núi?

Lâu rồi chàng mệt mỏi, buông hai tay, ngồi phệt xuống đất, ôm mặt khóc nức lên. Dù can đảm đến đâu, Kim Ngang Tiêu cũng không thể tự trấn tĩnh nổi trước thảm trạng bị chôn sống.

Khoảng sáng ngày thứ hai, Kim Ngang Tiêu đã bình tĩnh trở lại.

Chàng đã cam chịu với số phận và chỉ còn ngồi chờ chết. Suốt ngày chàng chỉ ngồi một chỗ, ở chỗ chôn hài cốt của vị dị nhân Vô Danh Khách. Vì nơi đó, đá phát dạ quang, sáng như thấp đèn. Chàng đã tuyệt vọng về lối đi lên địa huyết, nên chỉ quanh quẩn ở phía có khối đá chắn ngang đường hầm để tìm cách đẩy viên đá.

Nhưng đẩy mãi chỉ tốn hơi sức chứ không ích gì, Kim Ngang Tiêu đành ngồi một nơi ôm đầu suy nghĩ. Những lúc này biết bao kỷ niệm xưa lần lượt diễn qua óc chàng, Kim Ngang Tiêu đã định mình mình phải chết, nên tâm trí trở nên bình thản, không còn cuồng cuồng hoảng sợ như lúc đầu. Chàng chỉ ân hận không báo được thù cho cha mẹ và Câu Hồn bang vẫn còn hoành hành thiên hạ.

Rồi Kim Ngang Tiêu lại nhớ đến Thôi Ngọc Hoàn, cô gái mà chàng yêu tha thiết, nhưng vẫn e dè lo ngại, vì hành tung của nàng quá bí mật. Chàng không khỏi đau đớn nghĩ đến lời hẹn ước sẽ cùng Thôi Ngọc Hoàn kết bạn trăm năm, để rồi hai người đưa nhau lên chốn sơn lâm cùng cốc ẩn cư, xa lánh hẳn giang hồ.

Sang đến ngày thứ ba, Kim Ngang Tiêu bắt đầu mệt mỏi vì đói khát.

Đời chàng có thể chịu đựng được, nhưng khát làm chàng khổ sở nhất. Ban đêm thì chàng chỉ thu được ít giọt sương qua các kẽ đá, tạm đỡ khát, nhưng ban ngày chàng khô cả cổ, mồm mép nứt nẻ, muốn sưng lên.

Sang ngày thứ tư, Kim Ngang Tiêu đói không chịu nổi. Mắt chàng hoa lên, tay chân rời rã đứng lên không nổi. Chàng ngã lưng vào tường đá, biết tính mạng mình chẳng còn bao lâu nữa là tuyệt.

Nhưng khi dựa lưng vào tường đá, chàng bỗng chạm phải gói sách võ công đeo ở lưng, Kim Ngang Tiêu buồn rầu cời bỏ sách ra đặt ở bên người, chàng đau đớn nghĩ thầm: Trước đây chàng chỉ mong được một trong những bí quyết võ công thượng thừa này để tu luyện, không ngờ nay có một lúc năm sáu bộ bí kíp thế gian hạn hữu, chàng đành phải nhìn sách để... chết đói.

Đói! Đói và khát, như cào như cứa ruột gan chàng. Kim Ngang Tiêu đã tìm khắp nơi, hái cỏ cây, rêu bất cứ thức gì để bỏ vào mồm cho qua cơn đói. Nhưng trong khu động này cỏ cây rất ít có bao nhiêu chàng đã ăn hết cả từ hai ngày đầu, đâu còn nữa. Giờ đây trông thấy bộ sách võ học ở bên mình, Kim Ngang Tiêu chỉ muốn xé ra nhai cho đỡ đói. Chợt chàng nhớ đến chiếc hộp gỗ gọi là báu vật mà chàng lấy cho lão quái bà.

Kim Ngang Tiêu mệt nhọc lần tay vào ngực áo moi chiếc hộp đó ra. Chàng bắt giác mỉm cười đau khổ, hộp này chẳng biết chứa thứ châu báu gì quý giá, nhưng giờ đây đối với kẻ sắp chết như chàng, bất cứ thứ báu vật gì cũng vô giá trị.

Kim Ngang Tiêu ngắm nghía chiếc hộp bọc trong chiếc áo đen của vị dị nhân. Chàng không khỏi tò mò tự hỏi trong này có gì. Chàng lần tay mở chiếc áo đen để lấy chiếc hộp ra.

Chàng muốn mở hộp ra xem. Trước đây chàng quả có hứa với lão quái bà không mở ra xem trước khi đưa về cho lão quái bà, nhưng lời hứa đó giờ đây không thành vấn đề. Chàng đã sắp chết đói, vì thân muốn thoir dưới hang núi sâu này, với chiếc hộp báu vật, đâu còn hy vọng trở lên trao cho lão quái bà nữa.

Dù có mở ra xem chàng cũng đến chết ở đây. Hiện nay chàng chỉ là một hoạt tử nhân, chàng mở ra xem tưởng cũng chẳng vô hại, mà cũng chẳng cố tình vi phạm lời hứa với lão quái bà.

Kim Ngang Tiêu mở áo lấy chiếc hộp, chàng không khỏi ngạc nhiên thấy rõ hộp gỗ trước đây màu đen xỉ, nay đã trở lại sắc nâu nâu, đúng như màu gỗ.

Tuy thế xác mệ là vì đói khát, Kim Ngang Tiêu vẫn còn tỉnh táo sáng suốt. Chỉ suy nghĩ một chút chàng hiểu ngay, trước đây vỏ hộp có sắc đen là vì tẩm thuốc độc. Chàng đã dùng chiếc ấn của vị dị nhân gói chiếc hộp, chiếc áo cũng như toàn thể hải cốt đều có tẩm thuốc giải độc.

Bởi vậy, khi gói chiếc hộp, chiếc áo đã có thuốc giải độc trừ khử hết chất độc ở vỏ hộp, trở lại sắc gỗ như cũ. Kim Ngang Tiêu nhận thấy điều dự đoán của mình có lý, chàng yên lòng cầm chiếc hộp lên ngắm nhìn.

Hộp gỗ rất kiên cố, nắp hộp đóng chặt và rất khít. Chàng để ý nhìn thấy nắp có gắn bằng một thứ nhựa cây rất cứng rắn vô cùng. Các khe hộp cũng có gắn nhựa cây, nên kín mít, không kẻ hở.

Kim Ngang Tiêu rất đỗi ngạc nhiên. Trong hộp có thứ báu vật gì mà vị dị nhân làm chiếc hộp cẩn thận như vậy? Trí tò mò của chàng càng thúc mạnh, chàng lấy tay cạy nắp hộp. Nhưng nắp gắn chặt quá, dù bình thường vận toàn thân nội lực, chưa chắc đã mở được, nữa là lúc sau mấy ngày nhịn đói, chàng đã mệ là.

Kim Ngang Tiêu liền tuốt lưỡi đoán kiếm chàng đeo bên người ra khỏi bao, dùng mũi kiếm sắc bén nạy nắp hộp. Quả nhiên, lưỡi gươm sắc, chàng mở được nắp dễ dàng.

Nắp hộp vừa bật mở, một mùi hương thơm vô cùng kỳ diệu bỗng xông lên mũi lên mặt Kim Ngang Tiêu làm chàng tỉnh hẳn thật huyền diệu, như thể thuốc tiên, Kim Ngang Tiêu đang ù tai hoa mắt vì đói, bỗng tỉnh hẳn.

Định thần nhìn kỹ, Kim Ngang Tiêu bỗng rú lên một tiếng vừa mừng rỡ vừa kinh ngạc. Thì ra trong hộp có hai hoàn thuốc to bằng nắm tay người, mẫu thuốc đen nhánh, hương thơm ngào ngạt, mới trông quả là biết ngay là một thứ tuyệt thể linh đơn.

Nhưng còn nữa!

Bên cạnh hai hoàn thuốc là một vật rất lạ, mới thoát trông Kim Ngang Tiêu tưởng là xác một đứa bé con nhỏ xíu ướp khô. Nhưng đó chỉ là một thứ củ trắng muốt như ngọc và có những vân đỏ như huyết. Đồng thời từ củ đó, một mùi hương thơm kỳ diệu bốc ra.

Kim Ngang Tiêu rú lên một tiếng kinh ngạc :

- Nhân Sâm! Trời, ta chưa bao giờ được thấy một thứ sâm quý lạ như thế này!

Thật thế đó là một thứ nhân sâm có lẽ là độc nhất vô nhị trong thế gian.

Tuyệt Sâm và linh đan

Kim Ngang Tiêu run rẩy cầm củ nhân sâm lạ lùng đó lên, bỗng mồm chàng ứa nước bọt, mùi vị nhân sâm đó thơm ngon quá, mát làm đến nỗi chàng chỉ muốn bỏ ngay vào mồm nhai ngấu nghiền cho đỡ đói. Phải cố trấn tĩnh lắm, Kim Ngang Tiêu đưa lên mồm. Đồng thời chàng lại thấy ở dưới đáy hộp gỗ có mảnh giấy của Vô Danh Khách để lại.

“Đồ đệ, ta cho con mấy thứ báu vật này ngàn năm không có trong thế gian, để giúp con tu luyện mau thành công quả.

Hai hoàn thuốc này chính là Hà Thủ Ô Bách Dược Linh Đan do sư phụ luyện thành.

Năm xưa tình cờ lên Thái Hành Sơn, sư phụ tìm thấy một cây Thiên Niên Hà Thủ Ô, báu vật hạn hữu trong thế gian. Sư phụ liền theo phương pháp huyền môn bí truyền của ban phái luyện với một trăm thứ linh dược hiếm có, chỉ thành Hà Thủ Ô Bách Dược Linh Đan. Tất cả có ba hoàn, hai mươi năm trước đây, sư phụ đã dùng một hoàn, rồi sau đó xuống ẩn cư dưới huyệt này và tịnh cốc, công phu đại tiến.

Gần đây, nếu sư phụ uống nuốt hai hoàn linh dược này thì có thể sống thêm bốn mươi năm nữa, nhưng sư phụ không muốn cường mệnh trời, khi biết khí số đã tuyệt, nên mới để lại cho kẻ duyên may được hưởng.

Đồ đệ ăn hai hoàn thuốc này, có thể bằng với người đã có công phu hóa hậu: tu luyện nội công trong bốn mươi tám năm.

Nhưng đồ đệ còn được may mắn hơn nữa là được hưởng một củ Thiên Niên Tuyệt Sâm do sư phụ tìm thấy trên rặng núi Vạn Tuyết Trường Bạch ngoài Quan ngoại. Tuyệt sâm này có công lực cải lão hoàn đồng, ăn vào có thể trường thọ, trẻ mãi không già như người tu học phép tiên.

Trước khi uống hoàn thuốc, con hãy dùng Tuyệt Sâm để bồi bổ khí lực, trừ duyệt các sơn lâm chương khí hay các chất độc trong người.

Vô Danh Khách”.

Kim Ngang Tiêu ứa nước mắt cảm động, cúi lạy về phía một vị dị nhân. Đã mấy ngày đói mềm, ngay đến sách và giấy còn muốn ăn cho đỡ đói. Kim Ngang Tiêu không còn nhẫn nại được nữa. Chẳng không cần suy tính và cũng chẳng nghĩ đến lão quái bà hay ai ai, liền cầm củ Tuyết Sâm lên cắn ăn ngay đỡ đói.

Tuyết Sâm quả là phi phàm. Mới đưa lên gần mồm, chàng đã ngửi thấy hương vị thơm lừng. Cắn vào mồm nhai mấy miếng, chàng thấy Tuyết Sâm lạnh buốt, nhưng thơm ngon vô kể. Tuyết Sâm vừa trôi qua cổ họng, Kim Ngang Tiêu thấy toàn thân rung chuyển, một luồng khí lực âm nhu không biết từ đâu chuyển qua tứ chi, hơi mát và dịu thấm nhập đến gân cốt.

Trong chớp mắt Kim Ngang Tiêu đã ăn hết củ Tuyết Sâm.

Đang là người đói lả, Kim Ngang Tiêu bỗng được thứ thánh dược, sức lực chàng chẳng những hồi phục như cũ, mà có vẻ tăng tiến bội phần.

Ngay đến tâm trí, chàng cũng thấy tinh táo sáng suốt hơn xưa rất nhiều. Thân thể Kim Ngang Tiêu lúc đó như một cây khô héo hết nhựa, sắp tàn, bỗng nhiên được tưới nước quý và vun bón.

Vì mấy ngày trời đói khát, mỗi một dùng sức quá nhiều, sau khi ăn hết củ Tuyết Sâm, Kim Ngang Tiêu nằm lăn ra ngủ một giấc dài.

Đến khi tỉnh giấc chàng thấy trong người khoan khoái vô cùng. Chàng liền ngồi vận động nội công, theo đúng phép thở nập mà chàng đã học được trong hai thức Cự Linh thần chú, chuyển vận chân khí lưu chuyển khắp người.

Ngồi vận chuyển được một lúc, Kim Ngang Tiêu thấy một cảm giác kỳ lạ. Từ Đan Điền bỗng phát ra một luồng chân khí nóng như lửa, khó chịu vô cùng. Luồng chân khí đó không hiểu tại sao bỗng chạy ngược lên, buồn buồn như kiến cắn, vừa nóng vừa bứt rứt khó chịu, từ Đan Điền nó chuyển qua sống lưng, rồi từ sống lưng như kiến bò, dần dần đến bả vai thì thấy đau nhói.

Kim Ngang Tiêu kinh hoàng, không hiểu sự gì đã phát ra trong cơ thể chàng, từ khi học tập võ nghệ đến nay, chàng mới thấy hiện tượng đó là một. Đến khi đầu vai chàng thấy đau nhói và nóng như lửa có vẻ sưng ụ lên, chàng vội vàng lật áo, ghé đầu nhìn vào bả vai sưng, mới đầu kinh hoàng không hiểu, tự hỏi không biết chàng đã bị trúng thương từ bao giờ. Nhưng sau chàng chợt nhớ ra rằng nơi bả vai đó chính là chỗ lão quái bà quái nhân đã phát nhẹ một chưởng và chàng đã ngờ lão quái bà hạ độc thủ. Chàng còn nhớ bà nói rằng đã dùng thủ pháp kịch độc, truyền một loại Đoạt Mệnh độc châm vào người chàng, nếu trong vòng hai trăm ngày, chàng không trở về để lão quái bà giải độc, cây độc châm sẽ chạy vào xương cốt chàng, hành hạ chàng sống dở chết dở.

Song là, từ khi ra đi đến nay chưa được hai tháng, có sao đã phát độc? Trước đây bả vai chàng không đau đớn gì và cũng không có cảm giác gì lạ, tại sao bây giờ lại song tím thể này?

Trong khi Kim Ngang Tiêu suy nghĩ, thì chân khí nóng từ Đan Điền không ngớt chuyển lên bả vai, và mỗi lần luồng chân khí chạy đến vết thương, chàng lại thấy nhói như kiến cắn, tuy không đau đớn lắm, nhưng bứt rứt khó chịu vô cùng.

Bỗng nhiên Kim Ngang Tiêu “a” lên một tiếng. Sau một lần đau nhói dữ dội hơn trước, vết thương ở bả vai chàng bị nhiên vỡ ra đồng thời, một thứ nước đen kịt như mực, vô cùng hôi thối ri ra, mới đầu còn ít, sau chảy thật mạnh, khiến Kim Ngang Tiêu phải nghiêng bả vai để thứ nước đen đó chảy xuống đất.

Kim Ngang Tiêu hiểu ngay đó là thứ nước độc trong cơ thể chàng. Chàng chợt nhớ mấy lời của Vô Danh Khách: Tuyết Sâm có năng lực khử độc.

Sau khi chàng ăn Tuyết Sâm, chất độc do bà lão truyền vào người trước đây, nay bị đẩy ra ngoài. Kim Ngang Tiêu hồi hộp nhìn vết thương lúc này đã xếp đi quá nửa.

Quả nhiên miệng vết thương đã nứt nhô ra một vật nhỏ như sợi tóc, đen kịt và lấp lánh tựa hồ như kim khí.

Vật đó bị chân khí trong người Kim Ngang Tiêu đẩy ra ngoài, chẳng bao lâu thò dài ra đến một gang tay. Thì ra đó là một thứ kim nhỏ như sợi tóc. Đó chính là Đoạt Mệnh độc châm của lão quái bà.

Kim Ngang Tiêu vội lấy mảnh áo lót vào tay, khẽ cầm cây độc châm đó rút ra khỏi vết thương. Cây độc châm dài hơn một gang, sắc bén vô cùng, có tẩm thứ thuốc kịch độc.

Chàng thờ dài nhẹ nhõm, vì sau khi rút cây châm ra, máu đen tiếp tục chảy ra một lúc nữa, đến khi chung quanh vết thương hết màu tím thì có máu đỏ tươi chảy ra một lúc rồi ngừng.

Kim Ngang Tiêu đã được Tuyết sâm giải thoát khỏi một thủ pháp ám hại ghê gớm của lão quái bà. Chàng không khỏi mừng thầm nghĩ đến vật kịch độc như độc châm này đã ở trong người chàng hơn một tháng trời nay.

Sau khi vết thương cầm máu và hết sưng, Kim Ngang Tiêu liền lấy thuốc kim sang buộc lại. Chàng thấy người nhẹ nhõm sáng khoái, nên nghĩ thầm có lẽ bao nhiêu chất độc tích tụ trong người từ trước đến nay đã theo độc châm và máu đen chảy ra ngoài hết. Cơ thể chàng đã được Tuyết Sâm tẩy rửa thật thanh khiết.

Kim Ngang Tiêu thấy trong người nhẹ nhõm liền nhảy phát lên đi một vòng trong động, lòng hớn hởi vô cùng. Nhưng nỗi vui mừng của chàng rất ngắn ngủi. Vì khi chợt nhớ đến hoàn cảnh bị giam hãm ở nơi đây, không lối thoát, chàng lại thất vọng thờ dài.

Dù có trừ khử được độc châm, rốt cuộc chàng vẫn chết ở dưới này.

Hà Thủ Ô linh đơn

Khoảng hai ngày sau đó, Kim Ngang Tiêu lại thấy đói như cào. Tuyết Sâm chỉ giúp chàng thanh lọc cơ thể, chứ không giúp chàng nhịn đói được. Hơn nữa, Tuyết Sâm làm chàng khỏe khoắn sáng khoái tâm thần, nên lần này con đói càng dữ dội. Vì nhờ có một ngày mưa, nước chảy rúc xuống khe đá, nên chàng không bị khát mà chỉ bị đói thôi.

Cầm cự với nạn đói suốt ngày sau đó nữa, Kim Ngang Tiêu chịu không nổi, bắt đầu nhìn đến hai viên thuốc hoàn to bằng nắm tay của vị dị nhân để lại.

Trước đây chàng không muốn đụng đến hai viên thuốc này, định bụng rằng nhược bằng chàng bị chết khô ở dưới động này thì thôi, còn nếu chàng tìm được cách trở lên mặt đất, chàng quyết đem hai viên thuốc trả lại cho lão quái bà.

Vốn là người trung hậu thật thà, Kim Ngang Tiêu không muốn nuốt lời hứa với một vị tiên bối. Lúc này tuy chàng đã thoát khỏi nạn độc châm, có thể bỏ mặc luôn lão quái bà. Không cần trở lại động Gián Vân phong trên núi Thanh Thành nữa, nhưng Kim Ngang Tiêu đã hứa một lời là chàng phải làm cho bằng được.

lão quái bà dù có dùng thủ pháp ác độc đối với chàng, nhưng theo quan niệm của Kim Ngang Tiêu, lão quái bà đã sai bảo chàng đến lấy vật này, thì chàng coi như vật báu tức là thuốc lão quái bà rồi.

Đáng lẽ lão quái bà có quyền lấy cả củ Tuyết Sâm, nhưng vì quá đói khát chàng đã trót ăn mất rồi, bởi vậy chàng lại càng quyết chí dành hai hoàn thuốc chỉ bảo này cho lão quái bà.

Song là, đó là ý nghĩ của Kim Ngang Tiêu khi chàng còn tỉnh táo và không bị con đói hành hạ.

Lúc này chàng đói đã gần mê người đi, bất cứ vật gì cũng muốn bỏ vào mồm nhai, làm sao còn nghĩ đến việc câu nệ giữ lời hứa. Hơn nữa, chàng đã cho mình tắt chết ở nơi đây, không thể nào trở lên mặt đất nữa, làm sao còn có thể gặp mặt lão quái bà để trao trả hoàn thuốc.

Thà rằng ăn luôn cho đỡ con đói khổ sở, rồi được đến đâu hay đến đó. Không do dự gì nữa, Kim Ngang Tiêu cầm lấy một hoàn thuốc cắn nhai ngấu nghiến.

Vị dị nhân Vô Danh Khách nói không sai. Quả là một thứ tiên dược, tuy mùi không thơm bằng Tuyết Sâm, nhưng vị thật là ngon ngọt vô cùng. Ăn vào đến đâu, Kim Ngang Tiêu thấy tỉnh người đến đó.

Đang khi lòng dạ đói, Kim Ngang Tiêu ăn được một hoàn thuốc Hà Thủ Ô Bách Dược nên thấy thấm thía vô cùng.

Trong người chàng đã được tẩy hết chất độc, nhờ có Tuyết Sâm là vị dẫn mở đầu, Kim Ngang Tiêu lại nhịn đói luôn mấy ngày rồi mới ăn thuốc. Thì ra, vì tình cờ chàng đã sử dụng thuốc đúng theo những điều kiện, để thuốc có đầy đủ công hiệu.

Ăn xong một hoàn thuốc, Kim Ngang Tiêu thấy con đói đã biến mất. Chàng thấy không no, nhưng cũng không thấy đói. Biết rằng còn phải cầm cự với tử thần ở dưới huyệt sâu này một thời gian lâu, Kim Ngang Tiêu liền cất một hoàn đi, chờ đến lúc thật cần thiết mới dùng.

Và lại chỉ ăn một hoàn cũng thấy đủ khỏe khoắn lắm rồi. Vị dị nhân viết thư để lại nói ông ta chỉ ăn một hoàn cũng đủ sức Tịch cốc cả chục năm trời và ẩn cư được hai chục năm dưới địa huyệt này. Có lẽ hoàn thuốc Hà Thủ Ô Bách Dược có thể giúp Kim Ngang Tiêu quên ăn một thời gian lâu, để may ra chàng sẽ tìm được lối thoát thân.

Nghĩ vậy, Kim Ngang Tiêu thấy phấn khởi vô cùng. Ăn xong hoàn thuốc, Kim Ngang Tiêu thấy bụng sôi lên. Đồng thời chàng thấy từ Đan Điền phát ra luồng chân khí đủ cả hai loại nóng và lạnh, tức là âm và dương, chạy đi khắp cơ thể.

Một hoàn thuốc có thể giúp hai chục năm hóa hậu nội công, vị dị nhân đã viết thư để lại nói rõ như vậy. Kim Ngang Tiêu chưa biết công lực của mình sẽ tăng tiến ra sao, nhưng lúc này chàng thấy chân khí vận chuyển khắp người, bụng sôi như sấm động, nên vội vàng đã tọa, theo đúng phép thờ nạp nội công thượng thừa, điều dẫn chân khí đi chuyển khắp lục phủ ngũ tạng.

Không ngờ chàng hô hấp vận khí còn khá, đến lúc chàng hô hấp vận khí được vài lần, những luồng chân khí tựa hồ như ngựa ô được thúc dậy, càng chạy mạnh hơn trước, bụng chàng nóng ra, hơi từ Đan Điền phát ra liên miên bất tuyệt, mỗi lúc một nhanh hơn.

Một lúc sau, chân khí vận chuyển dữ dội, Kim Ngang Tiêu thấy toàn thân bùng bùng nóng, chàng có cảm tưởng như huyết mạch có hơi thổi phóng lên sắp vỡ tung hết.

Kim Ngang Tiêu mặt đỏ bừng như gấc, cỡi phăng cả áo ngoài, áo trong bỏ mình trần, nhưng luồng chân khí chạy mỗi lúc một mạnh thêm.

Chàng kinh hoàng không dám hô hấp điều động chân khí nữa. Song là, chàng vừa ngừng thì hơi ứ đọng, người muốn nổ tung như xác pháo, không biết làm thế nào, Kim Ngang Tiêu lại phải hô hấp thật mạnh và theo phép nội công, điều vận chân khí.

Nhưng càng điều vận hô hấp, chân khí lại càng lưu chuyển dữ dội. Chỉ lát sau toàn thân chàng dần dật, da thịt nóng đỏ lên, hơi bắt đầu bốc ra.

Tuy thể xác ở trong tình trạng giao động ghê gớm như vậy, tâm trí chàng lại rất tỉnh táo, sáng khoái, cảm thấy người nhẹ lâng lâng hai mắt sáng quắc như điện.

Toàn thân chàng bùng bùng như bốc cháy, đột nhiên từ đầu chàng bốc lên một luồng khói trắng. Không nhìn được nữa, Kim Ngang Tiêu bỗng rú lên một tiếng dài. Tiếng rú như tiếng sét nổ, làm những bụi sỏi ở xung quanh tường và trần động đá rớt xuống rào rào.

Kim Ngang Tiêu vừa mừng vừa sợ. Chàng không ngờ tiếng hét của mình lại mãnh liệt ghê gớm như vậy. Chàng cũng không hiểu tại sao mình hét lớn, chàng chỉ biết hét lên như vậy là giải tỏa bớt được những hơi khí đang làm nhộn nhạo trong cơ thể chàng.

Kim Ngang Tiêu thấy khoan khoái, lại hét nữa và hét nữa. Nhưng rồi tiếng hét liên hồi cũng không làm sao dịu bớt được khí lực toàn thịnh trong cơ thể chàng lúc đó.

Sau cùng Kim Ngang Tiêu tưởng đến hóa điên. Chàng nhảy phắt lên, không ngờ chỉ một nhảy khẽ đã đưa thân hình chàng bay vọt lên đến gần động rồi mới rớt xuống.

Nhưng Kim Ngang Tiêu không còn tâm trí nào nhận xét sức mạnh kỳ lạ đó. Chàng muốn đập phá, lăn lộn, cho dịu bớt những luồng chân khí chạy trong cơ thể.

Mặc dầu rất tinh táo, Kim Ngang Tiêu không sai khiến nổi cử chỉ của mình nữa. Chàng vùng quyền cứ thế đập vào các vách đá lồi chỏm, người lăn chỗ này qua chỗ nọ, chân tay gãy gập như thể hóa điên.

Đôi cánh tay Kim Ngang Tiêu lúc này biến thành đôi côn thép cứ thế đập liên hồi vào vách đá. Cũng may chàng đã cởi bỏ y phục ngoài, nên mình để trần chỉ mặc chiếc quần lót, đôi vú hải bằng da cũng vứt ra một góc, thành thử y phục chàng không bị rách nát.

Kim Ngang Tiêu đập, đá, đánh vào đá, chàng đã thành mình đồng da sắt, chỉ thấy đá vụn nát rớt rào rào, những tảng đá lớn trong chớp mắt bị đập tan tành. Càng đập đá càng thấy thú vị, Kim Ngang Tiêu cười lên khanh khách. Rồi lại hết, rồi lại đập. Không biết trong bao lâu, đến khi chàng thấy trong người khoan khoái dễ chịu, chân khí vận chuyển đã điều hòa, không còn muốn nổ tung như trước, chàng liền ngừng lại, và ngơ ngác đứng trông quanh.

Cả một khu động đá đó đầy đá vụn, tường đá xung quanh trước gò ghề lở lổm với các nhũ đá tua tủa, thì nay đã được đập bằng...

Kim Ngang Tiêu ngỡ như chiêm bao, nhìn xuống đôi cánh tay và cơ thể. Da thịt chàng đỏ hồng, đôi quyền đầy bụi đá, thịt chàng như rần lại, xương cốt cũng cứng thêm.

Tuy còn ngơ ngác, Kim Ngang Tiêu cũng lờ mờ hiểu rằng chàng vừa trải qua một cuộc tập luyện công phu ghê gớm và nhờ hoàn thuốc Hà Thủ Ô Bách Dược, chàng đã đạt được tới mức nội ngoại công thượng thừa. Kim Ngang Tiêu vội vàng ngồi xuống, nhắm mắt di dưỡng tinh thần. Chàng không ngờ hoàn thuốc Hà Thủ Ô Bách Dược lại hiệu nghiệm ghê gớm như vậy.

Lúc này cách vận khí luyện công của chàng đã khác hẳn trước. Chỉ mới khẽ hô hấp, chân khí trong người chàng đã chuyển động âm âm. Tuy nhiên chân khí đó chẳng khác gì một con ngựa bất kham, tuy có mạnh thật, nhưng chạy tán loạn chứ không theo một quy củ nhất định. Kim Ngang Tiêu hiểu rằng nội lực của chàng đã tăng lên gấp bội, nhưng chàng chưa biết cách vận dụng cho đúng phép, thành thử chưa chạy đúng đường.

Kim Ngang Tiêu chợt nhớ đến tập sách võ công, liền tìm cuốn sách Cự Linh thần công mở ra coi. Chàng vui mừng nhận thấy trong đó có một phần nhỏ chàng đã biết trước đây, khi học được hai thức Cự Linh thần chương.

Lúc này chàng ôn lại một lượt, càng xem càng hiểu thấu những điểm ảo diệu mà trước đây chàng không thể nào đoán nổi. Chàng liền học thuộc lòng các khẩu quyết rồi chiếu theo đó luyện công vận khí.

Khoảng hai tuần trà sau, Kim Ngang Tiêu đã thấy công phu đại tiến. Chàng nghĩ thầm nếu cứ chiếu theo phép luyện công này luyện tập, chỉ trong một thời gian ngắn chàng có thể đạt tới bậc đệ nhất cao thủ, sánh ngang với “Tam Phật Tử Chân”.

Kim Ngang Tiêu vui mừng vô hạn, nhưng nổi mừng của chàng thật ngắn ngủi. Vì khi nhìn quanh động đá với tường nát vụn ngổn ngang xung quanh, chợt nhớ tới hoàn cảnh không lối thoát của mình.

Luyện được võ công thượng thừa có ích gì, nếu chẳng bị chôn sống dưới động núi này?

Luyện công thoát hiểm

Bỗng nhiên Kim Ngang Tiêu rú lên một tiếng thánh thót như rồng ngâm hồ rỗng. Chàng nhảy vọt lên, nhẹ như một lông hồng, thân hình chàng bay vút đi như một luồng khói, chỉ một bước chàng đã tới trước khối đá lớn chắn ngang đường động.

Đường lên địa huyết đã tuyệt, lối đi này là đường sống duy nhất. Công phu đã đại tiến, biết đâu chàng chẳng đẩy được một tảng đá khổng lồ này lăn ra đây vào tảng đá.

Tảng đá không nhúc nhích. Nhưng Kim Ngang Tiêu buông tay ra, ngửa mặt cười lớn một hồi như điên dại.

Chàng biết đã tìm được đường sống.

Chàng đã có cả một cuốn Cự Linh thần công, công phu thượng thừa đệ nhất thiên hạ, lại thêm hai hoàn thuốc có thể giúp chàng tu luyện mau chóng, trong ít ngày có thể bằng bốn mươi năm công lực, làm sao chàng phải sợ tảng đá này?

Kim Ngang Tiêu không đẩy tảng đá nữa, chàng hiểu công phu chàng lúc này chưa đủ. Nhưng rồi đây, chàng quyết luyện đến mức thành công.

Lòng chứa chan hy vọng, chàng quay về chỗ cũ, nơi động đá có dạ quang và cũng là nơi chôn hài cốt vị dị nhân. Đoạn chàng dọn dẹp những mảnh đá vụn, chọn lấy một nơi thật quang đãng, chuẩn bị luyện thành Cự Linh thần công.

Từ lúc ăn được hoàn thuốc, Kim Ngang Tiêu không thấy đói khát nữa. Vấn đề ăn uống khỏi phải lo, giờ đây chẳng chỉ việc dốc hết tâm trí vào việc luyện công.

Kim Ngang Tiêu vốn là người thông minh, thiên tư rất tốt trước kia sở dĩ công phu của chàng non kém là vì không học được các khẩu quyết bí truyền của các môn công phu chính tông. Môn nội công của gia đình chàng do tổ phụ truyền lại chỉ là công phu thông thường, của võ lâm cứ theo môn nội công đó gọi là võ sư, nhưng so với các bậc dị nhân kiếm khách trong chốn giang hồ thì còn kém xa.

Ngày nay, lòng trời run rũ, Kim Ngang Tiêu ngẫu nhiên được hưởng tất cả những gì cần thiết để đạt tới mức thượng đỉnh của võ lâm. Chàng được ăn Tuyệt Sâm của hiếm trong thiên nhiên hạ, lại được hoàn thuốc Hà Thủ Ô Bách Dược vật báu của võ lâm, trợ giúp hóa hậu, chẳng cần tư chất thông minh, Kim Ngang Tiêu cũng có thể thành nhất lưu cao thủ, sánh ngang với Hồ Ma Phạm Hồng hay vợ chồng Ngô Công lão quái.

Hơn nữa Kim Ngang Tiêu lại được cả một kho tàng sách võ học. Chỉ cần luyện thành Cự Linh thần công chàng đã có thể trở nên vô địch thiên hạ. Công phu hóa hậu vượt trên cả Bách Trọng thiên sư.

Kim Ngang Tiêu đã thấy rõ hy vọng thoát khỏi nơi này, nên trong lòng phấn khởi ngày đêm mài miết tu luyện. Chẳng những chàng luyện Cự Linh thần công mà chàng lần lượt học hết thấy môn chương, chỉ, trào, các khẩu quyết kinh công thân pháp trong bốn năm cuốn sách của vị sư phụ Vô Danh Khách để lại.

Kim Ngang Tiêu rất có chí và ham học. Chẳng những chàng cần phải tìm lối thoát khỏi địa huyết mà chàng còn mong luyện đến một mức tuyệt đỉnh để tìm kẻ thù rửa nhục và báo thù nhà. Ngoài các môn võ công, Kim Ngang Tiêu lại xem cả những sách Y kinh và Độc kinh, luyện phép Lăng Không Điểm Huyệt.

Chàng lấy đất và đá, hứng nước mưa và hơi sương ban đêm, nhào nặn thành một hình người, rồi chiếu theo họa đồ vẽ trong cuốn Y kinh, ghi nhận các huyệt đạo, cả thấy ba trăm hai mươi bốn huyệt trong cơ thể người ta. Rồi chàng tập điểm vào các huyệt đó cho thật chuẩn định. Chàng còn nhắm mắt điểm huyệt, để dù trong đêm tối, cũng có thể điểm đúng được vào huyệt đạo của đối phương.

Kim Ngang Tiêu mê mài tập luyện, ngày ngày tọa nạp vận công và lần lượt luyện Cự Linh thần công. Nguyên môn Cự Linh thần công này là phép luyện nội lực để sử dụng Cự Linh thần chương.

Nếu chỉ biết Cự Linh thần chương, chiêu số biến hóa mau lẹ quái dị, địch không thể nào tránh được, nhưng nội lực phát ra chỉ có hạn.

Bởi thế trước đây Kim Ngang Tiêu hội được hai thức Cự Linh thần chương, nhưng không có nội lực, nên dù có đánh trúng địch cũng không thể hạ được các cao thủ hay đánh họ trọng thương. Người thư sinh, anh của Câu Hồn bang chủ, trúng phải ba chương của Kim Ngang Tiêu mà y vẫn như thường, thì hoảng sợ chớ không bị trọng thương.

Đó là Kim Ngang Tiêu chưa luyện được nội lực của Cự Linh thần chương.

Cự Linh thần công là phép luyện nội công phù hợp với chiêu số của Cự Linh thần chương. Bởi vậy, Cự Linh thần chương có tám mươi một thức thì Cự Linh thần công cũng có tám mươi một tầng. Luyện xong mỗi tầng, nội lực lại tăng lên một bậc.

Trải qua không biết bao nhiêu ngày đêm, Kim Ngang Tiêu đem hết tâm trí luyện Cự Linh thần công dưới địa huyết. Lúc mỗi một chàng lại an tọa dưỡng tinh thần, hay tới nơi bệ đá, nằm ngủ một giấc ngon lành. Lúc tỉnh giấc, chàng lại tiếp tục vận khí.

Chẳng bao lâu Kim Ngang Tiêu đã luyện được bảy mươi hai tầng Cự Linh thần công. Chín tầng cuối là chín tầng nhiều uy lực nhất, nhưng lại rất khó luyện. Bắt đầu từ tầng bảy mươi ba trở đi, Kim Ngang Tiêu không tiến nhanh như trước nữa.

Chàng đầm nóng lòng sốt ruột, vì thấy ở dưới địa huyết này quá lâu ngày rồi. Công lực của Kim Ngang Tiêu lúc này đã hơn trước bách bội, tâm trí cũng sáng suốt hơn. Chàng tính thầm với bảy mươi hai tầng Cự Linh thần công, chàng có thể đẩy được khối đá lớn, tìm lối đi. Kim Ngang Tiêu liền đến bên tảng đá, vận đủ bảy mươi hai thức Cự Linh thần công đẩy tảng đá.

Quả nhiên khác với lần đầu, lần này khối đá đã rung chuyển. Kim Ngang Tiêu hét to lên một tiếng, vận toàn lực vào hai tay đẩy mạnh thêm, khối đá rung chuyển mạnh, nhưng vẫn đứng im một chỗ.

Bỗng Kim Ngang Tiêu thấy hai tay chàng thụt vào tảng đá. Thì ra cả khối đá không nghiêng đi nhưng ngược lại hay tai Kim Ngang Tiêu quá mạnh, nên hai chương thụt sâu vào khối đá rắn, như thụt xuống bùn.

Kim Ngang Tiêu thở dài, biết rằng còn phải khổ luyện nữa mới mong thoát khỏi được nơi này. Chàng lại quay về phòng đá dạ quang và quyết tâm luyện nốt chín thức chót của Cự Linh thần công. Tuy chín thức này khó khăn, nhưng vốn sẵn thông minh và có thiên tư hơn người, Kim Ngang Tiêu chỉ phải gắng công thêm ba ngày, ba đêm nữa là chàng đạt thành công quả.

Với mười tám thức Cự Linh thần công, môn huyền công thất truyền thiên hạ và tuyệt đỉnh của võ lâm, Kim Ngang Tiêu lại ra đẩy khối đá.

Lần này khối đá nghiêng hẳn đi rồi lăn đi một vòng, Kim Ngang Tiêu cả mừng nhảy lùi lại. Nhưng chàng thất vọng ngay. Khối đá có xê dịch thật, nhưng

vẫn bịt kín lối đi. Hơn nữa đường hang có vẻ mỗi lúc một hẹp, nên khối đá bị chẹt cứng chắc, chẳng khác gì một nút chai bị kẹt ở cổ chai.

Kim Ngang Tiêu cảm giận thét lên như điên cuồng, vận toàn lực vào hai cánh tay đẩy mạnh. Hai tay chàng lần lần thụt vào khối đá như thọt xuống bùn, cả khối đá bị kẹt cứng không nhúc nhích được nữa.

Kim Ngang Tiêu lại rút tay ra, đẩy nơi khác, kết quả vẫn như vậy. Suốt ngày hôm đó, chàng đẩy khối đá. Rút cuộc mặt khối đá có cả chục vết bàn tay hõm sâu, như tổ ong bầu, còn khối đá vẫn trơ trơ không nhúc nhích.

Kim Ngang Tiêu thờ dài, ngồi phịch xuống trước khối đá, ôm đầu nghĩ ngợi.

Phương pháp đẩy rõ rệt là thất bại, vì tảng đá bị kẹt vào chỗ quá hẹp. Chỉ có cách đánh bẻ khối đá vụn ra, mới có thể tìm lấy lối đi. Kim Ngang Tiêu đứng lên, lùi xa mấy bước, vận đủ tám mươi một thức Cự Linh thần công, phóng ra một chưởng.

“Ầm” như tiếng sét nổ! Chưởng phong làm bụi đá bay tung. Kim Ngang Tiêu không ngờ công lực của mình đạt đến mức độ kinh hồn đến như vậy. Nhưng khi nhìn đến khối đá, chàng không khỏi lạnh gáy, khối đá chỉ bị nứt mẻ ở nơi có vết bàn tay lõm sâu vào chỗ không bề vững. Xem ra khối đá này lớn vô cùng, muốn đánh vỡ không phải dễ.

Kim Ngang Tiêu đã mệt mỏi vô cùng. Chàng buồn rầu ngồi suy nghĩ. Cự Linh thần công đã là võ học tuyệt đỉnh của thiên hạ, nếu không phá nổi khối đá này, sợ rằng trên thế gian không còn sức mạnh nào làm nó tan vỡ được. Chẳng lẽ đành chết ở địa huyết này hay sao? Chàng cần phải luyện thêm nội lực nữa, may ra mới thoát. Nhưng luyện thêm cách nào?

Bỗng Kim Ngang Tiêu reo lên một tiếng. Chàng thò tay vào ngực áo lấy ra chiếc hộp gỗ. Chàng đã nghĩ đến hoàn thuốc Hà Thủ Ô Bách Dược thứ hai mà chàng còn để lại.

Theo lời vị dị nhân Vô Danh Khách viết thư để lại, mỗi hoàn thuốc này bằng với công phu tu luyện hai chục năm hòa hậu. Chàng đã ăn một hoàn thuốc và luyện được Cự Linh thần công mau lẹ, nên công phu đã tăng tiến gấp bội. Nếu chàng ăn nốt hoàn thuốc thứ hai này, công phu của chàng có thể tăng gấp đôi lúc này.

Kim Ngang Tiêu lấy hoàn thuốc bằng nắm tay ra nhìn tẩn ngẩn. Chàng đã định lưu hoàn thuốc này để tặng cho lão quái bà, vì dù sao chàng đã có một lời hứa. Nhưng ngày nay chàng không thể nào thi hành đúng lời hứa được rồi. Nếu chàng chết ở đây, hoàn thuốc cũng theo thi thể chàng tiêu tan ra cát bụi. Đàng nào cũng không tới tay lão quái bà được. Ấu cũng là số trời đã an bài. Vị dị nhân đã nói đúng, chỉ những kẻ có phúc phận mới được hưởng vật báu này.

Kim Ngang Tiêu tẩn ngẩn ngắm nhìn hoàn thuốc. Đoạn chàng thờ dài đưa lên mồm ăn và nuốt chửng.

Lát sau bụng chàng soi rêu âm âm, hiện tượng cũ lại tái phát chân khí bắt đầu từ đơn điền bốc ra mỗi lúc một dừng mãnh.

Nhưng lần này Kim Ngang Tiêu không bị thuốc làm cho điên cuồng như lần trước. Lần này nội lực của chàng đã ngang với những bậc thượng lưu cao thủ, hơn nữa chàng lại học được bí quyết vận khí điều mạch của huyền môn chính tông, nên chân khí dù phát triển dữ dội đến mức nào chàng cũng có thể điều hành chế ngự được dễ dàng.

Kim Ngang Tiêu đã tọa vận công, đưa các luồng chân khí đó chạy rần rần qua các kinh mạch huyết đạo.

Chân khí tụ quá nhiều, nên sự chuyển vận qua các kinh mạch lúc đầu rất khó khăn, làm toàn thân Kim Ngang Tiêu ngứa ngáy nóng ran, khó chịu vô cùng.

Bỗng nhiên mặt chàng hoa lên, bao nhiêu kinh mạch chàng bỗng giật mạnh, đau nhói. Từ nội thể chàng đột nhiên phát ra những tiếng “bực... bực”. Đồng thời kinh mạch tự nhiên lưu loát, chân khí chạy thông, bao nhiêu nóng bức ngứa ngáy bỗng biến mất, kinh mạch chàng như thể được mở rộng nữa, tiếp nhận các luồng chân khí dễ dàng.

Kim Ngang Tiêu đã đọc qua cuốn y kinh nên hiểu rõ hiện tượng đó. Chàng hân hoan vô cùng, vì đó là hiện tượng kỳ kinh bát mạch của chàng đã được hoàn toàn đã thông.

Kim Ngang Tiêu đã đạt tới cảnh giới mà các bậc dị nhân cao thủ tu luyện hàng ba bốn chục năm trời cũng không có hy vọng đạt tới dễ dàng. Đã thông được kỳ kinh bát mạch, Kim Ngang Tiêu đã hoàn toàn thay đổi trong nội thể.

Từ đây kinh lực trong người chàng thu phát tự nhiên, không phải vận dụng chân lực nữa và cũng không phải chuyển khí tu lực, chàng cũng có thể phát ra được sức mạnh ghê gớm của Cự Linh thần công hay các môn thần công khác mà chàng học được. Hơn nữa, bất cứ lúc nào, khi bị tấn công bất ngờ, cơ thể chàng sẽ có phản ứng tự nhiên, kinh lực không cần vận cũng tự lại được ngay để chống đỡ lại sức tấn công từ bên ngoài. Đó là kết quả tuyệt diệu của việc đã thông kỳ kinh bát mạch.

Kim Ngang Tiêu ngồi an dưỡng tinh thần một lúc lâu. Tâm hồn thư thái, bao nhiêu nỗi lo ngại sợ sệt lúc đầu đã biến hết, chàng tin chắc ở sự thành công.

Thoát khỏi địa huyết

Khoảng một ngày sau, uy lực của hoàn thuốc Hà Thủ Ô Bách Dược đã thấm hết vào cơ thể Kim Ngang Tiêu.

Chàng đứng lên, tiến lại trước khối đá chắn đường. Không cần phải vận dụng công lực, chàng chỉ mới nghĩ đến việc tụ khí, uy lực của Cự Linh thần công

đã chuyển đến hai cánh tay.

Kim Ngang Tiêu vùng chường, đánh thật mạnh về phía khối đá. Vì không muốn thất bại lần nữa, Kim Ngang Tiêu đã dùng đến mười hai thành hỏa hậu.

“Àm... ăm!” Chường phong phát ra như sấm sét. “Đốp... đốp”, đá vỡ, bụi cát bay mù. Khối đá trước mặt tuy lớn như một trái núi, nhưng chịu sao nổi trước sức mạnh ghê gớm đó. Khối đá vỡ ra làm muôn ngàn mảnh nhỏ. Các mảnh vụn theo chường phong bay ra xa, chạy dài theo đường hầm sâu.

Lối đi đã mở, Kim Ngang Tiêu thoát nạn chôn sống dưới địa huyết âm u này.

Chàng liền nhảy qua đồng đá vụn, đi theo con đường hầm, lòng hồi hộp vô cùng, vì không biết từ đây còn trở ngại gì nữa không và lên con đường hầm này có thể đưa chàng đến mặt đất không.

Đường hầm sâu thẳm và tối om. Nhưng lúc này Kim Ngang Tiêu công lực đại tiến, chàng đã trở thành một cao thủ thuộc hạng nhất lưu của võ lâm, mắt chàng sáng quắc, dù trong đêm tối cũng có thể nhìn mọi vật rõ ràng.

Động núi quanh co khúc khuỷu, nhưng đi khoảng hơn sáu dặm đường, chàng trông thấy ở phía xa có ánh nắng sáng mờ mờ. Kim Ngang Tiêu cả mừng, biết đó là cửa động, chàng vội gia tăng tốc độ, thân hình bay đi vun vút, chẳng bao lâu đã tới nơi sáng đó. Quả nhiên là cửa động ăn thông ra ngoài trời. Kim Ngang Tiêu mừng rỡ, như thể vừa thoát khỏi chốn địa ngục trở lại trần thế. Chàng nhảy một bước, thân hình bay ra ngoài như con chim én.

Bên ngoài trời sáng, ánh nắng rực rỡ, lúc đó vào khoảng quá trưa, Kim Ngang Tiêu nhờ luyện được công phu thượng thừa nên dù ở trong bóng tối bỗng chốc ra sáng, chàng cũng không bị hoa mắt. Kim Ngang Tiêu hít thở không khí trong lành một hồi, khoan khoái vô cùng. Chàng đưa mắt nhìn quanh, thấy nơi mình đứng chính là chân của Dã Nhân lãnh, trước mặt chàng rừng núi trùng điệp của xứ Miêu Cương, sau lưng chàng, nơi chàng vừa ở động nhảy ra ngoài là sườn núi dựng đứng như một bức tường, trên đỉnh núi là bình địa, bằng phẳng như một cái mâm; đó chính là Dã Nhân lãnh.

Thì ra địa huyết ở trên Dã Nhân lãnh ăn sâu xuống mặt đất, từ đó đường hầm ra tới chân Dã Nhân lãnh, nhưng không hiểu tại sao đường hầm lại có một khối đá khổng lồ bịt kín. Nếu Kim Ngang Tiêu không có công lực cao siêu, đánh vỡ khối đá, chàng đã bị chôn sống dưới địa huyết rồi.

Đột nhiên Kim Ngang Tiêu cảm thấy có sự gì khác lạ. Trước đây khi mới tới Dã Nhân lãnh, chàng cũng đã đứng giữa khung cảnh này, tuy ở phía mặt bên kia, cảnh tượng y hệt, nhưng có thiếu một vật gì?

Kim Ngang Tiêu chợt kêu lên một tiếng :

- Thác nước? Thác nước đâu rồi!

Vật chàng cảm thấy thiếu sót chính nước tiếng nước chảy âm âm từ trên Dã Nhân lãnh đổ xuống. Còn cách xa Dã Nhân lãnh vài dặm đường, người ta cũng nghe thấy tiếng nước chảy âm âm như sấm động.

Vậy mà lúc này Kim Ngang Tiêu thấy yên tĩnh quá. Chỉ thấy tiếng chim rừng riu rít và tiếng gió thổi ào ào trên các ngọn cây, còn tuyệt nhiên không nghe thấy tiếng nước đổ.

Kim Ngang Tiêu chạy ra khỏi cửa động vài trượng, đứng nhìn quanh để nhận định địa thế. Nơi chàng đứng dĩ nhiên không phải là mặt có thác nước đổ. Thác nước ở phía bên trái, chàng chỉ đi vòng quanh Dã Nhân lãnh là tới nơi.

Nhưng tại sao không có tiếng nước chảy?

Kim Ngang Tiêu lạ lùng vội bằng mình chạy qua những đồng đá ngồn ngang để đi vòng về phía bên trái, nơi có thác nước và cũng là nơi lần đầu tiên chàng tới khi đến Dã Nhân lãnh.

Tới mặt bên trái Dã Nhân lãnh, Kim Ngang Tiêu kêu lên một tiếng ngạc nhiên. Thác nước đã biến mất từ bao giờ. Nơi trước kia có màn nước chảy bao phủ, bây giờ chỉ còn là một bức tường đá khổng lồ, một màu trắng bạch, không còn một chút nước nào nữa.

Mới đầu Kim Ngang Tiêu nghĩ đến lời nói của vị lão quái bà quái nhân, đã bảo chàng rằng một năm sẽ ngừng chảy một ngày. Chàng cho rằng đã may mắn ra thoát khỏi động núi vào ngày thác ngừng chảy.

Nhưng khi nhìn xuống đầm nước ở dưới chân thác, chàng thấy đầm nước cũng biến mất, thay thế vào đó là những ụ đá lớn. Chàng thấy hình thể đất đai cũng có phần đổi khác, có những cây cối bị đá lấn nghiền nát, đồ ngồn ngang, mặt đất có chỗ nứt nẻ như thể vừa trải qua một cơn thiên tai ghê gớm.

Kim Ngang Tiêu buột miệng kêu lên :

- Động đất!

Chàng đã không lầm. Chính cơn động đất dữ dội mà chàng đã nhận thấy khi còn dưới địa huyết, đã gây ra cảnh tượng tang thương này.

Thác nước đã biến mất vì động đất. Chẳng cần phải chờ một năm có một ngày thác nước ngừng chảy, bây giờ thác nước vĩnh viễn không chảy nữa. Còn động đất đã làm cho nguồn nước biến đổi hay tắt đi hẳn, thành thử thác nước cũng biến mất luôn. Kim Ngang Tiêu từ từ đến bên một khối đá lớn, tìm chỗ ngồi xuống, mắt nhìn về phía tường đá trắng, óc mong lung suy nghĩ. Lão quái bà quái nhân nói một khi thác nước ngừng chảy, dù ngừng có một ngày, bí quyết của Cự Linh thần chường sẽ hiện ra cho chàng thấy.

Nay thác nước đã ngừng chảy, và ngừng từ mấy ngày nay, Kim Ngang Tiêu để ý kiếm tìm, vẫn không thấy bí quyết đó đâu cả. Kim Ngang Tiêu vẫn ham học Cự Linh thần chú. Chẳng đã học được Cự Linh thần công, và luyện được nội lực mạnh mẽ tới mức kinh người, nhưng nếu không học được Cự Linh thần chú toàn bộ chẳng vẫn thấy thiếu sót. Và lại chẳng đã mất công vượt qua ngàn dặm đến Miêu Cường, lại trải qua ngàn nguy hiểm với mục đích học được bí quyết của môn võ công ấy, nếu chẳng không đạt được mục đích, chẳng hóa uổng phí lắm hay sao?

Nghĩ vậy Kim Ngang Tiêu ngắm nhìn bức tường đá, cố tìm thấy một vết tích gì lạ để có thể đưa đến những bí quyết của Cự Linh thần chú.

Nhưng bức tường đá hầu như nhẵn nhụi, một màu trắng sâu dưới ánh nắng gắt, nào có dấu vết gì.

Kim Ngang Tiêu chạy đến tận bức tường đá, xem xét kỹ lưỡng từng hốc đá, suốt một dọc dài mà trước đây là bề ngang, của thác nước. Rồi chàng lại chạy ra đứng ngắm nhìn ở phía trên cao. Vẫn không thấy gì lạ?

Kim Ngang Tiêu chán nản, nhưng vẫn không chịu bỏ về không. Chàng trở lại nơi tảng đá ở phía trước tường đá, ngồi im ngắm nhìn bức tường, moi óc cố tìm phương thể khám phá sự bí mật này.

Thời gian trôi qua, Kim Ngang Tiêu vẫn ngồi suy nghĩ.

Chẳng bao lâu trời trở về chiều. Ánh tà dương bắt đầu ngã xuống rặng núi ở phía xa... Ánh nắng tắt dần.

Chim về hình Cự Linh thần chú

Kim Ngang Tiêu vẫn ngồi suy nghĩ.

Bỗng nhiên có tiếng chim kêu xào xạc. Rồi từng đàn chim không biết từ đâu kéo tới, bay qua đầu Kim Ngang Tiêu.

Mới đầu chàng không để ý. Nhưng đến lúc chim kéo đến càng lúc càng nhiều, tiếng kêu vang cả một góc trời, chàng mới ngẩng đầu lên nhìn.

Hàng ngàn con chim lông đen nhánh lúc này bay đến đậu cả trên mặt bức tường đá, Kim Ngang Tiêu kêu lên một tiếng sững sốt, ngây người nhìn lên tường đá.

Thì ra trên mặt tường đá trắng hiện rõ những hình bàn tay, mỗi bàn tay một kiểu khác nhau, y hệt như những hình bàn tay đá mà trước đây chàng đã từng trông thấy.

Những con chim đen đó đậu trên tường đá, thành những hình bàn tay rất rõ. Mới đầu Kim Ngang Tiêu tưởng mình hoa mắt và mãi suy nghĩ đến Cự Linh thần chú, nên tưởng ra như vậy.

Nhưng sau chàng định thần nhìn kỹ biết là đúng sự thật. Mấy ngàn con chim đó mỗi con trông xa chỉ là một chấm đen nhưng chúng đều đậu thành hàng, con nọ nối đuôi con kia, và những hàng chim đen đó tạo thành những nét vẽ rất rõ trên mặt tường đá trắng.

Những vết đen do chim tụ thành đó, tạo thành những hình ảnh bàn tay. Kim Ngang Tiêu không ngờ có chuyện đó. Loài chim làm sao biết đậu thành những vết vẽ? Chàng định thần nhìn và hiểu ngay lý do. Những con chim đó không phải ngẫu nhiên mà đậu xuống. Chúng vừa đậu vững trên mặt đá, con nào con nấy riu rít mổ xuống tường đá như chúng tìm thấy ở đó có một thức ăn ngon lành. Kim Ngang Tiêu đoán ngay đó là một thứ sâu bọ hay một loài rêu mà loài chim này rất thích.

Chắc hẳn khi xưa, vị đại nhân nào đó có ý truyền lại cho hậu thế những thế võ Cự Linh thần chú cực kỳ bí hiểm, nhưng ông lại là người thông minh tài trí nên nghĩ ra cách quái lạ này để lưu lại những hình bàn tay có hình thế Cự Linh thần chú.

Vị đại nhân đó đã chờ cho ngọn thác ngừng chảy một ngày, rồi nhảy lên tường đá, dùng công phu chỉ lực khoét sâu vào tường đá, đoạn ông bỏ vào đó những mầm rêu. Những thứ rêu này một màu trắng bệch nên lẫn vào với màu đá trắng, đứng xa nhìn không rõ.

Rồi sau đó, thác nước lại bắt đầu đổ xuống, nước tưới vào rêu làm rêu sống mãi qua năm này đến năm nọ. Vị đại nhân cũng biết có một loài chim thích ăn thứ rêu này, hàng năm chúng chỉ chờ ngày thác nước ngừng đổ là kéo nhau đến ăn rêu; chúng sẽ bấu vào tường đá để ăn rêu, lông đen của chúng nổi bật trên mặt đá trắng, nên hình bàn tay Cự Linh thần chú hiện rõ, đứng xa cũng có thể trông thấy.

Thành ra cứ mỗi năm mới có một ngày hình ảnh Cự Linh thần chú hiện trên mặt tường đá này.

Nhưng mới đây một cuộc động đất xảy ra, làm thác nước biến đi mất, để lộ mặt tường đá hàng ngày. Loài chim nọ đã quen lệ vào mùa này thác ngừng đổ, chúng kéo nhau đến ăn rêu, nên đã có sẵn ở đây.

Không ngờ thác nước ngừng chảy hẳn, chúng quen lệ đến mỗi ngày. Rồi đến khi gần hết, chúng bay đi vào rừng kiếm mồi khác, song đến chiều tối chúng vẫn trở về đây đậu, vừa để ăn rêu mà chúng ưa thích, vừa để trú ẩn qua đêm, bởi vì những hốc đá nhỏ giống hệt như một tổ chim.

Kim Ngang Tiêu quả là may mắn nên mới ra khỏi động đá vừa kịp lúc. Bởi vì nếu để mấy ngày nữa đàn chim hết rêu, chúng sẽ bay đi nơi khác không trở lại nữa và hình ảnh Cự Linh thần chú biến hẳn mất vào dĩ vãng.

Trời đã gần tối, nhưng trên tường đá những vết chim đậu một màu đen nhánh trông rất rõ. Kim Ngang Tiêu hồi hộp ngắm trông. Tất cả có chín bàn tay, tức là chính thức Cự Linh thần chú.

Chàng chăm chú ngắm nhìn từng hình ảnh, để ghi nhớ vào ký ức. Từ khi ăn được Tuyệt sâm và hai hoàn thuốc Hà Thủ Ô, tâm trí chàng minh mẫn dị thường. Chỉ một lát sau trước khi trời tối hẳn, Kim Ngang Tiêu đã ghi nhớ được chín hình bàn tay đó.

Tuy nhiên chàng vẫn không hài lòng. Chín hình bàn tay đó tuy là những thế võ, nhưng vẫn chưa đầy đủ. Tuy võ công chàng đã đạt tiến, Kim Ngang Tiêu nhìn mãi vẫn không hiểu nổi sự liên tục của chín thế đó.

Đúng như lão bà đã nói, mỗi nơi để lại chín thế Cự Linh thần chưởng đều được chia ra làm hai phần, chín bàn tay đá, cũng như chín bàn tay đá trong động Vĩnh Dạ, chỉ là một nửa. Muốn hiểu rõ cần phải xem nốt nửa phần còn lại, rồi đem hai phần hợp lại một, mới trở thành Cự Linh thần chưởng.

Kim Ngang Tiêu nhìn quanh, tìm kiếm, chàng đi từ bên phải sang mặt bên trái của bức tường đá dưới chân Dã nhân lãnh, nhưng vẫn không phát hiện nửa phần nữa.

Trời đã tối hẳn, Kim Ngang Tiêu trở về viên đá cũ, ngồi suy nghĩ, thấy buồn nản lạ lùng. Chàng không ngờ những bí quyết của Cự Linh thần chưởng lại khó tìm như vậy.

Thật ra với mực độ võ công và nội lực mà Kim Ngang Tiêu đã đoạt được khi còn bị hãm với địa huyết, chàng đã trở thành một cao thủ nhất lưu, có thể nói là độc nhất thiên hạ. Nhưng muốn thắng được bọn kẻ thù ghê gớm là Câu Hồn bang, chàng phải có Cự Linh thần chưởng để hợp với Cự Linh công.

Trời đã tối, nhưng chỉ một lát sau trăng mọc lên. Nhờ ánh trăng sáng, hình ảnh chín bàn tay do chim đậu thành lại hiện rõ lên mặt tường đá.

Bóng lạ dưới ánh trăng

Kim Ngang Tiêu đang nằm nhìn mấy bàn tay đó, để cố tìm một dấu vết gì có thể chỉ dẫn chàng tới phần thứ hai của bí quyết Cự Linh thần chưởng, đột nhiên chàng nghe thấy một tiếng động rất nhỏ, như tiếng chân người dặng nhẹ lên một tầng đá, ở cách chỗ chàng ngồi lối mười trượng.

Nhờ công lực đã tịnh tiến tuyệt đỉnh, nên Kim Ngang Tiêu nghe rất thính. Chỉ một chiếc lá rụng ở xa chàng hơn mười trượng chàng cũng nghe thấy. Thính giác của chàng lúc này thật khác xa lúc trước.

Đồng thời nghe thấy tiếng động, Kim Ngang Tiêu còn nghe thấy tiếng thở nhẹ, tiếng người thở chớ không phải là tiếng thú vật. Có người đứng rình nấp ở đâu đây!.

Kim Ngang Tiêu khẽ quay đầu lại, cặp mắt sáng như sao của chàng quét một lượt về phía có tiếng động. Ánh trăng sáng tỏ lại nhờ mắt tinh tường. Kim Ngang Tiêu nhìn thấy rõ cả một vùng rộng lớn, nhưng xung quanh chàng lúc đó, toàn một loạt đá lồi chồm do vụ động đất tạo ra, nên rất dễ cho người ẩn nấp.

Vì vướng những mô đá đó, Kim Ngang Tiêu nhìn không thấy bóng người. Chàng lắng tai nghe. Lần này hoàn toàn im lặng. Cả đến tiếng thở cũng không có. Chàng hiểu ngay kẻ nào nấp rình đó phải là một võ lâm cao thủ mới có thể bẻ trù hô hấp như vậy.

Kẻ đó là địch hay bạn? Kim Ngang Tiêu thiết tưởng chàng không có bạn ở chốn này, kẻ nấp rình chỉ có thể là thù, biết đâu là nhân vật Câu Hồn bang.

Kim Ngang Tiêu ngồi ở trên tầng đá dưới ánh trăng sáng chiếu rõ mồn một nên chắc chắn kẻ lạ mặt đã sớm phát hiện ra chàng. Có lẽ hắn cũng đã nhìn thấy những hình bàn tay đen do chim đậu thành ở trên bức tường đá trước mặt.

Nếu là kẻ thù, Kim Ngang Tiêu lúc này bỏ chạy cũng vô ích, vì y đã nhìn thấy chàng rồi. Nhưng giờ đây Kim Ngang Tiêu không hề có ý lẩn tránh như trước. Chàng muốn thử công lực hấp thụ được dưới địa huyết nên không do dự nữa, Kim Ngang Tiêu ngẩng đầu lên đồng dục lên tiếng :

- Bằng hữu nào ẩn nấp đó, xin mời ra đây diện kiến. Đã là chính nhân quân tử, hà tất phải lén lút như vậy làm gì?

Chàng chưa dứt lời, từ phía mô đá ở xa bỗng thấy phát ra một tiếng “hự” đầy vẻ sững sốt kinh hoàng. Chắc hẳn bóng đen không ngờ chàng lại nhận biết biết có người nấp.

Nhưng lạ lùng thay, tiếng kêu kinh ngạc của bóng đen lại có vẻ như pha lẫn một niềm hân hoan không ngờ như thể hắn đã nhận ra chàng và vui mừng quá đổi. Sự kiện đó không lọt qua cặp tai thính của Kim Ngang Tiêu. Chàng lạ lùng nhìn về phía mô đá có tiếng kêu vừa phát ra.

Vút! Một bóng đen bỗng phi đi, nhanh như một luồng khói. Bóng đen bỏ chạy.

Kim Ngang Tiêu không khi nào chịu bỏ qua. Chàng cũng vùng đứng lên, phi thân nhảy theo. Công lực của Kim Ngang Tiêu lúc này khác trước một trời một vực.

Chỉ một cái nhún mình khẽ, thân hình chàng cũng bay vút đi nhanh như chim cắt xa sáu, bảy trượng. Bóng đen tuy có thân pháp thật mạnh, nhưng chỉ trong chớp mắt Kim Ngang Tiêu đã theo gần kịp. Bóng đen như quá đổi ngạc nhiên, rú lên một tiếng, dừng chân không chạy nữa.

Tiếng rú đó khiến Kim Ngang Tiêu nhận biết ngay bóng đen là một người đàn bà. Đến khi hắn dừng chân quay lại nhìn chàng, Kim Ngang Tiêu nhìn thấy rõ đó không phải ai xa lạ chính là cô gái xấu xí, mặt như ác quỷ, đầu tóc rể tre rối bù, em gái của Câu Hồn bang chủ.

Kim Ngang Tiêu dừng bước trước mắt nàng, chưa kịp nói, bỗng cô gái trở mặt nhìn chàng như kinh hãi lắm, miệng thất thanh hỏi :

- Kim công tử!

Nàng buộc mồm nói mấy câu đó, nhưng rồi ngừng lại ngay và đổi giọng hỏi :

- Có phải Kim bằng hữu đó không? Tại sao...

Cô gái tỏ thái độ ngạc nhiên quá đỗi, như thể không tin người trước mắt nàng chính là Kim Ngang Tiêu.

Kim Ngang Tiêu cười nhạt :

- Phải, chính tại hạ đây. Cô nương tưởng tại hạ chết vùi thây dưới địa huyết: rồi hay sao?

Cô gái lùi lại một bước kinh dị hỏi :

- Té ra bằng hữu không xuống địa huyết?

Kim Ngang Tiêu điềm nhiên đáp :

- Tại hạ vừa mới ở dưới địa huyết chui lên đây...

- Trộn động đất?

Kim Ngang Tiêu cười khanh khách :

- Người ta sống chết có số! Trời chưa bắt Kim mỗ chết, trộn động đất tuy có dữ dội thật, nhưng Kim mỗ vẫn thoát nạn.

Cô gái ngăm nhìn chàng rồi đột nhiên hỏi :

- Còn báu vật đâu?

Kim Ngang Tiêu sa sầm nét mặt...

- Cô nương hỏi đến vật báu làm chi? Định cướp đoạt của lệnh đường chăng? Kim mỗ đã nhận lời ủy thác của lệnh đường, nên chỉ biết có lệnh đường. Sự thế ra sao Kim mỗ sẽ tìm ra gặp lệnh đường để nói cho rõ. Còn lệnh huynh và lệnh tỷ đâu?

Cô gái bỗng tỏ vẻ sợ sệt, nhón nhác nhìn quanh, miệng nói :

- Không nên... không nên...

Kim Ngang Tiêu ngạc nhiên hỏi :

- Cô nương nói sao?

Cô gái im lặng không đáp, khiến Kim Ngang Tiêu gặng hỏi :

- Cô nương hỏi không nên cái gì?

Cô gái thờ dãi khẽ đáp :

- Nếu muốn bảo toàn tính mạng và giữ được vật báu, chớ nên gặp hai người đó.

Kim Ngang Tiêu hiểu ý, cất tiếng cười dài. Bỗng chàng hỏi :

- Tại sao cô nương quan tâm tại hạ như vậy? Chúng ta đã biết nhau trước chăng?

Cô gái lùi lại một bước kinh hãi, nhưng rồi gắt giọng đáp :

- Ta không muốn quan tâm đến ai hết. Ta không muốn anh ta và chị ta mắc thêm sát nghiệp, có thể thôi.

Kim Ngang Tiêu chợt nghĩ đến hành vi độc ác của Câu Hồn bang chủ và mối thù giết cha mẹ, mắt chàng bỗng lộ hung quang, tưởng chừng có Câu Hồn bang chủ trước mắt, chàng sẽ nhảy đến tấn công liền, để quyết một trận sống chết.

Chàng nghiêng răng nói :

- Câu Hồn bang chủ... Câu Hồn bang chủ... Ta muốn gặp con người đó, chớ đâu thềm lẩn tránh.

Cô gái xấu xí giậm chân tức bực.

- Ngươi... ngươi, sao ngươi ngu ngốc quá vậy? Bỗng dưng đem thân vào tử địa? Ngươi lấy được báu vật rồi, sao không đi khỏi nơi này, còn đứng ở đây

làm gì nữa?

Kim Ngang Tiêu đang nghĩ đến việc tử chiến với Câu Hồn bang chủ nên không để ý đến thái độ lạ lùng của cô gái. Chàng nghĩ công lực của mình đã tiến hơn trước gấp bội, nhưng nếu học được chín thức Cự Linh thần chương nữa chàng sẽ biết được mười một thức.

Lúc đó chàng sẽ tận diệt Câu Hồn bang.

Kim Ngang Tiêu nghĩ đến đó, bất giác quay đầu về phía bức tường có chim đậu thành hình bàn tay. Cô gái xấu xí thấy thế, đoán hiểu ngay nguyên do.

Bỗng cô gái chậm rãi nói :

- Muốn học được chín thức Cự Linh thần chương này cũng không khó.

Kim Ngang Tiêu giật mình hỏi :

- Cô nương nói sao?

Cô gái cường khanh khách :

- Ta biết nơi có phân nửa bí quyết của chín chương thức này.

Nói dứt lời, cô gái bỗng nhảy vút đi, chạy nhanh như biến dưới ánh trăng, về phía rừng rậm, trước mặt Dã Nhân lãnh.

Kim Ngang Tiêu ngây người ra kinh ngạc, nhìn theo bóng cô gái như bay như biến vào trong bóng tối. Chàng chợt hiểu: phải chăng là cô gái muốn dẫn chàng đi đến chỗ có phân nửa bí quyết Cự Linh thần chương?

Kim Ngang Tiêu không tìm em gái của Câu Hồn bang chủ đối với chàng lại có lòng tốt như vậy. Nhưng thái độ của cô gái đã làm chàng mấy lần phải ngạc nhiên. Chàng muốn hỏi cho rõ căn nguyên. Bởi vậy không kịp nghĩ ngợi gì hơn chàng cũng phi thân chạy đuổi theo cô gái.

Cô gái xấu xí bước đầu đi rất nhanh, nhưng sau cô chạy chậm chậm lại như thể chờ đợi Kim Ngang Tiêu.

Không ngờ lúc này khinh công của Kim Ngang Tiêu thần tốc vô cùng. Chỉ trong chớp mắt chàng đã đuổi kịp gần cô gái.

Cô gái có vẻ kinh ngạc hết sức, không ngờ cách có ít ngày mà công lực của Kim Ngang Tiêu tiến bộ như vậy. Chàng liền gia tăng tốc độ, chạy nhanh như mũi tên xuyên qua rừng rậm.

Kim Ngang Tiêu không chịu kém. Chàng liền giờ luôn thân pháp quái dị đã học được trong mấy cuốn bí kíp của Vô Danh Khách, thân hình chàng lao đi như một vệt khói, đuổi theo cô gái rất gấp.

Thật ra thuật khinh công của cô gái xấu xí này không phải tầm thường, có thể nói vào bậc thiên hạ vô địch. Khinh công của cô còn hơn cả Câu Hồn bang chủ một bậc.

Trong mấy anh em của Câu Hồn bang chủ, người võ công tầm thường nhất là người anh cả.

Võ công cao siêu nhất dĩ nhiên là Câu Hồn bang chủ. Nhưng nếu luận về khinh công Câu Hồn bang chủ không thể nào hơn được cô em gái này. Trước đây, sau khi ngăn cản Kim Ngang Tiêu xuống địa huyết, cô gái này đã bị chị là Câu Hồn bang chủ và người anh cả dùng võ công uy hiếp bắt giải đi một nơi, định tạm giam để sau này dẫn về nhà trừng trị.

Không ngờ dọc đường, nhân lúc hai anh em Câu Hồn bang chủ vô ý, cô gái đã vùng chạy được, rồi thi triển khinh công tuyệt đỉnh bỏ chạy.

Câu Hồn bang chủ căm giận vô cùng, cũng giờ hết tài lực đuổi theo để bắt lại, nhưng rút cuộc không tài nào đuổi kịp cô gái xấu xí. Xem như Câu Hồn bang chủ, võ công xuất thế, tài khinh công trước đây đã làm táng đờm kinh hồn biết bao anh hùng thiên hạ.

Ngay như Cô Quý Bốc Âm trong Bốc từ đường tài khinh công đã vào bậc thượng đẳng giang hồ, vậy mà cũng không thoát khỏi bàn tay sát hại của Câu Hồn bang chủ. Như vậy đủ biết tài khinh công của Câu Hồn bang chủ như thế nào.

Vậy mà Câu Hồn bang chủ còn thua cô gái xấu xí này về trình độ khinh công!

Thân pháp của cô gái có thể nói trên đời không có hai. Ai ngờ đến lúc này bị Kim Ngang Tiêu đuổi theo, cô gái phải kinh hoàng. Đã mấy lần cô phải gia tăng tốc độ, mà vẫn không bỏ xa được Kim Ngang Tiêu. Trái lại khoảng cách mỗi lúc một gần.

Cô gái đã vận dụng hết công lực, mồ hôi ướt đầm lưng áo, nhưng không thể nào hơn Kim Ngang Tiêu. Về phần Kim Ngang Tiêu, lần đầu tiên được thi triển thân pháp quái dị, lại có thêm công lực hỏa hậu của người khổ công tu luyện bốn mươi năm nên càng chạy càng nhanh, chàng mừng rỡ vô cùng.

Chẳng những Kim Ngang Tiêu không thấy mệt, mà vừa chạy chàng vừa nho nhéo gọi :

- Cô nương... cô nương hãy ngừng chạy, tại hạ có đôi lời muốn hỏi.

Nguyên trong lúc thi triển khinh công tuyệt đỉnh, bất cứ cao thủ võ lâm nào cũng phải mím miệng vận khí, để gia tăng nội lực. Nếu mở mồm ra nói, hơi thở bay ra phía mồm, nội lực sẽ tan ngay và tốc độ tự nhiên phải chậm lại.

Kim Ngang Tiêu vừa chạy vừa nói được, đồng thời tốc độ vẫn gia tăng, như vậy dù hiểu nội lực chàng thâm hậu đến mức nào. Trong chốn võ lâm cao thủ, ít người có thể làm được như vậy. Điều này Kim Ngang Tiêu đâu có hiểu, chàng chỉ thấy thân hình mình nhẹ lâng lâng, hai chân chỉ cần nhún khễ cũng văng đi mấy trượng xa rồi.

Nhưng cô gái chạy phía trước kinh dị đến độ suýt kêu lên thành tiếng. Trước đây nàng đã gặp Kim Ngang Tiêu và đã hiểu công lực chàng như thế nào, nay chỉ cách có ít ngày rồi gặp lại, Kim Ngang Tiêu đã hoàn toàn thành người khác, công lực xuất chúng phi phàm. Cô gái cũng chỉ đoán được rằng những ngày bị kẹt dưới địa huyết, Kim Ngang Tiêu chắc hẳn đã gặp duyên kỳ ngộ, giúp chàng bỗng chốc trở thành võ lâm cao thủ.

Chạy được khoảng trên mười dặm thì Kim Ngang Tiêu đã đuổi theo sau lưng cô gái. Cũng may quãng đường chạy không xa nữa, nên cô gái thoát khỏi bị Kim Ngang Tiêu bắt được.

Vừa chạy đến bên bờ một ngọn suối, cô gái bỗng dừng lại, giơ tay chỉ vào lòng suối, miệng thét lớn :

- Coi kia!

Kim Ngang Tiêu cũng vừa vượt tới bên cô gái, thấy thế ngạc nhiên đưa mắt nhìn theo ngón tay trỏ của cô gái.

Bỗng chàng kêu lên một tiếng kinh dị :

- Bàn tay đá!

Thì ra dưới ánh trắng sáng tỏ trong lòng suối trong vắt, đứng ở bờ suối nhìn xuống chàng thấy ở nền đá dưới đáy suối bỗng hiện ra những hình bàn tay lấp lánh màu vàng như kim nhũ.

Những hình bàn tay đó nhỏ xíu, trông chỉ bằng bàn tay người thật, nhưng hình thù cùng các nét ngón tay rất rõ.

Tất cả có chín hình bàn tay và mới trông qua Kim Ngang Tiêu đã hiểu đó là những thế võ của Cự Linh thần chưởng.

Kim Ngang Tiêu mãi đứng ngây người ra nhìn, quên cả cô gái đưa chàng đến đây. Mãi lúc sau chợt nhớ ra, chàng quay đầu lại định nói lời cảm tạ. Cô gái đã biến mất tự bao giờ.

Kim Ngang Tiêu bỡ ngỡ nhìn quanh, chỉ thấy nơi đây là một vùng rừng núi âm u, nào có thấy một người. Có lẽ cô gái đưa chàng đến đây rồi bỏ đi luôn, lúc này nàng đã đi xa rồi, dù có muốn tìm kiếm hay đuổi theo cũng vô ích.

Kim Ngang Tiêu lắc đầu thở dài, tiếc cơ hội đã không được hỏi dò cô gái xem nàng là ai và thân thế với Câu Hồn bang chủ như thế nào.

Chàng liền để tâm nghiên cứu mấy hình bàn tay lấp lánh sắc vàng dưới đáy suối.

Muốn nhìn rõ hơn, Kim Ngang Tiêu tiến đến sát bờ suối và tìm một tảng đá ngồi xuống để chuẩn bị nghiên cứu hình bàn tay, không ngờ sau khi đến bờ suối, chàng cúi xuống nhìn, mấy hình bàn tay đã biến mất.

Kim Ngang Tiêu vừa lạ lùng vừa kinh hoàng. Chàng không thể nào tin được rằng mấy hình bàn tay đó lại có thể ẩn hiện như ma.

Chàng vội lùi lại chỗ cũ, quả nhiên đứng từ chỗ đó nhìn xuống lòng suối, hình bàn tay lại hiện ra như cũ.

Kim Ngang Tiêu gật gù thán phục. Vị dĩ nhân thời xưa để lại mấy bàn tay Cự Linh thần chưởng quả là người bác học đã sắp đặt nơi dấu bàn tay đá tuy lộ liễu mà kín đáo vô cùng.

Những hình bàn tay đá dưới lòng suối đều là những hình do ánh trắng phản chiếu, nên phải đứng ở một góc nhất định, mới có thể trông thấy những bàn tay đó nổi lên.

Như vậy, nếu không phải là người biết trước hay nếu không có người chỉ dẫn, không ai có thể nhìn thấy những hình bàn tay này. Vị dĩ nhân đó lại khéo léo lợi dụng ánh sáng của mặt trăng lúc ban đêm, nên vào lúc ban ngày không ai có thể phát hiện ra được.

Các nhân vật võ lâm đã có biết bao người khổ công đi tìm kiếm các di tích của Cự Linh thần chưởng, có lẽ cũng có nhiều người qua ngọn suối này, nhưng nào có ai biết chờ đến đêm sáng trăng mà tìm kiếm?

Kim Ngang Tiêu ngồi xuống trên bờ cỏ, đưa mắt mãi ngắm nhìn các hình thế của các bàn tay. Ký ức chàng đã ghi nhớ những hình bàn tay do chim đậu thành trên bức tượng đá ở Dã Nhân lãnh, nên lúc này chàng chỉ cần phối hợp những hình đó với những hình bàn tay dưới lòng suối là thấy rõ tất cả những bí quyết và phương thức của chín thế Cự Linh thần chưởng.

Kim Ngang Tiêu say sưa nghiên cứu. Khu rừng này thật vắng vẻ, không một tiếng động nhỏ, không một bóng người nên chàng yên tâm ngắm nhìn, học hỏi. Càng xem chàng càng thấy thích thú và càng hiểu rõ thêm những bí quyết kỳ diệu của Cự Linh thần chưởng.

Kim Ngang Tiêu đã ăn được Tuyết Sâm và hai hoàn thuốc quý giá nhất của võ lâm, nên chẳng những nội lực đại tiến mà trí óc cũng minh mẫn khác

thường.

Khả năng thấu triệt võ công và lãnh hội bí quyết vì thế cũng tăng gia gấp bội. Những thế võ khó đến đâu, chàng nhìn qua một lượt cũng ghi nhớ được ngay.

Suốt đêm hôm đó Kim Ngang Tiêu ngồi bên bờ suối lãnh hội Cự Linh thần chương. Có lúc cao hứng chàng đứng lên thực hành ngay các thế võ kỳ diệu, rồi đến lúc thực hành, chàng lại càng khám phá thêm những thế hay.

Kim Ngang Tiêu đã xem được cả một pho sách võ học quý giá dưới địa huyết. Lúc này nhận lãnh thêm Cự Linh thần chương, tuy có chính thức, nhưng chàng đã có thể phối hợp với những thế võ khác, thành thử trong mấy tiếng đồng hồ chàng đã tiến đến mức cao siêu tuyệt đỉnh của võ học.

Trong có một đêm trời, chàng đã hấp thụ được tất cả những tinh hoa của chín thức Cự Linh thần chương. Có thể nói đó là một kỳ duyên hạnh ngộ lạ lùng nhất của lịch sử võ học.

Kim Ngang Tiêu mê mải tìm học, nghiên cứu, mãi đến lúc trời sáng mà chàng cũng không hay. Mặc dầu ánh sáng trắng đã tắt đầu canh tư và vì thế các hình ảnh bàn tay đá dưới lòng suối cũng biến mất, nhưng Kim Ngang Tiêu đã ghi nhớ luôn trong óc những hình ảnh đó, chàng không cần xem các hình bàn tay cũng có thể học hỏi được như thường.

Trời bắt đầu hừng sáng, Kim Ngang Tiêu liền ngồi lại một lát, nhắm mắt vận công, di dưỡng tinh thần. Lát sau chàng đứng lên, nhìn hướng mặt trời mọc, chàng ấn định phương hướng rồi tìm đường rời khỏi khu vực này. Sứ mạng chàng lên Miêu Cương đã hoàn thành mỹ mãn, giờ đây chàng chỉ còn việc trở về Trung Nguyên tìm kẻ thù độ sức.

Bạn đang đọc truyện *Cự Linh Thần Chương* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 16: Bạch diện thư sinh

Kim Ngang Tiêu thi triển khinh công, băng mình qua vùng núi âm u để trở về miền đồng bằng. Chàng đã dự đoán Câu Hồn bang chủ không còn ở lại Miêu Cương nữa. Sau khi thấy động đất, cửa huyết bị lấp, có lẽ y thị đã trở về Trung Nguyên rồi, vì y thị tin Kim Ngang Tiêu đã vùi thân dưới đáy huyết cùng với vị dị nhân và những báu vật, không hy vọng tranh cướp nữa.

Kim Ngang Tiêu có ngờ đâu Câu Hồn bang chủ là con người tính toán chu đáo vô cùng, y thị đã thấy trận động đất làm lấp cửa địa huyết nhưng vẫn còn ngờ rằng Kim Ngang Tiêu có thể sống sót.

Bởi vậy tuy Câu Hồn bang chủ đã rời khỏi Miêu Cương nhưng y thị đã huy động thủ hạ, giăng một màn lưới rất chắc, từ Miêu Cương trở về đến Trung Nguyên, nên ngày hôm đó chàng đi không nghi. Vào khoảng chiều, chàng đã trở lại tới đường cũ và đi xuyên qua khu rừng mà trước đây chàng gặp người anh của Câu Hồn bang chủ.

Trời về chiều, rừng cây êm ả, vắng hắt bóng người.

Kim Ngang Tiêu đang đi đột nhiên nghe thấy một tiếng cười rất quái dị từ góc rừng phía đông vọng tới. Chàng giật mình, dừng bước. Cùng lúc ấy, ở phía sau lưng chàng, về hướng Tây nam, lại có một tiếng cười khác phát ra. Đồng thời một tiếng rú vang lên, một bóng người từ trên cây cỏ thụ um tùm trước mặt nhảy xuống, đứng chắn ngang đường Kim Ngang Tiêu.

Từ bốn phía rừng cũng có bốn bóng người phi lại nhanh như chớp, đứng vây chàng vào giữa.

Câu Hồn bang xuất hiện!

Cả năm người đều y phục giống nhau, trường bào màu đen, viền trắng, một màu tang tóc rừng rợn, mắt đều đeo mặt nạ bằng đồng trông nanh ác vô cùng.

Kim Ngang Tiêu biết mình đã rơi vào ổ phục kích của Câu Hồn bang. Nhưng lần này, chàng đâu còn sợ hãi như những lần trước. Thực ra Kim Ngang Tiêu đang muốn gặp mặt kẻ thù để thử võ công và nội lực mà chàng vừa luyện được. Chàng lấy làm tiếc Câu Hồn bang chủ không xuất hiện lúc này.

Kim Ngang Tiêu bình tĩnh, cặp mắt chàng sáng quắc liếc nhìn năm tên Câu Hồn bang một lượt.

Tên Câu Hồn bang từ trên cây nhảy xuống, cất giọng khàn khàn nói :

- Bang chủ liệu như thần! Tên tiểu tử này quả nhiên sống sót, chui ra khỏi địa huyết dẫn xác đến đây, không uống công bọn ta chờ đợi mấy ngày nay.

Kim Ngang Tiêu cười nhạt, nhưng vẫn hỏi :

- Dám hỏi quý vị chờ tại hạ có việc gì?

Tên Câu Hồn bang quát :

- Tiểu tử, người khỏi phải nhiều lời vô ích! Mau trao vật báu cho ta, để bọn ta trình lại Bang chủ. Còn người hãy quỳ xuống nạp mạng. Câu Hồn bang sẽ ra ân cho người được siêu thoát mau lẹ.

Kim Ngang Tiêu “hừ” một tiếng hỏi :

- Quý vị có phải là những cao thủ của võ lâm đây không? Tại hạ muốn hỏi tại sao quý vị cam tâm đi làm thân trâu ngựa cho một kẻ tàn bạo...

- Cảm ơn! Người sắp táng mạng đến nơi mà còn dám xúc phạm quy lệ của bản bang và xúc phạm đến Bang chủ.

Nói dứt lời tên đó lùi lại một bước, giơ tay ra hiệu cho kẻ đứng ở bên trái. Từ lúc chặn đường Kim Ngang Tiêu, bọn năm tên Câu Hồn bang theo đúng quy lệ hành sự chung, chỉ có một tên đứng ra đối đáp với Kim Ngang Tiêu, như thế đó là tên lãnh đạo, còn bốn tên kia chia làm ba góc đứng khoanh tay im lặng.

Cả bốn tên đều mặc áo quần giống nhau lại đeo mặt nạ y hệt nhau, đứng im lặng như những bóng ma vừa từ cõi âm chui lên, trông rùng rợn vô cùng.

Tên lãnh đạo vừa giơ tay ra hiệu, tên đứng bên tả bỗng nghiêng mình :

- Phụng mạng Câu Hồn lệnh!

“Soạt” một tiếng. Thanh kiếm của y đã rút ra khỏi vỏ, lưỡi kiếm lấp lánh dưới ánh chiều tà. Chỉ thấy lấp lánh như sao xẹt, tên cầm kiếm đã nhảy vào giữa vòng vây, lưỡi kiếm chém vào gió nghe “vu vu” rợn người, mũi kiếm nhắm thẳng ngực Kim Ngang Tiêu đâm tới.

Chỉ trông cách rút kiếm và chiêu tấn công đầu tiên, Kim Ngang Tiêu cũng hiểu ngay y là một cao thủ, kiếm pháp không phải tầm thường. Lần đầu tiên xuất trận, chưa rõ công lực của mình đã luyện tới mức độ nào, nên chàng không dám coi thường. Trong khi đối đáp với đối phương, chàng đã ngấm vận nội lực toàn thân, sẵn sàng ứng phó.

Chờ cho lưỡi kiếm đâm tới gần ngực, Kim Ngang Tiêu liền giở Tu Di thân pháp, một thân pháp quái dị trong cuốn võ học của Vô Danh Khách, thân hình chàng sẽ xoay sang một bên né tránh, nhanh nhẹn dị thường.

Lưỡi kiếm đâm hụt nghe “vút” một tiếng. Nhưng tên Câu Hồn bang không phải hạng tầm thường. Hắn biến chiêu luôn, xoay ngược lưỡi kiếm trở lại, chém mạnh vào cạnh sườn Kim Ngang Tiêu một nhát như búa. Kim Ngang Tiêu cười nhạt. Chàng ung dung giơ tay tả lên khẽ búng vào sống kiếm một cái.

“Keng”! Lưỡi kiếm đã gãy làm đôi, một nửa bắn vung lên trời cao đến hơn một trượng. Chi lực của Kim Ngang Tiêu mạnh đến nỗi làm tên cầm kiếm bị rung chuyển cả toàn thân, tay chân tê buốt, hấn rú lên một tiếng, tên đó lùi lại ôm tay loạn choạng muốn té.

- A!

Cả bọn Câu Hồn bang kêu lên một tiếng sùng sốt, trợn mắt nhìn Kim Ngang Tiêu.

Bọn này có lẽ mới gặp chàng lần đầu, nhưng khi được lệnh của Câu Hồn bang chủ, chắc hẳn chúng đã được Câu Hồn bang chủ cho biết Kim Ngang Tiêu là người thế nào, võ công ra sao.

Năm tên Câu Hồn bang đã tưởng chỉ cần một tên ra tay cũng hạ được Kim Ngang Tiêu dễ dàng. Ai ngờ chúng đã gặp phải kỳ nhân của võ lâm. Một cái búng vừa rồi cũng đủ chứng tỏ Kim Ngang Tiêu là bậc võ công thượng thặng, nội lực kinh người!

Kiểm pháp của tên Câu Hồn bang đã vào hạng nổi danh trong giang hồ. Mặc dầu theo quy lệ của Câu Hồn bang, chúng không có quyền biết rõ thân phận của nhau, nhưng qua đường kiếm xuất trận vừa rồi, mấy tên Câu Hồn bang đứng ngoài cũng hiểu đồng bọn của chúng là một nhân vật hữu hạng.

Vậy mà chỉ mới có hai chiêu, kiếm của tên Câu Hồn bang đã bị trúng gãy. Cũng may Kim Ngang Tiêu không thừa thế tấn công luôn, nếu không tên nọ chẳng toàn tính mạng.

“Soạt”, “soạt”. Tất cả bốn tên còn lại đều rút kiếm ra khỏi vỏ. Chúng đã biết gặp phải một nhân vật võ công thượng đỉnh, nên không còn coi thường được nữa.

Tên cầm đầu cười gằn :

- Tiểu tử giỏi lắm! Nhưng người đừng đắc chí vội, hãy coi đây.

Nhưng Kim Ngang Tiêu đã giơ tay, đồng dục nói lớn :

- Khoan! Chư vị hãy khoan động thủ. Tại hạ có một đôi lời muốn nói.

- Người muốn nói gì nói mau rồi nạp mạng?

Kim Ngang Tiêu vẫn bình thản :

- Tại hạ muốn hỏi trong số chư vị, có vị nào năm trước đây đã vây công Kim gia trang, sát hại gia phụ và gia mẫu không?

Tên cầm đầu nghiêng răng đáp :

- Bọn ta không rõ việc đó. Nhưng người muốn nói gì cũng phải trao báu vật ra đây rồi nạp mạng. Câu Hồn lệnh đã ra, trên thế gian này không có sức mạnh nào khả dĩ cứu người khỏi chết.

Kim Ngang Tiêu cười nhạt :

- Tại hạ hỏi thế chẳng qua là vì chư vị. Tại hạ biết chư vị đều là nhân vật võ lâm chỉ vì cường bách mà phải theo Câu Hồn bang, dù ở hắc đạo hay bạch đạo, chư vị đối với tại hạ vô thù vô oán. Nếu không có vị nào nhúng tay vào vụ tàn sát Kim gia trang năm xưa thì hay lắm. Tại hạ muốn mời chư vị quay về cả đi, tạm tìm nơi ẩn náu tránh trận phong ba sắp xảy ra trên chốn võ lâm và cũng để tránh cho tại hạ khỏi xuống độc thủ lúc này.

Tên cầm đầu bọn Câu Hồn bang bỗng thét lớn :

- Lệnh Câu Hồn bang, kẻ nào dám vi lệnh? Bằng hữu, hãy nhất tề xông lên, thanh toán tiểu tử này đi cho rồi.

Nói dứt lời tên đó nhảy tới trước, vung một đường kiếm cực kỳ ác liệt chém vào mặt Kim Ngang Tiêu.

Thế công đó quả là một lối độc thủ chứng tỏ kẻ đánh xuống tay chẳng chút dung tình.

Đôi mắt Kim Ngang Tiêu đang nhìn từ bóng lộ hung quang. Chàng thấy bọn người này thật đã táng tận lương tâm, mang danh võ lâm cao thủ nhưng tham sống sợ chết, tuân lệnh Câu Hồn bang làm điều phi nghĩa phi nhân.

Bỗng nhiên hình ảnh Kim gia trang tàn phá mẫu thân lăn lóc bên đống máu, phụ thân hăm tử lộ, cùng với cảnh song thân của Kỳ Vân bị thảm sát, hiện ra trong óc Kim Ngang Tiêu.

Chàng rú lên một tiếng như rồng gầm hổ rống, vận dụng sáu thành công lực, phi chương tung bay, thân hình chàng như làn chớp xuyên đi xuyên lại trong đám năm tên Câu Hồn bang.

Trận đánh diễn ra trong khu rừng rậm không một bóng người qua lại trên chốn thâm sơn cùng cốc này, tưởng như không thể có người nào chứng kiến.

Ai có người trên ngọn cây cao gần đó, nấp trong đám lá cây um tùm, có một bóng người đã theo dõi Kim Ngang Tiêu từ lúc chàng rời khỏi Dã Nhân lãnh, đang chứng kiến cuộc gặp gỡ giữa Kim Ngang Tiêu và năm tên Câu Hồn bang.

Bóng đen đó bật mặt, chỉ để lộ cặp mắt sáng quắc và phía trên đầu mớ tóc rối bù bó lại thành một bó thô kệch. Tuy nhiên, thân hình nhỏ nhắn của bóng đen đã để lộ y là một người đàn bà.

Ngay từ lúc Kim Ngang Tiêu bị năm tên Câu Hồn bang chặn đường bóng đen đã chuẩn bị nhảy xuống tiếp cứu, vì y đã hiểu bọn Câu Hồn bang đều là cao thủ. Nhưng đến khi Kim Ngang Tiêu dùng “Đàn Chi thần công” (công lực ở ngón tay) búng gãy lưỡi kiếm của tên Câu Hồn bang, bóng đen suýt kêu lên một tiếng kinh ngạc. Y không ngờ Kim Ngang Tiêu tinh tiến đến như vậy.

Lưỡi kiếm vừa bị gãy nghe keng một tiếng thì trên cây, bóng đen vội đưa tay lên mồm để chặn tiếng kêu suýt bật ra.

Rồi bóng đen lẩm bẩm nói một mình, giọng nói kinh ngạc pha lẫn mừng rỡ :

- Chàng... Ồ, không ngờ! Chẳng những khinh công của chàng tiến bộ dị thường, mà công lực của chàng đã tăng gấp bội, chàng... chàng đã gặp kỳ duyên hạnh ngộ nào trong địa huyết? Chẳng lẽ mấy thức Cự Linh thần chương có thể giúp chàng tinh tiến đến mức độ đó?

Bóng đen hồi hộp theo dõi cuộc đối đáp giữa Kim Ngang Tiêu và năm tên Câu Hồn bang. Nhưng rồi đến lúc cả năm tên Câu Hồn bang nhất tề xông lên tấn công Kim Ngang Tiêu, bóng đen ở trên cây lại phập phồng lo sợ, y đã định nhảy xuống tiếp cứu. Không ngờ trận đánh diễn ra quá ngắn ngủi.

Thân hình Kim Ngang Tiêu chỉ xuyên đi xuyên lại hai lượt, một tiếng rú thảm thiết đã bật ra. Một tên Câu Hồn bang ngã vật xuống, ngực y thủng năm lỗ ngón tay, máu phun ra có vòi trông rất ghê rợn.

Đồng thời “bùng” một tiếng. Tên Câu Hồn bang thứ hai bị trúng chương Kim Ngang Tiêu, thân hình y bay vọt lên đi như một chiếc điều đứt dây, đập phải cành cây cao ở phía trước mặt, chân y móc phải nhánh cây nên dính luôn vào đó, thân hình y ngã dốc xuống như một người bị treo ngược.

“Keng”, mặt nạ bằng đồng và lưỡi kiếm đều rớt xuống đất, trong khi máu ọc ra từ mồm hân, nhò xuống đất, tên thứ hai cũng chết ngay lập tức.

Hai cái chết đó xảy ra rất mau lẹ. Bóng đen đứng nấp trên cây phía xa cũng không ngờ, mà ngay đến cả ba tên Câu Hồn bang giao đầu cũng chưa kịp nhận thấy đồng bọn của chúng thảm tử ra sao.

Thân hình Kim Ngang Tiêu đã xuyên lại một lần nữa.

“Hự”, “Bốp”. Tên Câu Hồn bang thứ ba bị trúng chưởng vào giữa ngực. Cả thân hình hắn bắn đi như mũi tên, đập vào gốc cây, nát óc chết. Chiếc mặt nạ bằng đồng cũng bẹp dúm.

Lúc này, hai tên Câu Hồn bang còn lại, trong đó có tên lãnh đạo, đã biết gặp phải tay hung thần rồi, nên chúng hồn phi phách tán, chẳng còn lòng dạ nào giao đấu, vội quay đầu bỏ chạy.

Nhưng Kim Ngang Tiêu khi nào để chúng tẩu thoát dễ dàng như vậy. Hai tên mỗi tên chạy về một phía. Kim Ngang Tiêu phi thân chạy đuổi theo tên chạy về phía tây.

Thân hình của chàng mau lẹ vô kể chỉ thấy thoáng một cái, Kim Ngang Tiêu đã tiến sát sau lưng tên Câu Hồn bang.

Tay tả Kim Ngang Tiêu vươn ra, nhắm trúng huyệt ở bả vai tên Câu Hồn bang, khiến y bủn rủn cả tay chân, đánh rớt thanh kiếm xuống đất. Tay hữu của Kim Ngang Tiêu xòe ra như lá quạt, xia thẳng vào lưng tên Câu Hồn bang. Lúc trước đây, bị hãm dưới địa huyệt, tay Kim Ngang Tiêu đẩy vào khối đá, còn làm đá lồm xồm.

Lúc này tay Kim Ngang Tiêu xia vào da thịt người, chẳng khác gì xia xuống bùn. “Phập”, cả bàn tay chàng đã xuyên qua lưng tên Câu Hồn bang, khiến y chỉ kịp học lên một tiếng rồi ngã lăn ra chết.

Còn tên Câu Hồn bang cuối cùng lúc này đã chạy được khá xa, Kim Ngang Tiêu rú lên một tiếng thánh thót, thân hình chàng bỗng bay vọt lên như chiếc pháo thăng thiên.

Chỉ hai cái nháy, thân hình Kim Ngang Tiêu đã như một vị hung thần ác sát từ trên trời sa xuống trước mặt tên Câu Hồn bang đang chạy đứng chân đường y.

Tên Câu Hồn bang này chính là tên lãnh đạo đã đối đáp với Kim Ngang Tiêu vừa rồi. Hắn thấy Kim Ngang Tiêu nhảy vọt qua đầu, sa xuống trước mặt, nên kinh hoàng thất sắc.

Nhưng không còn lối nào tẩu thoát y liệu mạng vong thanh kiếm lên, xử một thế tuyệt ngọc trong pho Mạc Gia Kiếm Pháp của phái Nga Mi định đâm vào yết hầu Kim Ngang Tiêu.

“Keng”, thanh kiếm bỗng nhiên bị bắn tung lên cao, ánh sáng chiều tà chiếu vào lấp lánh như giao long quẫy khúc trên không trung.

Bàn tay hữu Kim Ngang Tiêu lẹ như chớp tung ra, ngón tay trỏ của chàng liên tiếp điểm vào hai tử huyệt của hắn ở trên ngực. Tên Câu Hồn bang thở dài một tiếng, người rũ ra, nằm gục xuống chết luôn.

Trận đánh từ đầu chí cuối diễn ra quá mau lẹ dễ thường chưa quá mười chiêu, đến nỗi chính Kim Ngang Tiêu cũng phải kinh ngạc về công lực của mình.

Hạ xong năm tên Câu Hồn bang, Kim Ngang Tiêu đứng ngơ ngẩn nhìn năm xác chết la liệt ở xung quanh, cái thì vấp vèo trên cây, cái gục trên mặt đất hay trút đầu vào gốc cây.

Chàng thờ dài, hơi thở có ý hối hận vì đã ra tay quá độc ác. Cũng vì hận thù nung nấu trong lòng bao lâu nay, bây giờ có dịp phát tác, nên chàng mới nổi hung tính, xuống tay chẳng chút lượng tình như vậy.

Bóng đen nấp trên cây vẫn còn ngầy ngời ra kinh ngạc, mặc dầu trận đánh đã kết thúc từ lâu.

Bóng đen khẽ thở dài, lẩm bẩm :

- Võ công chàng quá cao, nhưng chàng ra tay quá ác độc. Sợ rằng sau này... sát nghiệp của chàng quá nặng.

Bóng đen vẫn nấp trên cây ở xa nhìn xuống, thấy Kim Ngang Tiêu còn tàn nhẫn đứng ngắm nhìn mấy xác chết, y lại chép miệng thở dài :

- Như vậy cũng may... từ nay ta khỏi lo cho chàng. Chàng khỏi bị bọn Câu Hồn bang hãm hại. Cao thủ Câu Hồn bang không ai là địch thủ của chàng, chỉ trừ... chỉ trừ... hừ! Ta hết lo cho chàng, nhưng lại lo... lại lo...

Bóng đen ngهنen ngào, kéo mảnh vải bịt mặt lên thấm nước mắt. Phía dưới, Kim Ngang Tiêu chậm rãi tiến lại gần mấy xác chết, cúi xuống gỡ mấy chiếc mặt nạ bằng đồng. Chàng muốn biết những kẻ đó là ai.

Nhưng tất cả đối với Kim Ngang Tiêu đều lạ mặt. Cả năm tên đều xấp xỉ ngang tuổi nhau, trạc ngoài tam tuần, y phục bên trong chứng tỏ chúng toàn là nhân vật võ lâm. Chỉ có tên lãnh đạo té ra là một... nhà sư, tuổi trạc ngũ tuần, Kim Ngang Tiêu chợt nhớ thế kiếm chót tên này, chàng đoán y có lẽ là đệ tử của phái Nga Mi.

Kim Ngang Tiêu lục soát mấy tử thi, nhưng ngoài mấy đồ vật dụng lặt vặt, mấy nén bạc vụn, chàng không thấy gì khác lạ.

Chàng liền kéo mấy tử thi lại một nơi, vứt mấy chiếc mặt nạ bằng đồng ở bên cạnh.

Chàng đã cầm lấy một chiếc mặt nạ bằng đồng, định đem theo sử dụng nếu có dịp, nhưng chàng lắc đầu, vứt trả lại.

Sau đó Kim Ngang Tiêu lại vội vã lên đường, vì lúc đó trời đã về chiều. Phía sau bóng đen chuyển các cành cây, đi theo chàng như cũ, nhưng vì đã biết công lực của Kim Ngang Tiêu y không dám đến gần sợ chàng phát giác.

Gian tế trong Câu Hồn bang

Trời đã tối hẳn, nhưng Kim Ngang Tiêu vẫn chưa ra khỏi miền rừng rú rậm rạp thuộc xứ Miêu Cương.

Chàng đã định leo lên cây tìm chỗ ngủ qua đêm, để sáng hôm sau tiếp tục hành trình trở về Trung Nguyên, nhưng giữa lúc chàng ngừng chân đưa mắt nhìn quanh để kiểm một cổ thụ, bỗng chàng thoát thấy phía trước mặt lẫn trong đám lá cây âm u, một bờ tường vôi trắng xóa.

Tường là nhà một tiểu phu giữa rừng, Kim Ngang Tiêu cả mừng tiến lên. Song khi đến gần chàng mới thấy rằng đó là một tòa cổ am hoang phế, mục nát, tro tro giữa rừng rậm, bên trong không một bóng người.

Kim Ngang Tiêu đưa tay đẩy cánh cửa gỗ mục, bước vào trong điện. Ngoài một bệ gạch, trên đặt bức tượng Quan Âm đã sứt mẻ, bên trong am không còn có vật gì lạ. Mùi hôi xông lên chứng tỏ am này đã bị bỏ hoang từ lâu, không ai qua lại.

Kim Ngang Tiêu gật đầu hài lòng. Am này còn hơn là một cảnh cây giữa rừng, giúp chàng tạm trú một đêm. Chàng tiến tới trước bệ Phật, ngồi trên thềm đá tinh tọa vận công, trước khi nằm ngủ.

Từ bề tĩnh mịch, Kim Ngang Tiêu đã tưởng chỉ có một mình chàng trong am vắng giữa rừng. Nhưng chàng không ngờ ở trên một cây lớn gần đó, bóng đen theo chàng từ trước, lúc này cũng chuẩn bị tìm chỗ tựa nằm ngủ.

Sau khi hô hấp, vận hành chân khí theo đúng phép huyền môn Cự Linh thần công, Kim Ngang Tiêu ngả lưng xuống thềm đá, nằm ngủ ngay.

Chàng ngủ không được bao lâu, nhưng đang khi ngon giấc, chàng bỗng giật mình thức giấc, vì một tiếng động lạ phía ngoài am.

Từ khi luyện được Cự Linh thần công và ăn được hai hoàn thuốc chỉ bảo của võ lâm, Kim Ngang Tiêu có đôi tai linh mẫn khác thường. Có thể nói chàng còn hơn cả trung niên thư sinh, anh ruột của Câu Hồn bang chủ, có tài nghe được tiếng lá rụng ở quanh mình mười trượng.

Chỉ một tiếng động nhẹ cũng làm cho Kim Ngang Tiêu thức giấc, nữa là tiếng chân người. Chàng chú ý lắng tai nghe, không phải tiếng chân một người, mà nhiều người. Bốn, năm, sáu... còn nữa, Kim Ngang Tiêu tính nhẩm có đến trên một chục người.

Bước chân của chúng nặng nhẹ khác nhau, nhưng đại khái toàn là những nhân vật võ lâm có một trình độ khinh công khá cao siêu.

“Cạch”... “Cạch”. Một hòn sỏi ném vào sân am.

Kim Ngang Tiêu ngạc nhiên, từ từ ngồi dậy, sắp chân bằng tròn trên bệ đá. Chàng ngạc nhiên, vì không hiểu nổi hành động của bọn người đang về phía am này.

Bọn chúng là ai, chàng chưa rõ. Nhưng tại sao chúng lại phải ném một hòn sỏi vào am? Thăm dò chăng? Chẳng lẽ chúng biết có người ở trong am hoang phế này?

Kim Ngang Tiêu có ngờ đâu người ném hòn sỏi không phải là bọn người đang đi tới, mà là một người khác. Một bóng đen bí mật luôn luôn muốn ám trợ chàng và đã ném hòn sỏi để chàng thức giấc báo hiệu có bọn người lạ đến. Bóng đen cũng không ngờ là Kim Ngang Tiêu đã phát giác ngay từ lúc những tiếng chân người còn ở xa, chẳng cần phải có hòn sỏi báo hiệu.

Kim Ngang Tiêu còn đang phân vân lạ lùng về hòn sỏi ném vào sân am thì bên ngoài, tiếng chân người mỗi lúc một tiến đến gần.

Chàng rón rén đứng lên, bước ra gần cửa am, núp trong bóng tối nhìn ra ngoài. Một bọn có mười hai hay mười ba người đang tiến tới am.

Kim Ngang Tiêu giật nảy người. Ánh đồng lấp lánh dưới trăng lạnh. Đó là những chiếc mặt nạ bằng đồng sáng. Tất cả đều đeo mặt nạ bằng đồng, phục sức y hệt nhau. Đó là bọn Câu Hồn bang!

Ấn tượng của Câu Hồn bang đối với Kim Ngang Tiêu quá sâu xa, nên trong những lúc bất chợt, nhìn thấy những người đeo thứ mặt nạ gớm ghiếc đó, như những ác quỷ hiện ra dưới bóng trăng. Kim Ngang Tiêu không khỏi giật mình kinh hãi, mặc dầu lúc này chàng đã tin ở công lực của mình, có thể đối phó với bất cứ sự gian nguy nào.

Nhưng chỉ giây phút sau, Kim Ngang Tiêu đã trấn tĩnh được thần trí. Chàng đã căm thù Câu Hồn bang đến xương tủy, nên lúc này trông thấy kẻ thù trước mặt, chàng lại thấy nóng mặt, chàng chỉ muốn xông ra, tàn sát một trận nữa cho hả giận.

Song là, chàng không khỏi lạ lùng thấy bọn Câu Hồn bang đột nhiên xuất hiện ở đây đông như vậy, và chúng lại cùng tiến cả về am vắng này như thể chúng biết có chàng ở đây.

Tuy vậy, chàng để ý nhận thấy những tên Câu Hồn bang tiến tới một cách ung dung nhàn hạ, không có vẻ gì là chuẩn bị vây bắt người.

Kim Ngang Tiêu còn đang phân vân, thì bọn Câu Hồn bang đã tiến đến gần. Bỗng chàng giật mình chú ý nhìn. Bọn Câu Hồn bang đi vây quanh một người, người này cũng đeo mặt nạ bằng đồng, nhưng hai tay đã bị trói giật cánh khuỷu về phía sau. Đồng thời đi sát bên cạnh người bị trói có hai tên Câu Hồn bang cầm kiếm tuốt trần áp giải. Mũi kiếm nhọn luôn luôn chĩa vào hai bên sườn kẻ bị trói như đề phòng y chạy trốn.

Thì ra bọn Câu Hồn bang áp giải một tên đồng bọn đến đây. Không biết tên này đã vi phạm luật lệ gì trong bang mà bị đối xử như vậy.

Kim Ngang Tiêu đã biết luật lệ của Câu Hồn bang nghiêm khắc đến như thế nào. Chẳng chỉ lấy làm lạ kẻ phạm tội không bị xử tử ngay, mà còn được đưa đến đây. Bọn người đã tiến tới khoảng đất trống rộng trước cửa am

Kim Ngang Tiêu đứng bên trong cửa lù lại một bước nhìn quanh ở phía sau lưng. Nếu chúng tiến vào am, chẳng chỉ có thể nhảy đến nấp sau pho tượng Quan Âm, nhưng nơi nấp đó rất trống trải, một kẻ vô tình bước tới gần bệ thờ cũng nhận ngay ra chàng.

Lúc này Kim Ngang Tiêu muốn nhảy ra ngoài cũng không kịp nữa, vì bọn Câu Hồn bang đã tới trước cửa am, với công lực của chàng bây giờ, chàng có thể hạ bọn chúng dễ dàng, nhưng Kim Ngang Tiêu tò mò muốn nhìn nấp xem chúng làm gì. Hơn nữa chàng cũng muốn do thám nội bộ của Câu Hồn bang như trước đây chàng đã đột nhập Hội nghị của chúng trên ngọn Giác Vân phong. Lúc này là cơ hội thuận tiện nhất để tiếp tục dò la.

Kim Ngang Tiêu đã chuẩn bị nhảy tới nấp sau pho tượng Phật Quan Âm, nhưng may thay bọn Câu Hồn bang tới trước của am liền dừng lại.

Một tên đi đầu có vẻ là tên chỉ huy liền giơ tay ra hiệu cho đồng bọn đứng lại, nói :

- Bang chủ đã hạ lệnh cho bọn ta chờ người ở đây để người phát lạc và thẩm vấn phạm nhân. Lệnh của Bang chủ là cấm mọi người trò chuyện với phạm nhân trước khi người đến. Vậy trừ hai vị bằng hữu có nhiệm vụ canh giữ, còn tất cả các bạn khác mau tản ra đứng cách xa phạm nhân mười bước theo thể thức họp hội vòng tròn, để phạm nhân ở giữa. Hai bạn canh giữ không được ngo lời với phạm nhân, kẻo trái lệnh Bang chủ sẽ bị nghiêm phạt.

Hai tên cầm kiếm đứng cạnh vội ứng tiếng tuân lệnh còn mười một tên khác lặng lẽ đứng tản ra thành một vòng tròn. Lệnh của Câu Hồn bang chủ rất nghiêm, Câu Hồn bang chủ xuống tay vô cùng độc ác nên bọn Câu Hồn bang vội tránh xa phạm nhân, không ai dám nói một lời.

Người bị trói bỗng cất tiếng cười khanh khách, không lộ vẻ gì sợ sệt hết :

- Bọn cẩu trệ các ngươi đã bắt được ta, mau giết ta đi cho rồi, còn bày trò ra như vậy làm gì nữa?

Tên cầm đầu quát lớn :

- Câm mồm! Ngươi gan mật lớn tày trời nên mới dám nhập bọn bang để dò thám. Ngươi muốn chết ngay cũng không phải là dễ. Bang chủ sẽ đến đây hỏi tội ngươi. Ngươi sẽ chịu cực hình theo đúng quy lệ của bọn bang rồi mới được chết.

Núp ở trong am Kim Ngang Tiêu hồi hộp vô cùng. Té ra tên Câu Hồn bang bị trói chính là một người ngoài len nhập Câu Hồn bang phạm tội.

Trước đây Kim Ngang Tiêu cũng đã đeo mặt nạ bằng đồng len nhập hội nghị Câu Hồn bang, rồi bị bại lộ nhưng nhờ may mắn chàng trốn thoát. Hoàn cảnh của người này y hệt chàng trước đây.

Kim Ngang Tiêu bỗng thấy có cảm tình với người bị bắt, thái độ quật cường và dũng khí của người bị bắt khiến chàng cảm phục. Tuy y đeo mặt nạ bằng đồng, không rõ dạng mạo, Kim Ngang Tiêu cũng đoán y chắc là một nhân vật của võ lâm, muốn vào Câu Hồn bang do thám để tìm cách trừ một mối họa lớn cho giang hồ.

Từ xưa đến nay đã có biết bao anh hùng hảo hán tìm cách đột nhập Câu Hồn bang, nhưng rút cuộc cơ mưu bại lộ và tất cả đều bị chết thảm dưới tay Câu Hồn bang chủ.

Điều khiến Kim Ngang Tiêu hồi hộp nhất là chẳng?g nghe thấy tên Câu Hồn bang nói Bang chủ của y sắp đến đây.

Kẻ thù của chàng sắp xuất hiện trước mắt, chẳng cần phải đi lùng kiếm ở đâu. Lúc này võ công của chàng đã đại tiến, Câu Hồn bang chủ tuy có công lực tuyệt đỉnh nhưng Kim Ngang Tiêu tự tin có thể cùng Câu Hồn bang chủ quyết một trận sống mái.

Tên Câu Hồn bang cầm kiếm đứng cạnh phạm nhân bỗng lên tiếng nói với tên cầm đầu :

- Đại ca... lát nữa, đại ca nhớ khai tấu Bang chủ giùm tiểu đệ về công lao phát giác gian phạm, do chính tiểu đệ...

Tên cầm đầu cười sằng sặc :

- Phải... phải, ta sẽ tâu trình Bang chủ, huynh đệ hãy yên lòng. Không biết chừng Bang chủ sẽ có trọng thưởng...

Tên cầm kiếm có vẻ xốn xang, bức rút vội đáp :

- Đại ca... không phải tiểu đệ muốn lãnh thưởng. Chẳng qua, tiểu đệ thì muốn đỏi công chuộc tội để mong Bang chủ rộng tình tha tội trước đây.

- A... được. Huynh đệ số hiệu bao nhiêu?

- Tiểu đệ là Tam thập lục! Nguyên trước đây tại Hồ Nam Bang chủ có sai khiến tiểu đệ đi...

Tên cầm đầu bỗng quát lên :

- Im ngay! Huynh đệ muốn phạm tội tiết lộ bí mật của bản bang trước mặt mọi người hay sao? Coi chừng, công lao bất gian phạm của huynh đệ cũng không đủ để chuộc tội chết, nếu huynh đệ tiết lộ việc cơ mật của Bang chủ.

Tên cầm kiếm kinh hoàng, vâng dạ luôn mồm. Cây kiếm trong tay hắn bỗng rung lên chứng tỏ y đã run sợ đến cực điểm.

Người bị trói thấy thế bật cười lớn, ý lác đầu khinh bỉ.

- Rõ toàn một hạng tham sống sợ chết! Các người đều mang danh nhân vật giang hồ hảo hán vậy mà vậy mà đón hèn thế không sợ hổ thẹn với võ lâm hay sao?

Bị si nhục, hơn chục tên Câu Hồn bang lúc đó đều thấy động lòng. Có tên cúi mặt, cố nén một tiếng thở dài, nhưng có tên máu nóng, ngửa mặt định cất tiếng chửi lại. Song chúng chợt nhớ có lệnh nghiêm cấm, không được nói chuyện với phạm nhân nên đành im lặng.

Bỗng tên đứng ngoài lên tiếng :

- Đại ca, sao đại ca không tháo bỏ mặt nạ của hắn ra để xem mặt mũi hắn như thế nào mà dám xâm phạm đến bản bang.

Tên cầm đầu lác đầu :

- Không được! Theo quy lệ của bản bang, chỉ có Bang chủ mới có quyền lột mặt nạ Câu Hồn. Các bạn chó nóng lòng, chờ Bang chủ đến sẽ hay.

Người bị trói cất tiếng cười vang :

- Các người muốn nhìn mặt ta? Mặt ta chẳng có gì khác lạ, vì đó chỉ là một người, không phải là mặt súc sinh như các người.

Tên cầm đầu cả giận tiến lên một bước múa chưởng đánh luôn vào ngực người bị trói.

Hai bên sườn có hai lưỡi kiếm nhọn chìa vào, nên không thể né tránh, người bị trói đành ngã người về phía sau một chút để đỡ bớt sức mạnh của chưởng lực.

“Bùng” ngọn chưởng đánh ngực người bị trói, khiến y loạng choạng lùi lại mấy bước. Chưởng lực của tên cầm đầu vừa mau lẹ vừa mãnh liệt, chứng tỏ y cũng là một cao thủ có hạng trong võ lâm.

Tuy nhiên người bị trói cũng không phải hạng non nớt. Bị trúng một chưởng mạnh như búa bổ vào ngực, y chỉ loạng choạng. Trái lại y còn cất tiếng cười :

- Phích Lịch chưởng của người mới luyện được có sáu thành hóa hậu, đánh thương làm sao nổi ta?

Tên đầu sỏ giận mình đứng im. Trong lúc nóng giận y đã quên bản môn võ công khiến phạm nhân nhìn thấy. Cũng may môn Phích Lịch chưởng, một trong bảy chưởng pháp tuyệt kỹ của phái Không Động mấy chục năm gần đây đã phổ thông nhiều trong thiên hạ, hơn nữa phái Không Động rộng lớn vô cùng, môn đệ có cả ngàn người, dù đối phương có biết y là người phái Không Động cũng không thể nào phát giác y là ai.

Nếu không đối phương có thể đưa y vào tử địa ngay lập tức, bởi vì nếu đối phương nói rõ thân phận tung tích của y ra trước mặt mọi người thì theo quy lệ rất nghiêm ngặt của Câu Hồn bang chủ chỉ có hai cách để chọn: hoặc y giết hết mọi người có mặt, cả phạm nhân lẫn mười ba tên Câu Hồn bang đồng bọn, để bịt miệng hầu bảo toàn bí mật, hoặc... y phải chết.

Quy lệ của Câu Hồn bang rất khắt khe về điểm bảo toàn bí mật tung tích. Bởi thế người trong Câu Hồn bang đeo mặt nạ bằng đồng, tuyệt đối không được biết nhau bằng tên tuổi, mà chỉ biết nhau qua số hiệu.

Tên cầm đầu vừa sợ vừa giận, gờm gờm nhìn người bị trói rồi nói :

- Tên này quả là tên do thám lợi hại, cần phải dùng cực hình để tra khảo xem hắn thuộc bang hội môn phái nào... Huynh đệ tam thập lục bắt được tên gian này, công lao của huynh đệ không phải nhỏ.

Tên cầm kiếm đứng cạnh hớn hờ đáp :

- Đại ca quá khen. Đại ca, tên này nguy hiểm và khôn ranh lắm. Tiểu đệ không tin y thì không sao phát giác được hắn.

Tên cầm đầu liền gắt đầu :

- Phải đó. Huynh đệ hãy nói rõ tại sao huynh đệ khám phá được gian tế, để lát nữa ta khai tấu Bang chủ.

Tên cầm kiếm hân hoan đáp :

- Dạ! Sau khi nhận được chỉ thị của đại ca, theo lệnh Bang chủ, đến mai phục tại khu rừng cách đây năm dặm, để chờ tên tiểu tử họ Kim sống sót đi qua, sẽ bắt giữ đem nộp Bang chủ, bọn anh em tiểu đệ mấy người liền chia nhau ra từng toán nấp trong bụi cây, Tiểu đệ đi cùng với tên này, cùng với vị bằng hữu nữa là vị này.

Vừa nói y vừa chỉ tên cầm kiếm thứ hai cũng đang canh giữ phạm nhân. Tên cầm kiếm thứ hai từ này giờ vẫn im lặng đến lúc đó mới lên tiếng :

- Đúng vậy. Tiểu đệ là Nhị Tam cùng bạn Thập lục, đi với tên này, ba người hợp thành một toán, mai phục trong rừng. Tiểu đệ, nấp trên cây cao, còn bạn Tam Thập lục đứng dưới gốc cây với tên gian.

Người bị trói lại ngửa mặt lên cười :

- Tên gian? Người bảo ta là tên gian nhưng lúc đó người gọi ta là huynh đệ mà.

Tên Đại ca cầm đầu quát :

- Cầm mõm không ta cắt lưỡi! Bằng hữu Tam thập lục nói tiếp đi.

Tên có số hiệu là Tam Thập lục liền nói :

- Thật sự, lúc đầu tiểu đệ không nghĩ ngờ gì y cả. Nhưng đến khi chỉ có mình tiểu đệ ngồi với y dưới gốc cây, y liền lê la hỏi chuyện tiểu đệ, y nói toàn những điều đại kỵ của bản bang. Mới đầu y nói chuyện vô lâm giang hồ, tiểu đệ nghe vui tai, nói chuyện với y rất tương đắc. Song chỉ một lát sau y nói đến môn phái võ công của tiểu đệ.

Tên Đại ca “hừ” một tiếng, rồi nói :

- Chỉ câu hỏi đó cũng đáng tội tử hình rồi!

Tên Tam Thập lục nói tiếp.

- Tiểu đệ cũng nghĩ vậy, nhưng cho y là vô ý buột miệng quá lời. Tiểu đệ đã nhắc bảo y đã phạm điều đại kỵ, nhưng y lại cười khanh khách nói: Đại trưởng phu ở đời việc gì phải cầu nệ điều tuyệt, e sợ quy lệ của ai? Rồi y lại hỏi tiểu đệ gia nhập hồn bang từ bao giờ... đã gặp Bang chủ mấy lần, ở đâu? Tiểu đệ bèn nghiêm giọng trách cứ y không tôn trọng điều luật bản bang, nhưng y không hề cãi nói toàn giọng thuyết phục tiểu đệ ly khai bản bang.

Tên Đại ca “à” một tiếng, gật đầu nói :

- Quả là gian tế, âm mưu do thám bản bang. Đáng chết! Đáng chết!

Tên Tam Thập Lục đắc chí tiếp :

- Đến lúc đó, tiểu đệ đã nghĩ ngờ y nhiều lắm rồi. Nhưng tiểu đệ tương kế tựu kế, vô nghe y nói, để xem y muốn gì. Quả nhiên y hỏi tiểu đệ... có trông thấy mặt thực của Bang chủ lần nào chưa?

Tất cả bọn Câu Hồn bang đứng quanh đó quanh đó bỗng kêu lên một tiếng kinh hoàng. Có kẻ lùi ra một bước sợ sệt.

Thì ra theo quy luật của Câu Hồn bang đó là một câu hỏi tử hình. Bất cứ kẻ nào trong Câu Hồn bang hỏi đến bộ mặt thực của Câu Hồn bang chủ hay bàn luận đến võ công sự thừa của Câu Hồn bang chủ đều đương nhiên bị khép vào án tử.

Câu hỏi đó vừa thốt ra khỏi miệng lập tức người đối thoại nghe thấy có quyền hạ sát ngay người hỏi mà không cần hỏi lại nữa.

Độc giả hẳn còn nhớ trong những hồi trước khi Kỳ Vân bị thương nằm trong động đá trên ngọn Giác Vân phong, nàng có hỏi vợ chồng Ngô Công lão quái một câu hỏi tương tự.

Võ công chí cao như vợ chồng lão quái mà nghe câu hỏi đó cũng phải kinh hoàng thất thố, rụng rời chân tay như có sét đánh ngang đầu. Đó là vì vợ chồng lão quái có lòng thương mến Kỳ Vân. Coi chàng như con đẻ, nên cố tình che chở cho nàng. Chiếu theo quy lệ Câu Hồn bang sau khi nghe Kỳ Vân hỏi như vậy, đáng lẽ ra vợ chồng lão quái hạ sát Kỳ Vân ngay lập tức.

Nếu không giết, chẳng may có kẻ nào, đứng ngoài nghe thấy câu hỏi đó mà không biết người hỏi, thì chính người nghe cũng bị giết chết. Chính vì thế mà vợ chồng lão quái nghe Kỳ Vân hỏi câu tội kỵ đó, liền thất sắc nhìn quanh.

Đến khi vợ chồng lão thấy không có ai ở gần đó có thể nghe được, vợ chồng lão mới yên lòng.

Lúc này Tam Thập Lục nói đến câu hỏi ghê gớm đó, cả bọn hơn chục tên Câu Hồn bang chỉ nghe thuật lại mà đã sợ hãi đến cực điểm, như vậy đủ hiểu oai lực về hình phạt và luật lệ trong Câu Hồn bang ghê gớm đến thế nào.

Tên Tam Thập Lục lại nói tiếp :

- Tiểu đệ thấy y dám cả gan phạm đại kỵ của bản bang, liền rút kiếm ra, định thi hành án tử hình ngay tức khắc theo đúng Câu hồn luật. Không ngờ tên này võ công cao hơn tiểu đệ một bậc, chỉ qua mấy chiêu y đã đánh văng lưỡi kiếm của đệ. Cũng may lúc đó, bạn Nhị Thập Tam tưởng có chuyện bất hòa liền can ngăn. Tên nọ thấy thế liền cười bảo: Ta cũng là người của bản bang như hai bạn, ta đâu có muốn đánh nhau làm gì.

- Nghe y nói như vậy, tiểu đệ biết ngay y không phải là người của bản bang, vì y không biết hình phạt của câu hỏi mà y đã hỏi. Tiểu đệ liền quát hỏi khẩu hiệu mật của bản bang, y không trả lời được. Thế là tiểu đệ cùng bạn Nhị Thập Tam tấn công hấn luôn. Mấy anh em khác mai phục ở gần, nghe tiếng vũ khí va chạm cũng chạy lại luôn. Rút cuộc bọn tiểu đệ áp đảo được hắn. Lẽ ra bọn tiểu đệ thi hành ngay Câu hồn luật, nhưng vì có lệnh từ trước nếu bắt

được gian tế phải phi báo, nên bọn tiểu đệ liền cho người đến báo với đại ca ngay.

Tên cầm đầu gật đầu ngay.

- Đúng vậy. Từ khi có vụ tên tiểu tử họ Kim đột nhập Hội nghị Câu hồn trên Gian Vân phong, Bang chủ đã hạ lệnh bắt sống những gian tế để Bang chủ tra hỏi, không được giết ngay. Về việc này, nhân có Câu hồn Hộ pháp sứ giả đến đây, ta liền trình báo với Ngài để Ngài trình lên Bang chủ. Rồi sau chính Ngài Hộ pháp sứ giả truyền lại cho ta, bảo Bang chủ ra lệnh cần tên gian tế đến trước cổ am này, chờ người đến phát lạc.

Kim Ngang Tiêu vẫn núp trong am, chăm chú theo dõi cuộc đối thoại của bọn Câu Hồn bang. Chàng rất chăm chú ý, thấy bọn chúng có mấy lần nhắc đến tên chàng và chàng cũng biết thêm rằng Câu Hồn bang chủ đã huy động thủ hạ để đón đường chàng hầu cướp báu vật. Nhưng khi nghe đến “Câu Hồn Hộ pháp sứ giả”, chàng rất ngạc nhiên, không hiểu đó là nhân vật nào?

Câu Hồn hộ pháp sứ giả

Bên ngoài, người bị bắt bỗng lại lên tiếng :

- Các vị đều là những nhân vật võ lâm, mang danh hào hán mấy năm gần đây trông thấy võ lâm bị tai kiếp thảm họa như vậy mà không động lòng hay sao? Biết bao anh hùng hào kiệt bị sát hại, trong một năm qua, nào Tuyết Hồn thượng nhân, Nhất Huyền thần ni, nào Cô Quý Bốc Âm, nào Thần Cái Xa Triệt đều bị chết thảm, rồi đây, võ lâm tan tác, máu chảy thành sông, xương chất núi, quý vị đành lòng tiếp tay gây họa nữa hay sao? Tại sao quý vị không nhất tề đứng ca lên, kết hợp các cao thủ trong thiên hạ để chống lại kẻ gian ác?

- Tại sao quý vị đón hèn đến độ chỉ biết cầu an cho thân mình, cúi đầu tuân theo mệnh lệnh của một tên đại ma đầu bí mật, mà chính quý vị cũng không rõ mặt mũi y ra sao? Quý vị hãy nghe tôi, nhất tề quay mũi kiếm lại giết lũ hung tàn, trừ hại cho thiên hạ, như vậy có phải đáng mặt trượng phu nam tử không?

Nghe câu khích lệ đó, bọn người Câu Hồn bang chưa kịp trả lời, bỗng nhiên từ phía rừng xa vẳng lại một chuỗi cười ghê rợn.

Liền theo chuỗi cười đó, một tiếng hổ gầm vang dậy, như rung chuyển cả trời đất. Rồi một mùi tanh hôi nồng nặc theo gió thoảng đến. Những người quen với chốn sơn lâm đều biết có mãnh thú tới.

Trong chớp mắt, một tiếng cười đã đến gần. Một bóng người nhanh như gió nhảy tới khoảng đất trống trước cổ am ngay sát bên bọn Câu Hồn bang đang đứng.

Bóng người lạ vừa lướt đến, theo sau bỗng có hai bóng đen loang loáng nhảy tới nhanh nhẹn dị thường. Đồng thời mấy tiếng gầm kinh thiên động địa vang lên.

Bóng người giờ tay ra hiệu, hai bóng đen theo sau liền phục ngay xuống ở bên chân hắn. Hai bóng đen đó chính là hai con mãnh hổ lông đen, to lớn như hai con bò mộng, mắt xanh lè như hai bóng đen, dưới ánh trăng bạc, hình thù chúng trong quai ác dữ tợn vô cùng.

Tên cầm đầu bọn Câu Hồn bang vừa trông thấy bóng người mới tới, đã vội nghiêng mình cúi đầu kính cẩn :

- Câu Hồn Hộ pháp Sứ giả giáng lâm. Anh em Câu Hồn bang chúng tôi. Ở đây xin kính cẩn chào ngài và chờ lệnh ngài.

Những tên Câu Hồn bang khác cũng vội cúi đầu thi lễ. Người mới tới cũng đeo mặt nạ bằng đồng và phục sức cũng y hệt những tên Câu Hồn bang khác, song le thân hình y cao lớn quá khổ, trông thật y hệt một bức tượng Hộ pháp, với chiếc mặt nạ bằng đồng lấp lánh dưới ánh trăng quai gờ vô cùng.

Kim Ngang Tiêu đứng núp trong tòa cổ am thoát nghe tiếng thờ gầm từ đầu nên đã có ý ngờ. Lúc này lại thấy tên cầm đầu, bọn Câu Hồn bang gọi người vừa đến là Câu Hồn Hộ pháp sứ giả chàng vội chăm chú nhìn.

Quả nhiên chàng đã đoán không sai, Hộ pháp sứ giả của Câu Hồn bang chẳng phải ai xa lạ chính là Hồ Ma Phạm Hồng, một trong mười sáu đại cao thủ đương thời đứng trong hàng: Tam Phật Tử chân, Ngũ hiệp, Nhất Hồn, Nhị Ma.

Lúc này Hồ Ma Phạm Hồng tuy đeo mặt nạ, nhưng vì hổ đen lúc nào cũng đi theo y, nên Kim Ngang Tiêu nhận được y ngay một cách dễ dàng.

Hồ Ma Phạm Hồng cất giọng như lệnh võ, ngạo nghễ nói :

- Các vị huynh đệ khỏi phải đa lễ. Đêm hôm nay, bốn sứ giả tuân lệnh Bang chủ đến đây thay mặt người xử trí tên gian tế đã đột nhập bản bang, phạm điều đại kỵ của Câu Hồn bang. Các vị huynh đệ, mau dẫn tên gian tế ra đây cho ta coi.

Bọn Câu Hồn dạ ran, lập tức hai tên cầm kiếm đẩy người bị trói đến trước mặt Hồ Ma Phạm Hồng.

Bọn Câu Hồn bang định đẩy người bị trói quỳ xuống trước mặt Phạm Hồng, nhưng trong bọn trừ tên cầm đầu, không có tên nào võ công bằng người đó, nên mặc cho chúng đẩy, đâm đá, người đó vẫn đứng trơ trơ, trái lại còn cất tiếng cười khanh khách rõ thái độ hào hùng can trường vô cùng.

Hồ Ma Phạm Hồng tức giận quát hỏi :

- Người là ai, thuộc môn phái nào mà đứng trước bốn sứ giả dám ngạo mạn như vậy?

Người bị trói cười lớn :

- Sứ giả cái gì? Ngươi chỉ là một tên ma đầu khét tiếng tàn bạo trong võ lâm. Ngươi không biết ta là ai nhưng ta biết ngươi là một đại ma đầu họ Phạm chuyên nghề nuôi hổ.

Nguyên Hổ Ma Phạm Hồng cao lớn khác người thường, cho dù có đeo mặt nạ bằng đồng cũng bị người trong võ lâm nhận ra ngay. Chính những tên ma đầu Câu Hồn bang có mặt cũng biết Hộ pháp sứ giả chính là Hổ Ma Phạm Hồng, thủ hạ thân tín của Câu Hồn bang chủ, nhưng vì tội trọng quy luật trong bang, chúng không dám gọi đích danh.

Từ khi Hổ Ma Phạm Hồng bị đầu vào Câu Hồn bang, y với hai vợ chồng Ngô Công lão quái được Bang chủ đặc cách cho phép tùy nghi, không cần đeo mặt nạ cũng được. Bởi thế lúc này, Phạm Hồng có bị lộ tung tích cũng không phải là chuyện phạm luật của Câu Hồn bang.

Nhưng Hổ Ma Phạm Hồng tức giận, rống lên như điên cuồng, cả hai con hổ cũng gầm theo rung chuyển cả khu rừng.

Phạm Hồng bỗng nhảy thoát lại khoa tay một vòng nhanh như chớp. Mọi người tưởng y tự sát thủ, không ngờ chỉ nghe thấy “keng” một tiếng, chiếc mặt nạ bằng đồng của người bị trói rơi xuống đất.

Phạm Hồng lại thuận tay cầm mảnh áo đen viền trắng của người đó giật mạnh. Tức thì chiếc áo bào bên ngoài, y phục của Câu Hồn bang, cũng bị rách nát, rơi xuống đất để lộ y phục bên trong của người đó.

Lúc này chẳng những bọn Câu Hồn bang mà cả đến Kim Ngang Tiêu nấp trong cổ am cũng chăm chú nhìn, xem gian tế là người thế nào.

Chiếc mặt nạ bằng đồng bị giật xuống, để lộ khuôn mặt của người bị trói. Đó là một trung niên hán tử, trạc ngoài ba chục tuổi, nét mặt đầy đặn quắc thước, trông rõ là một bậc chính nhân quân tử, mặc dầu trong lúc sa cơ thất thế, vẫn lộ vẻ hào khí anh hùng.

Kim Ngang Tiêu không quen mặt người này, chàng chỉ đoán là một nhân vật võ lâm. Cả đến bọn Câu Hồn bang cũng không có tên nào quen biết. Nhưng khi Hổ Ma Phạm Hồng lột bỏ chiếc y phục bên trong của chàng đại hán là một bộ áo sạch sẽ nhưng có hàng trăm mụn vảy.

Cả bọn Câu Hồn bang ồ lên một tiếng kinh ngạc. Chúng hiểu ngay chàng đại hán chính là một nhân vật trong bang Khất Cái, tức là bang ăn mày.

Hổ Ma Phạm Hồng đắc chí cười hô hô :

- Tưởng ai té ra nhà ngươi là bọn Cái bang. Nhà ngươi giữ chức phận gì trong Cái bang? Tuân lệnh của ai xâm phạm Bồn Bang để do thám? Có mục đích gì? Muốn tránh cực hình trước khi chết, ngươi hãy khai cho thực. Sau bốn sứ giả thi ân Câu Hồn, giúp ngươi về địa phủ nhanh chóng.

Đại hán Cái bang chẳng phút sợ hãi ngửa mặt lên trời cười :

- Đã bắt được ta mau giết đi, khỏi nhiều lời vô ích.

Phạm Hồng nghiêng răng ken két :

- Ngươi chưa biết thủ pháp của bốn sứ giả nên mới ngông cuồng như vậy.

Đại hán bảo hai tên cận kiếm đứng cạnh hai bên :

- Hai vị huynh đệ hãy tránh ra một bên để ta xử lý.

Hai tên Câu Hồn bang tuân lệnh rồi đứng lui ra, nháp bọn với những tên Câu Hồn bang đứng xung quanh.

Hổ Ma Phạm Hồng giơ tay nhanh như cắt điểm vào hai huyệt “Nhân Trung” và “Kiên Trinh” của đại hán. Lập tức đại hán chân tay mềm nhũn ngã lăn ra đất.

Phạm Hồng lùi lại mấy bước, hai tay vỗ vào nhau hai tiếng “đốp, đốp”.

Hai con hổ đen từ nãy giờ vẫn nằm yên bỗng chồm dậy rống lên mấy tiếng kinh khủng, rồi theo hiệu lệnh của Phạm Hồng chồm lại. Đại hán nhắm mắt chờ chết, nét mặt vẫn bình thản như thường.

Trong cổ am Kim Ngang Tiêu giật mình, đã định phi thân ra tiếp cứu. Nhưng hai con hổ như đã được huấn luyện thuần thục từ trước, chỉ nhảy qua nhảy lại, chó không vào gần người đại hán. Chúng dùng chân vờn mỗi lần đại hán lăn lông lốc trên mặt đất, móng sắc của chúng cào áo quần đại hán rách bung như da thịt chỉ bị xây xước, chó chưa hề bị xé nát.

Cảnh tượng hai con hổ vờn mỗi thật ghê rợn.

Hổ Ma Phạm Hồng đắc chí cười ha hả, hất vẩy tay cho hai con hổ lui ra, rồi hỏi :

- Ngươi đã định nói chưa?

Đại hán máu me đầm đìa vì vuốt hổ cào xây xước khắp người nhưng cố gượng vùng ngồi lên giọng bình thản :

- Ngươi phí công vô ích thôi. Mau sai hai con ác thú ăn thịt ta đi.

Bọn Câu Hồn bang đang hồi hộp nhìn, cũng phải trở mắt thán phục sự can đảm của chàng đại hán. Nguyên các nhân vật võ lâm coi cái chết là chuyện thường. Nhưng chết về kiếm đao quyền cước là một chuyện, chết dưới nanh vuốt hổ từng miếng thịt lại là chuyện khác.

Hổ Ma Phạm Hồng quát lớn :

- Cái bang lực lượng như thế nào mà dám chống lại Bồn bang?

Đại hán ngồi sắp chân bằng tròn, ung dung đáp :

- Bang chủ của các người hạ độc thủ sát hại Thần Cái Xa Triệt tại Gián Vân phong, làm sao Cái bang quên mối thù đó được?

Phạm Hồng nói :

- Đó là vì y không tự lượng sức mình cấu kết với bọn Bách Trượng thiền sư nên mới bị bắt chết thảm như vậy. Bọn Cái bang cho bao nhiêu người đột nhập Câu Hồn bang, mau khai ngay.

Đại hán mắt nhắm cười nhạt không đáp.

Hổ Ma Phạm Hồng lại hỏi :

- Có phải bọn ngươi mai phục, hạ độc giết năm người của Bồn bang hồi chiều nay gần Dã Nhân lãnh?

Đại hán nghe hỏi mở bừng mắt, mỉm cười :

- Ta đâu có biết chuyện đó. Nhưng năm người của bọn ngươi chết còn quá ít, rồi đây sẽ có cao thủ dị nhân xuất thế, quét sạch bọn tàn ác bất lương các ngươi không còn một mống!

Nhất trường ác đấu

Trong cổ am Kim Ngang Tiêu tự nhủ thầm: Bọn Câu Hồn bang đã phát giác năm xác chết bị ta hạ sát thủ. Chúng không thể nào ngờ ta ra tay, nay lại đổ lỗi cho Cái bang.

Đoạn lại nghe thấy tiếng chàng đại hán sang sảng mắng nhiếc Câu Hồn bang. Kim Ngang Tiêu trong lòng bội phục thâm nghĩ: Hán tử Cái bang quả là bậc anh hùng hảo hán, tuy biết sắp chết dưới nanh hổ mà hào khí vẫn không phục. Ta quyết không để một bậc anh hùng như vậy chết thảm.

Kim Ngang Tiêu đã có sẵn chủ ý nên ngay từ lúc Hổ Ma Phạm Hồng ra lệnh cho hai con hổ vờn đại hán, chàng đã cúi xuống nện gạch dưới chân, bẻ thành những mảnh nhỏ cầm tay.

Phía bên ngoài, Hổ Ma Phạm Hồng bị đại hán mắng nhiếc, hấn cả giận, thủ tính phát khởi gầm lên như thú dữ :

- Ngươi muốn chết thảm, ta sẽ cho ngươi toại nguyện. Ta sẽ cho ác hổ của ta bứt từng mảnh thịt để ngươi chết dần dần.

Nói đoạn hán hừ lên một tiếng, rồi đưa tay lên vỗ liên tiếp mấy cái.

Hắc hổ của hán đã được huấn luyện rất thuần phục. Tiếng vỗ tay vừa dứt, một con hổ bỗng dựng chồm đứng lên, gầm một tiếng vang lừng, còn một con vẫn nằm im, như chưa được lệnh. Con hổ đứng lên từ từ bước lại đại hán, nhe nanh vuốt, coi rất rùng rợn.

Đại hán biết giờ chết đã đến, nhưng toàn thân đã mềm nhũn, khí lực mất hết vì bị trời giật về phía sau, hoàn toàn không có cách nào kháng cự.

Hổ Ma Phạm Hồng cười ha hả.

Con hổ như biết tiếng người tiến lại gần hán tử. Con hổ còn cách đại hán lối ba bước sắp giờ một chân trước lên tát vào má đại hán thì đột nhiên con mãnh thú bị bật ngựa người lên, té lộn nhào, đồng thời nó gầm lên dữ dội, có vẻ đau đớn lắm.

Cả bọn Câu Hồn bang đứng quanh kêu rú lên kinh ngạc, không biết duyên cớ tại sao?

Nhưng Hổ Ma Phạm Hồng võ công cao cường, đã kịp thời nghe thấy luồng gió, biết ngay rằng từ trong cổ am có một ám khí rất nhỏ, bay ra bắn trúng vào mắt con hổ, khiến nó đau quá lộn người trở lại.

Hổ Ma Phạm Hồng thét lên như sấm :

- Có thích khách? Mau vây lại, chớ để nó chạy thoát!

Bọn Câu Hồn bang kêu lên kinh hoàng, chúng không ngờ trong am có người nấp từ bao giờ. Nhưng cả bọn Câu Hồn bang cho Phạm Hồng và hai con mãnh thú chưa kịp có phản ứng gì thì bóng người đã phi thân lại bên chàng hán tử Cái bang.

“Phụt phụt” mấy sợi dây trói làm da trâu rất kiên cố không biết bóng người lại dùng thủ pháp gì cắt đứt như sợi chỉ. Đồng thời bóng người giơ tay lên loang loáng giải huyết đạo cho đại hán.

Hồ Ma Phạm Hồng đã nhận rõ người ở trong am nhảy ra chỉ là một thanh niên tuổi trạc đôi mươi, nét mặt anh tuấn trông như một thư sinh, có vẻ quen thuộc, nhưng nhất thời y chưa nhớ được là ai.

Phạm Hồng quát lớn :

- Vây lấy nó!

Bọn Câu Hồn bang lúc này đã tuốt kiếm sáng loáng vây chặt lấy Kim Ngang Tiêu và chàng hán tử Cái bang vào giữa.

Kim Ngang Tiêu khề quay người lại bảo đại hán :

- Huynh đài chỉ cần chú ý đến mấy tên Câu Hồn bang, còn tên ma đầu này với hai con mãnh hổ để mặc tôi đối phó.

Chàng đại hán vẫn chưa hết sững sốt. Chỉ trong chớp mắt đã thấy bóng thanh niên xuất hiện trước mặt rồi chẳng những giây trói bị cắt đứt, huyết đạo cũng được khai một cách quá mau lẹ, khiến mắt chàng hoa lên chẳng kịp nhận rõ chàng thanh niên cứu mình ra sao?

Lúc này thấy thanh niên bảo như vậy, đại hán vội vàng ứng tiếng đáp :

- Đa tạ ân công, xin ân công cứ yên lòng, lũ cầu trệ này chẳng dám tiến lại gần.

Hồ Ma Phạm Hồng cảm giận quát vang :

- Tiểu tử, ngươi thuộc môn phái nào mà dám đường đột xâm phạm Câu Hồn bang?

Phạm Hồng đã nhìn thấy thân pháp và thủ pháp của Kim Ngang Tiêu, y hệt đó một cao thủ kinh công tuyệt đỉnh nên không dám coi thường.

Kim Ngang Tiêu cất tiếng cười lạnh lạnh :

- Hồ Ma Phạm Hồng, ngươi quên ta rồi sao? Tại sao ngươi làm trái lệnh Thôi cô nương, gia nhập Câu Hồn bang?

Hồ Ma Phạm Hồng giật mình, định thần nhìn kỹ. Bỗng hán kêu lên một tiếng kinh dị quá đổi. Kim Ngang Tiêu nhắc đến “Thôi cô nương” nên hán nhớ ra ngay chàng là ai. Địch thủ của hán chẳng phải là cao đệ nhân nào hết mà chỉ là chàng thanh niên võ công non kém, trước đây đã có lần hán nắm được vai, suýt bóp cho gãy xương.

Hồ Ma Phạm Hồng cười rú lên :

- Tưởng ai... Té ra ngươi... ngươi...! Tên tiểu tử họ Kim! Ha ha, Bang chủ đã hạ lệnh Câu Hồn, sai bọn ta đi tìm kiếm ngươi đã mấy ngày nay, không ngờ ngươi tự dẫn xác tới đây Hay hay! Báu vật đâu, mau bỏ ra đây rồi cúi đầu chịu chết.

Kim Ngang Tiêu mỉm cười :

- Báu vật lúc nào ta cũng có trong người đây, nhưng không phải để cho Bang chủ của bọn ngươi. Chiều nay cũng có năm tên Câu Hồn bang hỏi tới báu vật đó, ngươi đã biết chúng ra sao rồi đó.

Câu nói của Kim Ngang Tiêu khiến trong bọn Câu Hồn bang có mấy tên kêu lên một tiếng kinh hoàng, lùi lại mấy bước. Đó là những tên tận mắt trông thấy mấy xác của đồng bọn. Cảnh thảm từ đó khiến chúng đã rùng mình ghê sợ, cho là một đệ nhân võ lâm ra tay. Ai ngờ, chính người hạ sát thủ lại là chàng thư sinh này.

Nhưng người ngạc nhiên hơn hết là Hồ Ma Phạm Hồng. Hán mở tròn mắt nhìn Kim Ngang Tiêu, nhưng rồi hán bỗng bật cười sảng sặc, tỏ vẻ khinh bỉ :

- Ngươi nói sao? Ngươi đã ra tay giết mấy người đó? Đừng có nói chuyện mơ hồ, mau đưa tay ra chịu trói để ta xử với tên kia một lượt cho mau lẹ.

Nói dứt lời, Hồ Ma Phạm Hồng cười ha hả tiến lên, tay mặt hán giơ lên, năm ngón tay xòe ra như năm đầu lưỡi câu, nhắm bả vai Kim Ngang Tiêu vồ tới. Đó làm môn hồ trảo, võng công đặc ý nhất của Hồ Ma Phạm Hồng.

Kim Ngang Tiêu vẫn khoanh tay đứng im. Bàn tay của Hồ Ma Phạm Hồng chưa tới đích, kinh phong ở năm đầu ngón tay hán phát ra có áp lực kinh người. Nhưng Kim Ngang Tiêu đã ngấm ngầm vận dụng Cự Linh thần công hộ thể, nên kinh lực của Phạm Hồng bay tới người chàng liền bị tiêu tan mất hết, như muối bỏ biển, không còn tăm hơi gì nữa.

Chờ cho năm đầu ngón tay của Hồ Ma Phạm Hồng còn cách vai mình khoảng hai tấc, Kim Ngang Tiêu mới sử dụng Tu Di thân pháp, thân pháp tuyệt học trong cuốn võ học Vô Danh Khách. Thân hình chàng chỉ thấy thoáng như mây bay, đã tránh khỏi thế trảo ác độc của Hồ Ma Phạm Hồng.

Hồ Ma Phạm Hồng đang đắc ý, bỗng thấy hoa mắt rồi Kim Ngang Tiêu biến đâu mất. Hán gầm lên một tiếng tức giận, xoay người lại, đã thấy chàng đằng sau.

Phạm Hồng giận dữ như điên cuồng, nhằm ngực Kim Ngang Tiêu vuron tay vô nhanh như chớp, uy thế mãnh liệt vô cùng, tưởng như cái vô đồ trúng đích, năm ngón tay của hắn xuyên thủng ngực Kim Ngang Tiêu thấu đến sau lưng.

Không ngờ bàn tay của hắn sắp chạm vào ngực Kim Ngang Tiêu, Phạm Hồng lại thấy mắt hoa lên, địch nhân đã biến mất, tay hắn vỗ vào không khí. Đồng thời phía sau hắn có tiếng cười nhạt.

Lần này, Hồ Ma Phạm Hồng kinh hoàng thực sự. Hai lần đối đầu dùng một thân pháp gì mà hắn chưa thấy có trong võ lâm. Đối phương lên ra sau lưng hắn, nếu thừa dịp hạ độc thủ, đâm vào yếu huyệt ở sau lưng, hắn làm sao bảo toàn được tính mạng? Phạm Hồng rung mình toát mồ hôi. Nhưng có điều hắn kinh sợ nhất là không hiểu tại sao một thanh niên có võ công tầm thường như Kim Ngang Tiêu lại có thân pháp tuyệt học như thế. Xét ra lời đối phương đã hạ sát năm người Câu Hồn bang quả là không phải nói ngoa.

Hồ Ma Phạm Hồng quá sức kinh dị và bức tức, đưa tay lên bứt chiếc mặt nạ bằng đồng, vút xuống đất nghe “xoảng” một tiếng, tới ý ngăn người trở mắt nhìn Kim Ngang Tiêu.

Lát sau hắn mới ấp úng nói được mấy lời :

- Ngươi... ngươi... ngươi đã lấy được võ lâm chí bảo dưới địa huyệt!

Thật ra Hồ Ma Phạm Hồng chỉ biết Câu Hồn bang ra lệnh cho hắn phải tìm bắt Kim Ngang Tiêu ở dưới địa huyệt chui lên, hầu đoạt lại báu vật, chứ không nói rõ báu vật đó là gì?

Nhưng vốn là người thông minh, Phạm Hồng đã đoán ngay báu vật đó phải là một vật chí bảo của võ lâm mới khiến Câu Hồn bang chú tha thiết như vậy. Nay hắn lại thấy Kim Ngang Tiêu đột nhiên có võ công cao cường như vậy, hắn biết ngay rằng hắn đã đoán trúng.

Cũng như tất cả các cao thủ khác, Hồ Ma Phạm Hồng rất mê say các loại kỳ thư dị phổ có ghi chép các võ công bí mật thất truyền, chẳng khác gì thường dân say mê ngọc ngà châu báu. Bởi thế, trong lúc này mặt hắn lóe lên một tia tham vọng cuồng nhiệt, chỉ muốn giết ngay Kim Ngang Tiêu để đoạt lấy báu vật võ lâm.

Hồ Ma Phạm Hồng chỉ đoán được rằng Kim Ngang Tiêu lấy được bí quyết võ công thượng thừa tập luyện mấy ngày nay nên mới có được một thân pháp quái dị như vậy, hắn có ngờ đâu những mỗi kỳ duyên hạnh ngộ mà Kim Ngang Tiêu được gặp dưới địa huyệt, chẳng hạn chàng ăn được Tuyệt Sâm ngàn năm và Hà Thủ Ô Bách Dược hoàn, khiến công lực của chàng bỗng đạt tới mức kinh người, ngang với những tiền bối võ lâm đã khổ công tu luyện bốn chục năm nội công.

Nếu biết rõ như vậy có lẽ tham vọng của y tiêu tan đi nhiều và bỏ chạy từ chỗ đâu dám tính đến chuyện giết Kim Ngang Tiêu. Lúc này y chỉ cho rằng Kim Ngang Tiêu lấy được một cấp võ công, tập luyện mấy ngày nên chỉ có thân pháp quái dị mà thôi, chứ còn nội lực còn kém ý rất xa, nên y mới đặt nhiều hy vọng như vậy.

Hồ Ma Phạm Hồng lùi lại mấy bước trầm giọng quát :

- Tiểu tử, ngươi muốn toàn tánh mạng, mau đưa báu vật ngươi lấy được dưới địa huyệt đem nộp ta... họa may ta sẽ nói với Câu Hồn bang chủ thu Câu hồn lệnh, tha tội chết cho ngươi.

Kim Ngang Tiêu mỉm cười :

- Phạm ma đầu, ngươi đừng nói chuyện mơ hồ nữa. Báu vật đã ở trong người ta làm sao lấy ra được nữa?

Câu nói này của Kim Ngang Tiêu là câu nói chí thực tình, nhưng Hồ Ma Phạm Hồng nào có hiểu như vậy, y lại nghĩ khác, cho là Kim Ngang Tiêu cất tập võ công trong người không chịu đem nộp y.

Tham vọng làm cho Phạm Hồng nổi hung tính của loài hổ. Thuở nhỏ Phạm Hồng sống lẫn lộn với hổ con, bú sữa của hổ mẹ, nên hắn đã nhiễm tính hung bạo của loài thú dữ.

Chỉ thấy hắn ngửa mặt rống lên một tiếng, kinh động cả núi rừng khiến cho bọn Câu Hồn bang thủ hạ của hắn cũng phải kinh hãi vì tiếng đó không phải là tiếng người mà chính là tiếng hổ gầm. Đồng thời hai con hổ đen của hắn cũng gầm theo.

Hồ Ma Phạm Hồng vỗ tay ba lần. Lập tức một con hổ đen nhảy chồm tới tấn công Kim Ngang Tiêu. Con hổ này chính là con hổ bị Kim Ngang Tiêu ném nẫu gạch vụn khiến nó bị mù một mắt gầm gừ nhìn Kim Ngang Tiêu vì nó biết chàng là kẻ thù đã ném mù một mắt của nó.

Bởi thế vừa được lệnh của chủ, con hổ đã chồm tới, muốn xé nát thịt kẻ thù cho hả giận.

Kim Ngang Tiêu vẫn lưu ý đề phòng hai con hổ, vì chàng đã biết chúng rất lợi hại chẳng phải loài hổ thường. Hơn nữa Phạm Hồng nổi danh là Hồ Ma chính là vì đàn hổ này.

Kim Ngang Tiêu biết rằng đêm nay không thể nào tránh khỏi một trường ác đấu. Một mình chàng với tài kinh công tuyệt đỉnh, chàng có thể bức đi một cách dễ dàng, nhưng muốn cứu chàng hán tử của Cái bang, chàng phải đánh lui Phạm Hồng và bọn Câu Hồn bang.

Chàng không muốn mắc nhiều sát nghiệp nên đã có chủ định thi triển thần oai cho chúng khiếp sợ và bỏ chạy.

Bởi vậy khi con hổ nhảy tới vô chàng, to lớn lừng lừng như một quả núi Thái Sơn chụp lấy đầu chàng, thì Kim Ngang Tiêu đã vận tám phần công lực của Cự Linh thần công, đánh ra một chương.

Đàn hồ nhảy tới, thế chương đánh ra, hai sức mạnh gặp nhau dữ dội, “Bùng” Uy lực của Cự Linh thần công quả là hân hiệu trong thiên hạ. Xác con hổ nặng tới ngàn cân, vậy mà bay ngược trở lại, đầu con thú nát bét như tương, thân hình to lớn văng đi làm đổ luôn mấy cây cổ thụ, thân cây gãy rắc rắc, cành lá đổ xuống ầm ầm, dậy đất.

Trước đây, Câu Hồn bang chủ chỉ một chương đánh vỡ óc một con hổ của Phạm Hồng đã là tay thần lực nội công thâm hậu vô lường, nhưng cũng chưa thể đánh bay một xác hổ như vậy. Rõ rệt là công lực của Kim Ngang Tiêu còn trên Câu Hồn bang chủ một bậc.

Sau khi Kim Ngang Tiêu đâm bay một con hổ to lớn như một con bò mộng, cả bọn Câu Hồn bang ngây người trở mắt nhìn chàng kinh sợ tưởng như chàng là một thiên thần trên trời rớt xuống chớ không phải người thường.

Ngay cả chàng đại hán Cái bang cũng sửng sốt kinh dị, tưởng mình hoa mắt. Chàng đại hán vốn là tay lão luyện giang hồ, đã từng gặp biết bao dị nhân kỳ sĩ trong võ lâm, nhưng chưa bao giờ thấy một người có công lực ghê gớm như vậy. Không ngờ Kim Ngang Tiêu bề ngoài như một thư sinh non nớt, không có vẻ võ dũng chút nào mà lại tu luyện đến mức đó.

Còn Hồ Ma Phạm Hồng biến hân sắc mặt, lùi luôn mấy bước. Hân tướng Kim Ngang Tiêu có tà thuật, chớ không thể tin chương lực của Kim Ngang Tiêu đánh bay cả một con hổ đi như thế.

Trong lúc mọi người đang còn kinh dị thì con hổ đen thứ hai gầm rống, rồi quật đuôi xuống đất nghe chát một tiếng như tiếng roi sắt nện xuống gạch, đoạn nhảy tới vô Kim Ngang Tiêu.

Con hổ này đứng phía sau lưng chàng nên khi nó nhảy tới vô là cách tấn công tập hậu, nghĩa là nó định chụp lấy lưng chàng. Kim Ngang Tiêu ung dung né tránh. Con hổ vô huyệt chưa kịp quay đầu lại, đã bị Kim Ngang Tiêu nắm lấy đuôi, giật mạnh một cái.

Cái giật đó chẳng phải tầm thường, Kim Ngang Tiêu đã vận tới tám thành chân lực nên con hổ rống lên mấy tiếng thảm thiết chân co rúm lại. Đuôi bị kéo động đến sau lưng, nên con mãnh thú to lớn chỉ còn há mồm đỏ như chậu máu rú lên từng hồi.

Hồ Ma Phạm Hồng thấy mãnh thú của mình bị hạ, liền quát lên một tiếng, nhảy vào tiếp cứu, Kim Ngang Tiêu cười nhạt, vận sức vào tay cầm đuôi con hổ quay tròn. Thân hình to lớn của con hổ tung bay như điều giấy tạo thành một cuồng phong ào ào, khiến bọn Câu Hồn bang khiếp sợ, nhảy lùi ra ngoài né tránh.

Kim Ngang Tiêu cầm đuôi con hổ lăn mấy vòng rồi ném mạnh vào người Phạm Hồng đang nhảy tới, Phạm Hồng cũng là tay khinh công tuyệt giỏi nên trong lúc người hân đang lao về phía trước thấy xác hổ vù vù bay lại hân cũng chao người về một bên, tránh thoát được.

Xác hổ bị ném đi, bay xa tới sáu trượng mới gặp thân cổ thụ “rắc, ầm” cổ thụ gãy đổ xuống, lăn một vòng rồi rống lên mấy tiếng và nằm im. Tạng phù của con vật đã bị đập nát hết, nên nó cũng hết thở.

Chỉ trong khoảnh khắc ngắn ngủi Kim Ngang Tiêu tay không đã vật chết hai con hổ to lớn, khiến bọn Câu Hồn bang thất sắc, coi chàng như hung thần không dám đến gần nữa.

Khu rừng vừa đây, tiếng hổ rống ầm ầm, bỗng nhiên im lìm hẳn, không một tiếng động.

Hồ Ma Phạm Hồng bỗng gầm hét :

- Câu Hồn lệnh đã ban, kẻ nào dám vi phạm. Anh em tiến lên, giết chết hai tên này đi.

Nói dứt lời Phạm Hồng rút cây đao to lớn sau lưng soạt lưỡi dao tuốt ra khỏi vỏ, dưới ánh trăng sáng, nước thép lóe lên một màu xanh biếc, hiển nhiên đó là một cây đao quý.

Nguyên cây bảo đao đó là một thứ vũ khí tùy thân của Phạm Hồng từ khi y còn niên thiếu. Về sau y luyện được công phu kinh người, nhất là từ khi y luyện thành thành đàn hắc hổ, nổi tiếng ma đầu, danh liệt vào hàng mười sáu cao thủ “Tam Phạt, Tứ chân” thì Phạm Hồng không còn sử dụng đến thứ vũ khí này nữa, vì chỉ với hai bầy tay không và đàn hồ y đã hạ được biết bao cao thủ của võ lâm.

Đến nay y phải rút bảo đao là vì y đã thấy công lực ghê gớm của Kim Ngang Tiêu, y biết đã gặp phải cường địch, nội công hỏa hầu hơn y mấy tầng. Y thấy Kim Ngang Tiêu tay không vũ khí, nên mong lấy bảo đao chiếm thượng phong.

Hồ Ma Phạm Hồng cười gằn :

- Khá lắm tiểu bằng hữu, không ngờ ngươi có được công lực như vậy đó. Ngươi có giỏi hãy tiếp đón mấy đường Tam Tuyệt Liên Hoa đao của Phạm mỗ.

Nói đoạn, Phạm Hồng múa tít lưỡi đao, như gió giục mây dãn, xông lại tấn công Kim Ngang Tiêu.

Nguyên khi xưa, lúc còn thiếu thời, Hồ Ma Phạm Hồng sống với đàn hồ, tình cờ gặp một vị quái đầu đà người Tây Tạng thương tình nuôi và dạy võ. Quái đầu đà này vốn là một tướng cướp về già, ẩn cư ở rặng núi Trường Bạch thuộc Tây Vực, xuất thân từ phái Tây Hoa Sơn nên sở trường về thuật

đánh đao.

Ông ta đã sáng chế ra một đao pháp tinh diệu, mệnh danh là Tam Tuyệt Liên Hoa đao. Đao pháp này có đặc điểm là một khi sử dụng đến đao pháp này, ngọn đao chỉ có công chứ không có thủ, đường đao tung hoành như vũ bão, đối phương bị lâm ngay vào ba thế tử là: hoa mắt, rối trí và cuồng loạn tay chân, bởi thế mới gọi là Tam Tuyệt Liên Hoa đao.

Quái đầu đà lúc thiếu thời sống về nghề lục lâm, nên đã có bao nhiêu các tay phiêu đầu danh tiếng bị thảm tử dưới ngọn Tam Tuyệt Liên Hoa đao. Vì thế danh tiếng tưng bừng và đao pháp vang lừng cả một miền Quan ngoại trên mấy chục năm. Sau khi thấy gây thù kết oán đã nhiều, tưng bừng không ngoan quy ẩn, biến hình thành một quái đầu đà.

Đến khi gặp Hồ Ma Phạm Hồng thì quái đầu đà đã già, thấy Phạm Hồng là thiếu niên cốt cách, ông ta liền truyền thụ võ nghệ và trước khi quái đầu đà chết, ông ta đem tuyệt nghệ sở trường là Tam Tuyệt Liên Hoa đao Pháp truyền thụ cho Hồ Ma Phạm Hồng. Sau này trưởng thành, Phạm Hồng thành danh mau chóng cũng là nhờ đao pháp bí truyền đó.

Lúc này Hồ Ma Phạm Hồng biết phải đấu một trận vạn tử nhất sinh nên y đã đem đao pháp bí truyền ra tấn công liền. Lưỡi đao vừa tung lên, lập tức ánh thép lấp lánh như thể muôn ngàn hoa mai liên tiếp nở. Đồng thời đao khí do nội lực thâm hậu của Phạm Hồng đẩy ra tạo thành một luồng lãnh phong vây chặt lấy Kim Ngang Tiêu.

Trong lúc Hồ Ma Phạm Hồng rút đao tấn công Kim Ngang Tiêu thì bọn trên mười người của Câu Hồn bang do “đại ca” cầm đầu đã tuân mệnh lệnh của Hồ Ma Phạm Hồng nhất tề múa kiếm xông lên tấn công chàng hán tử Cái bang.

Hán tử này chính là cao thủ Cái bang, vai vế không phải nhỏ, chỉ kém Thần Cái Xa Triệt một bậc nên võ công không phải tầm thường. Vừa rồi bị bọn Câu Hồn bang bắt trời là vì y không ngờ tung tích đã bị bại lộ, xuất kỳ bất ý bị bọn Câu Hồn bang ủa vào uy hiếp, trở tay không kịp.

Giờ đây hán tử Cái bang đã lấy lại uy phong. Mặc dù y bị hỏ vòn, nhưng móng hổ chỉ làm xây xát ngoài da chứ không bị nội thương.

Vì đã len lỏi được vào Câu Hồn bang mấy ngày qua, nên y đã hiểu rõ kẻ nào võ công thấp kém, kẻ nào bản lĩnh cao cường.

Khi Hồ Ma Phạm Hồng vừa quát bảo bọn thủ hạ xông lên, chàng đại hán không chờ bọn Câu Hồn bang tấn công, lập tức lại vèo lại trước mặt một tên võ công thấp kém nhất thì triển thủ pháp “cầm nã thủ” đoạt ngay thanh kiếm của tên đó, đồng thời thuận chân phóng một ngọn uyên ương cước trúng giữa ngực tên đó.

Chỉ nghe “bịch” một tiếng, tên Câu Hồn bang bị ngọn cước ngã bấn lùi trở lại mấy bước, miệng hộc máu tươi, loạng choạng ngã ngồi xuống đất, ngất ngư, không còn đứng lên được nữa.

Chàng đại hán liền múa tít thanh kiếm đón đánh bọn Câu Hồn bang kịch liệt, nỗ lực ngăn chặn không cho bọn chúng thừa cơ đánh tập hậu Kim Ngang Tiêu.

Lại nói chuyện Kim Ngang Tiêu sau khi hạ hai con hổ, liền khoanh tay đứng chờ Hồ Ma Phạm Hồng múa đao nhảy tới tấn công. Kim Ngang Tiêu thoáng nghe Hồ Ma Phạm Hồng nói đến Tam Tuyệt Liên Hoa đao liền hiểu ngay đao pháp tối lợi hại, đã từng vang danh miền Tây vực.

Trước đây, tuy võ công thấp kém, nhưng Kim Ngang Tiêu vốn là danh gia đệ tử, nên chàng đã hiểu qua tất cả các môn võ công nổi tiếng trong thiên hạ. Tay không vũ khí, Kim Ngang Tiêu chẳng hề hoảng hốt vì chàng đã tin ở công lực của mình.

Khi đao khí của Hồ Ma Phạm Hồng bay tới, quả nhiên Kim Ngang Tiêu thấy một luồng khí lạnh ghê gớm bao trùm lấy người. Đồng thời ánh đao lấp lánh như sao sa, đường đao biến đổi khôn lường, khiến mới thoát nhìn Kim Ngang Tiêu không khỏi hoa mắt, nhức đầu.

Cũng may Kim Ngang Tiêu đã vận dụng sẵn Cự Linh thần công hộ thể, nên đao khí không thể nào xâm nhập người chàng được.

Khi chiều thứ nhất vừa tới, lưỡi đao như con rồng về nước, xoe xoe nhắm yết hầu Kim Ngang Tiêu bay đến, chàng vội thi triển Tu Di thân pháp thân hình thấp thoáng ẩn hiện né tránh được ngọn đao một cách dễ dàng.

Tuy nhiên, lưỡi đao cũng bay xốt qua bên vai của chàng, lưỡi đao chẳng chém trúng, nhưng đao khí tiết ra quá mạnh, làm rách vai áo chàng, “soạt” một tiếng, khiến Kim Ngang Tiêu buột miệng khen :

- Quả là đao pháp tài tình!

Sự thật chàng không ngờ đường đao bay mau lẹ đến thế nên mới né tránh hơi chậm một chút. Nếu không có công lực cao siêu và thân pháp huyền diệu, Kim Ngang Tiêu khó lòng tránh thoát đường đao nguy hiểm đó. Năm xưa, Tam Tuyệt Liên Hoa đao đã lấy đầu bao nhiêu cao thủ trong thiên hạ, quả là không phải ngoa chút nào.

Hồ Ma Phạm Hồng nghiêng răng, vận dụng lưỡi đao thần tốc, đem hết ý trí vận đường đao quyết hạ đối thủ cho bằng được.

Chiều thứ nhất chém hụt, lưỡi đao đã lật ngược, xoay thế biến chiều, quay quặt trở lại ngang hông Kim Ngang Tiêu.

Biết là đao pháp huy hiểm, Kim Ngang Tiêu liền phải nghi thần tụ khí, chấn định tinh thần, không cho đao pháp làm rối loạn tâm trí, thi triển Tu Di thân pháp thần tốc đối phó.

Thân hình Kim Ngang Tiêu lúc này biến ảo quái dị, lúc thấp thoáng ở phía trước, chớp mắt đã ung dung ở bên hữu đối phương, đến khi đường đao của đối phương đuổi theo sang hữu thì chàng đã biến mất chỉ còn thấy tiếng cười nhạt ở sau lưng đối phương.

Qua độ mười chiêu Tam Tuyệt Liên Hoa đao chẳng những không thể làm rối loạn tâm trí Kim Ngang Tiêu, mà trái lại chính Hồ Ma Phạm Hồng bị luống cuống, tay chân rối loạn vì thân pháp huyền ảo của Kim Ngang Tiêu.

Tu Di thân pháp quả là tuyệt học của thiên hạ. Kim Ngang Tiêu càng sử dụng thân pháp càng hiểu rõ thêm những điểm huyền diệu, thân hình của chàng vận chuyển thần tốc, không làm sao chém trúng chàng được.

Thật ra, chỉ ngay sau mấy chiêu đầu, Kim Ngang Tiêu đã có thể hạ ngay Hồ Ma Phạm Hồng. Nhưng chàng muốn kéo dài trận đấu vì muốn nhận xét xem Tam Tuyệt Liên Hoa đao mà thiên hạ truyền tụng có những đặc điểm như thế nào.

Trong khi Kim Ngang Tiêu vừa đấu vừa vờn cho Hồ Ma Phạm Hồng thờ đốc, thì chàng đại hán Cái bang lần lần bị hạ phong rõ rệt.

Bọn Câu Hồn bang đông người hơn, lại thêm trong đó có tên “Đại ca” võ công thuộc loại cao thủ nhất lưu, nên đại hán đã bị uy hiếp. Kim Ngang Tiêu tuy đấu với Hồ Ma Phạm Hồng, nhưng luôn luôn liếc mắt để ý trông chừng trận đấu ở bên cạnh.

Thừa dịp né tránh một đường đao của Phạm Hồng, thân hình Kim Ngang Tiêu bỗng nhảy vọt ra, đến bên hai tên Câu Hồn bang đứng gần chàng nhất.

Những tên khác chỉ thấy bóng người thấp thoáng ẩn hiện như ma, rồi không biết Kim Ngang Tiêu dùng thủ pháp nào bỗng thấy “bịch, bịch” hai tiếng khô khan vang lên, hai bóng người bắn vọt đi như mũi tên, xa đến sáu bảy trượng mới rớt xuống nằm gục hết thở. Hai tên Câu Hồn bang đã bị Kim Ngang Tiêu, hạ trong chớp mắt.

Hồ Ma Phạm Hồng rống lên một tiếng như thú dữ. Làn đao của hắn lại như điện xẹt vây chặt lấy Kim Ngang Tiêu, nhưng chỉ thoáng một cái, thân hình Kim Ngang Tiêu đã ra khỏi đao quang dễ dàng.

Chàng đại hán Cái bang phấn khởi, lưỡi kiếm trong tay bỗng trở nên linh diệu hơn.

“Keng” “xoạt”... lưỡi kiếm của chàng đại hán đã chém mạnh vào lưỡi kiếm của một tên Câu Hồn bang, khiến thanh kiếm của hắn bật khỏi tay văng ra. Thuận thế, chàng đại hán đâm một nhát kiếm qua ngực tên đó, khiến hắn chỉ kịp rú lên một tiếng lẫn ra chết tốt.

Nhưng giữa lúc đó một việc bất ngờ xảy ra.

Tên cầm đầu mệnh danh là “đại ca” thấy Hồ Ma Phạm Hồng đánh mãi không hạ được Kim Ngang Tiêu, hắn liền biết thế nguy, thừa lúc chàng đại hán mãi đâm lưỡi kiếm xuyên qua ngực một tên Câu Hồn bang, tên “đại ca” liền vung tay mạnh một cái.

Lập tức cả chục mũi đinh sắt nhọn hoắt, sáng lấp lánh như sao sa bay ra, nhắm thẳng vào người đại hán.

Chàng đại hán đang lúc thanh kiếm đang mắc ở ngực đối phương, không rút ra kịp, ngoảnh đầu lại thấy đàn đinh sắt vù vù bay tới, cấp tốc vô cùng, bèn rú lên một tiếng khiếp hãi.

May thay, một bóng người nhảy tới nhanh như điện xẹt, giơ tay đẩy chàng đại hán ngã xuống. Bóng đen ấy chính là Kim Ngang Tiêu, thấy thế nguy nên vội nhảy lại cứu.

Vừa nhảy tới Kim Ngang Tiêu đánh ra một chưởng vào không khí. Chưởng đó là một thức trong Cự Linh thần chưởng, nên uy thế mãnh liệt vô song.

Luồng chưởng phong của Kim Ngang Tiêu bay ra ào ào như vũ bão, đẩy năm đinh sắt ngược trở lại thần tốc như làn chớp. Tên đại ca bỗng rống lên một tiếng thảm thiết. Đàn đinh sắt của hắn ném ra lúc này bắt đầu trở lại cầm tua tủa vào mặt, vào ngực hắn, khiến hắn ngã lăn chết ngay lập tức. Đó là nghiệp báo, hắn đã chết vì chính những ám khí mà ném ra để hại người.

Hồ Ma Phạm Hồng thấy Kim Ngang Tiêu mãi đối phó với đinh sắt, liền thừa cơ hội nhảy tới sau lưng chàng, đưa đao lên chém một nhát vào gáy Kim Ngang Tiêu, đường đao khoát tốc vô ngần, khiến đại hán ngã bên rú lên một tiếng kinh hoàng, lo sợ thay cho Kim Ngang Tiêu.

Ai ngờ Kim Ngang Tiêu chỉ nghe tiếng gió cũng biết Phạm Hồng chém trộm, chàng để mặc cho lưỡi đao bay tới gần. Rồi đột nhiên chàng lắc đầu né tránh khỏi lưỡi đao, thân hình chàng trầm xuống, quay đầu trở lại.

Năm ngón tay Kim Ngang Tiêu đột nhiên xòe ra như năm móng sắt, chụp lấy cổ tay Hồ Ma Phạm Hồng.

Trong mấy ngày dưới địa huyết Kim Ngang Tiêu đã chuyên tâm học các mạch điểm huyết, theo một thủ pháp huyền diệu có ghi trong cuốn võ học của Vô Danh Khách. Tay chàng như kim sắt chộp vào mạch môn của hắn, khiến toàn thân Hồ Ma Phạm Hồng mềm nhũn, bàn tay run run xòe ra khiến lưỡi đao rớt xuống đất nghe choang một tiếng.

Kim Ngang Tiêu quát cặp mắt sáng như điện nhìn Hồ Ma Phạm Hồng và trầm giọng nói :

- Thiếu gia đã định tha tội chết cho ngươi hôm nay, vì nể mặt Thôi cô nương, nhưng nhà ngươi quả là một tên ma đầu tàn ác đa đoan, sát hại biết bao anh hùng hảo hán trong thiên hạ. Thiếu gia để ngươi còn sống tất còn nhiều người bị thảm sát. Hơn nữa nhà ngươi lại cam tâm gia nhập Câu Hồn bang, kẻ thù không đội trời chung của thiếu gia. Hồ Ma Phạm Hồng, ngươi gặp thiếu gia hôm nay là tới số rồi vậy!

Nói dứt! Kim Ngang Tiêu giờ tay thành chưởng, vận sáu thành công lực, đập thẳng xuống Bách Hội huyệt ở đỉnh đầu Hồ Ma Phạm Hồng.

“Bốp” Tên ma đầu hung hãn đệ nhất thiên hạ đã bị vỡ óc, lăn xuống chết không kêu được một tiếng.

Thế là hết đời Hồ Ma Phạm Hồng, một cao thủ vào hàng đệ nhất võ lâm, tài ba sánh ngang hàng với “Tam Phật Tứ Chân” đồng danh với các cao thủ đương thời như: Cô Quỷ Bốc Âm, Dã Hồn Đồn Độc Hạc, Tủy Phật Thiên Hồ... chỉ vì lầm đường lạc lối đi vào con đường tà ác nên một cao thủ tài ba lỗi lạc như Hồ Ma Phạm Hồng bị chết thảm, nghĩ thật đáng tiếc.

Giữa lúc Phạm Hồng bị Kim Ngang Tiêu đánh chết, trên bóng cây um tùm cách đó không xa bỗng có tiếng người thở dài nhẹ.

Bọn Câu Hồn bang còn lại, sau khi thấy đại ca của chúng bị chết thảm, chúng đã hoảng hốt. Rồi đến lúc cả Hộ pháp sử giả Hồ Ma Phạm Hồng cũng bị táng mạng một cách khốc liệt, nên mấy tên đó chẳng còn hồn vía nữa liền quay đầu bỏ chạy tán loạn.

Đại hán Cái bang quát lên một tiếng đuổi theo vùng kiếm chém chết luôn một lúc hai tên.

Chàng ta định đuổi theo tận diệt bọn này, nhưng Kim Ngang Tiêu bỗng đưa tay ra cản :

- Huynh đài hãy nương tay cho chúng chẳng qua chúng chỉ là những kẻ bị tên Câu Hồn bang chủ cưỡng bách mà thôi.

Đại hán Cái bang liền dừng lại, chấp tay cung kính nói :

- Ân công đã dạy như vậy, kẻ hèn này đâu dám trái lời. On cứu mạng, kẻ hèn này xin ghi lòng tạc dạ. Nguyên suốt một đời chẳng dám quên.

Kim Ngang Tiêu mỉm cười nắm lấy tay đại hán :

- Huynh đài đừng xưng hô như vậy, tiểu đệ cảm thấy thẹn thùng vô cùng. Chúng ta đều là những võ lâm đồng đạo, thấy nhau hoạn nạn lẽ tất nhiên phải ra tay trợ giúp, nói chi đến ân huệ. Tiểu đệ còn nhỏ tuổi, lịch lãm giang hồ còn non nớt, mong đại huynh cứ coi tiểu đệ như anh em, chỉ giáo thêm cho thì thật may mắn lắm.

Chàng đại hán lại chấp tay nói :

- Kim thiếu hiệp nhún nhường mà nói như vậy, sự thật danh dự của thiếu hiệp đã vang dậy võ lâm, chấn động thiên hạ, ai ai không cảm phục. Anh em Cái bang chúng tôi nghe danh thiếu hiệp đã lâu. Có điều không ngờ thiếu hiệp lại có công lực kinh người như vậy.

Kim Ngang Tiêu ngạc nhiên vô cùng vội hỏi :

- Vậy ra huynh đài đã biết tiểu đệ?

Đại hán mỉm cười nói :

- Mấy ngày tôi lên nhập Câu Hồn bang, định dò xét nội bộ của chúng, hầu tìm cách trả thù cho sư ca là Thần Cái Xa Triệt.

Kim Ngang Tiêu kêu lên một tiếng kinh ngạc :

- Ủa huynh đài là sư đệ của Xa Thần Cái?

Đại hán gật đầu đáp :

- Dạ, tiểu đệ chính là Dị Cái Bạch Thiên Vân, lãnh chức Hình Đường trưởng lão trong Cái bang. Cái bang Thần Cái Xa Triệt là sư huynh của tiểu đệ.

Nguyên Cái bang thời đó không được hưng thịnh lắm, đệ tử Cái bang tàn mất dần dần, chẳng những trong nội bộ có chuyện huynh đệ tương tàn mà Cái bang mấy lần gây thù chuốc oán với những bang hội khác trên chốn giang hồ, sinh ra xung đột, lần nào cũng bị đại bại nên thanh thế chẳng mấy lúc suy tàn.

Tuy nhiên trong Cái bang cũng còn một số nhân vật cầm đầu đáng mặt hào kiệt, tỷ như anh em Thần Cái và Dị Cái vốn là sư huynh đệ đồng môn, cũng nhập Cái bang, luôn luôn hành hiệp trượng nghĩa, được giang hồ võ lâm kính nể vô cùng. Dị Cái đại hiệp Bạch Thiên Vân, võ công chí cao lại là tiểu sư đệ của Thần Cái Xa Triệt, nên Thần Cái đặc biệt mến yêu, truyền thụ thêm cho võ công. Bởi sau khi Thần Cái Xa Triệt bị Câu Hồn bang chủ hạ độc thủ trên ngọn Giác Vân phong, Dị Cái Bạch Thiên Vân hết sức đau lòng, thề tiêu diệt Câu Hồn bang để trả thù cho anh.

Kim Ngang Tiêu cảm động nắm tay Bạch Thiên Vân nói :

- Oai danh Dị Cái Đại hiệp chấn động võ lâm, tiểu đệ đã được nghe luôn, bây giờ được gặp mặt thật vạn hạnh.

Bạch Thiên Vân buồn rầu nói :

- Tôi nóng lòng muốn báo thù cho huynh trưởng nên đã lên nhập Câu Hồn bang để dò la thanh thế của chúng. Mấy ngày qua, bọn Câu Hồn bang được lệnh kéo lên miền này khá đông để tìm kiếm thiếu hiệp hầu chiếm đoạt dị bảo võ lâm.

Kim Ngang Tiêu gật đầu mỉm cười.

- Tên Câu Hồn bang chủ quả là độc hiểm, y đã bỏ lưới giăng khắp nơi, nhiều lần định sát hại tiểu đệ mà không được đó thôi.

Bạch Thiên Vân nói :

- Chuyện đó giang hồ đều hay biết và đều tỏ vẻ khâm phục thiếu hiệp vô cùng.

Kim Ngang Tiêu lộ sắc mặt ngạc nhiên thì Bạch Thiên Vân nói :

- Thiếu hiệp một thân một mình chống chọi Câu Hồn bang, võ lâm làm sao mà không ngưỡng mộ? Biết bao nhân vật võ lâm, oai danh lừng lẫy, đã phải hàng phục Câu Hồn bang nhận lãnh chiếc mặt nạ bằng đồng và lọ thuốc Biển Âm Hoàn để thi hành những việc tàn ác dã man, chỉ vì không có can đảm chống lại chúng đó thôi. Đến khi thiếu hiệp một thân một mình can trường chống lại Câu Hồn bang thì tất cả giang hồ hiệp sĩ đều nẩy ra một tia hy vọng, mong có người đứng lên quy tụ anh hùng hào kiệt trong thiên hạ, vì võ lâm trừ ác khử bạo, cứu giang hồ khỏi một cơn tay khiếp ghê gớm.

Kim Ngang Tiêu nghe nói vô cùng cảm động, không ngờ công cuộc phấn đấu của mình lại có tiếng vang như vậy trong võ lâm. Tuy nhiên vốn là người khiêm tốn, Kim Ngang Tiêu liền đem hoàn cảnh của mình, tình thực nói qua cho Bạch Thiên Vân hay.

Bạch Thiên Vân liền nói :

- Tôi có mấy lời mạo muội xin trình bày cùng thiếu hiệp. Chúng ta đều có một huyết hải thâm thù với Câu Hồn bang, nhất định phải tiêu diệt chúng vừa để báo thù vừa để trừ hại cho thiên hạ, khôn thay Câu Hồn bang lực nhiều thế lớn, hành động lại quý đi khôn lường. Tôi thiết nghĩ chỉ bằng chúng ta hợp lực đối phó với kẻ thù chung. Cái bang tài hèn sức mọn, nhưng có một số đệ tử khá đi dùng được việc, nguyện tuân theo mệnh lệnh của thiếu hiệp để chống lại Câu Hồn bang. Thiếu hiệp nghĩ sao?

Kim Ngang Tiêu nghe nói cả mừng vội chấp tay nói :

- Nếu được như vậy thì may mắn cho tiểu đệ lắm. Bạch huynh tiểu đệ từ khi nhà tan cửa nát, song thân thảm tử, phải phiêu lạc giang hồ cho đến nay, một thân một mình cô độc, nhiều khi muốn tìm võ lâm đồng hữu để hợp lực mà vì vô duyên, không hẹn gặp bạn hiền. Tiếc đây tiểu đệ muốn cùng Bạch huynh kết nghĩa kim lan, mong Bạch huynh chẳng chê cười non kém nhận lời cho.

Bạch Thiên Vân cũng đã có ý ấy nhưng thấy võ công Kim Ngang Tiêu quá cao nên không dám mở mồm nói trước. Nay thấy Kim Ngang Tiêu nói như vậy, mừng rỡ nắm lấy tay chàng cười ha hả.

Đoạn bên cạnh xác chết ngổn ngang của Câu Hồn bang, hai người quỳ xuống vái trời, vái đất và vái lẫn nhau, kết nghĩa anh em. Kim Ngang Tiêu vừa đúng hai mươi tuổi kém Bạch Thiên Vân những tám tuổi nên gọi Bạch Thiên Vân bằng anh.

Kết nghĩa xong, Bạch Thiên Vân liền hỏi :

- Kim hiền đệ định đi đâu? Ngu huynh muốn mời hiền đệ cùng về Thiên Tây, tụ tập anh em Cái bang, chia nhau đi dò la tung tích của Câu Hồn bang chủ, hiền đệ nghĩ thế nào?

Kim Ngang Tiêu định trả lời đột nhiên chàng ngửa mặt lên quát lớn :

- Đứng im chờ có chạy.

Thân hình chàng bỗng bay đi như một chiếc pháo thăng thiên, nhắm phía cây cổ thụ gần đó phi thân tới.

Kết nghĩa kim lan

Bạch Thiên Vân kinh ngạc nhìn theo, vừa kịp thấy từ đám lá um tùm của cổ thụ đó một bóng người nhảy ra phi nhanh như tên bắn, vùn vụt từ cây nọ truyền sang cây kia rồi biến hẳn vào trong rừng mát hút, Kim Ngang Tiêu cũng thi triển khinh công thượng thặng, đuổi theo. Trong chớp mắt hai bóng người biến mất trong đám cây rừng tối om.

Bạch Thiên Vân vừa kinh hãi vừa thăm phục công lực cao siêu ghê gớm của Kim Ngang Tiêu. Từ chỗ hai người đứng đến cổ thụ có tới hơn mười trượng, vậy mà Kim Ngang Tiêu trong khi nói chuyện kết nghĩa an hem với mình vẫn có thể phát hiện được có người ẩn nấp.

Một lát sau Kim Ngang Tiêu vùn vụt phi thân trở về chỗ cũ, nét mặt còn lộ vẻ ngạc nhiên.

Bạch Thiên Vân vội hỏi :

- Hiền đệ, kẻ nào đó? Bọn Câu Hồn bang chẳng?

Kim Ngang Tiêu lắc đầu :

- Tiểu đệ nghi kẻ đó không phải là Câu Hồn bang. Y rình nấp trên cây đã lâu, vì khi tiểu đệ bắt đầu ra đấu với Hồ Ma Phạm Hồng, tiểu đệ đã nhận biết y ở đó rồi. Lúc tiểu đệ và đại huynh ra tay trừ khử bọn Câu Hồn bang y vẫn đứng im không ra mặt can thiệp. Vừa tối ý lên lên truyền cây bỏ đi, tiểu đệ mới đuổi theo. Khinh công của y khá cao, lại nhờ cây rừng rậm rạp và đêm tối y đã đi thoát. Nhưng trông thân pháp của y quen thuộc, chẳng lẽ... chẳng

lẽ...

Bạch Thiên Vân thấy chàng có vẻ suy nghĩ nên không tiện hỏi, chỉ đứng im. Kim Ngang Tiêu nói nửa chừng câu nói là vì chàng chợt nhớ đến cô gái xấu xí, em gái của Câu Hồn bang chủ, người đã có lòng tốt ngăn cản không cho chàng xuống địa huyết, rồi sau lại chỉ bảo cho chàng nơi có dấu mấy bàn tay Cự Linh thần chưởng.

Bóng đen vừa rồi có thân pháp giống hệt cô gái đó, khiến Kim Ngang Tiêu thắc mắc vô cùng. Chàng không hiểu người con gái đó theo dõi chàng có mục đích gì. Nếu bảo là y tuân lệnh của Câu Hồn bang chủ đi theo chàng để thừa cơ sát hại thì thật không đúng, vì y không có hành động gì thù nghịch đối với chàng cả.

Kim Ngang Tiêu khẽ thở dài. Chàng không khỏi băng khuâng nghĩ đến một người con gái khác: Thôi Ngọc Hoàn! Nếu Thôi Ngọc Hoàn cũng đi theo chàng như cô gái này thì thật hạnh phúc cho chàng biết bao. Nhưng giờ đây không phải là lúc nghĩ đến những chuyện vẩn vơ.

Kim Ngang Tiêu quay lại hỏi :

- Bạch huynh vừa nói sao? Đại huynh muốn biết tiểu đệ cùng về Thiểm Tây chăng? Lúc này tiểu đệ có việc cần gấp phải trở lại núi Thanh Thành để tìm lại lão quái bà trong động núi dưới Giác Vân phong, chắc không thể đi ngay về Thiểm Tây với đại huynh được.

- Hiền đệ có việc cần như vậy ngu huynh không dám cản trở. Tuy vậy, chúng ta có thể cùng đi một đường về đến Trung Nguyên rồi hãy chia tay. Ngu huynh còn có việc này nữa muốn bàn với hiền đệ. Số là trong mấy ngày nhập Câu Hồn bang, ngu huynh tuy thất bại không tìm ra được tung tích của Câu Hồn bang chủ, nhưng cũng nghe được mấy điều ích lợi. Ngu huynh có nghe thấy bọn Câu Hồn bang bàn tính với nhau về lệnh của Bang chủ của chúng, muốn thu phục thêm nhiều cao thủ ở Quan ngoại và ở Tây Vực về loạn phá Trung Nguyên. Ngoài ra, chúng còn định đánh chiếm Thiên Phật tự và đuổi các vị cao tăng ở đó đi nơi khác.

Kim Ngang Tiêu giật mình kinh hoàng :

- Bọn Câu Hồn bang định chiếm Thiên Phật tự? Nơi đó là chốn trụ trì của Bách Trượng thiền sư, vị võ lâm bậc đầu làm sao chúng dám xâm phạm đến.

Bạch Thiên Vân lắc đầu thở dài :

- Câu Hồn bang mỗi lúc một bành trướng thế lực, giết hại rất nhiều võ lâm cao thủ. Bọn thủ hạ Câu Hồn bang còn khoe rằng Bang chủ của chúng sắp luyện được nhiều môn thần công ghê gớm khả dĩ đánh bại được Bách Trượng thiền sư. Chúng chiếm được Thiên Phật tự tức là chế ngự được toàn thể võ lâm Trung Nguyên vậy.

Kim Ngang Tiêu lo lắng nói :

- Câu Hồn bang chủ quả thực nguy hiểm, y chẳng những võ công rất cao mà còn cả cha mẹ y bấy lâu nay vẫn ẩn cư, công lực còn trên cả Bách Trượng thiền sư một bậc. Hai người đó xuất thế trợ giúp Câu Hồn bang thì tai kiếp của võ lâm không thể nào lường trước được. Bây giờ cần phải thông báo ngay về Thiên Phật tự cho Bách Trượng thiền sư biết mà đề phòng mới được. Làm thế nào bây giờ?

Chàng ngẫm nghĩ một lát rồi nói :

- Bạch huynh, tiểu đệ có việc muốn nhờ huynh, mong huynh giúp cho.

Bạch Thiên Vân khẳng khái nói ngay :

- Có việc gì cần, hiền đệ đừng câu nệ gì hết, cứ sai bảo ngu huynh, tất thiên ngu huynh và Cái bang sẽ gắng sức làm tròn công tác cho hiền đệ.

Kim Ngang Tiêu vội chấp tay :

- Không dám... không dám. Tiểu đệ chỉ muốn nhờ đại huynh thân hành đến Thiên Phật tự, báo tin đó cho Bách Trượng thiền sư biết. Việc này rất gấp xin đại huynh đi ngay rồi sau hãy về Thiểm Tây quy tụ anh em Cái bang cũng không muộn.

Bạch Thiên Vân liền nhận lời ngay. Nói chuyện xong, hai người liền vào am cỏ nghỉ tạm, chờ đến sáng lại tiếp tục lên đường.

Miền đất này vẫn thuộc xứ Miêu Cương, tức là miền núi thuộc phía Tây nam Trung Hoa, nên hai người chưa phải chia tay nhau mà tiếp tục cuộc hành trình cho đến Trung Nguyên.

Hôm sau, hai người lên đường ra đi. Suốt ngày hôm đó, không xảy ra chuyện gì khác lạ. Kim Ngang Tiêu và Bạch Thiên Vân chỉ việc thi triển khinh công, đi suốt ngày, trở lại con đường cũ mà trước đây hai người cùng lại Miêu Cương, Kim Ngang Tiêu một thân một mình, còn Bạch Thiên Vân đi lẫn bọn người Câu Hồn bang.

Cho đến chiều tối ngày thứ ba, hai người mới đi tới một thị trấn nhỏ, địa đầu của miền Trung Nguyên.

Kim Ngang Tiêu suốt tháng trời lăn lộn nơi miền rừng núi nay được trở về chốn đô thị đông người, trong lòng vui vẻ vô cùng.

Hai người liền đưa nhau vào tửu quán ăn uống no say, đoạn ra đường phố mua sắm y phục, thay đổi y phục đã rách nát...

Bạch Thiên Vân vốn là người thân phận khát cái, cách ăn mặc rất giản dị, quanh năm suốt tháng chỉ mặc áo vá, nhưng vì một trận bị hổ cào, quần áo cũ rách nát, nên bắt buộc phải thay quần áo lành.

Còn Kim Ngang Tiêu tiền bạc vừa hết sạch, nhưng may được ông anh ăn mày có nhiều tiền trong túi, nên tha hồ mua sắm những thứ lặt vặt cần thiết.

Tranh đoạt báu vật

Tối hôm đó hai người kiếm nhà trọ rồi rủ nhau đi chơi phố phường trong thị trấn nhỏ bé ở chốn biên cương này.

Đang đi bỗng Bạch Thiên Vân ghé tai nói nhỏ với Kim Ngang Tiêu.

- Hiền đệ, có lẽ chúng ta bị theo dõi.

Kim Ngang Tiêu ngoảnh đầu kín đáo nhìn ra phía sau, thấy người đi lại tấp nập, khó lòng phân biệt kẻ gian người chính.

Chàng liền cười nói :

- Bạch huynh đa nghi đó thôi. Chẳng lẽ nơi thị trấn đông đúc này bọn Câu Hồn bang dám xuất hiện hay sao?

Quả nhiên lát sau hai người quay về nhà trọ, đường phố vắng vẻ, không có kẻ nào theo dõi hết.

Bạch Thiên Vân có vẻ thắc mắc :

- Hiền đệ, linh tính của ngu huynh không sai bao giờ. Có những kẻ đang ngấm ngầm theo dõi chúng ta, nhưng có lẽ chúng thấy công lực của hiền đệ quá cao siêu, nên không dám đi theo gần đó thôi. Dầu sao chúng ta cũng nên thận trọng, ngu huynh biết bọn Câu Hồn bang chưa bỏ qua đâu.

Kim Ngang Tiêu cười, nhưng chiều ý Bạch Thiên Vân, chàng gạt đầu :

- Đại ca nói rất phải. Đêm nay chúng ta phải đề phòng.

Trở về từ điểm, hai người đi ngay về phòng ở phía sau chuẩn bị đi nghỉ ngay, để mai lấy sức tiếp tục cuộc hành trình, vì từ đây trở về Trung Nguyên đường còn xa hàng ngàn dặm.

Bạch Thiên Vân vừa lên giường, bỗng rú lên một tiếng nhảy vọt lên như chiếc pháo thăng thiên đầu đụng vào trần nhà, nghe rầm một tiếng.

Đồng thời một vật sáng lấp lánh và dài như lưỡi kiếm bỗng từ dưới gối Bạch Thiên Vân phi lên đuổi theo.

Cũng may lúc đó Kim Ngang Tiêu đang đứng cạnh bàn, uống chén trà trước khi đi ngủ, thoáng thấy một vật kinh dị đó bay lên đuổi theo Bạch Thiên Vân, khí thế quái dị vô cùng. Kim Ngang Tiêu không kịp nghỉ ngơi, tay đang cầm chén trà bằng sứ, liền ném vào vật đó.

Từ khi Kim Ngang Tiêu luyện được nội công thượng thừa nhất cử nhất động của chàng đều có uy lực dũng mãnh hơn người. Chiếc chén sứ ném ra chẳng những chuẩn đích mà còn tiềm tàng kinh lực ghê gớm thành một thứ ám khí lợi hại, nếu ném vào người thì bất cứ cao thủ nào cũng không dễ né tránh hay gạt đỡ.

Chỉ nghe “cạch” một tiếng khô khan, chiếc chén sứ đập vào vật lạ vỡ tan, mảnh vụn rớt xuống loảng xoảng. Tuy nhiên kinh lực của chiếc chén bay cũng đủ đánh bật văng vật lạ sang một bên, quật phải tường phòng đánh bịch một tiếng rồi rớt xuống đất.

Nhờ chiếc chén sứ do Kim Ngang Tiêu ném vật đó mới bị đánh rơi, nếu không chắc chắn nó ghim đúng lưng Bạch Thiên Vân, vì ở thể đang nhảy cao, không thể né tránh được.

Nói thì lâu nhưng mọi việc xảy ra trong chớp mắt.

Vật lạ đó rớt xuống đất thì Bạch Thiên Vân đã kêu rú lên :

- Thanh Linh xà!

Kim Ngang Tiêu lúc này đã chú ý nhận rõ vật vừa bay lên đuổi theo Bạch Thiên Vân chính là một con rắn xanh biếc, vẩy lấp lánh như kim loại, dài đến hơn một xích, nhưng thân hình rất nhỏ chỉ bằng ngón tay út.

Con rắn bị chiếc chén sứ ném rớt, nhưng chẳng có vẻ bị thương hay hề hấn gì. Vừa rớt xuống, nó lại cất đầu lên.

“Vút” như con rắn biết bay, có thân hình thẳng tắp như mũi tên sắt nhắm thẳng ngực Kim Ngang Tiêu bay tới tấn công. Bạch Thiên Vân tuy kinh hoàng nhưng hành động mau lẹ vô cùng, chàng rút nhanh đoản đao cực sắc, lúc nào cũng đeo bên người để phòng thân, nhắm đúng con rắn khi nó đang phi thân chém một đao đúng sống lưng con rắn khi nó đang phi thân, tưởng con vật phải đứt làm đôi.

Không ngờ, chỉ nghe thấy “keng” một tiếng, con rắn bị đánh rớt xuống đất nhưng thân hình nó vẫn nguyên vẹn, không những chẳng bị chém đứt đôi mà da vẩy của nó chẳng sứt mẻ chút nào. Quả là một việc kinh dị.

Bạch Thiên Vân kêu lên một tiếng khiếp hãi, vì bất thần con rắn lại nhảy lên tấn công chàng nhanh như chớp, khiến chàng trở tay không kịp.

“Bùng!” Kim Ngang Tiêu đã đánh ra một ngọn Phích Không chuông. Chuông này chàng đã vận dụng Cự Linh thần công đến tám thành công lực, nếu đánh vào người, chuông phong đó cũng đủ làm tan xương nát thịt, nếu đánh vào đá, đá phải nát vụn.

Chuông phong bay ra, đánh con rắn bắn tung đi, vừa cứu kịp Bạch Thiên Vân. Chuông phong còn thừa uy lực, đánh thủng một miếng tường vách. Con rắn xanh bị đánh tung đi, nhưng không lọt qua lỗ thủng, mà vướng tường rớt xuống đất.

Nhanh như chớp, Bạch Thiên Vân nhảy vội lại, gươm đao chém thẳng vào đầu con rắn một miếng chất chứa.

Chuông phong Phích Không chuông của Kim Ngang Tiêu cũng đủ làm cho con rắn xương cốt bị vụn nát. Lại bồi thêm nhát chém chí tử của Bạch Thiên Vân dùng bảo đao cực bén, tưởng con rắn phải chết nằm im.

Ai ngờ con vật quái dị đó vẫn như thường ngóc đầu ngay lên được. Tuy nhiên ngọn chuông phong như sấm sét của Kim Ngang Tiêu đã làm kinh hoàng, không dám tấn công nữa. Thấp thoáng như điện chớp, con rắn xanh đã phi thân qua lỗ hồng ở bức tường chạy ra ngoài biến mất.

Bạch Thiên Vân đưa cánh tay áo lên lau mồ hôi trán, lắc đầu :

- Thanh Linh xà! Thanh Linh xà ghê gớm thật!

Kim Ngang Tiêu ôn tồn hỏi :

- Bạch huynh, đại huynh biết tên con vật đó sao?

Bạch Thiên Vân tròn mắt nhìn chàng :

- Làm sao mà không biết loại quái xà cực độc này? Hiền đệ chưa từng trải giang hồ nên chưa biết đó thôi. Thanh Linh xà vốn là loại độc xà ghê gớm nhất, chẳng những nọc nó kịch độc, cắn phải người chỉ trong chớp mắt là nạn nhân tím đen, chết không có thứ thuốc nào chữa được mà nó còn có đặc điểm là da và xương cốt nó cứng như thép, đao búa không chém đứt.

Kim Ngang Tiêu nhìn quanh buồng, nói :

- Loại độc xà này không phải ngẫu nhiên nằm dưới gối của đại huynh. Cũng may đại huynh phát giác kịp nếu không đã bị hạ rồi. Kẻ địch còn có thể bỏ nhiều độc trùng, độc vật nữa ở đây để làm hại anh em ta.

Bạch Thiên Vân giậm chân nói :

- Kim đệ nói đúng, đây là thủ đoạn tàn ác xảo trá của bọn Câu Hồn bang. Chúng thấy hiền đệ võ công chí cao, nên mới dùng phương pháp này để ám hại, chớ không dám ra mặt đối địch. Kim đệ, hãy thận trọng tìm ở giường và góc phòng.

Hai người chia nhau đi lục soát các nơi, nhưng rút cục không thấy gì khác lạ.

Bỗng Bạch Thiên Vân kêu lên :

- Ủa, hành lý của ta bị chúng lục soát.

Chàng liền quay đầu ra cửa, lớn tiếng gọi :

- Điểm tiểu nhị!

Bọn tiểu nhị từ lúc nghe thấy tiếng ầm ầm ở trong buồng, đã chạy đến xúm ở bên cửa, nhưng vì chưa thấy kêu, nên không dám vào.

Lúc này, hai tên vội dạ ran, mở cửa bước vào buồng.

Bạch Thiên Vân quắc mắt hỏi :

- Trong lúc bọn ta đi vắng có bọn nào đến đây thả rắn độc, lục soát hành lý của chúng ta?

Bọn điểm tiểu nhị tái mặt, đưa mắt nhìn nhau sợ sệt nói :

- Dạ... dạ bẩm khách quan, chúng tiểu thật tình không biết gì hết. Từ lúc quý khách quan ra phố chơi, cửa phòng lúc nào cũng đóng kín, không hề có ai lai vãng. Quý vị khách quan thử soát lại tiền bạc lại xem có mất mát gì không?

Kim Ngang Tiêu đã soát lại hành lý của chàng, dĩ nhiên không mất mát gì, vì những vật cần thiết và cả tập sách võ học của Vô Danh Khách lúc nào chàng cũng đem theo người buộc ở ngực áo.

Kim và Bạch hai người cũng thừa biết đây không phải là vụ trộm thường, nhắm lấy tiền bạc, mà là bọn người của Câu Hồn bang muốn chiếm đoạt báu vật võ lâm của Kim Ngang Tiêu.

Bọn điểm tiểu nhị thấy trong buồng có vẻ hỗn độn, nên cho là trộm cắp thật, chứng lộ về kinh hoảng, sợ trách nhiệm.

Nhận thấy bọn tiểu nhị có vẻ thực thà, không có điểm gì gian dối hay thông đồng với Câu Hồn bang, Kim Ngang Tiêu liền nói :

- Có quân gian đến lục soát, nhưng tiền bạc ta để trong người, chúng không lấy được gì.

Bọn tiểu nhị nghe nói, liền thở dài nhẹ nhõm. Đột nhiên, Kim Ngang Tiêu chẳng nói chẳng rằng, giơ tay nhẹ nhàng đánh ra ngoài cửa sổ buồng một chưởng.

Chưởng đó tuy có vẻ như một cái quơ tay tầm thường vào không khí, nhưng uy lực phát ra thật kinh người.

Cả một thân cổ thụ to lớn bằng hai người ôm, bỗng bị rung rinh, cành lá xào xạc như thể có ngọn cuồng phong vừa đi tới. Đồng thời ở trên ngọn cây có một tiếng “hự” rất nhỏ phát ra.

Bạch Thiên Vân quát lớn :

- Lũ chuột nhắt cần trộm, mau nạp mạng.

Nói dứt lời chàng giơ khinh công, nhảy qua cửa sổ, bay lên ngọn cây tìm kiếm địch nhân.

Nhưng khi Bạch thiên Vân nhảy lên cây, chàng chẳng thấy một bóng người nào nữa, mà chỉ thấy cành lá tối um. Chàng cẩn thận dùng trường kiếm xia vào những đám lá cây um tùm nhưng lưỡi kiếm của chàng chỉ đâm vào cành lá hay không khí mà thôi. Hiển nhiên là kẻ địch bị Kim Ngang Tiêu đánh trúng một chưởng đã bỏ chạy mất rồi.

Kim Ngang Tiêu lúc đó cũng thung thảng theo cửa lớn bước ra đến sân, ngửa mặt nhìn lên cổ thụ cười nói :

- Bạch huynh, tên gian đã bỏ chạy lâu rồi.

Bạch Thiên Vân hậm hực nhảy xuống. Nhưng khi chân vừa chạm đất, chàng đã kêu lên một tiếng và chỉ tay xuống nền đất và nói :

- Kim đệ, coi đây!

Kim Ngang Tiêu nhìn thấy một vết máu ở cách góc cổ thụ không xa, rõ rệt là máu từ trên cao nhỏ xuống. Bạch Thiên Vân nói, giọng có vẻ khoan khoái :

- Hắn đã mau chân chạy thoát, nhưng vẫn không thoát chưởng lực của Kim đệ. A!

Không biết chừng tên này chính là bóng đen nấp trên cây trong rừng hôm trước, đã từng bị hiền đệ truy đuổi một lần rồi.

Kim Ngang Tiêu trầm ngâm rồi lắc đầu :

- Tiểu đệ nhận thấy có lẽ không phải. Bóng đen hôm trước khinh công tuyệt đỉnh, thân pháp mau lẹ vô cùng. Còn tên vừa núp ở đây lúc vừa nhảy lên cây, tiểu đệ đã nhận thấy liền, vì cành cây rung rinh mạnh, rõ rệt là thân pháp của y nặng nề, khinh công không giỏi. Đã vậy lúc bị trúng một chưởng phong, y kêu lên một tiếng bỏ chạy, tiểu đệ thấy có vết kim khí lấp lánh vàng như thể chiếc mặt nạ Câu Hồn bang.

Bạch Thiên Vân vỗ tay nói lớn :

- Nếu vậy đúng là một tên Câu Hồn bang rồi. Bọn Câu Hồn bang vẫn theo dõi bọn ta, vừa rồi y phái thủ hạ đến xem rắn độc đã cắn chết chúng ta chưa đó vậy.

Kim Ngang Tiêu gật đầu cho là phải, đoạn hai người trở vào buồng an nghỉ. Tuy nhiên, đêm hôm đó hai người hai người luân phiên nhau, kẻ thức người nghỉ, đề phòng kẻ địch đến ám toán. Nhưng suốt hôm đó không có sự gì lạ xảy ra nữa.

Sáng hôm sau, Kim, Bạch hai người từ giả khách điểm lên đường, thẳng hướng về phía Đông bắc, tức là trở về Trung Nguyên. Kim Ngang Tiêu đã dự phòng bọn Câu Hồn bang có thể tấn công chàng dọc đường nên chàng luôn luôn đề ý. Song ngày hôm đó hành trình yên tĩnh, mà cũng không có kẻ nào khả nghi theo sau.

Cứ như vậy ngày đi đêm nghỉ, khoảng ba ngày sau thì hai người trở về đến vùng đồng bằng. Không thấy Câu Hồn bang xuất hiện tác quái, Kim Ngang Tiêu tỏ vẻ ngạc nhiên. Còn Bạch Thiên Vân cho rằng địch nhân đã hoảng sợ, không dám theo nữa.

Chiều tối hôm đó, Kim và Bạch đi xuyên qua một khu rừng rậm. Vì lỡ độ đường không tiện ghé hàng quán hay xóm làng nông dân, hai chàng liền tìm một cổ thụ lớn, trèo lên đó dựng ngủ qua một đêm.

Kim Ngang Tiêu cười nói :

- Ngủ ở giữa rừng như vậy còn chắc chắn hơn những hàng quán có... rắn độc bắt ngờ.

Bạch Thiên Vân vừa trèo lên cây vừa đáp :

- Kim đệ, bọn thủ hạ Câu Hồn bang đã biết công lực của hiền đệ nên không tính chuyện gây sự liều lĩnh nữa. Trừ phi Câu Hồn bang chủ ra mặt.

Bỗng Kim Ngang Tiêu giơ tay ra hiệu, Bạch Thiên Vân vội ngừng nói, chú ý lắng tai nghe.

Quả nhiên từ phía xa có tiếng chân người bước nói. Tiếng chân của một người bước chậm chạp, nặng nề, hiển nhiên là người không biết võ công.

Chỉ lát sau, người đó từ phía trước tiến lại ngang cổ thụ của hai người. Thì ra đó chỉ là một tiểu phu gánh củi trở về nhà.

Nhưng bước chân của tiểu phu nặng nề khác thường, người đi lúc loạng choạng muốn té, gánh củi trên vai lắc lè. Lúc đó trời chưa tối hẳn, nên Kim, Bạch hai người có thể nhìn thấy rõ chân bên phải của tiểu phu bị thương, máu chảy đã tím đen.

Tiểu phu là một ông già lam lũ, vẻ mặt chất phác của người nông phu lại có thêm một nét kinh hoàng sợ sệt như vừa trải qua một cơn tai biến hãi hùng, mắt lăm lét nhìn trước trông sau, trong khi vẫn phải cố gắng gánh hai bó củi nặng.

Không bàn với nhau, Kim Ngang Tiêu và Bạch Thiên Vân cùng có một ý nghĩ: ông lão tiểu phu quả là người đáng thương, đi rừng kiếm củi, chắc đã gặp thú dữ bị thương, sức đã kiệt lại phải mang gánh củi nên chậm trễ, trời đã tối vẫn phải lếch thếch giữa rừng rậm, lại gặp thú dữ thì sao?

Lão tiểu phu đi ngang dưới gốc cổ thụ của hai người, hơi thở hồng hộc, ỳ ạch lạng lè đeo hai bó củi nặng, tuổi già sức yếu lại thêm vết thương chưa buộc thuốc, lảo loạng choạng muốn té sấp.

Kim Ngang Tiêu và Bạch Thiên Vân động lòng trắc ẩn đưa mắt nhìn nhau, rồi đột nhiên, không ai bảo ai, cùng phi thân nhảy xuống bên cạnh lão tiểu phu, nhẹ nhàng như một chiếc lá.

- Trời...

Lão tiểu phu rú lên một tiếng kinh hãi đến cực độ, tưởng như ma quỷ hiện hình hay thú dữ nhảy xuống vồ lão. Hai mắt trợn ngược vì khiếp hãi, lão tiểu phu định vút gánh bỏ chạy.

Nhưng Kim Ngang Tiêu đã nhanh tay đỡ lấy gánh củi, còn một tay chàng giữ người lão tiểu phu cho khỏi té ngã.

Còn Bạch Thiên Vân chấp tay nói :

- Lão trượng, đừng sợ hãi, anh em chúng tôi đến giúp đỡ lão trượng, chứ không có ý gì khác.

Lão tiểu phu thấy hai người trai trẻ, mặt mũi khôi ngô, anh tuấn, nói năng lễ phép, lão mới hoàn hồn, thở một nhọc nói :

- Té ra hai tráng sĩ, mà lão cứ tưởng là...

Bạch Thiên Vân cười, đỡ lời :

- Lão trượng tưởng anh em chúng tôi là ma quỷ hay tướng cướp phải không?

Lão tiểu phu ngẩng người nhìn hai người, mồm há hốc, không biết nói thế nào. Hai người từ trên cây nhảy xuống bất ngờ, khiến lão hầy còn ngơ ngác.

Kim Ngang Tiêu vội nói lão yên lòng :

- Lão trượng, anh em chúng tôi là kẻ bộ hành qua miền này, chẳng may lỡ độ đường không tìm được nhà trọ, phải leo lên cây ngủ đỡ đó. Lão trượng làm sao đi rừng về muộn thế này? Nhà lão trượng ở đâu, để anh em chúng tôi gánh đỡ gánh củi nặng, đưa lão trượng về nhà.

Lão tiểu phu liền thuật lại cho hai người biết lão đi kiếm củi, chẳng may bước lọt vào chiếc bẫy gấu, bẫy sập làm chân lão bị thương, đau đớn vô cùng, vì thế mới trời tối vẫn chưa lần được về đến nhà.

Lão tiểu phu nói tiếp :

- Nhà lão ở bên ngọn suối cũng gần đây. Lão ở một mình, nhà tranh vách nát, nếu hai tráng sĩ không chê đạm bạc, xin mời về nhà lão trú tạm một đêm.

Kim Ngang Tiêu và Bạch Thiên Vân cười vui :

- Gặp lão là may mắn cho hai anh em tại hạ lắm rồi, còn đâu dám chê bai nổi gì. Có chỗ trú đêm là tốt, còn hơn là phải nằm trên cây giữa rừng.

Kim và Bạch là đôi thanh niên trẻ tuổi, tình tình vui vẻ, phóng khoáng, gặp một ông lão miền rừng núi chất phác, hai người cảm thấy vui vẻ hồn nhiên, sau bao lần phải đối phó để phòng chống lại bọn người xảo trá gian hiểm của Câu Hồn bang.

Kim Ngang Tiêu xốc gánh củi lên vai, nhẹ nhàng như trò chơi, còn Bạch Thiên Vân nắm tay lão tiểu phu nói :

- Xin lão trượng dẫn đường đưa anh em chúng tôi về nhà.

Lão tiều phu ngẩng người ra nhìn hai người, rồi lại lăm lét nhìn quanh.

Bạch Thiên Vân cả cười :

- Lão trượng yên lòng? Nếu có thú dữ ra đây, chúng ta sẽ có thịt rừng ăn đêm nay.

Lão tiều phu gật đầu lia lịa, thoáng thấy chuôi thanh kiếm thò lên sau lưng Bạch Thiên Vân, lão đã đoán hai thanh niên này là những trang võ dũng, đảm lược hơn người. Lão thở dài nhẹ nhõm, rồi thất thểu bước đi.

Lúc này trời đã tối, rừng lá rậm rạp, tối đen, lão tiều phu vừa đi vừa sợ sệt nhìn quanh luôn. Bạch Thiên Vân là người từng trải, biết những người đi rừng kiêng kỵ nhất là đi trong đêm vì sợ thú dữ.

Chàng liền tiến lên phía trước ghé lưng nói :

- Lão trượng đau chân để tại hạ cõng cho về nhà.

Lão tiều phu từ chối, nhưng Bạch và Kim hai người thành thật mời mãi, lão phải nhận lời. Bạch Thiên Vân cõng lão tiều phu trên lưng thấy người lão cực mệt xương cốt nặng nề, biết rằng những người sống ở rừng núi, tuy khỏe mạnh nhưng không biết võ công, nên thân thể mới thô kệch như vậy.

Dọc đường, hai chàng hỏi chuyện tiều phu, nhưng ông lão hiền lành ít nói, hai chàng chỉ biết đại khái ông lão tên gọi là Lão Tam, vợ chết đã lâu, không con cái, sống cô độc ở khu rừng này trên ba chục năm nay rồi.

Lát sau, hai chàng đưa ông lão đến nhà. Quả nhiên đó là một canh nhà tranh xiêu nát, gồm ba gian nhà với một căn bếp xung quanh là hàng rào nứa. Gần đó ngọn suối nhỏ chảy rì rào dòng nước, lấp lánh dưới ánh trăng bạc.

Về đến nhà, Bạch Thiên Vân lấy thuốc Kim Sang buộc vết thương ở cổ chân cho ông lão. Đoạn lão tiều phu xuống bếp, loay hoay một đống lửa thổi cơm. Hai chàng vội vàng từ chối, nói đã có lương khô, nhưng ông lão nhất định không nghe, đòi thổi cơm đãi khách.

Kim Ngang Tiêu và Bạch Thiên Vân cảm kích, đành phải nhận lời, định bụng sáng hôm sau lên đường sẽ để lại cho ông lão một ít bạc.

Com miền rừng đậm bạc, không có gì. Chỉ có com gạo hủ, với mấy miếng khô hươu nướng, nhưng com nóng vừa chín tới, lại thêm đi đường mệt nhọc, hai chàng ăn uống ngon lành.

Com xong ông lão lại ra múc nước suối, đun nước pha một ấm trà lớn mời hai chàng uống trước khi ngủ.

Đêm ở miền rừng cô liêu tĩnh mịch vô cùng. Thỉnh thoảng chỉ thấy tiếng rú gầm rống ở xa xa...

Sau khi uống hết ấm trà, Kim Ngang Tiêu và Bạch Thiên Vân liền bước sang căn nhà trái đi ngủ. Đêm nay hai chàng cảm thấy yên lòng hơn và nằm trong rừng hay trong khách điếm, bọn Câu Hồn bang đã mất tăm từ mấy ngày nay, vì dù chúng có biết hai chàng đi vào khu rừng này chưa chắc chúng đã có thể tìm ra được hai chàng trú chân ở căn nhà này của lão tiều phu ở giữa rừng.

Lão tiều đưa hai chàng vào căn nhà trái ngủ rồi lão lại xuống bếp dọn dẹp.

Bạch Thiên Vân đặt mình nằm trên tấm phản. Vừa được một lát, khoảng chưa đầy một tuần trà, chàng đã ngồi phắt lên gọi khẽ :

- Kim đệ! Kim đệ!

Kim Ngang Tiêu còn ngồi tỉnh tọa vận công, nghe thấy tiếng gọi tuy nhỏ nhưng đầy vẻ hoảng hốt của Bạch Thiên Vân, chàng kinh lạ vội đáp :

- Bạch huynh, cái gì vậy?

Bạch Thiên Vân nhảy xuống giường, trợn mắt lộ vẻ kinh hoàng nói :

- Hiền đệ không thấy gì lạ hay sao?

Kim Ngang Tiêu ngờ ngác lắc đầu, Bạch Thiên Vân đến bên chàng, đột nhiên đưa tay lên sờ bụng mình rồi thất thanh nói :

- Nguy rồi, chúng ta bị hạ độc.

Kim Ngang Tiêu và Bạch Thiên Vân nhìn nhau. Hai chàng thấy lão tiều phu rõ rệt không phải là người trong võ lâm, lại thấy lão thật thà, chất phác, nên lúc ăn com uống nước trà, hai chàng không phân tâm chút đề phòng.

Kim Ngang Tiêu nhảy xuống bước một xuống giường, phi thân chạy ra sau bếp, Bạch Thiên Vân cũng chạy theo. Dưới bếp ngọn đèn vẫn còn leo lắt cháy, nhưng lão tiều phu biến đâu mất.

Bạch Thiên Vân giậm chân tức bực :

- Ta bị chúng lừa rồi. Đáng chết, đáng chết!

Bạch Thiên Vân tự mắng mình như vậy là vì chàng ân hận vô cùng. Vốn là Chấp Hành đường trưởng lão của Cái bang, Bạch Thiên Vân là người từng trải giang hồ, bao năm nay hành hiệp đưng chạm với Hắc, Bạch hai phái, mang danh là Dị Cái đại hiệp, tất nhiên chàng không lạ gì những thủ đoạn hạ độc rất hiểm ác trên chốn giang hồ. Vậy mà chỉ sơ ý, Bạch Thiên Vân không đề phòng, chẳng những chính mình bị hại mà còn hại lây cho cả Kim Ngang người em mới kết nghĩa nhưng chưa có kinh nghiệm giang hồ.

Kim Ngang Tiêu kinh lạ nói :

- Chẳng lẽ lão tiêu lại bỏ thuốc độc trong bình trà, hại chúng ta?

Bạch Thiên Vân không đáp, kéo tay chàng chạy lên nơi chàng vừa ăn uống. Bình trà còn nguyên trên chiếc bình gỗ, với hai chén trà xanh rạn nứt. Nhưng lạ thay dưới bình trà lại có một tờ giấy trắng, không biết do kẻ nào đem chặn đề ở đó từ bao giờ. Có lẽ đó chính là lão tiêu phu cũng nên, bởi vì nếu có kẻ nào lạ đến làm sao thoát khỏi đôi tai cực thính của Kim Ngang Tiêu?

Trên miếng giấy đã thấm nước một nửa, có mấy chữ đen sẫm Nhuyễn Cân Thập Linh tán. Dưới có hàng chữ nhỏ: Cổ Ma Tăng!

Nhuyễn Cân Thập Linh tán, Bạch Thiên Vân và Kim Ngang Tiêu rùng mình nhìn nhau. Hai chàng đã biết danh thứ thuốc độc này. Đó là mười thứ linh dược kịch độc, tán lẫn với nhau, tất cả đều có hiệu lực ghê gớm làm cho gân cốt trong người mềm nhũn ra. Người có võ công cao siêu đến đâu, uống phải một trong mười thứ độc này cũng bị mềm gân liệt cốt, bại hoại chân tay, bao nhiêu công lực đều tiêu tan hết. Dù có hỏa hầu tinh thâm hàng chục năm tu luyện, gặp thứ thuốc này cũng trở thành phế nhân hèn yếu.

Vậy mà hai chàng uống phải một lúc mười thứ thuốc “nhuyễn cân” (mềm gân)!

Kim Ngang Tiêu sững sờ hỏi :

- Cổ Ma? Cổ Ma là ai vậy?

Bạch Thiên Vân chau mày suy nghĩ :

- Cổ Ma... Cổ Ma... Nhất hồn Nhị ma! Trời chẳng lẽ lão ma đầu này tái xuất giang hồ hay sao? Võ lâm có Nhị ma! Hồ Ma Phạm Hồng, chuyên nuôi hổ, Cổ Ma Lâm Tàn, chuyên hạ độc...

Bỗng Bạch Thiên Vân rú lên kinh hoàng :

- Chết rồi... đúng tên ma đầu đó rồi. Kim đệ mau rời khỏi chỗ này để tìm thuốc giải độc kéo không kịp!

Nhưng muộn rồi!

Một chuỗi cười ghê rợn và rất quái gở từ bên ngoài bỗng vắng tới.

Rồi một giọng nói lạnh lùng vang lên ở cửa căn nhà lão tiêu phu :

- Khỏi phải đi đâu nữa vô ích. Một khi lão mỗ hạ độc, trên đời này không thể có thuốc nào trừ giải cho được!

Tiếng nói vừa dứt, một bóng người từ đầu phi thân tới, bỗng hiện ngay ở trước cửa, thân pháp chẳng những mau lẹ ghê gớm bước chân nhẹ nhàng không một tiếng động nhỏ, chứng tỏ nội lực và khinh công vào hàng tuyệt đỉnh.

Bóng người đó là một lão già hình dung quái gở. Thân hình gầy đét như que củi, nhỏ bé chẳng khác gì một đứa trẻ độ mười ba, mười bốn tuổi, nhưng chiếc đầu mới to lớn làm sao.

Bộ tóc rối bù và vàng khè, có chỗ hung đỏ như lửa cháy, trán gồ lên như hai cục bướu, gò má cao và nhọn, cằm dài, đôi mắt tròn như ốc nhồi sáng lè.

Tay mặt lão cầm một chiếc gậy dài, trên tay có một quả bóng, trên có gắn một viên hồng ngọc, nhưng ở lỗ hồng trên quả bóng thỉnh thoảng lại chia ra những chân lêu nghêu như chân của nhện đen xì. Nhìn kỹ một lát mới biết trong hột tròn đó có hai con... nhện độc sắc đen nhánh, luôn luôn vật lộn nhau.

Tay trái lão xách một cái lư hương khói bốc lên nghi ngút, nhưng khói đó chắc không phải là khói hương hay trầm, vì sắc khói màu vàng khè.

Đó là hình ảnh lão quái dị vừa xuất hiện. Bạch Thiên Vân vừa mới nhìn thấy hình dung lão, đã khiếp hãi lùi lại một bước, khề kêu lên một tiếng :

- Lão... Cổ Ma Lâm Tàn!

Cổ Ma Lâm Tàn bỗng nhe bộ răng khắp khềnh cười lên the thé.

Tức thì xung quanh lão ánh đuốc bật sáng. Kim Ngang Tiêu đã biết có tiếng chân người chạy tới, bước chân rất nhẹ, khinh công rất cao, nhưng không rõ bao nhiêu người.

Lúc này bọn người đó bật đuốc sáng Kim Ngang Tiêu và Bạch Thiên Vân mới nhìn thật rõ có tất cả đứng mười người đứng ở sau Cổ Ma Lâm Tàn.

Ánh đuốc chiếu vào mặt người đó lấp lánh sáng quắc, bởi vì cả mười người đều đeo mặt nạ bằng đồng. Bọn người đó chính là Câu Hồn bang.

Hình ảnh Cổ Ma Lâm Tàn quái dị. Lão lại dẫn theo một bọn người đeo mặt nạ góm ghềnh phức tạp chế quái gở. Thật y hệt những cảnh tượng một tên quỷ sứ dẫn mười Hồn Ma từ địa ngục chui lên để đi câu hồn người.

Kim Ngang Tiêu đã luyện được võ công tối cao, vẫn không khỏi rùng mình mỗi lần thấy Câu Hồn bang xuất hiện.

Còn Bạch Thiên Vân sau phúc kinh hoàng lúc đầu, đã trấn định được tinh thần chàng khẽ cười nhạt :

- Cổ Ma Lâm Tàn... lão ma đầu ta tưởng người ẩn cư, xa lánh giang hồ, té ra người đem thân đi đầu nhập Câu Hồn bang.

Cổ Ma Lâm Tàn đang cười bỗng “xì” một tiếng quát hỏi :

- Tiểu tử ngươi có phải là tên ăn mày tên gọi là Dị Cái đó không?

Bạch Thiên Vân định lên tiếng trả lời, chẳng ngờ từ Đan Điền chàng đột nhiên một luồng lãnh khí bốc ra làm tay chân chàng tê dại hẳn đi. Bạch Thiên Vân tái mặt, giờ tay nắm lấy mép bàn chân cho khỏi ngã.

Kim Ngang Tiêu cũng lộ sắc mặt ngạc nhiên, chắc hẳn chàng cũng bị tình trạng như thế.

Cổ Ma Lâm Tàn lại cất tiếng cười ha hả :

- Hai tên tiểu tử lão phu cho phép người thất lễ ngồi xuống. Nhuyễn Cân Thập Linh tán của lão phu đã đến lúc phát tán, hai người họa là mình đồng da sắt cũng không đứng nổi.

Cổ Ma Lâm Tàn nói dứt lời quả nhiên Bạch Thiên Vân đã ngồi phịch xuống ghé tay chân hoàn toàn mất hết sinh lực.

Kim Ngang Tiêu cũng từ từ ngồi xuống ghế. Tuy vậy mặt chàng vẫn lạnh lùng thản nhiên, đôi mắt sáng quắc hữu thần, nhìn Cổ Ma Lâm Tàn cất tiếng từ tốn hỏi :

- Lâm lão tiên bối, tại hạ nghe danh lão tiên bối trong hàng võ lâm đệ nhất cao thủ, phân ngang với “Tam Phật Tứ Chân”, có sao lão tiên bối cam phận đi làm tôi tớ cho người, đầu nhập Câu Hồn bang chủ mạng lịch của đệ nhất ác nhân trong thiên hạ? Lão tiên bối cùng Hồ Ma Phạm Hồng xưng danh là Nhị Ma trong võ lâm, chắc hẳn lão tiên bối đã biết số phận Phạm ma đầu ra sao rồi.

Những lời nói nhẹ nhàng nhưng đầy vẻ cương nghị của Kim Ngang Tiêu vang lên, khác nào chậu nước lạnh xối vào người Cổ Ma Lâm Tàn, khiến vẻ mặt đang đắc chí của hắn, xám ngắt như sắt lạnh.

Nguyên Cổ Ma Lâm Tàn là một trong “Nhị Ma”, Hồ Ma Phạm Hồng chuyên về nghề nuôi hổ thì Cổ Ma Lâm Tàn chuyên về nghề hạ độc. Lão hùng cứ tại ngọn Độc Trùng Sơn ở phía Bắc Tứ Xuyên, nơi lão nuôi các loài độc trùng, độc xà, điều luyện các loại thuốc Độc kinh người, nên được giang hồ tặng riêng cho một danh hiệu nữa là “Lão độc vật”.

Cổ Ma Lâm Tàn chẳng những giỏi nghề hạ độc mà võ công chí cao, ra đời ít khi gặp phải địch thủ, cho nên lão rất tự phụ.

Những lời nói miệt thị của Kim Ngang Tiêu làm mất lão nổi hung quang, nhìn chàng như muốn ăn sống nuốt tươi ngay. Tuy nhiên, Cổ Ma Lâm Tàn đã biết việc Kim Ngang Tiêu hạ sát Hồ Ma Phạm Hồng, nên lão không dám coi thường. Chính vì thế mà lão lập độc kế, cưỡng bách lão phu phải lập mẹo dẫn hai chàng về nhà rồi hạ độc, làm tiêu tan võ công của Kim Ngang Tiêu.

Cổ Ma Lâm Tàn quát mắt nhìn Kim Ngang Tiêu, và hỏi lớn :

- Tiểu tử họ Kim kia, ngươi đừng cậy có võ công kỳ diệu, buông lời khoác lác. Người đã uống phải Nhuyễn Cân Thập Linh tán của lão phu thì dù có võ công cái thế cũng hóa thành phế nhân.

Bạch Thiên Vân căm hận, muốn đứng lên mắng chửi lão độc vật một hồi cho hả giận, nhưng lúc này gân cốt chàng bại hoại rồi, như thể các đầu gân đã đứt hết, mồ hôi thào ra như tắm, bao nhiêu công lực trong người tiêu tan, lúc này đứng lên không nổi còn nói chi đến cùng địch nhân giao đấu.

Đó là chất độc đã thấm vào phủ tạng, một chất độc vô hương vô sắc, khiến Bạch Thiên Vân không thể nào ngờ mà đề phòng cho được.

Bạch Thiên Vân đau đớn vô cùng. Chàng biết võ công của Kim Ngang Tiêu trác tuyệt, vô song trong thiên hạ, dù cho đến mười Cổ Ma Lâm Tàn, chàng chẳng hề sợ hãi. Nhưng lúc này Bạch Thiên Vân biết Kim Ngang Tiêu cũng đã uống phải nước trà độc như mình, võ công đã mất hết, bây giờ chẳng cần đến cao thủ như Cổ Ma Lâm Tàn, chỉ một tên tiểu tốt vô danh của Câu Hồn bang cũng hạ được chàng dễ dàng.

Tóm lại Kim Ngang Tiêu cũng như Bạch Thiên Vân lúc này lâm vào cảnh bó tay chịu chết, chớ không thể chống đối gì được nữa.

Cổ Ma Lâm Tàn cười lên the thé :

- Hai tên tiểu tử kia, Nhuyễn Cân Thập Linh tán của lão phu đã làm các ngươi mất hết nội lực rồi, nhưng trong một ngày đêm nữa, nếu hai ngươi không được thuốc giải cứu kịp thời, gân cốt của hai ngươi sẽ hóa ra nước... chết một cách vô cùng thảm khốc, khả khả... muốn có thuốc giải độc cũng không

khó.

Nói đoạn lão thò tay vào ngực áo lấy ra một gói giấy màu hồng, rồi tiếp :

- Thuốc giải độc có sẵn đây, lão phu sẽ cho hai người uống cho khỏi chết, lão phu chỉ cần phế hết võ công của hai người là xong. Nhưng muốn lấy giải độc, khà... khà, tên tiểu tử họ Kim kia, người hãy đưa võ lâm chi bảo ra đây cho lão phu. Đồng thời người phải kể cho lão phu nghe tường tận những gì người đã thấy dưới địa huyết Dã Nhân lãnh.

Bạch Thiên Vân tuy đã mất hết khí lực, nhưng tinh thần sáng suốt, chàng liền quát mắng :

- Lão độc vật cầm mõm đi, khi nào chúng ta lại chịu theo điều kiện ti tiện như vậy? Mau đem giết chúng ta đi.

Tây Tạng quái tăng

Kim Ngang Tiêu vẫn khoanh tay ngồi im, chàng chỉ cười nhạt. Cổ Ma Lâm Tàn giờ gói thuốc giải độc lên cao cười ha hả :

- Lão phu không nói nhiều lời. Muốn sống đưa báu vật ra.

Đột nhiên dưới ánh đuốc sáng rực rỡ của bọn Câu Hồn bang, một bóng đồ thấp thoáng làm mọi người hoa mắt.

Đồng thời một tiếng niệm A di đà Phật bỗng vang lên, tiếp theo là tiếng quát tháo của Cổ Ma Lâm Tàn :

- Ác tặc, người là ai mà dám trêu vào lão phu.

Mọi người định thần nhìn kỹ thì ra một nhà sư mặc áo đỏ, người đầy đà, trạc ngũ tuần đã hiện ra trước mặt Cổ Ma Lâm Tàn, trên tay nhà sư đó đã thấy cầm gói giấy hồng chứa thuốc giải độc, đoạt được của Lâm Tàn.

Thân pháp và thủ pháp của nhà sư quá mau lẹ. Từ bên ngoài nhảy vào như gió thoảng không một tiếng động nhỏ, vị hòa thượng đó đưa tay cướp lấy gói thuốc dễ như trò chơi, đối với một nhân vật võ công chí cao như Cổ Ma Lâm Tàn, việc đó thật quái dị, chứng tỏ võ công của hòa thượng đã đến mức siêu phàm nhập hóa.

Cổ Ma Lâm Tàn vừa kinh hoàng vừa tức giận, râu tóc lão dựng ngược, trông thật vô cùng quái đản. Cổ Ma Lâm Tàn quát lên một tiếng, tay mặt xách lư hương bỗng vung lên, lư hương khói vàng nghi ngút, quay tít thành một vòng tròn. Lập tức từ lư hương bay ra ngọn lửa xanh rờn, bắn thẳng vào ngực hòa thượng tấn công. Đó chẳng phải là lửa tâm thường, mà là thứ muội hỏa kịch độc, không những lửa bám vào da thịt, chất độc nhập vào máu làm chết ngay đối phương mà ngọn lửa còn tiết ra một thứ khói vàng cũng độc địa vô cùng, chỉ cần người phải một hơi cũng đủ làm tâm thần bất loạn hóa ra điên cuồng ngay tức khắc.

Phóng lửa độc là một trong những tuyệt chiêu của Cổ Ma Lâm Tàn. Lão phóng lửa ra, đồng thời vận kinh lực vào lửa đó, cho nên ngọn lửa do chương phong bay đi dừng mãnh vô kể.

Lão hòa thượng mặc áo đỏ, đầu tóc râu nhẵn nhụi, người mập cao lớn, mặt đen nhánh như thoa dầu, mồm mỉm cười, mắt nhắm nghiền như không thấy thế công dữ dội của địch.

Khi ngọn lửa sắp bay tới gần ngực của hòa thượng, đột nhiên hòa thượng đưa hai tay lên chấp ngang ngực, miệng niệm Phật hiệu, tức thì một luồng kinh phong từ hai tay hòa thượng phóng ra.

“Bùng!” Luồng kinh phong chạm phải chương muội hỏa của Cổ Ma Lâm Tàn, khiến cho ngọn lửa đang bay bỗng đứng sững ngay lại như chạm phải một bức tường vô hình.

Ba ngọn lửa xanh lúc bay thì nhỏ và xanh lè như viên đạn. Không ngờ bị chặn lại, bỗng tóe ra thành lửa đỏ hồng, lớn như trái cầu. Nhưng trong chớp mắt, cả ba ngọn lửa đã bị đẩy lùi trở lại, sức lửa cũng yếu dần, rồi bỗng bị bắn ngược trở lại phía Cổ Ma Lâm Tàn nhanh như chớp. Lúc này lửa bắn tung tóe, chứng tỏ kinh khí do chương lực của Lâm Tàn tụ lại đã bị tiêu tan.

Cổ Ma Lâm Tàn quát lên một tiếng nhảy tránh sang một bên. Đám lửa rớt xuống đất lộp độp, cỏ ở đó bỗng bị úa đi như bị phơi nắng nhiều ngày.

“Soạt! Soạt!” Bọn Câu Hồn bang ở ngoài chưa biết nếp tẻ thế nào, đã vội rút kiếm, định xông vào tấn công hòa thượng. Nhưng chúng chưa kịp xuất thủ thì từ phía sau lưng chúng bỗng vang lên hai tiếng niệm Phật hiệu :

- A di đà Phật!

Bọn Câu Hồn bang hoảng quay nhìn và kêu lên một tiếng. Thì ra ở phía sau lưng chúng đã có hai hòa thượng mặc áo đỏ đứng từ bao giờ. Hai hòa thượng này hình dung quái dị hơn hòa thượng thứ nhất.

Một người gầy đét như que củi, mặt vàng như nghệ, tay trái cụt đến cổ tay nên thay thế bàn tay là một cái móc sắt.

Một người nữa béo lùn, trắng bệch, nhưng chột một mắt. Cả hai khoảng trên dưới tứ tuần, râu ria nhẵn nhụi, đầu trọc lốc, trên đầu có mấy chấm trắng.

Hai tên Câu Hồn bang bỗng quát lên một tiếng, múa tít lưỡi kiếm, xông lên tấn công hai hòa thượng này. Đường kiếm của chúng quét vào không khí,

phát ra những tiếng vi vu rộn người, chứng tỏ hai tay đó kiếm thuật chẳng phải tầm thường.

Dưới ánh sáng mấy ngọn đuốc, hai lưỡi kiếm lấp loáng, như hai con dao long quẫy khúc, nhắm thẳng ngực hai hòa thượng bay tới, khí thế rất dũng mãnh. Hai cánh tay áo đỏ của hai nhà sư bỗng vang lên, kinh phong thổi ra ào ào.

“Keng!... Hự!... Bịch!...” Không hiểu hai nhà sư thủ pháp thế nào mà một lưỡi kiếm bỗng bay lên trời, một lưỡi gãy đôi. Còn hai tên Câu Hồn bang, một tên bắn lùi trở lại, miệng học máu tươi gục xuống chết liền, còn một tên bắn tung lên cao khỏi đầu nhà sư rơi rớt xuống, đầu đã bị bàn tay nhà sư chặt bẻ làm đôi, óc trắng phọt ra pha lẫn máu hồng trông rất ghê sợ.

Thấy thủ pháp quá ác độc của hai nhà sư áo đỏ, bọn Câu Hồn bang còn lại kêu lên một tiếng kinh hoàng lùi lại mấy bước. Thế là cả bọn Câu Hồn bang và Cổ Ma Lâm Tàn bị ba nhà sư áo đỏ vây vào giữa.

Ngồi trên ghế trong nhà lão tiều phu ngay gần cửa, Kim Ngang Tiêu và Bạch Thiên Vân quá đổi kinh ngạc đưa mắt nhìn nhau, không hiểu ra sao. Tuy nhiên Bạch Thiên Vân có ý mừng, chẳng cho rằng ba nhà sư áo đỏ ra tay sát hại bọn Câu Hồn bang vừa phải lúc, cứu bọn chẳng khỏi bị chết thảm vì Cổ Ma Lâm Tàn.

Lúc này lão độc vật Lâm Tàn đã biết gặp phải địch thủ ghê gớm. Lão kinh ngạc, vì lẫn lộn trên chốn giang hồ đã nhiều mà lão không biết mặt họ thuộc môn phái nào mà võ công cao cường như vậy. Nhưng Cổ Ma Lâm Tàn thuộc hàng đệ nhất cao thủ đương thời, hơn nữa, tự tin ở tài hạ độc có một không hai, lão chẳng hề hoảng sợ.

Cổ Ma Lâm Tàn quát lớn :

- Ba hòa thượng ở đâu lại, tại sao vô cớ bỗng can thiệp vào việc riêng của Lâm mỗ? Ba hòa thượng không nghe danh Câu Hồn bang hay sao mà dám nước hạo vào thân?

Vị hòa thượng xuất hiện đầu tiên, cướp thuốc giải độc của Cổ Ma Lâm Tàn, nét mặt vẫn ung dung từ tốn, cất tiếng đáp :

- A di đà Phật! Ba anh em bần tăng vốn ở Quái Đầu sơn bên Tây Tạng, mới vào Trung Thổ được mấy ngày nay, nào có biết Câu hồn Câu ma là cái chi chi? Lão đàn việt vừa xưng danh tính là họ Lâm, phải chăng đó là Cổ Ma Lâm Tàn?

Cổ Ma Lâm Tàn và bọn Câu Hồn bang thấy khẩu khí nhà sư rất ôn hòa, nhưng giọng nói đượm màu khinh thị Câu Hồn bang, nên cả bọn trừng mắt, tức giận vô cùng. Song biết là kinh địch, Lâm Tàn không dám khinh xuất, liền gật đầu nói :

- Cổ Ma Lâm Tàn chính lão phu. Dám hỏi ba vị hòa thượng pháp danh là gì?

Vị hòa thượng đáp :

- Ba anh em chúng tôi là Tam Ma Tôn Giả, thuộc phái Đạt Ma, chùa Bồ Thiên lập viện. Bần tăng là Hổn Ma Tôn Giả, còn hai sư đệ đây, một người là Hàng Ma Tôn Giả, còn một người là Trác Ma Tôn Giả.

Cổ Ma Lâm Tàn giật mình, chợt nhớ ở Tây Tạng có một phái võ tự xưng là đích truyền của Đạt Ma tổ sư, chuyên môn tu về ngoại công, Kim Cương chi lực rất cao cường. Ba nhà sư này tự xưng là Tam Ma Tôn Giả, chắc hẳn đẳng cấp không phải tầm thường. Cổ Ma Lâm Tàn là tay từng trải giang hồ tính tình rất xảo quyết nhận thấy đối phương tay kỳ địch ghê gớm, tuy lão không hề sợ một trận ác đấu, nhưng lúc này lão đã nắm được Kim Ngang Tiêu và Bạch Thiên Vân, sau bao ngày tìm kiếm, lão không muốn gây chuyện lời thôi, làm hỏng việc lão đang toan tính.

Nguyên Cổ Ma Lâm Tàn vốn là người mới gia nhập Câu Hồn bang chỉ kém Hồ Ma Phạm Hồng có ít ngày. Câu Hồn bang chủ, sau khi thu phục Phạm Hồng, liền đi tìm Cổ Ma Lâm Tàn, dùng võ lực áp đảo, bắt buộc hắn phải gia nhập Câu Hồn bang vì Câu Hồn bang chủ muốn mỗi ngày mở rộng thanh thế, có ý thu phục cả hai tên ma đầu tự xưng là “Nhị ma” trong võ lâm.

Sự thật Cổ Ma Lâm Tàn gia nhập Câu Hồn bang chỉ là việc bất đắc dĩ. Võ công Câu Hồn bang chủ cao hơn mấy tầng, lại thêm Câu Hồn bang chủ lấy mỗi Cự Linh thần chương ra như, nên Lâm Tàn vừa khiếp sợ, vừa ham mê, đành phải gia nhập Câu Hồn bang.

Mới đây, Câu Hồn bang chủ ra lệnh cho Nhị Ma phải đón đường vây bắt Kim Ngang Tiêu để đoạt lấy võ lâm chí bảo. Cổ Ma Lâm Tàn liền nổi lòng tham, hấn xuất lãnh mười tên Câu Hồn bang, dự định nếu bắt được Kim Ngang Tiêu, hắn sẽ đoạt lấy báu vật dùng cực hình tra khảo Kim Ngang Tiêu để tìm hiểu những bí mật dưới địa huyết, nơi mà hắn biết có ám tàng những bí quyết võ công kinh người nhưng từ xưa đến nay, ít người trong võ lâm, biết địa huyết Dã Nhân lãnh thuộc khu rừng núi nào, mà dù có biết cũng không ai mà dám xuống, vì vị chủ nhân địa huyết võ công cái thế, xuống đó nếu không chết ắt phải tàn phế, nửa người nửa quỷ.

Cổ Ma Lâm Tàn đã thăm tính nếu chiếm đoạt được báu vật và hỏi được những bí mật dưới địa huyết, hắn sẽ định đoạt phải đối phó ra sao. Nếu báu vật gọi là võ lâm chí bảo chỉ là một thứ tầm thường không đáng kể, hắn sẽ trao lại cho Câu Hồn bang chủ để lấy công. Nhưng nếu báu vật quả là thứ bí quyết võ công có một trên đời, hắn sẽ cướp lấy làm riêng, trốn vào một động núi phải giết cả những tên Câu hồn bang đi theo hắn.

Còn số phận Kim Ngang Tiêu và Bạch Thiên Vân thì hắn phải nói. Dù trường hợp nào, sau khi tra khảo Kim Ngang Tiêu, hỏi hết các bí mật dưới địa huyết, Cổ Ma Lâm Tàn cũng phải giết chết luôn hai chàng để phi tang. Lối hành sự của Lâm Tàn bao giờ cũng ác độc như vậy. Vì những lẽ đó, Cổ Ma Lâm Tàn không muốn gây chuyện lời thôi làm hỏng việc. Mục đích đã gần đạt được, khi nào hắn chịu để lỡ. Bởi vậy Cổ Ma Lâm Tàn bỗng chấp tay chịu giọng :

- Té ra ba vị Tôn giả của phái Đạt Ma mà lão phu không biết, xin lượng thứ cho. Lão phu chắc việc xung đột vừa rồi chẳng qua chỉ là một sự hiểu lầm.

Nguyên hai tên tiểu tử này là hai kẻ đối đầu với bản bang, sau nhiều ngày tìm kiếm, lão phu mới gặp được chúng, định đem về bản bang trị tội, việc này hoàn toàn là việc riêng của bản bang không can thiệp gì đến quý phái bên Tây Tạng. Vừa rồi mấy tên thù hạ lỗ mắng chót thấy lễ xúc phạm, lão phu sẽ trình với Câu Hồn bang chủ, quyết đem lễ vật đến tận quý viện bên Tây Tạng để tạ lại lỗi hồ đồ hôm nay.

Hồn Ma Tôn Giả bỗng ngửa mặt lên trời cười ha hả :

- Lâm lão đàn việt là người trong võ lâm chắc phải hiểu rõ quy luật của chỗ giang hồ. Dùng mưu mẹo hạ độc, rồi ra tay sát thủ, đâu phải chuyện đường đường chính chính? Ba anh em bản tạng tuy không quen hai thiếu niên này, nhưng đã là người trong võ lâm, thấy chuyện bất bình, làm sao có thể bỏ qua cho được? Lâm lão đàn việt chẳng ra gì, cũng là người có tên tuổi trong võ lâm Trung Thổ, đối với hai thanh niên hậu sinh này mà phải dùng thủ pháp bất chính như vậy, quả anh em bản tạng không phục chút nào. Lễ tự nhiên là anh em bản tạng phải can thiệp.

Cổ Ma Lâm Tàn tức giận điên người, râu tóc dựng ngược, mắt nảy hung quang, hấn nghiêng răng nghe kèn kẹt :

- Ba vị nhất định muốn thí cùng Lâm mỗ?

Hồn Ma Tôn Giả cười nhạt :

- A di đà Phật! Thí chủ còn muốn thí nữa hay sao? Trận vừa rồi chẳng lẽ thí chủ chưa biết tự lượng sức mình?

Đột nhiên Cổ Ma Lâm Tàn tấn công ngay. Chiếc lư hương buộc ở đầu sợi dây do Lâm Tàn cầm ở tay mặt bỗng vung lên, như con rồng vàng bay thẳng đến mặt Hồn Ma Tôn Giả.

Hồn Ma Tôn Giả không dám khinh xuất, vội nhảy sang một bên, gió chuông đánh mạnh vào lư hương “Bùng”! Lư hương bằng đồng bẹp dúm rớt xuống đất, nhưng đồng thời từ lư hương bốc ra một luồng khói vàng khè và khét lẹt.

Hồn Ma Tôn Giả biết đó là một thứ khói kịch độc, nếu thở hít vào người lập tức sẽ bị nguy. Hồn Ma Tôn Giả vội phong bế các yếu huyệt, một mặt dùng chuông phong, đánh bật luồng khói độc đi.

Hồn Ma Tôn Giả là tay võ công đã luyện tới mức tối cao mới tránh được món độc khí đó của Cổ Ma Lâm Tàn. Nếu người thường, chặn đóng các yếu huyệt, chẳng cần phải để cho luồng khói độc bay vào trúng người, chỉ thở hít phải một chút hơi khói vàng đó, cũng đủ ngây ngất, tâm trí cuồng loạn.

Phía trong nhà, Kim Ngang Tiêu và Bạch Thiên Vân tuy đã bị trúng phải Nhuyễn Cân Thập Linh tán nhưng còn tỉnh táo biết cách điều khiển hô hấp. Hai chàng thấy khói độc bay ra, dù ở xa nhưng cũng thận trọng nín thở một lát.

Bên ngoài bọn Câu Hồn bang đã đánh Trác Ma Tôn Giả và Hàng Ma Tôn Giả kịch liệt. Bọn này đã biết hai nhà sư là tay lợi hại, ra tay ác độc vô cùng, nên chúng thận trọng, mọi người đều là những tay võ lâm cao thủ nên đem hết bản lĩnh độc đáo ra giao đấu.

Cổ Ma Lâm Tàn vừa ném lư hương xong, không chờ đối phương hoàn chiêu, vội tấn công luôn chiêu thứ hai. Chiếc gậy sắt trong tay hấn bỗng kêu lên leng beng. Từ chiếc quả tròn như đầu lâu ở đầu gậy, nơi có hai con nhện đen quấn quít lấy nhau, bỗng tia ra năm tia sáng lấp lánh.

Năm tia sáng đó không phải là năm tia sắt mà là năm con rắn nhỏ xíu, mình nó lấp lánh như kim khí. Đó chính là Kim Thiết xà.

Kim Ngang Tiêu ở trong nhà trông ra, thấy năm con rắn nhỏ đó, bất giác rùng mình, lạnh toát xương sống.

Chàng đã nhìn thấy loại Kim Thiết xà này ở Thiên Phật tự, khi Độc Phật Mê Chân dùng con dị thú tấn công bốn nhà sư tham thiền nhập định, thiết xà là loại độc vật quái gở, không có thứ gì trên đời này hóa giải được chất độc của nó.

Năm con Kim Thiết xà của Cổ Ma Lâm Tàn lại nhảy vọt lên như thể chúng cốt nhằm rút được vào cổ tay hay vào mặt Hồn Ma Tôn Giả mới chịu thôi.

Tình thế quá cấp bách, Hồn Ma Tôn Giả quơ tay về phía sau, nắm được lưng một tên Câu Hồn bang, liền kéo về phía trước rồi nhanh như chớp, đưa ra đón lấy năm con Kim Thiết xà.

Tên Câu Hồn bang bất thành linh bị bàn tay như sắt nguội nắm lấy huyết đạo ở lưng, chỉ kịp rú lên một tiếng kinh hoàng, chân tay đã rã rời mềm nhũn.

Rồi giữa lúc tên Câu Hồn bang chưa kịp hiểu việc gì đã xảy ra, chiếc mặt nạ bằng đồng trên mặt hắn đã phát ra những tiếng “keng... keng”, như có vật gì bằng kim khí đập phải.

Thì ra Hồn Ma Tôn Giả trong lúc cấp bách, nắm được tên Câu Hồn bang, liền đưa y ra phía trước làm một ngăn đỡ Kim Thiết xà bay tới, trúng vào mặt nạ bằng đồng, phát ra những tiếng kêu như kim khí va vào nhau.

Năm con Kim Thiết xà bay đến trúng vào mặt nạ bằng đồng, nhưng chúng không rớt xuống, mà bám chặt ngay lấy chiếc mặt nạ, như năm con đĩa đói bám chặt vào cơ thể người ta. Mọi việc xảy ra rất mau lẹ. Bỗng thấy tên Câu Hồn bang rú lên mấy tiếng cực kỳ thảm thiết và kinh hoàng. Mặc dầu y đã bị điểm vào huyết đạo, lúc đó không hiểu sao, y lại có nội lực ghê gớm, cuống cuồng đưa tay lên bứt chiếc mặt nạ bằng đồng, định vứt xuống đất.

Nhưng hành động của y quá chậm. Năm con Kim Thiết xà đã chui qua lỗ mắt và lỗ mũi của chiếc mặt nạ bằng đồng lọt vào phía trong, đưa nhau cắn... vào mặt tên Câu Hồn bang.

Trong lúc ác chiến xao động như vậy mà mọi người trông thấy cảnh tên Câu Hồn bang bị Kim Thiết xà chui vào trong mặt nạ cắn vào má vào mắt,

không ai tránh khỏi rừng mình lạnh xương sống.

Tên Câu Hồn bang gào rú lên mấy tiếng chẳng khác gì tiếng ma kêu quỷ hú. Hắn cuồng cuồng bứt được chiếc mặt nạ ra khỏi đầu nhưng chưa kịp vứt mặt nạ xuống đất thì đã ngã lăn ra chết tót.

Trên mặt hắn lúc này lộ trần, năm con Kim Thiết xà rút vào hút máu đuôi chúng chổng lên trời ngoe ngoáy. Cảnh tượng trông thật gớm ghiếc. Chỉ trong chớp mắt, mặt mũi và tay chân tên Câu Hồn bang đã đen xì vì nọc độc của Kim Thiết xà.

Hồn Ma Tôn Giả võ công chí cao nhưng không khỏi rừng mình vì loài rắn độc đó. Nhà sư mất bình tĩnh, quát lớn lên một tiếng, múa đôi chuông vù vù xông lên tấn công Cổ Ma Lâm Tàn, không cho y có thì giờ thủ đoạn hạ độc nữa.

Cổ Ma Lâm Tàn thấy Kim Thiết xà không đánh trúng đối phương trong lòng vừa khiếp hãi vừa tức giận. Họ Lâm võ công cũng không phải tầm thường, trong võ lâm Trung Nguyên, trừ lối mười đệ nhất cao thủ ra đời, ít người có thể địch nổi lão. Không ngờ lần này Cổ Ma Lâm Tàn gặp phải ba đệ nhân ở phương xa tới. Qua mấy thân pháp lúc đầu, Lâm Tàn đã biết y không địch nổi đối phương, bởi vậy y đã vội dùng thủ đoạn hạ độc. Nhưng cả hai lần đều thất bại. Lâm Tàn kinh hoàng đã định tìm đường đào tẩu.

Nhưng y chưa kịp lùi lại. Hồn Ma Tôn Giả đã dùng chuông ào ào đến tấn công y, khiến Lâm Tàn phải múa gậy ứng chiến.

Những thủ pháp hạ độc của Cổ Ma Lâm Tàn không chỉ có mấy tiểu xảo đó. Nhưng lúc này y khó lòng thi thố được thủ đoạn sở trường, bởi vì hai chuông của Hồn Ma Tôn Giả như gió đục mây vùn, liên tiếp tấn công y, làm cho y trở tay không kịp.

Dầu sao Cổ Ma Lâm Tàn cũng là nhân vật thượng đỉnh giang hồ. Võ công nội lực tuy kém đối phương Lâm Tàn vẫn cầm cự được ít lâu không đến nỗi bị thất thế ngay.

Chiếc gậy quái dị của y đánh ra những đòn vô cùng nguy hiểm khiến Hồn Ma Tôn Giả tay không, nên không dám khinh xuất. Hơn nữa Hồn Ma Tôn Giả cũng biết rằng chiếc gậy có bầu tròn ở đầu của Lâm Tàn là vật tối độc. Nếu để quả bầu đó chạm vào chuông hay da thịt, lập tức hai con nhện đen hay trùng độc gì khác ở trong đó sẽ cắn vào tay mình, nọc độc tối nguy hiểm của chúng sẽ truyền vào máu, vô phương cứu vãn.

Trong lúc Cổ Ma Lâm Tàn đang ác chiến với Hồn Ma Tôn Giả, bỗng nhiên ở bên cạnh Hàng Ma Tôn Giả buồm tiếng cười sằng sặc. Rồi “bốp” “bốp” hai tiếng vang lên.

Hai tên Câu Hồn bang đã bị trúng chuông, người bắn tung lên cao, đoạn ngã vật xuống đất chết ngay.

Trác Ma Tôn Giả cũng lên tiếng niệm Phật hiệu “Keng” một thanh kiếm của một tên Câu Hồn bang văng đi, liền đó tên bị mất kiếm bị đánh trúng từ huyết, gục xuống chết luôn, không kịp kêu lên một tiếng. Bọn Câu Hồn Bang còn đang kinh hoàng thì một tên nữa lại bị Hàng Ma Tôn Giả dùng trảo cào bẻ ngực, tim phổi banh ra ngoài, chết tươi.

Bọn Câu Hồn bang tuy là những tay võ công rất cao, nhưng chúng địch sao lại Tam Ma Tôn Giả ở Quái Đầu sơn, là những đệ nhân tuyệt nghệ ở Tây Tạng. Bởi vậy chỉ trong khoảnh khắc, quá nửa bọn Câu Hồn bang đã bị sát hại. Cổ Ma Lâm Tàn đấu với Hồn Ma Tôn Giả, chỉ cầm cự được lúc đầu, lát sau đường gậy của y đã thấy rối loạn.

Đến lúc bốn năm tên Câu Hồn bang bị liên tiếp thảm tử, Cổ Ma Lâm Tàn kinh hoàng, biết rằng nếu không đào tẩu ngay e khó toàn được mạng sống.

Đột nhiên Lâm Tàn quát lên một tiếng, chiếc gậy quái dị trong tay y nhằm thẳng ngực Hồn Ma Tôn Giả tấn công, đó là thế Độc Long Xuất Động, khí thế vừa dũng mãnh vừa ác độc vô cùng Hồn Ma Tôn Giả không dám để chuông chạm phải gậy vội lùi lại.

Nhưng chiêu Độc Long Xuất Động của Lâm Tàn chỉ là hư chiêu. Hồn Ma Tôn Giả vừa lùi, lập tức Cổ Ma Lâm Tàn dùng tay trái búng ra một viên đạn nhỏ. Viên đạn này chẳng phải là thứ ám khí tầm thường, đó là Lôi Công độc đạn một trong mười tám thứ ám khí tối độc của Cổ Ma Lâm Tàn.

Lôi Công độc đạn có nhồi thuốc nổ nhưng vỏ ngoài của nó lại tẩm một thứ bột do xương rắn độc tán. Khi đạn nổ, chỉ cần bột đó bay ra bám một chút vào da thịt đối phương, lập tức đối phương sẽ tê bại thân thể, mặc cho Lâm Tàn chém giết.

Viên đạn vù vù bay ra. Đột nhiên ở phía sau Hồn Ma Tôn Giả có tiếng thét :

- Lôi Công độc đạn!

Hồn Ma Tôn Giả đang định giơ tay đánh bật viên đạn đi, nghe tiếng thét đó giật mình, vội thu chuông về và nghiêng đầu né tránh. Nhờ đó Hồn Ma Tôn Giả thoát hiểm. Nếu Hồn Ma Tôn Giả đánh chuông vào viên đạn, lập tức sẽ nổ, bột độc sẽ bay ra, không sao tránh kịp.

Viên đạn bay trượt, theo đà vượt xa tới ba bốn trượng, đập phải gốc cây gần đó, phát tiếng nổ nhỏ. Đồng thời luồng khói trắng bay ra, nhưng vì ở xa nên không hại được ai.

Cổ Ma Lâm Tàn nhân cơ hội đối phương nhảy tránh đạn vội quay mình phi thân bỏ chạy, nhanh như biến vào trong bóng đêm.

Hồn Ma Tôn Giả tức giận vì thủ đoạn hạ độc tàn ác của đối phương, liền quát lớn :

- Chạy đâu thoát!

Thét chưa dứt lời, Hồn Ma Tôn Giả đã vung chưởng đánh theo Cổ Ma Lâm Tàn thân pháp tuy mau lẹ, nhưng không tránh được chưởng phong ào ào bay tới. Lâm Tàn hự lên một tiếng lưng đã trúng chưởng lực, y thổ ra một cục máu tươi, bị thương khá nặng, nhưng vẫn còn đủ sức phi thân chạy đi.

Hồn Ma Tôn Giả cười nhạt một tiếng, không đuổi theo Lâm Tàn, bèn quay lại tiếp tay với Tróc Ma và Hàng Ma Tôn Giả tận diệt bọn Câu Hồn bang.

Lúc này chỉ có ba tên Câu Hồn bang sống sót, đều là ba tên võ công cao nhất. Nhưng cả ba đã mất tinh thần sau khi đồng bọn bị chết thảm. Đến khi Cổ Ma Lâm Tàn bỏ chạy thì ba tên cũng hoảng hốt, đánh bậy mấy đường kiếm bỏ chạy luôn. Không ngờ ba tên chưa chạy được mấy bước, Hồn Ma Tôn Giả đã phi thân tới bên, dùng chưởng lần lượt hạ sát cả ba.

Thế là trường ác đấu kết thúc. Bọn Câu Hồn bang trừ một mình Cổ Ma Lâm Tàn bị trọng thương trốn thoát, còn tất cả đều bị giết hại, thây nằm ngổn ngang trên mặt đất.

Bạn đang đọc truyện *Cự Linh Thần Chương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 17: Tránh ma gặp quỷ

Trong căn nhà tiểu phu, Kim Ngang Tiêu và Bạch Thiên Vân vẫn ngồi theo dõi trận đấu từ đầu.

Thấy bọn Câu Hồn bang thảm bại, Bạch Thiên Vân vui mừng vô hạn, biết rằng bọn mình nhờ cứu tinh đến phải lúc, đã thoát khỏi bàn tay độc của Cổ Ma Lâm Tàn.

Ba nhà sư Tây Tạng hạ xong bọn Câu Hồn bang, liền dùng tiếng Tây Tạng nói với nhau vài câu ngắn, bọn Kim Ngang Tiêu và Bạch Thiên Vân hai người không hiểu họ nói gì.

Một nhà sư liền cúi xuống nhặt một bó đuốc thấp lên, đoạn cả ba cùng tiến lại cửa căn nhà tiểu phu, đến trước chỗ Kim Ngang Tiêu và Bạch Thiên Vân ngồi.

Bạch Thiên Vân lúc này bị Nhuyễn Căn Thập Linh tán làm chân tay rã rời đứng lên không nổi, nhưng cũng cố chấp tay nói :

- Đa tạ ba vị Phật tăng đã giải cứu cho anh em chúng tôi. Ba vị tha lỗi cho anh em tiểu bối, vì trúng phải độc dược của Lâm ma đầu nên chân tay bại hoại không thể đứng lên hành lễ tương kiến với ba vị được.

Ba nhà sư Tây Tạng đứng lặng lẽ nhìn hai chàng không nói một lời. Sự im lặng này thật quái dị, như thể ba nhà sư không nghe thấy lời nói của Bạch Thiên Vân.

Chẳng lẽ ba nhà sư Tây Tạng không biết tiếng Hán ở Trung Thổ? Nhưng vừa rồi hai chàng nghe thấy Hồn Ma Tôn Giả nói chuyện rất lưu loát với Cổ Ma Lâm Tàn chẳng khác gì người Hán. Còn hai nhà sư kia cũng có vẻ hiểu biết tiếng Hán.

Ba nhà sư đứng như ba pho tượng, lặng lẽ nhìn hai chàng, nét mặt họ bình thản, nhưng thâm trầm khó hiểu, Bạch Thiên Vân và Kim Ngang Tiêu ngạc nhiên quá đôi đưa mắt nhìn nhau.

Im lặng một lúc, Bạch Thiên Vân gượng cười lại lên tiếng :

- Chẳng hay ba vị Phật tăng có việc gì qua đây mà tình cờ cứu được tính mạng anh em tiểu bối? Ân đức này anh em tiểu bối xin ghi lòng tạc dạ.

Ba nhà sư Tây Tạng vẫn im lặng.

Kim Ngang Tiêu càng kinh ngạc, không nhẫn nại được nữa, phải lên tiếng hỏi :

- Ba vị có việc gì muốn chỉ giáo anh em tại hạ?

Vẫn im lặng.

Kim Ngang Tiêu bực mình, quay lại bảo Bạch Thiên Vân :

- Bạch Thiên Vân huynh thấy trong người ra sao?

Đoạn không chờ Bạch Thiên Vân trả lời, chàng chỉ tay ra phía sân trước mặt nói :

- Bạch Thiên Vân huynh khỏi lo ngại. Gối thuốc giải độc Cổ Ma Lâm Tàn còn bỏ lại kia. Bạch Thiên Vân huynh sẽ có thuốc giải độc, lấy lại công lực

như cũ.

Kim Ngang Tiêu nói đến đó, ba nhà sư Tây Tạng quay đầu nhìn lại, theo tay trở của chàng.

Quả nhiên gói thuốc bọc giấy hồng của Cổ Ma Lâm Tàn còn vớt bỏ nơi đó. Nguyên gói thuốc này do Lâm Tàn chia ra cho hai chàng trông thấy lúc đầu, rồi sau Hồn Ma Tôn Giả đột nhiên nhảy tới cướp mất. Đến lúc giao đấu, gói thuốc bị bỏ rơi ở đó không ai để ý Kim Ngang Tiêu tình mắt đã nhìn thấy.

Nhà sư tự xưng là Hồn Ma Tôn Giả vẫn lặng lẽ không nói một lời, quay người lại tiến ra sân, cúi nhặt gói thuốc giấy hồng, rồi lại trở ra trước mặt hai chàng.

Bạch Thiên Vân gượng cười chìa tay ra nói :

- Xin cao tăng trao cho tiểu bối gói thuốc giải độc đó.

Hồn Ma Tôn Giả không đưa thuốc và cũng không tỏ thái độ gì là nghe thấy lời yêu cầu của Bạch Thiên Vân. Nhà sư nhìn hai chàng rồi bỗng lên tiếng hỏi :

- Trong hai vị thí chủ, vị nào là Kim Ngang Tiêu?

Kim Ngang Tiêu ngạc nhiên, ngẩng đầu lên nói :

- Tại hạ chính là Kim Ngang Tiêu đây. Tại sao đại sư lại biết đến tên danh?

Hồn Ma Tôn Giả nét mặt vẫn điềm nhiên đáp :

- A di đà Phật! Chính vì Kim thí chủ mà bản tăng cùng hai sư đệ phải từ Quái Đầu sơn lặn lội vượt ngàn dặm đến đất Miêu Cương này.

Kim Ngang Tiêu và Bạch Thiên Vân sững sờ nhìn nhau, không nói được một lời. Kim Ngang Tiêu kinh ngạc hơn hết, vì chàng biết mình không liên hệ gì với ai bên Tây Tạng và cả gia đình của chàng cũng không có ai thân thích quen biết ở xứ xa xôi đó.

Hồn Ma Tôn Giả bỗng nhếch mép mỉm cười :

- Kim thí chủ khỏi cần phải ngạc nhiên, đề bản tăng nói rõ cho mà nghe. Môn phái Đạt Ma ở Quái Đầu sơn của anh em bản tăng vốn không hề biết đến Kim thí chủ, mà cũng không quen biết mấy người trong võ lâm ở Trung Thổ, nhưng từ khi Kim thí chủ xuống địa huyệt dưới Dã Nhân lãnh thì Kim thí chủ là người rất trọng yếu của bốn phái.

Kim Ngang Tiêu “à” lên một tiếng, trong lòng càng thấy khó hiểu, nhưng chàng vẫn hỏi :

- Đại sư biết tại hạ đã xuống địa huyệt Dã Nhân lãnh?

Hồn Ma Tôn Giả thở dài :

- Việc Kim thí chủ xuống địa huyệt Dã Nhân lãnh chẳng những bản tăng mà tất cả võ lâm Trung Thổ đều hay biết cả rồi. Tin tức truyền đi trên chốn giang hồ rất mau chóng. Võ lâm loan truyền rằng một vị thiếu hiệp đối đầu của Câu Hồn bang, đã xuống được địa huyệt Dã Nhân lãnh gặp được vị dị nhân và thấu được võ lâm chi bảo, lúc trở lên đã thành một anh hùng cái thế, ra tay sát hại Câu Hồn bang. Kim thí chủ thử nghĩ một việc chấn động thiên hạ như vậy ở Trung Thổ, làm sao bốn phái không biết được?

- Nhưng Tây Tạng cách xa ngàn dặm, làm sao tin tức bay đi mau lẹ như vậy?

- Kim thí chủ hỏi rất đúng. Có điều Kim thí chủ không biết là địa huyệt Dã Nhân lãnh có quan hệ rất lớn đối với bốn phái, nên đã mười năm nay, bốn phái cho người luôn túc trực ở Trung Nguyên dò tìm. Đến khi biết tin Kim thí chủ đã tìm được địa nguyệt và xuống đó, lập tức môn hạ của bốn phái dùng linh tiên đưa thổ phi báo cho vị Chứng môn của bốn phái hay biết ngay.

- Địa huyệt đó có liên quan gì đến môn phái của đại sư mà đại sư quan tâm như vậy?

Hồn Ma Tôn Giả lại thở dài, từ từ nhắm mắt lại, giọng nói vẫn trầm trầm :

- Địa nguyệt không có liên quan gì đến bốn phái, có liên quan thực ra chỉ là... vật để dưới địa nguyệt, hiện đang được giang hồ đồn đại là võ lâm chi bảo.

Kim Ngang Tiêu và Bạch Thiên Vân cùng kêu lên một tiếng. Hai người chợt hiểu và thấy lạnh toát xương sống. Bạch Thiên Vân vốn tính tình nóng nảy, cương trực, bỗng trở mặt quất :

- Té ra hòa thượng vì báu vật mà đến đây. Chúng ta đã từng gặp cứu tinh, ai ngờ cũng chỉ là quân... cướp!

Hồn Ma Tôn Giả mỉm cười :

- Thí chủ nói quá lời. Không phải là cướp đoạt mà chỉ là... thấu hỏi. Báu vật Kim Ngang Tiêu thí chủ lấy được dưới địa huyệt chính là vật sở hữu của bốn phái. Bản tăng tuân lệnh sư môn đến đây tìm gặp Kim thí chủ để yêu cầu thí chủ hoàn lại vật đó cho Bồ Thiên lạc viện của bốn phái, hầu cho... châu về

hợp phố.

Kim Ngang Tiêu thật không ngờ đến chuyện này. Chàng nghĩ người ra nhìn ba nhà sư Tây Tạng không biết nói sao.

Bồ Đề Thiên Vân tức giận nói :

- Kim Hiền đệ chớ vội tin lời ba ác tăng này. Chúng nghe vậy chỉ biết vậy, chớ có ai rõ hư thật ra sao. Hiền đệ chớ có tin lời trao vật báu cho họ.

Kim Ngang Tiêu là người chưa từng trải giang hồ, không nghĩ đến chuyện xảo trá lường gạt như vậy bao giờ. Lúc này chàng chợt tỉnh ngộ hỏi :

- Đại sư nói như vậy có gì làm bằng?

Hồ Ma Tôn Giả chưa kịp đáp, Hằng Ma Tôn Giả đứng bên, từ nãy giờ vẫn yên lặng như pho tượng, bỗng cất tiếng lạnh lùng nói :

- Lời nói của đại sư huynh ta không đủ tin hay sao mà các người còn hỏi bằng có?

Trác Ma Tôn Giả, chợt một mắt, hung ác như quỷ ở địa ngục cũng cất giọng ồ ồ như lệnh võ :

- Đại sư huynh khỏi cần phải nhiều lời với hai tên tiểu tử này làm gì. Chúng ta cứ việc lục tìm báu vật trong người chúng, rồi ra tay siêu độ cho chúng, để còn về bốn tự cho kịp ngày hẹn với sư bá Chương môn.

Hồ Ma Tôn Giả mỉm cười gờ tay ngăn hai nhà sư đứng hai bên :

- Hai sư đệ đừng vội nóng giận hồng việc. Hai vị thí chủ đây đã uống phải Nhuyễn Căn Thập Linh tán, nội trong một ngày xương cốt sẽ tiêu tan ra nước nếu không có thuốc giải độc. Tình cờ chúng ta lại có thuốc giải của Cổ Ma Lâm Tàn đây, tất nhiên hai vị thí chủ đó phải cần đến chúng ta. Hà... Hà...

Tuy cất tiếng cười, đôi mắt của Hồ Ma Tôn Giả vẫn lạnh lùng như mắt rắn độc, chứng tỏ y là người độc hiểm vô cùng.

Bồ Đề Thiên Vân tức giận quát :

- Quân ăn cướp vô sỉ, chết thì thôi bọn ta không chịu cầu khẩn các người điều gì.

Kim Ngang Tiêu vẫn bình tĩnh :

- Nếu đại sư không trưng ra bằng có chứng tỏ báu vật là vật sở hữu của quý phái, tại hạ e rằng không có thể chịu ý đại sư được.

Hồ Ma Tôn Giả lắc đầu thở dài :

- Kim thí chủ nhất định đòi trưng bằng có, lúc này bản tăng làm sao có sẵn trong người. Nhưng bản tăng có thể nói mấy lời khả dĩ làm thí chủ tin lời bản tăng là thành thật. Võ lâm Trung Thổ chỉ biết người dưới địa ngục có báu vật “chi bảo của võ lâm” nhưng không biết báu vật đó là gì. Bản tăng có thể nói rõ những vật báu sở hữu của bốn phái là gì.

Kim Ngang Tiêu giật mình nhìn nhà sư Tây Tạng. Chàng thấy lời nói của y có lý. Quả thật bọn Câu Hồ bang chỉ biết đòi “báu vật” chớ không hề nói rõ báu vật đó là gì. Ngay cả lão quái bà trong động núi Giác Vân phong sai chàng đi lấy những vật đó, chỉ nói đến “báu vật” chớ cũng không nói cho chàng biết báu vật như thế nào.

Có lẽ tất cả các nhân vật hiện nay, cũng không biết báu vật đó là gì. Nay nếu nhà sư Tây Tạng nói trúng vật báu, tất nhiên vật đó phải thuộc quyền sở hữu của môn phái Đạt Ma trên Quái Đầu sơn.

Kim Ngang Tiêu gật đầu nói :

- Được, đại sư hãy nói rõ vật đó là gì?

Hồ Ma Tôn Giả mỉm cười, ung dung đáp :

- Năm xưa, Bồ Đề Thiên lập viện của bốn phái có hai báu vật trấn tự. Vật thứ nhất là một vật nhân sâm dị bảo của thiên hạ, ngàn năm mới xuất thế một lần và chỉ mọc ở những miền băng tuyết thật cao, chẳng hạn như trên đỉnh ngọn của dãy Hy Mã Lạp Sơn. Đó chính là Thiên Niên Tuyết Sâm quý giá vô song đối với những người tu luyện nội công dưỡng khí, có tính cách cái lão hoàn đồng, cứu tử hồi sinh.

- Vật thứ hai là một cuốn chân kinh do chính sư tổ của đệ phái là Đạt Ma tổ sư thủ bút, chẳng những là di tích vô cùng quý giá của bốn phái mà còn là một cuốn kinh võ học có một không hai trên đời. Đó là cuốn kinh Cự Linh thần công vậy.

- Thiên Niên Tuyết Sâm và Cự Linh thần công chân kinh chính là hai thứ báu vật để dưới địa huyết Dã Nhân lãnh mà Kim thí chủ đã lấy được. Giờ đây nhân duyên tạo ngộ, bản tăng gặp được Kim thí chủ, xin thí chủ cho châu về hợp phố, bốn phái sẽ cảm tạ ân đức đó vô cùng. Riêng bản tăng tình cờ nghe được. Cổ Ma Lâm Tàn vừa rồi có nhắc đến những bí mật của vị dị nhân để lại dưới địa huyết, khiến Kim thí chủ may mắn được nhìn thấy. Bản tăng cũng bắt chước Lâm lão thí chủ, thỉnh cầu Kim thí chủ thuật lại cho bản tăng nghe những di tích bí quyết võ công mà Kim thí chủ nhìn thấy dưới nguyệt. Để tạ ân đức ấy, bản tăng xin trao tặng hai vị thí chủ gói thuốc giải độc này.

Kim Ngang Tiêu nghe Hồn Ma Tôn Giả nói chuyện một hồi, chàng vô cùng sùng sốt kinh dị thấy nhà sư Tây Tạng này nói đúng những báu vật mà chàng đã lấy dưới địa huyết. Chàng đã bắt đầu tin lời nói của Hồn Ma Tôn Giả.

Bạch Thiên Vân nhìn qua nét mặt Kim Ngang Tiêu, hiểu ngay rằng những lời nói của Hồn Ma Tôn Giả đã đúng sự thật. Nhưng Bạch Thiên Vân tức uất vô cùng vì thái độ bất chệt của ba nhà sư Tây Tạng, nhân lúc hai chàng trúng độc, giờ thủ đoạn áp bức ti tiện, để buộc Kim Ngang Tiêu phải khai những bí mật dưới Dã Nhân lãnh.

Bạch Thiên Vân “hừ” một tiếng rồi lớn tiếng hỏi :

- Đại sư đã nói hai vật đó là hai vật báu trấn tự của Bồ Thiên lập viện. Vậy tại sao hai báu vật đó lại thất lạc để đến nỗi chôn giấu dưới địa huyết ở Dã Nhân lãnh?

Hồn Ma Tôn Giả vẫn ung dung đáp :

- Thí chủ đã hỏi, bản tăng phải nói rõ để cho hết thắc mắc nghi ngại. Nguyên khoảng hai mươi lăm năm trước đây, trong bốn phái sinh chuyện đại biến, gặp phải nghịch đồ phản bội sư môn! Tên nghiệt súc đó theo học bốn môn đã lâu, võ công cao cường, bồi phận rất cao, nhưng tâm địa hiểm độc và tham tàn, vốn đã sẵn có dã tâm cướp đoạt ngôi Chương môn của bốn phái. Một ngày kia, nhân lúc vị Chương môn bốn phái có việc đi vắng, y liền lấy trộm hai báu vật trấn tự là Thiên Niên Tuyết Sâm và Cự Linh thần công chân kinh rồi trốn xuống núi, có ý định tìm một nơi hoang vắng dùng Tuyết Sâm trợ lực, tu luyện Cự Linh thần công, đạt đến mức võ công đệ nhất thiên hạ, hầu trở lại Quái Đầu sơn, giết hại vị Chương môn nhân cùng các cao thủ bốn phái để chiếm đoạt ngôi vị Chương môn phái Đạt Ma.

- Nhưng trời không tựa kẻ gian. Quân nghiệt súc đó đem lại báu vật vừa tiến vào Trung Nguyên, chưa kịp sử dụng Tuyết Sâm thì đã bị một nhân vật võ lâm Trung Thổ giết chết, cướp lấy hai báu vật đó. Nhưng nhân vật võ lâm nọ cũng chưa kịp sử dụng hai báu vật thì đã bị một đồng môn sư đệ biết chuyện, nổi lòng tham, ra tay giết hại để đoạt báu vật. Rồi chính tên sư đệ đó cũng vì báu vật mà bị những người trong môn phái khác sát hại. Từ đó hai báu vật trấn tự của bốn phái gây cho võ lâm Trung Thổ một tai kiếp rất lớn, máu chảy thịt rơi rất nhiều. Trong khoảng một thời gian rất ngắn, báu vật bị các cao thủ võ lâm tranh giành, hết lọt vào tay người này đến tay người khác, nhưng bất cứ kẻ nào chiếm được báu vật, chưa kịp sử dụng, đã bị kẻ khác giết chết mất rồi.

Giữa khi ấy ở Trung Thổ đột nhiên có một vị dị nhân xuất hiện, võ công tới mức siêu đẳng, tự xưng là Vô Danh Khách. Các nhân vật võ lâm thời đó không ai biết vị dị nhân Vô Danh Khách lai lịch như thế nào, ở đâu lại, họ chỉ đoán rằng đó là một kỳ nhân ở trên đời, bấy lâu nay ẩn cư, chán nản hồng trần nên mới mai danh ẩn tích trên chốn thâm sơn cùng cốc.

Có lẽ vị dị nhân đó tình cờ nghe biết chuyện tranh giành trong võ lâm và nhận thấy hai báu vật chỉ gây ra tai kiếp cho võ lâm, nên mới xuất đầu lộ diện, đích thân ra tay cướp đoạt lấy hai báu vật đó, để tránh cho võ lâm Trung Nguyên khỏi họa huynh đệ tương tàn.

Quả nhiên, vị dị nhân đó có công phu xuất thần nhập hóa, chỉ trong vài ngày đã đoạt được hai báu vật. Nhưng rồi từ đó vị dị nhân cùng báu vật cũng biến mất luôn, không ai thấy tăm tích đâu cả.

Về phần bốn phái, sau khi vị Chương môn nhân từ phương xa trở về, phát hiện vụ trộm hai báu vật trấn tự, liền hạ lệnh cho chúng đệ tử phải xuống núi, truy nã nghịch đồ. Sau đó, được tin võ lâm Trung Nguyên đang tranh giành hai báu vật của bốn phái, vị Chương môn nhân liền tức tốc hạ sơn, tìm vào đến Trung Thổ.

Nhưng vị Chương môn nhân đã chậm một bước, khi tới nơi thì báu vật đã lọt vào tay Vô Danh Khách, không có thấy tung tích đâu nữa.

Bốn phái cũng huy động toàn thể đệ tử dò tìm khắp nơi, nhưng Trung Thổ đất rộng bao la, biết đâu mà tìm. Mấy năm sau, tình cờ một môn hạ của bốn phái trở lại Trung Nguyên được nghe tương truyền của võ lâm nói rằng vị Vô Danh Khách năm xưa đã xuống ẩn cư trong một địa huyết rất sâu ở một miền hoang sơn. Nhưng cũng chỉ biết vậy thôi chứ không biết địa huyết đó đích thực ở chốn nào.

Mãi đến mấy năm gần đây, bốn phái ở Tây Tạng được tin võ lâm Trung Nguyên lại đang trải qua một tai kiếp ghê gớm do Câu Hồn bang lộng hành, sát hại các cao thủ danh môn chính phái.

Vì tai kiếp đó, các nhân vật võ lâm bấy lâu nay mai danh ẩn tích cũng lần lượt thấy tái xuất hiện giang hồ. Nghe được tin đó bốn phái vội sai một số đệ tử vào Trung Thổ để thăm dò và túc trực luôn ở đây để chờ vị Vô Danh Khách năm xưa ra mặt.

Không ngờ Vô Danh Khách chẳng thấy, trái lại đệ tử bốn môn chỉ nghe thấy thêm một truyền thuyết bí mật, chỉ có một số ít nhân vật tiền bối võ lâm Trung Thổ được biết. Truyền thuyết đó nói rằng tại xứ Miêu Cương có một vị tiền bối võ lâm vô cùng quái dị, chỉ có một chân, một tay, một mắt, một tai, ẩn cư từ mấy chục năm nay dưới một địa huyết sâu thẳm rất khó tìm. Truyền thuyết còn cho biết thêm rằng vị dị nhân nọ đã phát lời nguyện cũng rất kỳ dị là bất cứ người nào tìm xuống được tới địa huyết đó, đến trước mặt dị nhân, tự tay tàn phế hủy hoại thân thể mình, bằng cách chặt một cánh tay, cắt một cẳng chân và chọc mù một mắt, điếc một tai, trở thành con người tàn phế giống hệt vị dị nhân nọ, thì lập tức vị dị nhân đó sẽ thu làm đồ đệ, đồng thời truyền cho những “võ lâm chí bảo”, khả dĩ trở thành một anh hùng cái thế, thiên hạ vô địch.

Bốn phái ở Tây Tạng nghe được chuyện này mừng rỡ vô cùng. Lúc bấy giờ vị Chương môn nhân năm xưa đã từ trần, nhưng có di huấn lại và bắt buộc vị Chương môn nhân kế vị phải thề độc quyết tâm kiếm lại hai báu vật trấn tự của bốn phái thất lạc năm xưa. Bởi thế không lúc nào bốn phái quên lãng việc tìm kiếm báu vật mà năm này qua năm khác đều cho người vào Trung thổ nghe ngóng.

Sau khi nghe được truyền thuyết vừa nói, vị Chương môn nhân đời nay hạ lệnh cho mấy đệ tử bốn môn lên xứ Miêu Cương ngay vì bốn phái đã đoán biết rằng vị dị nhân ẩn cư dưới địa huyết chính là Vô Danh Khách đã đoạt báu vật năm xưa.

Hỗn Ma Tôn Giả nói đến đây, mỉm cười tỏ vẻ rất từ tốn khoan hòa :

- A di đà Phật! Bàn tăng đã dài dòng thuật lại câu chuyện năm xưa của bốn phái thất lạc báu vật, là cốt để nhị vị thí chủ không còn nghi ngờ gì nữa. Nhị vị thí chủ thử nghĩ xem, nếu Thiên Niên Tuyết Sâm và Cự Linh thần công chân kinh không phải là vật sở hữu của bốn phái, làm sao bàn tăng có thể biết rõ ngọn ngành đến như thế.

Nấu “nhân cao” thu Tuyết Sâm

Kim Ngang Tiêu và Bạch Thiên Vân đưa mắt nhìn nhau, nhận thấy lời nói của Hỗn Ma Tôn Giả rất hữu lý. Nếu trước đây Kim Ngang Tiêu còn chút thắc mắc thì giờ đây chàng đã tin hẳn. Hỗn Ma Tôn Giả nói đến vị đệ nhân Vô Danh Khách quả là đúng với những điều chàng nhận thấy dưới địa huyết.

Từ khi ở dưới địa huyết lên, Kim Ngang Tiêu không hề thuật lại cho người nào khác nghe về việc gặp bộ hài cốt và bức thư để lại tự xưng là Vô Danh Khách. Đúng người này là vị đệ nhân năm xưa đã chiếm đoạt hai báu vật để cứu võ lâm khỏi họa huynh đệ tương tàn.

Kim Ngang Tiêu cũng có nói qua về Vô Danh Khách cho Bạch Thiên Vân nghe, nhưng từ lúc gặp nhau, hai chàng vẫn ở liền bên nhau không rời nửa bước, làm sao người ngoài có thể biết đến tên Vô Danh Khách dưới địa huyết được.

Hỗn Ma Tôn Giả nhìn về mặt Kim Ngang Tiêu như đã đoán được tâm trạng của chàng lúc đó.

Hỗn Ma Tôn Giả lại nói :

- Kim Thí chủ! Thí chủ xuống địa huyết gặp di hài của vị đệ nhân ân cư đã chết, nhưng chắc hẳn phải có di tích gì chứng đệ nhân đó đúng là Vô Danh Khách mà bàn tăng vừa nói đến phải vậy không?

Kim Ngang Tiêu gật đầu :

- Đại sư nói đúng, vị đệ nhân dưới địa huyết quả là Vô Danh Khách!

Hỗn Ma Tôn Giả cười :

- Nếu vậy lời bàn tăng nói chẳng sai một điểm. Kim thí chủ còn chờ gì nữa mà chẳng hoàn lại cho bốn phái hai vật chỉ bảo của Bồ Thiên lập viện bên Tây Tạng?

Kim Ngang Tiêu nghe nói như vậy, chàng thấy xốn xang trong dạ, áy náy không yên, vì chàng lâm vào tình thế khó xử không biết phải làm thế nào bây giờ.

Hỗn Ma Tôn Giả thấy sắc mặt của chàng như vậy liền nghiêm giọng hỏi :

- Sao? Kim thí chủ vẫn không tin lời bàn tăng hay sao?

Kim Ngang Tiêu ngần ngại rồi nói :

- Không phải tại hạ không tin lời đại sư, nhưng sự thật việc này có điểm khó khăn vô cùng. Nguyên việc tại hạ xuống địa huyết Dã Nhân lãnh không phải là tự do ý muốn tìm báu vật mà là vì tại hạ đã nhận lời ủy thác của một vị võ lâm tiền bối, hiện ân cư trong hang sâu trong một quả núi Giác Vân phong thuộc dãy Thành Thành Sơn.

Ba nhà sư Tây Tạng nghe Kim Ngang Tiêu nói như vậy liền chau mày, chăm chú lắng tai nghe.

Kim Ngang Tiêu lại nói :

- Tại hạ xuống dưới địa huyết Dã Nhân lãnh quả có lấy được cuốn chân kinh Cự Linh thần công. Nhưng tại hạ đã nhận lời ủy thác của người, cuốn kinh võ học đó thực sự không phải là vật sở hữu của tại hạ mà là của vị võ lâm tiền bối. Nếu tại hạ đưa cuốn chân kinh cho đại sư, tại hạ sẽ là kẻ nuốt lời hèn.

Hỗn Ma Tôn Giả nghe nói bỗng ngửa mặt lên trời cười ha hả :

- Tưởng gì chứ việc đó không khó! Kim thí chủ cứ giao chân kinh cho bàn tăng, để bàn tăng ủy nhiệm hai sự đệ đem về bốn tự cho vị Chương môn nhân, bàn tăng sẽ thân hành cùng thí chủ đến hang núi ở Giác Vân phong giải thích cho vị tiền bối đó rõ sự thể. Bàn tăng quyết không để thí chủ mất danh dự. Vị võ lâm tiền bối nào đó chắc hẳn phải là một bậc cao nhân thông tình đạt lý. Cự Linh thần công chân kinh vốn là một trấn tự của bốn phái nay châu về hợp phổ thì đó là việc hợp tình hợp lý, bất cứ ai cũng nhìn nhận. Còn nếu vị tiền bối đó không nghe thì đó là việc riêng của bàn tăng với vị tiền bối đó, bàn tăng sẽ có cách đối phó, không can dự đến Kim thí chủ hết.

Kim Ngang Tiêu nghe y nói như vậy không còn biết trả lời ra sao nữa.

Chàng ngập ngừng nói :

- Đó là vấn đề cuốn kinh Cự Linh thần công, nhưng còn vấn đề... Thiên Niên Tuyết Sâm thì thực... là khó!

Hỗn Ma Tôn Giả mỉm cười nói :

- Tại sao khó? Kim thí chủ hãy nói cho bản tăng nghe.

Kim Ngang Tiêu hơi đỏ mặt ngượng nghịu :

- Thiên Niên Tuyết Sâm... không còn nữa. Tại hạ đã trót ăn mất rồi!

A!... Cả ba nhà sư Tây Tạng đều quát lớn một tiếng quát mắt nhìn chàng. Hồn Ma Tôn Giả sùng sốt lớn tiếng hỏi lại :

- Ăn? Tại sao... ăn mất?

Kim Ngang Tiêu tỏ vẻ ân hận :

- Tại hạ bị kẹt dưới địa huyết mấy chục ngày không có lối lên, nên đã đói quá, ăn Tuyết Sâm hết rồi.

Hồn Ma và Trác Ma Tôn Giả gầm thét như thú dữ :

- Tiểu tặc, mi phải chết!

- Ngươi nói dối, ngươi giấu Tuyết Sâm ở đâu, phải khai mau.

- Khoan!

Hồn Ma Tôn Giả thét lên một tiếng, vung tay áo rộng cản ngọn chướng của Hàng Ma Tôn Giả định đánh xuống đầu Kim Ngang Tiêu.

Nét mặt của Hồn Ma Tôn Giả lúc này biến đổi thật ghê gớm. Y là người tối độc hiểm thâm trầm, nên bình thường bất từ gặp chuyện tức giận đến thế nào, y vẫn giữ được bộ mặt bình thản hòa hiền.

Nhưng lúc này sự căm giận bộc lộ, bao nhiêu vẻ hung ác hiểm độc hiện rõ lên nét mặt, đôi mắt Hồn Ma Tôn Giả lộ hung quang quát lên nhìn Kim Ngang Tiêu như muốn ăn tươi nuốt sống chàng ngay.

Đó là Thiên Niên Tuyết Sâm là thứ chi bảo, một trong hai vật trấn tự của chùa Bồ Thiên lập viện thuộc phái Đạt Ma, lưu trữ từ mấy đời nay. Vật đó thất lạc còn có hy vọng tìm lại được, nhưng nay lại bị ngươi ăn mất rồi thì thật ra là tuyệt vọng. Thử hỏi làm sao ba nhà sư Tây Tạng không tức giận cho được?

Hồn Ma Tôn Giả quát mắt nhìn Kim Ngang Tiêu hồi lâu, khiến Kim Bạch hai chàng không khỏi rung mình về cái nhìn ác độc như rắn đó.

Hồn Ma Tôn Giả đăm đăm nhìn, không nói một lời, có vẻ đang suy tính một việc quái gở vô cùng.

Đột nhiên hần cật tiếng cười rùng rợn, rồi lạnh lùng lên tiếng nói :

- Ngươi đáng chết một ngàn lần nên mới ăn mất vật chi bảo của bốn phái. Nhưng ngươi đừng tưởng nuốt trôi được Thiên Niên Tuyết Sâm là bốn phái tuyệt vọng, không có cách nào thâm hồi lại báu vật nữa.

Kim Ngang Tiêu đỏ bừng mặt, vừa hổ thẹn vừa tức giận vì thấy nhà sư nghi cho chàng có lòng tham nên mới ăn ngay Tuyết Sâm để chiếm đoạt. Nhà sư có ngờ đâu chàng gặp hoàn cảnh rất khó khăn dưới địa huyết, nếu không ăn Tuyết Sâm, chàng đã chết đói và chết khát dưới hầm tối đó rồi, đâu có thể đem các vật khác lên mặt đất được nữa.

Kim Ngang Tiêu định lên tiếng biện bạch thì Hồn Ma Tôn Giả đã quát lớn :

- Tiểu tặc, ngươi đã ăn mất Tuyết Sâm, nhưng Tuyết Sâm còn đó không đi đâu mất. Tuyết Sâm đã ngấm vào xương cốt của ngươi, thân thể ngươi tức là Tuyết Sâm đó. Bốn sư sẽ hóa kiếp cho ngươi, lột thịt ngươi lấy bộ hài cốt của ngươi đem về Tây Tạng, nấu thành cao để bốn phái sử dụng... Ha... ha... “Nhân Cao Tuyết Sâm”, như vậy chẳng tiện lắm hay sao?

Hàng Ma Tôn Giả vỗ tay cười :

- Đại sư ca nói rất phải. Chương môn sư bá đã có lần nói Tuyết Sâm ăn vào người, sẽ ngấm ngay vào xương cốt, tăng gia nội lực mãnh liệt vô cùng. Dem bộ xương của tiểu tặc này về núi Đầu Sơn cũng như đem Tuyết Sâm về. Chuyến đi này quả không uổng phí công lao của anh em ta.

Trác Ma Tôn Giả tròn độc nhồn lên nói lớn :

- Đại ca, Nhị ca, tiểu đệ đã nói cứ hóa kiếp ngay cho hai tên này là xong việc, khỏi cần nói nhiều lời với chúng làm gì vô ích.

Kim Ngang Tiêu và Bạch Thiên Văn rung mình, nghe ba nhà sư Tây Tạng nói. Hai chàng biết ba nhà sư nói như vậy làm thật chứ không phải chuyện dọa suông để lung lạc tinh thần hầu dò hỏi bí mật.

Ngay khi thấy ba nhà sư tự xưng là Tam Ma Tôn Giả, thuộc phái Đạt Ma ở Tây Tạng, hai chàng đã hiểu ngay ba nhà sư này thuộc loại ác tăng, mượn cửa Thiền để che đậy tội ác.

Nguyên Đạt Ma phải mấy trăm năm trước là một môn phái chính tông của Tây Tạng, nhưng sau này từ khi Bạch Ni Lão Ma cướp đoạt ngôi Chưởng môn, môn phái dần đi vào con đường tà đạo, sản xuất ra nhiều ma đầu quái gở, gieo nhiều tai họa cho cả võ lâm Trung Nguyên.

Vì là phái võ lâu đời nhất Tây Tạng, Đạt Ma phải có nhiều chi nhánh đệ tử lan xuống cả miền Đông nam Trung Hoa. Tinh Túc Lão Ma, một lão ma đầu khủng khiếp ở Đông Hải, sáng lập ra phái Tinh Túc cũng là người xuất thân ở Đạt Ma phái bên Tây Tạng.

Kim Ngang Tiêu và Bạch Thiên Vân đã biết ba quái tăng Tây Tạng độc ác vô cùng, nhưng không ngờ chúng tàn nhẫn đến độ định giết người lấy xương nấu cao ăn. Bạch Thiên Vân toát mồ hôi lạnh, trán lấm tấm xuất hàn. Chàng vừa kinh hãi vừa ân hận lúc này công lực đã mất hết, không sao kháng cự được, đành chịu chết thảm. Nhưng chàng đau lòng nhất là vì mình sơ suất, không khám phá ra âm mưu hạ độc của Câu Hồn bang, để Kim Ngang Tiêu bị liên lụy. Nếu không, với công lực cao thâm của Kim Ngang Tiêu, dù ba ác tăng Tây Tạng võ công cao cường đến mức độ nào, chàng tin Kim Ngang Tiêu cũng đối phó nổi.

Kim Ngang Tiêu vừa nghe Hồn Ma Tôn Giả đòi lóc thịt mình lấy xương nấu cao, chàng tức giận vô cùng, trợn mắt quát lớn :

- Ác tăng, sao ngươi độc ác đến thế? Ngươi định nấu cao người thì có khác gì loài cầm thú?

Hồn Ma Tôn Giả cười ha hả :

- Tiểu tặc chết đến nơi còn ngang ngạnh. Lẽ ra ta đưa ngươi về Tây Tạng rồi hóa kiếp lóc xương nhưng đường xa ngàn dặm đi lại bất tiện vô cùng. Bởi vậy ta cho ngươi về châu diêm chứa sấm, rồi đem bộ xương ngươi đi cho gọn.

Hồn Ma Tôn Giả lùi lại một bước, nói :

- Trác Ma sư đệ hãy dùng thiết thủ hóa kiếp chúng đi cho rồi.

Thiết thủ tức là tay sắt. Nguyên Trác Ma Tôn Giả bị chốt một mắt lại bị cụt bàn tay mặt, nên y phải đánh một cái móc sắt tay thế vào bàn tay để tiện việc cầm xách đồ vật, nhất là tiện việc giao đấu, vì móc sắt đánh nhọn hoắt và khum khum như lưỡi câu.

Trác Ma Tôn Giả cười hi hi tiến lên. Hồn Ma Tôn Giả và Hàng Ma Tôn Giả biết Kim Ngang Tiêu và Bạch Thiên Vân đã uống nhầm phải Nhuyễn Cân Thập Linh tán của Cô Ma Lâm Tàn, võ công đã mất hết, lúc này gân cốt hai chàng không còn chút sinh lực, nên chúng đứng khoanh tay, mỉm cười nhìn tên sư đệ của chúng xử tử hai chàng.

Bạch Thiên Vân biết giờ chết đã đến, trong lòng đau đớn tuyệt vọng, liếc mắt nhìn Kim Ngang Tiêu. Nhưng thấy sắc mặt Kim Ngang Tiêu vẫn điềm nhiên như thường, chàng không khỏi kính phục thâm trọng dạ.

Trác Ma tôn giả từ từ giơ cánh tay có móc sắt lên cao, nhắm vào đỉnh đầu Bạch Thiên Vân sắp bỏ xuống. Chỉ một nhát lưỡi câu móc sắt đó cũng đủ làm chàng võ ớ ra chết. Bạch Thiên Vân thở dài, nhắm mắt chờ chết.

“Phập” “Keng”

- Ôi chao!

Ba thanh âm đó như thể cùng phát ra một lúc, Bạch Thiên Vân giựt mình mở mắt ra nhìn, chàng cũng phải thốt ra một tiếng “à” đầy kinh ngạc và mừng rỡ.

Thì ra hai móc sắt của Trác Ma Tôn Giả bỏ xuống, còn cách đầu Bạch Thiên Vân độ hai tấc thì Kim Ngang Tiêu vọt đứng lên nhanh như chớp, bàn tay chàng đồng thời bay lên chém ngược trở lên đúng vào cánh tay của Trác Ma Tôn Giả.

Trong lúc quá bất ngờ, và lại thủ pháp của Kim Ngang Tiêu mau lẹ tuyệt luân Trác Ma Tôn Giả không thể nào tránh hay rút tay về kịp. Bàn tay của Kim Ngang Tiêu như một lưỡi dao sắc bén, chém đứt cánh tay của Trác Ma Tôn Giả cụt đến khuỷu cánh tay dưới và móc sắt văng ra xa, rớt xuống nghe keng một tiếng.

Trác Ma Tôn Giả rú lên một tiếng đau đớn, lùi lại. Hồn Ma Tôn Giả quả không hổ danh cao thủ Tây Tạng. Tuy sự việc xảy ra bất ngờ và quá mau, Hồn Ma Tôn Giả chỉ mất vài giây đã trấn tĩnh được ngay và vung tay áo cả sa đồ rộng thùng thình tấn công Kim Ngang Tiêu một chưởng.

Kim Ngang Tiêu biến bàn tay thành chưởng đưa lên gạt nhẹ.

“Bùng” Hai chưởng giao nhau, Hồn Ma Tôn Giả lùi lại ba bước, Kim Ngang Tiêu vẫn đứng yên. Chỉ một lần giao chưởng đó cũng khiến Hồn Ma Tôn Giả hiểu công lực của Kim Ngang Tiêu như thế nào.

Hắn trừng mắt nhìn Kim Ngang Tiêu như thể ngạc nhiên thấy chàng phục hồi công lực quá mau lẹ.

Nhưng Hồn Ma Tôn Giả liền đó đã buông tiếng cười khanh khách :

- Bần tăng quả hồ đồ! Nhà ngươi đã ăn được Tuyết Sâm thì trên đời này còn có thứ độc được nào hạ độc nổi nhà ngươi nữa.

Hồn Ma Tôn Giả nói không sai. Nguyên Thiên Niên Tuyết Sâm vốn là thứ báu vật, có thể nói là thiên hạ dị bảo, không những có khả năng tăng cường

nội lực, cải tử hoàn sinh mà còn có đặc tính tiêu trừ bách độc. Bất cứ thứ độc được nào ác hại đến đâu gặp Tuyết Sâm cũng hóa thành vô hiệu. Chính thế mà phái Đạt Ma dùng làm báu vật trấn tự của Bồ Thiên lập viện. Cách đây trên một trăm năm, một vị Chứng môn nhân của phái Đạt Ma tình cờ lên Hy Mã Lạp sơn quanh năm tuyết phủ, lấy được củ nhân sâm ngàn năm này, liền đem về cất ở chùa Bồ Thiên lập viện, chớ không dám đem dùng.

Sau này khi vị trưởng môn nhân đó tịch, liền để di huấn lại cho các đệ tử đời sau, dặn rằng không ai được đem sử dụng Tuyết Sâm, để chờ khi nào môn phái Đạt Ma gặp phải lúc suy đồi đem Tuyết Sâm đó cấp cho một đệ tử có cốt cách khả năng nhất, để tăng gia nội lực hầu tu luyện Cự Linh thần công, với mục đích đem tài ba quán thế chấn hưng lại môn phái. Như vậy đủ hiểu Tuyết Sâm đối với phái Đạt Ma quý giá như thế nào.

Khi bị hãm dưới địa huyết, cũng là do mệnh lệnh trời đã định cho Kim Ngang Tiêu vô tình được hưởng diễm phúc tuyết luân là ăn được Tuyết Sâm. Trớ trêu thay, lúc đó chàng chỉ ăn cho bớt đói chứ có ngờ đâu Tuyết Sâm có hiệu năng ghê gớm như vậy.

Đặc tính khử độc của Tuyết Sâm đã được chứng tỏ ngay từ dưới địa huyết, vì sau khi ăn Tuyết Sâm, bao chất độc trong người Kim Ngang Tiêu bị đẩy ra ngoài ngay cả độc châm, thứ kim độc lợi hại vô song của Lão quái bà thư phù vào người chàng, cũng bị Tuyết Sâm tống ra ngoài cơ thể Kim Ngang Tiêu.

Từ đó cơ thể Kim Ngang Tiêu đã có sẵn chất kháng độc rất tinh diệu, không có thứ độc được nào có thể làm hại được chàng. Kim Ngang Tiêu thật tình cũng không biết điều đó. Đến khi ăn phải Nhuyễn Cân Thập Linh tán của Cổ Ma Lâm Tàn, và thấy Bạch Thiên Vân kêu la bị chất độc làm mềm gân cốt, Kim Ngang Tiêu cũng kinh hoàng thật sự, cho rằng mình cũng không thoát số phận đó.

Nào ngờ, mãi sau chàng cũng không thấy chất độc phát tác. Lúc ba nhà sư Tây Tạng xuất hiện, đấu với Lâm Tàn và Câu Hồn bang, Kim Ngang Tiêu đã ngăn thử vận nội lực, thấy chân khí vẫn vận chuyển như thường, gân cốt vẫn cứng cáp, nội lực không suy giảm chút nào, chàng mới yên lòng.

Nhưng Kim Ngang Tiêu vẫn ngồi yên, để xem ba nhà sư Tây Tạng đối xử ra sao. Đến khi Trác Ma Tôn Giả định ra tay hạ sát Bạch Thiên Vân, chàng mới đột nhiên ứng phó, làm đối phương thất đảm, bị chém gãy tay.

Hồn Ma Tôn Giả là người tuyệt đỉnh thông minh, thấy Kim Ngang Tiêu không bị độc được làm hại, nên y hiểu ngay nguyên nhân. Tuy nhiên Hồn Ma Tôn Giả không lo ngại chút nào. Y cho rằng dù Kim Ngang Tiêu không bị mất võ công, chàng cũng không thể đấu với y được quá mười hiệp.

Hồn Ma Tôn Giả vẫn có ý khinh thị võ công của Trung Nguyên, vì từ trước đến nay y chưa gặp tay nào đối thủ cả. Bởi vậy dù Kim Ngang Tiêu có giỏi đến đâu, y cũng có thể hạ được dễ dàng.

Đã đành Hồn Ma Tôn Giả biết Kim Ngang Tiêu đã lấy được cuốn chân kinh Cự Linh thần công, nhưng muốn luyện môn công này phải mất cả chục năm khổ luyện, chớ đâu có thể trong một thời gian ngắn, chưa đầy một tháng đã có thể luyện thành.

Hồn Ma Tôn Giả có ngờ đâu Kim Ngang Tiêu phúc duyên còn may mắn hơn nữa, chẳng những chàng được ăn Tuyết Sâm mà còn được hưởng hai thuốc Hà Thủ Ô Bách Độc của Vô Danh Khách để lại, giúp chàng tăng gia nội lực mau chóng, trong mấy ngày bằng cả bốn mươi năm tu luyện nội công nên chàng mới luyện thần công.

Sau khi đấu sơ qua một chiêu với Kim Ngang Tiêu, Hồn Ma Tôn Giả hừ một tiếng lùi lại nói :

- Nhà ngươi không bị mất võ công là nhờ Tuyết Sâm, nhưng chớ vội đắc ý bần tăng đã có ý sử dụng đến bộ hài cốt của nhà ngươi thì họa ngươi có bay lên trời cũng không thoát.

Bạch Thiên Vân thấy Kim Ngang Tiêu không bị mất võ công, chàng kinh dị và mừng rỡ quá đổi, quên hẳn mình đã bị Nhuyễn Cân Tán làm mềm gân cốt, định đứng phắt lên, không ngờ không sao cất mình lên được khỏi ghế.

Bạch Thiên Vân liền thét lớn :

- Kim đệ, đối với bọn ác nhân này không cần phải nhân nhượng gì hết. Chúng ác độc hơn lang sói, trừ khử được chúng là trừ được mối họa cho thiên hạ đó.

Sự thực lúc đầu Kim Ngang Tiêu cũng có ý nể vì ba nhà sư Tây Tạng, vì thấy họ là đối thủ của Câu Hồn bang, ra tay sát hại bọn Cổ Ma Lâm Tàn. Chàng cũng không hề có ý tức giận Hồn Ma Tôn Giả vì chuyện đòi lại báu vật của phái Đạt Ma, chàng cho là chuyện hợp tình hợp lý.

Nhưng đến lúc Hồn Ma Tôn Giả trở mặt, đòi lột thịt chàng để lấy xương nấu cao. Kim Ngang Tiêu tức giận khôn tả. Biết bọn này là tay lợi hại, chàng đã ngầm vận Cự Linh thần công sẵn sàng ứng phó.

Trác Ma Tôn Giả bị cụt tay, đau đớn vô cùng nhưng được Hàng Ma Tôn Giả dùng kim sang băng bó vết thương nên máu đã cầm ngay. Trác Ma Tôn Giả nghiêng răng kèn kẹt, nhìn Kim Ngang Tiêu, Bạch Thiên Vân hai chàng đến rách mí mắt, chỉ muốn ăn tươi nuốt sống hai chàng ngay cho hả giận. Hàng Ma Tôn Giả nghe thấy Bạch Thiên Vân nói với Kim Ngang Tiêu như vậy liền bật cười ha hả :

- Hai tên chột mắt dám coi thường võ học của Tây Tạng. Đại sư ca khỏi cần động thủ, để ngu đệ cho chúng về địa phủ.

Nói đoạn Hàng Ma Tôn Giả nhảy tới tấn công Kim Ngang Tiêu một chiêu mãnh liệt vô cùng. Kim Ngang Tiêu chẳng cần né tránh, liền dùng một thức Cự Linh thần công đối phó. Chỉ thấy chiêu phong ào ào bay ra, chiêu hình bao phủ tứ phía.

- Bốp, bốp, bốp... Hàng Ma Tôn Giả đã bị trúng luôn ba chiêu của thế võ tuyệt luân.

Ba chương đó kinh lực âm nhẹ nhàng, nên không đẩy y bắn ra xa, song tạng phủ Hàng Ma Tôn Giả đã bị dập nát hết.

Hàng Ma Tôn Giả rú lên một tiếng, lùi lại luôn mấy bước, rồi đứng sững trợn mắt nhìn Kim Ngang Tiêu như kinh ngạc vô cùng. Đột nhiên y học ra một đồng máu rồi ngã lăn ra chết.

Lúc này Hồn Ma Tôn Giả mới kinh hãi thực sự. Y chưa kịp ra tay cứu trợ thì sư đệ của y đã chết rồi. Hàng Ma Tôn Giả chỉ đầu với Kim Ngang Tiêu có một hiệp đã ngã lăn ra chết. Hồn Ma Tôn Giả hiểu ngay thanh niên này võ học cao siêu mà nội lực cũng đã luyện đến mức thượng thừa.

Chương pháp vừa rồi càng làm cho Hồn Ma Tôn Giả kinh hoàng. Từ khi bước chân vào Trung Nguyên, y mới gặp một địch thủ như vậy.

Hồn Ma Tôn Giả trầm giọng quát :

- Cự Linh thần chương đã thất truyền trong võ lâm Trung Nguyên, tại sao ngươi lại biết? Nhưng ngươi chớ vội đắc ý hãy tiếp bản tăng một chương.

Nói dứt lời Hồn Ma Tôn Giả nghiêm sắc mặt vận công, hai tay từ từ đẩy ra phía trước. Trong chớp mắt hai bàn tay của Hồn Ma Tôn Giả đã biến thành màu hồng rồi từ từ biến thành màu đỏ.

Bạch Thiên Vân ngồi ở phía sau lưng Kim Ngang Tiêu bỗng lên tiếng.

- Kim lão đệ phải cẩn thận. Đó là Chu Sa chương!

Kim Ngang Tiêu gật đầu chàng đã nhìn thấy đó chính là Chu Sa chương một môn võ công thượng đỉnh của các phái võ ngoài Tây vực.

Nguyên Chu Sa chương không phải là môn võ công thần bí hay đặc sắc của riêng môn phái nào. Song nếu nhiều phái biết luyện Chu Sa chương thì mỗi phái lại có một bí quyết khác nhau để luyện thành môn võ công này.

Hồn Ma Tôn Giả chỉ cần vận dụng trong khoảnh khắc, đôi bàn tay đã đỏ rực như Chu sa, điều đó chứng tỏ môn này y đã luyện và bí quyết Chu Sa chương phải của Đạt Ma hơn hẳn các môn phái khác.

Kim Ngang Tiêu chẳng dám kinh thường vội vận Cự Linh thần công ra toàn thân để hộ thể.

Hồn Ma Tôn Giả gầm lên một tiếng đôi chương như lửa vùn vụt tấn công vào người Kim Ngang Tiêu. Chương của y chưa tới nơi một luồng chương phong dừng mảnh đã ào ào bay tới. Chương phong này chẳng phải tầm thường, vì một luồng hơi nóng như lửa đốt bỏng bao phủ lấy người Kim Ngang Tiêu. Tiết được nhiệt khí như vậy, Chu Sa chương của Hồn Ma Tôn Giả đã đạt tới mức tuyệt đỉnh rồi vậy.

Kim Ngang Tiêu sợ Bạch Thiên Vân ở phía sau mình bị liên lụy, chàng vội đánh ra một chương, đánh tạc luồng nhiệt khí đi nơi khác, rồi thi triển Tu Di thân pháp nhẹ nhàng tránh khỏi thế Chu Sa chương đầu tiên.

Thấy không đánh trúng đối phương, Hồn Ma Tôn Giả gầm lên một tiếng, đuổi theo Kim Ngang Tiêu. Thân hình Hồn Ma Tôn Giả bỗng bay lên cao như một con quái độn, rồi y choãi người, hai tay Chu Sa chương đỏ rực chụp xuống đầu Kim Ngang Tiêu.

Hồn Ma Tôn Giả đã vận dụng đến mười thành công lực, nên hỏa hậu dừng mảnh vô cùng.

Kim Ngang Tiêu giật mình, thấy một luồng áp lực đè xuống đầu và hai vai, làm chàng tức ngực nghẹt thở, mỗi lúc áp lực một tăng gia.

Nếu không có Cự Linh thần công hộ thể và Tu Di thân pháp cực kỳ thần diệu, Kim Ngang Tiêu khó lòng thoát khỏi thế công tuyệt thế của nhà sư Tây Tạng.

Nhờ Cự Linh thần công hóa giải được áp lực, Kim Ngang Tiêu đi ngay một thế độc Độc Long Vận Hộ của Tu Di thân pháp. Đôi Chu Sa chương còn cách đầu hai tấc thì Kim Ngang Tiêu thoát được ra ngoài áp lực, nhảy tránh ra ngoài đến ba trượng “Ầm” Chu Sa chương đánh trọt xuống đất, sức nặng ghê gớm của nó làm cỏ cháy đen lại, khói bốc lên nghi ngút.

Kim Ngang Tiêu rung mình, nhận thấy nhà sư Tây Tạng này quả lợi hại. Chu Sa chương đụng vào người tức thân thể bị cháy đen thành than.

Kim Ngang Tiêu không dám chậm trễ, vội gia tăng nội lực, vận đến tám thành Cự Linh thần công ra đối phó. Cự Linh quả là uy lực kinh người. Từ người Kim Ngang Tiêu bỗng toát ra luồng khí lực vô hình, nhưng mãnh liệt và vững chắc như tường đồng vách sắt, khiến nhiệt khí của Chu Sa chương bay đến, cách người chàng độ hai tấc bị quạt trở lại, tiêu tan hết uy lực.

Đồng thời hai chương của Kim Ngang Tiêu biến hóa kỳ ảo, chẳng những phát ra kinh phong vũ động như sấm sét, mà còn tạo thành một đám mây xám như có muôn ngàn đường chương vây bọc lấy Hồn Ma Tôn Giả.

Chương pháp đó chính là Cự Linh thần chương và thức đó tên gọi là Bách Tử Thiên Tôn (Trăm con ngàn cháu), vì lẽ một khi sử dụng đến thứ chương pháp này thì lập tức cả muôn ngàn đường chương hình bay ra, như thể một gia đình con cháu đông đúc, sinh ra trăm con, rồi con đó sinh ra ngàn cháu chắt.

Hồn Ma Tôn Giả là tay võ công uyên bác, hơn nữa Cự Linh thần chương vốn xuất phát nguyên thủy ở Tây Tạng, cũng như Cự Linh thần công, làm sao y không biết ngay đó là thứ võ công đệ nhất thiên hạ, thất truyền từ mấy trăm năm nay.

Hỗn Ma Tôn Giả kinh hoàng chỉ kịp than thầm trong dạ :

- Trời! Cự Linh thần chương!

Thì lập tức người y đã bị trúng luôn ba chương. Ba chương đó tuy không trúng chỗ trọng yếu trên cơ thể Hỗn Ma Tôn Giả, nhưng lúc này nội lực Kim Ngang Tiêu đã phát xuất đến độ kinh người, nên Hỗn Ma Tôn Giả bị đẩy bắn lùi lại, khí huyết rạo rực, mặt mũi tối sầm, chỉ muốn ngã lăn quay ra.

Kim Ngang Tiêu vốn là người nhân hậu, thấy đối thủ gặp lúc nguy nan, không nỡ tấn công tiếp. Nhờ đó Hỗn Ma Tôn Giả hít thở được một hơi dài, trấn tĩnh lại được tinh thần.

Nhưng Hỗn Ma Tôn Giả đã đến độ ham chiến liều mạng, y không biết sợ là gì nữa. Sau khi lấy lại được nội lực, y lại gầm rú như con thú bị thương, hai bàn tay Chu Sa chương đỏ rực vùn vụt bay đến tấn công, quyết một trận sống còn với Kim Ngang Tiêu.

Thái độ đó khiến Kim Ngang Tiêu nổi hung tính, cặp mắt chàng tia ra những hung quang đầy sát khí. Chàng cười nhạt :

- Ác tặc quả nhiên không muốn sống nữa!

Nói dứt lời chàng vận Cự Linh thần công vào hai tay, đưa lên gạt Chu Sa chương.

“Bùng”! Hai chương lực gặp nhau phát ra tiếng nổ như sấm sét.

Hỗn Ma Tôn Giả loạn choạng lùi lại. Kim Ngang Tiêu rú lên một tiếng như rồng gầm hồ rống, nhảy tới tấn công liền. Chương hình lại hoa lên bao bọc chiếc áo cà sa màu đỏ chót của nhà sư.

Hỗn Ma Tôn Giả không then là cao thủ Tây Tạng. Mặc dầu gặp địch thủ võ công hơn y gấp bội y vẫn cảm cực được mấy hiệp nữa. Nhưng Hỗn Ma Tôn Giả lùi dần. Chu Sa chương không còn phát ra uy lực như trước nữa.

Kim Ngang Tiêu đã quyết hạ đối phương nên chàng giờ luôn mồm thúc độc đao nữa của Cự Linh thần chương, đẩy lùi Hỗn Ma Tôn Giả đi mãi, cách xa căn nhà lá của tiểu phu đến bốn năm trượng tới nơi mà khoảng một giờ trước đó, bọn Câu Hồn bang đã giao chiến kịch liệt với Trác Ma và Hàng Ma Tôn Giả. Nơi thi thể bọn Câu Hồn bang còn nằm ngổn ngang.

Hàng Ma Tôn Giả đã chết, chỉ còn Trác Ma Tôn Giả bị cụt một cánh tay. Lúc này y đã bót đau, thấy trưởng huynh bị nguy mấy lần định nhảy vào trợ chiến, nhưng võ công y còn kém xa Hỗn Ma Tôn Giả, nên mỗi lần định nhảy vào, y lại bị kinh phong của hai đối thủ đẩy ra.

Đến lúc Hỗn Ma Tôn Giả bị đẩy lùi ra xa, sắp bị nguy đến nơi, Trác Ma Tôn Giả nóng nảy giậm chân, cuống quýt nhìn quanh kiếm cách gỡ nguy cho đại sư ca.

Tình cờ, Trác Ma Tôn Giả nhìn thấy Bạch Thiên Vân bị trúng độc, gân cốt rã rời đang ngồi trên ghế ở cửa nhà tiểu phu, trở mắt nhìn trận đấu tiếp diễn. Trác Ma Tôn Giả nghiêng răng kèn kẹt :

- Tiểu tặc, anh em ta có chết, các người cũng phải hết sống.

Nói dứt lời y xăm xăm tiến tới trước mặt Bạch Thiên Vân, nét mặt vô cùng hung ác, miệng cười gằn, tay giờ lên định điểm vào tử huyệt của Bạch Thiên Vân.

Bạch Thiên Vân thấy y tiến lại, hiểu ngay ý định thủ đoạn hèn mạt của Trác Ma Tôn Giả, liền quát lớn :

- Phiên tăng dê hèn, người định ám toán ta chăng?

Chàng định đứng lên né tránh, không ngờ gân cốt đã trúng độc, không sao cử động được nữa.

Tình thế thật nguy cấp, Kim Ngang Tiêu đang đánh đuổi Hỗn Ma Tôn Giả, thấy thế giật mình, xoay người lại.

Nhưng khoảng cách khá xa, nhảy lại tất nhiên không kịp. Trong lúc cấp kỳ Kim Ngang Tiêu rú lên một tiếng, chân đá móc vào lưỡi kiếm của một tên Câu Hồn bang bị chết, bỏ lăn lóc trên mặt đất.

“Vút”, lưỡi kiếm bay lên như một lưỡi phi đao xé không khí, bay đến nhanh như chớp, cắm phập vào lưng Trác Ma Tôn Giả giữa lúc hai ngón tay của y sắp điểm vào tử huyệt của Bạch Thiên Vân, chỉ còn cách độ một thước.

Trác Ma Tôn Giả học lên một tiếng thảm thiết rồi ngã lăn ra chết tốt, Bạch Thiên Vân thoát nạn.

Thừa lúc Kim Ngang Tiêu quay lại đá thanh kiếm, Hỗn Ma Tôn Giả vận hết sức bình sinh vào hai tay, tấn công vào sau ót Kim Ngang Tiêu một đòn chí tử. Nhưng Kim Ngang Tiêu đã đề phòng. Nghe kinh phong pha lẫn nhiệt khí đẩy tới, chàng vội thụp đầu xuống tránh, rồi nhân lúc còn trầm mình xuống tấn, chàng sử dụng một chiêu Thần Long Bài Vĩ, từ dưới đánh thốc lên.

Thần Long Bài Vĩ là một chiêu số tầm thường, nhưng nội lực của Kim Ngang Tiêu lúc đó lại là Cự Linh thần công nên có uy lực ghê gớm. Dù Hỗn Ma Tôn Giả có rút tay về gạt đỡ cũng không chịu nổi chiêu này, “Bịch” một tiếng khô khan phát ra.

Thân hình Hồn Ma Tôn Giả bị tung lên rồi bắn văng ra xa như một cái điều đứt dây.

Y bị văng ra đến tám trượng rồi mới rớt xuống. Gân mạch xương cốt trong người đứt vỡ, y chết ngay không kịp kêu lên một tiếng. Thế là hết đời một cao thủ đứng vào hàng nhất lưu Tây Tạng, uống công tu luyện hàng chục năm.

Kim Ngang Tiêu hạ xong mấy đầu thủ, rồi vội vã quay lại bãi đất trước cửa nhà tiểu phu, tìm kiếm gói thuốc giải độc của Cổ Ma Lâm Tàn. Quả nhiên gói thuốc hồng bị Hồn Ma Tôn Giả cướp rồi lúc giao đầu bỏ vương lại đó.

Kim Ngang Tiêu đưa thuốc cho Bạch Thiên Vân uống. Thuốc giải độc rất công hiệu, chỉ một lát Bạch Thiên Vân thấy trong người nóng bừng, chất độc của Nhuyễn Cân Thập Linh tán dần dần tiêu tan. Khoảng nửa giờ sau, chàng đã lấy lại được sức lực như cũ.

Sau một trận xáo trộn ghê gớm, Kim Bạch hai chàng thấy không còn buồn ngủ, liền vào trong nhà tiểu phu tỉnh tọa chờ sáng.

Trước khi đi nghỉ, Kim Ngang Tiêu và Bạch Thiên Vân đã kéo hơn chục xác tên Câu Hồn bang và nhà sư Tây Tạng vào một hố ở bên bờ suối rồi lấp đất lại. Dầu sao họ cũng là những võ lâm đồng đạo nên hai chàng không nỡ để thi thể họ bị muông thú ăn thịt.

Còn lão tiểu phu bị bọn Câu Hồn bang bức bách bỏ thuốc độc cho hai chàng, lúc này cũng thấy mất tâm. Có lẽ lão đã quá sợ nên bỏ trốn luôn, mà có thể lão cũng bị bọn Câu Hồn bang ác độc sát hại rồi vùi xác ở nơi nào đó trong rừng.

Cái bang tuyệt hận

Sáng hôm sau hai chàng lại tiếp tục lên đường trở về Trung Nguyên.

Từ đó liền mấy ngày, hai chàng không gặp sự gì cản trở ở dọc đường nữa, mà bọn Câu Hồn bang cũng không thấy ra mặt.

Tuy nhiên Kim Ngang Tiêu và Bạch Thiên Vân vẫn có cảm tưởng có người theo dõi mình, mặc dầu đã mấy lần Kim Ngang Tiêu dùng khinh công thượng thặng, đột nhiên quay trở lại phía sau tìm kiếm. Nhưng vẫn không thấy gì.

Đến ngày thứ năm, hai chàng đi vào tỉnh Thiểm Tây, tức là đã bắt đầu vào đến Trung Nguyên rồi. Chiều tối hôm đó, hai chàng đến Kim Lăng - một thị trấn to lớn, buôn bán sầm uất, vì nơi đây là chỗ tập trung của đoàn thương khách, đem hàng hóa trong Trung Thổ đi về miền rừng núi cao nguyên ở phía tây Trung Quốc.

Kim Lăng là một thị trấn to lớn như vậy, tất nhiên phải có nhiều ăn mày. Việc đầu của Bạch Thiên Vân sau khi đến Kim Lăng là tìm cách liên lạc với những tay khất cái thuộc Cái bang, tức là bang hội ăn mày thuộc thị trấn này.

Như hồi trên đã nói, Cái bang khi xưa là một bang hội lớn mạnh nhất ở Trung Hoa, đệ tử có tới hàng chục vạn, các cao thủ nhiều như mây, có thể nói sánh ngang với những phái võ lớn như Thiếu Lâm, Võ Đang, Côn Luân, Không Động.

Nhưng khoảng năm sáu chục năm trước đó, vị Bang chủ của Cái bang là Thiên Diệu Thần Cái, đột nhiên mất tích, trong Cái bang xảy ra cái họa huynh đệ tương tàn, tranh ngôi vị của Bang chủ, cho nên một bang hội to lớn như vậy đi dần vào tan rã.

Mãi về sau hai anh em Thần Cái Xa Triệt và Dị Cái Bạch Thiên Vân cùng một số các Trưởng lão và đệ tử cao cấp trấn tĩnh lại bang quy, cải tổ lại nội bộ, nên tình trạng Cái bang mới bắt đầu phục hồi. Chẳng ngờ giữa lúc đó thì Thần Cái Xa Triệt bị chết thảm về tay Câu Hồn bang chủ.

Lại nói ở Kim Lăng tuy có nhiều ăn mày nhưng Cái bang mới trấn chỉnh nên số đệ tử chẳng có bao nhiêu. Vào tới thị trấn, Bạch Thiên Vân và Kim Ngang Tiêu đã gặp nhiều ăn mày ở ngoài đường, nhưng không nhận thấy một đệ tử Cái bang nào cả.

Ngoài ra hai chàng còn nhận thấy bọn ăn mày đều quy tụ thành nhiều đám đông, chớ không rải rác ở các tửu lầu hay lẻ đường để xin ăn như thường lệ. Bọn ăn mày họp nhau như vậy chỉ thấy chúng châu đầu vào nhau bàn tán, sắc mặt lo lo, có kẻ mặt rầu rậm âm trầm.

Đồng thời hai chàng còn nhận thấy bọn ăn mày có vẻ kinh hoàng khi thấy hai chàng tiến lại gần. Chẳng những hai chàng mà tất cả những người nào ăn mặc có vẻ nhân vật võ lâm, đến gần bọn ăn mày cũng làm chúng hoảng sợ, vội vã lánh tránh, hay giả bộ quay mặt đi, làm như không thấy ai hết.

Bạch Thiên Vân thấy tình trạng khác thường đó, tỏ vẻ rất lo âu, khẽ nói :

- Có tai biến gì rồi! Tại sao không thấy bóng một đệ tử Cái bang nào?

Kim Ngang Tiêu giật mình :

- Bạch huynh, việc gì đã xảy ra? Chẳng lẽ Bạch huynh đã nhìn thấy sự gì nguy hiểm?

Bạch Thiên Vân lắc đầu :

- Ngu huynh chưa biết rõ, nhưng linh tính báo có sự gì chẳng may xảy ra cho anh em Cái bang rồi.

Kim Ngang Tiêu và Bạch Thiên Vân đi đến trung tâm thị trấn thì chợt Bạch Thiên Vân ngừng lại, liếc mắt nhìn vào gốc một cây cổ thụ, khẽ gạt đầu, thờ dãi nhẹ nhõm, Kim Ngang Tiêu đưa mắt nhìn theo, phải chú ý lắm chàng mới nhận thấy một chiếc vòng tròn nhỏ vẽ bằng phấn trắng, phía dưới có một mũi tên chỉ màu đen.

Bạch Thiên Vân liền cầm tay Kim Ngang Tiêu, dắt chàng rào bước đi theo hướng mũi tên chỉ đó.

Kim Ngang Tiêu khẽ hỏi :

- Bạch huynh, đó là dấu hiệu của Cái bang?

Bạch Thiên Vân khẽ gật đầu, nét mặt có vẻ dăm chiêu. Bởi vì thường thường dấu hiệu Cái bang chỉ đường cho nhau chỉ dùng toàn màu trắng. Một khi có sự cấp bách, cần phải gặp nhau ngay thì mũi tên vẽ bằng màu đỏ. Nhưng khi dùng đến, màu đen để vẽ mũi tên thì đó là lúc tình trạng vô cùng khẩn cấp, có quan hệ đến sự sống còn của toàn thể bang hội.

Bạch Thiên Vân cứ theo hướng mũi tên, đưa Kim Ngang Tiêu đi mãi. Các dấu hiệu hiện ra rất đều đặn, cứ khoảng một trăm bước lại có một dấu, hoặc ở trên cây hoặc ở chân tường nhà, tuy nhiên phải tỉnh ý lắm mới có thể nhận thấy, vì nơi ghi dấu hiệu rất kín đáo, trừ phi đã thuộc rõ quy luật ám hiệu của Cái bang, còn không ai có thể nhìn thấy một cách dễ dàng.

Cái dấu hiệu đưa hai chàng đi mãi đến vùng ngoại ô, ở phía đông thị trấn Kim Lăng. Lúc đó trời đã tối phía ngoại thành thưa thớt dân cư, ít đèn đóm, nên việc tìm kiếm dấu hiệu không phải dễ.

Sau cùng hai chàng đi tới một ngọn đồi thông cây cối thưa thớt. Dấu hiệu cuối cùng chỉ đến một ngôi chùa nhỏ đồ nát ở dưới chân đồi.

Bạch Thiên Vân nóng lòng sốt ruột vô cùng, chàng không nói một lời, cứ sầm sầm đi tới.

Còn cách ngôi chùa vài trượng, Bạch Thiên Vân và Kim Ngang Tiêu đưa mắt nhìn quanh, thấy vắng vẻ tĩnh mịch, bóng tối mờ mờ, một đêm không trăng sao.

Bạch Thiên Vân lẩm bẩm khẽ nói :

- Quái lạ, không có người nào canh gác hết. Chắc không phải là một cuộc họp của bốn bang.

Phần lớn khi Cái bang khai hội, dù là một hội nghị nhỏ ở địa phương cũng cất đệ tử canh gác chu đáo. Muốn vào tới nơi cũng phải qua nhiều vọng gác, bị chặn hỏi kỹ càng.

Bạch Thiên Vân thấy lạ, nhưng chàng đã để ý nhận xét xung quanh, không thấy có vẻ gì động tĩnh khác thường, nên yên lòng tiến tới. Chàng đoán có lẽ đây chỉ là một nơi để đệ tử Cái bang đến nhận huấn luyện rồi đi ngay chớ không phải hội họp. Cũng có thể đây là trụ sở Đường chủ của Cái bang ở Kim Lăng. Nhưng khi hai chàng bước tới ngôi chùa thì thấy trong chùa vắng ngắt và tối om, không có đèn đóm gì hết.

Khỏi lòng nghi, Bạch Thiên Vân cầm một viên đá ném vào trong chùa. Viên đá rớt, kêu lạch cạch, nhưng rồi sau đó im luôn không một tiếng động nào khác. Thì ra trong chùa không có ai cả.

Bạch Thiên Vân vừa kinh dị, vừa lo ngại thăm cho anh em Cái bang. Kim Ngang Tiêu nhìn quanh thấy vắng ngắt, liền khẽ nói :

- Có lẽ trong chùa có vật gì lưu lại cho chúng ta chưa biết chừng.

Bạch Thiên Vân gật đầu, đoạn cả hai cùng vào chùa, Kim Ngang Tiêu lấy đá lửa châm đốt vào mỗi, giờ lên soi. Chùa đồ nát rêu phong, mạng nhện chằng đầy, rõ rệt là một nơi hoang vu, chẳng có ai qua lại bao giờ.

Trên bệ thờ ngoài những pho tượng Phật đồ nát còn không có một vật gì khác.

Bạch Thiên Vân lạ lùng khẽ nói :

- Dấu hiệu chính thức là của Cái bang, tại sao lại chỉ đến chỗ này?...

Bỗng Kim Ngang Tiêu giờ tay ra hiệu bảo Bạch Thiên Vân lặng im lắng tai nghe.

Hai chàng giật mình chú ý, và quả nhiên có tiếng thờ, một tiếng người thờ có vẻ khó khăn mệt nhọc và rất khẽ, như thể người hấp hối, nhưng đủ lọt vào đôi tai rất thính của hai chàng.

Tiếng thờ đó từ phía hậu điện phát ra. Không chần chờ, Kim Ngang Tiêu và Bạch Thiên Vân vội đi vòng quanh bệ Phật tiến về phía sau. Hậu điện là một căn phòng quá lớn, có lẽ dùng làm nơi thọ trai của các nhà sư khi ngôi chùa còn có người trông nom. Nhưng lúc này căn phòng phía sau, cũng đồ nát, rêu phong, chẳng kém gì mặt ngoài.

Tới cánh cửa gỗ đã mục, Bạch Thiên Vân co chân đạp cánh cửa đổ xuống. Mùi máu tanh tươi bốc ra.

Kim Ngang Tiêu vội giờ cao ngọn lửa soi trong phòng... Hai chàng bỗng kêu lên một tiếng kinh hãi và lạnh toát xương sống. Một cảnh tượng ghê gớm hiện ra dưới ánh lửa.

Trong phòng có tới ba chục cái thây ma máu me be bết chảy thành đồng. Mới nhìn qua hai chàng cũng hiểu ngay những người chết đó đều là những nhân vật Cái bang, bởi vì tất cả đều ăn mặc quần áo vá vúi, lưng đeo túi vải, biệt hiệu đặc biệt của phái ăn mày.

Những người đó chết thảm vô cùng, kẻ mất đầu, người gãy cổ, cụt chân, cụt tay hay lòi ruột gan... Máu đỏ thắm còn lênh láng chảy, chưa kịp đông lại, chứng tỏ cuộc tàn sát chỉ mới xảy ra, trước khi hai chàng đến nơi đây không lâu.

Trước cảnh đau lòng này, Bạch Thiên Vân đứng chết lặng. Chàng uất ức nghẹn ngào, mãi sau mới thét ra một tiếng cảm hờn :

- Chết... chết hết cả rồi!

Kim Ngang Tiêu lắng tai nghe còn thấy một tiếng thở khê, thoi thóp ở góc buồng. Chàng cầm ngọn lửa, rảo bước tiến lại phía đó. Bạch Thiên Vân cũng bước theo.

Người còn hấp hối là một người ăn mày trạc tuổi năm chục tuổi, người thấp nhỏ, nước da đen xám, mặt mũi xấu xí. Vết thương ở ngực tuy trầm trọng nhưng không trúng tim, thành ra y không chết ngay mà còn gắng gượng được đến lúc này.

Ánh lửa làm y mở đôi mắt mệt mỏi đã gần lạc thần, chợt trông thấy khuôn mặt quen thuộc của Bạch Thiên Vân cúi xuống, tia mắt y sáng lên như ngọn đèn bùng sáng trước khi tắt hẳn.

Bạch Thiên Vân nhận ngay ra y, đau đớn kêu lên :

- Lý huynh... Trời! Còn Tạ đường chủ đâu?

Người ăn mày bị thương đó chính là một chức sắc cao cấp của Kim Lăng đường thuộc Cái bang, giữ chức Phó đường chủ, tên gọi Lý Hóa Nhiên. Họ Lý vốn là một nhân vật giang hồ, chuyên xử một đôi kiếm sắc đen tuyền nên có tước hiệu là: “Song Long Hắc Kiếm”. Lý Hóa Nhiên mới gia nhập Cái bang mười năm nhưng nhờ võ công khá cao, được cất nhắc ngay lên một địa vị trọng yếu.

Lý Hóa Nhiên thều thào nói :

- Câu... Câu Hồn bang... độc kế...

Kim Ngang Tiêu khê thở dài, chàng đã đoán được nguyên nhân cuộc tàn sát này. Quả là do Câu Hồn bang thi hành thủ đoạn.

Bạch Thiên Vân nghiêng răng kèn kẹt.

- Câu Hồn bang! Câu Hồn bang! Chẳng lẽ đệ tử Cái bang ở Kim Lăng này bị sát hại hết cả hay sao? Lý huynh hãy yên lòng, tiểu đệ có Kim sang trị thương đây. Còn Tạ đường chủ đâu?

Lý Hóa Nhiên mặt nhọc khê lắc đầu :

- Kim sang vô ích... Hơn hai trăm... Cái bang đệ tử... bị sát hại... nhiều nơi... độc kế Câu Hồn bang... Tạ đường chủ biệt tích...

Nói đến đó Lý Hóa Nhiên miệng rỉ máu, quật đầu về một bên.

Bạch Thiên Vân vội quỳ xuống nâng đầu Lý Hóa Nhiên, mắt róm lệ, chàng nghẹn ngào nói :

- Lý đại huynh... Lý đại huynh.

Lý Hóa Nhiên đột nhiên mở mắt thờ rốc ra, cố thu hết tàn lực nói một câu chót :

- Dị Cái trưởng lão... mau rời đây... Câu Hồn bang mai phục...

Nói chưa dứt lời Lý Hóa Nhiên trợn mắt, ướn mình lên tắt thở.

Bạch Thiên Vân từ từ đứng lên nhìn quanh. Mai phục... quả là độc kế của Câu Hồn bang. Chúng đã lừa đệ tử Cái bang đến chỗ này tụ tập rồi ra tay sát hại tất cả.

Kim Ngang Tiêu đã căm thù Câu Hồn bang đến xương tủy, lúc này thấy thảm cảnh của anh em Cái bang, chàng lại căm phẫn.

Kim Ngang Tiêu thừa biết lúc này bọn Câu Hồn bang đã mai phục quanh ngôi chùa này, nhưng trái với những lần đụng độ trước, lần này chàng chỉ muốn kéo chúng ra thật nhiều để thanh toán chúng cho hả giận.

Đột nhiên Kim Ngang Tiêu nhảy vọt ra ngoài sân chùa, cất tiếng sang sảng nói :

- Bọn Câu Hồn bang đâu, mau ra tương kiến với thiếu gia đừng có rình mò ẩn nấp như lũ chuột nhắt vậy.

Từ phía chung quanh chùa bỗng nổi lên tiếng cười nhạt. Dưới những góc thang ở xa thoáng có những bóng người ẩn hiện.

Bạch Thiên Vân cũng nhảy vọt ra đứng cạnh Kim Ngang Tiêu và cất tiếng chửi rủa Câu Hồn bang rất thậm tệ.

Từ phía bên trái bỗng có một tiếng nói rất lạnh lùng đưa ra :

- Bọn Cái bang các ngươi đêm nay tử vô địa táng. Câu Hồn bang chủ đã hạ lệnh Câu Hồn không để cho một tên khất cái nào thuộc Cái bang sống sót ở đất Kim Lăng đêm nay. Các ngươi...

Kim Ngang Tiêu bỗng rú lên một tiếng thánh thót. Thân hình chàng vụt đi như một luồng khói, nhắm thẳng phía có tiếng nói bay tới.

Kinh công của chàng thần tốc không thể tưởng tượng. Và lại đang lúc uất hận, sát tính bùng nổ, chàng đã dùng toàn lực, với những thủ đoạn tối độc.

Tên Câu Hồn bang nấp sau gốc cây thông vừa nói đến chữ “ngươi”, bỗng thấy một luồng gió thoảng. “Phập!” Một tiếng kêu la thảm thiết nổi lên rồi đứt quãng ngay.

Năm đầu ngón tay Kim Ngang Tiêu đã như chiếc dùi sắt xuyên thẳng ngực Câu Hồn bang khiến hắn chưa nói dứt câu đã la lên một tiếng rồi chết tốt.

Thuận tay Kim Ngang Tiêu vung ngược bàn tay lên trời. Xác tên Câu Hồn bang bắn tung lên. Mặt nạ Câu Hồn bang của hắn rớt xuống trước nghe “keng” một tiếng. Sau đó mới tới thân hình nặng nề của hắn rớt phịch xuống đất.

Thủ đoạn của Kim Ngang Tiêu quá mau lẹ khiến toàn thể bọn Câu Hồn bang chưa hiểu việc gì xảy ra thì thấy tử thi của đồng bọn rớt xuống ở kế bên chúng.

Những tên cao thủ của Câu Hồn bang phản ứng cũng mau lẹ. Hai tên trong bọn chúng quát lên một tiếng, nhảy bổ về phía Kim Ngang Tiêu, hai mũi kiếm sáng lóe, nhắm thẳng ngực chàng tấn công tới.

Những bọn này địch sao nổi Kim Ngang Tiêu? Lúc đó Kim Ngang Tiêu đã vận toàn thân Cự Linh thần công, thấy hai tên Câu Hồn bang nhảy tới chàng cười nhạt một tiếng rồi giờ chuông đánh ra một thức thứ hai mươi bốn của Cự Linh thần công, tên gọi Long Phụng Phún Thạch.

Chuông phong bay ra như muôn ngàn viên đá bắn tới, làm những thân cây thông lớn ở quanh đó đổ xuống rầm rầm. Còn hai tên Câu Hồn bang nhát tề, người một nơi kiếm một nẻo, bị văng ra xa đến tám trượng, hộc máu ra chết liền.

Kim Ngang Tiêu nhận thấy chỗ đó vướng nhiều cây, dụng võ rất bất tiện, và lại chàng thấy bọn Câu Hồn bang nấp quanh có vẻ rất đông, rất đáng lo ngại cho Bạch Thiên Vân, nên sau khi phóng chuông phong đánh hai tên Câu Hồn bang, chàng lập tức nhảy trở lại sân chùa ở bên Bạch Thiên Vân.

Bọn Câu Hồn bang ra tay đã bị sát hại luôn ba cao thủ, chúng giật mình, không ngờ bọn Cái bang ở đất Kim Lăng này có tay võ công ghê gớm như thế. Tuy vậy ý thế đông hơn, bọn Câu Hồn bang đã nổi hiệu, toàn thể nhảy ủa ra, vây chặt hai chàng vào giữa.

Kim Ngang Tiêu và Bạch Thiên Vân đưa mắt nhìn quanh, thấy có tới sáu chục tên Câu Hồn bang đeo mặt nạ bằng đồng, cầm trường kiếm hay đại đao, chia ra bao vây hai chàng, chúng thấy Kim Ngang Tiêu vừa rồi ra tay quá lợi hại, nên còn chần chờ chưa dám động thủ ngay.

Bạch Thiên Vân bỗng cười mấy tiếng ghê rợn :

- Bọn ngươi chỉ có vậy thôi sao? Mau gọi ra đây nạp mạng. Đêm nay lũ ngươi quả đã tới số rồi nên mới gặp anh em ta. Kim lão đệ hãy cho bọn chúng đi theo Hộ pháp Vương Phạm Hồng của chúng xuống châu Diêm chúa.

A!... Bạch Thiên Vân vừa nói dứt lời, trong Câu Hồn bang có mấy tiếng kêu kinh hãi nổi lên. Nhưng tên đứng gần bên Kim Ngang Tiêu bỗng lùi lại một bước.

Đồng thời có tiếng nói thất thanh :

- Kim... tiểu... tiểu sát tinh đất Miêu Cương đã về tới đây.

Bạch Thiên Vân thoáng nghe liền cất tiếng cười vang :

- Phải, vị tiểu sát tinh của bọn Câu Hồn bang các ngươi đó. Mau nạp mạng đi.

Nói dứt lời, Bạch Thiên Vân nghiêng răng kèn kẹt, múa tích kiếm trong tay xông lại bọn Câu Hồn bang tấn công như vũ bão, Bạch Thiên Vân đã quá uất hận trước cảnh thảm tử của anh em Cái bang nên chàng chỉ muốn băm thây xé thịt bọn Câu Hồn bang ngay để phục hận. Tuy nhiên chỉ có một tên ra đối địch với chàng.

Kim Ngang Tiêu vẫn khoanh tay đứng im. Nhưng về mặt chàng lâm li trông rất ghê sợ, chàng lạnh lùng cất tiếng nói :

- Đêm nay thiếu gia đã quyết không để cho một tên nào trong bọn Câu Hồn bang sống sót. Nhưng thiếu gia thấy trong bọn Câu Hồn bang các ngươi, có những kẻ bị cưỡng ép gia nhập hay bị đe dọa cực hình phải theo chúng. Bởi vậy thiếu gia vì đức hiếu sinh cho phép những kẻ nào không chủ tâm theo Câu Hồn bang, được thoát chết đêm nay. Những kẻ nào đó phải tự tháo bỏ mặt nạ Câu Hồn, đứng sang một bên.

Lời nói của Kim Ngang Tiêu quả có hiệu lực ghê gớm. Trong hàng ngũ Câu Hồn bang đang im lìm bất động, bỗng có sự xao động ở một vài nơi.

Đột nhiên mấy tiếng rú thê thảm nổi lên, tiếng ồ ạt rợn người của máu phát ra và tiếp theo là tiếng thấy người ngã vật xuống đất.

Thì ra trong bọn Câu Hồn bang có ba bốn người bị lời nói của Kim Ngang Tiêu làm lay chuyển, thực ra họ là những người bị ép buộc theo Câu Hồn bang, nên sau khi thấy Kim Ngang Tiêu nói như vậy, họ liền đưa tay lên đầu định coi bỏ mặt nạ Câu Hồn bang vứt đi.

Chẳng ngờ hành động của những người ấy bị những tên Câu Hồn bang khác trông thấy, nên chúng tức tốc ra tay sát thủ. Theo quy lệ Câu Hồn bang, coi bỏ mặt nạ trước người khác, dù là người trong cùng bang hội, tức là phạm tội tự hình.

Đảng viên Câu Hồn bang chỉ được coi bỏ mặt nạ, để lộ mặt thực ra khi không có người khác, trừ phi theo lệnh của Bang chủ và trước mặt một người độc nhất là Bang chủ. Coi bỏ mặt nạ tức là tội chết, nghe theo lời đối phương coi mặt nạ lại càng chết nhanh hơn nữa.

Vì thế bọn thủ hạ trung kiên của Câu Hồn bang đã không chút nương tay chém chết ngay ba bốn người định coi bỏ mặt nạ, khiến những người này ngã vật xuống ngay.

Vô tình lời nói của Kim Ngang Tiêu đã đưa họ vào chỗ chết.

Trước tình trạng đó Kim Ngang Tiêu làm sao có thể bình tĩnh được nữa. Những tiếng rú thê thảm của những người bị giết chưa hết dư âm thì Kim Ngang Tiêu đã thét lên một tiếng :

- Cầu tặc! Các ngươi tự tìm lấy cái chết, chớ trách ta hạ thủ không dung tình.

Nói dứt lời, Kim Ngang Tiêu sử dụng Tu Di thân pháp, thân hình chàng đâm bổ vào bọn Câu Hồn bang như mảnh hổ nhảy vào đàn dê, hai chưởng chàng hoa lên, kích động đã tây, vùn vụt nhanh như gió, nhắm vào những tử huyệt của bọn Câu Hồn bang để điểm.

Cả bọn Câu Hồn bang tán loạn hàng ngũ. Rồi những tiếng rú, tiếng thét thảm thiết nổi lên, những thân hình đổ xuống rầm rập. Võ công của bọn Câu Hồn bang không phải hạng tầm thường. Dù những tên thấp kém nhất cũng là những tay có hạng trong võ lâm.

Sự thật, nếu không phải tay võ công cao khả đi ứng dụng được, không khi nào bọn chúng được kết nạp vào Câu Hồn bang. Song le nếu so sánh với Kim Ngang Tiêu thì khác xa một trời một vực.

Bởi thế thân hình Kim Ngang Tiêu lướt đi tới đâu là có người ngã lăn ra chết tới đó. Năm sáu chục tên Câu Hồn bang tay cầm kiếm hay đại đao định vây chặt Kim Ngang Tiêu vào giữa, dùng chiến thuật lấy thịt đè người, lấy đông làm thắng.

Ai ngờ Tu Di thân pháp của Kim Ngang Tiêu thần tốc vô kể. Thân hình chàng như một làn chớp xuyên đi xuyên lại trong đám đông. Mỗi lần xuyên qua như vậy thì lại có hai ba tên Câu Hồn bang rú lên và ngã vật ra chết.

Kim Ngang Tiêu đã bốc giạn đến cực điểm nên chàng giờ thủ pháp điểm huyệt tới độc gọi là Ngũ Độc Dã Huyệt Diệu Pháp mà chàng đã học được trong cuốn Võ kinh của Vô Danh Khách để dưới địa huyệt.

Phép điểm huyệt này nhắm vào năm tử huyệt trên thân thể người ta, từ thì Câu Hồn bang đã ngổn ngang trên mặt đất. Còn Bạch Thiên Vân cũng chém chết được ba tên.

Bọn Câu Hồn bang còn lại thét lên vì kinh hoàng. Chúng đã biết quả là đã gặp hung thần tiểu sát tinh, nên chẳng có lòng dạ nào chiến đấu, vội bỏ chạy.

Bạch Thiên Vân cười sảng sặc, phi thân đuổi theo, chém quí thêm hai tên nữa. Về phần Kim Ngang Tiêu, sát cơ đã nổi, chàng quyết không buông tha bọn người gian ác này, nên thân hình chàng lướt theo, tay điểm lia lịa. Những tên Câu Hồn bang chót cũng ngã lăn ra nốt.

Còn một tên cuối cùng, nhờ khinh công cao hơn đồng bọn, nên chạy được khá xa, Kim Ngang Tiêu quát lên một tiếng, hai chân nhún xuống đất, thân hình chàng bốc xẹt lên như pháo thăng thiên, nhắm đầu tên nọ đang chạy rất xuồng.

Lúc sắp rớt xuống, Kim Ngang Tiêu đã giơ chưởng định đánh xuống Thiên Linh Cái của tên Câu Hồn bang kết liễu tánh mạng của y, đột nhiên có tiếng Bạch Thiên Vân kêu lớn :

- Kim hiền đệ, chớ giết tên đó vội, để ngu huynh có việc muốn hỏi.

Kim Ngang Tiêu hiểu ý liền thu chưởng lại, nhưng vừa hạ xuống đất, chàng đã điểm vào huyệt ở lưng tên Câu Hồn bang khiến y tê liệt hai chân, không chạy được nữa.

Liền khi đó, Bạch Thiên Vân cũng chạy tới. Tên Câu Hồn bang thấy Bạch Thiên Vân chạy tới liền có vẻ hoảng hốt luống cuống, quay bên nọ, nhìn bên kia, như muốn tìm đường trốn chạy, nhưng chân y đã bị tê liệt không còn nhúc nhích nổi.

Bạch Thiên Vân đến trước mặt y quát hỏi :

- Bọn Câu Hồn bang các ngươi còn những tên nào nữa, hiện ở đâu? Mau khai ngay, nếu không chớ trách ta độc ác. Ngoài ngôi chùa này bọn các ngươi còn mai phục ở đâu? Tạ đường chủ của Cái bang hiện ở chỗ nào? Đã bị các ngươi hạ sát chưa?

Tên Câu Hồn bang bị Bạch Thiên Vân hỏi liền mấy câu, luống cuống vô cùng. Nhưng y không có vẻ luống cuống vì những câu hỏi, mà lại có vẻ sợ hãi Bạch Thiên Vân. Y quay đầu đi, rồi cúi gầm xuống, ấp úng không thành tiếng.

Kim Ngang Tiêu thấy y có vẻ khả nghi vô cùng định lên tiếng hỏi nhưng Bạch Thiên Vân đã nóng nảy, đưa tay lên gạt chiếc mặt nạ bằng đồng, miệng

quát hỏi :

- Sao ngươi không trả lời ta? Xem ngươi là hạng người nào mà cả gan như vậy?

Chiếc mặt nạ bằng đồng bị vụt xuống đất nghe “keng” một tiếng. Tên Câu Hồn bang bị lộ mặt thật. Vừa nhìn thấy mặt tên nọ, Bạch Thiên Vân tròn mắt quát lên như sấm :

- Vô Cương! Té ra ngươi gia nhập Câu Hồn bang! Ngươi ngươi...

Bạch Thiên Vân giận quá sùi bọt mép, tóm lấy ngực tên Câu Hồn bang lắc, giật khiến áo đen viền trắng của y bị rách toạc để lộ bên trong là một bộ quần áo vá vú của phái... ăn mày!

Nguyên tên này chính là một đệ tử của phái Cái bang, tên gọi Từ Vô Cương có biệt danh là Thiên Lý Tinh vì y có tài khinh công đi ngàn dặm. Thiên Lý Tinh Từ Vô Cương đứng vào hàng đệ tử bảy túi của Cái bang được biệt phái tới Kim Lăng để phụ trợ vị Đường chủ họ Tạ ở đây, hầu khuếch trương thân thế của Cái bang.

Không ngờ Từ Vô Cương lại là người của Câu Hồn bang từ bao giờ. Có lẽ chính y đêm nay đã hướng dẫn Câu Hồn bang đến sát hại anh em Cái bang, và còn tạo ra dấu hiệu khẩn cấp, lừa đệ tử Cái bang đến một nơi để bọn Câu Hồn bang hạ thủ.

Bạch Thiên Vân là người trung trực nóng nảy thấy tên phản bội bang phái trước mặt làm sao không tức giận như điên cuồng. Chàng rít lên :

- Cậu trẻ! Ngươi làm nội ứng cho Câu Hồn bang để sát hại anh em. Tội ngươi đánh phanh thầy làm muôn mảnh!

Quá nóng giận, Bạch Thiên Vân giơ thẳng tay đánh một chưởng vào ngực Từ Vô Cương. Nhưng chưởng của chàng còn cách người Từ Vô Cương độ gang tấc thì đột nhiên có một luồng khí lực âm từ bên cạnh đẩy tới đánh bật chưởng của Bạch Thiên Vân sang một bên.

Đó là Kim Ngang Tiêu đã ra tay ngăn cản. Chàng khẽ nói :

- Bạch huynh chó nóng nảy làm hỏng việc. Ta cần xét hỏi tên này chó không giết hẳn ngay được.

Bạch Thiên Vân tỉnh ngộ, gật đầu :

- Lão đệ nói rất phải, suýt nữa ta nóng nảy làm hỏng việc.

Nói đoạn chàng quay lại nhìn Từ Vô Cương, đôi mắt nảy lửa nghiêng răng kèn kẹt hỏi :

- Từ Vô Cương! Cái bang đối với ngươi không bạc cớ sao ngươi bội phản, công rắn về cắn gà nhà! Ngươi đã dẫn bọn Câu Hồn bang đến những nơi nào? Còn những anh em Cái bang khác đâu? Khai mau!

Lúc này Thiên lý tinh Từ Vô Cương đã lấy lại được bình tĩnh, y chẳng có vẻ hối hận chút nào trái lại còn quắc mắt nói dần từng tiếng :

- Cái bang đối với ta có mối sát phụ thâm cừu làm sao ta không trả? Cha ta bị Cái bang sát hại, ta đầu nhập Cái bang tìm cách trả cừu. Ta chỉ hận không giết hết được bọn người thôi. Bây giờ đã bắt được ta mau giết ngay đi, đừng hỏi lời thôi gì nữa.

Bạch Thiên Vân cười nhạt :

- Té ra ngươi vì báo thù cho cha mà đột nhập Cái bang. Cha ngươi là ai, tại sao bị Cái bang giết, điều đó ta không cần biết, riêng việc ngươi đầu nhập Câu Hồn bang dẫn chúng đến đây sát hại Cái bang cũng đủ cho ngươi đáng tội chết rồi. Nhưng trước khi chết ngươi phải khai sự thật. Tạ đường chủ và các anh em khác ở đâu?

Thiên lý tinh Từ Vô Cương biết mình không thoát chết, nên bướng bỉnh vô cùng. Y nói :

- Ngươi hỏi nhiều vô ích, ta không nói đâu.

Kim Ngang Tiêu thấy thế liền cười nhạt :

- Ta sẽ có cách làm ngươi phải nói. Ngươi đã nghe nói đến thủ pháp “Vạn Nghĩ Xâm Tâm” bao giờ chưa?

Từ Vô Cương rung mình tái mặt. Y là tay giang hồ từng trải, làm sao không nghe nói đến thủ pháp ghê gớm này. Vạn Nghĩ Xâm Tâm, một vạn con kiến bò vào tim, đó là phương pháp tra khảo độc ác nhất trên chốn giang hồ. Tuy vậy Từ Vô Cương vẫn mím môi không nói, y đã có ý quyết tử nên bất chấp tất cả.

Kim Ngang Tiêu lắng lắng giọng tay lên điểm liên tiếp vào bảy huyệt trên ngực Từ Vô Cương. Thủ pháp này chàng đã học được trong các môn điểm huyệt bí truyền của Vô Danh Khách để lại trong địa huyệt.

“Vạn Nghĩ Xâm Tâm” điểm huyệt quả là ghê gớm. Tay Kim Ngang Tiêu vừa điểm xong huyệt thứ bảy, Từ Vô Cương đã run bắn toàn thân.

Đồng thời y có cảm giác bảy huyệt đạo trên ngực đó bỗng như biến thành bảy tổ kiến, mỗi tổ có hàng ngàn con kiến lúc nhúc đua nhau bò... bò...

Đột nhiên Từ Vô Cương học lên một tiếng ngã lăn ra đất. Thì ra những con kiến vô hình đó bò dần đến tim hắn, rồi như thể cả vạn con kiến chui rúc vào trái tim, đau đớn bứt rứt không thể chịu nổi.

Nhưng đó chỉ là lúc đầu, khoảng một lát sau đó thì Từ Vô Cương rú lên những tiếng thảm thiết, hai tay y cào xé vào lồng ngực, giựt xé mấy lần áo, rồi cào đến thịt đến rớm máu, như thể hắn moi tay vào lồng ngực lấy trái tim ra. Đó là vì phép Vạn Nghĩ Xâm Tâm đến lúc hành thực sự: tim hắn như có cả vạn con kiến lửa đốt, cắn.

Từ Vô Cương cuống cuống cào xé, dẫy giụa, rồi hắn ngước đầu lên van lơn, giọng lạc hẳn đi :

- Xin... giết tôi đi... Ôi! Giết tôi đi...

Lần đầu tiên thi hành thủ pháp, Kim Ngang Tiêu ngây người sững sờ, không ngờ công hiệu của nó ghê gớm đến thế. Một chàng đại hán có thừa như Từ Vô Cương mà lúc này phải van lạy đón hèn vô cùng.

Kim Ngang Tiêu cảm thấy bất thần muốn giơ tay giải độc. Nhưng Bạch Thiên Vân đã quát lớn :

- Từ Vô Cương! Ngươi không chết ngay được. Ngươi phải chịu hình phạt này bảy ngày bảy đêm mới được chết.

Từ Vô Cương thảm thiết rên rỉ :

- Xin tha... xin tha... Ôi trời ơi...

Kim Ngang Tiêu vội nói :

- Ngươi phải khai hết! Ta sẽ giải huyệt cho ngươi.

Từ Vô Cương gật đầu lia lịa :

- Tôi nói... tôi xin nói. Mau giải huyệt cho tôi.

Kim Ngang Tiêu dùng ngón tay trở điểm vào mấy huyệt giải, nhưng chàng vẫn còn để chừa một huyệt. Lập tức nạn kiến cắn tim chấm dứt, tuy vậy vẫn còn kiến bò ở ngực. Từ Vô Cương ngồi lên thở rốc một hồi, lát sau mới nói được rất khẽ qua hơi thở yếu ớt :

- Tạ đường chủ và trên... ba chục đệ tử Cái bang khác bị Câu Hồn bang bắt sống... hiện đem giam giữ ở tháp Thiên Long... không biết đã bị hạ sát chưa...

Bạch Thiên Vân nóng nảy hỏi tiếp :

- Kê nào cầm đầu toàn Câu Hồn bang đến Kim Lăng này? Câu Hồn bang chủ là ai?

Từ Vô Cương không đáp, y là người xuống rồi nằm gục, Kim Ngang Tiêu cầm cổ tay y thăm mạch, thấy y đã tắt thở mất rồi. Từ Vô Cương đã mệt mỏi vì trận đánh vừa rồi, lại chịu đựng thủ pháp “Vạn Nghĩ Xâm Tâm” một hồi, nên y bị vỡ mạch máu ra chết.

Kim Ngang Tiêu bàng hoàng nghĩ thầm :

- Thủ pháp này quả thật ác độc. Lần sau ta sử dụng phải thận trọng.

Bạch Thiên Vân hấp tấp kéo tay Kim Ngang Tiêu :

- Kim đệ, chúng ta phải đi ngay tới Thiên Long Tháp kéo không kịp.

Thiên Long Tháp là một danh thắng cổ tích ở phía đông thành Kim Lăng. Tuy đây là tháp cổ có phần điêu tàn, những người địa phương này ai cũng biết, vì liên can đến lịch sử cổ xưa, Bạch Thiên Vân thường qua lại Kim Lăng nên mới biết ngọn tháp này.

Nóng lòng tiếp cứu anh em Cái bang, Kim - Bạch hai chàng thi triển khinh công đi như bay nhắm thẳng hướng đông thành Kim Lăng tiến tới. Lát sau hai chàng đã tới được một ngọn tháp lớn chín tầng, kiến trúc cổ kính, nhưng hoang vu điêu tàn, như thể đổ nát đã lâu mà không ai tu sửa.

Khi đến gần ngọn tháp, còn cách lối nửa dặm, hai chàng nhảy lên một cây cao quan sát. Ngọn tháp dựng ở một nơi rộng rãi, xung quanh cây cối thưa thớt nên rất dễ nhận xét tình thế.

Xung quanh tháp quả nhiên có độ mười bóng người cầm khí giới đứng canh, tất cả đều đeo mặt nạ bằng đồng và mặc y phục đen viền trắng của Câu Hồn bang. Bên trong tháp tối om nhưng Kim Ngang Tiêu tinh mắt, nhận thấy có nhiều bóng mờ mờ thấp thoáng, không biết có bao nhiêu người.

Kim Ngang Tiêu và Bạch Thiên Vân khẽ thì thầm bàn tính kế hoạch hành động một lát rồi ra tay ngay. Kim Ngang Tiêu tung mình lên không như một con én, phi thân tới một cây cổ thụ ở ngay cạnh tháp rồi từ đó mượn đà, chàng nhảy vọt lên tầng thứ bảy của ngọn tháp, thân pháp chàng vừa ảo diệu vừa mau lẹ vô cùng.

Đó chính là Ngũ Cầm thân pháp một phép khinh công rất thường chàng đã học được từ hồi còn ở Kim gia tự do phụ thân truyền dạy. Nhưng lúc này công lực đại tiến, so với khi trước khác xa một trời một vực, nên cách thi triển thân pháp đó thần diệu vô kể.

Cũng vì thế, Kim Ngang Tiêu nhảy lên tầng thứ bảy, mà ở phía dưới bọn Câu Hồn bang canh gác không hề hay biết gì hết.

Kim Ngang Tiêu nhìn lên hai tầng trên, thấy tầng thấp ở trên nhỏ bé, rêu phong bụi mốc, không có chứa vật gì và cũng không có người nào. Chàng nhẹ nhàng theo cầu thang nhỏ bước xuống phía dưới. Cửa xuống tầng thứ nhì đóng chặt. Kim Ngang Tiêu ghé tai nghe ngóng, vận kinh lực vào hai tay chuẩn bị đẩy đổ tấm cửa nhảy xuống giải cứu.

Bỗng nhiên Kim Ngang Tiêu thấy có gió lạnh ở sau gáy. Biết có kẻ ám toán, chàng vội thụt đầu xuống, đồng thời quay tay lại đánh xa một chưởng.

Trong bóng tối có tiếng “thự” rồi một thân người đổ xuống. Nhưng liền khi đó, hai lưỡi gươm lấp lánh chia ra hai bên tả hữu, chém vào mặt chàng nhanh như gió.

Kim Ngang Tiêu cười nhạt, sử dụng Tu Di thân pháp lẩn tránh. Hai lưỡi gươm chém vào nhau loảng xoảng. Tức thì có tiếng còi hiệu vang lên. Tầng bên dưới có tiếng người quát :

- Có thích khách!

Thì ra trên tầng ba này tuy không có giam giữ tù nhân, nhưng Câu Hồn bang đã để ba tên nấp trong bóng tối canh gác. Kim Ngang Tiêu từ ngọn cây nhảy lên tầng bảy, ba tên này không thể nào nhận thấy được, vì trời tối và nhất là vì thân pháp Kim Ngang Tiêu quá mau lẹ.

Đến khi chàng bước xuống tầng ba, mấy tên này mới giật mình kinh hãi, biết kẻ mới đến là cao thủ khinh công tuyệt diệu. Cả ba tên vội nín hơi thở, chờ Kim Ngang Tiêu tiến đến cửa nghe ngóng rồi mới bắt thần tấn công.

Tên đầu đã bị trọng thương gục xuống, hai tên sau cảm kiếm nhảy đến tấn công và đồng thời báo động. Phía bên ngoài, Bạch Thiên Vân chờ một lát thấy phía trên náo động, chàng liền theo kế hoạch nhảy đến tấn công bọn canh cửa, để chia sẻ bớt lực lượng của Câu Hồn bang.

Mười tên Câu Hồn bang canh phía dưới thấy có biến đổi thì nổi hiệu gọi nhau chuẩn bị. Giữa lúc đó Bạch Thiên Vân nhảy đến.

Bọn Câu Hồn bang hành động suốt đêm, đi đến đâu lực lượng Cái bang tan rã đến đó, nên chúng rất coi thường. Chúng lại thấy địch nhân ở phía dưới chỉ có một mình Bạch Thiên Vân vào giữa.

Ai ngờ phía bên trên tháp tình thế hỗn loạn vô cùng. Trong chớp mắt Kim Ngang Tiêu đã hạ luôn cả ba tên Câu Hồn bang ở tầng ba. Đoạn chàng phá cửa, nhảy xuống tầng hai.

Tại đây lối ba chục đệ tử Cái bang bị trói chặt, vút bỏ ở một góc. Kim Ngang Tiêu chưa kịp nhảy đến coi trời cho những người này thì có đến sáu tên Câu Hồn bang nhảy lại chặn đánh thẳng.

Lúc Kim Ngang Tiêu hạ sát ba tên ở phía trên, bọn ở dưới này đã biết gặp địch thủ ghê gớm. Bởi thế tên Câu Hồn bang cầm đầu ở đây ra lệnh ác độc: y gọi bọn phía dưới bảo chúng nổi lửa đốt ngọn tháp cho ba chục anh em Cái bang chết cháy.

Bọn Câu Hồn bang chặn đánh Bạch Thiên Vân rất dễ dàng, khi nghe lệnh phóng hỏa, hai tên vô vòng chiến, chạy vào tháp nổi lửa đốt ngay.

Bạch Thiên Vân kinh hãi, nhưng bị chúng vây chặt rất nguy khốn, không thể nào ngăn cản được. Giữa lúc nguy cấp đó, một bóng người từ xa chạy tới như bay, nhảy luôn vào vòng chiến, tấn công bọn Câu Hồn bang rất dữ dội.

Người mới tới là một lão ăn mày ngoài năm mươi tuổi, người gầy ốm cao lênh khênh, tay cầm một chiếc gậy sắt, vũ động vùn vụt, tạo thành kinh phong dữ dội, làm bọn Câu Hồn bang phải lùi lại.

Bạch Thiên Vân vừa nhìn thấy người đó, đã mừng rỡ kêu lên :

- Tà đường chủ! Mau chặn bọn phóng hỏa đốt tháp.

Thì ra lão ăn mày đó chính là Đường chủ của phe ăn mày ở Kim Lăng, tên gọi là Tà Luân, có tước hiệu là Quỷ Trọng Cái, vì ông ta sử dụng một cây gậy sắt đầu quỷ.

Tà Luân thấy Bạch Thiên Vân liền đáp :

- Bạch lão đệ đến Kim Lăng vừa đúng lúc. Mau giúp ta tiêu diệt bọn ma quỷ này trả thù cho anh em Cái bang.

Tà Luân nói dứt lời múa gậy đập bay kiếm của một tên Câu Hồn bang, khí thế dũng mãnh vô cùng.

Nhưng trong lúc đó hai tên Câu Hồn bang ở phía trong đã đốt lửa lên, có dẫn hỏa trử sẵn, nên bốc cháy đùng đùng.

Bạch Thiên Vân kêu lớn :

- Tà đường chủ, mau dập tắt ngọn lửa!

Tạ Luân giựt mình quay lại, đánh bật mấy tên Câu Hồn bang vây quanh, rồi xông vào tháp. Nhưng muộn rồi, ngọn lửa bốc lớn, cháy dữ dội còn bọn Câu Hồn bang cứ vây quanh chặt lấy hai người không cho tiếp cứu.

Cầu thang bằng cây nên trong chớp mắt ngọn lửa đã thiêu hủy hết, rồi bắt đầu cháy lên từng tháp trên.

Ở phía trên Kim Ngang Tiêu ra tay hạ sát hết năm tên Câu Hồn bang. Còn một tên nữa, võ công rất cao, có lẽ là tay cầm đầu bọn Câu Hồn bang ở đây, thấy thế nguy, liền nhảy qua cửa sổ tháp, phi thân ra ngoài chạy trốn.

Kim Ngang Tiêu định đuổi theo trừ diệt hần, nhưng giữa lúc ngọn lửa đã bốc lên đến nơi, nếu chàng không cứu ngay, ba chục anh em Cái bang sẽ chết cháy.

Bởi thế Kim Ngang Tiêu đành để cho tên cầm đầu đó chạy thoát. Chàng vội vã quay vào còi trời cho anh em Cái bang.

Lúc đó lửa đã cháy tới từng hai, khói lửa ngùn ngụt, tình thế cấp bách vô cùng.

Kim Ngang Tiêu nhặt nhanh kiếm của một tên Câu Hồn bang bỏ lại, lần lượt chặt đứt dây trói cho anh em Cái bang. Cũng may, anh em Cái bang phần lớn chỉ bị thương nhẹ rồi bị trói, nên vừa được giải thoát, họ tự động nhảy ra ngoài xuống đất thoát hiểm.

Còn lại ba người bị thương nặng đều được Kim Ngang Tiêu lần lượt cấp vào nách nhảy ra ngoài. Khi chàng vừa cứu xong người chót thì từng tháp thứ hai bị lửa cháy đổ ụp xuống.

Bọn Câu Hồn bang đang vây quanh Bạch Thiên Vân và Tạ Luân rất kịch liệt ở phía dưới, đột nhiên thấy đệ tử Cái bang ào ào nhảy xuống, chúng kinh hoàng vô cùng. Anh em Cái bang ngoài những người bị thương nặng không kể, còn lại đều nhất tề chạy lại ứng chiến cho Bạch, Tạ hai người.

Nhưng bọn Câu Hồn bang võ công đều cao hơn hai chục anh em Cái bang, kể cả Bạch và Tạ hai người, cũng không áp đảo nổi mười tên đó.

Kim Ngang Tiêu đang lúc hăng hái và tức giận Câu Hồn bang, mặt làm lì không nói một lời, nhảy luôn vào vòng chiến, hai chưởng vung lên như gió giục mây vàng. Liền đó, những tiếng la thảm thiết vang lên, thấy người đổ xuống huyễn huych. Anh em Cái bang, nhất là Quỷ Trọng Cái Tạ Luân, vô cùng sùng sốt, thấy một thiếu niên mặt trắng như ngọc, dáng điệu mảnh mai thư sinh, không hề quen biết, vậy mà lại có công lực kinh người đến như thế.

Họ vừa mừng vừa kinh hãi, thấy thanh niên đó như vị hung thần giáng thế, chưởng bay đến đâu, người ngã đến đó, thật y hệt một mãnh hổ nhập đàn dê. Chỉ trong chớp mắt, bọn Câu Hồn bang bị hạ sát tất cả. Những tên mạnh định trốn chạy cũng không thoát chết, trước tài khinh công thần tốc của Kim Ngang Tiêu.

Sau khi tàn diệt bọn Câu Hồn bang, Bạch Thiên Vân mới tươi cười giới thiệu với mọi người :

- Vị thiếu hiệp này chính là nghĩa đệ của tại hạ, tên gọi Kim Ngang Tiêu. Ba chữ Kim Ngang Tiêu vừa thốt ra khỏi mồm Bạch Thiên Vân, bọn Tạ Luân và anh em Cái bang kêu lên một tiếng kinh ngạc và mừng rỡ. Tất cả đều chấp tay, tạ ơn cứu mạng.

Tạ Luân cảm phục vô cùng, cất tiếng nói :

- Kim thiếu hiệp võ công cái thế, quả không thẹn oai danh chấn động giang hồ, một thân một mình dám chống cự với Câu Hồn bang. Lão phu nghe danh thiếu hiệp vốn rất hâm mộ, không ngờ đêm nay lại được thiếu hiệp ra tay cứu giúp, thật là vạn hạnh.

Kim Ngang Tiêu chấp tay đáp lễ, nhã nhặn nói mấy lời khiêm tốn. Anh em Cái bang thấy chàng tuổi trẻ tài cao, dung mạo tuấn tú, tính tình lại thân hậu ôn hòa và khiêm tốn, không có chút kêu ngoạ nào, nên ai nấy đều cảm phục. Lại thấy nơi chàng là nghĩa đệ của Bạch Thiên Vân nên mọi người đều mừng rỡ.

Nguyên lão ăn mày Quỷ Trọng Cái Tạ Luân bị bọn Câu Hồn bang gài bẫy định bắt sống, nhưng lão kinh nghiệm giang hồ từng trải, đã thoát vòng vây dễ dàng. Sau đó lão thấy anh em Cái bang bị vây bắt, giam giữ ở toàn cổ tháp này, nên lão vẫn lần quần ở đâu đây, định tìm phương kế giải cứu. Vừa lúc thấy Bạch Thiên Vân xông đến tấn công bọn Câu Hồn bang. Tạ Luân liền ra mặt ngay để trợ giúp, vừa kịp cứu nguy cho Bạch Thiên Vân.

Bọn Tạ Luân nghe nói mấy chục đệ tử Cái bang bị Câu Hồn bang sát hại trong ngôi chùa cổ vì sự phản bội của Từ Vô Cương, nên mọi người đau đớn và căm giận vô cùng.

Tạ Luân nói :

- Kim thiếu hiệp, trong lúc rình rập bọn Câu Hồn bang, lão phu tình cờ nghe được chúng bàn tính đến việc Bang chủ của chúng sẽ tụ tập các cao thủ trong bang đưa lên tấn công Thiên Phật tự nơi trụ trì của Bách Trọng thiên sư. Lão phu vốn nghe biết thiếu hiệp có chút quen biết với Bách Trọng thiên sư, nên vội báo tin này cho thiếu hiệp biết để tìm cách giải cứu.

Kim Ngang Tiêu nghe nói giật mình, biết rằng bọn Câu Hồn bang nhất quyết thi hành âm mưu ghê gớm đó.

Chàng liền bàn tính với Bạch Thiên Vân, nhờ họ Bạch đi ngay lên Thiên Phật tự báo tin, còn chàng sau quay về gặp lão quái bà, cũng đi ngay lên Thiên Phật tự để đón đường Câu Hồn bang chủ.

Ngay sau đó, Kim và Bạch hai chàng liền tự biệt nhóm Tạ Luân, rồi hai chàng chia tay mỗi người một ngã.

Trước khi chia tay, Bạch Thiên Vân cầm tay Kim Ngang Tiêu ân cần dặn dò :

- Kim hiền đệ, giang hồ xảo trá quỷ quyệt vô cùng, vẫn biết hiền đệ võ công cái thế, nhưng chưa có nhiều kinh nghiệm giang hồ, hiền đệ phải luôn giữ mình thận trọng.

Kim Ngang Tiêu cảm động vô cùng, chàng luôn gật đầu, lưu luyến một lúc mới chia tay được với nghĩa huynh.

Chu gia thân kiếm

Huyện Nghĩa Hưng là một huyện nghèo nàn thuộc địa đầu tỉnh Tiết Giang. Nơi đây rừng rú bao la, ruộng nương thưa thớt nên dân cư cũng chẳng có bao nhiêu, lại thêm nạn giặc cướp như rươi, quan quân uơm hèn ô lại, dân chúng hàng ngày la thán, tiếng rên siết oan khổ thấu đến trời xanh.

Trưa hôm đó, tại một tửu điểm nhỏ ở đầu huyện Nghĩa Hưng có vài ba người khách thương đang ngồi ăn uống. Mặc dầu giữa trưa, trời về mùa đông u ám, gió rét thổi căm căm. Con mưa tuyết buổi sáng đã tạnh, nhưng ngoài trời băng tuyết còn trắng xóa, gió bắc thổi vu vu. Đang lúc trời lạnh đó rượu được hâm nóng lên, hơi bốc nghi ngút, thức ăn thanh đạm, chỉ có thịt luộc với lưỡi bò nướng, nhưng khách hàng ăn uống ngon lành vô cùng.

Bỗng nhiên một thanh niên từ bên ngoài bước vào tửu quán, đứng rũ áo đại bào màu trắng cho tuyết rơi xuống, rồi chậm rãi bước lại một chiếc bàn ở góc ngồi xuống.

Thấy người lạ đến, tên tửu bảo vội chạy ra đón đả đón mời :

- Quý khách dùng gì? Ở đây chúng tôi có rượu ngon và thịt bò non luộc.

Thanh niên gật đầu :

- Cho ta một cân rượu ngon, còn thức nhắm có thứ gì tốt cứ dọn ra.

Thanh niên vừa cất tiếng, bọn khách thương đang cầm cút ăn uống bỗng giật mình quay đầu nhìn về phía thanh niên. Bởi vì giọng thanh niên sang sảng oai nghiêm như tiếng chuông, hơn nữa ngữ âm của chàng hơi khác, chứng tỏ chàng ở phương xa tới, chứ không phải là người ở địa phương này.

Tuy nhiên khi mọi người nhìn lại họ không khỏi ngạc nhiên. Nghe tiếng nói rộn ràng mọi người đã tưởng đó là một bậc tráng sĩ hảo hán, hùng vĩ oai vệ ai ngờ thanh niên đó chỉ là một thằng thư sinh, tuổi còn non, khoảng độ hai chục tuổi hay hơn một chút là cùng.

Dung mạo thanh niên vô cùng tuấn tú. Mặt trắng môi son, đôi bàn tay trắng trẻo nhỏ nhắn, dáng điệu thanh thanh, mặc dầu khoác chiếc đại bào trắng rộng thùng thình, thanh niên có vẻ nhỏ nhắn là lướt như con gái. Tuy vậy đôi mắt chàng sáng quắc hữu thần.

Bọn khách thương chỉ ngạc nhiên đôi chút rồi lại cầm cút ăn uống như thường, họ còn mãi lo đoạn đường dài sắp tới, không có thì giờ đâu để ý đến chuyện bên ngoài, nhất là giữa lúc loạn lạc, nhiều giặc cướp như lúc này.

Còn thanh niên cũng chẳng để ý đến đám người trong tửu quán. Chàng đã biết ngay họ chỉ là những khách thương hồ, không có điều gì đáng chú ý. Tửu bảo dọn rượu và thức nhắm lên bàn, thanh niên cầm ly rượu khẽ nhấp, mắt lơ đãng nhìn đi tận đâu đâu.

Giữa lúc đó thì từ cửa tửu quán bỗng có tiếng chân người hấp tấp bước tới. Rồi hai người khách nữa từ bên ngoài bước vào. Mọi người nhìn ra phía cửa, chợt nhận thấy rằng lúc đó ở ngoài trời, mưa tuyết lại lẫn tăn bắt đầu và trời lạnh thêm nữa.

Hai người khách mới đến vội vàng hấp tấp. Người đi đầu là một cậu bé quần áo lôi thôi lết xếch, mặt mũi lem luốc, nhor bẩn, đầu đội một chiếc khăn lớn bịt kín cả tóc tai, che rũ xuống gần mắt.

Cậu bé tuổi trạc mười bảy hay mười tám đáng người nhỏ nhắn ẻo lả, tay cầm một chiếc gậy, lưng đeo bọc hành lý khá lớn, chứng tỏ là người đi xa.

Người đi sau là một ông già đã nhiều tuổi, có tới sáu mươi, nhưng có vẻ ốm yếu mệt mỏi lắm sao. Ông lão mặc một chiếc áo bông dài, nhưng không biết vì trời quá rét hay bị bệnh tật đau ốm, ông bước đi loạng choạng, một tay chống gậy, một tay phải bám lấy vai cậu bé đi phía trước. Nước da ông lão nhợt nhạt như người đau nặng.

Hai người chẳng những có vẻ vội vàng mà còn có vẻ sợ sệt nữa.

Vừa bước vào tửu quán, cậu bé đã liếc cặp mắt loang loáng nhìn quanh các khách ăn như tìm kiếm ai. Sau đó cậu mới có vẻ yên lòng dắt ông lão đến chiếc bàn ở góc đối diện với bàn chàng thanh niên bạch bào, ngồi xuống và gọi com ăn.

Hai người, một già một trẻ đó trông có vẻ lam lũ mệt mỏi, nếu áo quần rách rưới bẩn thỉu chút nữa, mọi người đã cho ngay là hai kẻ khát cái. Nhưng dáng điệu của cả hai chẳng có vẻ ăn mày chút nào cả.

Dẫu sao trong một tửu quán nhỏ bé ở huyện lỵ như tửu quán này, hai nhân vật như vậy có tới cũng chẳng có điều gì đáng ngạc nhiên. Vì thế bọn khách thương chỉ nhìn qua hai người rồi không để ý đến nữa.

Chàng thanh niên có vẻ thư sinh cũng liếc mắt nhìn hai người mới đến, rồi lại tiếp tục uống rượu, mắt vẫn lơ đãng nhìn xa như mãi suy nghĩ về một vấn đề gì.

Lát sau bỗng có tiếng vó ngựa từ xa vắng đến. Thanh niên ngẩng đầu lên, tình cờ chàng nhìn về phía bàn của thiếu niên và ông lão khi nãy nhận thấy hai người này cũng vì tiếng vó ngựa giật mình, ngừng ăn uống.

Nhưng thiếu niên và ông lão có vẻ kinh hoàng thất sắc tiếng vó ngựa đó. Hai người nhìn nhau, vẻ lo lắng hiện rõ trên nét mặt.

Lúc này chàng thanh niên thư sinh mới chú ý đến thiếu niên, tuy lem luốc, mặt thiếu niên có vẻ tuấn tú lạ lùng, nếu nhìn kỹ, người ta sẽ nhận thấy những nét thanh tao trên khuôn mặt trái xoan với chiếc cằm nhỏ nhắn xinh xinh.

Đặc biệt là đôi mắt của thiếu niên vô cùng sắc sảo, mỗi khi nhìn quanh, loang loáng liếc như dao đưa. Còn ông già, tuy luôn luôn ôm ngực ho sù sụ như đang mắc trọng bệnh, nhưng cũng chẳng có vẻ tâm thường chút nào.

Đôi thái dương ông gồ lên, chứng tỏ là tay đã từng tu luyện nội công lâu năm. Và đôi mắt lơ đãng, nhưng thỉnh thoảng dọi lên những tia nhìn sáng quắc.

Chàng thanh niên thư sinh chăm chú nhìn hai người như đã nhận thấy một sự lạ. Chàng đã hiểu đây là hai nhân vật võ lâm nhưng không hiểu vì lẽ gì phải giả trang làm hai người dân thường lam lũ bản hàn.

Chàng thanh niên thư sinh đang mãi chú ý ngắm nhìn dò xét thì bỗng thiếu niên đột nhiên quay đầu lại nhìn chàng. Đôi mắt thiếu niên trong vắt sắc sảo nhìn thư sinh đăm đăm. Hai luồng nhãn tuyến gặp nhau khiến thư sinh ngưng ngệu quay đầu đi nhìn đi nơi khác.

Còn thiếu niên cũng có vẻ giật mình vì luồng nhãn tuyến của thư sinh, cậu bối rối nhìn xuống. Khuôn mặt tuy lem luốc như lọ nôi, nhưng nếu ở gần nhìn kỹ thấy dưới làn lệ lem đó đôi má thiếu niên có sắc hồng.

Giữa khi ấy, tiếng vó ngựa đã rầm rộ tiến tới trước cửa tửu quán, không phải một con ngựa mà có tới ba bốn con.

Tiếng chân ngựa vừa dừng trước cửa tửu quán thì cánh cửa nhà hàng gỗ và liếp đơn sơ bỗng mở bật tung ra một cách phũ phàng.

Tất cả bốn người kéo vào tửu quán. Họ áp vào, đồng thời gió lạnh và tuyết bên ngoài cũng ùa vào theo.

Bốn người này là bốn chàng đại hán, người lớn tuổi nhất trạc năm mươi, mép và cằm có ba chùm râu dê đen nhánh, còn những người khác khoảng từ ba mươi đến bốn mươi tuổi. Tất cả đều đem võ khí, đao, kiếm, Phán Quan bút, và đều ăn mặc gọn gàng, quần chần, đầu chít khăn võ.

Khi bước vào tửu quán, cả bốn đều có vẻ nghiêm nghị lạnh lùng, những cặp mắt sắc bén đầy hung quang quắc nhìn căn phòng tửu quán một lượt.

Đột nhiên cả bốn cất tiếng cười hề hếch, kéo nhau vào ngồi ở chiếc bàn kê bên ông già và thiếu niên. Một tên béo lùn trong bọn bốn người nóng nảy đập bàn gọi tửu bảo lấy rượu.

Hai tên tửu bảo thấy bốn người mới đến là những nhân vật võ lâm, lại có vẻ hung hăng nóng nảy, nên kinh hoàng vâng dạ rồi rít tức tốc đem mấy vò rượu lên.

Thái độ của bốn đại hán làm chàng thanh niên áo trắng chú ý. Chàng thấy chúng vừa ăn uống vừa liếc nhìn ông già đau ốm và cậu thiếu niên ngồi kề bên, đồng thời phát ra những tiếng cười hô hố như thể hai người đó là báu vật mà chúng tìm kiếm đã lâu đến nay mới gặp.

Cử chỉ đáng diệu kỳ lạ của ông già và cậu thiếu niên trong tửu quán cũng không lọt qua khỏi đôi mắt nhận xét sắc bén của thanh niên áo trắng.

Ông già và thiếu niên khi nghe thấy tiếng vó ngựa rầm rập thì kinh hồn thất sắc, nhón nhác nhìn quanh như muốn tìm đường tẩu thoát, nhưng đến khi bốn đại hán xuất hiện thì cả hai lại có vẻ nhẹ nhõm, không còn kinh sợ nữa.

Tuy nhiên, nét mặt họ vẫn nghiêm nghị, cứng rắn, chứng tỏ họ đã biết bốn kẻ mới đến là kẻ địch, song thuộc hạng không đáng làm cho họ kinh hoàng.

Trong bốn đại hán có người béo lùn vai đeo Phán Quan bút, có vẻ là người nóng nảy lỗ mãng hơn hết. Đột nhiên y giơ bàn tay chuối nắn bóp bẹp nhúm hồ rượu bằng thiếc, hấn vừa nốc cạn rượu đoạn quăng vào góc nhà, miệng thét lớn :

- Tiểu nhị! Sao không đem thêm rượu cho lão gia? Vò rượu này hôi thối khó uống lắm, nhà ngươi không đem rượu ngon hơn lên đây chớ trách lão gia là kẻ lỗ mãng.

Hai tên tửu bảo xanh mặt, một tên vâng dạ vội chạy vào nhà trong lấy thêm rượu, còn một tên tiếc rẻ hồ rượu bằng thiếc bị bóp bẹp nhúm, chạy lại góc nhà lượm lên.

Lúc y đi ngang qua chỗ thanh niên áo trắng ngồi, y lảng nhảng chửi rủa :

- Mẹ kiếp, hôm nay sao mà xui thế, mới có khách đã gặp hung thần phá đám rồi. Hừ... rượu thối, rượu thối mà nốc luôn cả vò. Chi tiếc hồ rượu mới mua hai lượng bạc hôm qua, hôm nay đã bị quý sư phá hoại.

Tên béo lùn không nghe rõ tửu bảo nói gì, nhưng thấy y lảng nhảng liền quát lớn :

- Tiểu nhị, ngươi nói gì ông nói nhà ngươi đó?

Từ bảo kinh hoảng vội nói :

- Dạ... bẩm khách quan, chúng tiểu nhị không dám nói gì đâu ạ!

Tên béo lùn hét lên, giọng sang sảng :

- Không nói gì mà lẩm bẩm như đi khấn tiên sư thế? Coi chừng lão gia cắt lưỡi đó. Mau đem rượu và thịt nướng lên. Các lão gia vất vả tìm kiếm mấy hôm nay, hai đứa chuột nhắt lần trốn mãi làm bọn lão gia phí công đi lại rất nhiều. Hôm nay nay bọn lão gia đã bắt gặp đây họa có thẳng thiên độn thổ cũng không sao thoát được nữa. Khả khả.

Y vừa nói vừa nhìn cậu thiếu niên và ông già ngồi gần đó, đoạn buông tiếng cười rất ngạo nghễ.

Cậu thiếu niên đó sầm nét mặt, định quay lại, nhưng ông già khẽ đưa mắt ra hiệu cản lại, rồi ông cất tiếng ho sù sụ, khiến thiếu niên lo lắng nhìn ông.

Phía bên này, trong số bốn đại hán, người có chùm râu dê cũng lên tiếng :

- Trương tam đệ khỏi nóng nảy. Việc đâu còn có đó, hãy ăn uống no say rồi ta nói chuyện với họ cũng không muộn.

Tên béo lùn họ Trương cười :

- Vũ đại ca không biết bọn tiểu đệ chạy suốt đêm qua vì chúng. Nay tóm được cỏ, làm sao không muốn cắt gân chúng ngay kia? Lý nhị ca và Tần tứ đệ bảo tôi nói như vậy có phải không?

Hai tên họ Lý và họ Tần cười ha hả :

- Anh em Bàn Xung tứ hung chúng ta làm việc gì cũng quang minh chính đại, phúc đức hơn người. Có cắt gân chúng cũng phải chờ cho họ ăn uống no bụng đã rồi mới ra tay chứ.

Thanh niên áo trắng nghe bốn tên họ nói chuyện đến đó, chàng liền hừ một tiếng bụng nghĩ thầm :

- Té ra đây là một tên cướp khét ở trên núi Bàn Xung. Không biết ông già và thiếu niên kia có thù gì với chúng mà chúng theo đuổi như vậy. Việc này ta không biết thì thôi, một khi đã biết nhứt định không bỏ qua được.

Bọn khách thương vào tửu điểm này từ lúc đầu, nên đã ăn uống xong. Họ là những buôn bán không biết đến tên tuổi những nhân vật giang hồ, nhưng thoáng nghe thấy bốn đại hán tự xưng là “Hung” với “ác” gì đó họ đã hiểu ngay chúng không phải thiện nhân.

Bọn khách thương vội lên lên ra quầy trà tiền com nước, rồi bỏ ra thẳng. Bọn khách thương vừa kéo đi, bỗng nhiên từ bên ngoài có hai người khách nữa bước vào tửu điểm. Đó là hai đạo sĩ đội mũ bát quái, tuổi ngoài năm mươi, người nào cũng để chùm râu dài đen nhánh, khiến thoạt trông ai cũng tưởng hai lão đạo sĩ này là hai anh em sinh đôi. Nhưng đến khi nhìn kỹ mới rõ là hai đạo sĩ cách phục sức tuy giống nhau nhưng nét mặt khác hẳn nhau.

Một người cao, mặt phượng phi đầy đặn, nước da trắng hồng. Còn một người lùn hơn một chút, nước da vàng như nghệ. Mặt xương xồng, mắt tí hí, mồm chuột chù, coi xấu xí vô cùng.

Hai đạo sĩ ngồi vào bàn, gọi ấm trà “Thiệt Quan Âm” uống cho ấm bụng thì ở cửa lại bước vào một người khác nữa. Người này, có vẻ là một nông phu lam lũ, vai gánh một quang gánh nhưng thấy nhẹ chềch, có vẻ là quang gánh rỗng, không có gì hết. Trông nông phu tướng mạo rất oai nghiêm, nhưng vẻ mặt âm thầm đáng sợ. Người đó trạc độ năm mươi tuổi, tóc đã hóa râm.

Thanh niên áo trắng nhác trông thấy hai đạo sĩ và lão nông phu bước vào tửu quán, liền giật mình kinh hãi thầm :

- Quái lạ, ở một tửu quán trong miền thôn quê vắng vẻ này, tại sao lại có nhiều cao thủ võ lâm đến như vậy?

Chàng thanh niên đã nhận ngay rằng hai đạo sĩ và lão nông phu đều chẳng phải là những nhân vật tầm thường, mặc dầu bề ngoài của họ có vẻ đơn giản, thông thường như trăm ngàn người khác. Cứ trông đôi mắt sáng quắc hữu thần của hai đạo sĩ, chàng đã biết ngay đó là hai nhân vật thượng thặng, khổ công tu luyện lâu năm. Còn lão nông phu mặc dầu quần áo lam lũ, nhưng nét mặt chẳng có vẻ nông dân chút nào. Bước đi của y nhẹ nhàng thoăn thoắt, tỏ ra y là tay khinh công lão luyện.

Không ngờ hai đạo sĩ và lão nông phu vừa vào đến tửu điểm chưa kịp ngồi xuống thì ở bên ngoài lại có hai nhà sư bước vào nữa. Hai hòa thượng này mặc tăng bào màu vàng, tuổi trạc trên dưới năm mươi, người gầy đét như củi trông y hệt hai bộ xương nhưng các nhân vật võ lâm chỉ nhìn qua cũng đủ hiểu đó là hai nhân vật võ công khổ luyện.

Thế là chỉ trong khoảnh khắc, tửu điểm có thêm ba bọn khách nữa, gồm năm người, cũng may bọn khách thương hồ đã kéo nhau đi hết nếu không tửu điểm không có chỗ mà chứa khách.

Tất cả những người mới đến này đều không phải ngẫu nhiên kéo đến đây. Có thể là không quen biết nhau, nhưng họ đến đây cùng một mục đích. Chàng thanh niên áo trắng ngồi góc phòng nhận xét như thế, bởi vì chàng đã thấy ông già đau ốm và cậu thiếu niên lúc nãy lộ vẻ kinh hoàng thật sự.

Khi bọn bốn tên Bàn Xung tứ hung kéo đến, hai người có vẻ coi thường, chỉ có thái độ thận trọng một chút mà thôi. Nhưng đến khi hai đạo sĩ, lão nông phu và hai hòa thượng bước vào. Hai người thất sắc. Cả hai đều cúi mặt xuống như không muốn cho ai trông thấy mình. Đoạn cả hai lén lút nhìn trộm ra

cửa, có ý muốn bỏ từ điểm đi ra.

Bọn Bàn Xung tứ hung vừa ăn uống vừa canh chừng từng cử chỉ của hai người đó, khi nào chúng lại chịu để con mồi đi thoát một cách dễ dàng như thế.

Thiếu niên chưa kịp đứng lên thì tên béo lùn họ Trương đã nhảy xổ lại đứng ngay bên cạnh, cất tiếng oang oang nói :

- Đi đâu vội thế chú bé! Muốn đi đâu cũng được, nhưng phải để “vật đó” lại cho anh em ta.

Thiếu niên đứng phắt ngay lên, trợn mắt tức giận quát lạnh lùng :

- Quân ăn cướp! Giữa nơi thị trấn đông hội người định giờ trò ăn cướp ra hay sao?

Bọn Tứ hung đã kéo đến vây quanh hai người. Tên họ Lý cất tiếng cười hô hô :

- Ăn cướp là nghề riêng của bọn ta, khắp giang hồ đều biết, có gì là lạ? Tiểu tử, ngươi chưa biết Bàn Xung tứ hung hay sao?

Họ Lý chưa nói dứt lời thì tên béo lùn họ Trương đã giơ tay định chụp lấy gói hành lý buộc ở sau lưng thiếu niên. Không ngờ thiếu niên mau lẹ vô cùng, y chỉ lách mình một chút đã tránh khỏi cái vỗ của họ Trương, đồng thời tay mặt thiếu niên xia vào cổ tay của họ Trương.

Thủ pháp của thiếu niên mau lẹ như chớp nhoáng, khiến tên béo lùn họ Trương kinh hoàng vội rút ngay tay lại. Nhưng y vẫn chậm chạp một chút, ngón tay của thiếu niên như mũi giùi xuyên trúng vào mạch môn ở cổ tay họ Trương, làm y rú lên một tiếng đau đớn, ôm tay nhăn nhó, miệng chửi rủa tục tĩu.

Tên thứ tư trong bọn Bàn Xung tứ hung họ Tần thấy thế tức giận quát lên một tiếng, giơ tay tấn công thiếu niên một chưởng. Thiếu niên bỗng cất tiếng cười lạnh lùng, bước xéo một bước ra khỏi ghế ngồi tránh được chưởng đó, nhưng ngay khi ấy bàn tay nhỏ nhắn và lem luốc của thiếu niên đã đập vào ngực tên họ Tần nghe đến bốp một tiếng.

Bị trúng đòn quá nặng nên tên họ Tần loạng choạng ôm ngực lùi lại, miệng hộc máu tươi.

Thật không ngờ thiếu niên nhỏ nhắn đó lại có võ công cao như vậy, bọn Bàn Xung tứ hung đã khét tiếng giang hồ, hoành hành suốt một vùng Tiết Giang từ bao năm nay, võ công tuy không thuộc hạng nhất lưu cao thủ, nhưng quyết không phải hạng hèn kém. Vậy mà mới trận có hai chiêu, hai tên đã bị thương.

Thanh niên áo trắng ngồi im ở góc phòng quan sát tình thế, nhận thấy sự đó quả là lạ lùng. Nhưng lạ lùng hơn nữa là khi thiếu niên vung chưởng tấn công đối phương, cánh tay áo rộng của thiếu niên đã hé lộ đôi chút, đủ để chàng thanh niên áo trắng tình mắt nhận thấy cánh tay trắng nõn của thiếu niên.

Mọi việc ấy xảy ra rất mau lẹ. Thiếu niên tấn công một chưởng xong, liền rút thanh gươm đeo ở mình nghe soạt một tiếng, chỉ mũi kiếm vào Tứ hung, nghiêm chỉnh nói :

- Bọn ngươi muốn ăn cướp, hãy hỏi thanh gươm này đã.

Ông già ở sau thiếu niên cũng đứng lên, tức giận nói :

- Bọn võ sĩ các ngươi, nhân lúc người cô thế đến uy hiếp, quả là không biết nhục.

Tên họ Vũ, người có tuổi nhứt trong bọn Bàn Xung tứ hung cũng là tên đứng đầu, vuốt chòm râu dê, cười nói :

- Chu đại hiệp không hiểu tình lý chút nào cả. Đêm hôm qua đại hiệp đã bị người ta đánh cho một ngọn Thiết Tâm chưởng bị nội thương rất nặng, tính mệnh nan báo, tại sao đại hiệp còn ương ngạnh đến thế. Lúc này võ lâm sắp trải qua tai kiếp lớn, các kỳ nhân dị sĩ bắt đầu xuất thế giang hồ xao động như vậy làm sao đại hiệp giữ mãi thanh thân kiếm và cuốn kiếm phủ đó? Chỉ bằng đại hiệp trao hai vật đó cho anh em tại hạ, để bảo toàn lấy tính mạng trong lúc này có hơn không?

Ông lão gọi là Chu đại hiệp đó liền quát lên một tiếng :

- Vũ Văn Kỳ, nhà ngươi đừng phóng ra những lời hời hợt khó nghe đó nữa. Lão phu dù có chết đi, thân kiếm và phủ kiếm cũng không phải dành cho những kẻ như ngươi được hưởng. Ngươi...

Nói đến đó, có lẽ vì dùng lực quá nhiều và vì tức giận khí huyết độc đảo lên, ông lão bỗng nôn ra một đồng máu, hai tay ôm ngực, lão đảo muốn ngã. Quả như lời tên Vũ Văn Kỳ vừa nói, ông lão họ Chu này đã bị nội thương cực nặng.

Thiếu niên đang cầm kiếm đối đầu với bọn Bàn Xung tứ hung thấy thế kinh hoàng, chạy lại đỡ lấy ông già, giọng nghẹn ngào đầy nước mắt hỏi :

- Nội tổ... nội tổ... ông có sao không?

Không ngờ giữa lúc ấy bỗng thấy vút một tiếng gió thoảng, Vũ Văn Kỳ tước hiệu là Quỷ Hồ Ly, cầm đầu Tứ hHung, đã giơ tay nhanh như chớp, chụp lấy gói hành lý ở trên vai thiếu niên.

Quỷ Hồ Ly là người vô cùng nham hiểm, lắm mưu nhiều kế, trí trá không lường nên mới được giang hồ đặt tên tước hiệu đó. Y hành động rất tiện lợi, nên dễ đạt được mục đích, y không từ nan một phương pháp nào cả.

Quý Hồ Ly Vũ Văn Kỳ ra tay trong lúc xuất kỳ bất ý, quả nhiên hắn đã thu gọn được gói hành lý của thiếu niên. Thiếu niên tức giận quay kiểm lại chém Vũ Văn Kỳ một đường kiếm nhanh như gió. Nhưng họ Vũ đã đề phòng, y lùi tránh dễ dàng và cười hi hi đắc ý :

- Tiểu tử, ngươi muốn giao đầu, hãy ra bên ngoài, trong tử điểm này chật hẹp đâu có phải nơi dụng võ. Nhưng giao đầu không cần lắm, việc cần là ngươi chỉ cho ta thanh nhuyễn kiếm đó ngươi để đâu? Trong bọc này chỉ có kiếm phổ mà thôi. Tại hạ cần thu nốt thanh kiếm rồi mới ra đi được hi... hi..

Đang lúc Vũ Văn Kỳ đắc ý cười như vậy, bỗng đâu một vật gì nhỏ bé từ phía sau bay tới nhanh như điện xẹt, trúng ngay vào tay Vũ Văn Kỳ, khiến y đau đớn kêu lên một tiếng: “ôï chao!” và bỏ rơi gói hành lý nghe “phịch” một tiếng xuống sàn nhà.

Đồng thời một giọng nói lạnh lùng từ phía sau vang lên :

- Mấy tên chuột nhắt làm sao có diễm phúc được hưởng Phi Long thần kiếm và Âm Dương Thái Cực kiếm pháp, cuốn kiếm phổ tuyệt học của phái Côn Luân?

Quý Hồ Ly Vũ Văn Kỳ quay lại quát mắng :

- Kẻ nào dám can thiệp vào việc làm của Bàn Xung tứ hung? Lén lút dùng ám khí như vậy đâu phải là cao nhân?

Đốp... đốp! Vũ Văn Kỳ rú lên một tiếng đau đớn, tay bụng lấy mồm. Máu chảy chan hòa ra hai tay hắn, hai răng cửa cũng bị gãy rớt xuống đất.

Thì ra hai viên đạn nhỏ bé nữa bỗng phi tới, trúng ngay vào mồm Vũ Văn Kỳ giữa lúc y đang nói. Hai viên đạn này cũng như viên đạn trước trúng tay hắn, chỉ là hai hạt đậu phụng rang mà bọn tửu bảo bày trên mỗi bàn ăn để khách nhắm rượu.

Mấy hạt đậu phụng mềm đỏ bắn ra xoe xoe như đạn sắt, như vậy đủ hiểu công lực của người bắn thâm hậu như thế nào.

Quý Hồ Ly Vũ Văn Kỳ tuy chẳng ra gì cũng là tay cầm đầu bọn tứ hung, công phu chẳng phải tầm thường. Nhưng y không thể nào tránh nổi mấy hạt đậu phụng đó, chẳng phải xuất kỳ bất ý mà vài người bắn ra đã vận kinh lực vào mấy hạt đậu phụng đó, thành thử mấy hạt đậu bỗng trở thành một thứ ám khí ghê gớm.

Không những thế, người bắn ra rõ ràng là kẻ có ý nương tay chỉ vận xuất một phần nhỏ công phu hỏa hậu. Nếu không hai hạt đậu sau chẳng những làm gãy răng Vũ Văn Kỳ mà còn có thể bắn thủng sọ của y, xuyên ra sau gáy, khiến y chết cút.

Trước công lực thượng đẳng đó, chẳng những người ngồi tửu điểm phải kinh hãi thất sắc, vội chú mục xem người vừa thi triển tài nghệ kinh thiên động địa đó là ai.

Té ra người phóng hạt đậu chính là ông lão nông phu vừa gánh đôi quang gánh đi vào trong tửu điểm.

Sau khi cất tiếng lạnh lùng mắng bọn Tứ hung, lão nông phu từ từ tiến lên, nét mặt lạnh như tiền, chậm chạp bước lại gần bọn Tứ hung.

Nguyên bọn Tứ hung này xưa kia đều là đệ tử tục gia của phái Nam Thiếu Lâm, nhưng vì chúng đã vi phạm kỷ luật của sư môn, nên đang lúc học nghề chúng đã bị đuổi ra khỏi cửa.

Lúc xuống núi, bọn chúng liên kết nhau làm anh em, tôn Quý Hồ Ly làm đại sư ca, rồi chiếm cứ núi Bàn Xung làm sào huyệt, làm nghề ăn cướp.

Mặc dầu Tứ hung chỉ học được một phần rất nhỏ của vũ thuật Thiếu Lâm, đối với bọn lục lâm thảo khấu thường thường, chúng là chúa tể xưng hùng xưng bá đã mấy năm nay.

Ngoài Quý Hồ Ly Vũ Văn Kỳ thiện dụng song chưởng kiếm, sau tên thứ hai Hắc ngô Câu Lý Ngự, dùng trường kiếm, tên béo thứ ba Tiểu Hộ pháp Trương Tề Phi, sử dụng một đôi Phán Quan bút và tên thứ tư Hồn thiên không Tàn Cán.

Bàn Xung tứ hung thấy đối phương là một ông lão nhà quê. Chúng đâu chịu phục ngay. Tuy hai tên bị thiếu niên đánh bị thương và Vũ Văn Kỳ vừa rồi bị gãy răng, còn Lý Ngự cũng đã kinh hoàng vì mấy hạt đậu vừa rồi, nhưng cả bọn quen thói hung hãn, cậ đồng hơn người, liền hét lên một tiếng, nhất tề rút binh khí, xông lại tấn công đối phương.

Lão nông phu buông một chuỗi cười dai, chỉ thấy hai ông tay áo khê phát lên một chút, lập tức một luồng kinh phong ào ào thổi ra.

“Keng”! “Keng”! “Kịch”... Mấy thứ ám khí của Tứ hung đột nhiên bị một sức hút ghê gớm, tuột ra khỏi tay chúng, văng ra mãi ngoài tửu điểm. Bọn Tứ hung rú lên một tiếng, tay chúng đã bị toạc hồ khâu máu chảy đầm đìa.

Cả bốn tên bị luồng kinh phong đẩy lùi lại, loạng choạng mãi mới đứng dừng lại được. Nhất là Tàn Cán đã bị nội thương lúc này chịu không nổi, ngã ngồi phệt xuống mồm ọc ra một đồng máu nữa.

Lão nông phu sa sầm nét mặt, trầm giọng quát :

- Bọn chuột nhắt như lũ ngươi mà cũng đến đây tranh đoạt báu. Có mau đi khỏi nơi này ngay không. Độc Thủ Ma Vương Hắc tôn Hạo này có thêm sát hại bọn tiểu tốt vô danh bao giờ đâu.

Lão nông phu chưa nói dứt lời, mấy tiếng “à” đầy vẻ kinh hoàng nổi lên.

Bọn Tứ hung lồm cồm đỡ nhau đứng lên, mặt chúng chắc không còn chút máu, run rẩy lùi mãi, lùi mãi ra khỏi tử điểm, mắt trở lên nhìn con người vừa xưng danh là Độc Thủ Ma Vương Hắc tôn Hạo.

Không những bọn Vũ Văn Kỳ kinh hoàng mà ở trong tử điểm, hai ông cháu ông già cũng thất sắc, đưa mắt nhìn nhau có vẻ lo sợ vô cùng.

Còn chàng thanh niên áo trắng khi nghe thấy lão nông phu xưng danh cũng phải giựt mình kinh sợ tự nhủ thầm :

- Độc Thủ Ma Vương Hắc tôn Hạo! Không ngờ lão ma đầu ghê gớm này còn sống và lại tái xuất giang hồ. Như vậy tai kiếp của võ lâm thật không sao tưởng tượng được.

Anh em Tứ hung run rẩy cứ bước lùi mãi, chúng cứ trở mắt nhìn Độc Thủ Ma Vương Hắc Tôn Hạo tưởng đến cả tròng mắt ra ngoài, muốn quay mình chạy trốn cho lẹ, nhưng chúng sợ hãi tưởng như nếu mình quay đi lão ma đầu kia chỉ xuất ra một chưởng cũng đủ tan tành nát thịt.

Mãi sau khi lùi ra tử điểm khá xa rồi, Tứ hung mới quay đầu và ù té chạy, không dám nhìn lại nữa.

Độc Thủ Ma Vương Hắc Tôn Hạo là nhân vật như thế nào mà làm bọn Bàn Xung tứ hung kinh hoàng thất thố đến như vậy?

Nguyên Độc Thủ Ma Vương là một nhân vật quái dị nhất võ lâm, cách đây mười năm đã làm võ lâm nghiêng ngả vì lão đứng đầu một bang hội ghê gớm tên gọi là Thiên Diện giáo (giáo hội ngàn mặt).

Thời đó Thiên Diện giáo kết thù kết oán với Hoa Sơn ngũ lão, đôi bên đã đấu với nhau hàng trăm trận, trời long đất lở, khiến cả phái Hoa Sơn lẫn Thiên Diện giáo đều bị chết hại rất nhiều, đến nỗi cả hai bang phái đó về sau suy tàn, gần như tiêu diệt hẳn.

Sở dĩ Độc Thủ Ma Vương Hắc Tôn Hạo có tiếng sát độc trù thiên hạ là vì khi chống nhau với phái Hoa Sơn, sau một trận kịch chiến suốt bảy ngày bảy đêm với Hoa Sơn ngũ lão, Hắc Tôn Hạo không biết bị trúng độc chưởng hay bị chấn động thần kinh, đã trở thành điên điên khùng khùng, bất luận người nào trong võ lâm gặp hắn, cũng bị hắn nghi ngờ là người của phái Hoa Sơn rồi ra tay sát hại luôn.

Thành thử không biết bao nhiêu anh hùng hảo hán đã bị chết oan dưới ngọn Âm Phong chưởng của Độc Thủ Ma Vương Hắc Tôn Hạo.

Từ đó, các nhân vật võ lâm bất luận phái hắc hay bạch, nghe tiếng hắn ở trong vòng một trăm dặm đã kinh hồn táng đờm chỉ mong lần tránh để khỏi phải gặp tên ma vương điên khùng đó.

Võ công của ma vương chưa phải là vô địch thiên hạ, nhưng môn tuyệt kỹ của hắn là Âm Phong chưởng quái dị vô cùng, đối phương chỉ kém công lực một chút đã bị âm phong nhiễm vào người, công lực tàn mất hết, chưa đâu đã bại thủ ngay lập tức. Hơn nữa Độc Thủ Ma Vương đã thành điên khùng, bất luận gặp ai hắn cũng đấu đến chết mạng, thành thử ngay cả những bậc võ lâm tiền bối, võ công cao hơn hắn một bậc, cũng phải kiêng dè không muốn gặp hắn để gây sự, bởi vì đấu với một kẻ hết luận sinh tử đâu có phải là chuyện dễ.

Nhưng đó là chuyện mười năm về trước. Sau một thời gian điên khùng, tàn sát hỗn loạn như vậy, Độc Thủ Ma Vương Hắc Tôn Hạo bỗng nhiên tuyệt tích.

Người trong võ lâm thấy mất tăm hình bóng của lão Độc Thủ Ma Vương này, ai cũng mừng rỡ, cho là lão nổi cơn điên đâm đầu xuống vực thăm chết mất xác rồi.

Ai ngờ sau mười năm tuyệt tích, Độc Thủ Ma Vương Hắc tôn Hạo xuất hiện nơi đây và trở thành một ông lão nông phu.

Tất cả nhân vật trong tử điểm khi thấy hắn xưng danh, làm sao không khỏi kinh hãi và ngạc nhiên?

Tuy vậy theo sự nhận xét đầu tiên của mọi người Độc Thủ Ma Vương Hắc Tôn Hạo chuyển này tái xuất thế có vẻ đã thay đổi tính rất nhiều.

Theo khẩu khí và lối hành động của hắn đối với Bàn Xung tứ hung, có lẽ chứng điên khùng khi xưa của hắn đã khỏi rồi.

Dẫu sao, trong lúc Độc Thủ Ma Vương chưa dùng đến tuyệt kỹ Âm Phong chưởng, mà chỉ sử dụng công lực nội công thường dùng hai cánh tay áo phất gió đẩy ngã anh em Tứ hung, mọi người cũng đều nhận thấy nếu bệnh điên khùng của hắn đã hết thì trái lại công lực của hắn lại tinh tiến hơn xưa rất nhiều.

Anh em Bàn Xung tứ hung trong lúc bị lao đao về chưởng phong, tâm thần đã chấn động, đến khi nghe thấy tiếng Độc Thủ Ma Vương, chợt nhớ đến ác danh lão ma khùng khi xưa, lập tức hồn bay phách tán, kinh sợ thất thần. Gặp lão hung thần điên khùng đó mà còn sống thì thật chuyện chiêm bao vậy.

Lại nói, sau khi anh em Bàn Xung tứ hung kéo nhau chạy một mạch. Độc Thủ Ma Vương Hắc Tôn Hạo liền ngửa mặt lên trời cười khanh khách, đoạn hắn từ từ quay lại, đôi mắt sáng quắc như điện quét về phía ông già và thiếu niên.

Cậu thiếu niên tuổi còn nhỏ, dễ thương chưa đến mười tám. Làm sao có thể biết được lão ma đầu này năm xưa khét tiếng ác sát trên chốn giang hồ như thế nào. Hơn nữa vừa rồi, thiếu niên thấy ông già nông phu này ra tay cứu trợ giải vây cho mình khỏi tay bọn Bàn Xung tứ hung, nên lại cho rằng ông lão nông phu này có lòng tốt.

Thiếu hiệp tập tính định đứng lên chạy lại bên ông lão nông phu nói mấy lời cảm tạ, nhưng ông già vừa được gọi là Chu đại hiệp đó đã thất sắc, níu tay áo

thiếu niên lại khẽ nói :

- Thanh nhi, con hãy ngồi yên, để mặc ta xử sự...

Ông lão họ Chu này chưa biết lai lịch như thế nào, nhưng cốt cách cử chỉ chứng tỏ không phải là một nhân vật hèn kém trong võ lâm.

Mặc dầu bị trúng nội thương rất nặng, mồm luôn ho xù xụ, trán xuất hiện đẫm mồ, ông lão vẫn tỏ ra khí phách hiên ngang đáng diệu oai hùng, rõ rệt là xứng với danh hiệu “đại hiệp” mà Vũ Văn Kỳ vừa gọi ông.

Độc Thủ Ma Vương Hắc Tôn Hạo cười dài một hồi rồi đột nhiên hần ngừng cười, nét mặt sa sầm ngay lại, hướng về phía ông lão, trầm giọng nói:

Bạn đang đọc truyện *Cự Linh Thần Chương* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 18: Tai biến trong phái Côn Luân

- Chu Đức Ân, chẳng lẽ ông còn bắt ta phải lên tiếng hỏi nữa hay sao? Lão Hắc ẩn cư đã mười năm nay trong động núi, suốt năm tháng không mở mồm, thành thử quen mất tất ít nói đi rồi. Mau đưa mấy vật đó ra đây kéo mắt thi giờ.

Ông già họ Chu quát mắt nhìn lên, chưa kịp cất tiếng trả lời, bỗng từ góc tửu điểm có một chuỗi cười ha hả đưa ra, rồi một giọng nói như tiếng sấm rền vang :

- Hay hà hà... Tuồng Hắc lão ma hết không đòi tâm tính vi thiện, ra tay cứu nhân độ thế, ai ngờ cũng là một phường... ăn cướp. Hà hà...

Một giọng nói thứ hai cũng tiếp luôn :

- Độc Thủ Ma Vương vắng mặt giang hồ mười năm, oai phong vẫn không giảm bớt chút nào. Khà hi! Khà hi! Song gặp mặt cố nhân chẳng thấy lên tiếng chào hỏi một lời, chẳng lẽ cuộc gặp gỡ năm xưa ở Sinh Tử kiều, Truy hồn đã bị quên mất rồi hay sao?

Hai người vừa nói đó chính là hai lão đạo sĩ, một xấu một đẹp đầu đội mũ bát quái, mình mặc áo đoạn vàng trông rất sang đó vậy.

Hai lão đạo sĩ vừa đứng lên, đôi mắt đột nhiên sáng quắc như sao, chiếu nhìn Độc Thủ Ma Vương Hắc Tôn Hạo.

Khẽ nghiêng đầu nhìn về phía hai người, Độc Thủ Ma Vương cười nhạt đáp :

- Lão phu tuy tâm trí thất thường, đầu óc hỗn loạn, nhưng một trận huyết chiến ở Sinh Tử kiều mười hai năm trước làm sao quên được? Nhưng Cô Lâu song sát đừng vội đắc ý ngọn Bạch Cốt Tuyệt Mệnh châm của các người sắp đến lúc hoàn lại cố chủ.

Thì ra hai lão đạo sĩ và Độc Thủ Ma Vương chẳng phải xa lạ với nhau mà cách đây trên mười năm nay đã có lần kịch chiến ở một nơi vô cùng khủng khiếp gọi Sinh Tử kiều.

Lần đó Độc Thủ Ma Vương bị hai lão đạo sĩ này, hồn danh là Cô Lâu song sát phóng một ngọn Bạch Cốt Tuyệt Mệnh châm vào tay, khiến Độc Thủ Ma Vương suýt táng mạng về chất độc trong mũi kim đó.

Cũng may Độc Thủ Ma Vương công lực cao siêu, nên y chỉ mất một ngày một đêm hành công vận khí, đã trừ được mũi kim nhỏ như sợi tóc và có tấm độc được kịch độc ra khỏi cơ thể. Tuy vậy Độc Thủ Ma Vương cũng không quên mối thù này và đã thề sẽ có ngày toán chương.

Nguyên Cô Lâu song sát là hai tay ác sát ghê gớm của giới Hắc đạo. Cả hai không phải là người tu đạo, nhưng lại thích ăn vận quần áo đạo sĩ và thường kén chọn những loại áo quần rất sang, hoa mỹ để mặc. Đó cũng là một thứ quái tính đặc biệt của hai tên ma đầu này.

Người thứ nhất cao lớn, mặt mũi phương phi gọi là Bạch Sát Trùng Phong Nhĩ, còn người thứ hai thấp nhỏ, xấu xí đen đui gọi là Hắc Sát Phùng Tế Bá. Nơi cư ngụ của chúng cũng là một nơi quái gở, ít người dám đặt chân đến, thuộc về miền Bắc Trung Hoa. Đó là một thung lũng (cốc) nhỏ quanh năm lạnh giá, đặc điểm là khắp cốc đó chỉ có xương người và sọ người trắng hếu với hàng ngàn đàn điều hâu và cú vọ làm tổ, nên được gọi là Cô Lâu cốc.

Thấy Độc Thủ Ma Vương nhắc đến mối thù xưa về ngọn châm độc. Hắc Sát Phùng Tế Bá cất tiếng cười the thé :

- Cô Lâu song sát lúc nào cũng sẵn lòng thừa tiếp cố nhân và muốn biết Âm Phong chương của cố nhân ngày nay đã được thêm mấy thành hỏa hậu rồi.

Độc Thủ Ma Vương “hừ” một tiếng đáp :

- Hai lão ma đầu chó vợi lo ngại, lão phu lúc này chưa có thì giờ nói chuyện đến mối thù xưa. Nhưng lão phu hãy hỏi hai người không ở Cô Lâu cốc làm

bạn với mấy bộ xương người, còn đến đây làm gì?

Bạch Sát Trùng Phong Nhĩ ngửa mặt lên cười sáng sủa :

- Lão ma vương hỏi như vậy chẳng phải hồ đồ hay sao? Chẳng lẽ anh em Cô Lâu song sát lẫn lộn ngàn dặm tới đây chỉ cốt để uống mấy chén rượu hôi tanh của tử điểm này hay sao?

- Lão ma vương tưởng chỉ có một mình tinh quái đi dò hỏi được tung của Côn Luân dị bảo, còn bọn chúng ta đều là đui mù cả, không ai biết gì hết?

- Lão ma vương dễ thường không biết từ đêm qua đến nay có cả chục cao thủ võ lâm theo đuổi hai ông cháu vị Chu đại hiệp này hay sao?

Ác chiến dưới mưa tuyết

Bầu không khí trong tử điểm lúc này đã căng thẳng đến cực độ. Chưởng quầy và hai điểm tiểu nhị từ lúc thấy có chuyện xung đột, đảo kiểm lạnh người, đã biết ngay có chuyện chẳng lành, nên đã khôn hồn bỏ chạy xuống đất, chui qua mấy gầm bàn rồi chạy qua cửa hậu đi mất, không dám trở về nhà nữa.

Bởi vậy trong tử điểm lúc này chỉ còn toàn mấy nhân vật võ lâm với nhau.

Bên ngoài trời, mưa tuyết lại bắt đầu rơi, nên không mấy ai qua lại. Thành thử người thường không ai biết trong tử điểm nhỏ bé này sắp xảy ra những trận kinh thiên động địa giữa những võ lâm cao thủ.

Lại nói chàng thanh niên áo trắng vẫn ngồi ở góc phòng, lúc này nghe thấy Bạch Sát nói đến có cả chục cao thủ đuổi theo ông cháu Chu đại hiệp để chiếm đoạt Côn Luân dị bảo, chàng không khỏi ngạc nhiên thâm nghĩ :

- Không ngờ một thanh kiếm và một kiếm phổ di vật của phái Côn Luân lại quý giá đến thế hấp dẫn toàn một loạt ma vương quý sứ đến nơi đây.

Chàng thanh niên đó có biết đâu việc này còn nhiều uẩn khúc bí mật chứ không phải chỉ có hai thứ dị bảo đó mà thôi và những trận thư hùng tranh đoạt sắp diễn ra còn khủng khiếp và rộng lớn gấp bội.

Bạch Sát Trùng Phong Nhĩ vừa nói dứt lời, Hắc Sát Phùng Tế Bá liền cười nhạt tiếp theo :

- Độc Thủ Ma Vương, người chó có nuôi ảo vọng một mình chiếm đoạt di vật của phái Côn Luân nữa. Cả chục nhân vật võ lâm nhất tề xuất mã truy đuổi, không phải là dễ người rút cục hốt tay trên đầu. Người thử nhìn xem, ngay tại đây cũng có bao nhiêu người không chịu để cho người toại nguyện đâu.

Độc Thủ Ma Vương giựt mình, quắc mắt dữ dằn nhìn quanh. Quả nhiên trong tử quán ngoài hai ông cháu Chu Đức Ân và Cô Lâu song sát lại còn có những người khác nữa.

Chàng thanh niên áo trắng trông có vẻ thư sinh non chuột, chẳng đáng cho y quan tâm.

Nhưng hai lão hòa thượng ngồi im nhắm mắt kia chẳng phải tầm thường.

Lại nữa, đôi tay cực thính của y đã thoáng nghe tiếng chân người đạp trên tuyết ở đâu đây.

Độc Thủ Ma Vương giương cặp mắt dữ tợn nhìn mình, chàng thanh niên áo trắng nhìn lại, bụng chàng nghĩ thầm :

- Ô, ồ... nhà người cũng tương ta vào bọn với lũ người đi tranh đoạt di vật của kẻ khác hay sao? Ta chỉ tình cờ qua đây thôi, nhưng bây giờ thì ta không bỏ qua được nữa rồi.

Độc Thủ Ma Vương nhìn đến hai lão hòa thượng thì vừa lúc hai hòa thượng tùm tùm cười như công nhận lời nói của Hắc Sát Phùng Tế Bá vừa rồi là đúng.

Hai hòa thượng bỗng mở bừng mắt từ từ đứng lên, một người cất tiếng nói :

- A di đà Phật! Cô Lâu thí chủ nói quá lời đôi chút. Ở đây chẳng ai có quyền ngăn cản ai, nhưng hai di vật của phái Côn Luân chắc chắn phải thuộc về tay kẻ nào có công lực mạnh nhất!

Độc Thủ Ma Vương quát :

- Hai hòa thượng kia ở đâu tới mà cuồng ngôn như vậy?

Hai hòa thượng vẫn mỉm cười nhắm mắt, tay chấp trước ngực, nhưng Bạch Sát Trùng Phong Nhĩ đã cười lớn :

- Độc Thủ Ma Vương lâu ngày ẩn tích giang hồ, không còn biết trời đất gì nữa. Người không biết đó là hai nhân vật của Mâu Ni đường thuộc Bắc Thiếu Lâm đó hay sao?

Mâu Ni đường Bắc Thiếu Lâm! Chẳng cứ gì Độc Thủ Ma Vương mà tất cả mọi người trong tử điểm đều giựt mình nhìn lại hai hòa thượng.

Phái Bắc Thiếu Lâm vốn là một trong những đại môn phái của võ lâm, vai vế ngang với phái Nga Mi.

Nhưng từ mấy năm nay khi Câu Hồn bang bắt đầu hoành hành trong thiên hạ. Không hiểu tại sao Bắc Thiếu Lâm ra lệnh cấm các đệ tử không được ra can thiệp đến chuyện ân oán trên giang hồ, rồi ngay cả các bậc cao tăng cũng ít thấy xuất hiện.

Vì lẽ đó, phái Nga Mi đột nhiên nổi bật trong võ lâm, ngôi chùa Thiên Phật tự của Bách Trượng thiền sư trở thành ngôi sao Bắc Đẩu trong võ lâm.

Như mọi người đều biết, trong chùa Thiếu Lâm chia ra nhiều khu vực lớn như Đạt Ma đường là nơi tham thiền tịnh tọa dành cho những bậc cao tăng tiền bối, chẳng những Phật học uyên thâm và cả đến võ học cũng thuộc vào hàng thượng đẳng, có thể nói đến mức siêu phàm nhập hóa.

Bởi thế, khi nghe nói đến hai vị hòa thượng này thuộc Mâu Ni đường, không ai tránh khỏi không giật mình kinh sợ. Với nhìn xem đó là những người thế nào?

Vị hòa thượng cao và gầy đét đứng bên phải, mỉm cười cất tiếng trầm trầm :

- Bản tăng là Tuệ Giác, còn vị này là sư đệ của bản tăng, pháp danh là Tuệ Hải. Hai anh em bản tăng đứng hàng thứ năm và thứ sáu trong Mâu Ni đường thuộc phái Bắc Thiếu Lâm, tuân lệnh vị Phương trượng của bốn tự đến đây thu mấy di vật của phái Côn Luân. Bốn phái mấy năm nay xa lánh giang hồ, nhưng dù sao vẫn mang danh là nguồn gốc của võ học Trung quốc, bởi vậy anh em bản tăng thỉnh cầu các vị thí chủ khỏi tương tranh xung đột, làm mất hòa khí võ lâm đồng đạo, để nhường lại cho anh em bản tăng thu lấy những di vật đó, khỏi nhục mệnh của vị Phương trượng. Dám mong chư vị nể mặt bốn phái chấp thuận cho.

Độc Thủ Ma Vương cười nhạt :

- Mấy hòa thượng là người tu hành, tất nhiên giới luật là không được tham vật của người khác. Vậy mà Thiếu Lâm bỗng dưng xen vào việc này, cũng tranh đoạt như ai, sao không sợ ô danh cửa Thiền?

Tuệ Giác thiền sư không hề tức giận, vẫn hòa nhã đáp :

- Hắc đàn việt đã nhầm rồi. Bốn phái không khi nào tranh đoạt của cải của người khác, vì như thế khác nào hành động của bọn đạo tặc thổ phỉ. Nhưng đối với các di vật của phái Côn Luân, bản đạo có quyền thu lại mà không sợ mang tiếng tranh đoạt. Chư vị đã rõ võ học Trung Quốc quy nguyên về một mối, bất luận Côn Luân, Nga Mi, Võ Đang đều bắt nguồn từ Thiếu Lâm. Chư vị là những người thâm cứu võ học, chắc hẳn không lạ gì điều đó. Đặc biệt là phái Côn Luân đối với bốn phái lại càng có nhiều uyên nguyên hơn nữa.

- Côn Luân Tam Thánh Tự Mã Minh mấy trăm năm trước đây là đệ tử của Kim Cương môn thuộc bốn phái.

- Thời đó vì Mông Cổ xâm lăng Trung Thổ nên võ lâm đồng đạo đã quyết định lập ra nhiều môn phái cốt để truyền bá võ học trong khắp thiên hạ, gây tinh thần chống giặc Thát Đát và đuổi xâm lăng ra ngoài bờ cõi. Chính vì thế vị Chương môn của bốn phái thời đó đã chấp thuận cho Tự Mã tổ sư đứng ra thiết lập phái Côn Luân trên núi Côn Luân.

- Xét ra như vậy phái Côn Luân thật ra chỉ là một chi nhánh của bốn phái mà thôi.

- Nay phái Côn Luân bị tai kiếp tan rã, các di vật của phái đó bị thất lạc, lẽ tự nhiên bốn phái ra công tìm kiếm và nếu có thu về cũng chỉ là việc hợp tình hợp lý mà thôi..

Tuệ Giác thiền sư chưa nói dứt lời, đột nhiên Độc Thủ Ma Vương Hắc Tôn Hạo quát lớn lên một tiếng, nhảy lai giữa tứ điểm, tay mặt đưa ra phía trước thành trảo, định chộp lấy gói hành lý mà bọn Tử hung định cướp của thiếu niên, còn để rớt trên sàn nhà.

Độc Thủ Ma Vương thấy nói năng nhiều lời vô ích, y định ra tay cướp lấy gói hành lý đó trước, rồi sau sẽ hay.

Nhưng Độc Thủ Ma Vương khom xuống tay chưa chạm đến bọc hành lý trên mặt đất, y đã phải đứng thẳng người lên vội vã đưa cả hai chương ra phía trước đỡ đòn.

Thì ra lúc Độc Thủ Ma Vương nhảy tới cướp, hai đạo sĩ Cô Lâu song sát cũng không chút chậm trễ, tấn công luôn. Cô Lâu song sát cùng ra tay một lúc, chương pháp của hai đạo sĩ này thuộc loại song luyện, mấy chục năm nay họ ở Câu Lâu cốc bên những xương người trắng hếu, cùng luyện được một môn võ công rất âm độc là Bạch Cốt chương.

Lúc này cả hai cùng nhắm người Độc Thủ Ma Vương đánh ra một ngọn Bạch Cốt chương song luyện, nên uy thế kinh khủng vô cùng.

Độc Thủ Ma Vương Hắc Tôn Hạo không dám coi thường, vội gỡ Âm Phong chương, vận đến tám thành công lực ra đối phó, “Bùng”!

Hai luồng chương lực thâm hậu giao nhau phát ra tiếng nổ dữ dội như tiếng sấm. Đồng thời cả tòa nhà tứ điểm cột gỗ cùng vách ván rung rinh như muốn sập, bụi cát từ mái nhà rớt xuống rào rào. Nhiều tiếng rú hãi hùng xung quanh tứ điểm nổi lên, đó là những cư dân lân cận, kinh hoàng vì tiếng nổ như sấm và sự chấn động khiến nhà cửa của họ cũng rung chuyển.

Trong tứ điểm, bụi cát còn bay mù đã thấy Độc Thủ Ma Vương phát ra tiếng cười sảng sặc. Thì ra y đã phải lùi lại một bước, nhưng anh em đạo sĩ Cô Lâu song sát phải lùi ra hai bước. Cô Lâu song sát hợp chương đánh không nổi đối phương, trái lại còn phải lùi hơn đối phương một bước, rõ ràng là công lực của Độc Thủ Ma Vương đã cao hơn một bậc.

Nhưng tiếng cười của Độc Thủ Ma Vương đột nhiên phải gián đoạn. Hai hòa thượng Bắc Thiếu Lâm chẳng nói chẳng rằng bỗng vung tay áo, bốn chuông cùng tung ra, nhằm Độc Thủ Ma Vương tấn công một lượt.

Không biết chuông lực của hai nhà sư thuộc loại công phu nào, nhưng thật quái dị vô cùng. Từ bốn cánh tay rộng thùng thình của tầng bào phát ra bốn luồng chuông phong, mới đầu âm nhu huyền diệu, vô thanh vô sắc, nhưng khi công đến gần đối phương, bỗng nhiên chuông lực bốc phát ào ào như gió lốc, mạnh mẽ dị thường.

Hai anh em Cô Lâu song sát cả chục năm trời ẩn cư tại Cô Lâu cốc để nghiên cứu võ học bên những đồng xương người, nên tinh thông võ học vô cùng. Nhắc trông thấy luồng chuông phong của hai hòa thượng Tuệ Giác và Tuệ Hải đánh, cả hai kinh sợ rú lên :

- Kim Cương chuông!

Đúng vậy, chuông pháp của hai nhà sư chính là Kim Cương chuông, một trong bảy mươi hai tuyệt nghệ của phái Thiếu Lâm. Nguyên Kim Cương chuông pháp là một môn võ học rất tinh túy ở cuốn kinh Phật giáo, tên gọi “Kim Cương Bát Nhã Ba La Mật”, thuộc về ngoại công lấy chữ “Cương” làm tiêu chuẩn vận dụng thuần dương cương khí toàn thân, rồi sử dụng trí tuệ võ thượng vô biên gọi là “Bát Nhã Ba La Mật” thì không sao luyện được chuông pháp này.

Kim Cương chuông còn một hình thức siêu đẳng nữa, gọi là Kim Cương chỉ. Tức là thay vì dùng chuông, người ta chỉ cần dùng chỉ cũng phát huy được uy lực Kim Cương. Nhưng những nhân vật luyện được Kim Cương chỉ có lẽ chẳng có mấy người và trừ phi là những cao tăng đức độ và khổ hạnh một thể nhân ở chùa Thiếu Lâm mới đạt tới công phu xuất thần nhập hóa này.

Lại nói khi chuông phong của Kim Cương chuông ào ào như giông bão cuốn tới, Độc Thủ Ma Vương Hắc Tôn Hạo cả kinh, biết là nguy cơ ghê gớm.

Mặc dầu tâm trí thất thường vì chứng khủng năm xưa, Hắc Tôn Hạo cũng như những võ lâm cao thủ khác, khi lâm trận giao chiến trí óc tự nhiên trở nên minh mẫn khác thường.

Y biết rằng Kim Cương chuông uy mãnh vô song, nếu đường đường chính diện chống đỡ, y khó lòng giữ nổi cho khỏi bị nội thương trầm trọng. Bởi vậy trong khoảnh khắc mấy sao đồng hồ đó, y đã linh cơ ứng biến, vội vàng trầm mình xuống, rồi vận dụng hết sức bình sinh. Tụ tập tới mười tám thành công lực của Âm Phong chuông, từ dưới đáy lên trên, để gạt đỡ luồng chuông phong dũng mãnh của Kim Cương chuông đang phóng tới.

Những tiếng nổ lán này thật kinh thiên động địa, dữ dội hơn lần trước rất nhiều.

“Ầm... ầm! Bùng!”

Hai luồng chuông phong cùng ghê gớm xô vào nhau, nhưng không đứng vào thế chính giác gặp nhau, mà lại cùng bốc ngược lên.

Thành thử Kim Cương chuông lực bị gạt bốc thẳng lên. Đồng thời Âm Phong chuông lực của Độc Thủ Ma Vương cũng theo đà bay lên hợp lại thành một luồng gió thần tốc như bão tố, bốc tung cả mái nhà từ điểm bay lên trời.

Mọi người đều giựt mình kêu lên một tiếng to kinh hãi, trong khi rui nhà, xà nhà và ngói vụn rớt xuống ào ào.

Nhưng kinh lạ hơn hết thấy là mái nhà vừa bốc lên, trên mái nhà bỗng có tiếng cười sảng sặc rất quái dị, tiếng cười trước còn lạnh lạnh, sau nghe the thé rợn người. Đồng thời một bóng người mặc áo đen, mượn sức chuông phong bốc lên, đã từ mái nhà bay tạt sang một bên nhẹ nhàng như chim én. Trong khoảng chớp mắt đó mọi người đều giật mình, không ngờ trên mái nhà từ điểm cũng có người nấp.

Cứ theo tiếng cười lạnh lạnh vừa phát ra đó, người nấp trên mái nhà từ điểm phải là một người đàn bà. Nhưng chỉ một thân pháp nhảy tránh như én liệng đó, nhất là người đó lại có thể cười được chuông phong ghê gớm của Kim Cương chuông và Âm Phong chuông hợp nhất mà không bị thương, chỉ một việc đó cũng khiến mọi người hiểu người đàn bà đó nấp trên mái nhà là một tay võ công thượng thặng rồi.

Nói thì lâu, nhưng sự việc xảy ra rất chóng, dễ thường chỉ trong chớp mắt. Sau khi gạt được Kim Cương chuông lực bốc lên cao, Độc Thủ Ma Vương Hắc Tôn Hạo cũng bị đẩy lùi lại, loạng choạng luôn mấy bước lùi về phía sau, trong khi bụi cầu gạch ngói rụng như mưa, cả hai lao đầu ra phía cửa định phi thân chạy trốn.

Hai bóng người đó chính là hai anh em đạo sĩ Cô Lâu song sát. Hai đạo sĩ này vừa thấy ở mái nhà lại xuất hiện một cao thủ nữa, trong khi phía dưới này đã có sẵn mấy tay kinh địch, công lực quá cao, sức họ không địch nổi, nên biết rằng việc tranh đoạt hôm nay rất khó, các cao thủ thượng đỉnh của võ lâm không biết sao kéo nhau đến đây quá nhiều.

Bởi vậy Cô Lâu song sát nghĩ rằng chỉ có cách ra tay trước cướp đoạt lấy di vật của phái Côn Luân để trong gói hành lý rồi tẩu thoát là kế hay nhất. Nhân lúc còn lộn xộn, Cô Lâu song sát ra tay ngay, quả nhiên cướp được gói hành lý đó.

Nhưng hai đạo sĩ chỉ chạy ra được đến cửa từ điểm thì nhà sư Bắc Thiếu Lâm đã cười nhạt, giơ tay nhanh như gió, đánh với theo một luồng chuông phong kinh người.

Hai đạo sĩ đang phi thân, người còn cách mặt đất, bỗng kêu rú lên một tiếng thảm thiết, rớt xuống đất nằm gục xuống như hai con chim đang bay bị trúng tên. Hai ngọn Kim Cương chuông của Tuệ Giác thiền sư và Tuệ Hải thiền sư đã đánh trúng lưng của Cô Lâu song sát, nên cả hai đã ngã lán ra, gói hành lý vừa cướp được cũng bắn tung ra một bên, ngay trước cửa từ quán.

Cô Lâu song sát cũng bị trúng thương rất nặng, nhưng cả hai đều là cao thủ thượng thặng, nên không bị ngất đi. Hai đạo sĩ gượng ngồi dậy, Cô Lâu Bạch

Sát Trùng Phong Nhì thở ra một đồng máu, còn Cô Lâu Hắc Sát Phùng Tế Bá bị chưởng phong đánh trượt qua bả vai trái, nên cánh tay trái lúc này lũng lảng như giấy. Công lực đã mất hết, Cô Lâu song sát không đứng lên được nữa, đành ngồi tại chỗ, ngay trên tuyết trắng để điều tức vận công chữa thương.

Trong tửu điểm, hai hòa thượng Bắc Thiếu Lâm chậm rãi bước ra cửa, Tuệ Giác thiền sư lạnh lùng nói :

- A di đà Phật! Anh em bản tăng rất tiếc đã phải đã thương hai vị Cô Lâu thí chủ, nhưng việc này cũng là một bài học cho những vị nào cướp đoạt hai món di vật của phái Côn Luân. Anh em bản tăng..

Tuệ Giác thiền sư chưa nói dứt lời bỗng ngưng bật, chững hững nhìn ra phía trước mặt.

Thì ra ở ngay cửa tửu điểm đã có một dãy người đứng thành hàng từ bao giờ. Nhưng người này có tới hơn chục người đứng thành từng nhóm, chỗ hai người, chỗ ba người, cũng có người đứng riêng một mình, chứng tỏ họ đi thành từng nhóm khác nhau.

Chỉ nhìn qua cũng đủ hiểu đó là những nhân vật võ lâm, đủ loại chính tà của các môn phái, già có trẻ có. Tất cả đều đứng im lìm như pho tượng dưới mưa tuyết lã tã, mắt nhìn đăm đăm bọc hành lý lẫn lóc bên cạnh hai anh em Cô Lâu song sát đang ngồi vận công.

Độc Thủ Ma Vương Hắc Tôn Hạo nhìn thấy quang cảnh đó, liền tiến lên vài bước cười sảng sặc :

- Không ngờ võ lâm truyền tin mau lẹ đến thế, mới có mấy ngày mà võ lâm đồng đạo đã bảo nhau kéo đến đông đủ như thế này. Ha... ha... Báu vật thì có ít, anh hùng hảo hán lại nhiều. Làm sao chia cho xuê? Trừ phi một trận thử tài độ sức mới xong thôi?

Trong số những người đứng ở phía ngoài, bỗng có một ông già lùn, mặc áo bông, tay cầm ống điếu, “hừ” một tiếng nói :

- Độc thủ lão ma chớ có nhiều lời vô ích. Nhà ngươi liệu có đủ tài sức hãy ra tay cướp đoạt cuốn kiếm phổ và thanh nhuyễn kiếm của phái Côn Luân đi. Còn nếu tự lượng sức mình kém cỏi thì mau rút lui như anh em Bàn Xung tứ hung cho đỡ vướng chân những người khác.

Độc Thủ Ma Vương Hắc Tôn Hạo nhìn người đó rồi quát lớn :

- Tu lão nhị làm sao phóng ra những lời hời hợt đó? Tu Gia Tam Kiệt các ngươi chưa được biết tin phong chương của lão phu hay sao mà dám buông lời ngạo mạn với Độc Thủ Ma Vương này?

Bọn Tu Gia Tam Kiệt định cất tiếng trả lời, bỗng có tiếng nói nghiêm trang vang lên :

- Các vị đều là những võ lâm danh thủ, không thấy si nhục hay sao mà còn cãi nhau vậy? Phi Long thần kiếm và Âm Dương Thái Cực kiếm phổ đều là vật di bảo của phái Côn Luân, tức là do người Chương môn phái đó giữ. Phái Côn Luân chẳng may bị tai kiếp tan rã, những báu vật trấn sơn của phái Côn Luân bị thất lạc mất hết, duy chỉ còn thanh thần kiếm và kiếm phổ đó được vị Chu chương môn giữ được, rồi truyền cho con cháu, như vậy đã thành bảo vật riêng của Chu gia rồi. Quý vị lấy quyền gì mà đòi tranh đoạt hai vật báu đó? Ngay cả hai vị đại sư của phái Bắc Thiếu Lâm cũng không thể dùng hoa ngôn diệu ngữ, mong chiếm đoạt hai vật báu đó được.

Tai biến trong phái Côn Luân

Người vừa nói lên mấy lời đó chính là ông già ốm yếu tên gọi là Chu Đức Ân đi cùng cậu thiếu niên có gói hành lý bị tranh đoạt.

Mọi người nghe nói quay đầu nhìn phía ông già đang đứng bên thiếu niên. Lúc này mái tửu điểm đã bị tốc lên bay đi mất, nên mưa tuyết bắt đầu là tả roi xuống phủ lên đầu hai người đó. Ông già nói rồi thở hắt hên, có vẻ bị trúng thương chưa khỏi.

Tuệ Giác thiền sư có vẻ ngạc nhiên hỏi :

- Lão thí chủ là người thế nào của Chu gia?

Chu Đức Ân cười nhạt đáp :

- Lão phu chính là bào đệ của Chương môn đời sau cùng của phái Côn Luân tức là Hoàng Sơn Nhất Kiếm Chu Đại Hải đó vậy. Lão phu là Chu Đức Ân.

Tuệ Giác thiền sư gật gù chấp tay :

- Té ra lão thí chủ chính là Chu Đức Ân Chu đại hiệp, thường được giang hồ gọi là Lâm Tuyền kiếm khách đó à? Lão nạp không biết cam tội thất kính.

Lâm Tuyền kiếm khách Chu Đức Ân gượng cười nói có vẻ mệt nhọc :

- Không dám, không dám. Tại hạ đâu nhận lãnh mấy chữ “đại hiệp” hay “kiếm khách”. Đêm qua gặp cường địch, thân bị trọng thương, đến nỗi tự mình không bảo vệ nổi mình, nghĩ thật hổ thẹn vô cùng.

Sau khi Lâm Tuyền kiếm khách Chu Đức Ân xưng danh, hầu hết các nhân vật võ lâm có mặt tại đó đều biết mặt Chu Đức Ân nên không ai lấy làm ngạc nhiên. Và lại cả bọn đều là những người vì mấy thứ di vật của phái Côn Luân mới đến đây, lẽ tất nhiên họ đã biết Chu Đức Ân là người thế nào.

Duy có chàng thanh niên mặc áo bào trắng, mặt mũi tuấn tú, thân hình mềm mại như thư sinh, tình cờ được chứng kiến việc này từ đầu, đến khi nghe thấy mấy chữ “Lâm Tuyền kiếm khách”, chàng không khỏi ngạc nhiên, cau mày nghĩ ngợi :

- Lâm Tuyền kiếm khách Chu Đức Ân, tên nghe quen quá, hình như ta đã được nghe thấy khi còn ở trang trại. Chẳng Chu đại hiệp này là người có giao du với phụ thân ta hay sao?

Nghĩ vậy, chàng lại càng quyết đề ý ngầm theo dõi vụ này và chăm chú nhìn hành động của các nhân vật võ lâm đứng đó.

Tuệ Giác thiền sư đưa mắt nhìn quanh đám nhân vật võ lâm đứng đó một lượt, rồi nhìn tới gói hành lý của thiếu niên đang nằm dưới tuyết trắng, chưa ai dám xông lại cướp từ lúc anh em Cô Lâu song sát bị đánh trọng thương.

Nét mặt lạnh lùng, Tuệ Giác thiền sư lên tiếng nói :

- A di đà Phật! Chư vị anh hùng hãy nghe bản tăng nói mấy lời đây. Vừa rồi trong tứ điểm bản tăng đã nói uyên nguyên của phái Côn Luân đối với tể phái là phái Thiếu Lâm. Phái Côn Luân tất nhiên phải quy hoàn về bản phái mới hợp tình hợp lý. Bản tăng có mấy lời thưa trước như vậy để chư vị anh hùng khỏi có điều gì dị nghị về sau...

Tuệ Giác thiền sư chưa nói dứt lời, trong đám nhân vật võ lâm có mặt tại đó đã nổi lên những tiếng nhao nháo, phản đối, tỏ thái độ bất mãn.

Bất chấp tình trạng đó, Tuệ Giác thiền sư điềm nhiên quay lại nói với Chu Đức Ân :

- Chu đại hiệp, bản tăng cũng mong đại hiệp hoan hỉ để cho bản tăng tiếp nhận di vật đó đem về bản tự. Đại hiệp chắc hẳn cũng nhận thấy rằng tình thế này mà đại hiệp không thể nào giữ nổi thanh thân kiếm và cuốn kiếm phổ đó nữa, mà còn mang họa vào thân.

Tuệ Giác thiền sư nói mấy lời đó chẳng qua là chiếu lệ đứng trước quần hào đông đủ để giữ chút thể diện cho bản môn tránh khỏi mang tiếng là cướp đoạt của kẻ cô thế. Sự thật, Chu Đức Ân lúc này đã bị trọng thương, làm sao có thể đối địch nổi với một nhân vật lợi hại như Tuệ Giác thiền sư.

Không ngờ Lâm Tuyền kiếm khách Chu Đức Ân quát lớn :

- Không! Phái Côn Luân tuy bị tan rã, nhưng dòng dõi Chương môn nhân vẫn còn. Đại sư không thể cường tình đoạt lý như thế được.

Thiếu niên mặt mũi lem lốc đứng cạnh Chu Đức Ân bỗng tiến lên một bước, lớn tiếng nói :

- Giang hồ võ lâm làm gì có quy lệ lạ lùng như thế? Báu vật trấn sơn của phái Côn Luân làm sao trao cho phái Thiếu Lâm? Nói đi nói lại thế nào cũng mặt, chung quy các người chỉ là những nhân vật vô si lâm lè tranh đoạt của báu của người khác thôi...

Chu Đức Ân vội gọi :

- Thanh nhi, con không được nói càn.

Bỗng có tiếng quát như tiếng sấm :

- Tiểu tử này là đứa nào mà dám xúc phạm như vậy?

Người vừa quát hỏi chính là Độc Thủ Ma Vương Hắc Tôn Hạo. Nguyên Độc Thủ Ma Vương cái trang làm nông phu đến đây, đã chắc nhảm thế nào cũng chiếm được hai báu vật đó một cách dễ dàng. Ai ngờ khi tới nơi sự việc lại lộn ngược phức tạp đến thế này và kéo đến cả mấy chục địch thủ một lúc, làm sao y không nổi nóng.

Thiếu niên quay trở về phía Độc Thủ Ma Vương cất tiếng lạnh lùng quát lại :

- Lão ma vương khùng kia, ai sợ người chó thiếu gia đâu có sợ? Người muốn biết thiếu gia là ai? Thiếu gia nói cho người rõ, thiếu gia chính là chủ nhân chính thức của hai báu vật phái Côn Luân đó vậy. Nếu võ lâm còn chút đạo nghĩa nào tất nhiên phải công nhận lẽ phải, chó không thể nào tính chuyện cướp đoạt như phường lục lâm thảo khấu đó được.

Tuệ Giác thiền sư nghe nói giật mình nhìn thiếu niên và hỏi :

- Té ra vị tiểu thí chủ này là... là...

Lâm Tuyền kiếm khách Chu Đức Ân lạnh lùng đáp :

- Y chính là cháu đích tôn của Hoàng Sơn Nhất Kiếm Chu Đức Hải, Chương môn nhân đời chót của phái Côn Luân đó vậy, tức là người làm chủ hai báu vật mà quý vị muốn tranh cướp đó.

Nguyên năm xưa Hoàng Sơn Nhất Kiếm Chu Đại Hải tiếp nhận chức Chương môn của phái Côn Luân được ít lâu thì trong môn phái xảy ra tai biến ghê gớm đưa đến cảnh huynh đệ tương tàn.

Nguyên nhân của tai biến này vẫn còn là một sự bí mật được giữ rất kín, võ lâm cũng không biết tại sao. Người ta chỉ biết rằng phái Côn Luân thời đó tuy không được phát triển mạnh bằng các đại môn phái như Thiếu Lâm, Võ Đang, Không Động, Nga Mi. v. v... nhưng vẫn còn uy phong của một đại

môn phái.

Phái Côn Luân nổi danh là đệ nhất kiếm phái trong thiên hạ. Nghĩa là về kiếm pháp, Côn Luân còn hơn hẳn cả phái Thiếu Lâm, thường được coi là đứng đầu các môn phái. Bởi vậy dù có kém phát triển trong vài chục năm, môn hạ ít đi, những nhân tài không còn nhiều như trước, nhưng vẫn được võ lâm kính nể trọng vọng.

Chẳng ngờ sau khi Hoàng Sơn Nhất Kiếm Chu Đại Hải tiếp nhận chức Chương môn độ một năm, bỗng nhiên phái Côn Luân bị một cường địch ghé gót tấn công. Cường địch đó là ai, bao nhiêu người, thuộc môn phái nào và lý do gì đã tấn công Côn Luân, điều đó tuyệt nhiên không ai hay biết. Một số ít người là những nhân vật lãnh đạo của Côn Luân biết rõ chuyện này nhưng sau đó người bị giết, người mất tích, tàn sát hết. Rồi chính người sống sót cũng im lặng luôn, không chịu thổ lộ ra ngoài.

Giữa lúc bị cường địch tấn công, phái Côn Luân lại sinh nội loạn, chính những môn hạ đệ tử của Côn Luân lại chém giết lẫn nhau, gây thành thảm trạng ghê gớm. Sau trận tàn sát này, phái Côn Luân tan rã. Một số ít đệ tử xa cũng không thoát nạn, bị kẻ thù tâm nã giết chết hết. Cũng có người sống sót, nhưng phải mai danh ẩn tích, không dám lộ hình tung nữa vì sợ họa bất kỳ.

Trong lúc cường địch tấn công và sinh nội loạn đó, phái Côn Luân có năm thứ bảo vật trấn sơn đã bị cướp mất ba, chỉ còn lại hai.

Ba thứ bị cướp đoạt là một chiếc gậy ngọc màu xanh, chiếc gậy này không biết vì lẽ gì về sau đã rơi vào tay Thần Cái Xa Triệt, rồi đến khi kịch đấu trên ngọn Giác Vân phong, Thần Cái Xa Triệt bị Câu Hồn bang chủ sát hại. Chiếc gậy ngọc đó rơi vào tay Câu Hồn bang chủ.

Vật thứ hai là một lọ linh dược rất quý, tên gọi là “Tục Mệnh hoàn” có năng lực cải tử hoàn sinh, do một vị Chương môn nhân thuộc đời thứ mười hai, tên gọi Nhất Dương chi, có tiếng là Thần Y của võ lâm đã mất sáu mươi năm nghiên cứu tìm tòi và tu luyện mới tạo thành.

Vật thứ ba là một cuốn mật cấp võ học, tục truyền do chính vị Sư tổ khai sáng phái Côn Luân để lại, trong đó có cả bút tích của nhân vật này. Cứ theo lời đồn đại của võ lâm thì người nào đoạt được cuốn mật cấp này và có đủ công lực tu luyện sẽ đạt đến mức kiếm tiên, sai khiến được kiếm khí hay phi kiếm phi đao.

Tuy nhiên đây chỉ là một lời đồn đại không rõ hư thực ra sao. Quy luật của phái Côn Luân rất nghiêm khắc, chỉ có vị Chương môn nhân và mấy vị Trưởng lão cao niên bắt đầu ẩn cư, mới được quyền biết chỗ để các báu vật trấn sơn, còn việc mở ra xem thì đó là việc hạn hữu, dù người Chương môn cũng không phải bỗng dưng được phép mở những mật cấp của môn phái ra đọc.

Trong con tai biến, ba vật báu đó đã mất. Nhưng còn hai vật nữa là một thanh nhuyễn kiếm quý giá vô song và sắc bén như kim cương, có thể chém sắt như chém bùn, tên gọi là Phi Long thần kiếm, và vật thứ hai là một cuốn kiếm pháp tên gọi là Âm Dương Thái Cực kiếm pháp, hai báu vật đó may mắn đã được Chương môn là Hoàng Sơn Nhất Kiếm Chu Đại Hải thu lại kịp, không đến nỗi để lọt vào tay địch.

Nói về Hoàng Sơn Nhất Kiếm Chu Đại Hải thì việc vị Chương môn nhân này thoát hiểm và sống sót cũng là cả một sự kỳ bí mật, không ai biết rõ sự thật ra sao.

Lúc đó Hoàng Sơn Nhất Kiếm Chu Đại Hải là một tay kiếm khách số một số hai của võ lâm, danh vang bốn bể. Oai vọng của Chu Đại Hải rất lớn, võ lâm rất kính nể, bởi vì Chu Đại Hải chẳng những tài cao nghệ tinh, mà đức độ lại hơn người, từ lúc còn thanh niên đã hành hiệp giang hồ, cứu nhân độ thế.

Sư phụ của Hoàng Sơn Nhất Kiếm Chu Đại Hải chính là vị Chương môn nhân đời trước đó một bậc, pháp danh là Huyền Diệu chân nhân. Vị Huyền Diệu chân nhân này trước khi xuất gia tu đạo là một tay kiếm khách kỳ tài của phái Côn Luân, người vợ cũng là một tay tứ hiệp giang hồ hành đạo.

Hai vợ chồng kiếm khách đó sinh hạ được một người con gái, nhưng vừa sanh xong thì người vợ từ trần. Huyền Diệu chân nhân vô cùng thương xót và cũng chán nản thế tục, liền lên núi Côn Luân tu đạo. Người con gái của Huyền Diệu chân nhân không biết võ nghệ nhưng nhan sắc cực kỳ xinh đẹp, được Huyền Diệu chân nhân đem gả cho ái đồ tức là Hoàng Sơn Nhất Kiếm Chu Đại Hải.

Thành ra Chu Đại Hải vừa là môn đệ vừa là con rể của Huyền Diệu chân nhân. Cũng vì lẽ đó, Huyền Diệu chân nhân sau lên làm Chương môn phái Côn Luân đã đem hết tài nghệ binh sinh truyền thụ cho Chu Đại Hải. Hoàng Sơn Nhất Kiếm Chu Đại Hải được mười phần chân truyền của sư phụ, nên đã thành một tay đệ nhất kiếm khách trong thiên hạ.

Trước khi Huyền Diệu chân nhân cười hạc về trời, ông đã đem ngôi vị Chương môn phái Côn Luân truyền lại cho con rể và đồ đệ yêu tức là Hoàng Sơn Nhất Kiếm Chu Đại Hải vậy.

Sau khi phái Côn Luân gặp tai biến tan rã, Hoàng Sơn Nhất Kiếm Chu Đại Hải thoát nạn, nhưng cũng biệt tích luôn không thấy xuất hiện trên chốn giang hồ nữa.

Võ lâm thời đó đồn đại rằng Chu Đại Hải phần chí về sự tan rã của môn phái nên đã hóa điên khùng và rồi chết một cách âm thầm ở trên hoang sơn rừng thẳm.

Thật sự Chu Đại Hải đưa vợ về một vùng thôn dã hẻo lánh, sống một cuộc đời quy ẩn nhàn hạ, không màng đến thế sự và chuyện ân oán của giang hồ nữa.

Vợ chồng Chu Đại Hải sinh hạ được một người con trai duy nhất, tên gọi là Chu Thiên Long mặc dầu võ công chân truyền của cha, cũng không ra mặt trên chốn giang hồ bao giờ.

Đến khi vợ chồng Chu Đại Hải cười hạt quy tiên, Chu Thiên Long nói chỉ cha trông nom trang trại, sống cuộc đời gần như quy ẩn. Chu Thiên Long cưới một người con gái thuộc một gia đình nông phu làm vợ. Vị phu nhân này không biết võ công, sinh hạ được một người con, rồi cũng từ trần luôn ngay từ lúc đứa con còn nằm nôi.

Cậu thiếu niên vừa nhểch nhểch Độc Thủ Ma Vương Hắc Tôn Hạo chính là con của Chu Thiên Long, tên gọi là Chu Uyển Thanh đó vậy.

Vấn nhân hòa giải

Lại nói tình thế trước từ điểm lúc đó khẩn trương vô cùng. Thiếu niên nhểch nhểch một lão ma đầu như Độc Thủ Ma Vương trước quần hùng, khiến bầu không khí cực kỳ căng thẳng.

Độc Thủ Ma Vương Hắc Tôn Hạo tức giận như điên cuồng, râu tóc dựng ngược, mặt mũi nhăn nhó trông khó coi vô cùng. Quá tức giận, Độc Thủ Ma Vương lạng người đi một lúc, rồi mới chỉ tay vào mặt thiếu niên, quát như sấm nổ :

- Tiểu tử, ngươi không muốn sống mới dùng lời lẽ ngông cuồng đó với lão gia.

Vừa quát tháo y vừa từ từ tiến lại trước thiếu niên. Độc Thủ Ma Vương đã nổi hung tính nên mắt y đỏ ngầu, hai chưởng của y giơ lên về phía trước, vận dụng khí lực toàn thân để chuẩn bị tấn công. Y chưa phát chưởng nhưng từ người y đã toát ra một luồng khí lạnh rất âm u đó là nội lực Âm Phong chưởng đã tụ đến lúc cực thịnh.

Thiếu niên đó chính là Chu Uyển Thanh cháu đích tôn của Hoàng Sơn Nhất Kiếm Chu Đại Hải, người Chương môn đời chót của phái Côn Luân, nên đã học được võ công chân truyền của phái Côn Luân do nội tổ và phụ thân truyền thụ. Bởi vậy vừa rồi chỉ đầu có mấy hiệp, bọn Bàn Xung tứ hung đã bị thảm bại về tay Chu Uyển Thanh.

Tuy nhiên đối với một đại ma đầu như Độc Thủ Ma Vương Hắc Tôn Hạo, võ công vào bậc nhứt lưu cao thủ, đã gieo khủng khiếp trong võ lâm mười năm trước, thì tình thế lại khác hẳn. Lâm Tuyền kiếm khách Chu Đức Ân thấy thế giật mình, lo ngại cho cháu mình, định giơ tay ngăn cản, nhưng lúc đó Chu Đức Ân đã bị trọng thương, nếu có đấu với Độc Thủ Ma Vương chẳng khác nào trúng chọi đá.

Và lại dù muốn ngăn cản cũng quá muộn. Độc Thủ Ma Vương đã tiến tới trước mặt Chu Uyển Thanh rồi.

Tất cả các nhân vật võ lâm đứng đó, chỉ vì chuyện tranh cướp di vật của phái Côn Luân nên đến đây, chợt thấy Độc Thủ Ma Vương nổi sát tính, tiến lại thiếu niên như vậy, mọi người đều nghĩ ngay rằng hai ông cháu Chu Đức Ân khó lòng thoát khỏi độc thủ của lão Ma Vương tàn ác có tiếng trên chốn giang hồ.

Chu Uyển Thanh thấy Độc Thủ Ma Vương hung hãn như vậy, cũng giật mình kinh hãi, vội rút thanh gươm lên định đối phó. Không ngờ Độc Thủ Ma Vương Hắc Tôn Hạo bỗng cười ha hả, giơ tay lên khẽ phẩy, từ ống tay một luồng kinh phong bay ra cuốn lấy thanh gươm.

Chu Uyển Thanh kêu lên một tiếng hoảng sợ, thanh kiếm trong tay bỗng thấy run dừ dội, bàn tay vô cùng ê ẩm, đành phải buông ra cho thanh kiếm rơi xuống đất nghe keng một tiếng, Chu Uyển Thanh mặt tái mét lùi lại một bước.

Chu Đức Ân vội kêu lên một tiếng :

- Thanh nhi...

Đoạn Chu Đức Ân tiến lên định cản trở cho cháu. Nhưng Độc Thủ Ma Vương cười nhạt khẽ dùng chưởng bên trái đẩy ra, một luồng kinh phong bay đến đập vào người Chu Đức Ân nghe ‘hự’ một tiếng. Chu Đức Ân ôm ngực, mồm bọc ra một đồng máu tươi, ngã ngồi xuống đất.

Lâm Tuyền kiếm khách Chu Đức Ân năm xưa cũng là đệ tử phái Côn Luân, võ công không phải tầm thường. Nhưng đêm hôm trước gặp nhiều cường địch đánh đuổi, ông đã bị đánh trúng một ngọn Thiết Tâm chưởng nội thương cực trọng, bao nhiêu công lực tàn mất hết, cho nên dù có đối phó với những tay bản lĩnh tầm thường chưa chắc đã kháng cự nổi, nói gì đến việc gặp một tay ma đầu võ công thượng thặng như Độc Thủ Ma Vương.

Chu Uyển Thanh thấy thúc tổ phụ bị thương, kinh hãi quá đỗi, đứng chết lạng ngậy người ra. Còn Độc Thủ Ma Vương cất tiếng cười rất ghê rợn như điên cuồng, chưởng tay mặt giơ lên cao, đôi mắt hung quang sáng lóe. Chỉ một chưởng đó bỏ xuống, nếu Chu Uyển Thanh không nát óc thì cũng tan thân.

Giữa lúc đó, bỗng có một bóng người mặc áo trắng rào bước đi tới, len chân đứng ngay trước mặt Độc Thủ Ma Vương.

Độc Thủ Ma Vương Hắc Tôn Hạo sắp sửa hạ chưởng kết liễu tính mạng Chu Uyển Thanh, bỗng thấy có người chen đến trước mặt, y ngạc nhiên nhìn. Đó là một thanh niên mặt mũi tuấn tú, dáng người mảnh khảnh, mặc áo dài trắng, đôi mũi thư sinh, rõ ràng đó là một văn nhân chứ không phải một nhân vật võ lâm.

Thì ra người vừa bước tới đó chính là thanh niên áo trắng bước vào từ điểm từ đầu và được chứng kiến vụ này từ đầu đến cuối.

Đến lúc đó quần hùng mới để ý đến chàng thanh niên này. Vì từ nãy giờ chàng ta vẫn ngồi yên bên bàn rượu ở góc từ điểm, có vẻ là người ngoài cuộc không dính líu gì đến việc này.

Thanh niên áo trắng đến trước mặt Độc Thủ Ma Vương, nét mặt vẫn thản nhiên tươi cười như không biết có một ngọn chưởng kinh thiên động địa đang giơ cao trên đầu, chàng chấp tay nói :

- Các hạ chẳng nên tức giận hung hãn như vậy làm gì. Có điều gì không nên không phải, chẳng bằng lòng, ta nên dùng lời lẽ tranh luận, rồi tìm phương kế hòa giải êm ấm cho đúng với câu Thánh Hiền đã dạy “Dĩ hòa vi quý”, chứ không nên bỗng dưng bỗng chốc “thượng cẳng chân hạ cẳng tay” như vậy.

Các nhân vật võ lâm đứng quanh đó không khỏi tức cười, cho rằng thanh niên thư sinh quả là một hủ nho chẳng biết trời cao đất thấp ra sao hết. Giữa lúc tình thế cực kỳ nghiêm trọng, tính mạng người treo trên sợi tóc, ai lại đem lời thánh hiền nói với một tên ma đầu có tiếng hung hãn điên cuồng như Độc Thủ Ma Vương, khác nào đem thân vào miệng cọp.

Quả nhiên thanh niên thư sinh đã gặp ngay nguy hiểm. Nếu là một tên ma đầu khác, dù ác sát đến đâu, trông thấy một văn nhân không biết võ công, tự nhiên cũng thấy ngần ngại không muốn ra tay giết hại, sợ võ lâm chê cười. Nhưng đáng này Độc Thủ Ma Vương Hắc Tôn Hạo là một kẻ điên điên cuồng cuồng, hết sức hung tàn khát máu.

Đang lúc y sắp ra tay hạ độc thủ, tự nhiên có người đến cản, việc đó cũng đủ làm cho y nổi sát cơ lên rồi. Lại thêm thanh niên này ăn nói hoa mỹ, như thể bảo y là đồ “thất phu” không thông đạo lý, làm sao không thấy nóng mặt?

Chỉ thấy Độc Thủ Ma Vương “hừ” một tiếng ghê rợn, chẳng nói chẳng rằng, chưởng tay mặt bỗng biến thành trảo, nắm đầu ngón tay như nắm móc sắt, nhắm ngực thanh niên bổ xuống, khí thể hung hãn, chiêu số thần tốc tuyệt luân.

Trong đám quần hùng có người rú lên một tiếng kinh hãi, bởi vì thấy văn nhân là người không biết võ công mà lại chết thảm nên có ý thương tiếc.

Không ngờ việc xảy ra kỳ dị hết sức. Thanh niên nét mặt vẫn tươi cười, tuyệt nhiên không có vẻ gì biết là thần chết đang bay tới mình. Nhưng khi năm ngón tay của Độc Thủ Ma Vương sắp sửa bay tới ngực chàng thì tình cờ thanh niên lại cúi xuống nhặt thanh kiếm của Chu Uyển Thanh vừa đánh rơi, thành thử ngọn trảo thần tốc của Độc Thủ Ma Vương vô vào không khí.

Quần hùng đứng xung quanh ngay cả hai hòa thượng của Bắc Thiếu Lâm, cũng “ồ” lên một tiếng ngạc nhiên.

Còn Độc Thủ Ma Vương Hắc Tôn Hạo đứng chết sững, tròn mắt nhìn thanh niên, sự kinh hãi bất ngờ làm tiêu tan cơn nóng giận điên cuồng của y. Nên nhớ ngọn trảo vừa rồi là một trong tám thế tuyệt học mà y đã khổ luyện thành công trong thời gian xa lánh giang hồ từ hơn mười năm nay. Đó là ngọn Độc Thủ ma trảo, đừng nói đến các cao thủ giang hồ, mà ngay đến các bậc võ lâm tiền bối, khi gặp phải ngọn Độc Thủ ma trảo này cũng phải luống cuống tay chân, vì chiêu số thần diệu và vô cùng mau lẹ của môn võ công đó.

Vậy mà thanh niên lại tránh được một cách dễ dàng. Điều kỳ lạ hơn hết là thanh niên có vẻ như vô tình cúi xuống nhặt thanh kiếm nên mới thoát chết, chứ không phải có tài nghệ kinh người, tránh được ngọn trảo thần tốc đó. Tại sao thế gian thế gian lại có người may mắn đến kỳ lạ như thế?

Chẳng những Độc Thủ Ma Vương mà tất cả các nhân vật võ lâm đứng đó cũng phải thắc mắc, không biết có phải thanh niên có võ công cao cường, tránh được đòn địch không, hay chỉ tình cờ, còn thanh niên không biết võ gì hết.

Trong lúc mọi người phân vân như vậy, thanh niên vẫn thản nhiên như không, không biết đến bao cặp mắt sáng quắc đang chăm chú nhìn, quan sát cử chỉ của mình. Chàng cầm thanh kiếm lên rồi ung dung quay lại đưa cho thiếu niên tên gọi là Chu Uyển Thanh.

- Huynh đại nhân cất vật này đi thứ khí giới giết người này chỉ nên dùng để đối phó với bọn thổ phi đạo tặc, chứ chẳng nên dùng để nói chuyện gây gổ với mọi người.

Tuy đang lúc hết sức phẫn nộ vì thái độ hung hãn của Độc Thủ Ma Vương và mặc dầu tình thế lúc đó nguy nan nghiêm trọng hết sức, cậu thanh niên tên gọi Chu Uyển Thanh cũng không khỏi nhếch mép cười và ngôn ngữ đặc vẻ hủ nho của chàng thư sinh áo trắng.

Nhưng Chu Uyển Thanh thấy chàng thanh niên ân cần đưa kiếm cho mình nên cũng vội đưa tay ra đón lấy, miệng cười :

- Thâm tạ đại huynh!

Trong lúc đó hai hòa thượng Bắc Thiếu Lâm Tuệ Giác và Tuệ Hải thiền sư cùng một vãi võ lâm cao thủ, mắt sáng quắc như điện chăm chú nhìn thanh niên, có vẻ lo ngại vô cùng.

Độc Thủ Ma Vương Hắc Tôn Hạo chỉ sững sờ ngạc nhiên một chút, rồi y lại ùng ùng nổi giận, nhất là xấu hổ trước quần hùng vì đánh không trúng một thư sinh yếu ớt. Tuy thế, y cũng như các cao thủ khác, phân vân về thái độ của thư sinh, nên y dậm ra thận trọng, không dám hạ độc thủ nữa, chỉ quát lớn :

- Tiểu tử, ngươi là đồ đệ của môn phái nào? Chẳng lẽ ngươi không biết thủ đoạn của lão gia hay sao mà dám đến đây cản trở.

Thanh niên áo trắng mỉm cười, chấp tay đáp :

- Tại hạ không thuộc môn phái nào cả và cũng chưa được biết cao danh quý tánh bao giờ.

Độc Thủ Ma Vương Hắc Tôn Hạo bỗng thét :

- Khán chiêu.

Chưởng tay mặt của y đột nhiên tung lên, trong chớp mắt biến chiêu thành chỉ lực, ngón tay nhỏ của y như mũi giùi sắt từ từ hạ xuống nhắm đúng Bách

Hội huyết trên đầu thanh niên. Bách Hội huyết vốn là tử huyết trên đầu thân thể người ta, phàm người học võ quyết không bao giờ để đối phương chạm đến được điểm này, vì dù nội công thâm hậu đến đâu nhưng bị đụng tới đó cũng hết sống.

Nhưng thanh niên vẫn thản nhiên như không, miệng cười ha hả như đó là trò đùa, chớ không phải đòn tấn công thật sự. Chàng không né tránh mà cũng không gạt đỡ, để mặc cho ngón tay của Độc Thủ Ma Vương chọc tới.

Quần hùng lúc đó cũng phải giật mình kêu lên một tiếng kinh hãi, cho là tính mạng của thanh niên sắp tàn trong khoảnh khắc.

Không ngờ Độc Thủ Ma Vương lần này không đánh thật mà chỉ dọa, để thử xem thanh niên có biết võ công thật hay không. Ngón tay của y sắp chạm đến yếu huyết của thanh niên thì dừng ngay lại.

Tâm tính của Độc Thủ Ma Vương quả là điên điên khùng khùng, hi vọng thất thường. Y rút ngay tay lại rồi cười hô hô :

- Hù nhỏ! Mạng người chưa đến lúc tuyệt nên mới được lão Ma Vương này tha chết cho hôm nay. Mau bước đi khỏi đây kéo lão Ma Vương đổi ý.

Chàng thanh niên chưa kịp đối đáp ra sao thì đột nhiên có mấy tiếng quát tháo nổi lên.

“Bùng” “Bùng”. Tiếng chuông lực giao nhau, bụi tuyết bay mù. Đồng thời có thân người bị đánh bật tung lên cao rồi ngã vật xuống mặt đất tuyết trắng nghe “phịch” một tiếng.

Thì ra nhân lúc mọi người còn chú mục đến cuộc đối đáp giữa Độc Thủ Ma Vương và chàng thanh niên áo trắng, có một tên ma đầu giáo hoạt đã nhảy xổ ngay lại cướp gói hành lý rồi tẩu thoát ngay. Tên ma đầu này đi một mình nên không biết y tên tuổi là gì, nhưng khinh công của y trác tuyệt, thân pháp vô cùng mau lẹ chỉ thoáng một cái đã cướp được bọc hành lý rồi.

Nào ngờ các cao thủ ở đây, tuy kinh ngạc vì sự xuất hiện bất ngờ của thanh niên áo trắng, nhưng mắt họ luôn liếc nhìn bọc hành lý của Chu Uyển Thanh vì lẽ dễ hiểu ai cũng muốn cướp lấy để độc chiếm thành của riêng mình. Bởi thế khi tên ma đầu vừa phi thân đến, các cao thủ phản ứng ngay tức tốc.

Chẳng những Tuệ Giác và Tuệ Hải thiền sư mà cả bốn nhân vật võ lâm khác đứng phía ngoài, cũng quát lên một tiếng và tung chuông tấn công ngay tên ma đầu giáo hoạt định phồng tay trên.

Ba bốn luồng chuông phong dữ dội đều ập lại cùng một lúc, tên ma đầu nọ dù có võ công cái thế cũng không thể nào né tránh hay chống đỡ được. Y bị đánh tung người lên, bọc hành lý rồi khỏi tay rớt xuống một bên còn thân hình y ngã vật xuống, y phục bị chuông lực đánh rách nát, nằm rũ lên bãi tuyết, thất khiếu ứa máu, chết ngay lập tức.

Bọc hành lý của Chu Uyển Thanh vẫn lăn lóc ở một bên. Nhưng lần này không ai dám đến cướp nữa, vì ai cũng biết rằng chỉ cần đến gói hành lý đó, lập tức sẽ bị kinh lực từ bốn phía ập đến tấn công, không chết cũng bị trọng thương, chớ không thể nào đi thoát được.

Bọc hành lý của Chu Uyển Thanh chơ vơ dưới mưa tuyết lăn tăn, bỗng nhiên đã trở thành thứ sát tính ghê gớm, không ai dám đến gần. Trong khi đó bầu không khí nặng nề, đầy rẫy sắc khí.

Bạn đang đọc truyện *Cự Linh Thần Chuông* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 19: Côn Luân mật cấp

Giữa lúc tính thế gay cấn đó, thanh niên áo trắng bỗng lắc đầu quày quạy, tỏ ý ta thán về sự xung đột vừa rồi đã làm chết một mạng người, đồng thời chàng bước chậm chậm tới bên gói hành lý của Chu Uyển Thanh, tức là chính giữa đám người võ lâm cao thủ đang đứng vây quanh trước tử điểm.

Mọi người không khỏi giật mình lo ngại, nín thở nhìn từng cử động của thanh niên. Có người khẽ kêu lên một tiếng kinh hãi, vì trong tình thế gay cấn này, đến gần bọc hành lý đó tức là đến chỗ chết. Các cao thủ võ lâm đứng đó đều đang bị kích thích đến cực điểm, chỉ một cử chỉ sơ suất, để cho họ nghi rằng thanh niên có ý định chiếm đoạt gói hành lý là lập tức chuông phong bay ra tới tập.

Ngay cả đến những tay võ công trác tuyệt cũng không chống nổi một loạt những thế công mãnh liệt, từ bốn phía ập lại như vậy, huống hồ là một chàng thư sinh yếu ớt có vẻ trời gả không chặt, tránh làm sao cho khỏi tan thân nát xác.

Người lo lắng nhất có lẽ là Chu Uyển Thanh, thiếu niên chủ nhân gói hành lý đang bị tranh chấp kịch liệt đó. Chu Uyển Thanh định há mồm kêu gọi, ngăn cản thanh niên áo trắng, nhưng không kịp nữa rồi, vì thanh niên đã bước tới bên gói hành lý.

Cũng may, những võ lâm cao thủ lúc đó để ý nhận xét thấy bước đi của thanh niên hoàn toàn như người thường, không có chút võ công nào, nên không ai giơ tay tấn công ngăn cản chàng.

Thanh niên áo trắng chắc hẳn không hay biết rằng mình đang đứng vào cửa “tử”, nét mặt chàng vẫn ung dung tự tại, chẳng hề lo sợ chút nào hết.

Chẳng những thế, chàng còn cúi xuống nhặt bọc hành lý của Chu Uyển Thanh lên. Cừ chi của thanh niên, bên cạnh xác người chết nằm cứng đờ, hai người nữa bị thương đang ngồi vận công chữa thương, trong một bầu không khí nặng nề khó thở, quả là rùng rợn hết sức. Thanh niên phải là hạng người vô tri, không biết trời cao đất thấp là thế nào, nếu không y hẳn phải là người gan dạ đầy mình, mới dám khiêu khích thần chết đến mức đó.

Thanh niên vừa cầm bọc hành lý lên tay thì xung quanh, những cặp mắt đầy hung hăng. Tất cả các nhân vật võ lâm không ai bảo ai, đã vận kinh lực trong người, sẵn sàng phát tác, bởi vì cùng một lúc, một tia nghi ngờ thoáng trong óc họ: phải chăng đó là quỷ kế để lừa chiếm lấy vật báu?

Thanh niên áo trắng cầm gói hành lý, đưa mắt nhìn quanh một lượt, rồi mỉm cười nói :

- Chư vị hãy nghe tại hạ nói một lời. Từ nãy giờ, tại hạ đã được nghe đầu đuôi câu chuyện tranh đoạt, chung quy cũng chỉ tại bọc hành lý này. Cũng vì vật này mà một căn tửu điểm tư sản của thường dân, bị trật nóc, lại thêm một mạng người chết và mấy người bị thương, tại hạ quả thấy bất nhẫn quá...

Thanh niên nói đến đó, bỗng có tiếng cười gằn, rồi một giọng nói như sấm từ phía đám cao thủ trước mặt đưa ra :

- Hừ nhỏ đọc nhiều sách quá hóa ra cuồng trí, hết muốn sống nữa rồi!

Thanh niên thư sinh như không nghe thấy câu nói đó, vẫn tiếp tục :

- Thiện ý của tại hạ như thế này. Vật chư vị muốn tranh đoạt thì có ít, vốn chỉ có hai thứ, còn chư vị lại có nhiều người, có đến hai chục vị, như vậy làm sao phân chia cho đều được? Nếu cùng ra tay tranh đoạt lẽ tất nhiên phải có người chết kẻ bị thương, thảm trạng không sao lường trước được. Chỉ bằng chư vị hãy bằng lòng trao trả vật này cho chủ nhân của nó là hai ông cháu vị Chu tiên bối đây, như vậy vừa tránh khỏi mất hòa khí, duy được võ lâm đạo nghĩa có hơn không?

Thanh niên vừa nói dứt lời, những tiếng phản đối nhao nhao nổi lên. Đồng thời lại có tiếng mắng chửi tục tĩu, đại khái nói thư sinh là đồ một sách, không biết gì mà dám can thiệp vào việc quan trọng của võ lâm.

Giữa những tiếng ồn ào đó, bỗng nhiên giọng nói sang sảng như tiếng chuông của Tuệ Giác thiền sư nổi lên :

- Thí chủ là người của môn phái nào, can thiệp vào việc này có dụng ý gì?

Không để thanh niên thư sinh trả lời, Tuệ Giác thiền sư lại tiếp ngay bằng một tiếng niệm Phật hiệu :

- A di đà Phật! Thí chủ khỏi chối cãi nữa vô ích, nếu thí chủ không phải là nhân vật võ lâm, làm sao biết nói đến “duy trì võ lâm đạo nghĩa”?

- “A!” mấy tiếng thét chói tai nổi lên ở tứ phía, sau khi Tuệ Giác thiền sư nói câu đó. Tất cả các cao thủ đều như chợt tỉnh ngộ, mắt lóe ra hung quang găm gắm, nhao nhao lên như muốn nhảy xổ lại.

Những việc xảy ra kế tiếp đó mau lẹ không thể tưởng tượng.

Độc Thủ Ma Vương đột nhiên nhảy vọt lên miệng thét như sấm nổ :

- Tiểu tặc gian trá, muốn sống buông bọc hành lý đó ra!

Thân hình y còn lơ lửng trên cao độ một trượng thì hai tay y đẩy thẳng xuống, kinh lực Âm Phong chùng phát ra âm ru rùng rợn vô cùng, nghe như tiếng ma kêu quỷ hú, đó là lúc chưởng lực tuyệt kỹ của y đã phát đến mười thành công lực.

Chưởng phong của Độc Thủ Ma Vương ập xuống đầu chàng thanh niên, khí thế dữ dội mãnh mẽ vô cùng, đến nỗi những cao thủ đứng quanh cũng bị Âm Phong chưởng đẩy lùi lại một bước, như vậy chàng thanh niên áo trắng tránh sao khỏi bị vỡ ngực mà chết?

Cậu thiếu niên tên gọi Chu Uyển Thanh đã phải rú lên một tiếng kinh hãi và đau đớn, thương tiếc người đứng ra bên vực mình bị chết thảm.

Ai ngờ thanh niên thư sinh áo trắng vẫn ôm bọc hành lý đứng im lặng mỉm cười, như không biết có luồng chưởng phong dữ dội đang ập tới.

“Bộp! Bộp” chưởng phong đã đánh bổ xuống đúng vào người thanh niên, tuyết ở xung quanh chàng bắn tung lên trắng xóa, nhưng thanh niên vẫn như không, kỳ lạ nhất là chưởng phong dữ dội là thế mà một vật áo, một sợi tóc của chàng cũng không bị tung bay, như thể toàn thân chàng có một bức màn vô hình che chở.

Trừ mấy cao thủ tuyệt đỉnh như Tuệ Giác, Tuệ Hải thiền sư hiểu ngay đó là vì thanh niên có một thứ thần công hộ thể vô cùng linh diệu, còn những người khác lạ lùng kinh hãi, cho là thanh niên có tà thuật.

Nhưng mọi người chưa hết ngạc nhiên. Chưởng phong của Độc Thủ Ma Vương Hắc Tôn Hạo chưa tàn hết thì đã nghe hai tiếng “xoẹt xoẹt” rợn người, từ ngoài bay vào.

Đó là hai chiếc ngân tiêu sắc sáng trắng như bạc, nhắm đúng ngực thanh niên phóng tới.

Thanh niên áo trắng cười nhạt một tiếng, tay mặt còn phải giữ bọc hành lý, nên thuận tay trái, chàng đưa lên gạt nhẹ một cái. Lập tức một luồng kinh lực

từ tay chàng phát ra đầy hai chiếc ngân tiêu bay ngược trở lại.

Tốc lực bay trở lại không ngờ lại mau lẹ hơn tốc lực bay đi rất nhiều. Mọi người hoa mắt, chỉ thấy hai vết sáng dài như hai sợi chỉ xuyên ra ngoài, đã thấy một tiếng kêu thét lên thảm thương, một chàng đại hán, tay cầm đại đao, đã ngã vật ra chết, hai mũi ngân tiêu ghim vào ngực, máu chảy trên tuyết trắng loang lổ. Đại hán đó chính là người vừa ném ngân tiêu vào thanh niên, chẳng ngờ khi ngân tiêu bay trở lại tránh không kịp nên bị chết thảm. Sinh tử là thế vậy.

Giữa lúc kinh hãi đó, một bóng người đã lao đến trước mặt chàng thanh niên, tay mặt người ấy cầm một thanh kiếm ánh sáng xanh biếc, chém thẳng vào mặt thanh niên khí thế như vũ bão, tay trái giơ lên thành rào, chớp lấy bọc hành lý, thân pháp và chiêu số mau lẹ và vô cùng trác tuyệt.

Người vừa nhảy đến tấn công thanh niên là một nhân vật mặt mũi phương phi, trạc ngoài bốn mươi tuổi, ba chùm râu đen nhánh trên khuôn mặt trắng hồng, coi rất uy nghi khí phách. Các nhân vật giang hồ đều biết mặt nhân vật này, đó là Thiên Y Quái Tú Hoàng Lâm Sách, Trại chủ của Lâm Đường trại ở Tứ Xuyên.

Nguyên Hoàng Lâm Sách vốn là nhân vật ở giữa hai phái Hắc Bạch, tính tình trang nghiêm hào phóng, rất được giang hồ vị nể, hôm nay tình cờ cùng một người sư đệ đi ngang qua thị trấn này nên được chứng kiến vụ tranh đoạt chứ y không có ý định đến cướp báu vật.

Không ngờ người sư đệ, chính là chàng đại hán phóng ngân tiêu vừa rồi, thấy vật báu nổi lòng tham, định thừa lúc thanh niên vô ý, phóng ngân tiêu cho chết rồi nhảy vào cướp. Nhưng đối phương không chết mà y lại chết vì ngân tiêu của chính mình.

Thiên Y Quái Tú Hoàng Lâm Sách thấy sư đệ chết thảm, bỗng dưng nổi giận, rút kiếm nhảy xổ vào tấn công thanh niên luôn.

Hoàng Lâm Sách đứng đầu một trang trại nổi tiếng ở Tứ Xuyên nên võ công của y không phải hèn kém. Hơn nữa trong lúc quá nóng giận muốn báo thù, họ Hoàng đã giở ngay những thế tối hiểm độc của sư môn định hạ thủ đối phương trong khoảnh khắc.

Thanh niên áo trắng bất ngờ thấy có người nhảy đến tấn công một kiếm sách liệt như vậy cũng phải giật mình thận trọng. Không biết chàng ta giở thân pháp gì, chỉ thấy thoáng một cái, thanh niên đã ra thoát khỏi luồng kiếm quanh của Hoàng Lâm Sách.

Nhưng Thiên Y Quái Tú chưa kịp tấn công đến chiêu thứ hai thì y đã hoa mắt, thoáng thấy tiếng cười nhạt phía sau lưng, rồi một luồng kinh lực ghê gớm đẩy y bắn lên không như một chiếc pháo thăng thiên.

Thiên Y Quái Tú Hoàng Lâm Sách rú lên một tiếng, kiếm bị bắn văng đi một nơi, người ngã vật xuống bãi tuyết, mồm học máu tươi, tắt thở ngay lập tức.

Các nhân vật võ lâm kinh hoàng, không ngờ thanh niên đáng điệu thư sinh mà võ công lại ghê gớm, xuất thủ lại ác độc đến như vậy. Mọi người trở mắt nhìn chàng ta, không hiểu thanh niên là nhân vật thế nào trong võ lâm mà không ai biết mặt cả.

Giữa lúc ấy đột nhiên có tiếng cười the thé rất ghê rợn từ một cây cổ thụ cành lá rườm rà ở gần đó phát ra, rồi một giọng lạnh lạnh tiếp theo :

- Các ngươi không biết tên tiểu tử đó là ai hay sao? Hắn chính là Kim Ngang Tiêu vừa học được võ công quái dị dưới Địa huyết Dã Nhân lãnh thuộc núi Miêu Cương đó...

Toàn thể các nhân vật võ lâm đứng đó vừa nghe thấy ba chữ “Kim Ngang Tiêu” đã giật nảy người, nhiều tiếng kêu thét cực kỳ kinh ngạc nổi lên, tất cả đều chú mục ngắm nhìn chàng thanh niên áo trắng đứng cầm gói hành lý trên bãi tuyết.

Thì ra cái tên Kim Ngang Tiêu đã chấn động giang hồ từ mấy tháng nay, người ta cũng bàn tán sôi nổi về chàng thanh niên tuổi trẻ cô độc, một thân một mình dám đứng lên chống chọi với toàn thể Câu Hồn bang ghê gớm đang reo rắc khủng khiếp khắp võ lâm. Mới đầu chỉ có ít người biết tới việc này, nhưng từ khi Kim Ngang Tiêu ra khỏi Miêu Cương, thi triển võ công tuyệt thế, sát hại Hồ Ma Phạm Hồng và rồi lại giúp đỡ Cái bang thám sát trên bốn chục tên Câu Hồn bang ở Kim Lăng thì tên tuổi Kim Ngang Tiêu nổi lên như sóng cồn, chỉ trong có mấy ngày, chàng đã được võ lâm liệt vào đệ nhất cao thủ.

Tuy nhiên, không mấy người trong võ lâm được biết mặt Kim Ngang Tiêu. Bởi thế đến lúc đột nhiên có người lạ mách bảo đó Kim Ngang Tiêu, mọi người ngạc nhiên quá đỗi, họ cứ tưởng Kim Ngang Tiêu phải là một hảo hán quốc thước uy nghi, anh hùng cái thế, không ngờ chàng là một thư sinh mặt còn non choẹt. Cũng vì lẽ đó mà mọi người nửa tin nửa ngờ, đưa mắt ngắm nhìn chàng thanh niên áo trắng.

Lúc ấy, vừa nghe thấy tiếng quát the thé, chàng thanh niên đang tươi cười bỗng sa sầm nét mặt, đôi mắt chàng đột nhiên sáng rực lên, tia ra những tia hận thù ghê gớm, nhìn về phía cổ thụ nơi phát ra tiếng nói vừa rồi.

Thanh niên trầm giọng quát :

- Câu Hồn bang chủ! Ta đang muốn tìm ngươi để trả mối thù tuyệt hận, ngươi lại dẫn xác tới đây nạp mạng, còn gì hay nữa. Mau ra đây để ta khỏi mất công truy đuổi.

Câu Hồn bang chủ! Các nhân vật võ lâm đang kinh ngạc vì cái tên Kim Ngang Tiêu, chợt thấy chàng thanh niên áo trắng gọi kẻ đứng trên cây là Câu Hồn bang chủ, mọi người bỗng nhót nhác lùi lại một bước, nét mặt lộ vẻ vô cùng kinh hoàng, nhìn về phía cổ thụ um tùm.

Câu Hồn bang đã hoành hành, reo khủng khiếp trong võ lâm từ mấy năm nay, cái tên Câu Hồn bang chủ quả có uy lực lớn hơn cái tên Kim Ngang Tiêu rất nhiều.

Ngay cả đến hai hòa thượng thuộc Mâu Ni đường Bắc Thiếu Lâm tự cũng phải giật mình, vội vận kinh khí lên toàn thân đề phòng, vì biết tên ma đầu ghê gớm nhất võ lâm đã xuất hiện.

Tuy nhiên khi mọi người nhìn lên cổ thụ vừa rồi, chỉ thấy cành lá um tùm tuyệt không có một bóng người nào.

Thanh niên áo trắng lúc này đã lộ bộ mặt lầm lì đầy sát khí, quát lớn :

- Câu Hồn bang chủ! Ngươi không dám ra mặt tức là đã làm tiêu uy thế của Câu Hồn bang. Nhưng ngươi không thoát khỏi tay ta đêm nay đâu.

Đột nhiên ở cây đối diện góc phía tây lại có chuỗi cười the thé nổi lên. Mọi người kinh hãi, Câu Hồn bang chủ quả là danh bất hư truyền, di chuyển từ cây này qua cây khác lúc nào mà tuyệt nhiên các cao thủ không hay biết.

Chuỗi cười the thé vừa dứt thì tiếng nói lạnh lạnh lại tiếp :

- Kim tiểu tử, ngươi chết đến nơi rồi mà chưa biết hay sao? Các vị võ lâm tiền bối, cao thủ giang hồ hãy nghe bản Bang chủ nói đây. Các vị chỉ biết tranh đoạt hai di vật của phái Côn Luân, nhưng có mấy thứ báu vật võ lâm quý giá hơn gấp bội ở trước mắt mà không biết.

Đó là cuốn võ học thượng thừa, tự cổ chí kim không có, tức là cuốn Cự Linh thần công chân kinh cùng nhiều bí cấp võ học khác ở dưới địa huyết Dã Nhân lãnh, lại thêm có một cây Thiên Niên Tuyết Sâm và hai hoàn tối thượng linh dược do Hà Thủ Ô luyện thành, có khả năng giúp người luyện công đạt được mức bốn chục năm khổ luyện trong mấy ngày trời..

Lời nói của Câu Hồn bang chủ quả là lợi hại vô cùng. Kẻ học võ ai chẳng ham mê bí quyết và mật cấp công phu thượng thừa, có thể nói quý hơn tính mạng, giá trị hơn tất cả những thứ châu báu ở trên đời. Nay lại thấy nói đến Tuyết Sâm và hoàn thuốc Hà Thủ Ô, làm sao không nổi lòng tham cuồng vọng. Còn chàng thanh niên áo trắng có vẻ lạnh người đi vì kinh ngạc, không ngờ Câu Hồn bang chủ biết được những chuyện đó.

Trong khi ấy, giọng nói của Câu Hồn bang chủ vẫn nheo nhéo tiếp, mỗi lúc hấp dẫn hơn :

- Chư vị võ lâm đồng đạo có biết những dị bảo vô song của võ lâm ở đâu không?

- Ở ngay trước mặt chư vị đó! Tên tiểu tử Kim Ngang Tiêu này đang mang trong người những thứ đó. Y chính là kẻ đã xuống được địa huyết Dã Nhân lãnh và chiếm đoạt được những báu vật đó.

Câu Hồn bang chủ vừa nói dứt lời, tức thì các nhân vật võ lâm ở đó nhao nhao cả lên, những tia mắt đầy tham vọng bỗng chiếu vào thanh niên áo trắng đứng giữa.

Thanh niên tức giận, chẳng biết rằng Câu Hồn bang chủ dùng quỷ kế, định thôi thúc lòng tham của các nhân vật võ lâm ở đây, gây khó dễ cho chàng nên chàng quát lớn :

- Câu Hồn bang chủ, không ngờ ngươi hèn nhát đến thế, ngươi chó hòng lẩn tránh nữa.

Đáng lẽ thanh niên chưa nói dứt lời đã nhảy vọt như tên bắn, nhưng tay chàng lại vướng bọc hành lý của Chu Uyển Thanh thành thử chàng ngần ngừ đôi chút. Chỉ trong giây ngắn ngủi đó cũng đủ các cao thủ võ lâm ngăn cản chàng.

Nhiều tiếng quát tháo nổi lên từ tứ phía :

- Khoan ngươi không đi đâu hết!

- Chớ có chạy, ngươi định chiếm cả di vật của phái Côn Luân hay sao?

Lại có tiếng nói :

- Chớ để y chạy thoát, muốn sống phải để cuốn chân kinh Cự Linh thần công lại đây.

Độc Thủ Ma Vương Hắc Tôn Hạo giờ hai chưởng lên cười hô hô :

- Mộng xuống Dã Nhân lãnh lão ma vương này đã có từ lâu, không ngờ chú mày đã xuống đó thay ta, tiểu tử kia, khỏi phải nói lời thôi gì hết, nếu ngươi đưa tất cả báu vật cho ta, lão ma vương này sẽ che chở bảo toàn tính mạng cho ngươi.

Tuệ Giác và Tuệ Hải thiền sư mau tay hơn, trong chớp mắt đã thấy bốn luồng kinh phong của Kim Cương chưởng bay ra cuốn lấy thanh niên, như thể sợ thanh niên chạy trốn.

Đồng thời Tuệ Giác thiền sư cũng lên tiếng :

- Thí chủ phải đứng im nơi đó, không được đi đâu hết, để bản tăng hỏi cho rõ đầu đuôi câu chuyện ra sao.

Từ bề bốn bên, trên hai chục cao thủ võ lâm, toàn là những tay võ công tuyệt thế, khét tiếng giang hồ, kẻ giờ chưởng người vung vũ khí, nhất tề vây chặt thanh niên vào giữa, như muốn bằm vằm chàng ngay ra làm muôn mảnh. Ghê thay lòng tham của giới võ học đối với những mật quyết võ lâm!

Trước tình thế đó, thanh niên áo trắng gượng cười chấp tay nói :

- Chư vị anh hùng hãy bình tâm nghe tại hạ nói một lời. Tại hạ chính là Kim Ngang Tiêu, kẻ tử thù của Câu Hồn bang đây. Chư vị chớ nghe lời xảo trá của tên Câu Hồn bang chủ, trúng kế ly gián của y. Câu Hồn bang chủ là tên ma đầu bại hoại số một của võ lâm, đã làm hại biết bao anh hùng hảo hán trên chốn giang hồ. Dịp may này thật hiếm có, chư vị hãy cùng tại hạ hợp lực trừ diệt cho xong mối họa của võ lâm. Còn... còn mấy báu vật dưới địa huyết Dã Nhân lãnh, chuyện còn dài và còn nhiều uẩn khuất. Chờ khi diệt xong Câu Hồn bang chủ, tại hạ sẽ thừa chuyện cùng chư vị anh hùng cũng không muộn mà.

- Không! Không!

- Không được! Chớ để tên tiểu tử này xảo trá đánh lừa.

- Muốn gì hãy để lại cuốn Cự Linh thần công trước đã!

Bao nhiêu tiếng nhao nhao nổi lên, trong khi từ phía cây um tùm một chuỗi cười ròn khanh khách đầy vẻ đắc chí của Câu Hồn bang chủ lại buông ra.

Chàng thanh niên áo trắng đó thực ra là Kim Ngang Tiêu. Từ khi đạt được võ công thượng thừa đến giờ, chàng ngày đêm mong mỏi, chỉ muốn gặp ngay kẻ thù là Câu Hồn bang chủ để đưa tài thừa sức hầu trả thù tuyệt hận cho cha mẹ Khốn thay khi gặp được Câu Hồn bang chủ, Kim Ngang Tiêu lại trúng kế của địch, lọt vào giữa đám võ lâm cao thủ này.

Kim Ngang Tiêu rất tin tưởng ở võ học của mình. Từ khi chia tay với Dị Cái Bạch Thiên Vân, thâm thoát hơn một tháng rồi, trong thời gian này chàng tiếp tục cuộc hành trình đi về phía núi Thanh Thành, để tìm lại động núi dưới ngọn Gián Vân phong hội kiến với lão ác bà như dự kiến, đồng thời chàng tiếp tục nghiên cứu cuốn chân kinh Cự Linh thần công hàng ngày chăm chỉ tập luyện nên võ công ngày càng tinh tiến.

Nhưng giờ đây chàng không khỏi e ngại trước đám cao thủ bị tham vọng làm cho cuồng nhiệt. Chàng đã chứng kiến tài ba Âm Phong chương của Độc Thủ Ma Vương Hắc Tôn Hạo và Kim Cương chương của hai hòa thượng phái Bắc Thiếu Lâm, nhận thấy võ công của họ đều có phần trội hơn cả Hồ Ma Phạm Hồng và Cổ Ma Lâm Tần. Ngoài ra còn có lối tới hai chục cao thủ khác, trong số có nhiều tay không kém gì Độc Thủ Ma Vương và hai hòa thượng Thiếu Lâm. Nếu tất cả hợp lực liên thủ, xông lại tấn công chàng dù có võ công cái thế cũng khó lòng địch nổi.

Kim Ngang Tiêu lên tiếng giảng giải, nhưng chàng chưa kịp nói, bọn cao thủ võ lâm đã lên tiếng mắng át chàng đi. Giữa lúc gay cấn đó bỗng chàng thiếu niên tên gọi Chu Uyển Thanh nhảy vọt lên một bước thét lạnh :

- Kim thiếu hiệp, xin thiếu hiệp bỏ mặt gỏi hành lý của tiểu đệ cho bọn chúng cướp đi, đừng quan tâm đến việc đó nữa kéo hồng việc lớn.

Kim Ngang Tiêu chưa kịp đáp, Chu Uyển Thanh đã hướng về phía hai hòa thượng Bắc Thiếu Lâm nói lớn :

- Hai vị đại sư mau tiếp nhận lấy hai gói hành lý đó, nhưng hai vị không được ngăn cản Kim thiếu hiệp truy nã kẻ thù. Còn các vị khác muốn tranh đoạt hai di vật của phái Côn Luân, xin hãy hỏi hai vị sư phụ chùa Bắc Thiếu Lâm. Riêng Kim thiếu hiệp không liên quan gì đến việc này nữa.

Lời của Chu Uyển Thanh rõ ràng là muốn gỡ nguy cho Kim Ngang Tiêu. Chu Uyển Thanh sẵn sàng hy sinh báu vật của mình để đáp lại ơn tái ngộ của chàng, khiến Kim Ngang Tiêu không khỏi cảm động, nhìn chàng thiếu niên mặt mũi lem luốc đó như muốn cảm ơn nhưng trong lòng chàng thì lại phân vân chưa quyết định, không biết có nên làm theo những lời của Chu Uyển Thanh không.

Độc Thủ Ma Vương Hắc Tôn Hạo cười hô hô :

- Bây giờ thì di vật của phái Côn Luân không quan trọng nữa rồi. Bất luận thế nào thì tên tiểu tử họ Kim kia không được rời khỏi nơi đây.

Trong khi bọn cao thủ đó đứng òn ào lên tiếng tỏ vẻ tán thành, thì giọng nói như tiếng chuông của Tuệ Giác thiền sư lại vang lên :

- Chu tiểu thí có chủ ý trao di vật của phái Côn Luân cho bản tăng, bản tăng xin hoan hỉ nhận lãnh. Nhưng Kim thí chủ thì... vẫn phải ở lại đây, để bản tăng có việc muốn hỏi.

Châm ngôn Kim Cương chương

Kim Ngang Tiêu nghe nói nóng lòng chàng chỉ sợ Câu Hồn bang chủ ở trên cây tẩu thoát đi mất. Lúc này tiếng cười của Câu Hồn bang chủ trên cây đã dứt hẳn, không thấy động tĩnh gì, khiến chàng vừa sợ vừa tức, quát lớn :

- Các vị không được cường ý người như thế.

Muốn gì thì cũng để tại hạ truy nã tên Câu Hồn bang chủ cho xong đã.

Nói chưa dứt lời, chàng đã nhún mình định phi thân đi ngay. Nhưng thân hình chàng vừa rời khỏi mặt đất, một bóng người đã phi nhanh như điện xẹt, đồng thời người đó giơ tay tấn công chàng một chương.

Kim Ngang Tiêu bất đắc dĩ phải giơ tay mặt lên gạt đỡ.

Hai chương tiếp giao nhau chỉ nghe một tiếng “bộp” một tiếng khô khan, nhưng chàng đã bị đẩy lùi trở lại một bước, còn người vừa nhảy tới đã bị lộn đi

một vòng, song y đã giờ thân pháp tuyệt diệu, hai chân đáp xuống bãi tuyết người đứng vững như bàn thạch. Cả hai cùng trở mắt nhìn nhau kinh ngạc về võ công của nhau.

Thì ra người vừa nhảy tới chính là Tuệ Hải thiền sư, nhân vật thứ sáu của Mâu Ni đường, sư đệ của Tuệ Giác thiền sư. Kim Ngang Tiêu vừa rồi trong lúc vội vàng chỉ vận có sáu thành công lực vào cánh tay nên bị đẩy lùi một bước. Cũng may chàng đã vận Cự Linh thần công hộ thể toàn thân, nên không bị hạ phong ngay vì chiêu Kim Cương thuần dương khí của Tuệ Hải thiền sư.

Kim Ngang Tiêu vừa bị đẩy một bước thì Độc Thủ Ma Vương Hắc Tôn Hạo đã giờ Âm Phong chiêu với tiếng gió rít như tiếng quỷ hú, xông lại tấn công chàng Kim Ngang Tiêu đã chấn định tinh thần, chàng biết trận đấu này nguy hiểm lắm, không thể dùng lực chọi lực làm phí sức với bọn ma đầu, bởi vậy chàng giờ Tu Di thân pháp, thân hình nhẹ nhàng huyền ảo, thoát ngay ra ngoài luồng chiêu phong của Độc Thủ Ma Vương.

Không ngờ Kim Ngang Tiêu vừa né người ra phía ngoài thì đã có ánh đao thấp thoáng chém bổ xuống đầu chàng. Trong lúc quá cấp bách, Kim Ngang Tiêu không kịp né tránh, nhưng chân chàng thuận thế phóng lên một ngọn Phi Long Diệu Cước. Chỉ nghe “bốp” một tiếng, cả người cả đao của kẻ tấn công bị bắn tung ra xa đến năm trượng, và một tiếng thét học lên rồi im hẳn.

Bỗng có một tiếng quát lớn hân học nổi lên :

- Tiểu tử, ngươi phải thương mạng tử đệ của lão phu.

Một lão già cầm một cây trượng “Giáng Ma” bằng thép coi rất nặng nề đã nhảy xổ tới tấn công Kim Ngang Tiêu, để báo thù cho người em lão vừa rồi bị Kim Ngang Tiêu đá chết.

Kim Ngang Tiêu không biết tên tuổi ông già này, chỉ biết y đứng trong các nhân vật võ lâm kéo đến bao vây tửu điểm ở phía ngoài.

Cây trượng “giáng ma” trong tay lão linh động lạ thường, bay vùn vụt như chớp nhoáng, tạo thành một luồng áp lực ghê người.

Kim Ngang Tiêu không dám coi thường, vội giờ thân pháp tuyệt học ra né tránh. Nhưng chàng vừa tới góc bên kia, liền bị ngay mấy cao thủ ở đó xúm lại tấn công. Thành thử trong chớp mắt Kim Ngang Tiêu đã bị vây chặt vào giữa.

Thực ra lúc đầu Kim Ngang Tiêu không có ý muốn ra tay sát thủ với bọn người này nhưng bây giờ chàng thấy nguy nan vô cùng. Lại thêm Câu Hồn bang chủ từ nãy giờ thấy im hơi lặng tiếng, Kim Ngang Tiêu lại càng sốt ruột muốn chấm dứt ngay trận đấu để đuổi theo Câu Hồn bang chủ.

Chàng liền quát lên một tiếng, vận mười hai thành hỏa hầu Cự Linh thần công đồng thời giờ Tu Di thân pháp, xuyên đi xuyên lại trong đám cao thủ như điện chớp. Chỉ trong khoảnh khắc đã có hai người kêu rú lên, ngã lăn ra chết.

Nhưng với bọn cao thủ ghê gớm này, Kim Ngang Tiêu làm sao có thể thắng nổi dễ dàng như thắng Câu Hồn bang trước đây?

Kim Ngang Tiêu chưa kịp đi thì đã thấy Tuệ Giác và Tuệ Hải thiền sư đứng sát bên nhau, bốn chiêu từ từ giờ lên, đồng thời cả hai ê a niệm chậm ngôn quá dị như niệm chú :

- Ân hô lô ni ta hà ba!

Kim Ngang Tiêu cả kinh, biết ngay rằng đó là châm ngôn tâm niệm của cuốn kinh Kim Cương nhà Phật, cốt đề tập trung thần trí “bát nhã ba la mật” và người tu luyện Kim Cương chương pháp khi niệm đến châm ngôn là vận dụng toàn thể mười hai thành công lực của Kim Cương chương.

Quả nhiên uy lực của bốn chiêu Kim Cương do hai nhà sư đánh ra dũng mãnh không thể tưởng tượng. Tất cả những cao thủ đang tấn công xung quanh Kim Ngang Tiêu, kể cả Độc Thủ Ma Vương Hắc Tôn Hạo, bị chiêu lực đẩy giạt ra ngoài, có người phải lùi đến bảy, tám bước mới đứng vững lại được.

Còn Kim Ngang Tiêu đứng giữa luồng chiêu phong, trái lại thấy một luồng áp lực đè xuống, ghim chặt tay chân ở một nơi không cho thoát đi đâu. Áp lực càng ngày càng tăng.

Từ khi ra khỏi Địa huyết Dã Nhân lãnh, chưa bao giờ Kim Ngang Tiêu gặp địch thủ nguy hiểm như thế này. Chàng vội buông bọc hành lý của Chu Uyển Thanh, vận dụng đến thức tám mươi một của Cự Linh thần công, tức là mức cuối cùng của môn võ học thượng thừa này. Sự thật nếu không nhờ Thiên Niên Tuyết Sâm và hai hoàn thuốc Hà Thủ Ô bách dược thì Kim Ngang Tiêu dù có học được Cự Linh thần công, cũng chết vì bốn chiêu Kim Cương này.

Chàng vận dụng sức lực bình sinh, nhắm mắt, dùng cả hai cánh tay đánh thót ra ngoài, ngăn chặn Kim Cương chiêu lực đang bay đến.

“Bùng... bùng” những tiếng nổ nhưng tiếng sét vang ra, không khí bị chiêu lực dồn ép phát nổ, xông mù khét lẹt. Cây cối xung quanh gãy đổ rào rào, trong khi đám cao thủ xung quanh rú lên kinh hãi. Chu Uyển Thanh và Chu Đức Ân đứng xa cũng bị ngã ngồi xuống bão tuyết.

Kim Ngang Tiêu bị đẩy liền đến bảy tám thước lùi lại phía sau ngã ngồi xuống đất, mất mũi tối sầm, khí huyết trong người đảo lộn, đồng thời lợm giọng chỉ muốn thổ huyết. Chàng kinh hãi quá chừng, vội điều động chân khí, thấy chân khí chuyển vận tự do, mới biết không bị nội thương, song sức lực suy giảm rất nhiều.

Tuy nhiên sức phản kháng của Cự Linh thần công không phải tầm thường. Tuệ Giác và Tuệ Hải thiền sư chẳng những bị đẩy lùi đến mười bước, mà sắc mặt hai người đều nhợt nhạt, hai mắt nhắm nghiền. Xét ra hai nhà sư đã bị Cự Linh thần công phản kích, gây thành nội thương trong ngũ tạng rồi.

Cả hai vị hòa thượng đó đều đứng vào hàng đệ nhất cao thủ của Bắc Thiếu Lâm, nên tuy đã bị nội thương, cả hai đã bế ngay được huyết đạo, đứng phắt ngay lên.

Song Tuệ Giác cũng như Tuệ Hải thiền sư đều trở mắt nhìn Kim Ngang Tiêu, sắc mặt cực kỳ kinh hãi, vì không hiểu tại sao một thanh niên tuổi trẻ như Kim Ngang Tiêu lại có công phu tu luyện kinh người đến mức như vậy. Chẳng những chàng không bị thương vì Kim Cương chưởng liên hợp đạt tới mức tối đa, mà còn đủ lực phản kích, làm cho hai người bị nội thương. Trên đời này chẳng mấy cao thủ có thể đạt tới mức nội lực thâm hậu đến mức đó, nếu không phải trải qua tên bốn chục năm khổ luyện.

Trận giao chưởng ghê gớm đó khiến tất cả những cao thủ chứng kiến phải kinh hồn thất sắc. Tuy nhiên đối với những kẻ ở ngoại cuộc, sự hơn thua không thể nào biết được, họ chỉ thấy Kim Ngang Tiêu bị ngã ngồi phệt xuống đất nên họ cho rằng chàng đã bị thua, chớ không biết chính hai nhà sư đã bị nội thương vì phản ứng của Cự Linh thần công. Dầu sao cả bọn cũng ngầy người ra chưa kịp nghĩ đến việc tranh đoạt bọc hành lý, bị Kim Ngang Tiêu bỏ lăn trên mặt đất tuyết phù trắng xóa.

Kim Ngang Tiêu đang ngồi vận công điều thức để điều hòa chân khí thì đột nhiên tai chàng nghe có tiếng người nhẹ bước đến gần và tiếng nói đầy vẻ lo lắng :

- Kim Ngang thiếu hiệp có làm sao không?

Kim Ngang Tiêu ngẩng đầu lên nhìn, thấy người đến hỏi chính là chàng thiếu niên mặt mũi lem luốc tên gọi là Chu Uyển Thanh. Lúc này Chu Uyển Thanh cặp mắt long lánh sáng quắc, nhìn chàng đầy vẻ quan hoài.

Kim Ngang Tiêu cười, nhảy vọt đứng lên nói :

- Tiểu đệ không làm sao hết, Chu huynh chớ lo ngại :

Chàng vừa nói dứt lời, bỗng nhiên có tiếng cười lanh lảnh rất quái dị. Chỉ trong chớp mắt tiếng cười đã đến gần và một bóng người thân pháp mau lẹ như một luồng khói đã xuyên qua đám cao thủ, rồi một bóng người mặt toàn đồ đen đã xuất hiện trước mặt mọi người.

Không hiểu người đó có thân pháp quái dị như thế nào mà tất cả các võ lâm cao thủ đứng đó chỉ thấy hoa mắt một cái, người đó ở trước mặt, đồng thời trên tay người đó đã có bọc hành lý của Chu Uyển Thanh rồi.

Sự việc xảy ra quá đột ngột và kinh dị khiến mọi người quên cả phản ứng chỉ đứng ngây người ra nhìn, khi thấy rõ hình dáng người đó, tất cả lại càng kinh dị, há hốc mồm ra nhìn.

Người mới đến là một thiếu phụ mặt mũi rất xinh đẹp, nước da trắng nõn đôi má ửng hồng vì trời lạnh, cặp mắt đen láy rất sắc sảo. Thiếu phụ đó mặt toàn đồ đen nhất là tiếng cười vừa rồi của thiếu phụ khiến người ta đoán ngay rằng nàng chính là người vừa đứng trên mái nhà của tửu điếm, khi mái nhà này bị chưởng phong đánh bật tung lên.

Nhưng mọi người ngạc nhiên nhất là thấy thiếu phụ khinh công trác tuyệt, có thể nói ở trên cả những cao thủ có mặt ở đó, cứ xem thân pháp của thiếu phụ khi nhảy ra khỏi mái nhà và khi đến đây cướp bọc hành lý thì đủ rõ. Với thân pháp tuyệt diệu đó, thiếu phụ phải một tay nội công thượng thừa nhất lưu cao thủ võ lâm.

Song mọi người vẫn không hiểu thiếu phụ là ai, mà xét trong võ lâm không có người đàn bà nào trẻ đẹp mà võ công cao siêu đến như vậy. Riêng tuổi của thiếu phụ thì lại càng khó đoán, mới thoạt trông ai cũng tưởng thiếu phụ chưa đến ba mươi tuổi, nhưng đến khi ngắm kỹ, người ta có thể cho là thiếu phụ đã lớn tuổi, đến ngoài bốn mươi cũng chưa biết chừng.

Mọi người còn chung hững thì Độc Thủ Ma Vương đã cất tiếng như lệnh võ quát mắng :

- Yêu phụ! Ngươi là người thế nào mà dám đến đây ra tay cướp đoạt bảo vật?

Thiếu phụ cất tiếng cười khanh khách :

- Hạng tiểu bối ma đầu như ngươi làm sao biết được lão nương. Hà hà... Độc Thủ Ma Vương Hắc Tôn Hạo, nhà ngươi hãy tự cho là vận hội may mắn lắm rồi đi. Lần này tái xuất giang hồ, tâm tính của lão nương cũng nguội đi quá nửa rồi, mới uất hận nung nấu tâm can năm xưa cũng qua năm tháng mà tiêu tan bớt đi nhiều, nếu không chỉ một câu hỏi vô lễ đó cũng đủ đưa ngươi hồn du địa phủ. Hà hà...

Chẳng cứ gì Độc Thủ Ma Vương Hắc Tôn Hạo mà hết thấy các nhân vật võ lâm đứng đó đều lạnh toát xương sống vì câu đe dọa có vẻ rất thông thường đó. Sự thật khẩu khí ghê gớm của thiếu phụ không làm mọi người kinh sợ bằng việc thiếu phụ này gọi Độc Thủ Ma Vương Hắc Tôn Hạo là tiểu bối.

Lúc này Độc Thủ Ma Vương Hắc Tôn Hạo trang tác thành một lão nông phu, nhưng y không thể nào giấu nổi tuổi tác, với đầu tóc và bộ râu đã hoa râm. Và lại trong khắp chốn giang hồ, ai không biết là Độc Thủ Ma Vương Hắc Tôn Hạo đã ngoài năm chục tuổi.

Thiếu phụ mặc áo đen kia tuy thật khó đoán tuổi tác, nhưng người tinh mắt và linh duyệt giang hồ rất nhiều đi nữa, cũng chỉ có thể đoán thiếu phụ này trạc ngoài tứ tuần là cùng, không khéo còn trẻ hơn nữa, nếu xét thân hình yếu điệu và vẻ mặt kiều diễm tuyệt đẹp như con gái.

Người trong võ lâm Trung Quốc dù mặc chứng khoe khoang hóm hỉnh hay khoác lác lừa bịp đến mức nào, cũng phải tôn trọng một nguyên tắc bất di

bất dịch là về tuổi tác không được phép trịch thượng chơi trò bao giờ, mà phải tỏ ra trên ra trên, dưới ra dưới.

Thiếu phụ này võ công cái thế, làm sao không biết quy luật đó? Vậy mà y thị dám gọi Độc Thủ Ma Vương Hắc Tôn Hạo là tiểu bối! Thiếu phụ là nhân vật thể nào mà ghê gớm như vậy?

Hắc Cốt Ma Nương

Thiếu phụ thấy các nhân vật võ lâm kinh dị, lại cười lạnh lạnh một hồi, tiếng cười không hiểu sao nghe rùng rợn ma quái vô cùng, đó không phải là tiếng cười mà là một thứ tiếng ma kêu quỷ hú, bất cứ ai nghe thấy cũng rùng rùng mình rợn tóc gáy.

Chuối cười đột nhiên đứt đoạn, thiếu phụ vung tay, một vật gì loang loáng bay ra khỏi tay áo y thị cấm pháp xuống trước mặt Độc Thủ Ma Vương Hắc Tôn Hạo và bọn võ lâm cao thủ, đồng thời thiếu phụ lên tiếng :

- Ta đã nói là các ngươi may mắn lắm mới gặp ta vào lúc này: bởi ta cũng phá lệ năm xưa cho các ngươi biết ta là ai.

Mọi người chú ý nhìn vật vừa bay tới cấm trước mặt họ. Thì ra đó là một lá cờ nhỏ, cán bằng sắt trông như một que đũa, còn lá cờ to bằng bàn tay, sắc đỏ thẫm, trên có vẽ một đầu lâu người trơ xương và hai xương ống bắt chéo nhau, toàn màu đen tuyền, trông quái dị.

Vừa thoáng trông thấy lá cờ đỏ và bộ xương người màu đen, anh em Cô Lâu song sát bị thương từ đầu, lúc này vận công đã bót, đột nhiên rên lên một tiếng hãi hùng :

- Hắc Cốt Ma Nương!

Trừ những người còn ít tuổi như Kim Ngang Tiêu và Chu Uyển Thanh không kể, còn tất cả những nhân vật tiền bối đứng đó khi nghe thấy bốn tiếng “Hắc Cốt Ma Nương” đều kêu lên một tiếng hãi hùng, mặt tái nhợt, lùi lại một bước, mắt tròn trũng tưởng đến rách mí, nhìn thiếu phụ như thể nhìn một bóng ma vừa hiện hồn.

Hai vị hòa thượng Bắc Thiếu Lâm cũng tỏ vẻ kinh hãi. Tuệ Giác thiền sư sững sờ lắm bả nói :

- Hắc Cốt Ma Nương! Không có lý...

Hai đạo sĩ Cô Lâu song sát đứng lên chấp tay vái chào :

- Anh em bản đạo sơ suất, không biết có Tiên nương giáng lâm, xin Tiên nương lượng thứ.

Cô Lâu song sát tỏ thái độ rất kính cẩn như vậy là vì họ là những người võ học uyên thâm, đã hiểu ngay lai lịch ghê gớm của vị Hắc Cốt Ma Nương này.

Sáu chục năm trước đây, cái tên Hắc Cốt Ma Nương với ngọn cờ hồng đã làm võ lâm khiếp đảm kinh hồn và đã gây ra biết bao con phong ba bão táp, máu thịt rơi.

Nguyên Hắc Cốt Ma Nương tên thực là Lý Phụng Chi, xuất thân là một nữ hiệp dung nhan tuyệt đẹp, môn đồ của Độc Tỳ Thần Cô, một vị đạo cô của phái Bắc Thiên sơn thời đó vẫn được coi là một trong Bắc Phương song kỳ, võ công có thể nói vào bậc nhất thiên hạ.

Lý Phụng Chi là ái đồ của bà Độc Tỳ Thần Cô, được võ công chân truyền của sư phụ, nên hai mươi tuổi nàng đã trở thành một nữ hiệp trứ danh, bốn tay giang hồ, cứu khổn phò nguy. Hơn nữa Lý Phụng Chi nhan sắc cực kỳ diễm lệ cho nên người thời đó thường gọi nàng là Hắc Y Tiên Nương, vì nàng hay mặc những bộ áo quần màu đen tuyền.

Cuộc đời của Hắc Y Tiên Nương Lý Phụng Chi tưởng như sẽ vô cùng tốt đẹp và hạnh phúc, không ngờ sau khi hành hiệp giang hồ được hai năm thì nàng mắc phải lưới tình và yêu phải một gã sở khanh tàn tật lưng gù.

Sự thật người yêu của Lý Phụng Chi cũng là một tay kiếm khách kỳ tài, lại thêm bộ mặt rất anh tuấn, đáng điệu rất phong lưu tiêu sái.

Nhưng đó cũng là một tay ong bướm đào hoa, đối với võ lâm đạo nghĩa thì thật là bậc anh tài, nhưng đối với đường tình thì lại là một kẻ phản bội hèn hạ vô cùng. Y mê say Lý Phụng Chi, rồi cùng nàng thề non hẹn biển, hẹn sẽ gả nghĩa trăm năm với nàng, nhưng chỉ được ít lâu sau y gặp một người yêu nữ thuộc một tà giáo ở miền nam, chẳng những có những nhan sắc tuyệt vời mà còn có võ công rất cao hơn hẳn Lý Phụng Chi.

Dĩ nhiên nhan sắc của yêu nữ không thể nào hơn được Lý Phụng Chi, nhưng không hiểu tại sao chàng kiếm khách nọ mê say yêu nữ đến độ bỏ rơi luôn Lý Phụng Chi, không đoái hoài gì đến nàng nữa. Thời đó võ lâm đồn đại rằng yêu nữ có ma thuật, quyến rũ chàng kiếm khách. Nhưng sự thật có lẽ là nhan sắc của yêu nữ là một thứ nhan sắc ma quái, khiêu khích nhục dục, hợp với tính tình ong bướm của chàng kiếm khách hơn là thứ nhan sắc đoan trang, thâm kín của Lý Phụng Chi.

Một cuộc xung đột ghê gớm xảy ra giữa yêu nữ và Lý Phụng Chi, nhưng vì kém tài hơn, Lý Phụng Chi thất bại. Bị nhục nhã nhất là uất hận về thái độ của chàng kiếm khách, chẳng những không đoái hoài hay bênh vực nàng mà còn về hùa với yêu nữ, định sát hại nàng. Lý Phụng Chi gần như hóa điên cuồng quay về núi quỳ lạy khóc than trước mặt sư phụ là Độc Tỳ Thần Cô.

Độc Tỳ Thần Cô nguyên cũng là một người đàn bà thất tình rồi mới chán nản sự đời đi học đạo trở thành một đạo cô, nên rất thương nữ đồ đệ, bà liền đem hết bốn môn công phu truyền lại cho Lý Phụng Chi, đồng thời còn đem công lực trên ba mươi năm tu luyện của mình truyền sang nội thể của Lý Phụng Chi, để nàng trở thành một đệ nhất cao thủ đương thời. Nhưng bà cũng bắt Lý Phụng Chi phát trọng thệ là nếu không cắt tóc làm đạo cô thì một

đời nàng cũng không được kết bạn với đàn ông và còn phải cấm thù nam giới nữa.

Thất bại và đau khổ về đường tình, Lý Phụng Chi lại được may mắn về đường võ. Sau hai năm học hết bí quyết võ công của Độc Tỷ Thần Cô, nàng bái lạy sư phụ xuống núi để tìm kẻ thù, nhưng cặp kiếm khách và yêu nữ nọ cũng tuyệt tích giang hồ. Trong khi đó tìm kiếm kẻ thù ở khắp chân trời góc bể, tình cờ Lý Phụng Chi lại lạc ra một hoang đảo ở Bắc Hải tên gọi là Hoàng Hạc đảo. Chủ nhân của Hoàng Hạc đảo là một dị nhân trên một trăm tuổi, sống một cuộc đời nửa tiên nửa tục, không bao giờ đặt chân vào đến Trung Nguyên, nhưng võ công đã đến bậc nhập hóa rồi.

Dị nhân này có mối duyên kỳ ngộ với Lý Phụng Chi, nên chẳng những đã truyền thụ võ công quí dị cho nàng, khác hẳn võ công Trung Nguyên, mà lại còn cho nàng uống một bình nước dãi hoàng hạc sống ngàn năm. Sở dĩ hòn đảo này có tên là Hoàng Hạc đảo là vì quanh năm suốt tháng có hàng ngàn hàng vạn con hạc lông màu vàng đến làm tổ và trú ngụ, chịu dưới quyền sai khiến của dị nhân.

Mặc dầu có hàng vạn con hạc ở đó, nước dãi hạc ngàn năm đâu có thể mới chốc mà kiếm được. Nước dãi hạc này vô cùng quý giá chỉ cần uống một chén cũng đủ tăng gia nội lực bằng mười năm tu luyện nội công. Lý Phụng Chi đã được Độc Tỷ Thần Cô truyền nội lực lại được uống cả một bình nước dãi hạc ngàn năm, nên võ công nội lực của nàng tiến đến mức tuyệt đỉnh, có thể nói là đệ nhất thế gian vào thời đó.

Sau khi gặp được kỳ ngộ này, Lý Phụng Chi bái biệt dị nhân trở về Trung Nguyên. Xa Trung Nguyên thì không sao về đất cố thổ, Lý Phụng Chi lại đau khổ về mối hận tình năm xưa. Nàng liền đi tìm đôi dâm phu dâm phụ, quyết chặt đầu chúng, trả mối thù cũ.

Từ đó võ lâm trải qua một cơn tai biến kinh khủng. Hắc Y Tiên Nữ Lý Phụng Chi tái xuất giang hồ, vẫn với bộ mặt kiều diễm như xưa, nhưng lần này tâm tính nàng thay đổi hẳn.

Võ công càng cao, hận tình càng nung nấu vì kiếm mãi không gặp kẻ thù. Hắc Y Tiên Nữ trở thành một sát tinh của giang hồ.

Chẳng những nàng giết kẻ ác, mà gặp bất cứ thanh niên nam nữ nào đang vướng phải lưới tình, nàng cũng ra tay hạ sát thủ.

Biết bao các môn đệ của các danh môn chính phái chết oan về tay nàng. Càng giết Lý Phụng Chi càng say máu, gần trở nên điên cuồng đến nỗi ở trong hang động riêng của nàng, Lý Phụng Chi chất toàn hài cốt và đầu lâu nạn nhân của nàng.

Tuyệt kỹ của Lý Phụng Chi được dị nhân ở Hoàng Hạc đảo truyền cho là Hòa Diệm chương một thứ chương lực ghê gớm, địch thủ bị trúng chương lực này thân hình cháy đen, chỉ còn một bộ xương khô đen tuyền. Bởi vậy những hài cốt nàng chất trong động đều là hài cốt màu đen hết.

Do đó cái tên hiệu đẹp đề Hắc Y Tiên Nương biến đi để thay thế bằng một tước hiệu khác. Người đời bây giờ gọi nàng là Hắc Cốt Ma Nương. Gọi là Ma Nương bởi vì nàng là một tên đại ma đầu, nhưng lại là một cô gái đẹp như Tiên nương.

Cái tên Hắc Cốt Ma Nương thời đó gieo rắc kinh hoàng trong võ lâm như thế nào, các bậc tiền bối loại năm sáu chục năm trước đều biết rõ.

Hắc Cốt Ma Nương tàn ác và sát hại võ lâm mỗi ngày một tăng và ngày càng trở nên điên cuồng, bởi vì hai kẻ thù chính vẫn mất tăm, không thấy đâu. Nàng không tin họ đã chết nên nàng tìm kiếm và kiếm không thấy càng nổi điên và tàn sát. Lúc đó sư phụ nàng, Độc Tỷ Thần Cô đã chết, vị dị nhân Hoàng Hạc đảo không bao giờ bước chân lên Trung Nguyên. Hắc Cốt Ma Nương trên đầu chẳng biết có ai, chỉ biết phóng tay gieo khủng khiếp và tang tóc để thỏa mối hận tình của nàng.

Về sau các đại môn phái phải họp đại hội các Chương môn nhân cùng các cao thủ của các đại môn phái đó đã tổ chức vây đánh Hắc Cốt Ma Nương. Nhưng thời bấy giờ có ai địch nổi nàng? Dĩ nhiên các cao thủ có quá nhiều và toàn là những tay đệ nhất võ công thiên hạ hợp lực tấn công, Hắc Cốt Ma Nương không thể nào thủ thắng. Nhưng muốn giết nàng đâu phải là chuyện dễ? Sau mấy lần vây công của các đại môn phái Hắc Cốt Ma Nương rút cuộc vẫn thoát thân và mỗi lần tấn công như vậy là mỗi lần lại có cao thủ của các môn phái, bị hóa thành đồng xương đen vì Hòa Diệm chương.

Lâu dần các đại môn phái cũng bó tay chịu thua không nghĩ đến việc cử binh đi truy nã Hắc Cốt Ma Nương nữa mà chỉ dặn các môn đồ đệ tử phải tránh xa con người đó. Được có điểm may là Hắc Cốt Ma Nương dung mạo tuyệt đẹp, mặc dầu mấy năm bôn ba vì hận tình nung nấu, nàng chẳng hề già đi chút nào và nhan sắc vẫn y nguyên như cũ, bởi vậy nàng đi đến đâu là có người biết ngay.

Hơn nữa Hắc Cốt Ma Nương ngay từ lúc đó đã lấy hiệu kỳ màu hồng, trên có vẽ bộ xương người đen, mỗi khi thi hành xong một thủ đoạn tàn sát, nàng lại để lại lá cờ màu đỏ đó. Vì thế lá cờ đỏ bộ xương đen (Hồng Kỳ Hắc Cốt) đã trở thành một biểu hiện của sự khủng bố của võ lâm giang hồ, bất luận lá cờ đó xuất hiện ở đâu, thì khách giang hồ, ngay cả những bậc võ lâm tiền bối, cũng phải e ngại tìm cách lánh xa để tránh họa lây.

Hắc Cốt Ma Nương làm mưa làm gió trong võ lâm như vậy khoảng năm năm thì đến một dạo băng đi không ai thấy lá cờ hồng đâu nữa và hình bóng Hắc Cốt Ma Nương cũng bất tăm. Võ lâm kinh lạ, nhưng cũng không dám mong là nữ ma đầu ghê gớm đó đã biệt tích hẳn.

Nhưng về sau, các nhân vật võ lâm tình cờ kiếm được thấy một hai hang động của Hắc Cốt Ma Nương bỏ không, chỉ có những đồng hài cốt đen nhánh bỏ lại, người ta mới bắt đầu tin là Hắc Cốt Ma Nương quả đã gặp một sự gì bất trắc. Nhân cơ hội các đại môn phái lại triệu tập hội nghị và chia người đi tìm kiếm để nếu gặp Hắc Cốt Ma Nương ở đâu liền hợp lực trừ diệt nàng cho tuyệt hậu họa.

Những võ lâm cao thủ thời đó đã nghĩ rằng Hắc Cốt Ma Nương gặp cường địch nên bị thương và trốn tránh ở nơi nào. Nhưng tìm mãi không thấy nàng ở đâu, trái lại chỉ thấy thêm những hang động bí mật chứa đầu lâu người cháy đen.

Đến lúc đó người ta mới tin rằng Hắc Cốt Ma Nương đã chết hẳn rồi. Cũng có người cho rằng Hắc Cốt Ma Nương đã tìm thấy hai kẻ gian phu dâm phụ và đã hạ sát được họ nên đã nguôi mối hận tình và mối hận vì việc đã làm nàng phong kiếm ẩn tu ở một nơi hoang địa nào. Lại có người cho rằng nàng đã tự tận ở ngoài Đông Hải nên chết mất xác. Mỗi người nói một cách không ai biết sự thực ra sao cả?

Chỉ mấy năm sau, chuyện Hắc Cốt Ma Nương đã chìm vào quên lãng rồi không ai nói đến tên Hắc Cốt Ma Nương nữa. Giang hồ biến đổi, vật đổi sao dời, chuyện Hắc Cốt Ma Nương tưởng đến đó là chấm dứt.

Nào ngờ, sáu chục năm sau, cái tên Hắc Cốt Ma Nương và lá cờ hồng xương đen lại đột nhiên xuất hiện trước mắt một đám võ lâm cao thủ ở một thị trấn hẻo lánh này, thì hỏi làm sao mọi người không ngạc nhiên?

Nhưng kinh dị hơn hết là trước mắt mọi người, Hắc Cốt Ma Nương chỉ là một thiếu phụ tuyệt đẹp tuổi ngoài ba mươi. Nếu không, những nhân vật giang hồ trí cao thức quảng, và không mê tín dị đoan, mọi người chắc hẳn phải cho đó là ma quỷ hiện hình. Bởi vì tính tuổi, nếu thực Hắc Cốt Ma Nương còn sống, thì ít ra nàng cũng phải là một lão bà ngoài tám mươi tuổi chớ tại sao nàng lại còn trẻ như vậy? Chẳng lẽ nàng có phép tiên?

Sự thật, tất cả các võ lâm cao thủ đứng đó, kể cả những người lớn tuổi, phần lớn đều không biết Hắc Cốt Ma Nương, lúc thiếu thời họ chỉ được nghe thấy các bậc tiền bối của họ kể lại, vì khi họ lớn khôn thì Hắc Cốt Ma Nương đã tuyệt tích giang hồ rồi.

Tuy nhiên trong số các nhân vật đến vào lúc sau này, có một ông già tuổi ngoài bảy mươi, tên gọi Bạch Thái Tuế Hồng Kỳ Ngu, là một trong ba ông già võ lâm nổi danh ở núi Thạch Bích, thường được giới giang hồ gọi là Thạch Bích Sơn tam lão.

Khi thiếu phụ mặc áo đen tự xưng là Hắc Cốt Ma Nương xuất hiện, Hồng Kỳ Ngu đã giật nảy người, tưởng là mình hoa mắt. Nhưng đến khi lá cờ Hồng Kỳ Hắc Cốt tung ra, Hồng Kỳ Ngu run bắn cả toàn thân, lùi lại luôn mấy bước.

Trong số những người đứng đó, Bạch Thái Tuế Hồng Kỳ Ngu là người duy nhất đã được trông thấy Hắc Cốt Ma Nương khoảng sáu mươi năm trước. Thời đó Hồng Kỳ Ngu mới là một thiếu niên theo cha làm nghề bảo tiêu, tình cờ gặp Hắc Cốt Ma Nương ra tay tàn sát một đám phiêu lưu.

Chỉ nhờ may mắn cho con Hồng Kỳ Ngu mới ẩn nấp vào rừng tránh thoát được cuộc tàn sát, bởi vậy ấn tượng Hắc Cốt Ma Nương đối với y quá sâu đậm.

Lần này gặp Hắc Cốt Ma Nương, Bạch Thái Tuế Hồng Kỳ Ngu tuy đã trở thành một nhân vật tiền bối võ lâm, nổi danh trong Thạch Bích Sơn tam lão, nhưng cũng kinh hoàng thất thố, đến nỗi quên cả thân phận của mình.

Bạch Thái Tuế Hồng Kỳ Ngu vừa lùi bước, vừa run rẩy lẩm bẩm :

- Đúng... đúng rồi... quá là... Hắc Cốt Ma Nương.

Tức thì chuối cười lạnh lạnh như tiếng chuông khánh và chạm Hắc Cốt Ma Nương lại nổi lên :

- Té ra cũng có kẻ được biết đến ta mà chưa chết, khả hì, khả hì! Lão nương này trên sáu chục năm xa lánh hồng trần, tưởng không bao giờ trở lại nhìn mặt người đời nữa. Vậy mà... vậy mà... hừ... Nhưng thôi các ngươi đã biết tới ta, âu đó cũng là chuyện hay, ta chẳng cần phải nói nhiều lời nữa. Các ngươi hãy nghe ta phân phó đây. Di vật của phái Côn Luân đối với ta vô nghĩa, nhưng vì có một chuyện riêng ta cần phải có mấy thứ đó. Nay ta đến thu di vật này, các ngươi khỏi tranh giành làm chi cho phí công. Cũng vì lần tái xuất giang hồ này, tâm tính ta đã thay đổi hẳn, nên các ngươi đã được may mắn lắm đó. Bây giờ các ngươi hãy giải tán đi, ta tha chết cho hết thảy.

Cao thủ như vãn

Hắc Cốt Ma Nương vừa nói dứt lời cả bãi tuyết trắng im phăng phắc. Những cặp mắt sáng quắc của bọn võ lâm cao thủ đứng đó đột nhiên lại thấy bốc lên mấy tia lửa căm phẫn và hung tàn.

Sự thật danh tiếng của Hắc Cốt Ma Nương có hung dữ thật, nhưng đó là thuộc về quá khứ. Những nhân vật võ lâm hiện có mặt, trừ một mình Hồng lão, còn đều là những người nghe ác danh của Hắc Cốt Ma Nương do những người đời trước thuật lại, dĩ nhiên hiệu quả chỉ có một phần nào.

Đến nay, qua lúc kinh hãi đột ngột một lúc ban đầu, mọi người đã bình tĩnh trở lại. Nhất là đến lúc thấy báu vật bị đoạt tay trên, ai nấy đều sôi máu căm hờn.

Võ học cũng như các ngành học khác, thường có cái tự kiêu của những kẻ hậu thế. Họ tin rằng họ giỏi hơn đời trước và dù sao nếu chưa thử sức, ít người đã cam chịu thất bại ngay.

Hơn nữa, Hắc Cốt Ma Nương ác danh ghê gớm, nhưng người đứng trước mặt họ đây chỉ là một thiếu phụ yếu đuối, thử hỏi làm sao họ khuất phục ngay được?

Hắc Cốt Ma Nương vừa nói dứt lời thì Độc Thủ Ma Vương Hắc Tôn Hạo đã sa sầm nét mặt :

- Hắc Cốt Ma Nương... hừ, ví thử bà có thật là vị tiền bối năm xưa, chúng tôi sẵn lòng lấy lễ hậu bối tương kính. Nhưng nếu bà lại đòi lấy mấy thứ báu vật của phái Côn Luân thì điều đó... quá là không được!

Hắc Cốt Ma Nương cười :

- Nhà ngươi có phải là kẻ vẫn tự xưng là Độc Thủ Ma Vương đó không? Hà... hà khá lắm, võ lâm ngày nay chẳng kém về ương ngạnh như thời nào. Nhà ngươi bảo không được, nhưng lão nương vẫn muốn lấy đi, xem ngươi làm sao được nào?

Tuệ Giác thiền sư lúc này đã vận công xong, đứng lên nói :

- A di đà Phật! Anh em bản tăng cũng không biết Hắc Cốt Ma Nương là ai hết. Nữ thí chủ muốn cướp đoạt báu vật cũng được, nhưng trước hết cần phải tỏ ra có tài làm được như vậy. Anh em bản tăng chỉ mong nữ thí chủ chỉ giáo cho mấy đường tuyệt chiêu mà thôi.

Độc Thủ Ma Vương Hắc Tôn Hạo cũng quát lớn :

- Phải lắm, lão hòa thượng nói rất đúng ý của Hắc mỗ. Anh em võ lâm đồng đạo, chúng ta cả thầy gần hai chục nhân vật chẳng ra gì cũng có chút tên tuổi trong chốn giang hồ, chẳng lẽ lại vì mấy lời nói mà sợ cả một danh tiếng năm xưa đã phai mờ rồi hay sao?

Độc Thủ Ma Vương vừa nói dứt lời, bọn võ lâm cao thủ đã ứng tiếng đồng tình, tất cả đều có vẻ không chịu khuất phục Hắc Cốt Ma Nương. Ngay cả Bạch Thái Tuế Hồng Kỳ Ngu vừa rồi kinh sợ là thế, này hùng tính nổi dậy, cũng lâm le ứng chiến.

Trong bọn cao thủ đứng ngoài, có một nhân vật thấp nhỏ, tuổi đã quá ngũ tuần, nhưng cặp mắt điên đảo sắc bén vô cùng, lại thêm chiếc mõm chuột chù, trông rõ là một tay hết sức giáo hoạt. Người đó chính là một nhân vật thứ ba trong bang “Tam Điểm” một bang hội chuyên về nghề ăn trộm, đào tường khoét vách, tên y là Xuyên Sơn Thử Dư Tam, võ công khá cao, nhưng lắm mưu nhiều kế, trí trá khôn cùng.

Từ nãy giờ y vẫn đứng im, đột nhiên Xuyên Sơn Thử Dư Tam cất tiếng cười hi hi, nói trống không :

- Giang hồ bây giờ thật quỷ quái, các ngón đại bịp chẳng thiếu gì. Chẳng lẽ chỉ mạo nhận một vài ác danh năm xưa cũng đủ làm người ta khiếp đảm, u mê cả trí óc hay sao?

Lời nói của Dư Tam rất lợi hại. Giữa lúc bọn võ lâm cao thủ đã sẵn có ý nghi ngờ về lai lịch của thiếu phụ xưng tên là Hắc Cốt Ma Nương, lời nói của y đã thổi phồng sự nghi ngờ đó lên, khiến cả bọn đột nhiên thấy phấn khích hết sức, cùng quát to lên một tiếng, vây quanh Hắc Cốt Ma Nương, vũ khí sắc bén tua tủa chĩa thẳng vào mặt nàng, sẵn sàng tấn công.

Hắc Cốt Ma Nương lại cười ròn tan, dáng điệu nàng vẫn ung dung nhàn hạ, chẳng lộ vẻ hoảng hốt chút nào, còn bọc hành lý của Chu Uyển Thanh vẫn còn ở trên tay nàng.

Hắc Cốt Ma Nương đưa cặp mắt phượng sáng quắc như hai vì sao, nhìn quanh mình một lượt rồi cười nói :

- Hay lắm, lão nương mấy chục năm ẩn cư không dùng đến võ công, nay cũng là dịp hay để thao luyện lại đôi chút. Các người khỏi khách khí gì hết, hãy nhất tề xông cá lên một lượt đi.

Lời nói tuy tầm thường, nhưng chứa ẩn một sự thách thức ghê gớm. Phải nói đối với gần hai mươi cao thủ võ lâm và ma đầu giang hồ này, ngay như Kim Ngang Tiêu võ công cái thế, vừa rồi cũng không tránh khỏi hạ phong, vậy mà Hắc Cốt Ma Nương dám thách cả bọn cùng xông lên tấn công một lượt, đủ hiểu y tự tin ở tài nghệ như thế nào.

Độc Thủ Ma Vương Hắc Tôn Hạo quát to :

- Chư vị võ lâm đồng đạo, mau xông cá lại trừ khử yêu phước có tà thuật này đi!

“Tà thuật”! Độc Thủ Ma Vương Hắc Tôn Hạo đã nói lên ý nghĩ của mọi người lúc bấy giờ. Cả bọn đều cho rằng nếu thiếu phụ không phải là kẻ xảo trá lường bịp thì cũng là một thứ yêu đạo tà giáo, nên không ai bảo ai cùng hét lên một tiếng, xông lại tấn công liền.

Ngay cả hai hòa thượng Bắc Thiếu Lâm là Tuệ Giác và Tuệ Hải thiền sư cũng vận dụng Kim Cương chương pháp hai chương phát kinh phong ào ào, nhắm Hắc Cốt Ma Nương tấn công tới.

Mọi người đều vận dụng tận lực hóa hầu vì cho rằng sức phản kháng của thiếu phụ chắc hẳn phải ghê gớm lắm. Ai ngờ chỉ thấy Hắc Cốt Ma Nương cười khanh khách thân hình là lướt như luồng khói luồng qua các luồng chương phong và các lần hào quang của đao, kiếm, trượng, gậy... dễ dàng như bõn.

Bên ngoài chỉ còn ba người không tham dự trận chiến là Kim Ngang Tiêu và hai ông cháu Lâm Tuyền kiếm khách Chu Đức Ân và Chu Uyển Thanh.

Kim Ngang Tiêu thấy thân pháp của Hắc Cốt Ma Nương vô cùng linh động, liền giật mình đứng im. Chàng bỗng ngậy người ra vì thân pháp của Hắc Cốt Ma Nương chính là Tu Di thân pháp môn tuyệt học thất truyền trong võ lâm mà chính chàng đã học được khi xuống Địa huyết Dã Nhân lãnh.

Sau một lúc kinh ngạc, Kim Ngang Tiêu bắt đầu thấy nóng lòng sốt ruột, liền quay lại bảo Chu Uyển Thanh :

- Chu huynh hãy đứng trông nom Chu lão bá, để tiểu đệ vào lấy lại bọc hành lý và di vật của Chu gia cho huynh đài.

Không ngờ Chu Uyển Thanh đã đưa tay ra cản chàng và khẽ nói :

- Không cần, Kim thiếu hiệp hãy đi truy nã kẻ thù đi, cái đó không cần thiết nữa.

Kim Ngang Tiêu nhìn lên ngọn cỏ thụ ở gần đó ngần ngại :

- Câu Hồn bang chủ đã đi xa rồi, chắc không còn ở đây nữa đâu. Việc cần bây giờ là phải lấy lại bọc hành lý cho Chu huynh.

Chu Uyển Thanh liền giậm chân, tỏ vẻ hờn dỗi :

- Đã bảo không cần mà... Sao thiếu hiệp thật thà thế, mấy bộ quần áo cũ đó có giá trị gì đâu.

Kim Ngang Tiêu chợt hiểu, nhưng chàng không khỏi tức cười vì thái độ nhõng nhẽo như con gái của chàng thiếu niên này, Kim Ngang Tiêu còn nger ngần thì Chu Uyển Thanh lại giậm chân :

- Mau đi kiếm tên Bang chủ đó đi, nếu không thấy nó, ta còn phải đi khỏi nơi này chứ đứng đây xem họ đánh nhau hay sao?

Chu Đức Ân cũng lên tiếng :

- Kim thiếu hiệp hãy đi kiếm kẻ thù đi, chúng tôi cũng nhân cơ hội này phải rời khỏi nơi đây ngay.

Kim Ngang Tiêu gật đầu nhảy vút lên cây cổ thụ vừa rời có tiếng nói của Câu Hồn bang chủ. Quả như lời chàng đã đoán phỏng, trên ngọn cây không có bóng người nào cả. Chàng cũng chuyển luôn qua mấy cây bên cạnh, nhưng không thấy gì.

Trong khi đó hai ông cháu Chu Đức Ân cũng lẹ làng đi lẩn về phía cây um tùm để tìm đường kín đáo ra khỏi nơi này. Chu Đức Ân tuy bị trọng thương, nhưng vẫn cố gắng gượng gỏi khinh công, cùng Chu Uyển Thanh thoát bước đi.

Không ngờ hai ông cháu Chu Đức Ân vừa đi được mấy bước, đã nghe một tiếng quát lạnh lạnh :

- Hai người họ Chu kia, phải ở đây cho lão nương hỏi chuyện, không được chạy trốn như vậy.

Người thét tiếng đó chính là Hắc Cốt Ma Nương. Trong lúc đang bị quần hào vây đánh rất gắt gao, không hiểu y thị dùng cách nào, chỉ thấy vút một tiếng như lụa xé, hình bóng của Hắc Cốt Ma Nương đã phi ngay đến gần hai ông cháu Chu Đức Ân, đồng thời tay mặt y thị vurun ra, năm đầu ngón tay khum khum như móng chim ưng, nhắm đúng bả vai Chu Uyển Thanh vô tới, mau lẹ tuyệt luân.

Kim Ngang Tiêu ở trên cây cao giật mình, tình thế quá cấp bách, chàng ở trên cây chỉ kịp nhào xuống; hai chưởng cũng đẩy ra nhắm Hắc Cốt Ma Nương đang phi tới. Kim Ngang Tiêu đã biết mụ ma đầu này vô công lợi hại vô cùng, nên chàng không dám khinh thường, đã vận xuất chiêu thứ mười hai của Cự Linh thần chưởng tên gọi Song Yển Phi Vân. Hôn nữa chàng lại từ trên cao bổ xuống, nên uy lực dừng mãnh không thể tả.

Hắc Cốt Ma Nương đang nhảy tới, đột nhiên thấy từ trên đầu có kinh phong ào ào ập xuống, như ngọn núi Thái Sơn, đè trên vai, y thị bắt giác giật mình, bàn tay đang vỗ Chu Uyển Thanh lập tức rút lại, biến thành chưởng giơ lên gạt phía trên đầu.

“Bột!”.. “Bùng”... Hai luồng chưởng lực giao nhau phát ra tiếng nổ dữ dội, bụi tuyết trắng bắn tung tóe, cây cối ở xung quanh lay động.

Hắc Cốt Ma Nương quả là không hổ danh đệ nhất ma đầu năm xưa. Chưởng lực của y thị mới vận đến sáu thành công lực và tay chỉ đưa lên gạt nhẹ một chút.

Vậy mà đã tạo ra phản lực ghê gớm, làm thân hình Kim Ngang Tiêu đang lao xuống, bỗng bị đẩy bật ngược trở lại, bay bứt lên cao đến hai trượng rồi mới rớt xuống.

Kim Ngang Tiêu thấy nghẹn thở, ù tai, đôi mắt tối sầm, lồng ngực nóng rang. Cũng may chàng vẫn còn tỉnh táo, vội giở bộ pháp độc đáo, thân hình lộn một vòng, hai chân đã chạm xuống đất vững vàng.

Tuy nhiên chàng kinh hoàng vô cùng. Từ khi ra khỏi Địa huyết Dã Nhân lãnh, hôm nay lần đầu tiên chàng gặp mấy tay kinh địch lợi hại. Vừa rồi Kim Cương chưởng của hai hòa thượng Bắc Thiếu Lâm đã đẩy lui chàng luôn mấy bước, khí huyết đảo lộn, đến nay chàng lại gặp Hắc Cốt Ma Nương không biết y thị dùng chưởng lực gì mà chàng thấy nóng như lửa, Kim Ngang Tiêu có biết đâu rằng chưởng lực của Hắc Cốt Ma Nương chính là Hỏa Diệm chưởng năm xưa đã làm giang hồ tăng đóm kinh hồn.

Thế mới biết giang hồ cao thủ như vậy, người tài không phải có ít. Người đã giỏi lại gặp người giỏi hơn, trời đã cao, ra ngoài lại gặp trời cao hơn nữa.

Về phía Hắc Cốt Ma Nương sự kinh dị cũng chẳng kém. Hắc Cốt Ma Nương lúc đó đang phi thân như chớp, vậy mà nàng lại bị Cự Linh thần chưởng thức thứ mười hai chặn đứng ngay lại không những thế Hắc Cốt Ma Nương còn bị đẩy lùi lại hai bước đồng thời cánh tay hơi đau nhức.

Trong cuộc đời độc bá giang hồ của y thị, ít khi Hắc Cốt Ma Nương gặp phải trường hợp này.

Nhưng Hắc Cốt Ma Nương kinh ngạc hơn hết là thấy đối phương chỉ bị bắn tung lên rồi rớt xuống vẫn đứng được như thường và thần thái y vẫn như không, chỉ thấy mặt đối phương đỏ bừng lên một chút, chứng tỏ khí huyết trong người bị đảo lộn mà thôi.

Phải biết vừa rồi Hắc Cốt Ma Nương chỉ giữ có sáu thành công lực của Hỏa Diệm chưởng, đó là vì nàng đã thuần tính không muốn giết hại nhân mạng bừa bãi như trước.

Tuy nhiên với sáu thành công lực Hỏa Diệm chưởng cũng đủ sức nóng làm cho huyết đạo trong người đối phương bị phong bế hết và dù không chết đối phương cũng phải chết giấc vì nội thương, không ngờ thiếu niên còn trẻ mà có công lực chịu đựng nổi Hỏa Diệm chưởng, đó là điều thật hiếm có. Hắc Cốt Ma Nương càng nghĩ càng lấy làm lạ.

Hắc Cốt Ma Nương có biết đâu rằng sở dĩ Kim Ngang Tiêu chịu đựng nổi Hỏa Diệm chưởng của nàng là vì chàng đã có Cự Linh thần chưởng hộ thể,

Cự Linh thần công là thứ huyền môn thượng thừa thần công do chính Đạt Ma sư tổ tu luyện năm xưa nên có uy lực chống lại bất cứ chưởng lực nào.

Sau một cuộc đối chưởng dữ dội, cả hai đối thủ cùng kinh dị ngầy người ra nhìn nhau khoanh khắc.

Bọn võ lâm cao thủ đã biết Kim Ngang Tiêu là tay lợi hại như thế nào, nên lúc này thấy Hắc Cốt Ma Nương ngầy người ra kinh ngạc, họ liền cho rằng nữ ma đầu này đã bị thất thế. Đang lúc tức giận vì đánh mãi không trúng đối phương, cả bọn từ Tuệ Giác, Tuệ Hải, Độc Thủ Ma Vương Hắc Tôn Hạo cho đến bọn Dư Tam, Hồng Kỳ Ngu, tất cả gần hai chục người lại nhảy xô đến bao vây Hắc Cốt Ma Nương luôn, thành thử Hắc Cốt Ma Nương chưa kịp tiếp tục giao đấu với Kim Ngang Tiêu, đã bị vây chặt vào giữa.

Nhân cơ hội đó, Kim Ngang Tiêu liền giắt tay Chu Đức Ân và Chu Uyển Thanh, chạy như bay khỏi nơi đó.

Chu Đức Ân là một bậc tiền bối kiếm khách, đệ tử của phái Côn Luân, công lực khá cao, nhưng vì đã bị trọng thương từ tối hôm trước, nên lúc này không thể chạy nhanh được. Hơn nữa nội thương hình như đã đến lúc phát tác, lão hiệp ngất ngư, chân bước loạng choạng, mặt nhợt nhạt, hơi thở khó khè như muốn đứt đoạn.

Lâm Tuyền kiếm khách Chu Đức Ân liền giắt tay ra khỏi tay Kim Ngang Tiêu, một nhọc nói :

- Kim thiếu hiệp, mau đem Thanh nhi thoát khỏi nơi đây, đừng quan tâm tới lão phu nữa, kéo cường địch đuổi tới nơi bây giờ, Thanh nhi con hãy đi theo Kim thiếu hiệp... công công sẽ theo sau.

Chu Uyển Thanh chỉ thốt ra được mấy tiếng :

- Công công! Không thể được.

Nói rồi nghẹn ngào không tiếp được nữa.

Kim Ngang Tiêu chẳng nói chẳng rằng, ghé lưng vào cổng Chu Đức Ân lên rồi một tay dắt Chu Uyển Thanh, trở thuật khinh công, đi mau như gió.

Mặc dầu phải mang nặng một người trên lưng, Kim Ngang Tiêu vẫn phi thân đi nhanh như mũi tên xuyên qua mưa tuyết, Chu Uyển Thanh đã vận dụng hết công lực, nhưng vẫn không đi kịp Kim Ngang Tiêu, thành thử về sao tay Kim Ngang Tiêu kéo Chu Uyển Thanh đi vùn vụt, nhiều lúc Chu Uyển Thanh tưởng như thân hình mình bay lướt trên mặt đất tuyết phủ trắng xóa. Như vậy đủ hiểu nội lực của Kim Ngang Tiêu thâm hậu như thế nào.

Song, chạy được trên mười dặm, Kim Ngang Tiêu bỗng phát giác phía sau có mấy bóng người đuổi theo. Chàng giật mình quay lại, nhưng yên lòng ngay vì thấy kẻ đuổi theo không phải là Hắc Cốt Ma Nương. Tên đi đầu chính là Xuyên Sơn Thử Dư Tam, còn hai tên nữa chạy theo sau mấy trượng là hai nhân vật võ lâm nhưng chàng không biết tên.

Nguyên lúc bọn Kim Ngang Tiêu bỏ chạy, Hắc Cốt Ma Nương đã trông thấy, nhưng vì bọn võ lâm cao thủ nhất tề nhảy lại vây chặt, nên y thị không thể bước đi được ngay. Còn bọn cao thủ đang mãi vây Hắc Cốt Ma Nương, nên không nghĩ đến việc đuổi theo, bởi vậy Kim Ngang Tiêu mới đi thoát.

Tuy nhiên trong bọn cao thủ có mấy tên quý quyết, liền bỏ luôn trận đánh đuổi theo Kim Ngang Tiêu. Trong ba tên đuổi theo chỉ có Xuyên Sơn Thử Dư Tam là khinh công cao hơn hết, bởi vậy chạy được một quãng đường nữa thì hai tên nọ bị bỏ xa về phía sau, lâu dần mất hút. Khinh công của Xuyên Sơn Thử Dư Tam dĩ nhiên không bằng Kim Ngang Tiêu, nhưng vì lúc này Kim Ngang Tiêu phải cõng một người và dắt tay một người, nên chạy vào khoảng trên ba chục dặm thì Dư Tam đã đuổi theo sát gót, Kim Ngang Tiêu bực mình, dừng bước quay lại, miệng thét lớn :

- Ngươi muốn chết hay sao mà đuổi theo hoài?

Đứt lời chàng không kịp đặt Chu Đức Ân xuống, tay mặt vận Cự Linh thần công, đánh ra một chưởng về phía sau.

Chưởng phong ào ào phóng tới người Dư Tam làm y kinh hoảng, vội nhảy vọt lên cao né tránh, Xuyên Sơn Thử Dư Tam có tài khinh công độc đáo nên mới tránh thoát chưởng lực đó, tuy nhiên mấy cỗ thụ ở bên đường đã bị đánh bật rễ đổ xuống ầm ầm.

Đánh xong chưởng đó Kim Ngang Tiêu lại dắt tay Chu Uyển Thanh đi luôn.

Xuyên Sơn Thử Dư Tam tuy thoát ngọn chưởng vừa rồi, nhưng đã toát mồ hôi kinh hoảng về công lực của Kim Ngang Tiêu. Thật ra vừa rồi, y tưởng Kim Ngang Tiêu đã bị thương vì ngọn chưởng của Hắc Cốt Ma Nương, nên y mới đuổi theo chàng gắt gao như vậy. Y tự biết võ công của y còn kém xa Kim Ngang Tiêu nhưng hy vọng có thể uy hiếp được chàng giữa lúc chàng bị trọng thương để đoạt báu vật.

Không ngờ Kim Ngang Tiêu không hề bị thương và còn làm y suýt mất mạng vì ngọn chưởng ghê gớm vừa rồi, Xuyên Sơn Thử Dư Tam kinh hãi, không dám đuổi theo nữa.

Thế là Kim Ngang Tiêu đem hai ông cháu họ Chu đi thẳng một mạch, không gặp sự gì cản trở nữa. Kim Ngang Tiêu vẫn sợ Hắc Cốt Ma Nương đuổi theo, nên chàng luôn không dám dừng chân để nghỉ, và cố ý đi xuyên qua những vùng rừng rậm, đường lối ngoắc ngoe để đánh lạc hướng kẻ thù.

Vừa chạy Kim Ngang Tiêu vừa nghĩ lại trận đấu vừa qua và không khỏi giật mình.

Từ khi học được võ công của Vô Danh Khách dưới địa huyết Kim Ngang Tiêu đã tự tin ở võ công của mình. Nhất là sau khi thắng dễ dàng các cao thủ như Hồ Ma Phạm Hồng và Tam Ma Tôn Giả, chàng đã mừng thầm, hy vọng có thể tiến đến mức thượng thừa cảnh giới hạ được Câu Hồn bang chủ để báo thù.

Không ngờ hôm nay gặp mấy tay kinh địch, Kim Ngang Tiêu phải nhận thấy võ học thật bao la, người giỏi không sao kể xiết. Đối với hai nhà sư Bắc Thiếu Lâm, Kim Ngang Tiêu có thể thắng được, nhưng đối với Hắc Cốt Ma Nương chàng còn kém một bậc. Nếu Hắc Cốt Ma Nương đứng ra đối đầu với chàng hay y thì giúp Câu Hồn bang reo rắc khủng bố trong võ lâm thì quả là khó khăn cho chàng vô cùng. Kim Ngang Tiêu đã học được Cự Linh thần công và các bí quyết võ công của Vô Danh Khách, nhưng chàng còn phải có đủ thời giờ để tu luyện thêm mới mong tiến đến địa vị đệ nhất võ lâm.

Vừa đi vừa mãi suy nghĩ, Kim Ngang Tiêu đã chạy một mạch trên một trăm dặm lúc nào không biết. Chỉ thương hại cho Chu Uyển Thanh bị chàng kéo chạy như bay, lúc đầu còn khá trợ, về sau Chu Uyển Thanh mệt quá muốn đứt hơi mà Kim Ngang Tiêu vẫn đi nhanh vùn vụt.

Chu Uyển Thanh thấy nét mặt Kim Ngang Tiêu lăm lè, có lúc như tức giận, có lúc lại có vẻ dăm chiêu, nên cũng không dám lên tiếng nhắc bảo chàng dừng bước.

Đến khi Chu Uyển Thanh chịu không nổi, thở rốc lên và lão đảo muốn ngã, Kim Ngang Tiêu giật mình dừng bước, tự trách mình vô ý làm người bạn mới quen biết phải quá đổi mệt nhọc, Kim Ngang Tiêu dừng bước, buông tay Chu Uyển Thanh và mỉm cười nói :

- Chu huynh tha lỗi cho tiểu đệ, vì mãi suy nghĩ đã làm Chu huynh phải chạy mệt nhọc. Chúng ta đã chạy xa cường địch rồi, có thể tạm nghỉ ở đây mà không sợ chúng đuổi tới.

Chu Uyển Thanh chẳng nói chẳng rằng, ngồi phịch ngay xuống đất thở rốc, không hiểu vì quá mệt hay giận dữ mà Chu Uyển Thanh có cử chỉ như vậy. Kim Ngang Tiêu thấy chàng ta hay hờn giận như đàn bà nên cũng mỉm cười, không nói gì thêm nữa.

Nhưng đến khi Kim Ngang Tiêu ngồi xuống để Chu Đức Ân xuống đất, chàng bắt giác kêu lên một tiếng kinh hoàng vì lão hiệp đã hôn mê bất tỉnh. Chu Uyển Thanh cuống cuồng, kêu gọi “công công” luôn mồm, trong khi nước mắt chảy vòng quanh.

Kim Ngang Tiêu vội để Chu Đức Ân ngồi xuống gốc cây và hỏi Chu Uyển Thanh :

- Lão bá bị thương ra sao, Chu huynh?

Chu Uyển Thanh lúc này có vẻ hết giận, nét mặt rầu rĩ đáp :

- Đêm hôm qua, hai ông cháu chúng tôi gặp một lũ cường địch bao vây cướp đi vật. Trong số cường địch phần đông là những tay võ công bình thường nhưng có mấy tay cao thủ, nhất là một lão quái đầu đã đánh trúng một chưởng rất nặng, khiến ông tôi bị thổ huyết mấy lần.

Kim Ngang Tiêu chợt nhớ vừa rồi trong tửu điểm, bọn Bàn Xung tứ hung có nói Chu hiệp bị trúng một ngọn Thiết Tâm chưởng, chàng biết thứ chưởng này thuộc loại tà độc vô cùng nguy hiểm.

Kim Ngang Tiêu vội bắt mạch Chu Đức Ân, thấy mạch chạy rất yếu, mà lại rất quái dị là nhanh chậm thất thường, động mạch thỉnh thoảng lại giật liên hồi, đồng thời hơi thở khô khè, chứng tỏ phổi đã bị nội thương.

Kim Ngang Tiêu vội cởi áo Chu Đức Ân, thấy trên lưng lão hiệp in hằn một chưởng đủ hình năm ngón tay, vết tím bầm.

Trong lúc còn ở Kim gia trang với phụ thân, Kim Ngang Tiêu hay nghiên cứu sách thuốc nên đã biết về y lý. Đến lúc chàng bị hãm dưới địa huyết Dã Nhân lãnh, thu được cuốn Y kinh của Vô Danh Khách để lại, cho nên y thuật của chàng tinh tiến vô cùng. Cuốn Y kinh của Vô Danh Khách lại đặc biệt ghi chỗ những thương tích cùng những phép châm kim đả huyết, rất quý giá về y thuật.

Trông thấy thương tích của Chu Đức Ân, Chu Uyển Thanh kinh hãi cuống cuồng :

- Kim thiếu hiệp làm thế nào bây giờ?

Kim Ngang Tiêu vội an ủi :

- Chu huynh hãy bình tâm. Chu lão bị trúng nội thương rất nặng, nhưng chưa đến nỗi tuyệt vọng.

Nói đoạn chàng giơ ngón tay trỏ, điểm lên mười tám huyết đạo ở ngực và lưng Chu Đức Ân, chàng vừa điểm huyết xong thì hơi thở Chu Đức Ân liền bớt hẳn tiếng khô khè, tuy nhiên nét mặt lão hiệp vẫn nhợt nhạt và người vẫn hôn mê.

Chu Uyển Thanh thấy Kim Ngang Tiêu bắt mạch và điểm huyết một cách thành thạo như vậy, nên hết sức kính phục, cặp mắt sáng lóng lánh đầy vẻ ngưỡng mộ nhìn chàng và nói :

- Không ngờ Kim thiếu hiệp chẳng những võ công cao cường mà còn tinh thông cả y thuật nữa. Thiếu hiệp còn trẻ tuổi mà tài ba quán thế như vậy, tiểu đệ rất bội phục.

Kim Ngang Tiêu hơi đỏ mặt ngượng nghịu nói :

- Chu huynh đừng quá khen như vậy. Chẳng qua là tiểu đệ may mắn, được dì nhân truyền lại cho một cuốn Y kinh nên mới biết chút đỉnh, thực tài chẳng đáng kể là bao.

Chu Uyển Thanh lại lo lắng hỏi :

- Kim thiếu hiệp thấy thương tích của công công tiểu đệ có nguy hiểm không, liệu có hy vọng chữa khỏi không? Tại sao công công vẫn hôn mê như vậy?

Kim Ngang Tiêu đáp :

- Chu lão bá trúng một ngọn “Thiệt Tâm chưởng” nên nội lực chẳng những hao tổn mà còn bị nhiễm độc nữa, vì Thiệt Tâm chưởng là một thứ võ công tà đạo, có luyện thêm độc tính. Cũng may Chu lão hiệp nội công cao cường đã tự phong bế các huyết đạo, không cho chất độc xâm nhập tâm tạng. Vừa rồi tiểu đệ đã điểm thêm mấy yếu huyết, tạm thời kềm giữ chất độc không cho chúng phát tác, nên tính mạng lão bá không còn sợ nguy nữa. Muốn chữa chạy phải có một nơi nào tĩnh dưỡng, ở đây giữa đường không tiện chút nào.

Lúc đó mưa tuyết đã tạnh hẳn, nhưng khí trời lạnh lẽo vô cùng. Hơn nữa, nơi Kim Ngang Tiêu dừng bước lại là ở bên sườn núi trơ trọi mấy thân cây xơ xác, còn ngoài ra không chỗ nào trú ẩn được cả.

Chu Đức Ân vẫn hôn mê tựa lưng vào một gốc cây, một bên có Chu Uyển Thanh đỡ. Mặc dầu đã được yên lòng vì mấy lời nói của Kim Ngang Tiêu. Chu Uyển Thanh vẫn băng khoăn vì thấy ông nội vẫn hôn mê không tỉnh.

Chu Uyển Thanh nhìn Kim Ngang Tiêu với cặp mắt nấn nỉ :

- Kim thiếu hiệp... không có cách nào cứu tình công công của tiểu đệ hay sao?

Kim Ngang Tiêu đã định đem Chu Đức Ân tới nơi nào kín đáo rồi mới ra tay chữa chạy, nhưng chàng nhận thấy Chu lão hiệp cứ bất tỉnh như thế này thì lúc đem đến những nơi đông đúc rất bất tiện và không tránh khỏi những cặp mắt tò mò. Và lại lúc ấy thấy Chu Uyển Thanh quá lo lắng khổ sở, không hiểu tại sao chàng thấy bất nhẫn hết sức.

Kim Ngang Tiêu đưa mắt nhìn quanh, chợt thấy ở bên sườn đá có nơi hóm vào như một cái mái nhà nhỏ, có thể tạm thời tránh gió rét. Chàng liền xốc Chu Đức Ân lên vai và nói :

- Chu huynh hãy theo tiểu đệ đến chỗ kia, để tiểu đệ tìm cách tạm thời cứu tình cho Chu lão bá.

Tới nơi hốc đá, Kim Ngang Tiêu liền bảo Chu Uyển Thanh vun đám lá cây khô, tạm làm chỗ nằm rồi đặt Chu Đức Ân xuống. Chàng lại bảo Chu Uyển Thanh vun một đồng lá cây và cùi rồi đánh đá lửa đốt lên.

Sau đó Kim Ngang Tiêu mới cởi áo ngoài của Chu Đức Ân, đặt hai tay lên yếu huyết ở sau lưng lão hiệp và vận dụng chân khí bản thân truyền sang người lão hiệp.

Trong khi Kim Ngang Tiêu hành động chữa thương, Chu Uyển Thanh nét mặt lo lắng, nhưng cặp mắt đầy vẻ thần phục và kính mến nhìn Kim Ngang Tiêu.

Vì phải nhắm mắt tận dụng chân lực, Kim Ngang Tiêu không nhìn thấy nét mặt của Chu Uyển Thanh lúc bấy giờ. Nhưng nếu chàng nhìn thấy, chàng cũng phải ngạc nhiên vô cùng. Vì mặc dầu những vết nhọ nhem đã che lấp phần nào, khuôn mặt của Chu Uyển Thanh lúc đó là khuôn mặt thơ ngây tuyệt đẹp của một thiếu nữ đến tuổi dậy thì chớ không phải vẻ mặt của một anh chàng con trai.

Tại biến tại Chu gia

Kim Ngang Tiêu vận toàn thân chân khí đẩy vào yếu huyết ở lưng Chu Đức Ân khiến nội lực người chàng truyền vào người lão hiệp.

Chàng hành công được khoảng hai tuần trà thì trên đầu chàng đã thấy bốc lên một luồng khói trắng. Đó là lúc công lực trong người chàng đã phát triển đến tuyệt độ. Mặc dầu khí trời giá lạnh, trên mặt Kim Ngang Tiêu đã thấy lấm tấm mấy giọt mồ hôi, vì cách truyền nội lực này hao tổn chân khí rất nhiều.

Ngay sau đó bỗng thấy Chu Đức Ân ho lên mấy tiếng và thổ ra một đồng máu tím bầm. Chu lão hiệp thở dài và bừng mắt tỉnh dậy.

Chu Uyển Thanh reo lên một tiếng vui mừng :

- Công công! Công công đã tỉnh, may mắn quá. Đó là Kim thiếu hiệp đã cứu chúng ta khỏi tay bọn cường địch. Thiếu hiệp còn ra tay cứu chữa thương tích cho công công đó.

Chu Đức Ân mở mắt ra thấy cháu vẫn an toàn, lại nhìn thấy Kim Ngang Tiêu ngồi sấp chân bằng tròn bên cạnh, lúc này đã ngừng truyền nội lực, chỉ còn ngồi để vận công lấy lại sức lực đã hao hụt, nên lão hiệp đã hiểu ngay rằng thiếu niên hiệp sẽ đã cứu mình thoát chết.

Lúc đó Chu Đức Ân cảm thấy tinh táo vô cùng, trong cơ thể một luồng chân khí ôn hòa đang chạy khắp các yếu huyết, người nóng rang lên, sức lực đã hồi phục ngay quá nửa.

Lão hiệp cảm động, ngồi ngay lên, chấp tay hướng về Kim Ngang Tiêu nói :

- Ân công đã ra tay cứu mạng cho ông cháu lão phu, lại cam chịu hao tổn chân lực chữa thương, ân đức này ông cháu lão phu nguyện suốt đời ghi tạc.

Kim Ngang Tiêu mở mắt, thấy Chu Đức Ân chấp tay vái mình, chàng giật mình vội né tránh sang một bên nói :

- Xin lão đại hiệp đừng gọi tiểu bối như thế. Một chút việc nhỏ mọn đó chẳng đáng gọi là công lao. Người trong võ lâm bất cứ thấy chuyện bất bình nào cũng có bổn phận phải ra tay trợ giúp. Gia dĩ lão đại hiệp một lòng duy trì chánh đạo, gặp lúc cơ thế nguy vong cũng chẳng chịu khuất phục bạo tàn, tiểu bối rất cảm phục.

Chu Đức Ân thấy chàng võ công tối cao mà lại khiêm nhường như vậy, trong lòng lại càng mến yêu. Còn Chu Uyển Thanh chỉ mở tròn xoe mắt nhìn chàng mấy lần ngập ngừng muốn nói nhưng rồi lại thôi.

Kim Ngang Tiêu mỉm cười :

- Chu huynh có điều gì muốn chỉ giáo, xin cứ nói ra ngay, đừng e ngại gì cả.

Chu Uyển Thanh luống cuống đỏ mặt :

- Không... không... không điều gì...

Chu Đức Ân bỗng cất tiếng cười :

- Thanh nhi có điều gì muốn nói với Kim thiếu hiệp thì lúc này là lúc nên nói đó.

Chu Uyển Thanh kêu lên :

- Công công!...

Đoạn Chu Uyển Thanh nói lảng :

- À Kim thiếu hiệp, như vậy công công đã khỏi hẳn chưa?

Kim Ngang Tiêu bỗng cảm thấy nghi ngờ, hình như ông cháu Chu Đức Ân có điều gì đó muốn giấu chàng, thấy Chu Uyển Thanh hỏi thế chàng liền chau mày đáp :

- Chưa khỏi đâu, Chu lão bá đã bị trúng một ngọn chưởng tà độc, độc tính cực mạnh, vừa rồi tiểu đệ mới dùng nội lực tạm chữa nội thương cho Chu lão bá, còn chất độc trong người vẫn y nguyên chưa khử trừ hết được. Muốn trừ độc ngay, phải có Khử Độc Linh Đan của phái Nga Mị, hay Thanh Tâm hoàn của phái Hoa Sơn. Tiếc thay lúc này không kiếm đâu ra những linh dược đó, bởi vậy muốn chữa cho tuyệt nọc độc phải mất nhiều công phu lắm.

Kim Ngang Tiêu nhìn ra ngoài trời rồi nói tiếp :

- Lúc này đã xế chiều gần tối, tuyết lại xuống nhiều, đi lại bất tiện vô cùng. Tận có hốc núi này có thể tạm trú được chúng ta hãy nghỉ lại ở đây qua đêm nay, để đến mai lên đường tìm đến một thị trấn nào rồi nghỉ ở khách điểm. Một mặt tiểu đệ sẽ đi tìm mấy hiệu thuốc, mua những vị thuốc cần thiết, chữa chạy cho Chu lão bá khỏi chất độc trong người.

Chu Đức Ân thấy chàng nói thế liền gật đầu khen phải, còn Chu Uyển Thanh nghe nói lưu lại ở hốc núi này suốt đêm nay lại có vẻ miễn nguyện vô cùng, vỗ tay reo cười như đứa trẻ.

Kim Ngang Tiêu cười nói :

- Chu huynh tính tình hồn nhiên chất phác thật đáng quý vô cùng. Bây giờ trời đã gần tối rồi, Chu huynh hãy ngồi đây trông chừng lão bá để tiểu đệ đi quanh đây tìm kiếm thêm tí lá cây khô đem về đây làm giường cho chúng ta ngủ đỡ đêm nay.

Không ngờ Kim Ngang Tiêu vừa nói xong câu đó, Chu Uyển Thanh giật nảy người đứng vụt lên như bị ong châm. Trời mùa đông mau tối nên Kim Ngang Tiêu không nhận thấy sắc mặt đỏ như gấc của Chu Uyển Thanh lúc bấy giờ.

Kim Ngang Tiêu vô tình lại nói tiếp :

- Tiểu đệ với Chu huynh thật có duyên kỳ ngộ, mới gặp nhau lần đầu mà tưởng như bạn lâu năm rồi, Chu huynh đừng e ngại gì hết tiểu đệ gặp cảnh nhà tan cửa nát vì Câu Hồn bang một thân trôi nổi giang hồ bao lâu nay gặp được bạn như Chu huynh là quý lắm rồi. Đêm nay tiểu đệ sẽ nằm bên Chu huynh thuật lại bước đường gian truân của tiểu đệ cho Chu huynh nghe.

Kim Ngang Tiêu không nói câu đó còn khá, nhưng một khi vô tình nói ra rồi, thái độ của Chu Uyển Thanh tức cười vô cùng.

Chu Uyển Thanh giậm chân hất hà cuống quít, khiến Chu lão hiệp phải cười lên tiếng :

- Kim thiếu hiệp, Thanh nhi có tánh e thẹn như...

Chu Uyển Thanh vội vàng quay ra ngoài nói lớn :

- Mấy người ở đây, để tôi chạy đi lấy lá giùm cho.

Kim Ngang Tiêu còn ngờ ngác thì Chu Đức Ân nói :

- Để thăng thăng rồi lão phu sẽ thuật lại gia thế cho Kim thiếu hiệp nghe. Nhưng trước đây chưa gặp thiếu hiệp, lão phu đã nghe thấy danh tiếng “Bạch Diện thư sinh” chống Câu Hồn bang rồi.

Kim Ngang Tiêu ngạc nhiên hỏi :

- Bạch Diện thư sinh?

Chu Đức Ân mỉm cười :

- Kim thiếu hiệp chưa biết giang hồ đã bắt đầu cho thiếu hiệp cái mỹ hiệu là Bạch Diện thư sinh hay sao? Giang hồ võ lâm ngày nay điên đảo vì Câu Hồn bang, vậy mà có nhân vật nào dám ngang nhiên chống lại Câu Hồn bang đâu? Lão phu nghe nói mấy vị cao thủ thuộc hàng “Tam Phật Tứ Chân” mới đây do Bách Trượng thiền sư, Chương môn nhân phái Nga Mi lãnh đạo, đã đến tấn công Câu Hồn bang một lần nhưng rút cuộc vẫn bị thất bại. Xưa nay chưa có nhân vật nào diệt trừ được mười tên thủ hạ Câu Hồn bang một lúc, chỉ có Kim thiếu hiệp mới ra đời mà đơn phương độc mã đã làm Câu Hồn bang phải kinh hoàng tán loạn. Thiếu hiệp quả là con rồng trong loài người vậy, các danh nhân chính phái đặt nhiều hy vọng vào thiếu hiệp.

Kim Ngang Tiêu gượng cười :

- Chu lão hiệp quá khen tiểu bối, thật tiểu bối thẹn thùng vô cùng. Nguyên Câu Hồn bang có mối thù giết hại toàn gia tiểu bối, nên tiểu bối đã lập thệ quyết diệt trừ cho được bọn tàn bạo đó. Nhưng lúc đầu tiểu bối võ công non nớt đã bị khốn đốn, nhiều lần suýt bị giết hại, về sau tình cờ xuống được địa huyết ở Dã Nhân lãnh, thu được những sách võ học của một vị dị nhân gọi là Vô Danh Khách để lại, nên mới có chút lực lượng đương cự với Câu Hồn bang.

Lúc đó Chu Uyển Thanh đã ôm một đồng cành lá về hốc núi, dọn dẹp thành một nơi tạm nghỉ. Kim Ngang Tiêu liền nhân cơ hội thuật lại thân thế của chàng cho hai người nghe.

Chu Đức Ân đã nghe phong phanh câu chuyện Kim gia trang bị tàn phá, nên không ngạc nhiên lắm. Chỉ có Chu Uyển Thanh ngồi bó gối bên đồng lửa, mở to đôi mắt đen láy, vừa nhìn vừa nghe Kim Ngang Tiêu nói chuyện, tưởng như quên cả trời đất ở bên ngoài.

Kim Ngang Tiêu thuật chuyện chàng xong liền hỏi :

- Chu lão tiền bối, vừa rồi tại tửu điểm các nhân vật võ lâm không biết vì lẽ gì lại biết lão tiền bối và Chu huynh đem di vật của phái Côn Luân, mà đuổi theo cướp đoạt như vậy? Tại sao bỗng dưng có biết bao cao thủ kéo lại nơi đó để tranh giành nhau? Tiểu bối thấy có cả Câu Hồn bang chủ xuất hiện nên thắc mắc vô cùng.

Chu Đức Ân thở dài nói :

- Việc này chẳng qua là vì cái họa phát sinh ngay từ trong nhà họ Chu chúng tôi mà ra. Các cao thủ võ lâm bảo nhau đuổi theo ông cháu lão phu là vì có kẻ manh tâm ám hại nên mách báo cho họ biết truy nã. Còn việc Câu Hồn bang chủ tại sao xuất hiện vào lúc đó thì quả lão phu không hay biết gì hết. Để lão phu thuật lại từ đầu câu chuyện cho Kim thiếu hiệp nghe.

Kể đó Chu Đức Ân liền kể lại cho Kim Ngang Tiêu nghe những biến cố xảy ra trong nhà họ Chu từ ít lâu nay. Nguyên từ khi phái Côn Luân bị tai kiếp tan rã và phát sinh nội loạn, Hoang Sơn Nhất kiếm Chu Đại Hải, Chương môn nhân phái Côn Luân thời đó, chán nản thế sự, đem vợ con về quy ẩn tại một miền thôn dã.

Hành tung của Chu Đại Hải rất bí mật, nên việc quy ẩn này võ lâm hoàn toàn không hay biết. Chỉ có một người duy nhất được biết chốn ẩn cư của vị Chương môn phái Côn Luân là em ruột của Chu Đại Hải, tức là Chu Đức Ân vậy.

Thời đó Chu Đức Ân còn là một thiếu niên vô sinh, vì Chu Đức Ân kém Chu Đại Hải đến trên mười tuổi, Chu Đức Ân cũng là môn đồ phái Côn Luân, nhưng nay xảy ra đại biến Chu Đức Ân lãnh sứ mạng của sư môn xuống miền Đông Hải liên lạc với một môn phái khác nên Chu Đức Ân đã thoát chết.

Khi Chu Đức Ân được tin sư môn gặp tai biến vội vã từ Sơn Hải trở về thì môn phái Côn Luân đã tan rã mất rồi. May mắn đã gặp trưởng huynh là Chu Đại Hải trên đường bôn tẩu bí mật đem gia quyến đi lánh nạn nên Chu Đức Ân cũng theo đi luôn.

Đến lúc Chu Đại Hải tìm được nơi thôn dã vừa ý, cất nhà lập trại thì Chu Đức Ân cũng ở luôn với huynh trưởng để thu xếp công việc trong nhà.

Nhưng Chu Đức Ân chỉ ở lại trang trại với trưởng huynh khoảng một năm trời, để học thêm những võ công bí quyết của môn phái. Sau đó Chu Đức Ân với bầu nhiệt huyết của chàng trai trẻ, lại lên đường cất bước giang hồ, vì nghĩa hành hiệp.

Nhờ lãnh hội được hết tinh hoa kiếm pháp của phái Côn Luân, đệ nhất kiếm phái trong thiên hạ, nhất là sở trường về Tán Hoa ngũ kiếm, Chu Đức Ân đã nổi tiếng trên chốn giang hồ với biệt hiệu là Lâm Tuyền kiếm khách. Lúc đầu vì sợ kẻ thù của môn phái theo dõi. Chu Đức Ân phải giấu hẳn tung tích của mình. Nhưng về sau đến khi về già, chuyện xưa đã phai nhạt, Chu Đức Ân mới tỏ lộ tên thật cho giang hồ biết, vì từ trước võ lâm chỉ biết tên Lâm Tuyền kiếm khách chứ không biết là ai và thuộc môn phái nào.

Trong suốt mấy chục năm hành hiệp giang hồ, thỉnh thoảng một năm một lần hay hai lần Lâm Tuyền kiếm khách lại trở về trang trại, kín đáo thăm viếng vợ chồng huynh trưởng là Chu Đại Hải.

Đến khi vợ chồng Hoang Sơn Nhất Kiếm Chu Đại Hải côi hạc quy tiên. Chu Đức Ân vẫn theo lệ cũ thỉnh thoảng trở về thăm cháu là Chu Thiên Long,

con trai duy nhất của Chu Đại Hải.

Chu Thiên Long cũng học được bảy phần võ công của cha, nhất là vì được chân truyền từ thuở nhỏ, nên võ công lại có phần trội hơn cả thúc phụ là Lâm Tuyền kiếm khách Chu Đức Ân. Tuy nhiên nổi chí quy ẩn của cha, Chu Thiên Long chỉ ở nhà vui thú điền viên không bước chân ra giang hồ bao giờ nên võ lâm không biết tên tuổi của ông.

Trang trại của Chu Đại hải lập ra ở vào một miền hoang sơn, dân cư ở xung quanh chỉ có vài chục gia đình nông phu chất phác. Những người dân lành này chỉ biết gia đình họ Chu chính là một gia đình hiền lành, làm ăn cần mẫn, có chút phong phú hơn họ, chớ có biết đâu rằng vị Trang chủ họ Chu chính là dòng dõi một nhân vật võ lâm nổi tiếng.

Ngay đến Chu Đức Ân thỉnh thoảng đi về, các nông dân ở quanh cũng biết, nhưng cho là khách thương buôn bán ở xa xôi chớ không biết là một tay kiếm khách.

Cũng vì gia đình họ Chu ăn ở rất ngay thẳng từ tể, nhất là không tỏ lộ là những người biết võ công bao giờ, nên đến khi Chu Đại Hải hỏi con gái một gia đình nông phu ở gần đó, lấy về làm vợ cho Chu Thiên Long, gia đình nông phu nọ liền vui mừng gả ngay.

Người vợ của Chu Thiên Long tuy là con nhà nông, nhưng là giống người sống ở miền sơn cước nên xinh đẹp vô cùng. Khi về làm dâu họ Chu, chính người con gái này cũng không biết gia đình nhà chồng là những tay kiếm khách có võ công. Mấy năm sau khi hai vợ chồng Chu Đại Hải lần lượt từ trần, thì vợ của Chu Thiên Long sinh hạ được một người con, tức là Chu Uyển Thanh. Song đó điều đáng buồn là ngay sau khi Chu Uyển Thanh ra đời thì người vợ của Chu Thiên Long cũng bạo bệnh qua đời.

Chu Thiên Long buồn rầu vô hạn nhưng từ đó cũng không tục huyền, cam chịu cảnh gả trống nuôi con, sống một cuộc đời gần như cô độc ở trang trại với đứa con nhỏ và hơn chục gia đình đầy tớ. Trong thời gian đó Chu Đức Ân vẫn thỉnh thoảng về thăm cháu nên Chu Uyển Thanh đã quyến luyến thúc tổ ngay từ khi còn nhỏ. Mỗi lần Chu Đức Ân ở xa về thì Chu Uyển Thanh lại vỗ tay reo mừng, bám sát lấy ông chẳng hề rời nửa bước. Nhưng đến khi Chu Đức Ân ra đi tiếp tục bước đường hành hiệp giang hồ thì Chu Uyển Thanh lại khóc lóc, buồn đến cả tháng trời.

Cảnh gia đình của Chu Thiên Long tưởng như vậy là tạm yên cho đến lúc ông mẫn chiều xế bóng. Nào ngờ khoảng năm sáu năm trước đây, một sự thay đổi lại xảy ra.

Năm Chu Uyển Thanh được mười ba tuổi thì có một thiếu phụ xa lạ xen vào gia đình này. Mỗi buổi sáng quen như thường lệ, Chu Thiên Long một mình ra khỏi trang trại đi sang thăm mấy khu vườn trà và vườn dâu ở ngọn đồi bên cạnh. Đi khỏi cổng trang trại vài chục bước, Chu Thiên Long bỗng gặp một người con gái đó họ Lăng vốn là con của một gia đình nhỏ lại làm tại một thị trấn ở gần kinh sư.

Viên nho lại họ Lăng đến tuổi hồi hưu, liền đem gia quyến trở về quê. Không ngờ cả gia đình về qua đến tỉnh Thiểm Tây thì một bọn cướp xông ra đánh chém, vì viên nho lại cả một đời góp nhặt cũng có một số gia tài châu báu đáng kể.

Lúc đi đường qua miền núi nguy hiểm, họ Lăng đã thuê một đoàn bảo tiêu đi hộ tống. Nhưng bọn giặc hôm đó quá đông võ nghệ lại cao cường. Chúng dần dần chém chết các tay phiêu sư, rồi sát hại luôn cả toàn thể gia quyến họ Lăng và cướp đoạt hết tài sản.

Người con gái họ Lăng này nên Huệ Lan, trong lúc đôi bên chém giết lẫn nhau, kinh hoàng quá té xuống vực sâu. Nhưng đó cũng là dịp may, vì nhờ thế mà nàng thoát nạn, không bị bọn cướp sát hại hay làm ô nhục. Đến khi Lăng Huệ Lan tỉnh dậy bỏ được ra khỏi vực thì bọn cướp đã đi xa từ lâu rồi, bao nhiêu của cải tiền bạc, hành trang bị cướp đoạt sạch, chỉ còn để lại những xác chết ở bên đường.

Lăng Huệ Lan thấy thi hài cha mẹ anh em bị chết thảm, đau đớn ngã lăn ra chết giấc. May về sau có một đám khách thương đi qua, thương hại nàng liền đứng lại đào huyệt chôn cất những người trong gia quyến nàng và cả những thi thể của phiêu sư hộ tống. Sau đó thân gái bơ vợ không biết làm thế nào. Lăng Huệ Lan đành theo đám khách hương đó đi ngược trở lại, vì nàng cũng không biết quê quán mình ở đâu mà về.

Nhưng hết họa này đến họa khác, đêm hôm đó dừng chân tại một khách điểm với bọn khách thương, Lăng Huệ Lan bị một tên trong bọn khách hương hò mưu toan hãm hiếp.

Lăng Huệ Lan chống cự quyết liệt, kêu la ầm ĩ, nên tên đâm tặc phải bỏ, nhưng y cũng tức giận đánh nàng thật đau. Quá khiếp sợ, Lăng Huệ Lan liền bỏ trốn luôn.

Đi lang thang suốt một đêm, Lăng Huệ Lan quá mệt mỏi và đau khổ vì số phận bạc bẽo nên ngồi bên đường khóc lóc, tình cờ gặp Chu Thiên Long đi qua.

Chu Thiên Long tuy có võ công thật cao, nhưng không hề đặt chân ra giang hồ bao giờ, nên lịch lãm giang hồ rất ít, hầu như không có chút nào. Tuy vậy thỉnh thoảng có Chu Đức Ân trở về thăm trang trại, nói lại tình hình giang hồ xao động như thế nào nên Chu Thiên Long cũng chỉ biết đại khái những thảm cảnh của một thời ly loạn.

Nghe chuyện Lăng Huệ Lan, Chu Thiên Long liền động lòng trắc ẩn, đem nàng về Chu gia trang cứu giúp. Từ đó Chu gia trang có thêm một người đàn bà.

Lăng Huệ Lan năm đó trạc hai mươi sáu hay hai mươi bảy, tuổi nhan sắc tầm thường, nhưng cũng dễ coi, tính tình lại có vẻ hiền lành thuần thực. Trong một trang trại vắng vẻ như vậy, lửa ở gần rom tắt nhiên rồi phải bén.

Chu Thiên Long lúc ấy mới ngoài tứ tuần, lại góa vợ từ lâu nên gặp Lăng thị cho là duyên trời run rủi. Còn Lăng thị thân gái bơ vợ, lại có vẻ ưng ý Chu Thiên Long ngay từ đầu. Cuộc tình duyên như vậy thật là tốt đẹp. Mấy tháng sau, Chu Thiên Long chính thức làm lễ hợp cẩn với Lăng thị.

Thật ra Lăng thị là người khéo léo hơn là hiền thực. Nàng chiều chuộng sẵn sòng Chu Thiên Long rất chu đáo, đối với Chu Uyển Thanh rất dịu dàng hòa thuận, tuyệt nhiên không có vấn đề di ghê con chồng. Và lại Chu gia trang từ trước đến giờ vắng người thân thích Chu Đức Ân lâu lâu mới về một lần, nên Chu Uyển Thanh vẫn cảm thấy cô độc buồn bã, nay lại có thêm người làm sao không vui. Tuy nhiên đối với Lăng thị, Chu Uyển Thanh chỉ thân thiết đến phần nào thôi. Có lẽ vì không tránh được cảm giác là người đàn bà này đã đến thay vào chỗ mẹ ruột sớm quá cổ của mình.

Còn Chu Đức Ân lão đại hiệp thì sau khi cháu là Chu Thiên Long tục huyền được nửa năm lão đại hiệp có về thăm trang trại. Thấy cháu đã lấy vợ kế, Chu Đức Ân không khỏi kinh ngạc nhưng sau thấy Lăng thị có vẻ hiền lành ngoan ngoãn, lão đại hiệp cũng yên lòng phần nào, nhất là thấy cháu mình trên mười năm trời cô độc nuôi con, nay được có bầu bạn trông nom nhà cửa, lão đại hiệp cũng được an ủi nhiều.

Lăng thị là con gái một viên nho lại ở gần kinh sư nên dĩ nhiên không biết chút võ công nào. Tuy nhiên từ khi Lăng thị về ở tại Chu gia trang thì một phần sự bí mật của cha con họ Chu bắt buộc phải tỏ lộ cho nàng thấy. Đó là việc Chu Thiên Long biết võ công. Nguyên vì hàng ngày Chu Thiên Long phải ôn luyện võ nghệ ở hoa viên riêng sau nhà, nơi các gia nhân không được tự tiện lui tới.

Ngoài ra Chu Thiên Long lại phải luyện võ công cho con là Chu Uyển Thanh, nên chỉ có thể giấu gia nhân chứ không thể giấu Lăng thị vì Lăng thị là vợ.

Lăng thị thấy chồng và con ghê luyện võ công cũng không có vẻ ngạc nhiên lắm, trái lại nhiều khi còn lân la hỏi chuyện võ nghệ. Nhưng đến khi Chu Thiên Long bảo nàng tập luyện cho cơ thể cứng cáp thì Lăng thị nhất định chối từ. Chu Thiên Long cũng không cưỡng ép, cho là nàng thấy những cảnh cướp bóc chém giết gia đình mình, nên không muốn học nghề võ gọi những kỷ niệm ghê gớm đó.

Mặc dầu Lăng thị thấy cha con Chu Thiên Long luyện võ, nàng cũng biết vậy chứ không biết gì thêm về lai lịch của Chu Thiên Long. Đôi khi vui câu chuyện, Lăng thị cũng hỏi chồng, nhưng Chu Thiên Long đã thấy vợ không thích học võ, nên cũng không muốn nói rõ chuyện cha mình là Chuồng môn phái Côn Luân làm gì, cho rằng dù có nói, Lăng thị cũng chẳng hiểu nào mà không có ích gì.

Khoảng một năm sau khi cưới Chu thị, Chu Thiên Long bỗng phát hiện thấy sự lạ ở Chu gia trang. Nguyên Chu gia trang từ mấy chục năm nay, kể từ đời Hoang Sơn Nhất Kiếm Chu Đại Hải vẫn hoàn toàn là một nơi yên tĩnh, ngay cả đến chuyện trộm cướp tầm thường cũng không có. Không ngờ đêm đó, Chu Thiên Long đang nằm trong phòng riêng với vợ, bỗng thấy ở bên ngoài có tiếng động rất nhẹ, như tiếng chân bước của khách dạ hành có khinh công tuyệt cao.

Chu Thiên Long giật mình khê mở cửa nhảy ra ngoài thăm xét, nhưng không thấy gì. Chu Thiên Long tự cho là mình đã nghe lầm. Nhưng chỉ mấy đêm sau, lại có tiếng động như vậy xảy ra và Chu Thiên Long nhảy ra ngoài vẫn không thấy gì cả.

Tuy vậy, lần này Chu Thiên Long biết là mình không nghe lầm và quả có người rình rập ở trang trại. Chu Thiên Long thắc mắc vô cùng, nghĩ thầm những kẻ thù của phụ thân tuyệt tích mấy chục năm nay hay chết cả rồi, có lẽ nào còn tìm được đến Chu gia trang? Chẳng lẽ đó là bọn giặc cướp?

Chu Thiên Long liền đem chuyện có người rình nói cho Lăng thị hay, thì Lăng thị sợ hãi vô cùng, cho rằng bọn cướp đã giết hại cha mẹ và gia đình mình, đã dò thám được tung tích của mình nên muốn tìm đến giết nàng cho tuyệt hậu hoạn.

Chu Thiên Long nghe nói cũng có lý, liền gia tăng canh phòng cẩn mật, nhất là tìm cách bảo vệ Lăng thị rất chu đáo, không cho nàng ra ngoài trại một mình bao giờ.

Nhưng rồi việc đó về sau vẫn yên luôn không thấy xảy ra sự việc gì khác nữa. Mấy năm sau đó, thỉnh thoảng Chu Thiên Long cũng có nhận thấy có tiếng chân bước của khách dạ hành, nhưng vì ông võ công cao cường, phát giác ngay và đề phòng cẩn mật nên rút cuộc vẫn không thấy gì xảy ra.

Tình trạng đó cứ kéo dài trong mấy năm trời. Có lúc Chu Đức Ân trở về, nghe cháu thuật lại nên cũng lo ngại, liền ở lại trang trại cả tháng trời đề phòng, nhưng tình thế vẫn yên tĩnh, Chu Đức Ân cho là bọn cướp vặt, không để ý đến nữa và lại ra đi.

Khoảng một năm gần đây thì Chu gia trang hoàn toàn êm ả, những sự rình mò cũng biến mất hẳn. Hai vợ chồng Chu Thiên Long và cả Chu Uyển Thanh thấy yên lòng không còn lo ngại gì nữa.

Không ngờ lối sáu tháng trước, Chu Thiên Long tự nhiên từ trần một cách bất ngờ.

Nguyên tại Chu gia trang có một căn phòng riêng để Chu Thiên Long tĩnh tọa luyện công. Hàng ngày Chu Thiên Long dậy sớm từ lúc trời còn tối đen, vào phòng đó luyện công, cho đến khi sáng rõ mới ra ngoài vườn. Có những thời kỳ khổ luyện Chu Thiên Long phải tham thiền tĩnh tọa cả đêm, điều đó không có gì lạ. Hôm đó Chu Thiên Long vào phòng luyện công từ nửa đêm nhưng mãi đến sáng cũng không thấy ra. Đến lúc mặt trời đã lên cao, Lăng thị vừa vào phòng đã hô hoán ầm lên.

Chu Uyển Thanh ở gần đó hoảng hốt chạy vào theo. Hai người đàn bà khóc lăn lộn trên mặt đất, vì Chu Thiên Long vẫn ngồi trên sập gỗ theo lối tĩnh tọa, nhưng chân tay lạnh ngắt, té ra đã chết từ lâu rồi.

Chu Uyển Thanh đã khôn lớn, thấy cái chết bất ngờ của cha, sinh lòng ngờ có kẻ ám toán, nhưng sau xét người Chu Thiên Long không có chút thương tích nào cả. Thân thể Chu Thiên Long cũng không có dấu hiệu gì khác lạ như trúng độc hay bị ám khí.

Cái chết đó thật lạ lùng, vì Chu Thiên Long là người tu luyện nội công rất thâm hậu, không có bệnh tật gì, người lại khỏe mạnh. Giả thuyết có kẻ địch đếm ám toán cũng khó tin, vì chỉ một tiếng động nhỏ cũng bị Chu Thiên Long phát giác, không khi nào để kẻ địch lại gần thi hành độc kế.

Lăng thị đau đớn khổ sở, khóc ngắt đi mấy lượt. Còn Chu Uyển Thanh cố nén sự đau đớn kinh dị, lặng lẽ tra xét ngẫm mấy ngày, nhưng không ra manh mối gì, đành kết luận là cha đến tuổi về trời, tự nhiên cõi hạc quy tiên. Sau đó Lăng thị và Chu Uyển Thanh làm lễ mai táng Chu Thiên Long, chôn ở ngay

bãi đất sau Chu gia trang, nơi nghĩa địa nhỏ đã có một cửa vợ chồng Chu Đại Hải và vợ trước của Chu Thiên Long.

Đám tang được mấy ngày thì một đêm Chu Uyển Thanh giật mình thức giấc, thấy hình như có tiếng người nói nhỏ và tiếng chân bước nhẹ. Chu Uyển Thanh đã học võ công từ nhỏ nên đôi tai rất thính, võ công chân truyền của cha nên khá cao, lập tức xách kiếm nhảy ra ngoài.

Nhưng lúc Chu Uyển Thanh nhảy ra thì chỉ kịp thấy mấy bóng đen phi thân nhảy lên mái nhà nhanh như gió. Chu Uyển Thanh đuổi theo, nhưng khinh công của mấy tên đó quá cao, chớp mắt đã biến mất trong bóng tối.

Chu Uyển Thanh quay trở lại nhà, yên lòng thấy gia nhân không ai bị hãm hại, Lãng thị vẫn ngủ yên trong phòng riêng, dĩ nhiên không ai hay biết gì hết. Có điều là nhiều nơi trong phòng bị lục lọi, chứng tỏ bọn lạ mặt đến lục soát tìm kiếm vật gì.

Đến sáng hôm sau ra thăm mộ cha và ông nội, Chu Uyển Thanh càng tức giận và kinh hãi thêm, vì thấy rằng cả hai ngôi mộ đó cũng bị đào bới.

Chu Uyển Thanh sai gia nhân sửa chữa lại hai ngôi mộ, vì hai ngôi mộ làm gì có vật gì quý giá chôn giấu. Chu Uyển Thanh cũng nghi ngờ thắc mắc vô cùng: bọn gian tìm gì? Không lẽ bọn chúng tìm những di vật của phái Côn Luân, Chu Đức Ân và Chu Uyển Thanh, không có người thứ tư hay biết việc này. Cả Lãng thị cũng không biết.

Nhưng Chu Uyển Thanh rình rập chờ đợi mấy tháng liền cũng không thấy có gì.

Khoảng sáu tháng sau cái chết của Chu Thiên Long, tức là cách đây mới mấy ngày Chu Đức Ân tình cờ về thăm trang trại.

Vừa về đến nơi, Chu Đức Ân được tin cháu đã chết, ông đau đớn và kinh dị vô cùng. Nhất là nghe Chu Uyển Thanh thuật lại trường hợp chết bất ngờ của Chu Thiên Long, lão đại hiệp càng thắc mắc nghi ngại, tiếc thay Chu Thiên Long chết đã sáu tháng rồi, không còn cách nào tra cứu được nữa.

Chu Đức Ân thương xót cháu nội mồ côi, định ở luôn trang trại di dưỡng tuổi già. Không ngờ Chu lão hiệp về trang trại hôm trước, hôm sau Chu gia trang có biến.

Một bọn năm tên võ lâm cao thủ, không biết ở môn phái nào đã đến vây công Chu gia trang. Nhưng điều kinh dị hơn hết là những tên này đã yêu sách Chu Đức Ân và Chu Uyển Thanh phải đưa cho chúng hai di vật của phái Côn Luân năm xưa để lại. Chu Đức Ân thất kinh, không ngờ sự bí mật này bị tiết lộ.

Khi xưa Chu Đại Hải đem gia quyến đi lánh nạn, đã kịp đem theo cuốn kiếm phổ Âm Dương Thái Cực kiếm và thanh thần kiếm Phi Long nhuyễn kiếm, hai thứ trong năm thứ báu vật của phái Côn Luân còn ba thứ kia chẳng may bị thất lạc.

Việc này tuyệt nhiên không ai hay biết. Về sau Hoàng Sơn Nhất Kiếm Chu Đại Hải lập Chu gia trang liền cất hai thứ đó vào một nơi rất kín đáo, không phải ở Chu gia trang mà ở một ngọn núi cách Chu gia trang trên năm chục dặm. Nơi cất giấu này chỉ có Chu Đức Ân được biết. Sau đến lượt Chu Thiên Long được cha là Chu Đại Hải dặn dò nơi cất di vật trước khi Chu Đại Hải từ trần. Đến khi Chu Uyển Thanh khôn lớn, Chu Thiên Long cũng theo lệ cha truyền lại sự bí mật cho con biết.

Như vậy sau khi Chu Thiên Long đột ngột từ trần, tường ở trên đồi này chỉ có hai người là Chu Đức Ân và Chu Uyển Thanh được biết sự bí mật đó mà thôi. Ai ngờ đến nay có bọn võ lâm cao thủ đột nhiên vây công Chu gia trang để đòi chiếm đoạt hai vật báu. Xem ra như vậy, những sự rình rập ở Chu gia trang trong mấy năm qua chính là vì hai báu vật đó.

Thấy mấy kẻ lạ mặt yêu sách đòi chiếm mấy di vật của phái Côn Luân, Chu Đức Ân tức giận khôn tả, liền quát mắng và ra tay đối địch. Lâm Tuyền kiếm khách Chu Đức Ân là môn đệ của phái Côn Luân năm xưa, lại thêm mấy chục năm hành hiệp giang hồ nên võ công của ông rất cao, một mình ung dung đối địch với năm tên lạ mặt. Lại thêm có Chu Uyển Thanh trợ lực xuất sắc, nên chỉ một lát sau là hai ông cháu Chu Đức Ân đẩy lui được địch.

Nhưng sau khi kẻ địch rút lui, Chu Đức Ân là tay lão luyện giang hồ, lấy làm lo ngại, biết rằng chúng không chịu bỏ qua mà còn kéo đến nữa. Bởi vậy ngay đêm đó ông bảo Chu Uyển Thanh và Lãng thị thu xếp hành trang, định đi một nơi khác, tạm thời lánh mặt ít lâu.

Không ngờ ba người chưa kịp ra đi thì kẻ địch lại kéo một tốp tấn công Chu gia trang. Lần này địch nhân rất đông, có tới trên một chục tên, trong số đó có vài ba người võ công rất cao cường, ngang hàng với Lâm Tuyền kiếm khách Chu Đức Ân.

Bọn chúng chia nhau, một mặt vây công hai ông cháu Chu Đức Ân, một mặt uy hiếp Lãng thị và gia nhân, lục lọi đập phá hết thảy Chu gia trang để tìm báu vật.

Quả bất địch chúng, lần này Chu Đức Ân bị thất bại. Trong lúc giao đấu, Chu Đức Ân còn bị trúng một ngọn Thiết Tâm thương, thương thế rất nặng, nhưng lão hiệp khách còn đủ sức thoát khỏi tay bọn địch nhân và đem theo Chu Uyển Thanh tạm thời chạy khỏi Chu gia trang.

Lát sau, hai người thấy kẻ địch đã rút lui liền quay về Chu gia trang thì thấy một cảnh rất đau lòng: Chu gia trang bị bọn địch nhân phóng hỏa đốt cháy ngùn ngụt. Có lẽ bọn họ không tìm thấy báu vật nên mới nổi nóng, phóng lửa đốt cháy. Đau lòng hơn nữa là tìm đến Lãng thị thì không thấy đâu nữa. Những tên gia nhân sống sót cho biết bọn cướp đã bắt sống Lãng thị đem đi theo chúng rồi.

Còn bọn gia đình, kẻ chết, người bị thương nằm la liệt, bên lửa cháy ngất trời, thảm cảnh không sao tả xiết. Chu Đức Ân và Chu Uyển Thanh bèn thu xếp cho bọn gia đình chôn cất người chết, phân chia tiền bạc cho đám người bị thương tích, nhờ mấy gia đình nông phu lân cận cho họ tạm trú. Sau đó hai ông cháu Chu Đức Ân bỏ Chu gia trang đi ngay, không dám nán ná, vì sợ kẻ thù còn quay lại nữa. Trước khi đi, Chu Uyển Thanh đã cải trang làm một người nghèo khó lam lũ, để bọn gian nhân khỏi nhận mặt.

Ai ngờ hai ông cháu Chu Đức Ân chạy đến thị trấn nọ, vào tửu điểm nghỉ chân, liền bị bọn Bàn Xung tứ hung và những võ lâm cao thủ khác theo dõi, gây thành chuyện xung đột ghê gớm như Kim Ngang Tiêu đã được chứng kiến.

Bạn đang đọc truyện *Cự Linh Thần Chương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 20: Đi tìm báu vật

Nghे xong câu chuyện Chu Đức Ân vừa kể, Kim Ngang Tiêu cũng cảm thấy thắc mắc vô cùng. Chàng liền hỏi :

- Chu lão tiên bối có nhận thấy bọn võ lâm cao thủ vây công Chu gia trang thuộc môn phái nào không?

Chu Đức Ân suy nghĩ một lát rồi đáp :

- Lão phu đã để ý nhận xét điều này, nhưng bọn vây công đó cố ý muốn giấu tung tích, nên tên nào tên nấy đều sử dụng nhiều loại võ công thông thường của các phái như Hoa Sơn, Không Động, Thiếu Lâm, để giấu bản môn võ công của chúng.

Kim Ngang Tiêu nói :

- Chu lão tiên bối, cứ xem bọn vây công ở tửu điểm hôm nay thì chúng thuộc nhiều môn phái khác nhau, ở nhiều nơi đến.

Chu Đức Ân gật đầu thờ dài :

- Bọn vây công hôm nay khác hẳn bọn tấn công Chu gia trang đêm hôm trước. Lão phu không ngờ có nhiều cao thủ kéo đến như vậy. Chẳng lẽ có kẻ nào manh tâm loan truyền tin có báu vật của phái Côn Luân để cao thủ các môn phái tìm đến hãm hại ông cháu lão phu hay sao?

Kim Ngang Tiêu càng tỏ vẻ thắc mắc :

- Việc Hoàng Sơn Nhất Kiếm Chu Đại Hải năm xưa đem các di vật của phái Côn Luân về ẩn cư ở Chu gia trang vốn là việc bí mật, tại hạ không hiểu tại sao những nhân vật bên ngoài lại biết được như vậy, Việc này trừ phi người nhà tiết lộ ra...

Chu Uyển Thanh vẫn ngồi bên đồng lửa nghe chuyện liền nói góp vào :

- Mới đầu tôi đã nghi ngờ Lăng thị dò biết được chuyện này rồi nói ra ngoài, nhưng sau xét không phải vì Lăng thị không biết võ công làm sao biết được những di vật của ông nội tôi để lại?

Chu Đức Ân thờ dài :

- Chỉ thương hại cho Lăng thị bị kẻ gian bắt đi, chắc hẳn để tra khảo nơi giấu những báu vật. Nhưng Lăng thị không biết nơi để, làm sao cung xưng ra được. Không biết chừng Lăng thị bị chúng hãm hại rồi cũng nên. Lão phu thật hổ thẹn, không cứu nổi cháu dâu khỏi thảm họa này.

Kim Ngang Tiêu vội tìm lời an ủi và bảo ông cháu Chu Đức Ân đi ngủ tạm cho đỡ mệt, còn chàng thức canh cho hai người ngủ. Khoảng nửa đêm hôm đó, trong lúc Kim Ngang Tiêu ngồi tĩnh tọa di dưỡng tinh thần, bỗng Chu Uyển Thanh thức giấc lồm cồm bò dậy và đến gần bên chàng khẽ nói :

- Kim thiếu hiệp hãy nằm nghỉ một lát, để tiểu đệ thức canh từ giờ đến sáng.

Kim Ngang Tiêu thấy Chu Uyển Thanh ân cần săn sóc mình như vậy cũng phải cảm động. Chàng gật đầu mỉm cười và dặn Chu Uyển Thanh nếu thấy gì lạ hãy đánh thức chàng ngay, đoạn nằm lên đồng lá cây và ngủ luôn một giấc.

Khi Kim Ngang Tiêu tỉnh dậy thì trời đã tảng sáng. Chàng nhìn sang bên thấy Chu Đức Ân vẫn nằm ngủ, hơi thở đều đều nên yên lòng.

Đột nhiên Kim Ngang Tiêu thấy một thiếu nữ từ ngoài bước vào, làm chàng giật nảy người đứng phắt ngay lên, lớn tiếng hỏi :

- Cô nương...

Kim Ngang Tiêu chưa nói hết lời thì thiếu nữ đã nhoèn miệng cười :

- Kim thiếu hiệp không nhận ra được tiểu muội hay sao?

Kim Ngang Tiêu đứng chết sững. Giọng nói của thiếu nữ, chàng không lạ gì, vì đó là giọng nói thanh thanh của Chu Uyển Thanh. Nhưng chàng không sao khỏi kinh dị vì anh chàng Chu Uyển Thanh mặt mũi lợ lem hôm qua lúc này đã biến thành một thiếu nữ xinh đẹp, nước da trắng hồng, mịn màng như

tuyệt, đôi mắt long lánh hữu tình, miệng cười như hoa nở.

Ở?phía sau lưng Kim Ngang Tiêu, Chu Đức Ân đã thức giấc và cất tiếng cười :

- Kim thiếu hiệp hãy tha lỗi đường đột cho diệt nữ. Từ thuở nhỏ y vẫn thích cái phận nam trang. Đêm hôm trước vì phải trốn tránh cường địch, Thanh nhi đã phải cải trang như vậy, không kịp nói để Kim thiếu hiệp rõ.

Kim Ngang Tiêu bắt giác đồ mặt, thì ra Chu Uyển Thanh chính là gái giả trai. Thảo nào chàng ta có những cử chỉ giọng nói y hệt đàn bà mà chàng vô tình không để ý. Chợt nhớ lại chuyện đôi ngũ chung hôm trước, Kim Ngang Tiêu lại càng xấu hổ, mặt nóng bừng bừng ấp úng nói mấy lời :

- Chu... Chu cô nương... Té ra là Chu cô nương mà tại hạ không biết. Xin... xin... tha lỗi cho tội sơ suất.

Chu Uyển Thanh lại cười ròn khanh khách :

- Kim thiếu hiệp có lỗi gì đâu. Kẻ có lỗi chính là tiểu muội, vì tiểu muội đã lừa dối để thiếu hiệp tưởng tiểu muội là... tiểu đệ!

Nói rồi nàng lại cười ngặt nghẽo khiến Kim Ngang Tiêu càng mắc cỡ.

Chu Đức Ân nghiêm giọng nói :

- Thanh nhi, không được cười cợt vô lễ như vậy trước mặt Kim thiếu hiệp.

Chu Uyển Thanh liền “dạ” lên một tiếng, rồi lè lưỡi quay mặt đi, dáng điệu trông đáng yêu vô cùng, khiến Kim Ngang Tiêu phì cười, thế là hai người cùng cười lẫn, rồi đến Chu lão cũng cười, vui lây cái vui của đôi thanh niên nam nữ trẻ tuổi.

Nguyên Chu Uyển Thanh là con gái duy nhất của Chu Thiên Long, tức là cháu nội của Hoàng Sơn Nhất Kiếm Chu Đại Hải. Từ lúc gặp Kim Ngang Tiêu, nhất là sau khi thấy chàng võ công cao cường lại ra tay hiệp nghĩa cứu giúp cho ông cháu mình, Chu Uyển Thanh đã đem lòng thương yêu chàng thanh niên hiệp sĩ này.

Chu Uyển Thanh tức bực nhưt là lúc gặp được một người như Kim Ngang Tiêu nàng lại hóa trang với lớp con trai với bộ mặt nhọ nhem. Nàng muốn tỏ thật nàng là gái ngay, nhưng cũng như bao cô gái khác đến tuổi dậy thì, Chu Uyển Thanh không muốn Kim Ngang Tiêu thấy nàng dưới hình lớp xấu xí đó. Bởi vậy sáng hôm nay, Chu Uyển Thanh ra suối gần đó rửa mặt, bới lại mái tóc, để xuất hiện nguyên hình là một cô gái trẻ đẹp, ra mắt Kim Ngang Tiêu.

Sau đó Kim Ngang Tiêu liền đưa hai ông cháu Chu Đức Ân lên đường, tìm đến một thị trấn gần đó. Miền này cũng cách khá xa nơi xung đột hôm trước, nên dọc đường ba người không gặp sự gì cản trở.

Đi khoảng hai chục dặm, tới một thị trấn khá lớn, buôn bán sầm uất, Kim Ngang Tiêu liền tìm đến khách điểm thuê hai căn phòng, một cho Chu Đức Ân nằm nghỉ và để Chu Uyển Thanh ở luôn đó cho nàng tiện trông nom hầu hạ ông nàng, còn một phòng riêng cho Kim Ngang Tiêu nghỉ ngơi.

Kim Ngang Tiêu thu xếp, liền thăm mạch ngay cho Chu Đức Ân, thấy mạch tuy đã khác hơn hôm trước, nhưng vẫn có lúc thất thường, đó là tại độc chất còn hành trong cơ thể. Từ lúc xem được cuốn Y kinh dưới địa huyết, đây là lần đầu tiên Kim Ngang Tiêu thực hành y thuật, nên thích thú vô cùng.

Thăm mạch xong, chàng liền lấy giấy bút kê luôn một đơn thuốc giải độc. Đoạn chàng gọi điểm tiểu nhị, đưa tiền cho y bảo y đi hốt thuốc. Sau đó chàng lại vận dụng nội công, truyền nội lực sang người Chu Đức Ân để khử độc chất ra khỏi các yếu huyết, như vậy khi dùng thuốc, sức công hiệu sẽ mau lẹ hơn.

Trong khi Kim Ngang Tiêu bắt mạch, kê đơn thuốc rồi vận công truyền nội lực, Chu Uyển Thanh chỉ biết mở tròn xoe mắt ra nhìn, đầy vẻ kính phục và mến yêu. Quả nhiên sau khi Chu Đức Ân uống thuốc được một lát thì đi tiêu ra ngoài những chất đen sì, tanh hôi vô kể. Đó là những chất độc do Thiết Tâm chương tỵ vào cơ thể đã bị tống ra ngoài.

Uống được hai chén thuốc thì Chu Đức Ân đã hoàn toàn đẩy được hết chất độc ra ngoài, tinh thần thấy sáng khoái vô cùng, kiến hiệu như vậy cũng có ý mừng thầm.

Chỉ hai ngày sau, bệnh của Chu Đức Ân đã lành hẳn, bao nhiêu chất độc do Thiết Tâm chương tỵ trong người lão hiệp đã được Kim Ngang Tiêu phần dùng nội lực, phần dùng y thuật tống ra ngoài hết. Chu Đức Ân chỉ cần nghỉ ngơi vài ngày nữa là công lực lại hoàn toàn hồi phục như cũ.

Trong mấy ngày lưu lại thị trấn này, Kim Ngang Tiêu và Chu Uyển Thanh đã trở thành một đôi bạn thân thiết. Trong những lúc nhàn rỗi hai người rủ nhau đi thăm phố phường hay đến viếng những thắng cảnh ở lân cận.

Chu Uyển Thanh tính tình hồn nhiên tươi trẻ, đôi khi bông bột nên đã để lộ tình yêu với Kim Ngang Tiêu một cách vô tình mà chính nàng cũng không biết. Chu Uyển Thanh không gọi chàng là thiếu hiệp nữa, mà thân mật gọi chàng là Kim ca ca hay đôi khi Tiêu ca, còn Kim Ngang Tiêu kêu nàng là Thanh muội.

Kim Ngang Tiêu nhận thấy mối tình của cô gái đối với chàng nên không khỏi cảm động và sung sướng. Tuy vậy đôi khi chàng cũng băng khuâng nhớ lại hình ảnh của mấy người con gái mà chàng đã gặp trước: nàng Kỳ Vân xấu xí nhưng can đảm và chân thật, nàng Thôi Ngọc Hoàn xinh đẹp nhưng có những hành động khả nghi, Kim Ngang Tiêu cũng không quên cô gái diễm lệ Thôi Ngọc Linh em gái của Ngọc Hoàn, người đã mấy lần cứu chàng thoát chết.

Trong ba cô gái này, Kỳ Vân chàng không yêu mà chỉ muốn nhận làm em, song từ khi Kỳ Vân có liên can với Câu Hồn bang, Kim Ngang Tiêu giận vô cùng, không muốn nghĩ đến nàng ta nữa. Người chàng nặng lòng thương yêu nhất là Thôi Ngọc Hoàn còn Ngọc Linh chàng chỉ thương hại nhiều hơn yêu.

Với Chu Uyển Thanh, Kim Ngang Tiêu lại có một mối tình khác nữa, một mối tình tuy không say đắm và mê mải như mối tình yêu Thôi Ngọc Hoàn, nhưng cũng làm cho Kim Ngang Tiêu cảm động, tâm thần lắng dịu trong mối hạnh phúc êm đềm.

Cũng nhờ mấy ngày lưu lại thị trấn, Kim Ngang Tiêu đã hỏi mua được một bộ kim băng đồng dùng để châm cứu điểm huyết, chàng đã học được thuật châm cứu này trong cuốn Y kinh của Vô Danh khách, nên định bụng nếu có dịp sẽ thực thành thử thuật lạ đó.

Lôi Công động

Chiều hôm đó, Lâm Tuyền kiểm khách Chu Đức Ân đã hoàn toàn bình phục. Ông ngồi vận công xong, đoạn cho Chu Uyển Thanh mời Kim Ngang Tiêu sang phòng mình nói chuyện.

Kim Ngang Tiêu vừa bước vào, Chu Đức Ân trình trọng đứng lên chấp tay nói :

- Kim thiếu hiệp đã ra tay cứu giúp lão phu, mạng già này sống sót được đến ngày này hoàn toàn nhờ ân đức của thiếu hiệp. Vậy Kim thiếu hiệp hãy nhận lấy một vãi nầy của lão phu để tạ ơn cứu mạng.

Nói đoạn ông nghiêng mình vãi dài, Kim Ngang Tiêu hoảng sợ vội nhảy tránh sang một bên và kêu lên :

- Chu lão bá chớ làm thế. Tiểu bối thực quả không dám, không dám...

Chu Uyển Thanh cũng cười hi hi chấp tay nói :

- Công công của tiểu muội đã cảm ơn Kim đại ca, đến lượt tiểu muội vãi tạ ân công.

Kim Ngang Tiêu đỏ mặt xua tay rồi trách :

- Cả Thanh muội đối với tôi cũng khách sáo như thế hay sao?

Chu Đức Ân liền mời Kim Ngang Tiêu ngồi rồi nói :

- Kim thiếu hiệp, hôm nay lão phu đã hoàn toàn bình phục, muốn cùng Thanh nhi tạm biệt thiếu hiệp để đưa Thanh nhi đến tạm trú tại nhà một võ lâm đồng đạo ở miền nam. Lão phu biết thiếu hiệp thân mang mối thù tuyệt hận với Câu Hồn bang, nên không muốn làm cản trở bước đường của thiếu hiệp trong lúc truy nã kẻ thù.

Chu Đức Ân nói đến đây, đã thấy Chu Uyển Thanh hai mắt đỏ hoe, mặt cúi gằm xuống, thỉnh thoảng rầu rĩ đưa mắt nhìn trộm Kim Ngang Tiêu.

Nhưng Kim Ngang Tiêu chưa kịp đáp ra sao thì Chu Đức Ân mỉm cười nói tiếp :

- Nhưng trước khi từ giả thiếu hiệp, lão phu muốn nhờ thiếu hiệp giúp cho một việc.

Kim Ngang Tiêu kháng khái gạt đầu :

- Có việc gì cần xin Chu lão bá cứ sai bảo, tiểu bối nhất định sẽ giúp đỡ lão bá.

Chu Đức Ân liền nói :

- Việc này có liên quan đến hai thứ di vật của phái Côn Luân mà các võ lâm cao thủ tranh đoạt mấy hôm nay. Nguyên lão phu có ý định lấy cuốn kiếm phổ Âm Dương Thái Cực kiếm pháp và Phi Long thần kiếm đem xuống miền nam giấu cất ở một nơi kín đáo hơn. Hai vật này do tệt huynh là Hoàng Sơn Nhất Kiếm Chu Đại Hải năm xưa giấu cất trong một động núi kiên cố, tên gọi là Lôi Công động, trên ngọn núi Tỳ Bà cách Chu gia trang khoảng trên năm chục dặm và cách đây cũng không xa. Sở dĩ lão phu phải nhờ đến Kim thiếu hiệp giúp sức đi lấy hai vật báu đó là vì năm xưa tệt huynh sợ cường địch mạnh tâm chiếm đoạt nên đã ám tàng cơ quan cất hai vật báu đó. Việc này chỉ một mình lão phu được biết, ngay cả Thanh nhi chỉ được phụ thân nói là vật báu để ở Lôi Công động chớ không biết cách lấy ra như thế nào.

Từ lúc nghe Chu Đức Ân nói muốn nhờ Kim Ngang Tiêu giúp sức đi lấy vật báu, nét mặt Chu Uyển Thanh đã tươi dần. Nghe nói đến mình, Chu Uyển Thanh hứng vỗ tay cười khanh khách :

- Công công à, Thanh nhi là con gái nên không được phụ thân cho cách lấy báu vật phải không? Bây giờ công công nhờ Kim đại ca đi lấy hai di vật đó thật là cao kiến. Nhưng cơ quan đó như thế nào mà phải cần đến Kim đại ca giúp sức?

Chu Đức Ân mỉm cười tiếp :

- Nói là ám tàng cơ quan nhưng thực ra năm xưa tệt huynh chỉ để hai vật báu đó trong một hốc núi, rồi người dùng thần lực, đẩy một khối đá nặng mấy ngàn cân che lấp hốc đó.

Muốn lấy báu vật, cần phải đẩy khối đá sang một bên. Lão phu vừa bị nội thương tuy đã lành hẳn, nhưng nội lực chưa hoàn toàn bình phục, không dám dùng sức nhiều. Và lại có dùng tận lực chưa chắc lão phu đã đẩy được khối đá sang một bên, vì tệt huynh năm xưa còn trai tráng, nội lực thâm hậu hơn lão phu rất nhiều. Kim thiếu hiệp có thần lực cái thế vô song, tất nhiên sẽ đẩy được khối đá một cách dễ dàng.

Kim Ngang Tiêu mỉm cười gật đầu :

- Chu lão bá đã sai bảo tiểu bối xin cố gắng. Lão bá định đến lúc nào mới đi Lôi Công động?

Chu Đức Ân nhìn ra ngoài trời rồi nói :

- Lúc này đã về chiều, lão phu định chờ đến tối sẽ khởi hành, vì lão phu đoán chắc bọn võ lâm cao thủ tranh nhau bọc hành lý của Thanh nhi, đến khi mở ra không thấy gì, chắc hẳn sẽ tức giận, đi lùng bắt ông cháu lão phu. Chúng ta đi đêm tối, tránh khỏi chúng đề ý.

Kim Ngang Tiêu gật đầu tán thành, Chu Đức Ân lại nói :

- Khi lấy xong báu vật, hai ông cháu lão phu sẽ từ biệt Kim thiếu hiệp đi xuống miền Nam ngay...

Thấy nét mặt Chu Uyển Thanh lại rầu rầu, như muốn khóc, Kim Ngang Tiêu bắt nhãn ngập ngừng hỏi :

- Chu lão bá, từ đây xuống miền nam đường xa ngàn dặm... lão bá và Thanh nhi đem hai vật dị bảo đó đi đường... sợ có gì nguy hiểm không?

Chu Đức Ân nghe hỏi hiểu ý, mừng rỡ nói :

- Lão phu định xuống Giang Nam chẳng hay Kim thiếu hiệp có việc gì đi về phía đó không?

Kim Ngang Tiêu gật đầu :

- Tiểu bối định về núi Thanh Thành trên dãy Nga Mi nên có thể đưa tiễn lão bá được nửa đường.

Chu Uyển Thanh vui mừng reo lên :

- Như vậy không sợ cường địch nữa, Kim đại ca cho tiểu muội lên thăm núi Thanh Thành có phải hay hơn không? Tiểu muội vẫn ao ước...

Chu Đức Ân liền quát bảo :

- Thanh nhi, không được quấy rầy Kim thiếu hiệp như vậy.

Kim Ngang Tiêu gượng cười :

- Thanh muội cũng muốn lên xem phong cảnh Thanh Thành cũng không sao. Có điều là lần này ngu huynh đi gặp một dị nhân tính nết rất quái dị, sợ chẳng được an toàn mà thôi. Nhưng để tới lúc đó hãy định sau cũng không muộn nào.

Tối hôm đó ba người com nước xong liền trả tiền, từ giả từ điểm, rồi lặng lẽ lên đường.

Cả ba người đều ăn mặc quần áo dạ hành gọn ghẽ, lưng đeo một gói hành lý nhỏ. Chu Uyển Thanh lại theo lệ cũ, cái phận nam trang, bên sườn đeo một thanh kiếm.

Chu Đức Ân đi trước dẫn đầu, chẳng bao lâu ba người đã đi tới một dãy núi cao lớn, trông xa tựa như hình một cây đàn tỳ bà. Đó chính là Tỳ Bà sơn. Nguyên Tỳ Bà sơn là một trong những thắng cảnh nổi tiếng của tỉnh Thiểm Tây, những lúc thái bình thường có những du khách viếng thăm, nhất là dưới chân Tỳ Bà sơn lại có một cái hồ lớn, như một cái biển nhỏ, nước trong vắt, được dân chúng gọi là Thủy Châu hồ.

Nhưng từ mấy chục năm nay, Trung Quốc lâm vào cảnh loạn lạc, giặc giã nổi lên tứ tung. Tỳ Bà sơn cũng vắng mặt hẳn bóng người. Không những thế, ngay chính những cư dân trước thường trú ngụ ở chân núi sống nghề tiểu phu hay chài lưới ở Thủy Châu hồ, cũng phải bỏ đi nơi khác, vì cư dân đồn đại rằng trên Tỳ Bà sơn phát sinh ra loài yêu quái ăn thịt người, đêm đêm hay hú lên những tiếng ghê rợn và bay là là trên sườn núi. Có mấy tiểu phu lên núi đốn củi không thấy về nữa, ít lâu sau có người thấy mấy sọ người trắng hếu bỏ lẫn lóc ở chân núi.

Chuyện yêu quái chẳng biết có thực không, chỉ biết rằng lời đồn đại mỗi ngày một lan truyền, khiến lâu dần ngọn Tỳ Bà sơn trở thành một nơi cấm địa, chẳng ai dám viếng tới.

Chu Đức Ân dẫn Kim Ngang Tiêu và Chu Uyển Thanh từ góc phía đông Tỳ Bà sơn leo thẳng lên núi. Từ lúc rời khỏi thị trấn, ba người đã để ý nhận xét dọc đường, nhưng không thấy có ai theo dõi hay sự gì khả nghi.

Đến khi bắt đầu leo lên Tỳ Bà sơn thì lại càng thấy hoang vắng, không một đốm lửa ánh đèn chứng tỏ ở đây không có một bóng người nào cư ngụ.

Tuy đã mấy lần lên núi này Chu Đức Ân cũng phải khó khăn lắm mới tìm thấy lối đi. Đường lên núi hiểm trở, ba người phải thi triển khinh công mới leo lên được dễ dàng.

Lôi Công động ở lưng chừng sườn núi phía nam trông ra Thủy Châu hồ. Đứng ở dưới trông lên đã thấy cửa động, lão hiệp ra hiệu cho Kim Ngang Tiêu

Chu Uyển Thanh dừng lại bên một tảng đá lớn, cánh cửa động lối chùng hai chục trượng, để nhìn quanh quan sát động tĩnh.

Đêm mùa đông lạnh lẽo, gió thổi vi vu, trăng lại chưa lên nên quang cảnh sườn núi Tỳ Bà tối đen như mực. Tuy vậy cả ba người đã luyện nội công nên chỉ cần chú ý một lát là nhìn thấy cảnh vật ở quanh mình.

Không thấy động tĩnh gì khác lạ, Chu Đức Ân liền quay về gập đầu, có ý bảo Kim Ngang Tiêu và Chu Uyển Thanh có thể tiến lên được.

Nhưng giữa lúc Chu Đức Ân và Chu Uyển Thanh định bước đi, Kim Ngang Tiêu bỗng kéo tay hai người lại, ra hiệu bảo nép vào khối đá lớn ở cạnh.

Nhờ luyện được Cự Linh thần công là thứ thần công thượng thượng của võ học, Kim Ngang Tiêu có tai mắt thông linh hơn các võ lâm cao thủ. Chàng vừa thoáng nghe thấy có tiếng chân người đạp nhẹ lên đá lởm chởm ở sườn núi, nên vội bảo hai ông cháu Chu Đức Ân đứng lại. Quả nhiên chỉ một lát sau, từ phía dưới chân núi có một bóng người vùn vụt đi lên.

Thường thường một nhân vật võ lâm nếu không dụng ý giấu diếm, chỉ để lộ một cử chỉ nhỏ cũng đủ khiến cho các cao thủ nhận thấy rõ đại khái trình độ võ công như thế nào. Bóng đen này đang đang thi triển khinh công trên sườn núi vắng nên chỉ thoáng nhận qua Kim Ngang Tiêu và Chu Đức Ân cũng nhận thấy ngay thân pháp của y vào loại khá cao. Nhưng vì khoảng cách quá xa nên hai người chưa nhận rõ bóng đen là người thế nào, già hay trẻ, nam hay nữ.

Thoáng như mũi tên bắn, bóng đen đã phi thân qua chỗ ba người nấp tiến thẳng về phía Lôi Công động. Gần tới cửa động bóng đen chận bước lại. Nhưng giữa lúc ấy một việc quái dị xảy ra.

Khi còn cách cửa Lôi Công động khoảng năm trượng, bỗng nhiên bóng đen ngã gục xuống như bị một vật gì vô hình đánh trúng, y ngã lăn ra đất đầy giữa rồi nằm cứng đờ, chỉ nhìn qua quang cảnh lạ lùng ghê rợn đó cũng đủ hiểu y đã đột nhiên bị chết không kịp kêu lên một tiếng.

Bọn Kim Ngang Tiêu ba người còn đang sững sờ kinh ngạc thì từ phía chân núi một tiếng hú thánh thót vọng lên. Tiếng hú đó không lớn lắm nhưng có âm lực truyền đi rất xa mỗi lúc một lan rộng đi khắp một miền núi Tỳ Bà trùng điệp.

Liền sau đó hai tiếng hú từ hai nơi khác nhau vọng tới, như để đáp ứng với tiếng hú đáp ứng đầu tiên. Cả ba tiếng hú lúc này hòa lẫn với nhau thành một âm thanh quái gở kéo dài mãi một lúc mới tắt. Ba tiếng hú đó nội lực rất cao, nhưng âm thanh đồng điệu, chứng tỏ đó là tiếng hiệu của ba võ lâm cao thủ hẹn gặp nhau ở đây.

Quả nhiên tiếng hú vừa tắt thì ba bóng đen xuất hiện ở dưới chân núi, từ ba nơi tiếng đến và cũng nhăm sườn núi chạy lên nhanh như chớp.

Bóng đen đi đầu xuất hiện trước hết nên đã đi lên sườn núi trước. Còn hai bóng sau từ hai nơi tụ lại, rồi cũng theo liền bóng trước, chỉ cách độ hai chục trượng, đi lên.

Lúc này ánh trăng non vàng khè xuất hiện, nên quang cảnh trông rõ hơn trước, Kim Ngang Tiêu chăm chú nhìn ba bóng đen chạy lên phía Lôi Công động và nhận thấy đó là ba bóng già, trong đó có một người mặt quen quen.

Kim Ngang Tiêu nhớ ra khẽ kêu lên :

- A, lão già Hồng Kỳ Ngu!

Chu đức ân gập đầu :

- Phải, đó là Thạch Bích Sơn tam lão, Bạch Thái Tuế Hồng Kỳ Ngu là lão Tam. Người đi đầu là lão Đại, Thiên Vương Công Đoàn Thủ Nhiên, còn lão Nhị tên là Hoạt Diêm La Thừa Phụng. Ba người này xưng hùng ở Thạch Bích sơn tỉnh Sơn Đông, đêm nay tụ họp nhau ở Tỳ Bà sơn này, chắc có âm mưu gì.

Trong lúc Chu Đức Ân nói thì bóng đen đi đầu tức là Thiên Vương Công Đoàn Thủ Nhiên đột nhiên phát hiện thấy xác chết lão già mặt mình đứng lại.

Nhưng vừa đứng lại, Thiên Vương Công Đoàn Thủ Nhiên rống lên một tiếng rùng rợn, hai tay lão đưa lên như muốn chống trả một sức mạnh vô hình đang bay tới lấn áp. Song le Đoàn Thủ Nhiên chỉ đưa được hai chưởng tới trước ngực thì người lão vặn đi như chịu không nổi.

Thiên Vương Công rống lên một tiếng thứ hai, hai tay ôm lấy ngực loạng choạng, rồi ngã vật xuống đất, chỉ giây được hai cái là người nằm ngay đờ.

Việc xảy ra quá mau lẹ, Thạch Bích Sơn lão Nhị và lão Tam chạy phía sau trông thấy hết, hai lão chỉ kịp rú lên một tiếng :

- Đại ca! Việc gì...?

Thân hình Hoạt Diêm La Thừa Phụng và Bạch Thái Tuế Hồng Kỳ Ngu vọt lên như hai mũi tên bắn, nhảy ngay lại chỗ Thiên Vương Công Đoàn Thủ Nhiên, nhưng hai lão nhảy tới nơi thì Đoàn Thủ Nhiên đã ngã vật xuống, hết cựa rồi.

Đến lượt lão Nhị Thừa Phụng và lão Tam Hồng Kỳ Ngu lại rống lên một tiếng. Hai lão xoay người lại, lưng quay vào nhau theo thế ý dốc, định kháng cự với sức mạnh vô hình nhưng muộn rồi, cả hai lão người vặn đi, mồm hộc máu tươi rồi ngã gục xuống chết liền.

Như vậy là ngay tại chỗ gần cửa Lôi Công động đã có bốn xác chết co quắc nằm bên nhau. Kẻ đi đầu không biết tên gì, nhưng ba kẻ chết sau đều là những bậc tiền bối võ lâm tuổi trên sáu mươi, hồn danh Thạch Bích Sơn tam lão đã chấn động miền Đông Hải, võ công không phải tầm thường vậy mà bị

chết một cách mau lẹ và thảm khốc đến như vậy thật là chuyện quái đản vô cùng.

Nấp bên khối đá lớn cách đó hơn mười trượng, được chứng kiến thảm cảnh ngay từ phút đầu, bọn Kim Ngang Tiêu ba người đứng chết sững, há hốc mồm kinh hãi, nhìn cảnh bốn xác chết nằm dưới ánh trăng vàng nhạt, trong khi quang cảnh xung quanh tứ bề im lặng như tờ, một sự im lặng rùng rợn mà quái.

Chu Uyển Thanh mặt cắt không còn hột máu, run rẩy nắm lấy tay Kim Ngang Tiêu đứng nép vào người chàng, mãi sau mới cất giọng run run khê hỏi :

- Ngang Tiêu... ca ca... Cái gì... thế? Tại sao... thế? Chẳng lẽ có ma quái thật?

Kim Ngang Tiêu cũng thấy lạnh toát xương sống, nhưng chàng cô trấn tĩnh, nắm chặt lấy tay Chu Uyển Thanh cho nàng đỡ sợ và đáp nhỏ :

- Không phải có ma quái đâu. Chắc hẳn có kẻ nào... mai phục ám toán.

Tuy nói vậy Kim Ngang Tiêu cũng tự biết là không phải. Nếu những cao thủ như Thạch Bích Sơn tam lão lại chịu chết một cách dễ dàng như vậy. Và lại nếu ám khí bay ra sao chàng không nhìn thấy hay nghe tiếng gió.

Chu Đức Ân cũng nghĩ như vậy nên ông không nói gì, chỉ quắc mắt nhìn khắp xung quanh nơi bốn xác chết nằm.

Lâm Tuyền kiếm khách Chu Đức Ân lão luyện giang hồ, nhưng suốt mấy chục năm lăn lộn giang hồ ông chưa bao giờ gặp một trường hợp quái dị như đêm nay.

Chu lão hiệp lăm bầm nói một mình :

- Quái lạ! Quái lạ! Xung quanh không có gì lạ, chắc có kẻ nào hạ độc, răn độc trùng trước cửa động.

Nhưng dù là độc trùng độc dược, làm sao có thể hạ những cao thủ mau lẹ như vậy mà không chút động tĩnh? Quang cảnh sườn núi trước Lôi Công động vẫn im lặng, tĩnh mịch ghê rợn, kỳ lạ nhất là vẫn không có một bóng người nào khác ngoài xác chết.

Chu Uyển Thanh há mồm định cất tiếng nói, bỗng Kim Ngang Tiêu giơ tay ra hiệu bảo nàng im. Chu Đức Ân cũng khe khẽ gật đầu, ông đã thấy tiếng chân người từ phía chân núi đi lên. Lại có hai bóng đen nữa phi thân đi lên sườn núi nhằm phía Lôi Công động tiến tới.

Kim Ngang Tiêu chăm chú nhìn và thấy ngay hình bóng quen thuộc một già một trẻ chàng không biết tên, nhưng cũng thuộc vào đám võ lâm cao thủ đã đến vây ông cháu Chu Đức Ân ở trước túp diêm hôm trước.

Lâm Tuyền kiếm khách đã nhận thấy rõ hai kẻ mới đến là ai nên ông cười nhạt :

- Huyết Linh Từ trong Vô Đương Thất Từ, y cũng đòi cướp di vật của phái Côn Luân nên đem cả môn đệ đến vây công chúng ta hôm trước.

Chu Uyển Thanh kinh hãi nói :

- Y đang tiến tới nơi... nơi...

Kim Ngang Tiêu thấy Huyết Linh từ là một đạo sĩ tuổi trạc ngũ tuần đi cùng với một thanh niên mặt mũi tuấn tú, có vẻ là đồ đệ hay sư đệ đệ của đạo sĩ, nhưng lúc này cả hai đang tiến tới chỗ bốn xác chết.

Thấy họ tiến đến chỗ chết Kim Ngang Tiêu thấy bất thần kiên khê nói :

- Nếu họ đến chỗ đó chắc lại chết thảm chứ không sai.

Lâm Tuyền kiếm khách Chu Đức Ân thờ dài :

- Huyết Linh Từ tuy là danh môn chính phái nhưng tâm địa ác độc và tham lam vô cùng. Dù sao lúc này thấy họ sắp chết, ta làm ngơ sao được.

Chu Đức Ân nói dứt lời liền cúi xuống nhặt một viên đá nhỏ, chờ cho Huyết Linh Từ và thanh niên tiến tới gần chỗ bốn xác chết, Chu Đức Ân liền giơ tay ném mạnh viên đá về phía trước mặt hai người.

“Cạch”, viên đá rớt xuống trước mặt Huyết Linh Từ làm y giật mình đứng sững lại giơ tay cản thanh niên cho y đứng lại theo.

Huyết Linh từ dừng bước nhìn quanh, nghi ngại, nhưng thanh niên đã nhìn thấy bốn xác chết ở phía trước mặt y không xa, chỉ cách đó bộ bốn năm trượng. Y liền kêu lên một tiếng kinh hoàng và nói :

- Sư thúc, trông phía trước mặt kia.

Huyết Linh Từ giật mình khi nhận thấy Thạch Bích Sơn tam lão nằm chết ở một chỗ với một hán tử khác nữa.

Hai người kinh dị nhìn quanh, nhưng không thấy gì khác lạ. Lúc ấy bọn Kim Ngang Tiêu vẫn nấp sau tảng đá lớn nên Huyết Linh từ không trông thấy.

Không thấy gì khác lạ, Huyết Linh từ cùng sư diệt lại tiến thêm mấy bước nữa Kim Ngang Tiêu nấp ở phía xa giật mình định ném đá cản nữa. Nhưng Huyết Linh Từ cũng là tay giang hồ từng trải, thấy tình hình có vẻ quái dị, y liền dừng ngay lại và khẽ gọi.

- Tiêu sư diệt, chớ tiến tới nữa.

Nhưng người thanh niên họ Tiêu đó đã đi nhanh mất vài bước. Chỉ vài bước đó cũng đủ làm y bị nguy hiểm.

Khi Huyết Linh Từ dừng lại gọi thì thanh niên đã đi quá lão đạo sĩ mất mấy bước. Thanh niên chưa kịp dừng chân thì đột nhiên y kêu lên một tiếng hoảng hốt, người y loạng choạng lao đi về phía trước, như thể có sức mạnh gì ghê gớm hút y về phía bốn xác chết.

Kính hoảng, Huyết Linh Từ vội gọi lớn :

- Tiêu sư diệt, mau quay lại ngay.

Thanh niên họ Tiêu không phải là không nghe thấy lời sư thúc gọi. Y cũng muốn dừng lại nhưng cả hai tay y chơi vơi, thân hình lão đạo bị một sức mạnh lạ lung đẩy tới trước.

Biết là nguy hiểm, Huyết Linh Từ nhảy vút lại nắm lấy tay thanh niên định lôi y lại.

Nhưng Huyết Linh Từ vừa nhảy tới nắm được tay thanh niên thì y biết ngay là gặp nguy biến rồi. Cả Huyết Linh Từ lẫn thanh niên đều lao đảo như muốn ngã, đồng thời người cứ tiến dần về phía bốn xác chết.

Huyết Linh từ là người đứng hàng thứ sáu trong Võ Đang Thất Tử, công lực của y không phải non kém gì. Vậy mà lúc này Huyết Linh từ đã vận dụng toàn thân công lực, cố đứng tấn Thiên Cân Trụ để cho thân hình đứng lại mà cũng không được.

Huyết Linh từ và thanh niên họ Tiêu cùng kêu lên mấy tiếng hoảng hốt, nhưng chỉ trong chớp mắt, cả hai người đã bị đẩy tới bên bốn xác chết gần cửa động Lôi Công.

Việc xảy ra y hệt như mấy lần trước. Huyết Linh từ và người thanh niên họ Tiêu chỉ kịp hô lên một tiếng ngăn ngừa thân hình họ văng vèo như chịu đựng một sức mạnh vạn cân đè nén, rồi cả hai ngã vật ra, dẫy thêm được vài cái nữa và nằm cứng đờ.

Chu Uyển Thanh đưa hai tay lên che mặt, không dám nhìn thăm cảnh đó nữa. Tuy là con nhà võ, nàng có bao giờ được chứng kiến những cái chết ghê gớm quái dị như vậy đâu?

Kim Ngang Tiêu rùng mình khẽ nói :

- Cũng may Chu lão bá lịch duyệt giang hồ, bảo chúng ta dừng lại đây trước, nếu không cả ba chúng ta đã nằm bên những xác chết kia rồi.

Chu Uyển Thanh càng run bắn người, nghẹn ngào thốt được mấy tiếng đứt quãng :

- Ma... ma quái... ma quái!

Chu Đức Ân đưa mắt nhìn quanh, nhưng cảnh vật lại lặng ngắt như tờ, không một bóng người, không một tiếng động, trừ sáu xác chết nằm bất động.

Bỗng nhiên Kim Ngang Tiêu khẽ kêu :

- Chu lão bá, coi kia...

Nhìn theo ngón tay của Kim Ngang Tiêu, Lâm Tuyền kiếm khách Chu Đức Ân giật mình sững sờ. Bởi vì ở xa phía trước mặt họ, ngay bên cạnh mấy tử thi, mấy hòn sỏi nhỏ bỗng chạy đi xoay tròn, cả mấy ngọn cỏ lưa thưa ở gần đó cũng bị xoắn đi nát bét, rồi bay tung lên, như thể chúng đang chịu một trận cuồng phong quái dị, âm thầm nhưng mãnh liệt, xoáy thành gió lốc ở nơi đó.

Âm Ma cuồng lực

Nên nhớ lúc đó, đêm mùa đông rét lạnh vô cùng, trời quang đặng có trăng sao, nhưng chỉ có gió bắc thổi, chớ không có gió lốc. Những hòn sỏi và ngọn cỏ bị xoắn lại như vậy dĩ nhiên, không phải tự nhiên mà có một kinh lực ở đâu đây tới.

Kim Ngang Tiêu nhìn quanh một lượt, bỗng chàng xoay người định bước đi. Chu Uyển Thanh hoảng hốt níu chàng lại :

- Tiêu ca, không được...

Kim Ngang Tiêu gượng cười lắc đầu :

- Thanh muội yên lòng, tôi không ra chỗ đó đâu. Việc này phải có nguyên do gì giản dị mà ta không thấy. Tôi đoán xung quanh đây chắc phải có chuyện khác thường, nên muốn kiểm một chỗ cao quan sát.

Nói đoạn chàng đi vòng ra sau khối đá, tìm một chỗ bám rồi đu người, vươn thân lên cao theo thế Bích Hồ Du Tường. Kim Ngang Tiêu thận trọng nhô đầu lên cao rồi đưa mắt nhìn quanh.

Vừa nhìn tới bên tả, chàng đã kêu lên một tiếng kinh ngạc, khiến Chu Đức Ân và Chu Uyển Thanh cũng bắt chước reo lên cạnh chàng.

Thì ra leo lên cao một chút, mọi người đã trông thấy ngay. Một nhà sư gầy gò, ngồi cách đó lối hai chục trượng, mặt quay nhìn về phía cửa động Lôi Công, nơi có sáu xác chết nằm ngổn ngang. Sở dĩ trước đây ba người không trông thấy nhà sư là vì y ngồi khuất sau một mô đá lớn.

Trời rét lạnh như vậy mà nhà sư chỉ mặc một tầng bào mỏng màu đen, đầu trọc nhưng những chân tóc đã trắng xóa, chứng tỏ nhà sư này tuổi đã cao.

Lão hòa thượng này ngồi sắp chân bằng tròn theo kiểu tĩnh tọa vận công, ánh trắng vàng mờ chiếu trên nét mặt cằn cõi khắc khổ, hai mắt nhắm nghiền như ngủ.

Nhưng kinh dị hơn hết là lão hòa thượng đó không ngồi im, hai chưởng của lão để ngang ngực, thỉnh thoảng lại đẩy ra đều đều như máy, hai chưởng đẩy ra như vậy nhằm vào đúng chỗ xác chết nằm cứng đờ.

Bọn Kim Ngang Tiêu chú ý nhìn, nhận thấy mỗi lần hai chưởng của lão hòa thượng đẩy ra, những viên sỏi và ngọn cỏ ở cạnh mấy cây ma xoắn tít. Rõ ràng là lão hòa thượng đang vận dụng nội lực thượng thừa, đẩy chưởng đánh ra thành chưởng phong.

Nhưng không hiểu chưởng lực của lão hòa thượng thuộc loại gì mà quái dị vô cùng. Chưởng phong phát ra vô hình vô sắc, nhẹ nhàng như gió thoảng vậy mà có sức mạnh ghê người. Mấy người vừa rồi dĩ nhiên là đã chết vì thứ chưởng phong âm nhu tối thượng này.

Tuy đã đoán hiểu được tình hình, Kim Ngang Tiêu vẫn còn có chỗ thắc mắc. Sáu kẻ kia đã chết rồi, và lúc này trước cửa động Lôi Công chỉ có sáu cây ma chớ không còn bóng hình nào khác, vậy mà lão hòa thượng này vẫn tiếp tục đẩy hai chưởng ra. Lại nhất là tuy hai mắt nhắm, nét mặt của lão hòa thượng có vẻ nghiêm trọng gây cảm vô cùng, như thể đang lúc giao đấu kịch liệt.

Hơn nữa, trên đầu lão hòa thượng thấy bốc lên một luồng khói trắng mờ, chứng tỏ lão hòa thượng vận dụng nội lực đến lúc tuyệt đỉnh.

Kim Ngang Tiêu đang thắc mắc, bỗng Chu Đức Ân ghé vào tai chàng nói :

- Kim hiền đệ, hãy nhìn sang bên hữu, sau bụi cây “phượng thảo” ngang sườn núi.

Kim Ngang Tiêu y lời nhìn sang chỗ đó. Bỗng chàng giựt mình kinh hãi. Thì ra sau bụi cây đó cũng có một nhà sư nữa ngồi hướng mặt về cửa động Lôi Công, nơi có sáu xác chết nằm.

Nhà sư thứ hai này cũng đã lớn tuổi, có tới ngoài sáu mươi, nhưng người đầy đặn quắc thước, và cứ trông dáng ngồi cũng đủ hiểu nhà sư này thân hình cao lớn vô cùng. Y mặc một chiếc áo cà sa đỏ, có vài những mụn vải màu vàng, trông rất lạ lùng. Kiểu áo cà sa này chính là tầng bào của các nhà sư Tây Tạng, chớ các hòa thượng Trung Quốc không mặc tầng bào màu đỏ sặc sỡ như vậy bao giờ.

Chu Uyển Thanh khẽ kêu lên một tiếng kinh ngạc và thì thầm nói :

- Nhà sư bên kia không phải người Trung Quốc.

Chu Đức Ân gật đầu khẽ đáp :

- Lão hòa thượng đó người Tây Tạng, chắc thuộc phái Đạt Ma ở chùa Bồ Thiên lạc viện. Y đang đấu chưởng với nhà sư gầy ngồi bên tả.

Kim Ngang Tiêu đã hiểu nên chỉ lặng người, ngắm nhìn hai nhà sư đấu chưởng với nhau. Nhà sư Tây Tạng mặc áo cà sa váy đỏ cũng ngồi sắp chân bằng tròn và hai chưởng để ngang ngực, cũng liên tiếp đẩy ra phía trước, y hệt như nhà sư gầy ốm.

Kim Ngang Tiêu cũng hiểu ngay tại sao sáu người trước đã chết một cách thảm khốc như vậy. Thì ra họ đã vô tình đi vào luồng chưởng lực ghê gớm của hai nhà sư, trong khi họ đấu chưởng lực với nhau.

Quang cảnh lúc đó thực kinh dị. Dưới ánh trắng lạnh trên sườn núi, hai nhà sư ngồi cách xa nhau có đến hai chục trượng, đối diện với nhau, và cùng tiếp tục đẩy chưởng. Phát kinh lực đấu với nhau.

Người không biết võ công nhìn thấy hai nhà sư đấu với nhau như vậy, chắc hẳn phải cho là trò đùa chớ không phải là giao đấu trí mạng. Hai nhà sư chỉ giờ chưởng lên ngang ngực rồi từ từ đẩy kinh lực, và rồi sau đó lại đẩy ra như trước, khoan thai và nhẹ nhàng.

Lối giao đấu này chính là lối giao đấu chưởng lực của những bậc đại cao thủ võ công đã gần đến mức xuất thần nhập hóa. Hai Chưởng nhẹ nhàng đẩy ra như chơi, nhưng thực ra đã phát thành sức mạnh âm nhu khủng khiếp, có sức giết người trong chớp mắt.

Sáu người chẳng may vô tình đi lọt vào giữa hai nhà sư trong lúc họ đấu chưởng, mặc dầu đều là những cao thủ trứ danh của võ lâm, có hàng chục năm khổ tu nội lực, vậy mà chẳng những họ bị hút vào luồng kinh lực, lại còn bị những luồng kinh lực ấy làm cho đứt hết kinh mạch, phá vỡ hết nội tạng, lăn ra chết ngay không kịp chống đỡ.

Kim Ngang Tiêu ngẩng người ra nhìn trận giao đấu quái dị đó rồi khẽ hỏi :

- Chu lão bá, hai nhà sư này dùng thứ chưởng lực gì mà ghê gớm như vậy?

Lâm Tuyền kiểm khách Chu Đức Ân lắc đầu thờ dài :

- Lão phu bốn ba gần cả đời người, nhưng chưa bao giờ thấy ai sử dụng một thứ trường lực âm nhu nhẹ nhàng đến như vậy. Có điều quái dị là hai nhà sư này, một ở Tây Tạng, một ở Trung Quốc là hai nơi khác nhau, vậy mà lại cùng sử dụng một trường âm nhu tựa hồ như nhau và đến đây giao đấu kịch liệt như thế này. Bên trong chắc hẳn phải có sự gì uẩn khúc.

Bọn Kim Ngang Tiêu ba người đứng ngăn người ra nhìn hai nhà sư tiếp tục đẩy trường giao đấu với nhau như vậy không biết đã từ bao lâu rồi, và như quên cả thời gian bên ngoài.

Chu Uyển Thanh lúc này đã nhận thấy rõ nguyên nhân cái chết của sáu người nọ nên nàng không còn sợ hãi như trước nữa. Nhìn hai nhà sư giờ tay đẩy trường ra như mây mải cũng chán.

Chu Uyển Thanh khẽ nói :

- Đấu như thế này biết bao giờ mới phân thắng bại?

Quả thực lúc bấy giờ cũng khó lòng định bên nào cao bên nào thấp. Trên đầu hai nhà sư cũng có một luồng khói trắng mờ bốc lên và nét mặt cả hai đều cùng có vẻ trang nghiêm gây cản, nhưng tuyệt nhiên không có bên nào lộ vẻ kinh hoàng.

Chu Đức Ân đứng nhìn hồi lâu rồi khẽ thờ dài :

- Họ giao đấu như vậy làm sao tiến vào Lôi Công động được?

Kim Ngang Tiêu nói :

- Chu lão bá, tiểu bối sợ rằng hai nhà sư này cũng vì những di vật của phái Côn Luân mà tới đây. Họ...

Kim Ngang Tiêu chưa nói dứt lời thì một chuỗi dài những tiếng ầm ầm như tiếng sấm phát ra ở phía sau làm cho ba người giật mình kinh hãi. Tiếng ầm ầm đó vang động khắp nơi như rung chuyển cả ngọn núi. Phải một lát sau, ba người mới nhận thấy đó không phải là tiếng sấm mà chỉ là một tiếng... cười của một nhân vật võ lâm có công lực cực kỳ cao siêu.

Tiếng cười vang dậy vừa tắt thì trước mắt ba người đã thấy xuất hiện một bóng người dưới ánh trăng bên sườn núi, không hiểu bóng người đó dùng thân pháp quái dị thế nào mà tới nhanh như vậy.

Bóng người mới đến chỉ là một người đàn bà. Bọn Kim Ngang Tiêu ba người khi nhận thấy rõ bóng người đó lại càng kinh hoàng hơn. Bởi vì người đó chẳng phải ai xa lạ chính là Hắc Cốt Ma Nương Lý Phụng Chi.

Cũng may lúc đó Hắc Cốt Ma Nương không có vẻ chú ý đến ba người. Y thị tiến đến cách luồng trường phong giao đấu của hai nhà sư độ mười trượng rồi dừng lại. Dáng điệu Hắc Cốt Ma Nương vẫn yêu kiều là lướt, như thể bóng nàng tiên nữ xuất hiện dưới ánh trăng trên sườn núi.

Bộ mặt tươi trẻ và đẹp như hoa của Hắc Cốt Ma Nương lúc này hết nghiêng về bên tả lại hướng về bên hữu. Y thị đưa cặp mắt sáng quắc nhìn hai nhà sư rồi bỗng cất tiếng nói vang vang như tiếng sấm :

- Hai hòa thượng kia, các ngươi đã giao đấu với nhau ba ngày ba đêm mà không phân thắng bại. Sao không biết hổ thẹn mà rút lui đi cho rồi, cứ ngồi đó cản trở công việc của lão nương mãi như thế?

Tiếng của Hắc Cốt Ma Nương kinh động cả một vùng rừng núi nhưng hai nhà sư không có vẻ gì chú ý những tiếng nói như tiếng sấm đó, vẫn tiếp tục đẩy trường giao đấu với nhau.

Chờ một lát vẫn không thấy nhà sư ngừng giao đấu, Hắc Cốt Ma Nương bỗng đứng dừng nổi giận, bộ mặt đẹp lúc này cau có nhăn nhúm, hai mắt nảy hung quang găm gắm. Hắc Cốt Ma Nương tiến lên một bước quát bảo :

- Siêu Không hòa thượng! Áo Ma đầu đà! Hai lão trọc này định trên gan lão nương hay sao? Các ngươi có ý định gì mà cản trở lối vào Lôi Công động như vậy? Hai lão trọc già tưởng lão nương sợ Âm Ma trường của các ngươi hay sao?

Siêu Không! Áo Ma! Nghe hai tên đó Chu Đức Ân giật mình toát mồ hôi, lùi lại một chút, như để tránh khỏi nhô đầu lên cao quá.

Kim Ngang Tiêu khẽ hỏi :

- Chu lão bá, hai nhà sư này là nhân vật thế nào?

Lâm Tuyền kiểm khách Chu Đức Ân đáp :

- Kim hiền đệ không biết hai lão hòa thượng này hay sao?

Siêu Không thượng nhân là nhân vật đứng đầu Mâu Ni đường của chùa Bắc Thiếu Lâm. Cách nay mười năm võ lâm nghe đồn ông ta đã viên tịch rồi, không ngờ ông còn sống và lại xuất hiện nơi này. Ba chục năm trước Siêu Không thượng nhân là Phương trượng chùa Thiếu Lâm, võ công đứng hàng đệ nhất thiên hạ. Còn Áo Ma đầu đà là Trường môn nhân của phái Đạt Ma bên Tây Tạng, không hiểu lão ta vào Trung Nguyên có việc gì.

Kim Ngang Tiêu, nghe nói đến phái Đạt Ma chợt nhớ đến ba nhà sư mang danh là Tam Ma Tôn Giả bị chàng hạ sát thủ ở gần đất Miêu Cương mấy tháng trước Tam Ma Tôn Giả võ công rất lợi hại, nhưng chúng hiểm độc vô cùng đòi bắt chàng róc thịt nấu cao, để lấy lại Tuyết Sâm mà chàng đã ăn phải, bởi vậy đã sinh hỗn đấu, rút cuộc cả ba tôn giả bị chàng đánh chết. Lúc này nghe nói Áo Ma đầu đà là Chương môn nhân phái Đạt Ma, chàng không khỏi nghi ngại, tự hỏi không hiểu lão đầu đà này đến Trung Nguyên có phải vì việc đòi lại cuốn Cự Linh thần công và củ Tuyết Sâm Thiên Niên hay không.

Kim Ngang Tiêu còn đang suy nghĩ bỗng thấy ở phía mặt, Hắc Cốt Ma Nương cười the thé cất tiếng quát :

- Siêu Không hòa thượng, Áo Ma đầu đà, các ngươi hãy coi Hóa Diệm chương của lão nương phá Âm Ma chương của các ngươi đây.

Nói dứt lời Hắc Cốt Ma Nương đẩy hai chương ra phía trước nhằm nơi gấp gờ của hai luồng Âm Ma chương tấn công.

Lần này gặp địch thủ Hắc Cốt Ma Nương không dám coi thường nên nàng vận dụng đến mười thành công lực của Hóa Diệm chương. Chương phong của Hắc Cốt Ma Nương vừa phóng ra lập tức có tiếng gió ào ào thổi, khí thế cương mãnh khác hẳn lối chương phong âm thầm ôn nhu của hai nhà sư. Đồng thời bầu không khí xung quanh bỗng thấy một mùi khét lẹt như diêm sinh.

Một tiếng nổ kinh hồn như tiếng sét phát ra tiếp theo một tia sáng lóe lên như chớp. Đó là chương phong Hóa Diệm chương đã đụng vào hai luồng Âm Ma chương và phát nổ.

Hắc Cốt Ma Nương không hổ danh đệ nhất ma đầu “Hồng Kỳ Hắc Cốt Ma” khi xưa đã làm điên đảo vô lâm. Hóa Diệm chương của nàng quả nhiên lợi hại vô cùng, đã đẩy được hai luồng chương lực Âm Ma bốc lên cao để lại chỗ khoảng giữa hai nhà sư một khoảng hư vô khiến không khí ở xung quanh đổ ào tới, gây thành một trận gió lốc kinh khủng động địa.

Khả thương thay sáu kẻ bị chết thảm ở đó đến lúc chết rồi cũng không được yên. Bởi vì ba luồng chương phong vừa lúc lên cao, gió lốc xoáy tới, bốc tung sáu xác chết bắn ra tứ phía như những chiếc lá rụng. Hắc Cốt Ma Nương không chú ý đến sự việc đó. Nhanh như chớp nàng nhảy vọt tới khoảng giữa hai nhà sư, hai chương chia làm hai bên, phóng ra hai luồng Hóa Diệm chương dừng mãnh, khiến cả hai nhà sư vội gờ chương lên đỡ.

Hắc Cốt Ma Nương cười lên khanh khách, thu ngay chương lại, không tấn công nữa, làm hai nhà sư phải ngừng tay. Như vậy là cuộc đấu của hai nhà sư kéo dài từ ba ngày nay, lúc này bị Hắc Cốt Ma Nương xông vào phá, làm cho gián đoạn.

Siêu Không thượng nhân và Áo Ma đầu đà cùng đứng lên, chậm bước tiến lại gần Hắc Cốt Ma Nương rồi đứng lại. Đã nhận biết Hắc Cốt Ma Nương là ai, Siêu Không thượng nhân chấp tay lạnh lùng nói :

- Té ra Lý tiên nương giảng lâm, bản tăng không biết cam tội thất lễ.

Nguyên Siêu Không thượng nhân đối với Hắc Cốt Ma Nương không xa lạ gì. Năm xưa khi còn làm Chương môn phái Thiếu Lâm, chính Siêu Không thượng nhân đã quy tụ các Chương môn các môn phái lớn, mấy lần vây công kịch chiến với Hắc Cốt Ma Nương để tìm cách trừ mối họa cho vô lâm nhưng không lần nào thành công. Về sau, Hắc Cốt Ma Nương tự nhiên tuyệt tích giang hồ, Siêu Không thượng nhân cũng coi vụ đó là xong, vì thâm ý Thượng nhân chỉ mong Hắc Cốt Ma Nương không giết hại các nhân vật vô lâm nữa là được. Vốn là bậc chân tu, Siêu Không thượng nhân dễ tha thứ, không hề thù oán Hắc Cốt Ma Nương, nên lúc này gặp lại gọi nàng là “Lý tiên nương” có ý nhắc lại biệt hiệu cũ của nàng, chớ không nhắc đến cái tên ma đầu “Hắc Cốt Ma Nương” nữa.

Siêu Không thượng nhân vừa cất tiếng chào xong Áo Ma đầu đà cũng lên tiếng :

- A di đà Phật! Bản tăng chuyến du nhập Trung Nguyên không ngờ lại may mắn được gặp vị truyền nhân của Hoàng Hạc đảo chủ. Thật vạn hạnh! Vạn hạnh!

Áo Ma đầu đà vừa gặp Hắc Cốt Ma Nương lần đầu tiên đã nói ngay đến sự thừa đích thực của Hắc Cốt Ma Nương, khiến chẳng những Hắc Cốt Ma Nương mà ngay cả Siêu Không thượng nhân và cả ba người nấp nghe trộm là bọn Kim Ngang Tiêu cũng giật mình kinh sợ. Vì vô lâm thời trước tương truyền lại chỉ biết Hắc Cốt Ma Nương thời còn trẻ gọi là Hắc Y tiên nương Lý Phụng Chi thụ nghiệp Độc Ty Thần Cô, chớ không mấy người biết rằng Lý Phụng Chi lưu lạc ra Hoàng Hạc đảo, gặp vị đệ nhân đảo chúa ở đó truyền thụ võ công quái dị cho nàng, trong đó có môn Hóa Diệm chương làm giang hồ thất điên bát đảo.

Hắc Cốt Ma Nương cười khanh khách :

- Hòa thượng Tây Tạng không ngờ hiểu sâu rộng như vậy, không hổ thẹn danh vị Chương môn nhân của phái Đạt Ma. Năm xưa lão cũng được gặp một vị lão tăng của quý phái tên gọi là Độc Ma thiền sư.

Áo Ma đầu đà vội chấp tay cung kính nói :

- Té ra Tiên nương đã biết cả vị tiền bối của tỳ phái. Độc Ma thiền sư chính là sư bá của bản tăng, vị Chương môn nhân đời trước của phái Đạt Ma. Độc Ma sư bá đã viên tịch từ bốn chục năm nay rồi. Tiên nương đã quen biết Độc Ma sư bá bản tăng, tức cũng như là tiền bối của bản tăng rồi vậy.

Người ngoài nghe lời nói này chắc hẳn phải ngạc nhiên vô cùng. Một nhà sư tuổi gần sáu mươi lại gọi một thiếu phụ trông chỉ độ ngoài ba mươi là tiền bối. Sự thực Hắc Cốt Ma Nương năm nay đã ngoài tám mươi tuổi, nhưng nhờ uống được một bình nước dãi hạc ngàn năm ở Hoàng Hạc đảo, nên Hắc Cốt Ma Nương đã đạt tới công phu xuất thần nhập hóa, thuật giữ nhan sắc tươi trẻ mãi không còn là việc khó khăn nữa.

Hắc Cốt Ma Nương nghiêm sắc mặt lại nói :

- Áo Ma đạo trưởng đã biết nói vậy, có sao còn ngăn cản việc làm của lão nương?

Áo Ma đầu đà nói :

- Bản tăng đến Trung Nguyên này nguyên không hề có ý định đến Lôi Công động làm gì mà chỉ cốt đi tìm kiếm ba môn đệ là Tam Ma Tôn Giả có nhiệm vụ đến Trung Nguyên thu đoạt lại mấy báu vật của tề phái bị thất lạc từ trước là củ Thiên Niên Tuyết Sâm và cuốn kinh Cự Linh thần công do Đạt Ma tổ sư lưu truyền. Tam Ma Tôn Giả tuyệt tích từ mấy tháng nay, sau bản tăng nghe võ lâm loan truyền ba Tôn giả bị một thiếu niên họ Kim sát hại. Bởi vậy bản tăng mới vội vã thân hành sang Trung Nguyên dò xét hư thực. Tới tỉnh Triết Giang này, các môn đệ tề phái cho biết gã thanh niên họ Kim quả có mang trong người hai báu vật của tề phái, xuất hiện ở nơi đây mấy hôm trước và lại cùng nhập bọn với mấy người môn đệ cũ của phái Côn Luân. Các môn đệ tề phái được biết di vật của Côn Luân giấu ở Lôi Công động trên ngọn Tỳ Bà sơn này, bởi thế bản tăng định đến đây thám xét để tìm hỏi gã Kim tiểu tử. Không ngờ khi đến đây bản tăng lại gặp vị Phật huynh này đi tới tay ngăn cản, gây thành trận đấu kéo dài ba ngày nay.

Áo Ma đầu đà nói đoạn, quay lại chấp tay trước ngực thi lễ với Siêu Không thượng nhân và nói :

- Siêu Không Phật huynh, ba ngày hôm nay tiểu tăng rất thắc mắc, không hiểu tại sao Trung Nguyên lại có một nhân vật luyện được Âm Ma chương tới mức thượng thừa như vậy. Nay nghe rõ ra mới biết Phật huynh chính là vị Siêu Không thượng nhân danh chấn võ lâm, vị Thủ tọa của Mâu Ni đường Bắc Thiếu Lâm.

Siêu Không thượng nhân cũng vội chấp tay đáp lễ :

- A di đà Phật, bản tăng cũng không ngờ Áo Ma Phật huynh, vị Chương môn nhân phái Đạt Ma bên Tây Tạng lại quá bộ giáng lâm Trung Nguyên nên mới cam tâm thất kính như vậy. Chính vì Phật huynh lúc đầu dùng Âm Ma chương đối phó, nên bản tăng mới động lòng hiếu kỳ, cố ý thử thách, vì bản tăng ngỡ rằng trên đời này lại có người thứ hai biết sử dụng Âm Ma chương.

Nguyên hai vị hòa thượng này vừa rồi giao đấu với nhau đã cùng sử dụng Âm Ma chương nên trận đấu mới kéo dài đến thế, Âm Ma chương vốn là một môn tuyệt kỹ bí truyền của phái Thiếu Lâm, do Đạt Ma tổ sư đích thân truyền lại. Môn võ công này chuyên sử dụng âm khí, khi luyện cần phải hấp thu không khí của mặt trăng ban đêm rồi hòa với nhu âm chân khí bản thân, tạo ra thành một thứ chương phong vô hình vô sắc, âm nhu nhẹ nhàng nhưng có sức phá hoại những huyết quản trong người đối phương lợi hại vô cùng.

Phái Thiếu Lâm ở Trung Quốc giữ môn tuyệt kỹ này mấy trăm năm nay, không bao giờ truyền thụ ra ngoài, chỉ những bậc cao tăng đức độ trong môn phái mới luyện được, như vậy tưởng là một môn võ công độc nhất trong thiên hạ.

Ai ngờ Đạt Ma tổ sư trước khi sang Trung Quốc sáng lập môn phái Thiếu Lâm, đã truyền thụ một số bí quyết võ công cho một đệ tử ở Tây Tạng. Chính người đệ tử này đã lập ra môn phái Đạt Ma. Thành thử môn Âm Ma chương phát huy cùng một lúc ở hai nơi mà không ai hay biết. Xem như thế đủ biết võ học bao la rộng lớn đến dường nào.

Hắc Cốt Ma Nương thấy hai hòa thượng nói chuyện với nhau liền mỉm cười :

- Hai vị trước không biết nhau nay vì môn tuyệt kỹ Âm Ma chương lại biết nhau, như vậy kể như trận đấu đã giải quyết xong rồi. Bây giờ lão nương chỉ yêu cầu hai vị rời khỏi nơi đây để lão nương xử trí vụ Lôi Công động này.

Siêu Không thượng nhân lộ sắc mặt vô cùng kinh ngạc hỏi :

- Lý tiên nương lâu nay ẩn cư, không lý gì đến việc ân oán của giang hồ, bản tăng dám hỏi Lý tiên nương đến Lôi Công động này có việc gì vậy?

Hắc Cốt Ma Nương nghiêm giọng nói :

- Lão nương tái xuất giang hồ chuyến này cũng vì mấy di vật của phái Côn Luân năm xưa truyền lại. Mấy hôm trước đây lão nương đã gặp hai kẻ mang di vật đó đi trốn, lão nương đã tưởng thu được di vật đó, chẳng ngờ hai kẻ nọ lại được một tên tiểu tử họ Kim tên Ngang Tiêu cứu thoát. Đến nay lão nương nghe đồn cả ba kẻ đó ẩn náu trong Lôi Công động này, nên mới đến đây tìm chúng.

Hắc Cốt Ma Nương nói chưa dứt lời, cả Siêu Không thượng nhân và Áo Ma đầu đà cũng kêu lên một tiếng vô cùng sùng sốt.

Siêu Không thượng nhân đi tìm Chu Đức Ân và Chu Uyển Thanh để thu đoạt di vật phái Côn Luân. Còn Áo Ma đầu đà đi tìm Kim Ngang Tiêu để đòi Cự Linh thần công. Nay hai người nghe nói cả ba kẻ đó ở trong Lôi Công động, làm sao không giật mình sùng sốt.

Siêu Không thượng nhân trầm giọng nói :

- Lý tiên nương, việc này bản tăng quyết không thể chiều ý Lý tiên nương được. Sư huynh của bản tăng là Siêu Trần thiền sư, đương kim Phụng trọng Thiếu Lâm tự đã hạ chỉ cho các môn hạ đệ tử phải thu hồi cuốn Âm Dương Thái Cực kiếm phổ và thanh Phi Long thần kiếm, di vật của phái Côn Luân xuất thân tự bốn phái...

Hắc Cốt Ma Nương sa sầm nét mặt ngắt lời :

- Đại sư khỏi phải nói nữa, lão nương đã nghe luận điệu của hai hòa thượng Tuệ Giác, Tuệ Hải về việc này, nhưng lão nương cần hai vật đó là phải thu đoạt, không ai có thể cản trở được.

Siêu Không thượng nhân kinh hãi vội hỏi :

- Té ra Tiên nương đã gặp Tuệ Giác, Tuệ Hải nhị vị sư đệ của bản tăng?

Hắc Cốt Ma Nương cười nhạt :

- Lão nương này tái xuất giang hồ đã thay đổi quy lệ năm xưa rồi, đại sư hà tất phải kinh hãi như vậy. Nhưng hai hòa thượng Tuệ Giác, Tuệ Hải cũng không thể sử dụng võ công được trong hai năm nữa.

Siêu Không thượng nhân tái mặt lùi lại một bước, giọng run lên vì tức giận :

- Hắc Cốt Ma Nương, bà không thể hoành hành tác quái như năm xưa được nữa. Lôi Công động này đã thuộc quyền sở hữu của bốn phái, bản tăng quyết không để cho người thứ hai nào bước tới.

Hắc Cốt Ma Nương chưa kịp đáp, Áo Ma đầu đà đã quát lớn :

- Siêu Không hòa thượng, ông nói thế có ý nghĩa gì? Tên tiểu tử họ Kim mang Cự Linh thần công và Tuyệt Sâm của Đạt Ma phái trốn trong động này, Áo Ma đầu đà quyết không để cho y chạy thoát. Và lại di vật của phái Côn Luân là của chung của võ lâm thiên hạ, phái Thiếu Lâm có quyền gì đòi chiếm đoạt?

Hắc Cốt Ma Nương cười the thé :

- Hai lão trọc khỏi nói nhiều vô ích, lão nương đã đến đây thì bất luận di vật hay báu vật của môn phái nào cũng thuộc lão nương hết. Hai người mau đi khỏi đây, nếu không phục lão nương cho phép hai người hiệp công Âm Ma chương đôi phó với lão nương.

Siêu Không thượng nhân và Áo Ma đầu đà tức giận vô cùng, đưa mắt nhìn thiếu phụ trông trẻ như măng nhưng đã ngoài tám mươi tuổi đó. Cả hai tự biết mình không thể là đối thủ với nữa đại ma đầu này, nên không ai bảo ai đã có chủ ý cùng hợp lực tấn công.

Hắc Cốt Ma Nương cười nhạt :

- Lão nương hành sự bao giờ cũng quang minh chính đại. Lão nương cũng không muốn tăng thêm sát nghiệp nên mới để cho hai người tự quyết định như vậy. Nếu không phục hãy ra tay ngay đi, kéo lại ân hận lão nương không nói trước.

Siêu Không thượng nhân và Áo Ma đầu đà biết không thể tránh được một cuộc giao đầu dữ dội, liền từ từ lùi ra xa, phân ra làm hai bên tả hữu, rồi đột nhiên quát lên một tiếng, đẩy hai chương ra, dùng Âm Ma chương hợp công Hắc Cốt Ma Nương.

Hai luồng chương phong âm nhu vừa bay đến Hắc Cốt Ma Nương cười khanh khách, vận dụng Hóa Diễm chương lên đối địch. Mấy tiếng bùng bùng như sấm vang lên, bầu không khí lại khét lẹt mùi diêm sinh như cũ.

Thanh toán cừ thù

Bọn Kim Ngang Tiêu không được theo dõi câu chuyện giữa Hắc Cốt Ma Nương và hai vị lão hòa thượng.

Số là khi Siêu Không thượng nhân và Áo Ma đầu đà vừa ngừng trận đấu để tiến lại nói chuyện với Hắc Cốt Ma Nương thì tại mỏm đá đằng này một biến cố lại phát sinh.

Bọn Kim Ngang Tiêu đang hồi hộp xem trận đấu giữa Hắc Cốt Ma Nương và hai nhà sư, bỗng nhiên từ đám cây um tùm ở chân núi Tỳ Bà có tiếng cười nhạt vang đến, khiến cả ba người đều giật mình quay lại.

Lập tức hai bóng đen từ chân núi chạy lên, thân pháp mau lẹ vô cùng. Tới trước mặt Chu Đức Ân, Chu Uyển Thanh và Kim Ngang Tiêu, hai bóng đen ngừng lại. Cả hai bóng đen này đều mặc áo dạ hành màu đen, đặc biệt là trên mặt cả hai người đều có một miếng vải the màu đen che kín, chỉ để hở hai con mắt sáng quắc nên không biết họ là những nhân vật thế nào.

Hai bóng đen vừa tới thì từ phía sau lại hai bóng nữa chạy lên theo, hai người sau này rõ rệt là thân pháp nặng nề chậm chạp hơn hai người đi đầu, nên không theo kịp họ và phải đến sau. Nhưng hai người theo sau cũng bịt mặt như hai người trước.

Bốn người bịt mặt vây bọn Kim Ngang Tiêu vào giữa. Một người trong bọn trầm giọng quát :

- Chu Đức Ân, đêm nay nhà ngươi hết đường lẩn trốn, lão phu sẽ thanh toán nốt mối thù năm xưa còn để lại.

Người vừa lên tiếng rõ ràng là một người lớn tuổi, nhưng giọng nói sang sảng chứng tỏ nội lực sung túc, nội công thâm hậu vô cùng.

Chu Đức Ân ngạc nhiên lên tiếng hỏi :

- Các hạ là ai? Có chuyện gì thù oán với Chu mỗ từ bao giờ?

Người nọ không trả lời câu hỏi, nghiêm giọng với Kim Ngang Tiêu :

- Bằng hữu họ Kim kia, việc này không liên can gì đến bằng hữu, lão phu cũng không quen biết bằng hữu, nên chỉ yêu cầu bằng hữu đóng vai bằng quan. Nếu bằng hữu không nghe lão phu cũng có cách đối phó.

Nói đoạn không chờ Kim Ngang Tiêu trả lời, người đó khoa tay một vòng, “Soạt” y đã tuốt lưỡi kiếm đeo bên sườn ra khỏi vỏ, ánh kiếm xanh biếc lấp lánh dưới ánh trăng, tỏa ra một luồng hào khí ghê người, đủ hiểu đó là thanh bảo kiếm.

Người bật mặt hành động có vẻ nóng nảy vô cùng. Lưỡi kiếm vừa rút ra khỏi vỏ, mũi kiếm đã khoa thành một đường tròn, với tiếng “vi vu” chém vào gió. Đồng thời người đó quát :

- Chu Đức Ân! Khán chiêu!

Lời nói chưa dứt, lưỡi kiếm đã như một con giao long nhắm thẳng ngực Chu Đức Ân tấn công tới, theo một chiêu số linh diệu vô cùng.

Mọi việc xảy ra quá mau lẹ và bất ngờ khiến Kim Ngang Tiêu cũng phải giựt mình kinh hãi, còn Chu Uyển Thanh kêu lên một tiếng kinh ngạc và tức giận.

Nhưng người ngạc nhiên hơn hết chính là Chu Đức Ân. Lão hiệp vội vàng né tránh đường kiếm ác độc của đối phương, nhưng đồng thời ông cũng kêu lên một tiếng sùng sốt và run giọng hỏi đứt quãng :

- Ngươi... ngươi...

Chu Đức Ân kinh hoàng thực sự, không phải vì thế kiếm của đối phương quá lợi hại và chính là vì thế kiếm đó quá... quen thuộc đối với ông. Đó là thế Bạch Xà Thốn Phụng chiêu thức thứ mười bảy của bài Tru Tiên kiếm độc đáo của phái Côn Luân. Hơn nữa bài kiếm này không truyền bá ra ngoài, ngay những đệ tử mới nhập môn cũng không được học. Kẻ biết dùng Tru Tiên Kiếm phải là đệ tử thân tín của phái Côn Luân, ít ra cũng đã thụ nghiệp trên mười năm.

Người lạ thấy Chu Đức Ân kinh hãi vì nhận biết thế kiếm đó, liền cười gằn :

- Ngươi mau móc kiếm ra đối địch. Lão phu vẫn theo tiền lệ là tuyệt kỹ của phái Côn Luân phải dùng để tiêu diệt môn đệ của Côn Luân.

Chu Đức Ân càng kinh ngạc lùi lại một bước, lớn tiếng hỏi :

- Các hạ là ai? Tại sao lại biết tuyệt kỹ bí truyền của môn phái?

Người bật mặt cười khanh khách :

- Ngươi ngạc nhiên lắm phải không? Được ta cho ngươi nhìn rõ mặt ta cũng không hại gì, vì đêm nay ngươi không thoát khỏi tay ta nữa.

Nói đoạn y đưa tay lên giựt mảnh vải che mặt xuống. Bộ mặt của y bộc lộ dưới ánh trăng, đó là khuôn mặt của một ông già quá thướt, hai mắt lấp lánh sáng lóe, râu tóc đã hoa râm trạc lối sáu mươi tuổi.

Nhưng Chu Đức Ân nhìn mặt người đó rồi bật lên một tiếng kêu thất thanh :

- Bốc... Bốc sư huynh! Té ra trận đánh năm xưa trên Thanh Hoa đỉnh, sư huynh không bị hại và còn sống đến ngày nay!

Ông già họ Bốc sa sầm nét mặt :

- Ta chính là Bốc Thừa Luân, nhưng ta không còn là sư huynh của ngươi và cũng không phải là đệ tử Côn Luân nữa. Ngươi hãy gọi ta là Bốc bang chủ, Bang chủ Thanh Hồng bang!

Lâm Tuyền kiếm khách Chu Đức Ân kinh ngạc quá đỗi, ông chỉ thốt ra được mấy tiếng :

- Bang chủ Thanh Hồng bang! Nhưng... tại sao... tại sao...

Thanh Hồng bang cũng là một bang hội như cả trăm bang hội khác của võ lâm thời đó.

Mặc dầu Thanh Hồng bang thanh thế nhỏ bé, danh tiếng không lừng lẫy như Câu Hồn bang, nhưng các nhân vật võ lâm đã từng nghe đến bang hội này.

Song là, điều làm Chu Đức Ân kinh ngạc không phải là Thanh Hồng bang mà là Bốc Thừa Luân. Năm xưa khi phái Côn Luân chưa bị tan rã, Bốc Thừa Luân là một trong những môn đồ sùng ái của Hoàng Diệu chân nhân, vị Chương môn nhân đời trước của phái Côn Luân. Về sau khi phái Côn Luân bị tai biến, bên ngoài gặp cường địch tấn công, bên trong sinh nội loạn, các môn đệ bị tàn sát rất nhiều. Bốc Thừa Luân cũng mất tích ngay từ thuở đó, khiến những đệ tử Côn Luân may mắn ở ngoài thoát chết đều cho rằng y cũng bị sát hại với các đồng môn khác.

Ai ngờ Bốc Thừa Luân không chết và đến nay y đột nhiên xuất hiện dưới danh vị Bang chủ Thanh Hồng bang.

Điều kinh dị hơn hết là những chẳng những Bốc Thừa Luân có vẻ căm thù Chu Đức Ân, sư đệ của y thuở xưa, mà còn chối bỏ cả danh hiệu đệ tử của Côn Luân. Trong võ lâm, phạm đã là một môn đệ của một môn phái nào điều tối kỵ nhất là chối bỏ sư thừa của mình, vì võ lâm coi đó như một sự sỉ nhục cho kẻ chối bỏ, đã vô ơn với phái mình thụ nghiệp. Bởi thế Chu Đức Ân hết sức kinh dị, không nói được lời nào nữa.

Bốc Thừa Luân ngửa mặt lên trời cười khanh khách :

- Trước khi về châu Diêm chúa, ngươi sẽ còn gặp nhiều sự kinh ngạc hơn thế nữa. Đến lúc này ta cho ngươi biết sự bí mật năm xưa cũng không hại gì, vì ngươi chỉ còn sống trong khoảnh khắc nữa thôi.

Một tiếng “soạt” do guom rút ra khỏi vỏ vang lên, tiếp theo là tiếng thét lạnh lạnh của Chu Uyển Thanh :

- Lão tặc, bắt luận ngươi là ai, ngươi cũng không được ăn nói ngông cuồng như vậy trước mặt công công và bản cô nương.

Bốc Thừa Luân liếc cặp mắt sắc như dao nhìn qua Chu Uyển Thanh rồi cười gằn nói :

- Ngươi có phải là con gái của Chu Thiên Long, cháu của Chu Đại Hải đó không? Năm xưa trong trận huyết chiến trên đỉnh núi Côn Luân, điều ta ân hận nhất là để cho Chu lão tặc thoát thân.

- A!

Lâm Tuyền kiểm khách Chu Đức Ân bật ra một tiếng kêu kinh hãi. Một tia sáng vụt lóe qua đầu óc Chu lão hiệp, khiến ông chột hiểu. Chu Đức Ân lùi một bước, găm lên một tiếng như sét nổ :

- Ngươi!... Bốc Thừa Luân... té ra ngươi là kẻ nội phản năm xưa!

Việc đại biến năm xưa ở phái Côn Luân làm môn phái này tan rã, các bảo vật trấn sơn bị thất lạc, là việc giang hồ võ lâm đều hay. Nhưng bên trong có những uẩn khúc ít người hiểu nổi. Đại khái võ lâm chỉ biết rằng phái Côn Luân bị cường địch tấn công từ bên ngoài, rồi ở trong lại sinh nội biến, khiến một môn phái to lớn như vậy mà chỉ một đêm đã bị tan nát, quả là một điều đại bất hạnh, bất cứ môn phái nào khác nghe thấy cũng phải rung mình kinh sợ.

Nhưng cường địch là ai? Tại sao lại có nội phản ở bên trong. Những nghi vấn này không ai được rõ. Những đệ tử phái Côn Luân biết rõ sự thật thì phần lớn đều bị chết thảm trong đêm hỗn chiến còn một ít sống sót lại không chịu tiết lộ ra ngoài. Chính vị Chương môn nhân là Hoàng Sơn Nhất Kiếm Chu Đại Hải sống sót thoát hiểm cũng không chịu nói ra ngoài.

Hình như ông còn nghiễm cảm các đệ tử sống sót, không cho ai được tiết lộ.

Còn Chu Đức Ân tuy là em ruột Chu Đức Ân, nhưng lúc sinh ra biến cố, ông mắc việc đi vắng ở phương xa, đến lúc trở về thì môn phái đã tan rã rồi. Về sau, khi gặp lại Chu Đại Hải ông cũng không được vị trưởng huynh nói cho biết rõ.

Đến nay, Bốc Thừa Luân lại làm phản? Đó mới thực là điều quái gở nhất khiến không ai có thể ngờ được, Bốc Thừa Luân không phải là đệ tử tầm thường của Côn Luân, mà là một cao đồ của Hoàng Diệu chân nhân, vị Chương môn nhân đời trước. Hơn nữa Bốc Thừa Luân còn gọi Hoàng Diệu chân nhân là nghĩa phụ, nghĩa là y được Chân nhân nhận làm con nuôi.

Hoàng Diệu chân nhân trước kia là một kiếm khách nổi danh đứng hàng số một của võ lâm. Trước khi mặc áo đạo sĩ, ông đã lập gia thất, làm bạn với một nữ hiệp cũng nổi danh thời đó. Hai người có một người con gái, nhưng ít lâu sau đó người vợ của Hoàng Diệu chân nhân qua đời, khiến ông chán nản thế sự, cắt tóc tu tiên.

Trước khi liên tiếp nhận ngôi Chương môn phái Côn Luân, Hoàng Diệu chân nhân đã có một số đồng đệ tử, nhưng trong số này có hai người được ông sủng ái nhất là Chu Đại Hải và Bốc Thừa Luân, hai thanh niên tuấn tú cốt cách phi phàm.

Chu Đại Hải được thừa nhận trước nên là sư huynh của Bốc Thừa Luân. Tuy vậy Hoàng Diệu chân nhân yêu quý hai người ngang nhau.

Về sau Hoàng Diệu chân nhân gả con gái cho Chu Đại Hải đồng thời còn truyền ngôi Chương môn cho chàng nữa. Phải chăng vì sự đó mà Bốc Thừa Luân sinh lòng ghen ghét rồi tạo phản.

Nguyên do này không ai được biết. Có điều là Bốc Thừa Luân thời đó không tỏ vẻ gì ghen ghét cả và vẫn kính yêu sư huynh và sư tỷ như thường. Nhưng đến lúc Bốc Thừa Luân chính thức nhận y là kẻ tạo phản, Chu Đức Ân mới giật mình kinh hãi.

Lại nói Bốc Thừa Luân thấy Chu Đức Ân kinh hãi như vậy, y liền cười nhạt nói tiếp :

- Chu Đức Ân! Ngươi kinh ngạc lắm phải không? Bây giờ ngươi sắp đến lúc chết, ta cho ngươi biết rõ chuyện cũng không hại gì? Khi ta bắt đầu ra mặt tấn công đệ tử phái Côn Luân, mọi người tưởng ta thù oán Chu Đại Hải, ghen ghét với y về ngôi Chương môn của phái Côn Luân. Hà hà... Đâu có phải như vậy. Ta đâu có thèm làm Chương môn của phái Côn Luân. Ta nói thực cho ngươi biết, ta gia nhập phái Côn Luân không phải là thực tình, mà chỉ là vâng mệnh ân sư của ta, giả vờ xin làm môn đệ của lão Hoàng Diệu để học bí quyết kiếm thuật của phái Côn Luân mà thôi.

Lâm Tuyền kiểm khách Chu Đức Ân thét lên một tiếng tức giận và kinh hãi :

- Gian tế!... Ngươi chỉ là gian tế đầu nhập phái Côn Luân!

Bốc Thừa Luân lại cười đắc chí :

- Người sẽ còn phải ngạc nhiên hơn nữa trước khi nhắm mắt!

Nói dứt lời Bốc Thừa Luân quay lại gọi :

- Hồng nhị, con hãy bỏ mặt nạ ra cho những người họ Chu thấy rõ con là ai.

Trong ba người mặc áo đen bịt mặt đứng sau Bốc Thừa Luân lúc đó, có một người nhỏ bé tiến lên một bước, tay gỡ mặt nạ miệng nói :

- Tuân lệnh sư phụ!

Giọng nói vừa thốt ra, Chu Đức Ân và Chu Uyển Thanh đã lạnh toát người kinh hãi. Vì đó là một giọng nói của một phụ nữ rất quen thuộc.

Chiếc mặt nạ buông xuống, Chu Uyển Thanh đã thét lên một tiếng cảm hờn.

- Lãng thị! Người... người đã đầu nhập gia đình ta, người người là người của kẻ thù của phái Côn Luân.

Người đàn bà đó chính là Lãng thị. Vợ của Chu Thiên Long và là di ghê của Chu Uyển Thanh. Khi đến gia đình họ Chu, Lãng thị là người hoàn toàn không biết võ công. Ai ngờ đó chỉ là một cách giả trang khéo léo, Chu Thiên Long không có kinh nghiệm giang hồ, đã bị lừa một cách thảm hại.

Lãng thị mặc quần áo dạ hành, lưng đeo bảo kiếm, cất tiếng nói :

- Ta không phải là Lãng thị, mà tên gọi là Phương Lý Hồng đệ tử thứ bảy của Bốc sư phụ. Chính ta tuân lệnh ân sư, hy sinh trinh tiết, đến kết nghĩa với Chu Thiên Long để dò tìm những di vật của phái Côn Luân.

Chu Uyển Thanh uất ức lớn tiếng mắng chửi, nhưng Chu Đức Ân đã bình tĩnh trở lại, ông trầm giọng hỏi :

- Phương thị chính người đã ra tay hạ sát chồng người là Chu Thiên Long phải không? Dù sao người cũng là kẻ giết chồng.

Đôi mắt sáng quắc của Chu Đức Ân nhìn vào mặt Phương Lý Hồng khiến y cúi đầu không nói.

Bốc Thừa Luân cất tiếng cười ha hả :

- Kẻ giết Chu Thiên Long không phải là Hồng Nhị, mà chính là lão phu đây, lão phu chỉ ân hận không tìm ra được chốn ẩn náu của Chu Đại Hải sớm hơn nữa, nên mới để vợ chồng y chết một cách âm thầm như vậy. Nhưng con y là Chu Thiên Long cũng không thoát khỏi ngọn Ngũ Độc chương của ta.

Quá uất ức Chu Uyển Thanh thét lên một tiếng, định xông lên đấu với Bốc Thừa Luân trả mối phụ thù. Nhưng Chu Đức Ân đã giơ tay ngăn cản cháu và lên tiếng :

- Bốc Thừa Luân... Ngũ Độc chương. Người không xứng sư thừa, nhưng ta cũng biết người là kẻ thù truyền kiếp của bốn phái. Hay lắm, đêm nay ta sẽ vi đệ tử của môn phái Côn Luân trả mối thù tuyệt hận.

Nói dứt lời Chu Đức Ân vung thanh kiếm cầm tay thành một luồng bạch quang, nhắm các yếu huyệt của Bốc Thừa Luân tấn công. Bốc Thừa Luân cười nhạt, ung dung múa kiếm chống đỡ.

Chu Uyển Thanh đang sôi máu căm thù cũng xông lên tấn công Phương Lý Hồng tức Lãng thị.

Chu Đức Ân đã phục hồi công lực, lại thêm mấy ngày vừa qua được Kim Ngang Tiêu chữa bệnh, dùng nội lực bổn thân của chàng dồn sang cơ thể ông, nên công lực Chu Đức Ân so với trước có phần tinh tiến hơn. Lưỡi kiếm của Chu Đức Ân quét trong không khí, thành những tiếng vi vu rợn người.

Tuy nhiên võ công của Bốc Thừa Luân cũng không phải tầm thường. Khi xưa Bốc Thừa Luân xuất thân từ một bang phái khác rồi mới đầu nhập Côn Luân để học những bí quyết kiếm pháp của phái này. Hơn nữa Bốc Thừa Luân được Hoàng Diệu chân nhân đặc biệt sủng ái, đem hết kiếm pháp Côn Luân ra truyền thụ cho y, bởi thế tài nghệ của Bốc Thừa Luân chẳng kém gì Chu Đại Hải năm xưa.

Trong trận đấu này, Bốc Thừa Luân còn có điểm lợi hơn Chu Đức Ân là tất cả những chiêu số kiếm pháp của Chu Đức Ân, y đều biết hết. Trái lại Chu Đức Ân chỉ biết những môn kiếm pháp do Bốc Thừa Luân học được của phái Côn Luân, còn những chiêu số thuộc môn phái thật sự của y, Chu Đức Ân hoàn toàn không hay biết. Và lại ngay trong môn phái Côn Luân, vai vế của Bốc Thừa Luân cao hơn Chu Đức Ân rất nhiều. Bởi thế Bốc Thừa Luân đã tin chắc sẽ hạ được Chu Đức Ân một cách dễ dàng và cũng vì thế y mới không ngần ngại nói rõ cả sự bí mật năm xưa. Có điều Bốc Thừa Luân không ngờ là sau Chu Đức Ân còn có một người nữa đó là Kim Ngang Tiêu.

Từ lúc đầu Kim Ngang Tiêu vẫn khoanh tay đứng im, xem đôi bên đối đáp với nhau như thể người ngoại cuộc nhưng sự thật chàng rất quan tâm đến sự an nguy của ông cháu Chu Đức Ân và Chu Uyển Thanh.

Kim Ngang Tiêu cũng đã nghe nói đến cuộc tai biến xảy ra cho phái Côn Luân, nhưng mãi đến nay mới biết nguyên do. Đến lúc Bốc Thừa Luân nói ra ba tiếng Ngũ Độc chương chàng liền hiểu ngay ngọn ngành mối thù truyền kiếp của hai môn phái.

Nguyên Ngũ Độc chương là tuyệt kỹ của môn phái Thiên Thai, một phái võ nhỏ ở tỉnh Sơn Đông. Người trong võ lâm không ai lạ gì việc phái Thiên Thai thâm thù với phái Côn Luân từ mấy đời nay. Nguyên do cũng chỉ vì sự khích bác của đệ tử hai phái, nhưng từ nhỏ hóa ra lớn, rồi đến lúc các cao thủ của hai phái tìm kiếm nhau để giết lẫn nhau.

Phái Thiên Thai thành lập từ hơn một trăm năm nay, do vị tổ sư của phái ấy là Thiên Thai lão nhân khai phái, đến nay truyền thụ đã được bốn đời. Mỗi thù phái Côn Luân bắt đầu từ đầu Chương môn thứ hai, nhưng lúc đó phái Thiên Thai còn nhỏ bé lực lượng quá yếu, võ công kiếm thuật còn kém Côn Luân, nên mỗi lần đối địch là Thiên Thai lại thất bại.

Đến đời thứ ba, người Chương môn mới nghĩ ra một kế, cho đệ tử thân tín, đứng đầu là Bốc Thừa Luân, đầu nhập Côn Luân vừa học các bí quyết kiếm thuật của phái này, vừa để làm nội ứng khi tấn công.

Kế độc này đã thành công. Sự thật phái Côn Luân từ khi Hoàng Diệu chân nhân qua đời môn phái đã suy yếu đi nhiều. Nguyên nhân là Hoàng Diệu chân nhân quá nhân từ ngay thẳng, thu nhận đệ tử dễ dãi lại hay tin người, thành thử trong môn đệ có nhiều kẻ bất lương. Những kẻ đó bị bọn Bốc Thừa Luân xúi giục mua chuộc, nên đến khi phái Thiên Thai kéo đến tấn công thì bọn bất lương đó quay mũi kiếm, giết hại đệ tử Côn Luân rất nhiều.

Chu Đại Hải người kế vị Hoàng Diệu chân nhân, cũng biết trong số đệ tử Côn Luân thời đó có nhiều kẻ gian ác, nhưng vừa mới lên ngôi Chương môn, ông không kịp chỉnh đốn môn đệ, thì con tai biến đã xảy ra.

Việc này chung quy do lỗi ở Hoàng Diệu chân nhân, nhưng Chu Đại Hải tôn kính nghĩa phụ, không nỡ nhắc lại lỗi lầm ấy. Bởi vậy sau khi thoát thân, ông liền im hơi lặng tiếng. Những đệ tử khác kẻ nào sống sót cũng tuân lệnh Chương môn, không nhắc đến vụ nội phản, vì cho đó là điều đại sỉ nhục cho môn phái. Bởi thế nguyên nhân con tai biến làm rối loạn phái Côn Luân đã được tuyệt đối giữ kín, người bên ngoài không ai hay biết.

Lại nói về trận đấu giữa Chu Uyển Thanh và Phương Lý Hồng thì tình thế rõ rệt là bất lợi cho Phương Lý Hồng. Chu Uyển Thanh học võ từ nhỏ lại được chân truyền kiếm thuật của phái Côn Luân, nên kiếm pháp của nàng hơn Phương Lý Hồng một bậc. Lúc này nàng lại cảm hận Phương Lý Hồng, tức Lãng thị đến tận xương tủy, nên lưỡi kiếm của Chu Uyển Thanh luôn luôn áp đảo quán chặt lấy người họ Phương.

Đáng thương hại cho Phương Lý Hồng. Nàng ta nguyên do cũng không phải là người độc ác, mà chỉ vì hoàn cảnh xô đẩy vào cuộc cừ thù này, Phương Lý Hồng là cô bé mồ côi, được Bốc Thừa Luân đem về nuôi dạy làm đệ tử. Sau khi phái Côn Luân bị triệt hạ, phái Thiên Thai càng ngày càng lớn mạnh. Bốc Thừa Luân lúc về già lại lập ra bang hội gọi là Thanh Hồng bang, thu nạp rất nhiều đệ tử, chuyên việc đi dò xét tung tích của những người thuộc phái Côn Luân năm xưa.

Phương Lý Hồng vì cảm ơn nuôi dưỡng của Bốc Thừa Luân nên khi sư phụ của nàng ra lệnh phải giả vờ làm con của một viên thơ lại bị nạn giặc ức hiếp để đầu nhập Chu gia trang, Phương Lý Hồng liền tuân lệnh ngay, hy sinh cả tiết trinh để lấy Chu Thiên Long.

Nào ngờ Phương Lý Hồng tức Lãng thị lại cảm động về sự đối đãi ân cần của Chu Thiên Long nên suốt mấy năm ở Chu gia trang, nàng chỉ khát lần chó không chịu tuân lệnh sư phụ hạ thủ Chu Thiên Long. Nàng lấy cớ còn phải dò hỏi chỗ giấu những di vật của phái Côn Luân mà Bốc Thừa Luân muốn chiếm đoạt.

Mãi sau, khi biết chắc là các di vật của Côn Luân không để ở Chu gia trang, Bốc Thừa Luân mới quyết định hạ thủ Chu Thiên Long, nhưng để lại Chu Uyển Thanh để chờ Chu Đức Ân về tới Chu gia trang sẽ bắt luôn cả hai người, dùng cực hình tra khảo để buộc phải khai chỗ giấu các di vật đó, Chu Uyển Thanh không bị giết ngay cùng một lúc với Chu Thiên Long là vì lẽ đó.

Sau khi Chu Thiên Long bị giết chết, Lãng thị tức Phương Lý Hồng cũng thấy thấm thía mối tình chăn gối đã năm năm qua, và cũng có ý ân hận, nhưng không dám tỏ lộ cùng ai. Đến lần tấn công sau cùng vào Chu gia trang thì bọn thủ hạ Bốc Thừa Luân liền bắt nàng đi theo ngay, sợ để nàng ở lại bên Chu Đức Ân sẽ lộ chuyện.

Phương Lý Hồng có lòng ân hận, nhưng dù sao nàng cũng có một phần tội lỗi. Còn đối với Chu Uyển Thanh, Phương Lý Hồng là người đàn bà gian trá, một thứ yêu phụ đã giết chồng, nên Chu Uyển Thanh dùng tận lực chỉ mong đâm chết ngay Phương Lý Hồng để báo thù cho cha.

Võ công đã kém, Phương Lý Hồng lại mất năm năm không được tập luyện ở Chu gia trang, nên lại càng lúng túng. Chưa được hai chục hiệp, Phương Lý Hồng đã bắt đầu nguy đến nơi.

Hai người bị mất đi theo Bốc Thừa Luân cũng là đệ tử của họ Bốc và là người của bang Thanh Hồng. Hai người này không biết Kim Ngang Tiêu là ai, chỉ thấy chàng đứng im, liền cho rằng chàng sợ hãi vì lời cảnh cáo của Bốc Thừa Luân lúc trước, nên không dám can thiệp. Bởi thế hai người này không dám xia gì đến Kim Ngang Tiêu.

Lúc này hai người bị mất thấy Phương Lý Hồng bị hạ phong và sắp lâm nguy, cả hai liền cười gằn một tiếng, rút kiếm ra, định nhảy vào trợ chiến cho Phương Lý Hồng.

Báo mối phụ thù

Không ngờ hai người vừa nhảy vào vòng chiến, chưa kịp tấn công chiêu nào, thì đột nhiên mắt hoa lên, họ đã thấy một người tuổi trẻ, ăn mặc như thư sinh, khoanh tay đứng trước mặt họ, nét mặt lạnh lùng ghê rợn vô cùng. Người đó chính là Kim Ngang Tiêu.

Trong hai người bị mất, có người béo lùn, thân hình lực lưỡng, tiếng nói trầm trầm có vẻ đã cao niên, cất tiếng hỏi xằng :

- Tiểu tử muốn can thiệp vào việc Thanh Hồng bang, người hết muốn sống rồi hay sao?

Kim Ngang Tiêu lạnh lùng nói :

- Ta cho phép hai vị rút khỏi nơi đây mau. Nếu chậm trễ chớ trách ta xuống tay độc ác!

Người bị mặt thứ hai, dáng người cao gầy và nhỏ tuổi hơn quát lớn :

- Tiểu tử đến lúc chết nên mới ăn nói ngông cuồng như vậy.

Y vừa nói dứt lời, hai luồng kiếm quang đã tung ra, nhằm thẳng ngực Kim Ngang Tiêu tấn công. Nên nhớ hai người này là cao đồ của Bốc Thừa Luân, vai vế còn ở trên Phuong Lý Hồng. Họ lại được Bốc Thừa Luân truyền thụ kiếm thuật của phái Côn Luân, nên chiêu số kiếm pháp của họ tinh diệu vô cùng.

Nhưng hai người này làm sao địch nổi. Họ thấy Kim Ngang Tiêu mặt mũi còn non, nên tưởng chàng chỉ là một người võ công tầm thường. Không ngờ họ đã gặp phải một vị sát tinh.

Thấy cả hai người bị mặt dùng những đòn hiểm độc tấn công mình, Kim Ngang Tiêu cười nhạt luôn mồm. Chàng chỉ khẽ lách mình là đã ra khỏi hai luồng kiếm quang. Hai người bị mặt chỉ thấy thoáng một cái, hình bóng Kim Ngang Tiêu đã biến đâu mất.

Họ còn đang giựt mình kinh hãi chưa kịp quay người lại, bỗng cảm thấy yếu huyệt ở sau gáy mình có bàn tay như sắt nguội nắm lấy, người co rúm lại, chân tay bải hoải, hai lưỡi kiếm đều rớt xuống nền đá ở sườn núi, nghe “keng, keng”.

Thì ra Kim Ngang Tiêu đã dùng Tu Di thân pháp lên ra sau họ và nhanh như chớp đưa tay lên nắm lấy hai gáy của đôi phương mỗi người một tay.

Kim Ngang Tiêu xoay hai bàn tay lại, để hai người đó quay lại phía chàng rồi chàng buông hai tay ra, thuận thế giật luôn hai mảnh vải đen che mặt của họ. Đó chỉ là hai kẻ mà chàng không quen biết, người béo lùn có râu xồm trạc trên bốn chục tuổi, còn người gầy và cao lồi ngoài hai mươi.

Trước võ công tuyệt thế của Kim Ngang Tiêu, chưa đánh được một hiệp đã bị chàng khắc phục hai người, nên họ kinh hoàng thất sắc. Cả hai bị điểm vào yếu huyệt nên chân tay rã rời, dù muốn kháng cự cũng không được nữa. Họ đành đứng chết chịu trận ở trước mặt Kim Ngang Tiêu, thân hình run rẩy vì thấp cấp mất sáng như sao của Kim Ngang Tiêu đang quắc lên nhìn họ.

Kim Ngang Tiêu thấy bọn này hành sự độc ác, chàng đã định tiêu diệt chúng cho bớt mối họa cho võ lâm. Tay mặt chàng giơ lên thành chỉ, chỉ cần điểm vào mấy tử huyệt của chúng là cả hai tên sẽ tắt thở ngay. Nhưng cánh tay chàng còn cách ngực chúng độ một tấc thì dừng lại. Kim Ngang Tiêu chợt trông thấy hai mắt kinh hoàng đã thất thần, đang nhìn chàng như thể van xin tha mạng, chàng lại động mỗi từ tâm, nghĩ rằng hai kẻ này theo lệnh sư phụ của chúng, nên tội có thể dung. Và lại cả hai tên chắc hẳn đều có gia đình vợ con, nếu giết chúng, tức nhiên gây tang tóc hai gia đình vô tội.

- Ta tha mạng cho hai người, lần sau trước khi hành động một việc gì hai người chớ quên việc đêm nay.

Nói đoạn, chàng hất tay một cái, lập tức có một luồng kinh phong phát ra, đẩy hai tên nọ bắn văng ra ngoài xa đến bảy, tám trượng rồi lăn xuống núi lông lốc. Tài tình nhất là Kim Ngang Tiêu vừa dùng chiêu phong đẩy chúng bắn đi, lại vừa giải huyệt cho chúng, nên hai tên nọ lăn được mấy vòng rồi gượng đứng lên được. Quả nhiên chúng không dám quay đầu nhìn trở lại nữa, cứ thế chạy miết xuống núi.

Chu Uyển Thanh thấy Kim Ngang Tiêu đã xuất thủ, nên hăng hái bội phần, giữa lúc Phuong Lý Hồng luồng cuống lủi và vấp phải một mô đá loạng choạng, Chu Uyển Thanh quát lên một tiếng, lưỡi kiếm của nàng xia một phát trúng tim Phuong Lý Hồng, đồng thời nàng nghe kêu lớn :

- Cha... cha, xem con trả thù cho cha đây này.

Phuong Lý Hồng bị mũi kiếm chỉ tử, chỉ hét lên một tiếng rồi ngã vật ra chết liền. Đáng thương cho Phuong Lý Hồng tức Lãng thị, chỉ vì lầm đường lạc lối, đi theo bọn gian ác như Bốc Thừa Luân, nên rút cuộc phải mang thảm họa.

Đang này, Bốc Thừa Luân đấu với Chu Đức Ân đang lúc thắng thế, tưởng sẽ hạ được Chu Đức Ân trong khoảnh khắc. Không ngờ y thấy hai đệ tử của mình bị Kim Ngang Tiêu khuất phục dễ dàng văng xuống núi, kẻ đó Phuong Lý Hồng lại bị Chu Uyển Thanh đâm chết, Bốc Thừa Luân vừa kinh vừa tức, kiếm pháp đột nhiên rối loạn.

Lâm Tuyền kiếm khách Chu Đức Ân là tay lão luyện giang hồ làm sao không biết lợi dụng cơ hội đó. Nhân lúc Bốc Thừa Luân bị phân tâm hoảng sợ, Chu Đức Ân liền chuyển thủ thành công, quát lên một tiếng, vận dụng lưỡi kiếm như con giao long quẫy khúc, nhắm thẳng yết hầu của Bốc Thừa Luân đâm tới.

Bốc Thừa Luân không thẹn là một cao thủ, cầm đầu bang hội. Đang lúc bị ngoại cảnh làm phân tâm như vậy, y vẫn có phản ứng mau lẹ. Chợt thấy Kiếm khí mát lạnh bay tới cổ, Bốc Thừa Luân trong lúc thập tử nhất sinh, lách người sang bên trái, khiến lưỡi kiếm của Chu Đức Ân chém trượt sang bên vai y, chỉ rạch một đường kiếm nhỏ không sâu lắm. Vết thương rất nhẹ, chỉ sưng ở ngoài da mà thôi.

Bị vết thương này, Bốc Thừa Luân giật mình lùi lại, nhưng y đã chấn định được tinh thần ngay. Y gầm rống lên như tiếng sấm :

- Họ Chu kia, lão phu quyết lấy đầu các người đêm nay.

Nói chưa dứt lời, Bốc Thừa Luân đã vũ động thanh kiếm, ào ào như gió thổi, bay đến tấn công Chu Đức Ân. Đang lúc uất hận, Bốc Thừa Luân đã gờ đến kiếm pháp tuyệt học của sư môn, tức là phái Thiên Thai.

Sự thật, kiếm pháp của Chu Đức Ân còn kém Bốc Thừa Luân một bậc. Bởi thế khi Bốc Thừa Luân gờ binh sinh tuyệt học ra thì Chu Đức Ân lâm nguy ngay. Chu Đức Ân lùi mãi, chân tay luống cuống.

Đứng bên coi trận đấu, Chu Uyển Thanh thấy ông mình lâm nguy nên nóng nảy định nhảy vào trợ chiến. Nhưng Chu Uyển Thanh chưa bước đi, Kim Ngang Tiêu đã nắm lấy ta nằng nhề nói :

- Thanh muội yên lòng, để tôi giúp Chu lão bá.

Trông cuộc giao đấu, Chu Đức Ân đã lùi hết một vòng, bỗng nghe “keng” một tiếng, thanh kiếm của Chu Đức Ân đã bị Bốc Thừa Luân đánh văng ra khỏi tay, bắn ra xa.

Bốc Thừa Luân cười lên một tiếng quái dị, y tiến lên một bước, giờ lưỡi kiếm định chém thẳng vào cổ Chu Đức Ân.

Nhưng lưỡi kiếm của Bốc Thừa Luân bay tới nửa đường bỗng bị chặn đứng ngay lại không nhúc nhích được nữa, đồng thời Bốc Thừa Luân đã thấy trước mặt mình có một chàng thanh niên mặt trắng như ngọc, đôi mắt sáng quắc uy nghiêm đang nhìn mình.

Kim Ngang Tiêu đã nhảy vào đúng lúc gỡ nguy cho Chu Đức Ân. Thân pháp chàng quá mau lẹ nên chính hai người đang giao đấu cũng không hay biết có người thứ ba nhảy vào vòng chiến.

Kim Ngang Tiêu nhảy vào giữa hai người, đồng thời vận Cự Linh thần công vào hai bàn tay, giờ tay mặt lên đón thanh kiếm đang chém xuống và dùng hai ngón tay như chiếc kềm sắt kẹp lấy lưỡi kiếm của Bốc Thừa Luân.

Bốc Thừa Luân kinh hoàng thất sắc, không ngờ thanh niên này có võ công cao cường như vậy, y quát lên một tiếng định rút thanh kiếm về, không ngờ lưỡi kiếm dính chặt lấy tay Kim Ngang Tiêu, tha hồ cho Bốc Thừa Luân dùng sức, cũng không sao lay chuyển nổi.

Vừa kinh lại vừa hổ thẹn, Bốc Thừa Luân tự nghĩ chẳng ra gì mình cũng là cao đồ của phái Thiên Thai lại đứng đầu Thanh Hồng bang, làm sao có thể thua một thanh niên ít tuổi nhục nhã như vậy?

Bốc Thừa Luân quát lên một tiếng, vận toàn lực vào hai tay, mặt đỏ bừng cố sức kéo thanh kiếm ra khỏi tay Kim Ngang Tiêu. Nhưng Cự Linh thần công là thứ võ học thượng thừa, độc nhất của võ lâm. Bốc Thừa Luân là đệ tử của hai phái chuyên về kiếm pháp, không thể nào dùng nội lực thắng được môn thần công đó. Bởi vậy mặc cho Bốc Thừa Luân dùng cả hai tay kéo chui kiếm, thanh kiếm vẫn trơ trơ ở hai ngón tay của Kim Ngang Tiêu.

Bỗng Kim Ngang Tiêu rung bàn tay một chút. Lập tức hai bàn tay của Bốc Thừa Luân bị toạc hổ khẩu, ruột ra khỏi chui kiếm, đồng thời y lại bị kinh lực ở tay Kim Ngang Tiêu phát ra, đẩy lùi lại mấy bước.

Nhanh như chớp Kim Ngang Tiêu không cần nhảy lại, chàng đã dùng thủ pháp điểm huyết độc đáo Lăng Không Điểm Huyết điểm vào huyết Kiên Tĩnh của Bốc Thừa Luân. Đang lúc tinh thần chấn động vì tưởng cầm chắc phần thắng không ngờ lại thất bại nhục nhã vì một thanh niên tuổi còn non, lại thêm toàn thân bị Cự Linh thần công phản ứng dữ dội, Bốc Thừa Luân không sao tránh né khỏi đòn điểm huyết của đối phương, vì huyết Kiên Tĩnh trên cơ thể người ta chính là huyết chi phối các cử động của tay chân.

Bốc Thừa Luân người cứng đờ như khúc gỗ, chỉ còn biết giương đôi mắt kinh hoàng thất thần nhìn Kim Ngang Tiêu.

Kim Ngang Tiêu tiến đến trước mặt y, nét mặt chàng lạnh lùng rất ghê sợ, chàng cất tiếng nói :

- Việc ân oán giữa hai phái Côn Luân và Thiên Thai lẽ ra ta không lý can thiệp đến, nhưng vì ngươi ra tay quá ác độc, lại dùng mưu kế tiểu nhon lừa thầy phản bạn, một tay ngươi làm phái Côn Luân tan rã, hàng trăm người vô tội táng mạng, nên kẻ đứng ngoài là ta cảm thấy bất nhẫn, vì công đạo của võ lâm phải ra tay. Ta không thù oán chỉ với ngươi, bởi vậy ta chỉ phế hết võ công của ngươi để ngươi hết di họa cho võ lâm sau này...

Kim Ngang Tiêu chưa nói dứt lời, phía sau chàng đã có tiếng thét lên lanh lảnh của Chu Uyển Thanh :

- Ngang Tiêu ca ca! Không được... Bốc Thừa Luân chẳng những là kẻ đại thù của phái Côn Luân mà còn là kẻ đại gian ác đã sát hại phụ thân tiểu muội. Đại ca không được tha hãn phải để mặc cho tiểu muội trả mối phụ thù tuyệt hận.

Kim Ngang Tiêu đã giờ tay, định điểm vào mấy huyết đạo của Bốc Thừa Luân để phế hết võ công của y, chợt nghe thấy Chu Uyển Thanh nói thế, chàng giật mình dừng tay lại. Kim Ngang Tiêu hơi do dự chút ít, nhưng rồi nhận thấy Chu Uyển Thanh nói có lý trong đạo nghĩa võ lâm, mối thù của cha mẹ hay sự phụ là mối thù tuyệt đối, không ai có quyền ngăn cản.

Kim Ngang Tiêu liền thở dài một tiếng, lùi ngay lại để mặc cho Chu Uyển Thanh xử trí với kẻ thù.

Chu Uyển Thanh rít lên một tiếng nhảy tới trước mặt Bốc Thừa Luân. Mắt nằng đầy lệ, nằng nghẹn ngào ngửa mặt lên trời nói với kẻ đã khuất :

- Phụ thân, phụ thân có linh thiêng, xin chứng kiến nhi nữ lấy tim kẻ thù.

Nói dứt lời Chu Uyển Thanh giờ thanh kiếm nhắm đâm thẳng vào ngực Bốc Thừa Luân.

Mũi kiếm của Chu Uyển Thanh còn cách ngực Bốc Thừa Luân độ gang tấc thì đột nhiên một luồng kinh phong ào tới một bóng đen xẹt qua làm mọi người hoa mắt, đồng thời thanh kiếm của Chu Uyển Thanh đã bật ra khỏi tay nàng, văng ra xa đến hơn một trượng rồi rớt xuống sườn núi nghe leng keng.

Mọi việc xảy ra quá mau lẹ như chớp nhoáng. Giữa lúc Chu Uyển Thanh sắp giết Bốc Thừa Luân thì một bóng đen đã nhảy tới đánh văng thanh kiếm của Chu Uyển Thanh ra một nơi, đồng thời bóng đen cấp Bốc Thừa Luân nhảy bay ra khỏi đó đến ba bốn trượng cứu Bốc Thừa Luân thoát chết.

Kim Ngang Tiêu, Chu Đức Ân và Chu Uyển Thanh giật mình kinh hãi chưa kịp nhìn xem bóng đen là ai thì bóng đen đã đứng lại, cất tiếng lạnh lùng nói :

- Kim tiểu tử, nhà ngươi khi không lại can thiệp vào công việc của người khác không sợ mang họa vào thân hay sao! Một chưởng Hỏa Diệm của lão nương mấy hôm trước chưa đủ làm ngươi tỉnh ngộ à?

Thì ra bóng đen nhảy tới cứu Bốc Thừa Luân chẳng phải ai xa lạ chính là nữ đại ma đầu khét tiếng Hắc Cốt Ma Nương Lý Phụng Chi vừa tái xuất giang hồ sau mấy chục năm ẩn tích.

Như hồi trên đã nói, Hắc Cốt Ma Nương đột nhiên tới núi Tỳ Bà này phá đám cuộc giao đấu chưởng lực của Siêu Không thượng nhân và Áo Ma đầu đà, rồi y thị lại cùng hai nhà sư này giao đấu kịch liệt. Trong khi ba người này giao chiến thì ở gần đó bọn Bốc Thừa Luân kéo đến vây đánh Chu Đức Ân, Chu Uyển Thanh.

Hắc Cốt Ma Nương võ công kinh người, quả là không hổ thẹn với danh hiệu đệ nhất nữ ma đầu năm xưa. Một mình giao đấu với hai cao thủ thượng đẳng là Siêu Không thượng nhân, cao tăng của phái Bắc Thiếu Lâm thủ tọa Mâu Ni đường và Áo Ma đầu đà Chưởng môn nhân phái Đạt Ma bên Tây Tạng. Hắc Cốt Ma Nương vẫn ung dung nhàn hạ sử dụng võ công chiêu số quái dị của Hoàng Hạc đảo chúa và luôn luôn phát ra chưởng lực Hỏa Diệm chưởng khiến cho sườn núi Tỳ Bà đêm đó trời tuy giá lạnh mà cả một khoảng chu vi mấy trượng quanh đó khí nóng của Hỏa Diệm chưởng phát ra hâm hập với một mùi diễm sinh khét lẹt.

Tuy trong nhất thời Hắc Cốt Ma Nương không thể áp đảo được hai nhà sư ngay, nhưng hai nhà sư đã bị hạ phong rõ rệt và nếu trận đấu kéo dài, phần thắng chắc chắn về tay Hắc Cốt Ma Nương.

Khi bọn Bốc Thừa Luân sắp kéo đến vây đánh hai ông cháu Chu Đức Ân, Hắc Cốt Ma Nương đã biết ngay nên để ý canh chừng, còn hai nhà sư gặp cường địch hiểm có trong đời nên dốc toàn thân giao đấu.

Đến lúc Bốc Thừa Luân sắp bị Chu Uyển Thanh hạ sát thủ, Hắc Cốt Ma Nương vội vã dùng tới mười thành công lực Hỏa Diệm chưởng, đẩy hai luồng chưởng phong Âm Ma của hai lão hòa thượng sang một bên rồi nhảy lại tiếp cứu Bốc Thừa Luân.

Hắc Cốt Ma Nương cướp được Bốc Thừa Luân rồi liền nhảy ra xa, quay người lại cất tiếng cười ngạo mạn vô cùng.

Nộ khí xung thiên, giữa lúc sắp báo được phụ thù lại bị cường địch cản trở, Chu Uyển Thanh quát lên một tiếng bất chấp nguy hiểm nhảy bổ lại, định dùng lưỡi kiếm tấn công Hắc Cốt Ma Nương.

Kim Ngang Tiêu thấy thế kinh hoảng, biết là nguy hiểm vô cùng vội kêu lớn :

- Thanh muội không được...

Chàng không kịp nói dứt lời, vội sử dụng Tu Di thần pháp, thân hình bay nhanh như luồng khói, nhảy vèo lại theo sau Chu Uyển Thanh.

Quả nhiên, đúng y như Kim Ngang Tiêu đã dự đoán. Hắc Cốt Ma Nương thấy Chu Uyển Thanh xông lại, liền bật cười lạnh lùng, một tay y thị cấp Bốc Thừa Luân, còn một tay giơ lên, đánh ra một ngọn chưởng Hỏa Diệm của y thị.

Kim Ngang Tiêu rú lên một tiếng dài, thân hình chàng vừa tới sát lưng Chu Uyển Thanh, tay chàng vươn ra, nắm lấy lưng áo cô gái, hai chân nhún mạnh, y hệt con diều hâu cắp một con gà. Kim Ngang Tiêu phi thân bắn vọt lên, nhảy tránh về phía bên trái vừa kịp tránh thoát luồng chưởng phong Hỏa Diệm ào ào như giông bão cuốn tới.

Kim Ngang Tiêu và Chu Uyển Thanh tránh kịp luồng Hỏa Diệm chưởng tuy nhiên hai người cũng bị một phần phía bên ngoài của luồng chưởng phong quét phải, thân hình thấy nóng ran như đứng cạnh một lò lửa, kinh hãi vô cùng.

Kim Ngang Tiêu nhẹ nhàng đặt Chu Uyển Thanh hạ xuống bên cạnh và lo ngại ngoài cổ trông lại, nhưng chàng yên lòng vì thấy Lâm Tuyền kiếm khách Chu Đức Ân cũng đã biết Hỏa Diệm chưởng lợi hại ghê gớm, nên ông đã vội vàng nhảy né sang một bên, không để luồng chưởng phong quét trúng vào người.

“Ầm... ầm”! Tiếng nổ kinh thiên động địa phát ra. Tầng đá to lớn mà ba người vừa nấp đã bị trúng chưởng phong của Hắc Cốt Ma Nương. Khối đá bẽ vỡ tan thành năm sáu mảnh, đồng thời từ mấy mảnh vỡ đó bốc lên một luồng khí nóng ngùn ngụt, mùi khét kinh người.

Hỏa Diệm chưởng của Độc Thủ Ma Nương quả là danh bất hư truyền. Tầng đá còn bị vỡ và bốc nóng như vậy, nếu cơ thể người ta trúng ngọn chưởng đó, tránh làm sao cho da thịt khỏi bị cháy tiêu, chỉ còn tro bụi đen kịt. Năm xưa cũng vì nhiều võ lâm cao thủ thâm tử dưới ngọn chưởng này hóa thành bộ xương đen nên mới có tên Hắc Cốt Ma Nương xuất hiện giang hồ.

Chu Uyển Thanh thấy Hắc Cốt Ma Nương quá lợi hại, ra tay độc hại như vậy, nên không khỏi rung mình kinh hãi, bao nhiêu sự hăng hái vừa rồi tiêu tan hết.

Tuy nhiên Kim Ngang Tiêu vẫn không coi Hỏa Diệm chưởng vào đâu hết. Tuổi trẻ đang độ hăng hái, lại thêm tự tin ở môn võ công thượng thừa Cự Linh thần công mà chàng đã lãnh hội được, nên Kim Ngang Tiêu tiến ra một bước lạnh lùng nói :

- Hắc Cốt lão tiền bối, Bốc Thừa Luân là tên bại hoại võ lâm, lại là tư thù của gia đình họ Chu. Tại hạ không biết tiền bối có liên quan thế nào với tên họ Bốc đó nên mới xuất thủ can thiệp như vậy, nhưng tại hạ thiết nghĩ lão tiền bối cũng nên chủ trì công đạo, hoàn tên Bốc Thừa Luân cho Chu lão đại hiệp

tùy ý xử trí.

Hắc Cốt Ma Nương quát cặp mắt loang loáng nhìn Kim Ngang Tiêu và hai ông cháu Chu Đức Ân rồi cười nhạt, lên giọng the thé nói :

- Kim tiêu tử ăn nói ngông cuồng thực, nếu ngươi gặp lão nương ba bốn chục năm trước thì ngươi đã hóa ra bộ xương đen từ lâu rồi, còn đâu thì giờ khoa môi múa mỏ như vậy được nữa; lão nương nói thật cho ngươi biết, lão nương không có liên quan gì với tên Bốc Thừa Luân này hết và cũng không hề quen biết gì. Tuy nhiên lão nương đã nói là làm, không vì công đạo hay tư đạo mà có thể cản trở được công việc của lão nương. Tiêu tử đã hai lần được lão nương dung tình không hạ độc thủ, nếu chưa được cứ tiến đến đây, lão nương sẽ hóa kiếp cho ngươi thành bộ “hắc cốt”.

Kim Ngang Tiêu tức giận, mặt mũi lấm li, lạnh lùng nói :

- Nếu vậy, lão tiên bối hãy cho tại hạ được lãnh giáo vài cao chiêu.

Nói dứt lời, chàng vận toàn thân Cự Linh thần công đến thức tám mươi mốt, đồng thời sử dụng luôn chiêu thứ nhứt của Cự Linh thần chương là Bách Từ Thiên Tôn, chương hình thiên biến vạn hóa nhảy đến tấn công Hắc Cốt Ma Nương.

Hắc Cốt Ma Nương vẫn cặp Bốc Thừa Luân ở tay trái, y thị chỉ cười gằn một tiếng, tay mặt giơ lên sử dụng Hỏa Diệm chương đối phó.

Nên nhớ Hắc Cốt Ma Nương không chịu buông Bốc Thừa Luân ra và chỉ dùng một tay để đối phó Kim Ngang Tiêu và y thị đã biết công lực của Kim Ngang Tiêu như thế nào. Kim Ngang Tiêu từ khi xuống địa huyết, luyện được Cự Linh thần công, đã trở thành cao thủ vào hạng thượng thặng của võ lâm, ngay những cao thủ nổi danh như Hồ Ma Phạm Hồng và Cô Ma Lâm Tàn cũng không chịu nổi chàng vài chục hiệp. Vậy mà Hắc Cốt Ma Nương coi thường Kim Ngang Tiêu như thế, dù hiểu võ công của Hắc Cốt Ma Nương đến độ siêu phàm nhập hóa, nội lực tổ chi bất khả trắc rồi.

Hai luồng kinh lực Hỏa Diệm chương và Cự Linh thần chương vừa chạm nhau đã phát ra những tiếng “bùng bùng” như sấm dậy, nghe đinh tai nhức óc, chuyển động cả một góc núi Tỳ Bà.

Kim Ngang Tiêu đột nhiên thấy một luồng nhiệt khí mùi khét lẹt như diêm sinh, đột nhiên quán lấy thân mình, khiến nội lực hộ thể Cự Linh thần công cũng bị trấn áp, thu dần lại, chớ không phát triển được nữa.

Kim Ngang Tiêu cả kinh, vì chàng đã vận dụng đến thức sau chót của Cự Linh thần công mà cũng không kháng cự được kinh lực Hỏa Diệm chương của Hắc Cốt Ma Nương. Lúc này chàng mới hiểu trong mấy trận đấu trước đây, Hắc Cốt Ma Nương đã nương tay, không vận dụng toàn lực Hỏa Diệm chương để đối phó, nên chàng mới cầm cự được dễ dàng.

Quả như Kim Ngang Tiêu đã suy đoán, hai lần đụng độ trước, Hắc Cốt Ma Nương chỉ sử dụng có sáu thành công lực của Hỏa Diệm chương nên Kim Ngang Tiêu mới chống đỡ được. Lần này Hắc Cốt Ma Nương có vẻ muốn kết thúc ngay trận đấu nên đã dùng đến chín thành hỏa hậu, nên uy thế đứng mãnh kinh người.

Kim Ngang Tiêu cố gắng vận dụng Cự Linh thần công để thoát ra ngoài vòng chương lực Hỏa Diệm, nhưng áp lực của đối phương kinh dị vô cùng, càng ngày càng lấn áp tới, nhiệt khí càng tăng thêm, cơ hồ làm chàng nghẹt thở.

Nếu Kim Ngang Tiêu không ăn được hai hoàn thuốc linh diệu tuyệt quý của võ lâm là Hà Thủ Ô Bách Dược Hoàn thì có lẽ lúc này chàng đã đứt hết kinh mạch và người cháy đen ra than rồi. Kim Ngang Tiêu cảm thấy lồng ngực như có cả một ngọn núi đè lên, khí huyết đảo lộn mất hoa lên, chàng kinh hoàng thất thần, mồ hôi và ra như tắm, liền nghiêng rặng vận dụng tận lực Cự Linh thần công, hai cánh tay đẩy ra phía trước với một sức mạnh đảo hải di sơn.

“Bùng... bùng!” Hai tiếng nổ như sấm phát ra. Kim Ngang Tiêu loạng choạng lùi lại phía sau, chàng đã bứt ra khỏi luồng chương lực Hỏa Diệm ghê gớm của Hắc Cốt Ma Nương, nhưng chân khí đã bị hao tổn quá nhiều.

Lúc đó, những việc xảy ra hết sức mau lẹ. Tiếng cười, tiếng thét, tiếng quát tháo cùng tiếng chương phong vũ động ầm ầm hầu như phát ra cùng một lúc.

Trước hết là tiếng rú kinh hoàng của Chu Uyển Thanh khi Kim Ngang Tiêu bị đẩy bắn lùi trở lại. Đồng thời tiếng cười lạnh lạnh ghê rợn của Hắc Cốt Ma Nương cũng phát ra như thể muốn đánh tiếp ra một đòn chí tử.

Song, hai bóng người đã nhảy vụt lại. Tiếng nói trầm trầm uy nghiêm của Siêu Không thượng nhân đã vang lên :

- Hắc Cốt Ma Nương, hãy tiếp tục lại trận đấu không được lẩn tránh như thế.

Đồng thời tiếng nói lơ lớ khó nghe của nhà sư Tây Tạng Áo Ma đầu đà cũng quát lên như sấm :

- Kim Ngang Tiêu, ngươi đã sử dụng tuyệt học Cự Linh thần công của bốn môn. Bàn tăng đang đi kiếm nhà ngươi đây.

Hai bóng người vừa nhảy đến chính là Thủ tọa Mậu Ni đường Bắc Thiếu Lâm Siêu Không thượng nhân và Chương môn Đạt Ma phái Tây Tạng Áo Ma đầu đà. Hai nhà sư này vừa đấu với Hắc Cốt Ma Nương ở cạnh đó.

Sự thật việc Siêu Không thượng nhân và Áo Ma đầu đà nhảy đến đã cứu nguy cho Kim Ngang Tiêu. Giữa lúc Kim Ngang Tiêu dụng tận lực bình sinh bứt ra khỏi luồng chương lực Hỏa Diệm chương nên bị hao tổn chân khí rất nhiều và tinh thần bị hoang mang xao động, nếu Hắc Cốt Ma Nương thừa cơ đánh tiếp theo một chương thì chắc chắn là Kim Ngang Tiêu không bị chết cũng bị trọng thương.

Nhưng cũng may, thừa lúc Hắc Cốt Ma Nương còn bật chuỗi cười ngao nghể đắc thắng thì hai nhà sư đã nhảy lại, khiến y thị không khỏi giật mình, suy tính ngay tình thế. Võ công của Hắc Cốt Ma Nương dĩ nhiên cao hơn Siêu Không, Áo Ma và Kim Ngang Tiêu, nhưng nếu ba cao thủ thượng thặng này hợp lực tấn công thì y thị không sao tránh khỏi nguy hiểm. Nếu có cầm cự được dằng dai thì bao dự tính của y thị cũng hỏng thế.

Bởi vậy, khi hai nhà sư vừa nhảy tới, Hắc Cốt Ma Nương im bật tiếng cười, quay người đi, cấp Bốc Thừa Luân, nhảy vọt vào trong bóng đêm, xuống núi đi mất, không nói một lời và bỏ mặc bọn người ở bên sườn núi.

Thấy Hắc Cốt Ma Nương bỏ đi, Siêu Không thượng nhân và Áo Ma đầu đà không ai bảo ai cũng khẽ thở dài nhẹ nhõm. Thật ra hai nhà sư này tự biết không có hy vọng đánh bại tên nữ ma đầu ghê gớm đó, chỉ mong y thị bỏ đi, không cản trở đến công việc của mình là phúc rồi.

Siêu Không thượng nhân bỗng bước lại trước mặt Chu Đức Ân, nét mặt lạnh lùng nói :

- Chu thí chủ đến đây lúc này chính là vừa đúng lúc. Mau đưa bản tạng vào Lôi Công động thâu nhận kiếm phổ Âm Dương Thái Cực kiếm pháp và thanh Phi Long thần kiếm của phái Côn Luân năm xưa, để bản tạng đem về chùa Thiếu Lâm cất giữ, tránh cho võ lâm khỏi họa tranh đoạt tương tàn.

Lâm Tuyền kiếm khách Chu Đức Ân khí uất bốc lên tận cổ, lùi lại một bước rồi xẵng tiếng đáp :

- Đại sư nói như vậy không sợ mất cả thân phận chí tôn một bậc lão tăng của phái Thiếu Lâm hay sao?

Siêu Không thượng nhân chưa kịp đáp thì Kim Ngang Tiêu đã tiến ngay lại. Những sự tranh đoạt vô lý đã làm chàng nổi giận nên lúc này Kim Ngang Tiêu không còn gín giữ gì nữa mà quát lớn :

- Phái Thiếu Lâm không có quyền thâu đoạt di vật của môn phái khác như vậy. Bảo kiếm và kiếm phổ đã trở thành của báu gia truyền của nhà họ Chu, không ai có quyền được lấy.

Siêu Không thượng nhân sa sầm nét mặt, đưa mắt loang loáng sáng quắc nhìn Kim Ngang Tiêu từ đầu đến chân rồi lạnh lùng cất tiếng hỏi :

- Tiểu thí chủ có phải là người họ Kim tên gọi Ngang Tiêu đó không?

Kim Ngang Tiêu chợt nhận thấy mình to tiếng vô lễ đối với vị cao tăng, võ lâm tiền bối này nên vội chấp tay thi lễ nói :

- Tại hạ chính là Kim Ngang Tiêu. Mấy lời đường đột nóng nảy vừa rồi quả là thất lễ, xin đại sư lượng thứ. Nhưng chuyện di vật của phái Côn Luân quả đã thuộc về họ Chu mong Đại sư bỏ qua việc này cho, vẫn bối cảm tạ vô cùng.

Không ngờ Siêu Không thượng nhân bỗng nổi giận quát lớn :

- Chớ có nhiều lời vô ích. Chuyện di vật không cần nói tới vội, bản tạng muốn hỏi tiểu thí chủ có sao ra tay đã thương hai sư đệ Tuệ Giác và Tuệ Hải của bản tăng?

Tiếng quát của Siêu Không thượng nhân thật kinh thiên động địa, như sấm nổ ngang trời làm những người đứng quanh cảm thấy tinh thần bất loạn, khí huyết đảo lộn, so với tiếng hét Sư Tử Hồng của Bách Trọng thiên sư, tiếng hét này tuy không có uy lực ảo diệu, nhưng lại có phần hơn về nội lực thâm hậu. Như vậy công lực của Siêu Không thượng nhân còn ở trên Bách Trọng thiên sư một bậc.

Kim Ngang Tiêu bất ngờ thấy Siêu Không thượng nhân hỏi đến việc Tuệ Giác và Tuệ Hải thiên sư, liền giật mình lùi lại một bước rồi ngẩng người ra không biết trả lời ra sao. Nguyên cách đó mấy ngày, trong lúc Kim Ngang Tiêu giải cứu ông cháu Chu Đức Ân tại tửu điếm, chàng đã đấu chưởng với Tuệ Giác và Tuệ Hải thiên sư. Thực ra hai nhà sư này hợp lực dùng Kim Cương chưởng tấn công chàng trước, nên Kim Ngang Tiêu mới phải vận dụng Cự Linh thần công đối phó, không ngờ hai nhà sư bị Cự Linh thần công phản kích, bị nội thương khá nặng.

Siêu Không thượng nhân thấy Kim Ngang Tiêu không đáp, nên lại càng tức giận, trầm giọng nói :

- Tiểu thí chủ tuổi còn nhỏ mà đã ra tay độc辣 như vậy, hãy để bản tạng lãnh giáo vài cao chiêu của tiểu thí chủ.

Nói dứt lời Siêu Không thượng nhân đã dùng chưởng bên mặt giờ lên thành trảo, nắm đầu ngón tay như nắm móc sắt, chộp xuống đầu vai của Kim Ngang Tiêu nhanh như chớp. Đó là Hổ Trảo công một công phu tuyệt kỹ của phái Thiếu Lâm.

Kim Ngang Tiêu vội vàng né tránh, thi triển Tu Di thân pháp, thoát ra khỏi vòng trảo công của Siêu Không thượng nhân.

Thân pháp của Kim Ngang Tiêu rất lạ lùng, lướt nhanh như gió, khiến Siêu Không thượng nhân cũng phải giật mình, buột mồm khen :

- Thân pháp giỏi!

Đột nhiên Siêu Không thượng nhân biến đổi chiêu số. Thân hình Thượng nhân quay tròn, hai chưởng liên tiếp đẩy ra như gió giục mây vùn, đồng thời Siêu Không thượng nhân quát lớn :

- Hãy tiếp một thế Âm Ma chưởng của bản tạng!

Sự thật, Tu Di thân pháp của Kim Ngang Tiêu là thứ võ học thượng thừa, nhưng chàng chưa có thì giờ nghiên cứu hết thấy những biến hóa tinh diệu của nó, bởi vậy đối với những cao thủ tầm thường, thân pháp đó kiến hiệu vô cùng. Nhưng đối với loại cao thủ tuyệt đỉnh như Siêu Không thượng nhân, Tu

Di thân pháp của Kim Ngang Tiêu hóa ra vô ích.

Mặc cho Kim Ngang Tiêu nỗ lực dùng thân pháp này lẩn tránh, chương hình của Siêu Không thượng nhân như thiên biến vạn hóa, tứ bề cùng ập lại, khiến chàng không sao lẩn tránh được nữa.

Đồng thời một luồng âm khí dịu dàng như gió thoảng, lần lần ập tới, bao quanh chàng, làm cho chàng nghẹn thở. Chợt nhớ tới những cao thủ vừa rồi ở cửa động Lô Công đã chết thảm, Kim Ngang Tiêu toát mồ hôi kinh hãi, biết rằng Âm Ma chương nguy hiểm vô cùng.

Chàng đã vận sẵn Cự Linh thần công hộ thể vậy mà còn bị kinh lực Âm Ma chương lấn áp. Kinh hoảng, Kim Ngang Tiêu nghiêng rặng vận thức tám mươi mốt của Cự Linh thần công là thức chót của môn thần công này, rồi giơ hai tay lên đẩy ra hai chương chống lại Âm Ma chương.

Hai luồng kinh lực nhu cương gặp nhau nên không phát ra tiếng nổ dữ dội, mà chỉ có những tiếng “soẹt, xoẹt” ghê rợn như lụa xé.

Kim Ngang Tiêu đột nhiên bị đẩy về phía sau hai ba bước, lồng ngực chàng tưởng như muốn bể vỡ, khí huyết trong người đảo lộn, hai mắt tối sầm lại. Còn Siêu Không thượng nhân cũng bị Cự Linh thần công phản kích, phải lùi lại hai bước, đồng thời cảm thấy Âm Ma chương của mình bị tàn đi mất nhiều kinh lực.

Siêu Không thượng nhân kinh hãi vô cùng, không ngờ một người tuổi trẻ như Kim Ngang Tiêu lại luyện được nội lực đến mức thượng thừa như vậy, mà thường thường dù người có căn cốt thực tốt, tư chất thật thông minh, cũng phải khổ luyện trong ba bốn chục năm mới đạt thành.

Cũng vì kinh ngạc như vậy nên Siêu Không thượng nhân đã dừng tay lại đôi chút, không tấn công tiếp ngay.

Còn Kim Ngang Tiêu bị đẩy lùi lại mấy bước loạng choạng rồi đứng vững ngay được. Tuy chưa bị thương, Kim Ngang Tiêu lần này kinh hãi hết sức. Từ khi ra khỏi địa huyết Dã Nhân lãnh, đến nay chàng mới gặp phải những kinh địch ghê gớm: hết Hắc Cốt Ma Nương lại đến Siêu Không thượng nhân, toàn những nhân vật bấy lâu nay ẩn tích giang hồ đột nhiên xuất đầu lộ diện.

Kim Ngang Tiêu còn đang kinh hãi bỗng nhiên trước mắt chàng thấp thoáng ánh vàng đỏ sặc sỡ của một chiếc áo cà sa Tây Tạng rồi một chuỗi cười gay gắt và một giọng nói lơ lơ vang lên :

- Kim tiểu tử, bản tăng du nhập Trung Nguyên chuyển này chính là tìm kiếm ngươi đó. Vừa rồi bản tăng đã đứng một bên ngắm nhìn thân pháp và chương pháp của ngươi, quả nhiên tất cả đều là võ học của bốn phái, ngươi chính là kẻ đã đoạt những bí kíp thất lạc của Đạt Ma phái bên Tây Tạng.

Kẻ vừa nói đó chính là Áo Ma đầu đà Chương môn nhân của phái Đạt Ma. Áo Ma đầu đà đã nhảy đến chặn đứng trước mặt Kim Ngang Tiêu, như sợ chàng chạy trốn.

Kim Ngang Tiêu cả kinh, biết rằng đêm nay gặp toàn những kẻ tử đối đầu.

Áo Ma đầu đà lại quát lớn :

- Kim Ngang Tiêu bản tăng trước hết phải thấu hiểu cuốn kinh Cự Linh thần công và củ Thiên Niên Tuyết Sâm của bốn phái, rồi sau đó sẽ vì ba vị sư diệt Tam Ma Tôn Giả phải trả mỗi thù tuyệt hận.

Nói dứt lời Áo Ma đầu đà giơ hai chương lên tấn công ngay, khí thế dũng mãnh lạ thường, Kim Ngang Tiêu biết nói nhiều cũng vô ích, liền lẳng lặng vận hết bình sinh công lực, quyết một trận tử chiến.

Không ngờ khi Kim Ngang Tiêu bắt đầu đấu với Áo Ma đầu đà thì Siêu Không thượng nhân bỗng bật tiếng cười khanh khách, tiến lại phía Chu Đức Ân Chu Uyển Thanh, giữa lúc cả hai ông cháu họ Chu đang kinh hãi thất thần, nhìn Kim Ngang Tiêu giao chiến với nhà sư Tây Tạng.

Kim Ngang Tiêu liếc mắt nhìn thấy thái độ của Siêu Không thượng nhân, liền giật mình kinh sợ, hiểu ngay ý định của đối phương.

Chàng nghiêng rặng gạt chương lực Áo Ma đầu đà như ngọn núi đè xuống, rồi nhanh như cắt nhảy chéo ra ngoài vòng chiến, đón đường ngăn chặn Siêu Không thượng nhân, không cho lão hòa thượng này tiến lên nữa.

Đồng thời Kim Ngang Tiêu hét lớn :

- Chu lão bá, mau đem Thanh muội đi khỏi nơi này...

Kim Ngang Tiêu chưa nói dứt lời thì Siêu Không thượng nhân đã múa chương vu vù tấn công chàng, khiến chàng phải giơ tay đón đỡ. Cùng lúc đó, Áo Ma đầu đà cũng nhảy tới theo sát bên chàng và tiếp tục tấn công chàng bằng Âm Ma chương, thành thử Kim Ngang Tiêu cùng một lúc giao chiến với hai cao thủ ghê gớm, tình thế nguy hiểm vô cùng.

Phía sau lưng Kim Ngang Tiêu, Chu Đức Ân và Chu Uyển Thanh còn trù trù chưa quyết định, hình như không nỡ bỏ Kim Ngang Tiêu trong lúc nguy nan thế này.

Kim Ngang Tiêu lại càng nóng ruột, vừa đánh với hai nhà sư, vừa lớn tiếng :

- Mau... Chu lão bá, Thanh muội đi khỏi nơi đây ngay. Tại hạ sẽ có cách thoát thân sau.

Chu Đức Ân cũng tự nghĩ dù có ở lại cũng chẳng giúp ích, chỉ làm Kim Ngang Tiêu bận tâm thêm, giữa lúc phải đối phó với cường địch. Bởi vậy ông ngần ngại một chút rồi kéo tay Chu Uyển Thanh đi luôn.

Chu Uyển Thanh dĩ nhiên không chịu bỏ đi như thế, nhưng nằng chưa kịp kháng cự đã bị Chu Đức Ân lôi đi như bay.

Không ngờ hai ông cháu Chu Đức Ân chỉ chạy được mười bước đã thấy hai bóng đen từ đâu nhảy ra đứng chắn trước mặt và một giọng nói lạnh lùng vang lên :

- Họ Chu kia, người chạy đâu cho thoát? Muốn sống toàn mạng hai ông cháu người đêm nay, phải chỉ cho bọn ta nơi cất giấu kiếm phổ và thần kiếm của phái Côn Luân.

Ngay khi đó, bóng khác từ chân núi chạy lên, vây Chu Đức Ân và Chu Uyển Thanh vào giữa. Ngoài ra còn ba bốn bóng người khác đứng thấp thoáng ở bên những mỏ đá gần đấy, như thể rình rập cơ hội, chỉ chờ đối phương thất thế hay có hoàn cảnh thuận tiện là ra tay cướp đoạt báu vật.

Thì ra bọn này chính là những võ lâm cao thủ đã từng vây đánh ông cháu Chu Đức Ân tại tửu điểm hôm trước. Mấy ngày nay họ đi lùng kiếm Chu Đức Ân nhưng không thấy. Về sau nhờ có mấy người của bang Thanh Hồng tiết lộ chuyện, họ mới kéo cả đến núi Tỳ Bà này rình rập.

Chu Đức Ân và Chu Uyển Thanh tức giận vô cùng, cả hai ông cháu không nói một lời, cùng múa tít hai thanh kiếm, tấn công luôn mấy kẻ chặn đường. Bọn này toàn là những cao thủ có hạng trên chốn giang hồ, họ liền cất tiếng cười quái dị và cũng giờ luôn binh khí, quay lại đánh vui với hai ông cháu Chu Đức Ân, thành thử hai ông cháu Chu Đức Ân tính chuyện bỏ chạy mà vẫn không đi thoát nơi đó.

Kim Ngang Tiêu đang kịch đấu với Siêu Không thượng nhân và Áo Ma đầu đà, thấy thế lại càng nóng lòng sốt ruột biết rằng nếu tình thế này kéo dài, chẳng những chàng bị thảm bại mà cả Chu Đức Ân và Chu Uyển Thanh cũng bị họa lây vì một mình chàng không thể nào bảo vệ được cho hai người trước những cường địch ghê gớm.

Đến đây, phải nhận rằng võ công của Kim Ngang Tiêu đã cao đến mức tuyệt đỉnh, nội lực của chàng thâm hậu không thể tưởng tượng.

Đang lúc bị hai cao tăng vây đánh, Kim Ngang Tiêu vừa kinh vừa giận, lại quá lo cho tính mạng của hai ông cháu họ Chu, nên đột nhiên dũng khí tăng bội, sức mạnh ở đâu kéo đến ầm ầm.

Chàng rú lên một tiếng thánh thót thật dài, như rồng gầm hồ rộng, vang động cả sườn núi, đồng thời vận toàn lực Cự Linh thần công, hai tay đánh ra hai thức Cự Linh thần chưởng cực kỳ dũng mãnh, khiến Siêu Không thượng nhân và Áo Ma đầu đà bị chưởng lực của chàng đẩy lùi lại bốn năm bước.

Nhân cơ hội đó, Kim Ngang Tiêu nhảy vọt lên như một chiếc pháo thăng thiên. Thân hình chàng vừa bốc lên cao khoảng hơn một trượng bỗng nhiên chao người một cái, hai tay giang ra như hai cánh, chàng bay vút tới chỗ Chu Đức Ân Chu Uyển Thanh.

Thân pháp mà Kim Ngang Tiêu vừa sử dụng chính là Ngũ Cầm thân pháp một thể võ thượng thặng ghi trong cuốn võ học của Vô danh khách để dưới địa huyết Dã Nhân lãnh.

Ngũ Cầm thân pháp quả nhiên linh diệu và thần tốc vô cùng. Thân hình Kim Ngang Tiêu như thể một con đại bàng xòe cánh, nhanh như điện xẹt, đột nhiên chộp xuống đầu mấy cao thủ đang vây công ông cháu họ Chu.

Mấy cao thủ này võ công không phải tầm thường, nhưng Kim Ngang Tiêu bay đến quá bất ngờ và quá mau lẹ. Họ vừa thoáng thấy bóng đen ở trên cao ập xuống đầu, nên cả kinh, vội đưa binh khí lên ngăn chặn, nhưng không kịp nữa rồi.

Chỉ thấy “bùng” một tiếng lớn, tiếp theo là tiếng rú thảm khốc máu tươi bắn vọt ra tung tóe, rồi hai thân người ngã vật ra.

Thì ra Kim Ngang Tiêu vừa bay tới, thân hình chàng còn ở trên cao, chàng đã đánh xuống một chưởng đến tám thành công lực. Mấy cao thủ làm sao đỡ nổi chưởng đó, có hai người giờ binh khí lên đỡ, một người dùng đại đao có móc sắt kêu leng keng, một người dùng thiết chín khúc, nhưng hai binh khí này bị chưởng lực của Kim Ngang Tiêu quá mạnh, đánh bật trở lại, trúng vào đầu hai kẻ nọ, khiến đầu họ bị vỡ nát ra cam cam, máu tươi và óc trắng phun ra tứ phía trong khi hai thân người đổ xuống.

Nói thì lâu nhưng việc xảy ra trong chớp mắt, Kim Ngang Tiêu đã có chủ định phải hành động thật gấp mới mong cứu nguy được cho hai ông cháu Chu Đức Ân, cho nên chàng ra tay nhanh như chớp và dùng những thủ pháp hết sức độc辣.

Thân hình hai kẻ nọ vừa đổ xuống thì chân Kim Ngang Tiêu cũng chạm tới đất. Chàng khễ nhún chân, người chàng đã vút đi nhanh như gió.

“Hự!?”.. “Huych!” Hai cao thủ khác, có lẽ còn đang kinh hoảng, chưa kịp nhận rõ kẻ nào vừa sà xuống, đã thấy hoa mắt. Kim Ngang Tiêu lướt tới trước mặt họ, tay tả chàng giờ lên điểm vào tử huyết của một người, khiến y ngã vật ra chết ngay không kịp kêu một tiếng, còn tay phải chàng như chiếc quạt sắt, xia vào ngực một cao thủ khác, bàn tay chàng cắm phập vào ngực y xuyên ra phía sau như xia vào bùn, chỉ thấy y “hự” một tiếng rồi im luôn.

Vừa lúc đó, Siêu Không thượng nhân và Áo Ma đầu đà từ phía bên trái xông lại, nhanh như tên bắn, đồng thời có tiếng Áo Ma đầu đà quát mắng :

- Kim tiểu tử, người chạy lên trời cũng không thoát.

Thì ra đang đánh, thấy Kim Ngang Tiêu đột nhiên bỏ cuộc, Áo Ma đầu đà tức giận tưởng chàng đã bỏ chạy, không ngờ Kim Ngang Tiêu không chạy mà chỉ tạm nhảy ra ngoài để đến cứu nguy cho ông cháu Chu Đức Ân.

Lúc ấy chuông bên mặt của Kim Ngang Tiêu vừa xuyên qua ngực một cao thủ, chưa kịp rút về. Lúc mắt thấy hai hòa thượng đuổi theo và nghe tiếng Áo Ma đầu đà quát tháo, Kim Ngang Tiêu cười nhạt một tiếng, vung tay mặt về phía sau.

Lập tức “vút” một tiếng như lụa xé, cả một tử thi nóng hổi đã từ tay Kim Ngang Tiêu bay ra, biến thành một thứ ám khí kinh dị nhất trên đời, xoe xoe bay về phía hai nhà sư đang phi thân tới.

Trong lúc quá cấp bách, không kịp nhận xét thấy vật gì bay tới mình, Siêu Không thượng nhân và Áo Ma đầu đà vội đánh ra một chuông vào vật đó.

“Bộp” thầy ma vừa bị bàn tay của Kim Ngang Tiêu xuyên thủng từ ngực đến sau lưng, lần này lại bị trúng hai chuông của hai nhà sư nên chỉ còn một đồng thịt và xương nát bầy, bay xa đến năm sáu trượng rồi mới rớt xuống sườn núi.

Hai vị cao tăng nhận thấy ám khí của Kim Ngang Tiêu chỉ là một thầy ma nên tức giận vô cùng, song vì phải đỡ đòn, nên cả hai phi thân đuổi theo Kim Ngang Tiêu, đành phải dừng bước lại đôi chút.

Cũng nhờ khoảng thời gian ngắn ngủi đó, Kim Ngang Tiêu đã hạ xong cao thủ thứ năm đến vây đánh Chu Đức Ân và Chu Uyển Thanh. Nguyên người này thấy Kim Ngang Tiêu ra tay quá ác độc, lại dùng chuông xia làm người bạn của y chết thảm thiết, nên y tức giận quên cả nguy hiểm, múa kiếm lại đâm Kim Ngang Tiêu.

Kim Ngang Tiêu lúc đó vừa phóng tay bắn tử thi đi xong, thấy mũi kiếm bay đến, chàng không né tránh, chỉ cười nhạt một tiếng, thuận chân đá vào ngực người nọ một ngọn Độc Lôi cước mạnh như sét đánh, chỉ thấy người nọ la lên một tiếng thê thảm, rồi cả người cả kiếm của y bắn tung ra đến bảy, tám trượng như một chiếc điều bị đứt dây, sau cũng rớt xuống khe núi chết tốt.

Kim Ngang Tiêu vừa đá chết đối phương, miệng vừa thét lên :

- Chu lão bá, đem Thanh muội chạy mau.

Chu Đức Ân và Chu Uyển Thanh không hề nhắc đến lần thứ hai, vội vã cầm đầu phi thân chạy xuống núi.

Hai ba bóng đen khác đứng rình ở gần đó, định chạy đến chắn đường hai ông cháu họ Chu. Nhưng họ vừa chuyển mình, đã thấy Kim Ngang Tiêu lướt tới trước mặt họ.

“Bịch! Bộp” Ôi chao... Mấy tiếng rú tiếp theo không biết Kim Ngang Tiêu ra tay thế nào mà ba người đó, kẻ ngã lăn ra, người bị bắn đi xa, kẻ bị tung lên trời như viên đá.

Thấy Kim Ngang Tiêu ra tay độc ác và hung dữ như vậy, mấy kẻ rình rập ở xa hơn, kinh hoàng đến bất thần, vội vàng phi thân lẩn tránh ngay, không dám quay đầu nhìn trở lại nữa.

Tính ra trong khoảnh khắc cực kỳ ngắn ngủi, Kim Ngang Tiêu đã liên tiếp sát hại hết tám võ lâm cao thủ. Trong lịch sử ác chiến trên chốn giang hồ hỗn loạn, có lẽ từ trước đến nay chưa có một cuộc tàn sát nào mau lẹ như thế bao giờ. Kim Ngang Tiêu vốn tính ôn hòa điềm đạm, nhưng lần này chàng phải ra tay ác độc chẳng qua vì thấy tình thế quá nguy cấp, cần bảo vệ an toàn cho hai ông cháu Chu Đức Ân mà thôi.

Mọi việc xảy ra quá mau lẹ, đến nỗi hai vị cao tăng võ công quán thế là Siêu Không thượng nhân và Áo Ma đầu đà muốn can thiệp cũng không kịp.

Trước hành động tàn sát dữ dội của Kim Ngang Tiêu, Siêu Không thượng nhân chỉ thờ dài khẽ nói :

- A di đà Phật! Tội quá! Tội quá!

Còn Áo Ma đầu đà quát tháo :

- Tiểu tặc ác độc thật! Lão nạp sẽ vì võ lâm Trung Nguyên trừ diệt một tiểu ác sát giết hại nhiều người.

Trong chớp mắt hai hòa thượng đã phi thân tới trước mặt Kim Ngang Tiêu, và cùng múa chuông tấn công chàng luôn.

Kim Ngang Tiêu như say máu, nghiêng răng cười gằn :

- Được lắm, bây giờ tại hạ sẵn lòng thừa tiếp hai vị đại sư.

Lúc này không còn phải lo ngại cho sự an nguy của hai ông cháu Chu Đức Ân nữa nên Kim Ngang Tiêu đã quyết chí đấu một trận long trời lở đất với hai vị cao thủ Phật môn.

Siêu Không thượng nhân và Áo Ma đầu đà vừa thấy Kim Ngang Tiêu trong mấy hiệp hạ độc thủ giết hại bảy tám nhân vật võ lâm, nên cả hai đều cho chàng là một hung thần ác sát, cần phải trừ diệt để tránh mối họa cho võ lâm. Bởi thế hai lão hòa thượng không còn do dự, vận dụng toàn thân chân lực cùng thi triển Âm Ma chuông pháp, quyết giết chàng cho bằng được.

Hai luồng chuông lực âm nhu vốn là võ học thượng thừa của Đạt Ma tổ sư chân truyền, lúc này lại hợp tung, nên tạo thành khí thể dũng mãnh vô cùng. Hai bóng cả sa thấp thoáng, một vàng thẫm, một sặc sỡ vàng đỏ, đua nhau lượn quanh mình Kim Ngang Tiêu, chuông hình Âm Ma như hiện ra tứ phía, bao phủ khắp nơi đua nhau tấn công, dồn Kim Ngang Tiêu vào một thế vô cùng nguy hiểm.

Thật ra công lực Kim Ngang Tiêu không kém hai lão hòa thượng bao nhiêu. Nếu cứ đánh một, chưa chắc Kim Ngang Tiêu đã chịu thảm bại, chỉ bình thủ là cùng. Nhưng cả hai cao thủ thượng đẳng hợp lực tấn công, chàng làm sao chịu cho nổi, nên bị hạ phong ngay tức khắc.

Hai luồng chưởng lực Âm ma dồn ép làm Kim Ngang Tiêu thấy tức ngực khó thở mắt hoa lên. Chàng đã vận dụng đến thức chót của Cự Linh thần công và thi triển liên tục Cự Linh thần chưởng, nhưng rút cuộc vẫn không sao thoát khỏi hai luồng chưởng lực ngày càng thắt chặt.

Mồ hôi ướt đầm, Kim Ngang Tiêu kinh hoàng, biết là nguy đến nơi. Chàng không còn ham đánh nữa, chỉ tính đường tẩu thoát để cốt cứu lấy tính mạng của mình.

Phạm những cao thủ tuyệt đỉnh khi giao đấu, nhất cử nhất động của đối phương đều không lọt qua khỏi mắt của họ. Bởi vậy Kim Ngang Tiêu chỉ mới nghĩ đến việc tẩu thoát, Siêu Không thượng nhân và Áo Ma đầu đà đã biết ngay rồi, cả hai lại càng vận dụng chưởng lực dồn ép Kim Ngang Tiêu khiến chàng không sao tìm được một kẽ hở để thoát thân.

Đang lúc kinh hoàng, Kim Ngang Tiêu sơ hở một chút, liền bị một luồng chưởng lực của Áo Ma đầu đà quét lướt qua vai, tuy chưa bị thương, nhưng thấy đau nhói tới tim gan.

Khí uất bốc lên, Kim Ngang Tiêu như một ngọn đèn sắp tắt bùng lên. Chàng dồn hết toàn thân công lực, đẩy mạnh hai chưởng ra nhằm vào phía Áo Ma đầu đà khiến nhà sư Tây Tạng phải lùi lại mấy bước loạng choạng muốn ngã, tựa hồ như đã bị trúng thương.

Cả mừng Kim Ngang Tiêu rú lên một tiếng, cất mình nhảy vọt qua đầu Áo Ma đầu đà định bứt đi ngay tẩu thoát.

Không ngờ Kim Ngang Tiêu đã trúng độc kế của nhà sư Tây Tạng Áo Ma đầu đà chỉ giả vờ trúng chưởng, thật ra y lùi lại là vì đã biết rõ ý định của đối phương.

Áo Ma đầu đà chờ cho Kim Ngang Tiêu bốc mình nhảy vọt lên qua đầu y, y mới quát lên một tiếng, dùng cả hai tay đánh ra một thế Âm Ma chưởng như đảo hải di sơn.

Kim Ngang Tiêu bị bất ngờ, nhất là đang lúc tưởng thoát thân, thân hình còn lơ lửng trên không, làm sao có thể tránh được ngọn đòn ác độc.

Chỉ thấy “bùng” một tiếng Kim Ngang Tiêu la lên thảm thiết thân chàng bị bắn tung lên cao đến hơn một trượng, rồi quay lông lốc rớt xuống như một con chim bị tên.

Kim Ngang Tiêu đã bị nội thương rất nặng, nhưng vẫn chưa ngã đi. Chàng thấy tối sầm mắt mũi, nhưng chỉ thoáng qua, đến lúc thân hình vừa rớt xuống thì chàng mở được mắt ngay, nên vội dùng thế Yên Từ Đạt Trì, hai chân đứng ngay xuống đất thân hình lao đảo.

Giữa lúc đó Siêu Không thượng nhân, chỉ đã quyết tiêu diệt Kim Ngang Tiêu nên ông cười nhạt tiến lên một bước và đánh ra một chưởng Kim Cương thần chưởng.

Áo Ma đầu đà thấy thế vội kêu :

- Hãy khoan!

Ý của Áo Ma đầu đà là muốn để Kim Ngang Tiêu sống sót thêm vài giờ để tra hỏi và lấy lại cuốn kinh Cự Linh thần công cùng củ Thiên Niên Tuyết Sâm.

Nhưng không kịp nữa rồi chưởng phong Kim Cương chưởng phát ra ào ào như gió bão. “Bộp” một tiếng, thân hình Kim Ngang Tiêu bị bắn tung lên như chiếc điều đứt dây. Chưởng lực quá mạnh, đẩy Kim Ngang Tiêu bay đi xa tới trên mười trượng, rồi rớt xuống vực thẳm tối om khuất sau bên núi Tỳ Bà.

Siêu Không thượng nhân chấp tay ở ngực, lạnh lùng niệm Phật hiệu và nói :

- Bản tăng lại phạm sát giới, nhưng cũng được an ủi là trừ được một mối họa lớn cho võ lâm.

Áo Ma đầu đà đã lầm lì không nói, trong lòng tức giận vô cùng.

Nhà sư này không có ý định đánh cho Kim Ngang Tiêu chết mất xác như vậy vì y còn muốn lấy lại mấy thứ mà Kim Ngang Tiêu mang trong người.

Áo Ma đầu đà biết rằng, dù có mạo hiểm xuống tìm cũng không thể thấy xác Kim Ngang Tiêu ngay trong đêm tối thế này, nhất là chàng bị đánh bay đi quá xa.

Y đành lẳng lặng quay đi, định bụng ngày mai, ban ngày sẽ kêu gọi đám đệ tử xuống vực chia nhau đi tìm thì Kim Ngang Tiêu để lấy lại mấy thứ báu vật.

Bạn đang đọc truyện *Cự Linh Thần Chưởng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 21: Rớt xuống Vô Đề Cốc

Kim Ngang Tiêu trúng một ngọn Âm Ma chưởng của Áo Ma đầu đà thì chàng đã bị nội thương cực trọng, ngay từ lúc thân thể còn bị chưởng lực đẩy bắn tung lên cao, chàng đã liên tiếp thổ huyết, chân khí bị tàn đi rất nhiều.

Đến lúc chàng bị trúng một ngọn chưởng thứ hai của Siêu Không thượng nhân, người bị bắn tung lên như chiếc lá khô trước gió lốc thì lập tức hôn mê bất tỉnh ngay. Người thường dùng võ công cao đến đâu, chỉ cần trúng một ngọn Âm Ma chưởng âm nhu ghê gớm là nội tạng bị dập nát, kinh mạch đứt đoạn, chết ngay tức khắc. Nhưng Kim Ngang Tiêu đã được ăn hai thứ linh dược tuyệt thế là Thiên Niên Tuyết Sâm và Hà Thủ Ô Bách Dược Hoàn, lại thêm có Cự Linh thần công hộ thể, nên dù có bị đánh trúng giữa ngực một thế Âm Ma chưởng chàng cũng bị trọng thương chứ chưa đến nỗi chết ngay.

Cũng may, ngọn chưởng thứ hai cũng là Âm Ma chưởng thì Kim Ngang Tiêu không thể nào sống sót nổi, vì lúc đó chân khí đã tàn mảc, võ công mất hết, lực phủ ngũ tạng hoàn toàn không công lực bảo hộ, bất cứ thứ âm nhu khí công nào cũng tàn phá được. Nhưng ngọn chưởng thứ hai do Siêu Không thượng nhân đánh ra lại là Kim Cương chưởng lực thuộc thuần dương cương khí, dũng mãnh thật, nhưng không đến nỗi tàn phá nội tạng như Âm Ma chưởng.

Dẫu sao, ngọn Kim Cương chưởng đó cũng làm cho chàng chết giấc và rớt xuống vực thăm mỗi lúc một nhanh.

Vực thăm này sát bên sườn núi phía bên kia của núi Tỳ Bà, đối diện với hồ nước, tên gọi là Vô Đề cốc, tức là thung lũng không đáy, như vậy đủ hiểu vực đó sâu đến độ nào.

Dù không chết ngay vì chưởng lực, Kim Ngang Tiêu rớt xuống chỉ có tan thân nát xác, chứ không thể nào sống sót nổi. Chính vì thế mà Siêu Không thượng nhân và Áo Ma đầu đà đều tin chắc chàng đã chết, không cần chạy sang bên đó, tìm kiếm nữa.

Nhưng khí số Kim Ngang Tiêu chưa tuyệt, mệnh của chàng vẫn còn vững. Khi rớt đến lưng chừng vực thăm thì gió lạnh làm cho chàng bừng tỉnh. Đây cũng là nhờ công lực của Hà Thủ Ô Bách Dược Hoàn vẫn còn tiềm tàng trong cơ thể chàng nên mới làm Kim Ngang Tiêu bừng tỉnh và phục hồi thần trí mau lẹ như vậy.

Vừa mở mắt ra, Kim Ngang Tiêu thấy vù vù bên tai gió thổi và kinh hãi nhận thấy mình đang lao xuống vực sâu thăm thẳm.

Bản năng tự vệ của Kim Ngang Tiêu đã khiến chàng hành động không kịp suy nghĩ. Chàng nín hơi cố vận khí, đồng thời, giong rộng hai tay và hai chân ra. Đã rớt xuống vì vậy đã bị chậm lại. Giữa lúc đó, một luồng gió cực mạnh từ phía dưới đáy vực bỗng bốc lên, thân hình Kim Ngang Tiêu đang rớt nhanh như vậy và mặc dầu chàng đã giong cả hai tay hai chân ra cản đà rớt, thân thể chàng vẫn lao xuống vun vút, thì bỗng nhiên trận gió mạnh phi thường đó làm cho người chàng bỗng lên như một chiếc lông chim gặp gió, chẳng khác nào có một khối đệm vô hình đỡ lấy.

Cho hay việc trời chẳng qua là có tiền định cả. Kẻ chưa tới số chết thì dù gặp nguy nan đến đâu cũng không đến nỗi tán mạng.

Thực ra, cơn gió từ dưới đáy vực bốc lên đó chẳng phải là một trận gió thiên nhiên, vì không khi nào bỗng dưng từ dưới đáy vực có gió thổi lên một cách kỳ lạ như vậy.

Nguyên dưới đáy Vô đề cốc lúc đó đang xảy ra một trận thư hùng ghê gớm.

Cuộc thư hùng giữa hai loài dị thú: một con chim đại bàng khổng lồ và một con bạch xà cũng to lớn dị thường.

Con bạch xà này cư ngụ ở chân núi Tỳ Bà không biết đã bao trăm năm nay rồi, nó làm tổ ở Vô Đề cốc, hang của nó ăn sâu vào lòng núi Tỳ Bà. Chính vì con bạch xà này tác quái nên đã phát sinh ra bao nhiêu chuyện quái dị hoang đường về núi Tỳ Bà và cũng chính con rắn đó đã nuốt hết bao tiểu phu vô phúc và cả một số nhân vật võ lâm kém tài, cho nên mới có truyền thuyết nói rằng ở núi Tỳ Bà có ma quái bắt người ăn thịt. Con bạch xà này quá to lớn, mình nó dài đến bốn, năm trượng. Bề ngang nơi cổ nó bạnh ra có tới hai người ôm xuể, còn đầu nó lớn bằng một gốc cổ thụ đến nỗi miệng nó há ra có thể nuốt được một con bò mộng. Chính vì thân hình nó lớn như vậy nên nó có thể ngủ cả năm trời dưới đáy hang, do đó ít bị người phát giác.

Con bạch xà hùng cứ ở chân núi Tỳ Bà bao năm nay, không ngờ ngày hôm đó gặp phải một địch thủ ghê gớm.

Con đại bàng khổng lồ từ đâu bay lại, có lẽ từ miền Đông Hải, bởi vì trên lục địa không bao giờ có loài quái diệu to lớn dị thường như thế. Khi con đại bàng vung cánh thì cả một vùng đến bốn, năm trượng bị che phủ, hai ống chân của nó to lớn như hai cột nhà, nhưng mỏ con chim này vừa dài vừa nhọn vô cùng.

Con đại bàng bay đến núi Tỳ Bà thì vừa gặp con bạch xà từ trong hang ở đáy vực bò ra, nên hai con giao chiến với nhau ngay.

Trận đấu giữa hai con thú không biết diễn ra từ bao giờ, nhưng khi Kim Ngang Tiêu hỗn chiến với hai nhà sư ở trên núi Tỳ Bà thì trận đấu chim và rắn dưới đáy Vô đề cốc cũng đến hồi sắp tàn.

Khi Kim Ngang Tiêu bị đánh rớt xuống vực thì cũng là lúc con đại bàng đánh một đòn chí tử, mỏ được trúng vào một bên mắt của con rắn. Đòn này thấu vào đến óc con rắn khổng lồ, tưởng nó phải chết ngay, ai ngờ con Bạch xà còn có một thủ đoạn ghê gớm. Bị trúng đòn chí tử, nó liền há mồm phun ra một luồng độc khí sắc đỏ như lửa, bay tạt vào đầu con đại bàng.

Con chim biết là độc khí tối nguy hiểm vội vã quạt đôi cánh khổng lồ để bay lên. Chính nhờ đôi cánh quạt gió lốc đó nên Kim Ngang Tiêu mới được đỡ lại trong khi đang rớt.

Lại nói Kim Ngang Tiêu lúc đó đã tỉnh chợt thấy một luồng gió cực mạnh thổi lên, làm người chàng đang rớt, bị cản lại như thể lơ lửng trên không trung, nên chàng ngạc nhiên quá đối vội đưa mắt nhìn xuống phía dưới. Nhưng vừa nhìn xuống chàng kinh hoàng thất thần, vì một con chim khổng lồ đang bay vút lên.

Chưa hết họa nạn đến tai kia. Kim Ngang Tiêu chỉ thoáng thấy một con quái điều cực lớn, chưa kịp định thần nhìn kỹ thì cánh của vật bay lên đã quạt vào người chàng, làm người chàng bắn tung lên một chút nữa.

Con đại bàng tuy to lớn nhưng hành động mau lẹ vô cùng. Thấy có vật lạ đang rớt trong khoảng không trung và chạm phải cánh nó, lập tức con đại bàng chao mình một cái, cặp chân to lớn với những vuốt sắc dài như trường kiếm của nó đã cặp ngang Kim Ngang Tiêu.

Trong lúc thăng thốt, Kim Ngang Tiêu chỉ thấy gió động ầm ầm như bão tố, đột nhiên những ngón chân chim khổng lồ cặp lấy ngang người, những vuốt sắc của nó nghiền đứt áo ngoài chàng cửa vào đến da chảy máu.

Đồng thời chàng lại thấy một chiếc đầu con chim to lớn và cực kỳ quái dị, mỏ đỏ hồng, hai mắt như hai cục than cháy, với râu lông bạc mọc, đang cúi xuống nhìn chàng, chẳng khác nào ma quái hiện hình giữa không trung. Vừa bị trọng thương lại vừa bị giao động tâm thần đến cực điểm, Kim Ngang Tiêu đến lúc này không còn chịu đựng nổi nữa. Chàng hét lên một tiếng kinh hoàng rồi ngất người đi, không còn biết gì nữa.

Trước khi ngất xỉu, Kim Ngang Tiêu đã tưởng lần này thì mạng chàng không còn nữa, nếu con quái điều không mổ chàng chết thì nó cũng buông chàng ra cho thịt nát xương tan.

Nhưng chỉ một lát sau Kim Ngang Tiêu tỉnh lại. Chàng kinh ngạc xiết bao khi nhận thấy mình chưa chết mà nằm trên một bãi tuyết trắng xóa ở dưới đáy vực thẳm của Vô Đề cốc.

Một bên thân thể chàng đau ê ẩm à, có lẽ một hay hai chiếc xương sườn đã bể gãy, còn chân trái bị tê liệt, nếu không sai khớp thì cũng bị gãy rồi. Thân thể chàng đau đớn và bị thương tích như vậy khiến chàng hiểu ngay rằng mình cũng bị rớt từ trên cao xuống. Song có điều lạ lùng là nếu chàng bị rớt từ trên cao độ chỗ con chim đại bàng đập cánh và quắp lấy chàng thì không thể nào chàng toàn vẹn thân thể và còn sống như thế này.

Giữa lúc đó có một mùi tanh hôi nồng nặc xông đến khiến Kim Ngang Tiêu cổ nhin đau, khê ghêch đầu lên nhìn. Thì ra cách chỗ Kim Ngang Tiêu nằm độ hai trượng có một con bạch xà to lớn nằm chết từ bao giờ. Con rắn khổng lồ đó bị bể đầu, máu chảy chan hòa thành vũng lớn bên các tảng tuyết trắng, nhưng miệng con rắn đó tiếp tục chảy ra một thứ nước dãi màu vàng và tanh hôi vô cùng.

Kim Ngang Tiêu lại thấy ở phía bên trái chàng không xa có một đồng gì lù lù như trái núi nhỏ. Định thần nhìn kỹ, chàng mới nhận thấy đó chỉ là xác con chim Đại bàng vừa rồi đã quắp chàng.

Trông xác hai con quái vật, Kim Ngang Tiêu liền đoán ngay rằng hai con vật đó đã giao chiến với nhau rồi kiệt lực, đồng quy ư tận, cả hai cùng chết. Lúc con đại bàng bay lên quắp chàng là lúc nó hấp hối, nên khi chàng ngất đi thì con chim cũng kiệt lực sà xuống, đem theo cả chàng nên mới thoát khỏi họa tan thay, mặc dầu cũng bị gãy xương.

Kim Ngang Tiêu đoán không sai, nhưng có điều chàng không biết là con đại bàng đã bị nhiễm phải khói độc của con bạch xà, nên sau khi mổ chết con rắn, nó cũng chết luôn.

Kim Ngang Tiêu rùng mình, nghĩ mình thật may mắn nên mới thoát chết. Chàng quên mình đang bị trọng thương, nên định ngồi nhòm lên xem hai con vật. Không ngờ chàng vừa cựa mình ngực đau nhói, mắt tối sầm, chàng liền ngất đi một lần nữa.

Lần này Kim Ngang Tiêu không biết ngất đi trong bao lâu, khi chàng tỉnh lại thì trời đã sáng rõ hẳn, mọi vật dưới đáy vực thẳm không còn tối mờ như trước nữa.

Dưới tay đệ nhất nữ ma đầu

Kim Ngang Tiêu bị thương cực trọng. Chàng liên tiếp trúng hai chưởng Âm Ma và Kim Cương rồi lại bị rớt theo con chim đại bàng xuống vực thẳm, nên sức lực kiệt dần. Nếu không được chữa kịp thì cũng không còn sống thêm bao lâu nữa. Ở dưới đáy vực thế này, làm gì có ai tiếp cứu.

Kim Ngang Tiêu vừa tỉnh lại, nghĩ đến hoàn cảnh tuyệt vọng của mình, bất giác thở dài rên rĩ và gục đầu xuống mặt tuyết lạnh.

Đột nhiên chàng cảm thấy sự gì khác lạ.

Dưới đáy vực âm u lạnh lẽo này, chỉ có toàn mùi tanh hôi nồng nặc của nước dãi con bạch xà nằm chết. Nhưng lúc này, chàng lại thoáng thấy một mùi thơm... mùi thơm phấn son của phụ nữ.

Mùi thơm đó từ phía tay mặt. Kim Ngang Tiêu bị toàn thân ê ẩm nên không cử động được nhanh. Chàng khê từ từ quay đầu lại nhìn về phía đó.

Tuy đã kiệt sức nhưng chàng vẫn thấy rùng mình, kinh hãi đến mất cả hồn vía. Vì vật đầu tiên chàng nhìn thấy là một đôi hài đen của cửa... một người đàn bà.

Thì ra bên phía tay mặt chàng, trên một tảng đá, có một người ngồi đó từ bao giờ. Người đó là một người đàn bà mặc toàn đồ đen.

Cô ghéech đầu nhìn lên trên, chàng thấy toàn thân người đỏ rồi một khuôn mặt trắng và đẹp như trăng rằm. Chàng không lạ gì khuôn mặt đó. Người đàn bà ngồi bên chàng lúc ấy chẳng phải ai xa lạ chính là Hắc Cốt Ma Nương Lý Phụng Chi, tên nữ đại ma đầu khét tiếng vô lâm từ mấy chục năm trước.

Biết là Hắc Cốt Ma Nương, tay đại kinh địch, Kim Ngang Tiêu lại càng tuyệt vọng, cầm chắc cái chết trong tay. Chàng nghẹn ngào uất ức cho số phận, hết họa nọ đến họa kia, rồi tự an ủi một cách tuyệt vọng :

- Càng... càng mau chết, đỡ khỏi khổ nhục!

Kim Ngang Tiêu đã mấy lần đầu chường với Hắc Cốt Ma Nương, nhưng đều thoát thân dễ dàng. Lần này, chàng bị trọng thương, võ công đã mất hết, chỉ còn chờ Hắc Cốt Ma Nương ra tay hạ sát.

Nhưng chờ mãi không thấy Hắc Cốt Ma Nương hạ thủ, Kim Ngang Tiêu ngạc nhiên, lại ghéech đầu lên nhìn vào mặt nữ ma đầu ghê gớm đó. Lúc này nhìn gần, Kim Ngang Tiêu mới nhận rõ là Hắc Cốt Ma Nương quả là một bậc tuyệt thế giai nhân. Chàng không biết rõ y thị bao nhiêu tuổi, nhưng tính theo mẫu chuyện của các nhân vật vô lâm thì ra Hắc Cốt Ma Nương cũng phải hơn tám mươi tuổi. Vậy mà lạ lùng thay, trước mặt Kim Ngang Tiêu chỉ là một thiếu nữ không ngoài ba mươi tuổi. Khuôn mặt đẹp tuyệt nhưng trang nghiêm, Hắc Cốt Ma Nương đang nhìn Kim Ngang Tiêu dăm dăm, đôi mắt sáng quắc hữu thần, song khó lòng đoán được y thị nghĩ gì.

Kim Ngang Tiêu bị trọng thương nên thần trí hôn mê, nửa tỉnh, chàng chỉ biết mình sắp tán mạng đến nơi rồi.

Nhưng vẫn không thấy Hắc Cốt Ma Nương ra tay, chàng đâm ra bức tức, thở hổn hển, cổ nhích đầu lên một nhọc nói :

- Còn chờ... chờ gì nữa... mà không xuống tay giết ta đi!

Bỗng nhiên nét mặt Hắc Cốt Ma Nương rạng rỡ, hiện rõ một vẻ mặt hân hoan vô bờ bến. Đôi mắt sáng bỗng mờ đi như nhìn vào một kỷ niệm xa xăm, Hắc Cốt Ma Nương lẩm bầm khẽ nói, giọng nói có vẻ xúc động lạ lùng :

- Ngươi... ngươi giống hệt hân ta năm xưa... Cũng khi khái... bướng bỉnh, chết đến nơi cũng không chịu khuất phục. Quả là giống hân...

Tuy bị thương nặng, Kim Ngang Tiêu cũng phải sững sờ, không hiểu Hắc Cốt Ma Nương nói gì... Chợt Hắc Cốt Ma Nương đứng phắt lên tiến lại bên Kim Ngang Tiêu. Mùi hương xạ thơm lừng xông đến mũi chàng, trong khi Kim Ngang Tiêu nhắm mắt chờ chết.

Không ngờ Hắc Cốt Ma Nương không ra tay hạ độc thủ, mà cúi xuống ôm Kim Ngang Tiêu lên, rồi bế chàng đến tảng đá bằng phẳng ở gần đấy, đặt chàng ngay ngắn lên đó một cách gượng nhẹ.

Kim Ngang Tiêu ngơ ngác, nhưng chàng rên rỉ cất tiếng nói :

- Không giết ta ngay... còn định hành hạ nữa sao?

Hắc Cốt Ma Nương cất tiếng cười lạnh lạnh :

- Kim Ngang Tiêu, ngươi tưởng ta giết ngươi hay sao? Không ta cứu ngươi đây.

Kim Ngang Tiêu lặng người đi vì kinh ngạc, cơ hồ quên cả nỗi đau đớn. Trong khi chàng còn nửa tin nửa ngờ thì Hắc Cốt Ma Nương cúi xuống cời phanh ngực chàng ra xem xét vết thương rồi cầm tay chàng bắt mạch. Lát sau Hắc Cốt Ma Nương lắc đầu thờ dài :

- Ngươi bị thương nặng lắm. Người thường chắc chết rồi, nhưng ngươi... trong cơ thể có một luồng nội lực rất mạnh, lưu chuyển khắp phủ tạng. Ta không tin ngươi còn trẻ mà luyện được nội lực đến mức đó, ít nhất phải trên bốn chục năm khổ luyện, chắc chắn ngươi đã được nhân vật vô lâm nào truyền hết nội lực... hay ngươi được uống một thứ linh dược...

Kim Ngang Tiêu nghe nói vừa ngạc nhiên vừa kính phục. Hắc Cốt Ma Nương không then là bậc thượng đỉnh cao thủ, chỉ cần bắt mạch chàng cũng đã đoán được nội lực súc tích trong người chàng là do linh dược tạo thành.

Hắc Cốt Ma Nương lại vừa cười, vừa nói :

- Cậu bé kia, khỏi phải lo ngại nữa đã gặp ta thì quyết không chết đâu.

Nói dứt lời, Hắc Cốt Ma Nương giờ tay lạ như cắt, điểm vào mấy yếu huyệt của Kim Ngang Tiêu phía trên ngực và trên cổ, đoạn lại lật úp chàng xuống, điểm lên các huyệt ở sống lưng.

Thủ pháp điểm huyệt của Hắc Cốt Ma Nương lạ lùng và tài tình không thể tả. Ngón tay không cần chạm vào huyệt đạo, nhưng Kim Ngang Tiêu đã thấy một luồng hơi nóng từ đầu ngón tay Hắc Cốt Ma Nương bắn sang người chàng, điểm vào các huyệt đạo, mới thấy nóng ran như lửa đốt, nhưng sao cảm thấy ấm áp và dễ chịu vô cùng.

Điểm huyệt xong, Hắc Cốt Ma Nương ngồi sắp chân bằng tròn theo kiểu đã tọa luyện công ở bên Kim Ngang Tiêu và nói :

- Ta dùng nội lực bốn thân chữa thương cho ngươi. Điều cần nhất là ngươi phải để tâm thần an thái, buông xuôi như đi ngủ, nếu cảm thấy khó chịu cũng mặc, không được vận sức chống lại.

Kim Ngang Tiêu chưa hết ngạc nhiên vì thái độ của Hắc Cốt Ma Nương nên chàng chỉ còn biết gật đầu, không nói được câu nào.

Hai bàn tay trắng như tuyết của Hắc Cốt Ma Nương liền đặt lên huyệt Cự Đan ở lưng Kim Ngang Tiêu, nơi ngang thắt lưng, lập tức Kim Ngang Tiêu cảm thấy hai luồng chân khí dừng hẳn lạ lùng, một luồng nóng một luồng lạnh, tức là phối hợp âm dương, từ bàn tay Hắc Cốt Ma Nương chuyển sang người chàng liền miên bất tuyệt như nước lũ chảy ra sông, càng lúc càng thấy dồi dào hơn.

Trong cơ thể Kim Ngang Tiêu vốn là sẵn có hai thứ thần dược là Thiên Niên Tuyết Sâm và Hà Thủ Ô Bách Dược Hoàn bồi bổ chân khí rất mạnh, nhưng sau khi Kim Ngang Tiêu bị trúng Âm Ma chưởng thì hai linh dược này bị dồn ép, không phát triển được, bởi thế cơ thể Kim Ngang Tiêu mới bị suy kiệt đến mức đó.

Lúc này, nhờ bốn thân chân khí tu luyện trên sáu chục năm của Hắc Cốt Ma Nương dồn vào người chàng, thúc đẩy cho hai thứ linh dược nọ phát triển trở lại, thành thử hai thứ công lực bổ dưỡng cho nhau, làm cho người Kim Ngang Tiêu nóng ran, khoan khoái vô cùng, thương thế cũng giảm bớt ngay quá nửa.

Hắc Cốt Ma Nương hành công chữa thương cho chàng được một lát thì trên đầu y thị bỗng bốc lên một luồng khói hồng nhạt, như một tia sáng lạ lùng, trước nhỏ thấp, sau lan tỏa rộng lớn bốc cao lên trời đến một trượng.

Kim Ngang Tiêu đã tỉnh táo lại, liếc mắt trông thấy thể không khỏi kinh dị hết sức. Phàm người tu luyện nội công đạt đến mức tuyệt đỉnh, mỗi lần hành công vận dụng chân lực, trên đầu đều phát ra một luồng khói, đó là điều rất thường, không có gì lạ lùng. Chính Kim Ngang Tiêu mỗi lần vận dụng chân lực đến mức chót cũng có luồng khói trắng như chàng đã thấy.

Hơn nữa luồng khói hồng bốc ra khỏi huyệt Bách Hội trên đầu Hắc Cốt Ma Nương thẳng tắp và mạnh vô cùng, điều này chứng tỏ công lực của Hắc Cốt Ma Nương đã đạt tới cảnh giới chưa vô lâm cao thủ nào ở Trung Nguyên đạt được.

Hắc Cốt Ma Nương thấy Kim Ngang Tiêu nhìn đầu mình, với nét mặt ngạc nhiên, bà ta liền cười nói :

- Hải tử, người lạ lùng lắm phải không? Võ học của ta khác hẳn võ học của Trung Nguyên, vì xuất phát từ đảo Hoàng Hạc ở miền Đông Hải, có thể nói là độc nhất vô nhị ở trên thế gian này.

Trong lúc hành công dồn nội lực sang người Kim Ngang Tiêu, Hắc Cốt Ma Nương vẫn nói năng tự nhiên, nét mặt vẫn ung dung không hề lộ vẻ mệt mỏi hay hao tổn chân khí. Quả là một điều kinh dị hết sức, Hắc Cốt Ma Nương xứng đáng là một đệ nhất cao thủ, có lẽ trên đời này không có ai ngang hàng với bà ta được nữa.

Lúc này Kim Ngang Tiêu vừa kính phục vừa cảm động. Chàng đã thấy Hắc Cốt Ma Nương thật lòng cứu sống chàng chứ không phải dùng âm mưu xảo trá nào. Chàng cũng phân vân, không hiểu tại sao Hắc Cốt Ma Nương không giết mình mà còn xuất lực chữa thương.

Giọng nói dịu dàng của Hắc Cốt Ma Nương lại vang lên :

- Hải tử, nếu có thấy khó chịu, cũng phải cố gắng nhẫn nhịn chứ vận sức kháng cự lại nội lực của ta truyền sang mà thành nguy hiểm.

Kim Ngang Tiêu vô cùng xúc động vì những lời nói ân cần như mẹ nói với con đó, chàng áp úng nghẹn ngào :

- Tiền bối... ân đức này... Kim Ngang Tiêu không biết làm sao...

Hắc Cốt Ma Nương cười lắc đầu :

- Hải tử, chớ có nói nhiều lúc này và cũng không được nghỉ ngơi gì hết. Hãy nhắm mắt lại... để cho tâm thần thư thái mới mau lành vết thương.

Kim Ngang Tiêu y lời nhắm mắt lại. Quả như lời Hắc Cốt Ma Nương vừa nói, nội lực truyền sang người chàng càng lúc càng nhiều, nên Kim Ngang Tiêu thấy trong người khó chịu vô cùng, tất cả tứ chi cùng các huyệt đạo đều nóng ran, bứt rứt, nhiều lúc như có muôn ngàn con kiến nhỏ cắn, làm chàng đau đớn khổ sở. Tuy vậy, chàng vẫn cố cắn răng chịu đựng. Lát sau, mồ hôi Kim Ngang Tiêu toát ra đầy người, nhưng chàng vẫn cố nằm im, không rên la nửa lời.

Hắc Cốt Ma Nương thấy chàng gan lì chịu đựng như vậy cũng phải khen thầm. Khoảng một tuần trà nữa thì đến giai đoạn gay gắt vô cùng. Nội lực của Hắc Cốt Ma Nương truyền sang người chàng chẳng thấy giảm sút mà có phần tăng thêm.

Nét mặt của Hắc Cốt Ma Nương trở nên nghiêm nghị, khẩu trương chớ không còn tươi cười ung dung như trước, làn khói đỏ trên đầu bà cũng biến thành màu tím thẫm.

Kim Ngang Tiêu thấy người chàng như sắp nổ tung vì chân khí dồn vào quá nhiều, lực phủ ngũ tạng nóng như có lửa cháy thiêu đốt. Biết là đã đến lúc nghiêm trọng, Kim Ngang Tiêu cắn môi đến chảy máu, cố sức chịu đựng. Nhưng rồi đến lúc chàng chịu không nổi nữa.

Đột nhiên Hắc Cốt Ma Nương quát lên một tiếng như sấm động, từ hai tay bà hai luồng lạnh như băng bỗng xuyên vào cơ thể Kim Ngang Tiêu, khiến chàng chịu không nổi, rú lên một tiếng ngắt xui đi không hay biết gì.

Đến khi Kim Ngang Tiêu tỉnh dậy thì thấy mình vẫn nằm trên khối đá, còn Hắc Cốt Ma Nương đang ngồi bên nhìn chàng mỉm cười. Trông bà vẫn tươi tắn đẹp như xưa, chứng tỏ sau khi dùng nội lực chữa cho chàng, bà ta đã phục hồi nguyên khí rất mau lẹ, như không có việc gì xảy ra.

Kim Ngang Tiêu thấy thân thể lâng lâng nhẹ nhõm tinh thần sáng khoái, thông thể đã bình phục đến tám chín phần chàng định ngồi lên tạ ơn.

Nhưng Hắc Cô Ma Nương đã giơ tay cản chàng lại và nói :

- Hải tử, ta đã dùng bốn thân chân khí truyền sang người ngươi, chẳng những để chữa thương mà còn bồi bổ thêm công lực cho ngươi nữa. Bây giờ ngươi thấy toàn thân nhẹ nhõm khí lực sung túc, đó là vì cơ thể ngươi được lợi thêm hai mươi năm công lực hòa hậu nữa đó, chứ không phải là thương thể đã hoàn toàn bình phục đâu.

Kim Ngang Tiêu cảm động chỉ nói được mấy tiếng :

- Tiền bối... tiền bối... đa tạ tiền bối...

Hắc Cốt Ma Nương cười khanh khách :

- Không nói cảm tạ vội, ta chưa chữa xong thương tích tích cho ngươi. Nhưng sau này, ta có việc yêu cầu, lúc đó ngươi chớ có từ chối. Bây giờ ta cho ngươi uống mấy hoàn linh dược của Hoàng Hạc đảo.

Nói đoạn Hắc Cốt Ma Nương lấy trong người ra một chiếc bình ngọc màu lam rất đẹp, mở nút đỏ ra hai viên thuốc nhỏ, đỏ thắm như chu sa. Nấp bình vừa mở thì một mùi hương thơm ngát xông lên mũi Kim Ngang Tiêu, khiến chàng biết ngay đó là thần dược.

Hắc Cốt Ma Nương nói :

- Đây là thứ linh dược Trung Nguyên không có, do tiên sư là Hoàng Hạc đảo chủ luyện thành, tên gọi Hồng Ngọc Tục Mệnh đan, có năng lực cải tử hồi sinh. Mấy chục năm nay ta luôn giữ bên mình không dịp dùng đến, nay ta tặng hai viên cho ngươi, ngươi uống hai viên này thì nội thương mới hoàn toàn bình phục.

Kim Ngang Tiêu tạ ơn rồi cầm hai viên nuốt luôn. Thuốc vừa trôi khỏi cổ, mùi thơm ngào ngạt, thân thể thấy mát rượi, thích thú vô cùng.

Hắc Cốt Ma Nương lại lấy ra mấy là thuốc cao màu hồng, đỏ như máu và nói :

- Hải tử ngươi có biết thuốc cao này gọi là gì không?

Kim Ngang Tiêu thấy mùi thơm hăng hắc nhận thấy ngay là mùi vị gì, nên chàng kinh ngạc hết sức nói :

- Tiền bối... Đây là Tiếp Cốt Hồng Cao một trong ba thứ linh dược tuyệt kỹ của phái Không Động.

Hắc Cốt Ma Nương nhìn chàng mỉm cười gật đầu :

- Hải tử, ngươi còn nhỏ tuổi, công lực chỉ cao mà kiến thức lại rộng. Đúng là tiếp cốt hồng cao của phái Không Động. Năm xưa ta có giao đấu với Không Động ngũ lão, lần cuối cùng ta có giao đấu với người đứng đầu Không Động ngũ lão là Bạch La Hán Hà Thiên Ảnh, ta đã dung tình không hạ sát, nên y cảm kích đưa tặng ta mười là thuốc cao này. Ngươi làm sao mà biết đây là của phái Không Động?

Kim Ngang Tiêu gượng cười rồi rầu rĩ nói :

- Chẳng những văn bối nhận biết mà chính văn bối đã được nhờ thứ linh dược này chữa khỏi vết thương do Câu Hồn bang chém lên lưng, trong lúc chúng đến phá phách Kim gia trang. Nguyên Kỳ Á Phong Kỳ lão bà vốn là bạn của thân phụ thân văn bối và cũng là đệ tử của phái Không Động nên đã học được thứ hồng cao này. Khi văn bối bị Câu Hồn bang chém trọng thương thì được Kỳ lão bà dùng Không Động Tiếp Cốt Hồng Cao chữa khỏi, không ngờ sau đó vợ chồng Kỳ lão bà đều bị Câu hồng bang sát hại, cửa nhà tan nát.

Nhắc đến kỷ niệm thương tâm năm xưa, Kim Ngang Tiêu nghẹn ngào, phần uất. Lúc này chàng mới nhớ đến Kỳ Văn, con gái của Kỳ Á Phong và là bạn chia sẻ hoạn nạn với chàng.

Hắc Cốt Ma Nương bỗng nghiêm giọng hỏi :

- Kỳ Á Phong ta không biết, nhưng Câu Hồn bang... có phải đó là bang hội bí mật đeo mặt nạ bằng đồng, gây tai kiếp trong võ lâm mấy năm nay không?

Kim Ngang Tiêu gật đầu :

- Té ra tiền bối mới tái xuất giang hồ cũng được nghe nói đến Câu Hồn bang rồi? Câu Hồn bang là kẻ thù không đội trời chung với văn bối... chúng đã giết song thân của văn bối, lại chu diệt toàn thể Kim gia trang...

Bỗng Hắc Cốt Ma Nương ngắt lời :

- Tên Bang chủ có phải là kẻ đeo mặt nạ bằng đồng, đứng nấp trên ngọn cây trước tửu điểm hôm trước đó không? Kẻ đó khinh công khá cao, lẩn trốn trên mấy ngọn cây nhưng ta cũng nhận thấy thân pháp của kẻ đó giống như một nhân vật trong võ lâm mà ta quen biết...

nhưng trong lúc này ta chưa nhớ được ai.

Kim Ngang Tiêu nghe nói hồi hộp vô cùng vội nói :

- Lý tiên bối, Câu Hồn bang chủ là một người đàn bà, y ác độc vô cùng... y là kẻ thù của văn bối. Câu Hồn bang chủ là con gái của một dị nhân...

Hắc Cốt Ma Nương bỗng mỉm cười giờ tay :

- Hải tử, việc đó không gấp rút lắm, để rồi thủng thỉnh người nói chuyện cho ta nghe. Giờ đây ta muốn dùng mấy lá cao tiếp cốt này bó chặt chỗ xương gãy của ngươi, để ngươi khỏi thành phế nhân.

Nói đoạn Hắc Cốt Ma Nương cởi áo Kim Ngang Tiêu, để lộ bên sườn có chỗ xương gãy, dán lá cao đó. Phía chân trái Kim Ngang Tiêu, nơi bị gãy xương cũng được một lá cao như vậy. Sau đó Hắc Cốt Ma Nương xé chiếc áo choàng ngoài, bó Chân Kim Ngang Tiêu lại, sườn cũng được băng bó chặt chẽ như vậy.

Kim Ngang Tiêu đã biết rõ hiệu năng của thứ cao màu hồng này như thế nào nên yên lòng để mặc cho Hắc Cốt Ma Nương băng bó cho chàng. Lá cao vừa đắp lên chỗ xương gãy, Kim Ngang Tiêu đã cảm thấy một luồng hơi mát lạnh, dễ chịu vô cùng, làm nhẹ bớt ngay chỗ đau vừa bắt đầu sưng.

Hắc Cốt Ma Nương băng bó xong cười nói :

- Hải tử ngươi phải nằm im một ngày một đêm mới mong nơi xương gãy nối liền lại được. Chỗ này là đáy vực thẳm, khí hậu ẩm thấp, lại thêm mùi hai con quái vật xông lên hôi thối vô cùng, thật bất tiện lắm nơi dưỡng thương. Ta phải đem ngươi lên khỏi đây... A! Giỏi!

“Ừm” một tiếng như long trời lở đất, khiến chàng giật mình kinh hãi, tuy chàng biết Hắc Cốt Ma Nương đã đột nhiên phát chiêu, đánh vào tảng đá ở phía bên hữu cách đó hai trượng.

Hắc Cốt Ma Nương ra tay quá mau lẹ, Kim Ngang Tiêu ở ngay bên cạnh, mà cũng không nhìn thấy thủ pháp của bà ta. Chỉ thấy Hắc Cốt Ma Nương đang nói nửa chừng, bỗng quát lên một tiếng rồi vung tay về phía bên hữu.

Tiếng “ùm” do chiêu lực vừa phát ra tảng đá ta lớn cách đó hai trượng đã nổ tung, khói nóng bốc lên nghi ngút. Tiếp theo liền đó là một tiếng rú thảm khóc nổi lên, rồi một thân hình người bắn tung lên lông lốc mấy vòng trên không trước khi rớt xuống đất.

Kim Ngang Tiêu kinh ngạc vô cùng, nhận thấy kẻ vừa bị đánh rớt xuống chính là một nhà sư mặc áo cà sa màu vàng và đỏ sặc sỡ y hệt như Áo Ma đầu đà, nhưng nhà sư này trẻ tuổi hơn lão đầu đà nhiều.

Hắc Cốt Ma Nương cất tiếng cười lạnh lạnh, lạnh lùng nói :

- Bọn ngươi quả là gan tày trời mới dám rình rập việc làm của lão nương. Còn ần núp làm chi nữa mau kéo cả ra đây!

Nhà sư vừa bị đánh tung lên lúc này nằm co quắp, miệng máu tươi, có vẻ bị thương cực trọng, chỉ còn thoi thóp thở. Nhưng ở phía xa hơn nữa, mấy chiếc đầu có chấm trắng nhô lên, cả thầy có tới trăm nhà sư nữa nấp ở sau các mô đá, có vẻ như từ xa bò đến. Hắc Cốt Ma Nương mặc dầu đang mãi chữa thương và chuyện trò với Kim Ngang Tiêu vẫn có thể phát giác những động tĩnh ở quanh đó, xa đến hàng chục trượng.

Năm nhà sư nhô ra, nhưng chỉ dám tiến lại đến chỗ nhà sư đầu bị thương nằm đó để vực y lên, chớ không dám tiến gần thêm nữa. Trông lối phục sức của mấy nhà sư này, Kim Ngang Tiêu hiểu ngay đó là những người Tây Tạng, có lẽ đều là đệ tử Áo Ma đầu đà, thuộc Đạt Ma phái.

Hắc Cốt Ma Nương quay nhìn sang phía tả, phía sau xác chết của con đại bàng và lại cất tiếng lạnh lùng nói :

- Chưa chịu ra hết hay sao, để ta phải ra tay.

Chiêu lực vừa rồi của Hắc Cốt Ma Nương vốn chỉ là một cái phát tay nhẹ, nhưng uy lực của Hóa Diễm chiêu thật là kinh người. Lời nói của Hắc Cốt Ma Nương quả có công hiệu, lập tức ba nhà sư nữa xuất hiện ở phía bên trái.

Trong bọn ba người này có một nhà sư đã cao niên, có vẻ là người cầm đầu cả bọn. Y tiến lên một bước chấp tay nói :

- A di đà Phật, bản tăng không ngờ gặp Lý tiên nương ở đây, cam tội thất kính vô cùng.

Hắc Cốt Ma Nương cười nhạt, gay gắt tiếp :

- Rồi sao nữa?

Mấy nhà sư Tây Tạng lúc đầu thấy Hắc Cốt Ma Nương xuất thủ đánh trọng thương đồng bọn, nên người nào người nấy mắt lộ hung quang tức giận vô cùng. Nhưng thấy chiêu lực của Hắc Cốt Ma Nương quá lợi hại, bọn họ không khỏi kinh hoàng chỉ đứng ngây người ra nhìn không biết trả lời ra sao.

Nhà sư lớn tuổi nhất trong bọn tuy thấy Hắc Cốt Ma Nương gay gắt miệt thị, nhưng vẫn không dám lộ vẻ tức giận, tiếp tục nói :

- Bản tăng là Sát Ma, đệ tử của phái Đạt Ma bên Tây Tạng cùng chúng sư đệ tuân pháp của Áo Ma sư bá Chiêu môn đến đây tìm bắt tên Kim Ngang Tiêu và thấu hỏi chân kinh Cự Linh thần công cùng cù Thiên Niên Tuyết Sâm của bốn tự. Dám mong Lý tiên nương cho phép bọn bản tăng được thừa

hành pháp chỉ.

Hắc Cốt Ma Nương ngửa mặt lên trời cười khanh khách :

- Cho phép bọn ngươi thừa hành pháp chỉ! Các ngươi có biết Kim Ngang Tiêu là người thế nào với ta không? Kim Ngang Tiêu là nghĩa đệ của ta, ta còn sống trên đời này thì không có kẻ nào được động đến chân của y. Các ngươi biết điều thì rút khỏi nơi đây ngay, kéo lại trách ta hạ thủ không dung tình.

Lời nói của Hắc Cốt Ma Nương khiến chẳng những bọn Sát Ma mà chính Kim Ngang Tiêu cũng kinh ngạc vô cùng. Kim Ngang Tiêu không hiểu tại sao Hắc Cốt Ma Nương bỗng dừng lại nhận chàng là nghĩa đệ.

Còn bọn Sát Ma cũng sợ, vừa sợ vừa giận biết rằng chạm vào tay Hắc Cốt Ma Nương thì nguy hiểm vô cùng, nhưng quy luật của bốn môn rất nghiêm ngặt, một khi pháp chỉ đã ban ra, không thừa hành không được.

Hắc Cốt Ma Nương quát lớn :

- Không đi ngay còn đứng đó làm gì?

Sát Ma bỗng nghiêng răng nói :

- Hắc Cốt tiên nương, không phải bọn bản tăng không biết tự lượng sức mình, nhưng pháp chỉ đã xuống phải bắt Kim Ngang Tiêu kia đem về nộp Chương môn sư bá.

Nói dứt lời y quát lên bằng tiếng Tây Tạng, đoạn cả bọn tám nhà sư nhất tề xông lên tấn công Hắc Cốt Ma Nương. Mấy nhà sư này đều là môn đệ đắc ý của phái Đạt Ma nên võ công không phải tầm thường. Nhưng đối với Hắc Cốt Ma Nương khác nào như trứng chọi đá.

Không cần chờ tám nhà sư tiến đến gần. Hắc Cốt Ma Nương chỉ khẽ phất tay áo một cái, lập tức có một luồng âm lực phát ra.

Tám nhà sư nhảy lại bỗng như chạm phải một bức tường vô hình, bị bật ngược trở lại. Những kẻ võ công cao còn khả trụ những kẻ yếu kém hơn, đã đứng không nổi loạn choạng té nhào.

Hắc Cốt Ma Nương cười nói lớn :

- Áo Ma đầu đã đầu, mau bảo y ra đây đối phó với lão nương, lão nương không muốn ra tay sát thủ đối với bọn tiểu bối các ngươi.

Bọn hòa thượng Tây Tạng lúc này đã kinh sợ thất thần nhưng sau khi lớp ngóp bò dậy vẫn gan lì đứng im, có lẽ chưa được lệnh rút lui của Sát Ma.

Hắc Cốt Ma Nương bỗng nhiên sắc mặt từ từ giờ hai tay trắng nuốt như ngọc lên. Kim Ngang Tiêu nằm trên khối đá kinh hoàng và cảm thấy bất nhẫn vội nói :

- Hắc Cốt lão tiên bối... xin... xin dung thứ bọn chúng một phen... bọn này... vô... vô tội...

Hắc Cốt Ma Nương ngoảnh đầu lại mỉm cười :

- Hải tử, tâm địa ngươi còn thuần lương lắm. Nhưng ngươi yên lòng, Hắc Cốt Ma Nương ngày nay đã thay đổi tâm tính rồi.

Nói dứt lời, hai cánh tay ngọc vừa tung lên hất mạnh một cái vào không khí, nhưng không nhắm vào bọn hòa thượng Tây Tạng đang hoảng hốt lùi lại, mà lại nhắm vào xác con đại bàng khổng lồ nằm cạnh đó chênh ềnh như trái núi nhỏ.

Kinh dị thay và cũng ghê gớm thay cho chương lực siêu phàm nhập hóa của Hắc Cốt Ma Nương. Xác con đại bàng khổng lồ bỗng bật tung lên như có một sức mạnh vô hình kéo nó lên cao, bay bỗng lên đến một trượng, rồi nhắm đầu đám hòa thượng Tây Tạng rớt xuống.

Cũng may là Hắc Cốt Ma Nương không chủ tâm sát hại nhà sư, mà chỉ muốn biểu lộ thần oai khiến cho chúng phải khiếp sợ nên xác con chim to lớn đó bay lên cao lơ lửng trên đầu mấy nhà sư khoanh khắc rồi mới rớt xuống, thành thử bọn hòa thượng có thì giờ nhảy tránh sang một bên.

“Ùm” một tiếng dữ dội, đất cũng rung chuyển, xác con chim nặng tới hàng mấy trăm cân rớt xuống, trong khi bọn hòa thượng hoảng hốt nhảy tránh loạn xạ.

Lần này không cần phải đuổi nữa, bọn Sát Ma kinh hồn bỏ vĩa trước oai hùng ghê gớm của Hắc Cốt Ma Nương, nên sau đó cắm cổ chạy một mạch không dám quay đầu nhìn lại nữa.

Hắc Cốt Ma Nương bật cười khanh khách, tiếng cười ròn rã, miệng cười tươi thắm như thiếu phụ đang vô cùng khả ái thật không ngờ người đàn bà bề ngoài trẻ đẹp như thế lại có nội lực kinh người. Kim Ngang Tiêu chỉ còn trở mắt ra nhìn trong lòng kinh dị và khâm phục tưởng như Hắc Cốt Ma Nương là một bậc tiên nữ giáng phàm chứ không phải là thường nhân nữa.

Một mối hận tình

Chờ bọn nhà sư Tây Tạng chạy hết, Hắc Cốt Ma Nương mới quay lại nói với Kim Ngang Tiêu :

- Hải tử, bây giờ lão nương phải đưa ngươi lên khỏi vực thẳm này, tìm nơi yên tĩnh cho ngươi dưỡng thương.

Đoạn, Hắc Cốt Ma Nương cúi xuống ôm Kim Ngang Tiêu cấp bên sườn, rồi nhẹ nhàng bước đi vun vút. Vực thẳm này rất dài, nên cứ đi ngược về hướng bắc thì phần dốc không mấy, chỉ thoải thoải băng ra xa rồi mới gặp những bờ núi nhỏ chắn ngang. Đó là hướng các nhà sư Tây Tạng vừa chạy đi. Nhưng nếu đi trở lại hướng Nam tức là về hướng núi Tỳ Bà thì sườn núi dựng ngược như một tấm tường thành khổng lồ.

Hắc Cốt Ma Nương đem Kim Ngang Tiêu đi, nhưng không đi về hướng Bắc mà lại trèo lên phía núi Tỳ Bà dốc ngược. Kinh công của Hắc Cốt Ma Nương có lẽ là độc nhất vô nhị trên đời này, mặc dầu phải cấp ngang một người, thân hình Hắc Cốt Ma Nương vẫn tung lên như một con én liệng, hết đà thì chân lại vào sườn đá, rồi lại bay lên nữa, y hệt một con diều hâu cắp một con gà bay lên.

Kim Ngang Tiêu đã luyện tới mức nội công thượng thặng mà lúc này vẫn bị hoa mắt, chỉ thấy tai gió thổi vu vu. Chớp mắt chàng đã thấy lên khỏi vực thẳm.

Đứng trên triền núi Tỳ Bà, Hắc Cốt Ma Nương đưa mắt nhìn quanh một lượt rồi nói :

- Chung quy không có nơi nào tốt hơn động Lôi Công. Hải tử, ta đưa ngươi đến đó để ngươi tĩnh dưỡng cho các đầu xương gãy lành lại với nhau.

Không chờ Kim Ngang Tiêu đáp, Hắc Cốt Ma Nương cất bước đi vun vút, chỉ thoáng một lúc là đã đến cửa một động đá lớn, bên trong sâu thẳm thẳm, phía ngoài cửa động, trên cao đá lởm chởm nhưng có một khoảng rộng đến năm, sáu xích, cao độ hai xích, được đục nhẵn, trên có khắc ba đại tự Lôi Công động. Tuy vậy cửa động khuất giữa những lùm cây rậm rạp, mỏ đá lởm chởm, đứng xa không thể nào trông thấy, chỉ trừ những người nào biết sẵn chỗ mới có thể tìm thấy cửa động một cách dễ dàng.

Hắc Cốt Ma Nương dừng trước cửa động cười nói :

- Hải tử, ngươi tĩnh dưỡng ở đây một ngày một đêm là hoàn toàn bình phục.

Kim Ngang Tiêu bỗng thấy e ngại, nói :

- Hắc Cốt lão tiền bối, chỗ này... chỗ này tiểu bối sợ rằng không được yên tĩnh đâu.

Hắc Cốt Ma Nương mỉm cười nói :

- Tại sao vậy?

Kim Ngang Tiêu do dự một chút rồi đáp :

- Tiền bối cũng biết nơi đây là chỗ chôn giấu hai thứ di vật của phái Côn Luân, đêm hôm trước các võ lâm cao thủ đều tìm đến đây tranh đoạt mấy thứ đó, tiểu bối e rằng rồi đây họ còn kéo đến nữa.

Hắc Cốt Ma Nương cười khanh khách :

- Hải tử, ngươi khỏi lo ngại chuyện đó. Chính lão nương đã trở lại đây đêm qua sau trận đánh, nhưng những di vật đó đã biến mất rồi không có ở đây nữa.

Kim Ngang Tiêu giật mình kinh hãi :

- Ủa... nếu vậy... nếu vậy Chu Đức Ân... Chu lão bá...

Hắc Cốt Ma Nương ngắt lời :

- Người duy nhất biết nơi giấu hai di vật của phái Côn Luân là Chu Đức Ân. Chính ta cũng không biết những di vật đó giấu nơi nào trong động nào. Nhưng đêm qua hai ông cháu Chu Đức Ân đã bị Siêu Không hòa thượng bắt đem đến đây...

Kim Ngang Tiêu càng kinh hãi kêu lên một tiếng và nói :

- Nguy tai... Chu lão bá và Thanh muội không thoát khỏi độc thủ của lão hòa thượng Thiếu Lâm rồi. Biết làm thế nào bây giờ?

Sắc mặt Kim Ngang Tiêu lo lắng bội phần, chàng bồn chồn nóng nảy, mặc dầu Hắc Cốt Ma Nương mới tạm đặt chàng xuống trước hang Lôi Công động. Kim Ngang Tiêu đã xoay người, chỉ chực đứng lên đi ngay.

Hắc Cốt Ma Nương đưa tay giữ chàng nằm xuống rồi mỉm cười nói :

- Hải tử, té ra ngươi và con tiểu nha đầu đó... Hà, kẻ cũng xứng đôi vừa lứa đó.

Kim Ngang Tiêu đỏ bừng mặt ấp úng nói :

- Không... không phải vậy, lão tiền bối chớ có hiểu lầm...

Hắc Cốt Ma Nương gật gù :

- Hải tử, ngươi khỏi lo ngại gì hết, hai ông cháu họ Chu đã được bình yên vô sự rồi. Nguyên lão Siêu Không thượng nhân không biết đuổi theo cách nào mà bắt được Chu Đức Ân và cô bé đó, đem đến Lôi Công động này cưỡng bách hai người phải chỉ nơi tàng giấu đi vật của phái Côn Luân. Chu Đức Ân nhứt định không chịu nói nhưng sau sợ lão hòa thượng đó nổi hung tính ra tay sát hại cháu gái, lão đành phải chỉ chỗ. Nơi đó cách cửa động này lối hai trượng đi vào đường hang lối tay mặt. Lúc đó Siêu Không hòa thượng tưởng ngoài ý và hai ông cháu họ Chu không còn ai nữa ở trong động này, y không ngờ có ta theo dõi y. Ta cũng vừa quay trở lại núi Tỳ Bà này thì gặp ba người đi vào Lôi Công động nên đi theo ngay. Ta biết họ đi lấy báu vật nên cùng vào theo trong động, định tâm thừa dịp đoạt lấy vật báu trên tay Siêu Không hòa thượng cho bỏ ghét, hà... hà.

Hắc Cốt Ma Nương nói đến đó thì cười khanh khách, một giọng cười hồn nhiên tươi trẻ, như một cô gái đang xuân gặp chuyện gì thích thú. Kim Ngang Tiêu cũng phải ngậy người ra nhìn không thể nào ngờ được rằng đó là một lão phụ tuổi đã ngoài tám mươi.

Hắc Cốt Ma Nương cười một hồi rồi nói tiếp :

- Không ngờ khi Siêu Không thượng nhân đẩy khối đá lớn sang một bên, thò tay vào hốc đá lấy vật báu thì bên trong rỗng không, vật báu đã biến mất từ bao giờ. Thật ra bên trong hốc đá có hai vật, một là chiếc hộp gỗ đàn hương rất quý, sắc đen nhánh, trên có mấy chữ khắc: “Âm Dương Thái Cực kiếm phổ - Côn Luân phái trấn sơn chi bảo vật” và vật thứ hai là một chiếc hộp kim khí dài, có chạm hàng chữ “Phi Long thần kiếm”, nhưng ở bên trong hai vật này đều rỗng không, báu vật đã bị kẻ nào lấy đi từ lâu rồi, nhưng thấy tình trạng đó lão cũng biết là họ Chu nói thật, báu vật quả bị mất từ lâu chớ không phải họ Chu lừa dối. Sau đó Siêu Không hòa thượng cũng đành phải buông tha ông cháu họ Chu. Lúc ấy ta cũng có chủ định nếu lão hòa thượng đó làm khó dễ hai ông cháu họ Chu thì ta quyết ra can thiệp.

Kim Ngang Tiêu buột mồm nói :

- Đa tạ tiền bối...

Hắc Cốt Ma Nương cười khi :

- Chẳng phải ta biết con nhỏ đó là ý trung nhân của ngươi nên định cứu, mà vì ta vốn không ưa lão Siêu Không từ mấy chục năm trước, khi lão kéo bè kết đảng với các môn phái khác định vây công tiêu diệt ta. Hải tử, cô bé đó quả có lòng với ngươi. Trước khi xuống núi, cô bé đó còn hỏi Siêu Không hòa thượng ngươi ở đâu, trận đấu vừa qua như thế nào. Nhưng Siêu Không hòa thượng sa sầm nét mặt, nói không biết và ngươi bị thua chạy trốn mất rồi.

Kim Ngang Tiêu nghe nói cảm động vô cùng, nghĩ thầm :

- “Té ra lúc nào Thanh muội cũng nghĩ đến ta. Cũng may Siêu Không thượng nhân không nói thật, nếu không Thanh muội tưởng ta chết rồi, nàng sẽ đau lòng biết mấy”.

Hắc Cốt Ma Nương lại nói :

- Ta Thấy Siêu Không thượng nhân nói như vậy, ta biết ngay y nói dối. Bởi thế ta chờ cho hai ông cháu họ Chu xuống núi đi rồi, ta cũng đi theo Siêu Không thượng nhân, đón đường hỏi y. Ta chỉ nói khích mấy câu mà lão hòa thượng đó chịu không nổi, nói ngay rằng ngươi đã bị đánh chết, xác rớt xuống Vô Đề cốc rồi. Bởi thế ta mới xuống đây vực tìm ngươi, vì ta tin ngươi không phải là người có tướng chết yếu.

Hắc Cốt Ma Nương nói đoạn, nhìn quanh một lượt và bảo Kim Ngang Tiêu :

- Bây giờ lão nương phải kiểm chỗ thu xếp cho ngươi nằm nghỉ. Khí trời lạnh lẽo vô cùng, mưa tuyết lại sắp rơi, ngươi hãy nằm đây, ta đi kiểm chút cảnh lá làm giường cho ngươi nằm nghỉ và đốt cho ấm, lúc này ngươi chưa thể vận dụng chơn khí chống gió rét được.

Hắc Cốt Ma Nương liền chạy như bay xuống chân núi. Chỉ một lát sau bà ta đã ôm lên từng đống cành lá và cỏ khô.

Hắc Cốt Ma Nương đem hết cả vào trong động Lôi Công, kiểm một chỗ khuất gió và cao ráo trải những cành lá đó lên làm giường rồi ôm Kim Ngang Tiêu vào đó đặt nằm lên đống lá và cỏ khô êm ấm. Bà ta lại loay hoay tìm đá lửa châm lên một đống lửa lớn ở cạnh để Kim Ngang Tiêu sưởi cho đỡ rét.

Sau đó Hắc Cốt Ma Nương còn lấy lương khô ra cho Kim Ngang Tiêu ăn cho đỡ đói. Hắc Cốt Ma Nương săn sóc Kim Ngang Tiêu rất chu đáo và tận tâm chẳng khác gì người mẹ săn sóc con, khiến chàng cảm động ứa nước mắt. Từ khi Kim Ngang Tiêu bị nhà tan cửa nát lưu lạc giang hồ đến giờ chưa bao giờ chàng được ai săn sóc chăm nom như vậy.

Kim Ngang Tiêu vừa cảm động vừa ngạc nhiên, chàng nghẹn ngào hỏi :

- Hắc Cốt lão tiền bối, tại sao... tại sao lão tiền bối quá tốt với tôi như vậy. Ân đức này tôi không biết làm thế nào để đền đáp...

Hắc Cốt Ma Nương cất tiếng cười lạnh lạnh vang động cả động đá :

- Hải tử, ngươi đừng nói đến ân huệ nữa. Vừa rồi ta đã nói ta muốn yêu cầu ngươi một việc, ta muốn thực hành ngay bây giờ không biết ngươi có bằng lòng không?

Kim Ngang Tiêu giật mình, lại bắt đầu thấy e ngại. Lúc ở đáy vực thẳm, Kim Ngang Tiêu đã nghe Hắc Cốt Ma Nương nói đến việc yêu cầu chàng sau khi chữa khỏi thương tích cho chàng. Kim Ngang Tiêu đã biết Hắc Cốt Ma Nương là một tay đệ nhất ma đầu, ác danh lẫy lừng thiên hạ, tức là một nhân

vật thuộc phe hắc đạo chứ không phải danh môn chính phái. Bây giờ bà ta trở mặt, yêu sách những gì quá đáng, biết trả lời làm sao cho tiện.

Nghĩ vậy, Kim Ngang Tiêu lộ vẻ do dự, đáp :

- Lão tiền bối muốn sai tôi việc gì? Bất cứ việc gì tôi cũng có thể đáp ứng được miễn là việc đó không trái với đạo nghĩa võ lâm.

Hắc Cốt Ma Nương liền lộ vẻ mặt không vui “Xì” một tiếng nói :

- Đạo nghĩa võ lâm! Các người tự nhận là đệ tử danh môn chính phái thường có thói tự cho mình là quang minh chính đại, còn những kẻ khác là ngoại đạo. Thế nào là đại nghĩa võ lâm? Người tưởng cứ là nhân vật chính phái đều hành động có đạo lý cả hay sao? Người thử coi lão hòa thượng Siêu Không chẳng phải là danh môn chính phái là gì, lão ta là chủ tọa Mâu Ni đường, bậc Thiếu Lâm, thường được coi là danh cao đức trọng, vậy mà lão ta cũng biết đi ăn cướp, thâu đoạt báu vật của môn phái khác. Như vậy thì đạo nghĩa võ lâm ở chỗ nào?

Nghe Hắc Cốt Ma Nương thuyết cho một hồi, Kim Ngang Tiêu chỉ biết há hốc mồm ra nhìn, chẳng biết nói sao. Chẳng đã biết bà ta là một tay ghê gớm, hi vọng không thường, nên không dám nói gì thêm, chỉ sợ bà ta nổi giận bất thành linh.

Hắc Cốt Ma Nương nói rồi bỗng cười lên khanh khách bảo chàng :

- Hải tử người hãy yên lòng, ta nói vậy thôi chứ việc ta yêu cầu người rất dễ, quyết chẳng vi phạm đạo nghĩa võ lâm đâu mà sợ.

Kim Ngang Tiêu vui mừng nói :

- Nếu vậy lão tiền bối cứ phân phó, vãn bối quyết định sẽ tùng mệnh.

Hắc Cốt Ma Nương ngồi xuống bên chàng, bàn tay trắng muốt như ngọc ngà cầm lấy tay chàng một cách trêu mến, đôi mắt sáng quắc long lanh nhìn chàng lộ vẻ thân thiết vô cùng rồi bỗng nhiên bà ta đổi giọng xưng hô nói :

- Kim hiền đệ, ta yêu cầu hiền đệ là muốn cùng hiền đệ bái trời đất kết nghĩa làm chị em, hiền đệ nghĩ sao?

Kim Ngang Tiêu giật nảy người, trở mắt nhìn Hắc Cốt Ma Nương, tưởng như mình nghe lầm. Kết nghĩa chị em! Thật chàng không thể nào ngờ được rằng Hắc Cốt Ma Nương lại có ý nghĩ quái dị như vậy. Chàng thấy nét mặt bà ta vô cùng nghiêm nghị, chứng tỏ đó là đề nghị thật tình chứ không phải chuyện đùa bỡn, nên lại càng phân vân không biết trả lời ra sao.

Hắc Cốt Ma Nương lại nói :

- Kim hiền đệ, có bằng lòng kết nghĩa chị em cùng ta không? Chẳng lẽ ta không xứng đáng làm chị hiền đệ hay sao?

Kim Ngang Tiêu kinh hoàng vội đáp ứng nói :

- Hắc Cốt lão tiền bối, việc này... việc này... vãn bối không dám thất kính như vậy. Chỉ hiềm thân phận của lão tiền bối quá cao, tuổi lại đáng bậc cha mẹ của vãn bối...

Hắc Cốt Ma Nương gạt ngang :

- Thân phận của ta có gì ghê gớm? Phe Hắc đạo tuy coi ta là người đứng đầu, nhưng đối với các nhân vật võ lâm chính phái, ta chỉ là một nữ đại ma đầu ác oán mẫn doanh. Còn tuổi tác... hừ, những người tuổi tác chênh lệch còn kết bạn vong niên với nhau được, ta kết nghĩa chị em có gì là quá đáng.

Thấy Kim Ngang Tiêu lặng im, Hắc Cốt Ma Nương lại buồn rầu nói :

- Từ khi ta xuất thân giang hồ, trên năm chục năm nay, ta luôn luôn cô độc, chẳng có một ai là người thân thích. Mấy chục năm ẩn cư vừa qua, ta cũng một thân một mình, trừ mấy con thú vật vô tri làm bạn trên núi nhiều khi ta thấy buồn khổ vô cùng. Vừa rồi ta xuống tới đây vực thăm thấy hiền đệ nằm bất tỉnh, ta trông hiền đệ giống một người... hừ, thôi ta chẳng nói đến y nữa. Ta thấy hiền đệ bị thương nằm đó nên đã có ý định cứu sống hiền đệ để cùng hiền đệ kết nghĩa làm chị em. Ý ta đã quyết, hiền đệ đừng trái ý ta nữa.

Kim Ngang Tiêu cảm động vô cùng gượng ngồi lên và chấp tay nói :

- Hắc Cốt lão tiền bối đã có lòng như vậy, vãn bối đâu dám chối từ. Vãn bối gia đình tan nát, song thân đều quy tiên, anh chị em thân thích không có ai, được kết nghĩa chị em với lão tiền bối như thế này thật là điều không dám mơ tưởng.

Hắc Cốt Ma Nương vui mừng đứng lên nói :

- Ở đây không có đèn nhang, ta tạm lấy mấy thanh củi cháy dở dùng làm nhang bái trời đất cũng được.

Kim Ngang Tiêu vội nói :

- Hắc Cốt lão tiền bối, chỉ hiềm...

Hắc Cốt Ma Nương quay lại mỉm cười :

- Kim hiền đệ không gọi ta được một tiếng tỷ tỷ hay sao?

Kim Ngang Tiêu cũng cười liền gọi :

- Lý tỷ tỷ!

Hắc Cốt Ma Nương có ý hài lòng gật đầu :

- Kim hiền đệ, vừa rồi hiền đệ nói chỉ hiềm cái gì?

Kim Ngang Tiêu sắc mặt băng khoản nói :

- Lý tỷ tỷ, tiểu đệ chỉ hiềm những kẻ thù của tiểu đệ quá nhiều, chúng lại quá tàn ác, hành tung bí mật, nguy hiểm vô cùng. Nếu tỷ tỷ kết nghĩa với tiểu đệ, tỷ tỷ sẽ mang họa lây không nhỏ?

Hắc Cốt Ma Nương ngửa mặt lên trời cười khanh khách :

- Kẻ thù của hiền đệ là bọn nào? Có phải là bọn Câu Hồn bang đeo mặt nạ bằng đồng đã sát hại toàn gia hiền đệ đó hay không?

Kim Ngang Tiêu gật đầu :

- Lý tỷ tỷ mấy chục năm ẩn cư nên không biết rõ, bọn Câu Hồn bang hoành hoành thiên hạ, reo tai khiếp cho giang hồ, người trong võ lâm nghe nói đến chúng đã khiếp sợ hãi.

Hắc Cốt Ma Nương cười nhạt :

- Kim hiền đệ, trên đời này có người làm Hắc Cốt Ma Nương kinh sợ không? Ác danh của Câu Hồn bang ghê gớm đến đâu cũng chỉ bằng Hắc Cốt Ma Nương năm xưa là cùng. Hiền đệ hãy yên lòng. Câu Hồn bang là kẻ thù của hiền đệ tức là kẻ thù của tỷ tỷ rồi. Ngu tỷ sẽ vì hiền đệ quét sạch bọn chúng một phen đồng thời trừ hại cho võ lâm giang hồ.

Nói rồi Hắc Cốt Ma Nương lấy một nắm đất, ba que củi khô cháy giờ lên đó làm hương, rồi cùng Kim Ngang Tiêu bái lạy trời đất, thề kết làm chị em sinh tử có nhau.

Kim Ngang Tiêu chưa đứng lên được nhưng cũng ngồi trên đá lá cây chấp tay vái ba nén hương, lẩm bẩm khấn thiên địa, nhận Hắc Cốt Ma Nương làm nghĩa tỷ.

Sau đó, chàng lại chấp tay vái lạy Hắc Cốt Ma Nương và nói :

- Lý tỷ tỷ, hãy nhận ba lạy này của đứa em kết nghĩa.

Hắc Cốt Ma Nương cười tươi chấp tay đáp lễ gọi chàng là nghĩa đệ rồi nói :

- Kim hiền đệ, không ngờ ngu tỷ năm nay tuổi ngoài tám mươi, thành lão phụ già nua vô dụng rồi, vậy mà còn được đứa em như hiền đệ, chị mãn nguyện vô cùng.

Kim Ngang Tiêu định cất tiếng nói, nhưng Hắc Cốt Ma Nương xua tay bảo chàng :

- Kim hiền đệ, lúc này hiền đệ dưỡng thương cần phải duy trì chân khí, chớ nói nhiều làm hao tổn nội lực.

Kim Ngang Tiêu cười nói :

- Tiểu đệ thấy trong người sáng khoái vô cùng, nội thương hình như đã lành hẳn, nếu không bị gãy xương, chắc có thể đi lại xông pha giang hồ như thường rồi.

Hắc Cốt Ma Nương lắc đầu :

- Kim hiền đệ chớ coi thường như vậy. Hiền đệ thấy khỏe mạnh là vì trong người còn súc tích nội lực vừa truyền sang đó thôi, sự thực nội thương chưa khỏi hẳn đâu. Hiền đệ hãy nằm xuống đi và đừng cử động nữa, nếu không nơi xương gãy không liền với nhau được.

Kim Ngang Tiêu mỉm cười, nhưng cũng chịu ý Hắc Cốt Ma Nương, nằm xuống chỗ đồng lá và cỏ khô trải thành một nơi gọn ghẽ như chiếc giường.

Kim Ngang Tiêu bốn ba giang hồ gần một năm nay, luôn luôn đụng cường địch là Câu Hồn bang nên mấy lần suýt chết, đi chỗ nào cũng gặp cạm bẫy hiểm nghèo. Nay lần đầu tiên gặp một bậc tiền bối võ lâm, ác danh chấn động thiên hạ từ mấy chục năm nay, không ngờ lại đối với chàng quá tốt, ân cần săn sóc chàng chẳng khác gì một người mẹ đối với con, làm sao chàng không cảm động.

Chàng càng nghĩ càng thấy lạ lùng, không hiểu vì nguyên nhân nào khiến Hắc Cốt Ma Nương đối xử với mình như thế. Chợt nhớ một câu nói của Hắc Cốt Ma Nương, khi bà ta ra tay chữa thương, Kim Ngang Tiêu liền hỏi :

- Lý ty ty, vừa rồi ở dưới Vô Đề cốc, ty ty có nói tôi giống một người... chẳng hay người đó là ai vậy?

Hắc Cốt Ma Nương đang tươi tỉnh nét mặt nhìn Kim Ngang Tiêu nằm trên đồng lá, nghe chàng hỏi bỗng nhiên mặt bà ta thay đổi, trở nên buồn khổ hết sức, đồng thời bà ta cúi đầu, khẽ thở dài.

Kim Ngang Tiêu cảm thấy mình đã lỡ lời, động đến tâm sự đau khổ của Hắc Cốt Ma Nương, nên chàng hối hận hết sức vội nói :

- Ty ty, tiểu đệ thật vô ý gọi mỗi thương tâm của ty ty. Thôi ty ty khỏi nói đến chuyện ấy nữa.

Hắc Cốt Ma Nương ngẩng đầu lên, khẽ mỉm cười, râu rĩ :

- Kim hiền đệ, việc này hiền đệ không hỏi, ngu ty cũng có ý định nói cho hiền đệ nghe. Chẳng qua chuyện này chính là nguyên nhân đã khiến ngu ty mấy chục năm trước thành đệ nhứt ma đầu của võ lâm, tàn hại biết bao cao thủ, về sau ngu ty đã biết hối hận, nhận thấy hành động của mình quá tàn bạo, nên đã tự động ân cư mấy chục năm không màng đến thế sự nữa, nhưng kỷ niệm xưa làm sao mà phai mờ trong trí được. Gần đây cũng vì việc này mà ngu ty phải tái xuất giang hồ, thế mới biết mấy chục năm tĩnh tu, tưởng rũ sạch được lòng trần, ai ngờ ngu ty vẫn còn bị bụi đời lôi cuốn, nghĩ thật buồn vô cùng.

Hắc Cốt Ma Nương nói đến đây thì thở dài nhìn ra cửa động Lôi Công, đôi mắt phượng tuyệt đẹp long lanh bỗng trở nên mơ màng như gọi lại những kỷ niệm xa xưa.

Hắc Cốt Ma Nương lại nói :

- Kim hiền đệ, chuyện này xảy ra từ lúc hiền đệ chưa ra đời, cách đây gần sáu mươi năm. Hồi đó võ lâm cực thịnh, các môn phái lớn có tới mười ba đại môn phái, còn các môn phái nhỏ có tới cả trăm, kể ra không sao hết. Lễ thường của giang hồ võ lâm là một khi các phái võ cực thịnh thì giang hồ lại lắm việc can qua, các ma đầu ác nhân từ các thâm sơn cùng cốc xuất hiện ra nhan nhản, quấy phá võ lâm rất dữ dội, khiến các môn phái phải sai khiến đệ tử đi trừ hại cho thiên hạ. Cũng vì thế, trong các thời đó thường hay nảy sinh ra các bậc kỳ tài, hiệp sĩ, danh lưu muôn thuở. Khoảng sáu mươi năm trước đây, võ lâm cũng có nhiều anh hùng hào kiệt ra đời, nhưng người có danh tiếng nhất lại là một người trẻ, chưa đến hai mươi lăm tuổi, nhưng võ công cái thế, có thể nói là anh hùng vô địch thiên hạ, ngay cả đến các bậc tiền bối cũng phải kiêng nể. Y lại đặc biệt hơn người ở chỗ dung mạo rất tuấn tú, dáng điệu phong lưu siêu sái, thật là một con rồng ở giữa loài người.

Hắc Cốt Ma Nương nói đến đó bỗng thở dài rồi tiếp :

- Cũng vì y có dung mạo anh tuấn khôi ngô như vậy, ngoài các biệt hiệu của y, người đời còn tặng y một mỹ hiệu là Trại Phan An...

Kim Ngang Tiêu nghe đến đây bỗng giật mình kêu lên :

- Trại Phan An? Lý ty ty có phải đang nói đến Thiên Nam Nhất Hiệp Cổ Ứng Long đó không? Có phải là bậc đệ hiệp thời xưa mà võ lâm tương truyền có tài phi kiếm, lấy đầu kẻ địch trong khoảng mười dặm đó không?

Hắc Cốt Ma Nương gật đầu đáp :

- Chính y đó. Kim hiền đệ là danh gia đệ tử, khi học võ dĩ nhiên đã nghe các bậc phụ huynh hay tôn sư nói đến người này. Thiên Nam Nhất Hiệp Cổ Ứng Long xuất hiện trên võ lâm chưa đầy mười năm trời rồi sau đó tuyệt tích nhưng y đã tạo thành danh tiếng lẫy lừng, đến nỗi võ lâm đời sau phải tương truyền là bậc kỳ hiệp ít có. Có điều là truyền thuyết nói Cổ Ứng Long có tài phi kiếm lấy đầu kẻ địch ở xa chỉ là chuyện huyền hoặc hoang đường, cũng như các chuyện kiếm tiên của võ lâm thời cổ. Sự thật Cổ Ứng Long là bậc kiếm thuật gia đệ nhất thiên hạ, một lưỡi kiếm báu của y tung hoành ngang dọc giang hồ không có đối thủ. Kiếm thuật luyện đến mức tinh vi xuất thần nhập hóa, chỉ dùng đến Kiếm khí cũng có thể sát thương địch, bởi thế người đời mới tương truyền là y có tài phi kiếm như thần tiên. Và lại Cổ Ứng Long đã dày công tu luyện từ thuở nhỏ, được các danh sư chỉ bảo, nên công lực hóa hầu y rất thâm hậu, một môn Thái Dương thần chương của y cũng là tuyệt kỹ giang hồ, ít người đối địch được rồi.

Kim Ngang Tiêu kinh lạ vô cùng vội hỏi :

- Thiên Nam Nhất Kiếm Cổ Ứng Long là môn đệ của phái nào mà luyện tới mức đó?

Hắc Cốt Ma Nương khẽ thở dài :

- Nếu nói về võ học thì y là người may mắn nhất trần gian. Người thường chỉ thụ nghiệp được một môn phái, học hết được tuyệt kỹ của môn phái là hạn hữu lắm rồi, họa chăng mới có người được hai phái chân truyền. Đàng này Cổ Ứng Long được học hết tuyệt kỹ của cả bốn đại môn phái, thử hỏi làm sao y không trở nên một dị nhân của võ lâm?

Kim Ngang Tiêu bất giác kêu lên :

- Bốn đại môn phái. Làm sao ông ta được học nhiều như vậy?

Hắc Cốt Ma Nương mỉm cười :

- Đây cũng là một sự tình cờ may mắn có lẽ cổ kim chỉ có một. Mới đầu Cổ Ứng Long được một cao tăng của phái Thiếu Lâm đem về nuôi dạy từ thuở nhỏ. Vị cao tăng này tu ở một ngôi chùa hẻo lánh gần biên cương miền Nam, đến khi nhà sư viên tịch thì Cổ Ứng Long mới có mười lăm tuổi, nhưng tâm

pháp căn bản của phái Thiếu Lâm y đã được hấp thụ rồi. Rồi sau y được làm đệ tử của phái Thanh Thành. Vị Chân nhân sư phụ của y lại là bạn chí thiết với Thanh Phong đạo nhân, Chương môn phái Võ Đang. Cổ Ứng Long thụ nghiệp ở phái Thanh Thành được ba năm thì một hôm Thanh Phong đạo nhân đến chơi núi Thanh Thành, tình cờ gặp y, thấy cốt cách y hơn người nên Thanh Phong đạo nhân mới xin với vị Chân nhân phái Thanh Thành cho y làm đệ tử Võ Đang. Nhờ sang núi Võ Đang mà Cổ Ứng Long học được Thái Dương thần chương. Về sau không biết vì lẽ gì, Cổ Ứng Long lại trở thành một cao đồ của phái Côn Luân và được học hết các tuyệt kỹ kiếm pháp của phái này.

Kim Ngang Tiêu buộc mỉm cười :

- Lý tỷ tỷ, tỷ tỷ biết rõ về Thiên Nam Nhất Hiệp Cổ lão tiên bối quá nhỉ.

Hắc Cốt Ma Nương thở dài :

- “Phải, ngu tỷ biết y rất nhiều. Nhưng hiền đệ hãy nghe nốt đây.

Khi Cổ Ứng Long ra đời hành hiệp giang hồ, tiếng tăm lẫy lừng thiên hạ thì y gặp một cô gái cũng là bậc nữ hiệp, nhưng nàng này vừa được sư phụ cho hạ sơn, mới bước chân gia nhập giang hồ thiếu nữ gặp Cổ Ứng Long cũng là sự tình cờ, nàng ta vì thiếu kinh nghiệm giang hồ nên ra đời được ít lâu thì một hôm sa vào cạm bẫy của giặc, suýt nữa toàn thân bị ô uế, may nhờ Cổ Ứng Long ra tay cứu kịp thời.

Thiếu nữ chịu ơn Cổ Ứng Long rất nặng, sau đó lại được y diu dắt chỉ bảo trên đường hành hiệp, nên nàng ta cũng tạo được chút danh phận trên võ lâm.

Chẳng bao lâu thiếu nữ đem lòng yêu Cổ Ứng Long. Chẳng có thể trách vị nữ hiệp lúc đó vì bất cứ một người con gái nào biết đến Cổ Ứng Long cũng phải đem lòng mê say y, chẳng những y tuấn tú đẹp như Phan An tái sinh, mà tên tuổi y lại lẫy lừng giang hồ, võ lâm trọng nể.

Cổ Ứng Long cũng tỏ ra mê say nữ hiệp đó và hai người đã chỉ biển thề non quyết một mai gả nghĩa trăm năm ăn ở với nhau đến lúc bạc đầu.

Không ngờ lòng người nham hiểm, không sao dò biết được. Vị nữ hiệp nọ thân mang sứ mệnh trọng trách của sư tôn, nên tạm thời phải chia tay cùng Cổ Ứng Long trở về núi phụng mệnh sư phụ.

Ai ngờ một năm sau, vị nữ hiệp này xuống núi trở lại miền nam để tìm kiếm Cổ Ứng Long thì nghe nói y đã có người yêu khác mất rồi.

Vị nữ hiệp uất ức cố tìm gặp mặt Cổ Ứng Long để hỏi cho rõ chuyện, nhưng Cổ Ứng Long lánh mặt lần trốn. Sau khi vị nữ hiệp tìm kiếm mãi mới biết rằng người yêu mới của Cổ Ứng Long là một cô gái rất đẹp tuy nhan sắc chẳng có thể hơn vị nữ hiệp, nhưng tài nghệ phi thường trên vị nữ hiệp nọ một bậc.

Hơn nữa, người yêu mới của Cổ Ứng Long lại là Giáo chủ một thứ ma giáo tên gọi là Đào Hoa giáo, quyền thế kinh người.

Vị nữ hiệp căm hận cho lòng người thay đen đổi trắng, đã bỏ đi, không thèm hỏi đến gian phu dâm phụ nữa.

Nhưng một việc xảy ra khiến vị nữ hiệp uất ức, nhất định không chịu bỏ qua nữa. Số là trong lúc đi tìm kiếm Cổ Ứng Long vị nữ hiệp nọ bị một số người đón đánh định hạ sát thủ. Về sau mới rõ là những kẻ định ám hại nàng đều là người của Đào Hoa giáo, tức là tay sai của người con gái tình nhân của Cổ Ứng Long. Vị nữ hiệp nọ tuy thoát hiểm, nhưng sôi máu căm hờn, quyết tìm hỏi Cổ Ứng Long cho ra lẽ.

Về sau, khi tìm được đến nơi trú ngụ của Cổ Ứng Long và tình nhân của y thì vị nữ hiệp lại mang thêm một mối nhục nữa. Cổ Ứng Long gặp nàng lần đầu sau hơn một năm xa cách, chẳng những không hỏi han hay phân trần, lại còn trở mặt hợp lực với Đào Hoa giáo chủ, ra tay đánh đuổi vị nữ hiệp, khiến nàng suýt chết dưới lưỡi gươm của Đào Hoa giáo chủ.

Vị nữ hiệp quá hổ thẹn và đau khổ, liền trở về núi lấy xin sư phụ truyền thêm võ nghệ để diệt trừ kẻ địch. Hai năm sau, nàng lại xuống núi tìm lại kẻ thù, nhưng lần này cả Cổ Ứng Long lẫn Đào Hoa giáo chủ đều mất tăm, tuyệt tích giang hồ.

Vị nữ hiệp nọ đi khắp góc biển chân trời để tìm kẻ thù, nhưng vẫn không thấy. Tình cờ lưu lại miền Bắc Hải, xa cách Trung Nguyên hàng ngàn dặm, vị nữ hiệp tới một hoang đảo tên gọi Hoàng Hạc đảo đã được vị dị nhân ở đó truyền cho tuyệt nghệ. Nhưng mối hận lòng vẫn không nguôi...”

Hắc Cốt Ma Nương nói đến đó thì ghen lời đôi mắt buồn nhìn phía xa xa... Kim Ngang Tiêu khẽ hỏi :

- Lý tỷ tỷ, vị nữ hiệp đó... Có phải là tỷ tỷ không?

Hắc Cốt Ma Nương buồn bã gật đầu :

- Chính là ngu tỷ đó. Sau khi từ giả ân sư ở Hoàng Hạc đảo trở về Trung Nguyên, tỷ tỷ trở thành đệ nhất ma đầu võ lâm. Cái tên Lý Phụng Chi không còn nữa, mà chỉ còn Hắc Cốt Ma Nương với cây cờ lệnh màu đỏ như máu và hình đầu lâu người màu đen.

Kim Ngang Tiêu nói :

- Lý tỷ tỷ, lúc còn ở Kim gia trang tiểu đệ đã đôi lần được nghe thấy câu chuyện tình duyên ngang trái của Hắc Cốt Ma Nương, nhưng không biết rằng kẻ phản bội tỷ tỷ lại là đệ nhất danh nhân của võ lâm tức là Thiên Nam Nhất Hiệp Cổ Ứng Long. Còn Giáo chủ Đào Hoa là ai vậy?

Hắc Cốt Ma Nương thở dài :

- Đào Hoa giáo chủ là người như thế nào tỷ tỷ không được biết, về sau chỉ nghe nói y là con gái của Hộ pháp Thiên Vương mà giáo ở Tây Vực, tức là Quý Trọng Thần Ông Đồ Viễn Chí. Nàng ta tên gọi là Đồ Lăng Thương, có biệt hiệu là Vạn Độc Thần Cô. Sở dĩ y có biệt hiệu như vậy là vì y là đệ tử sùng ái của vị Độc Dược Vương Bà, tác giả cuốn “Độc kinh” thất truyền trong võ lâm đó vậy.

Kim Ngang Tiêu giật mình kêu lên một tiếng :

- Vạn Độc Thần Cô? Như vậy biết đâu y chẳng hạ độc khiến một vị đại hiệp danh vang thiên hạ như Cổ Ứng Long phải mất hết nhân cách, mê mẩn tâm thần, theo y đến chết?

Hắc Cốt Ma Nương mỉm cười :

- Kim hiền đệ đừng nói vãn vơ, nếu y hạ độc thì chỉ có chết chứ làm sao sống nổi?

Kim Ngang Tiêu không chịu, nói :

- Lý tỷ tỷ không biết đó thôi, độc dược có thiên hình vạn trạng, có thứ giết người có thứ làm thay đổi tâm tánh. Tiểu đệ đã được đọc qua cuốn “Độc kinh” nên biết rõ chuyện này. Đúng là Cổ Ứng Long đã bị Vạn Độc Thần Cô hạ độc.

Hắc Cốt Ma Nương không tin nói :

- Nếu vậy tại sao Cổ Ứng Long còn nhẫn tâm hợp lực định sát hại ngu tỷ?

Kim Ngang Tiêu vỗ tay nói lớn :

- Đúng rồi, Vạn Độc Thần Cô đã dùng thứ độc dược khiến cho Cổ Ứng Long phải tuân thủ theo mệnh lệnh của y như người mất trí.

Hắc Cốt Ma Nương gật đầu suy nghĩ, sau khi thở dài như nói một mình :

- Nếu vậy hẳn không đáng tội lắm... Hẳn chỉ bị lâm vào ma đạo. Phải rồi, tại sao hẳn không chịu gặp mặt ta dù chỉ để nói một lời?

Kim Ngang Tiêu lại hỏi :

- Lý tỷ tỷ, về sau vì lẽ gì tỷ tỷ lại tái xuất giang hồ? Chẳng lẽ cũng vì chuyện này?

Hắc Cốt Ma Nương đang suy nghĩ, nghe hỏi như vậy giật mình bừng tỉnh, bà gật đầu nói :

- “Chính vậy, tỷ tỷ tái xuất giang hồ chính là vì chuyện đó. Nguyên sau mấy năm tìm kiếm không thấy Cổ Ứng Long và Đồ Lăng Thương, ngu tỷ như điên cuồng gây tai họa khắp võ lâm. Về sau ngu tỷ hối hận, lặng lẽ từ bỏ giang hồ, lui về ẩn cư trên ngọn Ngũ Hành Đại Tuyết sơn mấy chục năm liền, tưởng sẽ vĩnh viễn xa lánh trần tục, không ngờ, cách đây mấy tháng ngu tỷ tình cờ được nghe thấy một tin mơ hồ về kẻ thù cũ.

Ngu tỷ ẩn cư trên hoang sơn, lại theo tâm pháp của sư tôn là Hoàng Hạc đảo chúa luyện được phép tịch cốc, nên hàng năm trời cũng không đặt chân xuống núi. Nhưng có lẽ lòng trời run rẩy muốn bắt ngu tỷ phải bỏ ba phen nữa, nên cách đây mấy tháng, đang ngồi trong động tĩnh tu, ngu tỷ đột nhiên thấy ngọn Đại Tuyết sơn rung chuyển, băng tuyết lở xuống phá đổ âm âm.

Ngu tỷ sống ở dãy núi đó mấy chục năm liền nên đã biết rõ tính chất của từng ngọn núi. Băng tuyết phá lở là sự thường, nhưng theo hình thế bên sườn ngọn Đại Tuyết sơn thì không hề bỗng dưng mà băng tuyết phá lở. Tất nhiên phải có sức mạnh bên ngoài phá vỡ một nơi trọng yếu rồi băng tuyết theo nhau phá đổ làm biến đổi cả một phần núi tuyết. Tỷ tỷ có ý ngờ một nhân vật võ lâm nào qua đây, dùng chưởng phong tuyết đích phá đổ nơi trọng yếu của núi tuyết, vì thế tỷ tỷ liền ra khỏi động, chờ cho núi tuyết đổ xong mới đến xem xét.

Quả nhiên, ngu tỷ đoán không sai. Dưới chân Đại Tuyết sơn quả có một trận giao đấu kinh thiên động địa giữa mấy nhân vật võ lâm.

Khi ngu tỷ xuống đến chân núi thì trận đấu đã tàn, ba xác người nằm la liệt trên mặt tuyết. Ngu tỷ kinh dị vô cùng, hiểu rằng trong lúc giao đấu những người này đã dùng chưởng phong quá mạnh gây ra tuyết sụp, làm phá đổ cả một góc trái núi tuyết. Như vậy những người này không phải là những nhân vật tầm thường của võ lâm.

Nghĩ vậy ngu tỷ liền đến bên từng xác để xem xét, thì ra những người chết đều là những người lớn tuổi, ngoài sáu mươi, một người ăn mặc như một nho sĩ, còn hai người kia là đạo sĩ.

Giữa lúc đó, ngu tỷ bỗng thấy có tiếng thều thào gọi :

- Hắc Cốt Lý... tiên nương!

Ngu tỷ giật mình quay lại, thì ra người ăn mặc như nho sĩ chưa chết hẳn còn thoi thóp thở và lên tiếng gọi.

Kỳ lạ hơn nữa là y biết ngu tỷ, mà ngu tỷ lại không biết y. Có lẽ y là nhân vật thành danh trên chốn giang hồ về sau này nên ngu tỷ không biết. Cứ luận tuổi tác thì trong lúc ngu tỷ tung hoành thiên hạ, y chỉ mới là một thiếu niên.

Quả nhiên y biết ngu tỷ khi còn thiếu thời và lúc ngu tỷ hỏi tên y, y xưng danh là họ Thạch tên Lỗi, người thường gọi y là Nho Hiệp vì ăn mặc như một

nho sĩ”.

Kim Ngang Tiêu nghe đến đây bắt giác kêu lớn :

- Nho Hiệp Thạch Lỗi? Không lẽ ông ta lại đến đó...

Hắc Cốt Ma Nương mỉm cười nhìn chàng và nói :

- Kim hiền đệ biết y hay sao?

Kim Ngang Tiêu gật đầu :

- Tiểu đệ đã gặp ông ta một lần trên ngọn Giác Vân phong ở dãy núi Thanh Thành khi ông ta cùng Bách Trọng thiền sư vây công Câu Hồn bang chủ, Lý tỷ tỷ, Nho Hiệp Thạch Lỗi rồi ra sao?

Hắc Cốt Ma Nương thở dài :

- Y chết rồi, y trúng thương quá nặng làm sao sống nổi? Hiền đệ hãy nghe ngu tỷ thuật rõ đầu đuôi. Thạch Lỗi lúc bấy giờ liền cho ngu tỷ biết bọn y có ba người, hai người kia đã chết nằm cạnh đó, một người là lão đạo sĩ Quan chủ của Miên Miên quan trên Vu Sơn tên gọi Đại Phương chân nhân...

Kim Ngang Tiêu lại kêu “a” một tiếng, kinh dị hết sức.

Hắc Cốt Ma Nương hỏi :

- Chẳng lẽ hiền đệ cũng biết Đại Phương chân nhân hay sao?

Kim Ngang Tiêu đáp :

- Biết ông ta cùng với bọn Bách Trọng thiền sư lên vây công Câu Hồn bang trên Giác Vân phong, không ngờ ông ta đã chết rồi. Còn người thứ ba là ai?

Hắc Cốt Ma Nương nói :

- Người thứ ba là sư đệ của Đại Phương chân nhân, tức Đại Viễn chân nhân.

Kim Ngang Tiêu lắc đầu :

- Tiểu đệ không biết ông này.

Hắc Cốt Ma Nương tiếp :

- Thạch Lỗi nói cho ngu tỷ biết rằng bọn y ba người có kết oán với một nhà sư tâm địa độc ác là Độc Phật Mê Chân.

Kim Ngang Tiêu “a” lên một tiếng rồi nói :

- Độc Phật Mê Chân, tiểu đệ suýt táng mạng dưới tay y đó. Y là một trong bọn “Tam Phật Tử Chân”, nhưng thủ đoạn dã man vô cùng.

Hắc Cốt Ma Nương lộ vẻ kinh ngạc và mừng rỡ :

- Kim hiền đệ, tể ra hiền đệ cũng biết cả lão Độc Phật Mê Chân này. Nếu việc này ngu tỷ đang tìm kiếm, hiền đệ cũng có thể biết không chừng. Hiền đệ hãy nghe ngu tỷ nói tiếp đây: Thạch Lỗi và Đại Phương chân nhân có thù oán với Độc Phật Mê Chân nên bị Độc Phật hện gặp ở chân núi Đại Tuyết sơn để thanh toán mối thù cũ. Hai người đến đây, đem theo sư đệ của Đại Phương chân nhân, không ngờ Độc Phật Mê Chân cũng đem theo một cao thủ trợ lực. Độc Phật Mê Chân võ công cũng chỉ ngang với Thạch Lỗi hay Đại Phương, nhưng tên cao thủ đi theo y võ công thượng thặng, giao đấu được nửa ngày thì bọn Thạch Lỗi bị đại bại, cả ba đều trúng chưởng của đối phương khi núi tuyết bắt đầu lở thì bọn Mê Chân cũng đem nhau đi mất, còn ba người nằm chết ở đó. Phàm trong võ lâm, việc giao đấu thắng bại là thường, kẻ mạnh sống, kẻ yếu chết, đó là luật tự nhiên không có gì lạ. Tuy nhiên ngu tỷ thấy Thạch Lỗi nhận biết ngu tỷ, nên ngu tỷ có chút cảm tình riêng, định cứu chữa cho y một phen. Bởi vậy ngu tỷ liền đem y về động, cởi áo ngoài y ra, để xem xét vết thương như thế nào.

Hắc Cốt Ma Nương nói đến đây, dừng lại đôi chút rồi cười hỏi :

- Kim hiền đệ, hiền đệ có biết khi ngu tỷ xem đến vết thương của Thạch Lỗi thì ngu tỷ kinh hãi thế nào không? Một người như ngu tỷ, luyện tới mức giữ được dung nhan tươi trẻ như xưa, lại ẩn cư trên núi mấy chục năm trời, vậy mà khi nhìn đến vết thương của Thạch Lỗi, bị chưởng lực đánh trúng ngực, ngu tỷ tưởng như trời đất quay cuồng muốn đổ sập. Hiền đệ hiểu lúc đó ngu tỷ xúc động như thế nào.

Kim Ngang Tiêu kỳ lạ hỏi :

- Vết thương của Thạch Lỗi lão tiền bối có gì lạ vậy?

Hắc Cốt Ma Nương thở dài :

- Trên ngực y có một vết tròn và đỏ như mặt trời. Kim hiền đệ, vết thương đó ngu tử biết rõ lắm. Đó là thương tích do chưởng lực Thái Dương thần chưởng gây ra.

Kim Ngang Tiêu sững sờ nhắc lại :

- Thái Dương thần chưởng?... Ừa, có phải đó là môn tuyệt kỹ của Thiên Nam Nhất Hiệp Cổ Ứng Long năm xưa?

Hắc Cốt Ma Nương gật đầu :

- Chính vậy. Môn Thái Dương thần chưởng do thuần dương cương khí luyện thành là một môn võ học đã thất truyền từ mấy chục năm nay. Khi xưa lúc ngu tử đi khắp thiên hạ tìm tung tích của Cổ Ứng Long, ngu tử có lên tận núi Võ Đang để dò hỏi nên mới biết rõ việc đó. Phái Võ Đang lúc đó đang hồi suy diệt, nên sau khi Cổ Ứng Long luyện được Thái Dương thần chưởng thì không còn ai luyện được thành nữa. Bởi thế nên Cổ Ứng Long là người duy nhất trong thiên hạ biết sử dụng chưởng pháp đó. Ngu tử căn cứ vào đó, liền đi tìm những người đã thấy kẻ khác sử dụng Thái Dương thần chưởng hay bị thương tích về ngọn chưởng này, vì ngu tử cũng sợ Cổ Ứng Long đã thay hình đổi dạng. Nhưng liền mấy năm trời, ngu tử không được trông thấy vết tích của Thái Dương thần chưởng lần nào. Ai ngờ lần này, sau mấy chục năm ẩn cư, ngu tử lại được thấy Thái Dương thần chưởng xuất hiện.

Kim Ngang Tiêu kinh ngạc hỏi :

- Chẳng lẽ Cổ Ứng Long lại tái xuất giang hồ và đi theo Độc Phật Mê Chân đến đây hay sao?

Hắc Cốt Ma Nương lắc đầu :

- Không phải vậy. Ngu tử nhìn vết thương của Thạch Lỗi, hiểu rằng đó là Thái Dương thần chưởng nhưng cũng biết ngay rằng không phải do Cổ Ứng Long đánh ra. Nguyên môn Thái Dương thần chưởng rất kỳ diệu, kẻ công lực càng cao, vết tích do chưởng lực để lại càng lớn và đỏ. Năm xưa ngu tử đã hơn một năm đi với Cổ Ứng Long hành hiệp giang hồ, nên đã biết chưởng lực của Cổ Ứng Long như thế nào. Vết thương của Thạch Lỗi chỉ nhỏ bằng bàn tay, nên quyết không phải của Cổ Ứng Long. Đó chỉ là kẻ thừa kế của Cổ Ứng Long hay đệ tử của y mà thôi. Ngu tử liền hỏi Thạch Lỗi, y liền nói rằng ngọn chưởng Thái Dương thần chưởng do tên cao thủ đi theo Độc Phật Mê Chân đánh ra. Thạch Lỗi cho ngu tử biết tên đó là đệ tử của phái Côn Luân năm xưa tên gọi là Tư Đồ Hoa.

Kim Ngang Tiêu nghe thấy đến đây kinh ngạc hỏi :

- Một đệ tử của phái Côn Luân?

Hắc Cốt Ma Nương mỉm cười :

- Thoạt nghe Thạch Lỗi nói như vậy, ta cũng kinh ngạc như hiền đệ. Nguyên môn Thái Dương thần chưởng vốn là bí quyết của phái Võ Đang. Tư Đồ Hoa là đệ tử của phái Côn Luân sao học được tuyệt kỹ đó? Nhưng sau ngu tử chợt nhớ Cổ Ứng Long cũng đã từng gia nhập phái Côn Luân, nên hiểu ngay rằng Thạch Lỗi còn cho ngu tử biết tên Tư Đồ Hoa tuổi trạc ngoài bốn mươi, như vậy ngu tử biết chắc Cổ Ứng Long còn sống và y ẩn náu trong Côn Luân. Thạch Lỗi chỉ nói được mấy lời đó rồi tắt thở. Ngu tử liền đem y chôn ở chân núi Đại Tuyết, rồi sau đó ngu tử lên đường ngay tìm về miền tây để lên núi Côn Luân. Ai ngờ đến nơi ngu tử biết ngay rằng phái Côn Luân đã tan rã từ lâu rồi.

Kim Ngang Tiêu gật đầu :

- Chuyện phái Côn Luân bị tan rã giang hồ đều biết. Tỷ tỷ ẩn cư lâu năm nên không rõ đó thôi.

Hắc Cốt Ma Nương lại nói tiếp :

- Sau khi nghe tin này, ta vừa chán nản vừa bức tức, liền đi tìm các đệ tử năm xưa của phái Côn Luân cũng biệt tăm, không còn thấy một người nào trên chốn giang hồ nữa. Mãi đến mấy hôm trước đây, ta gặp hoi Bốc Thừa Luân nên mới biết tai họa xảy ra cho phái Côn Luân, do phái Thiên Thai gây ra.

Kim Ngang Tiêu kêu “à” lên một tiếng rồi nói :

- Té ra bữa nọ tỷ tỷ cứu Bốc Thừa Luân chỉ là muốn hỏi y về phái Côn Luân?

Hắc Cốt Ma Nương đáp :

- Chính thế. Vì cảm ơn cứu tử, Bốc Thừa Luân đã nói cho ngu tử biết hết sự thật. Y còn cho biết sở dĩ một môn phái to lớn như Côn Luân bị tan nát trong một đêm là vì y đã dùng độc dược, lừa cho các đệ tử Côn Luân ăn phải, mất hết võ công, nên bị người của phái Thiên Thai sát hại dễ dàng.

Kim Ngang Tiêu từ khi quen biết Chu Uyển Thanh nên đã có cảm tình với phái Côn Luân. Nghe Hắc Cốt Ma Nương nói như vậy, chàng bất giác nổi giận mắng Bốc Thừa Luân :

- Họ Bốc thật là một tên phản đồ, tội đáng chết lắm.

Hắc Cốt Ma Nương lại mỉm cười nói :

- Kim hiền đệ, Bốc Thừa Luân là đệ tử trung kiên của phái Thiên Thai. Nếu đứng về phái Côn Luân mà nói y thì y quả là gian hùng đáng giết chết, nhưng đứng về phía Thiên Thai thì y là kẻ anh hùng đáng kính, đã biết hy sinh thân thể bái nhập môn phái thù địch để nhân nhượng tìm cách trả thù cho môn phái mình. Mỗi ân oán trong chốn võ lâm đều giống như thế cả, chỉ đáng trách là những người cầm đầu môn phái chỉ biết gây thù kết oán chứ không có lòng hòa giải. Cũng vì thế nên sau khi gạn hỏi xong Bốc Thừa Luân, ngu tử liền cho y tự do đi, chỉ khuyên y dẹp bỏ mối thù cũ đi thôi, vì phái Thiên Thai đã tiêu diệt được Côn Luân là mãn nguyện rồi.

Kim Ngang Tiêu lại hỏi :

- Lý tỷ tỷ, tại sao tỷ tỷ biết hai ông cháu họ Chu bị vây ở trên núi mà tìm đến?

Hắc Cốt Ma Nương cười nói :

- Ngu tử không có thù gì với Chu Đức Ân hết, chẳng qua chỉ muốn hỏi y về phái Côn Luân như đã hỏi Bốc Thừa Luân để tìm tung tích của Cổ Ứng Long mà thôi. Nguyên ngu tử đang đi tìm kiếm đệ tử Côn Luân thì tình cờ khoảng nửa tháng trước, ngu tử nghe được mấy nhân vật võ lâm bàn nhau đến việc tranh đoạt di vật của phái Côn Luân năm xưa để lại và do người em của Chu Đại Hải còn giữ. Ngu tử mừng rỡ vô cùng, liền tìm đến miền này, vì ngu tử muốn xem những di vật đó, biết đâu chẳng tìm được tung tích của Cổ Ứng Long và Đào Hoa giáo chủ. Không ngờ những di vật đó lại bị kẻ nào lấy mất rồi, thật đáng tiếc vô cùng.

Kim Ngang Tiêu chợt nói :

- Lý tỷ tỷ, chờ một vài ngày nữa, tiểu đệ lãnh vết thương, tiểu đệ sẽ đi tìm Chu Đức Ân lão bá hỏi về Cổ Ứng Long cho tỷ tỷ.

Hắc Cốt Ma Nương cười lắc đầu :

- Vô ích... Chu Đức Ân không biết gì hết, chính ngu tử đã hỏi y rồi. Chu Đức Ân cũng như Bốc Thừa Luân đều không nghe nói đến Cổ Ứng Long bao giờ. Sự thực Cổ Ứng Long đầu nhập Côn Luân và thành danh trong thiên hạ thì Chu Đức Ân và Bốc Thừa Luân mới sơ sinh, làm sao biết được y. Đến khi Chu Đức Ân và Bốc Thừa Luân trở thành đệ tử Côn Luân thì Cổ Ứng Long đã mất tích rồi. Chẳng cứ gì Bốc Thừa Luân và Chu Đức Ân, tất cả những môn đệ Côn Luân thời Hoàng Diệu chân nhân đều không ai nghe nói đến Cổ Ứng Long bao giờ.

Kim Ngang Tiêu thở dài :

- Nếu vậy thì làm sao dò hỏi được tung tích của họ Cổ. Tiểu đệ e rằng phái Côn Luân đã hết rồi, chỉ còn mấy người đó sống sót mà thôi.

Hắc Cốt Ma Nương mỉm cười :

- Hiền đệ quên rằng còn tên Tư Đồ Hoa hay sao? Nếu ngu tử tìm được y chắc chắn sẽ biết được tung tích của Cổ Ứng Long.

Kim Ngang Tiêu gật đầu :

- Phải rồi. Tìm tên Tư Đồ Hoa không khó. Nếu tìm được Độc Phật Mê Chân sẽ thấy y ngay. Tiểu đệ biết Độc Phật Mê Chân, việc này tiểu đệ có thể giúp tỷ tỷ một tay.

Hắc Cốt Ma Nương nói :

- Đa tạ hiền đệ. Ngu tử được một người em như hiền đệ nên thấy an ủi vô cùng.

Kim Ngang Tiêu cảm động nói :

- Lý tỷ tỷ, nếu không có tỷ tỷ ra tay cứu mệnh, Kim Ngang Tiêu này đã vùi thân dưới đáy Vô Đề cốc rồi còn đâu nữa. Việc của tỷ tỷ tất nhiên là việc của tiểu đệ, tiểu đệ sẽ cố gắng tìm ra manh mối để đền đáp ơn cứu mạng của tỷ tỷ. Chỉ hiềm...

Hắc Cốt Ma Nương liền hỏi :

- Kim hiền đệ, chỉ hiềm làm sao?

Kim Ngang Tiêu do dự một lát rồi đáp :

- Tiểu đệ chỉ hiềm Cổ Ứng Long không còn ở trên đời này nữa, vì nếu y còn sống một tay võ công thượng thặng như y làm sao chịu khoanh tay ngồi nhìn cho phái Côn Luân tan rã như vậy?

Hắc Cốt Ma Nương cười nói :

- Ngu tử lúc đầu cũng có ý nghĩ như hiền đệ. Nhưng Bốc Thừa Luân có nói cho ngu tử biết một điều, phái Côn Luân còn nhiều điều bí mật mà chính y cũng không hiểu. Trong lúc y ở trên núi Côn Luân làm môn đệ Hoàng Diệu chân nhân, y có lần được Hoàng Diệu chân nhân, vị Chương môn của Côn Luân nói cho y biết rằng phái Côn Luân còn những bậc Trưởng lão võ công rất cao, có người tuổi ngoài một trăm, sống ẩn cư trong những hang động bí mật, không nhìn đến việc đời nữa, chỉ tu luyện và nghiên cứu võ công mà thôi. Các đệ tử của Côn Luân không được quyền biết đến những vị Trưởng lão này và cũng không bao giờ được gặp mặt.

- Quy luật của phái Côn Luân rất nghiêm ngặt chỉ có người Chương môn mới được biết chỗ ở của các vị Trưởng lão đó và một năm một lần nghe huấn thị. Biết đâu Cô Ưng Long chẳng trở thành một vị Trưởng lão của Côn Luân? Nếu không tại sao môn Thái Dương thần chương còn được truyền thụ đến bây giờ?

- Ngu ty nghĩ như vậy nên vẫn có hy vọng tìm thấy Cô Ưng Long. Chỉ tiếc thay Chu Đại hải, Chương môn nhân đời sau cùng của phái Côn Luân đã chết rồi, nếu y còn sống ngu ty chắc có thể hỏi dò được ra manh mối, vì là Chương môn nhân Chu Đại Hải tất phải có lần tiếp xúc với các vị Trưởng lão của phái Côn Luân.

Hắc Cốt Ma Nương nói đến đây liền đứng lên, rồi cười nói tiếp :

- Kim hiền đệ, bây giờ hiền đệ hãy nằm tĩnh dưỡng đi. Chờ vết thương lành hiền đệ sẽ cùng ngu ty đi tìm kiếm Độc Phật Mê Chân, luôn thể đi tìm Câu Hồn bang để trả thù cho hiền đệ.

Kim Ngang Tiêu gật đầu, nhưng có vẻ do dự, muốn nói rồi lại thôi.

Hắc Cốt Ma Nương hỏi :

- Kim hiền đệ muốn nói gì thế? Tại sao không nói thẳng cho ty ty nghe mà còn e dè như vậy?

Kim Ngang Tiêu hơi ngượng ngùng nói :

- Tiểu đệ có việc muốn nhờ ty ty, chẳng biết có nên không?

Hắc Cốt Ma Nương ngạc nhiên hỏi :

- Hiền đệ muốn nhờ ngu ty một việc gì? Chẳng lẽ hiền đệ vẫn không coi ta là chị của hiền đệ hay sao?

Kim Ngang Tiêu ấp úng nói :

- Tiểu đệ... muốn nhờ ty ty đi tìm hai ông cháu Chu Đức Ân về đây, tiểu đệ sợ họ không thấy tiểu đệ nên không yên lòng rồi đi tìm kiếm khắp nơi.

Hắc Cốt Ma Nương bật cười khanh khách.

Tai kiếp còn dài

Hắc Cốt Ma Nương vừa đi khỏi cửa động, đã quay lại ngay. Bà ta đến bên Kim Ngang Tiêu cười nói :

- Mãi nói chuyện, có việc cần lại quên mất.

Nói đoạn Hắc Cốt Ma Nương thò tay vào ngực áo lấy ra một cái túi bằng gấm thêu màu hồng tuyệt đẹp. Mở túi đó, Hắc Cốt Ma Nương lấy ra một chiếc lọ con như bình rượu, bằng ngọc xanh trông quý giá vô cùng.

Kim Ngang Tiêu trở mắt nhìn, ngạc nhiên không hiểu Hắc Cốt Ma Nương làm gì.

Hắc Cốt Ma Nương lặng lẽ mở nút chiếc lọ ngọc ra và đưa tới trước mặt Kim Ngang Tiêu hỏi :

- Kim hiền đệ, hiền đệ có biết vật gì đây không?

Kim Ngang Tiêu chợt thấy một mùi thơm ngào ngạt bay lên mũi, lạ lùng nhất là vừa ngửi thấy mùi thơm, chàng đã thấy ngay trong người tỉnh táo đầu óc sáng suốt, tạng phủ trong người như được thấm một thứ thần dược khoan khoái vô cùng.

Kim Ngang Tiêu đã tưởng đó là một thứ linh dược, nhưng khi liếc mắt nhìn vào trong lọ ngọc, chàng thấy bên trong chứa một thứ nước trắng xóa như sữa, lấp lánh ánh bạc, coi rất đẹp mắt.

Kim Ngang Tiêu ngạc nhiên lắc đầu, tò ý không biết.

Hắc Cốt Ma Nương cười nói :

- Đây tức là một thứ báu vật độc nhất vô nhị của võ lâm, còn quý giá hơn cả những linh dược trấn sơn của các môn phái ở Trung Nguyên. Kim hiền đệ, đây tức là thứ nước dãi hạc ngàn năm ở Hoàng Hạc đảo, do vị tiên sư của ngu ty là Hoàng Hạc đảo chúa ban cho. Năm xưa nhờ một bình dãi hạc này mà ngu ty công lực đại tiến, trở về Trung Nguyên xưng hùng xưng bá, vô địch thiên hạ đó đây. Bây giờ, ngu ty đem bình nước dãi hạc ngàn năm này tặng hiền đệ.

Kim Ngang Tiêu giật mình kinh hãi nói :

- Ty ty một vật quý giá như vậy có lý nào.

Hắc Cốt Ma Nương ngắt lời, giọng nói nghiêm nghị :

- Kim hiền đệ, linh dược này quý giá thế nào cũng không thể sánh với tình tỷ đệ chúng ta. Năm xưa, Hoàng Hạc đảo chủ đã ra ân ban cho ngu tỷ một bình để uống tăng gia nội lực, rồi đến khi ngu tỷ từ giả Hoàng Hạc đảo, người lại tặng cho ngu tỷ một bình nữa với chiếc lọ quý giá này. Mấy chục năm nay, ngu tỷ đem luôn bình nước dãi này trong người để ghi nhớ kỷ niệm của ân sư. Ngu tỷ đã tưởng đến lúc mệnh trời hết, ngu tỷ lìa trần, bình dãi hạc này ắt phải chôn xuống một nơi kín đáo chờ người nào phúc phận duyên may được hưởng thánh vật của trời. Nay ngu tỷ đã gặp hiền đệ tức cũng như lòng trời run rui cho hiền đệ được hưởng vật này. Và lại ngu tỷ đã xét kỹ, trong võ lâm ngày nay, con ai xứng đáng hơn hiền đệ nữa? Thôi, hiền đệ đừng nghi ngại gì hết, hãy lãnh dãi hạc ngàn năm uống đi cho ngu tỷ hải lòng.

Trước những lời lẽ ân cần như vậy, Kim Ngang Tiêu làm sao từ chối được. Chàng cảm động quá nghẹn ngào run giọng nói :

- Lý tỷ tỷ, tiểu đệ không biết nói sao...

Hắc Cốt Ma Nương cười, mắng chàng :

- Cậu bé ngu ngốc này, ai cần cậu nói, người ta chỉ cần cậu cầm lấy uống đi xem mùi vị nước dãi hạc ngàn năm như thế nào.

Kim Ngang Tiêu chấp tay vái tạ Hắc Cốt Ma Nương rồi mới cầm lấy lọ ngọc đếm mòm chưa kịp uống, Kim Ngang Tiêu đã ngây ngất như người say rượu vì hương thơm quyến rũ kỳ lạ của thứ thần dược này.

Phàm những người theo đuổi nghề võ, ngay sau khi nhập môn đã được các tôn sư huynh trưởng nói qua một lượt về các thứ thần dược có thể giúp người luyện võ tăng tiến công lực. Kim Ngang Tiêu là danh môn đệ tử, nên đã được nghe nói đến dãi hạc, cha nàng đã nói đó là thứ đứng đầu trong hàng tiên dược mà bất cứ nhân vật võ lâm nào cũng mơ ước, nhưng chẳng bao giờ được trông thấy chớ đừng nói được hưởng thụ vật này.

Loài hạc vốn là thứ linh cầm sống rất nhiều ở miền Bắc Hải lạnh lẽo của Trung Quốc. Giống chim này có thứ to lớn dị thường và sống lâu trăm tuổi.

Tuy nhiên, tìm thấy những con hạc sống được ngàn năm không phải dễ. Trừ những bậc tu đạo, luyện phép tu tiên, tìm đến những miền hoang đảo hẻo lánh mới thấy những con hạc sống lâu.

Tìm được hạc ngàn năm rồi, nhưng lại lấy được nước dãi của nó mới là chuyện khó. Tục truyền loại hạc sống được ngàn năm đều là những thần vật, tính khôn hơn người. Trong cuốn Địa Tiên Kỳ Tích của Lý Đăng Bá tiên sinh đời nhà Tống có nói đến chuyện một con linh hạc sống trên ngàn năm, nghe hiểu tiếng người và biết chữa bệnh. Phương thuốc duy nhất của nó là nước dãi.

Ai cũng biết nước dãi hạc ngàn năm là quý, nhưng không ai biết cách lấy nước dãi đó như thế nào. Theo truyền thuyết thì loài hạc ngàn năm tính khôn, nên biết giữ nước dãi của nó không để cho ai lấy được. Hơn nữa nước dãi hạc kỳ mọi thứ vật chất trên đời, trừ chất ngọc xanh, bởi vậy nước dãi hạc mới được lưu giữ bằng bình ngọc.

Hoàng Hạc đảo chủ đã tu luyện thành một bậc địa tiên nên chắc hẳn ông đã thấu hiểu được phép sai khiến loại hạc, vì thế mới có thể lấy được nước dãi của nó một cách dễ dàng.

Lại nói khi Kim Ngang Tiêu uống bình dãi hạc khỏi cổ, lập tức thấy bụng sôi lên, một luồng khí ấm rất ôn hòa tản ra khắp cơ thể, từ đầu đến các ngón tay ngón chân, mắt chàng đột nhiên sáng quắc lên như ngọn đèn cảnh vật xung quanh rực rỡ, đầu óc sáng suốt, khí hậu sung túc chuyển vận khắp lục phủ ngũ tạng khoan khoái vô cùng.

Hắc Cốt Ma Nương mỉm cười đón lấy bình ngọc trên tay Kim Ngang Tiêu rồi nói :

- Bây giờ Kim hiền đệ hãy nằm nghỉ để ngu tỷ đi tìm ông cháu họ Chu. Hiền đệ phúc duyên may mắn, được hưởng nhiều báu vật như vậy, công lực rồi đây có thể đạt đến mức đệ nhất thiên hạ. Ngu tỷ còn có ý định truyền thụ cho hiền đệ mấy pho chương pháp tuyệt kỹ của Hoàng Hạc đảo nữa, để hiền đệ ra tay quét sạch lũ ma đầu trong thiên hạ, chấn chỉnh lại đạo nghĩa võ lâm đó cũng là cách để ngu tỷ chuộc lỗi với võ lâm xưa vậy.

Kim Ngang Tiêu vô cùng kích động nói :

- Tỷ tỷ, chỉ một lời nói đó cũng đủ làm cho võ lâm ghi nhận đại ơn đại đức của tỷ tỷ rồi. Tiểu đệ quyết không phụ lòng kỳ vọng của tỷ tỷ.

Hắc Cốt Ma Nương gật đầu nói :

- Tuy hiền đệ đã được uống nước dãi hạc ngàn năm, hiền đệ phải chờ đến lúc vết thương lành hẳn, rồi dùng phép quy nguyên thổ nạp vận công luyện khí một ngày, công lực mới tăng tiến được. Và lại chỗ xương gãy còn chưa gắn liền, hiền đệ phải tĩnh dưỡng một ngày mới khỏi hẳn. Thôi hiền đệ nằm nghỉ ngu tỷ tỷ đi đây.

Hắc Cốt Ma Nương đi rồi, Kim Ngang Tiêu nằm lại một mình, nghĩ lại chuyện mình gặp gỡ với Hắc Cốt Ma Nương như một giấc mơ. Cứ theo truyền thuyết võ lâm năm xưa thì Hắc Cốt Ma Nương là một nữ ma đầu ghê gớm đệ nhất võ lâm, chuyên tàn sát và phá hoại, ác độc vô cùng. Chàng không thể nào ngờ Hắc Cốt Ma Nương lại là một người ôn hòa và tốt bụng đến như vậy. Chàng đã tưởng chết vì tay Hắc Cốt Ma Nương, không ngờ chính Hắc Cốt Ma Nương lại cứu chàng thoát chết và còn chăm lo cho chàng như vậy.

Kim Ngang Tiêu nằm nghĩ vợ vẫn một hồi rồi ngủ thiếp ngay đi.

Chàng ngủ rất say, một giấc ngủ rất có ích cho việc bồi bổ sức lực, vì nhờ chất nước dãi hạc là một chất bổ khí lực âm dương rất mạnh.

Kim Ngang Tiêu ngủ không biết bao lâu nhưng đến khi có một tiếng động nhỏ ở ngoài cửa động thì chàng bừng tỉnh ngay.

Trước khi bị thương, Kim Ngang Tiêu đã luyện được Cự Linh thần công, công lực đã vào hàng đệ nhất cao thủ, tai mắt sáng suốt hơn người thường. Đến nay chàng lại được Hắc Cốt Ma Nương đem bốn thân chân khí truyền vào người và sau hết đem bình nước dãi hạc ngàn năm tặng cho chàng uống, tuy công sức hiệu nghiệm của dãi hạc chưa hoàn toàn phát huy, nhưng tai của Kim Ngang Tiêu đã cực kỳ linh mẫn.

Bởi vậy chỉ một tiếng động nhỏ, tiếng chân của một nhân vật võ lâm dùng khinh công chạy nhẹ trên một hòn đá ở sườn núi cách cửa động Lôi Công đến hơn mười trượng, Kim Ngang Tiêu đã phát giác ngay ra rồi.

Chàng trông ra ngoài cửa động trời đã ngã về chiều, nên tưởng Hắc Cốt Ma Nương đã trở về. Lại thấy có tiếng chân khác liên tiếp đạp theo trên triền núi. Kim Ngang Tiêu phỏng đoán ngay Hắc Cốt Ma Nương đã tìm được hai ông cháu họ Chu và dẫn họ đến đây, chàng có ý mừng thầm.

Nhưng nỗi mừng của chàng thật ngắn ngủi. Vì liền sau có tiếng người nói, tiếng nói tuy nhỏ nhưng vẫn lọt đến tai Kim Ngang Tiêu :

- Đại sư huynh, quả nhiên có cao thủ võ lâm theo chân bọn ta.

Kim Ngang Tiêu nghe giọng nói liền lạnh toát xương sống, như thể có một khối băng giả dội vào lưng chàng. Vì giọng nói đó chính là giọng nói khàn khàn của Tuệ Giác thiền sư, nhân vật của Mâu Ni đường chùa Bắc Thiếu Lâm.

Giọng nói thứ hai trả lời cũng làm cho Kim Ngang Tiêu rùng mình, vì đó là giọng nói sang sảng như tiếng chuông, nội lực vô cùng thâm bại của Siêu Không thượng nhân, thủ tọa Mâu Ni đường.

Siêu Không thượng nhân cười nhạt đáp lời Tuệ Giác thiền sư.

- Sư đệ, ta đã phát hiện bọn chúng theo dõi chúng ta từ lúc còn cách xa chân núi Tỳ Bà hàng chục dặm. Hai sư đệ phải lưu ý đề phòng bọn người theo chúng ta có hai nhóm và họ đều là những nhân vật bản lĩnh cực cao đó.

Tiếng nói thứ ba, Kim Ngang Tiêu nhận ngay ra tiếng nói của Tuệ Hải thiền sư, trầm giọng nói :

- Đại sư huynh, tin nói các vật báu không còn để trong Lôi Công động đã loan truyền đi khắp mọi nơi, chính Chu Đức Ân đã mở hốc đá chỉ thấy mấy hộp giả không như vậy làm sao bọn cao thủ võ lâm vẫn còn rình rập ở nơi này?

Siêu Không thượng nhân đáp :

- Mô Phật, Tuệ Hải sư đệ tưởng bọn võ lâm cao thủ dễ lừa gạt lắm hay sao? Chúng ta còn nghi ngờ trong Lôi Công động có chứa sự bí mật của phái Côn Luân lẽ nào họ không nghĩ như chúng ta.

Tuệ Giác thiền sư lại nói :

- Tiểu đệ cũng đoán như vậy, có điều không hiểu là...

Tuệ Giác thiền sư chưa nói hết lời, Siêu Không thượng nhân đã khẽ quát :

- Sư đệ!

Sau đó thấy tiếng nói chuyện im bặt chỉ thấy tiếng gió vun vút, rõ ràng là cả ba đã thi triển kinh không tuyệt đỉnh, chạy đi lẫn ở nơi kín đáo, có lẽ đã phát giác thấy người lạ đến gần.

Trong động đá, Kim Ngang Tiêu kinh hoàng đến cứng đờ cả tay chân. Chàng đã biết Siêu Không thượng nhân có ý sát hại chàng như thế nào, hơn nữa Tuệ Giác và Tuệ Hải thiền sư đã có lần bị trúng chưởng của chàng nên bị trọng thương, hai nhà sư đó gặp chàng quyết không tha mạng.

Cả ba tiến về phía Lôi Công động, lại có thêm nhiều cao thủ theo sát phía sau, cũng với mục đích tiến vào động này. Kim Ngang Tiêu nằm đây dưỡng thương, chân bị gãy chưa lành, công lực không còn bao nhiêu, khác nào như miếng mồi ngon cho bọn cao thủ võ lâm đến thanh toán.

Kim Ngang Tiêu biết rằng nằm chỗ đó tất chết, nên sau phút kinh hoàng đã chấn động tinh thần, nhìn quanh tìm chỗ nấp trốn.

Khổ nỗi là chân chàng bị gãy, nếu cử động lúc này hai đầu xương gãy không gắn liền được với nhau, chàng sẽ thành người tàn phế suốt đời.

Nhưng dù thế nào chàng cũng phải liều, chẳng lẽ nằm đây chờ chết.

Kim Ngang Tiêu không dám động đến hai chân, vội dùng hai tay lết người ra khỏi chỗ nằm, rồi lẩn vào phía trong động tìm chỗ ẩn nấp. Chàng biết bọn Siêu Không và các tay cao thủ khác tất phải vào đến trong động tìm chỗ giấu hai vật báu đã bị Chu Đức Ân mở ra hôm trước. Chàng không biết chỗ đó ở đâu nên đành liều bò vào phía trong càng sâu càng hay.

Hang núi gồ ghề, các mỏm đá sắc nhọn, Kim Ngang Tiêu phải bò lết bằng hai tay, mặc dầu công lực chàng vẫn còn nhưng vất vả và khổ sở vô cùng.

Giữa lúc đó ngoài cửa động lại có tiếng nói :

- Sư phụ, cửa động đây rồi.

Tiếng nói này Kim Ngang Tiêu hoàn toàn không nhận biết, vì là tiếng người lạ đối với chàng. Chàng chỉ biết đó là tiếng nói của một cậu thiếu niên có lẽ tuổi chưa ngoài hai mươi.

Lập tức có tiếng “coong”, như thể có một vật gì bằng kim khí đập xuống nền núi đá, vật đó có vẻ nặng tới ngàn cân vì đập xuống đất làm rung chuyển cả nền đất dội tới ngực Kim Ngang Tiêu đang bò sấp ở phía trong động.

Rồi một giọng nói the thé, khó nghe vô cùng của một lão bà vang lên :

- Hừ, thủ nhi, quả đây là cửa động Lôi Công, thật không uống công bà già này lợi từ Đông Hải về đây.

Tiếng nói của thiếu niên lại nổi lên :

- Sư phụ, để Xích Thủ con vào động lấy báu vật đem dâng lên sư phụ.

Tiếng nói của bà già chợt gắt lên :

- Khoan, Thủ nhi chớ có hồ đồ như vậy. Sư phụ còn phải xem có những kẻ nào còn lẫn quất nơi đây. Không biết chừng mấy bọn tiểu bối ở Trung Nguyên cũng đến đây muốn tranh đoạt vật báu cũng nên. A, mà ta còn nghe thấy trong động có vật gì đang bò...

Ở bên trong động, Kim Ngang Tiêu đang lết mình ẩn trốn, nghe thấy tiếng nói bà già như vậy, chàng kinh hoảng vội quay đầu nhìn về phía cửa động.

Lúc đó trời đã ngã về chiều, nhưng chưa tối hẳn, lại thêm ở trong động tối om nhìn ra cửa động sáng mờ, nên chàng có thể trong rõ hai người đứng ở cửa động lúc đó.

Một người là một thiếu niên, chỉ độ mười bốn hay mười lăm tuổi, ăn mặc có vẻ là một đạo đồng đi hầu, chiếc áo xanh choàng lên người với đôi tay áo rộng thùng thình phủ kín cả đôi tay, gió lạnh ban chiều thổi bay phát phới. Đạo đồng đó chân đi thiết hài, đầu để trần nhưng tóc búi lên gọn ghẽ, tuy trông không rõ mặt nhưng Kim Ngang Tiêu nhìn mắt y, đoán y là một cậu bé anh tuấn hùng dũng khác thường.

Kim Ngang Tiêu còn nhận thấy trên lưng đạo đồng còn có đeo một chiếc tráp lớn bằng gỗ sơn đen, như thể tráp đựng sách bút của các vị thư sinh, nên trông giống hệt một đạo đồng hay thư đồng hầu một bậc văn nhân.

Song đến khi nhìn đến người thứ hai Kim Ngang Tiêu mới giật mình kinh hãi, không hiểu đó là nhân vật như thế nào. Bóng người thứ hai là một bà già, không biết bao nhiêu tuổi, nhưng hình dạng quái dị vô cùng.

Người bà ta gầy ốm nhưng cao lênh khênh như ống sậy cao quá khổ người thường. Phàm đàn ông mà cao lớn thì đó là việc thường, nhưng đàn ông này lại là một bà già cao hơn cả những người đàn ông cao nhất, người này lại gầy gò như que củi, trông thật kinh dị vô cùng.

Bà già đó không biết mặt mũi ra sao, nhưng mái tóc trên đầu bà rối bù như tổ bông bong, tóc đó lại dài và rậm, theo chiều gió tung lên bay phát phơ và lòa xòa rủ xuống hai bên vai và lưng bà ta.

Dưới ánh sáng mờ mờ lúc trời sắp ngã tối, hình bóng bà già quái dị này trông chẳng khác gì một ác quỷ ở địa ngục vừa mới chui lên.

Tuy không nhìn thấy mặt, vì lúc đó bà ta quay lưng vào động, mặt nhìn ra phía ngoài như để dò la động tĩnh ở sườn núi, Kim Ngang Tiêu trông hình dáng bà như vậy cũng đoán được ngay rằng dung mạo bà ta tất phải xấu xí kinh tởm lắm.

Người đã gầy đét như que củi, bà già đó lại mặc một chiếc áo dài rộng thùng thình và dài lê thê đến gót chân, gió thổi bật bật. Tay bà cầm một chiếc gậy dài gần bằng người, nhưng chiếc gậy đó ngoằn ngoèo và sần sùi không phải thẳng nhẵn như một cây bông. Đầu gậy nhô lên khỏi vai bà ta, trông to xù và thuần thuần nhon, ở xa trông như thể đó là đầu của một con mãng xà.

Cứ xem bà ta vừa chống chiếc gậy xuống đất, nghe “ình” một tiếng, rung chuyển cả mặt đất, đủ hiểu chiếc gậy đó bằng sắt hay bằng một thứ kim khí gì nặng nề vô cùng.

Đạo đồng có tên gọi là Thiết Thủ đó, thấy bà già nói trong động có gì bò, y liền ngó đầu nhìn vào trong động tối om, rồi quay lại nói :

- Sư phụ...

Nhưng y vừa lên tiếng bà già đã quát :

- Im mồm!

Đoạn bà ta cười nhạt mấy tiếng, đầu nhìn về phía sườn núi bên trái, cất giọng the thé rất khó nghe nói :

- Kẻ nào chịu khó theo lão bà này giờ vậy? Lão bà không biết luật lệ võ lâm Trung Nguyên như thế nào, nhưng theo luật riêng của lão bà này thì những kẻ tò mò như vậy chỉ có thể sống thêm nửa khắc là cùng.

Giọng nói tuy khó nghe, nhưng vẫn bình thản đều đều, có điều âm thầm rùng rợn vô cùng.

Phía sườn núi bên trái bỗng có tiếng cười hô hô, rồi một tiếng nói ồm ồm như lệnh vỡ vang lên :

- Bà già kia, bà ở đâu đến đây mà ăn nói ngông cuồng như vậy? Bà già đứng ở chỗ đó tức là cản trở công việc của lão ma này đó, bà có biết không?

“Thình” một tiếng dữ dội, đất lại rung chuyển. Bà già đập đầu gây sứt xuống đất rồi lại the thé nói :

- Tiểu bối kia, ngươi không biết ngươi đang nói với ai hay sao? Chẳng lẽ nhân vật võ lâm Trung Nguyên lại mù quáng đến độ như vậy hay sao?

Phía sườn núi bên trái, người có tiếng nói ồn ào lại cười :

- Hô hô! Độc Thủ Ma Vương này không cần biết đến ai hết. Bà già mau đi khỏi cửa động Lôi Công là an toàn nhất đó.

Bà già chưa kịp đáp, bỗng ở sườn núi bên phải có tiếng sang sang như chuông đồng vang lên :

- A di đà Phật! Hắc thí chủ quả là hồ đồ, thí chủ không biết đó là Vạn Độc Âm Xà đảo chủ hay sao?

Bà già ghéch đầu về phía có tiếng vừa phát ra cười nhạt hỏi :

- Tiểu bối nào nói đó, có phải Siêu Không hòa thượng phái Thiếu Lâm đó không?

Siêu Không thượng nhân và hai sư đệ là Tuệ Giác và Tuệ Hải vẫn đứng ở sườn núi bên phải lúc đó tiến lên một bước.

Siêu Không thượng nhân chấp tay niệm Phật hiệu giọng nói có vẻ kính cẩn :

- Chính bản tăng đây. Không ngờ Lãnh Xà bà bà lặn lội từ Đông Hải đến Trung Nguyên thật vinh hạnh cho võ lâm Trung Nguyên hết sức. Bản tăng không biết Lãnh Xà bà bà giả làm, cam tội thất kính.

Nghe mấy nhân vật đó nói chuyện và xưng danh, Kim Ngang Tiêu đang bò trong động kêu khổ thầm và khề nguyên rủa :

- “Bọn họ ở đâu kéo nhau đến đây làm gì mà nhiều vậy. Lão Độc Thủ Ma Vương Hắc Tôn Hạo ác độc và hung tàn, tưởng đã bỏ đi rồi, ai ngờ vẫn lẩn quất ở nơi đây làm gì thế. Độc Thủ Ma Vương đã biết tìm đến đây thì chắc hẳn những tên ma đầu khác cũng kéo tới nốt, không biết chừng bọn chúng đã tới ẩn nấp ở sườn núi Tỳ Bà này rồi. Lại còn cái gì... Vạn Độc Âm Xà đảo chủ Lãnh Xà bà bà... thì ta đâu có biết đến bà già quái gở này”.

Kim Ngang Tiêu không biết Lãnh Xà bà bà là ai nhưng ở bên ngoài động, Độc Thủ Ma Vương Hắc Tôn Hạo đã toát mồ hôi nặc dù khí trời lạnh giá, tuyết phủ khắp nơi.

Độc Thủ Ma Vương Hắc Tôn Đạo nửa điên nửa tỉnh, tánh tình ngang ngược, nội các võ lâm cao thủ không kiêng nể một ai hết, vậy mà lúc này nghe thấy Siêu Không thượng nhân nói đến bà già đó tên là Lãnh Xà bà bà, y đã kinh hãi thất thần, mồ hôi và ra như tắm, đủ hiểu cái tên Lãnh Xà bà bà ghê gớm như thế nào.

Kim Ngang Tiêu dù sao cũng chỉ là hậu bối của võ lâm nên chàng không thể nào biết được những nhân vật như Lãnh Xà bà bà thuộc vào lớp tiền bối ngang hàng với Hắc Cốt Ma Vương Lý Phụng Chỉ.

Nguyên cách thời đó khoảng năm mươi năm về trước, võ lâm đã bị tai kiếp ghê gớm về cái tai họa Thập Tam Tà, tức là mười ba nhân vật tà ma gây ra cảnh chém giết máu chảy thành sông, xương chất thành núi trên chốn giang hồ. Người đứng đầu của Thập Tam Tà đó chính là Lãnh Xà bà bà.

Lãnh Xà bà bà võ công cực cao, những người đầu được ngang hàng với bà ta thời đó đếm đầu ngón tay không được mấy người. Tuy nhiên điều ghê gớm nhất là Lãnh Xà bà bà chẳng những hình dung cổ quái, trông như ác quỷ, mà bà ta còn có đôi mắt kinh khủng lạnh lùng như mắt rắn độc. Bởi thế có biệt hiệu là Lãnh Xà (rắn lạnh).

Võ lâm truyền rằng Lãnh Xà bà bà tu luyện ma đạo, có phép làm cho đối phương nhìn thấy mắt bà ta là hồn bay phách tán, người co rúm lại, mất hết nhuệ khí tranh đấu.

Sự thật Lãnh Xà bà bà có đôi mắt ác độc như đôi mắt rắn, nên các nhân vật võ lâm nội lực kém sút một chút, không trấn tĩnh được tinh thần, khá nhìn thấy đôi mắt rắn độc đó lập tức thần trí bấn loạn, chân tay rời rạc, nội lực tan nát hết, chỉ còn việc chờ chết chứ không thể nào kháng cự được nữa.

Lãnh Xà bà bà tâm tính lại ác độc hơn loài rắn, một khi đã kết thù chuốc oán với ai thì bất luận như thế nào bà ta cũng phải giết kẻ thù bằng được mới nghe, còn không thì hàng chục năm sau thế nào bà ta cũng tìm được kẻ thù thanh toán.

Những kẻ chỉ gây có một chút thù oán hay làm điều gì phật ý Lãnh Xà bà bà đều đã biết thân phận trốn lánh thật xa. Nhưng dù có tìm đến thâm sơn cùng cốc hay chốn hoang đảo ngoài biển cũng có ngày đột nhiên, đôi mắt rắn độc lạnh lùng của Lãnh Xà bà bà xuất hiện trước mặt. Lúc đó chỉ còn cách nhắm mắt chịu chết hay liều mạng đánh được mấy chiêu rồi chết cho xong, bởi vì Lãnh Xà bà bà có lệ là không tha chết cho ai bao giờ.

Nơi cư ngụ của Lãnh Xà bà bà là một hòn đảo nhỏ ngoài Đông Hải. Đảo có tên là “Vạn Độc” bởi vì trên đảo chỉ toàn rắn độc, thiên vạn con rắn, đủ loại đủ cỡ, con nào cũng là rắn kịch độc. Võ lâm còn truyền rằng Lãnh Xà bà bà vốn là đứa con hoang bị vứt bỏ lên đảo này, từ thuở nhỏ sống với loài rắn độc nên bà ta tu luyện được đôi mắt ghê gớm đó.

Người ta còn gọi hòn đảo của Lãnh Xà bà bà là Âm đảo bởi vì dân miền biển tin rằng đó là hòn đảo... ma, khi ẩn khi hiện không chừng. Thật ra hòn đảo không xa bờ biển bao nhiêu, nhưng khu vực biển đó rất dữ dội, luôn luôn có phong ba bão táp quanh năm, dùng thuyền đi ra kiểm hòn đảo đó là chuyện khó khăn vô cùng. Thuyền bị gió đánh lạc đi, nên người ta tưởng là hòn đảo biến mất, chứ thực ra Vạn Độc Âm đảo cũng như muôn ngàn hòn đảo khác, chứ không có gì lạ.

Có điều là trên đảo rừng núi âm u như cõi âm, muôn thú đều bị hàng vạn con rắn độc tiêu diệt từ lâu, nên không còn một sinh vật nào khác ngoài loài rắn. Có lẽ cũng vì thế mà nói cư ngụ của Lãnh Xà bà bà được có tên là “Âm đảo”.

Lãnh Xà bà bà là một nhân vật khủng khiếp như vậy, làm sao Độc Thủ Ma Vương không kinh hoàng thất thố, nhất là y đã trót lỡ, buông lời ngạo mạn ngông cuồng với bà ta.

Lại nói sau khi Siêu Không thượng nhân lên tiếng chào, Lãnh Xà bà bà chỉ “hừ” một tiếng chứ không nói gì. Đôi mắt lạnh như mắt rắn của bà ta chỉ nhìn về phía có tiếng nói của Độc Thủ Ma Vương Hắc Tôn Hạo.

Độc Thủ Ma Vương đứng nấp sau một tảng đá lớn, y kinh hoàng vô cùng đang dự tính rút lui ngay, không muốn động đến lão bà đứng đầu Thập Tam Tà mà y đã nghe nói từ hồi còn thiếu thời.

Đột nhiên Lãnh Xà bà bà cất tiếng nói :

- Tên tiểu bối cái gì Độc Thủ Ma Vương đã vẫn không chịu ra mặt cho lão bà xem y là người thế nào mà dám buông lời ngạo mạn với lão bà hay sao?

Độc Thủ Ma Vương Hắc Tôn Hạo tuổi đã ngoài năm mươi mà vẫn còn bị gọi là tiểu bối. Điều này cũng không phải là quá đáng vì Lãnh Xà bà bà năm nay đã gần tám mươi, cứ luận tuổi thì Độc Thủ Ma Vương còn là tiểu bối của bà ta thật.

Tuy nhiên Độc Thủ Ma Vương tung hoành ngang dọc mấy chục năm trời ở Trung Nguyên chưa có ai gọi y là tiểu bối cả. Hơn nữa trong lúc y thần trí kinh hoàng, chứng điên cuồng của y lại nổi lên lần ất cả sự sợ hãi.

Bởi vậy Độc Thủ Ma Vương Hắc Tôn Hạo đột nhiên cười lên hô hố, bước ra khỏi khối đá và tiến lên mấy bước. Độc Thủ Ma Vương ngửa mặt lên trời cười một hồi rồi nói lớn :

- Lãnh Xà bà bà, võ lâm Trung Nguyên ngày nay không phải như năm xưa mà Thập Tam Tà có thể hoành hành như không người. Lão Ma này cam tội thất kính thật, nhưng Lãnh Xà bà bà hãy trở về Vạn Độc Âm đảo đi thôi.

Nghe Độc Thủ Ma Vương nói như vậy Lãnh Xà bà bà mặt vẫn lạnh như tiền, đôi mắt lạnh như rắn độc vẫn nhìn y không chớp. Bà quả không hổ danh người có máu lạnh như máu của loài rắn.

Tên đạo đồng gọi là Thiết Thủ bỗng quay lại nói :

- Sư phụ, con trâu điên này không đáng để sư phụ ra tay, để Thủ nhi đến bắt y tới trước mặt sư phụ cho sư phụ trị tội.

Lãnh Xà bà bà vẫn lạnh lùng nhìn Độc Thủ Ma Vương không đáp, nhưng có lẽ Thiết Thủ đã biết tính của sư phụ y nên y chẳng cần chờ sư phụ thuận, lập tức phi thân nhảy tới trước mặt Độc Thủ Ma Vương tấn công luôn.

Độc Thủ Ma Vương Hắc Tôn Hạo dù sao cũng là một tay đại ma đầu khét tiếng Trung Nguyên, võ công của y đã vào hạng đệ nhất cao thủ, bối phân ngang với hàng đại tôn sư các phái, hơn nữa thường ngày y rất kêu ngạo, nên tuy y có ý kiêng nể Lãnh Xà bà bà vài phần, nhưng khi nghe tên đạo đồng đệ tử của Lãnh Xà bà bà đòi đấu với y, làm sao y không tức giận.

Độc Thủ Ma Vương Hắc Tôn Hạo cười nhạt, đã định gạt đạo đồng sang một bên không thèm đấu với hắn, không ngờ tên đạo đồng Thiết Thủ nhảy đến quá mau lẹ, trông thoáng như một mũi tên bắn, chẳng những Độc Thủ Ma Vương mà các cao thủ như Siêu Không thượng nhân cũng không rõ đạo đồng dùng thân pháp như thế nào mà mau lẹ đến như vậy.

Thiết Thủ chưa bay tới, chưởng phong của y đã đi trước rồi, chỉ thấy “vu vu... xoẹt xoẹt”, một luồng kinh lực khá mạnh đã đẩy tới trước mặt Độc Thủ Ma Vương nhanh như chớp nhoáng.

Độc Thủ Ma Vương Hắc Tôn Hạo không ngờ một tên học trò của Lãnh Xà bà bà, đầu còn để trái đào mà võ công đã ghê gớm như vậy. Mặc dù bị xuất kỳ bất ý, Hắc Tôn Hạo cũng không hổ danh là một Ma Vương trong Hắc đạo. Y vội vã xoay người né tránh rồi dùng tay trái đỡ gạt chưởng lực của đối phương.

Không ngờ Thân pháp của Thiết Thủ quá mau lẹ, Độc Thủ Ma Vương ra tay chậm một chút nên bị luồng chưởng phong của Thiết Thủ quệt phải vai áo.

Chỉ thấy “xoẹt” một tiếng như lụa xé, tiếp theo là một tiếng “bùm” nhỏ.

Thiết Thủ đã nhảy vọt ra xa nhanh như một con vượn miêng cười hí hí.

Còn Độc Thủ Ma Vương giật mình nhìn xuống vai áo. Bất giác y đỏ bừng cả mặt, xấu hổ vô cùng, vì cả một bên vai áo đã bị rách toạc như bị một mũi móc sắt cào phải. Không biết chưởng lực của Thiết Thủ thuộc loại gì mà ghê gớm như vậy.

Lúc đó Siêu Không thượng nhân và một số võ lâm cao thủ khác vừa tới đứng nấp ở gần đó, trong thấy quang cảnh như vậy, đều kinh hãi vô cùng. Đệ tử

của Lãnh Xà bà bà đã có bản lãnh như vậy thì sự phụ của y phải ghé gớm đến đâu. Mọi người đã biết võ công của Độc Thủ Ma Vương Hắc Tôn Hạo không phải tầm thường, vậy mà còn thất thế vì đệ tử của Lãnh Xà bà bà thì quả là một sự lạ.

Bởi thế, mọi người đều nhìn cả về phía đạo đồng Thiết Thủ.

Thiết Thủ cười “hi hi” có vẻ đắc ý vô cùng. Vừa cười, hắn vừa từ từ giờ hai chuông lên cao. Mọi người trông rõ, đều “a” lên một tiếng, chợt hiểu.

Thì ra khi hai cánh tay của Thiết Thủ giờ lên, hai ống tay áo rộng thùng thình của y tụt xuống để lộ hai bàn tay của y. Nhưng bàn tay của y là một chiếc móc sắt nhọn và khum khum như lưỡi câu.

Thiết Thủ không có tay, hai bàn tay của y đã bị cụt nên thay thế vào đó là hai cái móc sắt để tiện việc sách mạng. Tên đạo đồng học trò của Lãnh Xà bà bà chỉ là một thiếu niên tàn tật, vì thế nên y mới có tên Thiết Thủ.

Độc Thủ Ma Vương Hắc Tôn Hạo bị thất thế rách áo trước mặt các tay võ lâm cao thủ, nên hung tính của y nổi lên, chứng điên cuồng thường ngày của y lại bốc lên bùng bùng.

Mất lộ hung quang, Độc Thủ Ma Vương Hắc Tôn Hạo nhìn Thiết Thủ găm thét :

- Tiểu tặc, ngươi hết muốn sống rồi nên mới trêu vào lão Ma Vương này.

Thiết Thủ cười khanh khách đáp :

- Độc Thủ Ma Vương, Độc Thủ của nhà ngươi thua thiết thủ của ta rồi, từ nay trở đi ta cấm ngươi không được xưng là Ma Vương nữa. Ngươi...

“Bùng”!... Thiết Thủ chưa nói dứt lời thì Độc Thủ Ma Vương đã ra tay rồi. Độc Thủ Ma Vương vốn là một tay ma đầu điên điên khùng khùng, ra tay có tiếng là tàn bạo, nên mới có biệt hiệu là Độc Thủ Ma Vương. Y bị một đũa nhỏ làm mất thể diện làm sao chịu cho nổi.

Độc Thủ Ma Vương ra tay quá bất ngờ khiến các cao thủ khác đứng quanh đó cũng kêu lên một tiếng kinh ngạc. Mọi người tưởng dù sao Thiết Thủ cũng là một hạng hậu bối không đáng để một bậc thượng lưu cao thủ ra tay sát thủ, nhất là lại còn Lãnh Xà bà bà là sự phụ của y đứng đó. Họ có ngờ đâu Độc Thủ Ma Vương đã nổi cơn điên lên rồi, mắt của y chỉ thấy đỏ như máu chứ không còn biết phân biệt phải trái gì hết.

Chính Lãnh Xà bà bà cũng không ngờ Độc Thủ Ma Vương ra tay bất ngờ như vậy đối với một kẻ hậu bối. Nhưng Lãnh Xà bà bà cũng phản ứng lẹ như chớp, chỉ thấy mũi ta hét lên một tiếng :

- Khoan! Không được...

Thân hình Lãnh Xà bà bà bay vút tới, quá cấp bách nên mũi đẩy một đầu gậy sắt ra cản chương lực của Độc Thủ Ma Vương vừa nhằm Thiết Thủ đánh tới.

Nhưng dù sao Lãnh Xà bà bà cũng chậm mất nửa bước.

Sau một tiếng “bùng” dữ dội, thân hình Thiết Thủ bỗng bắn tung lên, quay lông lốc như điều gặp gió rồi rớt xuống. Đang lúc điên cuồng, Độc Thủ Ma Vương Hắc Tôn Hạo đã đánh ra một chương đến mười hai thành công lực.

Cũng may Lãnh Xà bà bà đã ra tay ngăn cản kịp thời, đầu gậy sắt của mũi đã đẩy được chương lực của Độc Thủ Ma Vương tạt sang một bên, chỉ có một phần quét trúng phải Thiết Thủ, nếu không thì Thiết Thủ đã tan xương nát thịt rồi.

Thiết Thủ rớt xuống, nhưng y ngồi ngay dậy được, mặt y trắng bệch như tờ giấy, y lao đảo rồi phun ra một đồng máu.

Lãnh Xà bà bà nhảy vội bên Thiết Thủ lấy ra một hoàn thuốc màu đen, bỏ màu mồm y, đoạn giờ tay điểm nhanh vào mấy yếu nguyệt của tên đệ tử.

Sau đó Lãnh Xà bà bà từ từ đứng lên, đôi mắt lạnh như đôi mắt rắn nhìn Độc Thủ Ma Vương. Mọi người biết sắp có trận đấu khủng khiếp xảy ra, nên đều im phăng phắc.

Đột nhiên Lãnh Xà bà bà rít lên một tiếng như tiếng rắn và nói :

- Độc Thủ Ma Vương Hắc Tôn Hạo Âm Phong chương của ngươi khá đó, nhưng thi triển với đệ tử của lão bà thì không đúng chỗ. Để lão bà lãnh giáo vài cao chiêu của nhà ngươi.

Nhưng Độc Thủ Ma Vương Hắc Tôn Hạo lúc đó có biết gì nữa đâu mà nói chuyện. Y đã nổi chứng điên của y lên rồi, mắt y đỏ như hai miếng tiết, y chẳng nói chẳng rằng giờ song chương lên hùng hục như một con trâu điên chạy tới tấn công Lãnh Xà bà bà.

Lãnh Xà bà bà cười nhạt một tiếng, tay trái cầm gậy sắt hình măng xà chống xuống đất nghe “rầm” một tiếng, tay mặt giờ lên đỡ chương của Độc Thủ Ma Vương.

“Ừm... bùng” hai tiếng nổ liên tiếp phát ra, do hai luồng chương lực thuần dương cương khí gặp nhau. Độc Thủ Ma Vương Hắc Tôn Đạo bị đánh bật lùi trở lại mấy bước, còn Lãnh Xà bà bà đứng yên như tường đồng vách sắt, đôi mắt xanh lè lạnh lùng như mắt rắn bất động.

Độc Thủ Ma Vương Hắc Tôn Hạo đã mất cả lý trí, nên chẳng còn biết suy tính nguy hiểm hay không, y rú lên một tiếng lại nhảy đến tấn công.

Song chương của Độc Thủ Ma Vương lúc này phát triển đến độ cùng cực, những luồng gió như âm phong phát ra ngoài làm những người đứng gần đó võ công non kém một chút là thấy nghẹn thở. Thân hình Độc Thủ Ma Vương múa lộn thập thoảng dưới bóng đêm bắt đầu xuống trên sườn núi.

Lãnh Xà bà bà một tay chống gậy, chỉ cần một tay giơ lên ung dung chống đỡ với những thế công của Độc Thủ Ma Vương. Tài tình là mụ ta chỉ đứng một chỗ không thèm né tránh, tha hồ cho Độc Thủ Ma Vương lộng lộn chạy quanh như đèn cù, không thể nào chạm đến người mụ ta được.

Thoảng một lát, hai bên đã đấu với nhau trên năm chục chiêu. Độc Thủ Ma Vương Hắc Tôn Hạo thấy không hạ được đối phương nên mỗi lúc y một thêm điên cuồng, nhiều lúc y đánh thí mạng, khiến Lãnh Xà bà bà phải rít lên mấy tiếng tức bực.

Đột nhiên Độc Thủ Ma Vương Hắc Tôn Hạo gầm lên một tiếng, hai chương y đánh thẳng vào ngực Lãnh Xà bà bà, người y cúi khom khom, lặn xả vào đối phương như một con bò rừng đến húc, đó là lối đánh thí mạng cốt để đồng quy ư tận, nghĩa là cả hai cùng chết.

Lãnh Xà bà bà bỗng cười rú lên một tiếng ghê rợn. Lúc này mới thấy mụ ta buông gậy sắt ra, cả hai chương giơ lên đẩy mạnh về phía trước, đối chương với Độc Thủ Ma Vương.

Chương của Lãnh Xà bà bà vừa đánh ra, mọi người ở xung quanh bỗng ngửi thấy một mùi tanh hôi nồng nặc, mùi hôi đặc biệt của loài rắn, như thể có muôn ngàn con rắn ở đâu roi xuống đầu trường.

Các nhân vật võ lâm vừa ngửi thấy mùi tanh hôi lộn mửa, kinh hoàng lùi lại một bước, biết rằng Lãnh Xà bà bà vừa giở tuyệt kỹ của mụ ta đã khét tiếng giang hồ thời trước, tức là môn Đoạt Mệnh Linh Xà chương.

Quả nhiên Đoạt Mệnh Linh Xà chương khí thể phi phạm, mãnh lực kinh người. “Bùng... bùng” mấy tiếng nổ dữ dội phát ra, mùi tanh hôi lại tăng gấp bội.

Chỉ thấy Độc Thủ Ma Vương Hắc Tôn Hạo kêu “hự” lên một tiếng, thân hình của y bị đẩy bắn về phía sau, loạng choạng muốn ngã, miệng hắt thở huyết, hiển nhiên Độc Thủ Ma Vương đã bị nội thương rất nặng rồi.

Nhưng Độc Thủ Ma Vương Hắc Tôn Hạo còn đầu trí óc sáng suốt để xét đoán, y đã gượng đứng lại, đôi mắt nẩy lửa đầy sát khí u uất, miệng hắt thở huyết, một dòng máu tím bầm rót xuống ngực áo chảy dòng dòng, trông y chẳng khác gì một con quỷ hiện hồn, rùng rợn vô cùng.

Tuy bị thương nặng, Độc Thủ Ma Vương Hắc Tôn Hạo vẫn quắc mắt nhìn đối phương, hai tay giơ lên, định cùng Lãnh Xà bà bà quyết một trận tử chiến nữa.

Bỗng thấy Lãnh Xà bà bà cười rú lên như ma, tay trái mụ ta lại quơ lấy gậy sắt măng xà, thân hình mụ ta lướt lên phía trước nhanh như tên bắn đến trước mặt Độc Thủ Ma Vương.

Đã bị nội thương rất nặng nên Độc Thủ Ma Vương Hắc Tôn Hạo cử chỉ phản ứng cũng chậm đi một phần. Y chưa kịp đón đỡ thì Lãnh Xà bà bà đã rít lên một tiếng, tay mặt của mụ ta xòe ra như cái quạt xia thẳng vào ngực Độc Thủ Ma Vương.

Chỉ thấy “phập” một tiếng rất gọn, như thể năm chiếc dùi nhọn đâm xuống bùn, năm ngón tay của Lãnh Xà bà bà đã cắm vào ngực Độc Thủ Ma Vương ngập lút.

Độc Thủ Ma Vương rống lên một tiếng khùng khiếp, trong khi Lãnh Xà bà bà cười ròn ghê rợn và rút tay ra. Từ năm lỗ hổng trên ngực Độc Thủ Ma Vương tía ra năm tia máu như vòi rồng.

Mọi người đã tưởng Độc Thủ Ma Vương Hắc Tôn Đạo trúng đòn tử thương, tất phải ngã lặn ra chết ngay.

Ai ngờ Hắc Tôn Hạo như con trâu điên, y lại gầm lên một tiếng rồi đột nhiên nhảy bổ đến, hai tay giơ lên bóp cổ Lãnh Xà bà bà.

Quả thực Lãnh Xà bà bà cũng không ngờ Độc Thủ Ma Vương có sức khỏe như con thú điên cuồng như vậy, nên giữa lúc xuất kỳ bất ý, mụ ta bị Độc Thủ Ma Vương ôm chặt lấy cổ.

Các nhân vật võ lâm đứng chứng kiến cảnh quái dị đó, bất giác kinh hoàng kêu lên một tiếng.

Thiệt Thủ ngồi dưỡng thương ở gần đó, lúc này đã tỉnh táo, cũng giựt mình kêu lên :

- Sư phụ!

Đoạn y nhảy vọt đến, định cứu nguy cho sư phụ.

Nhưng Lãnh Xà bà bà đầu phải kẻ tầm thường bị thất thế dễ dàng như vậy. Qua phút kinh ngạc lúc đầu, Lãnh Xà bà bà đã cười nhạt một tiếng, tay trái cầm gậy sắt giơ lên bổ xuống đúng Thiên Linh Cái Độc Thủ Ma Vương, nghe bốp một tiếng dòn tan.

Độc Thủ Ma Vương Hắc Tôn Đạo đã nát bấy, máu đỏ và óc trắng vung ra xung quanh, hai tay Hắc Tôn Hạo bỗng run lên buông ra, lập tức Lãnh Xà bà bà lặn mình thoát khỏi hai tay hắc và lùi lại mấy bước.

Nhưng kinh dị thay Độc Thủ Ma Vương Hắc Tôn Hạo dĩ nhiên đã chết rồi, song thân hình không đổ xuống, mà vẫn còn đứng đó trơ trọi. Cảnh tượng đó

thật kinh khủng ma quái.

Độc Thủ Ma Vương Hắc Tôn Hạo, ngực bị thùng năm lỗ máu phun ra có vòi, đầu đã biến thành đồng thịt nát bầy nhầy lẫn óc và máu, vậy mà còn đứng vững vàng, hai tay vẫn giang ra, run lấy bầy như sắp vỡ lấy đối phương lần nữa, khiến Lãnh Xà bà bà cũng phải kinh hoàng lùi lại một bước.

Cảnh tượng ma quái đó khiến tất cả nhân vật võ lâm đứng quanh đó há hốc mồm ra nhìn, kinh hãi đến nỗi không thốt được ra lời nào.

Giữa lúc đó đạo đồng Thiết Thủ vừa lướt tới, y lớn tiếng mắng :

- Con trâu điên này, chết còn tác quái phải không? Xem ruột gan ngươi thế nào mà gan lì như vậy?

Nói dứt lời Thiết Thủ cúi người luồn qua hai cánh tay đang giờ lên của Độc Thủ Ma Vương, đồng thời Thiết Thủ đưa một tay y lên, kéo qua dưới bụng Độc Thủ Ma Vương, nghe “soạt” một tiếng lớn.

Lưỡi câu sắt ở tay Thiết Thủ đã rạch một đường ngang bụng Độc Thủ Ma Vương, khiến bụng y bị mổ phanh ra, ruột gan lòi ra cả ngoài, lòng thông rớt xuống coi rất ghê rợn.

Đến lúc đó thân hình Độc Thủ Ma Vương Hắc Tôn Hạo mới ngã vật xuống đất.

Cái chết dữ dội và bi thảm của Độc Thủ Ma Vương Hắc Tôn Hạo làm cho tất cả những nhân vật võ lâm có mặt tại nơi đó đều ngây người ra, phần thì kinh hãi bất ngờ không sao ra tay can thiệp kịp thời, phần thì tức giận trước thủ đoạn quá độc ác của hai thầy trò Lãnh Xà bà bà.

Sau khi thi thể của Độc Thủ Ma Vương đổ xuống thì đầu trường đột nhiên im lặng như tờ. Giữa lúc đó một tiếng quát như sấm vang bỗng nổi lên :

- Lão quái vật kia, ta tưởng ngươi đã chết bỏ thầy ngoài Đông Hải rồi, không ngờ nhà ngươi lại dám dẫn học trò vào đất Trung Nguyên này tác oai tác quái như vậy. Đất Trung Nguyên này không phải là nơi nhà ngươi hoành hành như xưa nữa đâu.

Tiếng quát đó kinh dị lắm sao. Tiếng nói lan đi khắp một vùng núi, âm âm vang động như có thiên binh vạn mã di chuyển, tiếng nói đã dứt mà hồi âm còn rền rĩ mãi, tưởng như cả một bên núi Tỳ Bà cũng bị lay chuyển.

Mọi người đều giựt mình ngơ ngác trông quanh, chỉ thấy tiếng nói chưa thấy người xuất hiện. Tuy nhiên căn cứ vào nội lực ghê gớm vừa phát ra, mọi người đã biết ngay có một dị nhân của võ lâm, võ công xuất chúng đã đến nơi này.

Lúc bấy giờ Lãnh Xà bà bà vừa hạ sát xong Độc Thủ Ma Vương đôi mắt xanh lạnh như mắt rắn của bà ta đang lóe lên một tia sáng đặc chí, đột nhiên tiếng quát như sấm làm bà ta giựt mình, ngẩng đầu lên quát hỏi :

- Kẻ nào dám ăn nói ngông cuồng trước mặt lão bà?

Lãnh Xà bà bà vừa hỏi vừa đưa mắt nhìn quanh sườn núi. Lúc Lãnh Xà bà bà và Thiết Thủ mới đến đây, sườn núi vắng tanh không một bóng người. Thế mà lúc Lãnh Xà bà bà ngẩng đầu nhìn lên, xung quanh bà ta lơ lửng thấy có hơn chục bóng người, toàn là những nhân vật có hạng trong võ lâm.

Thì ra trong lúc Lãnh Xà bà bà đấu với Độc Thủ Ma Vương Hắc Tôn Hạo, các nhân vật võ lâm không biết từ đâu kéo đến nhiều vô số kể, có kẻ đi cô độc lẻ loi một mình, có những kẻ đi cùng nhau hợp thành từng bọn, từng toán, tất cả đều vây quanh lấy cửa động Lôi Công, nơi Lãnh Xà bà bà và Thiết Thủ đang đứng.

Thấy thế, Lãnh Xà bà bà bất giác giật mình, nắm chặt lấy gậy sắt nặng xà trong tay. Bà ta nghi ngờ, tự hỏi chẳng lẽ các cao thủ võ lâm Trung Nguyên biết mình lên nhập Trung Thổ, nên đã kéo nhau đến đây vây công, để trả thù tội quấy động võ lâm năm xưa?

Tuy có ý e ngại như vậy, Lãnh Xà bà bà là người kiêu ngạo vô cùng, vẫn không quên tiếng nói hỗn xược miệt thị vừa rồi, nên bà ta lại rít lên một hồi và trầm giọng hỏi :

- Kẻ nào đã nói với lão bà mà không dám ra mặt như vậy?

Lãnh Xà bà bà vừa dứt lời thì một tiếng cười dài từ đỉnh núi vọng xuống làm mọi người giật mình trông lên. Nhưng chỉ thấy một vệt dài như vệt khói từ đỉnh núi té xuống, một bóng người phi nhanh hơn tên bay đã thấp thoáng lướt qua mặt mọi người khiến họ hoa mắt.

Rồi một giọng nói như tiếng sấm vang, y hét giọng nói lúc trước làm đỉnh tai nhức óc những người đứng đó.

- Lãnh Xà lão quái vật đừng vội kiêu ngạo, nhà ngươi hãy nhìn xem ta là ai.

Tiếng nói vừa dứt thì một bóng người hiện ra trước cửa Lôi Công động, đối diện với Lãnh Xà bà bà.

Đó là một ông lão ăn mày, nhưng một ông lão ăn mày quái dị vô cùng. Quần áo lão rách tả tơi, có nơi hàng trăm mụn vá, chỗ thì thâm xỉ, chỗ bạch phếch, coi như bản vô cùng. Nhưng quần áo tồi tệ bao nhiêu thì con người lại sạch sẽ đẹp đẽ bấy nhiêu.

Lão ăn mày không biết bao nhiêu tuổi, nhưng đầu tóc trắng xóa như tuyết, cả bộ râu dài và mượt cũng trắng coi rất đẹp. Bộ mặt ông lão tuần tú, trắng hồng coi có vẻ tiên phong đạo cốt khác thường.

Một điều đặc biệt là tay mặt ông già ăn mày cầm một chiếc gậy trúc nhỏ, sắc đen nhánh, nhưng bên tay trái chỉ thấy ống tay áo rộng bay phất phơ trước gió, không thấy cánh tay đâu cả, thì ra ông già ăn mày cụt một tay.

Vừa trong thấy ông lão ăn mày xuất hiện, Lãnh Xà bà bà đã giựt mình lùi lại một bước, đôi mắt của bà ta thường ngày lạnh lùng bất động như mắt rắn, lúc này bỗng nhúu lại rồi mở ra như thể kinh ngạc hết sức.

“Àm”, chiếc gậy sắc lại chổng xuống đất, Lãnh Xà bà bà cất tiếng the thé nói :

- Thiên Diệu Thần Cái! Té ra... té ra ông vẫn còn sống ở trên cõi đời này.

“Thiên Diệu Thần Cái!” Lãnh Xà bà bà vừa thốt ra bốn chữ đó, các anh hùng võ lâm đứng quanh đó phải thốt ra một tiếng kêu kinh ngạc. Họ đã hiểu nhân vật này là thế nào rồi.

Chư vị độc giả, hẳn độc giả còn nhớ trong một hồi trước đây, khi Câu Hồn bang chủ gặp mẹ là một bà lão quái nhân sống ẩn cư trong một ngọn núi ở Gian Vân phong, trong dãy núi Thanh Thành - có Kim Ngang Tiêu chứng kiến cuộc gặp gỡ này - lão quái bà đó đã căn dặn Câu Hồn bang chủ chớ có coi thường các nhân vật tiền bối của võ lâm, trong số này có một ông lão ăn mày già, cụt một tay, võ công cao siêu đến độ không thể đo lường được. Lão ăn mày đó chính là vị Thiên Diệu Thần Cái này vậy.

Thiên Diệu Thần Cái thấy Lãnh Xà bà bà sững sốt hỏi như vậy, ông liền ngửa mặt lên trời cười như sấm nổ, vang động cả một vùng, rồi nói :

- Lãnh Xà bà bà, vậy ra mấy chục năm trời nay bà vẫn không quên được tên ăn mày già này. Hay lắm, tuy xa cách Lãnh Xà nương nương vẫn còn ghi khắc hình ảnh của Thiên Diệu này... Ha ha...

Mấy lời nói đó khiến các nhân vật võ lâm năm xưa đoán rằng hẳn đã có một vài tình tiết oan trái giữa hai nhân vật này.

Không ngờ Lãnh Xà bà bà bỗng nhiên nổi giận quát tháo :

- Lão ăn mày cụt tay hôi thối kia, ai thèm nhớ đến nhà ngươi, Lão bà chỉ hận năm xưa không đập được một gậy lên đầu ngươi cho ngươi về địa phủ mà thôi.

Thiên Diệu cười khanh khách :

- Quả nhiên danh bất hư truyền. Lãnh Xà nương nương có máu lạnh, đã biến thành loài rắn, quên hết chuyện ân tình thuở thiếu thời rồi.

Lãnh Xà bà bà có vẻ vừa tức giận hổ thẹn liền nện đầu gậy xuống đất rồi quát lớn :

- Lão ăn mày cụt tay hôi thối kia, ta cấm ngươi không được nói chuyện hàm hồ như vậy nữa. Ngươi định hoa ngôn xảo ngữ lừa gạt ta điều gì đó? Chẳng lẽ Lãnh Xà bà bà này không biết nhà ngươi hôm nay tụ tập các nhân vật võ lâm Trung Nguyên tại đây để đối phó với ta hay sao?

Thiên Diệu Thần Cái ngừng cười, giật mình nhìn quanh, kinh ngạc nói :

- Tụ tập các nhân vật võ lâm? Ủa, Lãnh Xà bà bà nói gì lạ vậy. Ta đến đây chẳng qua vì sự tình cò, thấy có chuyện giao đấu dữ dội, liền ngừng bước để xem đó thôi. Còn còn... các vị này ta đâu biết?

Lãnh Xà bà bà cười nhạt :

- Thiên Diệu Thần Cái, ngươi khá giả bộ, nhưng không qua khỏi mắt lão già này. Chẳng lẽ ngươi không vì hai thứ di vật của phái Côn Luân mà đến đây sao? Còn các nhân vật võ lâm Trung Nguyên đứng kia, cũng không phải vì muốn chiêm đoạt hai báu vật đó hay sao?

Thiên Diệu Thần Cái càng ngạc nhiên, nhìn những nhân vật võ lâm đứng quanh đó một lượt rồi nói :

- Hai di vật của phái Côn Luân? A... ta đã nghe nói tới rồi. Có phải là pho kiếm phổ Âm Dương Thái Cực kiếm và thanh Phi Long thần kiếm đó không?

Thiên Diệu Thần Cái nói đến đó, thấy những cặp mắt của các tay võ lâm cao thủ đứng đó lóe lên một tia tham vọng, biết ngay rằng mình nói trúng.

Thiên Diệu Thần Cái ngửa mặt lên trời cười một hồi, đoạn hướng về phía Lãnh Xà bà bà hỏi :

- Lão quái vật, té ra nhà ngươi lặn lội từ Đông Hải về đến Trung Nguyên này cũng chỉ vì muốn tranh đoạt hai thứ báu vật đó hay sao?

Lãnh Xà bà bà chống chiếc gậy sắt xuống đất rồi lạnh lùng nói :

- Không phải để tranh đoạt mà để lấy đi đem về Đông Hải. Lãnh Xà bà bà này đã có mặt ở nơi đây, quyết không phải để hai vật báu về tay kẻ khác.

Lãnh Xà bà bà vừa nói dứt lời, đám võ lâm cao thủ đã nhao lên. Soạt... soạt, keng keng, tiếng vũ khí rút ra khỏi vỏ nhanh như chớp, ánh kiếm lóe lên trong bóng tối đã ngã hẳn về đêm.

Bỗng có tiếng nói sang sảng vang lên :

- Lãnh Xà bà bà, hai vật báu đó của võ lâm Trung Nguyên, nhà người đừng có hòng mó tay vào đó.

Tiếng nói đó không biết do ai nói ra, nhưng nội lực súc tích vô cùng, chứng tỏ kẻ lên tiếng cũng là một ước sặc của võ lâm.

Lãnh Xà bà bà chưa kịp đáp, Siêu Không thượng nhân bỗng chấp tay hướng về Thiên Diệu Thần Cái nói :

- A di đà Phật, bản tăng là Siêu Không thuộc chùa Bắc Thiếu Lâm, kính chào Thiên Diệu tiền bối. Nguyên về hai báu vật đó mấy ngày qua võ lâm tranh đoạt tàn sát đã nhiều, hơn nữa báu vật cũng không còn ở trong động Lôi Công như mọi người đã tưởng, bản tăng chỉ mong tiền bối vì đạo nghĩa võ lâm duy trì chính đạo, can thiệp không cho kẻ ác lộng hành tàn sát ở đây.

Siêu Không thượng nhân vừa nói dứt lời thì Thiết Thủ bỗng nhảy lên như con chơi chơi và cười hi hi nói lớn :

- Lão hòa thượng hôi thúi nói khó nghe quá, ai là kẻ ác lộng hành ở đây? Người chưa biết mùi độc dược của Vạn Độc Âm Xà đảo nên mới liều lĩnh như vậy.

Tuệ Giác thiền sư tức giận quát :

- Tiểu tặc hết muốn sống phải không?

Thiết Thủ lắc đầu thề lưỡi, giờ hai móc sắt lên, trông quái gở vô cùng... Lúc bấy giờ mọi người mới nhận thấy tên đạo đồng này hình dung thật quái dị. Y chỉ độ mười lăm hay mười sáu tuổi, nhưng hai bên mép có hai chiếc răng nanh chìa ra ngoài trông như ác quỷ, đầu lại để trái đào, tóc đỏ như lửa, hai tay cụt hết bàn, chỉ có hai móc sắt.

Thiên Diệu Thần Cái lộ vẻ kinh dị nói :

Trong võ lâm thiếu gì mật cấp dị bảo, bí quyết của võ công, hai di vật của phái Côn Luân chẳng qua cũng chỉ là hai vật báu thường mà thôi, làm sao các vị lại phải tranh đoạt đến như vậy?

Lãnh Xà bà bà bỗng ngửa mặt cười một hồi, nghe như tiếng rần rít, rồi nói :

- Thiên Diệu lão quái, nhà ngươi ngu tối không biết, hay biết mà giả bộ không nói? Chẳng lẽ nhà ngươi không biết rằng hai thứ di vật đó chỉ là bèo ngoài hay sao? Tìm được hai di vật đó mới lần ra thấy vật chí bảo... võ lâm chí tôn đó!

Thiên Diệu Thần Cái sùng sốt nói :

- Ủa, còn vật chí bảo nào nữa?

Lãnh Xà bà bà đưa gậy sắt chỉ quanh các nhân vật đứng đó một lượt, cặp mắt vẫn lạnh lùng, đáp :

- Lão quái ăn mày hôi thối, nhà ngươi thử hỏi những kẻ đứng kia coi, xem họ có biết không? Họ đâu có ham hai thứ di vật tầm thường đó đến nỗi phải chém giết nhau suốt mấy ngày nay? Cái mà họ muốn chiếm là... đệ nhất bí mật của phái Côn Luân kẻ nào chiếm được sẽ nghiêm nhiên làm Võ lâm Minh chủ. Đó là phép luyện Kiếm khí lấy đầu kẻ địch hàng trăm dặm! Lão ăn mày hôi thối không biết hay sao?

Lời nói của Lãnh Xà bà bà có mãnh lực phi thường, Thiên Diệu Thần Cái sùng sốt ngây người ra, còn các nhân vật võ lâm nhao nhao lên.

Siêu Không thượng nhân liếc mắt nhìn hai sư đệ, khẽ nói :

- Nữ ma đầu này đã biết hết bí mật, đem nói tung ra như vậy, công việc càng khó khăn thêm... Hai sư đệ phải tiêu diệt hết những kẻ có mặt ở nơi đây, nếu không võ lâm sẽ lâm tai kiếp ghê gớm, xương chất thành núi, máu chảy thành sông.

Lúc này Kim Ngang Tiêu ở trong động dùng hai tay chân lết đi tìm nơi kín đáo ẩn náu. Tuy chàng ở trong động, những lời nói của các nhân vật võ lâm ở cửa động vọng vào bên trong nghe rõ mồn một, chẳng sót mây may.

Thấy các nhân vật võ lâm mỗi lúc kéo đến một nhiều, chàng kêu khổ luôn mồm, biết rằng sự tình hôm nay nguy hiểm vô cùng, chỉ một chút sơ ý, để lộ cho những người bên ngoài biết chàng ở trong này, tính mạng chàng khó bảo toàn.

Trên đời này, người duy nhất còn có khả năng bênh vực Kim Ngang Tiêu đối phó với những tuyệt đỉnh cao thủ vào bậc Siêu Không thượng nhân, tức là Hắc Cốt Ma Vương Lý Phụng Chỉ người chị kết nghĩa của chàng.

Khốn thay Hắc Cốt Ma Vương biệt tăm, ra đi từ lúc buổi trưa, đến nay trời tối vẫn không thấy trở về.

Cuộc ác đấu vừa rồi đưa đến cái chết dữ dội của Độc Thủ Ma Vương, Kim Ngang Tiêu mắt không trông thấy, nhưng nghe tiếng chuông phong vận động với những tiếng thét rú kinh người chàng cũng đã đoán được phần nào sự thật.

Đến lúc Lãnh Xà bà bà nói rõ những bí mật của phái Côn Luân và cũng là nguyên nhân khiến các cao thủ võ lâm chém giết tranh đoạt nhau dữ dội từ mấy ngày qua, Kim Ngang Tiêu lại càng kinh hoàng.

Thật ra, trước đây chính Kim Ngang Tiêu cũng đã lấy làm lạ, tự hỏi tại sao hai di vật của phái Côn Luân lại có thể hấp dẫn các cao thủ, toàn một loại dị

nhân ẩn tích hay quái khách giang hồ đến đây nhiều như vậy.

Đến nay chàng mới rõ nguyên nhân thực sự: bí quyết luyện Kiếm khí. Nhưng tại sao luyện được Kiếm khí lại có thể trở thành Võ lâm Minh chủ, điều này Kim Ngang Tiêu thắc mắc khó hiểu vô cùng.

Bên ngoài cửa động tiếng nói của Thiên Diệu Thần Cái lại vang lên :

- Lành Xà lão quái bà bà, té ra sự thể như vậy đó, nhà ngươi từ bỏ Đông Hải trở về Trung Nguyên này chẳng qua cũng chỉ vì tham vọng muốn làm Võ lâm Minh chủ. Hà hà... lão quái vật, nhà ngươi thất vọng mà thôi! Siêu Không thượng nhân vừa cho ta biết Lôi Công động này chẳng còn gì nữa, Phi Long thần kiếm và Âm Dương Thái Cực kiếm pháp đã biến mất rồi, nhà ngươi không thấy hai vật đó làm sao tìm được bí kíp Kiếm khí để trở thành Võ lâm Minh chủ?

Lành Xà bà bà bỗng cất tiếng cười the thé :

- Lão ăn mày cụt tay kia, nhà ngươi lừa gạt sao nỗi lão bà này. Lành Xà bà bà chẳng cần phải có Phi Long thần kiếm và Âm Dương Thái Cực kiếm cũng có thể tìm thấy cuốn bí kíp độc nhất vô nhị U Minh Thần Bát Quái để luyện thành Kiếm khí, công nhiên giữ vai Võ lâm Minh chủ. Hà hà...

Lành Xà bà bà cười rít lên một hồi đắc chí rồi lại tiếp :

- Lão ăn mày cụt tay kia, võ lâm Trung Nguyên chẳng lẽ không biết Lôi Công động là nơi tinh tu của các Đại trưởng lão Côn Luân hay sao? U Minh Thần Bát Quái không ở Lôi Công động này thì còn ở đâu nữa.

Lành Xà bà bà chưa nói dứt lời lập tức trong phía cao thủ vây quanh có tiếng xôn xao - Lành Xà bà bà tức giận, đập mạnh cây gậy sắt xuống đất và quát lớn :

- Các ngươi đừng nổi lòng tham vội. Lành Xà bà bà này đến Lôi Công động trước tiên, tức là làm chủ Lôi Công động này rồi. Kẻ nào có ý muốn tranh đoạt hãy chịu nổi ba chiêu gậy sắt của lão bà rồi hãy tiến vào động.

Bên trong, Kim Ngang Tiêu nghe nói choáng váng cả đầu óc khẽ than thầm :

- Nguy tai rồi, Lành Xà bà bà nói như vậy cả bọn sẽ tranh nhau vào Lôi Công động. Ta tình cờ chọn chỗ này ẩn thân, hóa ra đem thân vào chỗ chết. Làm thế nào thoát khỏi bây giờ?

Trong khi Kim Ngang Tiêu đang lo ngại, luồng cuống dùng hai tay lết mình vào sâu hơn nữa trong động tối, thì ở bên ngoài cửa động tình hình gay cấn vô cùng.

Lành Xà bà bà lên tiếng thách thức, rồi cầm gậy sắt đứng oai nghiêm nhìn đám cao thủ võ lâm, khiến mọi người thấy rùng rợn không dám nhảy ra giao đấu.

Bỗng nhiên từ phía chân núi có tiếng rú ngân dài vọng lên, rồi một bóng người phi nhanh lên sườn núi lẹ vô cùng. Mọi người giật mình nhìn ra, thì đó là một ông già gầy ốm, mặc áo dài đen tay cầm chiếc quạt lông.

Ông già áo đen vừa phi thân vào giữa đám cao thủ, miệng đã thét lớn :

- Lành Xà bà bà, công lực của ngươi được bao nhiêu mà dám miệt thị võ lâm Trung Nguyên như vậy? Hãy tiếp một chiêu của lão phu.

Nói dứt lời ông già xông lại tấn công ngay Lành Xà bà bà một chiêu cực kỳ dữ dội.

Lành Xà bà bà cười gằn, không thèm đáp lời, tay mặt đẩy ra một chiêu chống đỡ thế công của ông già vừa tới. Hai luồng chiêu lực giao nhau phát ra tiếng nổ như sấm.

Bỗng nhiên Thiên Diệu Thần Cái hướng về ông già vừa tới, quát lớn :

- Khổ Âu Lão Quái! Ngươi đến đây làm gì thế?

Nghe thấy người gọi trùng tên mình, ông già áo đen giật mình lùi lại một bước. Nhận thấy người vừa gọi tên mình, Khổ Âu Lão Quái bỗng gầm lên :

- Thần Diệu lão tặc, té ra ngươi cũng có mặt ở đây. Lần này ngươi đừng có hòng lẩn trốn nữa. Kháng chiêu!

Khổ Âu Lão Quái liền nhảy chéo lại tấn công Thiên Diệu Thần Cái luôn.

Thiên Diệu Thần Cái vội quát :

- Hãy khoan...

Nhưng không kịp nữa rồi, chiêu lực mạnh như đảo hải di sơn của Khổ Âu Lão Quái đã bay đến trước mặt, khiến Thiên Diệu Thần Cái phải giơ chiêu lên đỡ gạt.

“Bùng”! Một tiếng nổ dữ dội phát ra, cả hai người cùng lùi lại một bước. Áp lực quá mạnh, đánh bật tung vạt áo của mấy người đứng gần đó.

Các nhân vật võ lâm thấy thế kinh dị vô cùng. Khổ Âu Lão Quái không phải là nhân vật xa lạ đối với chốn giang hồ. Năm xưa người ta đồn đại rằng Khổ Âu Lão Quái lưu lạc sang Tây Vực, tình cờ tìm thấy những bí quyết võ công của một môn phái võ học Tây Vực thời cổ, rồi cứ theo đó tập luyện nên công lực luyện đã tới mức kinh người, chiêu số võ công lại đặc dị, khiến võ lâm nghe tiếng đều kính nể, vì Khổ Âu Lão Quái thuộc vào loại nhân vật khó hiểu nhất, hắc không ra hắc, bạch không ra bạch, mà thủ đoạn nhiều khi lại tàn ác ghê gớm.

Khổ Âu Lão Quái hoành hành thiên hạ được ít lâu rồi đột nhiên thấy y biến mất đến nay mới lại thấy lộ diện giang hồ. Có điều không ai hiểu là tại sao y lại có thù oán với Thiên Diệu Thần Cái, đến nỗi vừa trông thấy mặt, hai người đã đánh nhau ngay.

Thiên Diệu Thần Cái và Khổ Âu Lão Quái vừa đấu chưởng chợt thấy tiếng nói sang sảng của Tuệ Giác thiền sư phái Thiếu Lâm vang lên :

- Trung Nguyên võ lâm đồng đạo, lẽ nào chúng ta để cho nữ ma đầu Lãnh Xà bà bà tác quái ở đất Trung Nguyên này?

Tuệ Giác thiền sư nói dứt lời, rồi dùng Kim Cương chưởng tấn công Lãnh Xà bà bà.

“Ừm” chưởng lực Kim Cương chưởng của Tuệ Giác đã gặp ngay Đoạt Mệnh Linh Xà chưởng của Lãnh Xà bà bà chống lại. Hai luồng thần dương cương khí gặp nhau phát nổ, đầu trường lại thấy mùi tanh hôi nồng nặc như mùi rắn bốc ra.

Tuệ Giác thiền sư bị phản lực của Đoạt Mệnh Linh Xà chưởng quá mạnh đẩy lại, nên bắn lùi lại đến năm bước, thân hình lão đảo muốn ngã.

Lãnh Xà bà bà cười gằn một tiếng, thân hình lướt về phía trước như gió, tay cầm gậy sắt giơ lên, định nhân cơ hội thu đoạt tính mạng của Tuệ Giác thiền sư.

Nhưng Lãnh Xà bà bà chưa kịp hạ gậy sắt, bỗng thoáng thấy phía sau có luồng gió lạnh rất âm u thổi tới. Võ công đã luyện tới mức tuyệt đỉnh, Lãnh Xà bà bà thoáng thấy gió lạ, biết ngay có cao thủ thượng thặng tấn công mình ở phía sau, nên vội xoay mình né tránh, tiện gậy sắt trong tay liền đổi chiêu số, tung lên gạt đỡ thế công vừa đánh tới.

Chỉ thấy “coong” một tiếng rền rĩ, luồng âm phong đã đánh trúng gậy sắt. Lãnh Xà bà bà chợt thấy cánh tay rung chuyển ê ẩm, bà ta giựt mình giờ đầu gậy lên thấy gậy báu làm bằng thứ sắt lạ của mình đã bẹt đầu và bị cong một chút.

Thật kinh dị, từ khi thành danh đến giờ Lãnh Xà bà bà chưa bao giờ gặp phải trường hợp như thế, vội trừng mắt nhìn kẻ tấn công mình.

Thì ra đó là Siêu Không thượng nhân vừa dùng Âm Ma chưởng cứu nguy cho sư đệ. Siêu Không thượng nhân đánh ra một chưởng bị Lãnh Xà bà bà dùng gậy sắt gạt đỡ, tuy gậy không va chạm vào chưởng, nhưng kinh khí ở đầu gậy phát ra dững mãnh vô cùng, làm Siêu Không thượng nhân dội ngược lại.

Siêu Không thượng nhân kinh hãi thẳm, biết rằng Lãnh Xà bà bà quả là tay lợi hại danh bất hư truyền.

Siêu Không thượng nhân liền trầm giọng nói :

- A di đà Phật, nữ thí chủ không được hung hãn giết người như vậy.

Lãnh Xà bà bà cười rít lên :

- Té ra hai lão trọc chùa Thiếu Lâm. Tốt lắm, lão bà sẽ cho các người thấy võ công của Vạn Độc Âm Xà đảo thế nào.

Nói rồi, Lãnh Xà bà bà múa gậy sắt thành tiếng gió thổi như giông tố, xông lên tấn công Siêu Không thượng nhân và Tuệ Giác thiền sư.

Lúc bấy giờ các nhân vật võ lâm thấy hai nhà sư Thiếu Lâm đã ra tay tấn công Lãnh Xà bà bà, liền nghe theo lời kêu gọi của Tuệ Giác thiền sư nhất tề xông lên định uy hiếp Lãnh Xà bà bà.

Lãnh Xà bà bà chẳng tỏ vẻ gì kinh hãi liền cười lớn :

- Hay lắm, các người xông cả lên đây, lão bà chấp tất cả.

Bỗng “độp” một tiếng, tiếp theo là một tiếng rú thê thảm, một thầy người ngã vật xuống. Thì ra một nhân vật võ lâm vừa xông lên chưa kịp tấn công, đã bị gậy sắt của Lãnh Xà bà bà quét phải đầu vỡ nát, chết ngay lập tức.

Thấy Lãnh Xà bà bà quá tàn ác, mọi người hò hét xông cả lên. Không ngờ khi mọi người bắt đầu giao đấu thì đầu trường bỗng hỗn loạn vô cùng.

Chính trong số những cao thủ võ lâm lại có những tiếng quát mắng cãi cọ nhau, người nọ đổ cho người kia tấn công lên mình. Lờn qua tiếng lại một chút rồi đã thấy mấy đám giao đấu riêng với nhau.

Thì ra đây chính là mật kế của Siêu Không thượng nhân, do Tuệ Hải thiền sư thi hành.

Nguyên Siêu Không thượng nhân đã có thâm ý muốn tiêu diệt hết đám võ lâm cao thủ này để bảo toàn bí mật của Lô Công động, nên đã nghĩ ra một kế, ngầm dặn bảo Tuệ Hải thiền sư từ trước, hễ khi nào mọi người xông lên tấn công Lãnh Xà bà bà, thì phải ra tay tấn công lên mấy người, để cho

người nọ nghi ngờ người kia.

Kế hoạch này đã thành công dễ dàng, vì đám nhân vật võ lâm có gần đến hai chục người đến đây chia làm nhiều bọn, đã sẵn có ý nghi kỵ lẫn nhau, ai cũng muốn hạ kẻ ở cạnh mình để hy vọng có thể vào Lôi Công động một mình chiếm báu vật. Tình thế hóa thành vô cùng hỗn loạn.

Bạn đang đọc truyện *Cự Linh Thần Chưởng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 22: U Minh Thần Bát Quái - Bí mật trong lôi Công động

Nói về Kim Ngang Tiêu trốn trong động Lôi Công lúc đó đã tuyệt vọng hết sức. Nghe những lời tranh chấp cãi cọ của bọn cao thủ võ lâm ở bên ngoài, chàng biết rằng thế nào cũng có kẻ vào được trong động này và bất cứ nhân vật võ lâm nào vào đến đây, phát giác ra chàng, cũng ra tay hạ sát chàng ngay.

Kim Ngang Tiêu đang thời kỳ dưỡng thương, đã đành nội thương của chàng đã được Hắc Cốt Ma Nương chữa hoàn toàn bình phục, nhưng nội lực của chàng chưa vẫn hồi, lại thêm hai chân bị gãy, cử động không được, chàng y hệt một người tàn phế mất hết võ công rồi.

Khi thấy bên ngoài bắt đầu giao đầu trở thành một hỗn trường kinh khủng với những tiếng thét, tiếng quát tháo, tiếng rú cùng tiếng chuông phong phát động và tiếng binh khí va chạm nhau, Kim Ngang Tiêu lại càng kinh hoàng, không cần suy nghĩ gì nữa, cứ dùng hai tay bò lết người vào sâu nữa trong động.

Động Lôi Công này kỳ dị vô cùng. Bên ngoài, cửa động nhỏ bé chỉ đủ hai ba người đi lọt, lại thêm có cây cối um tùm che khuất nên khó kiếm vô cùng.

Mới đầu Kim Ngang Tiêu cũng tưởng lầm động có nhiều ngõ ngách, nhưng nhìn kỹ lại chàng biết là không phải động chỉ có một đường sâu thẳm.

Tuy nhiên thấy động rộng rãi và sâu thẳm như vậy, chàng bỗng cảm thấy hy vọng có thể tìm nơi ẩn trốn dễ dàng. Động có nhiều trụ cột đá như vậy, biết đâu vào sâu nữa chẳng có hang ngách thực, nghĩ thế Kim Ngang Tiêu bỗng thấy hăng hái, bò lết nhanh hơn.

Không ngờ bên trong động lại khác hẳn. Càng vào sâu, động càng mở rộng. Không những thế, bên trong động có những cột đá to lớn như những giọt nước khổng lồ nhỏ xuống hay những ụ đá nhỏ lên đứng đến đỉnh động, thành thử mới thoát trông, người ta tưởng như động này có nhiều hang ngõ.

Kim Ngang Tiêu đã luyện được Cự Linh thần công nên tai mắt mình mẫn vô cùng. Mắt chàng có thể nhìn thấu trong bóng đêm nên trong động tối om, chàng vẫn phân biệt được mọi vật dễ dàng.

Chỉ lát sau, chàng đã lần vào xa đến hơn hai dặm, cách biệt cửa động nên tiếng ồn ào ở ngoài cũng nhỏ dần rồi tắt hẳn.

Lúc ấy Kim Ngang Tiêu thật là tiều tụy. Áo quần chàng đã rách bươm, mồ hôi toát ra đầy người, chàng thấy mệt mỏi thở hồng hộc. Tuy vậy chàng cũng đã thấy yên lòng, nhất là hai chân chàng vẫn giữ được hoàn toàn không cử động, nên không sợ chỗ xương gãy bị rời ra.

Kim Ngang Tiêu đã định nghỉ, nhưng lúc chàng ngẩng đầu lên trông về phía trước, chàng bỗng giật mình hồi hộp vô cùng. Thì ra phía xa trong tận cùng, chàng thấy ánh sáng mờ mờ như thể đó là cửa động thông ra ngoài trời.

Nếu đó là lối thoát ra ngoài thì thật may mắn cho chàng vô cùng. Kim Ngang Tiêu nghĩ thế, bất giác cảm thấy hăng hái, quên cả mệt nhọc, lại cúi đầu dùng hai tay chống lết thân hình đi nữa, tiến về phía có ánh sáng đó.

Chừng nửa dặm nữa, chàng ngừng lại để nghỉ cho đỡ mệt.

Ngẩng đầu lên nhìn về phía trước, quả nhiên chàng đã thấy chỗ sáng gần hơn, nhưng vẫn không phân biệt được là chỗ thông ra ngoài hay vật gì sáng.

Lúc đó trời ở bên ngoài cũng là đêm tối, nhưng có trăng sao, khác hẳn cảnh tối đen trong động. Nhưng cũng có thể đó là ánh sáng lân tinh của kim nhũ mà chàng đã từng thấy trong động ở núi Thanh Thành.

Kim Ngang Tiêu nghĩ thầm không có ai biết ta ở trong động này chỉ cần tìm một lối ra thoát khỏi nơi đây là không gặp phải người nào.

Chàng lại cúi xuống định bò đi, nhưng đột nhiên chàng lạnh toát xương sống vì ở phía trước chàng có tiếng động rất nhỏ.

Kim Ngang Tiêu nằm sấp, đầu đặt trên nền đất nên nghe rõ vô cùng. Đó là tiếng động của chân bước nhẹ trên mặt đất.

Kim Ngang Tiêu chưa kịp ngẩng đầu lên nhìn, một luồng gió nhẹ thổi tới và giọng nói trầm trầm vang lên :

- Tiểu tử, bốn sư chờ ngươi đã lâu lắm rồi.

Kim Ngang Tiêu kinh hãi đến chết lặng người đi, vì chàng đã nhận biết giọng nói đó, giọng nói lơ lớ của Áo Ma đầu đà, Chương môn của phái Đạt Ma bên Tây Tạng.

Chàng ngẩng đầu lên nhìn, quả nhiên bóng người vừa lướt tới đứng sừng sững trước mặt chàng, chính là một nhà sư thân hình cao lớn: Áo Ma đầu đà.

Gặp kẻ thù trong lúc thất thế như thế này, Kim Ngang Tiêu uất hận vô cùng, đành nghiêng răng ken kết không nói một lời nào cả, trong thâm tâm biết rằng mình chẳng còn được sống trong mấy giây phút nữa.

Áo Ma đầu đà thấy chàng nằm phục không đứng lên được, y lại cho rằng chàng bị thương nặng cả hai chân thành người tàn phế, nên y sung sướng, cất tiếng cười khanh khách, tỏ vẻ đắc chí vô cùng :

- Tiểu tử, té ra ngươi trước sau vẫn không thoát khỏi tay ta.

Áo Ma đầu đà lúc này ung dung vô cùng, y biết rằng trong động sâu này không có người nào khác ngoài y với Kim Ngang Tiêu. Lúc bình thường, gặp Kim Ngang Tiêu ắt hẳn Áo Ma đầu đà phải e dè một đôi phần vì y đã thấy võ công của chàng cao siêu như thế nào. Nhưng lúc này Kim Ngang Tiêu đã thành người tàn phế, y chẳng còn lo ngại gì nữa, bởi vậy y không còn vội vã.

Thấy Kim Ngang Tiêu im lặng không nói, Áo Ma đầu đà bỗng trầm giọng quát :

- Đưa đây cho ta!

Kim Ngang Tiêu có vẻ như không nghe thấy tiếng nói đó chàng đang mãi suy nghĩ một việc. Tại sao Áo Ma đầu đà ở trong động này mà chàng không biết?

Kim Ngang Tiêu đã được Hắc Cốt Ma Nương đưa đến nằm ở ngay gần cửa động từ sáng sớm, nếu Áo Ma đầu đà đi vào động làm sao chàng không thấy? Chẳng lẽ Áo Ma đầu đà vào động này từ hôm trước và ở luôn trong đó? Nhưng mới đêm hôm qua y đã giao đấu với chàng cùng một lượt với Siêu Không thượng nhân.

Kim Ngang Tiêu có ngờ đâu rằng Áo Ma đầu đà đã do một đường khác tiến vào động này.

Nguyên Lô Công động là một hang núi vô cùng bí mật, sâu thăm thẳm, đi hàng chục dặm chưa thấy hết. Áo Ma đầu đà là tôn sư một môn phái lớn ở Tây Tạng, tất nhiên biết rằng Lô Công động là một trong những cứ điểm bí mật của phái Côn Luân.

Vì thế sau khi thấy hai di vật của Côn Luân biến mất, Áo Ma đầu đà đã có ý nghi ngờ chờ cho mọi người đi hết mới tiến vào trong thăm thử. Tình cờ y tìm thấy một lối đi từ động ăn thông lên đỉnh núi Tỳ Bà nhất là nhận thấy một vài sự lạ trong động này nên y đã định tâm quay trở lại đây vào lúc ban ngày để khám phá.

Hôm sau y lại đến Lô Công động thì chợt thấy Hắc Cốt Ma Nương đem Kim Ngang Tiêu vào động.

Áo Ma đầu đà đã biết Hắc Cốt Ma Nương là tay võ công ghê gớm như thế nào, y đã cùng Siêu Không thượng nhân liên thủ, dùng Âm Ca Chưởng hợp nhất, tấn công Hắc Cốt Ma Nương mà vẫn không hạ được, chẳng những thế, suýt nữa y còn bị nguy vì Hỏa Diệm chưởng của Hắc Cốt Ma Nương.

Áo Ma đầu đà tự biết không địch nổi Hắc Cốt Ma Nương nên trông thấy nàng cùng Kim Ngang Tiêu tiến vào động, y đành hậm hực bỏ đi, không dám trêu vào tay Hắc Cốt Ma Nương.

Đến chiều Áo Ma đầu đà lại quay lại Lô Công động, nhưng lần này y đã thấy mấy cao thủ thượng thặng đang xung đột dữ dội ở cửa động.

Không thấy Hắc Cốt Ma Nương xuất hiện, Áo Ma đầu đà biết ngay rằng nàng đã bỏ đi, bởi vậy trong động chỉ còn một mình Kim Ngang Tiêu.

Áo Ma đầu đà liền đi lên đỉnh núi Tỳ Bà, tìm lối thông lên núi để đi xuống động và đón gặp Kim Ngang Tiêu.

Áo Ma đầu đà thấy Kim Ngang Tiêu không đáp, y tức giận liền giơ tay lên nói :

- Tiểu tặc! Nếu ngươi không đưa cho bản tăng, bản tăng sẽ hóa kiếp ngay cho ngươi, rồi lấy cũng không muộn.

Kim Ngang Tiêu uất hận hỏi :

- Đưa cái gì?

Áo Ma đầu cười nhạt :

- Ngươi khỏi giả bộ như vậy, chẳng lẽ ngươi không biết bản sư muốn lấy lại cuốn kinh Cự Linh thần công và củ Thiên Niên Tuyết Sâm hai báu vật trấn trụ của bản sư hay sao? Nhà ngươi đã chiếm đoạt hai vật đó, bây giờ phải đưa trả.

Kim Ngang Tiêu đáp :

- Ta đâu có chiếm đoạt hai vật đó. Cự Linh thần công và Thiên Niên Tuyết Sâm không còn là vật sở hữu của phái Đạt Ma nữa vì đã để thất lạc từ mấy

chục năm nay. Kim mỗ nay mới thực là chủ nhân của hai vật đó, vì có người đã tặng cho ta.

Áo Ma đầu đà quát :

- Nói bậy! Kẻ nào tặng ngươi?

Kim Ngang Tiêu cười nhạt :

- Ngươi làm sao biết được người đó? Đó là sư phụ của ta.

- Sư phụ ngươi? Sư phụ ngươi là ai?

- Sư phụ ta là Vô Danh Khách, ở địa huyết Dã Nhân lãnh.

Áo Ma đầu đà tức giận nói :

- Vô Danh Khách? Ta biết Vô Danh Khách là kẻ nào? Được ta sẽ đến vấn tội hắn, nhưng bây giờ ngươi phải trao trả ta hai báu vật đó trước.

Kim Ngang Tiêu trầm giọng nói :

- Hòa thượng kia, nhà ngươi không được nhục mạ sư môn của ta. Nhà ngươi định tìm sư phụ ta, nhưng vô ích, sư phụ ta tạ thế vài ba chục năm nay rồi.

Áo Ma đầu đà làm sao hiểu được những uẩn khúc trong việc Vô Danh Khách tuy đã chết thành bộ xương khô dưới địa huyết nhưng vẫn còn thu nhận Kim Ngang Tiêu làm đồ đệ và để lại những bí kíp, truyền thụ võ công cho chàng. Bởi thế y tức giận ngửa mặt lên trời cười như điên dại :

- Tiểu tặc đến lúc chết vẫn còn ngạo mạn, trêu chọc sãi gia này.

Nói dứt lời Áo Ma đầu đà giong chuông lên, định đập một nhát xuống làm cho tan sọ Kim Ngang Tiêu nằm dưới đất.

Chuông của y vừa giong lên, Áo Ma đầu đà đổi ý, biến chuông thành trảo, đồng thời y phi thân cúi xuống định xách cổ Kim Ngang Tiêu. Ngang Tiêu đứng lên.

Lẽ ra Áo Ma đầu đà đập một chuông cho Kim Ngang Tiêu chết rồi khám thấy chàng thu lấy báu vật của Đạt Ma phải thất lạc từ mấy chục năm nay, nhưng y nghĩ lại, sợ rằng Kim Ngang Tiêu không đem theo. Cụm Linh thần công kinh trong người mà giấu ở một chỗ nào bí mật. Nếu đánh chết Kim Ngang Tiêu ngay làm sao tìm thấy nơi giấu đó, bởi thế Áo Ma đầu đà đổi ý, định lôi cổ Kim Ngang Tiêu đứng lên dùng phép điểm huyết ác độc tra khảo chàng nếu không thấy báu vật để trong người chàng.

Áo Ma đầu đà vừa lướt người tới nắm ngón tay như nắm móc sắc chop ngay xuống gáy Kim Ngang Tiêu nằm sấp trên mặt đất.

Không ngờ tay Áo Ma đầu đà chưa chạm tới cổ Kim Ngang Tiêu. Ngang Tiêu thì bỗng “bùm” một tiếng dữ dội. Võ công Áo Ma đầu đà vào hạng thượng đỉnh, vậy mà lúc này y cũng phải bắn tung người lên cao lộn mấy vòng.

Số là Kim Ngang Tiêu từ lúc thấy Áo Ma đầu đà xuất hiện chàng đã tuyệt vọng biết là mình khó lòng thoát khỏi cái chết lần này, nhưng chàng cũng quyết ý cầm cự tới cùng chứ không chịu buông tay chờ đối phương hạ độc thủ. Vì thế chàng đã vận kinh lực toàn thân và chuẩn bị đề phòng.

Kim Ngang Tiêu bị gãy hai chân không cử động được, nhưng nội thương của chàng đã được Hắc Cốt Ma Nương chữa khỏi hẳn. Công lực của chàng tuy chưa hoàn toàn khôi phục, nhưng Kim Ngang Tiêu được Hắc Cốt Ma Nương đem bản thân chân khí dồn sang cho chàng, nhất là chàng lại được uống nước dãi hạc ngàn năm, nên so với lúc trước chỉ không hơn chứ thật ra cũng không kém bao nhiêu.

Bởi thế, lúc Kim Ngang Tiêu ra tay, uy thế phát ra mạnh mẽ vô cùng. Thế trảo của Áo Ma đầu đà vừa bỏ xuống, đột nhiên Kim Ngang Tiêu vuron mình lên, đánh ra hai thế một lúc.

Tay trái chàng thủ ra một thế Cụm Linh thần chuông gạt đỡ năm ngón tay của Áo Ma đầu đà, còn tay mặt chàng dùng một thức Lăng Không Điểm Huyết, nhắm ba tử huyết trên ngực của Áo Ma đầu đà điểm tới, Kim Ngang Tiêu đánh đòn tới độc này hy vọng chỉ một chiêu xuất kỳ bất ý chàng có thể hạ sát được Áo Ma đầu đà không cho y giờ đến chiêu thứ hai nữa vì kéo dài thêm Kim Ngang Tiêu hai chân tàn phế sẽ bất lợi vô cùng.

Chuông của Kim Ngang Tiêu đẩy được thế trảo ác hiểm của Áo Ma đầu đà cùng lúc đó từ ngón tay Kim Ngang Tiêu luồng chỉ phong phát ra nghe xoẹt một tiếng.

Áo Ma đầu đà hoàn toàn bất ngờ. Nếu là tay tầm thường có lẽ y đã chết vì ngón đòn tuyệt độc của Kim Ngang Tiêu. Nhưng Áo Ma đầu đà là tôn sư môn phái khi nào chịu thất thế như vậy.

Mặc dầu đang lúc cúi xuống để nắm gáy Kim Ngang Tiêu tức là đang ở thế hở vô cùng, Áo Ma đầu đà chỉ thoáng thấy hai vai Kim Ngang Tiêu run lên, y đã giật mình thu tay về, vừa kịp phát ra một chuông phá được thế Đàn Chi Lăng Không của Kim Ngang Tiêu.

Tuy nhiên, chỉ lực của Kim Ngang Tiêu quá mạnh. Gặp chuông của Áo Ma đầu đà, nó phát tiếng nổ “bùng” dữ dội, còn đẩy được nhà sư bắn tung lên.

Áo Ma đầu đà quả là không thẹn danh cao thủ đệ nhất của Tây Tạng. Bị bắn tung người lên cao. Áo Ma đầu đà mượn ngay đà người lướt tới, nên phóng

người vọt qua thân hình Kim Ngang Tiêu rồi từ hạ chân xuống phía sau chàng, nhẹ nhàng như một chiếc lá rụng.

Tuy không bị thương Áo Ma đầu cũng kinh hãi đến cực điểm, đứng trợn mắt nhìn Kim Ngang Tiêu.

Áo Ma đầu đã thấy Kim Ngang Tiêu bò lê dưới đất, thân hình rất tiêu tụy, nên đã tưởng chàng mất hết võ công, chỉ cần y nhấn một ngón tay lên Kim Ngang Tiêu cũng chết ngóm.

Không ngờ Kim Ngang Tiêu ra tay lại dữ dội đến như vậy. Chỉ một ngón Đản Chi Lăng Không Điểm Huyết vừa rồi cũng đủ để Áo Ma đầu đã thấy công lực Kim Ngang Tiêu vẫn kinh người, có lẽ còn hơn cả Siêu Không thượng nhân nữa. Áo Ma đầu đã không biết việc Hắc Cốt Ma Nương dồn bốn thân chân khí sang người Kim Ngang Tiêu và còn cho chàng uống thứ linh dược đệ nhất võ lâm là nước dãi hạc ngàn năm.

Khi Áo Ma đầu đã nhảy vọt ra phía sau Kim Ngang Tiêu và hạ chân được xuống đất rồi nhìn lại thì y đã thấy Kim Ngang Tiêu ngồi phất lên, quay người lại và đối diện với y rồi.

Nguyên sau khi đẩy Áo Ma đầu đã bắn vọt lên cao bay ra phía sau, Kim Ngang Tiêu đã vội vận sức vào hai tay chống xuống đất để thân hình bắn vọt lên theo, nhưng chàng hạ xuống ngay và gượng ngồi được.

Bị gãy hai chân, một bên ở đùi, một bên ở dưới ống chân, Kim Ngang Tiêu không đi đứng nhưng vẫn ngồi được. Chàng sẵn sàng đối phó với địch nhưng biết rằng tình thế nguy hiểm vô cùng vì hai chân đã tàn phế.

Kim Ngang Tiêu nghiêng răng nói :

- Áo Ma đầu đã nguoi đừng có hòng chiếm đoạt Cự Linh thần công kinh và Thiên Niên Tuyết Sâm. Báu vật của võ lâm chỉ tìm người có đức, phái Đạt Ma của các nguoi không xứng đáng hưởng hai thứ đó.

Áo Ma tức giận vô cùng đáp :

- Tiểu tặc, nguoi tưởng lão gia sợ nguoi hay sao? Lão gia không muốn đập chết nguoi ngay vì đức hiếu sinh, nhưng nguoi không hiểu lại buông lời ngạo mạn. Lão gia sẽ hóa kiếp cho nguoi về châu Phật tổ rồi thu lấy hai báu vật cũng không muộn.

Kim Ngang Tiêu cười lớn :

- Áo Ma đầu đã, nói thực cho nguoi biết phái Đạt Ma của các nguoi không còn mong nhìn thấy Thiên Niên Tuyết Sâm nữa đâu. Thiếu gia đã trót ăn mất củ sâm đó cho đỡ đói rồi.

Đến bây giờ Áo Ma đầu đã mới nghe được tin sét đánh đó, y rụng rời đồ đót vì Thiên Niên Tuyết Sâm là báu vật trấn tự của phái Đạt Ma, nay bị người khác ăn mất làm sao y không đau lòng.

Áo Ma đầu đã gầm lên một tiếng như hổ rống :

- Tiểu tặc, như vậy nguoi càng đáng chết lắm.

Nói đoạn Áo Ma đầu đã từ từ giờ hai chưởng lên, thu vào đặt trước ngực, nét mặt y bỗng bình tĩnh trở lại, lạnh lùng như một thầy ma.

Kim Ngang Tiêu hiểu ngay y đang vận dụng toàn lực Âm Ma chưởng pháp, nên cũng vội vả vận đến thức tám một của Cự Linh thần công để chống đỡ.

Đột nhiên Áo Ma đầu đã đẩy cả hai chưởng về phía trước. Sức đẩy chỉ nhẹ nhàng không nhanh lắm, nhưng kỳ diệu thay từ hai chưởng của y bỗng phát ra hai luồng gió âm u.

Hai luồng chưởng phong đó mới bắt đầu còn nhỏ sau tỏa rộng ra, bao bọc lấy toàn thân Kim Ngang Tiêu, đồng thời phát ra những tiếng gió vi vu, rất nhỏ, những uy lực tiềm tàng mỗi lúc một bộc phát, như thể cả trăm ngọn cuồng phong đang ập tới.

Chưởng phong chưa bay đến, Kim Ngang Tiêu đã thấy bầu không khí xung quanh người bị dồn ép, khí lạnh từ đâu xâm nhập làm chàng bỗng thấy tức ngực, hoa mắt.

Kim Ngang Tiêu cả kinh, biết là nguy hiểm, vội vận dụng đến mười hai thành công lực, theo đúng thức chót của Cự Linh thần chưởng đẩy cả hai chưởng ra chống đỡ luồng Âm Ma chưởng của đối phương.

“Àm... Òm”... Mấy tiếng nổ kinh hồn phát ra sau khi hai luồng chưởng phong giao nhau.

Sức nổ ép mạnh đến nỗi động núi như rung chuyển, đồng thời đá vụn ở xung quanh và từ trên trần động núi rớt xuống rào rào.

Kim Ngang Tiêu thân hình lao đảo như muốn ngã vật về phía sau, nhưng chàng gượng lại được. Khí huyết trong người chỉ đảo lộn một chút, rồi chàng lại điều hòa được hô hấp ngay.

Nhìn lại Áo Ma đầu đã thì thấy hắn phải bước lùi lại đến năm bước lao đảo, như bị một sức mạnh vô hình xa đẩy, mãi sau mới dùng phép Thiên Cân Trụy đứng tấn dừng lại được.

Ảo Ma đầu đà tức giận nhiều hơn là kinh hãi. Tức giận vì y biết ngay ngọn chướng vừa rồi của Kim Ngang Tiêu chính là Cự Linh thần công, bí kíp của Đạt Ma phải chăng may bị thất lạc.

Đối phương dùng võ công của môn phái mình đánh mình, làm sao Ảo Ma đầu đà không uất hận? Có điều y kinh ngạc vô cùng là không ngờ Kim Ngang Tiêu lại luyện được Cự Linh thần công mau lẹ như vậy. Theo lời các vị Chưởng môn đời trước của Đạt Ma phái, bất cứ một cao thủ nào luyện được nội lực thâm hậu đến đâu, một khi tự luyện Cự Linh thần công thì cũng phải mất cả chục năm mới thành công.

Kim Ngang Tiêu còn trẻ tuổi chỉ độ ngoài hai mươi, làm sao đã luyện được đến mức thượng thừa như vậy.

Ảo Ma đầu đà ngạc nhiên như vậy cũng là lẽ thường. Bởi vì y có biết đâu rằng Kim Ngang Tiêu phúc duyên may mắn lạ thường, trước khi luyện Cự Linh thần công, chàng đã được hai hoàn thuốc Hà Thủ Ô Bách Dược Hoàn của Vô Danh Khách cho nên công lực mới đạt tiến mau lẹ như vậy.

Phụ tử đại ma đầu

Tiếng nổ “bùng” của cuộc đấu chưởng giữa Kim Ngang Tiêu và Ảo Ma đầu đà không ngờ đã làm cho một số biến cố phát sinh ra ngay sau đó.

Số là động núi Lôi Công tuy rộng lớn nhưng dầu sao vẫn là một đường hầm chạy dài. Khi chưởng phong giao nhau phát tiếng nổ như tiếng sét, chưởng lực của Kim Ngang Tiêu mạnh hơn đẩy tiếng nổ đó theo đường hầm dài đó chạy đi mãi. Chạy về phía cửa động, bởi vì Ảo Ma đầu đà nhảy qua người Kim Ngang Tiêu rồi quay lại, tức là y đã đứng về phía cửa động rồi.

Tiếng nổ ầm vang đi, chạy dài suốt hai dặm trong động rồi đến khi nó thoát ra cửa động, những tiếng rền kéo dài, kinh động vô cùng.

Lúc bấy giờ, ngoài cửa động, Lãnh Xà bà bà, Thiên Diệu Thần Cái, Siêu Không thượng nhân và các cao thủ khác nhau đang kịch chiến trong một đấu trường hỗn tạp vô cùng.

Đột nhiên, từ trong động phát ra tiếng nổ rồi chưởng phong bay ra cuốn theo sỏi đá rào rào, khiến tất cả kêu lên một tiếng kinh hãi, nhất tề ngừng tay lại và quay nhìn vô trong động Lôi Công. Tất cả đều là cao thủ võ lâm, nên họ hiểu ngay tiếng nổ đó chỉ là tiếng chưởng phong giao nhau.

Mọi người đều sững sờ, không ngờ ở trong Lôi Công động lại có người.

Lãnh Xà bà bà rít lên một tiếng rồi quát mắng :

- Kẻ nào dám ần núp trong Lôi Công động lừa gạt lão bà như vậy?

Nói dứt lời, Lãnh Xà bà bà phi thân về phía cửa động nhanh như gió.

Trong đám cao thủ võ lâm lúc này đã có bốn hay năm người nằm lán trên sườn núi bị chết hay bị trọng thương trong trận đấu vừa rồi. Nhưng những người còn sống đều ý đến số phận của mấy người đó. Họ còn mãi nhìn vào Lôi Công động, hết thấy cặp mắt đều tia ra những tia nhìn đầy tham vọng và hung ác.

Bởi thế khi Lãnh Xà bà bà bắt đầu nhảy về phía cửa động lập tức có tiếng nhao nhao.

- Vào động! Mau vào theo...

- Phải đó, mọi người đều vào hết!

Nhưng những tiếng nói ồn ào bỗng ngừng bật. Đồng thời Lãnh Xà bà bà quát lên một tiếng rợn người :

- Ngươi là ai?

Thì ra khi Lãnh Xà bà bà chạy đến cửa động bỗng vút một tiếng gió rít rồi một bóng người như một luồng khói, mau lẹ tuyệt luân, nhảy đến đứng trước cửa động chắn ngang lối của Lãnh Xà bà bà.

Trong số những cao thủ chạy theo sau Lãnh Xà bà bà đột nhiên có mấy người rú lên :

- Câu Hồn bang chủ!

Người đứng chắn đường Lãnh Xà bà bà chính là một người thân hình nhỏ bé, mặc bộ y phục quái dị áo đen viền trắng như tang tóc, mặt đeo một chiếc mặt nạ bằng đồng vô cùng hung ác trông như ác quỷ hiện hình. Đó chính là Câu Hồn bang chủ, một nhân vật khét tiếng võ lâm, đứng đầu một bang hội đang gây ra những việc kinh thiên động địa trên chốn giang hồ làm máu chảy thành sông xương chất thành núi.

Hình dạng Câu Hồn bang chủ quá quái dị, lại thêm thân pháp kỳ ảo, xuất hiện bất thần, khiến Lãnh Xà bà bà cũng giật mình, lùi lại một bước, cất tiếng the thé nhắc lại câu hỏi vừa rồi :

- Ngươi là ai?

Câu Hồn bang chủ cất tiếng cười khanh khách, lạnh lạnh đáp :

- Người không nghe thấy, có kẻ vừa thấy ta đã xưng danh họ đó hay sao? Không ngờ kiến thức của Lãnh Xà bà bà ngoài Đông Hải lại hẹp đến như vậy. Trông thấy Câu Hồn bang chủ đã không biết mà ra mặt lại buông lời vô lễ quát hỏi.

- Câu Hồn bang chủ? Lãnh Xà bà bà sống trên đảo Vạn Độc Âm Xà đảo biệt tích ngoài Đông Hải. Đâu có biết chuyện gì xảy ra trong võ lâm Trung Nguyên, nên đâu có biết Câu Hồn bang là gì?

Bị một kẻ vô danh chặn đường Lãnh Xà bà bà lại càng tức giận thêm vì chưa bao giờ gặp kẻ miệt thị mình như vậy. Bởi thế Lãnh Xà bà bà cười nhạt một tiếng, không cần hỏi han gì thêm, tấn công Câu Hồn bang chủ một chiêu.

Câu Hồn bang chủ rú lên một tiếng thánh thót, múa chưởng chống đỡ. Lạ lùng khi Câu Hồn bang chủ vừa xuất thủ, những cao thủ đứng ở đó bỗng thấy hoa mắt. Tự nhiên hàng trăm chưởng hình hiện ra vây quanh lấy Lãnh Xà bà bà, đồng thời những tiếng “Ầm.. ầm.. bộp” nổi lên.

Lãnh Xà bà bà rú lên một tiếng :

- Cự Linh thần chưởng!

Không hổ danh là cao thủ khét tiếng miền Đông Hải, Lãnh Xà bà bà khi lâm vào thế nguy cũng không rối loạn. Tuy nhiên chiêu pháp của Câu Hồn bang chủ ảo diệu vô cùng, Lãnh Xà bà bà phải thi triển khinh công tuyệt luân mới né tránh hết những đòn tới độc của Cự Linh thần chưởng.

Trong chớp mắt, bỗng lại thấy một tiếng “ùm” dữ dội nữa vang lên, lập tức hai đầu thủ bắn lùi, mỗi người lùi hai bước đứng nhìn nhau gờm gờm, như thể cùng kinh hãi trước nội lực ghê gớm của nhau.

Khi Lãnh Xà bà bà vừa thốt ra bốn tiếng Cự Linh thần chưởng tất cả những cao thủ đứng đó đều kinh hãi thất sắc, ngay cả Thiên Diệu Thần Cái và ba cao tăng Mâu Ni đường Bắc Thiếu Lâm là Siêu Không thượng nhân, Tuệ Giác và Tuệ Hải thiền sư cũng phải giật mình.

Cự Linh thần chưởng, môn võ công thất truyền ở võ lâm từ lâu, ai ngờ lại lọt vào tay Câu Hồn bang chủ. Lúc đó mọi người mới chợt hiểu tại sao Câu Hồn bang chủ hoành hành thiên hạ hầu như không đối thủ.

Lãnh Xà bà bà trợn mắt nhìn Câu Hồn bang chủ một hồi rồi cất tiếng cười the thé hỏi :

- Người là ai, làm sao biết được Cự Linh thần chưởng?

Câu Hồn bang chủ cười khanh khách :

- Chỉ một câu hỏi đó cũng đủ phạm tội chết đối với bốn bang rồi. Xưa nay không có ai hỏi thân thế của Câu Hồn bang chủ mà được sống bao giờ.

Lãnh Xà bà bà ẩn cư lâu năm trên Vạn Độc Âm Xà đảo, nhưng oai danh đã chấn động võ lâm từ mấy chục năm trước, khi nào lại chịu để cho một kẻ tiểu bối miệt thị như vậy trước mặt võ lâm đồng đạo.

Câu Hồn bang chủ chưa nói dứt lời, Lãnh Xà bà bà đã chống gậy sắt xuống nghe rầm một tiếng, nét mặt cau có trông thật khó coi như ác quỷ. Còn đạo đồng Thiết Thủ nhảy cẫng lên, cười hặc hặc, chỉ muốn xông lên liều một trận với kẻ đeo mặt nạ bằng đồng.

Nhưng Câu Hồn bang chủ đã lớn tiếng nói :

- Khoan, Lãnh Xà tiên bối. Bốn tọa đêm nay đến đây không phải để đối đầu với lão tiên bối, mà chính là để giúp đỡ một tay.

Câu nói bất ngờ của Câu Hồn bang chủ chẳng những làm Lãnh Xà bà bà ngạc nhiên mà ngay cả những nhân vật võ lâm đứng đó kinh ngạc. Câu Hồn bang chủ danh lừng thiên hạ bao nhiêu cao thủ võ lâm đã chết về tay y, làm sao có thể nói, đến việc giúp đỡ kẻ khác.

Câu Hồn bang chủ cười khanh khách, nói tiếp :

- Bốn tọa muốn giúp Lãnh Xà tiên bối trừ khử bọn cao thủ võ lâm Trung Nguyên này.

Bọn Thiên Diệu Thần Cái và Siêu Không thượng nhân đứng đó sa sầm nét mặt, còn các cao thủ khác không khỏi giật mình, vận động chân khí toàn thân, nhất tề đề phòng mọi bất trắc. Còn Lãnh Xà bà bà như thể quá ngạc nhiên, nghi ngờ hỏi lại :

- Tại sao, tại sao có việc như thế?

Câu Hồn bang chủ lại cười, chỉ vào Lôi Công động nói :

- Lôi Công động ám tàng mật quyết chí bảo của Côn Luân phái, tin này đã loan truyền khắp võ lâm, các cao thủ Trung Nguyên đều muốn vào động tìm dị bảo. Nhưng bốn tọa đã quyết định không một nhân vật võ lâm Trung Nguyên nào được phép bước chân vào động này. Lãnh Xà tiên bối là nhân vật ngoài Đông Hải, không kể là người võ lâm Trung Nguyên, có thể cùng bốn tọa vào động này mà thôi.

Thiên Diệu Thần Cái bỗng tiến lên một bước trầm giọng hỏi :

- Câu Hồn bang chủ, vì lẽ gì người ngăn cản võ lâm Trung Nguyên như vậy.

Câu Hồn bang chủ cất tiếng cười lạnh lạnh :

- Chẳng những bốn tọa ngăn cản mà bốn tọa còn muốn tiêu diệt hết các môn phái của võ lâm Trung Nguyên nữa. Nội trong một tháng nữa sẽ có thông điệp của bốn tọa gởi đi khắp các môn phái trong thiên hạ, ra lệnh cho các môn phái đó phải thu xếp môn hộ trong ba năm phải giải tán. Nếu không người Chương môn sẽ bị Câu Hồn bang xử tử.

Những lời nói lạnh lùng ghê rợn của Câu Hồn bang chủ làm các cao thủ võ lâm rung mình kinh hãi, đưa mắt nhìn nhau. Họ đã rõ Câu Hồn bang tàn ác thế nào, Câu Hồn bang chủ là nhân vật ghê gớm, việc tiêu diệt các môn phái chẳng là chuyện nói ngoa.

Thiên Diệu Thần Cái bỗng đứng đứng nổi giận, chỉ mặt Câu Hồn bang chủ quát mắng :

- Câu Hồn bang chủ, ngươi là hậu sanh tiểu bối, sao dám ăn nói ngông cuồng như vậy? Tội sát hại Xa Triệt Thần Cái ta chưa hỏi đến, ngươi đã tưởng ngao mạn như vậy mà yên lành hay sao?

Câu Hồn bang chủ cười nhạt :

- Các hạ có phải là sư huynh của Xa Triệt Thần Cái đó không? Thiên Diệu các hạ nên quay về núi ẩn cư như trước họa may còn bảo toàn được tính mạng.

Thiên Diệu Thần Cái tím mặt lại, chưa kịp xuất thủ tấn công, bỗng một bóng người nhảy vọt ra. Đó là một ông già béo lùn, đầu tóc hoa râm, nét mặt đầy đặn phúc hậu trông như một tượng La Hán, lưng đeo túi da, tay cầm Phán Quan bút.

Mọi người chú ý nhìn nhận biết đó là Bát Thủ La Hán Ngô Văn Cương, một nhân vật võ lâm khét tiếng ở Sơn Đông, đứng đầu nhóm Sơn Đông thập nhị hiệp.

Bát Thủ La Hán nhảy ra quát mắng :

- Câu Hồn bang chủ, ngươi còn nhớ vụ án tàn sát toàn gia Vạn đại hiệp ở Long Vân huyện không? Ta hãy hỏi ngươi, Vạn Vũ Thương tội tình chi mà ngươi cho thủ hạ đến giết toàn gia ba mươi bảy mạng của hắn. Đêm nay ngươi phải thương mạng.

Bát Thủ La Hán nói dứt lời, hai vai bỗng rung động, một chút, không thấy tay y cử động, vậy mà đột nhiên có tiếng “xoẹt xoẹt” như lụa xé, lập tức có ba đạo ngân quang từ người phóng ra, dưới ánh trăng trông như ba chiếc cầu tuyệt đẹp, nhắm người Câu Hồn bang chủ bay tới.

Nguyên Ngô Văn Cương có tước hiệu Bát Thủ La Hán là vì ông ta thiện nghệ về môn ném ám khí. Ngô Văn Cương là tổng phiêu đầu một nhà bảo tiêu nên suốt một giải Sơn Đông bọn lục lâm cường khấu nghe thấy tên ông ta đã phải lánh xa vì đã có cả trăm tên đại đạo bỏ mình vì những ngọn phi tiêu, ngân lăng, thiết đạn của ông.

Ngô Văn Cương sử dụng rất nhiều loại ám khí, và có biệt tài là có thể ném ra một lúc tám chiếc ngân lăng, loại ám khí lợi hại nhất của ông. Bởi thế người đời gọi ông là La Hán có tám tay.

Lại nói ba ngọn ngân lăng của Ngô Văn Cương “xoẹt xoẹt” bay tới, nhắm đúng ba yếu ở ngực Câu Hồn bang chủ. Ba chiếc chưa tới đích thì lại “vu vu”, hai chiếc ngân lăng khác từ người Bát Thủ La Hán bay ra, kỳ lạ hơn hết là hai chiếc này vừa bay ra bỗng rẽ ra làm hai đường bay cánh cung rồi cùng nhập lại phía sau lưng Câu Hồn bang chủ.

Thành thử chỉ trong chớp mắt, Câu Hồn bang chủ đã bị năm ngọn ngân lăng vây trước sau khí thế hung hãn, dù Câu Hồn bang chủ có khinh công tuyệt đỉnh muốn lùi hay né tránh cũng khó lòng thoát được.

Giữa lúc quần hùng trông Câu Hồn bang chủ lâm nguy đột nhiên mọi người hoa mắt. Một tiếng thét kinh khủng nổi lên thân hình Câu Hồn bang chủ bỗng vọt lên như chiếc pháo thăng thiên, thành thử mấy ngọn ngân lăng bay đến trượt qua dưới chân Câu Hồn bang chủ.

Vừa bốc người nhảy lên, Câu Hồn bang chủ vừa cười khanh khách, hai tay đánh xuống hai chưởng, gió phát ra ào ào làm mấy ngọn chúi xuống cắm xuyên vào sườn núi.

Đồng thời nhờ hai thế chưởng đó, thân hình Câu Hồn bang chủ bỗng bay là là như thể một con rồng đang quẫy lộn ở không trung, thân pháp hết sức ảo diệu.

Thiên Diệu Thần Cái bỗng biến sắc khê quát :

- Phi Long thân pháp!

Nghe mấy chữ Phi Long thân pháp mọi người giật mình kinh hãi, biết là có sự chẳng lành.

Ngô Văn Cương chợt hiểu, hoảng hốt lùi lại một bước, nhưng không kịp nữa rồi.

Thân hình Câu Hồn bang chủ bỗng xa xuống như một con điều hâu vô mồi. Ngô Văn Cương giơ tay định chống đỡ, nhưng y kinh hoảng không hiểu tại sao thân hình Câu Hồn bang chủ chỉ mới lao xuống chưa tới mặt y, mà một luồng áp lực quái dị đã phát sinh từ trên cao ập xuống, làm cho người Bát Thủ La Hán Ngô Văn Cương như bị chôn chặt xuống đất, mình mẩy tê liệt thậm chí cất nhắc tay cũng không nổi.

“Ừm” một tiếng dừ dội, tiếp theo là một tiếng la thảm khóc.

Người Bát Thủ La Hán Ngô Vân Cương bỗng bắn vọt đi xa hơn một trượng, rồi y ngã vật xuống dãy giữa vài cái và im hẳn. Từ mồm mũi, hai tai, hai mắt, máu ứa ra trong rất kinh sợ. Bát Thủ La Hán đã tắt thở rồi, các nhân vật đứng đó dù có muốn ra tay cứu giúp cũng không kịp nữa rồi.

Nhìn lại Câu Hồn bang chủ thì thấy y đã đứng ngay chỗ Ngô Vân Cương vừa đứng, hai tay khoanh trước ngực, nét mặt y ra sao không rõ, chỉ thấy qua hai lỗ hồng trên chiếc mặt nạ bằng đồng, đôi mắt của Câu Hồn bang chủ lóe lên những tia sát khí.

Câu Hồn bang chủ cười nhạt, lạnh lùng nói!

- Kẻ nào dám chống bốn tọa, hãy xem đó làm gương.

Các nhân vật võ lâm đứng đó đầu phải là những kẻ tầm thường. Nếu chẳng phải là tôn sư đứng đầu môn phái thì cũng là tiền bối cao nhân, oai danh lẫy lừng thiên hạ.

Vậy mà lúc này họ cũng phải ngã người ra sừng sốt, không có một phản ứng nào trước những lời lẽ ngông cuồng đó.

Cái chết của Bát Thủ La Hán Ngô Vân Cương quá thảm khốc mau lẹ, Câu Hồn bang chủ ra tay quá độc, lại đứng với ác danh đang loan truyền võ lâm, những điều đó cũng không làm cho quần hùng kinh ngạc đến như vậy.

Sở dĩ mọi người bàng hoàng đến độ quên cả ứng đối là vì một thế võ mà họ chính mắt vừa trông thấy: Phi Long thân pháp.

Nguyên Phi Long thân pháp mấy chục năm trước là một thân pháp võ học quái dị đã làm nổi danh một cặp vợ chồng ma đầu ở đất Miêu Cương. Đó là hai vợ chồng Phi Long thư sinh và Cửu Quý Ác Bà.

Hai vợ chồng Phi Long thư sinh lai lịch ra sao, không ai biết rõ, chỉ biết rằng sau khi hai người xuất hiện ở Trung Nguyên thì võ lâm bị một tai kiếp rất lớn và anh hùng thiên hạ nhiều kẻ anh tài đã táng mạng dưới thân pháp ghê gớm gọi là Phi Long thân pháp.

Sau khi hai vợ chồng Phi Long thư sinh tuyệt tích giang hồ, Phi Long thân pháp cũng biến mất luôn. Ai ngờ đến nay mọi người lại được chứng kiến môn võ công đó.

Câu Hồn bang chủ luôn luôn che mặt bằng chiếc mặt nạ đồng là Phi Long thư sinh chăng? Quyết không phải, bởi vì nghe giọng nói của Câu Hồn bang chủ, mọi người tuy thấy là đã biến âm không thể nhận biết là đàn ông hay đàn bà, nhưng cũng hiểu rằng đó là người còn trẻ, không thể là Phi Long thư sinh năm nay tuổi đã gần bảy mươi.

Có lẽ cũng nghĩ như vậy nên Siêu Không thượng nhân đột nhiên tiến lên một bước cất tiếng hỏi :

- Câu Hồn bang chủ, bản tăng hỏi thí chủ là người thế nào của Phi Long thư sinh và Cửu Quý Ác Bà?

Câu Hồn bang chủ bỗng ngửa mặt lên trời cất tiếng cười lạnh lạnh rồi nói.

- Hòa thượng kia, nhà ngươi không biết quy lệ của bốn bang hay sao? Hỏi đến lai lịch của Bang chủ là phạm tội tử hình. Hòa thượng hết muốn sống rồi phải không?

Một nhân vật thân phận chí cao như Siêu Không thượng nhân ở Bắc Thiếu Lâm, vai vế ngang hàng với Bách Trượng thiền sư phái Nga Mi và các tôn sư võ học khác, khi nào lại chịu nổi những lời ngạo nghễ miệt thị như thế.

Siêu Không thượng nhân biến sắc chưa kịp phát tác thì Tuệ Giác thiền sư đã quát lớn :

- Nghiệt chương! Ngươi ngông cuồng vô lễ đến như vậy quả là súc sinh không biết nể tiền bối tôn trưởng. Ngươi cả gan xúc phạm đến vị Thủ tọa Mâu Ni đường, phái Thiếu Lâm làm sao tha thứ cho ngươi được?

Câu Hồn bang chủ cười nhạt :

- Cái gì là Thiếu Lâm? Cái gì là Võ Đang với Không Động? Bốn tọa đã ra lệnh, nội trong ba năm, mười ba môn phái lớn nhỏ của Trung Nguyên phải giải tán hết. Võ học Trung Nguyên lúc đó sẽ thu về một mối hà hà...

Thiên Diệu Thần Cái lúc đó cũng tức giận vô cùng, liền lên tiếng quát mắng :

- Câu Hồn bang chủ, ngươi dựa vào thế lực nào mà dám miệt thị võ lâm Trung Nguyên như vậy? Ta đã định xa lánh giang hồ, không lý gì đến những chuyện ân oán trong võ lâm nữa, nhưng đêm nay vì võ lâm Trung Nguyên, ta phải trừ khử ngươi đi để tránh mối họa.

Câu Hồn bang chủ cười lớn :

- Lão ăn mày hôi thối kia, ta đã phá quy lệ bốn bang, vừa rồi cho phép ngươi an toàn đi khỏi nơi này, vậy mà ngươi không biết tự lượng sức còn buông lời xúc phạm. Ngươi hãy hỏi giang hồ xem có bao nhiêu cao thủ táng mạng rồi.

Siêu Không thượng nhân bỗng trầm giọng nói với mấy người đứng quanh :

- Chư vị anh hùng hào kiệt, tai họa sắp đến với toàn thể võ lâm Trung Nguyên, lẽ nào chúng ta đành lòng vì tư lợi tranh giành nhau quên mất đại nghĩa võ lâm. Tên ma đầu Câu Hồn bang này chẳng những phạm tội sát hại biết bao anh hùng thiên hạ, mà còn là mối đại họa cho võ lâm nữa. Chư vị không cần biết đến quy củ giang hồ, hãy tiến lên trừ họa cho võ lâm.

Phái Thiếu Lâm từ xưa đến nay vẫn được mặc nhiên coi là lãnh đạo võ lâm Trung Nguyên. Tuy mấy năm gần đây, môn đệ Thiếu Lâm đột nhiên rút về núi hết, để phái Nga Mi nổi bật trên chốn giang hồ, nhưng oai danh Thiếu Lâm vẫn còn được trọng vọng rất nhiều.

Bởi thế mấy lời nói của Siêu Không thượng nhân hiệu nghiệm khác thường.

Tất cả các nhân vật võ lâm đứng đó đều thuộc hạng nhất lưu cao thủ và người nào người nấy đều xuất thân ở những môn phái lớn như Hoa Sơn, Nga Mi, Không Động, Thanh Thành, Võ Đang v. v... nên đều quan tâm đến vận mệnh của môn phái mình.

Có những nhân vật đã lừng danh thiên hạ, oai chấn võ lâm như Khô Ấu lão nhân, Bạch Long Thăng Hải Trường Tôn, Hoàng Xuyên Bích Đàm Lê Trung Hưng, Quả Hải Thần Ưng Vân Thiên Trung, Liễu Diệp Tân Nhân Hồ Qua, Trương Hận thư sinh Hàn Chấn Sơn... v. v... đều đã nghe ác danh của Câu Hồn bang chủ, nhưng phần đông có thể biết mình không thể đương cự nổi bang phái bí mật ghê gớm đó, nên cho đến nay vẫn im hơi lặng tiếng.

Nay được lời nói của Siêu Không thượng nhân, lại thấy Câu Hồn bang chủ chỉ có một mình, dù võ công cao siêu đến đâu cũng ở vào thế quả bất địch chúng, nên mọi người đều hăng hái, lớn tiếng hưởng ứng, hăm hở tiến lên, vận khí nội lực sẵn sàng tấn công.

Câu Hồn bang chủ chẳng e sợ chút nào, lớn tiếng cười khanh khách nói :

- Hay lắm! Hay lắm! Các ngươi tất cả xông lên, bốn tọa khôi phái đi tìm từng người thanh toán.

Tuệ Hải thiên sư có vẻ là người nóng nảy nhứt trong bọn, hét lớn!

- Cầm mõm! Đêm nay ta quyết lột mặt nạ của ngươi xem ngươi là kẻ lớn mặt thế nào mà dám tác oai tác quái trong võ lâm rồi bắt ngươi cho các môn phái đến chứng kiến hành quyết.

Câu Hồn bang chủ lại càng cười lớn, như thể không coi mấy lời hăm dọa đó vào đâu.

Siêu Không thượng nhân từ từ giơ hai tay lên, định dùng Âm Ma chương tấn công, bỗng thấp thoáng có hai bóng người nhảy đến bên Câu Hồn bang chủ.

Nhìn ra, mọi người mới thấy đó là Lãnh Xà bà bà cùng tên đạo đồng Thiết Thủ của y.

Lãnh Xà bà bà đến bên Câu Hồn bang chủ rồi hướng về phía quần hùng quát mắng nói :

- Mấy kẻ võ lâm Trung Nguyên kia, các ngươi đều là tiền bối võ lâm, không biết hổ thẹn cho thân phận mình hay sao mà cật đồng người định uy hiếp một kẻ thế cô. Lão bà ở ngoài Đông Hải lẽ ra không can thiệp vào việc riêng của võ lâm Trung Nguyên, nhưng thấy việc chương tai gai mắt thế này, làm sao đứng im được. Lão bà bênh vực Câu Hồn bang chủ đối phó với các ngươi.

Câu Hồn bang chủ đắc chí cười lớn :

- Lãnh Xà tiền bối, đêm nay kỷ niệm thế liên hợp giữa Câu Hồn bang ở Trung Nguyên và Vạn Độc Âm Xà đảo ở Đông Hải.

Tuệ Giác thiên sư quát lớn :

- Cả hai tên ma đầu đáng chết cả. Chớ có miệt thị võ lâm Trung Nguyên.

Nói dứt lời, Tuệ Giác thiên sư liền thi triển Kim Cương chương tấn công luôn. Đồng thời các nhân vật võ lâm khác cùng động thủ, vây tròn Câu Hồn Bang chủ và Lãnh Xà bà bà vào giữa.

Câu Hồn bang chủ rú lên một tiếng thật dài, trong tay đã cầm một thanh kiếm sắc sáng xanh, còn Lãnh Xà bà bà, cặp mắt rắn của y thị vẫn lạnh lùng nhưng chợt lóe ra những tia sáng ghê rợn, cây gậy sắt nặng xà trong tay y thị múa lên vun vút, thành một trận gió lốc.

Trận ác chiến bùng nổ dữ dội vô cùng. Cả hai bên đều là những cao thủ võ lâm, nên chỉ thấy bóng người thấp thoáng như bóng ma nhảy múa dưới ánh trăng, rồi thỉnh thoảng có tiếng “choang” ngân dài và những tai lửa lóe ra do những binh khí va chạm vào nhau. Chưa được mười chiêu, một cao thủ võ lâm tên gọi là Truy Hồn Hào Thủ Thượng Quan Lộ, chủ nhân của Long Vân bảo bổng rú lên một tiếng thảm khóc, hai tay ôm bụng lùi lại mấy bước rồi ngã vật, trong khi tiếng cười lạnh lạnh của Câu Hồn bang chủ nổi lên. Thì ra Thượng Quan Lộ đã bị Câu Hồn bang chủ dùng một thế kiếm quái dị, đâm một mũi kiếm trúng vào bụng dưới tử thương.

Các nhân vật võ lâm tức giận vô cùng, sự thật mấy người đó chưa giở toàn lực ra tấn công, mà chỉ đánh cảm chừng để dò xem thủ pháp của đối phương ra sao, không ngờ Câu Hồn bang chủ lợi dụng lúc các cao thủ võ lâm còn khoan tay, giở kiếm pháp ảo diệu hạ độc thủ ngay.

Cái chết của Thượng Quan Lộ làm mọi người điên lên, thi triển toàn lực tấn công, lúc này mới thấy ưu thế của phe cao thủ võ lâm nổi lên rõ rệt.

Thiên Diệu Thần Cái trong tay chỉ cầm một cây gậy nhỏ, như gậy trúc, vậy mà đường gậy vun lên như một lưỡi kiếm sắc bén, khiến Câu Hồn bang chủ

không dám coi thường. Bỗng thấy “ùm” một tiếng thật lớn, Lãnh Xà bà bà lùi lại mấy bước, mắt lóe hào quang có vẻ tức giận vô cùng, còn Siêu Không thượng nhân và Tuệ Giác thiên sư vẫn không ác đâu, lúc này phải lùi lại hai bước. Hai người vừa liên thủ, dùng Kim Cương chưởng hợp nhất, mới đẩy được Lãnh Xà bà bà lùi lại một bước.

Đầu được trên năm mươi hiệp thì Câu Hồn bang chủ và Lãnh Xà bà bà bắt đầu phải lùi. Trên mười võ lâm cao thủ trong đó có những bậc tôn sư của võ lâm như Siêu Không thượng nhân và Thiên Diệu Thần Cái quả đã không hổ danh đệ nhất cao thủ, áp đảo được hai tên ma đầu ghê gớm nhất.

Nhưng Câu Hồn bang chủ và Lãnh Xà bà bà đâu đã chịu hạ phong ngay. Thân hình Câu Hồn bang chủ lúc này đã biến hẳn trong ánh kiếm xanh biếc, toàn thân chỉ thấy một đạo thanh quang lượn lờ, tiến đến chỗ này, lùi lại chỗ nọ nhắm những nơi yếu kém nhất trong vòng vây của đám võ lâm cao thủ để tấn công, nhắm phá vòng vây.

Đột nhiên, bóng kiếm xanh củ Câu Hồn bang chủ và lằn gậy trúc của Thiên Diệu Thần Cái hợp lại “choang” một tiếng dữ dội, lửa đỏ bắn tung tóe. Lập tức ánh kiếm và ánh gậy tắt hẳn, hai người nhảy lùi ra, cùng đưa binh khí của mình lên nhìn.

Kiếm của Câu Hồn bang chủ là một thứ báu kiếm, chém sắt như chém bùn. Câu Hồn bang chủ vừa rồi chém một nhát trúng vào gậy trúc của Thiên Diệu Thần Cái, đã tưởng làm cho khí giới mỏng manh của đối phương phải đứt đoạn. Ai ngờ chỉ thấy “choang” một tiếng dữ dội như chém phải đá.

Câu Hồn bang chủ nhảy lùi lại nhìn lưỡi kiếm của mình thấy không sút mẻ. Nhưng nhìn đến gậy của Thiên Diệu Thần Cái, thấy cây gậy trúc vẫn yên lành, chẳng gãy một đoạn nào, nên vừa ngạc nhiên vừa kinh hãi.

Thiên Diệu Thần Cái cười ha hả :

- Dù cho ngươi có đến Ý Thiên bảo kiếm cũng không chém đứt nổi gậy trúc của ta.

Thiên Diệu Thần Cái không nói ngoa. Nguyên cây gậy của ông không phải tầm thường mà làm bằng một thứ trúc kỳ báu trong thế gian, gọi là Tử Cương Trúc (loại trúc màu tía rất cứng) chỉ có ở Bạch Đà sơn bên Tây Vực, cứng rắn còn hơn thép nguội.

Sau đó, hai bên lại nhảy vào giao đấu dữ dội hơn trước.

Câu Hồn bang chủ và Lãnh Xà bà bà võ công chí cao, nhưng quả bất địch chúng, không thể chống nổi mười mấy cao thủ đệ nhất liên thủ tấn công, nên chỉ một lát sau đã kém thế trong thấy. Hai người cứ lùi dần, tình thế nguy cấp vô cùng.

Siêu Không thượng nhân lên tiếng :

- A di đà Phật! Đêm nay nếu chư vị anh hùng trừ khử được hai tên ma đầu quái ác này thì tức là chư vị đã cứu võ lâm Trung Nguyên khỏi một con tai kiếp rất lớn vậy. Chư vị chớ để cho chúng tâu thoát.

Lời nói của Siêu Không thượng nhân đã chặn trước mưu toan bỏ chạy của Câu Hồn bang chủ và Lãnh Xà bà bà, nên cả hai tức giận vô cùng, hung tính càng phát khởi.

Lãnh Xà bà bà rú lên một tiếng, đầu gậy Mãng xà đột nhiên biến hóa. Trong số các cao thủ, chỉ có Bạch Long Thăng Hải Trường Tôn nhân vật phái Hoa Sơn võ công kém nhất, nên bị hoa mắt né tránh không kịp, liền bị đầu gậy đập trúng bả vai. Hải Trường Tôn đánh rớt cây Kim Hoàn đao, loạng choạng lùi mấy bước rồi ngã vật xuống. Lãnh Xà bà bà định tiến lên kết liễu tính mạng y, nhưng ba nhà sư Thiếu Lâm đã vận dụng Kim Cương chưởng ngăn cản.

Còn Câu Hồn bang chủ cũng đổi kiếm pháp. Ánh sáng xanh bỗng xẹt bay lên với tiếng vu vu rợn người rồi bỏ nhào xuống.

“Keng”, cây trảo của Quả Hải Thần Ung Vân Thiên Trùng đã bị chém gãy. Vân Thiên Trùng là một ông già quái thú, đứng đầu môn phái Thái Cực Quyền ở Hà Bắc danh tiếng và chức phận rất cao trong võ lâm.

Nhưng trước mắt Câu Hồn bang chủ, ông chỉ là người kém nhất nên Câu Hồn bang chủ đã nhắm ông ta tấn công định mở đường máu phá vòng vây.

Thấy cây trảo bị chém đứt, Vân Thiên Trùng kinh hãi, vội dùng Tâm Ma Hộ Pháp né tránh đường kiếm nguy hiểm của Câu Hồn bang chủ. Không ngờ chỉ thấy xoẹt một tiếng, ánh sáng xanh biếc đã lóe lên trước mặt. Vân Thiên Trùng rú lên một tiếng, chỉ còn nhắm mắt chờ chết.

May mắn lúc đó Thiên Diệu Thần Cái vừa vận tấn công một gậy vào yếu huyệt ở sau gáy Câu Hồn bang chủ, nên y đành phải quay lại gạt đỡ.

Không ra thoát vòng vây, Câu Hồn bang chủ lòng lộn như thú dữ, nhưng các cao thủ đã đề phòng, thay phiên nhau tấn công tới tấp không để cho y kịp trở tay.

Giữa lúc Câu Hồn bang chủ và Lãnh Xà bà bà bị hãm vào thế nguy, bỗng nhiên có một thanh âm kỳ lạ từ phía núi xa vang tới.

Thanh âm đó chỉ là một tiếng rú, nhưng quái lạ làm sao nó sói vào tai như thể tiếng sét nổ. Các cao thủ võ lâm giật mình kinh hãi, biết rằng có một tay võ lâm nội lực ghê gớm sắp đến.

Tiếng rú mới đầu nghe thật xa, vậy mà chỉ trong chớp mắt, mọi người đã thấy bóng trắng thấp thoáng.

Hình người chưa hiện rõ, một luồng kinh lực như di sơn đảo hải đã đẩy tới.

“Keng! Keng! Choang” đó là những vũ khí của những tay nội lực còn kém, bị ngay luồng kinh lực ghê gớm đó đánh văng đi. Trong số các cao thủ, chỉ có vài ba người võ công thượng đỉnh như Siêu Không thượng nhân và Thiên Diệu Thần Cái vẫn nguyên không sao, còn những người khác non kém hơn chút ít, đã bị đẩy lui ngay lại.

Bóng trắng hiện rõ giữa trận chiến, phân hai bên xung đột ra làm hai. Đó là một ông già, mặt mũi thanh tú, cốt cách có vẻ thần tiên, ung dung nhàn hạ, nhưng hai mắt lóe lên hai ngọn lửa hồng như hai hòn than trông rất ghê rợn.

Ông già đó tay không cầm vũ khí, chỉ có một chiếc quạt lông màu trắng như tuyết, mình cũng mặc một chiếc đại bào màu trắng đầu búi tóc ngược lên, cử chỉ có vẻ tiên phong đạo cốt khác thường.

Hình bóng ông già vừa xuất hiện, tiếng nói lạnh lạnh của Câu Hồn bang chủ đã vang lên với một giọng vui mừng bộc lộ :

- Cha! Đến vừa phải lúc.

Thiên Diệu Thần Cái cũng thất sắc lùi lại một bước và kêu lên :

- Phi Long thư sinh!

Quả nhiên ông già tiên phong đạo cốt đó chính là Phi Long thư sinh, một nhân vật ghê gớm nhất của phía “tà” đã lừng danh đệ nhứt ma đầu ở Miêu Cương năm xưa.

Các nhân vật giang hồ có mặt lúc đó kinh hãi đến nỗi không thốt ra được một lời nào. Ngay cả Siêu Không thượng nhân Thủ tọa Đạt Ma đường, một nhân vật số một số hai của Bắc Thiếu Lâm cũng mất bình tĩnh, lùi lại mấy bước như trông thấy quỷ xuất hiện.

Nguyên danh tiếng hai vợ chồng Phi Long thư sinh và Cửu Quỷ Ác Bà năm xưa đã làm võ lâm kinh hồn tán đởm vì hai vợ chồng ma đầu này hành sự ác độc vô cùng. Bất luận cao thủ võ lâm nào chẳng may làm hai vợ chồng y thất ý, lập tức sẽ mang họa vào thân ngay.

Phi Long thư sinh và Cửu Quỷ Ác Bà hoành hành thiên hạ hầu như vô địch, dưới mắt không người, rồi băng đi một thời gian lâu cả hai mất tích, võ lâm đồn đại hai vợ chồng ma đầu này gặp một vị thánh tăng ở Thiên Sơn xuống núi xuất thủ đánh cho chúng một trận thất điên bát đảo, nên cả hai đã trốn mất rồi có lẽ mang thương tích nặng chết ở chốn Miêu Cương rồi.

Nhưng không ai ngờ rằng Phi Long thư sinh và Cửu Quỷ Ác Bà lại ẩn cư ở ngay Trung Nguyên, trong một động núi sâu thẳm trong dãy núi Thanh Thành. Kim Ngang Tiêu là người đầu tiên gặp hai vợ chồng ma đầu này khi chàng lạc vào động núi ở Thanh Thành Sơn (xem Cự Linh thần chương hồi trước).

Đến nay đột nhiên Phi Long thư sinh xuất hiện, làm sao họ không kinh hãi. Nhưng điều ngạc nhiên hơn hết là họ thấy Câu Hồn bang chủ gọi Phi Long thư sinh bằng cha. Lai lịch bí mật của Câu Hồn bang chủ đến nay mới hé ra y là con của Phi Long thư sinh, hèn nào võ công của Câu Hồn bang chủ cao siêu như vậy.

Lại nói Phi Long thư sinh nhảy đến đấu trường, chỉ giờ tay đẩy một cái đã ăn được bọn võ lâm cao thủ đang đấu với Câu Hồn bang chủ và Lãnh Xà bà bà.

Thiên Diệu Thần Cái trầm giọng hỏi :

- Phi Long thư sinh! Té ra các hạ còn sống đến ngày nay lại đến đây quấy rối. Ta hỏi các hạ đêm nay muốn gì?

Tuệ Hải thiên sư nóng nảy nói :

- Thần Cái hỏi làm gì cho phí lời vô ích. Ý là cha của Câu Hồn bang chủ, lẽ tất nhiên đến đây chỉ đối địch với bọn ta thôi. Bọn ma đầu này lại tái xuất giang hồ, võ lâm khó tránh được tai kiếp lớn.

Phi Long thư sinh cất tiếng cười ha hả :

- Hòa thượng Thiếu Lâm nóng tính nhưng nhanh trí đó. Mồ đến đây không hề có ý đua tranh với các vị, chỉ có lời khuyên các vị, mau xuống núi ngay và trở về loan báo với thập tam môn phái võ lâm, hiện trong ba năm nữa phải giải tán hết. Đó là lệnh của Phi Long này vậy.

Siêu Không thượng nhân quát lớn :

- Việc ngưng cuồng đó té ra chính người chủ trì! Võ lâm Trung Nguyên đâu có thể bị khuất phục dễ dàng như vậy được.

Bọn Tuệ Giác, Tuệ Hải chẳng nói chẳng rằng lập tức giờ chuông tấn công luôn. Thế là mười mấy võ lâm cao thủ lại xông lên, tấn công hai cha con Phi Long thư sinh và Lãnh Xà bà bà.

Trận đấu lần này kinh khủng hơn trước nhiều. Phi Long thư sinh vừa phe phẩy quạt lông, một luồng kinh phong khét lẹt đã tung ra, ào ào như giông tố.

Một cao thủ võ lâm thuộc phái Bồng Lai, tên gọi là Vũ Vạn Linh, bỗng kêu học lên một tiếng, mồm phun máu đỏ, thân hình bị bắn tung lên. Y là người võ công non kém nhất, nên không chịu nổi chương phong kinh hồn động địa của Phi Long thư sinh.

Tuy nhiên, mấy cao thủ thượng đỉnh như Siêu Không thượng nhân và Thiên Diệu Thần Cái đâu có chịu thất bại dễ dàng. Mấy thân hình thấp thoáng ẩn hiện, xuyên qua chướng phong, đồng thời thi triển tuyệt nghệ phát ra những chưởng mãnh liệt chống trả.

Thế là hai bên chia nhau thành hai phe chiến đấu dữ dội. Một bên là Phi Long thư sinh, Câu Hồn bang chủ và Lãnh Xà bà bà, và một bên Siêu Không thượng nhân, Thiên Diệu Thần Cái và bọn võ lâm cao thủ Khổ Âu lão nhân, Liễu Diệp tan nhân, Trương Hận thư sinh v. v...

Bọn Siêu Không thượng nhân tuy đông người hơn, nhưng Phi Long thư sinh võ công đã đến mức xuất thần nhập hóa nên chỉ một mình y, chưa chắc các võ lâm cao thủ đã đánh bại được, nữa là còn Câu Hồn bang chủ và Lãnh Xà bà bà. Vì thế chỉ trong chốc lát, phe Phi Long thư sinh đã chiếm thượng phong rõ rệt.

Trong khi bọn người này giao đấu ở trước cửa động Lôi Công thì thỉnh thoảng ở trong động lại phát ra những tiếng chưởng phong phát nổ ầm ầm.

Câu Hồn bang chủ đang đánh với Tuệ Giác và Tuệ Hải thiền sư, đột nhiên rú lên một tiếng và lùi lại.

Tuệ Giác và Tuệ Hải định xông lên đuổi theo, không ngờ Phi Long thư sinh đã lướt lại nhanh như luồng gió, gờ chưởng đẩy ra một luồng kinh phong, ngăn cản hai nhà sư Thiếu Lâm.

Siêu Không thượng nhân và Thiên Diệu Thần Cái nhảy vọt lại, hợp lực cùng Tuệ Giác và Tuệ Hải thiền sư vây chặt Phi Long thư sinh vào giữa. Nhưng với cây quạt lông nhẹ nhàng phe phẩy, Phi Long thư sinh ung dung đón đánh với tất cả bốn người mà không hề nao núng.

Thấy thế Câu Hồn bang chủ buồm tiếng cười khanh khách, thân hình bỗng bay vút đi, phi thân nhảy thẳng vào Lôi Công động.

Các cao thủ võ lâm cùng thét lên tức giận, muốn xông lên ngăn cản, nhưng Phi Long thư sinh và Lãnh Xà bà bà ra tay chặn họ lại, thành thử Câu Hồn bang chủ cứ việc chạy như bay biến vào Lôi Công động.

Bên ngoài cuộc ác đấu lại tiếp tục, dữ dội hơn trước. Các cao thủ võ lâm đến đây phần lớn vì quan tâm đến những bí quyết võ công của phái Côn Luân bảo tàng trong động này, nay lại thấy Câu Hồn bang chủ một mình chạy vào động làm sao không tức giận như điên cuồng?

Bởi thế, họ không còn giữ gìn gì nữa, xuất toàn lực ra tấn công, cốt mở đường vào Lôi Công động. Võ công chí cao như Lãnh Xà bà bà lúc ấy cũng phải lùi lại mấy bước, duy chỉ có Phi Long thư sinh là vẫn cầm cự được bình thủ với bốn đệ nhất cao thủ là Siêu Không thượng nhân, Thiên Diệu Thần Cái, Tuệ Giác và Tuệ Hải thiền sư.

Câu Hồn bang chủ chạy vào Lôi Công động được một lúc lâu, trong khi đó không còn thấy tiếng chưởng phong phát ra nữa.

Đột nhiên, từ trong động sâu thẳm phát ra một tiếng rú kinh hồn.

Mọi người nhận thấy ngay tiếng rú đó chính là tiếng rú của Câu Hồn bang chủ. Song do tiếng rú thánh thót lúc này có thanh âm rất dị thường, nửa như tức giận, nửa như kinh hãi đến cực độ. Đồng thời từ phía trong động ào ra một luồng gió lạ.

Lúc đó đang mùa động rét lạnh, tuyết nửa đêm rơi xuống trắng xóa cả một vùng núi, vậy mà luồng gió lạ từ trong động thổi ào ra lại là một luồng gió nóng, như thể lửa đốt.

Kinh dị hơn nữa, luồng gió đó lại tanh hôi nồng nặc. Uế khí xông ra làm mọi người đang giao chiến hăng say như vậy cũng phải gạt mình kinh hãi, vội vàng vận khí phong bế huyết đạo, nén hơi thở, để cho độc khí khỏi xâm nhập vào người.

Trận đấu vì thế bỗng giảm ngay phần cường liệt.

Phi Long thư sinh nghe thấy tiếng rú kinh dị của Câu Hồn bang chủ đã gạt mình lắng tai nghe ngóng. Rồi thấy gió độc và uế khí xông ra, Phi Long thư sinh nét mặt từ trước vẫn ung dung bình tĩnh lúc này đột nhiên biến đổi.

Phi Long thư sinh bỗng gờ chưởng bên trái đẩy mạnh, gạt bắn Tuệ Giác và Tuệ Hải thiền sư sang một bên, rồi thân hình y vút đi như luồng gió, mau lẹ không thể tả, phi thân chạy thẳng vào Lôi Công động.

Thân pháp của Phi Long thư sinh quả là độc nhất vô nhị trên thế gian. Bốn đại cao thủ đang vây chặt y, vậy mà Phi Long thư sinh chỉ nhún mình một chút, không rõ y giờ thân pháp gì, mọi người hoa mắt, trong khoảnh khắc sau đã thấy một vệt trắng như vệt khói bay thẳng vào Lôi Công động. Ngay như Siêu Không thượng nhân và Thiên Diệu Thần Cái muốn ra tay ngăn cản cũng không kịp nữa.

Lãnh Xà bà bà thấy Phi Long thư sinh đột nhiên bỏ trận đấu chạy vào Lôi Công động. Y thị cũng rú lên một tiếng, vung gậy sắt cho Khổ Âu lão nhân và Trương Hận thư sinh phải né tránh sang một bên, rồi Lãnh Xà bà bà cũng nhảy phắt vào Lôi Công động, chạy theo Phi Long thư sinh.

Bọn Siêu Không thượng nhân kinh lạ vô cùng, cho rằng Câu Hồn bang chủ vào động gặp biến. Mặc dầu uế khí xông ra nồng nặc, các nhân vật võ lâm cũng không ngần ngại, ủa nhau chạy cả vào Lôi Công động, theo bên gót Lãnh Xà bà bà.

Lệ tình trong động đá

Nhắc lại ở trong động Lôi Công, Kim Ngang Tiêu đang lúc thất thế, võ công chưa hoàn toàn bình phục, hai chân bó cao “tiếp xương” không cử động được, bất ngờ lại gặp kẻ đối đầu là Áo Ma đầu đà, Chương môn nhân phái Đạt Ma bên Tây Tạng.

Ảo Ma đầu đà đã tưởng chỉ tấn công một chiêu là kết liễu tính mạng của Kim Ngang Tiêu, không ngờ Kim Ngang Tiêu tuy không đứng lên được, vẫn còn đủ kinh lực vận dụng Cự Linh thần công đánh ra một chiêu đỡ dội, chống lại luồng chiêu phong Âm Ma chiêu của Ảo Ma đầu đà phát ra tiếng nổ dữ dội.

Ảo Ma đầu đà bị đẩy lùi luôn đến năm bước, vừa kinh sợ vừa tức giận. Nhất là y lại nhận thấy chiêu lực của Kim Ngang Tiêu phát ra chính là vận dụng Cự Linh thần công tuyệt kỹ của phái Đạt Ma bị thất lạc và lọt vào tay người, nên y căm giận nghiêng răng kèn kẹt :

- Tiêu tử giỏi thật. Dám dùng bốn môn công phu chống lại bốn sư. Ta xem ngươi chịu đựng được bao lâu nữa.

Kim Ngang Tiêu không đáp, chàng nhận thấy tình thế tuyệt vọng của mình. Nếu không bị gãy hai chân, chàng đâu có sợ Ảo Ma đầu đà. Khốn nỗi lúc này võ công của chàng chỉ mới hồi lại có nửa phần, nếu tiếp tục giao đấu, chàng sẽ mất sức rất mau. Còn muốn chạy thì hai chân tê liệt, đến đứng lên cũng không được. Hơn nữa, nếu để Âm Ma chiêu của lão đầu đà chạm vào vết thương, xương cốt sẽ gãy lìa lần nữa, chàng mang thân tàn phế suốt đời, dù có thoát trận này cũng coi như chết rồi.

Kim Ngang Tiêu không còn thì giờ suy nghĩ nữa. Chàng chỉ có một cách là phải hạ ngay Ảo Ma đầu đà, nếu không chàng phải chết, thế nên Kim Ngang Tiêu chẳng nói chẳng rằng, vận toàn lực vào hai tay, cong người lên, đẩy ra hai chiêu Cự Linh thần công.

Ào... ào... chiêu phong lại phát động, Ảo Ma đầu đà biết chiêu lực đó lợi hại, vội gờ tay chống đỡ.

“Ùm! Ùm!” hai luồng chiêu phong lại giao nhau. Tiếng động lại từ trong động sâu chuyển ra phía cửa động, làm kinh động tất cả những người đang giao đấu ở đó.

Ảo Ma đầu đà lùi lại thêm hai bước nữa.

Nhưng lần này, y đặc chí căt tiếng cười ghê rợn.

Thì ra Ảo Ma đầu đà là tôn sư một môn phái, nhận thấy ngay kinh lực của Kim Ngang Tiêu phát ra lần thứ hai đã kém sút hẳn lần trước. Y biết ngay rằng võ công của Kim Ngang Tiêu chưa hoàn toàn phục hồi và như vậy chỉ cần đầu chiêu vài lần nữa, Kim Ngang Tiêu sẽ kiệt lực.

Ảo Ma đầu đà căt tiếng cười vang động :

- Tiêu tặc, ngươi chịu được mười chiêu nữa, ta sẽ tha cho ngươi.

Nói dứt lời, y lại gờ chiêu tấn công luôn.

Kim Ngang Tiêu nghiêng răng chống đỡ. Chiêu phong gặp nhau phát ra những tiếng nổ sấm sét liên hồi.

Tiếp đến chiêu thứ năm, Kim Ngang Tiêu thờ học, mồ hôi toát ra đầy người. Chàng không còn đủ sức đẩy lui Ảo Ma đầu đà nữa.

Trái lại chính chàng bắt đầu bị Âm Ma chiêu đẩy lùi lại. Thân hình chàng lét dưới đất đau đớn vô cùng.

Ảo Ma đầu đà cười đặc chí. Hai chiêu của y gờ lên từ từ. Y biết rằng Kim Ngang Tiêu đã kiệt lực, chỉ cần đẩy ra một chiêu nữa là kết liễu tính mạng chàng. Bởi thế y không cần vội vã.

Giữa lúc Kim Ngang Tiêu nhắm mắt chờ chết thì đột nhiên “xoẹt xoẹt” hai tiếng như lụa xé, kinh phong vượt qua đầu chàng và Ảo Ma đầu đà học lên một tiếng kinh hãi và tức giận.

Kim Ngang Tiêu mở mắt nhìn ra, thì vừa thấy Ảo Ma đầu đà đẩy ra một chiêu ngăn cản hai ám khí không biết do ai từ phía sau Kim Ngang Tiêu phóng tới.

Cứ như võ công Ảo Ma đầu đà, bất luận ám khí nào ném vào y như muối bỏ bể, vì y chỉ cần phất ống tay áo một cái, kinh lực phát ra cũng đủ làm ám khí bay đi mất tăm.

Không ngờ một biến cố lại phát sinh.

Chiêu phong của Ảo Ma đầu đà vừa chạm phải hai chiếc ám khí, bỗng thấy “bộp” “bộp” hai tiếng vang lên.

Đồng thời một thứ bụi trắng xóa tỏa ra như mây mù. Công lực tinh thâm như Ảo Ma đầu đà và Kim Ngang Tiêu lúc này cũng đành chịu, không thể nào nhìn thấy gì được nữa.

Kim Ngang Tiêu kinh hoảng, chưa kịp hiểu sự gì xảy ra thì thấy có một cánh tay bông chàng lên. Thân hình chàng bị cấp bay đi, gió thổi vù vù ở hai bên tai.

Người cấp Kim Ngang Tiêu chạy đi, không biết là ai, nhưng khinh công tuyệt đỉnh, chỉ một bước nhảy của y cũng xa hàng trượng.

Nhưng người cấp chàng nhảy đến bước thứ hai, trong khi thân hình còn lơ lửng trên cao thì “bùng” một tiếng dữ dội. Một luồng chiêu phong mãnh liệt từ phía sau đã đẩy tới.

Thì ra luồng chưởng phong đó chính là do Áo Ma đầu đà đánh ra. Áo Ma đầu đà là Chưởng môn nhân một môn phái võ học Tây Tạng chẳng chịu để thất thủ dễ dàng.

Khi bụi trắng vừa tung ra, làm y tối mắt tối mũi như thể người mù, thì lập tức Áo Ma đầu đà lùi lại một bước, đồng thời đánh ra một chưởng về phía trước để đề phòng kẻ thù ám toán.

Áo Ma đầu đà ứng đối một cách quá mau lẹ khiến người vừa nhảy đến cấp Kim Ngang Tiêu chạy đi cũng không ngờ.

Bởi thế đang lúc lơ lửng trên không trung, người đó bị luồng chưởng phong đẩy tới, thân hình bị nhào lộn mấy vòng trên không trung và bắn ra xa. Tuy vậy người đó vẫn cấp chặt được Kim Ngang Tiêu dưới nách không chịu buông chàng ra.

Võ công của người lạ cũng không phải tầm thường, vì y đã mượn sức chưởng phong bay đi như thể người cười sóng gió không để chưởng lực đánh bị thương. Tuy vậy y cũng đánh bật ra xa rồi rớt xuống đất nghe “bịch” một tiếng.

Áo Ma đầu đà tức giận vô cùng, cất tiếng quát tháo vang động :

- Người không thoát khỏi tay ta.

Nói dứt lời Áo Ma đầu đà hướng về phía có tiếng người vừa té xuống, đánh ra một luồng Âm Ma chưởng nữa rất mạnh. Nhưng lần này y đã vận dụng đủ nội lực rồi, nên tình khác hẳn.

Nghe chưởng phong ào ào bay tới, Kim Ngang Tiêu biết ngay đó là Âm Ma chưởng nên cả kinh, muốn xuất lực chống đỡ nhưng không được vì chàng bị người lạ cấp dưới nách. Chàng cũng không dám cựa mình tách người ra vì hai chân chàng kể như đã tàn phế.

Không ngờ người lạ ứng biến mau lẹ vô cùng. Vừa bị rớt xuống, còn loạng choạng chưa kịp đứng vững, người đó đã xoay mình lại phát ra một chưởng chống đỡ luồng Âm Ma chưởng.

“Ừm”! Chưởng lực của người lạ thuộc loại âm nhu, cho nên đồng tính với Âm Ma chưởng. Hai luồng “âm phong” gặp nhau, phát ra một tiếng “ùm” nhỏ, nhưng sức mạnh của nó ghê hồn. Đá vụn ở xung quanh tường động lờ xuống rào rào.

Người lạ bị chưởng phong của Áo Ma đầu đà đẩy lùi bắn lại đến ba bước, suýt nữa đánh rớt cả Kim Ngang Tiêu. Tuy đã chống đỡ được kinh lực và che chở cả hai không bị thương, chưởng lực của người lạ rõ rệt là kém Áo Ma đầu đà.

Kim Ngang Tiêu lúc này đã thấy rõ người lạ mặt có ý định cứu chàng chứ không có ác ý nên chàng cảm kích vô cùng.

Thấy y lão đảo muốn té, Kim Ngang Tiêu khẽ nói :

- Các hạ hãy để tôi xuống đất rồi mau tẩu thoát đi. Áo Ma đầu đà ra tay ác độc lắm, các hạ vương tôi e khó thoát.

Người lập tức trả lời :

- Không khi nào! Kim công tử an lòng, tôi có cách...

Kim Ngang Tiêu sững sờ. Chàng ngạc nhiên về giọng nói quả quyết thì ít, nhưng kinh ngạc nhất là thanh âm của người đó khàn khàn, như thể đã dùng thuốc biến âm đi rồi.

Kim Ngang Tiêu vẫn bị người đó cấp ở dưới nách nên từ nãy giờ một tay chàng nắm cánh tay của người lạ. Lúc này chàng mới nhận thấy cánh tay của người lạ nhỏ nhắn mềm mại. Đồng thời một mùi hương thơm lạ lũng từ thân thể người đó toát ra. Kim Ngang Tiêu giật mình kinh hãi, chàng biết ngay đó là một người đàn bà! Nhưng là ai?

Chắc chắn không phải Hắc Cốt Ma Nương mà chàng đang thầm cầu mong, vì Hắc Cốt Ma Nương võ công cao hơn Áo Ma đầu đà. Chẳng lẽ Chu Uyển Thanh? Nhưng có khi nào Chu Uyển Thanh gặp chàng mà không nói rõ lại giấu cả giọng nói?

Trong lúc mấy ý nghĩ vừa thoáng qua óc Kim Ngang Tiêu thì mọi việc xảy ra rất nhanh.

Người đàn bà cấp chàng xoay người đi định phi thân chạy trốn thì tiếng cười dữ dội của Áo Ma đầu đà vọng tới.

Một luồng chưởng phong nữa lại lần áp tới. Người đàn bà gắng gượng đánh ra một chưởng chống đỡ, nhưng lại bị đẩy đi. Tình thế nguy cấp vô cùng, bụi trắng dần dần tan đi.

Bỗng người đàn bà ngoắt tay lại vung mạnh một cái Áo Ma đầu đà đang phi thân nhảy tới, vội né tránh.

Nhưng “đốp” một tiếng, ánh lửa xanh lóe ra rồi tắt ngấm ngay. Đồng thời một mùi hương thơm nhàn nhạt tỏa ra.

Áo Ma đầu đà cười gằn :

- Người có dùng đến Mê Hồn Hương hạ cấp cũng không sao ngăn cản được bốn sư.

Tuy nói vậy, Áo Ma đầu đà cũng phải dừng lại để phong tỏa các huyết đạo, không cho độc khí xông vào người.

Trong lúc đó người lạ đã nhét một viên thuốc vào mồm Kim Ngang Tiêu. Chẳng hiểu đó là thuốc giải mê, nên không e ngại gì cả. Đoạn người lạ cấp Kim Ngang Tiêu nhanh nhẹn nhảy trái sang một bên nấp sau một cột đá lớn, vừa kịp tránh một chưởng phong nữa vừa ập tới :

Động Lôi Công ở bên trong rất rộng, lại có những cột đá thiên nhiên nhũ xuống hay mọc trời lên, như một rừng cây rộng rợp, bởi thế rất tiện cho việc lẩn tránh.

Áo Ma đầu đà phát chưởng tiếp. Y sắp hạ được Kim Ngang Tiêu và lấy lại được báu vật của môn phái mình bị thất lạc từ mấy chục năm nay, không ngờ sắp đến lúc thành công lại bị cản trở, cho nên y tức giận như điên cuồng. Chưởng lực của Áo Ma đầu đà đánh ra mỗi lúc một dữ dội thêm.

Lúc này người lạ cấp Kim Ngang Tiêu không còn dám đấu chưởng nữa mà đành theo thế hạ sách là cứ lẩn quất quanh những trụ đá thiên nhiên để tránh các luồng chưởng phong đang ào ào tràn tới.

Bỗng nhiên có tiếng “Ừm”... “Rầm” dữ dội. Mấy chiếc cột trụ đá to lớn bị chưởng phong của Áo Ma đầu đà đánh gãy và đổ xuống “ầm ầm” như tiếng sét.

Người đàn bà cứu Kim Ngang Tiêu kinh hoàng quá, không ngờ chưởng lực của Áo Ma đầu đà lại lợi hại đến như vậy. Nàng ta vẫn không bỏ Kim Ngang Tiêu, nhưng thoáng thấy phía mặt tường động đá có một nơi hõm hẳn vào như thể một đường hầm thứ hai, nên đánh liều, cất mình nhảy chéo sang đứng nấp vào chỗ đó. Trước khi nhảy đi, nàng ta lại vung mạnh một cái. Lập tức bột trắng xóa như sương mù tỏa ra mù mịt.

Nhưng Áo Ma đầu đà đâu phải là người dễ đánh lừa. Mặc dầu bụi trắng mù mịt, y chỉ thoáng nghe tiếng gió thổi và tiếng chân động cũng đủ hiểu đối phương chạy về phía nào rồi.

Lập tức Áo Ma đầu đà quát lên một tiếng, đánh về phía đó một chưởng như di sơn đảo hải.

“Rầm”!... Cả một khối đá bị vỡ tan tành.

Như trên đã nói. Lôi Công động bên trong hình dạng rất quái dị, ngõ ngách rất nhiều.

Lúc khối đá bị chưởng lực của Áo Ma đầu đà đánh vỡ tan thì nhiều việc quái lạ xảy ra, khiến người lạ mặt cứu Kim Ngang Tiêu cũng kinh hoàng.

Số là ngay lúc đó, toàn thể động đá như thể bị lay chuyển dữ dội đồng thời có những tiếng ầm ầm phát ra như thiên binh vạn mã đang kéo tới.

“Rầm”... “Bùng”... Đá ở trên đỉnh động rớt xuống, đá ở hai bên cũng lở ra. Áo Ma đầu đà cũng phải kinh hãi, không phát chưởng nữa, vì y cũng không hiểu việc gì xảy ra. Có lẽ khối đá vừa rồi bị bể vỡ là một chỗ hiểm yếu của khu động này nên đụng tới nó là làm cho toàn thể cơ cấu bị rung chuyển.

Giữa lúc đá lớn đang rớt xuống như vậy thì đột nhiên từ phía đường ngách cạnh khối đá bị vỡ, có một cái cột bằng đá bị đổ vật ra giữa động nghe “ầm” một tiếng.

Lúc này bụi trắng đã bị chưởng phong đẩy đi mất hết, nên mọi người thấy rõ vật tròn trùng trục và dài đến hơn một trượng lật xuống, như thể có người nào từ phía trong ném ra giữa động.

Cây cột lớn đổ vật ra khiến cả Áo Ma đầu đà lẫn bọn Kim Ngang Tiêu đều giật mình chú ý.

Quái lạ! Cây cột đã đổ vật xuống đất rồi bỗng từ từ ngóc một đầu lên.

Kim Ngang Tiêu nằm dưới nách người đàn bà lạ, không phải lưu ý đến Áo Ma đầu đà, nên chẳng trông rõ hơn hết.

Cây cột vừa ngóc đầu lên, Kim Ngang Tiêu đã buột mồm kêu lên một tiếng kinh hoàng :

- Ủa...!

Thì ra vật mà mấy người tưởng là cột đá đó thực ra chỉ là một phần của thân một con rắn khổng lồ.

Lúc này con rắn cất đầu lên, Kim Ngang Tiêu mới thấy rõ hai con mắt đỏ như hai miếng than hồng và lớn bằng hai nắm tay. Đầu con rắn nhỏ hơn thân nó, nếu thoát trông ai cũng tưởng đó là một khúc cây hay cột tròn.

Con rắn nằm giữa, ngăn cách hai bên, nên phía Áo Ma đầu đà cũng như phía người lạ cùng Kim Ngang Tiêu trông thấy nó cùng một lúc và cùng kinh hãi ngưng tay không tấn công nhau nữa.

Mọi việc xảy ra rất mau lẹ. Đầu con rắn vừa ngóc lên, một mùi tanh hôi ghê gớm tỏa ra.

Rồi ngay lúc đó, cả một khu động như rung chuyển, tiếng đá bể vỡ lẫn xuống ầm ầm, không hiểu có sự gì, chỉ thấy bụi đá bắn tung lên.

Và một vật gì to lớn lừng lừng như một tòa núi nhỏ lăn ra như thể nó dính liền với khúc sau con rắn.

Đất, đá, bụi đổ xuống rào rào, mặt đất chuyển động như có địa chấn, khiến người lạ cấp Kim Ngang Tiêu kinh hoàng nhảy lùi lại mấy bước. Ngay cả Áo

Ma đầu đà cũng phải lùi lại trở mắt nhìn.

Kim Ngang Tiêu phát giác sự thật đầu tiên, chàng kinh hãi la lên một tiếng :

- Quái vật!

Té ra không phải là một con rắn mà là một con quái vật hình dạng rất lạ lùng.

Đầu của nó giống như đầu rắn, nhưng cổ nó dài đến hơn một trượng, thoát trông chẳng khác gì con rắn, chỉ hiếm là càng xuống dưới khúc cổ càng lớn.

Sau khúc cổ dài lêu nghêu đó là một thân hình to lớn trông như một trái núi. Thân hình đó giống như thân hình một con thần lằn khổng lồ, có bốn chân to lớn bằng năm cột nhà và bàn chân của nó xoe ra lớn bằng cái chiếu. Bụng con quái vật trắng hếu, còn trên lưng nó có một đường dài như vây cá, màu xanh biếc, nhọn sắc như lưỡi kiếm.

Con quái vật đó có lẽ sống ở một cái động ngay sát cạnh đó, không biết từ bao trăm năm nay rồi.

Vừa rồi Áo Ma đầu đà đánh ra mấy chưởng, làm lở cả núi đá, nên nó mới kinh động, phá lỗ hồng bò sang bên này. Lỗ hồng nhỏ, thân hình của nó đi đến đâu làm cho đá vỡ đến đấy.

Con quái vật mới chỉ thò đầu và đưa thân hình nó vào đường động mà động đã chật cứng rồi, ấy là chưa kể đến khúc đuôi của nó còn ở lại phía động bên kia. Con quái vật quá to lớn và hình dạng của nó quá gớm ghiếc nên Áo Ma đầu đà đứng chết sững, vì kinh hãi. Còn người đàn bà cứu Kim Ngang Tiêu cũng ngay đờ người ra. Khi con vật vừa cất đầu lên, nó liền há mồm thở ra một luồng hơi. Không ngờ luồng hơi vừa ra khỏi mồm nó gặp không khí liền bốc cháy, thành thử trông như thể con quái vật thở ra lửa.

Ánh lửa sáng bùng lên, đồng thời một mùi hôi thối gớm ghiếc xông ra. Nhờ ánh lửa sáng đó, Kim Ngang Tiêu nhìn lên người cứu chàng không ngờ chàng không thấy rõ mặt người đó, vì y bị mặt bằng một vuông vải đen.

Kim Ngang Tiêu giật mình chợt nhớ lúc chàng ra khỏi Miêu Cương cũng có một người bị mặt theo chàng nữa. Người đó đã có cứu chàng và nay lại cứu chàng nữa. Người đó là ai?

Nhưng Kim Ngang Tiêu không có thì giờ suy nghĩ lâu thêm, vì lúc đó động núi lại chuyển động ầm ầm, khiến cả Áo Ma đầu đà lẫn người lạ phải lùi xa con vật.

Người đàn bà nhanh trí vô cùng. Sau giây phút kinh hãi bàng hoàng vì sự xuất hiện của con quái vật, nàng ta đã nghĩ được ngay một kế.

Trong lúc con quái vật thở ra hơi lửa và lách mình để đem cả khúc đuôi ra thì người đàn bà đã thò tay vào ngực áo lấy ra một vật rồi vung tay ném thẳng về phía trước.

Vật đó như một ám khí bay vọt qua đầu quái vật rồi rớt xuống bên kia cách trước mặt Áo ma đầu đà một chút. Áo ma đầu đà lúc bắt thần tưởng là ám khí vội vã nhảy lùi lại tránh.

Nhưng vật đó không phải là ám khí. Nó rớt xuống đất và nổ bùm một tiếng. Thì ra đó là một thứ pháo trộn lưu hoàng và các chất dẫn lửa mà Miêu Cương thường dùng để dọa mãnh thú trên rừng.

Tiếng nổ “bùng” có hiệu quả ngay tức khắc. Nó làm con quái vật giật mình quay đầu về phía tả và tiếng nổ làm nó giận dữ, phun lửa như để sẵn sàng đoán cường địch.

Cùng lúc ấy nó trông thấy Áo Ma đầu đà. Đang lúc tức giận quái vật thấy có sinh vật lạ trước mắt khi nào nó lại tha, bởi vậy nó rống lên một tiếng rất kinh lạ, quay ngoắt đầu về phía đó để tấn công Áo Ma đầu đà.

Kim Ngang Tiêu thấy người đàn bà cứu mình nhanh trí như vậy, chàng cũng khen ngợi vô cùng. Nàng ta đã dùng kế nhỏ làm con vật tấn công đối thủ mình.

Áo Ma đầu đà thấy con vật quay đầu về phía mình, y vừa sợ vừa tức giận, vội vã vận dụng toàn lực Âm Ma chưởng đánh ra một chưởng thật mạnh.

“Bùng” chưởng phong gặp phải luồng hơi lửa của con quái vật, nên phát ra tiếng nổ. Lửa của quái vật bị kinh lực âm nhu chạm phải, tắt ngấm ngay, nhưng hơi độc của nó vẫn tuôn về phía Áo Ma đầu đà, làm y kinh hoàng nhảy lùi lại, đồng thời phát chưởng thứ hai nhằm vào đầu con vật.

Chưởng phong này không gặp trở lực bay đến đầu con quái vật. Nên nhớ chưởng lực của Áo Ma đầu đà có sức di sơn đảo hải, con quái vật dù to lớn hùng mạnh đến đâu, cũng bị choáng váng.

Thế là con quái vật gầm lên một tiếng nổi điên loạn. Nó lao cả người ra, đá đồ vỡ ầm ầm như sấm nổ.

Đến lúc này thì việc xảy ra đột ngột, chính người đàn bà cũng không dự liệu trước được. Số là con quái vật đã thấy Áo Ma đầu đà là đối thủ, nó tức giận đưa cả người ra ngoài để đuổi theo, thân hình nó xoay ngang, đầu hướng về phía Áo Ma đầu đà...

“Bùng!... Rầm... oàng”... Cuộc ác chiến giữa con quái vật khổng lồ và Áo Ma đầu đà vẫn tiếp diễn dữ dội.

Con quái vật lúc này nằm theo chiều dài của đường hầm trong động, nên động tác của nó trở nên dễ dàng. Thân hình to lớn của nó gần như che bịt cả đường động, tuy nhiên con vật chỉ có phần thân và bụng nó lớn, còn đầu và cổ lại nhỏ. Từ đầu đến đuôi, con quái vật dài tới sáu hay bảy trượng. Thật là một con quái vật chưa từng thấy, có lẽ là con quái vật hiếm sống từ đời tiền sử đến nay.

Ảo Ma đầu đà trông thấy con vật to lớn và quái dị như vậy nên cũng kinh hoàng, liền chủ động chưởng lực, nhắm đầu con quái vật tấn công.

Nhưng con quái vật tinh khôn dị thường nhờ có chiếc cổ dài lê nguêu, đầu nó di động rất dễ dàng, bởi vậy nó chỉ bị chưởng lực của Ảo Ma đầu đà đánh trúng một lần lúc đầu, còn về sau nó né tránh, đồng thời nó luôn luôn phun ra lửa và một thứ khói vàng mùi tanh hôi ghê gớm.

Câu Hồn bang chủ lâm nguy

Trong khi con quái vật giao đấu với Ảo Ma đầu đà thì nó không biết phía sau nó có đôi thanh niên nam nữ là Kim Ngang Tiêu và Thôi Ngọc Linh. Nó có vẻ tức giận Ảo Ma đầu đà, nên luôn luôn gầm rống chỉ chực xông lên cắn chết.

Mỗi lần con quái vật chực tiến lên thì đuôi nó quật mạnh làm đá ở phía sau vỡ tan thành từng mảnh và rớt xuống rào rào như mưa.

Phần Ảo Ma đầu đà thì từ lúc con quái vật xuất hiện lão hòa thượng tin chắc rằng Kim Ngang Tiêu và người cứu chàng đã bị con quái vật giết chết hay dùng đuôi quật mạnh tan xương nát thịt. Nhưng Ảo Ma đầu đà không lấy thế làm hài lòng mà còn tức giận, bởi vì con quái vật không lờ đứng chèn ép chặt ních đường động không cho y chạy đến tìm xác Kim Ngang Tiêu để lấy lại cuốn Cự Linh thần công kinh.

Ảo Ma đầu đà ra tay tấn công luôn mấy chưởng, chẳng những không đánh bại được quái vật. Mà trái lại làm cho nó tức giận như điên cuồng phun khói độc phì phì khiến Ảo Ma đầu đà phải bẻ hết các huyết đạo cho khí độc khỏi xâm nhập vào cơ thể.

Thấy quái vật quá lợi hại, Ảo Ma đầu đà liền cúi xuống rút ở cái bao cột liền bụng chân ra một lưỡi gươm bằng thép màu xanh biếc. Lưỡi gươm này giống như một chiếc trùy thủ do một thứ thép rất quý từ một sứ Ả Rập du nhập Tây Tạng từ mấy trăm năm trước, nên đã được các vị Lạt Ma của Tây Tạng luyện thành vũ khí hộ thân, rồi truyền từ đời nọ qua đời kia.

Ảo Ma đầu đà đã giao đấu mấy hiệp với con quái vật, nên biết rằng nó tinh khôn vô cùng. Cầm gươm bên tay mặt, Ảo Ma đầu đà cúi xuống nhặt một viên đá bằng nắm tay rồi bất thành linh dùng tay trái ném viên đá về phía con vật.

Một tay võ công thượng thặng như Ảo Ma đầu đà là một khi dùng đến ám khí không phải là chuyện tầm thường. Viên đá xoe xoe bay đi, nhắm đúng đầu con quái vật lao tới như tên bắn.

Quả đúng như Ảo Ma đầu đà đã dự đoán, viên đá tuy bay thật nhanh, nhưng con quái vật chỉ nghe tiếng gió, đã tìm cách né tránh, đầu nó ngoặc về một phía.

Liền ngay khi đó, Ảo Ma đầu đà nhanh như chớp phóng lưỡi gươm bay đi. Lần ném đá là giả, lần ném đao là thật, Ảo Ma đầu đà đã vận dụng hết kinh lực vào lưỡi đao, nên chỉ thấy “xoẹt” một tiếng, lưỡi đao bay đi như một lần chớp.

Con quái vật nhanh nhẹn đến đâu cũng không tránh kịp lưỡi gươm sắc bén cắm phập vào mắt bên tả con quái vật ngấp đến cán.

Ảo Ma đầu đà đã tính rằng con quái vật không lờ như vậy một lưỡi đao nhỏ đâm vào người nó chẳng khác gì muỗi cắn nên phải chọn nơi trọng yếu nhất của nó là con mắt để tấn công mới mong hạ được nó.

Không ngờ lưỡi đao vừa trúng đích, một việc kinh hồn xảy ra. Con quái vật bị lưỡi đao cắm trúng mắt, tuy bị trọng thương nhưng đâu có chết ngay. Nó gầm lên một tiếng kinh thiên động địa tưởng như lay chuyển cả núi đá, một bàn chân khổng lồ của nó đột nhiên lật một khối đá lớn to bằng nửa căn nhà, bắn thẳng về phía Ảo Ma đầu đà với sức nặng ngàn cân.

Ảo Ma đầu đà võ công tuy cao, nhưng không thể ngờ có biến cố như vậy.

“Ầm”... khối đá văng đi, đem đi cả một luồng kinh phong như giông bão.

Ảo Ma đầu đà cả kinh vội nhảy sang một bên né tránh, nhưng cũng chậm nửa bước, nên bị khối đá quệt phải một nửa thân người, từ bả vai trở xuống háng, và bị bắn tung ra xa.

“Rầm”, Khối đá đập phải những cột đá thiên nhiên, đập gãy luôn năm sáu cột, rồi mới hết đà ngừng lại che mắt gần nửa lối đi.

Dù có mình đồng da sắt và nội lực thâm hậu đến đâu, Ảo Ma đầu đà cũng không chịu nổi khối đá nặng vạn cân đó. Cũng may y không bị khối đá đè phải nát thịt, nhưng cũng bị bắn xa rồi người lại đập phải vách đá trong động nên nằm lăn ra đó chết giấc luôn.

Chính giữa lúc ấy thì Câu Hồn bang chủ từ bên ngoài chạy vào đến nơi. Câu Hồn bang chủ thấy một khối đá văng tới, lại có người bắn tung nằm chết giấc một bên, nên kinh lạ vô cùng.

Câu Hồn bang chủ tuy là đàn bà nhưng đờm lượng gấp mấy lần đàn ông, thấy thế không sợ hãi chút nào mà còn dự đoán ngay là có việc quái dị xảy ra, nên lập tức phi thân nhảy qua khối đá lớn, thân hình nhẹ nhàng rơi xuống phía bên kia.

Câu Hồn bang chủ vừa nhảy qua khối đá sang đến bên kia thì nhìn thấy ngay con quái vật, đứng vào lúc con quái vật bị mũi đao xuyên vào mắt đang nổi cơn điên cuồng ghê gớm.

Con quái vật vừa dùng chân đá bật văng khối đá đi, thì lại thấy có người từ bên ngoài nhảy vào. Nó không phân biệt gì hết, cho rằng kẻ thù chưa chết còn nhảy đến, nên nó rống lên một tiếng, há mồm phun một tia lửa dài và khói vàng độc vào Câu Hồn bang chủ.

Câu Hồn bang chủ vừa nhảy vào, đột nhiên thấy một con vật khổng lồ như cái trái núi đứng sừng sững trước mặt nên giật mình kinh hãi. Nhưng chưa kịp định thần thì một tia lửa dài như một chiếc cầu vồng và một đám khói vàng mù mịt cùng uế khí rất độc hại bay đến nhanh như chớp.

Câu Hồn bang chủ rú lên một tiếng thật dài, rồi giờ hai chưởng lên đẩy mạnh ra. Chính tiếng rú này đã làm cho Phi Long thư sinh đang giao chiến với các võ lâm cao thủ ở bên ngoài phải giật mình kinh sợ.

Uy lực của Câu Hồn bang chủ quả không phải tầm thường. Hai chưởng của y đẩy ra, đã tạo thành hai luồng lực đạo mãnh liệt, đẩy lui ngay được tia lửa đỏ và đám khói vàng uế độc.

Tuy nhiên, độc khí không thể nào bị đẩy lui hết, cho nên mặc dầu lửa tắt ngấm và khói bị lui, Câu Hồn bang chủ vẫn ngửi thấy một mùi uế khí ghê gớm, làm choáng váng cả người.

Câu Hồn bang chủ biết là nguy hiểm vội bẻ luôn huyết đạo và cho tay vào bọc định lấy thuốc giải độc ra.

Không ngờ Câu Hồn bang chủ chưa kịp lấy thuốc thì con quái vật đã gầm rú, hùng hổ bò tới như cả một trái núi đang xô tới. Đầu con quái vật y hệt như đầu một con mãng xà, lúc này có máu tươi nhỏ ròng ròng, nhưng với chiếc cổ dài lêu nghêu, nó vẫn lắc lư rất mau lẹ, chứng tỏ nó chưa kiệt lực chút nào. Đồng thời con quái vật lại ngóc cổ lên cao đến hơn một trượng.

“Phi... Phi!”

Con quái vật lại phun ra tia lửa và khói độc, khiến Câu Hồn bang chủ kinh hoàng, vội nhảy lùi lại, nhưng chỉ lùi lại mấy bước lưng đã đụng phải khối đá lớn bằng nửa gian nhà.

Câu Hồn bang chủ đành lại phải dùng chưởng lực đẩy lui lửa và khói độc đang bay tới rất nguy hiểm.

Câu Hồn bang chủ bị mấy khối đá lớn chặn đứng sau lưng, biết rằng mình ở vào một thế kẹt rất nguy hiểm, nên vội vàng mon men đi quanh khối đá, lùi ra bên ngoài.

Nhưng con quái vật tinh khôn vô cùng, khi nào nó chịu để địch thủ thoát thân một cách dễ dàng như vậy. Nó luôn luôn gầm rống và phun lửa, khiến Câu Hồn bang chủ cuồng quật, dùng chưởng lực đẩy gạt ra ngoài. Trong lúc gạt đỡ như vậy, Câu Hồn bang chủ liên tiếp rú lên những tiếng thật dài. Tiếng rú không còn chút bình tĩnh nữa, nó pha lẫn giọng kinh hoàng, cầu cứu.

Sự thật võ công của Câu Hồn bang chủ chẳng kém Áo Ma đầu đà chút nào, mà có phần còn hơn nữa, nên mới uy hiếp được các cao thủ thượng đỉnh của võ lâm từ trước đến nay. Nhưng khi chạy vào động này, Câu Hồn bang chủ không thể nào ngờ phải đối phó với một con quái vật khủng khiếp như thế này nên tâm thần đã hơi rối loạn.

Rồi đến lúc bị kẹt vào khối đá thì Câu Hồn bang chủ kinh hoàng thực sự. Lại thêm con quái vật sau khi bị trọng thương và mù mất một mắt, nên tính dã thú hung tàn của nó bộc phát, ghê gớm mười lần lúc gặp Áo Ma đầu đà, nên Câu Hồn bang chủ mới bị thất thủ như vậy, Kim Ngang Tiêu và Thôi Ngọc Linh đã phải lùi tránh xa xa, để đuôi con quái vật quất đi quất lại trong con đường động, khói quệt phải hai người và cũng để tránh đá vung ra tứ tán.

Hai người chỉ nghe thấy quái vật gầm rống, tiếng đá đổ ầm ầm và những tia lửa lóe lên, và đoán biết con quái vật giao chiến với Áo Ma đầu đà, chớ thật ra, vì vướng thân hình con quái vật lớn như trái núi, nên không trông thấy sự thể xảy ra ở phía trước ra sao.

Tuy vậy hai người cũng yên lòng, biết rằng con quái vật tuy hung tợn thật, nhưng thân hình nó quá to lớn gần chặt cả động núi, nên nó không thể nào quay lại để làm hại.

Ngồi nghe con quái vật gầm rống và đập phá, Thôi Ngọc Linh và Kim Ngang Tiêu như chìm đắm trong cõi mộng tình, quên cả nguy hiểm ngay bên mình.

Mãi lát sau Thôi Ngọc Linh mới bừng tỉnh và khẽ nói :

- Ngang Tiêu ca ca! Chúng ta đi khỏi nơi đây thôi, mặc cho Áo Ma đầu đà đối phó với con quái vật này.

Kim Ngang Tiêu mỉm cười nói :

- Linh muội, con quái vật hung dữ thật, nhưng nó có ơn với chúng ta vì nó cứu chúng ta khỏi tay lão hòa thượng Tây Tạng đó.

Ngọc Linh chau mày, cười :

- Chẳng lẽ đại ca muốn ở lại đây bênh vực nó hay sao? Nó có thân xác to lớn bằng tảng ấy không lẽ chịu thua lão hòa thượng Áo Ma? Chúng ta mau đi thôi, ở đây lâu độc khí của con quái vật này rất có hại.

Nói đoạn nàng liền đứng lên và ôm Kim Ngang Tiêu vác lên vai một cách nhẹ nhàng.

Kim Ngang Tiêu hỏi :

- Linh muội, em làm thế nào vào được động này và tại sao biết có anh ở đây mà giải cứu?

Thôi Ngọc Linh đáp :

- Tiểu muội đến đây được cũng là sự tình cờ. Nguyên tiểu muội vẫn có ý định đi tìm đại ca nên khi nghe thấy giang hồ đồn đại ca ở vùng này giao chiến với hòa thượng phái Đạt Ma và phái Thiếu Lâm nên vội tìm đến đây.

Kim Ngang Tiêu kinh dị hỏi :

- Ủa, làm sao giang hồ truyền tin mau chóng như vậy?

Thôi Ngọc Linh cười :

- Từ lúc có tên Bạch Diện thư sinh Kim Ngang Tiêu xuất hiện, nhất cử nhất động của đại ca đều được giang hồ truyền tụng. Khi đại ca dục vào sự tranh chấp về mấy thứ bảo vật của phái Côn Luân, giang hồ võ lâm đã hay tin liền. Tiểu muội tìm đến đây, nhưng vẫn không biết đại ca ở nơi nào. Tình cờ, tiểu muội gặp mấy nhà sư nói tiếng Tây Tạng trong túr quán, nên mới có ý theo dõi chúng. Đến lúc Áo Ma đầu đà ra khỏi thị trấn, tiểu muội liền theo y ngay. Chẳng ngờ công lực của Áo Ma đầu đà quá cao, tiểu muội chỉ sợ y một chút đã bị tên hòa thượng đó phát giác có người theo sau rồi.

Kim Ngang Tiêu kinh hãi hỏi :

- Linh muội, võ công của Linh muội cao siêu đến như vậy, chẳng lẽ đi theo Áo Ma đầu đà không được hay sao?

Thôi Ngọc Linh mỉm cười :

- Đại ca nói võ công của tiểu muội cao là vì trước đây, khi gặp tiểu muội, đại ca võ công còn kém, nên mới đánh giá quá cao như vậy. Thật ra tiểu muội đâu đã bằng các nhân vật thượng đỉnh như Áo Ma đầu đà. Ngay như đối với đại ca bây giờ tiểu muội kém hẳn một trời một vực.

Kim Ngang Tiêu nghe nói ngẩn người ra, biết rằng nàng nói thực chứ không phải khiêm tốn gì hết. Chàng cũng tự biết mình được hạnh ngộ, lạc xuống địa huyết Dã Nhân lãnh nên công lực bỗng chốc trở thành ra ngang hàng với những người đã tu luyện bốn chục năm nội công.

Kim Ngang Tiêu liền hỏi :

- Áo Ma đầu đà đã phát giác hiện muội rồi sao nữa.

Thôi Ngọc Linh kể tiếp :

- Y không cần đợi tiểu muội chạy đến gần, đột nhiên quay người lại, dùng chưởng lực âm nhu ghê gớm tấn công. Tiểu muội chỉ thấy như một luồng gió thoảng, vậy mà khí huyết trong người bị đảo lộn, ngực như có ngàn cân đè nén.

Kim Ngang Tiêu vẻ lo ngại nhìn nàng :

- Đó là Âm Ma chưởng tuyệt học của Đạt Ma sư tổ chân truyền ở Tây Tạng. Linh muội không bị thương đấy chứ?

Thôi Ngọc Linh cười :

- Tiểu muội biết nguy hiểm vội né tránh, rồi bỏ chạy ngay. Không ngờ Áo Ma đầu đà đuổi theo. Tiểu muội may nhờ đã luyện được khinh công từ thuở nhỏ, nên mới chạy được thoát hiểm. Áo Ma đầu đà đuổi theo một hồi không theo kịp tiểu muội, nên y chán nản quay lại. Tiểu muội liền theo dõi y ngay, nhưng lần này chỉ dám chạy ở cách xa y thôi.

- Tiểu muội theo Áo Ma đầu đà đến tận núi Tỳ Bà, nhưng khi y đến chân núi thấy phía trên có tiếng người giao chiến và tiếng vũ khí va chạm nhau, y liền bỏ đi sang phía sườn núi bên kia rồi lên núi. Tiểu muội vẫn theo y, nhưng lên đến đỉnh núi thì thấy từ trên đỉnh núi có một đường hầm đi xuống động này. Thì ra y đã theo đường hầm đó xuống đây, tiểu muội liền xuống theo, may mắn làm sao gặp y đang uy hiếp đại ca...

Kim Ngang Tiêu tỏ vẻ kinh lạ hết sức :

- Té ra từ trên đỉnh núi có đường đi xuống đây.

Thôi Ngọc Linh tươi cười gật đầu :

- Đúng vậy. Bây giờ chúng ta theo đường đó ra ngoài bỏ mặc Áo Ma đầu đà ở đây với con quái vật chẳng phải tiện lắm sao?

Thôi Ngọc Linh vừa nói vừa vác Kim Ngang Tiêu thoăn thoắt bước đi. Hai người đi xa khoảng hai dặm nữa, đột nhiên thấy từ chỗ quái vật có một tiếng rú thoảng đến.

Lúc này ở trong đường hầm đá, bất cứ thứ tiếng động gì cũng bị hồi âm vang động, thành thử âm thanh biến thể đi rất nhiều.

Kim Ngang Tiêu nghe tiếng đó rất quen, nhưng vì có hồi âm vang dậy chàng không thể nhận biết là tiếng của ai. Song do Thôi Ngọc Linh vừa nghe thấy

tiếng rú đã biến ngay sắc mặt, ngừng chân lại nghe ngóng.

Kim Ngang Tiêu kinh dị vội hỏi :

- Linh muội, tiếng rú của ai đó?

Thôi Ngọc Linh chưa kịp trả lời thì tiếng rú thứ hai đã văng tới, lần này rõ rệt là một tiếng rú kinh hoàng và cấp cứu. Thôi Ngọc Linh mặt xám ngắt, run rẩy nói :

- Hấn... Trời! Nguy rồi!

Nói dứt lời, Thôi Ngọc Linh ôm Kim Ngang Tiêu, cầm đầu chạy một mạch. Kim Ngang Tiêu ngạc nhiên hết sức gắng hỏi :

- Linh muội! Cái gì làm hiền muội sợ hãi như vậy?

Thôi Ngọc Linh không đáp cầm cổ chạy.

Tiếng rú vừa rồi đó chính là tiếng rú của Câu Hồn bang chủ đang lâm nguy trước con quái vật khổng lồ.

Lại nói Câu Hồn bang chủ bị kẹt bởi khối đá lớn không lùi lại được, trong khi con quái vật cứ liên tiếp tấn công bằng cách phun lửa và hơi độc.

Câu Hồn bang chủ võ công chí cao, tuy có thể dùng chưởng lực, đẩy lui được lửa và hơi độc, nhưng tình thế nguy ngập vô cùng. Bởi vì con quái vật nếu cứ liên tiếp tấn công, Câu Hồn bang chủ tất sẽ kiệt sức, bị ngọn lửa đốt chết.

Câu Hồn bang chủ là tay mưu trí hơn người, nên y chỉ bị luống cuống hoảng hốt một chút rồi lại bình tĩnh ngay. Lúc này Câu Hồn bang chủ đã nhận thấy đầu quái vật đã bị thương là vì có một con dao nhọn bén cắm vào mắt bên tả của nó. Bởi thế Câu Hồn bang chủ đã nảy ra một mưu hạ sát quái vật.

Chờ con quái vật vừa phun lửa ra xong, nhấc đầu cao lên để thở, Câu Hồn bang chủ liền quát lên một tiếng, cầm thanh gươm trong tay phóng thẳng vào mắt bên hữu của nó.

Thanh kiếm bay đi nghe xoạt một tiếng trong không khí, nhưng con quái vật ngã đầu về bên tránh được lưỡi kiếm phóng tới, khiến thanh kiếm đụng vào đá rớt xuống kêu loảng xoảng.

Câu Hồn bang chủ kinh hãi, không ngờ quái vật lại biết tránh ám khí nhanh nhẹn như vậy. Nhưng Câu Hồn bang chủ là tay võ công vào hạng tôn sư các môn phái, chỉ bị thất thế một lần chớ không chịu thua lần thứ hai. Âm thanh của thanh kiếm đụng vào đá kêu leng keng chưa dứt, thì Câu Hồn bang chủ chỉ hơi xoay người một chút, cánh tay y đã vung mạnh ra.

Lập tức hai đạo bạch quang như hai lần chớp bay xẹt đến đầu con quái vật. Đó là ám khí có khắc hình chim phượng, tuyệt kỹ gia truyền của Câu Hồn bang chủ, chỉ khi nào cực kỳ nguy cấp mới đem sử dụng.

Dù nhanh nhẹn đến đâu, con quái vật cũng không tránh kịp cả hai ám khí đó tới cùng một lượt, tốc độ mau lẹ hơn thanh kiếm gấp bội. Một chiếc ám khí trúng vào giữa trán, nơi khoảng cách sống mũi nó một chút, bám chặt lấy đó không rớt xuống được.

Quái vật da rất dày, tuy bị trúng mũi ám khí cương phiêu nơi chỗ hiểm, nó không bị trọng thương mà chỉ bị đau, nên nó rú lên một tiếng kinh khủng, phun một hơi lửa dài đến mặt Câu Hồn bang chủ.

Lần này con quái vật như đã tỉnh khôn thêm một chút, nó phun lửa liên tiếp, không để cho đối phương ngừng tay sử dụng ám khí nữa.

Câu Hồn bang chủ phải đẩy chưởng ra lia lịa, tuy gạt được nhưng tình thế nguy cấp vô cùng, bởi vì lửa càng nhiều khói độc càng dày, đến nỗi cả một khu động đó, khói độc bao phủ như sa mù.

Giữa lúc đó, bỗng thấy “vút” một tiếng. Một khối đá lớn gần bằng nửa khối trước lại bay vút đến Câu Hồn bang chủ. Thì ra con quái vật đã dùng cách hạ Áo Ma đầu đà, nó dùng chân khổng lồ, gạt một khối đá bắn vào người đối phương.

Câu Hồn bang chủ chỉ nghe tiếng gió cũng biết là có sự nguy hiểm, vội vàng né tránh sang một bên. Nhưng lúc này tâm thần đã choáng váng vì thờ hất phải một chút khói độc, Câu Hồn bang chủ không còn cử động mau lẹ như lúc bình thường.

Bởi thế khi khối đá bắn tới chạm phải khối đá trước, vỡ ra làm nhiều mảnh bắn tung tóe, thì Câu Hồn bang chủ không tránh kịp nữa.

Một mảnh đá lớn bằng đầu người trúng ngay vào mặt Câu Hồn bang chủ.

Chỉ nghe thấy “keng” một tiếng, chiếc mặt nạ bằng đồng của Câu Hồn bang chủ bị bắn tung đi, rớt vào đá nghe loảng xoảng, còn Câu Hồn bang chủ cũng bị dội người vào đá té xuống bất tỉnh.

Lần đầu tiên trong đời y, Câu Hồn bang chủ bị đánh rớt mặt nạ! Khôn thay người chiếm được kỳ công đó không phải là nhân vật võ lâm mà lại là một con quái vật thời tiền sử vô tri.

Câu Hồn bang chủ bị lộ nằm nguyên hình, bất tỉnh nhân sự. Lúc này nếu có ai nhìn thấy sẽ biết ngay Câu Hồn bang chủ là ai, bộ mặt thật sự như thế nào?

Bí mật của Câu Hồn bang chủ sắp bị bại lộ đến nơi.

Nhưng ngay bây giờ, chẳng những sự bí mật, mà ngay cả tính mạng của Câu Hồn bang chủ cũng nan bảo.

Bởi con quái vật thấy đôi phương bị té xuống và nằm im bất động nó liền rống lên một tiếng đặc thủng. Chiếc đầu măng xà của nó trên cái cổ dài lêu nghêu lắc lư từ từ hạ xuống.

Thường thường đối với các đối thủ bị hạ, nó hay phóng lửa đốt cháy ngay. Nhưng vừa rồi Câu Hồn bang chủ đã ném ám khí trúng đầu nó, nên con quái vật cảm hận muốn cắn nát xác Câu Hồn bang chủ để trả thù.

Đầu con quái vật từ từ hạ xuống, đầu nó so với thân hình khổng lồ của nó tuy không tương đối vì quá nhỏ nhưng so với đầu măng xà thường thì lại là to lớn.

Hai hàm răng khổng lồ của nó nhe ra như hai hàng lưỡi nhọn hoắt và lưỡi nó đỏ như máu, tưởng chỉ cần một cái cũng đủ làm đứt đôi người Câu Hồn bang chủ.

Phi Long thư sinh từ chiến với quái vật

Giữa lúc tính mạng Câu Hồn bang chủ như treo trên sợi tóc đỏ thì từ phía cửa động Lôi Công một tiếng rú ngân dài văng vẳng vào. Đầu con quái vật chỉ còn cách người Câu Hồn bang chủ vài thước, thì một bóng trắng đã xuất hiện ngay trên khối đá lớn.

Bóng trắng đó chính là Phi Long thư sinh vừa chạy vào trong động đúng lúc Câu Hồn bang chủ lâm nguy.

Phi Long thư sinh là nhân vật siêu đẳng của võ lâm, vậy mà lúc này trông thấy thấy cảnh tượng khủng khiếp trước mắt cũng phải kinh hồn thất sắc. Chỉ còn mấy thước nữa thì hai hàm răng nhọn hoắt của quái vật cảm phập vào người Câu Hồn bang chủ.

Vì quá lo cho tính mạng của con mình, Phi Long thư sinh không kịp nhận xét quái vật là giống gì, liền rú lên một tiếng phóng cả thân hình xuống, đồng thời phóng ra cả hai chưởng.

Không rõ chưởng lực của Phi Long thư sinh thuộc môn nào, chỉ thấy nó có sức mạnh như di sơn đảo hải. Người chưa đến chưởng phong đã đến rồi.

“Bùng” đầu quái vật còn cách đầu Câu Hồn bang chủ độ một thước thì bị đánh bật tung sang một bên.

Phi Long thư sinh nhảy xuống đứng chắn ngay trước người Câu Hồn bang chủ, lúc đó vẫn bất tỉnh nằm dưới đất. Không kịp quay lại nhìn đến con, Phi Long thư sinh chân vừa chạm đất đã vận dụng đến mười hai thành công lực đánh tiếp theo vào đầu con quái vật một chưởng nữa như sấm sét.

“Bốp” ngọn chưởng thứ hai đánh trúng mồm con quái vật nên bảy tám chiếc răng dài như lưỡi gươm của nó bị đánh gãy bắn tung ra, đồng thời mồm con quái vật bị trào máu.

Bị trúng hai ngọn chưởng có thể nói là thần sầu quỷ khốc, mạnh nhất võ lâm đương thời, con quái vật dù hung tàn và dũng mãnh đến đâu cũng bị trọng thương. Hơn nữa mắt bên tả của nó đã trúng lưỡi gươm của Áo Ma đầu đà, xuyên vào gần đến óc.

Lẽ thường một con vật bị thương như vậy ở đâu tất phải chết gục. Nhưng con quái vật này, sức mạnh của nó nằm trong thân hình khổng lồ như là trái núi, đầu của nó chỉ là bộ phận chỉ huy, dù có chặt cụt đầu nó, con quái vật cũng còn hung tợn, tàn phá hồi lâu mới chết.

Bởi vậy sau khi bị trúng hai chưởng của Phi Long thư sinh, con quái vật không gục xuống chết, mà lại ngóc cổ lên cao đến hơn một trượng để gầm rống và há mồm phun lửa và khói độc.

Con quái vật đã như mù rồi, mắt bên tả của nó đã bị thanh kiếm của Áo Ma đầu đà cắm sâu, lút gần tới cán, còn mắt bên hữu lúc này cũng vô dụng. Máu ở vết thương chảy ra như suối làm mờ mắt nó, hơn nữa ngọn chưởng thứ hai của Phi Long thư sinh quá mạnh, làm cho con mắt đó lòi ra ngoài, đây thần kinh ở con mắt cũng đứt hết.

Chính vì thế con vật không còn trông thấy kẻ địch của nó ở dưới đất, mà chỉ ngẩng cổ lên phun lửa vào không khí.

Phi Long thư sinh thấy con quái vật bị trọng thương như vậy mà không chết, cũng phải kinh hoàng, chưa biết tính cách nào hạ sát nó.

Giữa lúc ấy, một tiếng rú khàn khàn vang tới. Đồng thời một bóng người từ ngoài phi vào, nhảy vút lên khối đá, chiếc gậy sắt nện xuống đá nghe “keng” một tiếng. Đó là Lãnh Xà bà bà chạy vào động theo chân Phi Long thư sinh.

Lãnh Xà bà bà vừa xuất hiện thì ở phía sau tiếng người phi thân chạy theo vun vút. Đó là bọn Thiên Diệu Thần Cái, Siêu Không thượng nhân và các võ lâm cao thủ khác chạy vào theo.

Phi Long thư sinh ứng biến vô cùng mau lẹ. Y đã thấy Câu Hồn bang chủ bị lộ diện, nên vội vã cởi chiếc áo đại bào màu trắng mặc ngoài ra choàng lên mặt Câu Hồn bang chủ để che khuất mặt đi không cho bọn anh hùng võ lâm nhìn thấy mặt thật của Câu Hồn bang chủ.

Đoạn Phi Long thư sinh cất tiếng nói lớn :

- Lãnh Xà bằng hữu! Hãy ngăn cản bọn võ lâm cao thủ không cho kẻ nào tiến qua khối đá đó.

Lãnh Xà bà bà là một Đao chủ, oai danh lừng lẫy vô lâm, xưa nay có bao giờ chịu nghe mệnh lệnh của ai đâu, nhưng vì y thị đã nhận lời liên minh với Câu Hồn bang chủ lại nhận thấy Phi Long thư sinh võ công xuất thần nhập hóa, y thị đã có lòng khâm phục, nên không do dự đáp ngay một tiếng gọn lỏn :

- Được!

Nói dứt lời y thị quay lại cất giọng the thé :

- Các ngươi tiến lên nữa chớ trách lão bà độc ác.

Bọn Thiên Diệu Thần Cái và Siêu Không thượng nhân lúc này đã đứng cả lại rồi và đang ngăn người nhìn lên cửa. Họ đứng lại không phải vì sợ lời đe dọa của Lãnh Xà bà bà mà vì cảnh tượng trước mắt lúc đó quá kinh dị.

Đầu con quái vật đầm đìa máu lác lác trên cao đến hơn một trượng vì cổ của nó quá cao. Trong khi đó con quái vật liên tiếp gầm rống và phun lửa đỏ cháy tứ tung cùng với hơi độc bay ra khét lẹt, vì nó đã mù rồi không còn nhận thấy phương hướng nào hết.

Ở phía dưới, Phi Long thư sinh thấy Lãnh Xà bà bà đã ngăn cản bọn cao thủ võ lâm và thấy con quái vật không cúi xuống tấn công nữa nên ông ta yên lòng lùi lại đến chân khối đá, cúi xuống ôm người Câu Hồn bang chủ lên.

Phi Long thư sinh thở dài nhẹ nhõm khi thấy Câu Hồn bang chủ không chết và còn thở, bắt mạch máu vẫn chạy đều chứng tỏ nội tạng không hề hấn gì.

Phi Long thư sinh liền lấy trong người ra một chiếc lọ nhỏ, đổ ra hai viên thuốc sắc lấp lánh, nửa trắng nửa đỏ, mùi thơm phức, rồi bỏ vào mồm Câu Hồn bang chủ và truyền nội lực vào Linh Đài huyệt của Câu Hồn bang chủ.

Quả nhiên, chỉ một lát sau Câu Hồn bang chủ đã thở dài một tiếng rồi mở bừng mắt.

Nhận xét đầu tiên của Câu Hồn bang chủ lại thấy chiếc mặt nạ bằng đồng đã bị mất và mặt mình đã bị lộ. Lập tức mặt Câu Hồn bang chủ rần đánh lại và mắt y lộ hung quang.

Nhưng khi nhìn rõ thấy người cứu mình là Phi Long thư sinh, nét mặt Câu Hồn bang chủ bớt gay gắt ngay. Câu Hồn bang chủ mỉm cười và gọi :

- Cha! Quái vật là giống gì vậy?

Song do, khi Câu Hồn bang chủ ngược mắt nhìn lên thấy Lãnh Xà bà bà đứng trên khối đá trên đầu mình, y kinh hãi nhón nhác nhìn quanh, rồi kêu lên :

- Cha... cha!

Phi Long thư sinh mỉm cười lắc đầu :

- Không sao cả! Ta vào đây trước hết, vừa kịp cứu con. Bọn chúng bị Lãnh Xà bà bà ngăn chặn không cho vào tới đây. Con hãy ngồi đây nghỉ, để cho cha trừ khử giống quái vật này rồi hãy tính sau.

Câu Hồn bang chủ gật đầu, đứng lên đi nhặt chiếc mặt nạ bằng đồng đã méo mó đeo vào mặt rồi ngồi xuống nghỉ.

Lúc ấy, trong động tiếng đá vỡ ầm ầm lại nổi lên, tưởng như rung động cả núi. Đó là vì con quái vật sau khi bị thương định lùi lại, chẳng ngờ thân hình của nó quá to lớn, chật gần hết đường động cho nên mỗi lần nó cựa mình là bị va chạm vào đá. Đồng thời đuôi nó vũ động dữ dội, gây thêm cho đá vỡ đổ xuống như mưa.

Phi Long thư sinh ngửa cổ lên nhìn đầu con quái vật lác lác ở trên cao, thấy nó hung dữ và mạnh quá, liền nghĩ thầm chừng lực không thể nào đánh chết được con quái vật này.

Ông nhìn quanh có ý tìm một thứ binh khí tương xứng thì đột nhiên một biến cố khác xảy ra.

Sở là lúc đó con quái vật bị trọng thương nên nó đã bắt đầu lùi, nhưng vì thân hình nó quá to lớn, không lùi nhanh được. Lãnh Xà bà bà đứng trên khối đá lớn, thấy đầu con quái vật lác lác ở trước mặt liền quát to lên một tiếng, tay cầm gậy sắt nặng xà phóng thẳng vào mồm nó.

Chiếc gậy sắt của Lãnh Xà bà bà làm bằng thứ thép lạ ở Động Hải nặng có tới trên trăm cân. Lãnh Xà bà bà đã vận kinh lực vào tay rồi phóng đi, nên chiếc gậy bay đi nghe “xẹt” một tiếng, nhanh như mũi tên bắn, tưởng chừng nếu gậy trúng mồm con vật, ắt phải xuyên từ mồm qua sau gáy nó.

Ai ngờ con quái vật tinh khôn phi thường. Tuy đã bị thương nặng và gần như mù, nó chỉ nghe tiếng gió là đã lắc đầu lảng tránh, thành thử cây gậy sắt của Lãnh Xà bà bà bay trượt, đâm vào đá nghe “phập” một tiếng, chiếc gậy lớn như vậy đã cắm vào tường đá cửa động như cắm vào bùn.

Con quái vật thấy có người lại tấn công nó, nên nó lại nổi hung lên, gầm rống ghê rợn, và nhắm phía có gió bay lại phun ra một tia lửa dài như cầu vồng.

Lãnh Xà bà bà không thể nào ngờ con vật lại có phản ứng như vậy, nên chỉ chậm một chút tia lửa đã bay đến trước mặt. Y thị không kịp phóng chưởng ra gạt lửa, mà chỉ rú lên một tiếng khiếp hãi, tung mình nhảy lùi lại.

Chẳng cứ gì Lãnh Xà bà bà mà bọn Thiên Diệu Thần Cái và Siêu Không thượng nhân đứng ở gần đó cũng phải kinh hãi, lùi lại mấy bước khi thấy đầu

con quái vật vurun lên và phun lửa về phía họ.

Con quái vật điên khùng nhằm phía trước mặt nó phun lửa phì phì, tình hình nguy cấp vô cùng.

Giữa lúc đó, một bóng người từ dưới đất bay vọt lên như pháo thăng thiên. Đó là Phi Long thư sinh sử dụng khinh công tuyệt đỉnh của ông mà gang hồ năm xưa gọi là Phi Long thân pháp.

Phi Long thư sinh bay vọt lên đứng tới chỗ chiếc gậy sắt của Lãnh Xà bà bà cắm trên tường đá, đưa tay ra rút chiếc gậy sắt ra một cách dễ dàng. Đoạn nhanh như một con chim sắt, thân hình Phi Long thư sinh đảo lộn, chân đạp vào tường đá, phi thân bay ra ngoài.

Thân pháp của Phi Long thư sinh tuyệt đẹp, phép Lăng Không của ông có lẽ có một không hai trên đời này, khiến ngay cả bọn Thiên Diệu Thần Cái và Siêu Không thượng nhân trở mặt ra nhìn ngưỡng mộ, quên cả Phi Long thư sinh là địch thủ.

Phi Long thư sinh cầm gậy sắt bay ngang qua đầu con quái vật, gậy sắt vung lên như chớp nhoáng, chỉ thấy “bộp” một tiếng đầu con quái vật đã bị gậy sắt đập trúng nên nó chúi xuống.

Phi Long thư sinh đánh xong đòn đó thì thân hình cũng vừa bay tới khối đá mà Lãnh Xà bà bà vừa đứng.

Con quái vật bị một gậy chí tử như vậy, chỉ chúi đầu xuống một chút rồi lại ngóc lên ngay. Phi Long thư sinh không chút chậm trễ, vọt tung mình lên ngay và khi phi thân qua đầu nó, lại giáng xuống một gậy nữa.

Lần này Phi Long thư sinh không ngừng tay. Thân hình vừa bay tới tượng đá bên kia, ông lại đạp chân vào tường bay lộn trở lại để đập nữa. Cứ như vậy liên tiếp, Phi Long thư sinh bay đi bay lại như con én liệng và mỗi lần bay qua con quái vật lại đánh trúng vào đầu nó một gậy.

Đánh đến gậy thứ bảy thì đầu con quái vật đã nát bét, trông không còn hình dạng gì nữa mà chỉ còn là một đồng thịt đỏ lôm với óc trắng lòi ra ngoài. Bây giờ đầu con quái vật mới từ từ gục xuống.

Nhưng kỳ lạ thay, rõ rệt là đầu con vật đã bị đập nát, cổ nó đã mềm nhũn và gục xuống, vậy mà thân hình khổng lồ của nó vẫn chưa chết. Trái lại nó có vẻ hung tợn hơn trước. Bốn chân của nó cào cào xuống nền đá, làm sỏi đá bật tung, còn đuôi dài của nó quật vào hai bên tường động ầm ầm, rung chuyển cả núi đá, khiến Phi Long thư sinh và các cao thủ khác chỉ còn biết đứng ngây người ra nhìn.

Cảnh tượng lúc đó thật quái đản hết sức. Một con vật quái dị giống như một con thần lân khổng lồ, đầu đã bị đánh nát bét và gục xuống chết, còn thân hình và đuôi vẫn phá phách hung tàn.

Con giãy chết của con quái vật lâu vô cùng. Mãi về sau máu ở đầu và cổ nó tuôn ra thành một con suối nhỏ ở trong động, thân hình khổng lồ của nó mới kiệt lực rồi dần dần nằm im hẳn.

Phi Long chống gậy sắt nhảy tới trước hết và phi thân leo lên vai con vật như leo lên núi. Ông ta dùng gậy sắt chống vào da nó, nghe thấy kêu “keng keng” như chống vào đá nên lấy làm kinh dị vô cùng.

Lãnh Xà bà bà cũng nhảy tới cất tiếng ngạc nhiên hỏi :

- Phi Long tiên sinh! Giống vật này là giống gì mà quái lạ đến như vậy?

Phi Long thư sinh trầm ngâm một lát rồi đáp :

- Trong sách Lục Cổ Dịch Thư của Tân Hoán Nghiêu có nói đến một giống kỳ đà lớn như trái núi, sống hàng chục ngàn năm tên gọi là Không Đới, không biết có phải là giống vật này không.

Phi Long thư sinh chưa nói dứt lời thì đột nhiên Lãnh Xà bà bà cầm lấy gậy sắt, quay phắt người lại và quát lớn :

- Chớ có tiến lên nữa, kéo lại trách lão bà vô lễ!

Thì ra bọn Thiên Diệu Thần Cái, Siêu Không thượng nhân, Tuệ Giác, Tuệ Hải thiền sư cùng bọn cao thủ Khổ Âu lão nhân, Trường Hận thư sinh Hà Chấn Sơn thấy con quái vật đã bị trừ khử, liền nhảy lên khối đá lớn, định tiến đến gần quái vật.

Lãnh Xà bà bà phi thân nhảy lại khối đá lớn, nơi Câu Hồn bang chủ vừa bị quái vật đánh rớt mặt nạ, không ngờ lúc này Câu Hồn bang chủ đã biến mất dấu rồi. Có lẽ Câu Hồn bang chủ đã lên đi nơi nào từ lúc quái vật bị đánh ngã. Hành tung của y thật bí mật vô cùng.

Thấy Lãnh Xà bà bà chạy tới ngăn cản, Thiên Diệu Thần Cái cười khinh một tiếng tiếp tục tiến lên, ông tay áo bên phía tay cụt phát phơ trước gió, còn một tay cầm gậy trúc khẽ đẩy một cái lập tức có một luồng kinh lực bắn ra, trúng vào gậy sắt của Lãnh Xà bà bà nghe keng một tiếng.

Lãnh Xà bà bà nổi giận định phát tác thì ở phía sau bỗng thấy Phi Long thư sinh “hừ” một tiếng có vẻ kinh ngạc và tức giận.

Lãnh Xà bà bà và bọn Thiên Diệu Thần Cái ngạc nhiên dừng tay, quay lại nhìn, thấy Phi Long thư sinh đang nghiêng cổ mắt nhìn về phía động sau đuôi con quái vật.

Đột nhiên Phi Long thư sinh lách mình một cái, thân hình y đã như mũi tên bắn vọt đi, chạy theo sống lưng con quái vật rồi nhảy qua khúc đuôi dài chạy

thăng vào đường động núi sâu.

Thấy thế, Lãnh Xà bà bà liền rú lên một tiếng, quay người chạy đuổi theo Phi Long thư sinh ngay.

Bọn Thiên Diệu Thần Cái nhìn nhau kinh ngạc, rồi cũng phi thân nhảy lên lưng con quái vật, chạy theo luôn.

Lại nói trong động đá phía đó một chút, Thôi Ngọc Linh thoáng nghe thấy tiếng rú kinh dị, liền biến sắc ôm Kim Ngang Tiêu chạy như bay.

Kinh công của Thôi Ngọc Linh đã vào hạng thượng thặng, nếu so ra cũng không kém Tu Di thân pháp của Kim Ngang Tiêu chút nào. Kim Ngang Tiêu bị năng mạng xóc trên vai, thấy kinh công của nàng tuyệt diệu như vậy cũng phải khen thầm.

Chàng vẫn lấy làm lạ, không hiểu vì lẽ gì Thôi Ngọc Linh hốt hoảng như vậy nên đã mấy lần gắng hỏi, nhưng Thôi Ngọc Linh không đáp, chỉ cầm đầu mạng chàng chạy thật mau.

Thôi Ngọc Linh theo đường động chạy được độ hai dặm thì đến chỗ đường tắt ẩn thông lên đỉnh núi.

Thôi Ngọc Linh có ý mừng, khẽ bảo Kim Ngang Tiêu :

- Ngang Tiêu ca ca, chỗ này có lối thông lên đỉnh núi, ta mau thoát khỏi nơi này.

Kim Ngang Tiêu lại hỏi :

- Tại sao nàng hoảng sợ như vậy. Tiếng hú vừa rồi là ai vậy? Kẻ thù của nàng hay sao?

Thôi Ngọc Linh khẽ đáp :

- Chàng đừng hỏi nhiều, mau thoát nơi này hãy hay. Nếu không tính mạng chàng khó toàn.

Kim Ngang Tiêu nghi ngờ hỏi :

- Chẳng lẽ... Câu Hồn bang chủ xuất hiện hay sao?

Thôi Ngọc Linh không đáp, khẽ gạt đầu, rồi lần đến kê đá, tìm lối bước lên.

Bỗng nhiên Kim Ngang Tiêu khẽ quát :

- Khoan!

Nhưng muộn rồi, một chuỗi cười ghê rợn bỗng vang lên ở phía trước mặt hai người, tiếp theo là một giọng khàn khàn quái gở.

- Hai đứa bé con, mau theo ta về diện kiến Bang chủ!

Trước mặt hai người, đứng chắn ngang giữa lối đi ngược lên đỉnh núi là một lão quái, đầu tóc trắng xóa, lưng đeo vắt vẻo một con rít cực lớn trên lưng có in hình ba đồng tiền vàng. Lão quái đó chính là Kim Ngô công công, thủ hạ đắc lực của Câu Hồn bang chủ đó vậy.

Phía sau Kim Ngô công công không biết có bao nhiêu cao thủ của Câu Hồn bang, chỉ thấy có những chiếc mặt nạ đồng lấp lánh.

Thôi Ngọc Linh kinh hãi lùi lại mấy bước, nhưng ở phía sau lưng nàng cũng có tiếng cười the thé :

- Cô nương khỏi tìm đường lẩn tránh nữa. Vợ chồng già này đến đây vừa đúng lúc hà hà...

Chỉ nghe giọng nói đó Kim Ngang Tiêu cũng hiểu ngay người vừa nói chính là Ngân Ngô bà bà, vợ của Kim Ngô công công, hai vợ chồng lão quái chuyên nuôi đàn rít khổng lồ mà trước đây Kim Ngang Tiêu và Kỳ Vân đã gặp ở trong Thiên Trúc cốc.

Thôi Ngọc Linh tức giận vô cùng, nghiêng răng hỏi :

- Các ngươi định làm gì?

Ngân Ngô bà bà vung con rít dài đến ba xích, trên lưng có đốm bạc, thường dùng làm vũ khí, rồi cất tiếng cười the thé :

- Không làm gì hết, hai vợ chồng già này chỉ muốn mời cô nương đem thằng nhỏ kia về yết kiến Bang chủ mà thôi.

Thôi Ngọc Linh lạnh lùng hỏi :

- Nếu ta không đi thì sao?

Kim Ngô công công cất tiếng cười hô hô :

- Cũng không khó khăn gì hết. Chúng ta chỉ việc trói cô nương với thằng nhỏ kia rồi đem về ra mắt Bang chủ là xong.

Thôi Ngọc Linh giọng nói có vẻ uất hận :

- Giỏi! Ngô Công song quái, ta không ngờ các người chóng quên như thế. Năm xưa...

Ngân Ngô bà bà bỗng quát lớn :

- Im ngay! Chuyện cũ không được nhắc đến. Cô nương quên lời dặn hay sao? Nói một tiếng nữa, cô nương đừng trách già này vô tình!

Kim Ngô công công đổi giọng ôn tồn :

- Thôi cô nương, chẳng phải lão phu chóng quên, nhưng chuyện này... rồi cô nương sẽ hiểu. Chủ nhân của vợ chồng lão bây giờ là Câu Hồn bang chủ, vợ chồng lão chỉ biết tuân theo mệnh lệnh của Câu Hồn bang mà thôi. Bây giờ cô nương hãy theo bọn ta đi thì mọi việc sẽ êm đẹp hết.

Kim Ngang Tiêu vẫn được Thôi Ngọc Linh cấp ngang sườn, chàng im lặng nghe hai bên đối đáp, nhưng không khỏi ngạc nhiên, cảm thấy có sự gì lạ lùng giữa Thôi Ngọc Linh và hai vợ chồng lão quái này. Chàng nghĩ thầm :

- “Chẳng lẽ Ngọc Linh có liên hệ gì với Ngô Công song quái hay sao?”

Lúc đó, Kim Ngô công công đã đứng chắn giữa con đường nhỏ hẹp leo lên đỉnh núi, đằng sau thấy lấp lánh mấy mặt nạ đồng. Phía sau Thôi Ngọc Linh đã có Ngân Ngô bà bà và không biết bao cao thủ nữa của Câu Hồn bang.

Trong lúc Thôi Ngọc Linh còn đối đáp với vợ chồng lão quái thì Ngân Ngô bà bà đã ra ám hiệu, khiến mấy tên cao thủ Câu Hồn bang từ từ tiến lên phía trước, đứng chắn lối đi của Thôi Ngọc Linh. Như vậy là Thôi Ngọc Linh và Kim Ngang Tiêu đã bị vây chặt vào giữa.

Thôi Ngọc Linh thông minh vô cùng, chỉ thoáng nhìn qua một lượt nàng đã hiểu ngay tình thế này nguy cấp vô cùng. Nhưng nàng đã có chủ định.

Kim Ngô công công vừa nói dứt lời, Thôi Ngọc Linh im lặng rồi thở dài :

- Thôi được, ta sẽ theo các người về yết kiến Câu Hồn bang chủ, Kim Ngô lão quái, nhà người đi trước, ta sẽ theo sau. Mau ra thoát khỏi nơi đây vì con quái vật kinh khủng vô cùng.

Kim Ngang Tiêu giật mình kinh hoàng, khi thấy Ngọc Linh chịu đem chàng về nộp cho Câu Hồn bang chủ. Chàng là kẻ tử thù của Câu Hồn bang, gặp Câu Hồn bang chủ tức là hết sống rồi.

Liều mạng vì chàng

Không ngờ giữa lúc Kim Ngang Tiêu lo ngại, Kim Ngô công công bỗng cười hô hô :

- Tốt lắm, Thôi cô nương đã nghe lời vợ chồng lão. Nhưng cô nương hãy đưa thằng nhỏ kia cho lão đem đi trước. Còn cô nương trao thanh bảo kiếm cho cụ già kia, rồi đi cùng với cụ đó.

Vừa nói, Kim Ngô công công vừa tiến lên một bước giơ tay ra như muốn đón lấy Kim Ngang Tiêu.

Thấy không lừa gạt nổi vợ chồng lão quái, Thôi Ngọc Linh ra tay nhanh như gió.

Tay trái nàng cấp Kim Ngang Tiêu, tay mặt nàng bỗng tung lên như chớp nhoáng, bàn tay ngọc xòe ra như lưỡi đao, chặt vào Khẩu Tri huyết trên cổ tay Kim Ngô lão quái.

Nhưng Kim Ngô lão quái đã cười lên hí hí nhanh nhẹn rút tay về và nói lớn :

- Bắt lấy cô nương.

Thôi Ngọc Linh đưa tay ra chặt cũng chỉ là hư chiêu, bởi thế nàng đã xoay người một vòng, tung chân đá trúng vào tay cầm kiếm của tên Câu Hồn bang đứng trước mặt nàng, khiến thanh kiếm của hắn bay tung lên đụng vào trần động đá rồi rơi xuống kêu loảng xoảng.

Giữa lúc ánh kiếm của bọn Câu Hồn bang khoa lên lấp lánh, Thôi Ngọc Linh đã hét lên một tiếng, nhún mình nhảy vút qua đầu tên Câu Hồn bang đứng trước mặt, định bỏ con đường leo lên đỉnh núi và liều mạng chạy thẳng, đi sâu nữa vào trong Lôi Công động.

Động tác của Thôi Ngọc Linh đã nhanh, nhưng Ngân Ngô bà bà lại nhanh hơn. Thôi Ngọc Linh vừa nhảy được một bước, phía sau lưng nàng đã có gió thoảng và một mùi hôi thối xông đến.

Thôi Ngọc Linh kinh hoàng biết là Ngân Ngô bà bà dùng con rít làm khí giới tấn công, nàng vội vàng né tránh.

Bỗng nhiên Thôi Ngọc Linh thấy người Kim Ngang Tiêu chỉ khẽ run một chút, lập tức có tiếng “bùng” dữ dội phát ra, cả người nàng cũng bị đẩy đi một chút.

Tiếng “bùng” đó thật bất ngờ.

Chỉ thấy Ngân Ngô bà bà rít lên một tiếng :

- Tiểu tặc, nguoi dám đánh chết bảo vật của ta.

Thì ra Kim Ngang Tiêu đã phát chiêu. Hai chân chàng tuy bị thương và băng bó tê liệt, nhưng nội lực chàng vẫn còn sung túc và hai tay chàng cử động như thường. Bởi thế khi thấy con rít bay đến chàng liền dùng Cự Linh thần chưởng đẩy ra một chưởng.

Côn Luân thánh địa

Thôi Ngọc Linh chạy khoảng năm dặm nữa thì tới chỗ có ánh sáng mờ mờ Kim Ngang Tiêu đã trông thấy trước đây.

Thôi Ngọc Linh chỉ biết cắm đầu chạy không kịp nhìn đến phía trước mặt nữa, còn Kim Ngang Tiêu ngồi trên lưng nàng cũng chỉ chú ý đến bọn Câu Hồn bang đuổi phía sau nên không có lúc nào nhìn về phía trước.

Mãi đến lúc thấy ánh sáng họ mới giật mình nhìn về phía trước và đều cùng “à” lên một tiếng hết sức kinh dị.

Thì ra ánh sáng phía trước mặt họ không phải là ánh sáng ngoài trời hay đèn sáng mà là một thứ ánh sáng lạ lùng, xanh biếc, như thể từ cái thứ trên châu bảo ngọc toát ra.

Trước mặt Thôi Ngọc Linh và Kim Ngang Tiêu là một chiếc cổng lớn hình bán nguyệt bằng đá xây cất tuyệt đẹp mặc dầu cách kiến trúc có vẻ cổ kính lâu đời rồi.

Phía sau cổng đó là một vùng rộng lớn ánh sáng chan hòa một màu xanh biếc. Nơi đó không biết là đã ra ngoài núi rồi hay vẫn còn ở trong động Lôi Công nhưng cảnh sắc bên ngoài đó rõ rệt là một thế giới khác lạ, trái ngược hẳn với cảnh tối âm u trong động đá.

Thôi Ngọc Linh dừng chân lại ngẩn người ra, cả Kim Ngang Tiêu cũng lạ lùng đến nỗi không thốt được ra một lời nào. Hai người hình như quên cả có bọn địch đang đuổi sát gót ở phía sau họ.

Thôi Ngọc Linh bỗng kêu lên một tiếng và chỉ tay lên phía cao, nói :

- Ngang Tiêu ca ca, anh coi kia!

Kim Ngang Tiêu nhìn theo tay trỏ của Ngọc Linh, chàng cũng phải kêu lên một tiếng kinh dị nữa.

Thì ra ở trên chiếc cổng lớn hình bán nguyệt đó, cao đến hai ba trượng, gần sát tới nóc động có một phiến đá trắng rộng lớn vô cùng và trên phiến đá ấy có viết bốn đại tự như sau :

- “Côn Luân thánh địa”

Bốn chữ này nằm ngang, mỗi chữ bề cao đến ba xích, nghĩa là cao bằng thân hình một người lớn. Đặc biệt là cả bốn chữ đều sáng rõ, có lấp lánh ánh vàng, như thể quét bằng thứ kim nhũ có phát hào quang.

Bên trong bốn đại tự lại còn có chạm hình đầu một con mãnh sư, nét chạm rất tinh vi.

Con mãnh sư đó há mồm ngửa mặt lên trời và từ mồm nó có một ngọn lửa chụm, quét bằng chất gì óng ánh đỏ rực, thoạt trông tưởng là lửa thực.

Kim Ngang Tiêu và Thôi Ngọc Linh đều là những danh gia đệ tử, nên họ trông thấy ngọn lửa đó đều biết ngay đó là biểu hiện tối cao của môn phái Côn Luân gọi là “Côn Luân Thánh Hỏa Lệnh”.

Sự tích về Thánh Hỏa Lệnh này rất dài, chúng tôi tạm bỏ qua ở đây không nói đến vội, mà chỉ nói đến tình thế khẩn cấp của đôi thanh niên nam nữ là Kim Ngang Tiêu và Thôi Ngọc Linh lúc bấy giờ.

Kim Ngang Tiêu sừng sốt lắm bầm khế nói :

- Thánh địa của phái Côn Luân quả nhiên ở đây thật. Lời đồn đại của võ lâm quả nhiên không sai.

Nguyên từ khi phái Côn Luân bị tiêu diệt, trong võ lâm có lời tương truyền rằng phái Côn Luân còn một nơi cực kỳ bí mật gọi là “Thánh địa”, nơi tàng trữ các võ công mật quyết từ đời vị Tổ sư khai sáng môn phái để lại.

Tuy nhiên khi còn phái Côn Luân ngay cả các đệ tử chính thức của môn phái này cũng không nghe nói đến “Thánh địa” bao giờ. Và lại cũng không ai biết “Thánh địa” đó ở đâu, nên giang hồ võ lâm bán tín bán nghi, cho là lời tương truyền đó chỉ là chuyện hoang đường.

Đến nay tình cờ Kim Ngang Tiêu và Thôi Ngọc Linh tìm đến trước “Thánh địa” này, thử hỏi làm sao không ngạc nhiên sững sốt.

Nói thì lâu nhưng mọi việc xảy ra rất chóng, có lẽ không đầy một chớp mắt.

Thôi Ngọc Linh vừa dừng bước, đã nghe thấy tiếng chân người đuổi gấp ở phía sau.

Kim Ngang Tiêu vội nói :

- Linh muội! Em hãy quay người trở lại!

Thôi Ngọc Linh hiểu ý, vội xoay người lại đối diện với những kẻ đang đuổi gấp tới nơi.

Kim Ngang Tiêu ngồi trên lưng Ngọc Linh liền vận động chân khí, theo đúng thức thứ tám mươi một của Cự Linh thần công rồi bắt thần dùng song chưởng đẩy mạnh ra.

Ào... ào... bùng!

Lần này có đủ thì giờ vận dùng hết kinh lực nên chiêu phong của Kim Ngang Tiêu phát ra thật ghê gớm, như muôn ngàn binh mã cùng chạy, ầm ầm cuốn đi như giông bão, khí thế mạnh như đi sơn đảo hải.

Võ công cao cường của Kim Ngô công công và Ngân Ngô bà bà, năm xưa nổi danh là Ngô Công song quái, cũng không chịu nổi luồng chiêu phong ác liệt đó. Cả hai rú lên một tiếng, thân hình bắn vọt về phía sau như gió lốc.

Hai vợ chồng lão quái khinh công cao hơn nên chạy trước. Lúc họ bị đẩy lùi trở lại dĩ nhiên đập phải bọn Câu Hồn bang vừa chạy tới, nên cả bọn kinh hoàng tránh không kịp bị té nhào lăn lông lốc.

Đến khi luồng chiêu phong đẩy tới bọn Câu Hồn bang thì tinh thể càng thảm hại.

Người chúng vừa bị ngã rồi lại bị chiêu phong đánh bật lên, đẩy về phía sau như những chiếc lá rụng. Có một vài tên Câu Hồn bang võ công kém một chút, bị áp lực của chiêu phong dồn đẩy, chịu không nổi, miệng học máu tươi ngã lăn ra chết tốt.

Trong lúc bọn Song quái và Câu Hồn bang bị chiêu phong đẩy đi như vậy, Kim Ngang Tiêu đã vội bảo Thôi Ngọc Linh :

- Linh muội, mau tiến vào Thánh địa xem sao!

Thôi Ngọc Linh không chút chậm trễ, ngay khi Kim Ngang Tiêu vừa phát chiêu xong, nàng đã xoay người lại, nhảy một bước dài, tiến đến cổng hình bán nguyệt.

Nhưng giữa lúc sắp sửa bước qua cổng, nàng đứng sững lại.

Thì ra đến gần nàng mới nhận thấy ở bên cổng đá này có hàng chữ nhỏ :

- “Nghiem cấm thường nhân, không được vào Thánh địa”

Nhìn sang bên kia lại có hàng chữ khác :

- “Côn Luân thánh địa dễ vào khó ra, kẻ nào chẳng y lời ắt phải chịu cực hình thảm khốc hơn cái chết”.

Kim Ngang Tiêu cũng nhìn thấy mấy hàng chữ đó, nhưng chàng châu mày khẽ nói :

- Linh muội, chúng ta đến đây là tuyệt địa rồi. Chúng ta cứ vào, đằng nào cũng chết. Em nghĩ sao?

Thôi Ngọc Linh quay lại nhìn chàng, mắt nàng long lanh rực sáng, liếc nhìn chàng tình tứ :

- Tiêu ca, em chỉ mong được chết bên đại ca thôi. Chúng ta cùng chết trong Thánh địa rồi làm ma ở nơi thần tiên như thế này chẳng phải thú hay sao?

Nói dứt lời nàng nhảy một bước tiến vào Thánh địa đầy ánh sáng lạ lùng rực rỡ.

Quả là một thế giới khác! Chỉ cách có một chiếc cổng mà quang cảnh bên ngoài khác hẳn. Xung quanh ánh sáng chan hòa, cỏ cây tươi thắm, hoa lá nhiều màu sắc sỡ.

Lạ một điều là đây chưa hẳn phải là ngoài trời, vì trên đầu hai người đâu có thấy trời xanh hay trăng sao lấp lánh của ban đêm, mà chỉ là một vòm khum khum như bát úp, một màu sáng rực, như thể một tòa nhà không lồ.

Kim Ngang Tiêu và Thôi Ngọc Linh đưa mắt bờ ngõ nhìn. Ủa này lạ, làm sao lại có nhiều cột đá thế này? Nơi đây là một khóm cây xanh tươi, chỗ kia là một ụ đá như hòn quả sơn, bên tả là cột đá màu trắng như ngọc, bên hữu cũng là một cột màu hồng thắm. Thật là muôn màu rực rỡ.

Xa xa thấy cảnh vật mờ mờ như có mây bao phủ, hay sương mù che kín. Song thấp thoáng hình như có cảnh đền đài cổ kính, kiến trúc uy nghiêm.

Thôi Ngọc Linh quá kinh lạ nên nàng cổng Kim Ngang Tiêu chỉ đi được mười bước, vượt qua được vài cột đá, đôi ba ngọn dã sơn, thì nàng đứng sững ngay lại trở mắt nhìn cảnh vật xung quanh không thiết tiến lên nữa, hầu như quên rằng ở phía sau đang có cường địch đuổi gấp.

Kim Ngang Tiêu khẽ gọi :

- Linh muội!

Thôi Ngọc Linh như kẻ mất hồn nào có nghe thấy lời Kim Ngang Tiêu gọi, tuy chàng ngồi ở trên lưng nàng.

Kim Ngang Tiêu lo ngại, phải lấy tay nắm chặt lấy bả vai nàng khẽ lay và gọi lớn :

- Linh muội! Ta mau đi thôi, kéo bọn Câu Hồn bang đuổi tới nơi bây giờ.

Thôi Ngọc Linh lúc ấy mới giật mình kinh hãi, vội vã quay đầu nhìn lại phía cổng hình bán nguyệt ở sau, mà nàng vừa bước qua.

Nhưng không nhìn lại còn khá, đến khi nhìn lại, Thôi Ngọc Linh kêu thét lên một tiếng kinh hoàng, toàn thân nàng run bắn, áp ứng định nói mà nói không nên lời.

Kim Ngang Tiêu hoảng hốt tưởng là cường địch tới nơi, vội vận khí toàn thân, gơ tay sắp tấn công ngược trở lại. Song đến lúc chàng quay đầu nhìn lại, chính chàng cũng phải kêu lên một tiếng “A” đầy vẻ kinh dị. Hai tay gơ lên định tấn công, bỗng như mất hết cả chân lực, từ từ buông thõng xuống.

Thì ra cả Kim Ngang Tiêu lẫn Thôi Ngọc Linh đến khi quay đầu nhìn lại đều nhận thấy một sự lạ! Chiếc cổng hình bán nguyệt mà hai người vừa đi qua đã biến đâu mất rồi!

Thôi Ngọc Linh run rẩy nói :

- Chiếc cổng... chiếc cổng. Em mới vừa qua, mới đi được mười bước. Vậy mà nó... đã biến mất rồi. Không lẽ... không lẽ... có chuyện ma quái thật... trên đời này.

Kim Ngang Tiêu thấy nàng là một bậc nữ lưu anh hùng, võ công vào hạng thượng đỉnh như vậy mà cũng phải kinh hoàng thất thố đến độ đó, chàng không khỏi rối loạn tâm thần.

Chàng nhìn lại phía cổng vừa rồi, nào thấy cổng, chỉ thấy cột đá, trụ đá, giả sơn, khóm cây sặc sỡ, đưa mắt nhìn một vòng, tứ bề đều một cảnh đó. Thật quái lạ hết sức. Chàng muốn kiểm lời an ủi nhưng cũng không biết nói thế nào.

Thôi Ngọc Linh bỗng quay người trở lại chẳng nói chẳng rằng, rào bước chạy trở lại đứng mười bước rồi ngo ngác trông quanh. Cảnh vật hoàn toàn như cũ, cổng bán nguyệt như biến mất hẳn mà đường về nơi tối tăm của động Lôi Công cũng không còn nữa.

Kim Ngang Tiêu bỗng nói :

- Linh muội, em thử chạy sang bên tả xem sao!

Thôi Ngọc Linh y lời chạy đi. Nhưng hết chạy sang bên tả, rồi chạy sang bên hữu, hết chạy ngược rồi lại chạy xuôi, Ngọc Linh không làm cách nào tìm lại con đường cũ được nữa.

Cả hai nhìn nhau kinh hãi, rồi lại ngo ngác nhìn quanh, tuy không nói ra, cả hai đều tự nhủ đã tiến vào một nơi ma quái mất rồi.

Đột nhiên Kim Ngang Tiêu kêu lên một tiếng sừng sốt.

- Linh muội! Chúng ta lại vào một trận pháp quái dị mất rồi.

Thôi Ngọc Linh như chợt tỉnh giật chân nói :

- Tiêu ca, anh nói đúng rồi! Tiểu muội còn nhớ năm xưa có một bậc tiền bối võ lâm nói phải Côn Luân có một trận pháp bí truyền gọi là Ngũ Hành trận nguyên là Mê Hồn trận của Gia Cát Khổng Minh thời nhà Hán chế biến ra.

Kim Ngang Tiêu kinh lạ nói :

- Quả là chúng ta đã lâm vào Mê Hồn trận như năm xưa Mạnh Hoạch lạc vào trận của Khổng Minh. Linh muội, em hãy coi những cột đá, giả sơn và khóm cây quanh đây, chẳng phải là sắp đặt hỗn độn tình cờ, mà là theo hình thế rất quy củ, như thể theo thể bát quái ngũ hành. Nếu chúng ta...

Kim Ngang Tiêu chưa nói dứt lời, Thôi Ngọc Linh đột nhiên quay lại bịt mõm chàng, miệng khẽ “suyt” một tiếng.

Vừa lúc ấy, có tiếng người vắng tới :

- Lão quái vật, nhà ngươi già rồi nên lắm cảm quá chừng, nào có tiếng gì đâu.

Một tiếng khác đáp ngay :

- Mụ già kia, đừng nói bậy. Quả là ta vừa nghe thấy tiếng hai đứa nhỏ nói chuyện với nhau ở đây. Cứ tiến vào mãi đi chắc phải gặp chúng.

Bỗng có tiếng khác nữa, giọng có vẻ run sợ. Hai vị tiền bối, chúng tôi thấy... thấy nơi này có vẻ ma quái lạ thường. Thiết tưởng ta hãy tạm rút về trình lại với Bang chủ chứ không nên tiến sâu vào nữa.

Tiếng nói đó vừa dứt bỗng có tiếng cười the thé nổi lên, rồi giọng lúc đầu quát bảo :

- Im ngay, đồ ngu xuẩn, bang hội chúng ta đâu có hạng người khiếp nhược như các ngươi. Nếu nói thêm một lời nữa, ta thay mặt Bang chủ xuống lệnh Câu Hồn đó!

Một giọng già lúc đầu cũng nói :

- Hừ, trở về... trở về lối nào! Nhà ngươi không thấy rằng lối trở về biến mất rồi hay sao? Thôi, theo ta tiến lên tất cả.

Liền sau đó có tiếng chân người bước đi, nhưng tuyệt nhiên không có hình bóng người đâu hết.

Kim Ngang Tiêu và Thôi Ngọc Linh kinh dị nhìn nhau. Té ra bọn vợ chồng Ngô Công song quái và Câu Hồn bang cũng bị lạc vào trận đồ này.

Tiếng nói của bọn chúng nghe thật gần, tưởng như ở ngay bên cạnh hai người, vậy mà nhìn quanh quẩn chờ đợi lúc lâu, chỉ thấy tiếng sì sào to nhỏ rồi tiếng chân người bước xa dần chứ không thấy bóng người nào.

Thôi Ngọc Linh nhìn quanh e ngại, như chỉ sợ bất gặp bọn cường địch và phân vân không biết tiến về nơi nào.

Kim Ngang Tiêu nói :

- Linh muội không khỏi lo ngại như vậy làm gì. Bọn chúng cũng như ta lạc vào Mê Hồn trận này, khó lòng tìm thấy chúng ta được.

Thôi Ngọc Linh mỉm cười :

- Như vậy càng hay, chúng ta có thời giờ nghỉ để dưỡng thương. Tiểu muội chỉ lo cho hai ông chân của đại ca, nếu chẳng may bị va chạm mạnh, khớp xương rời ra e khó lòng tránh khỏi tàn phế.

Kim Ngang Tiêu thấy nàng lo lắng cho mình, quên cả bản thân nàng, chàng lấy làm cảm động vô cùng, vội quàng tay ôm chặt lấy cổ nàng và ghé đầu gần bên má nàng.

Mùi hương thơm của Thôi Ngọc Linh làm chàng ngây ngất. Chàng khẽ nhủ thầm bên tai nàng :

- Linh muội, đa tạ Linh muội đã có lòng lo cho ngu huynh như vậy. Nhưng Linh muội cũng bị thương, hãy để ngu huynh xuống đây nghỉ ngơi, chờ vết thương huynh lành hãy hay.

Thôi Ngọc Linh mong nhớ Kim Ngang Tiêu đã bao lâu, nay được dịp sống cùng với chàng ở thế giới thần tiên quái đản này, nàng mãn nguyện vô cùng.

Những lời nói âu yếm của Kim Ngang Tiêu làm nàng sung sướng, đỏ bừng mặt e thẹn, đồng thời cũng làm nàng quên cả bao nỗi nhọc nhằn.

Nàng lắc đầu khẽ nói :

- Tiểu muội chỉ bị xác con rít của Ngân Ngõ bà bà quệt phải, thương thế không lấy gì làm nặng, hà tất đại ca phải quan tâm như vậy.

Kim Ngang Tiêu nói :

- Nhưng hiền muội cũng phải tìm chỗ nghỉ ngơi, không lẽ công tôi đứng mãi hay sao. Linh muội, chúng ta hãy nghỉ ở nơi đây một chút.

Thôi Ngọc Linh đáp :

- Chỗ này bất tiện, tuy ở trong Ngũ Hành trận nhưng gần cổng vào. Bọn Câu Hồn bang có thể tình cờ phát hiện chúng ta. Đại ca cứ yên lòng, tiểu muội sẽ tìm chỗ kín đáo để ta dưỡng thương.

Kim Ngang Tiêu hỏi :

- Nhưng biết đi đâu bây giờ?

Thôi Ngọc Linh chỉ tay về phía trước nói :

- Tiêu ca, phía trước mặt hình như có nhà cửa lâu đài. Chúng ta hãy tiến về nơi đó xem sao.

Kim Ngang Tiêu đành phải gật đầu đồng ý. Phía trước mặt hai người, không xa lắm chỉ độ vài ba dặm đường thấp thoáng có bóng các tòa nhà kiến trúc rất cổ kính. Tuy nhiên họ nhìn không thấy rõ, bởi vì cả một vùng này mặc dầu ánh sáng chan hòa, nhưng xa xa lại có những làn khói mờ che phủ thể như mây mù, cảnh vật vì thế lại càng thêm về thần tiên.

Thôi Ngọc Linh nhắm thẳng hướng tòa lâu đài cổ đó tiến bước. Tuy bị thương và mệt mỏi, nàng lại được phấn chấn vì tình yêu như hoa nở trong lòng.

bởi thể kinh công của nàng không giảm sút tí nào.

Cồng Kim Ngang Tiêu trên lưng, nàng chạy vun vút, như gió thổi. Bình thường một quãng đường vài ba dặm, có lẽ nàng chỉ vượt qua trong khoảnh khắc ngắn.

Nhưng lạ lùng thay, Thôi Ngọc Linh chạy một hồi lâu vẫn không thấy tới nơi. Nàng dừng lại và nhìn. Cả hai người lại cùng kêu lên một tiếng kinh hoàng. Hình ảnh tòa lâu đài vẫn ở trước mắt và khoảng cách vẫn là lối vài ba dặm chớ không gần hơn được một chút nào. Thôi Ngọc Linh đã chạy một hồi có tới năm sáu dặm đường, vậy mà vẫn coi như đứng nguyên một chỗ.

Vừa kinh lạ vừa tức mình, Thôi Ngọc Linh lại bằng mình phi thân chạy đi một hồi nữa. Kết quả vẫn như cũ, tòa lâu đài với mây phủ vẫn như trên ngời trước mắt.

Kim Ngang Tiêu nhìn quanh thấy cảnh vật vẫn là như những cột đá, giả sơn và khóm cây, liền nói :

- Linh muội chúng ta vẫn bị lạc trong Mê Hồn trận. Điều cần nhất là phải ra khỏi trận này rồi mới đến nơi kia được.

Thôi Ngọc Linh gật đầu cho là phải nhưng nàng vẫn phân vân không biết dùng cách nào ra khỏi nơi này.

Kim Ngang Tiêu bỗng chợt nghĩ ra nói :

- Linh muội, nếu trận này là trận Ngũ hành tại sao ta không theo phép ngũ hành mà ra khỏi trận?

Thôi Ngọc Linh nhìn chàng mỉm cười :

- Tiểu muội cũng nghĩ như vậy, nhưng tiểu muội không biết phép ngũ hành như thế nào, làm sao mà đi được?

Kim Ngang Tiêu suy nghĩ một lát rồi nói :

- Ngu huynh cũng không biết phép ngũ hành, nhưng khi xưa còn ở Kim gia trang, ngu huynh đã có lần được nghe phụ thân giảng qua về trận Mê Hồn của Gia Cát Không Minh đời nhà Hán. Bây giờ hiền muội thử đi về bên hữu năm chục bước xem sao.

Thôi Ngọc Linh y lời, bèn đi về bên hữu năm chục bước.

- Lạ lùng thay khi đi về bên hữu như vậy, hết năm chục bước nhìn lên phía trước, quả nhiên những tòa kiến trúc phía trước có vẻ gần hơn một chút.

Thôi Ngọc Linh cả mừng nói :

- Té ra đây là mẹo lừa. Ta cứ đi về bên hữu là tới nơi.

Nói dứt lời nàng vội phi thân chạy như bay về bên hữu nữa, Kim Ngang Tiêu ngăn cản cũng không kịp.

Ai ngờ, Thôi Ngọc Linh vừa chạy về bên hữu thêm độ mười bước, nhìn lên thấy tòa lâu đài kiến trúc phía trước đã biến đâu mất, nhìn mãi mới biết nó ở bên tả.

Thôi Ngọc Linh kinh hãi ngừng ngay lại.

Kim Ngang Tiêu cười :

- Linh muội nóng nảy như vậy thì hỏng việc đấy. Phép Ngũ hành đâu có phải đi về bên hữu là xong. Mau trở lại chỗ vừa rồi đi. Sau đó phải đi sang tả ba mươi bước.

Thôi Ngọc Linh châu mò nững nịu :

- Đại ca chế diễu tiểu muội làm gì... Thôi tiểu muội đành làm con ngựa vậy, mặc đại ca muốn sai khiến đi đâu thì đi.

Kim Ngang Tiêu thấy nàng đáng yêu vô cùng, liền vỗ tay nhẹ vào má nàng và bảo :

- Được có con ngựa như thế này ngu huynh muốn cưỡi suốt đời.

Thôi Ngọc Linh thẹn quá, giậm chân một cái làm bộ hờn giận, nhưng nàng cũng lui lại chỗ lúc trước, nàng sợ mất phương hướng nên không dám quay người lại mà chỉ lui luôn một lúc mười bước.

Kim Ngang Tiêu thấy thế cười ngặt nghẽo.

Thôi Ngọc Linh lùi được đúng mười bước thì lại trở về chỗ cũ. Quả nhiên ở chỗ này trông tòa lâu đài thấy ngay trước mặt và gần hơn một ít.

Nàng lui đến nơi rồi đứng sững ngay lại, nhăm nhăm nói :

- Nào bây giờ đi hướng nào, xin chủ nhân sai khiến để ngựa tôi còn... chạy!

Kim Ngang Tiêu cười ngất, nhưng chàng chưa kịp nói gì bỗng lại nghe thấy tiếng người ào ào cưỡi ngựa. Té ra đó là vợ chồng Ngô Công song quái cải trang, họ cũng đang muốn tiến về phía tòa lâu đài, nhưng đi mãi chẳng thấy gần hơn, như thể chạy vòng quanh.

Tuy nghe thấy tiếng nói của bọn kinh địch ngay gần bên cạnh Kim Ngang Tiêu và Thôi Ngọc Linh không còn kinh hãi như lần trước vì họ hiểu rằng bọn chúng lạc vào trong Mê Hồn trận không thể nào tìm thấy hai người.

Thôi Ngọc Linh y lời Kim Ngang Tiêu, hễ đi sang bên hữu năm chục bước, thì lại sang bên tả ba chục bước, rồi lại bước sang bên hữu cứ thế đi mãi...

Quả nhiên chỉ một lát sau hai người đã bước đến gần những tòa kiến trúc cổ kính.

Thôi Ngọc Linh thấy có hiệu quả, nên càng hăng hái bước mau, quên cả vết thương ở bả vai nàng lúc này đã bắt đầu thấy nhức.

Những tòa nhà mỗi lúc một gần thêm, Ngọc Linh tiếp tục bước vừa đi vừa đếm, còn Kim Ngang Tiêu lặng lẽ ngắm nhìn cảnh vật xung quanh như thể đang suy nghĩ một vấn đề khó khăn lắm.

Ác độc khôn lường

Ngọc Linh bước đến bước thứ ba mươi về bên tả, không biết lần này là lần thứ mấy chục, nhưng nàng đã quen chân, chỉ cần đến đúng ba chục bước rồi dừng lại và chuẩn bị bước sang hữu.

Nhưng lần này nàng chưa kịp xoay người trở lại thì đột nhiên đứng sững, kinh ngạc hết sức.

Nàng vừa bước đến bước thứ ba mươi ở bên tả thì bỗng có cảm tưởng như toàn thân rớt vào một khoảng trống. Cảm giác đó rất mau vì ngay sau đó, chân nàng đã đứng vững trên mặt đất.

Nhưng kỳ lạ thay, mọi vật đã thay đổi tất cả.

Xung quanh Kim Ngang Tiêu và Thôi Ngọc Linh còn đâu là những cột đá, giả sơn và khóm cây sặc sỡ? Chỉ trong chớp mắt những vật đó đã biến đâu mất rồi. Phía trước không có, hai bên tả hữu cũng không, thậm chí đến lúc quay đầu nhìn lại phía sau nơi họ vừa đi qua, những cột đá, giả sơn và khóm cây cũng không còn.

Hai người như đã rớt vào một thế giới khác. Họ đang đứng giữa một vùng núi non lồi lõm, xung quanh có cây đặc dị một thứ cỏ cây mà họ chẳng trông thấy bao giờ từ thuở xuất sinh làm người.

Những đóa hoa to như bát úp, muôn màu tươi thắm, những chiếc lá bạc trắng xóa hay tím thẫm chớ không phải xanh tươi như lá thường.

Và đâu đây có tiếng như suối chảy!

To gan lớn mật như Thôi Ngọc Linh mà cũng phải bàng hoàng run rẩy, trước sự việc quái dị như thế này. Nàng tưởng như mình nằm mơ, nhưng trên lưng nàng thân hình Kim Ngang Tiêu còn nặng trĩu.

Thôi Ngọc Linh bỗng nắm chặt lấy hai tay Kim Ngang Tiêu đang vòng qua cổ nàng và run giọng hỏi :

- Tiêu ca... Tiêu ca... Chúng ta làm sao thế này? Chúng ta đang nằm mơ hay bị một thứ tà thuật làm mê hoặc mất rồi?

Kim Ngang Tiêu thở dài một tiếng khẽ bảo :

- Linh muội, chớ có hoảng hốt như thế làm gì! Linh muội hãy trông trước mặt kia!

Thôi Ngọc Linh theo tay chàng chỉ và nhìn lên. Nàng “à” lên một tiếng rồi đứng chết lặng.

Thì ra trước mặt hai người là một cảnh núi non hùng tráng rõ ràng là ở ngoài trời rồi chớ không còn ở trong động núi nữa. Hai người đã ra khỏi Lôi Công động lúc nào mà không hay thật là kỳ lạ.

Nhưng lạ lùng hơn nữa là cảnh tượng trước mặt Tòa lâu đài và những kiến trúc cổ xưa mà hai người nhìn thấy trong lúc còn ở Mê Hồn trận lúc này đã biến mất như một ảo ảnh.

Trước mặt họ chỉ có một ngôi chùa cổ nhưng rộng lớn và uy nghiêm vô cùng, có lẽ còn đồ sộ hơn cả Thiên Phật tự của phái Nga Mi mà Kim Ngang Tiêu đã có lần lên thăm viếng.

Ngôi chùa cổ đó ở vắt vẻo trên một ngọn núi không cao lắm song ở cách khá xa có đến năm hai sáu dặm đường.

Từ chỗ Thôi Ngọc Linh đứng nhìn về phía ngôi chùa, hình ảnh núi non mây trắng trông như một cảnh thần tiên chớ không còn là cõi hèn trần nữa.

Thôi Ngọc Linh hết sức kinh ngạc đến sợ hãi rồi ngơ ngác hỏi :

- Tiêu ca, ngôi chùa nào thế này? Chẳng lẽ một ngôi chùa đồ sộ cổ kính như thế kia mà không phải là một danh tự chúng ta không biết mà danh tự nào lại lọt vào nơi... quái gở thế này? Tiêu ca, nơi đây là chỗ nào vậy?

Kim Ngang Tiêu vẫn được Thôi Ngọc Linh cõng trên lưng. Chàng không đáp lời Ngọc Linh mà chỉ lẩm bẩm nói như nói một mình :

- Không lẽ... không lẽ đây là... chỗ ấy...

Thôi Ngọc Linh chẳng hiểu chàng nói gì, quay đầu lại nhìn chàng có vẻ sợ hãi, vì tưởng chàng mê hoảng. Nhưng Kim Ngang Tiêu vẫn còn tỉnh táo, đôi mắt hữu thần, nằng mới yên lòng.

Thôi Ngọc Linh vội hỏi :

- Tiêu ca, anh nói gì? Nơi đây là nơi nào?

Kim Ngang Tiêu nhìn nàng cười gượng và lắc đầu :

- Nào tôi có hiểu đây là nơi nào. Nhưng thấy ngôi chùa trên ngọn núi kia, tôi tưởng... chẳng lẽ đó là Kim Đỉnh tự!

Thôi Ngọc Linh giật mình kêu lên :

- Kim Đỉnh tự?

Kim Ngang Tiêu gật đầu không đáp. Thôi Ngọc Linh biến sắc, kêu lên một tiếng nữa :

- Tiêu ca! Thần trí anh có mình mẫn không? Kim Đỉnh tự... Kim Đỉnh tự... Chẳng lẽ... chẳng lẽ chúng ta không còn ở trần gian nữa hay sao? Chúng ta... chúng ta lạc xuống cõi Âm mất rồi!

Giọng nói của Thôi Ngọc Linh lạc hẳn đi vì kinh hãi.

Kim Đỉnh tự là gì mà khiến Thôi Ngọc Linh kinh hãi như vậy? Nguyên đối với những người học võ cái tên Kim Đỉnh tự chẳng phải xa lạ gì.

Những người học võ phàm đến lúc nhập môn xong, đều được vị sư phụ hay tôn trưởng cho biết lịch sử võ lâm và các môn phái Trung Nguyên. Và mỗi khi nói đến lịch sử võ lâm, người ta phải nhắc đến Kim Đỉnh tự.

Kim Đỉnh tự chính là ngôi chùa trụ trì của vị Hà tổ sư khai sáng phái Côn Luân và cũng là nơi vị tổ sư đó thiêu hóa. Kim Đỉnh tự là nguồn gốc của Phái Côn Luân vậy.

Nhưng đó là chuyện năm sáu trăm năm về trước. Vì chỉ ít lâu sau, các vị Chương môn đời kế tiếp của phái Côn Luân không biết vì lẽ gì thiên di môn phái đến một ngọn núi khác để làm căn bản cho môn phái.

Người đời sau chỉ biết rằng Kim Đỉnh tự bị tàn phá, có người lại bảo Kim Đỉnh tự bị thiên tai hỏa hoạn, ngôi chùa đó bị tan biến vào thời gian rồi, đến nỗi không còn ai biết Kim Đỉnh tự khi xưa ở vào chỗ nào.

Bởi thế Kim Đỉnh tự chỉ còn là một danh từ trong truyền thuyết mà thôi. Khoảng mấy trăm năm về sau này, không ai nói đến Kim Đỉnh tự nữa. Tuy nhiên trong các truyền thuyết về võ lâm, người ta cũng thuật lại đại khái rằng Kim Đỉnh tự khi xưa là một ngôi chùa lớn, xây dựng trên đỉnh một ngọn núi gọi là Côn Luân Kim Đỉnh. Có điều ai cũng biết là Kim Đỉnh tự ngày nay không còn nữa.

Kim Ngang Tiêu từ khi bước chân qua cổng bán nguyệt lọt vào Côn Luân thánh địa, đã đoán ngay rằng đây là một nơi bí mật vào bậc nhất của phái Côn Luân. Bởi vậy khi trông thấy ngôi chùa trên ngọn núi, chàng mới đoán đó là Kim Đỉnh tự.

Nhưng thật vô lý... Tại sao Kim Đỉnh tự còn tồn tại đến bây giờ? Phải chăng tất cả hình ảnh trước mắt Kim Ngang Tiêu và Thôi Ngọc Linh đây chỉ là những bóng ma của quá khứ hay của âm ti? Phải chăng hai người đã chết rồi?

Chính vì ý nghĩ đó mà Thôi Ngọc Linh kinh hoảng vô cùng.

Đoán hiểu ý nghĩ của Ngọc Linh, Kim Ngang Tiêu vội ôm chặt lấy người nàng và mỉm cười :

- Linh muội! Nếu chúng ta cùng chết cả rồi thì càng hay chứ sao? Chết mà được ở cùng nhau thế này chẳng phải hay lắm sao? Linh muội còn muốn gì nữa?

Thôi Ngọc Linh quay lại nhìn chàng nhoen miệng cười :

- Tiêu ca! Nếu chết là thế này thì tiểu muội muốn chết mãi mãi...

Kim Ngang Tiêu cũng cười đáp :

- Chỉ sợ không phải chết... thật mà thôi.

- Ủa, nếu vậy đại ca bảo rằng cảnh trước mặt ta là thật hay sao?

- Linh muội, chó có nghĩ vớ vẩn như vậy. Sự thực trước mặt ta không phải là thực còn là gì nữa? Chúng ta còn sống đây cả chó có chết đâu!

- Nhưng còn ngôi chùa... Kim Đình tự?

- Đó là ngu huynh phỏng đoán đó thôi. Biết đâu chẳng là một ngôi chùa khác? Dầu là Kim Đình tự thật đi chăng nữa, ngu huynh chắc hẳn có một sự gì bí ẩn mà ta chưa biết đó thôi. Tình cờ chúng ta bị cường địch truy đuổi, lạc vào chốn này, té ra lại gặp được một sự bí mật ghê gớm nhất, dễ thương vô lâm chưa ai biết đến. Như vậy là rủi mà hóa may.

Thôi Ngọc Linh nhìn ngôi chùa ở phía xa khẽ lắc đầu ngờ vực :

- Nhưng tiểu muội vẫn không thể nào tin đó là Kim Đình tự của phái Côn Luân.

Kim Ngang Tiêu cười nói :

- Muốn biết thật hay giả, ta cứ đến nói xem sẽ rõ ngay.

Thôi Ngọc Linh gật đầu đáp :

- Phải đó, tiểu muội sẽ đưa đại ca đến đó. Chúng ta cần phải nghỉ ngơi dưỡng thương, đến ngôi chùa lớn thế kia tìm chỗ nghỉ chân thật là tiện. Nhưng..

Kim Ngang Tiêu thấy nàng mở tròn mắt có vẻ kinh hoàng, liền hỏi :

- Nhưng làm sao?... Linh muội có điều gì sợ hãi thế?

Thôi Ngọc Linh khẽ nói ngập ngừng :

- Không biết... không biết trong ngôi chùa đó có ai không?

Kim Ngang Tiêu bật cười nói; - Linh muội, từ lúc hiền muội lạc vào chốn này, tinh thần có vẻ chấn động dị thường, thật khác hẳn lúc trước, Linh muội là một bậc nữ hiệp khí phách phi thường đã mấy lần ra tay cứu ngu huynh thoát chết dưới tay bọn Câu Hồn bang!

Thôi Ngọc Linh chau mày nguyệt dài :

- Đại ca nói gì vậy? Ai là nữ hiệp? Đại ca chê tiểu muội hèn nhất phái không? Nếu vậy tiểu muội không làm ngựa cho đại ca nữa, để mặc đại ca ngồi ở đây?

Kim Ngang Tiêu cười lớn :

- Ngu huynh đâu có dám chê... mà cũng không dám nhận hiền muội là con ngựa!

Mấy câu bông đùa đó làm cả hai quên bầu không khí bí mật kỳ dị lúc đó. Hai người nhìn nhau cười, sung sướng được ở bên nhau.

Sau đó Ngọc Linh bắt đầu tiến về phía ngôi chùa, trên lưng vẫn cõng Kim Ngang Tiêu.

Từ chỗ hai người dừng bước khi ra khỏi “Mê hồn trận” đến ngôi chùa trên ngọn núi, khoảng cách đến năm hay sáu dặm đường.

Thôi Ngọc Linh đi xuống một con đường thoai thoải dốc như sườn đồi, định tìm đường thẳng đến chân núi. Không ngờ đi hết con đường dốc, nàng mới thấy phía dưới là một rừng núi đá.

Những ngọn núi nhỏ nhưng thẳng tắp và cao đến mấy trượng, mọc tua tủa như cây của một khu rừng, thành thử muốn đi đến ngôi chùa phải vượt qua quãng đường có núi đá.

Mới đầu Thôi Ngọc Linh tưởng sẽ có một con đường xuyên qua những kẽ núi đó, nhưng khi bước chân vào trong, nàng mới thấy không phải có một đường mà là hàng chục... hàng trăm con đường, ngang dọc như thể bàn cờ.

Thì ra mỗi kẽ núi là một con đường, nên muốn đi qua phải đi men theo các ngọn núi nhỏ và cao như cột đá. Cũng may nàng đã nhận định rõ phương hướng của ngôi chùa, nếu không đi vào nơi này ắt phải lạc đường vì có cả trăm con đường nhỏ ngang dọc xuyên qua nhau như bàn cờ.

Thôi Ngọc Linh rào bước đi cho thật nhanh. Đường đi quanh co lượn quanh kẽ núi, nên nàng không thể thi triển khinh công được, trong những con đường này ba bề bốn bên là núi đá cao sừng sững, hai người có cảm tưởng chẳng khác nào đi ở đáy giếng, trông lên chỉ thấy trời cao mây trắng qua kẽ núi.

Thôi Ngọc Linh đi một hồi lâu vẫn không thấy qua khỏi những con đường kẽ núi này nên nàng nóng ruột vô cùng.

Đi một lát nữa, Thôi Ngọc Linh bỗng dừng lại hỏi với một giọng đã bắt đầu kinh hoàng :

- Tiêu ca ca! Chúng mình đi nhầm phương hướng hay sao?

Kim Ngang Tiêu nhận thấy từ đầu đến chỗ này có vẻ quái gở khác thường, nên chàng đã chú ý ngay đến phương hướng để khỏi lầm lạc.

Thấy Thôi Ngọc Linh hỏi như vậy nên chàng vội đáp :

- Không, Linh muội đi rất đúng hướng, nhắm thẳng về phía ngôi chùa.

Thôi Ngọc Linh lạ lùng hỏi tiếp :

- Tiểu muội tính ra đã đi được đến gần mười dặm đường rồi. Lẽ ra ta phải qua khỏi nơi này và đến chân núi có ngôi chùa rồi mới phải.

Kim Ngang Tiêu chau mày nói :

- Ngu huynh cũng đang tính như vậy. Có lẽ... có lẽ...

Thấy nét mặt chàng lo ngại như vậy. Thôi Ngọc Linh đã đoán ngay được ý nghĩ của chàng và kinh hãi hỏi ngay :

- Có phải đại ca bảo chúng ta lạc vào một nơi như “Mê hồn trận” lúc trước phải không?

Kim Ngang Tiêu khẽ gật đầu không đáp.

Thôi Ngọc Linh biến sắc hỏi :

Lần trước đại ca biết là trận đặt theo phép ngũ hành, nên chúng ta mới thoát được lần này...

Kim Ngang Tiêu thờ dãi nói tiếp lời nàng :

- Lần này, ngu huynh đã có ý ngắm nhìn từ nãy giờ, nhưng không làm sao đoán ra được cách sắp đặt những con đường ngang dọc này.

Thôi Ngọc Linh bực tức nói :

- Chẳng lẽ chúng ta chịu chết ở đây hay sao? Tiểu muội cứ đi, may ra gặp lối thoát cũng không biết chừng.

Nói đoạn nàng lại cõng Kim Ngang Tiêu chạy đi, nhưng lần này không theo phương hướng như trước nữa, mà chạy ngang chạy dọc khắp nơi, như cầu may tìm thấy dấu hiệu gì mới lạ để ra khỏi nơi này.

Sự thực lúc đó Thôi Ngọc Linh có muốn quay lại trở về chỗ cũ cũng không được nữa, vì những đường lối ở đây chỉ chít lẹ lẹ hết sức, chỉ đi khỏi một đoạn đường cũng quên ngay nơi vừa đi qua, không biết là chốn nào.

Thôi Ngọc Linh chạy một hồi đến hai chục dặm. Nội lực nàng đã luyện tới mức tối cao, nhưng vì mang sẵn vết ngoại thương ở bả vai, sức lực nàng suy giảm dần. Chạy được một quãng nữa, nàng đã bắt đầu thở hổn hển, mồ hôi vã ra trên trán.

Kim Ngang Tiêu ngồi trên lưng nàng thấy nàng vất vả như vậy ái ngại vô cùng liền nói :

- Linh muội, hãy dừng chân nghỉ lại một chút đã, để ngu huynh nghĩ xem có cách nào ra khỏi nơi đây, chớ cứ chạy mãi như vậy nào có ích gì đâu.

Thôi Ngọc Linh nghe lời chàng dừng bước lại, nhưng nàng nhìn quanh nói :

- Chỗ này toàn là núi đá cả, có chỗ nào nghỉ chân được?

- Chẳng lẽ ngồi giữa đường hay sao?

Kim Ngang Tiêu chỉ tay về phía trước mặt nói :

- Linh muội thấy không, nơi kia hình như có một chỗ núi đã lở vào như một cái động, ta đến đó tạm nghỉ, rồi nghĩ kế sau.

Thôi Ngọc Linh đưa mắt nhìn ra phía trước, quả nhiên thấy một nơi khá dĩ tạm trú được, nàng liền rảo bước đi tới.

Nhưng khi nàng đi gần đến nơi đó, nàng bỗng giật mình dừng chân lại. Cả Kim Ngang Tiêu cũng có vẻ kinh lạ.

Hai người vừa nghe có tiếng khóc, rên rĩ!

Một chỗ quái đản như thế này, lại có tiếng người! Kim Ngang Tiêu và Thôi Ngọc Linh vừa mừng rỡ vừa kinh hoảng, đưa mắt nhìn nhau.

Lắng tai nghe hai người thấy không còn nhầm lẫn gì nữa. Quả có tiếng khóc từ nơi mồm đá bên đường đưa tới. Hai người còn nhận thấy rõ là tiếng khóc của một đứa trẻ con và hình như nó đang bị đau đớn hãi hùng lắm.

Bao nhiêu ngờ vực đều tiêu tan, Kim Ngang Tiêu nói :

- Quả là đứa trẻ lâm nạn ở nơi này, Linh muội mau tiến lên xem sao!

Thôi Ngọc Linh không đợi giục đến lần thứ hai, động lòng nghĩa hiệp nàng đã nhảy vọt lên một bước. Cả hai cũng kêu lên một tiếng kinh ngạc. Trước mặt họ quả nhiên có một thằng bé trạc mười ba hay mười bốn tuổi, mặc áo vàng rộng thùng thình đầu còn để trái đào đang nằm trong mồm đá, gục đầu rên khóc như đau đớn lắm.

Thôi Ngọc Linh tiến đến bên thằng nhỏ cúi xuống hỏi :

- Em bé, làm sao em khóc thế? Tại sao em lọt vào chốn này?

Thằng bé hình như không biết có người đến cạnh và cũng không nghe tiếng hỏi của Ngọc Linh, vẫn rên rỉ khóc lóc.

Kim Ngang Tiêu liền bảo :

- Linh muội, em hãy đặt tôi xuống bên nó, rồi bế nó lên xem nó bị thương tích ở đâu.

Thôi Ngọc Linh y lời, vội nhẹ nhàng đặt Kim Ngang Tiêu ngồi xuống bên thằng bé, đoạn nàng xoay người lại định vực đứa nhỏ lên coi.

Không ngờ việc xảy ra như chớp nhoáng, khiến cả Kim Ngang Tiêu lẫn Thôi Ngọc Linh tuy có võ công thượng thừa mà cũng không sao ngăn tránh được vì quá bất ngờ.

Thôi Ngọc Linh vừa xoay người lại thì thằng bé bỗng chồm lên nhanh như cắt, vồ lấy Kim Ngang Tiêu.

Chỉ thấy Kim Ngang Tiêu rú lên một tiếng tức giận và kinh hãi, đồng thời thằng bé nhảy vọt ra xa cất tiếng cười khanh khách.

Kim Ngang Tiêu lặn mạnh tay ra. Một vật ngoằn ngoèo sáng như kim khí theo tay chàng bắn tung ra.

Thì ra đó là một con rắn, hình thù rất quái dị và hung ác. Con rắn đó có ba đầu, thân hình nó xanh biếc như lá cây có vẩy lấp lánh như kim khí, ba đầu con rắn sắc đen thẫm, nhưng cả ba chiếc mõm rắn đều có lưỡi đỏ như máu thè ra trông rất ghê sợ.

Việc xảy ra quá bất ngờ và mau lẹ khiến Thôi Ngọc Linh không sao có phản ứng kịp. Nhìn lại Kim Ngang Tiêu, thấy vai áo chàng đã rách toạc và trên bả vai đã có ba vết cắn máu tươi chảy ròng thành ba vết. Kim Ngang Tiêu thoáng thấy thằng bé nhảy tới vồ chàng, chàng giơ tay lên đỡ nhưng không dám dùng toàn lực sợ bị thương thằng nhỏ. Không ngờ thằng bé đã thủ con rắn trong người nó từ lúc nào và vút vào người Kim Ngang Tiêu cho rắn cắn chàng.

Tuy Kim Ngang Tiêu đã nhanh tay cầm con rắn vút đi, chàng vẫn bị nó cắn vào bả vai. Cả ba đầu rắn cùng một lượt.

Thôi Ngọc Linh vừa kinh hãi vừa tức giận.

Nhưng nàng chưa kịp làm gì thì con rắn vừa bị vút ra đã nhảy chồm trở lại mau lẹ dị thường, tấn công Kim Ngang Tiêu lần nữa.

Thôi Ngọc Linh hét lên một tiếng, rút kiếm chém vào con rắn. Chỉ thấy “keng” một tiếng, con rắn bị chém trúng ngang người lúc nó nhảy lên. Lạ lùng, con rắn không bị chém đứt mà chỉ bị lưỡi kiếm bắn văng đi.

Thằng bé đứng ở xa vỗ tay reo cười :

- Chém thế nào được con Tam Đầu Thanh Linh Xà của ta? Ha ha... mất công thôi!

Con rắn bị văng ra xa, lại lướt tới tấn công Thôi Ngọc Linh.

- Nhưng lần này Kim Ngang Tiêu đã ra tay kịp. Vai bên hữu bị rắn cắn đã tê bại, chàng dùng tay tả đẩy ra một chưởng.

“Ầm” chưởng phong bay ra như gió bão. Cự Linh thần công mãnh liệt phi thường, làm con rắn kia bị bắn tung ra xa đến mười trượng, thân hình nó đập vào núi đá nghe “đốp” một tiếng, rồi rớt xuống đất. Tuy vậy con rắn cũng không chết hẳn, nó chỉ quần quai giãy giụa.

Thằng bé lại cười :

- Chưởng lực lợi hại lắm! Nhưng bị Tam Đầu Thanh Linh Xà cắn thì coi như hết sống rồi.

Thôi Ngọc Linh và Kim Ngang Tiêu nghe rùng mình. Cả hai người đã nghe thấy nói đến thứ rắn độc này, nguyên là một thứ rắn thể gian ít có chỉ riêng có một hòn đảo Đông Hải nuôi được. Vồ lăm trong truyền rằng loài Tam Đầu Thanh Linh Xà mình đồng da sắt, đao kiếm chém không đứt, ba đầu của nó cùng có nọc độc mỗi đầu một thứ khác nhau, chỉ một đầu cắn cũng đủ chết và khi cả ba đầu cùng cắn thì ba thứ độc giao nhau, trong khoảnh khắc thân thể tím bầm, người bị rắn cắn sẽ chết càng mau lẹ, không có thứ thuốc nào chữa khỏi.

Thôi Ngọc Linh cảm hận quá lớn :

- Ngươi... ngươi ở đâu mà đến đây mai phục ám hại chúng ta? Chúng ta có thù oán gì đến ngươi.

Thằng bé lại nhe răng cười, đôi răng nanh của nó chìa ra ngoài trông rất ma quái, mặt nó nhăn nhúm xấu xa dị thường. Thằng bé bồng giờ hai tay lên, cánh tay áo thùng của nó tụt xuống, để lộ hai bàn tay là... hai chiếc móc sắt.

Thằng bé cười hô hô nói :

- Cô nương không nghe nói đến Thiết Thủ này bao giờ hay sao? Thiết Thủ ở Vạn Độc Âm Xà đảo, môn hạ của Lãnh Xà bà bà.

Thôi Ngọc Linh ngơ ngác, nhưng Kim Ngang Tiêu lúc này đã nhớ ra. Chàng nằm trong động Lôi Công đã nghe thấy Lãnh Xà bà bà và Thiết Thủ đến cửa động trước tiên.

Thôi Ngọc Linh nghiêng răng hỏi :

- Lãnh Xà bà bà đâu? Tại sao y sai ngươi đến hại bọn ta.

Thiết Thủ vênh vào đáp :

- Sự phụ ta không sai ta, nhưng có người khác sai ta. Cô nương hỏi làm gì, vô ích. Ha ha... người ta chỉ sai tiểu khả này giết anh kia chứ không động đến cô nương mà lo.

Thôi Ngọc Linh cảm giận quá nhảy vút ngay lại định nắm lấy cổ nó. Nhưng Thiết Thủ như đã biết trước ý định của nàng, nó nhảy tránh ra xa, thân pháp cũng mau lẹ ghê gớm. Nó chạy đến bên con rắn ba đầu, nhặt lên rồi cầm cổ chạy, phi thân nhanh như biến.

Thôi Ngọc Linh khi nào chịu bỏ, nàng thi triển khinh công đuổi theo.

Nhưng Thiết Thủ đã ngoái cổ lại thét lớn :

- Cô nương còn đuổi theo làm gì nữa. Mau quay lại... tìm chỗ chôn hấn là vừa.

Thôi Ngọc Linh giật mình dừng chân quay lại nhìn Kim Ngang Tiêu. Nàng rú lên một tiếng đau đớn chạy đến bên chàng, vì lúc đó Kim Ngang Tiêu đang ngồi, thân hình lão đảo chỉ muốn ngã, sắc mặt lúc này đã đen xám lại như nhuộm mực.

Nguyên nọc độc của Tam Đầu Thanh Linh Xà chạy rất mau. Sau khi Kim Ngang Tiêu bị rắn cắn, chàng còn vận dụng nội lực đánh ra một chưởng, nên nọc rắn theo chân khí chạy thẳng vào lục phủ ngũ tạng. Đến lúc Kim Ngang Tiêu thấy người tê bại, mắt hoa lên, chàng vội phong bế các huyết đạo, không cho nọc độc chạy vào tim, nhưng không còn kịp nữa rồi.

Thôi Ngọc Linh nước mắt ràn rụa chạy đến bên Kim Ngang Tiêu, ngồi thụp xuống ôm lấy chàng và kêu gọi :

- Tiêu ca... Tiêu ca! Đại ca thấy thế nào. Biết làm sao bây giờ?

Thôi Ngọc Linh cũng có vài thứ thuốc giả độc trong người, nhưng đối với nọc độc của loài rắn ba đầu này, bất cứ thứ thuốc nào cũng vô ích.

Kim Ngang Tiêu khẽ mở mắt, cố gắng gượng nói :

- Linh muội... bỏ mặc... huynh ở đây... Mau tìm cách thoát thân nơi này nguy hiểm lắm.

Thôi Ngọc Hoàn òa lên khóc :

- Không... không. Tiểu muội không bỏ đại ca. Tiểu muội chết với đại ca còn hơn... Tiêu ca, biết làm thế nào bây giờ?

Kim Ngang Tiêu khẽ lắc đầu :

- Đi... Nàng mau bỏ đi... thôi... kiếm cách báo thù...

Thôi Ngọc Linh bỗng rú lên :

- Không... không... Tiểu muội không đi đâu hết.

Bỗng nhiên nàng ôm chặt lấy Kim Ngang Tiêu và ghé mồm vào ba vết cắn hút máu độc vào mồm rồi nhổ ra ngoài.

Đây là cách chữa rắn cắn một cách tuyệt vọng nhất và cũng nguy hiểm nhất. Vì những loại nọc độc như nọc của Tam Đầu Thanh Linh Xà chỉ cần chạm vào cơ thể một chút cũng đủ làm chết người rồi. Thôi Ngọc Linh không muốn sống nữa mới làm cách đó.

Kim Ngang Tiêu còn đủ thần trí để nhận thấy việc đó, chàng kinh hãi cố tránh và nói :

- Chớ... chớ có làm như vậy.

Nhưng toàn thân chàng đã cứng đờ rồi làm sao ngăn cản Ngọc Linh được nữa.

Thôi Ngọc Linh đau khổ quá đỗi, tâm trí hầu như điên loạn, không còn nghe thấy tiếng của Kim Ngang Tiêu nữa. Và dù nàng có nghe tiếng, nàng cũng không chịu bỏ ý định.

Thôi Ngọc Linh gục đầu xuống hút máu rồi nhổ ra, nàng hút lia lịa luôn một lúc bảy tám lần trong khi Kim Ngang Tiêu đã ngất ngư, dần dần đắm mình vào cơn mê. Thôi Ngọc Linh làm thật mau lẹ, như muốn cố gắng hút hết chất độc ra khỏi thân thể Kim Ngang Tiêu nhanh chóng chừng nào hay chừng nấy, vì nàng cũng thừa hiểu rằng chất độc của loài rắn ba đầu này rất mạnh, chỉ sợ chưa làm xong nhiệm vụ cứu người yêu thì nọc độc đã ngấm vào người nàng.

Thôi Ngọc Linh hút được lối mười lần thì nàng đã bắt đầu tê cứng cả mồm và cuống họng, mắt đã bắt đầu hoa, tâm thần cũng choáng váng ngất ngư và da nàng thường ngày trắng hồng hào, lúc này đã trở thành xám ngắt. Nàng nhìn lên mặt Kim Ngang Tiêu thấy da mặt chàng đã bớt xám đen, nhưng đôi mắt chàng vẫn lơ đãng vì chất độc chưa hết.

Thôi Ngọc Linh đau đớn nấc lên một tiếng, ôm chặt lấy người yêu mà ngất lịm đi không còn biết gì nữa.

Chính khi ấy thì Kim Ngang Tiêu đã tỉnh lại đôi chút, vì một phần nọc độc được Thôi Ngọc Linh hút ra ngoài.

Nhưng chàng chỉ tỉnh lại trong giây phút mà thôi, giây phút đó lại là lúc đau khổ nhất đời chàng, vì nhìn thấy Thôi Ngọc Linh đã vì mình hi sinh tính mạng.

Kim Ngang Tiêu ú ớ gọi :

- Linh..

Chàng chỉ thốt ra được một tiếng ngắn đó rồi cũng gục xuống, vì nọc độc đã bắt đầu thấm vào tim.

Thế là trong một khoảng núi đá hình thù quái lạ, đường lối ngang dọc như bàn cờ, có hai xác thanh niên nam nữ nằm bên nhau, cả hai đều xám đen, trông ghê rợn vô cùng.

Phi Long thư sinh nhập Thánh địa

Đưa bé con đánh lừa Kim Ngang Tiêu và Thôi Ngọc Linh để ám hại hai người bằng nọc độc của Tam Đầu Thanh Linh Xà đúng là Thiết Thủ, đồ đệ của Lãnh Xà bà bà ngoài Vạn Độc Âm Xà đảo ở Đông Hải.

Thiết Thủ đã bị thương ngoài cửa động Lôi Công, làm sao y vào được đến đây?

Nguyên Lãnh Xà bà bà chẳng những là một tay y thuật rất giỏi. Trên đảo Vạn Độc Xà, mụ ta nuôi toàn các loại rắn cực độc, cho nên thuốc của mụ chỉ toàn là nọc rắn. Mụ chữa bệnh cũng bằng nọc rắn, luyện nội lực cũng bằng nọc rắn và hạ độc cũng bằng nọc rắn.

Sau khi Thiết Thủ bị trọng thương, Lãnh Xà bà bà liền dùng một thứ thuốc gọi là Bạch Xà Hối Sinh hoàn, tức là một thứ thuốc rất quý luyện bằng gan rắn trắng chỉ có Vạn Độc Âm Xà đảo mới có, đem cho Thiết Thủ uống. Thứ thuốc này quả là thuốc hồi sinh, Thiết Thủ bị nội thương nặng như vậy mà chỉ một lát sau y đã bình phục đến bảy hay tám phần.

Đến khi Phi Long thư sinh và Lãnh Xà bà bà chạy vào trong Lôi Công động, bọn Thiên Diệu Thần Cái và Siêu Không thượng nhân chạy theo, thì Thiết Thủ ở lại bên ngoài dưỡng thương.

Mãi sau đến lúc Phi Long thư sinh cứu Câu Hồn bang chủ, ác chiến cùng quái vật thì Thiết Thủ mới một mình lên vào Lôi Công động. Y biết quần hào căm ghét y nên không dám lên tiếng chỉ chạy theo ở xa.

Rồi đến lúc Phi Long thư sinh và Lãnh Xà bà bà nhảy qua mình quái vật chạy thẳng vào sâu trong Lôi Công động, Thiết Thủ chờ cho bọn Thiên Diệu Thần Cái đuổi theo, đoạn y cũng đi theo liền.

Phi Long thư sinh đã nghe thấy tiếng chuông phong của Kim Ngang Tiêu đấu với bọn Câu Hồn bang, nên giật mình biết rằng phía trong động cũng có người. Bởi thế Phi Long thư sinh bỏ con quái vật nằm đó, đuổi theo vào phía trong.

Nhưng khi Phi Long thư sinh chạy đến nơi thì Thôi Ngọc Linh đã công Kim Ngang Tiêu chạy vào Côn Luân thánh địa mất rồi. Cả bọn Ngô Công song quái và Câu Hồn bang cũng đuổi theo Thôi Ngọc Linh và Kim Ngang Tiêu chạy vào Côn Luân thánh địa và bị lạc lõng trong Mê hồn trận ở đó Khi Phi Long thư sinh và Lãnh Xà bà bà chạy đến nơi thì không còn một bóng người nào nữa, mà chỉ thấy có chiếc cổng hình bán nguyệt cùng mấy đại tự “Côn Luân thánh địa”.

Phi Long thư sinh là tay võ học uyên bác đệ nhất đương thời, trông thấy cổng vào Côn Luân thánh địa làm sao khỏi giật mình sợ hãi. Bởi vì nơi Thánh địa mà võ lâm tương truyền từ mấy trăm năm nay và nhiều người cho là huyền hoặc, ai ngờ lại có thật và ở ngay trong động Lôi Công này.

Nguyên cửa vào Côn Luân thánh địa không phải lúc nào cũng mở và dễ đến như vậy. Trước đây đã có một số người võ lâm cao thủ tìm đến Lôi Công động, và đã vào tận bên trong để thăm thử, nhưng chỉ thấy động sâu thăm thẳm, đường lối quanh co, chớ nào có thấy cửa vào Côn Luân thánh địa bao giờ.

Ngay chính cả Chu Đại Hải, Chương môn nhân phái Côn Luân, cũng đã đến Lôi Công động này nhiều lần, vậy mà cũng không thấy cửa bán nguyệt của

Côn Luân thánh địa bao giờ.

Thì ra tất cả chỉ tại con quái vật gây ra. Nguyên con quái vật này đã sống ở trong lòng núi Tỳ Bà có tới mấy chục ngàn năm nay.

Khoảng năm trăm năm trước, khi các bậc tiền bối sáng lập phái Côn Luân thánh địa họ đã gặp con quái vật này rồi. Tương kế tựu kế, các nhân vật tiền bối của phái Côn Luân đã tuân lệnh vị tổ sư, dùng mẹo lừa con quái vào động đá ở bên cạnh, với dụng ý ghê gớm là sau khi đã lập xong Côn Luân thánh địa rồi, nếu có những kẻ đối đầu muốn tìm Thánh địa, tất nhiên sẽ bị đi lạc sang phía có con quái vật và bị nó cắn chết. Con quái vật đó cũng như ông thần Hộ pháp canh giữ cho Côn Luân thánh địa vậy.

Khoảng mấy trăm năm trước đã có nhiều nhân vật võ lâm, muốn tìm Côn Luân thánh địa, đến núi Tỳ Bà rồi mất tích. Đó là vì họ đã lạc sang nơi có quái vật và bị chôn chôn trong bụng con vật này.

Còn Côn Luân thánh địa không thể nào tìm thấy được, bởi vì những người sáng lập phái Côn Luân đã đặt thành những cơ quan ghê gớm, chỉ có người nào biết sử dụng các cơ quan đó mới làm cho động núi vận chuyển để lộ lối vào cửa hình bán nguyệt.

Chính vì thế suốt năm trăm năm nay võ lâm bên ngoài không thể nào tìm thấy Côn Luân thánh địa.

Không ngờ tài trí loài người dù cao siêu đến đâu cũng phải thua thiên mệnh.

Con quái vật khổng lồ tưởng là suốt mấy ngàn năm làm thần Hộ pháp cho Côn Luân thánh địa, thì trái lại chính nó đã mở cửa cho mọi người vào nơi đó.

Số là con quái vật vẫn bị giam hãm bên động đá cạnh Lôi Công động, tình cờ chương phong của Áo Ma đầu đà đấu với Kim Ngang Tiêu, đánh bật tung phiến đá nằm xưa các nhân vật tiền bối phái Côn Luân gắn lại, thành ra tháo vùi số lông cho con quái vật.

Nhân đó, con quái vật tung mình ra, thân hình to lớn của nó cựa trong đá chật hẹp, làm đổ vỡ các cơ quan mà phái Côn Luân dày công sắp đặt. Rút cục làm cửa vào Côn Luân thánh địa lộ ra ngoài.

Lại nói Phi Long thư sinh đến trước cửa bán nguyệt có mấy Côn Luân thánh địa thì đứng sững người lại, nửa mừng nửa sợ.

(Thiếu trang 1088 - 1168)

Bạn đang đọc truyện *Cự Linh Thần Chương* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 23: U Minh cung sứ giả

Túy Phật Thiên Hồ cười khanh khách :

- Từ Từ, nhà ngươi bị ma men làm lú lấp ruột gan đi mất rồi. Phái Côn Luân là danh môn chính phái, mặc dầu đã bị tan rã từ mấy chục năm nay, thanh danh vẫn không chút phai mờ. Phật gia thử hỏi: Có bao giờ phái Côn Luân dùng những thủ pháp tàn độc của loại tà ma ngoại đạo không? Các Trưởng lão bất tử của phái Côn Luân có thật, đó là chuyện võ lâm truyền tụng từ mấy trăm năm nay, nhưng có ai trông thấy họ bao giờ không? Hừ, Phật gia sợ rằng các vị Trưởng lão bất tử đó rút cục cũng đã “tử” cả rồi, nên ngày nay Côn Luân thánh địa mới bị bọn tà ma ngoại đạo xâm chiếm và tác quái. Nếu các vị Trưởng lão đó còn sống, làm sao năm xưa khi phái Côn Luân bị tiêu diệt, họ không chịu xuất thế để cứu nguy cho môn phái, cam chịu đắc tội với Tổ sư khai sáng và để môn phái mai một?

Mấy lời nói của Túy Phật Thiên Hồ rất đúng lý, khiến Giang Nam Từ Từ không cãi vào đâu được. Y chỉ phờ phờ mồm tròn mép muốn nói mà không nói nên lời, rút cuộc đành gượng hồ rượu lên nốc một hơi dài.

Kim Ngang Tiêu lại hỏi :

- Đại sư, chẳng hay đại sư đã khám phá thấy những điều gì trong Thánh địa này?

- Nhiều lắm... nhiều lắm, khó lòng nói hết ngay bây giờ. Nhưng đêm đã gần tàn rồi, bọn ngươi muốn sống phải tìm cách ra khỏi nơi đây ngay, kéo chết cũng không toàn thây?

Mọi người giật mình nhao nhao cất tiếng hỏi tại sao. Nhưng Túy Phật lắc đầu quầy quậy :

- Khỏi phải hỏi, khỏi phải hỏi. Bọn ngươi chỉ cần biết rằng nếu trời sáng thì bọn ngươi cũng hết sống. Vậy hãy mau tìm lối thoát ra khỏi nơi này.

Túy Phật vừa nói dứt lời bỗng nhiên có một giọng nói rất trầm ở quanh đó vắng lại :

- Đừng có hòng ra thoát khỏi nơi này!

Tiếng nói tuy nhỏ nhưng có âm lực lạ lùng như xoáy vào màng tai những người đứng đó. Trừ Túy Phật Thiên Hồ, Giang Nam Từu Quỷ và Kim Ngang Tiêu là những tay nội công thượng đỉnh, còn Bạch Thiên Vân và ngay cả Thôi Ngọc Linh lúc bấy giờ cũng thấy như thể có mũi giùi xuyên vào tai mình nghe đau nhói.

Những kẻ nội công tầm thường gặp cảnh này ắt phải ngã lã ra chết giấc. Hiển nhiên kẻ vừa nói phải là tay nội lực ghê gớm dùng thanh âm để thi triển thần oai.

Tiếng nói đó làm mọi người giật mình kinh hãi. Đồng thời họ biết ngay rằng kẻ thù ghê gớm nhứt mà họ đang tìm đã tới.

Thanh âm vừa dứt, trên những ngọn tường ở xung quanh đã thấy xuất hiện sáu bóng đen hình thù rất kỳ lạ. Cả sáu người đều đồng phục một màu đen tuyền, giấy của họ cũng là giấy đen, cho chí đến tay cũng quấn một thứ vải đen.

Còn đầu thì là một túi vải chụp xuống, phía trên nhọn hoắt chìa thẳng lên trời, phía dưới bao trùm đến cổ, rủ cả xuống đến ngực và hai vai, chỉ có hai lỗ lấp lánh những tia sáng quắc! Đó là hai lỗ mắt.

Đứng trên ngọn tường giữa một khung cảnh quái dị dưới ánh sáng lạ lùng đỏ ửng như sắc máu, sáu bóng người đó chẳng khác gì lũ âm binh từ Diêm phủ chui lên, trông rùng rợn vô cùng.

Nhắc trông thấy sáu bóng người áo đen đó. Bạch Thiên Vân đã kêu lên một tiếng “ái chà” như người phải bóng. Thì ra chính là hình bóng sáu người đã làm chàng đuổi quanh co mất gần một phần đêm trong khu vực này.

Thấy kẻ thù xuất hiện, Túy Phật Thiên Hồ khoái chí ngửa mặt lên trời cười ha hả. Đoạn ông nâng hồ lô lên nốc một hơi rượu và nói :

- Hay lắm, hay lắm! Ta đang đi tìm bọn người mà không gặp, các người ra mặt như vậy Phật gia rất hài lòng. Hi hi...

Còn Giang Nam Từu Quỷ nóng nảy cất tiếng quát lớn :

- Bọn người là nhóm tà ma ngoại đạo nào, cả gan đội lốt yêu quái đến chiếm cứ Côn Luân thánh địa này. Thì bất luận bọn người là người nào cũng phải thường mạng cho Ngũ bằng hữu của ta.

Bọn sáu bóng đen đứng cách xa bức tường của bọn Túy Phật và Kim Ngang Tiêu đứng có tới hai chục trượng. Cả sáu người cũng đứng im không đáp một lời.

Nhưng một người trong bọn áo đen bỗng giơ tay làm hiệu. Lập tức có hai người áo đen phi thân nhẹ nhàng nhảy xuống chân tường nơi có hai xác của hai nhà sư bẽ đầu nằm.

Chỉ trông thân pháp tuyệt diệu, nhẹ nhàng như lá rụng của họ, bọn Kim Ngang Tiêu cũng biết ngay rằng võ công của những người này vào hạng đệ nhất lưu cao thủ.

Nói thì chậm, việc xảy ra mau lẹ vô cùng. Hai bóng đen nhảy xuống chân tường giơ tay tóm lấy hai xác chết như nắm lấy hai con gà. Đoạn cả hai nhún mình định phi thân nhảy vọt lên.

Nhưng Giang Nam Từu Quỷ đã lia ra hai tia rượu nhỏ tấp, khí nóng bốc ra ngùn ngụt. Hai tia rượu bắn ra vừa lúc hai người áo đen tay cắp xác chết, từ mặt đất phi thân tung người lên, thành thử đúng lúc cả hai còn lơ lửng trên không, hai tia rượu nóng hổi đã bắn tới người họ, khí thể dừng mảnh vô cùng.

Bọn Kim Ngang Tiêu đã biết những tia Xuyên Bích tử này lợi hại như thế nào, nên thấy hai bóng đen bị dòn vào tử đại rất nguy hiểm. Tuy vậy bốn người áo đen khác chỉ khoanh tay đứng im như thể không nhìn thấy đồng bọn bị nguy hiểm.

Không ngờ hai tia rượu vừa bắn tới hai bóng đen đang bay lên cao, chỉ khẽ xoay mình một chút, rồi cả hai cũng phát tay áo đẩy ra một chưởng.

Chỉ thấy “ùm” một tiếng, chưởng lực đụng vào hai tia rượu làm hai tia rượu nhỏ tấp đó tung tóe như đụng phải bức tường vô hình, vỡ tan thành muôn ngàn giọt rượu nhỏ rớt xuống đất.

Sau khi đánh tan hai tia rượu của Giang Nam Từu Quỷ, hai bóng đen ôm xác chết có đà sẵn, vẫn tiếp tục bay lên cao đến ngọn tường rồi thoảng một cái hai bóng đen đã nhảy sang tường khác mất dạng, như không hề biết có hai tia rượu vừa tấn công.

Hai bóng đen nhặt xác chết bay đi hành động thật mau lẹ trong chớp mắt, lại không một tiếng động nhỏ. Xem như vậy thì trước đây mấy lần xác người tự nhiên biến mất cũng không phải là chuyện lạ.

Bọn Túy Phật thấy hai bóng đen phá được hai tia Xuyên Bích tử một cách dễ dàng như vậy cũng phải ngăn người ra kinh ngạc quên cả đuổi theo.

Nhưng ngay lúc ấy, bốn bóng đen còn lại đã theo dọc bờ tường đã tiến lại gần chỗ mấy người đứng rồi dừng lại cách độ năm trượng.

Túy Phật Thiên Hồ trầm giọng quát hỏi :

- Các người là ai, hãy xưng danh cho ta nghe.

Bóng đen đi đầu cất tiếng lạnh lùng đáp :

- Anh em chúng ta đều là sứ giả U Minh cung.

Sứ giả U Minh cung! Tất cả mọi người, từ Túy Phật Thiên Hồ đến Kim Ngang Tiêu đều giật mình kinh ngạc, vì chưa bao giờ được nghe nói đến chỗ nào gọi là U Minh cung cả.

Riêng có Giang Nam Tử Quỷ đang tức giận và hồ thẹn vì hai tia Xuyên Bích tử của mình đặc ý nhát lại bị những kẻ lạ này phá tan trước mặt mọi người, nên lớn tiếng quát mắng :

- U Minh cung là cái gì bọn ta đâu có thêm biết! Bọn người làm ra vẻ ma ma quỷ quỷ là có ý gì? Kẻ nào sát hại những võ lâm cao thủ trong khu đất này?

Bọn sáu tên áo đen chưa kịp đáp thì Túy Phật Thiên Hồ đã ngửa mặt lên trời cười khà khà và nói :

- Đây là Côn Luân thánh địa của phái Côn Luân làm gì có U Minh cung nào? Bọn người giả làm ma làm quỷ như vậy, lừa bịp sao nổi anh hùng thiên hạ? Ta hãy hỏi các người đây là Thánh địa phái Côn Luân, các người có phải là người của phái Côn Luân không mà dám đến đây chiếm cứ?

Mấy tên áo đen vẫn lạnh lùng im lìm. Một tên cất tiếng đáp :

- Côn Luân thánh địa đã đổi chủ. Phái Côn Luân đã tan rã, không còn là chủ nhân của Côn Luân thánh địa nữa?

Túy Phật Thiên Hồ cười nhạt :

- Vậy ai là chủ nhân Côn Luân thánh địa bây giờ?

Tên áo đen đáp :

- Chủ nhân Côn Luân thánh địa chính là chủ nhân của U Minh cung.

Túy Phật Thiên Hồ đã bắt đầu nổi nóng, ông quát lớn :

- Chủ nhân U Minh cung là đứa nào? Mau gọi y ra đây yết kiến Phật gia.

Nghe mấy lời nói đó, ba tên vẫn im lìm, liền tiến lên một bước. Nhưng tên áo đen đứng đầu khẽ giơ tay ra hiệu, tức thì ba tên đứng lại.

Tuy cả bốn kẻ tự xưng là sứ giả U Minh cung này đều trùm vải đen kín mặt, không biết sắc mặt của chúng ra sao nhưng thấy những mảnh vải che mặt của chúng rung rung cũng đủ hiểu chúng tức giận vô cùng vì những lời nói của Túy Phật Thiên Hồ.

Tên sứ giả đứng đầu vẫn giữ giọng ôn tồn bình tĩnh nói :

- Thiên Hồ đại sư, chủ nhân U Minh cung là nhân vật chí tôn chí thượng, đại sư không được coi thường như thế. Xin đại sư giữ gìn lời nói, kéo trách anh em tại hạ vô lễ.

Giang Nam Tử Quỷ nghe đến đây nhin không nổi, cất tiếng cười khanh khách :

- Chí tôn chí thượng? Chẳng lẽ y là Hoàng đế. Nay, lão phu bảo cho bọn người biết, dù chủ nhân của các người có là đương kim Thánh thượng chăng nữa, lão Tử Quỷ này đâu có sợ y. Khỏi nói nhiều lời vô ích, mau gọi chủ nhân của các người ra đây, xem y là kẻ ba đầu sáu tay như thế nào.

Tên sứ giả áo đen cười nhạt :

- Chủ nhân U Minh cung đâu có thể hạ mình đến chốn này.

Giang Nam Tử Quỷ nổi hung quát lớn :

- Y không thèm đến đây? Được các người dẫn ta đi đến U Minh cung cái gì đó để ta lãnh giáo vài chiêu của chủ nhân các người.

Tên sứ giả cất tiếng cười khanh khách, nghe rất ghê rợn :

- Giang Nam Tử Quỷ, ông đừng mơ hồ như thế nữa. Liệu ông có sống nổi từ giờ cho đến lúc mặt trời mọc trong khu Bát Quái này không, mà đã định đòi đi đến U Minh cung?

Giang Nam Tử Quỷ trợn mắt nói :

- Tha hồ các người giờ độc kế ma quái lừa bịp, lão phu đâu có sợ?

Tên sứ giả ung dung đáp :

- Giang Nam Tùu Quỷ, ông không nghe lời Thiên Hồ đại sư vừa nói đó hay sao? Chẳng cần độc kế gì hết, các vị cứ ở đây chờ đến sáng sẽ rõ. Thiên Hồ đại sư chẳng nói giầu.

Mọi người nghe y nói đều quay lại nhìn Túy Phật Thiên Hồ, chỉ thấy Túy Phật sa sầm nét mặt chớ không cải chính lời nói đó.

Tên sứ giả lại nói :

- Chư vị đã tìm kiếm một đêm không thấy lối thoát nơi này, bây giờ trời đã gần sáng dù chư vị có tìm kiếm nữa cũng vô ích, không ai thoát khỏi nơi này được... Tuy vậy, chủ nhân U Minh cung có truyền lệnh như thế này: trong số chư vị anh hùng ở đây chỉ có một vị được rời khỏi nơi này trước khi trời sáng, miễn là...

Giang Nam Tùu Quỷ nóng nảy nói lớn :

- Miễn là làm sao?

Tên sứ giả đáp :

- Miễn là vị ấy phải ra tay giết chết hết những vị khác!

Bọn Kim Ngang Tiêu lúc đó mới “a” lên một tiếng vừa kinh ngạc vừa căm giận, hiểu ngay độc kế ghê gớm của bọn người này, muốn cho võ lâm đồng đạo phải giết hại lẫn nhau.

Túy Phật Thiên Hồ bỗng ngửa mặt lên trời cười ha hả :

- Các ngươi muốn bọn ta đánh lộn với nhau phải không? Chủ nhân U Minh cung của các ngươi mơ hồ thật, tưởng bọn ta là người thế nào?

Giang Nam Tùu Quỷ quát to :

- Không phải một người mà cả bọn chúng ta đều ra khỏi đây hết. Chính các ngươi sẽ dẫn đường cho bọn ta ra!

Tiếng nói vừa dứt, Giang Nam Tùu Quỷ đã giong chưởng tấn công luôn. Vừa rồi Giang Nam Tùu Quỷ đã thấy hai tên sứ giả áo đen phá ngọn Xuyên Bích tửu của mình dễ dàng như chơi, nên đã hiểu ngay rằng bên người áo đen này võ công không phải tầm thường. Bởi thế Giang Nam Tùu Quỷ đã chuẩn bị từ trước, lúc ra tay dùng đến mười thành công lực, khí thế dũng mãnh.

Võ công của Giang Nam Tùu Quỷ thuộc một loại đặc dị, võ lâm ít có. Nguyên ông xuất thân từ một phái võ nhỏ ở miền nam, nhưng về sau được một quái nhân truyền cho một số bí quyết tu luyện huyền môn công phu. Lúc bấy giờ Giang Nam Tùu Quỷ chưa có danh là Tùu Quỷ, nhưng ông đã là một tay bọm rượu có tiếng.

Từ khi nhận được bí quyết võ công, Giang Nam Tùu Quỷ vừa uống rượu vừa luyện công, chẳng ngờ nhờ rượu mà công phu viên mãn, luyện được một thứ Tùu Công rất hiếm có trong võ lâm. Vốn là tay sành rượu, Giang Nam Tùu Quỷ chuyên đi tìm kiếm các thứ rượu quý trên đời để thưởng thức.

Cũng nhờ sự tinh cở đó, Giang Nam Tùu Quỷ học được cách cất rượu của loại người “Nô” một dân tộc thiểu số ở gần Vân Nam, và sáng chế được một thứ rượu đại bổ, chuyên để luyện công.

Sau khi công phu viên mãn, Giang Nam Tùu Quỷ đem món Tùu Công ra thi thố với đời, quả nhiên suốt một dọc Giang Nam không có ai địch nổi võ công luyện bằng rượu của ông.

Lại nói Giang Nam Tùu Quỷ vừa ra tay tấn công, lập tức có một luồng kinh phong ào ào từ hai tay áo ông phóng ra, đồng thời một hơi rượu nồng nặc cũng bốc ra, khiến mọi người ngáy ngất.

Hơi rượu này không phải tầm thường. Tuy nó không lợi hại ác độc bằng những loại độc khí trong chưởng phong của bọn bàn môn tà đạo, nhưng những tay võ công tầm thường chỉ cần ngửi thấy mùi rượu đó cũng đủ lao đảo, tạng phủ bị giao động, võ công tan biến mất.

Tên sứ giả áo đen đứng đầu cũng thừa hiểu Tùu công của Giang Nam Tùu Quỷ đã thành danh trên chốn giang hồ, nhưng chỉ thấy y cười nhạt một tiếng, múa chưởng gạt đỡ thế công của đối phương.

Võ công của tên sứ giả này cũng lạ lùng. Y trầm mình xuống thấp, đưa hai tay cào ngược lên không. Vậy mà luồng Tùu Công đã dừng ngay lại như đụng phải một bức tường vô hình.

Trong lúc đó Túy Phật Thiên Hồ cũng cười ha hả, phát động hai ống tay áo rộng thùng thình thành một luồng gió thổi vù vù, nhằm tên sứ giả thứ hai tấn công.

Bạch Thiên Vân cũng hét lên một tiếng, rút kiếm định tấn công tên sứ giả thứ ba, nhưng chàng chưa kịp nhảy đi, bỗng thấy tiếng quát vang như tiếng sấm :

- Hãy khoan!

Thoát ly tường đá

Tiếng quát đó thật kinh động, làm cho những người vừa ra tay giao chiến phải giật mình ngừng tay lại. Té ra người vừa hét lên đó chính là Kim Ngang Tiêu.

Mọi người lạ lùng quay lại nhìn chàng thì Kim Ngang Tiêu đã chấp tay từ tốn nói :

- Xin chư vị hãy ngừng cho tại hạ nói một lời.

Túy Phật Thiên Hồ và Giang Nam Tửu Quỷ có vẻ ngạc nhiên, không hiểu chàng muốn gì, còn Bạch Thiên Vân và Thôi Ngọc Linh đã tin tưởng ở tài lực của Kim Ngang Tiêu nên hai người chỉ nhìn chàng mỉm cười.

Tên sứ giả đứng đầu cất tiếng hỏi :

- Người tuổi trẻ kia, ngươi nói gì thì nói ngay đi. Nếu ngươi chịu theo điều kiện của chủ nhân U Minh cung thì hãy ra tay đi, để bọn ta lui xa cho ngươi hành sự.

Kim Ngang Tiêu gật đầu :

- Chính thế. Tại hạ đang muốn hỏi các vị... Sứ giả về lệnh truyền vừa rồi của chủ nhân U Minh cung.

Tên sứ giả cười ha hả :

- Khá lắm, như vậy là người tuổi trẻ biết điều lắm. Người tuổi trẻ đã biết muốn được ra khỏi nơi này trước khi trời sáng để thoát chết, ngươi phải ra tay hạ sát bốn người trong bọn ngươi đi. Nhưng này người tuổi trẻ, ngươi hãy tự lượng sức xem có thể hạ nổi hòa thượng béo và con ma rượu này không, hay lại bị chết thảm vì tay họ?

Bọn sứ giả U Minh cung chưa biết Kim Ngang Tiêu là ai, nên mới coi thường võ công của chàng.

Bọn chúng chỉ thấy chàng là một thanh niên còn nhỏ tuổi, trạc hai mươi tuổi, dáng điệu lại như thư sinh, chúng không tin chàng có võ công cao cường hơn Túy Phật và Giang Nam Tửu Quỷ.

Còn bọn Túy Phật thì ngạc nhiên vô cùng, ngay cả đến Bạch Thiên Vân và Thôi Ngọc Linh cũng tròn mắt nhìn Kim Ngang Tiêu, không hiểu chàng nói thế là có ý gì.

Nhưng Kim Ngang Tiêu vẫn ung dung nói :

- Tại hạ có thắng nổi các vị tiền bối ở đây không, điều đó không thành vấn đề. Tại hạ chỉ muốn hỏi hai điều, trước khi tuân theo lệnh của chủ nhân U Minh cung.

Tên sứ giả hỏi :

- Hai điều gì nói ra nghe xem!

Kim Ngang Tiêu nói :

- Điều thứ nhất, tại hạ muốn biết tại sao nếu không ra khỏi đây thời trời sáng là phải chết hết? Chẳng lẽ chủ nhân U Minh cung đặt điều hoang đường để dọa nạt các nhân vật võ lâm đến đây?

Tên sứ giả đứng đầu cười khanh khách :

- Người tuổi trẻ nghi đó là chuyện bịa đặt hay sao? Thiên Hồ đại sư đây đã tinh mắt nhìn thấy cái chết trước ngươi, sao ngươi không hỏi ý?

Túy Phật Thiên Hồ nóng nảy nói ngay :

- Tiểu quỷ, người ta đang sắp đánh nhau sứt tay, ai khiến ngươi ngăn cản, lại còn đặt câu hỏi cho mất thì giờ nữa?

Giang Nam Tửu Quỷ cũng “hừ” một tiếng nhưng ông lại nói :

- Thiên Hồ đại sư, ta nghe thấy chuyện ở đây đến sáng là chết hết cũng thấy khó tin quá. Nếu ông nhìn thấy gì lạ, sao không nói ngay cho bọn này rõ đi cho rồi, khỏi phải thắc mắc làm gì.

Túy Phật Thiên Hồ cười khà khà :

- Lão quỷ say kia, nhà ngươi cũng sợ chết phải không? Nhưng nhà ngươi đừng mong đó là chuyện lừa gạt giả dối, đó là sự thực, kẻ nào ở đây đến lúc mặt trời mọc là phải chết, không sao cứu được.

Giang Nam Tửu Quỷ quát hỏi :

- Tại sao thế? Làm sao mà chết?

Túy Phật Thiên Hồ nói :

- Đề ta nói cho lũ nguoi nghe. Những kẻ chiếm cứ nơi này lòng dạ độc ác như lang sói, đã đặt cạm bẫy ghê gớm mà không ai hay biết. Các nguoi chạy đi chạy lại trong khu vực tường đá này suốt đêm, có trông thấy ở chân tường có những cái gài không?

Mọi người nghe nói kinh ngạc, cúi đầu nhìn xuống chân tường phía dưới. Nhưng lạ lùng thay chẳng thấy gì khác lạ, ngoài một vài cây cỏ mọc lưa thưa ở một vài nơi và những đám rêu xanh rì.

Bọn Kim Ngang Tiêu thoát đầu đã tưởng có những cơ quan gì ác độc ám tàng, nhưng nhìn kỹ không thấy gì.

Bạch Thiên Vân mau miệng nói :

- Chân tường có gì lạ? Chỉ có mấy nấm cỏ... chẳng lẽ...

Chàng chưa nói hết lời thì Thôi Ngọc Linh đã kêu lên một tiếng kinh hãi và nói đứt quãng :

- Đám cỏ... trời, cỏ màu tím có chi hồng ở trên lá! Té ra... té ra...

Túy Phật Thiên Hồ cười nói :

- Con nhỏ này tinh mắt đó. Phải, cỏ đó chẳng phải là loài cỏ tầm thường mà là Đoạn Trường thảo thứ cỏ độc làm đứt ruột, mà trong giang hồ người ta thường nói đến.

Kim Ngang Tiêu lạ lùng hỏi :

- Thiên Hồ đại sư Đoạn Trường thảo đã dành là độc, nhưng tại sao đến trời sáng mới có độc là làm thế nào... thụ độc được?

Túy Phật Thiên Hồ đáp :

- Thứ cỏ Đoạn Trường thảo này gọi là Tử Độc thảo, là một thứ độc nhất và cũng có tính chất kỳ lạ nhưt. Ban đêm thì không sao, dù có cầm phải hay ăn phải không việc gì. Nhưng đến ban ngày, mặt trời vừa mọc, ánh nắng mặt trời chiếu vào những hạt sương đọng trên lá cỏ lập tức Tử Độc thảo (cỏ độc màu tím) này tiết ra một thứ hơi vô hình vô sắc vô vị. Người đứng trong khoảng năm trượng đều bị thứ hơi này ngấm vào, sẽ bị đứt ruột chết ngay, không có cách nào cứu chữa. Bởi vậy, đến khi trời sáng, ánh nắng mặt trời chiếu vào đây, nơi này sẽ trở nên một khu vực chết người ghê gớm nhất, kẻ nào ở trong này chắc chắn không thoát chết.

Mọi người nghe nói kinh hãi, ngẩn ngời ra nhìn nhau.

Bổng tên sứ giả đứng đầu lại cất tiếng cười ngạo nghễ :

- Thiên Hồ đại sư đã giảng giải rồi, ta chẳng cần phải nói nữa. Có điều ta cần nói thêm là từ năm chủ nhân U Minh cốc thiết lập khu vực Đoạn Trường thảo này, đã có tới trên ba chục nhân vật võ lâm bỏ xác dưới chân những bức tường này vì ngửi phải Tử Độc thảo vậy.

Bạch Thiên Vân tức giận quát :

- Dã mạn! Bọn nguoi ác độc quá là hơn lang sói.

Tên sứ giả áo đen tựa như không nghe thấy lời chửi đó, điềm nhiên hỏi Kim Ngang Tiêu :

- Người tuổi trẻ kia, điều thứ nhất người đã thỏa mãn, còn điều thứ hai mau nói ra, kéo trôi... sáng đến nơi rồi.

Kim Ngang Tiêu cười nhạt nói :

- Điều thứ hai rất giản dị. Ta muốn hỏi sau khi một người trong bọn ta ra tay sát hại được các đồng bạn rồi thì làm thế nào ra khỏi nơi này?

Tên sứ giả ngửa mặt lên trời cười, mảnh vải đen che mặt của y rung rung :

- Hà... hà... dễ lắm. Người tuổi trẻ cứ việc ra tay hạ sát những người đi cùng, sau khi nguoi đắc thắng và những người kia chết cả rồi, lẽ tất nhiên bốn sứ giả chúng ta sẽ đưa nguoi ra khỏi nơi đây. Người tuổi trẻ, ta không tin nguoi có công lực cao cường hạ nổi mấy người kia. Nhưng nếu nguoi làm được việc đó, thì quả là rất lạ lùng. Rất có thể chủ nhân U Minh cung cũng chiêu cố đến nguoi nữa. Khỏi nhiều lời vô ích nữa, nguoi hãy ra tay cho bọn ta coi.

Tên sứ giả nói xong, giờ tay ra hiệu cho những tên khác lùi cả lại, như thể nhường chỗ cho Kim Ngang Tiêu hành động.

Không ngờ Kim Ngang Tiêu cười lên như điên cuồng rồi hét lớn :

- Được lắm! Ta sẽ ra tay, nhưng không phải đối với các vị tiền bối và bằng hữu của ta mà đấu với cả bốn tên các nguoi đó vậy.

Nói đoạn chàng quay lại chấp tay với Túy Phật Thiên Hồ và Giang Nam Tửu Quỷ :

- Xin hai vị tiên bối hãy tạm nghỉ tay, để tiểu bối đối phó với bốn tên này trước.

Túy Phật Thiên Hồ kinh ngạc nói :

- Thằng nhỏ kia, nguoi... nguoi...

Ý Túy Phật muốn nói “Nguoi muốn chết hay sao mà đấu với những tên này?” Nhưng trước mặt bốn kẻ địch, ông không muốn nói một câu tỏ vẻ đề cao võ công của đối phương.

Lẽ tất nhiên Túy Phật Thiên Hồ không thể nào hiểu rằng võ công của Kim Ngang Tiêu đã đạt đến mức thượng thừa rồi. Trước mắt Túy Phật Thiên Hồ, Kim Ngang Tiêu chỉ là một thanh niên võ công tầm thường như ông đã biết khi gặp chàng lần đầu tiên trên một chiếc thuyền rời khỏi thành Nam Xương.

Bởi thế Túy Phật cho rằng với mức võ công cao siêu của mấy tên sử giả U Minh cung, Kim Ngang Tiêu chỉ đem nạp mạng cho chúng.

Còn Giang Nam Tửu Quỷ cũng không biết Kim Ngang Tiêu là người thế nào nên chỉ nhìn chàng với cặp mắt nghi ngại.

Riêng có Bạch Thiên Vân và Thôi Ngọc Linh thì ung dung bình thản, cả hai còn tủm tỉm cười, lộ vẻ vui vì đã thấy Kim Ngang Tiêu ra tay.

Kim Ngang Tiêu hiểu ý Túy Phật lo ngại cho mình, chàng mỉm cười nói :

- Thiên Hồ đại sư yên lòng. Tiểu bối quyết không để lỡ việc.

Mấy tên sử giả thấy Kim Ngang Tiêu chỉ là một thanh niên tuổi còn non, lại đấu với họ, nên cả mấy tên ngửa mặt lên trời cười vang, coi như đó là một trò đùa thích thú. Tên sử giả cầm đầu hỏi, giọng nói có vẻ mai mỉa :

- Người tuổi trẻ kia, người định đấu với một người trong bọn ta hay nguoi sẵn sàng chấp cả bốn chúng ta.

Nói xong, y lại cười lên hô hố. Nhưng Kim Ngang Tiêu điềm nhiên nói :

- Tại hạ đã nói là đấu với cả bốn vị.

Tên sử giả trừng mắt nhìn Kim Ngang Tiêu, không hiểu chàng là hạng người nào mà ngông cuồng đến như vậy. Y thấy chàng nghiêm trang, mặt mày tuấn tú, không phải là kẻ cuồng trí mất khôn nên lên tiếng hỏi :

- Người tuổi trẻ, ta chắc nguoi có một chút bản lĩnh nào đó nên mới có tự cao tự đại như vậy. Nguoi tên họ là gì thuộc môn phái nào, có thể cho bốn sử giả biết được không?

Kim Ngang Tiêu cười nhạt :

- Tên họ tại hạ nói ra cũng chẳng ích gì, còn môn phái thì tại hạ không có môn phái nào hết.

Kim Ngang Tiêu nói thực tình nhưng tên sử giả lại cho là chàng kêu ngao, nên y có vẻ tức giận, không giữ được bình tĩnh như trước nữa. Y cười gằn :

- Được, bốn sử giả cũng không cần biết. Nhưng nguoi không phải đấu với cả bốn người trong bọn ta, chỉ cần nguoi thắng được một mình ta, ta cũng sẽ đem nguoi ra khỏi nơi này.

Kim Ngang Tiêu lắc đầu :

- Tại hạ đã nói đấu với cả bốn vị là đấu với cả bốn, quyết không nói sai lời. Các vị sử giả hãy thận trọng, tại hạ ra tay đây.

Kim Ngang Tiêu nói xong, từ từ giơ tay lên, tấn công tên sử giả cầm đầu đứng trước mặt chàng. Thế chiêu đó coi rất tầm thường, thực ra chỉ là một trong những thế võ sơ đẳng của những người mới nhập môn.

Tên sử giả thấy Kim Ngang Tiêu tấn công chiêu đầu bằng thế đó liền cả cười, không chống đỡ, định chờ cho chiêu của chàng đến gần mới giơ tay nắm lấy cổ áo tay chàng.

Không ngờ thế chiêu của Kim Ngang Tiêu tuy tầm thường nhưng kinh phong phát ra lại ghê gớm khác thường. Đó là vì Kim Ngang Tiêu đã vận dụng Cự Linh thần công đánh ra thế đó...

Chưởng lực của Kim Ngang Tiêu mới đầu bé nhỏ, nhưng mỗi lúc một tăng gia, trong chớp mắt đã tạo thành một kinh lực như di sơn đảo hải đè xuống. Tên sử giả lúc này mới giật mình kinh hãi, vội thét lên một tiếng và vận dụng cả hai chưởng lên đón đỡ.

Tên sử giả ra tay rất mau cũng không kịp nữa rồi. Chưởng lực của Kim Ngang Tiêu đã ào ào bay đến rồi “bộp” một tiếng trúng luôn cả vai tên sử giả làm cho y rú lên một tiếng, xương cả vai cả y đã bị gãy, đồng thời người y bị đẩy bắn lùi lại đến bốn năm bước, nếu không có tên sử giả đứng sau đỡ y, có lẽ y phải bắn xa đến hàng chục bước hay rớt xuống chân tường cũng chưa biết chừng.

Túy Phật Thiên Hồ và Giang Nam Tửu Quỷ thấy Kim Ngang Tiêu chỉ dùng một thế chiêu tầm thường cũng đánh bại được một tên sứ giả võ công ngang hàng với các tay đệ nhất cao thủ, nên kinh lạ vô cùng.

Còn tên sứ giả nọ ôm bả vai, đôi mắt nảy lửa, gầm lên hỏi :

- Người... người là ai?

Kim Ngang Tiêu điềm nhiên đáp :

- Tại hạ đã nói rồi, tên tuổi tại hạ đâu có đáng kể gì...

Kim Ngang Tiêu chưa nói dứt câu, thì hai bóng đen không biết từ đâu xuất hiện nhảy vọt lên ngọn tường, đồng thời tiếng nói vang lên :

- Chư vị đại huynh phải cẩn thận, đó là tên tiểu tử họ Kim đó!

Hai tên vừa xuất hiện chính là hai tên sứ giả áo đen vừa rồi vác xác người đi mất. Bọn sứ giả U Minh cung cả thấy có sáu tên nay lại có mặt đủ bộ.

Mấy tên nọ nghe nói đến mấy chữ “tiểu tử họ Kim” liền cùng kêu lên một tiếng, như thể chúng đã được biết trước người họ Kim như thế nào.

Nhưng hai tên vừa tới đã phi thân bay lên, rồi như hai con diều hâu sà xuống, cả hai nhắm Kim Ngang Tiêu tấn công luôn. Cuộc giao tranh lúc đó đã diễn ra ở trên mặt tường đá, bề ngang chỉ độ năm xích.

Kim Ngang Tiêu khẽ lắc mình dùng Tu Di thân pháp, tránh khỏi hai chiêu lực của đối phương, thân hình chàng bỗng như con én, từ trên ngọn tường bay là xuống đường ở phía dưới.

Cả bọn sứ giả U Minh cung cùng kêu lên :

- Chạy đâu cho thoát!

Sự thực, lúc đó Kim Ngang Tiêu không hề trốn chạy. Chàng đã biết những ngọn tường xung quanh quá dị vô cùng, nên không muốn giao tranh ở trên cao, sợ bọn sứ giả có dịp tẩu thoát. Bởi thế, chàng mới nhảy xuống phía dưới.

Tất cả bọn sứ giả, kể cả tên vừa bị thương ở vai, nhảy sà xuống đường đuổi theo Kim Ngang Tiêu, bỏ mặc bọn Túy Phật và Bạch Thiên Vân đứng trên ngọn tường, như thể từ khi biết Kim Ngang Tiêu là ai, chúng chỉ chú ý đặc biệt đến một mình chàng.

Sáu tên sứ giả nhảy xuống đứng thành sáu góc hình lục lăng vây chặt Kim Ngang Tiêu vào giữa. Ở trên ngọn tường Túy Phật Thiên Hồ bỗng nổi giận quát :

- Sáu người đánh một không biết nhục hay sao?

Cả Giang Nam Tửu Quỷ cũng lăm le nhảy xuống trợ chiến. Nhưng hai người chưa kịp xoay mình, Thôi Ngọc Linh đã giơ tay ngăn cản :

- Thiên Hồ đại sư và Giang Nam đại hiệp, xin hãy nghỉ tay để Kim công tử đối phó với bọn chúng.

Túy Phật Thiên Hồ và Giang Nam Tửu Quỷ chợt nghĩ lại, một chiêu vừa rồi của Kim Ngang Tiêu tuy chiêu số tầm thường mà sức mạnh lại phát huy đến tột độ, quá dị vô cùng, nên cùng gật đầu ngừng lại, đưa mắt ngắm nhìn trận đấu, định bụng nếu Kim Ngang Tiêu lâm nguy, sẽ ra tay giải cứu ngay lập tức.

Nhưng tình hình trận đấu ở phía dưới lại không như hai người tưởng.

Bọn sáu tên sứ giả vừa đứng bao vây xong thì Kim Ngang Tiêu đã nói :

- Tại hạ xin thất lễ!

Lời nói vừa dứt, thân hình Kim Ngang Tiêu đã xoay đi một vòng, hai tay vũ động, lập tức kinh phong nổi lên cuốn bụi cát bay mù, đồng thời khắp đầu tường lúc ấy như thể có muôn hình thế chiêu bay ra, nhằm cả sáu sứ giả tấn công tới tấp.

Một tên trong bọn bỗng kêu rú lên :

- Cự Linh thần chiêu!

Thì ra Kim Ngang Tiêu đã sử dụng chiêu đầu tiên của Cự Linh thần chiêu, tên gọi là Bách Tử Thiên Tôn. Thế chiêu này tuy là thức đầu tiên trong tám mươi bốn thức của Cự Linh thần chiêu nhưng lợi hại vô cùng, lúc đánh ra song chiêu biến thành muôn ngàn chiêu, như thể một gia đình đẻ ra trăm con ngàn cháu, màn trời chiêu hình bao phủ, khiến đối phương hoa mắt, không biết đường nào mà tránh đỡ.

Bọn sứ giả U Minh cung nghe thấy tiếng hét Cự Linh thần chiêu đã kinh hãi thất thần. Ngay cả Túy Phật Thiên Hồ và Giang Nam Tửu Quỷ đứng trên cao coi cũng phải lúng, không ngờ Cự Linh thần chiêu võ học vô song của thiên hạ, thất truyền đã bao đời ngày nay lại lọt vào tay Kim Ngang Tiêu.

Nói thì lâu, nhưng trận đánh biến chuyển mau lẹ vô cùng. Tiếng thét của tên sứ giả còn vang dư âm, đã thấy “bùng, bùng” hai tiếng, hai bóng áo đen bắn vọt lên cao rồi rớt xuống nằm im không nhúc nhích.

Đó là hai tên sứ giả võ công yếu kém nhất, tránh không kịp thế Cự Linh thần chưởng, bị chưởng của Kim Ngang Tiêu đánh trúng ngực, bắn lên cao rồi rớt xuống bị trọng thương.

Còn lại bốn tên sứ giả đều là những tay võ học cao siêu, nhưng trong bốn tên này đã có một tên bị gãy xương vai từ trước rồi. Ba tên nọ biết gặp phải kinh địch, đều rú lên mấy tiếng, vận dụng đến mười hai thành chân lực, giờ những thế võ quái dị ra tấn công Kim Ngang Tiêu.

Bọn sứ giả U Minh cung tuy bị bất ngờ vì chiêu đầu tiên, nên mới bị loại ngay hai tên, nhưng chúng không phải những tay tầm thường, võ công của chúng không kém gì Tủy Phật Thiên Hồ và Giang Nam Tửu Quỷ.

Đấu trường bỗng trở nên kinh động, biến hóa mau lẹ vô cùng. Giữa đám bụi cát bay mù, bỗng thấy những tiếng “ùm ùm” nổi lên như sấm động. Đó là những tiếng chưởng phong giao nhau phát nổ.

Ba tên sứ giả lành mạnh chia nhau đứng thành thế chân vạc ỷ dốc cho nhau, quyết vây chặt Kim Ngang Tiêu vào giữa. Nhưng thân hình Kim Ngang Tiêu phiêu hốt, khi tránh sang đông, khi né sang tây, không lúc nào bị hãm vào thế chân vạc của đối phương.

Đến khoảng chiều thứ năm hay thứ sáu, bỗng thấy “ùm” một tiếng dữ dội, hai tên sứ giả U Minh cung bị bật ra khỏi vòng đấu, lùi lại đến hai ba bước.

Một trong hai tên này thân hình lão đạo, từ sau khuôn vai bị mặt của y bỗng thấy nhỏ xuống mấy giọt huyết, tức là y đã bị thổ huyết nhưng vì y bị mặt nên đứng ngoài không trông rõ.

Hai tên sứ giả bị bắn ra xa, Kim Ngang Tiêu bỗng nhào người lên đến trước mặt tên sứ giả bị thương ở vai. Tên này có vẻ là cầm đầu trong bọn, nhưng từ lúc y bị thương gãy xương vai, y chỉ đánh cầm chừng chứ không dám giao chưởng với Kim Ngang Tiêu.

Lúc này đột nhiên thấy Kim Ngang Tiêu nhảy bỏ đến trước mặt y, tên sứ giả kinh hoảng vội lùi lại một bước. Nhưng y không hổ thẹn là tay đệ nhất lưu võ công, lùi đó chỉ là độc kế.

Kim Ngang Tiêu thừa dịp sấn lên thì thấy “vút” một tiếng tên sứ giả nọ đá lên một ngọn cước chiêu số rất lạ. Thân hình y ngã người về phía sau như té ngựa, nhưng chân y đã bật lên, đá vào bụng Kim Ngang Tiêu lúc chàng tiến đến.

Bị thế phản công bất ngờ, Kim Ngang Tiêu không kịp ngừng lại, liền xòe bàn tay gạt chân của y. Không ngờ bàn tay Kim Ngang Tiêu sắp chạm vào chân đối phương, mắt chàng bỗng thoáng thấy ở mũi giày đối phương có ánh thép sáng loáng.

Thì ra tên sứ giả này đi thiết hài và đầu mũi giày của y có gài sẵn một lưỡi dao nhỏ rất sắc bén, khi y sắp dùng đến cước, y giậm chân cho mũi dao lòi ra.

Mũi dao đó có tẩm thuốc độc rất mạnh, chỉ cần chạm vào da thịt một chút, thuốc độc đó cũng chạy ngay vào máu. Kim Ngang Tiêu nhanh mắt và ứng biến cũng mau lẹ vô cùng.

Thoáng thấy mũi giày đối phương, chàng hừ một tiếng, bàn tay đang gạt ngang bỗng chuyển thành trảo, nắm ngón tay như nắm móc sắt xòe ra, nắm lấy cổ chân y và lôi mạnh một cái.

Thế là tên sứ giả ngã ngựa người, chân y như bị chiếc kim sắt bó lấy. Vừa nắm lấy chân tên sứ giả đó, Kim Ngang Tiêu đã xoay mạnh về phía sau, khiến thân hình tên sứ giả bị quay vù như chong chóng, vừa kịp lúc ba tên kia đến giải nguy cho đồng bọn.

Kim Ngang Tiêu cầm chân tên sứ giả lẳng cả thân hình y như một cái khiên đỡ thế công của ba tên nhảy tới, khiến chúng kinh hoàng, nhảy lùi ngay lại, sợ trúng đồng bọn.

Kim Ngang Tiêu cả cười, cầm chân tên sứ giả lẳng mạnh lên cao, khiến thân hình y bay bổng lên cao đến năm, sáu trượng. Tên sứ giả đó gặp tình thế nguy hiểm vô cùng.

Số là khi Kim Ngang Tiêu nắm lấy bàn chân y, chàng đã điểm trúng huyết đạo của y nên toàn thân y co rúm tê liệt hết tứ chi.

Vì thế khi bay lên cao tên sứ giả không còn cách nào giờ khinh công cho thân hình rớt nhẹ nhàng xuống đất.

Trái lại khi thân hình y bị tung lên cao hết đà rớt xuống đầu y nhắm thẳng tường đá rớt xuống như một con chim bị đạn. Tên sứ giả rú lên một tiếng kinh hãi. Yên trí phen này đầu y đập xuống đá sẽ chết tươi.

Nhưng Kim Ngang Tiêu vừa ném y lên cao đã nhún mình nhảy lên theo ngay. Thành thử khi tên sứ giả vừa rớt xuống chàng đã bay lên tới nơi và đưa tay ra cặp lấy ngang sườn y. Sau đó Kim Ngang Tiêu lại nhẹ nhàng nhảy xuống đấu trường.

Chàng đặt y xuống đất và khẽ nói :

- Tại hạ không có ý định làm hại đến tính mạng của các hạ, vì rồi đây còn có việc nhờ các hạ.

Tên sứ giả nọ thấy Kim Ngang Tiêu tha chết cho mình nên có ý xúc động. Qua hai lỗ hổng của mảnh vải bị mặt của y ngước nhìn Kim Ngang Tiêu đầy vẻ biết ơn, nhưng y không nói một lời nào.

Trong lúc Kim Ngang Tiêu nhảy lên đỡ tên sứ giả đó, ba tên kia biết địch không nổi chàng, liền quay người nhảy lên phía bức tường đá chạy trốn.

Túy Phật Thiên Hồ vừa thấy ba tên xoay người, Túy Phật hiểu ngay chúng định đào tẩu, liền quát lớn :

- Chớ có chạy.

Nói rồi, Túy Phật giơ tay đẩy ra một chưởng nghe “bùng” một tiếng. Trong ba tên sứ giả chạy trốn này có một tên bị thương thổ huyết sẵn rồi, nên thân pháp của y kém nhanh nhẹn.

Thân hình của y vừa bốc lên khỏi mặt đất, chưởng phong Túy Phật đã ào tới đánh y ngã chúi xuống chân tường.

Còn hai tên kia công lực còn khá, nên tránh được chưởng phong của Túy Phật, hấn nhảy vọt lên ngọn tường được. Giang Nam Tửu Quỷ liền phun ra một tia rượu, nhắm lưng hai tên đó tấn công, nhưng chúng đã mau lẹ tránh được.

Nghe tiếng Túy Phật quát tháo, Kim Ngang Tiêu vội vã quay lại, nhảy lên bờ tường đuổi theo. Nhưng hai tên sứ giả đã nhảy sang tường khác và biến mất rồi.

Bọn Túy Phật và Bạch Thiên Vân liền nhảy cả xuống đường Kim Ngang Tiêu cũng nhảy xuống theo.

Túy Phật Thiên Hồ cầm tay chàng cười ha hả :

- Tiểu quý! Không ngờ võ công của ngươi tiến bộ lẹ đến như vậy. Đáng mừng! Đáng mừng!

- Lão trọc say rượu kia! Ngươi đừng ca tụng mất thời giờ nữa, mau nghĩ cách ra khỏi đây, chớ không trời sáng đến nơi rồi đó.

Túy Phật Thiên Hồ quay đầu lại há mồm định mắng trả Giang Nam Tửu Quỷ, nhưng Túy Phật chưa kịp nói gì thì Kim Ngang Tiêu bỗng cười nhạt mấy tiếng, giơ chưởng lên đánh vào khoảng không ba chưởng liên tiếp, mau lẹ vô cùng, làm gió cát bay lên rào rào.

Đồng thời, Túy Phật Thiên Hồ quát lớn :

- Tặc tử, lần này ngươi chớ hòng chạy thoát.

Lời nói chưa dứt, thân hình Túy Phật đã bay đi như tên bắn phi thẳng lên đỉnh tường.

Cùng lúc ấy, giữa tiếng chưởng phong “ùm, ưm” do Kim Ngang Tiêu phát ra, mọi người nghe “leng keng” liên tiếp, rồi tiếng đá rớt lộp độp.

Mọi người chưa kịp hiểu việc gì xảy ra, thì trông lên phía trước mặt, bức tường đá nhẵn thín đã có cả chục vết lõm bằng bàn tay một, đá lở rớt xuống chân tường.

Thôi Ngọc Linh kêu lên một tiếng, chạy lại chân tường cúi xuống nhìn, rồi nhặt lên mấy vật gì lấp lánh nhỏ như sợi tóc.

Thì ra, đó là mấy ngọn độc châm bằng vàng, nhưng nhỏ vô cùng, mũi châm có sắc đen chứng tỏ mỗi mũi châm đều có tẩm thuốc độc.

Dưới chân tường lúc đó, bên cạnh những mảnh đá vỡ nát đều có những ngọn độc châm như thế, đếm ra có tới hơn mười ngọn.

Đến lúc đó mọi người mới hiểu sự thể vừa xảy ra và đều lắc đầu kinh hãi vô cùng.

Nguyên lại, bọn Kim Ngang Tiêu và Túy Phật Thiên Hồ đang nói chuyện, thì có tới hơn mười ngọn độc châm nhỏ như sợi tóc từ trên đầu ngọn tường bay xuống.

Những ngọn châm nhỏ bé và bí mật này đã giết hại biết bao cao thủ đi vào khu vực tường đá này, vì ngọn châm quá nhỏ bé, chỉ hơn sợi tóc một chút, thủ pháp ném đi tài tình quá đỗi, kinh lực tuyệt đỉnh, nên thường khi các cao thủ không phát giác kịp thời, chỉ đến khi mũi châm chạm vào da thịt mới biết, nhưng lúc đó đã muộn.

Võ công cao siêu như Túy Phật Thiên Hồ mà mấy lần trước đệ tử Cái bang bị sát hại bằng độc châm này, cũng không phát giác nổi.

Nhưng Kim Ngang Tiêu nhờ luyện Cự Linh thần chưởng lại được thêm công lực của Hắc Cốt Ma Nương và uống nước dãi hạc ngàn năm nên tai mắt mình敏 hơn người.

Vì thế khi ngọn châm đang bay tới chàng đã nghe thấy, và lập tức phát ra ba chưởng đẩy nhóm độc châm đó bay ngược trở lại.

Kinh lực của kẻ ném châm đã ghé, công lực của kẻ phóng chưởng phản lại cũng gồm, thành thử mấy ngọn châm nhỏ như sợi tóc đó có uy lực dị thường đến nỗi khi bay ngược trở lại chạm vào tường đá, làm nứt mẻ cả tường đá hơn một chục chỗ như có người cầm dùi đục vào đá.

Lại nói Túy Phật Thiên Hồ quát lớn lên một tiếng nhảy lên tường về phía có mấy ngọn độc châm vừa bay tới.

Kim Ngang Tiêu cũng khẽ nhún mình, thân hình chàng đã phi theo Túy Phật mau lẹ như luồng điện chớp. Cả hai bay lên ngọn tường rồi lại nhảy đi ngay.

Trong chớp mắt hai người đã nhảy luôn đi nơi khác mất dạng.

Ở phía dưới đường Giang Nam Tửu Quỷ giậm chân lộ vẻ tức bực vô cùng, vì biết rằng đuổi theo Túy Phật và Kim Ngang Tiêu cũng không kịp nào.

Giữa lúc đó Bạch Thiên Vân chợt nhớ đến tên sứ giả bị thương và bị Kim Ngang Tiêu điểm huyết, nên vội chạy lại phía tên đó, định hỏi cách ra khỏi nơi này.

Nhưng Bạch Thiên Vân vừa chạy đến trước tên sứ giả bỗng kêu lên một tiếng tức giận.

Nguyên tên sứ giả này là tên cầm đầu bọn sáu tên và đã đấu với Kim Ngang Tiêu đầu tiên. Sau khi tung lên cao, y được Kim Ngang Tiêu đỡ nên thoát chết, mọi người thấy y nhìn Kim Ngang Tiêu với cặp mắt biết ơn, nên đoán rằng thế nào y cũng tỏ lộ lời ra cho mọi người biết.

Ái ngờ khi Bạch Thiên Vân chạy lại hỏi thì tên sứ giả này cũng chết mất rồi.

Y vẫn đứng im như Kim Ngang Tiêu điểm huyết y, nhưng đầu y đã ngật sang một bên vai và mắt y trợn ngược. Rõ rệt y đã tắt thở rồi.

Thôi Ngọc Linh kinh ngạc nói :

- Tại sao y chết mau lẹ như thế.

Giang Nam Tửu Quỷ ‘hừ’ một tiếng không đáp, chỉ lấy tay chỉ vào trán tên sứ giả. Mọi người nhìn kỹ, kinh hãi vô cùng, vì trên mặt tên sứ giả vẫn còn trum vải đen, nhưng ở trên trán, trên hai lỗ mắt có một vật nhỏ xíu lấp lánh.

Đó là một chiếc độc châm cắm ngập một nửa vào trán y, còn một nửa vẫn lòi ra ngoài nên dễ ý nhìn kỹ sẽ thấy ngay. Tên sứ giả đã chết vì độc châm, như những độc châm vừa bay đến và bị Kim Ngang Tiêu đẩy đi.

Có lẽ những ngọn độc châm đã cùng phóng ra một lượt, nhưng nơi tên sứ giả đứng cách xa chỗ Kim Ngang Tiêu nên trường phong của chàng không gạt đỡ được ngọn châm lẻ loi bay đến giết tên sứ giả này.

Bạch Thiên Vân thở dài một tiếng nói :

Ác độc! Ác độc thật! Tên sứ giả U Minh cung này đã bị đồng bọn giết đi để khỏi tiết lộ lời ra. Không biết y là ai mà cam chịu làm tội mọi cho kẻ gian ác độc địa như vậy.

Vừa nói chàng vừa lật mảnh vải đen trùm mặt của y lên coi. Mọi người ngạc nhiên cùng kêu lên một tiếng, khuôn mặt dưới lằn vải đó là một khuôn mặt trắng của một người đàn bà!

Người đàn bà! Người đàn bà trạc ngoài tam tuần, nhan sắc tuy không đẹp lắm, nhưng cũng dễ coi.

Thôi Ngọc Linh lạ lùng nói :

- Tên sứ giả là phụ nữ! Không ngờ có người đàn bà võ công cao đến thế!

Mọi người càng ngạc nhiên vì nội trong các nữ cao thủ võ lâm, họ đều biết hầu hết, nhưng không ai biết mặt người đàn bà này.

Bạch Thiên Vân bỗng nói :

- Nếu vậy những tên sứ giả khác đều là phụ nữ cả chăng?

Lúc ấy Giang Nam Tửu Quỷ chợt nhớ còn một tên thứ hai bị đánh ngã xuống chân tường khi y định trốn chạy, nên vội rào bước đến góc tường bên kia.

Nhưng khi đến nơi mọi người đành thở dài tức bực, vì tên sứ giả cũng đã bị một mũi độc châm đâm trúng mặt chết từ bao giờ.

Thôi Ngọc Linh cúi xuống, lật vuơng vải trùm mặt của tên này, rồi cũng thở dài một tiếng. Thì ra tên này cũng là một người đàn bà.

Ở dưới đường lúc đó còn xác hai tên sứ giả nữa. Mọi người đến khám xét, quả nhiên nhận thấy đều là phụ nữ cả. Cả bốn người đàn bà này đều lạ mặt, tuổi từ ba mươi đến bốn mươi.

Lúc này bọn Bạch Thiên Vân và Thôi Ngọc Linh đều có ý ngóng chờ Túy Phật và Kim Ngang Tiêu quay trở lại, nhưng hai người nhảy đi một lát rồi vẫn không thấy gì, nên cả bọn đều nóng ruột, nhất là Thôi Ngọc Linh chỉ lo có điều bất trắc xảy ra cho Kim Ngang Tiêu.

Được một lát thì Thôi Ngọc Linh nóng nảy bảo :

- Có lẽ Túy Phật và đại ca gặp cường địch rồi. Chúng ta hãy nhảy lên bờ tường coi sự thể ra sao.

Mọi người khen phải. Thế là cả ba người, Giang Nam Tửu Quỷ, Bạch Thiên Vân và Thôi Ngọc Linh nhảy lên tường như chim bay.

Nhưng đứng trên bờ tường này mà nhìn xung quanh cũng vô ích, vì chỉ thấy những bờ tường khác san sát, nối tiếp nhau cho đến tận chân trời có sương

mù bao phủ, còn tuyệt nhiên không thấy gì khác.

Giữa lúc mọi người còn đang ngơ ngác trông quanh, bỗng thấy từ phía tả nổi lên một giọng cười hề hề, đúng là tiếng cười của Túy Phật Thiên Hồ, tiếp theo là những tiếng chuông phong va chạm nhau “ùm ồm”.

Tiếng cười nghe rất gần, Giang Nam Tửu Quỷ thét lên một tiếng phi thân nhảy xuống đường, chạy về phía có tiếng cười đó. Cả Bạch Thiên Vân và Thôi Ngọc Linh chạy theo sau.

Không ngờ, cả bọn chạy đến ngã ba đường cũng không thấy gì, mà từ bề lúc đó lại vắng lặng như không.

Giang Nam Tửu Quỷ nóng nảy nói :

- Rõ ràng lão trọc vừa cười đây mà, y biến đi đâu mất rồi.

Bọn Bạch Thiên Vân không dám đi đâu xa hơn, vì ở khu vực này đường lối biến hóa dị thường, sợ lạc mất nơi hẹn với Kim Ngang Tiêu.

Mọi người thở dài, định quay về chỗ cũ, nhưng vừa lúc đó có mấy tiếng cười nhạt ở phía sau họ.

Ba người giật mình quay lại và lạ lùng thay, đứng sau lưng họ là... sáu người, sáu người toàn đen, mặt trùm vải đen, đúng là sáu sứ giả của U Minh cung.

Mới trông qua, bọn Bạch Thiên Vân kinh hãi đến thất thần, vì có cảm tưởng là mấy tên sứ giả vừa rồi sống lại.

Giang Nam Tửu Quỷ chẳng nói chẳng rằng giờ hai chuông tấn công liền, còn Bạch Thiên Vân và Thôi Ngọc Linh cũng rút kiếm đánh luôn.

Chỉ thoáng một cái trong chớp mắt, sáu tên sứ giả áo đen đã đứng thành thế trận “Lục Giáp” mỗi tên mỗi phương vị, trong uy nghiêm khác thường.

Đoán phỏng mấy tên sứ giả này đều là phụ nữ, Giang Nam Tửu Quỷ có ý khinh thường. Không ngờ khi ông tấn công tên đứng đầu, chuông lực của tên đó đã đẩy Giang Nam Tửu Quỷ lùi lại hai bước.

Bạch Thiên Vân và Thôi Ngọc Linh dùng kiếm tấn công cánh tả và phía hữu của trận “Lục Giáp”, đụng phải hai tên sứ giả tay không, nhưng võ công vào hàng tuyệt đỉnh, hai người bị kém thế ngay.

Giang Nam Tửu Quỷ rống lên một tiếng, phun hai tia rượu, nhưng ngọn Xuyên Bích tửu sở trường của ông bị chuông lực của đối phương đập tan.

Trận đấu biến hóa mau lẹ, chỉ độ mười chiêu đã chia làm ba cánh: Giang Nam Tửu Quỷ, Thôi Ngọc Linh, Bạch Thiên Vân, mỗi người đấu với hai sứ giả áo đen.

Giang Nam Tửu Quỷ võ công vào bậc ngang với Túy Phật Thiên Hồ, nên có thể cầm cự với hai tên sứ giả được dễ dàng.

Còn Thôi Ngọc Linh sử dụng Tân Hoa Kiếm pháp rất linh diệu, cũng không đến nỗi bị áp đảo ngay.

Chỉ có Bạch Thiên Vân võ công hơi kém một chút, lại phải đấu với hai cao thủ nên tay chân luống cuống ngay.

Đều thêm được ba chiêu nữa, bỗng nghe thấy “keng” một tiếng, thanh kiếm của Bạch Thiên Vân đã bị đối phương đánh bật khỏi tay, quăng vào tường đá.

Bị mất kiếm, Bạch Thiên Vân kinh hãi lùi lại. Nhưng tên sứ giả thứ hai như đoán trước được ý định của chàng, liền nhảy đến sau lưng Bạch Thiên Vân chặn hậu, một bàn tay y như lưỡi kiếm xuyên thẳng vào lưng Bạch Thiên Vân, khí thế nguy hiểm vô cùng.

Thôi Ngọc Linh biết võ công của Bạch Thiên Vân kém nhứt, nàng lại hiểu họ Bạch là anh em kết nghĩa với Kim Ngang Tiêu, nên có ý miễn chàng. Bởi thế, tuy giao chiến nàng vẫn để ý trông chừng Bạch Thiên Vân.

Vừa lúc Bạch Thiên Vân bị nguy hiểm, Thôi Ngọc Linh đã nhảy đến cứu nguy cho chàng ngay.

Mũi kiếm của nàng như lần chớp chém ngay vào bàn tay tên sứ giả, khiến y kinh hãi rút tay lại, đồng thời Thôi Ngọc Linh dùng tay trái khê đẩy Bạch Thiên Vân sang một bên, tránh một ngọn chuông của tên sứ giả khác vừa đánh tới.

Nhưng vì phải cứu Bạch Thiên Vân, Thôi Ngọc Linh đã lâm nguy ngay tức khắc.

Hai tên sứ giả đấu với nàng, võ công còn có phần cao hơn Thôi Ngọc Linh, nên khi nào chúng bỏ lỡ một cơ hội như vậy.

Nhân lúc Thôi Ngọc Linh mãi cứu Bạch Thiên Vân, một tên sứ giả đã dùng thủ pháp Tiểu Cầm Nã Thủ sấn đến bên nàng nhanh không thể tả.

Thôi Ngọc Linh mất hoa lên, tay bỗng tê dại hẳn đi, thanh kiếm trong tay nàng đã lọt sang tay tên sứ giả.

Trong khi Thôi Ngọc Linh bị đoạt mất kiếm, thì Bạch Thiên Vân luống cuống đã bị một tên sứ giả tấn công một chuông.

Chàng cố né tránh, nhưng không thể nào tránh thoát, bả vai đã trúng một chuông của đối phương, nghe “bộp” một tiếng, thân hình chàng ngã lăn xuống

đất, quay lông lốc đi mấy vòng.

Còn Thôi Ngọc Linh vừa mắt kiếm, hoảng hốt lùi lại đã vướng một tên sứ giả.

Tên này cười nhạt một tiếng, giờ tay đánh xuống một chưởng, nhằm đúng Thiên Linh Cái của nàng. Nếu trúng đó thì đầu Thôi Ngọc Linh sẽ vỡ nát như cám.

Thôi Ngọc Linh đã luyện tới mức thượng thừa. Tuy thất thế nàng cũng không bị hạ một cách dễ dàng như vậy.

Nàng nghiêng rằng đánh ra một chưởng vào ngực tên sứ giả, nghe “bốp” một tiếng, tên sứ giả lùi bắn trở lại, khiến nàng thoát chưởng đó.

Nhưng Thôi Ngọc Linh kém thế rõ ràng, vì cả bốn tên sứ giả lúc này quay vào tấn công nàng, dù võ công cao siêu đến đâu nàng cũng không chống nổi.

Thôi Ngọc Linh vừa đánh một chưởng, thoát khỏi thế công của tên sứ giả giáng xuống đầu nàng, thì tên sứ giả đoạt kiếm của nàng, thừa cơ đó cầm kiếm nhắm ngực nàng đâm tới.

Thế công đó vừa lẹ vừa hiểm ác, Thôi Ngọc Linh mắt đã không sao tránh khỏi, đành rú lên một tiếng chờ chết.

Không những Thôi Ngọc Linh bị hãm vào tử địa, mà cả Bạch Thiên Vân cũng bị nguy hiểm. Số là chàng đang ngã lăn lông lốc dưới đất, thì một tên sứ giả đã nhảy lại, giờ một chân lên nhắm ngực Bạch Thiên Vân đạp xuống.

Bạch Thiên Vân vừa trúng một chưởng vào vai, tối tăm cả mặt mũi, làm sao có thể tránh được ngọn cước tối độc đó nên đành nhắm mắt chờ chết.

Thế là cùng một lúc, Thôi Ngọc Linh và Bạch Thiên Vân bị hãm vào tử địa.

Nói thì lâu, nhưng việc xảy ra mau lẹ vô cùng.

Giữa lúc đó bỗng có tiếng quát như tiếng chuông rền :

- Không được hại người như vậy!

Đồng thời một luồng kinh lực nhỏ tấp, nhưng lạnh như băng tuyết, vô hình vô sắc bay đến, đánh bật thanh kiếm trong tay sứ giả khiến thanh kiếm đó vượt khỏi tay y, bắn tung lên trời, cứu Thôi Ngọc Linh thoát chết.

Còn về phía Bạch Thiên Vân thì tên sứ giả sắp nện gót chân xuống ngực chàng, bỗng “hự” một tiếng, người y bị một mãnh lực đẩy bắn đi đến hơn một trượng, thành thử Bạch Thiên Vân cũng thoát chết luôn.

Việc xảy ra bất ngờ khiến cuộc giao đấu đang kịch liệt phải ngừng ngay lại. Sáu tên sứ giả nhảy lùi về một phía.

Còn bọn Giang Nam Tửu Quỷ giật mình trông lại, thấy ở trên bức tường đá sau lưng đã có một lão hòa thượng đứng đó.

Vị hòa thượng này mình hạc xác ve, nhưng trông uy nghi lắm liệt. Tuổi không biết bao nhiêu, nhưng đôi mày đã trắng xóa, dài rủ xuống đôi mắt.

Chính lão hòa thượng vừa xuất thủ cứu Thôi Ngọc Linh và Bạch Thiên Vân.

Thủ pháp của lão hòa thượng thật ghê gớm. Chỉ thấy một ống tay áo, một luồng kinh lực đã phát ra, đẩy bắn lùi tên sứ giả định hạ sát Bạch Thiên Vân.

Còn một tay giờ lên khẽ búng một cái, tức thì một luồng kinh khí bắn ra, đánh bay thanh kiếm đi.

Giang Nam Tửu Quỷ nhác trông thấy ngón Đàn Chi đó, bất giác kinh hãi bất thần, vì đó chính là Vô Tướng Bạng Chi thần công một trong bảy mươi hai tuyệt kỹ của phái Thiếu Lâm.

Lão hòa thượng này là ai mà biết sử dụng môn võ công bí truyền đó của Phật môn? Chính Giang Nam Tửu Quỷ giang hồ lẩn lộn mà cũng không biết lão hòa thượng đó là ai.

Còn Bạch Thiên Vân và Thôi Ngọc Linh cũng ngỡ ngàng vì chưa từng gặp vị cao tăng này bao giờ.

Sau khi trở thân thông cứu thoát hai người, lão hòa thượng khẽ lắc mình từ trên cao nhảy xuống.

Mọi người thấy hoa mắt, không nhìn rõ thân pháp của nhà sư đó như thế nào, lúc định thần được, thì lão hòa thượng đã ở trước mặt.

Bạch Thiên Vân và Thôi Ngọc Linh chắp tay vái chào lão hòa thượng, định nói mấy lời cảm ơn cứu mạng, nhưng vừa lúc ấy sáu tên sứ giả đã nhảy đến tấn công lão hòa thượng, công thế mạnh như vũ bão.

Sáu tên sứ giả lúc này mới giờ chưởng pháp quái lạ, sáu tên chia làm sáu mặt tấn công cùng một lúc, mười hai chưởng biến hóa, nhắm mười hai yếu huyệt của vị lão tăng đánh tới.

Vị lão tăng niệm một câu :

- Vô lượng thọ Phật!

Chỉ thấy ông ta phát ổng tay áo, liên tiếp đẩy ra hai chưởng. Không biết chưởng lực đó mạnh như thế nào, mà cả sáu tên sứ giả đều rú lên thảm thiết, sáu thân hình giống như sáu chiếc điều giấy bị đứt dây, bị cuồng phong thổi tạt đi.

“Bộp... bộp...” sáu Sứ giả đã bị bắn tung đi, người văng vào tường đá rồi rớt xuống đất, mềm nhũn như những bó áo rách. Sáu Sứ giả đã biến thành sáu đồng thít nát nhũn, bất thành nhân dạng, chết ngay không kịp giãy giụa.

Giang Nam Tầm Quỷ, Bạch Thiên Vân và Thôi Ngọc Linh kinh hãi, thấy công lực của lão hòa thượng thật ghê gớm, nhưng thủ pháp của ông ta thật độc ác vô song. Chỉ một chiêu đã quật chết sáu sứ giả cao thủ U Minh cung rồi.

Lão hòa thượng này là ai?

Giang Nam Tầm Quỷ phân vân tự hỏi, nhưng chợt thấy cách xuống tay không chút dung tình của lão hòa thượng, ông ta chợt nhớ tới một nhân vật mấy chục năm trước, bất giác rùng mình biến sắc.

Giữa lúc ấy một tiếng cười gằn nổi lên và một giọng nói từ phía tả văng lại :

- Xuống tay với kẻ hậu bối như vậy, đâu có xứng danh tiền bối của Phật môn?

Tiếng nói vọng như sấm khiến mọi người giật mình trông lại, thì ra trên bức tường phía tả đã có một người đứng.

Hình dung người này rất quái lạ, nhỏ bé tựa như đứa trẻ con, nhưng y bịt mặt bằng một mảnh lụa đỏ, nên không trông rõ mặt mũi y ra sao.

Toàn thân người lạ cũng mặc một thứ sắc phục lạ lùng, may bằng một thứ vải đỏ chót.

Lưng người đó đeo một bị vải lớn, cũng màu đỏ, bên trong không biết chứa đựng gì, chỉ thấy phồng lớn và tròn như trái cầu, to gấp đôi con người bé nhỏ đó.

Người mặc áo đỏ vẫn đứng ở chân ngọn tường nhìn xuống. Lão hòa thượng liền niệm một tiếng “Vô lượng thọ Phật” rồi lên tiếng hỏi :

- Các hạ là ai?

Người mặc áo đỏ cười khanh khách, tiếng cười của y trong trẻo, y như tiếng cười của đứa trẻ con. Tiếng cười dứt, y đáp :

- Tại hạ là người đại diện của chủ nhân U Minh cung.

Lão hòa thượng “hừ” một tiếng rồi hỏi lại :

- Chủ nhân U Minh cung là ai?

Người mặc áo đỏ điềm nhiên đáp :

- Chủ nhân U Minh cung là chủ nhân của thế giới này. Chủ nhân U Minh cung cũng là người đã ra lệnh tuyệt đối cấm người ngoài không được vào nơi này. Kẻ nào trái lệnh ắt thân hãm tử địa.

Lão hòa thượng cười nhạt :

- Thế gian này chưa có nơi nào ngăn cản nổi bản tăng.

Người mặc áo đỏ cười ha hả :

- Cùng Khốc Quái Tăng! Thân đã hãm tử địa còn nói gì? Ha ha... uổng phí bốn mươi năm ẩn tu ngâm luyện Vô Tướng thần công!

Cùng Khốc Quái Tăng! Bốn tiếng đó vừa do người áo đỏ nói ra, lập tức mấy tiếng “a” hãi hùng nổi lên.

Giang Nam Tầm Quỷ đã nghĩ đến hai chữ “Quái tăng” này từ đầu. Còn Bạch Thiên Vân và Thôi Ngọc Linh thì giật mình kinh hãi.

Bởi vì, ba bốn chục năm trước đây, Cùng Khốc Quái Tăng là một nhân vật lừng danh của giang hồ, tuy không phải là một đại ma đầu của hắc đạo, nhưng ông ta tính khí khó khăn ác độc vô cùng, không ra tay thì thôi, một khi đã xuất thủ, ắt đối phương phải chết.

Cùng Khốc Quái Tăng đã nổi danh là một tay “hạ thủ bất dung tình”, khi một tay ông giết chết một lúc trên bốn mươi cao thủ trên Tọa Cang đỉnh thuộc Quỷ giáo, chỉ vì các cao thủ này sau khi diệt trừ Quỷ giáo, đã lỡ mồm xúc phạm đến Cùng Khốc Quái Tăng cũng có mặt ở nơi đó.

Từ ngày đó trở đi, các nhân vật giang hồ không ai dám gây chuyện với nhà sư này nữa.

Rồi băng đi một đạo, Cùng Khốc Quái Tăng bỏ đi mất. Đến nay mới thấy xuất hiện ở nơi này.

Cùng Khốc Quái Tăng thấy người áo đỏ nhận ra lai lịch mình liền sa sầm nét mặt hỏi :

- Các hạ đã biết ta, nhưng vì lẽ gì các hạ phải bịt mặt. Có phải những kẻ trong U Minh cung đều sợ lộ diện phải không?

Người áo đỏ lại cười :

- Cùng Khốc Quái Tăng, các nhân vật U Minh cung tạm thời che mặt là vì một lẽ riêng, chớ có sợ hãi vì nhà ngươi đâu? Vô Tướng thần công của nhà ngươi làm sao so sánh được với những võ công thượng đỉnh của U Minh cung?

Đã biết tính nết của Cùng Khốc Quái Tăng như thế nào rồi mà người áo đỏ còn nói như vậy quả là y coi thường nhà sư này.

Bọn Bạch Thiên Vân đứng bên đoán ngay rằng thế nào cũng có trận đánh nhau dữ dội.

Quả nhiên Cùng Khốc Quái Tăng giơ tay vẫy một cái và nói :

- Ngươi hãy xuống đây.

Giọng nói của Cùng Khốc Quái Tăng vẫn bình thường, nhưng cái vẫy tay của y thật ghê gớm.

Từ cánh tay của lão Quái tăng một luồng gió lạnh như băng bỗng phát ra, nhắm thẳng nơi người áo đỏ đứng trên bờ tường bay đến.

Nhưng cùng lúc đó, người áo đỏ đã phát hai ống tay áo, thân hình của y bốc lên như chim bay.

Luồng gió lạnh từ tay Cùng Khốc Quái Tăng bay ra, không đụng vào người áo đỏ mà đụng vào đầu tường.

“Ầm” một tiếng như long trời đất lở, một mảnh tường đá, lớn bằng nửa căn nhà, bỗng bị nứt ra khỏi đỉnh tường, kinh dị hơn nữa mảnh đá khổng lồ đó không bay đi mà lại bay về phía Cùng Khốc Quái Tăng theo đà tay vẫy của ông ta, rồi rớt xuống đất, lõm một hố sâu trên mặt đường, trước mặt Quái tăng.

Người áo đỏ nhảy lên cao rồi từ từ hạ xuống mặt đường, cách trước mặt Cùng Khốc Quái Tăng lối chừng hai trượng.

Cùng Khốc Quái Tăng cười nhạt một tiếng nói :

- Nhà ngươi khinh thị Vô Tướng thần công của bản tăng, vậy hãy đỡ một chiêu này của bản tăng xem sao.

Nói rồi, Cùng Khốc Quái Tăng từ từ giơ hai tay lên.

Hình dạng lão Quái tăng lúc này rất lạ, phàm những người giao đấu dù là cao thủ, lúc vận khí hành công, sắc mặt phải uy nghiêm hay biến đổi tùy theo tính nết của mỗi người, vậy mà lão Quái tăng này gặp kinh địch, vận chiêu tấn công, nét mặt của y lại bình thản như không có chuyện gì.

Giang Nam Từu Quỷ đứng bên hiểu ngay rằng đó chính là Vô Tướng thần công một huyền môn công phu thượng đỉnh của Phật môn, lấy chữ “tĩnh” làm đầu, cho nên người luyện thành công đạt được đến mức vô hình vô tướng.

Cùng Khốc Quái Tăng đẩy hai chiêu về phía trước lập tức kinh lực phát ra ghê gớm.

Bọn Bạch Thiên Vân và Thôi Ngọc Linh đứng ở gần đó đột nhiên thấy một luồng áp lực tràn ngập đến, khiến mấy người thấy khó thở vô cùng, đủ hiểu sức mạnh của Vô Tướng thần công ghê gớm đến độ nào.

Không ngờ người áo đỏ vẫn ung dung như thường. Y bịt mặt bằng miếng vải đỏ nên không ai trông thấy rõ nét mặt của y như thế nào, chỉ thấy y “hừ” một tiếng, người hơi rung chuyển một chút mà thôi, túi vải bọc tròn ở sau lưng y vẫn lủng lẳng trông thật kỳ lạ hết sức.

Kinh lực của Vô Tướng thần công tràn qua, đột nhiên tiêu tan đi mất, như thể trâu đất chui xuống biển tan rã, không còn để lại vết tích gì nữa.

Bọn Giang Nam Từu Quỷ đứng ngoài kinh hãi. Họ đã biết Vô Tướng thần công uy lực như thế nào, tưởng như một khi xuất phát, kẻ mặc áo đỏ đủ tan tành như cám, nát như tương.

Không ngờ, người áo đỏ lại tiêu giải được kinh lực ấy, xét ra người áo đỏ còn trên Cùng Khốc Quái Tăng một bậc.

Lúc bấy giờ, chẳng những ba kẻ đứng ngoài mà ngay cả Cùng Khốc Quái Tăng cũng kinh hãi thất thần. Trong bốn mươi năm nay lão đã luyện thành Vô Tướng thần công, tưởng gầm trời không có ai địch nổi.

Vậy mà vừa tái hạ sơn đã gặp ngay một kẻ kinh địch bí mật chống lại được thần công của lão. Chẳng lẽ bốn mươi năm tu luyện uổng phí cả hay sao.

Cùng Khốc Quái Tăng đột nhiên gầm lên một tiếng như rồng, liền nhảy vọt lên cao thân hình quấy lộn trên không trung như một con giao long, thân pháp mãnh liệt khôn tả, rồi hai chiêu đánh ra, lao cả thân hình xuống người áo đỏ, quyết một chiêu tử chiến.

Đó là thể Thái Sơn Úp Tu Di một thể võ cực kỳ hiểm độc của phái Nam Thiếu Lâm.

Quả nhiên, người áo đỏ không dám coi thường nữa. Cùng Khốc Quái Tăng vừa nhảy lên, thân hình nhỏ bé như đứa con nít của người áo đỏ cũng bốc vọt lên cao, đón lấy lão Quái tăng.

Chưởng bên mặt của người áo đỏ tự nhiên ngoặc ra đằng sau, nắm lấy túi vải khổng lồ, rồi quật cả túi đó ra phía trước đón lấy hai chưởng của lão Quái tăng.

Thì ra, cái túi phồng lớn như trái cầu ở sau lưng người áo đỏ chính là thứ binh khí của y, một thứ binh khí lạ lùng nhất thiên hạ, không rõ bên trong là gì, bởi vì túi vải bọc ngoài kín mít, chỉ thấy to phồng ra, rộng lớn đến hai người ôm, và tròn xoe như một trái cầu.

Túi đó vừa lảng ra, kịp đựng vào hai chưởng của lão Quái tăng, chỉ thấy “bùng” một tiếng thật dữ dội, bụi cát bay mù.

Hai thân hình đụng nhau trên không, bỗng bắn văng trở lại. Người áo đỏ rớt xuống đất, lùi lại hai bước rồi đứng vững ngay, túi vải của y đã lủng lảng ở sau lưng rồi.

Còn Cùng Khốc Quái Tăng sau khi nhảy xuống, phải lùi lại bốn bước loạng choạng mới đứng lại được.

Hai người đứng xuống đất rồi nhìn nhau trừng trừng, như cùng khiếp hãi công lực của nhau.

Nét mặt của người áo đỏ không biết ra sao, vì có miếng vải đỏ che kín mặt y. Chỉ trừ đôi mắt lấp lánh hữu thần.

Riêng Cùng Khốc Quái Tăng nét mặt biến đổi luôn, trước hồng hào, bỗng trắng bạch rồi tái nhợt sau đó lại đỏ ửng.

Cùng Khốc Quái Tăng bỗng nghiêng răng nói :

- Các hạ quyết không phải nhân vật tầm thường của võ lâm. Hãy tiếp bàn tăng một chưởng nữa...

Cùng Khốc Quái Tăng chưa nói dứt lời, thì người áo đỏ bỗng cười khanh khách :

- Thử sức như vậy cũng đủ rồi tại hạ xin cáo từ.

Nói xong, người áo đỏ khẽ nhún mình, thân hình y như một đám mây hồng bỗng vọt lên cao.

Nhưng lúc ấy, một tiếng quát vang lên như tiếng chuông đồng :

- Ngươi!... Té ra ngươi ở đây!

Một bóng người phi đến như tên bắn mau lẹ không thể tả.

Phía dưới, Thôi Ngọc Linh và Bạch Thiên Vân mừng rú lên :

- Tiêu đại ca!

- Kim lão đệ!

Cùng Khốc Quái Tăng

Thì ra người vừa nhảy đến chính là Kim Ngang Tiêu. Thân hình chàng lúc này như một con chim đại bàng xoe cánh.

Chàng giờ hai tay nhảy đến, vừa kịp đón chặn người áo đỏ nhảy lên, không cho y chạy trốn... Đồng thời, Kim Ngang Tiêu cười lớn :

- Lần này ngươi đừng mong thoát tay ta!

Người áo đỏ vừa thoáng thấy Kim Ngang Tiêu nhảy đến, không có vẻ luống cuống chút nào.

Y chỉ khẽ chau mình một cái, thân hình y đã tạt ngang đầu trên đỉnh tường đá, gần nơi ngọn tường vừa bị vỡ một mảnh lớn vì ngọn chưởng của Cùng Khốc Quái Tăng.

Thế nhảy tránh của người áo đỏ tài tình vô cùng. Y tạt người sang một bên, chú ý để Kim Ngang Tiêu vỗ huyệt, mắt đã bay đi xa nữa.

Nhưng Kim Ngang Tiêu đâu có bị lừa một cách dễ dàng như vậy. Võ công của chàng lúc này đã đến mức xuất thần nhập hóa rồi, nên bất cứ trong trường hợp nào cũng ứng phó được dễ dàng.

Trong lúc thân hình còn đang lơ lửng trên không, Kim Ngang Tiêu thấy người áo đỏ nhảy tránh sang một bên, chàng lập tức nín hơi vận khí, tả chưởng đột nhiên đánh ra một ngọn Lăng Không Lôi Công chưởng chỉ thấy “bùng” một tiếng như sấm nổ, ngọn chưởng đó đã đánh vào bức tường đá phía bên tả.

Thật tài tình vô cùng, ngọn Lăng Không Lôi Công chưởng đó đập vào tường, đã tạo thành một luồng phản lực đẩy ngược trở lại Kim Ngang Tiêu.

Nhờ luồng phản lực đó, thân hình Kim Ngang Tiêu bỗng ngã sang bên hữu, và chàng lại mượn luồng gió, đang bay thẳng chàng rẽ được sang bên hữu, người chàng như mũi tên bắn nhăm vào ngọn tường ở phía đó, tức là ngọn tường vừa có người áo đỏ nhảy xuống.

Nói thì lâu, việc xảy ra trong chớp mắt.

Thân hình Kim Ngang Tiêu vừa luồng phản phong rẽ được về phía người áo đỏ thì tay hữu của chàng đã đánh ra một ngọn Cự Linh thần chưởng, theo thức thứ hai mươi bốn gọi là Long Hoa Tấn Điều nhằm người áo đỏ tấn công tới.

Người áo đỏ hoàn toàn bất ngờ. Y đã tưởng Kim Ngang Tiêu vồ hụt, ắt phải bắn đi xa đến hàng trượng, ai ngờ chỉ thấy “ùm” một tiếng, rồi thân hình Kim Ngang Tiêu đã lao tới y nhanh như mũi tên.

Đồng thời, ngọn Cự Linh thần chưởng đã đánh tới ngực y, làm y tán loạn tâm thần, rú lên một tiếng hãi hùng.

Trong lúc quá kinh hãi, người áo đỏ vội vã gỡ cả hai chưởng lên gạt đỡ. Một tiếng “bùm” vang lên, thân hình người áo đỏ bắn tung lên cao, túi vải như trái bầu tròn văng lủng lẳng sau lưng y.

Đến lúc này mọi người đứng ngoài mới thấy là tên áo đỏ võ công xuất chúng. Người y bị ngọn Cự Linh thần chưởng đánh hất tung lên cao như vậy, mà y không hề bị thương, trái lại y còn nhờ luồng chưởng phong của Kim Ngang Tiêu đưa y bay bổng lên cao để y có thời giờ vận khí, chuẩn bị đón đỡ những chiêu sắp tới của đối phương.

Thân hình tên áo đỏ bốc lên đến sáu trượng, rồi đột nhiên y quấy lộn, tay cầm túi vải có trái cầu lủng đi một vòng, y từ từ hạ xuống đất cách ngọn tường không xa.

Kim Ngang Tiêu đứng trên ngọn tường không chờ y chạm chân xuống đất đã nhảy xuống theo luôn và quát lớn :

- Ma quỷ! Chớ có chạy trốn nữa!

Chàng nhảy xuống nhanh như một luồng điện xẹt, bàn tay xòe ra như nắm móc sắt, vận dụng thức bảy mươi hai Cự Linh thần công, nhưng chiêu số đánh ra lại là chiêu Thiết Trảo.

Công lực của Kim Ngang Tiêu lúc này nhờ có nước dãi hạc ngàn năm đã tăng gấp mười lần khi ra khỏi địa huyết, có thể nói trong võ lâm thời đó không có ai sánh bằng.

Ngọn Thiết Trảo đánh ra kinh lực xoe xoe, người đứng gần đã thấy nghẹt thở. Công thế dữ tợn vô cùng.

Ngọn Thiết Trảo này đánh trúng, đối phương dù luyện đến mình đồng da sắt, cũng bị năm ngón tay của Kim Ngang Tiêu xuyên qua từ ngực đến sau lưng. Như xuyên qua đồng bìn.

Người áo đỏ không ngờ công lực của Kim Ngang Tiêu ghê gớm như vậy. Y rú lên một tiếng khiếp hãi, chân y chưa chạm xuống đất thì ngọn Thiết Trảo đã như điện xẹt bay tới rồi.

Người áo đỏ ứng biến thần tốc, y xoay người lại, thành thử túi vải phồng tròn ở sau lưng y băng ra phía trước, vừa kịp năm ngón tay của Kim Ngang Tiêu đụng tới.

“Bốc” một tiếng ròn rã vang lên, đồng thời kinh lực đẩy bắn người áo đỏ sang một bên, tạo thành một hố sâu trước mặt y.

Tiếng “bốc” có quái dị vô cùng, chẳng khác gì tiếng mõ kêu. Ngón tay của Kim Ngang Tiêu cứng như thép cũng phải dội lại vì vật để trong túi vải đó quá cứng rắn.

Nhưng tiếng “bốc” đó, cùng với cảm giác quái lạ của Kim Ngang Tiêu khi tay chàng chạm phải túi vải của người áo đỏ, đã khiến Kim Ngang Tiêu giật nảy mình.

Chàng đứng sững, ngẩn người nhìn tên áo đỏ bịt mặt đang loạng choạng bị đẩy lùi trước mặt chàng. Trí nhớ Kim Ngang Tiêu hồi tưởng lại một việc xa xưa...

Bỗng nhiên, Kim Ngang Tiêu kinh hãi kêu lên :

- Ngươi... Té ra... ngươi...

Nhưng người áo đỏ không nói một lời, y nhân cơ hội Kim Ngang Tiêu bàng hoàng sững sốt, đã nhún mình nhảy lên ngọn tường ở sau lưng, thân pháp mau lẹ như chớp nhoáng.

Phía sau Kim Ngang Tiêu bỗng có tiếng thét :

- Chớ để y chạy thoát.

Một thân hình lùn mập vọt lên, rồi cũng nhảy lên ngọn tường đuổi theo tên áo đỏ.

Người lùn mập đó chính Túy Phật Thiên Hồ cùng trở về một lượt với Kim Ngang Tiêu, nhưng vì thân pháp Kim Ngang Tiêu mau lẹ hơn nên chàng đã về tới nơi trước vừa kịp để tránh người áo đỏ.

Thấy Túy Phật Thiên Hồ nhảy đuổi theo tên áo đỏ, Kim Ngang Tiêu kinh hãi, như chợt nhớ một việc, chàng thét :

- Thiên Hồ đại sư! Lưu tâm..

Nói chưa dứt lời, chàng đã nhảy vọt lên đuổi theo. Nhưng Kim Ngang Tiêu đã chậm một bước rồi.

Chàng vừa nhảy lên đến tường bên cạnh Túy Phật thì bóng người áo đỏ đã biến mất, đồng thời trước mắt Kim Ngang Tiêu thấy lấp lánh ánh vàng, như muôn ngàn sợi tóc nhỏ xiu bằng vàng.

Túy Phật Thiên Hồ bỗng rú lên một cách đau đớn. Quá cấp bách không kịp ngăn cản đám “kim châm” đó, Kim Ngang Tiêu nhào người ra ôm ngang lưng Túy Phật nhảy xuống chân tường tránh đám ám khí.

Mọi người chạy vô đến. Túy Phật Thiên Hồ trúng một mũi độc châm nhỏ như sợi tóc vào bả vai, nên ngồi xuống đất vận công.

Vết thương tuy không nặng, nhưng mặt ông Phật say thường ngày đỏ ửng vì hơi rượu, lúc này đã nhợt nhạt. Đó là vì ngọn châm đó có độc mạnh vô cùng.

Kim Ngang Tiêu đặt Túy Phật xuống đất, rồi hăm hực hỏi :

- Tên áo đỏ đã chạy thoát một lần, quyết không bỏ cho y chạy thoát lần nữa.

Té ra người phóng những mũi ám khí ghê gớm này sát hại các đệ tử Cái bang từ lúc trời vừa tối chính là người áo đỏ.

Khinh công của y thần xuất quỷ mỵ. Túy Phật Thiên Hồ đã đuổi theo y một lần rồi mà không kịp.

Vừa rồi, người áo đỏ cũng xuất kỳ bất ý nấp ở một nơi, ném một nắm độc châm về phía mọi người, nhân lúc Túy Phật Thiên Hồ gặp Giang Nam Từu Quý, nhưng Kim Ngang Tiêu đã kịp thời phát giác, dùng chưởng lực đẩy đám độc châm đó bắn trở lại, làm sứt mẻ cả tường đá.

Nhưng Kim Ngang Tiêu còn nhanh mắt thoáng nhìn thấy một hình người chạy đi, thân pháp y mau lẹ quá, chỉ thấy tựa như đám mây hồng bay theo gió rồi biến mất.

Kim Ngang Tiêu và Túy Phật Thiên Hồ lúc đó đuổi theo ngay bóng người áo đỏ đó.

Người áo đỏ lúc ấy chạy quanh co, như có ý muốn nhử cho Kim Ngang Tiêu và Túy Phật chạy xa khỏi chỗ đó.

Nhưng Kim Ngang Tiêu và Túy Phật là hai tay đệ nhất cao thủ, khinh công đã đạt tới mức tuyệt đỉnh, lại thêm Túy Phật Thiên Hồ là người giang hồ từng trải, mưu mẹo rất nhiều, nên chạy được mấy vòng quanh co hai người liền lập kế, chia nhau ra làm hai đường đón chặn người áo đỏ.

Chính nhờ cách chặn đường đó, Túy Phật suýt thành công, chặn đầu được người áo đỏ, khiến ông đắc chí bật ra tiếng cười ha hả, làm bọn Bạch Thiên Vân cũng nghe thấy.

Liền khi ấy, Túy Phật Thiên Hồ đánh ra một ngọn Phích Bích Chưởng chưởng phong chạm vào tường đá phát ra tiếng nổ như sấm sét, nhưng người áo đỏ võ công quá cao lần trốn ngay mất rồi.

Kim Ngang Tiêu và Túy Phật tìm kiếm một hồi không thấy, đành tức bực quay trở về chỗ cũ.

Không ngờ về đến đây Kim Ngang Tiêu phát hiện thấy người áo đỏ đang đấu với Cùng Khốc Quái Tăng và định nhảy trốn đi, nên chàng đã ra tay tấn công y ngay.

Đó là những việc vừa xảy ra lúc trước. Lại nói Kim Ngang Tiêu thấy Túy Phật bị thương trong lòng tức giận vô cùng, định nhảy lên bờ tường, tìm đuổi theo người áo đỏ.

Nhưng chàng vừa xoay người, Giang Nam Từu Quý đã gọi giật lại :

- Kim thiếu hiệp, hãy khoan..

Kim Ngang Tiêu hơi ngạc nhiên, quay lại hỏi :

- Lão tiên bối có điều gì chỉ giáo?

Giang Nam Từu Quý không nói một lời, chỉ đưa tay chỉ về phía chân trời ở phương Đông đã thấy một vùng ửng hồng, với một vài tia sáng rọi lên.

Thì ra, đã đến lúc bình minh rồi. Chỉ trong phút chốc nữa mặt trời sẽ lên cao, ánh nắng mặt trời sẽ chiếu xuống những cây Tử Độc Đoạn Trường thảo, hơi độc sẽ bay ra, toàn thể khu vực này sẽ biến thành tử địa. Nếu không mau ra khỏi nơi này, mọi người ắt sẽ bỏ thây ở đây.

Bỗng có tiếng hỏi :

- Kim thiếu hiệp, mấy ngọn Cự Linh thần chưởng đó, thiếu hiệp đã học được ở dưới địa huyết Dã Nhân lãnh phải không?

Người vừa hỏi đó chính là Cùng Khốc Quái Tăng. Câu hỏi đó thật bất ngờ.

Lại hỏi giữa lúc cấp bách, mạng sống của mọi người chỉ còn trên sợi tóc nữa thôi, sự thể lại càng bất ngờ hơn nữa, khiến mọi người cùng quay lại nhìn lão tăng, ngạc nhiên vô cùng.

Nguyên lão Quái tăng này từ khi Kim Ngang Tiêu xuất hiện, xuất thủ đánh bại người áo đỏ, y chăm chú nhìn Kim Ngang Tiêu không chớp mắt.

Đến khi Giang Nam Từu Quý lưu ý mọi người trời sắp sáng, Cùng Khốc Quái Tăng vẫn thản nhiên, như thể y không coi chuyện đó vào đâu cả.

Về mặt của Cùng Khốc Quái Tăng vẫn uy nghi, đôi lông mày trắng như tuyết rủ xuống hai bên mắt, nước da hồng hào, trông thật là tiên phong đạo cốt.

Đôi mắt lấp lánh hữu thần, đầu tròn nhẵn và mình mặc tăng bào màu xám, Cùng Khốc Quái Tăng rõ rệt là bậc cao tăng đắc đạo, khiến ai trông thấy cũng nể.

Thấy Kim Ngang Tiêu có vẻ ngạc nhiên, vì câu hỏi vừa rồi, Cùng Khốc Quái Tăng mỉm cười, niệm một câu “Vô lượng thọ Phật” rồi nói :

- Kim thiếu hiệp hãy lượng thứ tội đường đột của bản nạp. Bản nạp đã được nghe danh Bạch Diện thư sinh Kim thiếu hiệp là người duy nhất trên đời này đã xuống được địa huyết Dã Nhân lãnh, vừa rồi lại thấy thiếu hiệp thi triển Cự Linh thần công và sử dụng mấy chiêu tuyệt học Cự Linh thần chưởng nên bản nạp đã đoán ngay rằng chỉ có Dã Nhân lãnh mới tăng trử được mấy môn võ công thất truyền đó của võ lâm. Chẳng hay thiếu hiệp có thể cho bản nạp biết sự thực được không?

Thôi Ngọc Linh đưa mắt nhìn lườm lão Quái tăng, tức giận vô cùng. Nàng biết là tình thế đang nguy khốn khẩn cấp, không phải nàng lo cho tính mạng của mình mà vì quan tâm đến sự an nguy của Kim Ngang Tiêu, nàng nóng lòng sốt ruột, chỉ mong tìm cách ra khỏi chốn tử địa này, kịp lúc ánh sáng mặt trời chưa chiếu xuống.

Vậy mà lão Quái tăng này còn đem chuyện võ học ra hỏi Kim Ngang Tiêu, làm mất thời giờ quý báu làm sao nàng không tức giận?

Còn Kim Ngang Tiêu kinh ngạc quá đỗi, nghe Cùng Khốc Quái Tăng hỏi, chỉ ngây người ra không biết trả lời ra sao.

Chuyện chàng xuống địa huyết Dã Nhân lãnh, võ lâm đã đồn đại loan truyền, Cùng Khốc Quái Tăng có nghe biết chuyện cũng không lấy gì làm lạ.

Nhưng tại sao vừa thoáng nhìn, y đã biết đó Cự Linh thần công và y hỏi như vậy để làm gì?

Kim Ngang Tiêu đang gặp cảnh khó khăn, không biết trả lời sao cho phải. Vừa lúc ấy, bỗng có tiếng Bạch Thiên Vân hải hùng kêu lớn :

- Nguy tai! Nguy tai! Túy Phật làm sao thế này?

Mọi người giật mình quay lại, thấy Túy Phật Thiên Hồ vẫn ngồi hành công, nhưng hai mắt nhắm nghiền, mặt tự nhiên sưng húp lên trông rất ghê sợ, nhất là da mặt lúc này lại có những điểm đỏ hồng lớn bằng đồng tiền một.

Kim Ngang Tiêu cả kinh giậm chân, nói :

- Độc châm phác tác, nguy rồi!

Giang Nam Từu Quý vừa rồi đã xem xét mấy ngọn độc châm của người áo đỏ, nên lắc đầu thờ dài :

- Tính mệnh của Túy Phật nan bảo. Chất độc ở đầu ngọn châm không phải tầm thường, đó là huyết của loài Cỏ Trùng ở Tây Vực, không có thứ thuốc nào giải trừ nổi.

Mọi người cuống cuống lo sợ, bỗng thấy Cùng Khốc Quái Tăng đến bên Túy Phật Thiên Hồ, cời chiếc tăng bào bên ngoài của Túy Phật, để lộ bả vai bị độc châm, lúc này đã tím đen.

Vết thương thực độc, nhưng Cùng Khốc Quái Tăng thản nhiên cúi xuống, đột nhiên dùng tả chưởng đập mạnh vào sau lưng Túy Phật Thiên Hồ, khiến mọi người kinh hãi la lên một tiếng.

Bạch Thiên Vân nóng nảy định giờ tay cầm lão Quái tăng không ngờ thấy Túy Phật hự lên một tiếng ọc ra một đồng máu đen.

Đồng thời, từ vết thương ở vai, đã thấy một đầu mũi kim sắc vàng nhô ra. Cùng Khốc Quái Tăng đập một chưởng nữa, đầu mũi kim nhỏ như sợi tóc nhô lên bằng đốt ngón tay.

Lúc bấy giờ, Cùng Khốc Quái tăng mới dùng hai ngón tay kẹp lấy độc châm, nhẹ nhàng rút ra khỏi vết thương của Túy Phật Thiên Hồ. Mũi kim vừa rút ra khỏi thịt lập tức có một dòng máu đen chảy theo ra.

Giang Nam Từu Quỷ cười nhạt :

- Lấy ngọn độc châm ra chẳng phải là việc khó. Chỉ cần một miếng từ thạch (đá hút sắt) cũng xong. Nhưng giải trừ chất độc đã ngấm vào máu mới là việc cần cấp.

Cùng Khốc Quái Tăng mỉm cười :

- Thí chủ hãy yên lòng. Bản tăng đã trù liệu tất cả.

Lung lão Quái tăng có đeo một túi vải nhỏ. Lão thò tay vào túi lấy ra một chiếc hộp nhỏ bằng ngọc xanh rất đẹp. Nắp hộp vừa mở ra mùi hương thơm ngào ngạt.

Mọi người đã tưởng trong hộp có thuốc hay, ai ngờ khi nhìn kỹ mọi người đều kinh hãi. Vì trong hộp có một con sâu đóm to bằng ngón tay, toàn thân sặc đỏ như máu.

Đầu con sâu đó có ba cái sừng màu trắng như sừng hưu trông rất kỳ lạ, hai mắt con sâu màu xanh biếc, lấp lánh hữu thần.

Con sâu lạ lưng đỏ còn sống, khi nắp hộp vừa mở ra, lập tức nó ngẩng đầu lên nhìn mọi người, hai sừng vươn cao như một con rồng tí hon, trông đẹp mắt lạ lùng.

Mọi người tò mò và hồi hộp nhìn, thấy Cùng Khốc Quái Tăng lấy trong túi ra một vật gì như một cái thìa bằng ngọc, rồi dùng thìa đó múc những mảnh vụn tròn, nhỏ li ti ở dưới hộp, dưới con sâu đỏ.

Mọi người đoán ngay đó là phân của con sâu đó. Lạ lùng là phân của con sâu này cũng đỏ như son.

Thấy mọi người có vẻ ngạc nhiên, Cùng Khốc Quái Tăng cười, giải thích :

- Các vị thí chủ không biết con sâu này đâu. Nó là vật hiếm có trong trời đất, tên gọi là Hồng Quặc Suru. Phân của con Hồng Quặc Suru này trị được chất độc của loài Cỗ Trùng và còn cứu được những người mắc chứng điên dại nữa.

Nói dứt lời, Cùng Khốc Quái Tăng lấy một ít phân con Hồng Quặc Suru bôi lên vết thương của Túy Phật Thiên Hồ, còn bao nhiêu đổ vào mồm Túy Phật hết.

Nếu mọi người còn chút nghi ngờ gì thì sau khi bôi thuốc xong, những nghi ngờ đó tiêu tan ngay.

Bởi vì phân của con Hồng Quặc Suru kiến hiệu lạ thường. Mới bôi vào vết thương một chút, sắc tím bầm đã dần dần biến hết, trở lại da thịt hồng hào như cũ, chỉ còn có một vết nhỏ như vết mũi cần ở trên da.

Còn Túy Phật sau khi uống xong linh dược, mặt đang sưng bỗng thu lại, chỉ lát sau ông đã mở bừng mắt ra, thở dài khoan khoái.

Mọi người vỗ tay reo mừng, hết lời ca ngợi lão Quái tăng. Nhưng lão Quái tăng chỉ mỉm cười không nói gì, tay cất hộp ngọc đựng con Hồng Quặc Suru vào túi vải, miệng nói :

- Bản tăng còn vật này nữa, muốn để chư vị thí chủ coi xem.

Nói dứt lời, lão Quái tăng lấy ra một vật đưa ra. Đó là một cái cây sắc trắng, nhỏ, bằng hai ngón tay, dài độ hai gang, nhưng còn đủ lá tươi tốt và hàng chục chiếc rễ nhỏ.

Giang Nam Từu Quỷ kêu lên :

- Cây này... cây Hà Thủ Ô!

Mọi người nghe nói sững sốt, ngắm nhìn cây trong tay Cùng Khốc Quái Tăng.

Bởi vì từ trước đến nay, họ chỉ được nghe thấy nói đến Hà Thủ Ô Linh Thảo, thứ cây quý giá nhất trong võ lâm, nhưng chưa được nhìn thấy bao giờ. Không ngờ cây này ở trong tay lão Quái tăng.

Cùng Khốc Quái Tăng mỉm cười :

- Giang Nam thí chủ tinh mắt lắm, cây này chính là Hà Thủ Ô, bốn mươi năm nay bản tăng đi khắp ngũ nhạc chuyên nghiên cứu tìm tòi các loại linh chi thần thảo hầu tiêu trừ bách độc của võ lâm.

Giang Nam Từu Quỷ vỗ tay reo mừng :

- Có Hà Thủ Ô ở đây thì còn sợ gì chất độc của Đoạn Trường thảo nữa. Cây Hà Thủ Ô này chính là vật khắc tinh của Từ Sắc Đoạn Trường thảo.

Cùng Khốc Quái Tăng gật đầu đáp :

- Đúng vậy. Chỉ cần mỗi người một chiếc rễ Hà Thủ Ô này ngâm trong mồm, tha hồ mặt trời chiếu vào Tử Sắc Đoạn Trường thảo, hơi độc của nó không làm hại được nữa.

Thôi Ngọc Linh cả mừng, nàng chỉ lo cho sự an nguy của Kim Ngang Tiêu, nên lúc này thấy có cơ hội thoát hiểm, nàng cười khanh khách, buột mồm nói :

- Cùng Khóc cao tăng, ngài đã cứu được Tỳ Phậ Thiên Hồ nay lại cứu sống cả anh em tiểu bối. Thực là...

Thôi Ngọc Linh định nói nữa, nhưng trông thấy sắc mặt của Cùng Khóc Quái Tăng lúc đó, nàng kinh hãi im bật ngay.

Cùng Khóc Quái Tăng nghiêm nét mặt lại, bỏ cây Hà Thủ Ô vào túi vải, đeo lên lưng rồi nói :

- Chư vị thí chủ hãy nghe bản tăng nói đây. Bình sinh Cùng Khóc Quái Tăng này tính nết rất lạ lùng, bởi vậy mới được giang hồ ránh cho hai chữ “Quái tăng”. Bản tăng xưa nay không nhận ơn của ai bao giờ, một khi nhận ơn thì dù giá đắt thế nào cũng phải trả. Ngược lại bản tăng cũng không ra ơn không công cho ai bao giờ.

Mọi người nghe nói thế ngơ ngác nhìn nhau, Kim Ngang Tiêu sa sầm nét mặt hỏi :

- Cùng Khóc đại sư, lời nói đó ý nghĩa gì?

Cùng Khóc Quái Tăng cười khanh khách :

- Có gì là khó hiểu? Bản tăng sẽ tặng cho mỗi người một chiếc rễ Hà Thủ Ô để ngâm trong mồm trừ hơi độc của Đoạn Trường thảo sắc tím, nếu Kim thiếu hiệp vui lòng trao cho bản tăng một vật.

Kim Ngang Tiêu thất thanh hỏi :

- Vật gì?

Cùng Khóc Quái Tăng điềm nhiên đáp :

- Đó là những cuốn bí kíp võ công mà thiếu hiệp đã lấy được dưới địa huyết Dã Nhân lãnh, kể cả cuốn kinh Cự Linh thần công và những thế tuyệt học Cự Linh thần chương.

Kim Ngang Tiêu tức giận đến nổi mặt đỏ bừng không nói được một lời, còn Bạch Thiên Vân và Thôi Ngọc Linh chỉ kêu lên một tiếng căm hận, nhìn lão Quái Tăng trừng trừng.

Ngay cả đến Giang Nam Tửu Quỷ tuy không biết rõ những cuốn bí kíp võ học của Kim Ngang Tiêu như thế nào, nhưng thấy cách thức bất chệt của Cùng Khóc Quái Tăng trắng trợn như vậy cũng tức giận trợn mắt, nói không ra lời :

- Cùng Khóc Quái Tăng... té ra... té ra

Cùng Khóc Quái Tăng hình như đã đoán được Giang Nam Tửu Quỷ định nói gì, liền xua tay ngăn lời :

- Khôi phải nói nhiều lời vô ích. Bản tăng không bắt ép ai cả, việc này hoàn toàn do Kim thiếu hiệp định đoạt. Nếu Kim thiếu hiệp bằng lòng đưa sách, bản tăng sẽ tặng rễ Hà Thủ Ô ngay.

Kim Ngang Tiêu “hừ” một tiếng rồi hỏi :

- Nếu tại hạ không bằng lòng thì sao?

Cùng Khóc Quái Tăng mỉm cười, bình thản đáp :

- Chẳng sao hết. Bản tăng chỉ xin cáo từ chư vị, để chư vị tìm lối ra thoát khỏi nơi đây. Chư vị cứ coi như không hề gặp gỡ bản tăng là xong.

Lúc này Tỳ Phậ Thiên Hồ đã tỉnh hẳn nên nghe rõ được câu chuyện, tức giận quá liền quát lớn :

- Lão trọc già kia, không ngờ ngươi nhẫn tâm như vậy, lợi dụng lúc nguy cơ của người ta để bắt chệt, như vậy làm sao xứng đáng là tiền bối võ lâm cao tăng của cửa Phật?

Bình thường chỉ một nửa câu nói này cũng đủ khiến Cùng Khóc Quái Tăng ra ray hạ độc thủ, nhưng lúc này lão Quái tăng có chủ định sẵn, nên y chỉ cười nhạt nói :

- Thiên Hồ, nhà ngươi không nghe thấy bản tăng vừa nói hay sao? Bình sinh Cùng Khóc Quái Tăng này không làm ơn không công cho ai bao giờ, mắc nợ ai, phải trả cho bằng được, đó là quy tắc của bản tăng. Vừa rồi, bản tăng dùng phân con Hồng Quặc Sưu giải độc cho nhà ngươi, chẳng phải là ra ơn cho ngươi mà chỉ muốn chứng tỏ cho các ngươi thấy rằng bản tăng có đủ mọi linh dược hủ độc kiến hiệu. Giờ đây, nếu Kim thiếu hiệp không bằng lòng đổi chác, bản tăng sẽ đưa trả cây Phi Mang độc châm vào bả vai nhà ngươi như cũ. Cây độc châm còn đây, đầu mũi châm nọc độc vẫn còn chớ chưa hết đầu mà sợ.

Nói dứt lời, y giơ tay lên cho mọi người nhìn, quả nhiên cây độc châm như sợi tóc còn ở trong tay y và đầu ngọn độc châm vẫn còn chất độc đen nhánh.

Cùng Khốc Quái Tăng cười khinh một tiếng, rồi lại nói tiếp :

- Bần tăng hành sự ân oán phân minh vô cùng. Chỉ cần Kim thiếu hiệp nói “không” một tiếng, bần tăng sẽ... hoàn cây Phi Mang độc châm vào người Thiên Hồ Phật huynh, rồi bần tăng sẽ xin cáo từ ngay.

Túy Phật Thiên Hồ mặt đỏ gay, trợn mắt nói :

- Cùng Khốc, ngươi tưởng rút khỏi nơi đây dễ dàng lắm sao?

Nói đoạn, quay lại hướng về phía Kim Ngang Tiêu, Túy Phật nói tiếp :

- Kim hiền đệ, y đã giở thói bá đạo ra bắt chẹt chúng ta, chúng ta chẳng cần nề nang giữ quy củ giang hồ làm gì nữa. Hiền đệ hãy tấn công y, đoạt lấy cây Hà Thủ Ô là xong.

Cùng Khốc Quái Tăng cất tiếng cười ha hả rồi nói :

- Kim thiếu hiệp võ công cái thế bần tăng khâm phục vô cùng. Bần tăng tuy võ công chẳng ra gì, nhưng cũng chẳng cần lảng chạy, chỉ đứng ở đây cầm cự, lẽ nào chẳng chịu được vài chục hiệp hay sao? Nhưng chư vị hãy trông kia...

Cùng Khốc Quái Tăng chỉ tay về hướng Đông, ánh sáng đã rạng rỡ một góc trời, chỉ trong chốc lát vàng thái dương sẽ hiện ra...

Cùng Khốc Quái Tăng cười nhạt luôn mấy tiếng, rồi lại nói :

- Bần tăng chỉ sợ chẳng cần ra tay đấu, Kim thiếu hiệp và chư vị đây cũng hồn du địa phủ mất rồi. Kim thiếu hiệp thời giờ cấp bách, thiếu hiệp hãy quyết định ngay đi, kéo không kịp.

Mọi người kinh hãi thất sắc, kẻ nghiêng răng kèn kẹt trợn mắt tức giận nhìn Cùng Khốc Quái Tăng, kẻ ngược mắt nhìn về phía mặt trời mọc hải hùng, biết rằng những lời nói của lão Quái tăng không sai chút nào.

Kim Ngang Tiêu nghiêng răng, cảm hận, mồ hôi nhỏ ròng, chàng gặp một địch thủ quá ghê gớm, dù võ công cái thế lúc này cũng đành thúc thủ.

Những cuốn võ học dưới địa huyết Dã Nhân lãnh là vật chí bảo của võ lâm, trao vào tay Cùng Khốc Quái Tăng khác nào giúp cho hổ mọc thêm cánh.

Nhưng nếu không trao cho y đổi lấy cây Hà Thủ Ô khử độc, tất cả mọi người đều cảm chắc cái chết trong tay, vì chất độc của Từ Sắc Đoạn Trường thảo.

Tính mệnh của riêng chàng, Kim Ngang Tiêu chẳng quản chi nhưng ngoài chàng còn có những người khác, trong đó có cả Thôi Ngọc Linh người yêu của chàng.

Lẽ nào chàng đành lòng nhìn những người đó chết chung với chàng chỉ vì mấy cuốn sách võ học?

Bọn Bạch Thiên Vân kể cả Túy Phật Thiên Hồ và Giang Nam Tửu Hiệp đều im lặng, biết Kim Ngang Tiêu đang phải suy nghĩ khổ sở vô cùng.

Nếu chỉ riêng mỗi người, thì người nào cũng muốn xông lại đánh lão Quái tăng một trận dù chết cũng cam lòng, nhưng lại còn tính mạng của người khác, nên không ai dám hành động liều lĩnh.

Cùng Khốc Quái Tăng biết đã thắng thế nên y càng đắc chí, cười nói :

- Kim thiếu hiệp, mặt trời đã gần mọc, thiếu hiệp mau quyết định kéo trễ. Chỉ cần thiếu hiệp nói một tiếng “không” là bần tăng sẽ đi ngay.

Thôi Ngọc Linh vừa tức vừa lo, nàng nhìn quanh nghĩ một kế khả dĩ cứu gỡ cho Kim Ngang Tiêu, nhưng dù thông minh đến đâu, lúc cấp bách này nàng cũng đành thúc thủ.

Thôi Ngọc Linh đã định lên tiếng khuyên Kim Ngang Tiêu vứt bỏ mấy cuốn bí kíp cho lão Quái tăng, thì chợt mắt nàng nhìn thấy vệt tay không lồ in trên bức tường đá và giữa bàn tay đó hai chữ viết sâu vào đá: “Xóa tử”.

Mấy lần nàng đã khổ tâm tìm hiểu ý nghĩa của hai chữ này nhưng vẫn không nghĩ ra, hai chữ đó có thể là chìa khóa để tìm lối ra, nhưng lúc này muộn mất rồi...

Giữa lúc đó Cùng Khốc Quái Tăng chờ mãi không thấy Kim Ngang Tiêu trả lời, y liền cười nhạt nói :

- Kim thiếu hiệp, bần tăng chắc thiếu hiệp không muốn đổi sách lấy Hà Thủ Ô rồi. Vậy bần tăng xin cáo từ...

Kim Ngang Tiêu giật mình kinh hãi, vội nói :

- Khoan...

Đoạn chàng thở dài một tiếng, nói tiếp :

- Cùng Khốc đại sư, tại hạ thuận trao cho đại sư mấy cuốn bí kíp ở địa huyết Dã Nhân lãnh kể cả cuốn Cự Linh thần công. Tại hạ chỉ xin đại sư một khi đã luyện được võ công thượng thượng, hãy hành sự thuận thiên đạo.

Vừa nói Kim Ngang Tiêu vừa thò tay vào bọc áo lấy ra mấy cuốn sách. Còn Cùng Khốc Quái Tăng cười ha hả, cũng cho tay vào bọc lấy ra cây Hà Thủ Ô.

Nhưng Kim Ngang Tiêu chưa kịp trao sách thì đột nhiên có tiếng Thôi Ngọc Linh quát lạnh lùng :

- Tiêu đại ca chớ trao sách.

Mọi người sững sốt quay lại nhìn Thôi Ngọc Linh, thấy nàng đứng trên bức tường đá, cạnh chỗ có vết bàn tay không lồ in trên mặt tường.

Thôi Ngọc Linh đôi mắt long lanh sáng quắc, nét mặt lộ vẻ vui mừng vô hạn, nàng lớn tiếng nói :

- Chúng ta không cần Hà Thủ Ô nữa, vì tiểu muội đã tìm thấy lối thoát rồi.

Túy Phật và Giang Nam Tửu Quỷ kêu lên một tiếng mừng rỡ và tranh nhau hỏi :

- Đâu? Đâu? Lối thoát chỗ nào?

Thôi Ngọc Linh vẫn bình tĩnh, nói với Kim Ngang Tiêu :

- Đại ca hãy dùng chưởng đẩy vào chân bức tường này. Người ta để lại vết tay là có ý nghĩa đó. Đại ca không hiểu nên người ta mới chê đại ca là... xọa tử (thằng ngốc).

Kim Ngang Tiêu cả mừng, nhét vội mấy cuốn sách vào bọc đeo bên người rồi chạy lại chân tường. Chỉ mấy câu nói của Thôi Ngọc Linh cũng đủ làm chàng bừng tỉnh và hiểu ngay đó là sự thật.

Vết tay để lại trên tường, một vết tay không lồ để chàng chú ý tới ngay, và những vết chân bước đi xa... rõ rệt là bảo chàng ấn tay vào tường sẽ có cách đi khỏi nơi đây.

Giản dị chỉ có thế mà chàng không biết, bởi thế về sau mới có hai chữ “xọa tử” tặng chàng. Nhưng Kim Ngang Tiêu vẫn chưa hiểu kẻ mách bảo là ai và tại sao có bàn tay to lớn như thế này?

Vì đã tỉnh ngộ hiểu ngay, Kim Ngang Tiêu nhảy lẹ như gió đến bên cạnh Thôi Ngọc Linh.

Bức tường đã nứt, từ những đường kẻ ráp nối, nhưng Kim Ngang Tiêu không còn thì giờ suy nghĩ, chàng chống cả hai chưởng vào tường, nơi khoảng dưới vết tay không lồ và vận dụng Cự Linh thần công chàng đẩy mạnh.

Đột nhiên, có tiếng chuyển động ầm ầm ở phía sau. Giang Nam Tửu Hiệp, Túy Phật Thiên Hồ cùng Bạch Thiên Vân và Thôi Ngọc Linh reo lên mấy tiếng mừng rỡ.

Vì một khoảng tường đá hình tròn và rộng đến năm xích đủ hai người chui lọt, bỗng tụt lùi trở vào.

Tuy nhiên, khoảng tường đó chỉ nhích từ từ, Kim Ngang Tiêu vận dụng tận lực mà nó chỉ mới thụt vào sâu độ một ngón tay.

Thoát cũi sở lồng

Giữa lúc đó, bỗng có tiếng quát thật lớn, rồi tiếng chưởng phong nổ “bùng” như tiếng sấm, khiến mọi người kinh hãi quay trở lại. Cả Kim Ngang Tiêu cũng ngừng tay quay lại và ngăn người ra.

Một bóng người nữa đã xuất hiện ở phía sau và người đó chẳng phải ai xa lạ chính là Áo Ma đầu đà, Chưởng môn nhân phái Đạt Ma bên Tây Tạng.

Áo Ma đầu đà đứng trước Cùng Khốc Quái Tăng còn lão Quái tăng đôi mắt nảy lửa nhìn Áo Ma đầu đà trừng trừng. Tay mặt Cùng Khốc Quái Tăng còn cầm cây kim châm vàng nhỏ như sợi tóc chưa kịp ném đi.

Nhác trông thấy tình thế đó, Túy Phật Thiên Hồ đã hiểu ngay, lập tức lớn tiếng mắng :

- Cùng Khốc, ngươi định ném trộm cây kim châm vào ta phải không? Nhưng trời có mắt không hại người ngay, nhà ngươi chưa kịp thi hành thủ đoạn lên lút thì vị Phật huynh đây đã can thiệp rồi.

Thì ra Cùng Khốc Quái Tăng thấy Kim Ngang Tiêu tìm được lối ra, nên y hết sức thất vọng.

Tuy nhiên, y là người tính tình quái dị vô cùng, đã nói là làm, nên tuy không được đổi chác với Kim Ngang Tiêu, y vẫn không chịu bỏ món nợ cho Túy

Phật vay.

Bởi thế y định ném mũi kim châm trả vào vai Túy Phật như trước, chớ nhất định không chịu ra tay giúp công không cho ai.

Không ngờ khi Cùng Khốc Quái Tăng sắp ném thì Áo Ma đầu đà đã nhảy đến tấn công một chưởng, thành ra Cùng Khốc Quái Tăng lại ra tay tấn công luôn như vậy?

Mọi người đã kinh ngạc lại càng kinh ngạc hơn, vì sau khi đánh ra một chưởng kinh thiên động địa, Cùng Khốc Quái Tăng và Áo Ma đầu đà chỉ đứng nhìn nhau như muốn ăn tươi nuốt sống nhau ngay, chớ không nói một lời nào.

Cả hai quên cả mọi vật xung quanh, đến nỗi Túy Phật Thiên Hồ lên tiếng mắng Cùng Khốc cả hai vẫn không nghe tiếng.

Mãi sau Áo Ma đầu đà mới cười khinh một tiếng, trầm giọng nói :

- Tổ sư bốn môn linh thiêng lắm nên mới dung rui cho ta gặp kẻ khi sư diệt tổ hôm nay. Phiêu Ma Tôn Giả kia! Té ra năm xưa nhà ngươi không chết, nhà ngươi dùng kế ve sầu thoát xác để trốn khỏi sự truy nã của bốn môn. Tội khi sư diệt tổ của nhà ngươi, đã đến lúc phải đền trước anh linh tổ sư rồi.

Cùng Khốc Quái Tăng bỗng trừng mắt nói :

- Mục vô tôn trưởng, thấy người trên buồng lời vô lễ, tội đó đáng hình phạt gì? Áo Ma, ta là sư thúc của ngươi, chớ quên như vậy!

Áo Ma đầu đà cười khanh khách :

- Phiêu Ma, nhà ngươi lấy trộm Cự Linh thần công kinh và Thiên Niên Tuyết Sâm, bảo vật trấn sơn của bốn môn, trốn sang Trung Nguyên đã mấy chục năm nay. Nhà ngươi đã bị đuổi ra khỏi bốn môn rồi, còn đâu là sư thúc của ta nữa.

Nghe lời đối thoại của hai nhà sư, những người đứng bên kinh ngạc vô cùng. Nhưng người ngạc nhiên phải là Kim Ngang Tiêu, vì bây giờ chàng mới hiểu tại sao Cùng Khốc Quái Tăng biết chàng xuống địa huyết Dã Nhân lãnh và quyết đòi lấy các cuốn võ học đó.

Thì ra, Cùng Khốc Quái Tăng này khi xưa là môn đệ của phái Đạt Ma bên Tây Tạng, pháp danh của y là Phiêu Ma Tôn Giả.

Chính y đã lấy cắp hai báu vật của phái Đạt Ma là Cự Linh thần công và Thiên Niên Tuyết Sâm, rồi bỏ trốn vào Trung Nguyên.

Chẳng may cho y, khi vào tới Trung Nguyên y bị một cao thủ võ lâm đoạt mất hai báu vật. Thời đó y đã già chết nên phái Đạt Ma tưởng tên phản đồ này đã chết rồi, không truy tầm nữa.

Không ngờ Phiêu Ma Tôn Giả lần về Giang Nam tìm được danh sư, gia nhập phái Nam Thiếu Lâm, rồi đổi tên là Cùng Khốc đại sư. Vì hành tung và tính nết của y vô cùng quái dị nên giang hồ mới thay hai chữ đại sư bằng chữ “Quái Tăng”.

Cùng Khốc Quái Tăng nghe Áo Ma đầu đà mắng nhiếc mình như vậy, tức giận vô cùng liền giơ tay tấn công ngay một chưởng, chưởng phong lạnh buốt như băng giá.

Đó là Truy Hồn lãnh chưởng tuyệt kỹ của Cùng Khốc Quái Tăng, chưởng phong này thuần âm lại có sức mạnh ghê gớm, có thể phá vỡ nội tạng mà bên ngoài không để lộ dấu vết gì.

Nhưng Áo Ma đầu đà không phải tay tầm thường. Trước đây, tuy y bị thương ở Lôi Công động, nhưng đã được đám đệ tử của Đạt Ma phái cứu thoát.

Công lực của y rất cao, nên đã tự vận công chữa thương ngay, rồi tìm đường vào Côn Luân thánh địa. Lúc này Áo Ma đầu đà thấy kẻ phản đồ của môn phái mình năm xưa, nên quyết tâm trừ khử cho bằng được.

Tuy về vai vế, Áo Ma đầu đà chỉ là sư diệt của vị Chương môn nhân đời trước, sư phụ của Áo Ma đầu đà đã tiến lên đến chức Chương môn nhân, võ công của y không kém Cùng Khốc chút nào.

Áo Ma đầu đà liền vận dụng Âm Ma chương lên chống lại Truy Hồn lãnh chưởng của Cùng Khốc.

Hai luồng chưởng phong này đều là thuần âm, giao nhau tuy không phát tiếng nổ dữ dội, nhưng tạo thành áp lực ghê gớm, người đứng gần không có công lực cao tất phải tắt thở mà chết.

Trận đấu ác liệt ngay từ đầu, cả hai nhà sư đều giờ tuyệt học ra đấu với nhau, coi rất lạ mắt.

Bọn Kim Ngang Tiêu đứng ngoài ngắm người ra nhìn vì thấy trận đấu như trời long đất lở.

Duy chỉ có Thôi Ngọc Linh nhìn thấy vùng thái dương đã lấp ló, vội chạy lại đẩy mảng tường Kim Ngang Tiêu bỏ dờ hầu tìm lối thoát sẵn. Bạch Thiên Vân thấy vậy cũng theo sau nàng luôn.

Đến chân bức tường đá, Thôi Ngọc Linh bắt chước Kim Ngang Tiêu vận dụng toàn lực đẩy hai chưởng lên mảnh đá đã lồm vào một chút.

Công lực của Thôi Ngọc Linh đã vào hàng đệ nhất lưu cao thủ, năm xưa chỉ vài thế kiếm nàng đã hạ được bốn, năm tên Câu Hồn bang bức bách Kim

Ngang Tiêu và Kỳ Vân.

Vậy mà đến bây giờ, nàng nghiêng rặng dùng toàn lực đẩy vào bức tường, mảnh đá cũng không suy chuyển chút nào. Bạch Thiên Vân vội chạy lại, giúp nàng đẩy vào chân tường. Nhưng cả hai nỗ lực, đến toát mồ hôi, cũng không đẩy được chỗ tường đó.

Túy Phật Thiên Hồ và Giang Nam Tửu Quỷ, quay lại thấy vậy, liền cười và cùng nói :

- Bạch thiếu hiệp và Thôi cô nương hãy nghỉ tay để chúng tôi tiếp sức.

Bạch Thiên Vân và Thôi Ngọc Linh liền buông tay ra ngay, cả hai mặt đỏ tía tai.

Giang Nam Tửu Quỷ chạy đến trước và nói :

- Lão trọc kia, khỏi cần nhà ngươi nhúng tay vào làm gì, để ta làm cho ngươi coi.

Nói đoạn, Giang Nam Tửu Quỷ mang bầu lên tu một ngụm rượu và cười khi khi đẩy hai tấm tường.

Nhưng tiếng cười đó tắt ngay, Giang Nam Tửu Quỷ đã vận đến mười hai thành công lực môn Tửu Công nhưng mảnh tường đá vẫn trơ trơ.

Túy Phật Thiên Hồ cười hô hô :

- Tửu Quỷ, công lực nhà ngươi còn non kém như vậy làm trò cười cho bọn hậu bối. Hãy coi Phật gia khai thông bí đạo!

Nói rồi, Túy Phật Thiên Hồ gạt Giang Nam Tửu Quỷ sang một bên, sấn tay áo rộng lên, giơ hai tay vận dụng nội lực, khớp xương kêu răng rắc, đoạn từ từ đẩy vào tường. Ai ngờ tường vẫn trơ như núi, chẳng thụt vào thêm được chút nào.

Rồi đến cả Túy Phật, Giang Nam Tửu Quỷ, Bạch Thiên Vân và Thôi Ngọc Linh hợp lực cùng đẩy, rút cuộc vẫn vô hiệu.

Phải biết công lực của bốn người này tuy không hơn không kém, nhưng hợp lại thành một kinh lực ghê gớm, nhưng vẫn không đẩy lui được bức tường, đủ thấy Cự Linh thần công của Kim Ngang Tiêu thật xuất chúng.

Thôi Ngọc Linh nhìn về phía Đông, thấy mặt trời đã lên tới chân trời, chỉ khoảnh khắc là chiếu ánh nắng đến chân bức tường, nên nóng nảy giậm chân kêu lớn :

- Tiêu ca, muộn mất rồi!

Kim Ngang Tiêu đang mải mê ngắm trận đấu chột bưng tỉnh quay lại. Chẳng vội đến chân tường, bảo mọi người lui sang một bên, rồi lại vận dụng Cự Linh thần công đẩy mảnh tường.

Công lực của Kim Ngang Tiêu quả là kinh người. Mảnh tường đó thụt lùi dần, nhưng mỗi lúc một nặng thêm.

Kim Ngang Tiêu phải vận dụng đến thức thứ tám mươi bốn của Cự Linh thần công, mới thấy mảnh tường đó thụt hẳn vào bên trong.

Bỗng thấy “bốp” một tiếng, miếng đá tròn rớt vào bên trong rồi biến mất, một lỗ hổng hình tròn hiện ra trước mặt mọi người.

Túy Phật Thiên Hồ kêu lên một tiếng vui mừng :

- Quả nhiên đây là lối thoát ra ngoài?

Lỗ hổng đó hai người chui lọt, nhưng vào bên trong thấy có những bức đá đi xuống như đưa đến một tầng ngầm dưới đất.

Thấy mọi người đứng ngẩn người ra nhìn, Giang Nam Tửu Quỷ lớn tiếng giục giã :

- Mau đi khỏi nơi này, ánh nắng vừa tới rồi.

Lúc đó mặt trời đã lên, ánh nắng bắt đầu chiếu vào đầu các bức tường. Túy Phật Thiên Hồ liền bước qua cửa tròn, cúi mình lom khom chui xuống phía dưới.

Giang Nam Tửu Quỷ, Bạch Thiên Vân rồi Thôi Ngọc Linh theo sau, Kim Ngang Tiêu bước vào sau cùng.

Trước khi bước qua lỗ hổng, chàng quay lại nhìn, thấy Cùng Khốc Quái Tăng và Áo Ma đầu đà vẫn đánh nhau kịch liệt, không chú ý đến bọn chàng. Kim Ngang Tiêu lắc đầu thờ dài rồi theo sau Thôi Ngọc Linh, bước xuống những bức đá.

Những bức đá đó quả nhiên đưa đến một con đường hầm khá dài, nhưng nhỏ hẹp chỉ độ hai người đi lọt. Mọi người vừa đi vừa thận trọng thăm dò, nhưng suốt đường hầm tối om và vắng ngắt, không có gì khác lạ.

Cứ theo đường hầm đó đi mãi, đi có tới ba dặm đường mà vẫn không thấy lối ra đâu cả, Túy Phật Thiên Hồ đi trước nóng ruột, cất tiếng nói :

- Quái lạ! Đường hầm này...

Nhưng Túy Phật chưa nói dứt lời, đã “a” lên một tiếng kinh ngạc, vì chân ông đã đạp phải một bậc đá. Trong đường hầm này tối đen như ban đêm, nhưng tất cả năm người đều là võ lâm cao thủ nên mắt nhìn rất tinh, nhận thấy ở phía trước là một dãy những bậc đá đi lên như thang lầu.

Giang Nam Tửu Quỷ cười khanh khách :

- Lão trọc khỏi phàn nàn nữa, có bậc đá đi lên tức là có lối trở lên mặt đất rồi. Chúng ta đã đi lên đường hầm này rồi đó.

Mọi người cả mừng vội leo lên, nhưng lúc đó đi lên mãi. Lúc này đường hầm đã rộng rãi hơn.

Bậc đá càng lên cao hai bên tường đá đường càng rộng rãi ra thành thử cả năm người nhẹ nhàng leo lên thoăn thoắt.

Nhưng đến khi hết các bậc đá thì mọi người thấy trước mặt là hai tấm cửa sắt to lớn khép chặt, coi có vẻ nặng nề vô cùng.

Túy Phật Thiên Hồ đưa tay đẩy thử, rồi quay lại cười nói :

- Kim thiếu hiệp! Lại một lần nữa hán tăng phải nhờ thiếu hiệp biểu lộ thần công mở tấm cửa này.

Kim Ngang Tiêu vâng lời vội tiến lên. Hai tay chàng đặt lên tấm cửa sắt, chân xoang ra, người hơi trầm xuống, chàng nín hơi vận dụng chân khí cho lưu chuyển khắp người rồi thi triển Cự Linh thần công, đẩy vào tấm cửa sắt.

Không ngờ tấm cửa sắt không nhúc nhích chút nào. Cứ xét kích thước rộng lớn và hình dáng nặng nề đồ sộ của hai tấm cửa này thì cả hai tấm sắt có thể nặng đến ngàn cân.

Nhưng Kim Ngang Tiêu không nao núng chút nào. Trước đây bị kẹt dưới địa huyết Dã Nhân lãnh, chàng đã từng đẩy một khối đá to lớn và nặng nề hơn hai tấm cửa này gấp bội.

Lúc chàng chỉ mới luyện thành Cự Linh thần công.

Còn bây giờ công lực của chàng đã đại tiến, chẳng những được Hắc Cốt Ma Nương truyền cho công lực mà còn cho uống nước dãi hạc ngàn năm, lẽ nào chàng không đẩy được tấm cửa sắt này.

Nghĩ vậy, Kim Ngang Tiêu liền vận dụng toàn lực vào hai tay, đẩy vào tấm cửa sắt một lần nữa. Lần này Kim Ngang Tiêu đã thi triển đến mức chót của Cự Linh thần công nên phát ra kinh lực ghê gớm.

Túy Phật Thiên Hồ và Giang Nam Tửu Quỷ đứng hai bên Kim Ngang Tiêu, cách chàng đến ba bước, vậy mà tự nhiên thấy khí huyết trong người đảo lộn, mắt hoa lên, ngực tức ép như sắp bị thổ huyết đến nơi, cả hai kinh hãi lùi ra thêm mấy bước nữa, vì biết rằng đó là vì kinh lực từ người Kim Ngang Tiêu thoát ra.

Bỗng nhiên “bộp, bộp” mấy tiếng, mọi người đã mừng nhìn kỹ vào tấm cửa, nhưng lại thất vọng ngay, vì hai tấm cửa sắt vẫn như núi Thái- Sơn chẳng chuyển chút nào.

Máy tiếng “bộp, bộp” đó là bậc đá ở dưới chân Kim Ngang Tiêu bị vỡ vụn ra như cám vì chàng phải dùng hai chân đạp xuống đất để lấy đà đẩy vào cửa sắt.

Đồng thời, trên đầu Kim Ngang Tiêu bỗng bốc ra một luồng khói nhỏ tấp, màu hồng nhạt. Túy Phật Thiên Hồ và Giang Nam Tửu Quỷ đưa mắt nhìn nhau, kinh hãi thất thần. Phàm những người luyện nội công đến mức thượng thừa đều biết hiện tượng này.

Tuy nhiên, dù người có nội công thâm hậu đến mức nào, dù chỉ có công khổ luyện đến bốn mươi năm liền, khói bốc ra ở đầu chỉ là khói trắng.

Chỉ những nhân vật phi phàm, Tổ sư các môn phái, luyện tới mức xuất thần nhập hóa, mới bốc được ra luồng khói màu hồng.

Riêng Túy Phật Thiên Hồ vừa kinh vừa mừng, Túy Phật biết Kim Ngang Tiêu khoảng hai năm trước đây, khi chàng còn là một thanh niên luân lạc, nhà tan cửa nát, bị Câu Hồn bang truy nã.

Lúc đó, võ công Kim Ngang Tiêu chỉ tầm thường, vào hạng những nhân vật thứ tư thứ năm võ lâm.

Vậy mà ngày nay Kim Ngang Tiêu luyện được một công lực kinh thiên động địa như thế, chẳng phải là một quái sự trong võ lâm hay sao?

Túy Phật càng nghĩ càng lấy làm lạ, vì trong thế gian này, không ai có thể luyện được công lực đến mức đó, trong khoảng thời gian hai ba năm.

Trong lúc Túy Phật Thiên Hồ đang suy nghĩ kinh lạ, thì Kim Ngang Tiêu đã vận dụng đến tận lực đẩy vào hai tấm cửa sắt, nhưng vẫn thất bại.

Kim Ngang Tiêu thờ dài một tiếng, buông hai tay ra, lắc đầu tỏ ý chán nản, mọi người từ Túy Phật Thiên Hồ đến Thôi Ngọc Linh đều im phăng phắc, trong lòng vừa thất vọng vừa kinh hoàng, biết rằng nếu Kim Ngang Tiêu không đẩy được tấm cửa sắt thì trong bọn dù có hợp lực lại đẩy cũng không có kết quả gì.

Bổng Kim Ngang Tiêu quay lại gương cười :

- Chư vị hãy lui xa kẻ Kim mỗ thử một lần chót xem sao.

Mọi người không hiểu chàng làm gì, nhưng cũng y lời lui ra xa.

Kim Ngang Tiêu cũng quay trở lại bước xuống mấy bậc đá, đi ra xa khỏi hai tấm cửa sắt, khi chàng bước xuống hết bậc đá thì dừng lại, hai tấm cửa đã cách xa chàng hơn một trượng, nhưng ở trên cao khỏi đầu chàng.

Kim Ngang Tiêu liền đứng im, mắt nhắm lại, theo đúng phép thổ nạp huyền môn hô hấp, vận dụng Cự Linh thần công. Bọn Túy Phật hiểu ngay chàng định dùng trường phong phá đổ cửa sắt.

Quả nhiên chỉ lát sau, Kim Ngang Tiêu đã giơ cả hai tay đánh ra phía trước một thể, theo phép Cự Linh thần công. Thể này gọi là Bạch Long Đầu Nguyệt (Rồng trắng đớp mặt trăng) chàng đã học được khi xem đàn chim đậu trên bức tượng sau thác nước Dã Nhân lãnh, được liệt vào thể thứ bốn mươi tám của Cự Linh thần công nhưng từ khi học được đến nay chàng chưa hề sử dụng bao giờ.

Thể trường đó thật là kinh người. Hai tay Kim Ngang Tiêu vừa đánh ra, lập tức cuồng phong nổi lên, bụi cát trong hầm tung bay mù mịt, đồng thời có tiếng “ầm, ầm” như thiên binh vạn mã cùng kéo đến.

“Ầm” một tiếng kinh thiên động địa phát ra. Đó là trường phong đã đập phải tường sắt. Bỗng nhiên cả bốn người: Túy Phật Thiên Hồ, Giang Nam Tửu Quỷ, Bạch Thiên Vân và Thôi Ngọc Linh cùng kêu rú lên kinh hoàng, tất cả đều nhảy tránh lui lại, hay nép vào hai bên tường đá trong hầm.

Thì ra, trường lực của Kim Ngang Tiêu đánh vào hai tấm cửa sắt đã bị dội lại, tuy kinh lực đã dồn cả vào hai tấm cửa, nhưng phản lực dội lại cũng ghê gớm chẳng khác nào cuồng phong ngoài biển cả.

Trong bọn chỉ có Bạch Thiên Vân là võ công non kém nhứt, chàng chỉ chậm có một bước thành thử bị phản lực cuốn đi, người ngã lăn văng đi đến hơn một trượng.

Cũng may Bạch Thiên Vân không đứng giữa luồng phản lực mà chỉ đứng về một bên, nên không đến nỗi bị thương.

Kim Ngang Tiêu kinh hoàng chạy lại đỡ Bạch Thiên Vân đứng lên và hỏi :

- Bạch huynh có bị thương không?

Nhưng lúc ấy mọi người mãi nhìn về phía cửa sắt. Trong hầm tối hắc, bụi cát lại bay mù nên không thấy rõ. Không kịp chờ cho bụi cát tan, Thôi Ngọc Linh nhảy lên mấy bậc, sờ tay thăm dò xem hai tấm cửa đã bị đánh bật ra chưa.

Nhưng tay nàng vừa đưa ra đã đụng phải cánh cửa lạnh ngắt vẫn vững như trái núi. Thôi Ngọc Linh bất giác kêu lên một tiếng thất vọng.

Mấy người phía dưới bậc đá nghe tiếng kêu đó cũng đủ hiểu tấm cửa sắt vẫn còn y nguyên, nên cả bọn thở dài thất vọng.

Kim Ngang Tiêu vô kể khả thi, ôm đầu ngồi xuống bậc đá còn Giang Nam Tửu Quỷ cất tiếng than lớn :

- Một đầu có hơi độc Đoạn Trường thảo một đầu cửa sắt bịt kín, không lẽ đành chết khô ở đây hay sao?

Thôi Ngọc Linh chau mày suy nghĩ. Nàng biết trường lực của Kim Ngang Tiêu có sức đẩy ghê gớm, dù vật nặng mấy ngàn cân cũng phải bị lay chuyển, hai tấm cửa sắt này vẫn trơ trơ, chắc hẳn phải có nguyên cớ. Nàng lấy trong bao ra hai hòn đá lửa, rồi đánh lửa châm vào mỗi đem theo.

Cầm mỗi lửa sáng, Thôi Ngọc Linh lần lượt soi khắp hai tấm cửa sắt. Cứ coi bề ngoài cũng đủ thấy tấm sắt này kiên cố lạ thường, có lẽ dày đến mấy thước.

Nàng tò mò soi đến dưới chân, rồi xuống sang hai bên cửa. Phía bên trái có một lỗ hổng lớn bằng bàn tay, Thôi Ngọc Linh rọi ánh sáng vào đó và kêu lên một tiếng mừng rỡ.

Mọi người giật mình chưa kịp chạy lại thì đã thấy Thôi Ngọc Linh thò tay vào hốc đá, cầm lấy chiếc vòng sắt xoay một vòng.

Bổng có tiếng ầm ầm nổi lên như chiếc xe chạy trên mặt đường, Giang Nam Tửu Quỷ cả mừng, reo lên :

- Kia nó chuyển! Kia nó chuyển!

Thì ra hai tấm cửa sắt động thật. Nhưng hai tấm cửa không mở ra mà tự nhiên kéo chạy sang hai bên như thể bên dưới có bánh xe. Quả nhiên dưới chân cửa có đường rãnh.

Cánh cửa đã mở, mọi người nhìn kỹ thấy tấm sắt dày có tới hai thước, bắt giác kinh hãi là lưới, chân móng và hai bên lại ngập xuống kẽ đá đến một thước, trách nào trường lực tuyệt thể vô song của Kim Ngang Tiêu cũng không đánh gãy được.

Nhưng trong lúc vui mừng đó, chỉ thấy Túy Phật Thiên Hồ luôn luôn mồm thốt ra :

- Quái lạ! Quái lạ!

Mọi người ngạc nhiên, nhưng đến khi hiểu ra, cũng ngăn người ra nót: cửa đã mở tại sao vẫn tối om như trong đường hầm? Lúc này trời vừa sáng rõ, nếu ra đến ngoài tại sao không thấy ánh sáng?

Giang Nam Từ Quỷ nóng nảy giật lấy mỗi lửa trong tay Thôi Ngọc Linh, đưa lên cao và soi về phía trước.

Thì ra, chỗ này lại là một động đá khác, tuy không chật hẹp như trong con đường hầm vừa rồi, nhưng tư bề kín mít, tối om, tường đá ẩm ướt, khí lạnh tê người, đầu đây lại nghe có tiếng nước chảy róc rách.

Mọi người tiến lên nữa, nhận thấy hầm này có hình chữ nhật khá dài, như thể một căn phòng lớn :

- Ủa, tại sao có những vật này?

Ánh sáng của mỗi lửa le lói chiếu vào những chiếc xích sắt khổng lồ gắn trên tường, từng đôi cặp, phía dưới mỗi đôi xích đó lại những chiếc cùm bằng sắt, dùng để kẹp chân người.

Thôi Ngọc Linh kinh hãi nói :

- Té ra đây là một chỗ hãm tù nhân.

Lời của Thôi Ngọc Linh nói không sai, vì chỉ đi thêm mấy bước nữa, mọi người đã thấy những bộ xương trắng hếu, bộ thì còn đứng vững y nguyên ở bên tường đá, hai ống xương chân còn lồng vào cùm sắt, còn xương tay vẫn dính vào xích sắt gắn ở tường, có bộ thì rục xuống, chiếc đầu lâu lẩn lóc, các mảnh xương chân, xương tay mỗi chiếc một nơi, chỉ có bộ xương sườn với xương sống lưng còn giữ nguyên hình úp xuống đất.

Cả thấy có tới hơn một chục bộ xương bị xiềng xích như vậy. Trong tình cảnh đó, mọi người hiểu ngay rằng, đây là một thứ “tử ngục” ghê gớm.

Người ta bắt tù nhân giam giữ ở nơi đây, chân tay bị xiềng xích chặt, rồi bỏ mặc cho chết đói, hóa thành những bộ xương khô.

Đoán hiểu tình trạng đó Kim Ngang Tiêu khẽ thốt ra một câu :

- Kê nào giam người ác độc đến thế này là cùng! Đáng thương những tù nhân táng mạng ở đây, không biết chừng họ là những nhân vật võ lâm.

Bạch Thiên Vân cũng thấy chàng râu rĩ than thở như vậy, liền cười nói :

- Kim lão đệ thật đa cảm. Những người bị giam hãm và chết như thế này biết đâu chẳng là những kẻ tội phạm, gây tội lỗi nên mới bị trừng phạt.

Thôi Ngọc Linh tiếp lời :

- Không biết có phải là những kẻ tội phạm hay không, nhưng tiểu muội đoán chắc họ không phải là cao thủ võ lâm, vì những xiềng này tuy lớn nhưng giữ sao được những người tu luyện được đến mức nội công thượng đẳng?

Túy Phật Thiên Hồ nghe nói cười khi một tiếng và đáp :

- Thôi cô nương không biết rằng trong giới giang hồ, phạm khi bắt được đối phương cảm tù, người ta hay phỉ vô công của kẻ tù nhân hay sao?

Giang Nam Từ Quỷ thấy dừng lại đã lâu liền nóng nảy nói :

- Mau tìm lối ra chỗ đứng đây mãi xem mấy bộ xương khô hay sao?

Nói đoạn ông cầm mỗi lửa quay đi trước, mọi người theo sau. Kim Ngang Tiêu bỗng vui mừng nói :

- Phía xa có ánh sáng rồi có lẽ đó là cửa ra.

Mọi người nhìn theo, thấy quả phía trước mặt có ánh sáng mờ mờ thật, nên hớn hờ rảo bước đi tới.

Gần tới chỗ có ánh sáng, Giang Nam Từ Quỷ đi trước đứng sững lại khẽ nói :

- Có người.

Ngay lúc ấy, mọi người đã nhìn thấy ba bóng người đứng nép vào cạnh tường đá phía trước mặt họ. Tay họ bị xích chặt vào tường và chân bị cùm y hệt hình mấy bộ xương lúc trước.

Kim Ngang Tiêu chạy lại, mồm nói :

- Những người này chưa chết, ta có thể cứu sống họ được.

Nhưng khi tới gần, mọi người thấy mùi hôi thối xông ra nồng nặc. Thì ra những người này đã chết. Người thứ nhất không biết chết từ bao giờ, thịt đã rửa

nát cả rồi.

Thôi Ngọc Linh bỗng la lên :

- Có một người còn sống?

Giang Nam Từu Quý cảm mỗi lửa giờ cao, để ánh sáng chiếu vào người thứ ba ở ngoài cùng, vì người thứ hai cũng đã chết tuy chưa bị rửa nát.

Kim Ngang Tiêu nhanh nhẹn chạy lại, vận nội lực bẻ gãy những chiếc xích sắt và gông cùm. Người tù lão đạo, nhưng Bạch Thiên Vân đã đỡ y, cho y ngồi xuống, tựa lưng vào vách đá.

Túy Phật Thiên Hồ mở nút bầu rượu, hơi thơm bay ra ngào ngạt, đoạn đổ vào mồm người đó mấy giọt.

Rượu quý của Túy Phật quả là thần dược. Người đó hơi thở đã yếu, chỉ còn thoi thóp, vậy mà được vài giọt rượu, y bình tĩnh ngay lại ngược mắt nhìn lên gọi hai tiếng :

- Túy Phật... Túy Phật...

Mọi người nghe nói giật mình, còn Túy Phật Thiên Hồ ngạc nhiên, đưa tay gạt mồ hôi xòa rũ trước mắt người đó để nhìn cho kỹ.

Không những Túy Phật mà cả Kim Ngang Tiêu và Bạch Thiên Vân kinh hãi cùng kêu lên một tiếng, rồi ngăn người ra. Mãi sau Túy Phật Thiên Hồ mới gọi lên mấy tiếng :

- Đại Trượng... đạo huynh!

Thì ra người đó là một nhân vật rất quen thuộc trong võ lâm, đạo sĩ thượng đỉnh của Miên Miên quan trên Vu Sơn, đạo danh là Đại Trượng chân nhân.

Đại Trượng chân nhân chính là sư huynh của Đại Phương chân nhân, võ công cao hơn Đại Phương chân nhân mấy bậc, có thể nói ngang hàng với Bách Trượng thiền sư của phái Nga Mi.

Kim Ngang Tiêu đã nghe danh Đại Trượng chân nhân, nhưng chưa biết mặt. Vừa rồi, chàng kinh hãi ngăn người ra là vì Đại Trượng chân nhân trông tựa như Đại Phương chân nhân, hai người không những là đồng môn sư huynh đệ mà còn là anh em ruột.

Kim Ngang Tiêu nghe chuyện của Hắc Cốt Ma Nương cho biết Đại Phương chân nhân đã bị sát hại, bây giờ trông thấy một người gần giống như ông, làm sao chàng không kinh ngạc?

Túy Phật Thiên Hồ cầm lấy hai tay trợ xương của Đại Trượng chân nhân, miệng hỏi dồn :

- Đại Trượng huynh! Vì sao... vì sao ra nông nỗi?

Đại Trượng chân nhân thở dài mệt nhọc :

- Tiểu đệ... vô cớ bị người ta giam hãm ở đây, tiểu đệ...

Đại Trượng chân nhân nghẹn lời không nói tiếp được nữa, vì uất khí đã đưa lên đến cổ.

Túy Phật Thiên Hồ vội lấy hồ rượu nhỏ đưa cho Đại Trượng chân nhân uống luôn mấy hớp, nhưng Đại Trượng chân nhân sức đã kiệt, mấy ngụm rượu sau vừa uống vào đã mưa ra khỏi cổ.

Kim Ngang Tiêu chợt nghĩ ra một việc, chàng lần trong bọc áo lấy ra một chiếc lọ màu trắng rất đẹp.

Đó là lọ linh đan của Hoàng Hạc đảo mà Hắc Cốt Ma Nương đưa tặng cho chàng. Nắp lọ vừa mở ra, một mùi thơm ngào ngạt xông lên, khiến cả Túy Phật và Giang Nam Từu Quý phải chú ý.

Kim Ngang Tiêu vội đổ ra hai viên linh đơn màu hồng, bỏ vào mồm Đại Trượng chân nhân rồi dùng rượu quý của Túy Phật Chiêu cho xuôi xuống cuống họng.

Sau khi uống hai viên linh đơn đó, bụng Đại Trượng chân nhân thấy sôi lên sùng sục.

Đại Trượng chân nhân mở bừng mắt nói :

- Linh đơn này... không phải là vật của võ lâm Trung Nguyên! Quả là tiên dược... bản đạo... bản đạo...

Túy Phật thấy thế liền nói :

- Đại Trượng huynh đừng nói vội, hãy ngồi đây hành công vận khí, lấy lại sức.

Đại Trượng chân nhân lắc đầu cười gượng :

- Vô ích, võ công của đệ bị chúng phế hủy mất rồi!

Mọi người cùng kinh hãi, Túy Phật Thiên Hồ, tức giận vô cùng hỏi lớn :

- Kê nào phế được võ công của đại huynh?

Đại Trọng chân nhân mặt nhợt nói vắn tắt :

- Chủ nhân U Minh cung!

Cả bọn ngây người ra, không nói được một lời nào. Mấy chữ “chủ nhân U Minh cung” lại được đến tai họ nữa, nghe ghê gớm như danh hiệu của Ma Vương, Ác Quỷ, nhưng tuyệt nhiên không ai biết chủ nhân U Minh cung là người thế nào, đàn ông hay đàn bà, già hay trẻ và tại sao y lại lọt vào Côn Luân Thánh Đại này để hoành hành ác bá.

Giang Nam Từu Quỷ vốn không quen biết Đại Trọng chân nhân nhưng đã nghe danh từ lâu và sinh lòng ngưỡng mộ, lúc này y vội lên tiếng hỏi :

Đại Trọng chân nhân, chẳng hay chủ nhân U Minh cung là người thế nào?

Đại Trọng chân nhân được Kim Ngang Tiêu tặng cho hai viên thuốc quý, vốn là linh dược của Hắc Cốt Ma Nương đem từ Hoàng Hạc đảo về, nên tinh thần thấy sáng khoái, sự mặt nhợt cũng tan biến đi một phần lớn, nghe hỏi liền trả lời :

- Bản đạo bị bắt đem về đây đã gần hai tháng nay, rồi bị bỏ vào “tử ngục” này đã được bốn chục ngày, nhưng trong thời gian đó bản đạo chẳng lúc nào được thấy mặt chủ nhân U Minh cung, chỉ thấy có năm chữ tên hiệu đó được nghe nói rất nhiều. Ngay cả đến U Minh cung là chôn nào, bản đạo cũng không được biết.

Túy Phật Thiên Hồ lạ lùng hỏi :

- Đại Trọng huynh, vừa rồi đại huynh bảo chính tên chủ nhân U Minh cung phế hủy võ công của đại huynh, bây giờ lại bảo không thấy mặt y?

Đại Trọng chân nhân thở dài một tiếng và đáp :

- Y hủy phế võ công của đệ trong lúc đệ mê man bất tỉnh, nên không thấy được mặt y. Việc này... việc này rất phức tạp, để bản đạo thuật vắn tắt cho chư vị nghe chẳng qua là do việc Đại Phương sư đệ bị sát hại mà ra.

Số là Đại Phương chân nhân hợp mặt với Bách Trọng thiên sư rồi, hôm đó từ giả Thiên Phật tự trở về Miên Miên quan trên Vu Sơn.

Ít lâu sau, Nho Hiệp Thạch Lỗi đến tìm Đại Phương chân nhân và cho biết kẻ thù của hai người là Độc Phật Mê Chân đã hẹn gặp ở Chân Đại diện Tuyết Sơn để thanh toán mối thù cũ. Đại Phương chân nhân liền đem một người sư đệ là Đại Viễn chân nhân cùng Thạch Lỗi đi ngay lên Đại Tuyết sơn.

Trước khi đi, Đại Phương chân nhân đã đến cáo biệt với sư huynh là Đại Trọng chân nhân cũng ở tại Miên Miên quan.

Nguyên Đại Trọng chân nhân là sư huynh và cũng là anh ruột của Đại Phương chân nhân, nhưng lại nhường cho Đại Phương Chân Chân giữ chức chủ nhân Miên Miên quan lo việc tiếp xúc với người đời và cai quản các môn đệ, vì Đại Trọng chân nhân muốn được rảnh tay tu luyện và nghiên cứu môn Miên Miên quan để sau này còn nghĩ đến việc khai môn lập phái.

Đại Phương chân nhân và Nho Hiệp Thạch Lỗi có hẹn nội trong năm ngày sẽ trở về, không ngờ Đại Trọng chân nhân chờ mãi đến nửa tháng cũng không thấy ba người trở về Miên Miên quan, nên trong lòng lo ngại ông liền lên đường đi đến núi Đại Tuyết sơn tìm kiếm.

Kim Ngang Tiêu đã biết rõ chuyện này, nghe Đại Trọng chân nhân thuật đến đây liền lên tiếng :

- Đại Trọng chân nhân, cả ba vị đó đều bị sát hại cả rồi, Chân nhân đã biết tin chưa?

Đại Trọng chân nhân giật mình nói :

- Té ra thiếu hiệp cũng biết chuyện này. Vì sao thiếu hiệp được biết như vậy?

Kim Ngang Tiêu liền đem chuyện Hắc Cốt Ma Nương đã thuật lại cho chàng nghe, nói lại một lượt vắn tắt.

Đại Trọng chân nhân thở dài rầu rĩ :

- Lẽ ra bản đạo cũng không được biết hung tin, nhưng khi đến Đại Tuyết sơn tìm kiếm, tình cờ bản đạo tìm thấy hang động của Hắc Cốt Lý tiên nương. Hắc Cốt tiên nương thật là người chu đáo, lúc bấy giờ Tiên nương đã đi vắng, nhưng lại có ý bỏ lại một phong thư, đề phòng có người đến tìm kiếm. Trong thư Hắc Cốt tiên nương có nói rõ vì sao hai sư đệ của bản đạo cùng Thạch đại hiệp bị sát hại và cho biết tên hai kẻ thù là Độc Phật Mê Chân và Tri Đồ Hoa.

Ngừng một lát để lau giọt lệ lăn trên gò má trơ xương, Đại Trọng chân nhân lại nói tiếp :

- Bản đạo được hưng tin như vậy, nên đau lòng vô cùng, liền quyết chí đi tìm ngay Độc Phật Mê Chân và Tri Đồ Hoa để thanh toán mối huyết thù. Bản đạo dò hỏi mãi trong các giới giang hồ, được biết hồi mùa thu năm trước, có nhiều người thấy Độc Phật Mê Chân ấy đi đâu cũng đem theo một chiếc mõ to lớn nên các nhân vật võ lâm dễ nhận được y. Bản đạo đến ngay núi Tỳ Bà tìm kiếm, nhưng suốt năm ngày trời quanh quẩn ở vùng núi này, bản đạo không tìm thấy hình tích Độc Phật Mê Chân đâu, di chỉ một bóng người lạ cũng không có. Không ngờ, buổi tối ngày thứ sáu khi bản đạo đang ngồi trong một cái hang nhỏ ở chân núi Tỳ Bà để vận công chờ sáng, đột nhiên có người lạ đến tấn công bản đạo. Người đó ăn mặc rất quái dị, khác hẳn thường nhân...

Kim Ngang Tiêu nghe nói đến đây, bỗng ngắt lời Đại Trọng chân nhân và hỏi :

- Độc Phật Mê Chân có phải người đó có một túi vải trùm mặt, toàn thân mặt sắc phục màu đỏ chói như quỷ dữ không?

Đại Trọng chân nhân ngăn người ra, mãi lát sau mới mới lạ lùng hỏi :

- Thiếu hiệp... tại sao thiếu hiệp lại biết rõ như thế? Chẳng lẽ lúc đó thiếu hiệp cũng có mặt ở đó hay sao?

Thấy mọi người nhìn bằng cặp mắt hồ nghi, Kim Ngang Tiêu cười nói :

- Tại hạ không có mặt ở đó. Tại hạ chỉ đoán ra thôi. Nhưng Chân nhân hãy nói tiếp đi.

Đại Trọng chân nhân rầu rĩ nói tiếp :

- Nói ra thật hổ thẹn vô cùng. Bản đạo tự nhận là có chút công phu, kẻ ra là cũng không đến nỗi thua kém thiên hạ. Vậy mà đấu với kẻ lạ mặt áo đỏ, chưa được mười hiệp bản đạo đã thất bại ngay, Miên Miên Chương Lực của bản đạo không sao chống lại nổi võ công quái dị của y, rốt cuộc bản đạo bị y đánh trọng thương rồi bị y bắt sống đem vào đây. Bản đạo đau lòng vô cùng, đến đây định tìm Độc Phật Mê Chân trả thù cho hai sư đệ, không ngờ kẻ thù không gặp, lại gặp một kẻ vô danh đánh bại...

Kim Ngang Tiêu bỗng lên tiếng :

- Đại Trọng chân nhân kẻ mặc áo đỏ đó chính là Độc Phật Mê Chân. Tại hạ vừa đấu với y một trận ở ngoài kia.

Không có gì Đại Trọng chân nhân mà tất cả mọi người đều la lên một tiếng tỏ vẻ kinh ngạc vô cùng. Túy Phật Thiên Hồ bỗng vỗ hai tay vào nhau, nói lớn :

- Đúng rồi, tên mặc áo đỏ vừa rồi đúng là Độc Phật Mê Chân. Thì ra túi vải to lớn y đeo sau lưng chính là cái mõ của y.

Kim Ngang Tiêu gật đầu nói :

- Lúc mới đầu giao đấu với tên mặc áo đỏ tiểu bối không nghĩ ra y là Độc Phật Mê Chân. Nhưng về sau, chạm tay vào túi vải ở sau lưng y thấy rắn như gỗ, tiểu bối mới đoán được ra chân tướng của y. Nhưng lúc đó y bỏ chạy mất rồi.

Đại Trọng chân nhân tỏ vẻ kinh dị, hỏi :

- Độc Phật Mê Chân... bản đạo không lạ gì hắn, hai năm trước đây, trên núi Đàn Chân bản đạo đã có dịp thử sức với y rồi, công lực của y cũng tầm thường, ngoài tài dùng ám khí độc của y, chẳng có gì hơn người cả. Vậy mà... bây giờ y lại có võ công thượng đỉnh... thật lạ lùng...

Túy Phật Thiên Hồ cũng sùng sốt, nói :

- Võ công Độc Phật Mê Chân như thế nào, bản tăng là người biết rõ hơn hết. Bản tăng với y là hai kẻ kình địch từ lâu rồi.

Bạch Thiên Vân đang nghe câu chuyện, cũng mỉm cười nói :

- Bọn tiểu bối hậu sinh cũng đã nghe danh “Tam Phật” từ lâu rồi, một ông Phật độc, một ông Phật say, võ lâm tương truyền coi như kỳ phùng địch thủ, còn một ông Phật nữa võ công chí cao, khôn thay lại hiền từ quá.

Thôi Ngọc Linh liền hỏi :

- Bạch đại ca, có phải đại ca muốn nói đến Bách Trọng thiên sư đó không?

Bạch Thiên Vân gật đầu :

- Chính thế, Bách Trọng thiên sư chính là vị “Thiền Phật” trong ba ông Phật đương thời đó.

Túy Phật Thiên Hồ có vẻ nóng ruột lại hỏi :

- Đại Trọng huynh bị tên áo đỏ... Độc Phật tấn công rồi sao nữa?

Đại Trọng chân nhân nói :

- Lúc bấy giờ tiểu đệ không hề biết y là Độc Phật, kẻ thù đang tìm kiếm. Đệ chỉ thấy y võ công quá cao cường nên đánh thức thủ, bị y dùng thủ pháp điểm huyết lạ lùng, làm tê liệt chân tay mà không thể nào tự giải huyết được. Tên áo đỏ vừa hạ được tiểu đệ thì có hai tên áo đen cũng trùm mặt nhảy đến đem tiểu đệ đi.

Giang Nam Từu Quỷ nghe đến đó, liền: “hừ” một tiếng tức giận, rồi nói :

- Đó là mấy tên sứ giả U Minh cung!

Đại Trọng chân nhân lại nói :

- Chúng đem tiểu đệ qua một hẻm núi rất dài đi sâu trong lòng núi, rồi lại qua nhiều động, nhiều đường hầm khác nữa nhỏ hơn, mãi sau mới đến một căn nhà ở giữa một thung lũng. Chúng giam tiểu đệ ở đó rồi ngày ngày dùng cực hình tra tấn, hỏi tiểu đệ đến nơi này làm gì, dò thám cho ai. Mới đầu tiểu đệ nói chỉ có ý đi tìm kiếm Độc Phật Mê Chân để phục thù cho sư đệ, nhưng chúng không tin, bởi vậy về sau tiểu đệ nhất định cần rằng không nói một lời nào nữa.

Túy Phật hỏi :

- Ai hỏi cung đại huynh, có phải tên áo đỏ đó không?

Đại Trọng chân nhân lắc đầu :

- Từ lúc bắt được tiểu đệ, không thấy tên áo đỏ đó đâu hết. Bây giờ, tiểu đệ mới nghĩ ra... chắc hẳn tên Độc Phật đó sợ lộ hình tính nên mới không ra mặt.

Túy Phật lạ lùng, hỏi :

- Nếu vậy chỉ có những tên áo đen gọi là sứ giả U Minh cung tra hỏi đại huynh hay sao?

Đại Trọng chân nhân lại lắc đầu :

- Không phải. Những tên áo đen chỉ là bọn sứ giả ở cấp bậc thấp nhất trong U Minh cung.

Giang Nam Từu Quỷ tỏ vẻ kinh lạ :

- Cấp bậc thấp nhất? Bọn chúng võ công khá cao, lại hình như toàn là đàn bà cả.

Đại Trọng chân nhân đáp :

- Không phải đàn bà cả đâu. Bọn sứ giả này rất đông chỉ có một phần đàn bà thôi. Ở trên bọn sứ giả có những người khác, mặc sắc phục toàn một màu xanh. Lại có những người ăn mặc toàn màu vàng. Theo như tiểu đệ nhận xét thì màu sắc phục phân định ngôi thứ. Màu đỏ có lẽ cao nhất vì không thấy mấy tên mặc màu đỏ, chỉ có độ vài ba tên mà thôi. Tất cả bọn chúng đều xưng là nhân vật U Minh cung và khi nói đến chủ nhân U Minh cung bọn chúng đều tỏ vẻ tôn kính lạ thường.

Túy Phật Thiên Hồ hỏi :

- Rồi chúng làm sao phá hủy võ công của lão huynh?

Đại Trọng chân nhân thở dài, rầu rĩ :

- Chính tiểu đệ cũng không rõ chúng làm thế nào. Bọn chúng tra hỏi tiểu đệ nhiều lần, thường hăm dọa rằng nếu không chịu nói, chủ nhân U Minh cung sẽ đích thân đến phá hủy võ công của tiểu đệ, làm cho tiểu đệ thành phế nhân. Tiểu đệ nghe nói, lại càng ngậm mồm không chịu khai ra điều gì, cốt ý chờ xem tên chủ nhân của chúng đến, xem y là người ba đầu sáu tay như thế nào. Chẳng ngờ buổi tối hôm đó chúng dùng Mê Hồn Hương làm cho tiểu đệ mê man bất tỉnh. Đến sáng hôm sau tỉnh dậy, tiểu đệ thấy những huyết mạch chính trong người đã bị phá mất rồi, ngoài ra còn có một tờ giấy để trước mặt, đại ý nói vì tiểu đệ ương ngạnh nên chủ nhân U Minh cung đã phá hủy võ công của tiểu đệ và truyền giam hãm tiểu đệ đến lúc chết. Sau đó, bọn người áo xanh kéo đến đem tiểu đệ đến giam chỗ này. Lúc mới đến đây, tiểu đệ thấy bên cạnh có hai người nữa cũng bị xiềng xích như tiểu đệ, nhưng một người chết mất rồi, còn một người sống thoi thóp.

Vừa nói Đại Trọng chân nhân vừa chỉ vào xác hai người ở bên cạnh, rồi lại tiếp :

- Cũng may, người còn sống đó đủ lực nói cho tiểu đệ biết một vài điều. Y cũng là một nhân vật võ lâm, họ Dương thuộc phái Không Động, sở dĩ y bị bắt là vì y đến núi Tỳ Bà, tìm Côn Luân thánh địa, vì nghe nói trong Côn Luân thánh địa có nhiều dị bảo tàng trữ từ lâu đời.

Túy Phật Thiên Hồ thở dài :

- Người trong võ lâm chỉ khổ vì lòng tham quá lớn. Đệ cũng nghe nói nhiều người đi tìm Côn Luân thánh địa, nhưng có đi mà không có về, chắc hẳn là đều bị hãm hại về tay bọn U Minh cung hết.

Đại Trọng chân nhân gật đầu :

- Đúng thế, theo người họ Dương cho biết thì Côn Luân thánh địa đã bị bọn U Minh cung chiếm mất rồi, không biết từ bao năm nay. Bởi thế bất cứ nhân vật võ lâm nào tìm đến đây cũng bị bọn U Minh cung bắt giữ hay sát hại.

Túy Phật Thiên Hồ giậm chân, bực tức :

- Bọn ta đã vào được đến Côn Luân thánh địa mà tuyệt nhiên không thấy U Minh cung ở đâu hết.

Đại Trọng chân nhân nói :

- Cứ theo lời người họ Dương nói thì U Minh cung ở ngay dưới chân Kim Đỉnh tự.

Mọi người nghe nói đến ba chữ “Kim Đỉnh tự” đều giật mình kinh lạ, vì trước đây ai cũng tưởng là ảo ảnh chứ không phải là sự thật.

Đại Trọng chân nhân lại nói :

- Tiếc rằng người bạn họ Dương này đã đến lúc gần chết, khi mê khi tỉnh, nên tiểu đệ không hỏi thêm được điều gì mới lạ. Chờ đến vài ngày nữa thì y cũng đã tắt thở mất rồi. Nếu không chắc hẳn y còn biết rõ nhiều hơn nữa về Kim Đỉnh tự, vì trước khi đưa vào “tử ngục”, y đã bị giam giữ ở bên ngoài hàng tháng trời, ngày ngày được trông thấy Kim Đỉnh tự.

Kim Ngang Tiêu tò mò hết sức, buột miệng hỏi :

- Đại Trọng chân nhân! Té ra Kim Đỉnh tự có thật hay sao?

Đại Trọng chân nhân mỉm cười rầu rĩ :

- Đây là Côn Luân thánh địa, trong Côn Luân thánh địa làm sao không có Kim Đỉnh tự là nguồn gốc của phái Côn Luân? Chẳng lẽ khi đi vào Côn Luân thánh địa này, chư vị không nhìn thấy Kim Đỉnh tự trên ngọn núi cao hay sao?

Giang Nam Tửu Quỷ có vẻ bực bội :

- Chúng tôi có nhìn thấy Kim Đỉnh tự từ phía xa thật, nhưng tiến vào thêm nữa thì không thấy Kim Đỉnh tự đâu cả, bởi thế mọi người mới cho rằng hình ảnh Kim Đỉnh tự đó chỉ là ảo tưởng.

Đại Trọng chân nhân chỉ tay về phái bên trái, điềm nhiên nói :

- Chư vị đi phía này tới cửa đông, dùng lực đẩy khối đá che lấp cửa đông sang một bên, Kim Đỉnh tự ở ngay trước mặt chư vị. Chúng ta ở chỗ này là ở chân núi Kim Đỉnh tự, chư vị không biết sao?

Túy Phật Thiên Hồ gật đầu nói :

- Chúng ta cũng mau ra khỏi nơi này, tìm kiếm U Minh cung xem bọn chúng là những kẻ như thế nào.

Đại Trọng chân nhân lộ vẻ do dự, ngập ngừng muốn nói. Túy Phật Thiên Hồ hiểu ý, liền cười nói :

- Đại Trọng lão huynh hãy yên tâm. Hiện nay anh hùng hào kiệt bốn phương đều kéo cả đến Côn Luân thánh địa. Ngay cả Bách Trọng thiên sư cùng các cao tăng trên Thiên Phật tự cũng đã đến nơi này, giờ đây không biết chừng các vị đó đã đến cả Kim Đỉnh tự rồi.

Đại Trọng chân nhân cả mừng vội đứng lên, nhưng sức còn yếu loạn choạng muốn ngã. Túy Phật Thiên Hồ quay lại nói :

- Phiền một trong hai vị thiếu hiệp công Đại Trọng chân nhân lên một phen.

Bạch Thiên Vân nhanh nhẹn hạ ngay vai xuống rồi công Đại Trọng chân nhân lên.

Cả bọn đi về hướng tả độ mười trượng, quả nhiên thấy chỗ này chính là nơi có những kẻ hở, ánh sáng bên ngoài lọt vào.

Thì ra đó chính là cửa động, nhưng cửa này nhỏ bé do thiên nhiên tạo thành, bề ngang rộng đến năm, sáu xích nhưng bề cao lại thấp đến nỗi một người lớn phải cúi lom khom mới chui ra được.

Cửa động này rất sơ sài, nhưng phía bên ngoài có một khối đá to lớn, lấp mắt lối đi, như thể những người đi bên ngoài dùng khối đá này làm cửa, chặn lại không cho ai ra vào nữa.

Thấy thế, Giang Nam Tửu Quỷ cười khi khi, nói :

- Lần này không phải nhờ đến Kim thiếu hiệp nhọc sức nữa, để lão già vô tài bất tướng này lập công một phen.

Nói đoạn Giang Nam Tửu Quỷ chạy lại bên khối đá sẵn tay áo gior cả hai chưởng lên định đẩy vào khối đá cho nó lên ra ngoài.

Nhưng y vừa đưa tay lên, chưa kịp đẩy, bỗng ngừng ngay lại có vẻ ngạc nhiên vô cùng và lắng tai nghe ngóng.

Những người khác cũng chạy đến bên khối đá và lắng tai nghe. Từ bên ngoài có tiếng ồn ào khuấy động vắng đến, tuy cách cửa động còn xa, nhưng nghe rõ tiếng binh khí va chạm nhau loảng xoảng và tiếng quát tháo.

Túy Phật Thiên Hồ cả mừng lớn tiếng nói :

- Đang có giao chiến ở bên ngoài, chắc chắn quần hào trong thiên hạ kéo cả đến đây rồi và đang giao chiến với bọn quỷ dữ ở U Minh cung.

Giang Nam Tửu Quỷ hăm hở, nói :

- Mau ra ngoài tiếp ứng cho họ, tiêu diệt loài súc sanh!

Vừa nói dứt lời, hai chưởng của Giang Nam Tửu Quỷ đã đẩy vào khối đá, khiến cả một khối đá lớn như vậy rung rinh, rồi lăn hẳn sang một bên.

Túy Phật Thiên Hồ cười ha hả :

- Hảo công lực!

Khối đá nửa lăn sang một bên, ánh sáng bên ngoài ủa vào cùng với một luồng gió mát dịu. Cả bọn lần lượt kẻ trước người sau, cúi xuống một chút rồi nhảy vọt ra ngoài.

Cổ nhân Cửu Quỷ Ác Bà

Ra tới bên ngoài tất cả mọi người đều sững sốt đứng ngây ngời. Tuy đã được Đại Trượng chân nhân nói cho biết trước đại khái hình thế bên ngoài thế nào, cả năm người đều kinh lạ bờ ngỡ, như thể bỗng nhiên bị rơi vào một thế giới khác.

Đó là vì quang cảnh trước mắt họ đẹp để muôn màu rực rỡ như cảnh thần tiên. Ngay trước mắt họ là miền núi cao chót vót, trên đỉnh núi là một ngôi chùa mái vang lấp lánh dưới ánh sáng sớm đỏ là Kim Đỉnh tự.

Dưới chân núi là thung lũng, cỏ cây xanh tốt, hoa lá muôn màu, chỗ thì toàn lao trắng, như tuyết, nơi chỉ có huệ vàng, chỗ kia lại có hoa hồng, mai, trà, đủ màu, đủ sắc, khi trời âm áp dễ chịu...

Túy Phật Thiên Hồ ngậy ngời ra, rồi tấm tắc khen :

- Quả là Thánh địa... Đây mới thật là Côn Luân thánh địa.

Cả một thung lũng bao quanh lấy một ngọn núi không cao lắm, trông tựa như ngọn đồi, nhưng sườn núi dốc ngược, thành thử núi như một cái cột đá khổng lồ, đội ngôi chùa ở trên lên.

Đứng ở một bên, không biết chân núi bên kia có gì, nhưng trông cảnh tượng này, ai cũng đoán được rằng xung quanh chân núi, chu vi đến mười dặm, cảnh vật chỗ nào cũng giống chỗ nào.

Mọi người không có thì giờ ngắm nhìn lâu vì phía dưới thung lũng, tiếng quát tháo và tiếng binh khí chạm nhau đưa lên mỗi lúc một rõ thêm.

Nơi cửa động mấy người đứng cũng là sườn một ngọn đồi đối diện với núi Kim Đỉnh, nên phải bước thêm mấy chục bước nữa, mới có thể nhìn được bao quát cả miền thung lũng.

Quả nhiên phía dưới đó đang có một trận giao chiến kịch liệt giữa đám người: một bên ở phía ngoài là những người y phục không đồng đều, có người mặc võ phục, có người mang áo đạo sĩ hay sư tăng, có người mang áo dài như thư sinh, đó chính là những nhân vật võ lâm.

Còn một bên thì sắc phục giống hệt nhau, nhưng thật kỳ lạ người nào người nấy đều có một túi vải đầy màu trùm kín mặt, chỉ để hở hai con mắt. Y phục của những người này chỉ có hai loại: Một loại màu đen và một loại màu xanh.

Đại Trượng chân nhân ở trên lưng Bạch Thiên Vân đưa mắt nhìn một lượt rồi nói :

Đó là bọn Hắc Y sứ giả và Thanh Y hương chủ của U Minh cung.

Quần hào giao chiến ở đó có tới hai chục người toàn là những tay đệ nhất cao thủ của võ lâm.

Bọn U Minh cung đông hơn có tới ba chục người, đa số là Hắc Y, nhưng kém thế rõ rệt, vì ở dưới đất đã có tới ba tên Hắc Y sứ giả chết hay bị thương nằm lăn ra đó. Bên phía quần hào, chỉ có một người bị thương, ôm vai đứng bên ngoài.

Bạch Thiên Vân đưa mắt nhìn một hồi, rồi tỏ vẻ lo ngại nói :

- Quái lạ! Sao không thấy Bách Trượng thiên sư ở đâu?

Giữa lúc mọi người đang lưu ý ngắm nhìn trận đấu ở phía dưới, bỗng có tiếng hú vang động từ xa vắng tới, rồi từ phía giao chiến nhanh như chớp.

Thân pháp của người ấy mau lẹ đến nỗi đứng xa trông chỉ thấy như một vệt màu hồng lướt trên mặt đất.

Theo sau người áo đỏ lại có ba bóng người mặc áo vàng, cũng phi thân nhanh như gió chạy đến chỗ đánh nhau.

Túy Phật Thiên Hồ vừa thoáng trông thấy bóng người áo đỏ đã quát lớn :

- Tên Độc Phật Mê Chân đã xuất hiện, chớ để y chạy thoát.

Túy Phật nóng nảy muốn xông ngay lại đấu với người áo đỏ, nhưng từ chỗ mấy người đứng đến chỗ có đánh nhau khoảng cách quá xa. Túy Phật liền quay lại nói :

- Chư vị hãy bảo vệ Đại Trượng chân nhân, để bản tăng đi trước...

Nhưng Kim Ngang Tiêu đã giơ tay cản lại :

- Túy Phật tiền bối, kẻ áo đỏ này là một tên khác chớ không phải Độc Phật Mê Chân.

Mọi người ngấm nhìn kỹ, chợt thấy Giang Nam Tửu Quỷ gật đầu nói :

- Ủa, tên áo đỏ cao lớn khác thường, quyết không phải là Độc Phật Mê Chân.

Trong lúc mọi người đang bàn tán thì tình hình phía dưới thung lũng đã khác hẳn. Người áo đỏ và ba người áo vàng của U Minh cung vừa nhảy vào vòng chiến, lập tức trận thế rối loạn ngay, về phía quần hào đã có người rú lên đau đớn vì trúng thương, lại có người bị đánh bắn tung lên cao rồi rớt xuống nằm im không biết sống chết ra sao.

Người áo đỏ và ba người áo vàng quả nhiên võ công cao cường hơn bọn áo đen và áo xanh một bậc. Chúng sử dụng một loại võ công đặc dị, người lướt đi đến đâu là có tiếng kêu la thảm khóc nổi lên đến đó.

Trong chớp mắt phe quần hào đang thắng thế, bỗng bị hạ phong một cách rõ rệt.

Tất cả những việc xảy ra ở phía dưới thung lũng, bọn Kim Ngang Tiêu đứng trên sườn đồi cao trong thấy hết.

Thấy quần hào bị bại vong, Túy Phật Thiên Hồ bỗng nổi giận quát lớn :

- Xuống mau!

Nhưng lời nói của Túy Phật Thiên Hồ vừa dứt, đã có giọng nói rất trầm đáp lại :

- Đứng im không được đi đâu hết!

Túy Phật sắp nhảy xuống phía dưới trợ chiến, thấy tiếng nói bất ngờ đó, ông giật nảy người quay lại.

Những người khác cũng kinh hãi thất thần, riêng có Kim Ngang Tiêu đứng khoanh tay cười nhạt mấy tiếng. Chàng đã phát giác những kẻ lạ mặt vừa đến, ngay trước khi chúng kịp lên tiếng.

Bọn người lạ xuất hiện đột ngột, cả thấy có năm người, đứng vây quanh lấy bọn Túy Phật và Kim Ngang Tiêu.

Năm người này đều ăn mặc một cách lạ lùng, y hệt như người áo đen ở U Minh cung, đầu họ cũng trùm một thứ vải kín mít, chỉ trừ có hai con mắt. Tuy nhiên y phục của những người này toàn một màu vàng.

Đại Trượng chân nhân hình như đã biết hạng người áo vàng này lợi hại vô cùng, nên ông ngồi trên lưng Bạch Thiên Vân kinh hãi im lặng.

Trong khi đó năm người áo vàng trùm kín mặt, trông rất quái gở như một lũ yêu ma ở địa ngục hiện lên, cũng im lặng đứng nhìn, những cặp mắt của chúng tia ra những hào quang rợn người.

Túy Phật Thiên Hồ cười gằn một tiếng, còn Giang Nam Tửu Quỷ không nén được lòng tức giận, cất tiếng hỏi lớn :

- Bọn các người là cái gì ở U Minh cung?

Một người áo vàng cất tiếng từ tốn, nhưng rất lạnh lùng, đáp :

- Anh em tại hạ là Hoàng Sam Vô Sĩ, tất cả đều ở dưới trướng của chủ nhân U Minh cung.

Túy Phật Thiên Hồ cất tiếng cười ha hả :

- Hoàng Sam Vô Sĩ! Khéo đặt tên lắm. Các người muốn gì, nói ngay đi kẻo Phật gia ngựa chân tay lắm rồi.

Người áo vàng như không để ý đến câu nói của Túy Phật, điềm nhiên hỏi :

- Trong chư vị đây, vị nào là Kim Ngang Tiêu, Kim thiếu hiệp?

Mọi người bất giác ngạc nhiên, nhưng Kim Ngang Tiêu đã ung dung tiến lên một bước và chắp tay nói :

- Tại hạ chính là Kim Ngang Tiêu. Chẳng hay chư vị Hoàng Sam Vô Sĩ có việc chi hỏi đến Kim mỗ thế?

Thấy người tự xưng là Kim Ngang Tiêu chỉ là một thiếu niên trẻ măng, chỉ độ hơn hai mươi tuổi, diện mạo anh tuấn, dáng điệu nho nhã như thư sinh, bọn Hoàng Sam Vô sĩ có vẻ ngạc nhiên sững sờ đứng ngắm nhìn chàng hồi lâu.

Túy Phật Thiên Hồ đắc ý cười lớn :

- Các ngươi đã nghe thấy oai danh của Kim thiếu hiệp rồi, nên mới hỏi như vậy phải không?

Chẳng ngờ tên Hoàng Sam Vô sĩ gật đầu :

- Chính thế, chủ nhân U Minh cung đã được nghe danh chấn võ lâm của Kim thiếu hiệp, nên hâm mộ vô cùng. Bởi thế, chủ nhân cúng tôi có lời mời Kim thiếu hiệp hãy đi theo chúng tôi đến U Minh cung yết kiến người.

Lời mời bất ngờ đó làm mọi người ngạc nhiên vô cùng. Kim Ngang Tiêu chưa kịp trả lời, thì Túy Phật Thiên Hồ cất tiếng cười gay gắt và hỏi :

- Các ngươi mời Kim thiếu hiệp, nhưng còn bọn ta thì sao?

Tên Hoàng Sam Vô Sĩ đáp :

- Chỉ có một mình Kim thiếu hiệp phải đi theo anh tại hạ đến U Minh cung mà thôi, còn chư vị phải đứng im ở đây, không được rời chỗ này nửa bước, nếu muốn bảo toàn tính mạng.

Túy Phật Thiên Hồ cả giận, quát lớn :

- Im ngay! Chúng ta không còn ai bảo toàn tính mạng và cũng không nghe lệnh của ai đứng im một chỗ bao giờ. Tất cả bọn ta sẽ đi đến U Minh cung xem chủ nhân các ngươi là kẻ như thế nào.

Tên Hoàng Sam Vô Sĩ bỗng trầm giọng, lạnh lùng nói :

- Lệnh của chủ nhân U Minh cung chưa ai dám cưỡng lại bao giờ. Một khi Hoàng Sam Vô Sĩ thi hành mệnh lệnh của chủ nhân U Minh cung, trên đời này không có mấy ai chống lại được.

Giang Nam, Tửu Quỷ bỗng cười ha hả :

- Khá lắm, để lão già này thử chống lại các ngươi xem sao?

Nói chưa dứt lời, hơi rượu đã bay ra nồng nặc, thì ra Giang Nam Tửu Quỷ đã vận dụng Tửu Công ra tay tấn công tên Hoàng Sam Vô Sĩ đang nói.

Hai chưởng của Giang Nam Tửu Quỷ như hai con giao long bay đến trước ngực người áo vàng, khí thế như di sơn đảo hải.

Người áo vàng vẫn đứng im, khi hai chưởng của Giang Nam Tửu Quỷ gần đến nơi, bỗng thấy y rung chuyển, hai chưởng của y cũng giơ lên đón lấy hai chưởng của Giang Nam Tửu Quỷ.

“Chát” một tiếng, bốn chưởng giao nhau, rồi y như đá nam châm bỗng dính chặt lấy nhau. Thấy hai người thi thố nội lực, mọi người đứng vây người ra nhìn.

Đột nhiên, Giang Nam Tửu Quỷ la lên một tiếng, lùi ngay lại loạng choạng. Mọi người kinh hoàng định thần nhìn kỹ thì thấy hai chưởng của Giang Nam Tửu Quỷ đã tím bầm và run hấn lên.

Thì ra, người áo vàng đã luyện được một thứ Độc Chưởng ghê gớm, trong khi đối chưởng y đã dồn chất độc sang tay Giang Nam Tửu Quỷ.

Túy Phật Thiên Hồ gầm lên một tiếng, nhảy xổ vào tấn công người áo vàng, nhưng y đã cười khanh khách, lắc mình một chút đã tránh được thế chưởng của Túy Phật. Thân pháp của y kỳ ảo hết sức.

Kim Ngang Tiêu tiến lên một bước, giơ tay nói :

- Khoan!

Túy Phật Thiên Hồ dừng tay lại, nhưng hai mắt nãy lửa nhìn Hoàng Sam Vô Sĩ.

Kim Ngang Tiêu trầm giọng, nói :

- Các hạ đã dùng độc thủ như vậy, chớ trách tại hạ thủ không dung tình. Các hạ muốn mời tại hạ đến U Minh cung phải không. Được, tại hạ muốn tìm đến nơi đó, nhưng không phải đi theo tại hạ đi một mình mà tất cả những người ở đây sẽ đến U Minh cung hết.

Trong khi Kim Ngang Tiêu đang nói, thì bỗng nhiên hai tên Hoàng Sam Vô Sĩ đứng ở hai bên tung chưởng tấn công chàng. Kim Ngang Tiêu cười nhạt một tiếng lùi lại mấy bước, chớ không chống đỡ vội.

Chưởng phong của hai tên Hoàng Sam Vô Sĩ bay ra, bỗng có mùi tanh hôi vô cùng, như thể mùi rắn rết đã chết.

Thôi Ngọc Linh từ nhỏ đã được luyện võ công quái dị trong một căn nhà đá, biết ngay đó là một thứ chưởng độc hại kinh người. Nàng rung mình vội la lên :

- Kim đại ca phải cẩn thận.

Nhưng Kim Ngang Tiêu đã như một mũi tên xuyên qua chưởng phong của đối phương, đồng thời hai tay chàng phát ra hai chưởng.

Hai tên áo vàng không ngờ Kim Ngang Tiêu dám xông vào độc chưởng, nên chúng bị bất ngờ, tránh đỡ không kịp, bị hai chưởng đánh tung lên.

Chưởng lực của Kim Ngang Tiêu đâu có phải là tầm thường. Đó là chưởng mới dùng có năm thành công lực, nên uy lực chỉ ra có một nửa.

Song cả năm tên Hoàng Sam Vô Sĩ cùng rú lên kinh hãi. Hai tên bị trúng chưởng bắn ra xa, chỉ thấy chàng xoay người đi một vòng đã có hai tên Hoàng Sam Vô Sĩ bắn tung ra, rớt theo hai tên trước.

Tên Hoàng- Sam Vô Sĩ thứ năm còn sót lại, chính là tên đã đấu chưởng với Giang Nam Tửu Quỷ vừa rồi. Trong bọn y là có võ công cao nhất, nhưng y không ngờ võ công của Kim Ngang Tiêu lại ghê gớm đến như thế.

Y kinh hãi vung tay ném vội ra một nắm cát nhỏ như xa mù, nhắm vào Kim Ngang Tiêu và Túy Phật, rồi quay người chạy trốn ngay.

Thôi Ngọc Linh đứng ngoài kinh hãi, thét lên :

- “Kinh Thiên Hải - Độc Sa”

Kim Ngang Tiêu nghe nói giật mình, dùng cả hai tay đẩy ra một luồng chưởng phong như bão tố, lập tức đám cát độc bị gió cuốn ngay đi mất. Nhưng trong khi đó tên Hoàng Sam Vô Sĩ đã nhảy đi xa rồi.

Chợt nhớ đến Giang Nam Tửu Quỷ bị trúng độc, Kim Ngang Tiêu quát lớn :

- Hãy để giải được lại!

Nói đoạn, chàng băng mình đi nhanh như chớp đuổi theo tên áo vàng.

Túy Phật Thiên Hồ giậm chân định nhảy theo, nhưng chợt trông lại thấy Giang Nam Tửu Quỷ đã bị thương, còn Thôi Ngọc Linh và Bạch Thiên Vân phải hộ vệ cho Đại Trượng chân nhân nên ông đành thờ dãi một tiếng, đứng lại.

Lúc bấy giờ, Thôi Ngọc Linh và Bạch Thiên Vân lưng công Đại Trượng chân nhân chạy đến bên Giang Nam Tửu Quỷ lo ngại, hỏi :

- Lão tiên bối có sao không?

Túy Phật Thiên Hồ nhìn thấy hai tay Giang Nam Tửu Quỷ đã tím đen, vội tìm thuốc giải độc. Nhưng Giang Nam Tửu Quỷ lúc đầu không nói, ngồi phệt xuống đất.

Từ mồm y bỗng tia ra một tia rượu tưới vào hai bàn tay, rồi Giang Nam Tửu Quỷ nhắm mắt vận công, tìm cách đẩy chất độc ra khỏi hai bàn tay.

Chỉ lát sau đầu Giang Nam Tửu Quỷ đã bốc ra một luồng khói trắng, hai bàn tay của y đã thấy bớt tím đen.

Lại nói Kim Ngang Tiêu đuổi theo tên Hoàng Sam Vô Sĩ chàng thi triển khinh công Tu La thân pháp mau lẹ tuyệt luân, người chàng như mũi tên bay ra khỏi cung, chớp mắt đã biến mất dạng.

Tuy nhiên, tên Hoàng Sam Vô Sĩ này cũng vào hạng có công phu kinh thân thượng đỉnh, so sánh với những nhân vật trong võ lâm, y không kém Thôi Ngọc Linh là bao.

Lại nữa, trước khi bỏ trốn y đã ném ra một nắm độc sa, lợi hại vô cùng, chỉ một hạt cát này cũng đủ làm đối phương thối thịt ra mà chết, bởi vậy Kim Ngang Tiêu đã phải dùng chưởng lực đẩy đám độc sa đó ra ngoài.

Đến khi chàng có thời giờ nhảy đuổi theo thì tên Hoàng Sam Vô Sĩ đã chạy được khá xa, người y chỉ còn một chấm vàng nhỏ xíu giữa cảnh đồi núi ngoạn mục này.

Dầu sao Kim Ngang Tiêu cũng yên lòng vì chàng tự tin khinh công của mình ít người bì kịp.

Chẳng ngờ, chỉ đuổi theo một lát, Kim Ngang Tiêu đã nhận thấy ngay đối phương cũng có tài khinh công ghê gớm, chỉ trong chớp mắt đã mất hút rồi.

Thấy thế Kim Ngang Tiêu giật mình kinh hãi nghĩ thầm :

- Những người ở U Minh cung không biết thuộc môn phái nào mà võ công cao cường như vậy. Tên Hoàng Sam Vô Sĩ này xét ra cấp bậc cũng không phải là tối cao trong U Minh cung, vậy mà công lực của y còn hơn cả nhân vật thuộc hàng đệ nhất lưu cao thủ trong võ lâm. Giang Nam Tửu Quỷ là nhân vật uy danh chấn động một trời Nam, đấu với Hoàng Sam Vô Sĩ chỉ một chiêu đã bị hạ độc thủ. Lại còn những tên Hắc Y sứ giả, nghe nói cấp bậc thấp nhất, cũng không phải non kém. Chỉ mấy lần giao đấu, bọn Hắc Y sứ giả đã làm cho các nhân vật võ lâm giật mình kinh hãi.

Xét ra như vậy, các nhân vật U Minh cung là những kẻ rất khó đối phó, chưa kể chủ nhân U Minh cung chưa thấy mặt, nhưng võ công hẳn là thuộc hàng thần sầu quỷ khốc.

Kim Ngang Tiêu đuổi theo tên Hoàng Sam Vô Sĩ, thấy y chạy đã xa trong lòng nóng ruột vô cùng, vì chàng biết những nhân vật võ lâm phàm đã luyện được Độc Chương công phu đều có giữ bí quyết độc được riêng của mình.

Một khi đã trúng độc chương của y thì không thể nào có thứ thuốc giải độc nào khác nữa chữa khỏi, trừ thứ thuốc giải độc của những kẻ hạ độc.

Nếu chàng không bắt được tên Hoàng Sam Vô Sĩ đòi thuốc giải độc thì Giang Nam Tửu Quỷ dù có võ công cao siêu, ngăn giữ được chất độc không làm hại đến tính mạng, nhưng cũng khó lòng tránh khỏi bị tàn phế.

Kim Ngang Tiêu nghĩ vậy, trong lòng lo lắng vô cùng, lại càng gia tăng tốc độ, quyết đuổi theo tên áo vàng cho bằng được.

Trước đây khi xuống địa huyết Dã Nhân lãnh, Kim Ngang Tiêu đã học được một bộ pháp huyền diệu nhất của võ lâm tên gọi là Tu La Thần Pháp.

Lúc đó chàng đã luyện thành Cự Linh thần công nên nhờ công lực ấy Tu La thần pháp của chàng đã kiến hiệu dị thường, trong võ lâm chưa chắc đã có người nào sánh kịp.

Lúc này, công lực của Kim Ngang Tiêu có thể nói là đến hồi toàn thịnh, vì chẳng những chàng đã được uống nước dãi hạc ngàn năm mà còn được Hắc Cốt Ma Nương dồn cho bốn mươi năm công lực.

Vì thế Tu La thần pháp của chàng càng thêm tinh tiến, hơn trước bội phần.

Quả nhiên, chỉ đuổi theo một lát, Kim Ngang Tiêu đã nhìn thấy tên Hoàng Sam Vô Sĩ ở trước mặt. Chàng cả mừng gia tăng tốc độ, thân hình nhanh như biến, khoảng cách lại gần hơn nữa.

Tên Hoàng Sam Vô Sĩ đã nhận thấy Kim Ngang Tiêu đuổi theo sau, nên hoảng hốt cố chạy nhanh thêm. Nhưng khinh công của hắn vẫn kém Kim Ngang Tiêu mấy bậc, cho nên dù chạy nhanh thế nào cũng không thoát.

Kim Ngang Tiêu chợt rú lên một tiếng thánh thót như chim phượng kê, thân hình bay bổng lên cao, rồi nhào xuống định chặn đầu tên Hoàng Sam Vô Sĩ.

Giữa lúc ấy, đột nhiên thấy tên Hoàng Sam Vô Sĩ cười lên một tiếng đanh ác, thân hình hắn bỗng xoay chuyển, rồi tự nhiên Kim Ngang Tiêu thấy trước mặt chàng như có đám mây mù.

Thì ra tên Hoàng Sam Vô Sĩ đã quay lại ném một nắm độc sa lên cao, khi Kim Ngang Tiêu vừa nhảy đến.

Lần này đám độc sa có vẻ quái lạ hơn lần trước. Độc sa vừa tung ra, một mùi tanh hôi nồng nặc xông ra khắp nơi. Đồng thời đám độc sa tỏa ra, bao phủ khắp người tên áo vàng, khiến Kim Ngang Tiêu không nhìn thấy y được nữa.

Kim Ngang Tiêu cười gằn một tiếng, vận dụng Cự Linh thần chương, đánh ra liên tiếp ba chương vào đám độc sa để cho đám mây mù đó tan đi.

Không ngờ, Kim Ngang Tiêu chưa phát chương còn khá, đến khi chàng phát chương rồi, tình thế lại khác. Chương lực của chàng chạm vào độc sa, bỗng thấy nổ bùng một tiếng, lửa xẹt ra như làn chớp, cả một đám độc sa đó bùng cháy khói bay ra đen kịt.

Đám độc sa chẳng những không tan mà hình như còn mở rộng ra, theo tiếng nổ vừa rồi, thành thử muốn bao trùm cả Kim Ngang Tiêu đang bay đến, như thể con chim nhạn bỗng lạc vào đám mây phủ.

Kim Ngang Tiêu cả kinh, vội nín thở phong bế các huyết đạo, vì chàng biết rằng khói độc sa này độc địa vô cùng, chẳng những thở hít vào người bị nguy hiểm, mà chỉ cần để nó chạm vào mắt hay chân tay cũng hóa thành tàn phế suốt đời.

Khi đám khói đen còn cách mặt chàng độ một thước, Kim Ngang Tiêu vận toàn thân chân khí thổi ra một hơi dài như một luồng bão tố.

Thật ra, nếu không được uống nước dãi hạc ngàn năm, Kim Ngang Tiêu chẳng thể nào có công lực kinh người đến như vậy.

Luồng gió chàng thổi ra đã đẩy lui được cả khói lẫn độc sa, đồng thời Kim Ngang Tiêu hạ ngay xuống đất. Nhưng lúc này ở trước mặt chàng, khói đen và độc sa mù mịt, nhìn không rõ vật gì nữa.

Kim Ngang Tiêu thở dài buồn bực, biết rằng tên Hoàng Sam Vô Sĩ nhân cơ hội này đã cao bay xa chạy mất rồi, khó lòng có thể tìm lại được y để đòi thuốc giải độc.

Không ngờ giữa lúc ấy trong đám mây khói và độc sa ở phía trước bỗng có tiếng la thảm khốc, rồi một bóng người áo vàng bắn vọt ra, rồi rớt xuống một nơi cách đám khói đen đó.

Kim Ngang Tiêu kinh ngạc, chưa kịp hiểu lý do thì từ trong đám độc sa tự nhiên có một luồng kinh lực đẩy tới chàng.

Luồng kinh lực này rất lạ lùng, thoát khỏi đầu chỉ thấy nhẹ như luồng gió thoảng, nhưng trong chớp mắt đã thấy biến đổi thành áp lực vây quanh lấy người Kim Ngang Tiêu, mỗi lúc một ác độc thêm, sức mạnh như đi sơn đảo hải.

Kim Ngang Tiêu rung mình kinh hãi, vội lùi lại hai bước. Cũng may lúc đó chàng đã vận dụng Cự Linh thần công ở khắp người, nếu không luồng áp lực đó giữ chặt chàng ở một chỗ và chàng sẽ bị nội thương trầm trọng ngay.

Biết có kinh địch tấn công mình, Kim Ngang Tiêu chẳng nói chẳng rằng, đưa hai tay lên đánh ra một ngọn Cự Linh thần công cực mạnh, gọi là chiêu Bạch Tượng Bài Sơn (Voi trắng đẩy núi).

Thật kỳ lạ, cường lực của chàng gặp ngay luồng kinh lực đang đẩy tới và đang phát triển đến độ dữ dội nhứt, thì chỉ thấy “u... u...” một tiếng rên rỉ nổi lên, bất cứ ai nghe thấy cũng không phải sờn gai ốc.

Thì ra uy lực của chiêu Bạch Tượng Bài Sơn dừng mãnh vô song, đã chế đôi được luồng kinh lực quái dị đó, rồi ngay tức khắc làm nó tan biến ngay không còn hậu quả gì hết.

Chính lúc ấy, một chuỗi cười khanh khách nghe rất ghê rợn trong đám sa mù nổi lên, rồi một giọng nói đưa ra :

- Tiểu tặc tử, ngươi trái lời thề, đã không chết còn luyện được võ công chống đối lại lão bà.

Nghe tiếng nói đó, Kim Ngang Tiêu bỗng rung mình kinh hãi, tự nhiên thấy lạnh toát xương sống. Chàng không quên được tiếng cười và giọng nói ghê gớm đó.

Bấy giờ mãnh lực của đám độc sa do Hoàng Sam Vô Sĩ tung ra, đã bị giảm đi rất nhiều. Nó không còn tác dụng bốc nổ nữa và chỉ còn là thứ sa mù tầm thường như những đám sa mù thiên nhiên mà thôi.

Bởi vậy, ngọn chuông Bạch Tượng Bài Sơn của Kim Ngang Tiêu sau khi phá tan luồng kinh lực, lập tức đẩy đám sa mù tan đi như một luồng cuồng phong thổi vào đám mây mù.

Luồng khói đen ở phía trước vừa bị đánh bật đi, trước mắt Kim Ngang Tiêu đã thấy xuất hiện một hình thù quái gở! Đó là một cụ già không biết bao nhiêu tuổi, thân hình gầy guộc nhưng cao lớn, mình mặc áo dài màu lục.

Nhưng bộ mặt cụ già mới thật là ghê gớm, trông như mặt quỷ ở địa ngục hiện hình, lại thêm mớ tóc dài không cài túm, để lòa xòa rũ rượi, rũ cả xuống hai vai và che cả một phần bộ mặt xấu như quỷ của cụ.

Từ trong đám khói cụ hiện ra, hình ảnh cụ già này thật rùng rợn. Nhưng lúc này cụ tay cầm một chiếc gậy nhiều màu sắc sần sùi, chỉ đứng im như tượng gỗ, duy chỉ có đôi mắt dữ tợn, tia ra những tia hung quang như tia lửa.

Kim Ngang Tiêu rung mình lùi lại một bước, khẽ nói :

- Lão... tiên bối! Té ra lão tiên bối cũng đến đây.

Mụ già ấy chẳng phải ai xa lạ, chính là lão quái bà ẩn cư trong động núi sâu dưới ngọn Giác Vân phong, khi Kim Ngang Tiêu đào tẩu trốn tránh bọn Câu Hồn bang, chàng đã lạc vào hang núi và gặp lão quái bà ở đây.

Chính lão quái bà này đã sai chàng đến Miêu Cương tìm đến địa huyết ở Dã Nhân lãnh, để hy sinh... tự chặt một chân, một tay, tự cắt một tai, chọc đùi một mắt, hầu xin báu vật của dị nhân sống trong địa huyết.

Nhưng đối với lão quái bà ghê gớm này, Kim Ngang Tiêu còn có kỷ niệm đặc biệt hơn thế nữa. Vì một sự tình cờ chàng được biết lão quái bà này là mẹ ruột của... Câu Hồn bang chủ, kẻ thù không đội trời chung của chàng.

Thấy Kim Ngang Tiêu tỏ vẻ kinh hãi như vậy, lão quái bà cười lên the thé :

- Tiểu tử, ngươi không ngờ gặp lão bà ở Côn Luân thánh địa này phải không? Lão bà đã phát độc thề, quyết không ra khỏi lòng núi Giác Vân phong vậy mà hôm nay phải phá lời thề nguyên đến đây, tiểu tử có biết vì lẽ gì không?

Kim Ngang Tiêu bất ngờ gặp lại con người quái dị này, chàng kinh hãi, lạnh người đến xương tủy, đứng chết lặng không nói được một lời nào nữa.

Đó là vì lần đầu tiên gặp lão quái bà ở trong động núi năm xưa, ấn tượng khủng khiếp là đã quá in sâu trong trí nhớ của chàng.

Lúc gặp vị dị nhân này trong động núi chẳng những chàng đã suýt chết vì thanh âm Cửu Quỷ Thôi Hồn, mà còn bị lão quái bà làm cho sống dở chết dở,

về sau lại còn bắt chàng lên tận đất Miêu Cương để tự hủy hoại thân thể, chàng quên làm sao được nỗi kinh hoàng ấy.

Bởi vậy, gặp lại lão quái bà trong lúc này chàng chỉ thấy hãi hùng, đến câu hỏi của lão quái bà, chàng cũng không nghĩ đến việc trả lời nữa.

Thấy chàng không đáp, lão quái bà lại cười lên the thé :

- Hừ, ma quỷ cắt mất lưỡi của tiểu tặc rồi phải không?

Nhưng đột nhiên, mặt ta sa sầm nét mặt, quát lên :

- Tiểu tử giỏi lắm, ngươi đã tự khu trục được ngọn Thấu Cốt thần châm của lão bà, rồi lại học được võ công chống đối được chưởng lực của lão bà.

Lúc này, Kim Ngang Tiêu đã trấn định được tinh thần, lại nghe lão quái bà nói đến ngọn Thấu Cốt thần châm mà lão quái bà đã truyền vào người chàng khiến nó hành hạ chàng luôn trong mấy tháng, chàng chợt nghĩ, nếu không có Thiên Niên Tuyết Sâm và Cự Linh thần công thì mũi độc trăm đó, đã giết hại chàng từ lâu, còn đâu đến bây giờ?

Nghĩ vậy, Kim Ngang Tiêu nghiêng rặng, nói :

- Lão tiền bối, thủ đoạn của lão tiền bối quá độc ác, lão tiền bối định nói đến chuyện ấy nữa hay sao?

Lão quái bà nổi giận, gầm lên :

- Giỏi lắm, bây giờ ngươi muốn chống lại ta phải không? Ngươi tưởng học được một chút công phu là có thể đối đầu với lão bà từ được phải không? Tên vong ân bội nghĩa kia, ngươi có biết ngươi học được võ công ở đâu không và vì ai ngươi tìm được đến địa huyết Dã Nhân lãnh không?

Kim Ngang Tiêu nghe hỏi bỗng ngẩn người ra, không biết trả lời sao cả. Chàng vốn là người trung hậu thật thà, ân oán phân minh lại là danh gia đệ tử xuất thân, nên hai chữ “đạo nghĩa” trong võ lâm, chàng coi nặng như núi Thái Sơn.

Chàng nghĩ thầm :

- “Vị tiền bối này nói không sai, ta học được võ công xuất chúng ở dưới địa huyết Dã Nhân lãnh, chẳng qua là nhờ ơn chỉ bảo của người ta, nếu không làm sao ta biết mà đi tới đó”.

Thấy nét mặt tàn nhẫn của Kim Ngang Tiêu, lão bà đắc chí, quát lớn :

- Tiểu tử, nhà ngươi chẳng những là kẻ vong ân bội nghĩa, mà còn là kẻ thất tín, lòng gât đáng khinh nữa. Trước khi ra đi, ngươi đã phát độc thề, quyết không mở gói bảo vật ra xem trước khi trao về tay ta. Vậy mà, tiểu tặc hồi thối kia, chẳng những ngươi đã quên lời thề, mở ra xem, lại học luôn cả võ công bí quyết nữa rồi ngươi cũng chiếm luôn những vật ấy, không đem về cho lão bà từ này nữa. Thử hỏi ngươi không phải là kẻ thất tín lòng gât còn là gì nữa?

Kim Ngang Tiêu đỏ bừng mặt, sừng sừng nói :

- Lão tiền bối... việc này... việc này chẳng qua tại hạ bị lâm nạn dưới địa huyết, đã tưởng không còn hy vọng trở lại trần thế nữa, bởi vậy... bởi vậy...

Lão quái bà “hừ” một tiếng ngắt lời chàng, rồi nói :

- Khỏi phải nhiều lời biện bạch nữa, nhà ngươi lấy được vật gì dưới địa huyết, mau trao lại cho ta trước đã.

Nói dứt lời, lão quái bà chìa tay ra, dáng điệu có vẻ nóng nảy vô cùng. Thấy lão quái bà đòi những vật báu dưới địa huyết Dã Nhân lãnh, Kim Ngang Tiêu bất giác ngấy người, cảm thấy khó nghĩ vô cùng.

Trước đây, chưa biết những bảo vật đó là gì, Kim Ngang Tiêu đã tưởng một khi lấy được vật đó, chàng có thể trao ngay cho lão quái bà này.

Nhưng từ khi biết được đó là những bí quyết chỉ bảo của võ lâm, chàng hiểu rằng đó là những vật vô cùng nguy hiểm... nếu chẳng may lọt vào tay của những kẻ ác bạo ngược.

Bởi thế, chàng giữ gìn rất thận trọng, quyết không thể thất lạc, thậm chí chàng còn định đem giấu cất một nơi kín đáo hay đem hủy đi, kéo gieo tai họa cho võ lâm.

Bây giờ, lão quái bà đòi chàng phải trao cho những vật báu đó, chàng biết nói sao? Lão quái bà là người như thế nào, chàng còn lạ gì nữa?

Lão quái bà thấy chàng ngần ngại, liền cười gằn :

- Ngươi muốn mang tiếng là kẻ bất tín, vong ân bội nghĩa suốt đời hay sao? Nếu không có ta, liệu ngươi có nhìn thấy được mấy vật đó hay không? Mau đưa hết cho ta, kéo chó trách ta xuống tay không dung tình.

Kim Ngang Tiêu giật mình, nói :

- Nguyên... nguyên là củ Thiên Niên Tuyết Sâm và hai hoàn thuốc Hà Thủ Ô Bách Dược, tiểu bối đã... đã ăn mất rồi...

Lão quái bà quát lớn :

- Tiểu tặc tử, ngươi tưởng ta không biết chuyện đó hay sao? Ngoài hai vật đó, ngươi hãy đem hết thầy mấy cuốn bí kiếp võ công đưa cho ta. Còn hai vật kia, ta sẽ có cách xử trí với ngươi sau. Mau đưa đây!

Kim Ngang Tiêu chau mày khó nghĩ vô cùng. Lão quái bà bỗng dịu giọng, nói :

- Tiểu tử, uống nước phải nhớ lấy nguồn, nhà ngươi đã may mắn được lão bà chỉ bảo, học được mấy võ công kinh nhân, đủ hoành hành thiên hạ rồi, ngươi chiếm giữ mấy vật đó chẳng ích gì, chỉ mang tiếng bất nghĩa với đời mà thôi.

Kim Ngang Tiêu thấy lão quái bà nói không vô lý. Chẳng nghĩ thầm, vật này đáng lý phải trao cho lão quái bà mới phải, chẳng không có quyền giữ mãi ở trong người.

Tuy vậy, chàng còn do dự, khẽ nói :

- Lão tiền bối, tại hạ thực không muốn giữ làm của riêng, nhưng thấy những võ công trong các bí kiếp này là quả lợi hại kinh nhân, nếu lọt vào tay những người không có lòng thiện, tai họa gây cho võ lâm chẳng phải nhỏ...

Lão quái bà cười khanh khách :

- Tiểu tử ngu ngốc, ngươi tưởng lão bà lấy được mấy vật đó rồi đi sát hại hết các nhân vật võ lâm hay sao?

Kim Ngang Tiêu khẽ nói :

- Tại hạ xin trao hoàn lão tiền bối những báu vật.

Nói đoạn, chàng cởi bọc áo, định lấy hết thầy các cuốn sách võ công, từ cuốn kinh chi bảo Cự Linh thần công, cho đến các cuốn võ học, y kinh, Độc kinh của Vô Danh Khách.

Không ngờ, Kim Ngang Tiêu chưa kịp lấy sách ra, thì một tiếng quát rất trầm, đột nhiên vang tới :

- Chớ! Chớ có tin lời người ấy.

Chẳng những Kim Ngang Tiêu mà ngay cả lão quái bà cũng giật mình quay lại nhìn. Tiếng quát vừa dứt, thì một bóng người cao lớn từ xa phi lại hiện ra trước mặt Kim Ngang Tiêu và lão quái bà.

Người đó mặc tăng bào, nét mặt uy nghi phúc hậu, trông tỏ vẻ một cao tăng đức độ, chẳng phải xa lạ chính là Bách Trọng thiền sư. Chương môn phái Nga Mĩ và là Phương trượng của chùa Thiên Phật.

Vừa trông thấy Bách Trọng thiền sư, lão quái bà đã kêu lên một tiếng sùng sốt, lùi lại một bước, rồi giương mắt nhìn Thiền sư trừng trừng, tia mắt lão quái bà lúc đó rất lạ lùng, người ta không hiểu đó là những tia nhìn kinh hãi, vui mừng hay oán hận.

Nhưng Bách Trọng thiền sư không nhìn đến lão quái bà, chỉ điềm nhiên bảo Kim Ngang Tiêu :

- Kim thí chủ, thí chủ có biết người này là ai không mà dám trao những bí kíp võ công tuyệt thế của võ lâm.

Kim Ngang Tiêu kinh hoàng nói :

- Tiểu bối nào có biết! Tiểu bối... chỉ được rõ là vị tiền bối đây là mẫu thân của Câu Hồn bang chủ.

Bách Trọng thiền sư lạnh lùng, nói :

- Thí chủ trao những cuốn bí kíp đó vào tay người này tức là thí chủ tạo tai kiếp ghê cho võ lâm đó... xương máu sẽ chất đầy giang hồ, ân oán không bao giờ hết được.

Lão quái bà đột nhiên bỗng rú lên một tiếng kinh khủng như ma quỷ kêu giữa lúc đêm khuya, rồi cất tiếng the thé nói :

- Tiêu Hồng Âm, té ra bây giờ ông là tay đối đầu với ta đó? Những báu vật đó thuộc về ta, họ Kim này chỉ theo mệnh lệnh của ta đi lấy những đồ vật đó về... Hồng Âm! Ông muốn gì mà lại ngăn cản hèn trao những vật đó cho ta?

Kim Ngang Tiêu nghe thấy lão quái bà gọi Bách Trọng thiền sư là Tiêu Hồng Âm. Bất giác kinh lạ vô cùng. Chàng đoán đó là tên tục gia của Bách Trọng thiền sư.

Suốt mấy chục năm nay oai danh của Bách Trọng thiền sư chấn động võ lâm, võ công của Thiền sư cao đến mức bất khả trắc, đức độ của Thiền sư ít người bì kịp, bởi thế giang hồ đã tôn Bách Trọng thiền sư lên ngôi “Bắc Đầu Võ Lâm” có phần hơn cả các cao tăng chùa Thiếu Lâm.

Song, tuyệt nhiên không một ai được biết tên tục gia của Bách Trọng thiền sư, Kim Ngang Tiêu hôm nay tình cờ được biết một bí mật của võ lâm.

Nghe lão quái bà quát lớn như vậy, Bách Trọng thiền sư khẽ thở dài, hai tay chắp lên ngực, nói :

- A di đà Phật! Cái tên Tiêu Hồng Âm đã chết rồi, xin nữ thí chủ đừng nhắc đến nữa.

Lão quái bà giận dữ, nói :

- Ta cứ nhắc đến đã sao? Tiêu Hồng Âm, ông không muốn nói đến chuyện cũ nữa phải không? Điều đó không khó gì, ông hãy bỏ đi, để mặc ta đối phó với tên tiểu tử này.

Bách Trọng thiền sư nhắm mắt lại, khẽ nói :

- Bách Hoa Nương! Nàng đã ẩn cư ba chục năm nay rồi, tại sao còn can thiệp vào việc của võ lâm? Nàng định gây tai kiếp lần nữa hay sao?

Lão quái bà đang quát tháo giận dữ, vừa nghe thấy Bách Trọng thiền sư gọi mình bằng ba chữ “Bách Hoa Nương”, liền im lặng như có vẻ xúc động lạ thường, đến nỗi không nói được nên lời nữa.

Đứng ngoài, Kim Ngang Tiêu thấy thế lại càng kinh ngạc, tự nhủ thầm :

- Bách Hoa Nương! Bách Hoa Nương! Té ra đó là tên lão quái bà này. Nhưng cái tên đẹp đẽ như thế quả là không xứng đáng với mụ già hình dung như ma quỷ này.

Kim Ngang Tiêu biết phạm những phụ nữ đến tuổi già thì dung mạo xấu xí, da mặt nhăn nheo, nhưng chẳng thấy lão quái bà này chẳng những đã già mà mặt mũi còn xấu xa đến cực điểm.

Da mặt của mụ nhăn nheo lại tái nhợt như da mặt người chết, trừ phi mụ nói hay cười, còn thì sắc mặt trơ trơ bất động như thể gỗ đá, coi thật lạ lùng kinh dị.

Lại nói lão quái bà sững sờ một lát, rồi bỗng lại cười khanh khách, giọng nói không còn gay gắt như trước nữa :

- Tiêu Hồng Âm, ông có biết ta ẩn cư ba chục năm nay làm gì không? Chẳng lẽ một người như ta chịu ẩn nhẫn ba chục năm trong lòng núi đá để rồi chờ ngày tiêu du hay sao? Mỗi thù võ lâm năm xưa hồ đồ phút chốc quên được hay sao? Ba chục năm... hừ ba chục năm không uống công. Công phu “Thôi Hồn Cứu Quy” đã thành, nội lực tinh tiến, phen này ha ha... phen này võ lâm máu chẳng thành sông, xương chẳng chất thành núi, lão nương thề chẳng làm người.

Bách Trọng thiền sư chắp tay, niệm Phật hiệu :

- A di đà Phật! Tội quá! Tội quá!

Còn Kim Ngang Tiêu nghe nói lạnh gáy nghĩ thầm :

- Té ra Bách Trọng thiền sư nói không sai chút nào. Mụ này định gây tai kiếp thật, không biết năm xưa mối thù của mụ ghê gớm như thế nào mà mụ đòi lấy máu của toàn thể võ lâm để rửa mối thù ấy. Cũng may ta chưa đưa những bí kíp võ công cho mụ, nếu không tai họa ta cũng phải chịu một phần trách nhiệm.

Lão quái bà thấy Bách Trọng thiền sư chỉ niệm Phật, liền “hừ” một tiếng và nói :

- Tiêu Hồng Âm, thôi đừng giả bộ mặt đạo đức đó ra nữa. Ta bảo thật cho mà biết lần này xuất thế, ta chẳng phải chỉ tiêu diệt mà còn gầy dựng nữa. Võ lâm sẽ trải qua phong ba, nhưng sau đó lại yên lành vì tất cả sẽ thu về một mối.

Bách Trọng thiền sư giật mình, hỏi :

- Lời nói đó có ý làm sao?

Lão quái bà lại cười :

- Tiêu Hồng Âm, ông còn phải hỏi? Mười ba đại môn phái, sáu mươi lăm tiểu môn phái của võ lâm ngày nay sẽ phải giải tán, để thu thành một môn phái duy nhất. Ta sẽ khai môn lập phái... Lão vương này sẽ là ngôi “Bắc Đẩu” của võ lâm. Tiêu Hồng Âm ông hãy nghe ta, bỏ qua chuyện cũ, vứt bỏ tăng bào đi, chung lưng góp sức với ta danh phận của ông trong võ lâm sẽ không mất mà còn tăng thêm nữa.

Bách Trọng thiền sư chột ngắc đầu lên, đôi mắt sáng quắc, giọng nói trở thành cương quyết :

- Không! Không được như thế! Bản đạo quyết chẳng để các người tác quái như vậy.

Lão quái bà cười gằn :

- Tiêu Hồng Âm, ông ngăn cản được ta chăng? Hãy coi đây, ta thu đoạt bảo vật, liệu ông có ngăn cản được không?

Lão quái bà chưa nói dứt lời, đã ra tay nhanh như chớp nhoáng. Thủ pháp của lão quái bà kỳ dị vô kể, chỉ thấy thấp thoáng như điện chớp, thân hình mụ đã bay vọt đến trước Kim Ngang Tiêu rồi.

Lão quái bà không nói ngoa. Quả thật lúc đó Bách Trọng thiên sư muốn ngăn cản cũng không kịp nữa.

Bàn tay của lão quái bà định chụp lấy yếu huyệt trước ngực Kim Ngang Tiêu, còn một tay nữa định đoạt lấy bọc áo của chàng.

Không ngờ, chưởng lực của lão quái bà chỉ còn cách ngực Kim Ngang Tiêu mấy tấc, bỗng như chạm phải một bức tường vô hình.

Thì ra, Kim Ngang Tiêu vẫn đứng im, nhưng chàng đã vận dụng Cự Linh thần công hộ trì toàn thân.

Chiêu số của lão quái bà chẳng phải tầm thường. Ngay cả Bách Trọng thiên sư cũng phải giật mình kinh hãi, nhận ra đó chính là Tuyệt Ảnh Chiêu Hồn, một chiêu ác độc của lão quái bà, năm xưa đã khiến biết bao anh hùng táng mạng.

Nhưng so với kinh lực năm xưa của lão quái bà thì chiêu Tuyệt Ảnh Chiêu Hồn này quả là mảnh liệt gấp bội phần, như vậy đủ biết ba chục năm ẩn cư của lão quái bà đã có kết quả kinh người.

Lão quái bà tấn công bất ngờ, tin chắc Kim Ngang Tiêu khó lòng tránh thoát, nhưng đến khi bàn tay đụng phải kinh lực vô hình của Kim Ngang Tiêu phát ra, lão quái bà biết ngay có sự chẳng lành, vội thu ngay tay lại.

Nhưng lão quái bà đâu có chịu thất bại ngay như vậy. Vừa thấy khác lạ mụ đã biến chiêu liền và hành động thích ứng ngay với tình thế.

Lão quái bà đụng phải kinh lực của Kim Ngang Tiêu, biết ngay rằng nội gia chân lực của chàng đã luyện đến mức tuyệt đỉnh, nên trong lòng vừa kinh ngạc vừa tức giận.

Song lão quái bà xảo quyệt vô cùng, đã nghĩ ngay ra cách phá chân lực của Kim Ngang Tiêu.

Bàn tay phải vừa rút lại thì bàn tay trái cũng biến chiêu, phẩy một cái nhẹ, lập tức ánh thép lấp lánh. Đó là Thấu Cốt thần châm, ám khí chuyên phá nội gia chân khí.

Nguyên ngọn trâm này quá nhỏ, nên một khi cao thủ đẩy kinh khí vào đó bắn đi, mũi trâm sẽ biến thành một luồng kinh lực nhỏ như sợi tóc, xuyên qua được nội gia chân khí của đối phương.

Trong lúc cấp tốc, lão quái bà đã nghĩ được thế phá chân lực nội gia, quả là tay đệ nhất... xảo quyệt và lợi hại.

Mũi kim Thấu Cốt thần châm trước đây đã từng nằm trong người Kim Ngang Tiêu khiến chàng phải khổ sở mấy tháng mới trục ra được, nay lại xoe xóc bắn vào ngực chàng, nhanh như điện chớp.

Đứng ngoài Bách Trọng thiên sư thấy lão quái bà ra tay ác độc như vậy, cũng phải kêu lên một tiếng kinh hoàng.

Nhưng Kim Ngang Tiêu đã luyện được Cự Linh thần công, tai mắt chàng tinh sáng hơn các nhân vật cao thủ khác.

Vừa thoáng thấy lão quái bà biến chiêu phẩy tay, Kim Ngang Tiêu đã giựt mình lưu tâm, rồi thấy xoe xóc tiếng trâm bay, chàng biết bất diệu, vội thi triển Tu Di thân pháp đổi chỗ đứng.

Cũng may Kim Ngang Tiêu học được bộ pháp tuyệt luân đó, nếu không chàng không thể tránh khỏi độc trâm của lão quái bà vì khoảng cách quá gần.

Hai vai Kim Ngang Tiêu khẽ rung chuyển, thân hình Kim Ngang Tiêu đã chuyển đi rồi, mau lẹ đến nỗi chẳng những lão quái bà đứng ngay trước mặt chàng mà cả Bách Trọng thiên sư đứng bên cũng hoa mắt kinh lạ.

Thân hình Kim Ngang Tiêu đã xoay đi, nên mũi độc trâm bắn ra trượt ra ngoài, bay sát cạnh chàng khiến tay áo rộng của chàng bị xuyên thủng.

Kim Ngang Tiêu rung mình kinh hãi, nhân cơ hội đó vội lách mình, nhảy vọt ra xa đến hơn một trượng.

Lão quái bà thấy cả hai đòn của mình đều không thành công, nên xoay người lại đôi mắt nẩy lửa, nhìn Kim Ngang Tiêu tưởng muốn xé chàng ra trăm mảnh.

Lão quái bà rú lên :

- Kim tiểu tử, nếu ngươi không đưa mấy cuốn bí kíp cho lão bà từ chớ trách lão bà từ hạ độc thủ.

Kim Ngang Tiêu lắc đầu :

- Tiền bối đánh lừa tại hạ như vậy, tại hạ tuân lệnh tiền bối sao được. Những cuốn sách này tại hạ không thể trao cho tiền bối được. Tại hạ đem hủy nó tránh họa cho vô lâm.

Lão quái bà rú lên một tiếng từ từ giờ hai chưởng lên. Đột nhiên có tiếng “bùng... bùng... bùng” như tiếng trống vang lên.

Thì ra, lão quái bà đã vận dụng một thứ thần công quái dị, từ các bắp thịt, các khớp xương của mụ phát ra những tiếng như tiếng trống.

Thật là một thứ thần công lạ lùng nhất thiên hạ, Kim Ngang Tiêu chưa thấy bao giờ.

Chàng không hiểu uy lực của nó ra sao, nhưng cũng hồi hộp đoán lần này lão quái bà phát ra toàn lực để đối phó với chàng.

Bách Trọng thiên sư biến sắc, rung mình kinh sợ, biết ngay thần công lão quái bà lợi hại như thế nào. Thiên sư đột nhiên nhảy tới đứng chắn trước mặt Kim Ngang Tiêu, xoay mặt về phía lão quái bà và lớn tiếng nói :

- Nữ thí chủ không được làm thế! Vị thí chủ này có duyên phận rất lớn với võ lâm Trung Nguyên, chớ có ra tay hạ độc thủ.

Lão quái bà quát lên :

- Tiêu Hồng Âm, ông muốn mang họa vào thân hay sao? Mau tránh sang một bên.

Bách Trọng thiên sư chấp hai tay trước ngực, nói :

- A di đà Phật! Bần tăng quyết không để nữ thí chủ làm dữ.

Lão quái bà cười gằn :

- Tiêu Hồng Âm, ông định đấu với ta hay sao?

Bách Trọng thiên sư điềm nhiên, đáp :

- Bần tăng không có ý ấy. Nhưng nữ thí chủ cũng đừng bắt bần tăng phải ra tay giao đấu với thí chủ.

Lão quái bà lặng người nhìn Bách Trọng thiên sư trân trân, như lạ lùng kinh ngạc.

Bách Trọng thiên sư khẽ cúi đầu tránh cặp mắt đó, rồi khẽ lên tiếng bảo Kim Ngang Tiêu :

- Kim thí chủ còn chờ gì nữa mà không rời khỏi nơi này.

Nhưng Kim Ngang Tiêu có nghe đâu tiếng nói của Bách Trọng thiên sư, lúc này chàng đang kinh lạ vì cặp mắt lão quái bà.

Cặp mắt đó nhìn Bách Trọng thiên sư không chớp, nhưng những tia mắt đó biến chuyển lạ lùng. Từ hận thù, căm giận nó biến sang kinh dị lạ lùng, rồi đột nhiên lại biến thành những hung quang vụt dọi đi, song ngay sau đó lại biến thành những tia nhìn xảo trá, quỷ quyệt pha trộn một điểm yêu thương đi hòa.

Bách Trọng thiên sư vẫn cúi mặt, như muốn tránh khỏi phải trông thấy cặp mắt của lão quái bà.

Kim Ngang Tiêu ngậy người ra kinh lạ, chàng không hiểu giữa lão quái bà và Bách Trọng thiên sư trước đây có những ân tình gì.

Bỗng nhiên, lão quái bà từ từ đưa tay lên, không phải để tấn công, mà để sờ lên mặt.

Kim Ngang Tiêu kêu “hự” lên một tiếng kinh hoàng, vì tay lão bà từ từ bóc dần da mặt.

Một khuôn mặt tuyệt đẹp, nước da trắng như tuyết, tươi trẻ như gái đang xuân, bỗng nhiên hiện dưới lớp da xấu xí như ma qua quỷ ấy.

Đồng thời giọng nói dịu dàng trong trẻo, đầy quyến rũ khắc hẳn giọng nói the thé quen thuộc của lão quái bà :

- Tiêu Hồng Âm chàng... chàng đã quên hẳn rồi sao? Chàng nhớ ra tay chống đối lại thiếp sao?

Bách Trọng thiên sư đột nhiên ngẩng đầu lên và khi trông thấy bộ mặt thật tuyệt trần xinh đẹp của lão quái bà, toàn thân Thiên sư đột nhiên run rẩy, hai tay giơong chấp trước ngực cũng như nhiên vô lực, buông lỏng xuống.

Kim Ngang Tiêu trở mặt nhìn, kinh ngạc quá đỗi. Chàng nghĩ thầm :

- “Té ra bộ mặt xấu xí của lão quái bà chỉ là bộ mặt giả, nhưng tại sao... tại sao?”

Bộ mặt lão quái bà tuy còn tươi trẻ, nhưng còn mớ tóc trên đầu đã trắng phơ như tuyết, trông lão quái bà chẳng khác gì một nàng tiên tóc trắng xuống trần.

Thật là lạ, lão quái bà tuổi tác đã cao, chớ không phải còn trẻ. Đôi tay lão quái bà sần sùi gân guốc, chứng tỏ tuổi lão quái bà đã ngoài bảy chục tuổi. Nhưng tại sao bộ mặt còn trẻ?

Kim Ngang Tiêu chợt nhớ đến nghĩa tử Hắc Cốt Ma Nương. Nếu so về nhan sắc, sắc đẹp của lão quái bà có phần trội hơn nhan sắc của Hắc Cốt Ma

Nương, nhưng tuổi tác thì Hắc Cốt Ma Nương chắc còn nhiều hơn, đến ngoài chín chục.

Hắc Cốt Ma Nương và lão quái bà này là hai kỳ nhân của võ lâm. Mặc dù tuổi tác đã cao, cả hai cùng luyện được nội lực đến mức tuyệt đỉnh, đạt được phép bảo trì dung nhan, cho nên tuổi thọ cao, bộ mặt vẫn tươi trẻ như hồi niên thiếu.

Từ khi còn ở Kim gia trang, Kim Ngang Tiêu đã nghe nói những vị nữ cao thủ võ lâm, nếu luyện được công lực đến mức xuất phàm nhập hóa, có thể giữ được thân hình tươi trẻ, chẳng bao giờ già.

Lúc đó, Kim Ngang Tiêu tưởng là chuyện huyền hoặc không có thật. Chẳng ngờ chỉ trong khoảng hai tháng nay đã gặp hai người già mà mặt trẻ: đó là Hắc Cốt Ma Nương và lão quái bà.

Tuy nhiên, Kim Ngang Tiêu cũng nhận được sự khác biệt giữa hai vị nhân này. Đó là Hắc Cốt Ma Nương luyện được toàn thân tươi trẻ, chẳng những bộ mặt, mái tóc mà cả đến thân thể, dĩ chí đến chân tay không chỗ nào lộ vẻ già nua, mà hoàn toàn là người thiếu nữ đang xuân.

Kim Ngang Tiêu trước đây gặp Hắc Cốt Ma Nương đã để ý nhận xét, thấy hai bàn tay Hắc Cốt Ma Nương tuyệt đẹp, nhỏ nhắn trắng nõn như tuyết, không một đường gân một vết nhăn.

Bởi thế khi Hắc Cốt Ma Nương tự xưng là tiền bối, Kim Ngang Tiêu chẳng khỏi lạ lùng, vì xét bề ngoài Hắc Cốt Ma Nương hoàn toàn là người thiếu phụ đang xuân, mới xấp xỉ ba chục tuổi.

Còn lão quái bà này chỉ có bộ mặt là trẻ, còn tay chân và thân hình, đầu tóc, không giữ được thái sắc trẻ trung. Ấu đó cũng là dấu hiệu tỏ sự hơn kém về công lực giữa Hắc Cốt Ma Nương và lão quái bà.

Ân tình tiền bối

Lại nói, sau khi lão quái bà bỏ chiếc mặt nạ da người, để lộ bộ mặt tuyệt đẹp, Bách Trọng thiên sư run rẩy bàng hoàng như thể chợt thấy bóng ma của quá khứ hiện trước mặt.

Nhận thấy phản ứng của Bách Trọng thiên sư, lão quái bà mỉm nụ cười đắc thắng và lại nói :

- Tiêu Hồng Âm chàng chưa quên phải không? Chàng hãy đứng ra một bên giúp thiếp lấy lại những bảo vật của võ lâm đi.

Bách Trọng thiên sư như người mất hồn, nhưng hình như vẫn cố chống lại cảm dỗ của quá khứ, nên ông vẫn đứng im, mồm áp úng, khẽ nói :

- Bách... Bách Hoa Nương... Nàng đừng làm thế... Nàng hãy đi đi!

Lão quái bà chợt cười lên khanh khách :

- Tiêu Hồng Âm! Ông không hiểu gì hết... ông muốn ta ra tay hay sao?

Nói dứt lời, lão quái bà đã hành động ngay rồi.

Không biết lão quái bà dùng chiêu số gì, chỉ thấy đột nhiên một luồng kinh khí âm nhu, mạnh như đao hải di sơn, phóng tới trước ngực Bách Trọng thiên sư.

Lão quái bà đã tấn công, vậy mà Bách Trọng thiên sư vẫn đứng im, trở mặt nhìn lão quái bà. Trong cái nhìn đó thật lạ lùng không thể nào tả xiết, không rõ đó là phần uất, đau khổ hay tiếc hận... có lẽ tất cả cùng nên.

Nhưng chưởng lực của lão quái bà đã đẩy tới nhanh như chớp, mà Bách Trọng thiên sư vẫn đứng im, không né tránh mà cũng không chống cự.

Kim Ngang Tiêu kinh hãi vô cùng, chàng vội kêu lên :

- Bách Trọng thiên sư!!!

Nhưng không kịp nữa rồi, chưởng lực của lão quái bà đã ào ào cuốn tới. Nếu Bách Trọng thiên sư không chống đỡ, ắt ông bị trọng thương.

Không cần suy nghĩ, Kim Ngang Tiêu vội đưa tay lên, đặt lên lưng Bách Trọng thiên sư và dồn chân lực Cự Linh thần công sang người Thiên sư.

Hành động nhanh trí và cấp tốc của Kim Ngang Tiêu đã cứu được Bách Trọng thiên sư. Chưởng lực của lão quái bà bay đến vừa đến lúc phát huy đến độ tối độc có thể đã thương Bách Trọng thiên sư, thì kinh lực của Kim Ngang Tiêu đã chuyển sang người Bách Trọng thiên sư.

Chỉ thấy “bùng” một tiếng trầm như tiếng trống bị nghiền. Chưởng lực của lão quái bà chạm phải một bức tường vô hình trước mặt Bách Trọng thiên sư, đã lập tức bị tiêu tan ngay.

Nội lực của Kim Ngang Tiêu quả là ghê gớm. Dù phải truyền qua một người, chân lực của chàng cũng đủ mạnh để hóa giải thế chưởng mãnh liệt của lão quái bà.

Song Kim Ngang Tiêu dù ra tay mạnh đến đâu cũng bị chậm lại một chút. Bởi thế, Bách Trọng thiên sư bị đẩy lùi lại một bước, khiến Kim Ngang Tiêu

cũng lại lùi theo, không muốn gây thương tích cho Thiền sư, vì nếu chàng cưỡng lại, Bách Trọng thiền sư sẽ bị kẹt giữa hai kinh lực.

Tuy không bị thương, Bách Trọng thiền sư cũng bị chấn động, khí huyết đảo lộn. Đó là vì Thiền sư hoàn toàn bỏ ngỏ các yếu huyệt, không vận nội lực kháng cự.

Kim Ngang Tiêu thấy thế càng ngạc nhiên, không hiểu tại sao. Chàng chỉ đoán giữa Bách Trọng thiền sư lão quái bà có một ân tình bí mật từ khi hai người còn niên thiếu.

Lão quái bà thấy Kim Ngang Tiêu dùng thủ pháp chuyển nội lực mà cũng phá được chưởng lực của mình, liền nổi giận đùng đùng, tiếng quát tháo the thé nổi lên :

- Kim tiểu tử kia! Nhà ngươi hãy tiếp một chưởng thứ hai của lão bà tử.

Nguyên lão quái bà này có một công phu đặc biệt tên gọi là Cửu Quỷ Thôi Hồn công, trong ba chục năm ẩn cư đã để hết tâm lực luyện đủ mười hai thành quả hầu. Công phu này luyện rất khó, phát triển rất chậm.

Khi lão quái bà ngoài ba chục tuổi đã bắt đầu dần luyện công phu Cửu Quỷ Thôi Hồn. Vậy mà đến bốn mươi lăm tuổi, lão quái bà đã đạt tới mười thành còn hai thành nữa không sao luyện được.

Đó là vì mụ là đàn bà, chân âm đầy đủ, chỉ thiếu khí dương.

Nếu mụ là đàn ông thì đạt thành rồi, nhưng vì mụ là đàn bà thuộc về “âm” mà Cửu Quỷ Thôi Hồn vốn dĩ đã thuộc loại thuần âm nội công, nên chỉ có âm dương hòa hợp mới viên mãn.

Cự Linh thần công vốn là loại thần dương nội gia chân khí. Lão quái bà đã biết trong thế gian này, kể hết thầy các môn võ công của thiên hạ, chỉ có Cự Linh thần công có thể giúp mụ viên mãn công phu Cửu Quỷ Thôi Hồn mà thôi.

Vì thế lão quái bà mất bao tâm lực, chỉ mong đoạt cho được cuốn kinh Cự Linh thần công do một đệ nhân Vô Danh Khách giữ ở đáy địa huyệt Dã Nhân lãnh.

Có thêm Cự Linh thần công thuần dương trợ lực, lão quái bà sẽ hoàn thành được hai thành chất của Cửu Quỷ Thôi Hồn.

Lúc đó công lực của lão quái bà sẽ vô địch thiên hạ. Vừa rồi khi lão quái bà bắt đầu vận công, các bắp thịt và đầu xương phát ra những tiếng “bùng bùng” như tiếng trống.

Đó là công phu Cửu Quỷ Thôi Hồn mà Bách Trọng thiền sư đã biết từ thuở thiếu thời, nên ông giật mình kinh sợ.

Đến lúc lão quái bà xuất thủ tấn công Bách Trọng thiền sư, mụ không muốn giết chết ngay Thiền sư, nên chỉ dùng có ba thành công lực của Cửu Quỷ Thôi Hồn. Vì thế chưởng lực của lão quái bà bị Kim Ngang Tiêu hóa giải dễ dàng.

Nhưng lão quái bà đã nổi cơn điên lên rồi. Mụ vẫn không coi Kim Ngang Tiêu vào đâu, vì mụ cho rằng chàng dù có luyện được Cự Linh thần công, công lực của chàng không đáng kể, bởi lẽ thời gian hai năm quá ngắn ngủi, lại thêm căn bản nội công của Kim Ngang Tiêu thuở trước hầu như không có gì.

Nhưng lão quái bà có ngờ đâu Kim Ngang Tiêu duyên phận may mắn lạ lùng, đã gặp được hạnh ngộ, ăn được thuốc quý, lại được Hắc Cốt Ma Nương truyền công lực và cho uống nước dãi hạc ngàn năm.

Lão quái bà quát mắng xong, liền phát chưởng tấn công Kim Ngang Tiêu. Lần này mụ quyết giết chàng ngay lập tức.

Đột nhiên, bầu không khí sặc lên một mùi khét lẹt, như thịt người bị đốt cháy, khó ngửi vô cùng.

Đồng thời, bầu không khí lúc đó đang trong sáng, bỗng tối sầm lại, âm u vô cùng, lại thêm có những âm thanh kỳ lạ, nghe kêu “hú hú” như ma quỷ khóc ở đâu vắng lại.

Đó là công phu Cửu Quỷ Thôi Hồn phát đến tiến độ mãnh liệt, nên mới thay đổi cả khí trời và tạo nên âm thanh như vậy.

Kim Ngang Tiêu cả kinh, biết rằng nguy hiểm, vội đưa tay gạt Bách Trọng thiền sư sang một bên, rồi vận dụng Cự Linh thần công giơ cả hai tay lên đẩy ra một chưởng.

Một tiếng nổ vang lên, ánh lửa lóe ra. Chưởng lực cực kỳ thâm hậu của Kim Ngang Tiêu đã đụng phải kinh lực Cửu Quỷ Thôi Hồn của lão quái bà.

Liền sau khi hai chưởng lực giao nhau phát nổ thì thân hình Kim Ngang Tiêu bị rùng lộn mấy cái, khiến chàng lao đảo hai mắt tối sầm lại, nhưng chàng tỉnh lại ngay được, nên vẫn đứng im.

Còn lão quái bà bị chưởng lực Cự Linh thần công lấn áp tới, phải lùi lại một bước, trong khi lão bà thấy khí huyết đảo lộn tưởng muốn thổ huyết ra ngay.

Bỗng ở bên cạnh có tiếng “hự” khiến Kim Ngang Tiêu giật mình nhìn lại. Thì ra đó là Bách Trọng thiền sư đứng bên, vì không vận nội lực hộ thân, đã bị áp lực của chưởng phong đẩy tới, khiến Thiền sư phát lùi bốn bước, rồi ngã phệt xuống đất, mặt trắng bệch, hiển nhiên đã bị nội thương rồi.

Thật ra Cự Linh thần công của Kim Ngang Tiêu chẳng thể hơn được công phu Cửu Quỷ Thôi Hồn của lão quái bà là bao nhiêu, nhưng vì nội lực của Kim Ngang Tiêu quá thâm hậu nhờ nước dãi hạc ngàn năm của Hắc Cốt Ma Nương, nên trong lần so chiêu này, tuy lão bà đã vận dụng đến tàm thành công lực mà bị hạ phong.

Lão quái bà không thể nào ngờ được rằng Kim Ngang Tiêu có đủ nội lực thắng nổi tám thành Cửu Quỷ Thôi Hồn của mình. Mụ trở mắt nhìn Kim Ngang Tiêu vừa khiếp hãi vừa căm giận, hậm hực nói :

- Tiểu tặc... người... người... học được Cự Linh thần công? Chẳng lẽ tám thành công thuần dương ấy lại hơn cả công phu Cửu Quỷ Thôi Hồn thuần âm chân khí của ta hay sao? Tiểu quỷ... bên trong tất phải có bí ẩn gì, nhà ngươi đừng mong giấu nổi mắt của lão bà, mau nói hết ngay ra.

Kim Ngang Tiêu vốn là một thanh niên chí trung chí hậu, lại hết sức khiêm tốn, nên tuy một lần so chiêu đã thắng được tay đệ nhất kỳ nhân của võ lâm, chàng cũng không lấy thế mà kiêu hãnh.

Chàng cũng là người chân thật, chẳng hề nhân cơ hội mà bày đặt chuyện lừa gạt đối phương, bởi thế nghe lão bà hỏi, chàng chỉ lạnh lùng đáp :

- Lão tiền bối, Kim mỗ quả được duyên may hạnh ngộ, được hưởng linh đơn kỳ được, lại được dị nhân truyền cho công lực, võ công mới được tinh tiến như thế này, chứ chẳng phải chỉ nhờ một cuốn kinh Cự Linh thần công mà thành đạt. Kim mỗ thiết nghĩ những bí kíp võ công như Cự Linh thần công tuy thế gian hãn hữu, nhưng chẳng qua tùy duyên số phúc phận của từng người. Trời cho ai người nấy hưởng, chẳng thể tranh cướp mà đạt được thành công cái thế. Tiền bối hãy lui khỏi chốn này, mau trở về động cũ ẩn cư, không dính líu đến việc ân oán của võ lâm nữa là thượng sách đó vậy.

Lão quái bà bỗng ngửa mặt lên trời cười khanh khách, đôi môi thắm lộ hàm răng trắng như ngọc tựa thiếu nữ đang xuân, nhưng giọng cười gay gắt ghê rợn lắm sao.

Lão quái bà cười rồi nói :

- Tiểu tử to gan thật dám nói những lời đó với lão bà. Ngươi tưởng một chiêu đó đã thắng nổi lão bà rồi hay sao?

Kim Ngang Tiêu thờ dài, biết không sao lay chuyển nổi lão quái bà, liền chỉ Bách Trọng thiên sư nói :

- Lão tiền bối đừng nghĩ việc tranh thua hơn kém với Kim mỗ nữa, hãy nghĩ đến việc cứu chữa cho người... người bạn cũ của tiền bối đang bị thương. Lão tiền bối nỗ nhần tâm để mặc Bách Trọng thiên sư ở đó, mà không sẵn sóc hay sao?

Lão quái bà quay lại nhìn Bách Trọng thiên sư, khuôn mặt trắng như tuyết của mụ bỗng ửng hồng, nét mặt bỗng dịu lại.

Bách Trọng thiên sư vẫn ngồi im, nhắm mắt cúi đầu, nhưng lạ lùng thay vẫn chưa chịu vận động để tự chữa thương, mà chỉ ngồi im lặng người đi như pho tượng.

Bỗng Bách Trọng thiên sư khẽ cất tiếng, chậm rãi :

- Bách Hoa Nương, Kim thiếu hiệp nói không sai, bà hãy về núi ẩn cư, đừng dính líu việc giang hồ nữa. Chốn này... chốn này chẳng phải chỗ yên lành, cao thủ U Minh cung nhiều như nước, lại thêm các nhân vật võ lâm cũng kéo cả đến nơi Côn Luân thánh địa này. Mối oán thù năm xưa, hồ để có mấy người quên được. Bốn chữ Cửu Quỷ Ác Bà reo rắc tai họa cho võ lâm như thế nào, ai mà không nhớ!

Cửu Quỷ Ác Bà! Kim Ngang Tiêu suýt kêu lên một tiếng kinh hoàng, khi thấy Bách Trọng thiên sư nhắc đến tên đó. Té ra... té ra...

Kim Ngang Tiêu chưa kịp nghĩ thêm thì Bách Trọng thiên sư đã chậm rãi nói tiếp :

- Bách Hoa Nương! Cao thủ võ lâm kéo đến nơi đây có tới cả trăm người. Nếu họ thấy bà ở đây, làm sao không có người nhận ra bà chính là Cửu Quỷ Ác Bà, kẻ tử thù của võ lâm năm xưa? Một mình Cửu Quỷ Ác Bà làm sao chống nổi hàng trăm cao thủ?

Té ra Bách Hoa Nương chỉ là tục danh của lão quái bà, còn tên hiệu của mụ là... Cửu Quỷ Ác Bà!

Cái tên Cửu Quỷ Ác Bà đối với Kim Ngang Tiêu không xa lạ gì. Bốn chữ đó đã làm rung chuyển cả võ lâm, gây phong ba bão táp khét tiếng giang hồ từ thời Kim Ngang Tiêu chưa sanh ra đời, nhưng cho đến lúc chàng khôn lớn, dư âm Cửu Quỷ Ác Bà vẫn còn truyền tụng trong võ lâm.

Thật không ngờ... Kim Ngang Tiêu chăm chú nhìn con người mang danh Cửu Quỷ Ác Bà chọc trời khuấy nước.

Nhưng lúc này nét mặt Cửu Quỷ Ác Bà vụt biến đổi. Vừa hiện diện được đôi chút, đôi mắt phượng quắc lên dữ rợn, bốc hung quang sát khí...

Cửu Quỷ Ác Bà cười the the :

- Tiểu Hồng Âm, ông coi Cửu Quỷ Ác Bà này là hạng người như thế nào? Có bao nhiêu võ lâm thấy Cửu Quỷ Ác Bà gặp cường địch mà bỏ chạy không?

Bách Trọng thiên sư thờ dài một tiếng, cúi đầu không nói nữa.

Kim Ngang Tiêu đang nóng lòng sốt ruột về việc Giang Nam Cửu Quỷ bị trúng độc chưởng của Hoàng Sam Vô Sĩ, nên không muốn dây dưa với Cửu

Quý Ác Bà nữa.

Vừa rồi chàng thấy Hoàng Nam Vô Sĩ bị bắn tung lên, rớt xuống một nơi ở gần đó, chắc hẳn y đã trúng chưởng của Cửu Quý Ác Bà và không biết chừng đã chết rồi.

Chàng liền quay người đi, định tiến đến chỗ Hoàng Nam Vô Sĩ vừa rớt xuống, tìm xác y để lấy giải dược cho Giang Nam Tử Quý.

Chẳng ngờ Kim Ngang Tiêu vừa quay người đi, đã nghe thấy tiếng quát the thé của Cửu Quý Ác Bà :

- Tiểu tặc ngươi định đi đâu? Muốn sống phải để chân kinh Cự Linh thần công để lão bà sử dụng.

Tiếng quát chưa dứt, Kim Ngang Tiêu đã thấy một luồng kinh lực âm u như lán át tối. Đó là Cửu Quý Ác Bà dùng Cửu Quý Thôi Hồn tấn công chàng một chưởng thứ hai.

Biết rõ chưởng lực của Cửu Quý Ác Bà mãnh liệt ghê gớm, Kim Ngang Tiêu không muốn phí sức đối chưởng với mụ.

Chàng liền thi triển Tu Di Thân Tháp, thân hình chàng thấp thoáng như bóng ma, trong chớp mắt đã tránh sang bên tả.

Đồng thời, Kim Ngang Tiêu vận dụng Cự Linh thần công đẩy ra một chưởng, gọi là Đại Bàng Triển Dực, tựa hồ như một con chim vỗ cánh, đẩy chưởng lực Cửu Quý Thôi Hồn sang một bên.

Kim Ngang Tiêu đã tránh thoát luồng chưởng lực của Cửu Quý Ác Bà rồi, nhưng chàng lại sợ Cửu Quý Thôi Hồn quá mãnh liệt, có thể di hại đến Bách Trượng thiên sư đang ngồi ở đó, nên mới dùng chưởng lực Cự Linh thần công gạt kinh lực của Cửu Quý Ác Bà sang một bên.

Bỗng nghe thấy một tiếng nổ dữ dội, làm đình tai nhức óc, đồng thời cát bay mù mịt và mảnh đá vụn rớt xuống quanh người rào rào như mưa.

Đó là vì kinh lực thuần âm Cửu Quý Thôi Hồn bị chưởng lực của Kim Ngang Tiêu đẩy chệch sang một bên, đập trúng phải một khối đá lớn ở bên ở đó, nên toàn thể khối đá bị nổ tung, như thể ở giữa khối đá có chất nổ làm tảng đá vỡ tan tành.

Thấy uy lực của Cửu Quý Thôi Hồn hung dữ như vậy, Kim Ngang Tiêu không khỏi rùng mình.

Chẳng những các nhân vật bình thường của võ lâm mà ngay cả những tay đệ nhất cao thủ, bị trúng chưởng của Cửu Quý Ác Bà, làm sao tránh khỏi nội tạng bị phá, chết không kịp la một tiếng.

Trách nào ác danh của Cửu Quý Ác Bà đã chấn động giang hồ.

Đó là nói năm xưa Cửu Quý Ác Bà luyện được có bốn thành công lực thôi, còn bây giờ mụ đã đạt đến mười thành rồi.

Cửu Quý Ác Bà thấy chưởng lực của mình vẫn không thể nào đã thương được Kim Ngang Tiêu, liền nổi giận đùng đùng, quát lớn :

- Kim tiểu tử, ngươi tưởng lão bà chịu thua ngươi hay sao? Nếu ngươi không phải là hạng người khiếp nhược, hãy đứng lại tiếp lão bà tử mấy thế công phu Cửu Quý Thôi Hồn nữa...

Kim Ngang Tiêu lắc đầu nói :

- Lão tiên bối, Kim mỗ tự biết công lực chẳng thể bằng lão tiên bối, nên tự nhận thua và xin rút lui trước. Kim mỗ còn một vị bằng hữu trúng độc trọng thương, nên phải đi kiếm giải dược đây, Kim mỗ với lão tiên bối hậu hội hữu kỳ...

Kim Ngang Tiêu nói xong quay người đi luôn.

Cửu Quý Ác Bà tức giận kêu lớn :

- Kim Ngang Tiêu! Hãy khoan!

Phàm trong võ lâm, việc giao đấu với nhau phải có ý chí hiếu thắng mới phát sanh ra được. Kim Ngang Tiêu công lực có thừa, lại tự nhận thua trước và đòi rút lui, lão quái bà làm sao nài ép chàng giao đấu cho được, mà nếu Kim Ngang Tiêu bỏ đi, Cửu Quý Ác Bà chẳng còn hy vọng thâu hồi Cự Linh thần công.

Cửu Quý Ác Bà rít lên :

- Kim Ngang Tiêu, ngươi muốn bỏ đi, phải để lại cuốn Cự Linh thần công cho ta.

Kim Ngang Tiêu điềm nhiên quay đi :

- Không thể được, Kim mỗ quyết không để cuốn kinh đó lọt vào tay tiên bối.

Cửu Quý Ác Bà cuống cuống nói :

- Kim Ngang Tiêu, ngươi bỏ đi, ta sẽ giết lão trọc này.

Kim Ngang Tiêu giựt mình quay lại, ấp úng nói :

- Lão tiền bối sao nữ... sao nữ...

Cửu Quỷ Ác Bà thấy Kim Ngang Tiêu hoảng sợ, liền cười khanh khách, tỏ vẻ đắc chí, nói lớn :

- Cửu Quỷ Ác Bà này có một việc gì không dám làm? Ta muốn thu đoạt Cự Linh thần chương thì chẳng cứ một Bách Trọng thiên sư, mà cả đến một trăm, một ngàn Bách Trọng thiên sư, ta cũng cho về Tây Phương châu Phật tổ.

Kim Ngang Tiêu tức giận, nói :

- Lão tiền bối sao nhẫn tâm đến như vậy. Bách Trọng thiên sư là người... người thế nào với lão tiền bối mà vô cơ định hạ sát người? Lão tiền bối chẳng còn điểm lương tâm nào nữa hay sao?

Cửu Quỷ Ác Bà thân nhiên đáp :

- Đúng, Cửu Quỷ Ác Bà chẳng có lương tâm gì hết, bốn chục năm trước vô lâm đều rõ, đến nay ngươi mới biết?

Kim Ngang Tiêu hậm hực nói :

- Nhưng Bách Trọng thiên sư chẳng gì cũng... cũng...

Chàng thấy khó nói vô cùng, nhưng lúc này tính mạng một người treo trên sợi tóc, há phải câu nệ? Chàng liền tiếp :

- Kim nỗ thiết nghĩ, tuy bây giờ Bách Trọng thiên sư là người xuất gia, nhưng xưa kia chẳng gì cũng... là người thân của tiền bối. Một ngày, nghĩa cũng trọng tựa thiên sơn... Lễ nào tiền bối lại đang tâm cho đành.

Sở dĩ Kim Ngang Tiêu nói như vậy là vì chàng đã nghe câu chuyện giữa Cửu Quỷ Ác Bà và Bách Trọng thiên sư trao đổi với nhau từ đầu, nhất là nhìn thấy rõ sắc mặt của hai người và gọi tên tục của nhau.

Tình hình đó khiến chàng nghĩ ngay đến một mối ân tình của hai người, khi họ còn niên thiếu, trước khi Bách Trọng thiên sư xuất gia đầu Phật, nên chàng đã gọi chuyện tình cũ nghĩa xưa, để mong Cửu Quỷ Ác Bà nghĩ lại tình xưa, mà không xuống tay tàn bạo nữa.

Chẳng giờ, vừa nghe Kim Ngang Tiêu nói mấy lời đó, Cửu Quỷ Ác Bà đã sa sầm nét mặt, nói lớn :

- Tiểu quỷ, im mồm. Ngươi biết gì mà nói? Ngươi cũng đừng nghĩ chuyện trời biển đầu đầu, hảo huyền vô lý. Cửu Quỷ Ác Bà này đã có phu quân, chẳng lẽ ngươi không biết hay sao?

Kim Ngang Tiêu ngăn người ra. Chàng chợt nhớ năm xưa, khi tiến vào động núi ở ngọn Gian Vân phong, chàng đã gặp đáng trọng phu của Cửu Quỷ Ác Bà, tức là đệ nhân tiền bối, ngồi trên tảng đá trước đầm nước, chắn ngang đường động và dùng mẹo thách đồ chàng vượt qua.

Chàng rùng mình nghĩ thầm :

- Ta quả là hồ đồ, Cửu Quỷ Ác Bà có chồng và năm xưa đã cùng chồng gây bao chuyện động trời lở đất trong vô lâm, ngày nay giang hồ còn truyền tụng. Về sau, nghe nói hai vợ chồng Cửu Quỷ Ác Bà có chuyện bất hòa, cùng ẩn cư trong một lòng núi, nhưng suốt mấy chục năm trường, không ai nhìn mặt và cũng không ai nói với ai một lời, nhưng họ vẫn là tình nghĩa phu thê. Như vậy, không có lý nào Cửu Quỷ Ác Bà lại còn có chuyện tư tình với Bách Trọng thiên sư. Trừ phi đây là một chuyện từ trước, khi Cửu Quỷ Ác Bà chưa xuất giá từng phu.

Kim Ngang Tiêu còn đang nghĩ ngợi, bỗng thấy Cửu Quỷ Ác Bà sắc mặt nay bừng đỏ, cất tiếng the thé, nói tiếp :

- Tiểu tặc, ngươi đã gặp đáng trọng phu của ta mà chưa biết tính tình ông ấy hay sao? Nếu ông ấy nghe thấy những lời bất chính của ngươi, ta sợ ngươi chết chẳng toàn thây. Ông ta sẽ cắt gân, lột da ngươi để nhồi trấu.

Cửu Quỷ Ác Bà liếc mắt nhìn về phía Bách Trọng thiên sư đang ngồi, rồi lại nói :

- Nhà ngươi muốn biết Tiêu Hồng Âm là người thế nào đối với ta? Ta nói chuyện cũ cho một tiểu quỷ hậu bối như ngươi biết cũng chẳng hề gì. Tiêu Hồng Âm với ta khi xưa chỉ có tình nghĩa sư huynh muội đồng môn mà thôi. Tiêu Hồng Âm là nhị sư huynh của ta, còn đại sư huynh chính là đáng trọng phu của ta bây giờ. Cả ba chúng ta cùng học một thầy đó, ngươi đã biết chưa?

Kim Ngang Tiêu kinh ngạc bàng hoàng, tự nhủ thầm :

- Té ra như vậy, thật không ai ngờ Bách Trọng thiên sư lại là đồng môn sư huynh của Cửu Quỷ Ác Bà.

Nhưng chàng vốn là người thông minh mau hiểu, chỉ thoáng nghe tình hình đó, Kim Ngang Tiêu đã đoán ngay ra tất cả bi kịch giữa hai nam một nữ lại cùng đồng môn sư huynh muội.

Bách Trọng thiên sư đã đem lòng yêu vị sư muội Bách Hoa Nương, tức Cửu Quỷ Ác Bà bấy giờ, nhưng không được sư muội đền đáp tình yêu, vì sư muội lại đem lòng yêu đại sư huynh, rồi kết hôn với đại sư huynh. Tất cả câu chuyện tình bi đát là thế.

Cũng có thể giữa ba người hay giữa hai vị sư huynh đã xảy ra những chuyện ghen tuông xô xát kinh người, hay cũng có thể vị sư muội Bách Hoa Nương tuy đã thuận lời kết hôn với đại sư huynh, nhưng cảm thấy thương hại nhị sư huynh rồi tìm lời an ủi, chẳng may gây chuyện hiểu lầm thê thảm.

Xét ra, Cửu Quỷ Ác Bà chẳng phải là người lẳng lơ hay có ý ác danh thâm đặng trên chốn giang hồ, nên việc tư thông chẳng thể có.

Và lại, Bách Trọng thiên sư tuy si mê đến cực độ, cũng chẳng thể là người hành động khuất tất hay mờ ám, để bước vào đường thông dâm.

Dẫu sao kết quả hết sức bi thảm là vị nhị sư huynh đó phải ra đi, ôm mối hận tình, cạo đầu đi tu, để trở thành một vị Thiên sư như ngày nay, nhưng mối tình u oán đó không hề dễ dàng chốc mà quên được?

Có lẽ cũng không muốn để Kim Ngang Tiêu phải thắc mắc về vấn đề này, Cửu Quỷ Ác Bà bỗng lên tiếng :

- Nhà người khỏi phải suy nghĩ phỏng đoán vắn vơ nữa. Một khi giữa ba người bất hòa, tất nhiên phải có sự ly tán, đó là chuyện thường ở trên đời này. Nhưng từ lúc Tiêu Hồng Âm bước chân vào phái Nga Mi để cạo đầu tu hành, bọn ta không nhìn nhận y là đồng môn đồng phái nữa. Tình nghĩa sư huynh muội như vậy là cắt đứt. Cửu Quỷ Ác Bà này, ra đời hành sự chỉ có một điều tâm niệm kẻ nào thuận với ta là bạn, kẻ nào nghịch với ta là thù. Nhà người đừng đem chuyện tình cảm nói với ta, vô ích.

Nói đến đây, đôi mắt Cửu Quỷ Ác Bà chớp lóe ra một tia hung quang, coi ác độc vô cùng.

Kim Ngang Tiêu khẽ liếc mắt nhìn về phía Bách Trọng thiên sư, thấy mặt ông xám ngắt như chàm đỏ, mắt nhắm nghiền. Từ lúc Cửu Quỷ Ác Bà nhắc lại chuyện xưa, Bách Trọng thiên sư không làm sao còn giữ nổi vẻ đau đớn, chua chát, tức hận hiện rõ trên nét mặt.

Bách Trọng thiên sư bỗng cất tiếng, khẽ nói :

- Kim thiếu hiệp, thiếu hiệp hãy rời khỏi nơi này, đừng quân ngại tới bàn tăng nữa.

Kim Ngang Tiêu lắc đầu, cương quyết nói :

- Bách Trọng đại sư, vấn bối bảo vệ đại sư đến cùng. Mời đại sư hãy đứng lên để vấn bối hộ vệ người ra khỏi nơi này.

Cửu Quỷ Ác Bà cười khanh khách :

- Kim tiểu tử, người không đưa Cự Linh thần công cho ta, Tiêu Hồng Âm sẽ chết trước.

Kim Ngang Tiêu tức giận, nói lớn :

- Tiền bối có đủ tài lực hãy ra tay đoạt lấy chân kinh, tại sao phải dùng thủ đoạn không quang minh uy hiếp một người không tự vệ?

Cửu Quỷ Ác Bà “hừ” một tiếng, nói :

- Ta chẳng nói với người như vậy hết hơi hay sao? Ta bảo người cuộc đấu chưa phân thắng bại, có sao người đòi rút lui?

Kim Ngang Tiêu liền nổi nóng, không còn giữ khiêm tốn nữa, liền lạnh lùng, đáp :

- Kim mỗ đã thừa tiếp tiền bối ba chương, công lực của tiền bối như thế nào, Kim mỗ đã rõ, còn cần gì phải thử nữa?

Cửu Quỷ Ác Bà rít lên, như ma hú :

- Câm ngay đi! Người đừng giở giọng kêu ngạo như vậy nữa. Lần này lão bà sẽ cho người biết công lực công lực Cửu Quỷ Thôi Hồn uy mãnh như thế nào, nhưng lão bà không cần phải đấu chương với người nữa, mà bằng cách khác.

Kim Ngang Tiêu xoay người lại đối diện Cửu Quỷ Ác Bà, chàng bước vài bước sang một bên tránh xa chỗ Bách Trọng thiên sư ngồi, rồi thản nhiên nói :

- Bất cứ cách nào, Kim mỗ cũng vui lòng chờ tiền bối chỉ giáo cho mấy cao chiêu. Nhưng có điều Kim mỗ giao hẹn trước là cuộc đấu này chỉ liên quan đến một mình Kim mỗ với tiền bối mà thôi, còn Bách Trọng thiên sư đây hoàn toàn ở ngoài cuộc, tuyệt nhiên tiền bối không được nhân dịp đá thương Thiên sư.

Cửu Quỷ Ác Bà cười khanh khách :

- Tiểu quỷ khá ngạo mạn, lo thân mình chưa xong còn lo cho người khác. Nhà người liệu có sống nổi không mà dám nói như vậy?

Kim Ngang Tiêu chỉ cười nhạt :

- Kim mỗ sẵn sàng, chờ tiền bối chỉ giáo!

Cửu Quỷ Ác Bà lại nói :

- Kim tiểu tử kia, năm xưa khi ngươi tiến vào động của ta, ngươi đã nghe thấy thanh âm Cửu Quỷ Thanh Âm. Lần này ta cũng muốn dùng âm thanh ấy, xem công lực thực của ngươi tiến triển tới mức nào.

Đột nhiên, Bách Trọng thiên sư ngẩng đầu lên, giọng nói kinh hoàng :

- Kim thiếu hiệp, mau rời khỏi nơi này!

Kim Ngang Tiêu ngăn người ra suy nghĩ. Quả thật chàng không ngờ Cửu Quỷ Ác Bà lại dùng âm thanh thử sức với chàng.

Năm xưa, chàng đã suýt chết vì âm thanh ma quái đó nên biết ngay rằng chẳng phải chuyện tầm thường. Bách Trọng thiên sư hẳn đã rõ âm thanh này như thế nào nên mới lộ vẻ kinh hãi, thúc giục chàng bỏ đi.

Nguyên công phu Cửu Quỷ Thôi Hồn của Cửu Quỷ Ác Bà là một môn võ công độc đáo, tuyệt kỹ của nó có thể phát huy ra kinh lực, đao lực, hay bất cứ thứ binh nhơn nào khác, song điểm độc đáo nhất là huy ra thanh âm.

Sở dĩ, môn võ công này có tên là Cửu Quỷ Thôi Hồn chính là vì âm thanh ghê gớm của nó phát ra như chín con quỷ cùng kêu hú.

Năm xưa, Cửu Quỷ Ác Bà thành danh trong võ lâm cũng là nhờ âm thanh này, nên võ lâm mới đặt cho mục danh hiệu ghê gớm là Cửu Quỷ Ác Bà.

Nhưng năm xưa, Cửu Quỷ Ác Bà mới luyện được có bốn thành công lực, còn bây giờ mục đã tiến đến mười thành rồi, sức mạnh phát huy chẳng phải như xưa.

Cửu Quỷ Thôi Hồn có tất cả chín âm điệu, mỗi âm điệu mang tên một loài quỷ, bởi vậy nên mới gọi là Cửu Quỷ Thôi Hồn. Mỗi âm điệu công dụng khác nhau, nhưng uy lực càng lúc càng mạnh.

Chín âm điệu này là :

1. Nga Quỷ Âm
2. Nhị Đầu Quỷ Âm
3. Độc Xuyên Quỷ Âm
4. Trốc Bì Quỷ Âm
5. Nguru Đầu Quỷ Âm
6. Cổ Đao Quỷ Âm
7. Thất Hãm Quỷ Âm
8. Trường Thốn Quỷ Âm
9. Vô Thương Quỷ Âm

Chín thứ âm thanh này đều có năng lực sát nhân ghê gớm, công lực Cửu Quỷ Thôi Hồn càng cao thì sức giết người càng xa, có thể ngoài mười dặm cũng làm chết người được.

Đại để âm thanh “Nga Quỷ” tuy là yếu nhất cũng đủ làm những người công lực kém, tan nát phủ tạng mà chết. Hay Nhị Đầu Quỷ Âm có thể làm đối phương nổ óc chết.

Nhưng lợi hại hơn hết là ba điệu sau cùng Thất Hãm Quỷ, Trường Thốn Quỷ và Vô Thương Quỷ, vì những âm thanh này chuyên phá các huyết đạo của đối phương, đó là phép Thanh Âm Điểm Huyết, còn lợi hại hơn cả phép Đan Chỉ Lăng Không Điểm Huyết.

Còn Trường Thốn Quỷ Âm là âm thanh có năng lực cắt đứt ruột gan của đối phương, khi bị trúng âm thanh này dù là cao thủ võ lâm cũng phải đau đớn quằn quại, như thể trong ruột có loài giun quấy đảo, đau đớn khổ sở đến mức không thể nào chịu nổi, rồi sau đó ruột mới đứt ra từng khúc mà chết.

Khủng khiếp nhất là âm thanh thứ chín, tức là Vô Thương Quỷ, bởi vì một khi đã bị âm thanh này xuyên trúng vào người thì tất cả ngũ quan sẽ như có kim châm, tim bị kiến cắn, ruột bị cào xé, da thịt bị nứt nẻ xương bị lộn ra ngoài, tóm lại nạn nhân chẳng phải là người nữa mà biến thành loài quỷ... vô thường chịu muôn ngàn khổ cực ở địa ngục.

Nhưng Kim Ngang Tiêu đâu có biết đến sự nguy hiểm đó.

Năm xưa, chàng đã bị thanh âm Cửu Quỷ Thôi Hồn tấn công nhưng may có tiếng Mạnh Sư Hống của Bách Trọng thiên sư từ đỉnh núi vọng xuống, làm thanh âm Cửu Quỷ Thôi Hồn giảm uy lực, nhờ thế chàng vượt qua được cửa ải nguy hiểm đó.

Giờ đây nghe cửa quỷ ác bà thách thử, chàng nghĩ thầm :

- Bất quá thanh âm Cửu Quỷ Thôi Hồn chỉ hơn năm xưa mấy thành là cùng, ta đã luyện được Cự Linh thần công lại thêm công lực tinh tiến gấp bội, có đâu sợ thanh âm đó.

Kim Ngang Tiêu chưa kịp trả lời, Cửu Quỷ Ác Bà thấy chàng ngần ngại suy nghĩ, lại cho rằng chàng sợ, liền cười lớn tiếng :

- Tiểu tử kia, ngươi muốn rời khỏi nơi đây an toàn, phải để lại cuốn Cự Linh thần công.

Kim Ngang Tiêu hít một hơi dài, ngâm vận dụng đến thức tám mươi bốn là thức chốt của Cự Linh thần công, rồi đồng dục nói :

- Tiền bối, Kim mô đã sẵn sàng, mong tiền bối ra tay nhân nhượng.

Cửu Quỷ Ác Bà bỗng bật ra một chuỗi cười ghê rợn. Đột nhiên tiếng cười im bật. Cửu Quỷ Ác Bà từ từ giơ hai tay lên ngực.

Khuôn mặt đẹp như hoa trắng, như tuyết của lão bà này tự nhiên bùng đỏ, những đường gân máu nổi lên má chẳng chịt trông rất ghê rợn. Đồng thời những tiếng “bùng... bùng... bùng” như tiếng trống nổi lên.

Kim Ngang Tiêu quắc mắt đứng chờ, thần trí được nội lực Cự Linh thần công và nước dãi hạc ngàn năm tăng cường, nên sáng suốt vô cùng.

Chàng vận dụng công lực toàn thân, tạo nên một bức tường vô hình quanh chàng và diêm tĩnh, chờ Cửu Quỷ Ác Bà tấn công.

Chợt Bách Trọng thiên sư kêu lên một tiếng và kinh hoàng gọi lớn :

- Kim thí chủ, bắt khả... bắt khả...

Nhưng Cửu Quỷ Ác Bà đã nhếch mép cười hiểm độc, hai bàn tay mụ chụm lại quanh mồm, lồng ngực mụ phập phồng, rồi từ chiếc mồm xinh tươi và đôi môi đỏ thắm đó bật ra một âm thanh quái đản.

Âm thanh đó lúc đầu nhỏ, chẳng khác gì một tiếng hú tầm thường. Nhưng chỉ phút chốc sau nó biến đổi kỳ dị. Đang trầm, âm thanh đột nhiên cao vút lên, rồi tứ bề bốn phương, ầm ầm như muôn ngàn binh mã cùng chạy.

Kim Ngang Tiêu không một chút sơ hở, vận chân khí toàn thân, nhất định không để thanh âm lấn áp, làm rối loạn tinh thần.

Năm xưa, chàng đã bị Cửu Quỷ Thôi Hồn chặn đứng lại và làm cho tinh thần chàng tán loạn như hóa điên.

Lần này Kim Ngang Tiêu đề phòng, nên âm thanh càng cao, chân khí chàng phát ra càng mạnh.

Giữa lúc đó một việc vô cùng kinh ngạc xảy ra. Cùng lúc tự nhiên có bảy luồng mãnh khí nhỏ tấp như sợi chỉ vô hình vô sắc lấn áp đến và điễm vào bảy huyệt đạo của chàng Kim Ngang Tiêu đã tưởng chàng có thần công hộ thể, xung quanh chàng đã có tường đồng vách sắt không một kinh lực nào có thể phá vỡ bức tường đó.

Không ngờ chỉ thoáng một cái, thanh âm Cửu Quỷ Thôi Hồn đang cao bỗng chuyển âm tiết, thì cùng một lúc Kim Ngang Tiêu cảm thấy bảy luồng kinh lực nhỏ như mũi tên châm vào huyệt đạo của mình.

Thì ra Kim Ngang Tiêu bị mắc lừa. Nguyên do Cửu Quỷ Ác Bà đã biết nội lực của chàng chí cao, nên mụ đã quyết dùng ngay âm điệu thứ bảy là Thất Hãm Quỷ Âm tấn công chàng.

Kim Ngang Tiêu không ngờ Cửu Quỷ Thôi Hồn có thể xuyên qua thần công hộ thể của chàng.

Nếu Cửu Quỷ Ác Bà dùng chương lực thì dù mụ có dùng mười thành Cửu Quỷ Thôi Hồn, chưa chắc chương lực của mụ phá được Cự Linh thần công của chàng.

Nhưng đằng này mụ đã khôn ngoan dùng âm thanh thứ bảy, chuyên về điễm huyệt tấn công chàng.

Thứ âm thanh này tạo thành lãnh khí nhỏ rấp, nên xuyên qua được thần công hộ thể của chàng, như mũi kim xuyên qua đá.

Người khác thì chết ngay vì Cửu Quỷ Ác Bà. Nhưng Kim Ngang Tiêu may mắn nội lực quá cao, lại thêm uống nước dãi hạc ngàn năm, nên khi luồng khí xuyên qua thần công hộ thể của chàng, chàng đã phát giác kịp thời.

Nhưng sự thể xảy ra quá mau lẹ. Bảy luồng khí nhanh như tên bắn nhắm vào bảy huyệt đạo của chàng bắn tới, khiến chàng hoảng hốt quát lên một tiếng lớn, hai tay đẩy ra hai chương mãnh thế vô song.

Kim Ngang Tiêu đang vận dụng Cự Linh thần công thức tám mươi bốn, nên tiếng quát của chàng như tiếng sét nổ, quả nhiên không kém gì tiếng Mãnh Sư Hống của Bách Trọng thiên sư. Chính nhờ tiếng quát ấy mà chàng thoát nạn.

Té ra đối phó với âm thanh của Cửu Quỷ Ác Bà bất cứ chương lực hay kinh lực gì cũng vô ích, chỉ có một thứ có thể có thể chống lại được âm thanh.

Tiếng quát như tiếng sét nổ của chàng đã đẩy lùi được bảy luồng khí của Cửu Quỷ Thôi Hồn nhờ đó huyết đạo của chàng không bị điểm trúng.

Còn hai chương mà phát ra cấp bách, tuy đối với âm thanh Thất Hâm Quỷ Âm không có hiệu gì, nhưng lại được lợi thế là tấn công thẳng vào Cửu Quỷ Ác Bà.

Chương lực của chàng ào ào như giông tố lần áp đến Cửu Quỷ Ác Bà, khiến mục kinh hoàng vội đổi âm điệu, biến thành thức năm Nguru Hầu Quỷ Âm.

Đó là vì âm lực Thất Hâm Quỷ Âm tuy xuyên qua được nội lực nhưng lại không chống được chương lực.

Nguru Hầu Quỷ Âm tạo thành kinh lực và chạm vào chương lực Cự Linh thần công phát ra tiếng nổ đĩnh tai nhức óc.

Kim Ngang Tiêu vừa thoát được Thất Hâm Quỷ Âm bất giác rung mình lạnh gáy, nhưng chàng giựt mình, nghe tiếng rên rỉ của Bách Trọng thiên sư, vội nhìn về phía Thiên sư.

Bách Trọng thiên sư vẫn ngồi im, nhưng một dòng máu đỏ đã từ mép ông nhỏ xuống. Thiên sư đã bị nội thương rồi.

Nguyên là Nguru Hầu Quỷ Âm của Cửu Quỷ Ác Bà phát ra quá mạnh, chạm phải Cự Linh thần công của Kim Ngang Tiêu, đồng thời còn làm cho Bách Trọng thiên sư bị thương nữa.

Đáng lẽ ra Bách Trọng thiên sư không bị thương nặng như thế. Nếu Thiên sư vận dụng nội lực hộ thân thì không đến nỗi nào, nhưng vì ông chỉ ngồi yên không đỡ nên bị thanh âm Cửu Quỷ Thôi Hồn làm hại.

Kim Ngang Tiêu vừa giận vừa sợ, quát lên :

- Cửu Quỷ Ác Bà, mục tàn nhẫn vô lương tâm!

Cửu Quỷ Ác Bà cười lên the nhé, không đáp. Đột nhiên thanh âm Thất Hâm Quỷ Âm lại nổi lên. Bảy luồng lãnh khí bay đến tấn công các huyết đạo của Kim Ngang Tiêu lần nữa.

Lần này Kim Ngang Tiêu đã có kinh nghiệm chẳng chờ bảy luồng lãnh khí xuyên qua thần công hộ thể của mình, mà vận dụng thần lực quát ra một tiếng vang rền như tiếng sấm.

Quả nhiên thanh âm của Kim Ngang Tiêu đẩy lui ngay được Thất Hâm Quỷ Âm của Cửu Quỷ Ác Bà.

Cửu Quỷ Ác Bà càng tăng gia nội lực Cửu Quỷ Thôi Hồn thì tiếng quát của Kim Ngang Tiêu càng chấn động.

Kim Ngang Tiêu chưa sử dụng âm thanh bao giờ, lần này vì sự ngẫu nhiên bắt buộc phải dùng đến lối phát triển nội công này, thành thử Kim Ngang Tiêu cũng như người vừa tìm thấy một lối đi huyền diệu, một thủ pháp mới lạ.

Càng đấu, thanh âm của Kim Ngang Tiêu càng mãnh liệt. Cự Linh thần công của chàng vốn là một thứ thần công vô song của thiên hạ. Kim Ngang Tiêu đã luyện được nội công này là một sự kỳ duyên hãn hữu của võ lâm vì bình thường phải mất bốn chục năm khổ tu mới luyện thành.

Sau khi được Hắc Cốt Ma Nương truyền cho nội lực, lại được uống nước dãi hạc ngàn năm, công lực của Kim Ngang Tiêu tăng gia gấp bội, có thể nói nội trong các cao thủ đệ nhất của võ lâm, kể cả các kỳ nhân tiền bối như Hắc Cốt Ma Nương, Bách Trọng thiên sư, Phi Long thư sinh hay Cửu Quỷ Ác Bà, không ai có công lực bằng chàng.

Thật ra công lực tiềm tàng ấy, Kim Ngang Tiêu chưa biết cách lợi dụng thì tho đến tuyệt đỉnh, cho nên chưa phát triển đến mức kinh người, xuất phạm nhập hóa.

Nhưng bây giờ, bỗng nhiên tìm được cách phát thành âm thanh, chàng đã thấy một cách thi thố thần diệu.

Vì lẽ đó, tiếng quát của Kim Ngang Tiêu lúc đầu còn đứt quãng, về sau mỗi lúc một thuần phục hơn, tiếng quát của chàng trở thành một tiếng hú kéo dài, trầm bổng thanh thoát, khi thì như hồ rỗng, lúc tựa rỗng ngậm, càng lúc càng tuyệt diệu, kỳ ảo, nối tiếp nhau dồn dập như thác lũ đổ ra, liên miên bất tuyệt...

Thanh âm Thất Hâm Quỷ Âm của Cửu Quỷ Ác Bà làm sao chống nổi công lực tuyệt trần thâm hậu ấy? Chẳng bao lâu bảy luồng lãnh khí bị đánh tan, đồng thời thanh âm Cự Linh thần công của Kim Ngang Tiêu tràn tới.

Cửu Quỷ Ác Bà cả kinh, lần lượt thay đổi âm điệu Cửu Quỷ Thôi Hồn cũng không sao chống nổi Cự Linh thần công của Kim Ngang Tiêu.

Cửu Quỷ Ác Bà lúc này mặt hoa đỏ như gấc, nét mặt nhăn nhúm, không khó coi vô cùng.

Đột nhiên, Cửu Quỷ Ác Bà quát lên một tiếng như sấm rền, tạm thời đẩy lui được thanh âm của Kim Ngang Tiêu.

Đoạn nhanh như chớp mắt, Cửu Quỷ Ác Bà hướng về Bách Trọng thiên sư bay đến.

Lãnh khí đó vô hình vô sắc, nhưng kinh lực của Kim Ngang Tiêu lúc bấy giờ đã phát huy rộng lớn, bao trùm cả một vùng, thành thử ra bất cứ thứ công

lực nào phát động chàng cũng thấy ngay lập tức.

Kim Ngang Tiêu thấy Cửu Quỷ Ác Bà chủ tâm hại Bách Trọng thiên sư, chàng kinh hãi và tức giận vô cùng, tận lực hú lên một tiếng, dùng thanh âm phá tan Thất Hâm Quỷ Âm của Cửu Quỷ Ác Bà.

Đồng thời, Kim Ngang Tiêu đẩy ra cả hai chưởng theo thế Song Long Quá Hải, tức là một chiêu rất mạnh của Cự Linh thần chưởng.

Hai luồng chưởng phong của Kim Ngang Tiêu cuộn cuộn ập tới, như hai con rồng thần qua biển.

Cửu Quỷ Ác Bà giận cá chém thớt, định hạ độc thủ với Bách Trọng thiên sư, không ngờ chưởng phong của Kim Ngang Tiêu đã bay tới, khiến lão quái bà rú lên một tiếng khiếp hãi, nhảy tránh không kịp đành phải giờ hai chưởng lên, vận dụng mười thành công lực Cửu Quỷ Thôi Hồn ra đối chưởng.

“Àm!...” “Bùng!”

Hai tiếng nổ rền rĩ. Người Cửu Quỷ Ác Bà bỗng bắn tung lên, rồi bay là là như chim én.

Đó là thế cười chưởng phong, chỉ có những đệ nhất lưu cao thủ mới dám sử dụng, vì chỉ sợ ý một chút là bị chưởng lực của đối phương đánh vỡ nội tạng liền.

Cửu Quỷ Ác Bà bay là là như chim én, đầu ngoái lại nhìn, trong lòng căm hận, quyết tìm cách lấy được cuốn kinh Cự Linh thần công mới nghe.

Song giữa lúc ấy có tiếng hú từ xa vọng tới, rồi bốn bóng người thấp thoáng phi lại như bay. Đó là Tứ trưởng lão Giám viện của Thiên Phật tự đi tìm Bách Trọng thiên sư.

Bốn vị cao tăng này tuy không phải là Chưởng môn phái Nga Mi, nhưng vai vế của họ lại có phần ở trên Bách Trọng thiên sư.

Nhắc trông thấy bốn chưởng của lão râu trắng xóa đang phi đến, Cửu Quỷ Ác Bà biết ngay là gặp cường địch. Vì một lẽ bí ẩn Bách Trọng thiên sư không ra giao đấu, nhưng bốn vị Trưởng lão này đâu có sợ Cửu Quỷ Ác Bà.

Đấu với Kim Ngang Tiêu chưa thắng, nay lại thêm cường địch, làm sao hy vọng thắng nổi. Cửu Quỷ Ác Bà liền rú lên một tiếng dài, thân hình bay biến, chớp mắt đã không thấy đâu cả.

Kim Ngang Tiêu thấy Cửu Quỷ Ác Bà đã bỏ đi liền thở dài một tiếng nhẹ nhõm, chạy đến bên Bách Trọng thiên sư.

Vừa lúc ấy, bốn Trưởng lão giám tự của Thiên Phật tự cũng chạy đến. Tất cả thấy Bách Trọng thiên sư bị thương, đều kinh hoảng và tức giận vô cùng.

Nhưng thấy đối phương đã chạy xa, lại biết Kim Ngang Tiêu có công đánh đuổi cường địch, bốn Trưởng lão đều chấp tay đa tạ.

Cung điện lạ lùng

Kim Ngang Tiêu thấy có Tứ trưởng lão đến trợ giúp Bách Trọng thiên sư nên chàng yên lòng, từ tạ đi ngay.

Chàng chạy về phía có tên Hoàng Sam Võ Sĩ bị đánh rớt, nhưng kinh ngạc thấy xác y đã biến mất bao giờ.

Kim Ngang Tiêu đứng ngơ ngác nhìn quanh, chợt thấy ở phía xa xa có một khu nhà rất tráng lệ, tựa như một tòa cung viện, chàng liền nghĩ thầm:

- “U Minh cung đó chăng? Nếu vậy tên Hoàng Sam Võ sĩ tất phải được đưa về nơi đó”.

Nghĩ vậy, Kim Ngang Tiêu tung mình nhảy lên như con chim én liệng, mắt liếc nhìn về phía sau thấy Tứ trưởng lão đang dìu Bách Trọng thiên sư bước đi, chàng liền thẳng hướng tòa cung điện thi triển Tu Di thần pháp chạy đi nhanh vùn vụt như tên bắn.

Ngon núi Kim Đinh cao và nhọn hoắt như một tòa tháp, nhưng chu vi quanh chân núi rộng lớn có đến mấy chục dặm.

Suốt một miền này gọi là Côn Luân thánh địa, cảnh sắc lạ lùng, tựa như Bồng Lai tiên cảnh.

Kim Ngang Tiêu chạy một hồi đã thấy cảnh cung điện hiện ngay trước mắt. Nếu đây là U Minh cung thì quả là hiếm địa phải coi chừng.

Đứng trên cao, Kim Ngang Tiêu mới nhìn thấy bao quát cả một vùng.

Chàng bắt gặp ngay người kinh lạ: Côn Luân thánh địa, nơi tu luyện của những bậc Trưởng lão phái Côn Luân đạt tới mức trường sinh bất tử, làm sao có những cung điện nguy nga tráng lệ như thế này.

Có tới cả chục tòa lâu đài, hết thấy đều xây dựng trên một ngọn đồi không cao lắm, nhưng mỗi tòa lâu đài là một cung điện tuyệt đẹp, chẳng khác gì cung vua phủ chúa.

Nếu không phải là ở trong Côn Luân thánh địa, Kim Ngang Tiêu đã đoán chắc đây là hoàng cung hay một chốn đền đài của một bậc vương giả quyền quý giàu sang nào.

Nhìn thấy cảnh lộng lẫy xa hoa ở trước mặt, Kim Ngang Tiêu tự hỏi thầm :

- “Chủ nhân U Minh cung là hạng người thế nào. Y lập ra cung điện như vua chúa thế này để làm gì?”

Nhưng, Kim Ngang Tiêu không khỏi ngạc nhiên khi nhìn ngắm một lúc lâu, không thấy một bóng người nào qua lại trong khu cung điện ấy cả.

U Minh cung cao thủ như vân, Kim Ngang Tiêu đã biết thế nên đến đây chàng đã nghĩ ngay sẽ gặp những quân canh gác nghiêm ngặt, nhưng vế sĩ chẳng lưới hết lượt này đến lượt khác, tưởng một con kiến cũng khó lòng vượt qua được.

Chẳng ngờ, Kim Ngang Tiêu đang nhìn ngắm hồi lâu, cảm thấy như cung điện bỏ ngõ, phía bên ngoài chẳng có một bóng người canh gác, mà trong cung tựa như trống rỗng chẳng thấy một chút hoạt động nào. Trước cảnh tượng lạ lùng đó, Kim Ngang Tiêu bỗng ngỡ ngàng nghĩ thầm :

U Minh cung là đây chăng? Hay chỉ là một khu lâu đài bỏ hoang?

Nhưng chàng khó lòng tưởng tượng đây là nơi bỏ hoang, vì từ mái nhà, bờ tường, bức cửa, cho đến mấy vườn hoa rực rỡ, tất cả đều như mới, sạch sẽ tinh tươm, chẳng chút nào là hoang phế cả.

Kim Ngang Tiêu không dần được lòng hiếu kỳ, vội nhảy ngay xuống chạy lại gần khu lâu đài rồi cất mình nhảy vọt lên như chim bay, vượt qua bờ tường rào cao ngất, hạ xuống một mái nhà ở sát bên bờ tường.

Quả nhiên trong khu này không có người, Kim Ngang Tiêu trong lòng kinh lạ, nhưng đã bớt dè dặt, liền chuyển từ nóc nhà này sang nóc nhà kia thám thính khắp nơi.

Đâu đâu chàng cũng thấy cảnh xa hoa lộng lẫy, chẳng những các tòa cung điện trần thiết trang trí cực kỳ đẹp đẽ, mà cả đến những vườn bông, ngọn giả sơn hay sân gạch đá hoa cũng quý giá vô ngần.

Mục đích của Kim Ngang Tiêu là tiến đến tòa cung điện ở phía bên tả có một hồ nước rộng lớn, nước xanh dòn, xung quanh hồ trồng một loài cây lạ, trong tựa như cây Man Đà La, nhưng hoa lại đủ màu, sắc sỡ vô cùng khác hẳn hoa Man Đà La.

Nhắc trông thấy hồ nước, Kim Ngang Tiêu bỗng giựt mình đứng sững ngay lại.

Không phải hồ nước đẹp đó làm cho chàng ngạc nhiên mà là... người ngồi bên hồ.

Bên hồ nước, trên một tảng đá lớn, dưới những cây hoa tươi thắm có một người ngồi, quay mặt nhìn ra phía hồ, lưng quay lại phía Kim Ngang Tiêu.

Đó là một người đàn bà, đúng ra là một phu nhân quyền quý hay một vị vương phi của triều đình, vì sắc phục của người ấy toàn là những lụa quý giá, không những thế, trên mái tóc cổ tay của người ấy đều lấp lánh gắn những bảo ngọc minh châu, ánh sáng chói lòa.

Đứng xa, Kim Ngang Tiêu chỉ nhìn thấy lưng vị phu nhân ấy, không trông rõ mặt, nhưng chàng không khỏi ngạc nhiên, tự nhủ thầm :

- Tại sao lại có vị phu nhân quyền quý như thế này ở đây? Mà vị phu nhân này lại chỉ có một mình lơ lửng ngồi bên hồ nước, thật là lạ lùng.

Ngắm nhìn hồi lâu, thấy vị phu nhân vẫn ngồi im bên hồ nước, tựa như một pho tượng đá, Kim Ngang Tiêu càng ngạc nhiên và không nghĩ ngợi thêm, lập tức thi triển khinh công chạy lại phía đó.

Đang thi triển như bay bên tai gió lộng vù vù thổi, Kim Ngang Tiêu bỗng giựt mình đứng sững lại, vận khí phòng thân và đưa mắt nhìn hai bên.

Từ khi luyện được Cự Linh thần công, Kim Ngang Tiêu đã có tai mắt mình minh nhạy suốt gặp bội phần người thường.

Vừa rồi đang chạy, tai chàng bỗng thoáng phân biệt được tiếng thở nhẹ giữa tiếng gió vù vù thổi bên tai, nên biết ngay xung quanh có người.

Nhưng khi Kim Ngang Tiêu đứng lại đưa mắt quan sát, chàng lại không thấy gì hết.

Xung quanh chàng chỉ là những tòa cung điện xa hoa nhưng vắng ngắt. Cả đến tiếng hô hấp vừa rồi cũng không còn nữa.

Kim Ngang Tiêu cười lạnh nhạt một tiếng, rảo bước tiến lại bên hồ nước, không cần để ý đến những kẻ rình rập xung quanh nữa.

Khi tiến đến gần người đàn bà ngồi trên phiến đá bên bờ hồ Kim Ngang Tiêu đã nhận rõ chiếc lưng thon thon, chiếc gáy trắng ngần dưới mớ tóc mây búi ngược lên, nên chàng đoán ngay rằng thiếu phụ này hẳn còn trẻ và là người tuyệt đẹp, chẳng cần nhìn rõ mặt.

Nghĩ vậy Kim Ngang Tiêu chẳng ngại đường đột, rảo bước tiến lại, định hỏi vị phu nhân là ai.

Không ngờ, khi Kim Ngang Tiêu chỉ còn cách sau lưng người đàn bà độ mười bước, bỗng có một giọng nói thánh thót như tiếng chuông ngân từ phía người đàn bà vang lại :

- Kim công tử đã đến đó phải không?

Kim Ngang Tiêu giật nảy người đứng sững ngay lại. Chàng giật mình vì hai lẽ.

Từ xa chạy đến nơi này Kim Ngang Tiêu đã thi triển kinh công tuyệt đỉnh Tu Di thân pháp, người chàng nhẹ như lông hồng, bước chân chàng thì lướt trên mặt đất, không gây ra một tiếng động nhỏ.

Vậy mà Kim Ngang Tiêu vừa bước tới, người đàn bà ngồi quay lưng lại đã biết rồi.

Nhưng Kim Ngang Tiêu giật mình kinh hãi hơn hết là thấy người đàn bà biết tên mình và đã gọi đúng tên khi chưa trông thấy mặt chàng.

Kim Ngang Tiêu kinh lạ quá, buột mồm hỏi :

- Người... người là ai?

Giữa lúc ấy, ở hai bên Kim Ngang Tiêu bỗng có tiếng thét lạnh lạnh :

- Đứng ngay lại!

Đồng thời, hai luồng kinh lực rất mạnh từ hai bên đẩy tới, hòa hợp với nhau một cách linh diệu lạ lùng, tạo thành một bức tường áp lực trước mặt Kim Ngang Tiêu, chẳng những ngăn cản không cho chàng tiến lên, mà còn muốn đẩy chàng lùi lại nữa.

Kim Ngang Tiêu cười nhạt một tiếng, khẽ phất tay áo một cái nhẹ.

Chỉ nghe thấy “bùng” một tiếng nhỏ, luồng kinh lực ở trước mặt chàng đã bị phá vỡ làm đôi, rồi bị đẩy ngược trở lại hai bên khiến sỏi đá cũng bị cuốn theo nghe rào rào.

Người đàn bà ngồi trên phiến đá vẫn không quay đầu trở lại, nhưng cất tiếng ngân nga như tiếng chuông, giọng nói hết sức oai nghiêm, quát bảo :

- Bậy không được vô lễ với Kim công tử!

Mấy tiếng “dạ” lạnh lạnh ở hai bên, khiến Kim Ngang Tiêu phải liếc mắt nhìn sang bên.

Thì ra ở hai bên chàng, cách độ mười bước đã có hai thiếu nữ đứng bên cạnh hai chiếc vạc bằng đá lớn gấp hai đầu người, như hai ngọn núi nhỏ.

Những chiếc vạc đá này chạm trổ rất công phu, toàn là màu trắng toát nổi vân xanh, đặt rải rác ở quanh bờ hồ làm cảnh.

Hai thiếu nữ nọ có lẽ đã nấp sau hai chiếc vạc đá đó nên Kim Ngang Tiêu không trông thấy.

Đến khi Kim Ngang Tiêu tiến lên đến gần thiếu phụ, cả hai mới xông ra, quát bảo chàng phải đứng lại, đồng thời dùng chưởng định ngăn cản chàng.

Nhưng công lực của Kim Ngang Tiêu thâm hậu vô cùng. Chỉ một cái nhấc tay nhẹ, chàng đã đẩy lùi được hai luồng chưởng lực đó khiến hai thiếu nữ bị phản lực đẩy về lao đảo muốn ngã.

Cả hai mặt tái mét, “dạ” lên một tiếng rồi trở mắt đứng nhìn Kim Ngang Tiêu, không ngờ chàng thanh niên nhỏ tuổi này có công lực kinh người như vậy.

Kim Ngang Tiêu liếc nhìn hai thiếu nữ, thấy họ mặc y phục màu xanh, tóc kết ở sau theo kiểu nữ tì.

Cả hai trông độ mười bảy hay mười tám tuổi, mặt mũi xinh đẹp như tiên nữ giáng trần.

Kim Ngang Tiêu không khỏi kinh lạ. Chưởng lực vừa rồi của hai thiếu nữ, tuy bị chàng đẩy lùi, nhưng xét ra không phải tầm thường, có lẽ ngay cả các cao thủ võ lâm trong thiên hạ cũng chỉ có công lực mạnh mẽ như thế là cùng.

Hai thiếu nữ này xét ra chỉ là nữ tì của vị phu nhân, vậy mà đã có võ công như thế, thử hỏi chủ nhân của chúng còn cao siêu thế nào.

Kim Ngang Tiêu trong lòng vừa kinh hãi vừa ngạc nhiên, tiến thêm lên mấy bước nữa đến sau thiếu phụ và hỏi :

- Phu nhân... là ai? Tại sao biết tên tại hạ?

Lúc đó, vị phu nhân mới từ từ quay đầu lại, khuôn mặt ngọc hiện ra, đôi mắt phượng long lanh, làn thu ba đưa đẩy, đôi môi tươi thắm chum chím cười, hé lộ hàm răng trắng như ngọc!

- Kim công tử, ta đã gặp công tử một lần, công tử không biết sao?

Vừa trông thấy khuôn mặt xinh đẹp tuyệt trần của vị phu nhân, Kim Ngang Tiêu đã giật mình choáng váng.

Vị phu nhân đó nói không sai, Kim Ngang Tiêu quả đã gặp mặt người đàn bà này một lần, và gặp trong khoảnh khắc, tựa như con gió thoảng.

Chàng không thể quên được khuôn mặt với cặp mắt lạ lùng này, trừ phi chàng nhìn thấy vị phu nhân ngồi trong vồng đi qua mặt chàng, trên đỉnh ngọn tường quái dị trong khu vực Bát Quái, trên con đường từ động Lô Công tiến vào Côn Luân thánh địa này.

Lúc đó, chàng và Thôi Ngọc Linh cùng Bạch Thiên Vân đang lạc lõng trong khu vực Bát Quái, với những bức tường đá cao ngất vô cùng quái lạ, thì bỗng nhiên một đoàn người một đoàn thị nữ theo hầu một chiếc võng, chạy qua mặt bọn chàng như một bóng ma quái gở.

Trên chiếc võng đó có một vị phu nhân này và giữa lúc đi ngang qua mặt bọn chàng, bức rèm the của chiếc võng lay động, hé lộ khuôn mặt như tiên nga, nhưng với cặp mắt long lanh sáng quắc, chiếu thẳng vào mặt Kim Ngang Tiêu khiến chàng phải rùng mình kinh sợ.

Đến khi Kim Ngang Tiêu nhảy lên bờ tường đuổi theo, thì đoàn thị nữ và chiếc võng đã biến mất...

Kim Ngang Tiêu làm sao quên được hình ảnh đó? Đột nhiên, một ý nghĩ thoáng qua óc chàng, khiến Kim Ngang Tiêu sa sầm nét mặt và trầm giọng hỏi :

- Phu nhân là ai? Có phải phu nhân chính là chủ nhân của U Minh cung đó không?

Vị phu nhân cười ròn khanh khách một hồi lâu, rồi mới cất tiếng nói :

- Kim công tử, nếu ta là chủ nhân của U Minh cung, công tử sẽ xử trí ra sao?

Kim Ngang Tiêu nghe câu hỏi đó, lòng càng nghi ngờ. Chàng sa sầm mặt mày và sảng tiếng, đáp :

- Nếu phu nhân là chủ nhân U Minh cung, tại hạ cũng chẳng có gì đáng nói, chỉ có hai câu hỏi và hai lời yêu cầu thôi.

Vị phu nhân vẫn tươi cười, đáp :

- Kim công tử, định hỏi như thế nào, thử nói ta nghe được chăng?

Kim Ngang Tiêu mười phần nghi chín, đây chính là chủ nhân U Minh cung, liền lạnh lùng nói :

- Tại hạ muốn hỏi chủ nhân U Minh cung nơi đây là Côn Luân thánh địa, đất cấm của phái Côn Luân đã từ bao trăm năm nay, chủ nhân U Minh cung lấy tư cách gì và quyền lực gì chiếm cứ đất này?

Vị phu nhân ngửa mặt lên trời cười dòn tan và gật đầu liên hồi, nói :

- Hay lắm, hay lắm! Quả là một câu hỏi đích đáng. Còn câu hỏi thứ hai?

Kim Ngang Tiêu bắt đầu tức giận về thái độ của thiếu phụ, hai mặt chàng quắc lên, nhìn thẳng vào khuôn mặt ngọc ngà và trầm giọng hỏi :

- Tại hạ muốn hỏi chủ nhân U Minh cung, vì lẽ gì lại ra tay sát hại những cao thủ võ lâm khi họ đột nhập vào chốn này? Tại sao chủ nhân của U Minh cung dùng độc hình tra khảo các nhân vật võ lâm, rồi còn giam giữ vào “tử ngục” cho đến chết?

Vị phu nhân tuyệt thế giai nhân nọ hình như thích thú vì thấy Kim Ngang Tiêu tức giận, nên càng cười lớn như muốn châm chọc cho chàng bức tức thêm, rồi lại nói :

- Quả là hay! Quả là hay! Còn hai lời yêu cầu, Kim công tử nói cho ta nghe thử?

Kim Ngang Tiêu tức đến đỏ mặt, nên xẵng tiếng đáp :

- Chủ nhân U Minh cung hãy trả lời hai câu của tại hạ, sau đó tại hạ sẽ nói hai lời yêu cầu.

Vị phu nhân nheo mắt nhìn chàng, như nhìn một đứa trẻ làm nũng và lắc đầu, nói :

- Kim công tử, công tử nóng nảy quá chẳng biết tình lý là gì nữa. Công tử coi vừa rồi công tử nói ra một lượt có những hai câu hỏi và hai lời yêu cầu, vậy mà bây giờ công tử chỉ nói hai câu hỏi, còn hai lời yêu cầu lại giấu đi không chịu nói ra nốt, thử hỏi người nghe chịu sao nổi. Cũng như nhà bếp dọn một mâm bánh ra cho thực khách nhìn thấy rồi lại cất đi ngay. Làm sao lại có sự vô lý như vậy kìa.

Kim Ngang Tiêu cũng thừa biết lý luận của vị phu nhân này chỉ là chuyện đùa cợt, không phải lý luận đúng để đem ra tranh luận, nhưng vì giọng nói của vị phu nhân có một sức quyến rũ lạ thường.

Giọng nói thánh thót như tiếng đàn, êm dịu như tiếng suối reo, trầm bổng như tiếng chim kêu, khiến người nghe thích thú chỉ muốn nghe mãi, chẳng cần để ý xem lời nói có ý nghĩa thế nào...

Kim Ngang Tiêu đang tức giận; cũng phải ngảy người ra trước sắc đẹp và giọng nói quyến rũ đó.

Lạ lùng là lý luận ngô nghê của thiếu phụ không làm chàng tức giận thêm nữa mà trái lại còn khiến chàng khẽ nhích mép, muốn tức cũng không sao nổi giận được nữa.

Kim Ngang Tiêu chợt nhớ người đàn bà đẹp này có thể là chủ nhân U Minh cung, tàn bạo độc ác vô song, kẻ thù của toàn võ lâm của đương thời, nên chàng trấn tĩnh tinh thần và cất tiếng lạnh lùng, nói :

- Phu nhân muốn biết hai lời yêu cầu của tại hạ cũng không sao.

Vị phu nhân cười khanh khách :

- Nói đi Kim công tử, nói đi...

Kim Ngang Tiêu nghiêng răng nói một giọng cương quyết như dao chém đá :

- Tại hạ yêu cầu chủ nhân của U Minh cung phải đem toàn thể thuộc hạ rời khỏi Côn Luân thánh địa này ngay, để đem Thánh địa trả lại cho phái Côn Luân.

Vị phu nhân kêu “à” lên một tiếng, làm ra bộ ngạc nhiên nhưng sự thật nàng ta chẳng có vẻ ngạc nhiên chút nào, vì nụ cười tươi như hoa nõ vẫn còn ở trên môi, ngay cả sắc mặt cũng không cố gắng làm ra vẻ ngạc nhiên, mà vẫn tươi cười như cũ.

Kim Ngang Tiêu nhận thấy sự đó nên chàng tức mình, dần giọng :

- Còn lời yêu cầu thứ hai là trước khi đi khỏi nơi này, chủ nhân U Minh cung phải phóng thích hết thảy các nhân vật võ lâm còn bị giam giữ, nhất là có người nào trong lúc giao tranh với thủ hạ U Minh cung bị trúng độc được, chủ nhân U Minh cung phải bỏ ngay thuốc giải độc ra chữa khỏi cho những người đó.

Vị phu nhân cười lớn hơn bao giờ hết. Tiếng cười lạnh lạnh, trong trẻo dần tan như muôn ngàn khánh chuông bằng ngọc va chạm nhau, nhưng lúc này tiếng cười đó như nhạo báng châm vào tai Kim Ngang Tiêu, khiến chàng không thể nhịn được nữa, liền quát lên một tiếng như sét nổ, khiến hai thiếu nữ trông như nữ tử đứng hai bên cạnh chiếc thiếp đá cả kinh, kêu lên một tiếng và cùng tiến lên một bước.

Đồng thời, không biết xuất hiện từ đâu, có tới cả hai chục thiếu nữ nữa, ăn mặc y hệt hai người trên, đã nhảy ra như những bóng ma bao vây Kim Ngang Tiêu vào giữa.

Vị phu nhân vội im tiếng cười, gờ tay quát khế :

- Chớ vô lễ với Kim công tử. Bây lui ra hết.

Trên mười thiếu nữ trẻ măng, không người nào ngoài hai chục tuổi, nhất tề cúi đầu vâng lệnh, rồi lui lại ẩn mình sau các gốc cây, vạc đá, giả sơn quanh đó biến đi mất hết như trước.

Kim Ngang Tiêu biết gặp phải kình địch ghê gớm, chàng không dám coi thường, vận khí toàn thân, ứng dụng Cự Linh thân công hộ thể, tiến lên một bước dần giọng hỏi :

- Chủ nhân U Minh cung, tại hạ chờ câu trả lời.

Mắt Kim Ngang Tiêu tia hào quang sáng rực, hai tay chàng từ từ gờ lên như sẵn sàng ứng chiến.

Vị phu nhân nét mặt không thay đổi, mỉm cười nói :

- Kim công tử chớ có hiểu lầm, ta không phải là chủ nhân U Minh cung.

Từ này giờ, Kim Ngang Tiêu vẫn đinh ninh vị phu nhân này chính là chủ nhân U Minh cung, nên khi nghe nói như vậy làm sao chàng không khỏi sững sốt, đứng trố mắt nhìn người đàn bà xinh đẹp như tiên, trong lòng nổi lên một cảm giác lạ kỳ, không hiểu vì sao như thấy nhẹ nhõm, hân hoan, khoan khoái...

Kính lạ dị thường: Đào Hoa cung

Tuy nhiên, nỗi vui mừng vô cớ đó chỉ thoáng qua như con gió, rồi ngay sau đó sắc mặt Kim Ngang Tiêu lộ ra một do dự hoài nghi.

Nếu người đàn bà này không phải chủ nhân U Minh cung, những tòa lâu đài, cung điện này không phải là U Minh cung hay sao?

Bất giác, Kim Ngang Tiêu khẽ liếc mắt nhìn quanh một lượt. Cặp mắt sắc như dao của vị phu nhân đã thấy cử chỉ của Kim Ngang Tiêu.

Nụ cười tươi trên môi hồng để hé lộ những chiếc răng nhỏ nhắn trắng như ngọc và tiếng oanh lại vang lên :

- Kim công tử, đây không phải là U Minh cung.

Kim Ngang Tiêu ngờ ngác hỏi :

- Vậy đây là... nơi nào?

Vị phu nhân chum chim cười :

- Đây là Đào Hoa cung!

Đào Hoa cung! Kim Ngang Tiêu chưa nghe thấy nói đến bao giờ.

Nhưng thật là kinh dị Côn Luân thánh địa nơi đất cấm uy nghiêm của một đại môn phái nhất nhì của võ lâm, chẳng những có U Minh cung mà lại còn có cả... Đào Hoa cung nữa.

Nguyên một cái tên đó cũng tương phản quái gở với một nơi Thánh địa rồi.

Kim Ngang Tiêu lạ lùng buột miệng hỏi :

- Đào Hoa cung? Vậy ra người... người...

Vị phu nhân nói tiếp lời chàng :

- Ta là chủ nhân của Đào Hoa cung. Ta không phải là chủ nhân của U Minh cung.

Hết kinh dị rồi đột nhiên nghi ngờ...

Đôi mắt Kim Ngang Tiêu bỗng lóa lên sáng quắc như muốn xuyên qua bộ mặt ngọc để tìm hiểu những bí ẩn bên trong.

Rõ ràng là chủ nhân U Minh cung đã chiếm cứ Côn Luân thánh địa từ bao năm nay tác quái, làm sao lại có Đào Hoa cung nào lọt vào đây được?

Kim Ngang Tiêu chưa gặp mặt chủ nhân U Minh cung nhưng chàng đã thấy thủ đoạn của y gian xảo độc ác như thế nào.

Một kẻ như chủ nhân U Minh cung không thiếu gì những thâm mưu độc kế, trí trá không lường...

Vị phu nhân như hiểu được ý nghĩ của Kim Ngang Tiêu, liền cười nói :

- Kim công tử khỏi cần phải nghi ngờ nữa. Nếu ta là chủ nhân U Minh cung, ta còn mất công cứu công tử và những quý hữu ra khỏi khu Bát Quái làm gì nữa. Nếu ta là chủ nhân U Minh cung tại sao ta không để công tử ngửi hơi Tử Sắc Đoạn Trường thảo trong Thạch Bích trận?

Lần này Kim Ngang Tiêu bàng hoàng, tưởng như có tiếng sét nổ ngang tai, khiến chàng chỉ còn đứng ngây người, trố mắt ra nhìn.

Vị phu nhân thấy chàng như vậy, lại cười như chế diễu :

- Kim công tử vẫn chưa hiểu hay sao? Nếu ta không cho công tử lối thoát ra khỏi Thạch Bích trận, liệu công tử có đến được đây không? Hai chữ ở trên tường đá... Hừ... Trong lúc vui đùa, có lẽ đá quá tay một chút, chắc công tử cũng không hờn giận nào... Hai chữ “xóa tử” đó, nếu ta không viết còn ai viết nữa?

Chưa bao giờ Kim Ngang Tiêu kinh dị đến như thế, chàng choáng váng cả người.

Té ra hai chữ “xóa tử” ghi trên tường làm chàng thắc mắc chính là do vị phu nhân này viết.

Nhưng có một điều gì quái lạ hơn nữa, khiến chàng vẫn chưa hiểu nổi...

Vị phu nhân lại nói :

- Chẳng lẽ công tử oán giận người đã cứu công tử thoát chết hay sao? Hai chữ “xóa tử” (thăng ngục) đó, chẳng qua là ta cũng hơi bức mình, thấy công tử nghĩ mãi cũng không hiểu vết tay ta để ở trên tường.

Kim Ngang Tiêu “a” lên một tiếng kinh hãi. Phải rồi vết tay... vết tay khổng lồ lớn bằng nắm tay người thường!

Nhưng làm sao lại là tay của vị phu nhân này? Kim Ngang Tiêu đã tưởng đó là vết tay của một người khổng lồ quái dị...

Chàng kinh hãi buột miệng nói :

- Vết tay... vết tay...

Vừa nói, chàng vừa nhìn vào đôi tay nhỏ nhắn trắng muốt như ngà của thiếu phụ. Vị phu nhân hiểu cái nhìn đó, bật cười khanh khách :

- Kim công tử ngạc nhiên vì vết tay to lớn để trên tường đá phải không? Nếu là vết tay nhỏ làm sao lưu ý được mọi người? Vì vết tay lớn đó Kim công tử mới thấy lời ra... hà hà... vết tay đó chính tay của ta.

Kim Ngang Tiêu tưởng như đây là chuyện quái lạ nhất trần gian. Chàng nửa tin nửa ngờ, chỉ còn biết giương mắt nhìn thiếu phụ.

Vị phu nhân lắc đầu cười, như chế diễu sự ngây ngốc của một đứa trẻ con và nói :

- Kim công tử võ công cao cường thật, nhưng kiến thức chừng còn nông cạn lắm. Trong lúc bồn tẩu giang hồ, công tử đã nghe nói đến Oa Oa công bao giờ chưa? (oa oa là con ếch).

Kim Ngang Tiêu bắt giác đỏ mặt Oa Oa công? Thực quả chưa bao giờ chàng nghe nói đến thứ công phu quái dị đó bao giờ cả.

Nhưng Oa Oa công có liên hệ gì đến vết tay khổng lồ trên tường đá? Chẳng lẽ vị phu nhân này đem chuyện huyền hoặc ra lừa bịp chàng để tự nhận cứu chàng?

Vị phu nhân thấy chàng đỏ mặt, liền cười nói :

- Kim công tử hà tất phải hồ thẹn như thế làm gì. Năm chục năm nay trong võ lâm chưa có người nào luyện thành Oa Oa công, mà chắc cũng không mấy người biết tới công phu này, Kim công tử là kẻ hậu sanh làm sao biết được những việc ngay cả những bậc tiền bối đương thời cũng không hay biết?

Kim Ngang Tiêu quyết chẳng để vị phu nhân này lấy chuyện Oa Oa công, ra đánh lạc hướng về vết tay to lớn in trên mặt tường đá, liền cất tiếng hỏi :

- Phu nhân, tại hạ muốn biết vết tay trên đá vì sao mà có?

Vị phu nhân không đáp, bỗng nhiên từ từ đứng lên, tiến lại bên chiếc vạc bằng đá to lớn, cao bằng hai đầu người, trông lừng lững như một khối đá lớn.

Kim Ngang Tiêu còn ngạc nhiên chưa hiểu vì phu nhân đó làm gì, thì vị phu nhân đã quay lại, nói :

- Kim công tử hãy coi cho kỹ.

Nói dứt lời, bàn tay trắng muốt đã giơ lên.

Không hiểu vị phu nhân này vận dụng công lực như thế nào và dùng công phu gì mà đã thấy mấy cành lá cây ở quanh đấy đang xanh tươi đột nhiên héo úa cả đi, một sức nóng hầm hập phát ra khiến Kim Ngang Tiêu đứng cách xa đến sau bảy bước cũng cảm thấy, đồng thời sỏi đá dưới chân bốc xoáy tròn như một con gió lốc.

Kim Ngang Tiêu trợn mắt kinh hãi thẳm, vì chàng nhận thấy công lực của thiếu phụ này quả là bậc xuất chúng, nội trong võ lâm đương thời không có ai sánh bằng, họa chăng chỉ có Hắc Cốt Ma Nương, người chị kết nghĩa với chàng là có công lực tương đương mà thôi.

Nhưng, Kim Ngang Tiêu bỗng la lên một tiếng, vì trước mặt chàng còn xảy ra một việc vô cùng quái dị nữa.

Sổ là vị phu nhân giơ chưởng lên, xòe cả năm ngón, rồi từ từ áp áp vào bên hông chiếc vạc bằng đá.

Bàn tay đó không chạm vào đá, mà ngừng lại khi còn cách mặt đá chừng nửa xích, rồi giữ nguyên như thế.

Lạ lùng thay, cùng lúc ấy trên mặt đá nhấn ở bên hông chiếc vạc đá thấy in hình một bàn tay khổng lồ lớn bằng năm bàn tay thường, cũng đủ năm ngón, y hệt bàn tay của vị phu nhân giơ lên ở trước đó.

Hình bàn tay khổng lồ mới đầu còn mờ mờ, nhưng chỉ phút chốc sau, vết hằn trên mặt đá sâu thêm, nên trông hình bàn tay rất rõ, quả nhiên giống hệt bàn tay mà Kim Ngang Tiêu đã trông thấy trên mặt tường đá.

Lúc đó trên đầu vị phu nhân đã thấy tia lên trời một luồng khói màu hồng nhạt, y hệt luồng khói Kim Ngang Tiêu đã từng thấy xuất hiện trên đầu Hắc Cốt Ma Nương, khi Hắc Cốt Ma Nương vận công chữa thương cho chàng.

Nhưng luồng khói trên đầu vị phu nhân chỉ thoáng hiện rồi lại tan biến ngay, vì ngay sau đó, vị phu nhân đã hạ tay xuống, khiến bầu không khí lại mát mẻ như thường và sỏi cát dưới chân cũng không bị xoáy lốc nữa.

Vị phu nhân quay người lại nhìn Kim Ngang Tiêu cười, nói :

- Kim công tử đã thấy hiệu lực Oa Oa công như thế nào chưa?

Kim Ngang Tiêu ngây người ra không biết nói làm sao. Không cần phải giải thích nhiều, chàng đã hiểu ngay rằng vị phu nhân này đã vận dụng thứ: Oa Oa công đó vào bàn tay, chỉ cần để bàn tay cách xa mặt đá độ nửa xích, kinh lực Oa Oa công từ bàn tay phát ra, có thể in lõm sâu vào đá.

Thì ra danh từ Oa Oa công lấy tên một loài ech chẳng phải vô lý.

Giống ech có tài nín hơi làm có bụng nở phình ra, Oa Oa công này cũng có uy lực phát trường, chỉ cần có một bàn tay nhỏ nhấn mà kinh lực phát ra có thể bành trướng to lớn bằng bàn tay khổng lồ in hình vào đá.

Trong thế gian này, thật không có thứ công lực nào quái lạ hơn nữa.

Vị phu nhân dừng nhìn Kim Ngang Tiêu, rồi lại hỏi :

- Thế nào Kim công tử? Công Tử còn cho ta là chủ nhân U Minh cung nữa hay thôi?

Kim Ngang Tiêu giật mình, mặt hơi bừng đỏ, vội chấp tay nói :

- Phu nhân hãy nguyên lượng, tại hạ nông cạn đã nghĩ lầm.

Chàng nói rất thành thật, vì chàng đã hiểu chính vị phu nhân này là người đã chỉ đường cho chàng ra khỏi chốn tử địa ở khu Bát Quái vừa rồi.

Vị phu nhân có vẻ hài lòng, liền nói :

- Kim công tử, tuy ta không phải là chủ nhân U Minh cung, ta cũng có thể giải đáp hai câu hỏi vừa rồi của công tử. Còn hai lời yêu cầu, ta không dám nói chắc có thể thỏa mãn những ý nguyện đó, nhưng ta cũng có thể giải quyết phần nào... miễn là công tử biết nghe lời ta.

Kim Ngang Tiêu nghĩ thầm :

- Vị phu nhân này không phải là chủ nhân U Minh cung, nhưng xét ra đã ở trong Côn Luân thánh địa này thì bất luận thế nào phải có liên hệ ít nhiều đến U Minh cung. Không biết chừng vị phu nhân này là đối đầu của chủ nhân U Minh cung. Chỉ có công lực ghê gớm như vậy mới có thể ở trong đất này mà thôi.

Kim Ngang Tiêu đoán chắc đây là một nhân vật trứ danh trong võ lâm mà chàng chưa từng được biết, nên ngập ngừng hỏi :

- Dám hỏi phu nhân, quý tánh cao danh xưng hô như thế nào?

Vị phu nhân đáp, nét mặt thoáng lộ vẻ buồn :

- Danh hiệu của ta chẳng cần cần nhắc đến làm gì. Đã gần năm chục năm nay, ta mai danh ẩn tích, việc giang hồ cơ hồ đã quên hết.

Năm chục năm! Kim Ngang Tiêu choáng người đưa mắt nhìn thiếu phụ trẻ đẹp như thần tiên giáng thế.

Chàng cứ tưởng thiếu phụ này già dặn lắm chỉ ngoài ba chục tuổi là cùng, nếu không chỉ là người chưa đầy ba chục.

Vậy mà thiếu phụ nói đã ẩn tích từ... năm chục năm nay.

Kim Ngang Tiêu đưa mắt nhìn khuôn mặt kiều diễm không một nét nhăn và đột nhiên chàng tỉnh ngộ.

Té ra luôn trong mấy ngày nay chàng đã gặp vị kỳ nhân của võ lâm, luyện được phép bảo trì dung mạo không già.

Vị phu nhân này cũng như Hắc Cốt Ma Nương và Cửu Quỷ Ác Bà, chính là một nhân vật tiền bối của võ lâm, tuổi ít ra cũng ngoài tám mươi rồi.

Kim Ngang Tiêu kính phục vô cùng, liền nói :

- Lão tiền bối thể tính cho vãn bối tội thất kính.

Nhưng vị phu nhân đã ngắt lời chàng :

- Kim công tử chớ đổi cách xưng hô như vậy, không hợp tính tình của ta. Ta tuy vào bực ngang hàng với tổ phụ của Công Tử, nhưng Công Tử cứ gọi ta là phu nhân. Ta là Cỗ phu nhân đó vậy.

Cỗ phu nhân! Kim Ngang Tiêu hơi ngạc nhiên, thầm nghĩ trong thời gian hồ mấy mươi năm về trước, chàng không nghe nói đến một nhân vật nào lừng danh gọi là Cỗ phu nhân cả.

Kim Ngang Tiêu đoán phỏng vị phu nhân này còn một danh hiệu gì khác nữa, nên chàng đã định nhắc đến tên Hắc Cốt Ma Nương để tìm cách hỏi đó.

Nhưng chàng chưa kịp cất tiếng hỏi, thì vị Cỗ phu nhân này đã mỉm cười, nói :

- Kim công tử, công tử có biết vì sao ta cứu công tử ra khỏi chốn tử địa trong Thạch Bích trận hay không?

Không để Kim Ngang Tiêu trả lời, Cỗ phu nhân lại nói luôn :

- Thực ra, nếu vừa rồi công tử không mau lẹ, tìm đến chỗ này, có lẽ ta đã phải phái thế nữ đi tìm công tử đến đây để ta hỏi chuyện rồi.

Kim Ngang Tiêu chưa hề quen biết vị Cỗ phu nhân này, nghe nói như vậy trong lòng thắc mắc lạ lùng, liền cất tiếng hỏi :

- Chẳng hay phu nhân có điều gì muốn chỉ bảo tại hạ?

Cỗ phu nhân cười, nói :

- Kim công tử, chuyện này rất dài, chẳng thể đứng bên hồ mà nói cho hết. Ta muốn mời công tử đến tạm nghỉ chân ở Trầm Hương đình, ném thử hương vị trà Thủy Vũ sơn của Đào Hoa cung, chẳng hay công tử nghĩ như thế nào?

Kim Ngang Tiêu đột nhiên thấy do dự. Từ khi biết vị phu nhân này là một kỳ nhân tiền bối, công lực kinh người, chàng chẳng dám coi thường như trước và cảm thấy Đào Hoa cung này tuy vắng vẻ yên tĩnh, nhưng lại tiềm tàng những sức mạnh ghê gớm với những năng thế nữ ẩn hiện như bóng ma.

Vị Cổ phu nhân này chẳng biết là bạn hay là thù với chủ nhân U Minh cung?

Nếu Cổ phu nhân có chút liên hệ gì với U Minh cung, lúc này quả là Kim Ngang Tiêu đã bước vào hang hổ rồi.

Cổ phu nhân thấy chàng không đáp, liền cười :

- Kim công tử nghỉ ngơi gì chẳng? Nếu công tử chẳng dám đến Trầm Hương đình của ta để thưởng thức hương vị muôn hoa, ta sẽ sai thể nữ dọn tiệc nơi đây để khoản đãi công tử cũng không sao?

Khích tướng quả nhiên còn hơn thỉnh tướng, một lời nói nhẹ nhàng của vị phu nhân tuyệt thế gian nhân này đã làm Kim Ngang Tiêu ngẩng phắt đầu lên và trầm giọng nói :

- Tại hạ rất vui lòng được đến xem Trầm Hương đình của phu nhân để mở nhãn giới.

Tại hạ vốn thích những nơi danh sơn thắng cảnh, lại ưa tìm đến những miền cực kỳ lạ mắt lạ tai, dù có chuyện... bất ngờ đến đâu cũng mặc. Năm xưa, địa huyết Dã Nhân lân... lạ lùng là vậy, mà tại hạ cũng chẳng chút nệ hà...

Kim Ngang Tiêu có ý nói dù Đào Hoa cung của bà nguy hiểm đến thế nào, tôi đâu có sợ.

Cổ phu nhân cười khanh khách :

- Kim công tử quả là một bậc thiếu niên anh hùng, trí dũng có thừa... hà hà... Mời công tử theo ta.

Cổ phu nhân nói dứt lời ung dung bước tới. Kim Ngang Tiêu không chút ngần ngại, song nàng bước theo.

Đi gần vị phu nhân này, Kim Ngang Tiêu bỗng cảm thấy mùi hương thom ngào ngạt, thom rất lạ lùng, trầm chẳng phải trầm, hương chẳng phải hương, nhưng có một sức quyến rũ làm bất cứ chàng trai nào đến độ đang đang xuân cũng phải ngây ngất.

Đám thể nữ theo sau, không biết từ đâu xuất hiện, đông có tới hai chục người, toàn là những thiếu nữ trẻ măng, kẻ mặc áo xanh, người bận áo hồng trông lõe lẹt thật là vui mắt.

Trước đó hai cô thiếu nữ khác đã chạy đi về trước, chắc hẳn đã hiểu ý phu nhân nên về báo trước cho gia nhân sắp sẵn tiệc đãi khách.

Cổ phu nhân vừa đi vừa vui vẻ trò chuyện, thỉnh thoảng lại chỉ dẫn cho Kim Ngang Tiêu hiểu tên những thứ hoa lạ trông hai bên đường.

Nhưng hai người đi chưa được vài chục bước, từ phía xa đã có người lướt tới, thân pháp mau lẹ như gió thoảng, xiêm y phát phới như nàng tiên trong gió lốc, rõ rệt là một thể nữ như mấy chục cô khác.

Kim Ngang Tiêu đã đoán biết mấy thể nữ này đều có võ công vào mức khá cao, nhưng khi thấy cô gái đang chạy tới, thuật khinh công tỏ ra điêu luyện, chàng không khỏi lạ lùng, không hiểu vì sao vị Cổ phu nhân này luyện được một bầy nữ tì tài giỏi như thế.

Cô gái chạy tới trước mặt Cổ phu nhân quỳ xuống, miệng kêu lớn có vẻ hoảng hốt :

- Nương nương!...

Cô gái chưa kịp nói hết câu, Cổ phu nhân khẽ nhíu lông mày lên tiếng nói :

- Cúc Hương, có việc gì ngại hoảng hốt như vậy? Bồn tọa đang có khách, người không thấy hay sao mà làm kinh động?

Cô gái nghe quả tái người, vội khép nép thưa :

- Dám bẩm nương nương! Có cường địch đến.

Cổ phu nhân trầm giọng hỏi :

- Cúc Hương ngại làm sao vậy? Cường địch đến Đào Hoa cung làm ngại phải kinh hoàng thất thố, người học được điều đó từ bao giờ? Xưa nay để thường không bao giờ cường địch đến vắng lại Đào Hoa cung?

Cổ phu nhân mới chỉ nghiêm sắc mặt lại mà các nàng thể nữ mặt đã cắt không còn hột máu, nhất là cô gái ngồi trước mặt phu nhân lão đạo muốn sắp. Cô gái hoảng hốt kêu lên :

- Nương nương! Xin tha tội chết cho tiện nữ. Số là cường địch này rất... rất...

Cô gái này nhìn lên Kim Ngang Tiêu, ngập ngừng không nói ra được nữa.

Cổ phu nhân liếc nhìn Kim Ngang Tiêu, rồi gật đầu nói :

- Kim công tử bây giờ là khách quý của ta, chẳng có điều gì nên giấu diếm. Cường địch nào? Từ khi cửa Lôi Công động bị con khủng tróc long làm vỡ

cơ quan, lối vào Côn Luân thánh địa thông suốt, ngày ngày có tới cả trăm nhân vật võ lâm giang hồ kéo nhau vào đây, làm sao ta không biết.

Cô gái thấy Cổ phu nhân dịu giọng, liền như thể hoàn hồn, vội nói :

- Dám bẩm nương nương, nhân vật giang hồ kéo đến rất đông, hiện đang bị Hắc Y sứ giả Hoàng Sam Vô Sĩ của U Minh cung chặn đánh ở khắp nơi. Nhưng trong số những kẻ vào Côn Luân thánh địa hôm nay, có một bọn... người không ra người quý không ra quý. Sắc phục của chúng kỳ dị, toàn đen viền trắng như kẻ đề tang, lại thêm trên mặt đeo một thứ mặt nạ bằng đồng nanh ác, thủ đoạn rất độc địa.

Kim Ngang Tiêu “à” lên một tiếng, nhưng chàng chưa kịp nói gì, thì Cổ phu nhân đã mỉm cười, nói :

- Các người chưa biết đó là Câu Hồn bang hay sao? Bọn đó là những kẻ đang tạo phong ba bão táp trên chốn giang hồ, reo khủng khiếp khắp võ lâm Câu Hồn bang... hừ, ta đã biết sẽ có ngày chúng tìm đến Côn Luân thánh địa này.

Cổ phu nhân quay sang phía Kim Ngang Tiêu, nói tiếp :

- Kim công tử, chắc hẳn công tử không lạ gì bọn người Câu Hồn bang này.

Từ lúc nghe thấy tên thế nữ nói đến bọn người đeo mặt nạ bằng đồng, Kim Ngang Tiêu hồi hộp vô cùng.

Nhân vì chàng thấy vị Cổ phu nhân này võ công chí cao, nên trong lòng đã e ngại, sợ vị phu nhân này có liên hệ đến U Minh cung, đối đầu của các nhân vật võ lâm bấy giờ, nhưng chàng kinh hãi nhất là theo kinh nghiệm mấy lần trước, các cao thủ võ lâm đều có liên can đến Câu Hồn bang, biết đâu vị phu nhân này chẳng dính dáng ít nhiều đến những kẻ tử thù của chàng.

Nhưng ngay sau đó, nghe lời nói của Cổ phu nhân, chàng như cắt được gánh nặng.

Đồng thời, trong lòng bỗng nảy ra ước mong được vị Cổ phu nhân này hợp lực, tận diệt bọn Câu Hồn bang.

Cho nên khi nghe hỏi, Kim Ngang Tiêu vội vã đáp :

- Tại hạ biết Câu Hồn bang hơn ai hết, bởi vì đối với Câu Hồn bang, tại hạ có mối thù giết cha mẹ cần phải báo. Câu Hồn bang là kẻ thù không đội trời chung của tại hạ.

Cổ phu nhân mỉm cười :

- Mấy mươi năm nay ta không bước chân ra chốn giang hồ, nhưng sự thế võ lâm ra sao ta đều biết hết. Việc Kim gia trang bị Câu Hồn bang tàn phá lẽ nào ta không hay?

Kim Ngang Tiêu nghe nói kính phục vô cùng. Song chàng lại thấy ngại ngần phân vân khó tả, vì không hiểu tại sao vị phu nhân này lại biết quá rõ về mình.

Cổ phu nhân quay lại bảo thế nữ :

- Cúc Hương, người hãy đứng lên, theo ta vào Trầm Hương đình.

Thế nữ Cúc Hương bái tạ đứng lên, nhưng lại nói ngay :

- Dám bẩm nương nương, bọn Câu Hồn bang đó đang tiến về phía Đào Hoa cung.

Cổ phu nhân cười dòn :

- Chúng đến đây càng hay. Câu Hồn bang hoành hành ở đâu, chó quyết không thể tác quái ở Đào Hoa cung này được.

Kim Ngang Tiêu bỗng nói :

- Phu nhân, Câu Hồn bang chủ võ công chí cao, lại thêm thủ hạ đông như kiến. Tại hạ thiết tưởng phu nhân nên để phòng chừng để chúng đột nhập nơi này.

Cổ phu nhân lại cười :

- Kim công tử tưởng muốn vào Đào Hoa cung này dễ dàng lắm sao?

Kim Ngang Tiêu nghe nói ngẩn người. Vừa rồi chàng vào đây như vào chỗ không người là gì hay sao? Nào có thấy sự trở ngại gì đâu?

Cổ phu nhân như đoán hiểu ý của Kim Ngang Tiêu, liền nói ngay :

- Kim công tử nghi ngờ lời nói của ta phải không? Vừa rồi công tử đi vào được Đào Hoa cung này là vì ta đã... cho phép công tử tiến vào. Nếu ta không cho phép, dù công tử có thần công cái thế, chưa chắc vào được nửa bước.

Kim Ngang Tiêu đã thấy công lực tài năng của vị phu nhân này như thế nào rồi, nên chẳng dám coi lời nói đó là khoe khoang phóng đại.

Duy chàng vẫn không hiểu xung quanh Đào Hoa cung này có vật gì cản trở mà không ai vào được.

Bất giác, Kim Ngang Tiêu đưa mắt lên nhìn về phía tường ngoài cửa Đào Hoa cung, nơi chàng vừa nhảy qua để tiến vào nơi này.

Kim Ngang Tiêu đưa mắt nhìn về phía đó, thì đồng thời trên mặt tường đã có ba bóng người xuất hiện.

Cả ba người này y phục giống nhau, áo dài đen viền trắng, mặt họ lấp lánh, đó là chiếc mặt nạ bằng đồng. Ba nhân vật của Câu Hồn bang.

Kim Ngang Tiêu chỉ kịp kêu lên một tiếng kinh ngạc, rồi trở mắt nhìn, người ngầy ra sừng sốt.

Thì ra, ba tên Câu Hồn bang vừa nhảy lên mặt tường, khí thế hùng dũng như ba tên quân tiên phong xông ra trận tiền, thân pháp của chúng tỏ ra điêu luyện, khiến mới nhìn qua, ai cũng thấy ngay rằng đó là những tên có võ công khá cao.

Không ngờ, chúng vừa đứng vững trên mặt tường, đã thấy tay chân chúng hoa lên cuồng quật như muốn chống đỡ với một sức mạnh vô hình. Chỉ trong chớp mắt thân hình ba tên vận vẹo run rẩy, rồi chúng lao đảo.

Cùng lúc ấy, cả ba bỗng hú lên những tiếng thảm thiết. Và sau cùng ba tên nọ rớt xuống chân tường như ba con chim bị tên, nằm gục dưới chân tường, không thấy động đậy gì nữa.

Kim Ngang Tiêu kinh ngạc quá đỗi, chưa đoán được những tên Câu Hồn bang đó bị thủ đoạn gì đánh ngã như vậy, thì bỗng chàng lại la hoảng lên một tiếng..

Ba tên Câu Hồn bang bị té xuống chân tường tự nhiên bốc... khói. Ba luồng khói đen từ thân hình chúng bốc lên, tựa hồ như cả ba đều bị đốt cháy.

Khói mù lên tạm thời che khuất cả ba xác chết, lúc đó rõ ràng là cả ba tên không còn sống được nữa rồi. Nhưng chỉ lát sau gió thổi khói đen tan đi.

Ghé góm thay, không biết ba tên Câu Hồn bang trúng phải thứ gì, mà thân hình chúng bị cháy tiêu trong khoảnh khắc, cả da thịt, áo quần tan ra tro hết, chỉ còn lại ba bộ xương đen ngòm và cạnh đó chiếc mặt nạ bằng đồng xám xịt cùng ba thanh kiếm là thứ vũ khí của chúng.

Kim Ngang Tiêu lạnh gáy. Chàng chợt nhớ vừa rồi khi đến đây, chàng cũng nhảy đến trên bức tường như ba tên Câu Hồn bang nọ.

Chàng quay lại nhìn Cỗ phu nhân và cất tiếng kinh hoàng hỏi :

- Cỗ phu nhân... việc này... việc này...

Nhưng khi nhìn thấy nét mặt của Cỗ phu nhân, Kim Ngang Tiêu lại nói không nên lời nữa.

Chỉ có chàng là kinh hoàng mà thôi, còn Cỗ phu nhân vẫn tươi như hoa, các nàng thế nữ đứng sau khuôn mặt vẫn dịu dàng nhưng lãnh đạm.

Cỗ phu nhân chẳng động chút nét mặt, nụ cười vẫn nở trên môi, như thể đang nhìn một vật gì tầm thường quen thuộc, vẫn xảy ra hàng ngày, chớ không phải có ba nhân mạng vừa bị chết một cách thê thảm.

Không hiểu tại sao Kim Ngang Tiêu bắt đầu thấy rờn rợn, sự nghi ngại đối với vị phu nhân đẹp như hoa như ngọc này hoàn toàn vô căn cứ, nhưng chàng có cảm tưởng như đằng sau bộ mặt xinh đẹp của Cỗ phu nhân có một mặt khác khủng khiếp hơn.

Cỗ phu nhân thấy Kim Ngang Tiêu kinh hoàng thất sắc như vậy, liền cười nói :

- Kim công tử đã thấy Đào Hoa cung của ta khó vào như thế nào chưa? Công tử là quý khách của ta nên mới đến đây được... bình an như thế này.

Kim Ngang Tiêu vẫn chưa hiểu trên bức tường có sự gì bí hiểm, khiến ba tên Câu Hồn bang chết ngay như vậy, nên chàng định cất tiếng hỏi.

Nhưng giữa lúc ấy, lại có bóng hai người khác nữa thấp thoáng trên bờ tường.

Chỉ thoáng nhìn qua cũng đủ biết hai tên này cũng là Câu Hồn bang, đeo mặt nạ bằng đồng.

Hai tên mới tới này khinh công cao siêu vô cùng. Có lẽ chúng đứng bên ngoài, thấy ba tên trước gặp nguy hiểm trên bức tường nên hai tên này hành động thận trọng vô cùng.

Chúng chỉ vượt qua bức tường, chân khề đạp vào mặt tường, một chút lấy đà, rồi nhảy ngay vào bên trong chớ không dừng lại trên bức tường.

Thân pháp của hai tên này ngoạn mục vô cùng. Chúng lướt qua ngọn tường nhanh như gió, rồi chắc hẳn trông thấy bọn Kim Ngang Tiêu và Cỗ phu nhân đang đứng ở ngoài vườn hoa bên này, chúng liền hạ thân xuống một khu cũng trồng một loại cây có hoa trắng, trông tựa hoa Man Đà La, ở cách nơi Kim Ngang Tiêu đứng lối mười trượng.

Kim Ngang Tiêu thấy khinh công của chúng lợi hại như vậy biết là hai cao thủ.

Chàng lại thấy chúng vượt qua được bức tường rào nên vội chú ý đề phòng, lo đối phó với chúng khi chúng chạy tới nơi chàng đứng với Cổ phu nhân. Chẳng ngờ, hai tên cao thủ Câu Hồn bang vừa hạ xuống giữa đám hoa trắng, chúng đã la lên một tiếng thảm thiết.

Người thường có lẽ phải hoa mắt vì sự thể xảy ra mau lẹ khác thường. Nhưng Kim Ngang Tiêu tai mắt tinh sáng nên trông thấy rõ.

Chàng thấy tựa hồ như có đám mây trắng ở dưới bốc lên bao phủ lấy hai tên Câu Hồn bang.

Hai tên đó chỉ la lên một tiếng thảm khóc rồi im bật. Cả người chúng cũng đứng im luôn không động đậy nữa.

Thứ mây trắng đó tựa như một đám mây bụi từ các cây xung quanh tiết ra, khi hai tên nhảy xuống, sức gió chuyển động làm thứ bụi đó bốc lên.

Nhưng khi hai tên nọ đứng im thì bụi đó cũng từ từ lắng xuống và bám vào người chúng như tuyết phủ.

Thật quái gở, hai tên này đã ngay đơ như tượng đá, có lẽ chúng hồn lìa khỏi xác rồi.

Nhưng trong chớp mắt Kim Ngang Tiêu nhận thấy một điều làm chàng rùng mình, lạnh đến xương tủy.

Thân hình hai tên nọ bị đám bụi trắng bám vào bỗng biến đổi thành hai cái ụ... không còn nhận rõ hình dạng người nữa mà chỉ có hai đồng... mốc meo, có rêu phủ tựa hồ như những xác con vật chết lâu ngày bị mốc meo và có vôi bọ nhúc ở trong.

Sự biến đổi kinh khủng đó quá mau lẹ ngay trước mặt Kim Ngang Tiêu làm chàng rùng mình.

Nhưng lúc đó Kim Ngang Tiêu mới nhận thấy ở quanh nơi ấy, còn có đến bốn năm cái ụ mốc meo tương tự, trông chỉ còn hơi tựa tựa hình dạng người một chút mà thôi, bởi thế lúc đầu Kim Ngang Tiêu không để ý, chỉ cho đó là những ụ đất bị rêu phong bao phủ và dùng làm cảnh ở ngoài vườn.

Kim Ngang Tiêu chỉ tay vào những cái... ụ người đó, thất thanh hỏi :

- Té ra... té ra, những cái này...

Cổ phu nhân không để chàng nói hết, liền mỉm cười gật đầu, điềm nhiên nói :

- Thường ngày cứ đến tối, bọn gia nhân mới đi... quét dọn những cái đó. Công tử có thấy không, từ sáng đến giờ đã có mấy kẻ tò mò bước vào Đào Hoa cung này rồi.

Kim Ngang Tiêu lặng người đi. Mỗi ụ mốc meo đó là một xác người... vô lâm bất hạnh, chỉ vì tò mò hay lại vào đây mà chết một cách thảm khốc như vậy.

Thủ đoạn của vị Cổ phu nhân này thật... khủng khiếp như trăn đòi.

Kim Ngang Tiêu căm thù Câu Hồn bang, nhưng bữa nay thấy cả thầy năm tên của bọn chúng bị chết thảm ở Đào Hoa cung, chàng lấy thế làm mừng mà trái lại chỉ thấy buồn, xót xa và kinh tởm.

Còn Cổ phu nhân mắt vẫn nhìn về phía tường, nhưng trông đợi đối phương đến nữa để lãnh cái chết ghê gớm. Nét mặt vị phu nhân này chẳng mấy may xúc động.

Chờ mãi chẳng có kẻ nào đến thêm nữa, Cổ phu nhân mới quay lại nói :

- Kim công tử, bọn chúng chẳng dám tiến vào Đào Hoa cung nữa đâu. Mời công tử cùng ta đến Trâm Hương đình thưởng ngoạn.

Kim Ngang Tiêu đã chết lặng người đi trước cảnh ghê gớm mà chàng vừa chứng kiến, nên lúc này nghe tiếng mời của Cổ phu nhân chàng chẳng thốt ra một lời, chỉ gật đầu rồi bước theo Cổ phu nhân.

Kim Ngang Tiêu vừa đi vừa suy nghĩ, không hiểu Cổ phu nhân đã dùng thủ đoạn nào sát hại năm tên Câu Hồn bang một cách mau lẹ như vậy.

Rõ ràng Cổ phu nhân chỉ đứng im, bọn thế nữ theo hầu cũng không động gậy, vậy mà ba tên đứng trên đường lao đảo ngã xuống đất.

Kim Ngang Tiêu cũng không thấy tiếng chưởng lực hay âm khí bay, nên cũng không thể cho rằng bức tường có thủ hạ của Cổ phu nhân rình nấp để rồi hạ độc thủ.

Chẳng lẽ ba tên đầu bị trúng độc được. Nhưng độc được bay ra bằng cách nào? Và cả hai tên bị cháy tiêu còn tro xương. Trên thế gian này làm gì có độc được nào ghê hồn đến thế?

Lại còn hai tên nhảy xuống vườn hoa, quả nhiên chẳng phải bị hạ bằng võ công, vì chỉ thấy một đám bụi trắng bay lên như đám mây, rồi hai tên hóa thành hai đồng mốc meo ghê rợn. Thủ đoạn của Đào Hoa cung này có lẽ gầm trời không có hai.

Kim Ngang Tiêu nghĩ đến đó rùng mình lạnh gáy. Chàng mãi suy nghĩ nên chỉ ậm ừ trả lời cho qua, mặc cho Cổ phu nhân luôn mồm giảng giải, hết thứ cây lạ này đến thứ hoa quý khác, hết cách thức trồng cây, lại nói đến phương pháp tưới bón cây cỏ cho tươi tốt.

Mãi đến lúc Cổ phu nhân lớn tiếng hỏi, Kim Ngang Tiêu mới giật mình chú ý. Cổ phu nhân cười nhắc lại câu hỏi :

- Kim công tử không đoán được ra hay sao? Những xác tên Câu Hồn bang ở trong vườn Đào Hoa cung chẳng phải vô ích đâu, công tử có biết những thứ đó dùng để làm gì không?

Nhắc đến hình ảnh những đồng thi thể hóa thành đồng mốc meo đó, Kim Ngang Tiêu đã đủ thấy ghê rợn rồi, làm sao đoán hiểu được chúng dùng vào việc gì?

Bởi thế chàng lắc đầu, khẽ nói :

- Tại hạ kiến thức còn nông cạn, thật quả không hiểu nổi.

Cổ phu nhân cười khanh khách :

- Giống hoa Thù Độc Tiêu mà công tử vừa thấy lúc nãy đó, chỉ chịu có một thứ phân bón là xương cốt người đã đốt ra than. Còn những đồng thi thể người hóa mốc meo đó đem giã ra, trộn với thứ bột cây Bạch Kiều ở núi Tân Hoa, sẽ hóa thành một thứ phân quý giá nhất trần đời, dùng được cho mọi thứ hoa lạ ở Nam Hải đem về. Công tử coi, những xác người chết đó đâu phải vô dụng. Đào Hoa cung của ta, mỗi hành động, mỗi cử chỉ đều có tác dụng y hệt, chẳng có gì phí phạm bao giờ.

Dùng xương và thịt người để bón cây! Kim Ngang Tiêu chẳng nghe thấy chuyện quái dị kinh tởm đó bao giờ.

Vị phu nhân này đẹp hơn Hằng Nga tái thế, vậy mà miệng nói đến những chuyện đó coi... như không. Thật là quái gở.

Kim Ngang Tiêu mới đầu còn tưởng vị phu nhân này nói chuyện đó như chuyện đùa, khôi hài cho vui, nhưng khi thấy giọng nói say sưa, cặp mắt sáng quắc của Cổ phu nhân, chàng biết đó là chuyện thật.

Vị Cổ phu nhân này quả là người yêu hoa, yêu cây cối, nhưng cách thức trồng trọt thật ghê gớm.

Bỗng Cổ phu nhân lớn tiếng nói :

- Kim công tử, đây Trầm Hương đình của ta, mới công tử bước vào.

Truyền nhân của Độc Dược Vương Bà

Tiếng nói của Cổ phu nhân làm Kim Ngang Tiêu giật mình trông lên, quả nhiên trước mặt chàng là một tòa nhà lục lăng, cất toàn bằng gỗ quý, kiến trúc xa hoa đệ nhất, chẳng khác gì một tòa nhà mát trong vườn Ngự Uyển của nhà vua.

Trước cửa vào có một tấm bảng lớn, viết ba đại tự Trầm Hương đình, nét chữ như rồng bay phượng múa, bên góc có hàng chữ nhỏ thiếp vàng “Cổ phu nhân thủ bút”.

Kim Ngang Tiêu càng kinh lạ con người quái gở này, sắc đẹp như tiên nga, thủ đoạn tàn ác như rắn rết, song quả là tay văn hay chữ tốt, trong đời hiếm có.

Cùng Cổ phu nhân song bước lên mấy chục bậc đá, Kim Ngang Tiêu tiến vào Trầm Hương đình.

Đứng bên ngoài đã thấy nguy nga, vào bên trong Kim Ngang Tiêu lại càng thấy trăm phần tráng lệ.

Từ cột trụ, xà ngang, cho đến khung cửa sàn nhà, nhất nhất đều bằng gỗ quý, chạm trổ rất công phu, chỗ thì rồng bay phượng múa, nơi thì sơn thủy cây cối, đầu đầu cũng có hình chạm nổi trông rất đẹp mắt.

Vào trong Trầm Hương đình, Kim Ngang Tiêu đột nhiên thấy hương thơm thoang thoảng, nhưng chỉ trong chốc lát mùi thơm đã thay đổi, hóa thành một vị khác rất lạ lùng.

Thì ra Trầm Hương đình hình lục lăng sáu cạnh không hề có tường vách bịt kín, mà để ngõ thông thoáng trông ra bên ngoài.

Xung quanh Trầm Hương đình toàn là vườn hoa bát ngát, hoa lá muôn màu sắc sỡ, nhưng mỗi phía tường một loài hoa khác, hương thơm cũng có khác.

Thành thử mỗi khi gió thổi, hương thơm của muôn hoa đưa vào tận Trầm Hương đình.

Song le, mỗi một chiều gió lại đem lại một hương vị khác. Gió Đông nam thì mùi vị nhàn nhạt như Thủy Tiên, Trắc Dị gió Tây bắc thì lại thành mùi mặn mòi như Ngọc Lan, Bạch Quế v. v...

Đối với người yêu hoa, Trầm Hương đình quả là một nơi để vương.

Kim Ngang Tiêu dẫu sao vẫn còn là một thanh niên nho nhã, nên thấy cảnh thần tiên này lòng đã phơi phới, sinh cảm hứng, mơ hồ quên cả những sự việc độc ác vừa xảy ra trước mắt.

Cổ phu nhân mời chàng vào giữa Trầm Hương đình, nơi đây một mâm gỗ thịn soạn đã bày ra, sơn hào hải vị đủ thứ, mùi thơm xông lên ngào ngạt.

Cổ phu nhân và Kim Ngang Tiêu phân ngôi chủ khách ngồi vào bàn tiệc, bọn thị nữ nhẹ nhàng lui tới, cung kính rót rượu vào những chén ngọc màu hồng nhạt.

Cổ phu nhân mỉm cười nói :

- Kim công tử, đã lâu lắm Trầm Hương đình mới được dịp tiếp khách quý như thế này. Bởi thế ta đã sai thị nữ lấy một thứ rượu quý cất từ miền Giang Nam, lưu trữ có tới trăm năm nay đem ra mời công tử thưởng ngoạn đó.

Chỉ tay vào bình rượu nhỏ bằng nắm tay, Cổ phu nhân nói tiếp :

- Rượu này có tên là Bách Niên Huyền Linh tửu, vì sau khi cất rồi phải chôn sâu dưới đất đúng một trăm năm, rượu mới phát huy tất cả hương vị linh diệu của nó. Nếu chẳng phải Kim công tử đến Đào Hoa cung hôm nay, ta quyết chẳng lấy lên đãi khách. Công tử hãy cùng ta cạn chén đầu buổi hạnh ngộ này.

Vừa nói Cổ phu nhân vừa nâng ly lên, khiến Kim Ngang Tiêu cũng vội cầm lấy ly rượu của mình và nói :

- Cổ phu nhân, tại hạ tình cờ đến đây hôm nay, lại được phu nhân chiêu cố hậu đãi như thế này trong lòng rất cảm kích. Hiềm vì lúc này tại hạ thân chẳng được rảnh rang, mấy thân hữu cùng đi với tại hạ vào Côn Luân thánh địa này đang gặp nguy hiểm, nhất là có một vị trúng phải độc chưởng của một tên Hoàng Sam Vô Sĩ trong U Minh cung, nên tại hạ lấy làm tiếc không được lưu lại Đào Hoa cung lâu để đàm đạo với phu nhân.

Kim Ngang Tiêu nói như vậy để chuẩn bị cáo từ, vì trong lòng chàng lúc này cực kỳ hoang mang thất lạc.

Cách thù tiếp ân cần chu đáo của Cổ phu nhân làm chàng càng thêm nghi ngại, không hiểu dụng ý của người đàn bà này thế nào.

Từ lúc gặp vị Cổ phu nhân này, không hiểu tại sao Kim Ngang Tiêu thấy trong dạ xôn xao, như có linh tính sắp gặp chuyện gì vô cùng nguy hiểm.

Ngay khi bước tới bên hồ nước, Cổ phu nhân đã nhận biết tên chàng và hình như còn có ý chờ đợi chàng đến đây từ lâu.

Thủ đoạn độc ác của Cổ phu nhân, tuy không tự tay thi hành, nhưng rõ rệt là chính tay phu nhân sắp đặt, càng làm Kim Ngang Tiêu nghi ngại, mặc dầu kẻ bịa sất đều là thủ hạ Câu Hồn bang, kẻ thù bất cộng đái thiên của chàng.

Rồi đến cách tiếp đãi ân cần này quả thực chẳng phải ngẫu nhiên, mà có nguyên nhân gì tất chẳng lành cho chàng.

Kim Ngang Tiêu có cảm tưởng về mặt đẹp đẽ của Cổ phu nhân cùng cử chỉ dịu dàng, thái độ vui vẻ thân mật của phu nhân chỉ là bề trong gấm ghie.

Ngay cả đến thân thể của Cổ phu nhân cũng hoàn toàn bí mật. Võ công của Cổ phu nhân rõ rệt là vào bậc siêu đẳng, xem như một chưởng Oa Oa công với luồng khói sắc hồng trên đầu phu nhân, thì đủ thấy công lực của Cổ phu nhân còn trên cả những nhân vật như Siêu Không thượng nhân, Ảo Ma đầu đà, Túy Phật Thiên Hồ, có lẽ ngang hàng với Hắc Cốt Ma Nương hay Cửu Quỷ Ác Bà cũng nên.

Một nhân vật như vậy, quyết nhiên không thể vô danh trong võ lâm. Vậy mà cái tên Cổ phu nhân nào có ai biết?

Cổ phu nhân không phải là tên giả, nhưng chắc hẳn ngoài tên hiệu tầm thường đó, vị phu nhân này còn có danh hiệu ghê gớm làm chấn động giang hồ thưở trước.

Kim Ngang Tiêu phân vân như vậy, là vì nếu chàng không biết rõ tên thực của Cổ phu nhân, chàng làm thế nào hiểu được nhân vật thuốc hắc đạo hay bạch đạo, chính phái, hay tà phái, để có thể đề phòng và liệu tình thế ứng phó?

Lại nói Cổ phu nhân nghe Kim Ngang Tiêu nói như vậy, liền cười khanh khách :

- Kim công tử lấy làm lạ tại sao ta tiếp đãi công tử như thế này phải không? Thực ra ta có ý chờ đợi công tử từ đầu để nhờ công tử ra tay giúp cho một việc. Mong công tử vui lòng trợ lực.

Kim Ngang Tiêu hơi ngạc nhiên, dè dặt nói :

- Tại hạ võ công non kém, kiến thức chẳng bằng ai, sánh với phu nhân chẳng khác gì cứ đứng cạnh phượng hoàng, sợ chỉ làm hỏng việc của phu nhân mà thôi.

Cổ phu nhân lại cười nói :

- Kim công tử đừng quá khiêm nhường như vậy. Công lực của công tử bây giờ có thể nói là đệ nhất võ lâm rồi. Chẳng cứ công tử đã luyện thành tám mươi bốn thức Cự Linh thần công, riêng việc công tử được hưởng bình nước dãi hạc ngàn năm của vị Hoàng Hạc đảo Chúa, cũng đủ công tử đứng đầu võ lâm rồi. Gia dĩ công tử còn được người ta tận tình truyền cho công lực bốn chục năm hòa hậu, thử hỏi trong võ lâm có nhân vật nào sánh bằng chưa?

Kim Ngang Tiêu kinh hãi nhìn Cổ phu nhân, không nói được một lời.

Chuyện chàng xuống địa huyết Dã Nhân lãnh học được Cự Linh thần công, võ lâm có thể biết được, nhưng việc chàng được Hắc Cốt Ma Nương tặng nước dãi hạc và truyền thụ công lực là việc hoàn toàn bí mật chẳng một ai biết, làm sao vị Cổ phu nhân nhân biết rõ rành rành?

Cổ phu nhân thấy chàng có vẻ kinh hãi, liền mỉm cười nói tiếp :

- Công lực của công tử như thế nào, làm sao ta không hay biết. Chỉ một chiêu Bạt Dực Thôi Phong vừa rồi của công tử đã phá chưởng lực của mấy đứ tỳ nữ cũng đủ để ta nhận thấy công lực của công tử khác thường rồi. Một người tuổi trẻ như công tử, nếu không được linh được và cao nhân truyền nội lực, làm sao có thể đạt tới mức thượng thừa, dù Túy Phật Thiên Hồ luyện cả bốn chục năm cũng chưa có được?

Kim Ngang Tiêu lại càng kinh hãi, biết rằng võ công của vị phu nhân này không thể đo lường được. Chẳng những phu nhân biết rõ chiêu Bạt Dực Thôi Phong trong tám mươi bốn thế Cự Linh thần chưởng mà còn đoán suy đoán công lực của chàng.

Nhưng tại sao Cổ phu nhân biết chàng uống nước dãi hạc ngàn năm của Hoàng Hạc đảo chủ? Chẳng lẽ vị phu nhân này biết chàng được Hắc Cốt Ma Nương cứu sống, nên do đó dự đoán được hay sao?

Cổ phu nhân lại nói tiếp :

- Công lực của công tử cao thật, nhưng nếu công tử chỉ có nội lực thượng thừa, võ công thần diệu thôi thì chưa chắc đã đủ điều kiện để giúp ta hoàn thành công việc. Sở dĩ ta chú ý tới công tử là vì công tử có ngộ tính rất cao, lại thêm có một đặc điểm mà trong võ lâm ngày nay quyết không có người thứ hai nào có được.

Kim Ngang Tiêu ngần ngại nói :

- Cổ phu nhân... tại hạ... tại hạ rất hổ thẹn không xứng đáng với lời phu nhân quá khen. Nhưng tại hạ cũng không thể nào giúp sức phu nhân được, bởi lẽ lúc này các thân hữu của tại hạ lâm nguy, tại hạ đâu có thì giờ nhàn rỗi, mà còn phải đi giúp họ ra khỏi cảnh hiểm nghèo...

Cổ phu nhân ngắt lời chàng :

- Kim công tử chớ lo ngại điều đó. Các quý hữu sẽ được ta chiếu cố, quyết không ai bị động đến lông chân. Việc này ta có thể bảo đảm với công tử. Công tử hãy nhận lời giúp ta đi.

Kim Ngang Tiêu vẫn lắc đầu :

- Tại hạ rất lấy làm tiếc... tại hạ không thể nhận lời một khi chưa biết công việc đó là gì.

Cổ phu nhân cười :

- Công tử sợ việc đó không chính đáng phải không? Lẽ tất nhiên ta sẽ nói cho công tử hay.

Kim Ngang Tiêu lại nói :

- Còn một điều là tại hạ vẫn chưa biết phu nhân là người... thế nào, làm sao tại hạ ra tay giúp phu nhân được. Mấy lời đường đột mong phu nhân nguyên lượng thể tình cho.

Cổ phu nhân ngửa mặt lên cười khanh khách.

Đột nhiên, Cổ phu nhân ngừng cười, đôi mắt sáng quắc lên, lộ hào quang kỳ dị, giọng nói trầm xuống nghiêm nghị lạ thường :

- Vị khách nào đó, đã quá bộ vào tới Đào Hoa cung lại không chịu lộ diện, ẩn nấp làm gì thế. Xin mời xuống đây.

Kim Ngang Tiêu giật mình, ngoảnh đầu nhìn ra ngoài. Trong lúc mãi nói chuyện với Cổ phu nhân, chàng không để ý đến mọi việc ở bên ngoài, giờ đây lắng tai quả nhiên có tiếng thở mạnh ở trên mái nhà.

Nhưng tiếng thở đã im bật ngay, có lẽ kẻ ẩn nấp trên đó đã nín hơi, sợ bị lộ hình tích.

Cổ phu nhân trong khi trò chuyện với Kim Ngang Tiêu mà cũng nghe được hơi thở lạ, đủ hiểu công lực ghê gớm đến độ nào.

Cổ phu nhân vừa lên tiếng, bọn thị nữ đã nhao nháo lên, định nhảy lên mái nhà truy nã gian phi, nhưng Cổ phu nhân đã lớn tiếng :

- Bầy hãy đứng im. Kẻ nào đó vào được Đào Hoa cung cũng chẳng phải kẻ tầm thường. Các người hãy để ta xem y to gan lớn mật như thế nào.

Thấy kẻ ẩn nấp im lặng, Cổ phu nhân cười nhạt, nói :

- Vị quý khách nào đó muốn ta mời xuống đây chăng?

Nói dứt lời, Cổ phu nhân tay cầm ly rượu hất mạnh lên. Rượu trong ly tự nhiên bắn tung lên kéo dài như một sợi chỉ trắng, tia thẳng lên mái nhà nhanh như điện xẹt.

Liền khi ấy. Có một tiếng rú thảm khóc vọng xuống, rồi nghe “huych” một tiếng, một thân người đã lăn lông lốc, rồi rớt xuống đất ngay trước Trầm Hương đình.

Thì ra, rượu trong ly của Cỗ phu nhân đã biến thành một thứ ám chỉ ghê gớm.

Kinh lực của Cỗ phu nhân vận vào mấy giọt rượu làm thành sợi thép nhọn, xuyên qua mái nhà đánh trúng vào kẻ đang rình mò ở trên đó.

Người này có lẽ cũng không phải kẻ tầm thường. Chẳng những y vượt qua tường rào Đào Hoa cung bình an vô sự, mà khi y bay lên mái nhà, khinh công của y đến độ tuyệt đỉnh nên bọn thị nữ hầu phía dưới chẳng hay biết.

Nhưng y không ngờ thủ pháp của Cỗ phu nhân lợi hại đến như thế. Mấy giọt rượu đã xuyên qua trần nhà, bay thẳng lên mái đâm vào y nhanh như chớp, khiến y không sao tránh nổi.

Lạ lùng thay, khi kẻ đó té xuống Trầm Hương đình, y tiếp tục kêu rống lên thảm thiết vô cùng, như thể một con heo bị chọc tiết. Một nhân vật võ lâm làm sao có thái độ như vậy?

Dù cụt chân cụt tay, hay trúng ám khí đau thấu đến lục phủ ngũ tạng, nhưng người đã học nghệ đến mức khá cao, quyết chẳng khi nào lớn tiếng như vậy.

Kim Ngang Tiêu nhìn ra, bất giác buột mồm kêu lên :

- Té ra, lại một tên Câu Hồn bang nữa!

Tên vừa té xuống mặc áo đen viền trắng, đeo mặt nạ bằng đồng, nên chẳng cần ngắm nhìn lâu cũng thấy ngay y là thủ hạ của Câu Hồn bang.

Có điều lạ lùng, tên Câu Hồn bang này là té xuống rồi lăn lộn luôn mấy vòng, miệng kêu la không ngớt, tiếng kêu mỗi lúc một thảm khốc, nghe rùng rợn vô cùng.

Kim Ngang Tiêu, chưa kịp định thần nhìn kỹ đã thấy tên Câu Hồn bang lật mình ngồi vạy lảo đảo.

Hai tay y đột nhiên cào thốc vào bụng như điên cuồng. Chỉ trong phút chốc, đã thấy y lôi ra nào ruột nào gan, lòng thông, máu chảy như suối.

Tuy vậy y còn hăng máu, chưa chết ngay mà còn móc tay vào bụng để cào cấu, như thể ruột gan y có lửa thiêu đốt làm cho y chịu không nổi.

Sau đó y còn đứng hẳn lên, kêu gào thảm thiết xông thẳng vào Trầm Hương đình, dường như y muốn chạy vào bóp chết ngay kẻ đã gây cho y cảnh thảm khốc như thế.

Song, y chỉ chạy được vài ba bước là ngã vật ra, giãy giụa một vài cái, rồi chân tay cứng đờ, hết thở.

Thảm trạng ghê gớm đó làm Kim Ngang Tiêu rùng mình, kinh hãi đến đổi ngay người ra.

Chàng chợt nhớ đến cảnh mấy tên Câu Hồn bang và Cái bang trong Thạch Bích trận ở khu Bát Quái trước đây, cũng moi tay vào ngực móc tim ra ngoài.

Chắc hẳn tên Câu Hồn bang moi ruột ở Trầm Hương đình này, cũng trúng phải một thứ độc dược rất khủng khiếp như mấy người trước.

Như vậy vị Cỗ phu nhân này đâu có phải xa lạ với những cuộc thảm sát ở Thạch Bích trận trước đây.

Kim Ngang Tiêu lạnh toát xương sống, bất giác đưa mắt liếc nhìn vị Cỗ phu nhân.

Nhưng chàng thấy vị phu nhân này tươi cười như hoa, như đang xem một trò vui trước mắt, chớ chẳng hề động tâm vì thảm trạng moi ruột moi gan, máu thịt rơi vãi ở trước mắt.

Ngay cả đến mấy thị nữ đứng hầu phía sau, nét mặt thản nhiên bất động thanh sắc, coi chẳng có chuyện gì xảy ra.

Cỗ phu nhân quay sang phía Kim Ngang Tiêu, cười nói :

- Kim công tử, công tử hãy càn chén Bách Niên Huyền Linh tửu này đi, rồi ta nói công việc đó cho công tử nghe, tất nhiên công tử sẽ vui lòng nhận lời giúp ta.

Té ra Cỗ phu nhân coi thảm trạng vừa rồi như không có, vẫn tiếp tục câu chuyện cũ.

Kim Ngang Tiêu chưa kịp trả lời ra sao thì từ góc hướng tây, một tiếng hú rùng rợn vang đến, âm thanh quái dị khó nghe vô cùng, như tiếng chim lợn kêu thét giữa nửa đêm.

Rồi một giọng nói vắng tới như hổ rống :

- Đào Hoa cung thể lực bằng ai mà dám đối đầu với Câu Hồn bang?

Tiếng nói vừa dứt, thì trên mái Trầm Hương đình đã có tiếng động rất nhẹ như tiếng lá rụng, rõ ràng là kẻ từ xa đến đã truyền tới mái Trầm Hương đình.

Kim Ngang Tiêu biết ngay là một cao thủ của Câu Hồn bang đã đến. Chàng nghe giọng nói đó hơi quen, nhưng quyết chẳng phải là Câu Hồn bang chủ.

Cổ phu nhân nét mặt vẫn thản nhiên, còn bọn tỳ nữ được lệnh từ trước vẫn đứng im.

Giọng nói ở trên mái nhà lại vang xuống, lần này lạnh lùng như băng giá :

- Hừ, chủ nhân Đào Hoa cung là kẻ nào mà to gan lớn mật, dám dùng độc thủ hạ sát Câu Hồn bang sứ giả của bản bang. Ngươi lại dùng độc được, không sợ mùa riu qua mắt thợ trước mặt lão phu hay sao?

Cổ phu nhân cười khanh khách :

- Quý nhân nào mới đến mà đã nặng lời lắm vậy, xin mời quá bộ xuống đây diện kiến.

Giọng nói trên mái nhà trầm hẳn xuống :

- Nhà ngươi chẳng mời thì Cổ Ma này cũng xuống ngay bây giờ.

Tiếng nói vừa dứt, thì ở trước bậc cửa Trầm Hương đình đã xuất hiện một lão, khẳng khiu gầy đét như ống sậy, đầu tóc vàng khè và rối bù, chỉ còn đôi mắt sáng quắc, tia ra những hung quang ghê rợn.

Lão già này tay xách một lư hương khói vàng bốc ra nghi ngút. Còn một tay cầm một chiếc gậy quái lạ, đầu gậy phía trên là một chiếc sọ người thu nhỏ bằng nắm tay, bên trong lúc nhúc không biết có vật gì bò, cứ động liên hồi.

Vừa trông thấy lão già này, Kim Ngang Tiêu đã giật mình nhận ngay ra lão chẳng phải ai xa lạ, chính là lão Cổ Ma Lâm Tàn một trong mười sáu cao thủ đương thời, và là người võ lâm kinh sợ như rắn rết, vì lão có tài hạ độc tàn ác không thể tả.

Cổ Ma Lâm Tàn chính là một trong hai “ma” của võ lâm, võ công vào hàng thượng đỉnh. Một “ma” nữa là Hồ Ma Phạm Hống.

Nhị “ma” đều bị Câu Hồn bang chủ dùng võ công và bảo vật chất cấm dỗ, nên đã đầu nhập Câu Hồn bang, nhưng Hộ pháp Vương Hồ Ma Phạm Hống đã bị Kim Ngang Tiêu hạ sát tại đất Miêu Cương.

Còn Cổ Ma Lâm Tàn cũng suýt tan thân vì Tam Ma Tôn Giả khi y đi bắt Kim Ngang Tiêu, nhưng y may mắn chạy thoát, đến nay mới thấy xuất hiện nơi này.

Cổ Ma Lâm Tàn là tay thiện nghệ dùng thuốc độc, nên mới có biệt hiệu là “Cổ Ma”.

Y vừa tới Trầm Hương đình đã thấy tên thủ hạ của mình trúng một thứ độc quái dị đến nỗi phải móc cả ruột gan ra, nên tức giận vô cùng, quyết lấy độc trị độc.

Lại nói Cổ Ma Lâm Tàn vừa nhảy xuống cửa Trầm Hương đình, không hiểu y dùng thân pháp thế nào, chỉ thấy y lác mình một cái, thân hình y đã tiến vào Trầm Hương đình đến trước bàn tiệc của Cổ phu nhân và Kim Ngang Tiêu.

Y chưa tiến vào đến nơi, tiếng cười ghê rợn của y nổi lên, vì y vừa nghĩ ra được một thứ “độc” ghê gớm, cốt để trừng trị kẻ đã dám đối đầu với Câu Hồn bang.

Nhưng, khi Cổ Ma Lâm Tàn còn cách bàn tiệc độ mười bước thì y đã trông thấy Cổ phu nhân.

Lập tức mọi việc biến đổi hết.

Tiếng cười của Cổ Ma dứt quãng. Y đứng lại há hốc mồm trần trối nhìn Cổ phu nhân.

Kim Ngang Tiêu chưa bao giờ nhìn thấy một sự biến đổi lạ lùng như thế trong thái độ của một tên ma đầu khét tiếng võ lâm...

Bao nhiêu vẻ oai phong hùng dũng, quái dị tàn ác của Cổ Ma Lâm Tàn khi trước đã biến đâu mất hết.

Lúc này y chỉ còn là một lão già run rẩy, râu tóc dựng ngược vì khiếp hãi, mắt lác đi cơ hồ đã mất hết thần, mặt nhợt nhạt méo mó kinh hoàng đến cực độ.

Cổ Ma Lâm Tàn chỉ lắp bắp nói được mấy tiếng dứt quãng không ra hơi :

- Vạn... Vạn Độc... Thần Cô!

Rồi đột nhiên đầu gối mềm nhũn, y quỵ mọp xuống, đầu đập xuống nền gạch nghe đóp một tiếng, không dám ngẩng đầu lên nhìn Cổ phu nhân nữa.

Vạn Độc Thần Cô! Kim Ngang Tiêu kinh hoàng nhìn Cổ phu nhân, nhưng vị phu nhân này vẫn tươi cười như không và hình như cũng không trông thấy cảnh Cổ Ma Lâm Tàn run sợ thất thần đang quỵ mọp ở trước.

Cổ phu nhân cười nói :

- Kim Ngang Tiêu công tử vẫn chưa thưởng thức Bách Niên Huyền Linh tửu của ta.

Nhưng Kim Ngang Tiêu còn lòng dạ nào nghĩ đến chén rượu lúc này. Lòng chàng bối rối đến cực độ, bao nhiêu ý nghĩ quay cuồng...

Cổ Ma Lâm Tàn quỳ mọp xuống rồi rên rĩ :

- Tha... xin tha... tội chết... Thần Cô tha cho kẻ nô này không biết Thái Sơn trước mặt...

Một tia sáng bỗng lóe lên trong óc Kim Ngang Tiêu, đồng thời chàng kinh hãi đến cực điểm, chỉ muốn nhích ra xa Cổ phu nhân.

Vạn Độc Thần Cô! Chàng đã nhớ đến mẩu chuyện do Hắc Cốt Ma Nương Lý Phụng Chi thuật lại cho chàng nghe.

Vạn Độc Thần Cô chính là Đào Hoa giáo chủ Đồ Thương Lăng và là người cướp chồng của Hắc Cốt Ma Nương.

Vạn Độc Thần Cô Đào Thương Lăng đã lấy Thiên Nam Nhất Hiệp Cổ Ứng Long, ý trung nhân của Hắc Cốt Ma Nương, vì thế mới xưng là Cổ phu nhân, Kim Ngang Tiêu làm sao nghĩ ra điều đó được.

Đồ Thương Lăng và Cổ Ứng Long lấy nhau rồi đem nhau đi mất tích. Hắc Cốt Ma Nương Lý Phụng Chi tìm kiếm mấy chục năm trời để phục hận mà không thấy.

Ai ngờ Vạn Độc Thần Cô Đào Thương Lăng xuất hiện nơi Đào Hoa cung này.

Nhưng Kim Ngang Tiêu kinh hãi hơn hết là vì Vạn Độc Thần Cô Đồ Thương Lăng chính là truyền nhân của vị Vạn Độc Vương Bà, tức là bà chúa thuốc độc của võ lâm thời một trăm năm trước.

Tài của Vạn Độc Vương Bà như thế nào không mấy người còn nhớ rõ, nhưng võ lâm tương truyền rằng đệ tử duy nhất của Vương Bà là Vạn Độc Thần Cô Đồ Thương Lăng quả là võ lâm vô song.

Người ta thuật lại rằng Vạn Độc Thần Cô không vừa ý người nào, chỉ cười nhạt một tiếng kẻ đó đã bị hạ độc rồi không còn tài nào cứu gỡ được nữa.

Cổ Ma Lâm Tàn cũng là kẻ ma đầu chuyên về độc dược, làm sao không biết Vạn Độc Thần Cô?

Kim Ngang Tiêu thấy hần lạy lục thảm thiết như vậy, đoán ngay rằng Cổ Ma Lâm Tàn chắc hẳn có chút uyên nguyên gì với môn phái độc dược của Vạn Độc Vương Bà.

Cổ phu nhân thấy Kim Ngang Tiêu chú ý đến Cổ Ma Lâm Tàn liền cười hỏi :

- Kim công tử cũng biết tên này hay sao?

Kim Ngang Tiêu khẽ gật đầu :

- Tại hạ đã gặp y một lần ở Miêu Cương, tại hạ đã suýt bị hại bởi Khổ Đầu Nhuyễn Cân tán của y.

Cổ phu nhân cười khanh khách :

- Nếu vậy hôm nay công tử sẽ được hài lòng.

Cổ Ma Lâm Tàn thấy Vạn Độc Thần Cô đã nhìn đến gã, nên vội khấn thiết van nài :

- Tien nhân có mắt như đùi, không biết Thần Cô giá lâm nơi này, xin tha mạng trâu chó này cho.

Cổ phu nhân cười nhạt :

- Người lấy thế Câu Hồn bang ra dọa nạt ta, tưởng ta khiếp sợ hay sao?

Cổ Ma Lâm Tàn dập đầu lạy :

- Đó là vì tien nhân có mắt không nhìn thấy Thái Sơn. Xin Thần Cô tha tội.

Cổ phu nhân nói :

- Người đã phản bội sư môn, đầu nhập Câu Hồn bang, nay còn nói gì nữa?

Cổ Ma Lâm Tàn năn nỉ :

- Đệ tử không có ý phản bội, nhưng vì Câu Hồn bang chủ cường chế. Đệ tử võ công non kém, nên bị y khuất phục, chẳng thể nào chống lại nổi.

Cổ phu nhân lại cười nhạt :

- Năm xưa, A Sĩ Độc Khuất Duy Nguyên thu người làm môn đồ, y có nói cho người biết tội khi sư diệt tổ trong bốn môn phải chịu hình phạt như thế nào không?

Cổ Ma Lâm Tàn run bắn người lên, không nói được một lời nào.

Cổ phu nhân bỗng cất cao tiếng nói :

- Dạ Lan, người hãy chuẩn bị Hư Tâm đan cho Lâm Tú Văn.

Lâm Tú Văn chính là tục danh của Cổ Ma Lâm Tàn thuở thiếu thời, khi y chưa gia nhập Vạn Độc môn.

Nguyên Vạn Độc môn thời đó có tên là Tri Thủ môn, lấy tên một loại nhện độc làm hiệu và các Chương môn nhân đều dùng ám khí hình một con nhện độc.

Chương môn nhân Tri Thủ môn là Vạn Độc Vương Bà. Sau truyền lại cho học trò duy nhất là Vạn Độc Thần Cô Đồ Thương Lăng.

Không biết Vạn Độc Thần Cô thu bao nhiêu đệ tử, nhưng từ khi Đồ Thương Lăng lên làm Đào Hoa giáo chủ kết hôn với Cổ Ung Long, thì ngôi Chương môn phái Tri Thủ truyền cho một đệ tử đặc ý nhất, rồi từ đó ít người thấy Vạn Độc Thần Cô xuất hiện trên giang hồ nữa.

Tính về vai vế thì A Sĩ Độc Khuất Duy Nguyên, sư phụ của Cổ Ma Lâm Tàn phải gọi Vạn Độc Thần Cô là sư tổ, vì thế Lâm Tàn vừa trông thấy Vạn Độc Thần Cô đã kinh hoàng rụng rời.

Lại nói Cổ Ma Lâm Tàn khi nghe Vạn Độc Thần Cô nói đến ba tiếng Hư Tâm đan, lập tức y tru lên một tiếng, kinh hãi quá đến nỗi gần như mất trí, nhón nhác nhìn quanh bằng đôi mắt lạc thần như muốn tìm đường đào tẩu.

Song y vừa ngẩng đầu lên đã chạm phải tia mắt sắc như dao của Vạn Độc Thần Cô, khiến người y co rúm lại, như con ếch đứng trước cặp mắt của loài rắn độc, không còn nhúc nhích được nữa.

Kim Ngang Tiêu còn đang kinh lạ, không hiểu Hư Tâm đan là vật gì khiến Cổ Ma Lâm Tàn kinh hãi như vậy, thì một tỳ nữ đã đem lại một cái khay lớn, trên có lót một chiếc khăn lụa hồng và ở giữa khăn đó chỉ vòn vẹn có một viên thuốc màu đen nhánh, lớn bằng đầu ngón tay.

Cổ Ma Lâm Tàn vừa nhác trông thấy viên thuốc đen đó, đã thét lên một tiếng rồi y chồm người lên, định đập đầu vào thềm đá tự vận.

Nhưng Cổ phu nhân đã ra tay nhanh không thể tả. Chỉ thấy bà ta giơ tay trắng nuốt lên, hướng về phía Lâm Tàn búng luôn mấy cái vào không khí, lập tức mấy yếu huyết trên người Cổ Ma Lâm Tàn đã bị điểm trúng, người y mềm nhũn gục ngay xuống.

Đồng thời, ở các đầu xương cốt của Cổ Ma Lâm Tàn bỗng thấy phát ra những tiếng lách tách như bấp rang.

Thì ra không những Cổ phu nhân điểm huyết mà còn dùng Đan Chi thần công phế hết võ công của Cổ Ma Lâm Tàn.

Thủ pháp đó thật ghê gớm và ác độc khiến Kim Ngang Tiêu không khỏi rùng mình kinh hãi.

Tiện tay, Cổ phu nhân liền phát ống tay áo một cái. Một luồng kinh phong phát ra, cuốn lấy chiếc gậy đầu lâu và chiếc lư hương của Cổ Ma Lâm Tàn, bay ra khỏi Trầm Hương đình, ra ngoài tận vườn hoa mới rớt xuống.

Chiếc gậy đầu lâu và chiếc lư hương của Cổ Ma Lâm Tàn là hai thứ vũ khí lợi hại của y, đã từng gieo thống khổ cho biết bao anh hùng kỳ sĩ trong võ lâm, vậy mà giờ đây, bay ra ngoài như hai vật phế thải, trước khi rớt xuống đất còn bị kinh lực của Cổ phu nhân đánh vỡ tan như cám, lá tã rớt xuống.

Vạn Độc môn nhập Thánh địa

Cổ Ma Lâm Tàn bị phế hết võ công, lại bị điểm huyết nên toàn thân cứng đờ, không sao nhúc nhích được nữa. Sự thay đổi trên người Cổ Ma Lâm Tàn thật ghê gớm.

Lúc này y chỉ còn là một ông già ốm yếu, râu tóc phờ phạc, như một lão ăn mày bệnh hoạn tầm thường, sắp đến lúc chết. Đôi mắt của y gần trọn ngược vì kinh hãi đã quá độ.

Cổ phu nhân lạnh lùng nói :

- Dạ Lan, người giúp Lâm lão tặc lĩnh Hư Tâm đan của bốn môn.

Nàng tỳ nữ tên là Dạ Lan liền dạ một tiếng, một tay ấn vào Kiên Tĩnh huyết của Lâm Tàn khiến y phải há hốc mồm ra, còn một tay nàng nâng chiếc khay lên ngang mặt y, đoạn hất nhẹ một cái.

Lập tức viên thuốc đen trong khay bắn luôn vào mồm và trôi xuống cổ họng y ngay.

Kim Ngang Tiêu thấy Dạ Lan không dám đụng tay vào viên thuốc đen nhỏ bé đó, nên hiểu ngay rằng đó là một thứ độc dược ghê gớm.

Chàng lưu ý nhìn Lâm Tàn để xem xét chất độc phát tác ra sao, tưởng chừng đến y phát điên khùng moi ruột gan ra là cùng.

Không ngờ chàng thấy Lâm Tàn ngồi im, chỉ vó vè kinh hoàng thất vọng vô biên hiện rõ trên nét mặt y.

Cổ phu nhân đoán hiểu ý nghĩ của Kim Ngang Tiêu liền nói :

- Kim công tử, Hư Tâm đan này là thứ đặc chế của bốn môn, chỉ để cho môn đệ dùng mà thôi, không bao giờ đem dùng cho người ngoài cả.

Kim Ngang Tiêu không nói gì, nhưng trong bụng nghĩ thầm :

- Hừ, chẳng lẽ đây là thứ thuốc bổ quý báu lắm hay sao mà chỉ giữ riêng cho người trong môn phái?

Cổ phu nhân cười nói tiếp :

- Công tử không biết Hư Tâm đan lợi hại như thế nào, ta nói cũng chẳng có hại gì. Nguyên thuốc này do Tổ sư sáng phái của bốn môn luyện ra, cốt để trừng trị những kẻ phản bội sư môn. Tên Hư Tâm đan có vẻ lạ lùng, nhưng thật ra nó có nghĩa là làm sao cho kẻ uống mỗi ngày phải mất một khúc ruột, mất một miếng gan, thiệt một miếng bao tử, cứ như thế mãi, cho đến khi ruột gan kẻ ấy biến ra nước hết mới chết.

Kim Ngang Tiêu kinh hãi nói :

- Nếu như vậy không phải chết ngay?

Cổ phu nhân cười tươi như hoa :

- Nếu cho kẻ phản bội sư môn chết ngay chẳng hóa ra giải thoát cho chúng dễ dàng lắm sao? Từ lúc uống Hư Tâm đan cho đến một lúc ruột gan biến ra nước mà tắt hơi, cũng phải mất tứ thập cửu nhật. Trong bốn mươi chín ngày đó, kẻ uống Hư Tâm đan ở trong một trạng thái... muốn sống không sống được, muốn chết cũng không sao chết được, khổ sở đến điên cuồng mất trí.

Kim Ngang Tiêu rung mình, không ngờ trên thế gian này lại có một thứ độc dược ghê gớm vậy.

Chàng hiểu ngay tại sao khi Cổ Ma Lâm Tàn nghe đến tên Hư Tâm đan y đã không muốn sống nữa.

Kim Ngang Tiêu thờ dãi :

- Thà rằng chết đi còn hơn chịu khổ trong bốn mươi chín ngày như vậy.

Cổ phu nhân nói :

- Nhưng ai để cho y chết dễ dàng như vậy. Qui luật của bốn môn rất nghiêm khắc, bắt buộc những kẻ phản đồ phải chịu đủ hình phạt trong bốn mươi chín ngày rồi mới cho chết, tổ sư bốn môn đặt ra Hư Tâm đan là có dụng ý rất rõ ràng, vì những kẻ phản bội sư môn lòng dạ rất trắc trở, tổ sư dùng thứ thuốc đó trừ khử lòng dạ phản nghịch của chúng, khiến chúng tiêu hết cả ruột gan, tim, phổi vì thế mới gọi là Hư Tâm đan.

Cổ phu nhân giải thích xong, liền sai khiến thiếu nữ dẫn dắt cổ ma Lâm Tàn đi một nơi khác, cất người canh giữ y không cho tự vận, để y chịu những hình phạt ghê gớm trong bốn mươi chín ngày đúng theo qui định của Vạn Độc môn.

Ngoài ra xác chết của tên Câu Hồn bang đi đâu cũng được đem đi ngay.

Cổ phu nhân tức Vạn Độc Thần Cô Đồ Thương Lăng quay về phía Kim Ngang Tiêu nói :

- Kim công tử, tiệc rượu đã bày lâu rồi mà còn bị trở ngại mãi thật đáng giận. Bây giờ chắc không còn ai quấy rầy ta nữa, mời công tử hãy nâng ly thưởng thức Bách Niên Huyền Linh tửu này.

Nói đoạn Vạn Độc Thần Cô nâng ly lên mời Kim Ngang Tiêu cùng cất chén.

Nhưng Kim Ngang Tiêu làm sao tuân lệnh được.

Từ khi biết Cổ phu nhân là Vạn Độc Thần Cô, chàng đâm ra nghi ngại bội phần, ngay cả đến gần vị phu nhân này chàng cũng chẳng dám, còn nói gì đến việc uống rượu?

Chàng đã thấy thủ đoạn của Vạn Độc Thần Cô danh bất hư truyền lại thêm vô lâm tuyên truyền rằng từ mấy chục năm nay, Vạn Độc Thần Cô chỉ cần cười một tiếng là đối phương đã bị độc rồi, nên Kim Ngang Tiêu nghi ngại ra mặt, không dám cầm ly rượu nữa.

Cổ phu nhân thấy thái độ chàng như vậy, liền cười khanh khách :

- Kim công tử còn sợ gì độc dược của ta nữa, mà phải nghi ngại như vậy? Trong người Kim công tử đã có sẵn chất kháng độc, công tử không biết hay sao?

Kim Ngang Tiêu hơi đỏ mặt, chợt nghĩ chàng đã ăn phải cây Thiên Niên Tuyết Sâm có sức kháng độc kỳ diệu. Thành thử chẳng những không có thứ

độc được nào trên đời này có thể hại được chàng, mà xương cốt và máu huyết của chàng cũng trở thành thứ linh dược khử độc linh diệu.

Chính nhờ máu chàng mà Thôi Ngọc Linh đã thoát chết.

Kim Ngang Tiêu chưa biết nói sao thì Cổ phu nhân đã nói tiếp :

- Trước đây, ta nghe giang hồ tương truyền rằng trong cơ thể công tử có chất khử độc, nên đã có ý thử xem sao. Công tử có biết không, vừa rồi nếu công tử không có chất khử độc trong người. Công tử đã trúng “Tán Hoa Liên Hoàn Độc” của ta còn gì nữa.

Kim Ngang Tiêu giật mình, thực tình không hiểu vị Vạn Độc Thần Cô này ra tay hạ độc lúc nào, nên chàng chỉ ấp úng nói được mấy câu :

- Tại hạ... tại hạ... tại hạ...

Vạn Độc Thần Cô mỉm cười nói tiếp :

- Dĩ nhiên là công tử không biết. Nếu ta hạ độc mà còn cho người ngoài trông thấy thì làm sao còn xứng danh là Vạn Độc Thần Cô nữa? Để ta nói cho công tử nghe không có hại gì: lúc ta thi thiên Oa Aa Công, in hình bàn tay lên thành chiếc vạc đá ở bên hồ Độc Ngư Trì ta đã ngấm đầy ra một thứ độc dược vô hình vô sắc tên gọi là “Tán Hoa Liên Hoàn Độc”. Dù công tử võ công cao siêu đến đâu cũng không thể biết được, vì kinh lực ta phát ra âm nhu, tựa hồ như luồng gió thoảng, lại thêm độc dược vô hình, không có hương vị gì khác lạ. Bất quá công tử tưởng luồng gió thổi qua bên hồ mà thôi.

Kim Ngang Tiêu thất sắc, nghĩ lại quả nhiên lúc Cổ phu nhân phi triển Oa Oa công rồi quay lại mỉm cười, chàng thấy một luồng gió lạ, như sau thấy luồng gió không tổn thương chân khí của mình, chàng cho rằng đó là gió thiên nhiên ở bên hồ nước nên không chú ý gì nữa. Ai ngờ đó là lúc Cổ phu nhân hạ độc.

Chàng nghĩ lại rùng mình. Nhưng Cổ phu nhân đã nói ngay :

- Kim công tử chớ có hiểu nhầm, ta không có ý hại công tử mà chỉ có ý thử chất kháng độc trong cơ thể của công tử mà thôi. “Tán Hoa Liên Hoàn độc” không hại đến tính mạng mà chỉ làm chóng mặt hôn mê đi thôi. Tuy tầm thường như vậy, nhưng xưa nay không hề có võ lâm cao thủ nào chống đỡ nổi? Đó là bởi vì chất độc nhằm vào các yếu huyết, cao thủ võ lâm có biết phong bế huyết đạo cũng không thoát khỏi, vì độc tính không phải xâm nhập một lần mà nhiều lần liên tiếp, đợt này vừa tới, đợt sau đã kế tiếp, cứ thế mãi mãi không thôi, vì thế mới gọi là Liên Hoàn Độc. Cao thủ võ lâm phong bế huyết đạo, thấy chất độc đã hết, tưởng không còn nữa liền thôi không phòng bị, không ngờ đợt sau lại tấn công đến luôn, và nếu đợt này thất bại thì đợt sau lại công tiếp, làm sao biết mà phong bế mãi huyết đạo, cũng như người đóng cửa ngăn chặn kẻ gian, thấy kẻ gian đi rồi, tưởng là an toàn vội mở cửa ra, nhưng còn kẻ gian thứ hai, thứ ba đứng rình rập, chỉ chờ cửa mở ra là len vào. Xưa nay chưa có cao thủ võ lâm nào chống lại được thứ Liên Hoàn Độc này.

Kim Ngang Tiêu ngây người ngồi nghe, không để đâu hết chỗ kinh khiếp, không ngờ chỉ một thủ pháp tầm thường của vị Vạn Độc Thần Cô này mà đã lợi hại như vậy.

Cổ phu nhân lại cười nói :

- Kim công tử, công tử khỏi lo ngại làm gì. Trong người công tử đã có Thiên Niên Tuyết Sâm thì quyết không sợ gì các loại độc dược nữa, dù có Liên Hoàn Độc hay Vạn Năng Độc gì chăng nữa cũng không làm hại được công tử. Vậy công tử yên lòng cạn chén rượu này, để ta giải thích vì sao trong Côn Luân thánh địa này lại xảy ra những sự can qua, biến loạn và để ta nói rõ việc ta định yêu cầu cho công tử nghe.

Kim Ngang Tiêu nghe nói vậy liền nâng ly lên cùng Vạn Độc Thần Cô uống cạn một hơi. Quả nhiên thứ Bách Niên Huyền Linh tửu này không phải là rượu tầm thường, mùi vị thơm ngon vô cùng. Lúc này Kim Ngang Tiêu đã tự tin có thể chống lại mọi thứ độc dược ở trên đời, nên chàng vui vẻ ăn uống không còn nề hà gì nữa.

Rượu được một vài tuần, Vạn Độc Thần Cô mới lên tiếng :

- Kim công tử, Côn Luân thánh địa vốn là một nơi thần bí của võ lâm, từ mấy trăm năm nay, các giới giang hồ đều được nghe nói đến Côn Luân thánh địa, nhưng không ai biết hư thật ra sao, dĩ chí Côn Luân thánh địa ở vùng nào cũng không ai được biết. Công tử chần hấn đã nghe tôn sư nói đến Côn Luân thánh địa rồi.

Kim Ngang Tiêu gật đầu nói :

- Tại hạ đã được nghe gia phụ nói đến Côn Luân thánh địa từ lúc tại hạ còn nhỏ tuổi. Chính gia phụ cũng nghi ngờ, cho rằng chỉ là truyền thuyết huyền hoặc nhân vật võ lâm đặt ra chớ không có thật.

Vạn Độc Thần Cô khẽ thờ dài nói :

- Võ lâm ngày nay điều hoa trí trá khôn lường. Lệnh tôn nghi ngờ cũng không phải là chuyện vô lý. Nhưng chuyện Côn Luân thánh địa nay không phải là chuyện bịa đặt như công tử đã biết. Nguyên khoảng bốn trăm năm trước đây, vị Tôn sư khai sáng phái Côn Luân là Kim Đỉnh thượng nhân, xuất thân từ chùa Kim Đỉnh, xây dựng trên ngọn núi cao ở trước mặt ta mà công tử đã thấy. Về sau, khi Kim Đỉnh thượng nhân tịch rồi, các vị Chương môn nhân kế tiếp của phái Côn Luân đã tu sửa Kim Đỉnh tự, dùng làm nơi tàng trữ những bí quyết võ công chí bảo. Cũng nên biết rằng phái Côn Luân hồi mới lập phái đã cường thịnh đến độ lấn áp cả các môn phái khác, cho nên các cửa bảo trong thiên hạ, như bí kíp võ công, kiếm phổ đồ thư võ học, đều lọt cả vào tay các vị Chương môn nhân phái Côn Luân. Nhưng càng có nhiều của báu bao nhiêu thì sự canh phòng lại càng phải nghiêm ngặt. Bởi thế các vị Chương môn phái Côn Luân hết đời này qua đời khác, xây dựng thành một nơi gọi là Côn Luân thánh địa này, vây quanh ngọn núi Kim Đỉnh tự, để bảo

vệ cho các vật báu tàng trữ trong ngôi chùa đó. Sở dĩ gọi Côn Luân thánh địa là vì theo giới luật của phái này, các môn đệ của Côn Luân khi lên đến hàng Trưởng lão, tức là ngôi thứ ở trên cả Chương môn nhân, đều được đến Thánh địa này tu luyện phép trường sinh.

Nghe đến đây Kim Ngang Tiêu bật giác kinh ngạc, ngắt lời hỏi :

- Đó là theo lời đồn của giang hồ, nhưng trên đời này làm gì có chuyện trường sinh bất tử. Chẳng qua nếu theo đúng các phương pháp luyện công thượng đỉnh, người ta có thể kéo dài đời sống đến hai trăm năm hay ba trăm năm là cùng. Rồi sau đó con người lại phải theo luật đào thải của thiên nhiên, cát bụi trở về với cát bụi, chớ làm sao có thể sống ngang trời đất được?

Kim Ngang Tiêu lại nói :

- Bấy giờ phái Côn Luân đã tan rã rồi, nhưng các vị Trưởng lão của phái ấy tất nhiên còn có vài người trong Côn Luân thánh địa. Phu nhân có biết các vị đó ở đâu không?

Cổ phu nhân nói :

- Kim công tử đừng vội nóng nảy, để ta kể hết đầu đuôi câu chuyện cho công tử nghe. Từ mấy trăm năm nay danh tiếng của Côn Luân thánh địa lưu truyền trong võ lâm rất rộng, kích thích lòng tham của các nhân vật giang hồ, muốn tìm đến nơi này để chiếm các vật chí bảo của võ học Trung Quốc. Nhưng có bao nhiêu người tìm thấy lối vào Côn Luân thánh địa. Và dù có tìm thấy, vào được Thánh địa, các vị Trưởng lão phái Côn Luân canh giữ nơi này chẳng cho họ yên. Các vị Trưởng lão Côn Luân tuổi đã cao nhưng võ công tuyệt thế, những cao thủ võ lâm đến đây đều thất bại về tay họ.

Kim Ngang Tiêu cười nhạt, ngắt lời :

- Vậy mà các vị Trưởng lão ấy cũng bị chủ nhân U Minh cung đánh đuổi. Chủ nhân U Minh cung chiếm cứ Côn Luân thánh địa, và giết chết hết các vị Trưởng lão của phái Côn Luân rồi phải không?

Cổ phu nhân lắc đầu cười :

- Khi chủ nhân U Minh cung chiếm cứ nơi này, các vị Trưởng lão phái Côn Luân bị thất bại thật, nhưng không có người nào bị giết hại cả. Các vị Trưởng lão bỏ Côn Luân thánh địa rồi rút hết lên Kim Đỉnh tự.

Kim Ngang Tiêu trầm giọng hỏi :

- Tại hạ muốn nhắc lại câu hỏi vừa rồi: Côn Luân thánh địa vốn là đất cắm sớ hữu của phái Côn Luân, chủ nhân U Minh cung lấy tư cách gì mà chiếm cứ nơi này?

Cổ phu nhân tức Vạn Độc Thần Cô mỉm cười :

- Kim công tử vẫn chưa biết hay sao? Chủ nhân U Minh cung cũng là... một trong những vị Trưởng lão của phái Côn Luân.

Kim Ngang Tiêu giật mình, lớn tiếng hỏi :

- Phu nhân nói sao? Chủ nhân U Minh cung là một vị Trưởng lão của phái Côn Luân?

Vạn Độc Thần Cô gật đầu :

- Chính thế, chủ nhân U Minh cung cũng là người của phái Côn Luân. Nhưng dù chủ nhân U Minh cung không phải là người có uyên nguyên với phái Côn Luân, y vẫn có quyền chiếm cứ Côn Luân thánh địa này.

Kim Ngang Tiêu vội hỏi :

- Quyền gì?

Vạn Độc Thần Cô điềm nhiên đáp :

- Quyền của kẻ mạnh. Mạnh được yếu thua đó là luật lệ thông thường của giang hồ võ lâm. Kim công tử còn lạ gì nữa mà phải hỏi.

Kim Ngang Tiêu nghe lời nói trắng trợn đó. Liền nín thinh. Giả vờ như một người nào khác nói câu này, chàng đã tức giận cho là vô đạo, nhưng đối với vị Vạn Độc Thần Cô này, thủ đoạn hành sự tàn bạo như thế nào chàng đã rõ nên chàng không còn ngạc nhiên nữa.

Vạn Độc Thần Cô cười nói :

- Kim công tử chớ vội bất bình vì lời nói ngay thật của ta. Công tử thử nghĩ xem, đã bao trăm năm nay, giang hồ chém giết lẫn nhau, chẳng phải lấy luật “mạnh được yếu thua” làm tôn chỉ đó hay sao?

Kim Ngang Tiêu vẫn có vẻ bất mãn nói :

- Chủ nhân U Minh cung là môn đệ của phái Côn Luân vậy mà lại dùng sức mạnh chiếm nơi sở hữu của môn phái, chẳng phải là hành động phản nghịch,

phi đạo lý chẳng? Nhưng chủ nhân U Minh cung xâm chiếm Côn Luân thánh địa này để làm gì, chẳng lẽ để chiếm những bảo vật tàng trữ trên Kim Đỉnh tự sao?

Vạn Độc Thần Cô gật đầu :

- Chính thế. Tuy là môn đệ phái Côn Luân và đã lên đến hàng Trưởng lão, chủ nhân U Minh cung thấy phái đã bị tai biến tan rã, nên có ý định lập ra môn phái khác. Bởi vậy, y mới đến Côn Luân thánh địa này lập ra U Minh cung. Công tử nên biết vật báu trong võ lâm là của chung thiên hạ, chẳng riêng gì của ai hay của môn phái nào. Người nào có duyên may phúc lớn, hay có tài lực cao cường, là có thể chiếm được làm vật sở hữu của mình.

Ngay như các bảo vật tàng trữ trên Kim Đỉnh tự cũng chẳng phải do phái Côn Luân tự tạo ra, mà do các vị Tổ Sư Chương môn nhân bao đời nay dùng công lực đoạt thù của thiên hạ. Đến nay nếu những báu vật ấy lọt vào tay người khác thì đó cũng là lẽ trời, chớ chẳng có gì lạ.

Kim Ngang Tiêu nghe đến đây, giật mình kinh hãi hỏi :

- Những bảo vật trên Kim Đỉnh tự đều lọt vào tay chủ nhân U Minh cung rồi hay sao?

Vạn Độc Thần Cô trầm ngâm một lát, rồi nói :

- Côn Luân thánh địa ngày nay đã mở rộng cửa, từ hai ngày nay có cả trăm nhân vật võ lâm kéo tới đây tìm báu vật, thì dù ta có nói hết sự thật cho công tử nghe cũng chẳng quan ngại nào. Ta nói ngay để công tử khỏi thắc mắc: Các bảo vật trên Kim Đỉnh tự vẫn chưa lọt vào tay chủ nhân U Minh cung, vì thế mới sanh nhiều chuyện rắc rối như ngày nay. Chủ nhân U Minh cung tài nghệ phi thường, võ công xuất chúng, nhưng từ ba chục năm nay, y vẫn chưa tìm được cách nào lên Kim Đỉnh tự.

Kim Ngang Tiêu ngạc nhiên hỏi :

- Ba chục năm! Té ra chủ nhân U Minh cung chiếm Côn Luân thánh địa này đã ba chục năm nay rồi?

Vạn Độc Thần Cô gật đầu :

- Chính thế. Ba chục năm trước, Chủ nhân U Minh cung đem thuộc hạ đến chiếm cứ Côn Luân thánh địa đã giao phong kịch liệt với năm vị Trưởng lão trấn Thánh địa.

Kim Ngang Tiêu lạ lùng hỏi :

- Cổ phu nhân, vừa rồi phu nhân nói chủ nhân U Minh cung chính là một vị Trưởng lão của phái Côn Luân, tại sao y không ở trong Côn Luân thánh địa mà còn từ bên ngoài đem thuộc hạ vào chiếm cứ?

Vạn Độc Thần Cô đáp :

- Khi môn phái Côn Luân bị địch nhân hãm hại, nội ứng ngoài công, khiến cho toàn thể môn đồ bị giết hại hầu hết, thì tại Côn Luân thánh địa này có sáu vị Trưởng lão mà chủ nhân U Minh cung là một. Nhưng chỉ mấy năm sau chủ nhân U Minh cung có chuyện bất hòa với năm vị Trưởng lão kia. Việc này ta không rõ nguyên nhân vì sao, chắc có lẽ vị chủ nhân U Minh cung đòi mở những bí quyết võ công tối mật trên Kim Đỉnh tự, các vị Trưởng lão kia không nghe, nên mới thành chuyện bất hòa. Ta chỉ phỏng đoán thế thôi, còn sự thực thế nào, chỉ có các vị Trưởng lão biết rõ với nhau, Chi biết rằng một vị Trưởng lão đã bất bình, bỏ Côn Luân thánh địa đi ra ngoài, lập thành U Minh cung.

Mấy năm sau, chủ nhân U Minh cung đem thuộc hạ xâm nhập Côn Luân thánh địa, đánh bại được năm vị Trưởng lão trấn giữ Thánh địa.

Năm vị Trưởng lão tuy thất bại, nhưng lại rút được lên Kim Đỉnh tự và cố thủ ở trên đó đã bao năm nay. Chủ nhân U Minh cung tìm đủ mọi cách mà không sao lên được tới Kim Đỉnh tự, đành thúc thủ, đem cả U Minh cung vào Thánh địa và cứ thế vây hãm ngọn Kim Đỉnh tự đó cho đến ngày nay.

Kim Ngang Tiêu nghe nói sững sốt vô cùng, không ngờ có chuyện tranh hùng kỳ lạ như vậy mà võ lâm tuyệt nhiên không hay biết gì.

Nếu không có con quái vật thời tiền sử ngẫu nhiên phá vỡ cơ quan trấn giữ độc đạo tiến vào Côn Luân thánh địa, để võ lâm quần hùng tiến vào nơi đây thì không biết cuộc vây hãm này kéo dài đến năm nào.

Kim Ngang Tiêu trầm ngâm suy nghĩ một lát, rồi hỏi :

- Cổ phu nhân, tại sao chủ nhân U Minh cung không tiến được lên Kim Đỉnh tự? Võ công của y đã cao cường đến độ đánh bại cả năm vị Trưởng lão, thì ở trên đời này làm gì có nơi nào y không đến được, làm gì có sức mạnh nào ngăn cản được một con người như thế?

Đôi mắt Vạn Độc Thần Cô vụt sáng long lanh, bàn tay ngọc khê nâng ly rượu lên uống một hơi, nét mặt tươi tỉnh, bà ta nói :

- Hay lắm, hay lắm! Ta có ý chờ câu hỏi này của công tử vì câu hỏi này có liên hệ đến việc ta muốn nhờ công tử ra tay trợ giúp. Kim công tử đã nhìn thấy hình dạng ngọn núi Kim Đỉnh như thế nào chưa?

- Lẽ tất nhiên tại hạ đã thấy rồi. Ngọn Kim Đỉnh là một trái núi hiểm có trên thế gian, nó cao chót vót và thẳng tắp như mũi kim không lồ chọc thẳng lên trời.

Vạn Độc Thần Cô đắc ý nói :

- Công tử nhận xét rất đúng. Ngôi chùa Kim Đỉnh được kiến tạo trên chót vót đó. Muốn lên đến Kim Đỉnh Tự, không cách nào khác hơn là phải qua một con đường độc nhất, tựa như đường hầm ở chân núi. Đi vào đường hầm đó rồi lần theo những bậc đá ở trong lòng núi mà leo lên tới được ngọn núi.

Vạn Độc Thần Cô ngừng một lát, rồi nói tiếp :

Lẽ tất nhiên đường hầm đó không dễ vào, các vị Trưởng lão trấn sơn đã canh giữ nghiêm ngặt vô cùng, lại ám tàng những cơ quan hiểm độc, cho đến một con kiến chưa dễ chui qua được. Năm xưa chủ nhân U Minh cung đã bao lần định tiến vào đường đó nhưng lần nào cũng thất bại. Cả chục thủ hạ U Minh cung đã liều mạng tiến vào độc đạo đó, nhưng tên nào tên nấy, chưa tiến vào được mười bước đã bị chưởng phong từ bên trong đánh tung ra, chết không kịp kêu một tiếng.

Kim Ngang Tiêu có vẻ ngạc nhiên, hỏi :

- Chủ nhân U Minh cung võ công xuất phạm nhập hóa, lẽ nào không thắng nổi chưởng phong đó, tiến vào độc đạo?

Vạn Độc Thần Cô nói :

- Nếu chỉ có chưởng phong không thôi thì Kim Đỉnh tự đã mất về tay chủ nhân U Minh cung từ lâu rồi. Tất nhiên, để đối phó với những kẻ võ công bình thường, một ngọn chưởng cũng đủ đẩy chúng ra ngoài. Nhưng ngoài chưởng phong các vị Trưởng lão phái Côn Luân còn ám tàng những lợi khí ghê gớm, khiến chính chủ nhân U Minh cung thấy e ngại.

Vạn Độc Thần Cô cười khanh khách một hồi, rồi lại nói :

- Chính ta đây đã nhiều lần đến trước độc đạo quan sát, nhận thấy ở bên trong dường như có tỏa ra một thứ hơi độc lạ lùng mà cả ta cũng không thể hiểu nổi đó là chất độc gì. Vạn Độc Thần Cô không biết được, thì ta dám chắc ở trên đời này không có ai hiểu nổi.

Kim Ngang Tiêu đưa mắt nhìn Vạn Độc Thần Cô rồi buột mồm hỏi một câu mà chàng giữ mãi trong lòng :

- Cổ phu nhân, dám hỏi phu nhân đối với vị chủ nhân U Minh cung là người thế nào?

Vạn Độc Thần Cô mỉm cười, đáp :

- Ta biết công tử thế nào cũng hỏi câu này. Mối liên quan giữa ta với chủ nhân U Minh cung như thế nào, rồi đây công tử sẽ hiểu. Ta chỉ cần nói rằng chủ nhân U Minh cung rất kính nể ta, nên y mới dành riêng cho ta một khu trong Côn Luân thánh địa, để ta tạo lập thành Đào Hoa cung này.

Câu trả lời mập mờ làm Kim Ngang Tiêu càng thấy e ngại.

Chàng còn đang suy nghĩ chợt thấy từ phía sau Trầm Hương đình có tiếng đàn thánh thót. Vạn Độc Thần Cô tươi ngay nét mặt, liền vỗ tay một cái. Lập tức tiếng đàn ngừng bật, rồi có tiếng chân người nhẹ bước.

Vạn Độc Thần Cô quay sang Kim Ngang Tiêu nói :

- Kim công tử, rượu ngon mà không có đàn thì vẫn còn thiếu thốn. Bởi vậy, ta vừa ra hiệu cho tỳ nữ đem đàn lại, để công tử thưởng thức một vài điệu thanh nhã.

Kim Ngang Tiêu thấy tiệc rượu kéo dài như vậy, vội đứng lên từ tạ :

- Cổ phu nhân, tại hạ được phu nhân chiếu cố khoản đãi linh từ, trong lòng cảm kích bội phần. Nhưng giờ đây tại hạ còn có nhiều việc phải làm, xin phép cáo từ, để khi khác sẽ tới hầu chuyện tiếp.

Bạn đang đọc truyện *Cự Linh Thần Chưởng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 24: Độc Âm Điểm Huyết

Thấy Kim Ngang Tiêu cáo từ, Vạn Độc Thần Cô lộ vẻ ngạc nhiên, nói :

- Kim công tử, có việc gì mà phải vội vàng hấp tấp như vậy? Ta còn việc nhờ công tử kia mà? Dù sao công tử hãy nghe hết đã chứ!

Kim Ngang Tiêu không biết nói sao đành ngồi xuống.

Vừa lúc đó một cô gái đem chiếc đàn mười hai dây lại. Vừa trông thấy cây đàn này, Kim Ngang Tiêu đã tỏ vẻ ngạc nhiên vì nó to lớn khác thường, toàn thân bằng kim khí, không giống một thứ đàn nào cả.

Cây đàn nặng như vậy mà cô gái cầm trên tay coi nhẹ như không, đủ hiểu công lực của nàng cũng chẳng phải tầm thường.

Kim Ngang Tiêu nghĩ thầm :

- Vạn Độc Thần Cô lập ra Đào Hoa cung, lại luyện được một bảy tỷ nữ võ công cao siêu, thật là đáng ngại cho võ lâm. Những nhân vật của Đào Hoa cung này chắc hẳn còn nhiều, nhưng cứ riêng vị chủ nhân này và đám tỷ nữ cũng đủ gây thế lực bằng một đại môn phái rồi.

Vạn Độc Thần Cô thấy Kim Ngang Tiêu lưu ý đến cây đàn, liền cười nói :

- Kim công tử chưa thấy cây đàn bao giờ hay sao? Đây là một loại đàn cổ của người Khương ở Tây Vực, tên gọi là Đế Bà cầm, thanh âm của nó khác hẳn với những tiếng đàn ở Trung Quốc. Để ta gảy thử một khúc cho công tử nghe.

Nói đoạn, không chờ Kim Ngang Tiêu trả lời, Vạn Độc Thần Cô đưa một tay ra đỡ lấy cây đàn, nhẹ như lông hồng.

Lập tức một nàng tỷ nữ liền đem một chiếc cầm đôn chạy lại, đặt bên ghế của Vạn Độc Thần Cô, để cho Thần Cô đặt cây Đế Bà cầm lên trên.

Mười ngón tay búp măng, trắng nõn như tuyết của Vạn Độc Thần Cô vừa khoa lên mấy dây đàn, những thanh âm réo rắt đã vang lên, trầm bổng, nghe lạ tai vô cùng.

Quả nhiên thanh âm của cây đàn này không giống một thứ đàn nào mà Kim Ngang Tiêu đã được nghe.

Vạn Độc Thần Cô khẽ ngược mắt lên nhìn chàng mỉm cười. Đoạn, những ngón tay ngọc thoăn thoắt xoa lên dây đàn.

Một điệu đàn nổi lên, chỉ trong chớp mắt, tiếng đàn đã như hành vân lưu thủy vang lên, khi khoan thai trầm bổng khi vội vã như muôn ngàn binh mã cùng chạy.

Kim Ngang Tiêu không biết đó là điệu đàn gì, nhưng chàng chợt nhận thấy một sự kỳ lạ là những nàng tỷ nữ đứng hầu xung quanh, bỗng chốc đã lui vào sau những bức rèm, không còn thấy ai lộ ra mặt nữa.

Điệu đàn vang lên một hồi, thì bỗng Kim Ngang Tiêu cười nhạt một tiếng, lập tức vận dụng Cự Linh thần công ra toàn thân để hộ thể.

Thì ra, tiếng đàn của Vạn Độc Thần Cô có một dụng ý khác, chứ không phải là phô trương âm nhạc.

Kim Ngang Tiêu đã từng đấu với thanh âm Cửu Quỷ Thôi Hồn của Cửu Quỷ Ác Bà, nên chàng đã hiểu kinh lực của âm thanh như thế nào một khi các nhân vật võ lâm, công phu đã luyện được đến mức thượng đẳng, muốn dùng thanh âm để chế ngự đối phương.

Tiếng đàn của Vạn Độc Thần Cô tuy không ma quái như Cửu Quỷ Thôi Hồn, nhưng kinh lực của nó phát tiết ra cũng ghê gớm chẳng kém chút nào.

Kim Ngang Tiêu phát giác muộn, chỉ chậm vận công chống đỡ một chút mà toàn thân đã rung chuyển, như thể có muôn ngàn mũi kim nhắm vào các yếu huyệt của mình tấn công.

Chàng biết ngay là Vạn Độc Thần Cô có ý muốn dùng tiếng đàn để thử võ công của mình, nên chàng cười nhạt một tiếng không coi vào đâu cả.

Quả nhiên Cự Linh thần công là môn võ công đệ nhất của thiên hạ, khi công lực phát ra, thì Kim Ngang Tiêu như ngồi trong một thành trì vững chắc như tường đồng vách sắt. Tiếng đàn Đế Bà cầm không làm sao lọt qua được.

Kim Ngang Tiêu vận công hộ thể rồi người lặng im không nói một lời, tha hồ cho tiếng đàn “tung tung, búng búng” vang lên như tìm trăm phương nghìn kế để công phá công lực phòng thủ của chàng.

Kim Ngang Tiêu không có ngờ đâu đây chỉ là giai đoạn thử thách của Vạn Độc Thần Cô, cốt để xem công lực Kim Ngang Tiêu cao cường như thế nào.

Thật ra tiếng đàn của Vạn Độc Thần Cô còn nguy hiểm gấp bội phần thanh âm Cửu Quỷ Thôi Hồn.

Khi tiếng đàn réo rắt đến cao độ thì chợt trên nét mặt của Vạn Độc Thần Cô thoáng lộ một vẻ kinh ngạc.

Có lẽ bà ta đã dùng tiếng đàn thăm dò, thấy công lực của Kim Ngang Tiêu thâm hậu đến mức thiên hạ vô song, nên mới kinh ngạc đến như thế.

Đột nhiên tiếng đàn ngừng bật, Vạn Độc Thần Cô buông đàn ra, rồi nhìn Kim Ngang Tiêu cười khanh khách :

- Kim công tử, khả hỉ, khả hỉ... Tuổi trẻ như công tử, mà luyện được công lực đến mức kinh người như vậy, quả là chuyện hiếm có trên đời này. Trong võ lâm ngày nay, chưa chắc có vị cao nhân tiền bối nào luyện được công lực thâm hậu như công tử. Ta thành thực mừng công tử đó.

Kim Ngang Tiêu lạnh lùng đáp :

- Phu nhân quá khen đó thôi, tại hạ rất hồ thẹn, e chẳng xứng đáng. Tại hạ đã được uống rượu ngon, lại nghe đàn hay, thực đã đầy đủ quá rồi. Bây giờ tại hạ xin cáo từ vì còn bận việc khác.

Vạn Độc Thần Cô nghiêm nét mặt, nói :

- Khoan! Công tử tưởng ta thử tài công tử là có ác ý gì hay sa? Không, ta chỉ có ý muốn biết xem công phu tu luyện của công tử đã đến mức nào, để liệu xem có thể nhờ công tử một việc hay không. Bây giờ ta đã yên lòng rồi, dám chắc ngoài công tử, không còn ai có thể làm nổi việc ấy.

Kim Ngang Tiêu ngạc nhiên, hỏi :

- Phu nhân định sai bảo tại hạ việc gì?

Vạn Độc Thần Cô đáp :

- Công tử vẫn chưa đoán được hay sao? Ta muốn nhờ công tử tiến vào độc đạo, lên Kim Đinh tự, chiếm lấy các bảo vật tàng trữ trong đó.

Kim Ngang Tiêu vùng đứng lên, trầm giọng nói :

- Đa tạ phu nhân đã cho uống rượu nghe đàn, tại hạ không thể lưu lại lâu hơn nữa.

Vạn Độc Thần Cô giờ tay cán và kêu lên :

- Khoan! Kim công tử chưa nghe hết lời ta nói. Trên Kim Đinh tự có đủ các thứ bảo vật quý giá nhất của võ lâm, bất cứ người nào học nghệ cũng thêm muốn những thứ đó. Biết bao nhân vật võ lâm táng mạng ở Côn Luân thánh địa này cũng vì những thứ đó. Công tử lên được Kim Đinh tự, nhất định công tử sẽ thắng được năm vị Trường lão, không biết chừng đã có người chết rồi, việc chiếm lấy bảo vật thật dễ như trở bàn tay. Tất cả những bảo vật ấy sẽ thuộc về công tử, còn ta, ta chỉ cần một tấm... họa đồ.

Kim Ngang Tiêu kinh lạ, hỏi :

- Một tấm họa đồ?

Vạn Độc Thần Cô đôi mắt long lanh sáng quắc, gật đầu :

- Phải, một tấm họa đồ... tên gọi là “U Minh Thần Bát Quái đồ”. Ta chỉ cần có cái đó, còn bao nhiêu công tử hãy lấy hết, Kim công tử, ta là tiền bối, kinh nghiệm việc đời hơn công tử, ta khuyên công tử một lời: cơ hội này hiếm có, nếu công tử lấy được những báu vật ấy, công tử sẽ là Minh chủ võ lâm.

Kim Ngang Tiêu cười nhạt :

- Đa tạ phu nhân chỉ bảo, nhưng tại hạ tiếc không thể tuân lệnh được. Trước hết những báu vật trên Kim Đinh tự là vật sở hữu của phái Côn Luân, tại hạ chẳng thể nào làm được một việc phi nhân phi nghĩa, trái với đạo nghĩa võ lâm như vậy. Hai là, tại hạ tài hèn sức mọn, ngay cả những cao nhân như phu nhân chẳng vào được lễ nào tại hạ lại có đủ công lực vượt qua.

Vạn Độc Thần Cô cười lớn :

- Ta đã giải thích cho công tử nghe trên đời này có vật gì là sở hữu của ai đâu. Còn việc nhập độc đạo, công tử chớ lo ngại ta đã lo liệu đủ cả rồi. Thiên Niên Tuyết Sâm trong người công tử sẽ giúp cho công tử chống lại những độc khí trong độc đạo, võ công cái thể của công tử đủ lực chống lại năm Trường lão trấn tự, chỉ còn đường lối bí hiểm, những cạm bẫy ở bên trong thì ta đã có đủ họa đồ, công tử coi qua một lượt là sẽ thông suốt, có thể từ cuối chân núi đi ngay đến Kim Đinh tự không sợ lạc lối gì cả.

Kim Ngang Tiêu chưa kịp đáp lời thì Vạn Độc Thần Cô đột nhiên dom dóm nước mắt, tay mân mê phím đàn và nói :

- Kim công tử, công tử chưa hiểu hết những uẩn tình trong việc này nên chắc hẳn đã vội cho ta là kẻ tham tàn, lập tâm chiếm đoạt báu vật của kẻ khác. Sự thật không phải thế, bản đồ “U Minh Thần Bát Quái” có liên quan mật thiết đến sinh mạng của ta và đời sống của hàng trăm kẻ khác. Lúc này ta chưa thể thuật lại rõ ràng căn nguyên sự việc ra sao, chỉ mong công tử nói cho ta bảo toàn được những ngày tàn thì lão nương này quyết không bao giờ quên ân đức của công tử.

Lời nói của Vạn Độc Thần Cô không ngờ lại có âm điệu bi thảm đến thế, lại thêm lúc này hoa ừ đột, mấy hạt lệ lấp lánh như sương rơi trên má phấn, làm Kim Ngang Tiêu bỗng cảm thấy bất nhẫn vô cùng.

Nhưng khi nào chàng lại chịu mắc mưu người đàn bà ghê gớm này. Chỉ xúc động trong khoảnh khắc, rồi Kim Ngang Tiêu lại thấy hiện ra ảnh của những tên Cầu Hồn bang bị đốt cháy ngồi vườn hoa hay nổi điên khùng dùng tay cào cấu ruột gan, nhất là hình ảnh Cô Ma Lâm Tàn hải hùng khiếp sợ khi phải nuốt viên thuốc đen Hư Tâm Đan.

Kim Ngang Tiêu biết ngay những lời nói thân thiết và cả những giọt lệ kia chỉ là giả dối mà thôi.

Chàng cười nhạt một tiếng, quay người đi ngay, miệng nói :

- Tại hạ rất tiếc không thể ở lâu hơn được nữa...

Không ngờ chàng chưa nói dứt lời, thì bỗng thấy tiếng đàn kêu “tung” một tiếng. Gọi là tiếng đàn nhưng thực sự là tiếng sét nổ, vì thanh âm khác hẳn những thanh âm chàng vừa nghe khi nãy.

Tiếng đàn độc nhất nổi lên, nhưng dữ dội và ma quái làm sao. Vạn Độc Thần Cô đã chờ đến phút chót mới hạ độc thủ.

Nếu Vạn Độc Thần Cô dùng ám khí thì với công lực cao siêu như Kim Ngang Tiêu đã luyện tới, thì chàng có thể tránh né được dễ dàng.

Nhưng đằng này là âm thanh, mà là Độc Âm trong đó Vạn Độc Thần Cô dồn hết bình sinh công lực vào.

Kim Ngang Tiêu tai vừa nghe tiếng “tung” thì ba yếu huyệt ở vai, sống lưng và ngang háng chàng đã bị đau nhức. Tiếng đàn đã xuyên qua thần công hộ thể của chàng và điểm trúng vào ba huyệt đạo.

Vạn Độc Thần Cô quý quyết khôn lường. Lần trước họa đàn bà ta đã thăm dò được biết ở trên người Kim Ngang Tiêu chỗ nào thần công hộ thể mạnh, chỗ nào yếu nên chờ đến lúc Kim Ngang Tiêu quay đi mới hạ thủ.

Lại nữa, lúc gảy đàn lần trước Vạn Độc Thần Cô chỉ dùng có năm thành công lực cốt để đánh lừa Kim Ngang Tiêu, cho chàng tin rằng thần công hộ thể của chàng thừa sức ngăn chặn âm thanh của Đế Bà cầm, chàng coi thường không cần phòng bị lắm, võ công Kim Ngang Tiêu có thể vô song thiên hạ, nhưng vì kinh nghiệm và mách khỏe quý quyết chàng làm sao bằng được một đại mà đầu, như Vạn Độc Thần Cô.

Kim Ngang Tiêu thấy huyệt đạo của mình đau nhói biết là bất diệu rồi. Nhưng chàng còn chống đỡ thể nào được nữa.

Toàn thân chàng bỗng tê tái, khí lực tán mất đi rất mau và hai chân chàng cứng đờ cất nhắc đi không nổi nữa.

Vạn Độc Thần Cô cất tiếng cười khanh khách vô cùng đắc chí :

- Kim công tử, Đào Hoa cung này vào dễ ra khó, công tử không biết hay sao? Một khi chủ nhân Đào Hoa cung chưa cho phép, không ai có thể ra khỏi nơi này hết.

Tuy bị điểm trúng huyệt đạo. Kim Ngang Tiêu vẫn có thể nói năng được như thường.

Chàng tức giận vô cùng, hậm hực nói :

- Phu nhân... cũng là một bậc tiền bối võ lâm, không ngờ lại dùng phương pháp ám toán hạ tiện như vậy để đối phó với một kẻ hậu sinh.

Nói dứt lời chàng ngậm vận khí, định dùng công phu thượng thừa Cự Linh thần công tự giải khai các huyệt đạo.

Vạn Độc Thần Cô liền nói ngay :

- Kim công tử chớ có liều lĩnh tự đã thông huyệt đạo mà mang họa vào thân ngay tức khắc. Thủ pháp Độc Âm Điểm Huyệt của ta đâu có phải như những phép điểm huyệt khác mà có thể gỡ được. Để ta nói rõ cho công tử biết, khỏi phải hồ nghi. Nguyên thanh âm Đế Bà cầm của ta đã luyện được tới mức xuất phạm nhập hóa, nên chẳng những kinh lực phát ra cực mạnh mà trong âm thanh còn ám tàng được độc tính nữa. Ta há chẳng biết công tử đã có Thiên Niên Tuyết Sâm trong người trừ khử được mọi chất độc hay sao? Bởi vậy, ta phải dùng đến Độc Âm Điểm Huyệt đem chất độc vào âm thanh, phóng thẳng vào huyệt đạo của công tử, Thiên Niên Tuyết Sâm chỉ ngăn giữ được chất độc ở trong cơ thể mà thôi, còn khi chất độc đã do âm thanh tổng thẳng vào huyệt đạo, thì Thiên Niên Tuyết Sâm cũng vô ích. Chất độc của ta dùng là một thứ Trùng Độc hiếm có trên Ngũ Đầu sơn ở Lĩnh Nam, tên gọi Thiêu Điều Phế, để nguyên không sao, nhưng nếu gặp nội lực trong người nó phát tác ngay. Bởi thế, nếu công tử vận khí giải huyệt, lập tức công tử sẽ bị tẩu hỏa nhập ma, trở thành phế nhân ngay, công tử không tin, thử vận dụng nội lực một chút qua các huyệt đạo sẽ thấy ngay.

Kim Ngang Tiêu nghe Vạn Độc Thần Cô nói một hồi, vừa tức giận vừa kinh hãi vô cùng. Chàng liền vận khí tự đã thông các huyệt đạo thử xem sao.

Quả nhiên kinh lực Cự Linh thần công của chàng vừa chạm phải các huyệt đạo bị phong bế, lập tức các chất độc làm nguy ngay, huyệt đạo bỗng nóng như lửa đốt, đau buốt như kim châm, đồng thời hỏa lực ở đó chỉ chực phát tác nhập vào lục phủ ngũ tạng.

Đó là triệu chứng tẩu hỏa nhập ma, người luyện nội công ai cũng biết.

Kim Ngang Tiêu kinh hãi thất sắc, không dám vận khí giải huyệt nữa.

Vạn Độc Thần Cô đắc ý, nói :

- Kim công tử chỉ cần nhận lời lên Kim Đình tự lấy bản đồ “U Minh Thần Bát Quái” cho ta, là ta sẽ giải khai ngay các huyệt đạo, đồng thời trừ khử chất độc trong huyệt đạo cho công tử.

Kim Ngang Tiêu nghiêng răng, nói :

- Chết thì thôi, ta không bao giờ chịu làm một việc phi nhân bất nghĩa như thế.

Vạn Độc Thần Cô cười nói :

- Kim công tử quả là người cầu chấp, ương gàn vô cùng. Nhưng một khi Đào Hoa giáo chủ Vạn Độc Thần Cô ra lệnh, trên đời này không ai thể cưỡng lại được cả.

Bàn tay trắng nuốt của Vạn Độc Thần Cô lại đặt lên dây đàn. Bỗng nhiên một tiếng đàn phát ra, âm thanh trầm, nghe “bùng” một tiếng như tiếng trống.

Tiếng đàn vừa kêu thì Kim Ngang Tiêu cảm thấy ba huyết đạo trên người chàng đau thối, như thể có cả trăm con ông bầu châm nọc, làm chàng chịu không nổi suýt kêu lên một tiếng.

Cũng may sự đau đớn thoáng qua, tiếng đàn hết thì cơn đau cũng hết. Tuy vậy trên trán Kim Ngang Tiêu đã lăn tăn mấy giọt mồ hôi.

Miệng vẫn tươi như hoa, Vạn Độc Thần Cô nói :

- Kim công tử đã nghe thấy âm điệu “Hồ” chưa? Đó là âm điệu thấp nhất đó. Công tử đã biết âm nhạc, sau “Hồ” đến “Sang” rồi đến “Xé”, mỗi một âm thanh cao, sức đau đớn lại ghê gớm hơn. Ta chỉ cần gảy một bài đàn là các huyết đạo của công tử sẽ vỡ nát. Công tử sẽ bị tẩu hỏa nhập ma, phế hết võ công cuối cùng là hồn lìa khỏi xác. Công tử muốn lên Kim Đinh tự hay muốn ta gảy đàn này?

Kim Ngang Tiêu lúc này đứng trơ như pho tượng đá trước mặt Vạn Độc Thần Cô, chàng giận người thì ít mà giận mình thì nhiều. Chàng ân hận đã thấp trí thua mưu, bị đối phương lừa vào tử địa.

Nhưng Kim Ngang Tiêu không khỏi ghê tởm cho bộ mặt đẹp như hoa như ngọc của Vạn Độc Thần Cô, che đậy một tấm lòng hiểm ác, độc địa hơn rắn rết.

“Bùng” một tiếng đàn nữa lại vang lên, âm thanh cao hơn chút ít, làm toàn thân Kim Ngang Tiêu rung chuyển, các huyết đạo của chàng tưởng như nổ tung theo tiếng đàn, khiến Kim Ngang Tiêu đảo muốn té.

Vạn Độc Thần Cô giờ tay ra hiệu, một tỳ nữ liền bưng một chiếc ghế đá, chạy lại để sau Kim Ngang Tiêu.

Tuy vậy Kim Ngang Tiêu vẫn cố chịu đựng, không ngồi xuống.

Vạn Độc Thần Cô mỉm cười :

- Kim công tử nghĩ sao? Muốn lên Kim Đinh tự hay muốn nghe đàn?

Kim Ngang Tiêu biết rằng đây là một lời tra khảo quỷ quái, chàng cảm hận quá mắt nhìn Vạn Độc Thần Cô chớ không nói một lời.

Vạn Độc Thần Cô lại gảy một tiếng đàn nữa, âm thanh cao hơn mấy bậc, Kim Ngang Tiêu cảm thấy như tiếng sét đánh vào người chàng, hai chân mềm nhũn gượng không nổi, đành phải ngồi xuống ghế đá.

Vạn Độc Thần Cô cười nói :

- Một tiếng đàn thứ tư nữa thì ta sợ công phu tu luyện của công tử sẽ bị phế đi mất hai thành công lực. Công tử chịu không? Hay để ta gảy đàn?

Mồ hôi vã trên mặt Kim Ngang Tiêu, nhưng chàng đâu có phải là người dễ bị khuất phục, chàng hỗn hển gằn lên :

- Lão tặc... ngươi... ngươi giết ta đi!

Đôi mắt Vạn Độc Thần Cô chợt lóe hung quang. Cả hai bàn tay trắng như ngọc ngà bỗng đặt lên cả dây đàn. Kim Ngang Tiêu nhắm mắt lại, biết rằng giờ chết đã đến.

Nhưng Vạn Độc Thần Cô bỗng thở dài. Nét mặt vừa trầm xuống, lộ hẳn vẻ hung dữ ác độc, nhưng lại thay đổi ngay, trở lại tươi tắn nhu hòa như cũ. Vạn Độc Thần Cô khẽ nói :

- Đáng tiếc, đáng tiếc! Công tử cố chấp như vậy thật đáng tiếc. Nhưng chẳng phải đem cái chết ra mà có thể cưỡng lại được lệnh của Đào Hoa giáo chủ!

Nói dứt lời, Vạn Độc Thần Cô mỉm cười nhìn Kim Ngang Tiêu hồi lâu, như muốn tìm ra một cách gì huyền diệu để khuất phục chàng.

Bỗng nhiên hai bàn tay của Vạn Độc Thần Cô thoăn thoắt, mon trón trên mấy dây đàn.

Lạ lùng thay, những tiếng đàn trước gay gắt hung dữ bao nhiêu thì tiếng đàn lần này lại nhu hòa êm dịu bấy nhiêu.

Tiếng đàn trầm bổng bay ra, nhưng lần này không làm Kim Ngang Tiêu đau đớn nữa, trái lại những tiếng đàn dịu dàng đó hình như còn làm cho chàng thư thái dễ chịu.

Chỉ trong chốc lát, hai huyết đạo ở lưng Kim Ngang Tiêu có vẻ được giải khai, duy chỉ còn huyết đạo ở ngang háng vẫn bị bế tắc khiến hai chân Kim Ngang Tiêu tê liệt, muốn đứng lên cũng không được nữa.

Tuy không còn bị tiếng đàn hành hạ đau đớn như trước, Kim Ngang Tiêu ngồi kinh hãi thẫn, biết rằng Vạn Độc Thần Cô đã luyện được một lối thượng

thừa, sử dụng được âm thanh đến lúc thần sầu quý khốc, có thể sai khiến được đối phương tùy theo ý thích.

Tiếng đàn Đé Bà cầm của Vạn Độc Thần Cô vẫn trầm bổng khoan thai.

Khi thấy tiếng đàn không tác quái, nhưng Kim Ngang Tiêu vẫn lo ngại đề phòng, vì chàng biết rằng Vạn Độc Thần Cô đang giở mưu thần chú quý ra, để buộc chàng phải tuân theo mệnh lệnh của bà ta.

Thiên Ma dâm khúc

Nhưng cũng chỉ vì quá chăm chú nghe theo âm điệu đề đề phòng mà Kim Ngang Tiêu lại một lần nữa mắc mưu Vạn Độc Thần Cô.

Chỉ khoảnh khắc sau tâm thần Kim Ngang Tiêu đã bị tiếng đàn lôi cuốn. Tiếng đàn Đé Bà cầm có sức quyến rũ kỳ lạ.

Nó làm cho Kim Ngang Tiêu mơ mơ hồ hồ như chìm đắm trong giấc mộng, người chàng nhẹ lâng lâng, tâm thần thờ thối, tựa hồ bay bổng tận non tiên, quên cả thực tại và mọi vật xung quanh.

Nhưng Kim Ngang Tiêu là người có công lực rất cao, tuy huyết đạo bị thương, song nội lực của chàng hầu như còn nguyên vẹn chưa tổn thất là bao.

Bởi thế, chàng giật mình tỉnh ngộ ngay, và kinh hãi, vội vận động nội công chống cự với tiếng đàn không để nó lôi cuốn nữa.

Không ngờ ngay khi đó thì âm thanh bỗng biến đổi.

Điệu đàn tự nhiên bay bổng, và trong nhạc điệu bỗng có một vẻ gì khác lạ.

Chỉ nghe được vài âm thanh này, Kim Ngang Tiêu đã đỏ bừng cả mặt. Bởi vì đó là tiếng nhạc dâm dật, khêu gợi vô cùng.

Nếu chỉ nói riêng về âm nhạc thì quả nhiên Vạn Độc Thần Cô là một nhạc công rành nghề.

Điệu nhạc diễn tả tài tình hết sức, đến nỗi người nghe cảm thấy ngay trước mặt những hình ảnh dâm ô, giao hoan, mây mưa lạc thú...

Khúc thì tựa hồ như bầy tiên nữ trần trường đang tắm dưới suối, khúc lại giống như tiếng ni non của đôi nhân tình tự, đưa nhau lên tận đỉnh vu sơn...

Kim Ngang Tiêu dầu sao cũng chỉ là một chàng thanh niên trai tráng, khỏe mạnh, tuổi vừa đến lúc xuân tình phát động, làm sao không bị ảnh hưởng bởi tiếng nhạc dâm loạn này.

Chỉ trong phút chốc, mặt chàng đỏ bừng, khí huyết chảy khắp thân thể rần rần, tựa hồ như bầy ngựa bất kham được dịp tháo cũi sổ lồng cuồng loạn.

Kim Ngang Tiêu biết ngay là nguy hiểm, bị tiếng đàn kích thích nội ma là mất lý trí. Chàng cố trấn tĩnh, dùng nội lực chống cự lại âm thanh và đưa hai tay lên bịt hai tai lại.

Nhưng Kim Ngang Tiêu đã hờ hênh để tiếng đàn ma quái xâm nội thể ngay từ lúc đầu rồi làm sao còn cự lại được nữa.

Vạn Độc Thần Cô mỉm cười đắc chí, mười ngón tay búp măng lại càng thoăn thoắt trên các dây đàn mau hơn nữa.

Điệu đàn lại thay đổi, nó dồn ép Kim Ngang Tiêu theo từng giai đoạn một.

Đến khúc này thì Kim Ngang Tiêu hết chống cự. Lòng dục bị kích thích đến cực độ, Kim Ngang Tiêu ngẩng phát đầu lên.

Đôi má chàng thanh niên trai trẻ đỏ đỏ hồng hồng, hai mắt chàng nẩy lửa, những tia lửa đầy dục tình, dâm loạn, lương tri của chàng bị lấn áp mất rồi.

Kim Ngang Tiêu quên hẳn tình thế trong tay địch nguy hiểm. Trong người chàng lửa dục bốc lên bùng bùng. Tiếng đàn dâm ô lại như ngọn gió thổi cho ngọn lửa dục đó bốc lên mạnh hơn nữa.

Kim Ngang Tiêu trở mặt nhìn khuôn mặt diễm lệ, tươi như hoa hải dương của Vạn Độc Thần Cô.

Trước mặt chàng Vạn Độc Thần Cô không còn là người đàn bà nguy hiểm độc ác như rắn rết nữa, mà là người đàn bà đẹp dễ chàng thèm muốn.

Bỗng nhiên Kim Ngang Tiêu giơ cả hai tay lên, đôi mắt chàng đỏ ngầu như thú dữ sắp vỡ mồi. Nếu không có huyết đạo bị điểm có lẽ chàng đã nhảy đến vỗ Vạn Độc Thần Cô rồi.

Vạn Độc Thần Cô ra một tiếng cười đắc thắng, giơ một tay lên làm hiệu.

Lập tức từ sau chiếc màn che màu hồng, một bóng người là lướt bước ra. Đó là một cô gái, nhưng toàn thân chỉ có một mảnh vải thưa để che phủ, còn hầu như lộ liễu tất cả.

Cô gái đó tiến ra trước mặt Kim Ngang Tiêu rồi nhảy múa theo tiếng đàn dâm dật.

Bình thường trông thấy cảnh dâm ô trơ trẽn này, một người quang minh chính trực như Kim Ngang Tiêu tất phải hổ thẹn và tức giận quay mặt đi.

Nhưng lúc này Kim Ngang Tiêu đã bị tiếng đàn dâm ô của Vạn Độc Thần Cô làm mất hết lý trí, nên bao nhiêu thú tính trong người chàng bộc lộ hết. Chàng rên rỉ và trở mặt ra nhìn.

Lạ lùng thay, hình ảnh cô gái nhảy múa gần như khóa thân đó bỗng biến thành những người mà Kim Ngang Tiêu đã mê say đến độ tương tư.

Đó là Thôi Ngọc Hoàn với nhan sắc cực kỳ khêu gợi. Nhưng phút chốc sau đó lại là Thôi Ngọc Linh nhu mì hiền hậu. Rồi lại đến Chu Uyển Thanh ngây thơ mộc mạc...

Kim Ngang Tiêu rú lên một tiếng thèm thuồng. Người chàng oằn oại trên ghế đá, như một con thú dữ bị xiềng xích, chàng thở hồng hộc.

Vạn Độc Thần Cô bỗng giơ một tay ra hiệu, tức thì, cô gái đang nhảy múa vội ngừng lại, thoăn thoắt bước vào sau bức rèm biến mất, Kim Ngang Tiêu nhìn theo ngỡ ngàng.

Tiếng đàn dâm dật đã chậm chậm lại. Nhưng thần thái Kim Ngang Tiêu vẫn như cũ.

Vạn Độc Thần Cô mỉm cười, biết rằng công lực của âm thanh Đế Bà cầm đã làm lũng đoạn được tinh thần của Kim Ngang Tiêu.

Vạn Độc Thần Cô cất tiếng cười, hỏi :

- Kim công tử... có muốn gặp lại cô nương đó không?

Kim Ngang Tiêu mắt đỏ ngầu, tiếng nói líu lờ :

- Thôi... Thôi Ngọc Hoàn... cả Thôi Ngọc Linh nữa! Làm sao nàng đến được chỗ này?

Vạn Độc Thần Cô đắc chí cười khanh khách, biết rằng ma lực của vũ điệu đã xâm nhập vào nội thể Kim Ngang Tiêu.

Nguyên điệu đàn và vũ điệu dâm loạn vừa rồi là một thứ công phu tối hiểm độc của Vạn Độc Thần Cô khổ công luyện trong ba chục năm nay mới tạo thành ma lực ghê gớm như thế.

Âm điệu đó gọi là Thiên Ma dâm khúc có sức mạnh làm rối loạn tâm trí, phá tan mọi lương tri, đồng thời khêu gợi lòng tà dâm trong người.

Kim Ngang Tiêu võ công chí cao, nội lực đệ nhất thiên hạ, nhưng chỉ sơ suất lầm lẫn một chút mà ra nông nổi này.

Thấy Kim Ngang Tiêu đã hoàn toàn chế ngự, Vạn Độc Thần Cô liền dùng thủ pháp Lăng Không Giải Huyết, một ngón tay búng gió giải huyết ở hông chàng.

Hai chân khỏi bị tê liệt, Kim Ngang Tiêu đứng phắt lên. Nhưng lúc này Kim Ngang Tiêu đã bị mê loạn vì Thiên Ma dâm khúc, chàng chỉ đứng ngây người nhìn Vạn Độc Thần Cô.

Vạn Độc Thần Cô đã ngừng hẳn tiếng đàn vì nếu gây thêm nữa, Kim Ngang Tiêu có thể hóa ra điên khùng vì thật sự, vì thần kinh hệ bị hoàn toàn phá nát.

Khẽ mỉm cười, Vạn Độc Thần Cô hỏi :

- Kim công tử, công tử muốn gặp nàng ta chăng?

Kim Ngang Tiêu ngẩn ngơ gật đầu.

Vạn Độc Thần Cô lại nói :

- Muốn gặp nàng không khó... miễn là công tử phải nghe lời ta, lên Kim Đình tự, lấy bản đồ “U Minh Thần Bát Quái” đem về cho ta.

Kim Ngang Tiêu thẳng thốt kêu lên :

- “U Minh Thần Bát Quái”!

Kỳ lạ thay, cái tên đó làm cho chàng giật mình choáng váng, Kim Ngang Tiêu lúc này như người bị sa vào giữa đám sa mù mờ mịt, rồi đột nhiên mấy tiếng nổ làm cho chàng chợt nhớ lại thực tế, như trong đám sa mù chợt hiện một tia lửa nhỏ nhoi.

Đôi mắt Kim Ngang Tiêu đang lơ lơ ngây dại, bỗng lóe lên một tia sáng. Nhưng tia sáng đó lại tắt ngay, chàng lại chìm đắm vào sa mù đen tối như trước.

Sự kiện đó khiến Vạn Độc Thần Cô giật mình kinh hãi.

Vạn Độc Thần Cô biết ngay rằng mãnh lực của Thiên Ma dâm khúc chỉ có thể chế phục Kim Ngang Tiêu trong một thời gian ngắn thôi.

Đối với bất cứ cao thủ võ lâm nào, chỉ cần nghe Thiên Ma dâm khúc là một lát là cũng đủ tán loạn tinh thần, nếu có chữa chạy cũng mất hàng tháng mới khôi phục được tâm trí.

Nhưng đối với Kim Ngang Tiêu, công lực của chàng quá cao, có thể nói vô song, cho nên ma lực của âm thanh không thể chế ngự tâm trí chàng lâu được.

Vạn Độc Thần Cô khẽ thở dài tức bực. Bà ta biết ngay rằng chỉ trong vài giờ nữa tâm trí Kim Ngang Tiêu sẽ hồi phục như thường.

Không biết chừng nội lực Cự Linh thần công sẽ giúp chàng tỉnh trí mau hơn nữa. Nếu vậy bao toan tính của Vạn Độc Thần Cô sẽ tan ra mây khói.

Vạn Độc Thần Cô đăm đăm nhìn Kim Ngang Tiêu suy tính. Đôi mắt của bà ta bỗng lóe lên một tia sáng ghê gớm, chứa chất biết bao vẻ hiểm độc, hung ác, tàn bạo...

Vạn Độc Thần Cô khẽ nói, nhưng nói một mình :

- Mặc kệ ngươi, dù ngươi có trở thành điên khùng hay phế nhân cũng mặc... ta phải phế hủy tiềm thức của ngươi. Đào Hoa giáo chủ nhân cần phải có U Minh Thần Bát Quái đồ.

Vạn Độc Thần Cô từ từ tiến đến trước mặt Kim Ngang Tiêu. Lúc này Kim Ngang Tiêu vẫn còn bị u mê vì tiếng Thiên Ma dâm khúc nên chàng đứng im không phản ứng.

Vạn Độc Thần Cô đưa tay lên, vận công phu Kim Cương chỉ vào ngón tay trỏ, khiến ngón tay cứng như sắt.

Ngón tay đó sẽ nhắm vào Linh Đài huyệt trên đầu Kim Ngang Tiêu. Linh Đài huyệt là huyệt từ đạo tối quan trọng, liên hệ tới bộ óc của người ta.

Vạn Độc Thần Cô định điểm vào Linh Đài huyệt là phá hủy một phần trí não trong bộ óc Kim Ngang Tiêu, khiến chàng vĩnh viễn bị Thiên Ma dâm khúc chế ngự, không sau tỉnh lại được nữa.

Nếu bị điểm vào Linh Đài huyệt trong lúc thần trí bị dâm khúc làm rối loạn thì Kim Ngang Tiêu chỉ còn là một gã dâm tặc ghê gớm nhất đời mà thôi.

Vạn Độc Thần Cô là một nữ ma đầu hiểm độc nhất võ lâm, có ngăn ngại gì mà không phá hủy cuộc đời một thanh niên ưu tú như Kim Ngang Tiêu?

Bàn tay giơ lên, Kim Cương chỉ từ từ hạ xuống Linh Đài huyệt của Kim Ngang Tiêu.

Nhưng ngón tay Kim Cương chỉ của Vạn Độc Thần Cô chỉ còn cách đầu Kim Ngang Tiêu độ một tấc thì đột nhiên Kim Ngang Tiêu rống lên một tiếng, giờ tay ra ôm choàng lấy Vạn Độc Thần Cô, kéo sát vào người chàng, hai cánh tay như hai kềm sắt siết chặt.

Hai mắt Kim Ngang Tiêu đỏ ngầu vì dâm loạn, chàng cúi xuống hôn đại vào gáy vào cổ Vạn Độc Thần Cô.

Cho hay lòng trời bao giờ cũng tựa người ngay. Vạn Độc Thần Cô thần cơ diệu toán ác độc không lường, nhưng lại không ngờ xảy ra như thế, Vạn Độc Thần Cô đã yên trí Kim Ngang Tiêu đang bị âm thanh làm tán loạn tâm thần nên không chút đề phòng chàng có thể phản công lại.

Không ngờ, Kim Ngang Tiêu lại phản ứng khác. Chàng đang bị Thiên Ma dâm khúc làm cho tình dục bốc lên như lửa cháy, mất hết cả lương tri, nên khi thấy Vạn Độc Thần Cô đẹp như tiên nữ, đứng sát mặt, lại thêm mùi hương thơm xông ra quyến rũ, chàng làm sao cầm lòng được?

Bởi thế chàng đã ôm đại Vạn Độc Thần Cô vào lòng như điên như dại, quả đúng là hậu quả của Thiên Ma dâm khúc.

Vạn Độc Thần Cô tuy là lão bà, nhưng nhờ phép nội công thượng thừa vẫn giữ được nhan sắc thời thanh xuân, bởi vậy lòng xuân tất nhiên cũng phơi phới.

Nay bỗng nhiên bị chàng trai trẻ ôm vào lòng, toàn thân Vạn Độc Thần Cô như bị điện giật, rung chuyển cả người. Âm dương khắc kỵ, nam nữ thụ thụ bất thân, Vạn Độc Thần Cô giật bắn người, phần thì hổ thẹn đến nổi ngậy đờ người.

Chính nhờ thế mà Kim Ngang Tiêu thoát chết. Nếu không bị luồng điện âm dương làm cho toàn thân rung chuyển, một nhân vật thượng đỉnh như Vạn Độc Thần Cô tất nhiên phải có phản kích và ngón tay Kim Cương chỉ tất phải đâm thủng đầu, phá tan óc Kim Ngang Tiêu.

Lại nói Vạn Độc Thần Cô bị Kim Ngang Tiêu ôm chặt, hôn lên cổ gáy, khiến bà ta mềm nhũn, mặt đỏ bừng, luống cuống không còn biết làm sao gỡ ra được nữa.

Giữa lúc đó một tiếng quát vang lên như sấm :

- A giỏi! Gian phu dâm phụ!

Một bóng người bên ngoài phi vào Trầm Hương đình nhanh như điện chớp.

Chủ nhân U Minh cung

Tiếng quát bất ngờ như tiếng sét nổ làm Kim Ngang Tiêu tan ngay lửa dục và sững sờ buông Vạn Độc Thần Cô ra.

Nhưng chàng chưa kịp định thần quay lại thì bỗng thấy sau lưng đau nhói, rồi “bùng” một tiếng, toàn thân chàng bị đánh bật cao, chạm phải nóc Trầm Hương đình và rớt xuống đất.

Liền khi đó, tiếng nói rất trầm của người mới tới vang lên :

- Gian phu, ngươi phải chết vì tay ta!

Nhưng tiếng quát tháo giận dữ của Vạn Độc Thần Cô đã tiếp theo ngay :

- Lang quân! Ông không được ăn nói hồ đồ như thế!

Kim Ngang Tiêu bị một chưởng trúng vào lưng, bắn tung lên cao, rớt xuống đất, và thò ra một đồng máu tươi.

Chàng gượng ngồi lên và thấy người vừa nhảy vào tấn công chàng là một ông già râu tóc trắng xóa, nhưng nét mặt ông ta hồng hào coi rất trẻ chỉ trạc tứ tuần là cùng.

Ông già đó quát thốc uy nghi mặt mũi phương phi anh tuấn, coi rất tiên phong đạo cốt. Nhưng lúc này đôi mắt sáng quắc của ông nhìn Kim Ngang Tiêu với vẻ vô cùng giận dữ.

Tuy nhiên khi nhận thấy Kim Ngang Tiêu chỉ là một chàng trai trẻ mới ngoài hai chục tuổi, ông lão có vẻ ngạc nhiên vừa cảm hận.

Không hề liếc mắt nhìn qua Vạn Độc Thần Cô, ông già từ từ giơ hai tay lên như muốn tấn công thêm một chưởng nữa.

Bỗng Vạn Độc Thần Cô quát lớn lên một tiếng và nhảy bổ đứng chặn trước mắt ông già, miệng thét lạnh lạnh :

- Không được giết hấn vội, ta có việc dùng!

Ông già thấy Vạn Độc Thần Cô có vẻ giận dữ như vậy, liền buông ngay tay xuống và nói :

- Phu nhân... y đã vô lễ với phu nhân như vậy tại sao phu nhân còn bênh vực?

Vạn Độc Thần Cô vẫn chưa hết tức giận, sa sầm nét mặt nói :

- Lang quân, ông thật là người hồ đồ, làm hỏng việc lớn. Ông vẫn chưa biết tiểu tử họ Kim hay sao?

Kim Ngang Tiêu nghe hai người nói với nhau thì giật mình tỉnh ngộ: Té ra người này chính là phu quân của Vạn Độc Thần Cô. Khi xưa thường gọi là Thiên Nam Nhất Hiệp Cổ Ứng Long và cũng là người làm cho Hắc Cốt Ma Nương bị điều đứng khổ cực bao chục năm nay.

Tuy nhiên, thấy ông già có vẻ nghi ngờ vì thái độ của mình vừa rồi, Kim Ngang Tiêu đỏ bừng cả mặt, đành ấp úng nói :

- Cổ lão tiền bối, vừa rồi chẳng qua... chẳng qua...

Kim Ngang Tiêu định nói mấy lời biện bạch, nhưng thần trí chàng vừa bị Thiên Ma âm khúc làm xáo trộn đến cực điểm, làm sao còn có thể nghĩ ra lời nói nào hợp lý được nữa.

Nguyên âm điệu Thiên Ma âm khúc có mãnh lực ghê gớm, có thể phá tan trí não người thường, khiến cho người thông minh tài trí đến đâu cũng trở thành điên dại ngớ ngẩn.

Kim Ngang Tiêu vốn có công lực hơn người thường nên tâm trí tuy bị tổn thương rất nặng, nhưng vẫn chưa loạn óc trở thành điên dại.

Vạn Độc Thần Cô nghe Kim Ngang Tiêu nói mấy lời như vậy liền biến ngay sắc mặt. Bà ta đã tưởng Kim Ngang Tiêu hoàn toàn bị Thiên Ma âm khúc chế ngự, nên rồi đây chàng sẽ tuân theo những mệnh lệnh của mình.

Dù Kim Ngang Tiêu có công lực thâm hậu đến đâu, cũng không thể nào nhất thời thoát ngay khỏi ma lực ám ảnh của Thiên Ma âm khúc.

Vạn Độc Thần Cô đoán biết ngay là Kim Ngang Tiêu bị trúng một trường của Cổ Ứng Long, phản ứng tự nhiên của Cự Linh thần công tiềm năng trong người chàng đã bùng lên, dẹp tan luôn cả ma lực của Thiên Ma âm khúc.

Vì thế, Vạn Độc Thần Cô tức giận, đưa mắt lườm phu quân và rít lên :

- Lão tặc, ngươi làm hỏng hết việc của lão nương này rồi!

Nhưng Thiên Nam Nhất Hiệp Cổ Ứng Long có đầu để ý đến bà vợ. Ông ta chỉ nhìn Kim Ngang Tiêu trừng trừng, rồi cất tiếng cười khanh khách, nói :

- Kim tiểu tử! Té ra ngươi... Ta đang tìm ngươi, không ngờ ngươi lại dẫn xác đến đây. Tốt lắm. Kim tiểu tử, ngươi hãy theo ta về U Minh cung.

Lẽ ra Kim Ngang Tiêu không bị trúng đòn lần thứ hai của Cổ Ứng Long. Nhưng vì ba chữ “U Minh cung” lão thốt ra quá bất ngờ, khiến Kim Ngang

Tiêu giật mình, ngậy người ra đến khi năm ngón tay của Cổ Ứng Long vỗ vào ngực chàng thì Kim Ngang Tiêu tránh không kịp nữa.

Thiên Nam Nhất Hiệp Cổ Ứng Long là đệ nhất cao thủ của võ lâm khi xưa, võ công của y đã đến mức xuất phạm nhập hóa, nên một ngọn trảo của y đánh ra như vũ bão, khí thế hùng mãnh khác thường, dù Kim Ngang Tiêu còn toàn thể công lực đối phó cũng khó khăn nữa, là lúc này chàng đã bị trọng thương rồi.

Khi ngọn trảo xẹt đến ngực, Kim Ngang Tiêu thét lên một tiếng cổ lách người tránh.

Dù sao chàng cũng chậm một chút nên năm đầu ngón tay của Cổ Ứng Long cào trúng bả vai.

Kim Ngang Tiêu thấy vai đau nhói, một miếng thịt lớn ở bả vai của chàng đã bị ngọn trảo cào đi mất rồi, máu tươi tuông xối xả.

Chàng gắng gượng dùng tay trái đẩy ra một chưởng theo thức thứ ba của Cự Linh thần chưởng.

Hai vợ chồng Cổ Ứng Long cũng kêu lên một tiếng :

- Cự Linh thần chưởng!

Cả hai vội vã nhảy tránh sang một bên, chưởng phong của Kim Ngang Tiêu đánh bay tung cả bàn tiệc rượu, làm bát đĩa chén rớt xuống loảng xoảng.

Kim Ngang Tiêu ôm bả vai gượng đau đứng lên và hỏi :

- U Minh cung? U Minh cung nào?

Vạn Độc Thần Cô cười lớn đáp :

- Kim công tử chưa rõ hay sao? Chuyết phu đây chính là chủ nhân U Minh cung mà công tử muốn gặp đó vậy.

Kim Ngang Tiêu biến sắc, bùng tỉnh ngộ. Té ra Thiên Nam Nhất Hiệp Cổ Ứng Long chính là Chủ nhân U Minh cung.

Chẳng trách nào Vạn Độc Thần Cô không dựng ngay Đào Hoa cung ở trong Côn Luân thánh địa này.

Cổ Ứng Long cười ha hả :

- Kim tiểu tử! Ngươi giết mấy chục thủ hạ của U Minh cung. Nay là lúc ta hỏi tội ngươi vậy.

Kim Ngang Tiêu lúc này thần trí hoang mang, óc chàng như có một lớp sương mù dày đặc che phủ nên không nghĩ được điều gì cả.

Chàng chỉ còn biết thân mình đang bị hãm vào tử địa cần phải mau tìm kế thoát thân mà thôi.

Vạn Độc Thần Cô bỗng cất tiếng nói :

- Kim công tử, nếu công tử nhận lời lên Kim Đình tự cho ta, ta sẽ xin chủ nhân U Minh cung tha chết cho công tử.

Kim Ngang Tiêu bị thương nặng, thần trí lại bị tiếng đàn dâm loạn làm bối rối, lặng lẽ quay đi khề nói :

- Tại hạ... tại hạ không thể hầu chuyện lâu hơn nữa, tại hạ xin cáo từ.

Chủ nhân U Minh cung cười lớn lên một tiếng, gợn tay đánh ra một chưởng.

Lập tức có một luồng hơi nóng hùng hực bắn về phía Kim Ngang Tiêu. Đó chính là Thái Dương thần chưởng vậy.

Nguyên Thái Dương thần chưởng này là võ công thuần dương, hấp thụ sức nóng của mặt trời luyện thành.

Cũng là sức nóng, nhưng Thái Dương thần chưởng khác hẳn Hỏa Diệm chưởng của Hắc Cốt Ma Nương.

Hỏa Diệm chưởng của Hắc Cốt Ma Nương đánh ra lập tức bầu không khí trở nên nóng bỏng khác gì ở miệng núi lửa, nên những kẻ võ công non kém, trúng phải chưởng này, thân hình sẽ bị thiêu da thịt ra tro, chỉ còn lại bộ xương đen ngòm, vì thế mới có tên là Hắc Cốt Ma Nương.

Còn Thái Dương thần chưởng của Cổ Ứng Long lúc đánh ra, hơi nóng chỉ tụ vào một chỗ, địch nhân trúng phải lập tức phủ tạng bị thiêu đốt, trên người chỉ thấy một vết đỏ hồng to bằng nắm tay mà thôi.

Tuy trong lúc thần trí thất thường, Kim Ngang Tiêu chợt thấy khí nóng hùng hực bốc tới, biết ngay là nguy hiểm, vội nghiêng răng vận dụng Cự Linh thần công đánh trở lại một chưởng cực mạnh.

Chỉ thấy “ùm” một tiếng như sét nổ, mùi khét lẹt bay ra. Đó là Cự Linh thần chưởng gặp phải Thái Dương thần chưởng, hai sức mạnh thuần dương gặp nhau nên phát ra tiếng nổ dữ dội.

Chủ nhân U Minh cung Cổ Ứng Long bị phản kích của chưởng lực, phải lùi lại một bước, toàn thân rung chuyển.

Y kinh hải trợn tròn đôi mắt, không ngờ Kim Ngang Tiêu bị trọng thương rồi mà công lực còn thâm hậu đến như thế?

Cũng nhờ lúc chủ nhân U Minh cung giật mình sững sốt, nên Kim Ngang Tiêu mới có thì giờ nhảy vội ra khỏi Trầm Hương đình, đoạn phi thân chạy đi ngay.

Nhưng Vạn Độc Thần Cô đã quát lên lanh lảnh :

- Chớ để y chạy thoát!

Liền sau đó, Cổ Ứng Long và Vạn Độc Thần Cô nhảy ra ngoài và cả hai hợp chưởng tấn công sau lưng Kim Ngang Tiêu một chưởng.

Hợp chưởng này rất lạ, hai vợ chồng Cổ Ứng Long một người luyện thuần dương, còn một người luyện thuần âm chân khí, nên khi hợp chưởng âm dương hòa hợp, mãnh lực phát ra vô thanh vô tức.

Kim Ngang Tiêu đang chạy đột nhiên thấy sau lưng đau nhói biết là bất diệu, vội xoay người giờ chưởng chống đỡ, nhưng không kịp nữa rồi.

Hợp chưởng âm dương của hai vợ chồng Cổ Ứng Long đánh chàng bay vọt lên không như chiếc điều đứt dây, rồi rớt xuống vườn bông kỳ lạ ở ngay gần tường rào của Đào Hoa cung.

Kim Ngang Tiêu thần trí gần như hôn mê, nhưng cũng biết ngay nơi này là tử địa, vì trước đây chàng đã thấy mấy tên thù hạ Câu Hồn bang rớt xuống nơi này và chết ngay, thân người hóa thành đồng ị thịt mốc méo rất kinh tởm.

Nhưng Kim Ngang Tiêu đã bị trúng luôn mấy chưởng chí tử, công lực của chàng tan mất, đành để thân hình rớt xuống nơi đó, nghe “bịch” một tiếng.

Kim Ngang Tiêu vừa rớt xuống vườn bông, thì lập tức có những đám bụi trắng như mây mù bay vung lên rồi như muốn úp chụp lấy chàng.

Nhưng đám bụi trắng đó khi sắp chạm phải người Kim Ngang Tiêu bỗng bị đẩy bắn trở lui, như thể người chàng tiết ra một sức phản kháng không cho những bụi đó bám vào.

Kim Ngang Tiêu kinh hãi và ngạc nhiên, biết rằng chất bụi trắng đó là thứ độc được rất mạnh.

Chàng hiểu rằng chất kháng độc Thiên Niên Tuyết Sâm ở trong người chàng đã đẩy lui được chất độc.

Kim Ngang Tiêu lật người như con cá chép quẫy, lại phi thân vọt lên, từ vườn bông nhảy qua bờ tường chạy ra phía ngoài Đào Hoa cung.

Phía sau hai vợ chồng Cổ Ứng Long thấy Kim Ngang Tiêu rớt vào vườn hoa độc nhưng lại thấy chất độc không hại được chàng, khiến Cổ Ứng Long sững sốt kêu lên một tiếng :

Vạn Độc Thần Cô thở dài nói :

- Tiểu tặc ăn được Thiên Niên Tuyết Sâm chí bảo, nên trên đời này không có chất độc gì hạ được y.

Chợt thấy Kim Ngang Tiêu nhảy ra ngoài đi mất, Vạn Độc Thần Cô lớn tiếng nói :

- Mau bắt y lại. Y đã biết rõ sự bí mật về “U Minh Thần Bát Quái” không thể để cho y trốn được Cổ Ứng Long giờ tay ngăn cản, nói :

- Khỏi cần đuổi theo, y đã trúng Thái Dương thần chưởng dù có là thánh sống cũng không ra khỏi Côn Luân thánh địa này được...

Oan gia dễ gặp

Kim Ngang Tiêu vượt ra khỏi bức tường rào của Đào Hoa cung, thần trí chàng hầu như hôn mê, nhưng võ công vẫn chưa đến nỗi tiêu tan hết.

Bình thường bị trọng thương hai lần như vậy, bất cứ cao thủ nào cũng bị tàn mất hết chân khí, khó lòng vận dụng võ công được nữa.

Nhưng Kim Ngang Tiêu là người hấp thụ được bốn mươi năm công lực của Hắc Cốt Ma Nương, lại được uống nước dãi hạc ngàn năm, nên công lực sung túc khác thường, đến nỗi bị thương nặng mà chân khí vẫn còn dồi dào.

Bởi vậy, chàng thi triển Tu Di thân pháp băng mình đi như bay, chạy ra khỏi Đào Hoa cung, không thấy đối phương đuổi theo chàng thở dài một tiếng, chậm bước lại.

Chạy cách xa Đào Hoa cung độ hai dặm, Kim Ngang Tiêu phải dừng lại bên sườn núi, tìm chỗ nghỉ, vì vết thương ở vai máu vẫn rỉ đều, lại nữa, nội thương càng ngày càng trầm trọng, khiến chàng phải thổ máu luôn mấy lượt nữa.

Kim Ngang Tiêu vừa dừng bước lại thì ở phía sau chàng có một tiếng nói rất lạnh lùng nổi lên :

- Tiểu tử họ Kim kia, ngươi sắp chết đến nơi rồi, còn không chịu đưa cuốn kinh Cự Linh thần công cho ta hay sao.

Tiếng nói đó làm Kim Ngang Tiêu lạnh toát cả xương sống. Oan gia chọn thật đúng lúc, kẻ thù không đội trời chung của chàng là Câu Hồn bang chủ lại xuất hiện đúng lúc này.

Quả nhiên Kim Ngang Tiêu quay lại đã thấy một bóng người thấp nhỏ, mặc áo đen viền trắng, mặt đeo chiếc mặt nạ bằng đồng coi rất đáng ác. Chẳng phải Câu Hồn bang chủ còn ai nữa?

Thần trí đã tán loạn vì tiếng đàn dâm đẳng, thân lại bị trọng thương, Kim Ngang Tiêu còn hơi sức đâu đối kháng với cường địch.

Bởi thế chàng thờ dài một tiếng, ngồi xếp xuống cúi đầu không nói năng chi hết.

Câu Hồn bang chủ cười ròn khanh khách :

- Kim Ngang Tiêu, ngươi đưa Cự Linh thần công ra đây, ta sẽ tha cho ngươi khỏi chết.

Không thấy Kim Ngang Tiêu trả lời, Câu Hồn bang chủ cười gằn một tiếng, xữ một thế võ quái dị, bàn tay xòe ra như nắm móc câu, định vồ lấy vai Kim Ngang Tiêu.

Không ngờ Câu Hồn bang chủ trúng phải kế dụ địch củ Kim Ngang Tiêu. Chàng chỉ chờ đối phương đến gần ra tay ngay.

Bởi thế bàn tay của Câu Hồn bang chủ chưa vồ lấy thì Kim Ngang Tiêu thì chàng đã quát lên một tiếng, vận dụng cả hai chưởng, đẩy ra một thế Cự Linh thần chưởng mạnh như đảo hải di sơn.

Bị bất ngờ, Câu Hồn bang chủ rú lên một tiếng khiếp hãi, một mặt biến chiêu, đổi thế trở thành chưởng phong hộ bộ môn trước mặt, mặt khác sử dụng bộ pháp Bắc Đẩu Tinh Quân, lẹ làng như sao xẹt, nhảy tránh chưởng phong ào ào của Kim Ngang Tiêu.

Câu Hồn bang chủ dù cho mau lẹ đến đâu cũng phải chậm một bước.

Chỉ thấy một tiếng “bùng” rất lớn, Câu Hồn bang chủ ngã lộn đi một vòng, đồng thời y kêu “hự” một tiếng, hiển nhiên là y đã bị thương vì chưởng lực của Kim Ngang Tiêu rồi.

Nhưng Kim Ngang Tiêu đánh ra chưởng đó xong cũng kiệt sức, vết thương trên vai của chàng lại ứa máu, người chàng lao đảo đứng lên được, nhưng mồm thổ ra hai đồng huyết tươi nữa.

Câu Hồn bang chủ bị đánh té nhào, nhưng võ công của y đâu phải tầm thường.

Một tay giữ chiếc mặt nạ bằng đồng cho khỏi tung bay, một tay chống xuống nhảy vọt lên đứng cách xa Kim Ngang Tiêu lối hai trượng.

Câu Hồn bang chủ kinh hãi vô cùng, thấy rõ ràng Kim Ngang Tiêu đã bị trọng thương đến thổ huyết, vậy mà công lực của chàng còn cao cường đến như thế.

Y vừa sợ vừa tức, nhận thấy Kim Ngang Tiêu vừa đứng lên còn loạng choạng chưa vững, liền dồn cả công lực vào hai cánh tay đẩy ra một chưởng, mạnh như thái sơn đẩy tới.

Nhác thấy cuồng phong áo đến, Kim Ngang Tiêu vội gờ hai chưởng lên đỡ.

Nhưng công lực của chàng đã bị tiêu tán nhiều rồi, làm sao cự nổi chưởng lực toàn thịnh của Câu Hồn bang chủ?

Một tiếng bùng vang lên, Kim Ngang Tiêu thấy tối sầm mặt mũi, khí huyết lộn ngược, thân hình chàng bị chưởng lực đẩy nhanh như tên bắn, bay thẳng vào sườn núi.

Kim Ngang Tiêu kinh hoảng cố đề khí cho người trảm xuống dặng thoát khỏi bị va vào sườn núi đá, chịu họa tan xương nát thịt. Nhưng khí lực đã tan mất rồi, làm sao sai khiến nổi?

Giữa lúc Kim Ngang Tiêu đành nhắm mắt chịu va thân vào sườn núi đá thì một tiếng cười khanh khách rất quái gờ nổi lên, một bóng người đầu tóc trắng xóa, không biết từ đâu bay vọt ra nhanh như cắt, đón bắt lấy Kim Ngang Tiêu như con diều hâu cắp con gà.

Người đó vừa bắt gọn Kim Ngang Tiêu vào lòng, định nhân đà bay, bỏ nơi đó thẳng đi, thì Câu Hồn bang chủ đã quát lên the the :

- Lão tặc, ngươi không đề y lại chớ trách ta tàn ác!

Tiếng nói vừa dứt, chưởng phong của Câu Hồn bang chủ đã ào ào bay tới.

Người cắp Kim Ngang Tiêu, võ công tuyệt diệu, y đang bay lơ lửng trên không, chỉ xoay người một chút, tay trái đã đẩy ra một chưởng làm kinh phong nổi lên như bão táp.

“Ùm” một tiếng dữ dội, hai chưởng lực gặp nhau phát nổ. Câu Hồn bang chủ bị kinh lực phản kích, toàn thân tung chuyển, nhưng vẫn đứng yên.

Còn người đang ôm Kim Ngang Tiêu bị lộn nhào đi một vòng, nhưng y vẫn giữ được Kim Ngang Tiêu, hai chân nhẹ nhàng đặt xuống đất.

Không biết y sử dụng thân pháp thế nào hai chân vừa chấm đất, thân hình y đem theo Kim Ngang Tiêu đã bắn vọt ngay đi như một cây hỏa pháo, mau lẹ dị thường.

Rõ ràng là y muốn chạy chứ không muốn đứng lại giao chiến với Câu Hồn bang chủ.

Khi nào Câu Hồn bang chủ lại dễ đối phương tẩu thoát dễ dàng như thế. Y rú lên một tiếng thán thốt, định bằng mình đuổi theo.

Nhưng chính lúc ấy một loạt những bóng áo đỏ và vàng thấp thoáng, có đến gần một chục người ở bên triền núi đã nhảy đến và vây quanh Câu Hồn bang chủ vào giữa.

Những người mới nhảy đến có hai người mặc áo đỏ lõe lẹt, y phục quái dị, đầu cũng trùm vải đỏ, chỉ còn để hở hai lỗ mắt.

Ngoài ra lại có đến sáu bảy người mặc áo vàng, đại khái cách phục sức cũng tương tự, chỉ khác màu mà thôi. Những người này chính là bọn người của U Minh cung vậy.

Bọn người của U Minh cung vây chặt Câu Hồn bang chủ khiến y không đuổi theo được người bắt Kim Ngang Tiêu, nên y tức giận rít lên, múa quyền như mưa sa bão táp đánh bọn người này.

Một người áo đỏ nhác thấy có bóng người chạy ở xa, liền giơ tay ra hiệu, lập tức có hai người áo vàng tức Hoàng Sam Võ Sĩ đuổi theo.

Nhưng người ôm Kim Ngang Tiêu đã chạy quá xa rồi. Lại thêm khinh công của y thần diệu vô cùng, chỉ trong chớp mắt y đã bỏ rơi được hai Hoàng Sam Võ Sĩ.

Từ lúc được người này cứu thoát ôm ngang lưng, Kim Ngang Tiêu đã gạt mình kinh hãi, biết rằng y không phải là tay tầm thường.

Đến khi y đấu chưởng với Câu Hồn bang chủ, Kim Ngang Tiêu mới định thần nhìn kỹ, bắt giác thấy lạnh xương sống.

Té ra người cứu Kim Ngang Tiêu chẳng phải ai xa lạ chính là lão Cùng Khốc Quái Tăng, tên phản đồ năm xưa của phái Đạt Ma bên Tây Tạng. Thật là thoát bản tay mà lại lọt vào nanh vuốt quỷ!

Chạy tới một khe núi vắng vẻ, Cùng Khốc Quái Tăng đắc chí cười ha hả, liền đặt Kim Ngang Tiêu xuống đất và nói :

- Kim thiếu hiệp, bây giờ chắc thiếu hiệp không còn tiếc gì nữa mà không trao cho lão nạp này cuốn Cự Linh thần công?

Kim Ngang Tiêu sa sầm nét mặt, hỏi :

- Tại sao tại hạ lại phải trao cuốn sách đó cho tiền bối?

Cùng Khốc Quái Tăng đáp :

- Kim thiếu hiệp vẫn chưa rõ hay sao? Nguyên lai cuốn kinh đó do lão nạp từ bên Tây Tạng đem vào Trung Nguyên, nhưng chẳng may để mất vào tay Vô Danh Khách, mãi đến bây giờ mới tìm thấy.

Kim Ngang Tiêu cười nhạt, nói :

- Cự Linh thần công vốn dĩ cũng không phải là vật sở hữu của tiền bối, mà là của phái Đạt Ma bên Tây Tạng. Nếu tại hạ không dùng đến nữa mà muốn trả lại, tất phải trả về cho phái Đạt Ma chứ không khi trả về cho tiền bối, vì tiền bối là phản đồ đã bị khu trừ khỏi môn phái Đạt Ma rồi.

Cùng Khốc Quái Tăng bỗng phát tiếng cười ra quái dị, đôi mắt lộ hung quang, lớn tiếng nói :

- Kim tiểu tử, bản sư lấy lời lẽ từ tế nói, nhà ngươi lại không chịu, chẳng lẽ bản sư không có cách gì sai khiến ngươi phải chịu nghe lời hay sao? Nhà ngươi đã bị trọng thương, liệu còn địch nổi bản sư hay không?

Kim Ngang Tiêu đáp :

- Vừa rồi tiền bối đã thấy tại hạ đối địch với Câu Hồn bang chủ như thế nào, lẽ nào tiền bối không hiểu?

Cùng Khốc Quái Tăng cười ha hả :

- Tất nhiên ta đã thấy, bởi thế ta đã đề phòng. Kim tiểu tử, trong lúc ta ôm ngươi chạy đi, vết thương ở bả vai của nhà ngươi đã bị ta rắc lên một chút Hủ Cốt Tán, ngươi có biết không? Chỉ chờ một lát nữa, nếu không có thuốc giải độc, xương cốt của nhà ngươi sẽ bị thối nát hết, xem nhà ngươi còn ngang ngạnh được bao lâu nữa?

Kim Ngang Tiêu điềm nhiên, nói :

- Tiền bối quên không biết trong người tại hạ có Thiên Niên Tuyết Sâm khử bách độc linh diệu hay sao? Lúc tiền bối rắc “Hủ Cốt Tán” vào vết thương

của tại hạ, làm sao tại hạ không biết? Bởi thế tại hạ vội nhẹ vào Khúc Linh huyết ở sau lưng tiền bối, không tin tiền bối thử vận khí xem, có phải huyết đạo Khúc Linh đã bị tắc rồi hay không?

Cùng Khốc Quái Tăng biến sắc, vội ngấm vận khí, quả nhiên khí huyết của y vận chuyển đến Khúc Linh huyết là bị cản trở, không lưu loát như lúc bình thường.

Nguyên Khúc Linh huyết đối với người học võ là nơi hệ trọng vô cùng, khi mới luyện nội công cần phải thông huyết này mới vận công tự khí được.

Nếu chẳng may huyết này sẽ bị bế tắc thì võ công dần dần tiêu hao đi hết.

Cùng Khốc Quái Tăng bỗng hét lên một tiếng quái gở, giờ hai ngón tay như mũi giùi định đâm vào tử huyết ở trước ngực Kim Ngang Tiêu.

Kim Ngang Tiêu cười nhạt, vẫn ngồi im, chờ cho Cùng Khốc Quái Tăng tới mới giờ tay lên định nắm lấy mạch môn ở cổ tay y.

Cùng Khốc Quái Tăng vội vụt tay lại, nhảy lùi ra xa, đôi mắt trầm trầm nhìn Kim Ngang Tiêu ngồi im trên mặt đất.

Cùng Khốc Quái Tăng biết rằng công lực Kim Ngang Tiêu vẫn còn thâm hậu lắm, tuy chàng bị trọng thương, nên không dám đường đột tấn công ngay.

Y lại cần phải cấp bách hạ ngay Kim Ngang Tiêu, đoạt lấy cuốn Cự Linh thần công, rồi tìm nơi vắng vẻ, hành công vận khí, tự đã thông lấy huyết đạo, nếu không võ công của y sẽ bị tiêu hao dần.

Bởi thế, y cứ xoay quanh Kim Ngang Tiêu, chỉ chực tìm nơi sơ hở là đánh một đòn chí tử.

Tình thế lúc đó lạ lùng vô cùng, một ông già râu trắng xóa, chạy vòng quanh một thanh niên ngồi sắp chân bằng tròn dưới đất, trong khi vai áo và ngực thanh niên ướt đầm máu tươi.

Bỗng nhiên, Cùng Khốc Quái Tăng đánh thử một chưởng vào phía vai bên tả, là nơi Kim Ngang Tiêu bị thương.

Cùng Khốc Quái Tăng không dám đến gần, chỉ đứng cách xa dùng chưởng lực đánh vào.

Kim Ngang Tiêu cười nhạt, vận dụng Cự Linh thần công đẩy ra một chưởng chống đỡ. Hai luồng chưởng lực gặp nhau, phát ra tiếng nổ bùng.

Cùng Khốc Quái Tăng bị bắn lùi lại hai bước, còn Kim Ngang Tiêu vẫn ngồi im, nhưng người chàng lão đảo. Bỗng Kim Ngang Tiêu hự lên một tiếng, thò ra một một đồng huyết tươi.

Thấy thế, Cùng Khốc Quái Tăng chợt lóe hung quang. Lão biết rằng Kim Ngang Tiêu bị nội thương rất nặng, mỗi lần vận dụng công lực là chân khí lại bị tổn thất rất nhiều.

Bởi thế lão không cần vội vàng nữa, chỉ cần từ từ tìm cách làm tiêu hao nội lực của Kim Ngang Tiêu, rồi sau sẽ hạ thủ dễ dàng như trở bàn tay.

Phải biết Cùng Khốc Quái Tăng không phải là kẻ mưu trí non kém.

Năm xưa, y đã đột nhập vào phái Đạt Ma bên Tây Tạng, rồi trường kỳ mai phục cả chục năm trời, sau cùng y mới có dịp ăn trộm hai vật báu trấn sơn của môn phái ấy là cuốn kinh Cự Linh thần công và củ Thiên Niên Tuyết Sâm Về sau, tuy bị mất hai báu vật ấy, Cùng Khốc Quái Tăng đã chịu khó lặn lội đi tìm dị nhân học nghệ, trở thành cao thủ đứng hàng thượng lưu của võ lâm ngày nay.

Với võ công ấy, lại thêm mưu trí đa đoan, Cùng Khốc Quái Tăng quả là địch thủ ghê gớm nhất của Kim Ngang Tiêu trong lúc chàng thất thế như lúc này.

Cùng Khốc Quái Tăng vẫn chạy quanh người Kim Ngang Tiêu nhưng y cũng không dám dùng chưởng lực để tấn công luôn luôn, vì biết rằng nội lực Kim Ngang Tiêu còn sung túc lắm.

Song Cùng Khốc Quái Tăng lại còn quỷ quyết thỉnh thoảng lại dùng hư chiêu, làm như sắp tấn công rồi lại thôi, để cho Kim Ngang Tiêu phải luôn luôn vận dụng chân khí, nhất là để cho cân não chàng bị căng thẳng hầu kiệt quệ mau chóng.

Quả nhiên, Kim Ngang Tiêu mắc phải mưu kế của lão quái tăng. Tình trạng đó kéo dài được một lát thì nội lực của Kim Ngang Tiêu cũng kém dần. Chàng thò luôn đến nắm đồng máu tươi nữa.

Tuy thần trí hầu như hôn mê, Kim Ngang Tiêu cũng còn đủ sáng suốt để tỉnh ngộ, nhận thấy ý định của đối phương. Đột nhiên chàng rên lên một tiếng, gục đầu xuống như người sắp chết.

Cùng Khốc Quái Tăng cười ha hả :

- Tiểu tử kia! Ngươi sắp chết thực hay giả đó? Tuổi của Phật gia gấp bốn lần tuổi của nhà ngươi, đừng có hòng đem quỷ kế ra đánh lừa Phật gia.

Mặc cho y nói, Kim Ngang Tiêu vẫn gục đầu im lặng.

Cùng Khốc Quái Tăng cười gằn một tiếng, từ từ giờ hữu chưởng lên, đánh một chưởng phong vào phía vai bị thương của Kim Ngang Tiêu.

Lần này Kim Ngang Tiêu không chống đỡ nữa, để mặc cho chưởng phong của lão quái tăng bay ào đến.

Cùng Khốc Quái Tăng thấy chàng không giờ chưởng chống đỡ, biết ngay rằng chàng không đủ sức vận công nữa, nên lão cả mừng cười lớn.

Nhưng tiếng cười của y tắt ngay, vì chưởng lực của y bay đến người Kim Ngang Tiêu, tự nhiên tiêu tán mất hết, như con trâu đất rớt xuống biển, chẳng thấy tăm hơi đâu nữa.

Một ngọn chưởng Lôi Âm của Cùng Khốc Quái Tăng luyện đã tới bốn chục năm, công lực của nó đã đến mức đẩy lui được núi đá chớ không phải tầm thường.

Vậy mà khi bay đến người Kim Ngang Tiêu, chưởng lực đó biến mất, chẳng những thân hình chàng không nhúc nhích mà cả đến vạt áo của chàng cũng không thấy lay động.

Cùng Khốc Quái Tăng tròn mắt kinh hãi, lão quát lớn một tiếng, đẩy ra một chưởng thứ hai, vận dụng tới mười thành công lực.

Chưởng phong ào ào như bão táp, cuốn cả sỏi đá bay lên. Nhưng khi chạm đến người Kim Ngang Tiêu thì chưởng phong đó cũng tiêu tan hết.

Cùng Khốc Quái Tăng giật mình, đôi mắt của y thoáng một tia nghi ngờ. Y nhìn kỹ thấy Kim Ngang Tiêu vẫn nhắm mắt, ngồi gục đầu như người ngủ.

Cùng Khốc Quái Tăng nghi ngờ, chẳng lẽ Kim Ngang Tiêu tuổi trẻ như vậy mà đã luyện được Thái Dương Cương Khí hộ thể.

Phàm những nhân vật võ lâm luyện được nội gia chân khí đến mức xuất phạm nhập hóa, thì có thể tạo được một luồng chân khí hộ thân bao quanh mình, không vật gì có thể chạm đến người được.

Nhưng luyện được tới mức đó, ít ra cũng phải có đến bốn chục năm khổ luyện.

Cùng Khốc Quái Tăng bỗng đứng sững lại, cười lớn :

- Kim tiểu tử, ngươi đừng vội kiêu ngạo, cậu có nội gia chân khí hộ thân, tưởng Phật gia không làm gì nổi ngươi hay sao.

Kim Ngang Tiêu vẫn nhắm mắt ngồi yên. Cùng Khốc Quái Tăng thò tay vào trong bọc, lấy ra một lưỡi trùy thủ mỏng như lá liễu, ánh thép xanh rờn.

Lưỡi trùy thủ này cũng tựa như vật mà năm xưa võ sĩ Chuyên Chư dùng để hành thích một viên thượng quan, đâm suốt được mấy lần áo giáp.

Lưỡi trùy thủ của Cùng Khốc Quái Tăng chính là một bảo vật, chuyên dùng để phá nội gia chân khí.

Cùng Khốc Quái Tăng nắm chắc lưỡi trùy thủ bên tay mặt, tay trái còn giơ lên đánh một chưởng nữa vào người Kim Ngang Tiêu, để thử lần chót vì y vẫn nghi là Kim Ngang Tiêu giả bộ để lừa y đến gần.

Chưởng đó cũng bị nội gia chân khí của Kim Ngang Tiêu làm tan biến, nhưng chàng không hoàn thủ có nghĩa là chàng không còn đủ sức vận dụng công lực nữa, chỉ còn có chân khí hộ thể mà thôi.

Cùng Khốc Quái Tăng lùi lùi tiến lại trước mặt Kim Ngang Tiêu. Đột nhiên ánh thép trên tay lóe lên như lần chớp, Cùng Khốc Quái Tăng đã sử dụng một tuyệt chiêu mệnh danh là Ngưu Lang Đầu Tú, khí thế dũng mãnh vô song, đem hết công lực dồn vào lưỡi trùy thủ, để cúi xuống đâm thẳng mũi dao vào Đan Điền của Kim Ngang Tiêu, tư thế y hệt chàng Ngưu Lang đứng bên sông Ngân mức sao đem về cho Chức Nữ.

Nguyên các nội gia cao thủ luyện công đến mức thượng đỉnh, vẫn phải tìm cách che kín yếu huyệt ở Đan Điền vì đó là nơi công lực yếu kém nhất, cũng như một bộ áo giáp có nơi mỏng manh dễ thủng nhất.

Cùng Khốc Quái Tăng đã kinh hãi vì công lực quá ưu thâm hậu của Kim Ngang Tiêu, nên tuy đã có thứ khí giới phá nội gia chân khí tuyệt đỉnh lợi hại, đâm vào đâu cũng thủng, y lại còn chọn nơi suy nhược nhất của Kim Ngang Tiêu để mười phần nắm chắc phần thắng cả mười.

Lưỡi trùy thủ đã là bảo vật nhọn bén, chiêu số của Cùng Khốc Quái Tăng Ngưu Lang Đầu Tú lại là thứ võ công thượng thừa, mũi dao đó nhất định phải xuyên thủng bụng Kim Ngang Tiêu từ trước ra sau lưng, dù chàng có mặc hộ tâm kính hay nhuyễn giáp cũng không sao thoát chết được.

Chẳng ngờ lưỡi trùy thủ đâm gần tới bụng Kim Ngang Tiêu, bỗng nhiên chàng mở choàng mắt, nhếch mép cười nhạt một tiếng, bàn tay đang đặt bên đùi bỗng vung lên nhanh như chớp, hai ngón tay trở và giữa xòe ra, kẹp đúng vào lưỡi trùy thủ của Quái Tăng cứng như thép nguội, làm cho lưỡi dao đang đâm tới bị ngừng lại ngay.

Cùng Khốc Quái Tăng kinh hãi, biết là đã mắc lừa vì rõ rệt là Kim Ngang Tiêu vẫn còn vận dụng được công lực.

Lão Quái Tăng thét lên một tiếng định giật lưỡi trùy thủ lại, nhưng lưỡi dao bị kẹp chặt ở hai ngón tay Kim Ngang Tiêu, không làm sao bứt ra được.

Lúc này Cùng Khốc Quái Tăng đã kinh hoàng thất thần rồi, nhất là đôi mắt Kim Ngang Tiêu như lóe hung quang nhìn thẳng vào mắt y, khiến y hồn phiêu phách tán, vội vàng bỏ luôn con dao để định nhảy lùi lại.

Nhưng bàn tay Cùng Khốc Quái Tăng bị dính chặt lấy chuôi lưỡi trùy thủ, không làm sao buông ra được.

Thì ra, kinh lực của Kim Ngang Tiêu đã truyền sang lưỡi trùy thủ, hút chặt tay Cùng Khốc Quái Tăng vào chuôi dao.

Cùng Khốc Quái Tăng bị mắc kẹt, tay dính vào chuôi dao không chạy ra xa được, y hiểu rằng sắp chết đến nơi.

Công lực của Kim Ngang Tiêu quả là hơn lão gấp bội phần nên mới hút chặt được tay Cùng Khốc Quái Tăng. Lão Quái Tăng cũng là tay luyện nội gia chân khí, làm sao không rõ sự đó?

Y còn biết rằng Kim Ngang Tiêu chỉ cần đẩy chân khí qua lưỡi trùy thủ, truyền vào người y, thì lập tức nội lực của Kim Ngang Tiêu sẽ phá nát phủ tạng của y làm y chết ngay.

Sự thực Kim Ngang Tiêu đang có ý ấy. Lúc này là lúc gay cấn tuyệt vọng, nếu để lão Quái Tăng sống là chàng phải chết, bởi vậy Kim Ngang Tiêu dù có muốn nhân nhượng cũng không được.

Sự việc xảy ra rất mau chóng. Bàn tay Cùng Khốc Quái Tăng vừa bị hút chặt vào chuôi lưỡi trùy thủ thì lập tức chân khí ở trong người Kim Ngang Tiêu cuộn cuộn tuôn sang người Cùng Khốc Quái Tăng, không phải là thứ chân khí nhu hòa ấm áp để chữa thương, mà là một thứ nội lực kinh người lạnh toát như băng, hung ác như mãnh thú, chuyển thẳng vào người Cùng Khốc Quái Tăng làm toàn thân y rung chuyển, khí huyết đảo lộn.

Luồng nội lực đó chỉ cần chạy đến các huyết đạo của Cùng Khốc Quái Tăng là y sẽ hết thở.

Không ngờ giữa lúc luồng nội lực hung mãnh của Kim Ngang Tiêu đang cuộn cuộn tuôn sang người Cùng Khốc Quái Tăng thì bỗng nhiên nó dừng lại.

Kim Ngang Tiêu đã quyết giết Cùng Khốc Quái Tăng, nên chàng đã vận dụng toàn lực đẩy chân khí sang.

Nhưng giữa lúc ấy tự nhiên Kim Ngang Tiêu thấy ba huyết đạo ở lưng và ngang hông chàng đau nhói, nội lực của chàng đang mạnh bỗng bị tan biến ngay.

Ba huyết đạo đó chính là nơi chàng bị Vạn Độc Thần Cô dùng tiếng đàn Đẻ Bà cầm điểm huyết đồng thời còn hạ độc nữa.

Tuy về sau ba huyết đạo đã được giải khai, nhưng chất độc nằm trong đó chưa tiêu tan hết, bởi thế đến lúc chàng vận dụng nội lực đến mức tối đa, chất độc làm nguy ngay.

Kim Ngang Tiêu kinh hoàng, vội dừng ngay luồng chân khí đang chuyển sang người Cùng Khốc Quái Tăng cũng đứng luôn.

Cùng Khốc Quái Tăng đã nhận thấy ngay sự đó. Y đang chờ chết, bỗng thấy chân khí đứng lại nên ngạc nhiên.

Rồi y thấy đôi mắt Kim Ngang Tiêu lộ vẻ kinh hãi và bối rối, y hiểu ngay và mừng rỡ vô cùng.

Cùng Khốc Quái Tăng là một tên ma đầu từng trải, chỉ thoáng nhìn ánh mắt của Kim Ngang Tiêu lúc đó, y cũng hiểu ngay rằng nội thương của chàng đã phát tác, nên không thể vận công giết y được nữa.

Nói thì lâu việc xảy ra trong chớp mắt, Cùng Khốc Quái Tăng khi nào để lỡ một dịp may hiếm có như thế.

Y bật ra một tiếng cười lớn, không kịp bứt tay ra khỏi chuôi dao để lùi lại, y đã vận dụng toàn lực và tả chưởng giơ thẳng lên cao, rồi giáng xuống đỉnh đầu Kim Ngang Tiêu một chưởng nhanh như chớp.

Chỉ cần một chưởng đó, giữa lúc chân khí nội lực Kim Ngang Tiêu bị tiêu tán, cũng đủ làm chàng vỡ tan sọ ra rồi.

Chưởng của Cùng Khốc Quái Tăng như lưỡi tầm sét đập xuống trúng vào đỉnh đầu Kim Ngang Tiêu.

Nhưng Kim Ngang Tiêu không chết mà trái lại Cùng Khốc Quái Tăng la lên một tiếng thảm thiết, người y bị bắn vạt ra xa đến hơn một trượng, y nằm vạt ra không cựa quậy được nữa, khát khieu ứa máu tươi coi rất bi thảm, y đã tắt thở rồi.

Thì ra Cùng Khốc Quái Tăng chỉ vì quá vội muốn hạ thủ ngay, nên y đã bị chết thảm như vậy. Lúc đó nội lực Kim Ngang Tiêu mới bắt đầu tản mát thôi, chớ chàng đã mất hết công lực đầu.

Bởi thế khi chưởng của Cùng Khốc Quái Tăng chạm phải đầu Kim Ngang Tiêu thì Cự Linh thần công trong người chàng đã có phản kích ngay.

Phản kích đó mãnh liệt ghê gớm, đến nỗi chính Kim Ngang Tiêu cũng không ngờ. Nó làm cánh tay Cùng Khốc Quái Tăng gãy nát, đồng thời chấn động cả phủ tạng của y.

Đáng lý y cũng không đến nỗi chết ngay như vậy, nhưng vì trước đó chân khí trong người Kim Ngang Tiêu dồn sang đã sắp công phá đến đích, nên gặp lúc có phản kích của Cự Linh thần công chấn khí đó được đẩy mạnh thêm, làm cho người Cùng Khốc Quái Tăng bắn tung đi và chết ngay.

Kim Ngang Tiêu thoát khỏi được tay Cùng Khốc Quái Tăng, nhưng chàng cũng gục xuống kiệt lực, không kịp nhìn xem lão quái tăng đã thật chết hay chưa.

Lúc bấy giờ thần trí Kim Ngang Tiêu đã bắt đầu hôn mê rồi.

Trong người chàng, nào độc dược của Vạn Độc Thần Cô phát tác, nào nội thương do Cổ Ứng Long gây ra làm nguy, nào vết thương ở bả vai sưng lên chưa kịp bôi thuốc kim sang tất cả làm Kim Ngang Tiêu rên lên một tiếng bất tỉnh.

Lộ mặt hiểm độc

Kim Ngang Tiêu ngất đi không lâu, vì nội lực của chàng được nước dãi hạc ngàn năm phù trợ vẫn còn sung mãn. Bởi thế khi chỉ một lát sau chàng tỉnh lại.

Thật ra chàng chưa tỉnh hẳn, nhưng giữa lúc ấy tai chàng mơ hồ như nghe thấy tiếng cười khanh khách quen thuộc, rồi một bàn tay ai lần sờ vào ngực chàng.

Đã từng đụng độ bao lần với những kẻ địch nguy hiểm, nên phản ứng tự nhiên của Kim Ngang Tiêu đã phát động ngay. Tuy chàng đưa lên gạt bàn tay lạ đó sang một bên.

Kinh lực của Cự Linh thần công lúc nào cũng sẵn sàng phát tiết nên chỉ một cái gạt nhẹ đó cũng làm cho kẻ nào đó bắn sang một bên, toàn thân rung chuyển.

Một tiếng rú khiếp hãi nổi lên. Rồi một giọng nói trong trẻo quen thuộc vang bên tai chàng :

- Kim lang! Kim lang! Chàng làm sao thế? Chàng không còn nhận được thiếp nữa hay sao?

Quả nhiên đứng trước mặt chàng là một cô gái tuyệt thế giai nhân và cô gái đó chẳng phải ai xa lạ, chính là Thôi Ngọc Hoàn người đã làm chàng say mê nhớ nhung mấy tháng trước đây.

Kim Ngang Tiêu như trong cơn mê sực tỉnh, khẽ nói :

- Ngọc Hoàn! Ngọc Hoàn! Có phải nàng không?

Thôi Ngọc Hoàn bỗng quay ngoắt người đi, châu môi nói :

- Phải, Ngọc Hoàn đây... Nhưng chàng còn hỏi thiếp làm gì nữa? Xa cách bao lâu, nay gặp lại, chàng chẳng mừng rỡ lại còn đánh thiếp gãy tay nữa. Chàng quả là con người phụ bạc! Ôi thiếp đã lắm, thiếp đã lắm!

Hình ảnh Thôi Ngọc Hoàn tưởng như đã xóa nhòa trong tâm khảm Kim Ngang Tiêu, chẳng ngờ bây giờ giữa lúc thần trí Kim Ngang Tiêu bị tán loạn vì tiếng đàn dâm vật của Vạn Độc Thần Cô hình ảnh đó lại nổi lên, như ngọn lửa bùng lên trong đồng tro tàn, mãnh liệt không thể tả.

Nghe lời trách móc giận dữ của Thôi Ngọc Hoàn, Kim Ngang Tiêu bỗng nhiên thấy hối hận không thể tả.

Bao nhiêu nghi ngờ đối với nàng trước nay tan biến hết. Kim Ngang Tiêu gượng gờ tay lên như muốn nắm lấy tay nàng miệng ấp úng nói :

- Ngọc Hoàn! Ta đánh nàng bị thương rồi sao? Ôi Ngọc Hoàn, nàng hãy tha lỗi cho ta, Ngọc Hoàn...

Kim Ngang Tiêu định gờ tay kéo nàng quay lại, nhưng chàng vừa đưa tay lên thì vết thương ở trên vai bị động.

Chàng rên một tiếng bỏ thông tay xuống, người lao đảo, rồi đột nhiên ho mấy tiếng và thổ ra một cục huyết nữa.

Thôi Ngọc Hoàn đột nhiên quay lại. Tru tréo lên :

- Trời hỡi, Kim Lang! Chàng bị thương đó sao? Kẻ nào đánh chàng bị thương như thế này, mau nói cho thiếp nghe để thiếp báo thù.

Thôi Ngọc Hoàn quay lại ngồi sụp xuống bên Kim Ngang Tiêu hai tay ôm lấy người chàng, đôi mắt nhỏ lệ rờn rờn, có vẻ bi thảm lắm.

Kim Ngang Tiêu thấy mặt hoa của nàng đầm lệ, chàng vô cùng xúc động, chàng không ngờ Thôi Ngọc Hoàn còn quan tâm đến chàng như vậy.

Khuôn mặt kiêu diễm của Thôi Ngọc Hoàn năm xưa đã làm chàng say đắm mê mết, nay lại ở sát bên chàng, đôi mắt phượng long lanh đầy nước mắt nhìn chàng đầy vẻ thương cảm, lại thêm đôi cánh tay ngọc ôm chặt ngang lưng chàng, khiến Kim Ngang Tiêu bồi hồi sung sướng, mặt đỏ bừng lên, không nói được một lời nào nữa.

Tuy nhiên, bên cạnh Thôi Ngọc Hoàn lúc này không hiểu tại sao Kim Ngang Tiêu lại nghĩ đến Thôi Ngọc Linh. Có lẽ hai chị em có khuôn mặt hao hao giống nhau.

Và cũng có lẽ trước đây Thôi Ngọc Linh luôn luôn can ngăn chàng phải đề phòng thôi Thôi Ngọc Hoàn, nên chàng đã cho Thôi Ngọc Linh ghen tuông mà nói ra như vậy.

Song, từ lúc Kim Ngang Tiêu gặp lại Ngọc Linh trong Lôi Công động, cảm tình của chàng đối với nàng đã tăng nhiều, cơ hội quên cả hình ảnh của Ngọc Hoàn.

Bởi vậy lúc này ở bên Ngọc Hoàn, tuy thần trí đã kém sáng suốt, nhưng chàng đã nghĩ ngay đến Ngọc Linh.

Chàng cất tiếng thêu thảo hỏi :

- Ngọc Hoàn! Nàng... nàng có gặp Ngọc Linh ở trong này không? Cả Ngọc Linh... cũng đến đây.

Không ngờ vừa nghe đến tên Ngọc Linh, Thôi Ngọc Hoàn đã biến ngay sắc mặt, nước mắt nàng ráo hoảnh, đôi mắt tia ra những tia kỳ lạ, Ngọc Hoàn buông Kim Ngang Tiêu, lùi xa một chút và tròn mắt quát lớn :

- Chàng còn hỏi đến con tiện tỳ đó hay sao?

Bản tâm Kim Ngang Tiêu là muốn cho hai chị em họ Thôi gặp nhau, hòa thuận với nhau, nên chàng mới nhắc đến Ngọc Linh.

Thái độ giận dữ ghê gớm của Thôi Ngọc Hoàn làm chàng sững sờ, không hiểu tại sao và không biết nói sao nữa.

Về ngạc nhiên của Kim Ngang Tiêu càng làm cho Thôi Ngọc Hoàn tức giận thêm. Nàng thét lớn :

- Chàng vẫn chưa biết con tiện ấy tỳ đó là người thế nào? Chàng bị nó lừa gạt rồi!

Cho là giữa hai chị em có sự hiểu lầm, Kim Ngang Tiêu vội nói :

- Ngọc Hoàn, nàng đừng vội nóng, Ngọc Linh không phải con người xấu.

Đôi mắt Thôi Ngọc Hoàn chợt lóe hung quang. Nàng cười lớn một tiếng, vùng đứng lên, kéo tay Kim Ngang Tiêu lôi đi sênh sếch, miệng nói :

- Không phải người xấu! Hừ, chàng hãy lại đây mà coi!

Kim Ngang Tiêu đang bị thương, nhưng cũng bị Ngọc Hoàn lôi bật ngay đi. Tuy vậy chàng quá ngạc nhiên, nên không chút phản đối, đành để Ngọc Hoàn kéo chàng đi.

Thôi Ngọc Hoàn lôi Kim Ngang Tiêu chạy như bay lên một ngọn đồi cao. Cũng may lúc đó Kim Ngang Tiêu chưa mất hết công lực nên còn gắng gượng được.

Lại nữa, vì Thôi Ngọc Hoàn võ công chí cao, tiếng là lôi chàng đi nhưng thực ra nàng dùng khinh công cất bổng cả người Kim Ngang Tiêu để chàng chạy theo nàng.

Tới đỉnh ngọn đồi, Kim Ngang Tiêu chưa kịp hiểu gì thì Thôi Ngọc Hoàn đã dẫn giọng nói lớn :

- Kia, chàng thử coi con tiện tỳ đó đang làm gì. Chàng hãy mở mắt ra xem y là ai.

Kim Ngang Tiêu kinh ngạc nhìn theo tay chỉ của Ngọc Hoàn, quả nhiên thấy Thôi Ngọc Linh, đang đứng ở chân đồi phía bên kia.

Nhưng Thôi Ngọc Linh lúc này thần sắc rất kỳ dị, dáng điệu ngây ngô, sững sờ như người vừa tỉnh cơn mê.

Vì khoảng cách quá xa, Kim Ngang Tiêu không nhìn rõ nét mặt của Ngọc Linh ra sao, nhưng cứ trông dáng điệu đó, chàng đoán biết nàng đang kinh ngạc sợ sệt điều gì.

Thôi Ngọc Linh đứng một mình, xung quanh nàng là đồi núi vắng ngắt, không có một ai cả, nàng đứng im, đầu hơi cúi xuống như nhìn một vật gì ở trước mặt để để ở dưới đất.

Kim Ngang Tiêu lạ lẫm, đang tự hỏi không hiểu những người đang đi với Ngọc Linh như Bạch Thiên Vân, Giang Nam Từ Quý, Túy Phật Thiên Hồ lúc này ở đâu, thì bỗng nhiên chàng kêu “a” một tiếng kinh hoàng.

Thì ra ở phía dưới chân đồi, Thôi Ngọc Linh đã cúi xuống nhặt vật ở trước mặt nàng lên.

Nhân lực của Kim Ngang Tiêu không phải tầm thường, chỉ in thoáng qua vật ở trên tay Ngọc Linh chàng đã hiểu ngay đó vật gì, nên chàng mới kinh hoàng đến như thế.

Vật mà Thôi Ngọc Linh vừa ôm lên là một vật lập lnh: đó chiếc mặt nạ bằng đồng của Câu Hồn bang! Không phải thứ mặt nạ thường của Bang chúng, mà là thứ mặt nạ có dấu hiệu riêng biệt của Câu Hồn bang chủ.

Kim Ngang Tiêu đã mấy lần gặp Câu Hồn bang chủ đeo mặt nạ này, nên chỉ nhìn qua chàng biết ngay đó là vật sở hữu của Câu Hồn bang chủ.

Nhưng không phải chỉ có chiếc mặt nạ bằng đồng. Trên tay Thôi Ngọc Linh còn cầm một cái bọc vải: đó là chiếc áo bào đen viền trắng cuộn tròn trở lại thành một gói, chiếc áo choàng ngoài của Câu Hồn bang chủ.

Không còn nghi ngờ gì nữa, trên tay Thôi Ngọc Linh lúc này có hai vật sở hữu thân cận nhất của Câu Hồn bang chủ.

Trông thấy Thôi Ngọc Linh cầm hai vật ấy trên tay, Kim Ngang Tiêu bỗng choáng váng cả mặt. Thần trí chàng đã sẵn sàng hỗn loạn, lại càng thêm bối

rồi đến cực điểm.

Tuy nhiên, trong lúc thần trí mê ám đó, một ý nghĩ lạnh như băng giá bỗng nổi bật ngay lên trong đầu óc chàng, Thôi Ngọc Linh chỉ cần đeo mặt nạ và choàng chiếc áo kia vào người lập tức nàng hóa thành... Câu Hồn bang chủ!

Kim Ngang Tiêu rên lên một tiếng lão đảo.

Thôi Ngọc Hoàn đứng bên chàng từ nãy giờ vẫn liếc mắt trông chừng thần sắc chàng, bỗng nở một nụ cười kín đáo và cầm lấy tay chàng giật nói :

- Kim Lang! Chưa hết đâu, chàng hãy mở mắt ra coi “Linh muội” của chàng.

Kim Ngang Tiêu đã nhắm mắt lại, thấy nói thế vội mở mắt ra nhìn.

Phía dưới chân đồi, Thôi Ngọc Linh ôm lấy chiếc mặt nạ bằng đồng và chiếc áo ngoài của Câu Hồn bang chủ lên rồi, nàng ngơ ngác nhìn trước, nhìn sau như sợ có người trông thấy.

Thái độ của Thôi Ngọc Linh rất rõ rệt, tuy đứng xa nhưng Kim Ngang Tiêu không thể nào nhầm lẫn được. Quả là Ngọc Linh đang sợ có người khác trông thấy nàng.

Đứng cạnh Kim Ngang Tiêu, Thôi Ngọc Hoàn lúc đó lại cười nhạt một tiếng, làm Kim Ngang Tiêu càng bối rối hơn.

Bỗng Thôi Ngọc Hoàn nói :

- Chàng trông kia!

Phía dưới chân đồi, Thôi Ngọc Linh bỗng tiến đến bên một tảng đá, dùng sức đẩy tảng đá đó đổ sang một bên.

Đào xong hố, Thôi Ngọc Linh vội vàng bỏ chiếc mặt nạ bằng đồng và chiếc áo Câu Hồn bang vào đó, lấp đất lên, rồi đẩy tảng đá trở về chỗ cũ, lấp lên trên hố.

Vừa làm việc đó, Thôi Ngọc Linh vừa nhìn trước nhìn sau như sợ có kẻ nào bất chợt đến bắt gặp nàng giấu hai vật đó.

Thôi Ngọc Hoàn không nói gì chỉ cười nhạt hoài. Còn Kim Ngang Tiêu tối tăm cả mặt mũi, lão đảo muốn ngã, đến nơi khi Thôi Ngọc Linh chôn giấu hai vật đó xong, bỏ đó phi thân đi ngay, chàng cũng không biết.

Mãi sau Thôi Ngọc Hoàn mới cất tiếng cười khanh khách, bảo chàng :

Chàng đã thấy rõ chưa? Chàng còn muốn hỏi thăm đến con tiện tỳ đó nữa hay thôi?

Kim Ngang Tiêu rên rỉ nói :

- Ngọc Hoàn... Ngọc Hoàn... như thế là... nghĩa lý gì?

Thôi Ngọc Hoàn vùng vằng lớn tiếng nói :

- Sao chàng ngu tối quá như vậy? Nhìn thấy rõ tận mắt mà chàng vẫn không hiểu hay sao? Chẳng lẽ đợi đến lúc con tiện tỳ đó lấy tính mạng của chàng, chàng mới hiểu?

Kim Ngang Tiêu lại rên một tiếng, lão đảo, ngồi thụp xuống hoàn toàn kiệt lực. Chàng gắng gượng mới nói được lên mấy tiếng đứt quãng :

- Chẳng lẽ Ngọc Linh là... là...

Kim Ngang Tiêu thật quả không dám nói ý nghĩ của mình ra.

Chàng muốn bảo: không lẽ Thôi Ngọc Linh là Câu Hồn bang chủ hay sao? Nhưng vì lúc đó chàng quả ghê sợ sự thật, không dám nói ra, và lại chàng đã kiệt lực quá rồi.

Nội thương trầm trọng, ngoại thương tấy nhức, đầu óc lại bị tiếng đàn dâm đang làm cho rối loạn, thần kinh căng thẳng như muốn đứt vỡ, Kim Ngang Tiêu quả là chịu đựng hết nổi rồi.

Tại sao Thôi Ngọc Linh người thân yêu của chàng lại trở thành Câu Hồn bang chủ? Câu hỏi đó làm Kim Ngang Tiêu điên lên.

Bỗng nhiên chàng rú lên một tiếng, tả chương giơ cao, đập xuống một nhát như búa bổ. “Bốp” một tiếng, tảng đá lớn như chiếc ghế ngồi ở cạnh chàng vỡ vụn ra như cám.

Ghê gớm thay Cự Linh thần công của chàng! Trong lúc uất hận gần như điên cuồng, chàng đã bực tức đánh xuống một chương như đánh vào kẻ thù vô hình.

Thấy chàng bị thương nặng mà còn công lực như vậy. Chính Thôi Ngọc Hoàn đứng cạnh cũng phải rùng mình kinh hãi.

Nàng bỗng kêu lên một tiếng ôm lấy chàng, giọng nói đầy nước mắt :

- Kim Lang! Kim Lang! Chàng hãy tỉnh trí, thận trọng giữ sức, chớ đừng điên cuồng như vậy!

Trông thấy chàng bị vết cào sâu hoắm, máu lại tuông ra xối xả, Thôi Ngọc Hoàn, lại rú lên :

Kim Lang! Chàng đừng cử động nữa, để thiếp buột lại vết thương cho chàng.

Nói đoạn, nàng không kịp chờ Kim Ngang Tiêu trả lời, Thôi Ngọc Hoàn lấy thuốc kim sang ra bịt vào vết thương của chàng, rồi xé áo lấy vải cuốn vào bả vai rất chu đáo.

Thuốc kim sang chữa thương công hiệu như thần. Vết thương của Kim Ngang Tiêu đang tấy nhức, bỗng thấy mát dịu ngay.

Thấy Thôi Ngọc Hoàn ân cần săn sóc mình như vậy, Kim Ngang Tiêu vô cùng cảm động, chàng khẽ nói :

- Ngọc Hoàn! Lúc này ta chỉ còn có nàng mà thôi. Ta... ta...

Chàng định nói thêm mấy lời âu yếm, nhưng thần trí lại rối loạn, không nói được ra lời nữa.

Thôi Ngọc Hoàn có vẻ ngạc nhiên, vội hỏi :

- Kim Lang, chàng bị kẻ thù đánh trọng thương thế này?

Kim Ngang Tiêu mặt nhọc đáp :

- Kẻ thù của ta... kẻ thù của ta... nào có kẻ gì. Nhưng có những kẻ thù ta nguy khốn... Cùng Khốc Quái Tăng... y... y...

Thôi Ngọc Hoàn hỏi :

- Cùng Khốc Quái Tăng làm sao? Y ở đâu bây giờ?

Kim Ngang Tiêu khẽ nhếch mép cười :

- Y chết rồi, Cùng Khốc Quái Tăng... muốn chiếm đoạt cuốn Cự Linh thần công của ta.

Thôi Ngọc Hoàn chau mày, nói :

- Chàng đem những vật đó trong người chỉ gây thêm nguy hiểm, chẳng được ích gì. Chẳng hay cuốn sách đó quý báu như thế nào mà chàng giữ kỹ như vậy?

Kim Ngang Tiêu thờ dãi :

- Ta nào có thiết cuốn sách đó. Chẳng qua chỉ sợ cuốn bí kíp võ công lọt vào tay ác nhân nên ta mới phải giữ trong người. Đã mấy lần ta tính đem hủy nó đi cho rồi.

Thôi Ngọc Hoàn kêu lên :

- Chớ! Chàng chớ có làm như vậy. Một cuốn sách võ công quý giá, có ích cho người đời, làm sao chàng nỡ hủy đi?

Kim Ngang Tiêu lại thờ dãi :

- Cũng vì thế mà ta vẫn băn khoăn, không biết tính làm sao bây giờ.

Thôi Ngọc Hoàn ôm lấy chàng, nước mắt rưng rưng :

- Tội nghiệp cho Kim Lang! Lòng dạ chàng thuần lương quá nên mới mang nghiệp vào thân như thế này. Kim Lang! Chẳng qua là chàng nghĩ quẩn nên mới chưa tính cho ra lẽ đó thôi. Thiếp có cách này khiến cho chàng chẳng phải giữ cuốn sách đó mà cũng không phải hủy nó đi.

Kim Ngang Tiêu ngạc nhiên hỏi :

- Cách nào, nàng thử nói ta nghe.

Thôi Ngọc Hoàn cười khẽ :

- Rất dễ, chàng đem cuốn sách đó giấu đi một nơi là xong!

Kim Ngang Tiêu gật đầu nói :

- Phải đó, ta cũng có ý nghĩ đó rồi. Nhưng... biết giấu ở nơi nào bây giờ?

Thôi Ngọc Hoàn đáp :

- Điều đó, chàng khỏi lo. Thiếp biết một nơi rất kín đáo, chỉ ở nơi gần đây thôi, để thiếp đưa chàng đi.

Nói dứt lời, Thôi Ngọc Hoàn xốc nách chàng, vục chàng đứng lên.

Nhưng vừa đứng lên, Kim Ngang Tiêu đã lao đảo muốn ngã. Chàng thở dài một tiếng cất giọng một nhọc nói :

- Ta chẳng cần đến đến đó làm gì nữa, một mình nàng đi cũng đủ. Ta cần một nơi yên tĩnh như ở đây để vận công chữa thương, vì bây giờ quần hào đang lâm nguy vì vợ chồng chủ nhân U Minh cung. Ta... ta phải chữa thương để mau đi cứu họ.

Kim Ngang Tiêu lại ngồi xuống đất, rồi cho tay vào túi ngực áo lấy cuốn sách nhỏ, màu giấy đã vàng khè, chữ cũng đã phai mờ.

Đó là cuốn kinh Cự Linh thần công mà chàng đã lấy được dưới địa huyết Dã Nhân lãnh. Chính cuốn sách bí kíp này đã gây ra bao vụ tranh đoạt tàn sát trong võ lâm từ trước tới nay.

Lúc này Kim Ngang Tiêu đã hoàn toàn tin tưởng Thôi Ngọc Hoàn nên chàng không nghi ngại gì hết.

Và lại đầu óc chàng đang bối rối vì việc trông thấy Thôi Ngọc Linh mới đây, nên chàng chẳng muốn nghĩ ngợi lời thôi, chỉ mong mau mau được rảnh rang vận công chữa thương và hồi phục công lực, hầu tìm hiểu xem sự thật ra sao.

Bởi thế, Kim Ngang Tiêu trao ngay cuốn Cự Linh thần công cho Thôi Ngọc Hoàn và nói :

- Ngọc Hoàn, nàng hãy vì ta mau tìm nơi kín đáo giấu cất vật này đi.

Đôi mắt Thôi Ngọc Hoàn long lanh sáng quắc. Nàng đỡ lấy cuốn sách quý giá và bồi hồi xúc động, nàng lặng người đi một lát mới nói được :

- Kim lang! Chàng hãy yên lòng, thiếp sẽ giấu kỹ vật này, quyết chẳng còn để kẻ khác chiếm được.

Kim Ngang Tiêu nhắm mắt gật đầu, khẽ nói :

- Nàng mau đi cho được việc.

Thôi Ngọc Hoàn đứng lên và tự hỏi :

- Còn chàng thì sao?

Kim Ngang Tiêu đáp :

- Ta sẽ ở đây vận công chờ nàng.

Thôi Ngọc Hoàn nói :

- Nơi đây đất nghịch, chàng hãy bảo trọng, thiếp đi sẽ về ngay.

Nói đoạn nàng quay mình đi, thân hình đi nhanh vùn vụt.

Nhưng không hiểu tại sao, Ngọc Hoàn chạy đi được lối mười trượng liền dừng bước và quay lại. Lúc này nét mặt nàng hân hoan đến cực điểm, nhưng đôi mắt tia ra hào quang thật ghê rợn.

Nàng từ từ bước lại Kim Ngang Tiêu, thận trọng từng bước như sợ bước chân của mình phát ra tiếng động.

Thôi Ngọc Hoàn đến cách Kim Ngang Tiêu độ hai trượng thì đứng ngay lại và ngắm nhìn chàng.

Kim Ngang Tiêu ngồi quay lưng lại phía nàng, chàng lại nhắm mắt vận công tự chữa nội thương, nên không trông thấy Thôi Ngọc Hoàn quay trở lại.

Thôi Ngọc Hoàn nhìn trừng trừng vào sau lưng Kim Ngang Tiêu. Nét mặt nàng lúc này biến đổi rất kỳ lạ, giá ví thử có ai trông thấy nàng lúc đó, chắc hẳn phải kinh ngạc vô cùng.

Khuôn mặt đẹp như hoa ngọc của nàng đang tươi tắn như đóa hoa phù dung, bỗng sa sầm lại, đôi mắt lóe hung quang, dữ tợn khác thường.

Nhưng chỉ trong phút chốc, nét mặt đó lại dịu đi, trở thành nhăn nhó khó coi, như đau đớn âu sầu đến cùng cực. Thoáng trong giây lát, nó trở thành bình thần lạnh lùng như mặt tượng đá.

Cứ như vậy, nét mặt của Thôi Ngọc Hoàn luôn luôn biến đổi, thật khó lòng mà biết trong lòng nàng lúc đó nghĩ gì.

Giữa lúc Thôi Ngọc Hoàn đứng tần ngần ngắm nhìn trộm sau lưng Kim Ngang Tiêu như vậy, thì đột nhiên từ phía xa bỗng có tiếng rú vang tới.

Tiếng rú đó làm Thôi Ngọc Hoàn kinh hoàng, không kịp đôi lời, vội phi thân nhanh như biến, chớp mắt đã mất dạng sau phía chân đồi.

Tiếng rú đó là của một bọn người áo vàng, mệnh danh là Hoàng Sam Vô Sĩ của U Minh cung, mà vì nàng sợ Kim Ngang Tiêu bị kinh động quay lại nhìn sẽ phát giác ra nàng.

Quả nhiên, khi Thôi Ngọc Hoàn vừa nhảy đi mất, thì Kim Ngang Tiêu nghe tiếng rú liền mở bừng mắt, nhìn quanh tứ phía. Chàng thấy ngay bọn người đang chạy tới phía chàng ngồi.

Hai kẻ chạy đầu, một kẻ mặt quần áo lam lũ, vá nhiều miếng chằng chịt, hiển nhiên là một nhân vật của võ lâm, không biết thuộc môn phái nào.

Hai người đó đang lâm nguy, vị bọn Hoàng Sam Vô Sĩ, cả thầy có sáu tên, đang đuổi theo sát gót. Người đệ tử Cái bang hình hình như đã bị thương, vì một bên cánh tay áo đỏ lỏm những máu.

Bọn này võ công rất cao cường. Hai tên áo vàng trong bọn đã nhảy vọt lên như hai cây pháo thăng thiên, rớt xuống trước mặt đệ tử Cái bang chắn đường y, khiến y không chạy được nữa.

Đệ tử Cái Bang rú lên một tiếng, cố liều mạng, cầm thanh kiếm chém xả vào hai tên Hoàng Sam Vô Sĩ để lấy đường thoát thân.

Ánh kiếm hoa lên lấp lánh, tiếng binh khí va chạm loảng xoảng. Nhưng phía sau một tên Hoàng Sam Vô Sĩ bỗng tiếng cười sảng sặc, cây đại đao trong tay y vung lên thành làn chớp sáng.

Đệ tử Cái bang la lên một tiếng thảm thiết, thân hình đã bị cây đại đao của tên Hoàng Sam Vô Sĩ chém đứt làm đôi, ruột gan và máu tươi vung ra ngoài tứ tán.

Việc xảy ra ngay trước mặt Kim Ngang Tiêu, nhưng quá mau lẹ khiến chàng có muốn can thiệp cũng không kịp nữa.

Còn trung niên hán tử, nhân vật võ lâm thấy bạn đồng hành bị thảm sát, liền gầm lên một tiếng như thú dữ, quay lại ngay liều mạng chiến đấu với sáu tên Hoàng Sam Vô Sĩ.

Hán tử này sử dụng đôi Phán Quan bút rất tài tình nhưng quả bất địch chúng, trong chớp mắt đã bị sáu tên áo vàng vây chặt rất khốn đốn.

Kim Ngang Tiêu đã lùi lại nấp sau một tảng đá, nhưng trước tình thế này chàng bất nhẫn vô cùng. Chàng đã bị nội thương trầm trọng, tự liệu không đủ lực giao chiến với kẻ địch quá đông, nên chàng đã tính nấp kín không ra mặt.

Song trước cái chết thê thảm của đệ tử Cái bang, Kim Ngang Tiêu thấy máu trong người sôi sục, quên cả nguy hiểm, muốn nhảy ra giết sạch bọn người của U Minh cung.

Trận đánh trước mặt chàng diễn ra mau lẹ vô cùng. Chưa được năm chiêu, một cây Phán Quan của chàng hán tử đã bị đánh bắn tung lên cao như mũi tên bắn lên trời.

“Choang” một tiếng nữa, cây Phán Quan bút thứ hai của hán tử đã bị chém đứt làm hai đoạn. Tên Hoàng Sam Vô Sĩ cầm đại đao cười lên hô hô, khoa lưỡi đao chém bổ xuống, khiến chàng hán tử thúc thủ, đành nhắm mắt chờ chết.

Nhưng tiếng cười của tên Hoàng Sam Vô Sĩ bỗng đứt khoảng.

Lưỡi đao chưa kịp hạ xuống đầu hán tử thì “vút” một tiếng, một hòn đá nhỏ bay đến, đập trúng vào trán tên Hoàng Sam Vô Sĩ, làm đầu y thủng một lỗ lớn, y gục ngay xuống chết, không kịp kêu một tiếng. Lưỡi đại đao rớt xuống đất nghe “xoảng” một tiếng.

Chẳng những chàng hán tử thoát chết ngạc nhiên, mà cả năm tên Hoàng Sam Vô Sĩ còn lại đều rú lên một tiếng hoảng hốt khi nhìn thấy người vừa bắn hòn đá ra là Kim Ngang Tiêu.

Thì ra mũi đánh nhau bọn Hoàng Sam Vô Sĩ không nhìn thấy Kim Ngang Tiêu, đến lúc chàng bắn hòn đá giết một tên Hoàng Sam Vô Sĩ, chúng mới nhận thấy chàng.

Cả bọn khiếp hãi thất thần, vì hòn đá bắn ra vừa rồi chẳng phải là thứ ám khí nghề góm, vậy mà kinh lực phát ra kinh người.

Chúng lại thấy Kim Ngang Tiêu hình dung tiêu tụy, một vai băng bó, ngực áo ướt đẫm máu, rõ rệt là người bị thương nặng, nên càng ngạc nhiên hơn.

Nhưng hai tên Hoàng Sam Vô Sĩ đã gầm lên một tiếng, múa kiếm nhảy xô lại phía Kim Ngang Tiêu.

Kim Ngang Tiêu đã chủ định sẵn rồi nên khi hai tên vừa nhảy lại, cánh tay chàng khẽ rung một cái lập tức có hai viên đá nhỏ nữa bắn ra.

Hai tên Hoàng Sam Vô Sĩ này cũng là võ lâm cao thủ, bản tâm chúng đã kinh hoàng về tài ném ám khí của Kim Ngang Tiêu, nên vừa thấy tay chàng rung lên, chúng hoảng hốt nhảy tránh gạt sang một bên.

Tuy thế chúng vẫn còn chậm một chút, nên một viên đá bay xẹt lướt qua trúng vào vạt áo của một tên, khiến mảnh áo bị lủng một lỗ lớn như người đốt cháy. Đó là vì kinh lực của Kim Ngang Tiêu vận vào viên đá, khiến nó nóng bỏng như vậy.

Công lực của Kim Ngang Tiêu ghê gớm quá, làm hai tên Hoàng Sam Vô Sĩ la hoảng lên, không dám xông vô nữa.

Thừa dịp ấy trung niên hán tử nhảy vọt đến bên Kim Ngang Tiêu, đứng canh chừng năm tên Hoàng Sam Vô Sĩ vây xung quanh, một mặt ngò lòi cảm kích với Kim Ngang Tiêu :

- Đa tạ đại huynh đã ra ơn cứu mạng. Tiểu đệ họ Lã, tên gọi là Tồn, vốn là môn đệ của phái Hoa Sơn.

Kim Ngang Tiêu chưa kịp đáp, người đã lão đảo, miệng ộc ra một đồng máu nữa. Thì ra vừa rồi chàng đã dùng hết sức ném mấy viên đá nên nội thương lại phát động.

Lã Tồn thấy thế cả kinh, vội nói khẽ :

- Đại huynh... đại huynh đã bị trọng thương, gặp bọn chúng như thế này nguy mất rồi. Để tiểu đệ chạy đi, dụ bọn chúng đi khỏi nơi này...

Lã Tồn định quay đi, Nhưng Kim Ngang Tiêu đã nắm y lại nói :

- Lã huynh chớ có liều mạng như vậy... Đại huynh đừng ngại, cứ đứng đây, tiểu đệ sẽ có cách khử trừ bọn này.

Giữa lúc ấy một tên Hoàng Sam Vô Sĩ bỗng cất tiếng cười khanh khách :

- Té ra Kim tiểu tử ở đây! Hà hà, chủ nhân U Minh cung đã có lệnh truy nã ngươi. Kim Ngang Tiêu kia, người quả là đến ngày tận số rồi.

Nguyên bọn Hoàng Sam Vô Sĩ này không nhận được ra Kim Ngang Tiêu ngay từ đầu là vì chàng bị thương, áo bào đầy máu, hình dung tiều tụy, nên trông khác hẳn lúc thường. Đến lúc chúng tỉnh lại mới nhận rõ mặt chàng.

Nghe bọn Hoàng Sam Vô Sĩ nói đến ba chữ “Kim Ngang Tiêu”. Lã Tồn vừa sợ vừa mừng nói :

- Đại huynh... đại huynh là Bạch Diện thư sinh Kim Ngang Tiêu! Tiểu đệ kiến thức nông cạn, thấy Thái Sơn trước mắt mà không hay, xin Kim đại huynh lượng thứ!

Nhưng Kim Ngang Tiêu làm gì có thì giờ đáp lại nữa, bởi vì hai tên Hoàng Sam Vô Sĩ đã nhảy lại tấn công chàng.

Nguyên bọn Hoàng Sam Vô Sĩ này đã thất kinh vì công lực mãnh liệt của Kim Ngang Tiêu đã bắn ra mấy viên đá, đến lúc nhận rõ chàng là ai chúng lại càng thất đảm kinh hồn.

Song, trước mắt chúng vừa rồi, Kim Ngang Tiêu đã thổ ra một cục huyết chứng tỏ chàng đã bị trọng thương trầm trọng, nên chúng vững lòng, nhảy luôn lại tấn công, quyết báo thù cho đồng bọn vừa rồi bị chết.

Vì Lã Tồn đứng ngay trước mặt Kim Ngang Tiêu với chủ ý quyết liều chết che chở cho chàng, nên hai tên Hoàng Sam Vô Sĩ cười như điên cuồng, một tên dùng kiếm, một tên dùng kim câu, cả hai cùng chém xuống đầu Lã Tồn.

Tình thế nguy hiểm vô cùng, Lã Tồn nghiêng răng cầm cây Phán Quan bứt cụt mắt một đầu, vung lên gạt hai thứ binh khí của địch.

Chỉ thấy “choang” một tiếng, hai thứ binh khí đó đã bị bật ra, nhưng Lã Tồn đuối sức ngã ngồi xuống trước mặt Kim Ngang Tiêu.

Hai tên Hoàng Sam Vô Sĩ khi nào chịu bỏ lỡ cơ hội như vậy. Chúng cười ha ha, lại chém bổ xuống đầu Lã Tồn một lần nữa.

Sự việc xảy ra nhanh chóng vô cùng. Lã Tồn vừa ngã ngồi xuống thì thấy tay Kim Ngang Tiêu đặt vào lưng mình, một luồng chân khí ấm áp truyền sang người y, đồng thời tai nghe thấy Kim Ngang Tiêu quát bảo :

- Lã huynh! Mau cự địch?

Lúc này không còn chần chờ gì được nữa, Lã Tồn như người máy, vung cây bút Phán Quan cụt đầu lên một lần nữa.

Thanh kiếm và cây Kim câu sáng quắc, hạ xuống như chớp nhoáng đụng phải cây bút Phán Quan.

“Bùng” một tiếng, hai thứ binh khí bắn vọt lên trên đồng thời hai tên Hoàng Sam Vô Sĩ rú lên một tiếng, bị bắn vọt ra xa đến hơn một trượng, thân hình cả hai lảo đảo.

Công lực của Kim Ngang Tiêu quả là kinh người. Chàng đã truyền công lực sang người Lã Tồn nên khi vũ khí của hai tên Hoàng Sam Vô Sĩ đánh xuống, lập tức đã có phản kích ghê gớm, làm hai tên bắn ra xa, tuy chưa chết hẳn, nhưng đã bị trọng thương rồi.

Chính Lã Tồn cũng kinh hãi đến thất thần không ngờ công lực của mình đột nhiên tiến đến mức thượng thừa như thế. Nhưng y là người nhanh trí, chỉ thoáng một giây sau y đã hiểu sự thế ra vừa rồi.

Lã Tồn phần khởi vô cùng, nên thừa khi tên Hoàng Sam Vô Sĩ thứ ba nhảy đến tấn công, y dùng tay trái đánh ra một chưởng gọi là Mai Hoa Triệt Thủ.

Đây là một chưởng pháp thượng thừa của phái Hoa Sơn, nhưng bình thường Lã Tồn công phu tu luyện nội công chưa được thâm hậu, nên chỉ phát huy được sáu thành uy lực của nó mà thôi.

Bây giờ, nhờ chân khí của Kim Ngang Tiêu như nước lũ cuộn cuộn tuôn vào người y, Lã Tồn vừa đánh ra ngọn Mai Hoa Triệt Thủ đã thấy một luồng chưởng phong ào ào như bão táp bay ra.

Tên Hoàng Sam Vô Sĩ chưa nhảy tới nơi, đã bị chưởng lực đó đẩy bay đi như một chiếc lá rụng.

Y la lên một tiếng thảm thiết, thân hình ngã lộn đi mấy vòng, tạng phủ trong người đập nát hết, thất khiếu ứa máu, nằm im không động đậy, rõ rệt là chân khí đã tuyệt rồi.

Còn hai tên Hoàng Sam Vô Sĩ kinh hoàng đứng ngoài xa nhìn, không dám nhảy vào tấn công nữa.

Bỗng hai tên ra hiệu cho nhau rồi một tên quay người phi thân nhảy đi. Tên này chạy đi gọi viện binh, còn một tên ở lại canh chừng.

Lã Tồn hiểu ngay ý định của chúng nên y hét lớn :

- Chớ có chạy!

Nói dứt lời, thuận tay cầm cây Phán Quan bút cụt đầu, Lã Tồn ném mạnh trúng lưng tên đang chạy.

Chân khí đang vận chuyển trong người Lã Tồn như ngựa chạy nên cái ném ấy có sức mạnh phi thường. Chỉ nghe thấy “vút” một tiếng như lụa xé, cây Phán Quan bút như mũi tên xuyên vào lưng tên Hoàng Sam Vô Sĩ đang chạy.

Kinh lực quá mạnh nên sau khi xuyên qua người tên Hoàng Sam Vô Sĩ, ngọn Phán Quan bút còn bay ra xa đến mấy trượng nữa rồi mới rớt xuống.

Còn tên Hoàng Sam Vô Sĩ cuối cùng, hồn siêu phách tán, cứ thế giật lùi, không dám quay lưng lại chạy.

Lã Tồn sợ y chạy đi gọi viện binh nên vội nói lớn :

- Người anh em! Chúng ta không làm hại người đâu, nếu người biết nghe lời chúng ta.

Nhưng tên này đã quá kinh hoàng rồi, còn đâu nghe thấy lời của Lã Tồn nữa. Y cứ thế trở mắt nhìn hai người, trong khi hai chân y bước giật lùi, trông đáng điệu y tức cười vô cùng.

Lã Tồn sợ y chạy đi mất liền vùng đứng lên, nhảy đến trước mặt y, nhanh như cắt giơ tay điểm huyệt trên ngực tên này.

Nguyên tên Hoàng Sam Vô Sĩ võ công chẳng phải non kém, có thể ngang hàng với những cao thủ võ lâm nhưng vừa rồi cái chết liên tiếp của năm tên đồng bọn đã làm y mất tinh thần, lại thêm Lã Tồn được chân khí của Kim Ngang Tiêu hỗ trợ, công lực tăng bách bội, chỉ một chưởng đã đánh chết người, nên tên Hoàng Sam Vô Sĩ này quá kinh hãi, đứng trước Lã Tồn như con của đứng trước con ếch, co rúm cả tay chân lại không còn nghĩ đến việc kháng cự nữa.

Phái Hoa Sơn vốn dĩ thành danh trên chốn giang hồ một phần là vì công phu điểm huyệt điêu luyện.

Môn Thất Sát Tinh Điểm Huyệt thủ pháp của phái Hoa Sơn là một môn võ công bí truyền. Năm xưa khi quần hào tụ hội tại ngọn La Phù để luận kiếm, Trần Huyền đạo nhân, Chưởng môn nhân phái Hoa Sơn đã dùng công phu điểm huyệt này hạ sát một lúc năm cao thủ võ lâm, làm anh hùng thiên hạ thiên hạ thất kinh.

Bởi thế, khi Lã Tồn dùng đến phép điểm huyệt này để hạ tên Hoàng Sam Vô Sĩ, tên này chỉ rú lên một tiếng rồi lăn ra chết ngay.

Lã Tồn thấy đối phương đã chết hết, thở dài một tiếng nhẹ nhõm. Không ngờ y chưa kịp quay lại, đã thấy Kim Ngang Tiêu gọi :

- Lã huynh! Coi chừng..

Lã Tồn giật mình nhìn lại, thì đã thấy ánh kiếm lấp lánh bốn người mặc áo xanh từ phía tả phi lại nhanh như bay, kinh công của những người này thần tốc, kỳ diệu không thể tả, kiếm pháp lại huyền ảo vô song.

Bốn người áo xanh vừa lướt tới, đã hươi kiếm nhắm những tử huyệt của Lã Tồn để đâm tới.

Lã Tồn bị bất ngờ, lại thêm đối phương quá mau lẹ, nên y chỉ kịp rú lên một tiếng, đành nhắm mắt chờ chết.

Những giữa lúc ấy bỗng có tiếng vun vút như lụa xé, rồi tiếng leng keng và ánh lửa đỏ tóe ra.

Thì ra Kim Ngang Tiêu thấy nguy cấp, đã gắng gượng vận công lực, bắn ra một lúc bốn viên đá nhắm vào những người áo xanh để cứu Lã Tồn.

Những người áo xanh thấy kinh lực dữ dội của những viên đá nên chẳng dám coi thường vội vùng kiếm gat đỡ.

Có người “hừ” một tiếng tức bực, đành thu kiếm nhảy tránh sang một bên. Nhờ thế Lã Tồn mới hụp xuống xuống lần một vòng, thoát ra khỏi những luồng kiếm quang của bốn người này.

Tuy thoát chết Lã Tồn kinh hoàng vô cùng, vì y biết bốn người áo xanh này là Thanh Y đường chủ của U Minh cung, võ công của chúng còn hơn con em Hoàng Sam Võ Sĩ một bậc.

Bọn Thanh Y đường chủ đã trông thấy người ném những viên đá là Kim Ngang Tiêu ngồi ở gần đây, nên cả bọn cùng “à” lên một tiếng vừa ngạc nhiên vừa mừng rỡ.

Nhưng bọn chúng chưa kịp động thủ, thì từ phía ào ào nhảy tới có đến cả chục người, toàn thị những nhân vật võ lâm đã vào lọt tới Côn Luân thánh địa.

Lã Tồn thoát trông thấy những người vừa nhảy đến, đã mừng rỡ kêu lớn :

- Thạch đại ca, Giang tam đệ, mau tận diệt bọn U Minh cung cứu nguy cho Kim thiếu hiệp!

Thì ra, trong bọn vừa tới có hai người của phái Hoa Sơn, một người là Thạch Ngũ Lâm, sư huynh của Lã Tồn, còn một người nữa là Giang Thiên Bảo, sư đệ của y.

Trong lúc đó cả bọn nhân vật võ lâm đã hò hét xông lại tấn công bốn tên Thanh Y đường chủ rồi. Tiếng binh khí va chạm nhau nghe chói tai.

Chỉ mấy giây sau lại có thêm hai ba người nữa từ xa chạy đến. Những người này cũng là nhân vật võ lâm.

Trong bọn này bỗng có người kinh hoàng kêu lớn :

- Kim hiền đệ! Kim hiền đệ bị thương rồi hay sao?

Người đó chính là Bạch Thiên Vân. Nguyên trong lúc Kim Ngang Tiêu đến Đào Hoa cung thì bên ngoài ở khắp mọi nơi trên Côn Luân thánh địa đều có những trận giao phong kịch liệt giữa anh hùng thiên hạ và bọn người của U Minh cung.

Các cao thủ võ lâm kéo đến rất đông, nhưng bọn người của U Minh cung võ công cao siêu vô cùng, thành thử ở nhiều nơi quân hào bị đại bại.

Tuy nhiên, các trận giao phong vẫn tiếp tục diễn, hết chỗ này qua chỗ khác, thấy người gục ngã ngổn ngang, máu chảy thành suối thật là một trận hỗn chiến khủng khiếp vô cùng.

Lại nói Bạch Thiên Vân vừa trông thấy Kim Ngang Tiêu dung mạo tiêu tụy, ngực áo ướt đẫm máu tươi, liền kinh hoàng la lên một tiếng chạy lại.

Kim Ngang Tiêu cũng vừa thấy Bạch Thiên Vân, nên có ý mừng rỡ, tinh thần cũng tỉnh táo thêm đôi chút.

Nhưng Bạch Thiên Vân vừa chạy được mấy bước, đã thấy một tiếng cười rất quái dị nổi lên.

Rồi mắt Bạch Thiên Vân bỗng hoa lên, phía trước mặt chàng thấp thoáng bóng áo đỏ rực như sắc máu.

Một người thấp lùn như đứa trẻ, toàn thân mặc áo đỏ, đầu cũng trùm một túi vải đỏ, che kín cả mặt chỉ để hở đôi mắt, đã đứng chầu trước mặt Bạch Thiên Vân.

Kinh hoàng, Bạch Thiên Vân đứng sững lại, kêu rú lên :

- Độc Phật Mê Chân!

Người mặc áo đỏ chính là vị Phật Độc võ công ngang với mười sáu đại cao thủ đương thời. Nhưng Độc Phật Mê Chân lúc này đã hóa thành một nhân vật cao cấp, bí mật của U Minh cung.

Thấy kẻ thù xuất hiện, trông khi Kim Ngang Tiêu bị trọng thương, Bạch Thiên Vân quên cả nguy hiểm, liều mạng múa kiếm tấn công y luôn.

Độc Phật Mê Chân cười khanh khách như đứa trẻ, tay cầm túi vải trong đó có chiếc mõ không lồ, lạng khê một cái.

“Keng” một tiếng, thanh kiếm của Bạch Thiên Vân chạm phải chiếc mõ, đã bật khỏi tay chàng bắn tung lên cao, còn người Bạch Thiên Vân bị kinh lực phản kích xô đẩy, bắn về phía sau đến hai trượng rồi ngã ngổn xuống.

Độc Phật Mê Chân như không để ý đến Bạch Thiên Vân, từ từ tiến lại phía Kim Ngang Tiêu.

Đó là cái may cho Bạch Thiên Vân vì bình thường chạm phải Độc Phật này, ít khi nào để cho đối phương toàn tính mạng.

Kim Ngang Tiêu đã thấy cường địch xuất hiện, nên chàng thu hết tàn lực, vận dụng Cự Linh thần công lên hai tay, gắng gượng đẩy ra một lúc hai chưởng.

Nhưng Kim Ngang Tiêu đã bị trọng thương, công lực lúc này chẳng còn như xưa nữa.

Độc Phật Mê Chân cười lớn, cánh tay áo đỏ rộng thùng thình phát đi phát lại, bàn tay trắng và nhỏ như tay trẻ nít của y đã đánh ra một thế chưởng vô cùng ảo diệu.

Nên nhớ Độc Phật Mê Chân từ khi đầu nhập U Minh cung, võ công đã tăng tiến bội phần chẳng còn như thời y lên Thiên Phật tự thử sức với Bách Trượng thiền sư nữa.

Hai luồng chưởng lực giao nhau, phát ra tiếng nổ dữ dội, Kim Ngang Tiêu đang ngồi cạnh khối đá lớn, bỗng bị bắn lộn đi ba vòng, người lăn nhào về phía sau, miệng chàng bị ộc máu tươi.

Còn khối đá ở bên cạnh chàng cũng bị chưởng lực của Độc Phật Mê Chân quật phải nên phá vỡ tan tành, nát thành hàng trăm mảnh.

Kim Ngang Tiêu bị một chưởng đó thì hoàn toàn kiệt lực rồi. Chàng mê man, không gượng lên được nữa, chỉ còn thoi thóp thở.

Độc Phật Mê Chân cười ha hả. Y không cần tiến lên bước nào, nhưng tay mặt cầm túi vải lớn lẳng mạnh ra phía trước.

Đột nhiên nghe “vút” một tiếng, chiếc mũ khổng lồ là thứ vũ khí quái dị của y, đã từ trong túi vải bắn ra, bay bổng lên, rồi nhắm người Kim Ngang Tiêu rớt xuống.

Độc Phật Mê Chân đã biết võ công của Kim Ngang Tiêu tiến đến mức thượng thừa, nên y e ngại chàng. Lần này dịp may đã đến làm sao y không hạ độc thủ trừ diệt hậu hoạn.

Lẽ ra, Độc Phật Mê Chân tiến đến gần Kim Ngang Tiêu rồi ra tay sát thủ, kết liễu tính mạng của chàng.

Nhưng Độc Phật Mê Chân kẻ hiểm ác lại đa nghi, y e ngại Kim Ngang Tiêu giả bộ trúng thương, rồi lừa cho y đến gần sẽ phản kích.

Độc Phật Mê Chân vừa thử sức với Kim Ngang Tiêu trong Thạch Bích trận ở khu vực Bát Quái, nên đã rõ công lực của chàng ghê gớm như thế nào.

Bởi thế, Độc Phật không tin một chưởng của y có thể đánh cho Kim Ngang Tiêu ngất ngư như vậy, dù trước đó chàng có bị thương đến đâu cũng mặc.

Độc Phật có ngờ đâu chẳng những Kim Ngang Tiêu bị thương mà chàng còn bị Vạn Độc Thần Cô dùng Độc Âm Điểm Huyệt làm thương tổn ba huyệt đạo, nhất là dùng tiếng đàn Đế Bà cầm làm cho chàng gần như điên cuồng.

Độc Phật Mê Chân ngại nên mới dùng chiếc mũ độc đáo của y để sát hại tính mạng của Kim Ngang Tiêu.

Nguyên đây là một thủ pháp thông thường của Độc Phật khi y định kết liễu tính mạng của một võ lâm.

Chiếc mũ đó bắn ra cuốn theo kinh lực của Độc Phật, nên khi rớt xuống nó sẽ nặng mấy ngàn cân, dù đối phương có xương đồng da sắt cũng bị nát như cám.

Lại nói Độc Phật Mê Chân tung chiếc mũ lên để sát hại Kim Ngang Tiêu nhưng khi chiếc mũ từ trên cao bắt đầu lao xuống người Kim Ngang Tiêu thì phía bên hữu có một bóng trắng phi tới, mau lẹ đến nỗi thân hình người này y hết một luồng khói.

Ở phía sau Bạch Thiên Vân mừng kêu lên :

- Thôi cô nương!

Bóng đó chính là Thôi Ngọc Linh. Nàng vừa đến kịp trông thấy Độc Phật Mê Chân đánh Kim Ngang Tiêu ngã lông lốc, nên nàng rú lên một tiếng đau đớn, lập tức phi thân ra cứu bạn.

Kinh công của Thôi Ngọc Linh ít người sánh bằng. Nàng vừa bước tới, đã xốc được Kim Ngang Tiêu lên rồi ôm chàng nhảy luôn đi.

Vừa đúng lúc ấy, chiếc mũ của Độc Phật rớt xuống nghe rầm một tiếng, chẳng những đá vỡ nát mà cây cỏ ở chung quanh cũng cháy vàng úa, khói bốc lên nghi ngút.

Độc Phật Mê Chân thấy Thôi Ngọc Linh cứu được Kim Ngang Tiêu liền cả giận quát lớn :

- Con tiện tỳ này làm hỏng việc của Phật gia!

Độc Phật đã đánh với theo một luồng chưởng phong, nhưng Thôi Ngọc Linh đã ôm Kim Ngang Tiêu lách mình nhảy ra xa đến tám trượng, thoát ra ngoài chưởng lực của Độc Phật.

Đáng lẽ ra Độc Phật có thể đuổi theo sát nút, nhưng vì y phải thu lấy chiếc mũ, thành thử lúc bắt đầu đuổi theo Thôi Ngọc Linh thì nàng đã cách xa mấy chục trượng rồi.

Độc Phật Mê Chân rít lên một tiếng như rấn độc. Thân pháp của y cũng huyền ảo vô cùng.

Chỉ thấy y hơi nhún mình chút, toàn thân y đã như đám mây đỏ hồng, đuổi theo ngay Thôi Ngọc Linh, mặc kệ Bạch Thiên Vân đứng sững sờ đó và cũng

bất chấp luôn cả đám thù hạ Thanh Y đường của y đang kịch chiến với quần hào võ lâm

Vạch mặt kẻ thù

Từ lúc trúng phải chưởng lực của Độc Phật Mê Chân, Kim Ngang Tiêu đã hôn mê. Nhưng công lực trong người chàng không dễ bỗng bốc tiêu tan ngay được.

Bởi thế, chỉ một lát sau chân khí trong thể nội chàng lại vận chuyển và Kim Ngang Tiêu bừng mắt tỉnh dậy.

Chàng vừa mở mắt ra đã thấy trời đất đảo chuyển, mọi vật xung quanh như bay khiến Kim Ngang Tiêu mới biết đó là có người ôm chàng đang chạy.

Tuy đầu chàng còn dốc ngược xuống, chưa thể ngẩng lên nhìn mặt ai đã đem chàng chạy đi, nhưng Kim Ngang Tiêu đã nhận thấy ngay người chàng áp vào một thân hình mềm mại nhỏ nhắn, lại thêm mùi hương thơm của các cô gái toát ra, làm chàng hiểu ngay đó là một thiếu nữ.

Lúc này, Kim Ngang Tiêu không hề nghĩ đến Thôi Ngọc Linh mà chỉ nhớ có Thôi Ngọc Hoàn. Bởi vậy, khi nhận ra người ôm chàng là một cô gái, thì chàng đã tin chắc ngay đó là Thôi Ngọc Hoàn.

Chàng cho là Thôi Ngọc Hoàn vừa đi cất giấu cuốn sách Cự Linh thần công quay lại kịp thời đúng lúc chàng đã lâm nguy nên nàng đã ra tay cứu chàng, thoát khỏi tay Độc Phật Mê Chân.

Tự nhiên Kim Ngang Tiêu thấy bồi hồi sung sướng vô cùng. Tuy nhiên, chàng vẫn im lặng không lên tiếng, vì biết rằng cường địch vẫn đuổi theo phía sau, chàng sợ nói chuyện thì nàng sẽ phân tâm trong lúc nàng đang phải tập trung công lực để chạy cho thật mau lẹ.

Thôi Ngọc Linh ôm Kim Ngang Tiêu chạy miết, khinh công của nàng còn hơn Độc Phật Mê Chân một bậc, nhưng lúc này nàng phải mang theo một người nên sức nhanh cũng giảm bớt.

Nếu nàng không chạy trước và bỏ xa một quãng, có lẽ chỉ chạy được một lát bị đối phương đuổi kịp rồi.

Thôi Ngọc Linh là người thông minh nhanh trí vô cùng. Nàng biết Độc Phật Mê Chân chẳng chịu bỏ cuộc ngay, bởi vậy nàng đã nhắm chạy về phía mà nàng biết là có nơi gọi là U Minh cung.

Kể ra đang lúc bị cường địch đuổi gấp mà chạy về phía sào huyệt của địch là một việc trái ngược.

Nhưng Thôi Ngọc Linh chẳng phải đại đột. Nàng chạy về phía U Minh cung là bởi vì nơi đó quần hào đang kịch chiến với thủ hạ của chủ nhân U Minh cung.

Vừa rồi nàng đã qua chỗ này và nhận thấy có gần trăm cao thủ võ lâm đang kịch chiến với mấy mươi thủ hạ của U Minh cung. Bởi vậy, nàng chạy trở lại đây là có ý nhờ các nhân vật võ lâm trợ giúp.

Quả nhiên khi Thôi Ngọc Linh ôm Kim Ngang Tiêu chạy gần về đến chỗ giao tranh thì các cao thủ võ lâm đã nhận thấy ngay.

Những người này đang căm thù U Minh cung đến xương tủy, họ chỉ tìm người của U Minh cung để chém giết và trả thù cho đồng bọn của họ đã bị sát hại khi những người đó tiến vào Côn Luân thánh địa.

Bởi thế, vừa thoát trông thấy áo đỏ của Độc Phật Mê Chân, ba bốn nhân vật võ lâm đã hú lên những tiếng thật dài làm hiệu cho nhau và cùng nhảy đến chặn đánh Độc Phật Mê Chân.

Thôi Ngọc Linh thấy có người đã ngăn chặn Độc Phật Mê Chân nên nàng cả mừng, lập tức xoay người đi ngay ra chỗ khác, tìm nơi vắng vẻ để cứu chữa vết thương cho Kim Ngang Tiêu.

Đường lối trong Côn Luân thánh địa rất khúc khuỷu, Thôi Ngọc Linh chỉ chạy xa độ một dặm đã đến một con đường đá vắng vẻ, liền chậm bước lại, nhìn trước nhìn sau, có ý tìm chỗ kín đáo để đặt Kim Ngang Tiêu xuống.

Giữa lúc đó Kim Ngang Tiêu thấy con nguy biến đã qua, liền cất tiếng êm dịu nói :

- Ngọc Hoàn! Nàng đã vì ta mà vất vả thế này, Ngang Tiêu thật cảm kích.

Thôi Ngọc Linh đột nhiên nghe thấy Kim Ngang Tiêu gọi mình là Ngọc Hoàn, nàng liền “hự” một tiếng.

Giọng nói âu yếm của Kim Ngang Tiêu làm nàng chết lặng, uất ức nên không nói được nên lời cứ ôm Kim Ngang Tiêu đứng sững ở giữa đường.

Kim Ngang Tiêu ngạc nhiên hỏi :

- Ngọc Hoàn! Nàng không đặt ta xuống còn đứng làm gì đó?

Thôi Ngọc Linh thở dài một tiếng, đặt Kim Ngang Tiêu xuống và khẽ nói :

- Tiêu đại ca, chàng đã gặp thư thư của tôi rồi phải không?

Đến lượt Kim Ngang Tiêu sững sốt, đỏ bừng cả mặt, nhận thấy người cứu chàng không phải là Thôi Ngọc Hoàn mà là Thôi Ngọc Linh, chàng chỉ ấp úng nói được mấy tiếng.

- Nàng... té ra nàng...

Rồi chàng im bật, không biết nói gì hơn. Nhưng ngay lúc ấy Kim Ngang Tiêu đã nhớ lại hình ảnh chàng đã nhìn thấy trên ngọn đồi và những lời lẽ tức giận của Thôi Ngọc Hoàn khi chàng nhắc đến Ngọc Linh.

Một nỗi nghi ngờ ghê gớm xâm chiếm lòng chàng. Kim Ngang Tiêu sa sầm nét mặt đi, như không muốn nhìn thấy mặt Thôi Ngọc Linh nữa.

Nét mặt thay đổi, đầy thù hận của Kim Ngang Tiêu làm Thôi Ngọc Linh choáng váng như bị sét đánh ngang đầu. Nàng nghẹn ngào một lát mới cất được tiếng nói :

- Thử thử... đã nói gì với chàng?

Vừa nghi ngờ, vừa bị vết thương hành, lại thêm đầu óc rối loạn, thần trí lu mờ, Kim Ngang Tiêu bỗng xua tay, mệt nhọc nói :

- Đi! Nàng hãy đi đi... Nàng đừng đến gần tôi nữa. Đi mau...

Thôi Ngọc Linh nước mắt chảy ròng ròng trên đôi gò má, nghẹn lời không biết nói sao được nữa.

Nàng không hiểu tại sao Kim Ngang Tiêu lại thay đổi thái độ với nàng như vậy, chỉ cho rằng Thôi Ngọc Hoàn đã gặp lại chàng rồi mê hoặc chàng mà thôi.

Nàng có ngờ đâu lúc này Kim Ngang Tiêu đã bắt đầu nghi ngờ nàng là kẻ thù không đội trời chung của chàng, bởi vì vừa rồi Kim Ngang Tiêu chính mắt trông thấy nàng tay cầm chiếc mặt nạ bằng đồng và chiếc áo đen viền trắng, hai vật bất ly thân của Câu Hồn bang chủ, và đem hai vật đó chôn đi một cách giấu diếm như sợ người trông thấy.

Thực ra đầu óc Kim Ngang Tiêu đã bị tiếng đàn ghê gớm của Vạn Độc Thần Cô làm ra u mê ám chướng, nên mới không thể tỉnh táo suy nghĩ.

Nếu chàng bình tĩnh và sáng suốt, nghĩ kỹ lại những việc xảy ra thì chắc hẳn chàng không bao giờ nghi Thôi Ngọc Linh là Câu Hồn bang chủ.

Kim Ngang Tiêu đã chớm nghi ngờ rồi có đâu chịu suy nghĩ gì hơn nữa. Chàng càng nghĩ đến cảnh tượng Thôi Ngọc Linh đem chôn giấu chiếc mặt nạ bằng đồng, càng thêm lòng thù ghét uất hận nên thấy Thôi Ngọc Linh vẫn còn sững sờ đứng đấy, chàng lại quát lớn.

- Đi ngay! Tránh xa khỏi mặt ta!

Thôi Ngọc Linh giật mình lùi lại mấy bước. Không ngờ Kim Ngang Tiêu vì quá uất hận lại thêm vết thương trầm trọng nên chỉ thét mấy tiếng là miệng ọc máu tươi, người là đi, lao đảo rồi gục xuống.

Thấy thế, Thôi Ngọc Linh la lên một tiếng kinh hoàng, quên cả hờn giận, vội chạy lại đỡ chàng.

Kim Ngang Tiêu đã gần như hôn mê nên chàng chẳng có phản ứng gì nữa. Song miệng chàng thổ máu lần nữa, mặt đã xám nhợt.

Thôi Ngọc Linh đỡ chàng, lòng đau như cắt, nước mắt chảy như mưa. Lại thấy chàng thổ máu, nên nàng cuống quýt, thò tay vào bọc áo tìm khăn lau máu cho người yếu.

Nàng lần tay vào được một mảnh vải để trong ngực áo của mình, trong lúc vội vàng không kịp nhìn xem đó là vật gì vội đưa ra chùi máu trên môi, trên cằm và ngực áo của Kim Ngang Tiêu chợt bừng tỉnh lại.

Vật đầu tiên mà chàng nhìn thấy là mảnh vải mà Thôi Ngọc Linh đang lau máu cho chàng.

Kim Ngang Tiêu nhìn thấy mảnh vải đó thì lập tức như sét đánh ngang đầu. Chàng làm sao quên được mảnh vải đó.

Đó là mảnh lụa trắng trên có mấy chữ Cự Linh thần chương. Chàng đã nhìn thấy Câu Hồn bang chủ đem mảnh vải này ra dụ dỗ Hồ Ma Phạm Hồng.

Chàng lại còn biết rằng mảnh vải đó giống hệt mảnh vải mà năm xưa Nhất Huyền thần ni trước khi chết về tay vô địch Kim Hoàn Nhạc Kỳ, đã trao cho chàng.

Trên đôi này chỉ có hai mảnh lụa trắng ghi các bí quyết của Cự Linh thần chương. Một mảnh do Câu Hồn bang chủ giữ và một mảnh còn nằm ở trong bọc trước ngực Kim Ngang Tiêu.

Tuy đã trông thấy Thôi Ngọc Linh cầm mặt nạ bằng đồng và chiếc áo bào đen viền trắng đem chôn, Kim Ngang Tiêu vẫn nửa tin nửa ngờ, chưa chịu cho Thôi Ngọc Linh là Câu Hồn bang chủ.

Nhưng giờ đây, chính tay Thôi Ngọc Linh rút trong bọc của nàng ra mảnh vải lụa này, Kim Ngang Tiêu khỏi cần nghi ngờ gì nữa.

Chàng choáng váng cả mặt mày, một luồng uất khí bốc lên, máu chàng sôi sục căm hờn, vì thù hận cũng có mà vì đau khổ cũng có, đã bị lừa gạt cũng có.

Thôi Ngọc Linh đột nhiên thấy Kim Ngang Tiêu trở mắt nhìn mình lạ, nàng cũng nhìn xuống và đến khi nàng nhận rõ mình lạ trên tay mình thì nàng cũng kinh hãi thất thần, la lên một tiếng hoảng hốt rồi lùi ngay lại.

Thấy đôi mắt Kim Ngang Tiêu đỏ ngầu như điên dại, vẻ mặt đầy sát khí, Thôi Ngọc Linh kinh hoàng nói chẳng ra lời :

- Không... không! Tiêu đại ca hãy nghe tiểu muội nói một lời...

Đang lúc bị thương trầm trọng, tính mạng khó bảo toàn, vậy mà công lực của Kim Ngang Tiêu ở đâu kéo đến âm ỉ. Chàng bỗng nhiên bật ra một chuỗi cười rùng rợn và quái lớn :

- Tiệp tỷ, ngươi còn định lừa bịp ta nữa hay sao? Toàn thể Kim gia trang của ta là do tay ngươi tàn phá. Song thân ta cũng do ngươi sát hại. Chính ta cũng bị ngươi mấy lần ám hại đeo đuổi nên thân thể mới điêu linh thế này. Ngươi còn chối cãi nữa hay thôi?

Thôi Ngọc Linh mặt nhợt nhạt không còn sắc máu, run run nói :

- Đại ca... làm rồi.

Bỗng nhiên Kim Ngang Tiêu cười rú lên một tiếng quái gở. Chàng đang ngồi trên mặt đất, vậy mà không biết sử dụng thân pháp thế nào, người chàng bỗng vọt lên như một con cá chép nhảy trên sóng, hai tay đẩy ra hai thể chưởng Cự Linh thần chưởng cực kỳ dũng mãnh.

Kim Ngang Tiêu biết mình thương thế nặng, khó lòng qua khỏi, nên tụ tập hết tàn lực vào hai tay để tiêu diệt kẻ thù.

“Bùng” một tiếng, chưởng của chàng đánh trúng ngực Thôi Ngọc Linh.

Nguyên Thôi Ngọc Linh có thừa thế để né tránh hay đánh lại nhưng lúc này nàng quá đau đớn, người ngã ra như tượng gỗ, đến nỗi hai chưởng của Kim Ngang Tiêu đánh tới mà nàng vẫn còn như ngậy như đại.

Trúng hai chưởng Cự Linh thần chưởng dũng mãnh vô song, Thôi Ngọc Linh chỉ kịp “hự” lên một tiếng, thân hình nàng đã bắn tung đi xa đến năm trượng, miệng ứa máu tươi.

Giữa lúc đó một tiếng quát tháo từ xa vẳng tới :

- Tiểu tặc tử, ngươi to gan thật, dám dẫm thương con gái ta!

Tức thì một bóng trắng phi đến nhanh như chớp. Đó là một ông già đầu tóc trắng xóa, râu như bạc, dung mạo tuấn tú, hình dáng uy nghi cốt cách như thần tiên.

Ông già này thân pháp mau lẹ không thể tưởng tượng. Ông già vừa phi đến, chưởng bên mặt đã tung ra, thể chưởng huyền ảo dị thường, đến nỗi chính Kim Ngang Tiêu cũng hoa mắt.

Chàng chưa kịp hiểu thì đã thấy “ùm” một tiếng, người chàng bật tung lên rồi rớt xuống, nằm im không nhúc nhích được nữa.

Thôi Ngọc Linh tuy bị trúng hai chưởng của Kim Ngang Tiêu nhưng chưa đến nỗi tử thương.

Đó là vì công lực của nàng vốn thâm hậu, lại thêm Kim Ngang Tiêu đã gần kiệt sức rồi, Cự Linh thần chưởng của chàng chỉ còn độ năm thành hỏa hậu. Nếu không Thôi Ngọc Linh không thể nào thoát chết được.

Vừa bị đánh rớt xuống, Thôi Ngọc Linh đã chồm đứng được lên ngay, kịp đến khi ông già từ xa nhảy đến tấn công Kim Ngang Tiêu một chưởng thì nàng rú lên một tiếng đau đớn, chạy lại vực chàng lên ngay.

Ông già nọ định giơ tay tấn công tiếp theo một chưởng nữa vào người Kim Ngang Tiêu, nhưng Thôi Ngọc Linh đã la lên :

- Cha! Xin cha hãy dừng tay!

Ông già sa sầm nét mặt, tròn mắt quát :

- Tặc nữ ngu xuẩn! Nó định giết ngươi, ngươi còn bênh vực cho nó nữa hay sao?

Kim Ngang Tiêu đã trúng một đòn độc địa, xương sườn đã gãy hai chiếc, tạng phủ chưa dập nát đã tổn thương rất nặng. Tuy vậy chỉ mấy giây sau, chân khí Cự Linh thần công lại vận chuyển, chàng đã tỉnh lại mở bừng mắt ra, thấy mình đang ở trong tay Thôi Ngọc Linh.

Nhưng chàng lại “à” lên một tiếng kinh hãi, mép rỉ thêm máu tím bầm, còn người thì ươn lên như muốn vùng đứng ngay dậy. Đó là vì Kim Ngang Tiêu đã trông thấy ông già.

Thì ra ông già này chính là quái nhân mà chàng đã gặp trong đường hầm xuyên trong lòng ngọn núi Giác Vân phong, khi chàng bị Câu Hồn bang chủ đuổi theo.

Lão quái nhân này ngồi chắn đường trong đường hầm đó, đã thi triển chưởng lực ghê gớm, làm nước ở trong đầm dâng lên cao, rồi đã dùng cách đó mọo làm Kim Ngang Tiêu kinh hoàng không dám vượt qua, nhưng sau nhờ tài trí thông minh hơn người, đã nhảy qua đầu ông mà không hề bị ông đá thương.

Nhưng điều làm chàng kinh hoàng hơn hết là chàng đã biết vị quái nhân này chính là chồng của lão quái bà cũng ở trong động đó, do đó quái nhân này cũng là cha của... Câu Hồn bang chủ.

Trong khoảnh khắc thực ngẩn ngui đó, biết bao nhiêu ý nghĩ phức tạp dồn dập đến óc Kim Ngang Tiêu.

Đánh xong Thôi Ngọc Linh một chưởng, lòng chàng đã thấy quặn đau vì thật ra chàng đã yêu nàng.

Rồi đến khi Kim Ngang Tiêu bị ông già quái nhân tấn công một chưởng. Thôi Ngọc Linh chạy lại vực chàng lên, Kim Ngang Tiêu đột nhiên thấy choáng váng vì một sự nghi ngờ lạ lùng, chẳng lẽ Câu Hồn bang chủ lại quan tâm đến chàng như vậy và cho đến lúc chàng sắp chết vẫn còn giả bộ thương xót.

Nhưng ý nghĩ đó vừa chớm nở trong đầu chàng thì tiếng nói của lão quái nhân đã vang lên bên tai chàng như tiếng sét :

- Tặc nữ! Ngươi dám cưỡng lời phụ thân hay sao? Có mau đứng tránh ra một bên cho ta kết liễu tính mạng của tên tiểu tử này hay không?

Thôi Ngọc Linh giọng đầy nước mắt, nức nở :

- Cha! Cha tha cho chàng!

Kim Ngang Tiêu chết lặng. Hy vọng cuối cùng vừa chớm nở đã tiêu tan mất rồi. Thôi Ngọc Linh quả là con gái của lão quái nhân này, nàng là Câu Hồn bang chủ rồi!

Thực ra lúc đó Kim Ngang Tiêu bị ngoại cảnh chi phối, đầu óc chàng lại mê muội nên mới không thể suy nghĩ kỹ hơn, do đó chàng đi ngay đến kết luận một cách hấp tấp.

Kim Ngang Tiêu đã tin chắc Thôi Ngọc Linh là Câu Hồn bang chủ, bao nhiêu hận thù uất ức chứa chất trong lòng chàng lại bùng nổ.

Đột nhiên công lực trở lại, chàng gầm lên một tiếng mắng thẳng vào mặt Thôi Ngọc Linh.

- Ngươi còn chối cãi nữa hay thôi?

Lời chưa dứt, tay chàng đã vun lên xoay người đánh ngược trở lại một chưởng.

Chẳng những Thôi Ngọc Linh bị bất ngờ mà lão quái nhân đứng trước mặt cũng không thể nào tin được rằng một người trúng thương nặng như Kim Ngang Tiêu lại còn có thể phát chưởng ra nữa. Vì thế cả hai trở tay không kịp.

Chỉ thấy “bộp” một tiếng, người Thôi Ngọc Linh bị bắn tung ra xa.

Lão quái nhân rít lên một tiếng gém ghiếc, chỉ thấy hai vai lão rung chuyển, tay bên mặt đã tung ra nhanh như chớp nhoáng, rồi một tiếng xè xè như lụa xé, một luồng cương khí vô hình vô sắc từ tay lão bắn ra nhằm đúng ngực Kim Ngang Tiêu.

Chỉ cần trông thấy đôi mắt sáng quắc, tia ra những hung quang rợn người của lão quái nhân, Kim Ngang Tiêu đã biết lão hạ sát thủ.

Nên không chờ lão ra tay, chàng đã vội vàng dùng Tu Di thân pháp thân hình tự nhiên thay đổi cương vị. Nhờ thế Kim Ngang Tiêu đã tránh được luồng cương khí vô hình tối độc của lão quái nhân.

Tuy nhiên, bao nhiêu công lực của Cự Linh thần công và nước dãi hạc ngàn năm chỉ giúp chàng gắng gượng được đến mức đó là cùng. Mấy lần trọng thương cực nặng, Kim Ngang Tiêu đã tiêu tán hết chân khí rồi Bởi vậy, vừa né tránh được thế công của lão quái nhân thì chàng cũng ngã lăn ra, mép ri máu tươi, bất tỉnh nhân sự.

Luồng cương khí từ tay lão quái nhân không trúng người Kim Ngang Tiêu, bay trượt ra phía sau, đập phải một khối đá lớn cao bằng hai đầu người.

Một tiếng nổ dữ dội phát ra, ánh lửa lóe sáng, mùi khét lẹt xông lên, tảng đá lớn như vậy đã vỡ tan vụn ra như cám, bụi đá bay mù trời.

Giữa lúc đó có tiếng Thôi Ngọc Linh rú lên một tiếng hãi hùng và đau khổ. Thì ra nàng nghe thấy tiếng nổ, tưởng Kim Ngang Tiêu bị cha nàng sát hại rồi, nên mới kêu lên bi thương như vậy.

Tuy nhiên, tiếng lão quái nhân trầm đã vang lên :

- Tặc tử, ngươi tiếp lão phu một chiêu Vô Tướng Thần Chi nữa, xem ngươi có lảng tránh được không?

Nhưng Kim Ngang Tiêu đã kiệt lực, ngã lăn ra rồi, còn đâu có thể trả lời được nữa.

Lão quái nhân cười lên the thé, tiến lên một bước, mắt long lanh dữ tợn, định giơ tay hạ sát thủ.

Bụi đá đã tan rồi, nên Thôi Ngọc Linh nhìn rõ thấy Kim Ngang Tiêu đang nằm hôn mê trên mặt đất.

Thấy cha nàng tiến lại, Ngọc Linh gắng gượng bò dậy, chạy đến đứng chặn trước người Kim Ngang Tiêu như muốn làm bình phong che chở cho chàng, miệng thở hổn hển nói không nên lời :

- Cha... xin cha đừng giết chàng!

Lão quái nhân quát mất thét :

- Nghịch nữ, ngươi dám bênh vực kẻ thù, làm bại hoại gia phong. Thà chẳng có người cho xong.

Ngon thần chuông của lão quái nhân lại tung lên, nhắm đỉnh đầu Thôi Ngọc Linh hạ xuống. Nhưng hồ dữ có bao giờ ăn thịt con! Ngon chuông sắp giáng xuống thiên linh cái Ngọc Linh thì bỗng biến chiều.

Bàn tay tạc ngang rồi xòe ra và thẳng vào má Thôi Ngọc Linh nghe “bốp” một tiếng. Tuy chẳng phải là độc chuông, nhưng đòn đó đâu có nhẹ.

Thôi Ngọc Linh ngã lộn nhào, một chiếc răng bắn tung ra ngoài, Nhưng Ngọc Linh đã hốt hoảng chồm lại, đứng chặn trước thân thể Kim Ngang Tiêu và kêu lớn :

- Cha hãy giết nhi nữ đi rồi hãy giết chàng.

Lão quái nhân cả giận giơ tay tát một lần nữa. Thôi Ngọc Linh lại ngã bở nhào, người lộn đi mấy vòng, một nửa mặt đã sưng húp. Nàng vẫn chạy lại van nài.

“Bốp”... “bốp”... bàn tay lão quái nhân như tay gấu, đập lên mặt lên vai Ngọc Linh. Nhưng nàng vẫn lần xả vào ngăn cản.

Lão quái nhân gầm lên như thú dữ :

- Súc sinh, ngươi muốn chết ta sẽ cho toại nguyện.

Nói dứt lời, lão từ từ tiến lên, nét mặt hung ác lạ thường.

Nước mắt chan hòa, Thôi Ngọc Linh thờ dài cúi đầu chờ đợi. Nàng đã hết muốn sống rồi.

Nhưng lão quái nhân đột nhiên đứng dừng lại. Hình dung Thôi Ngọc Linh lúc này thật là tiều tụy, đầu óc rũ rượi, chiếc áo màu lam đã bị máu làm hoen ố. Khuôn mặt ngọc ngà in hằn những vết ngón tay đỏ bầm.

Lão quái nhân thờ dài một tiếng nảo nuốt, khẽ cất tiếng nói :

- Linh nhi, tên nghiệt súc đó đâu có xứng đáng cho con chí tình với y như vậy.

Đột nhiên, lão chop tay Thôi Ngọc Linh, kéo nàng nhảy vọt đi như bay, để mặc kệ Kim Ngang Tiêu nằm mê man ở đó.

Ngọc Linh lòng đau như cắt, ngoảnh cổ nhìn lại. Nhưng Kim Ngang Tiêu từ nãy giờ vẫn hôn mê, có đâu biết những gì vừa xảy ra bên cạnh mình.

Ngọc Linh muốn xin ở lại chăm sóc cho Kim Ngang Tiêu, nhưng nàng biết rằng xin được cho phụ thân khỏi ra tay sát hại chàng là một việc phi thường rồi. Nếu nàng đòi quá đáng, e rằng tính mạng Kim Ngang Tiêu khó bảo toàn.

Khinh công của lão quái nhân thần tốc vô song, Ngọc Linh chỉ kịp nhìn lại một chút đã bị ông lôi đi nhanh như gió thổi, chớp mắt đã biến đi mất dạng.

Bảo vật Kim Đinh tự

Kim Ngang Tiêu nằm chết giấc hồi lâu, rồi chàng rên rĩ tỉnh lại. Công lực trong thể nội chàng lạ lùng vô cùng, nên mới hồi phục như vậy.

Bất cứ cao thủ nào khác gặp trường hợp trọng thương như Kim Ngang Tiêu, cũng khó lòng thoát được cái chết.

Dù có công lực thâm hậu không tắt hơi ngay tức khắc, bất cứ người nào bị chân khí tản mất, nằm lịm dần đi rồi chết, chớ không sao tỉnh lại được.

Nhưng Kim Ngang Tiêu đã luyện được Cự Linh thần công, một thứ võ công đệ nhất thiên hạ, lại được uống nước dãi hạc ngàn năm và hưởng nội lực trong người Hắc Cốt Ma Nương truyền sang nên mặc dầu bị mấy lần nội thương cực kỳ trầm trọng, chân khí của chàng vẫn chưa tuyệt.

Trong lúc chàng mê man bất tỉnh thì chân khí trong người vẫn chuyển, cho nên chỉ lát sau công lực lại tụ được. Cự Linh thần công lại phục hồi.

Cũng nhờ thần công ấy bảo hộ cho nội tạng và các yếu huyết nên Kim Ngang Tiêu không bị chuông lực ghê gớm của lão quái nhân giết chết.

Tuy đã được Cự Linh thần công giúp cho tỉnh lại, Kim Ngang Tiêu đâu có thể ngồi lên được ngay. Thần trí còn hỗn âm như có đám mây mờ che phủ, chàng rên rĩ lẫn người qua một bên.

Vừa lúc đó, một bên sườn chàng bị đau nhói vì có vật gì cứng bị chàng nằm đè lên. Tưởng rằng đó là viên đá, chàng lần tay xuống dưới nách, định nhặt vứt đi, không ngờ vật đó chẳng phải là viên đá mà là vật chàng để trong người, trong làn áo lót.

Lần tay vào trong áo Kim Ngang Tiêu lấy vật đó ra, lúc ấy chàng mới biết rằng vật cứng đè phải chính là chiếc lọ ngọc màu xanh nhỏ bé trong có đựng những viên linh đan của vị dị nhân Hoàng Hạc đảo Chúa mà Hắc Cốt Ma Nương đã trao tặng chàng.

Kim Ngang Tiêu chợt tỉnh ngộ, trong người chàng có thần dược chữa thương mà chàng quên mất.

Chẳng kịp đắn đo, Kim Ngang Tiêu lập tức dốc mấy viên linh lan ra tay rồi bỏ vào mồm nuốt chửng.

Tay chàng còn run rẩy, người nóng như lửa đốt, vậy mà mấy viên thuốc vừa trôi qua cổ họng, Kim Ngang Tiêu đã thấy toàn thân mát rượi như thể có làn suối mát vừa dội lên người chàng, khiến tinh thần sáng khoái vô cùng.

Thuốc chưa ngấm, nhưng mùi thuốc thơm ngào ngạt cũng đủ làm chàng tỉnh táo một phần rồi.

Một lát sau, bụng chàng sôi ran, một luồng chân khí bỗng từ Đan Điền phát ra, lan đi trong các yếu huyệt trong nội thể.

Kim Ngang Tiêu đã tuyệt vọng, tưởng hồn lìa khỏi xác đến nơi, không ngờ được tiên dược công hiệu, chàng bắt đầu thấy vững lòng.

Luồng chân khí xuất phát từ Đan Điền, vận chuyển được đúng ba vòng thì Kim Ngang Tiêu đã từ ngòai lên được.

Tuy đã ngòai lên được, chàng cũng kinh hãi vô cùng, vì các yếu huyệt đau nhức, chứng tỏ nội thương còn trầm trọng, muốn khỏi hẳn chẳng phải là chuyện dễ.

Lúc đó trời đã về chiều, bầu trời mùa đông u ám âm đạm. Cảnh vật xung quanh vắng vẻ thê lương.

Kim Ngang Tiêu đứng lên, loạng choạng, tay vịn vào những khối đá ngổn ngang ở bên đường, định đi tìm một nơi kín đáo, vận công chữa thương.

Không ngờ, chàng vừa đi được mười bước, bỗng nghe thấy một chuỗi cười khanh khách từ xa vọng lại.

Tiếng cười đó làm Kim Ngang Tiêu lạnh toát xương sống, như thể có cả một khối băng giá dội vào người chàng.

Đó là tiếng cười của Vạn Độc Thần Cô, người đã dùng tiếng đàn ma quái suýt biến chàng thành một con quỷ dâm dục.

Kim Ngang Tiêu lúc này như một con chim sợ lặn cây cong. Tiếng cười của Vạn Độc Thần Cô, nhắc chàng nhớ đến những thủ đoạn tàn ác của người đàn bà đó, khiến chàng rụng rời đồ đót, sợ hãi như trông thấy ma quỷ hiện hình.

Kim Ngang Tiêu nhìn quanh, nhưng vẫn không thấy bóng Vạn Độc Thần Cô đâu. Chàng đang định tìm đường lẩn trốn, thì bỗng có tiếng nói trầm ở đâu đó vọng lại :

- Đào Hoa giáo chủ, Giáo chủ nhất định không chịu hoàn lại Thánh lệnh cho bốn môn, Giáo chủ muốn cùng Ngũ Quỷ môn chúng tôi đối địch hay sao?

Tiếng nói lạnh lạnh của Vạn Độc Thần Cô lại vang lên :

- Các ngươi khỏi phải nhiều lời, hãy về nói với Chương môn nhân các ngươi rằng: Đào Hoa giáo chủ không có lệ trả lại bảo vật cho ai hết.

Có tiếng “hừ” vang lên, rồi lại có giọng người khác, nói :

- Giáo chủ tưởng nuốt lời hứa năm xưa như vậy là xong hay sao? Năm xưa, Giáo chủ ra Quan ngoại tìm đến bốn môn mượn Thánh lệnh. Chương môn nhân chúng tôi nể lời Giáo chủ, lại muốn kết giao với các nhân vật võ lâm Trung Nguyên nên mới sẵn lòng cho mượn. Giáo chủ có hẹn nội trong một năm sẽ đem trả. Vậy mà từ đó đến nay đã hơn mười năm qua, chẳng những Giáo chủ không đem trả lại còn tìm cách ám hại những đệ tử Ngũ Quỷ môn tìm vào Trung Nguyên đòi Thánh lệnh. Rồi Đào Hoa giáo chủ cũng bật tâm luôn, nếu ngày nay Côn Luân thánh địa không bị anh hùng võ lâm khám phá, Ngũ Quỷ môn làm sao có thể gặp lại được Giáo chủ?

Kim Ngang Tiêu nghe thấy mấy lời đối đáp đó có vẻ ở gần ngay bên chàng, nhưng vẫn chưa trông thấy những người đó ở đâu hết.

Chàng lấy làm kinh lạ vô cùng, vì Ngũ Quỷ môn là một môn phái lạ lùng, hành tung ẩn hiện như ma quái, xưa nay vẫn hoành hành ở ngoài Quan ngoại, không vào đến Trung Nguyên bao giờ.

Các nhân vật võ lâm Trung Nguyên cũng đã nghe nói đến môn phái này, nhưng chưa có ai được tiếp xúc với họ bao giờ.

Không ngờ Vạn Độc Thần Cô, Đào Hoa giáo chủ lại quen biết cả Chương môn nhân Ngũ Quỷ môn và mượn được Thánh lệnh của môn phái này để rồi đến nay trở mặt không trả.

Vừa lúc đó, Vạn Độc Thần Cô buông tiếng cười khanh khách nói :

- Các ngươi cũng biết những đệ tử của Ngũ Quỷ môn vào Trung Nguyên bị ta sát hại? Hà... hà... các ngươi biết như vậy tưởng cũng không phải là vô

ích. Đào Hoa giáo chúng ta có lệ là không cho phép những kẻ đến đòi nợ về không bao giờ. Các người cũng đừng hy vọng trở về Quan ngoại nữa, vì đã bước chân vào Côn Luân thánh địa là đã đi được nửa đường đến Diêm phủ rồi.

Có tiếng người cười nhạt, rồi nói :

- Đào Hoa giáo chủ chó có công cuồng tự đắc như vậy. Đối phó với Ngũ Quỷ môn chẳng phải dễ dàng như vậy đâu. Anh em chúng tôi đến Côn Luân thánh địa lần này, chẳng những có nhiệm vụ triệu thỉnh Thánh lệnh trở về mà còn tuân lệnh Chương môn nhân phải mời cho bằng được Đào Hoa giáo chủ về núi Hổ Hâu ở Quan ngoại để Chương môn nhân chúng tôi hỏi chuyện Giáo chủ về những lời hứa hẹn thề ước năm xưa.

Vạn Độc Thần Cô bỗng cười rú lên, đồng thời có tiếng “bùng” dữ dội, hiển nhiên là đôi bên đã giao thủ với nhau rồi.

Bên phía Ngũ Quỷ môn chẳng biết có bao nhiêu người, nhưng nghe giọng nói trầm của những người vừa nói, Kim Ngang Tiêu hiểu ngay họ là những cao thủ nội lực vô cùng thâm hậu.

Còn Vạn Độc Thần Cô lúc này chỉ có một mình, chắc hẳn là bà ta đang đi đến vùng này thì gặp bọn Ngũ Quỷ môn chặn đường.

Kim Ngang Tiêu lắng tai nghe, thấy sau tiếng “bùng” vừa rồi, đột nhiên im lặng hẳn, một sự im lặng rợn người, trước đây khi hai bên còn đối đáp với nhau, ngoài tiếng người nói còn những tiếng hăm hừ, hay tiếng binh khí va chạm vào nhau lách tách.

Vậy mà lúc này tuyệt nhiên không nghe thấy động tĩnh gì hết, đến một hơi thở cũng không có.

Kim Ngang Tiêu lạ lùng, tưởng như đôi bên thù nghịch bỗng nhiên biến đi mất hoặc cả hai bên cùng trúng thương, chết hết rồi.

Tánh tò mò thúc đẩy, chàng khẽ bò ra khỏi mấy mô đá, lần tiến về phía trước đây có tiếng người phát ra.

Đến khi đi hết những mô đá này, Kim Ngang Tiêu thò đầu nhìn ra phía ngoài thì chàng giật mình chưng hửng, trở mắt nhìn vừa kinh hoàng vừa lo ngại.

Thì ra trước mắt chàng là một bãi đất rộng hơn và hai bên đầu thủ còn giữ nguyên bộ vị.

Lúc còn nấp trong những mô đá, Kim Ngang Tiêu nghe tiếng mấy người đối địch với Vạn Độc Thần Cô, tự xưng là đệ tử Ngũ Quỷ môn, chàng đã tưởng bọn này đông lắm là độ ba, mười người là cùng.

Không ngờ lúc này nhìn ra chàng mới thấy bọn Ngũ Quỷ môn đông như một đạo binh vây kín xung quanh Vạn Độc Thần Cô. Bọn Ngũ Quỷ môn có tới trên một trăm người.

Nhưng điều làm Kim Ngang Tiêu kinh dị hơn hết là hình dung quái gở của bọn người Ngũ Quỷ môn.

Tất cả trên một trăm người này đều giống hệt như ma quỷ ở địa ngục vừa chui lên trần thế, không một người nào lành lặn, kẻ cụt tay, người què cẳng, người còn đầy đủ chân tay thì ít ra cũng mất một mắt, cụt một tay.

Có người chân tay ghè lở, hoặc biến hình dị tướng, y hệt như những kẻ mắc bệnh phong cùi, coi rất ghê tởm.

Đã thế, tất cả bọn đệ tử Ngũ Quỷ môn đều dùng thuật hóa trang, vẽ mày vẽ mặt cho hình dung quái gở thêm, giống như loài quỷ dữ, chứ không còn là hình người.

Hơn một trăm đệ tử Ngũ Quỷ môn chia thành nhiều hàng vây quanh Vạn Độc Thần Cô. Như Kim Ngang Tiêu đã dự đoán. Vạn Độc Thần Cô Giáo chủ Đào Hoa giáo lúc này chỉ có một mình.

Không hiểu tại sao, lúc Kim Ngang Tiêu ghé đầu ra khỏi mô đá thì Vạn Độc Thần Cô ngồi xếp trên mặt đất chứ không phải đứng. Chàng đã tưởng Vạn Độc Thần Cô trúng thương, nhưng sau nhìn kỹ, biết ngay là không phải.

Bởi vì tuy ngồi giữa đám địch thủ ghê gớm vây quanh, Vạn Độc Thần Cô vẫn ung dung, nét mặt tươi như hoa, đôi mắt long lánh liếc ngang nhìn dọc, như thể không coi lũ quỷ vây quanh mình vào đâu hết.

Thành thử quang cảnh trông lạ lùng vô cùng, Vạn Độc Thần Cô y hệt như một bà tiên tươi đẹp, áo tơ trắng như tuyết, ngồi giữa một lũ quỷ địa ngục châu xung quanh.

Kim Ngang Tiêu vẫn còn đang ngờ ngẩn chưa hiểu đôi bên tại sao chưa động thủ, mà lại đứng im như tượng gỗ, thì Vạn Độc Thần Cô bỗng cất tiếng lạnh lạnh nói :

- Các người đã làm quỷ ở nhân gian, nay lọt vào Côn Luân thánh địa này, bốn Giáo chủ sẽ hóa kiếp cho bọn người xuống làm quỷ dưới địa ngục.

Bọn Ngũ Quỷ môn không lên tiếng, nhưng Kim Ngang Tiêu từ chỗ nấp nhìn ra nhận thấy rằng trong vòng vây gần nhất, cách Vạn Độc Thần Cô độ hai trượng, có năm người gần giống hệt nhau, vì cả năm người này đều cụt tay trái, mặt tuy không hóa trang, nhưng mang đầy vết sẹo ghê gớm, trông không còn là hình thù nhân diện nữa.

Năm người này bỗng giơ tay ra hiệu, lập tức bọn người vây ở những vòng ngoài bỗng di chuyển.

Thoạt trông, Kim Ngang Tiêu tưởng là những người này vây quanh một cách hỗn độn, nhưng đến khi họ di chuyển về bộ vị, đám người trùng điệp giống như một con rắn cuộn tròn.

Kim Ngang Tiêu mới giật mình nhận thấy rằng bọn Ngũ Quỷ môn đứng thành một trận thế kỳ lạ, nhưng vững chắc như tường đồng vách sắt.

Kim Ngang Tiêu vừa hồi hộp vừa mừng rỡ. Chàng lo ngại và kinh hãi nhất là Vạn Độc Thần Cô, nay xét ra Vạn Độc Thần Cô đang bị cường địch vây quanh, tưởng đến dù có mọc cánh cũng không thể bay ra đám trùng vây này.

Nếu Vạn Độc Thần Cô bị Ngũ Quỷ môn này trừ khử, Kim Ngang Tiêu quả là cất khỏi gánh nặng.

Không ngờ sự tình diễn ra lại khác. Nguyên năm người lãnh đạo của Ngũ Quỷ môn sau khi ra lệnh cho thủ hạ đứng thành trận thế rồi, lập tức hú lên những tiếng kêu như ma kêu quỷ hú. Đó là biểu hiện khi lâm trận của môn phái này.

Tiếng hú vừa dứt thì trên tay bọn Ngũ Quỷ môn đã thấy lấp lánh ánh thép rạng ngời.

Bọn người này dùng đủ loại binh khí, có những thứ quen thuộc như đao kiếm, Phấn Quan bút, nhưng lại có những thứ binh khí lạ lùng, hình dung quái gở như binh khí của lũ quỷ sứ ở âm ti.

Một rừng đao kiếm đỏ đều chĩa về phía Vạn Độc Thần Cô ngồi giữa, khí thế dũng mãnh dị thường, tưởng chừng như chỉ cần hô lên một tiếng là cả bọn sẽ nhào vào đâm chém, băm vằm Vạn Độc Thần Cô ra làm trăm ngàn mảnh.

Không rõ Vạn Độc Thần Cô có thủ đoạn gì chống cự lại không, nhưng bề ngoài vị phu nhân này vẫn ung dung tự tại, nét mặt vẫn tươi cười như xem hoa nở; trước một rừng binh khí chĩa vào người như vậy mà bà ta vẫn không chút khiếp sợ.

Trái lại Vạn Độc Thần Cô lại cười lớn vô cùng đắc chí :

- Ngũ Quỷ môn các người dốc hết lực lượng kéo đến Côn Luân thánh địa hôm nay quả là mệnh trời xui khiến, muốn cho môn phái các người hoàn toàn bị tiêu diệt, tên tuổi vĩnh viễn chôn vùi. Ta chỉ tiếc Chương môn nhân các người hôm nay không thân hành lại đây để ta hóa kiếp cho y một thể, kéo xuống Diêm phủ bọn người lại than trách không có người cầm đầu, làm một lũ quỷ bơ vơ nơi địa ngục, ha ha...

Năm người lãnh đạo Ngũ Quỷ môn không đáp, nhưng nét mặt lầm lì, mặt đã xầu như quỷ dữ lúc này thật khó coi vô cùng.

Đột nhiên cả năm người cùng ra tay một lượt. Kim Ngang Tiêu đã nhận thấy năm người này đứng vào phương vị Ngũ hành: Kim, Mộc, Thủy, Hỏa, Thổ nên hiểu ngay bọn người này chẳng phải những kẻ tầm thường.

Quả nhiên khi năm người đứng năm phía cùng vung tay đánh ra, lập tức có năm luồng chưởng phong bay ra.

Nhưng lạ lùng thay, khi năm ngọn chưởng phong vừa bay ra khỏi tay họ, bỗng thấy có những tiếng nổ liên tiếp vang lên, đồng thời năm trái cầu lửa đột nhiên xuất hiện.

Kim Ngang Tiêu đứng gần đó trông thấy tình thế như vậy cũng phải kinh hoàng lạnh người.

Thì ra bọn Ngũ Quỷ môn này đã luyện được một thứ võ công ghê gớm, hàng ngày thấm hút nhiệt lực của mặt trời tu luyện nội công, rồi lại luyện chưởng với những chất dẫn hỏa cực mạnh như lưu hoàng, lân tinh, bởi thế khi đánh chưởng ra nếu công phu tu luyện đến mức thượng đỉnh, có thể phát ra trái cầu lửa như ý muốn.

Nguyên phép luyện chưởng này là một phép của bọn bàng môn tà đạo, tên gọi là Xích Lân Hỏa Chương, tuy lợi hại thật, nhưng có phần giống ma thuật hơn là công phu nội ngoại gia thuần túy, bởi vậy các danh môn chính phái rất kỵ hiểm, không nghiên cứu bao giờ.

Ngũ Quỷ môn là một hệ phái của một giáo hội tà ma rất bí mật ở Mông Cổ, nên chuyên luyện thứ ma công này, kể ra cũng không phải là chuyện lạ.

Chương môn nhân Ngũ Quỷ môn

Lại nói năm trái cầu lửa nổ bùng lên rồi xoay tròn xòe xòe, bay thẳng về phía Vạn Độc Thần Cô.

Nhưng ngọn lửa do năm trái cầu này phát ra không phải là thứ lửa thường mà là một thứ lửa xanh lè, chứng tỏ sức nóng của nó đã đến tột độ.

Hơn nữa những trái cầu lửa đó lại tia ra những tia sáng xanh, lấp lánh như lân tinh ban đêm.

Đó là những tia lửa rất lợi hại, chỉ cần bắn một chút vào da thịt là ngọn lửa sẽ bám chặt lấy và thiêu đốt, không thể nào gạt bỏ hay dập tắt đi được.

Xích Lân Hỏa Chương quả là một thứ võ công ác độc vào hàng đệ nhất trong thiên hạ.

Mặc dầu năm trái cầu lửa xanh lè như năm ngôi sao đang phi đến mau lẹ dị thường, Vạn Độc Thần Cô vẫn ngồi im, chẳng chút nao núng, đến nỗi Kim Ngang Tiêu đứng ngoài cũng phải ngạc nhiên, không hiểu Vạn Độc Thần Cô ứng phó như thế nào.

Năm trái cầu lửa bay đến gần Vạn Độc Thần Cô, chỉ còn cách người bà ta độ một xích thì bỗng thấy “bùng”... “bùng” mấy tiếng, những trái cầu lửa bị chặn đứng ngay lại như chạm phải một bức tường vô hình.

Lửa xanh bắn tung ra, rót xuống đất thành màu vàng khè, nhưng lạ lùng là khi rót xuống đất rồi, những tia lửa đó vẫn leo lét bốc cháy.

Còn những trái cầu lửa thì không bị rót xuống đất mà bị bắn ngược trở lại. Năm người lãnh đạo Ngũ Quỷ môn “hừ” một tiếng, đồng thời vận dụng chân khí sai khiến những trái cầu lửa.

Lập tức những trái cầu này lại vùn vụt bay đến tấn công Vạn Độc Thần Cô, nhưng chỉ đến gần độ gang tấc rồi lại bắn ngược trở lại.

Trong chớp mắt, quang cảnh trận đấu biến thành một cảnh rất lạ lùng.

Những trái cầu lửa đua nhau bay lượn, đập xuống bùng bùng, lửa xanh đỏ bắn tung tóe, nhưng tuyệt nhiên không một tia lửa nào chạm vào đến người Vạn Độc Thần Cô được.

Nguyên Vạn Độc Thần Cô đã vận dụng nội gia chân khí hộ thể, từ người ba toát ra một luồng cương khí bao bọc khắp người, tuy vô hình vô sắc, nhưng vững chắc hơn vách sắt tường đồng, nên những trái cầu lửa không thể nào chạm đến người bà ta được.

Song bọn Ngũ Quỷ môn chẳng phải chịu khuất phục dễ dàng. Năm người lãnh đạo giơ tay ra hiệu, rồi lui xuống một bước, tức thì từ phía sau họ có lối mười người tiến lên.

Những người này đều tàn tật như những người khác, kẻ cụt chân, người chột mắt, có người gù lưng hay mọc bướu ở trước ngực, nhưng cả thầy đều đủ cả hai tay.

Họ cầm những binh khí rất lạ, mới thoạt trông tưởng là những cây thiết linh hay đoản côn, nhưng trông to lớn dị thường.

Đến lúc bọn người này đặt những binh khí đó xuống đất, mới trông rõ là những ống lớn bằng đồng, một đầu có nắp đậy.

Ống vừa để xuống đất, nắp hộp tự động mở ra, đồng thời những người mới tiến lên miệng rít thành những tiếng chiu chít, nghe nửa như tiếng chim kêu, nửa như tiếng rắn.

Từ những ống đồng đó, bỗng tia ra những mũi tên sắt, Kim Ngang Tiêu đứng ngoài suýt kêu lên một tiếng ngạc nhiên.

Chàng đã nhận ra những vật đó, chẳng phải là những mũi tên sắt mà là những con rắn nhỏ xíu, chỉ lớn bằng chiếc đũa, dài độ một gang tay, mình có vảy lấp lánh như sắt.

Kim Ngang Tiêu đã trông thấy những con vật ghê gớm này khi chàng lên Thiên Phật tự.

Đó là những con Kim Tuyến xà, nọc độc dữ dội nhất trong các loài rắn, mà trước đây Độc Phật Mê Chân đã dùng để ám hại các vị sư trong chùa Thiên Phật.

Việc chăn nuôi Kim Tuyến xà cũng là một trong những tuyệt kỹ của Ngũ Quỷ môn.

Thường thường những người luyện nội gia chân khí rất kỵ loài rắn này, bởi thân hình chúng nhỏ xíu lại cứng như thép nên có thể phá được cương khí từ thể nội phát ra.

Quả nhiên Vạn Độc Thần Cô trông thấy mấy chục con Kim Tuyến xà từ ống chui ra, loang loáng bò về phía mình thì bà ta không còn ung dung như trước nữa.

Vạn Độc Thần Cô đột nhiên cho tay vào ngực áo lấy ra một chiếc sáo ngọc màu trắng xóa.

Đưa cây sáo đó lên mồm thổi, Vạn Độc Thần Cô mắt sáng quắc như sao, chăm chú nhìn những con vật nhỏ đang bò tới. Giữa lúc tình hình gay cấp đó, tiếng sáo trầm bổng bay ra.

Kim Ngang Tiêu đã từng biết tài điều luyện về âm thanh của Vạn Độc Thần Cô, nên vừa thấy bà ta đưa cây sáo lên mồm thổi chàng đã e ngại lùi lại một bước.

Nhưng tiếng sáo chẳng phải để đối địch với người, mà là đối địch với rắn.

Tiếng sáo vừa bay ra, đàn rắn nhất tề ngừng ngay lại như nghe thấy hiệu lệnh, tha hồ cho bọn Ngũ Quỷ môn rít lên những tiếng như tiếng còi thổi thúc, chẳng có một con rắn nào nhúc nhích được nữa.

Thành ra xung quanh Vạn Độc Thần Cô lúc bấy giờ có mấy chục con rắn nằm chúi đầu xuống đất như sợ hãi, quang cảnh kỳ lạ vô cùng.

Tiếng sáo huyền diệu của Vạn Độc Thần Cô đã phá tan được trận rắn của Ngũ Quỷ môn, nhưng trong lúc thổi sáo, Vạn Độc Thần Cô phải vận dụng nội công để phủ vào tiếng sáo, bởi thế vòng nội gia cương khí bảo vệ châu thân bị kém sút đi rất nhiều.

Năm người lãnh đạo Ngũ Quỷ môn là những tay giang hồ từng trải, võ công thuộc hàng đệ nhất lưu, làm sao không thấy sơ hở đó?

Trong khi tiếng sáo còn bay bổng để chế ngự đàn Kim Tuyến Xà thì năm trái cầu lửa bỗng nhiên thu nhỏ vào bằng nắm tay.

Tuy thu nhỏ nhưng ánh sáng xanh của nó rực rỡ hơn gấp bội phần chói lòa như mặt trời nhỏ xíu, mắt nhìn phải chói. Đó là lúc công lực tụ đến mức độ chói vậy.

Nhanh như chớp nhoáng, năm trái cầu hỏa do năm người dùng nội lực điều khiển, đã bay đến tấn công Vạn Độc Thần Cô lần nữa.

Vạn Độc Thần Cô bỗng biến sắc, một tay cầm sáo ngọc, một tay giơ lên vận dụng công lực, liên tiếp đánh ra năm chuông.

Công phu của Vạn Độc Thần Cô quả là kinh người. Năm trái cầu lửa đã tiến gần, bỗng chạm phải chuông lực, lập tức bắn vọt ra, đồng thời tiếng sáo rú lên cao điệu.

Cả bọn Ngũ Quỷ môn khiếp hãi rú lên. Năm trái cầu lửa bay trở lại, nhắm trúng vào những kẻ vây ở vòng ngoài.

Còn đàn rắn như bị tiếng sáo mê hoặc, cũng quay đầu lại, bò về phía Ngũ Quỷ môn như tên bắn.

Nguyên những trái cầu lửa di chuyển trong không trung là nhờ nội lực của những người lãnh đạo Ngũ Quỷ môn điều khiển. Đây là hình thức phát xuất nội công thượng thặng, công phu tu luyện non kém ắt không làm nổi.

Nhưng công lực Vạn Độc Thần Cô còn hơn năm người lãnh đạo của Ngũ Quỷ môn, cho nên mới có thể đẩy bắn các trái cầu kia đi như vậy.

Năm trái cầu lửa bay ngược lại, đã gieo tai họa ngay tức thì.

Những kẻ đứng ngoài vòng phản lớn là đệ tử hạng dưới, công lực non kém, nên khi trái cầu lửa bắn đến không có cách nào chống đỡ cả.

Trong chớp mắt năm người bị trúng trái cầu lửa đã bốc cháy như bó đuốc. Ngọn lửa xanh lè nóng đến cực độ, năm người đó chưa kịp kêu lên tiếng nào thân hình đã thiêu ra tro, mùi thịt người bị cháy khét lẹt bay ra.

Ghê gớm hơn nữa, trên da thịt đã cháy thành than, ngọn lửa xanh vẫn bám lấy, cháy bập bùng, trong khi năm xác người co rúm bất thành nhân dạng.

Đàn rắn quay trở lại cũng gieo tai ương không kém. Bình thường bọn đệ tử Ngũ Quỷ môn chuyên về việc luyện rắn có thể sai khiến đàn Kim Tuyến Xà rất thuần thục.

Nhưng lúc này đàn rắn đã bị tiếng sáo của Vạn Độc Thần Cô chế ngự, âm thanh lại có tính cách kích thích, làm cho đàn rắn mê loạn, trở thành điên cuồng, bởi vậy chúng không phân biệt được là chủ hay thù nữa.

Những người võ công cao cường có thể nhảy tránh được đàn rắn, nhưng một số người chậm trễ một chút đã bị những con Kim Tuyến xà bò lên người, rồi leo lên mặt, rút vào mắt, mũi, mồm và tai mà cắn.

Loài rắn Kim Tuyến xà chẳng những có nọc độc dị thường mà tính tình còn hung dữ chẳng khác loài ác thú.

Chúng không cần thì thôi, một khi đã cắn phải mồi là chúng rúc vào mồi, không có thứ gì trên thế gian này làm chúng buông ra cả.

Vì thế trong chớp mắt đã có gần một chục người ngã lăn ra chết, chân tay co quắp, nhưng trên mặt có cả chục con Kim Tuyến xà rúc vào thắt cổ, đuôi chổng lên trời ngoe nguẩy, coi rất ghê sợ.

Thành ra trận tuyến của Ngũ Quỷ môn rối loạn toi bời, không còn hàng ngũ gì nữa và cũng không còn ai nghĩ đến việc tấn công đối phương nữa.

Vạn Độc Thần Cô vẫn ngồi im, tay cầm cây sáo ngọc, buông tiếng cười ròn tan, vô cùng đắc chí. Bà ta cất tiếng lạnh lạnh nói :

- Bọn Ngũ Quỷ môn của các ngươi chỉ là đàn kiến. Chương môn nhân các ngươi sai các ngươi đến Côn Luân thánh địa là đưa các ngươi vào chỗ chết, các ngươi có biết không? Đáng tiếc Chương môn nhân các ngươi không đến đây hôm nay để đưa các ngươi cùng xuống châu Diêm Chúa!

Nói dứt lời, Vạn Độc Thần Cô đưa sáo lên mồm thổi. Lần này tiếng sáo khác hẳn lúc trước, khi sai khiến đàn rắn. Tiếng sáo lần này khoan thai dịu dặt, thanh âm buồn buồn như một điệu nhạc bi ai.

Bọn Ngũ Quỷ môn đang nhảy nhót tán loạn để tránh lửa và rắn, đột nhiên đứng sững cả lại như người máy. Chỉ có năm người lãnh đạo và độ một chục người nữa ở sau họ, công lực cao hơn hết là có thể chống lại tiếng sáo một chút.

Họ sẵn bước lên như muốn dùng toàn lực tấn công Vạn Độc Thần Cô ngay tức khắc, nhưng cả thấy chỉ đi được ba bước là cũng phải dừng lại rồi đứng im, vì bị tiếng sáo chế ngự.

Chẳng những bọn Ngũ Quỷ môn bị tiếng sáo áp đảo mà cả Kim Ngang Tiêu núp ở gần đấy cũng bị ảnh hưởng lây. Khi tiếng sáo vừa bay ra, Kim Ngang Tiêu đã thấy như mũi sắt xuyên vào óc, đau buốt không thể chịu được.

Biết là nguy hiểm, chàng vội vận dụng nội lực chống đỡ, nhưng lúc này Kim Ngang Tiêu bị nội thương trầm trọng, làm sao còn đủ công lực chống lại tiếng sáo ghê gớm ấy.

Chỉ trong chớp mắt, bọn Ngũ Quỷ môn đã bị tiếng sáo đã thương. Trên nét mặt người nào người nấy, lộ vẻ đau đớn không thể tả. Mặt họ đã xầu xí như

quý, lúc này nhăn nhó, mồ hôi và ra càng thêm phần kinh dị.

Đột nhiên âm điệu của chiếc sáo dồn dập mau lẹ hơn. Tức thì có mấy tiếng rú nổi lên trong đám Ngũ Quỷ môn.

Hai ba, rồi bốn năm thầy người ngã vật xuống, miệng ứa máu tươi. Đó là những kẻ công lực non kém nhất, chịu không nổi tiếng sáo đã dập nát tạng phủ mà chết.

Vạn Độc Thần Cô vẫn thổi sáo, nhưng đôi mắt long lanh, tia ra những tia nhìn đầy sát khí.

Nếu Vạn Độc Thần Cô tiếp tục thổi một lát nữa, chẳng những tất cả bọn Ngũ Quỷ môn táng mạng, mà ngay cả Kim Ngang Tiêu ngẫu nhiên đứng ở gần đó cũng chết oan, vì công lực của chàng lúc này hoàn toàn thua kém công lực của Vạn Độc Thần Cô.

Giữa lúc thập phần nguy hiểm đó, bỗng có tiếng “tu tu... tu... hút”, âm thanh nghe rất quái gở, từ xa vọng lại.

Âm thanh đó trước nhỏ sau to, rền rĩ kéo dài, chỉ thoáng nghe cũng đủ hiểu vật phát ra âm thanh ấy đang tiến lại chỗ giao tranh với một tốc độ phi thường.

Nhưng quái lạ hơn hết là những tiếng “tu... hu... tu... hút” đó vừa bay tới đã lấn áp ngay tiếng sáo của Vạn Độc Thần Cô, như thể muốn đua tranh cao thấp.

Nghe thấy âm thanh lạ lùng ấy, Vạn Độc Thần Cô bỗng biến sắc, biết rằng có kinh địch tới, vội quay đầu nhìn về phía có tiếng “tu... tu...” phát ra.

Chỉ trong chớp mắt trên một tảng đá ở phía bên tả, cách Vạn Độc Thần Cô không xa, đã có một người xuất hiện. Kim Ngang Tiêu nấp ở phía bên hữu cũng đưa mắt nhìn người đó, bất giác chàng cũng ngạc nhiên vô cùng.

Đó là một trang nam tử, tuổi trạc bốn mươi, nhưng vẻ mặt và dáng người của y đẹp như thần tiên.

Có lẽ trong đời Kim Ngang Tiêu chưa bao giờ chàng trông thấy một người đàn ông đẹp như thế.

Mặt y thanh tú, trong sáng như ngọc, đôi mắt lấp lánh hào quang, mũi dọc dừa, đôi môi đỏ như son, da mặt trắng hồng dưới cằm lại điểm thêm một chòm râu đen nhánh, trông chẳng khác gì Phạm Lãi tái thế.

Y phục của người đó cũng khác thường.

Tuy không có vẻ gì là xa hoa diêm dúa, chiếc áo bào màu lục của y bằng tơ mượt, thêm những tua xanh ở dải áo, phát phới trước gió, vừa đẹp mắt lại vừa trang nghiêm... như một quyền quý ở chốn đế đô.

Người đó lưng đeo bảo kiếm, một tay cầm quạt lông, còn một tay cầm một vật gì lạ lùng, trông tựa như một chiếc sừng trâu cong cong, một đầu lớn, một đầu nhỏ.

Y cầm vật đó, mồm ghé vào đầu nhỏ thổi. Những âm thanh quái dị chính là do vật này phát ra.

Khi y nhảy đến đứng trên tảng đá thì y vẫn thổi, nên tiếng “tu hu... tu hu” vang mãi lên.

Rõ rệt là âm thanh này đối chọi với tiếng sáo của Vạn Độc Thần Cô, vì tiếng sáo càng cao bao nhiêu thì âm thanh đó lại càng lớn bấy nhiêu, tiếng sáo trầm xuống thì âm thanh đó cũng hạ xuống ngay, như thể nó quán quít, ngăn chặn lấy tiếng sáo không cho tiếng sáo phát huy công lực nữa...

Âm thanh quái lạ đó quả nhiên công hiệu vô cùng. Ngay lúc nó phát hiện đối chọi với tiếng sáo thì chẳng những Kim Ngang Tiêu mà cả bọn Ngũ Quỷ Môn cũng thấy dễ chịu ngay, như thể được âm thanh đó phá giải ma lực của tiếng sáo.

Vạn Độc Thần Cô mắt lóe bùng quanh mồm vẫn không rời chiếc sáo ngọc, liền vận động công lực thêm một thành nữa, quyết dùng tiếng sáo đã thương người mới đến.

Song kẻ thổi chiếc sừng trâu cũng chẳng phải tay vừa. Công lực của tiếng sáo gia tăng, thì tiếng “tu... hu” cũng lớn mạnh.

Hai âm thanh giao nhau, kẻ không am hiểu võ công thượng thặng, có thể lầm là một cuộc hòa tấu, nhưng thật ra đó là một cuộc giao đấu nội lực kinh khủng, chỉ một bên vô ý sơ hở, để âm thanh đối phương lấn áp là bị nội thương trầm trọng ngay.

Hai âm thanh giao nhau, kèm giữ nhau như vậy, nên bọn Ngũ Quỷ môn được giải thoát.

Kim Ngang Tiêu nấp một bên còn nhận thấy con người thổi thứ nhạc khí như sừng trâu một mặt giao đấu với tiếng sáo của Vạn Độc Thần Cô, một mặt dùng âm thanh hóa giải huyết đạo cho bọn Ngũ Quỷ môn nữa.

Bởi thế, trong khoảng chưa đầy một tuần trà thì hết thầy những người của Ngũ Quỷ môn đều được giải khai huyết đạo.

Ngay khi người lạ mới xuất hiện, bọn Ngũ Quỷ môn đã lộ ra sắc mặt mừng rỡ rồi, như thể họ biết cứu tinh đã đến.

Đến lúc họ được giải khai huyết đạo thì cả bọn nhất tề thụp xuống lạy người mặc áo lục, dáng điệu của họ tỏ ra vẻ cung kính bội phần.

Vạn Độc Thần Cô đột nhiên ngưng thổi sáo, đứng phắt ngay lên, cặp mắt phượng lông lánh hung quanh, lớn tiếng hỏi :

- Ngươi là ai?

Người kia cũng buông nhạc khí sừng trâu ra khỏi mồm, cất tiếng đáp :

- Đào Hoa giáo chủ vừa đòi gặp mặt tại hạ, bây giờ tại hạ ra mắt, Giáo chủ còn phải hỏi hay sao?

Vạn Độc Thần Cô kinh ngạc, buột mồm nói :

- Ngươi... Ngũ Quỷ môn...

Bấy giờ, một trong năm người lãnh đạo bọn đệ tử Ngũ Quỷ môn đã từng giao đấu với Vạn Độc Thần Cô mới lên tiếng :

- Đào Hoa giáo chủ gặp Chương môn nhân của Ngũ Quỷ môn đã được toại nguyện. Chương môn nhân Ngũ Quỷ môn đã thân hành đến Côn Luân thánh địa.

Vạn Độc Thần Cô sững sờ, nét mặt cực kỳ ngạc nhiên, nhìn người áo bào màu lục đăm đăm, như có vẻ nửa tin nửa ngờ.

Chẳng những Vạn Độc Thần Cô mà cả Kim Ngang Tiêu nấp nhìn ở gần đấy cũng phải kinh dị. Bọn đệ tử Ngũ Quỷ môn đều là những tàn tật, hình dung góm ghềnh, trông như quỷ sứ hiện hình.

Bởi vậy Kim Ngang Tiêu đã tưởng rằng Chương môn nhân của phái này, người cầm đầu lũ quỷ sống đó, tất phải là một nhân vật thần sầu quỷ khóc, dung mạo góm ghềnh đến cùng cực.

Ai ngờ người xưng là Chương môn nhân Ngũ Quỷ môn lại là một nhân vật đẹp đẽ như thần tiên, y đứng giữa đám người đui mù què cụt, ghê lờ này thật là một sự trái ngược lạ đời.

Con người đẹp đẽ thanh tú đó đứng giữa đám người thường cũng là một con phượng hoàng đứng giữa loài chim cú rồi, vậy mà y lại cầm đầu một lũ nửa người nửa quỷ thật là một điều oái oăm không thể tưởng tượng.

Kim Ngang Tiêu có biết đâu rằng Ngũ Quỷ môn là một môn phái có nhiều quy lệ quái gở, mà lạ lùng nhất là khi lựa Chương môn nhân bắt buộc phải tìm những người thật đẹp đẽ, mặc dầu đám đệ tử phải thật xấu, dầu có xấu xí cũng phải hóa trang cho xấu nhiều hơn, để trông giống như loài quỷ.

Lúc ấy nét mặt Vạn Độc Thần Cô lộ vẻ nghi ngờ, nên người mặc áo bào màu lục liền chấp tay thi lễ và mỉm cười, nói :

- Tại hạ nghe danh Đào Hoa giáo chủ đã lâu bây giờ mới được gặp, thật là vạn hạnh.

Tại hạ họ Trương tên gọi Tuệ Lâm, được người đời tặng cho mỹ hiệu là Thần Diệu Lang Quân, tại hạ chính là Chương môn nhân của Ngũ Quỷ môn.

Vạn Độc Thần Cô bỗng trợn mắt quát lớn :

- Các người đừng có bày đặt lường gạt ta, Chương môn nhân Ngũ Quỷ môn là Tăng Á Thiện, võ lâm đều hay biết, đâu có phải là ngươi.

Trương Tuệ Lâm ung dung đáp :

- Kim La Hán Tăng Á Thiện không còn làm Chương môn nhân Ngũ Quỷ môn nữa. Đào Hoa giáo chủ có biết tại sao Tăng chương môn nhân bị truất phế không? Đó là vì y say mê nhan sắc của Giáo chủ, thần trí u ám, để đến nỗi mất Thánh lệnh, vật chỉ bảo của bản môn. Hiện nay Tăng Á Thiện bị tù đầy trong ngục tối, suốt đời không trông thấy ánh sáng mặt trời, võ công bị phế, muốn chết mà chẳng chết được. Chỉ vì y quá yêu Giáo chủ, để Giáo chủ lừa gạt cho nên mới ra nông nỗi đó. Giáo chủ hại người như vậy liệu đã đủ hài lòng chưa?

Vạn Độc Thần Cô đột nhiên mặt đỏ bừng, có vẻ bối rối bội phần, nhưng rồi đôi mắt lại quắc lên, lớn tiếng đáp :

- Ngươi đừng nói hàm hồ, ta chẳng lừa gạt ai hết. Họ Tăng ngu dốt đại đột thì y chết, đó là lẽ thường, làm sao còn oán hận ta được nữa.

Trương Tuệ Lâm cười nhạt, nói :

- Cổ phu nhân, người là nhân vật tiền bối trong võ lâm, lại là Giáo chủ một giáo phái, vậy mà chẳng biết giữ thân phận, dùng nhan sắc lừa người. Ngũ Quỷ môn vì thế diện của bản môn, phải giữ kín việc này. Thử hỏi nếu võ lâm biết rõ tình tiết, danh tiếng Đào Hoa giáo chủ làm sao tránh khỏi sự ô nhục.

Vạn Độc Thần Cô tức giận đến nổi mặt tím bầm, cầm cây sáo ngọc chỉ vào mặt Trương Tuệ Lâm quát lớn :

- Họ Trương kia, cầm mồm lại ngay. Bọn Ngũ Quỷ môn các ngươi tiến vào Côn Luân thánh địa này tức là đã vào đến tử địa, các ngươi đừng hòng thoát ra khỏi nơi đây mà đã vội khua môi múa mép.

Thần thái vẫn ung dung điềm tĩnh, chẳng lộ chút tức giận, Trương Tuệ Lâm cất tiếng sang sảng, nói :

- Anh em bốn môn hôm nay đến đây đã dùng lời lẽ ôn hòa đòi lại Thánh lệnh. Giáo chủ chẳng những không trả lại, còn dùng độc thủ hạ sát hơn mười người của bốn môn. Ngũ Quỷ môn xưa nay không dính líu đến việc ân oán của võ lâm Trung Nguyên, nhưng không phải vì thế mà chịu nhịn nhục. Ngũ Quỷ môn tuy bất tài, cũng có thể lãnh giáo vài cao chiêu của Đào Hoa giáo chủ.

Vạn Độc Thần Cô cười gằn ra tay tấn công liền. Cây sáo ngọc trên tay Vạn Độc Thần Cô đột nhiên biến thành thứ vũ khí, biến hóa như mây bay gió cuốn, nhằm những yếu huyệt trên người Trương Tuệ Lâm đánh tới.

Đường sáo của Vạn Độc Thần Cô quả là kinh người. Thế sáo chưa bay đến, kinh lực đã tỏa ra như thể ở đầu ngọn sáo có một ngọn kiếm sắc vô hình.

Hơn nữa khi cây sáo múa trong không khí như vậy, từ những lỗ sáo lại tiết ra âm thanh kinh dị, người kém nội lực nghe thấy âm thanh đó cũng đủ thấy khí huyết trong người đảo lộn, nếu không vận khí chống đỡ ắt bị nội thương trầm trọng.

Thành ra Vạn Độc Thần Cô dùng cả công lực lẫn âm thanh huyền diệu tấn công đối phương.

Trương Tuệ Lâm chẳng dám coi thường vội rút bảo kiếm đeo ở sau lưng ra nghênh địch.

Thanh kiếm vừa rút ra khỏi vỏ, lập tức có luồng hào quang đỏ hồng như sắc máu lóe ra, đồng thời một luồng nhiệt khí cũng tỏa ra, làm bầu không khí mùa đông lạnh giá bỗng ập ấm hẳn lên.

Nguyên thanh kiếm của Trương Tuệ Lâm là một thứ báu kiếm hiếm có trong thiên hạ, tên gọi là Hồng Từ kiếm, hấp thụ ánh sáng của mặt trời trong một ngàn ngày mới luyện thành.

Hồng Từ kiếm cũng là một trong những bảo vật trấn sơn của Ngũ Quỷ môn, lại còn là kiếm lệnh của Chưởng môn nhân.

Chỉ có người Chưởng môn mới được giữ kiếm này, từ đời nọ truyền sang đời kia, đệ tử Ngũ Quỷ môn trông thấy kiếm tức là thấy hiệu lệnh của Chưởng môn nhân, bởi vậy thanh kiếm này là vật bất ly thân của các Chưởng môn nhân Ngũ Quỷ môn.

Hồng Từ kiếm trước đây do Tăng Á Thiện giữ, nhưng sau khi y bị trất phé, thanh kiếm được trao lại cho Trương Tuệ Lâm với nghi thức rất đặc biệt.

Ngọn sáo của Vạn Độc Thần Cô vừa điểm tới với tiếng vi vu rộn người, Trương Tuệ Lâm vũ động bảo kiếm lóe lên thành một cầu vòng đỏ rực, đưa lên gạt đỡ.

Chỉ thấy choang một tiếng cực kỳ dữ dội, ánh lửa lóe ra. Thì ra cây sáo ngọc của Vạn Độc Thần Cô cũng là một thứ thần vật trên đời chứ không phải là sáo ngọc mảnh dẻ.

Thứ bừa bới này là của Độc Dược Vương Bà, sư phụ của Vạn Độc Thần Cô truyền lại, một trăm năm trước đây đã được võ lâm tôn là “thiên hạ đệ nhất bình nhơn” và cả hai phái hắc bạch giang hồ trông thấy cây sáo này như thấy rắn độc xuất hiện, vì nó đã uống máu biết bao cao thủ trên đời.

Nếu không phải là bảo vật, cây sáo ngọc ắt bị Hồng Từ kiếm chém gãy ngay rồi, vì thanh kiếm này sắc bén dị thường, chém sắt như chém bùn.

Hai vật báu chém vào nhau chỉ nảy lửa chứ không vật nào bị sứt mẻ. Nhưng cả Vạn Độc Thần Cô lẫn Trương Tuệ Lâm đều lùi lại một bước, Vạn Độc Thần Cô thấy chùn tay còn Trương Tuệ Lâm rung chuyển cả người.

Mắt cả hai sáng quắc nhìn nhau vì một chiêu đó cũng đủ làm đôi bên ước lượng được công lực của nhau rồi.

Thần Diện Lang Quân Trương Tuệ Lâm đã biết danh Vạn Độc Thần Cô là đệ nhất ma đầu trong thiên hạ, và cũng đã dự liệu đối phương công lực thâm hậu như thế nào rồi, nên không chút ngạc nhiên.

Duy chỉ có Vạn Độc Thần Cô là chau mày, hơi lị về kinh ngạc, không ngờ Trương Tuệ Lâm chỉ là một trung niên hán tử tuổi trạc tứ tuần mà có công phu tập luyện đến như vậy.

Trong võ lâm, người chịu đựng nổi một chiêu sáo ngọc của Vạn Độc Thần Cô quả là không có bao nhiêu.

Trước đây Vạn Độc Thần Cô gặp phải Kim Ngang Tiêu và đã phải một phen kinh ngạc vì khi thử công lực Kim Ngang Tiêu bà ta thấy nội lực chàng sung mãn không thể tưởng tượng.

Đến nay Vạn Độc Thần Cô gặp Trương Tuệ Lâm, tuy thấy họ Trương chẳng bằng Kim Ngang Tiêu, nhưng cũng phải một phen lạ lùng kinh ngạc, không ngờ võ lâm ngày nay lắm người tuổi trẻ tài cao đến thế.

Trong chớp mắt trận đấu trở nên kịch liệt. Đường sáo ngọn kiếm trước còn từ từ, sau xoắn lấy nhau như hai đám mây trắng và hồng xen vào nhau, thỉnh thoảng va chạm nhau leng keng nảy lửa.

Kiểm pháp của Trương Tuệ Lâm rất lạ lùng, Kim Ngang Tiêu nấp ở bên khán trận, cũng phải kinh dị vì thấy kiếm pháp đó khác hẳn các đường kiếm của võ lâm Trung Nguyên.

Nguyên Ngũ Quỷ môn xuất sinh từ một nguồn gốc rất bí hiểm ở Mông Cổ, nên võ công của môn phái này là võ công bí truyền của người Mông, so với võ công của Trung Nguyên thì khác xa về căn bản cũng như về chiêu số.

Trong khi hai người giao đấu với nhau thì đám đệ tử Ngũ Quỷ môn xúm lại thành một vòng tròn quanh trận đấu rồi đứng kháng trận chờ không có ai nhảy vào vòng đấu.

Đó là vì quy luật của Ngũ Quỷ môn rất nghiêm, một khi chưa có lệnh của Chuông môn nhân thì không người nào được động thủ.

Trong lúc bọn đệ tử Ngũ Quỷ môn đứng xung quanh, trở mắt nhìn trận ác đấu giữa vị Chuông môn của mình và kẻ đại địch, thì người nào người nấy, tay lăm lăm cầm binh khí, chỉ mong có hiệu lệnh là nhảy vào ứng chiến, phục thù cho hơn mười đồng bọn vừa bị thảm tử vì tay Vạn Độc Thần Cô.

Nhưng Trương Tuệ Lâm là một tay anh hùng hào kiệt, danh vang ngoài Quan ngoại, lại là Chuông môn nhân một môn phái, khi nào chịu hạ lệnh cho đám đệ tử nhảy ủa vào quần thảo, lấy đông chiếm phần thắng?

Lại lịch họ Trương này cũng rất bí mật, võ lâm Trung Nguyên không hề biết đến tên Thần Diện Lang Quân Trương Tuệ Lâm.

Vậy mà võ công của y cao cường vô cùng, chẳng những dùng âm thanh phá được tiếng sáo của Vạn Độc Thần Cô, lại còn giao đấu cầm cự được mấy chục chiêu mà không hề nao núng.

Cứ xét võ công nội lực thượng thặng của Vạn Độc Thần Cô thì trừ những tay tiền bối ẩn tích mai danh không kể, trong đám cao thủ đương thời không có ai ngoài Kim Ngang Tiêu có thể chống lại được với Vạn Độc Thần Cô.

Giữa lúc cuộc giao đấu giữa Trương Tuệ Lâm và Vạn Độc Thần Cô kịch liệt như vậy, bỗng trong đám đệ tử Ngũ Quỷ môn đứng xung quanh có mấy tiếng rú thảm thiết vang lên, rồi hai tên Ngũ Quỷ môn ngã xuống, chỉ giây được vài cái là đã tắt thở rồi.

Bọn Ngũ Quỷ môn kinh hoàng, chưa kịp hiểu ra sao, thì ở góc đối diện lại có tiếng rú học lên ba tên nữa ngã quay ra chết, mặc cho đồng bọn xúm lại cấp cứu cũng không kịp nữa.

Bọn Ngũ Quỷ môn vừa sợ vừa tức, chỉ biết nhìn nhau ngơ ngác, không hiểu nguyên nhân tại sao đồng bọn lại chết thảm như thế.

Lạ lùng nhất là những kẻ ngã ra chết lại là những kẻ đứng ở giữa, như vậy tuyệt nhiên không thể có chuyện ám khí từ bên ngoài ném vào.

Chỉ lát sau lại có hai người nữa kêu lên mấy tiếng rồi ngã ra chết. Sau đó lại đến lượt hai tên khác...

Chưa đầy một tuần trà, trong hàng ngũ Ngũ Quỷ môn đã có hơn một chục người ngã lăn ra chết một cách bí mật, trong khi trận đấu giữa Trương Tuệ Lâm và Vạn Độc Thần Cô vẫn tiếp diễn làm bụi cát bay mù.

Bọn Ngũ Quỷ môn tuy là những người tàn tật, nhưng đều là những tay giang hồ gan to mặt lớn, coi cái chết nhẹ như lông hồng.

Vậy mà lúc này người nào cũng lộ vẻ kinh hoàng, tự nhiên đưa mắt nhìn quanh mình như sợ có ma quỷ lẩn khuất hãm hại.

Kinh hoàng hơn nữa là có người nhận thấy đồng bọn đứng cạnh, khỏe mạnh như không, thế mà đột nhiên kêu rú lên rồi ngã chết, không kịp trối trăng một lời.

Đám đệ tử Ngũ Quỷ môn chết thêm bốn năm người nữa, thì cả bọn chịu không nổi nữa la hoảng lên, bất giác lùi cả ra xa trận đấu.

Ngay cả Trương Tuệ Lâm đang bận hết tâm lực chiến đấu với Vạn Độc Thần Cô, nhưng lại thấy đám đệ tử của mình chết dần mòn như vậy, y cũng kinh hoàng bối rối, đường kiếm cũng kém phần linh lợi.

Nhưng Vạn Độc Thần Cô lại không nhân cơ hội đó tấn công thêm, mà chỉ đánh cầm chừng.

Phía bên ngoài vòng đấu lại có ba người chết nữa, làm bọn Ngũ Quỷ môn tán loạn kêu rú cả lên.

Đột nhiên Vạn Độc Thần Cô cất tiếng cười khanh khách, tiếng cười lộ đầy vẻ hiểm độc đặc ý.

Trương Tuệ Lâm bỗng cảm hận kêu lên :

- Lão tặc bà, ngươi mang danh là tiền bối võ lâm, lại giở thủ đoạn hạ độc ê hèn như vậy với đám hậu sinh, thật không còn chút liêm sỉ nào.

Mấy tiếng nói của Trương Tuệ Lâm làm bọn Ngũ Quỷ môn đứng ngoài bỗng tỉnh ngộ.

Vạn Độc Thần Cô là tay đại ma đầu khét tiếng về nghề hạ độc, chính y thị đã ra tay ám hại chứ còn ai vào đây nữa.

Lúc này bọn Ngũ Quỷ môn mới kịp nhận thấy rằng những người chết, mồm mũi đều ứa ra máu bầm, hiển nhiên là hiện tượng trúng độc cực kỳ mãnh liệt.

Vạn Độc Thần Cô Đồ Thương Lăng qua là không hổ danh bà thần về độc dược. Thủ pháp hạ độc của bà ta thiên biến vạn hóa chẳng kém gì sư phụ là Độc Dược Vương Bà danh trấn giang hồ, chỉ một tiếng cười là có người lăn ra chết vì độc dược.

Trong khi giao đấu kịch liệt với Trương Tuệ Lâm, Vạn Độc Thần Cô vẫn còn đủ thì giờ hạ độc những người đứng khán trận xung quanh.

Thủ đoạn này thật là kinh thế hãi tục khiến Kim Ngang Tiêu nấp ở gần đó phải toát mồ hôi lạnh.

Trong khi bọn Ngũ Quỷ môn phát giác nguyên nhân cái chết của đồng bọn, những tiếng la thảm thiết chốc chốc lại vang lên, kẻ đứng quanh vẫn tiếp tục bị trúng độc, không có cách gì ngăn cản.

Không ai biết Vạn Độc Thần Cô hạ độc bằng cách nào. Đứng ngoài chỉ có Kim Ngang Tiêu lưu ý nhìn mới biết rằng khi Vạn Độc Thần Cô vũ động cây sáo ngọc, những tiếng “vi vu” phát ra, đồng thời từ những lỗ sáo một tia nhỏ như sợi tóc, trắng mờ như hơi sương bắn tung ra ngoài.

Vạn Độc Thần Cô một mặt giao đấu với Trương Tuệ Lâm, một mặt lại vận dụng nội lực, ngấm ngấm đẩy ra một kinh khí, đưa làn hơi sương đó bắn ra ngoài như một chiếc cầu vồng.

Làn hơi sương nhỏ tập đó trúng phải kẻ nào, lập tức kẻ đó rú lên một tiếng rồi ngã lên một tiếng rồi ngã lăn ra chết.

Bọn Ngũ Quỷ môn đều là những người xấu như ma quỷ, đi đến đâu cũng bị người đời khinh ghét, ghê tởm và nghi ngờ, cho nên họ đi với nhau có một mối tình thương tương ái, thảm thiết hơn ruột thịt.

Bởi thế, cho nên khi thấy cả chục anh em một lúc chết thảm về tay Vạn Độc Thần Cô, bọn Ngũ Quỷ môn gầm rú lên như điên cuồng lắm lắm chỉ chực nhảy xổ vào tấn công kẻ thù.

Họ chỉ còn nể Chương môn nhân nên mới không dám tự tiện hành động đấy thôi.

Trương Tuệ Lâm làm sao không biết tâm trạng đó của đám đệ tử? Là Chương môn nhân, chàng còn đau đớn gấp bội khi thấy môn đệ bị thảm sát, cho nên chẳng còn cần giữ gìn quy luật giang hồ nữa, chẳng quát lớn :

- Tất cả anh em Ngũ Quỷ môn vì Thánh lệnh tiến lên diệt địch.

Lời hô vừa dứt, bọn Ngũ Quỷ môn đã hò hét dậy trời, nhất tề xông lên tấn công. Binh khí khoa lên lấp lánh, chương phong đánh ra ào ào.

Có lẽ nóng nảy dùng luôn ám khí tấn công, thành thử ngay một lúc đã có cả chục ngọn phi xoa, bím tiêu, thiết đạn... bay tới vù vù, nhất loạt nhằm vào người Vạn Độc Thần Cô.

Trước khi tấn công dùng mìn đó, Vạn Độc Thần Cô bỗng cất tiếng cười khanh khách. Cây sáo ngọc đột nhiên biến chiêu, đập mạnh vào lưỡi Hồng Từ kiếm.

“Bùng” một tiếng dữ dội, Trương Tuệ Lâm kinh hãi thấy tay tê dại, suýt vắng kiếm, người bắn lùi ba bước.

Tay trái Vạn Độc Thần Cô đẩy ra một chương, làm các ngọn ám khí bắn ngược lại.

Đồng thời cây sáo ngọc biến thành một đạo bạch quang tỏa rộng ra.

Vạn Độc Thần Cô như một con hổ sức tình, tung hoành dữ dội chớ không còn khoan hòa như trước, Trương Tuệ Lâm không chịu nổi hai chiêu sáo, người đã bị đẩy lùi đến mười bước.

Thì ra trước đây Vạn Độc Thần Cô đánh cầm chừng cốt để thi hành độc thủ hạ độc, nên Trương Tuệ Lâm mới có thể cầm cự được mấy chục chiêu như vậy.

Trận chiến bắt đầu biến đổi lạ lùng. Trước đây bọn Ngũ Quỷ môn như một bầy khiến bu chặt lấy con mồi ở giữa, một lũ quỷ sứ vây quanh một bà tiên, thì bây giờ trận thế hỗn loạn, hàng Ngũ Quỷ môn rối loạn.

Vạn Độc Thần Cô với cây sáo ngọc trên tay tung hoành ngang dọc, biến thành một bóng trắng đi xuyên lại giữa đám người, chẳng khác nào một con sài lang lột được chuỗi dê.

Võ công của Ngũ Quỷ môn tuy cao cường, người nào cũng đáng mặt cao thủ võ lâm, nhưng so với Vạn Độc Thần Cô còn non kém một trời một vực.

Thần Diện Lang Quân Trương Tuệ Lâm võ công xuất chúng, cũng không ngăn cản nổi Vạn Độc Thần Cô tác quái.

Chỉ thấy bóng trắng bay đến đâu, tiếng la thảm thiết vang lên đến đó, thấy người ngã vật ra, máu chảy chan hòa thành suối. Cảnh thảm sát thật rùng rợn vô cùng.

Nên nhớ Vạn Độc Thần Cô là tay hung thần đa sát, nên mới nổi danh là đệ nhất ma đầu mấy chục năm nay.

Bà ta coi mạng người như cỏ rác, càng giết càng thấy sướng tay, máu đỏ làm cho mặt say máu, cười lên những chuỗi cười dài như điên cuồng.

Ngọn sáo ngọc trên tay Vạn Độc Thần Cô lúc này thật là hung thần. Cây sáo vừa là nhạc khí vừa là binh khí vô cùng lợi hại. Đầu ngọn sáo nhọn và sắc bén như lưỡi gươm, điểm đến đâu là máu vọt ra đến đó.

Thủ pháp của Vạn Độc Thần Cô chẳng những chuẩn đích mà còn tối độc địa, cây sáo điểm rất nhanh, trúng toàn tử huyệt, thành ra chỉ cần đâm một ngọn hay điểm một chiêu cũng đủ hạ một mạng người.

Không những thế, Vạn Độc Thần Cô lại thi thố thủ đoạn hạ độc vô cùng ác hiểm.

Tay mặt dùng sáo ngọc hạ sát, tay trái luôn luôn bắn ra luồng cương khí có điểm chất độc kịch liệt, một chiêu của Vạn Độc Thần Cô hạ được đến ba bốn mạng người trong một lúc.

Trong chớp mắt, bọn Ngũ Quỷ môn bốn phần đã bị giết mất ba, chỉ còn độ hai người và Chương môn nhân mà thôi. Nhưng Vạn Độc Thần Cô đâu chịu thôi.

Khi Trương Tuệ Lâm mới xuất hiện, tự xưng là Chương môn phái Ngũ Quỷ, Vạn Độc Thần Cô đã định chỉ giết một mình họ Trương và độ dài vài chục mạng khác, còn bao nhiêu ta cho họ chạy thoát khỏi Côn Luân thánh địa này, hầu đem oai danh của Đào Hoa giáo chủ loan truyền khắp võ lâm, để không còn ai dám bén mảng đến nơi đây nữa.

Không ngờ Trương Tuệ Lâm lại đem chuyện vô sỉ của Vạn Độc Thần Cô ra nói trước mặt của trăm đệ tử của Ngũ Quỷ môn, tức là nhắc đến việc Vạn Độc Thần Cô bất tỉnh với Chương môn nhân đời trước là Tăng Á Thiện, dùng bầy tình ái mê hoặc họ Tăng để đánh lừa lấy mất Thánh lệnh của Ngũ Quỷ môn.

Việc Vạn Độc Thần Cô dan díu với Tăng Á Thiện là việc bí mật, võ lâm không hề hay biết.

Nay Trương Tuệ Lâm lại đem việc ấy nói ra cho cả trăm người biết, làm sao Vạn Độc Thần Cô không hổ thẹn và căm hận?

Vì thế ngay lúc ấy, Vạn Độc Thần Cô đã tím ruột cắn gan, quyết giết hết không còn một mống nào để diệt khẩu, không cho việc bí mật này thổ lộ ra ngoài.

Vạn Độc Thần Cô thấy đối phương quá đông, sợ rằng nếu hạ sát thủ ngay, ắt có nhiều người bỏ trốn được.

Bởi vậy, mụ ta mới kéo dài trận đấu với Trương Tuệ Lâm để ngấm ngấm hạ độc bọn Ngũ Quỷ môn chết dần, đến lúc Ngũ Quỷ môn quá đau đớn vì cái chết thêm thảm của đồng bọn nhất tề liều lượng xông vào, Vạn Độc Thần Cô mới ra tay hạ thủ.

Cho nên trận chiến biến thành một cuộc tàn sát khủng khiếp nhất trong lịch sử võ lâm thời đó. Đến nỗi kẻ tình cờ chứng kiến là Kim Ngang Tiêu nấp ở gần đó, cũng thấy bất nhẫn.

Chàng đã bị nội thương trầm trọng, nhưng nội lực của chàng có điểm kỳ lạ hơn người là khi bị trọng thương chân khí tan nát hết, thì chỉ khoảnh khắc sau là công lực lại bắt đầu phục hồi.

Đó chính là nhờ tiên dược nước dãi hạc ngàn năm và công phu độc đáo của Cự Linh thần công trong người chàng.

Kim Ngang Tiêu quan sát trận đấu đến lúc Vạn Độc Thần Cô ra tay tàn sát Ngũ Quỷ môn, là công lực của chàng cũng bắt đầu phục hồi.

Rồi thế, khi thấy Vạn Độc Thần Cô tàn bạo hơn lang sói, tận tình tàn sát bọn Ngũ Quỷ môn, chí khí nghĩa hiệp trong người Kim Ngang Tiêu lại sôi lên sùng sục, quên hẳn mình đang trọng thương, chỉ lăm lăm muốn xuất đầu lộ diện, ngăn cản không cho Vạn Độc Thần Cô giết người bạo ngược như thế.

Kim Ngang Tiêu nhảy ra lúc này, chàng khó lòng thoát chết vì tay Vạn Độc Thần Cô.

Cũng may giữa lúc Kim Ngang Tiêu ra thì chợt thấy “bộp” một tiếng, một luồng hắc khí từ giữa trận đấu tỏa ra khắp nơi khói đen mù mịt lan rộng rất mau.

Kim Ngang Tiêu vừa ngửi thấy mùi hăng hắc thì lập tức choáng váng mặt mày, ngã ngồi ngay xuống đất, không còn biết gì nữa.

Nguyên luồng hắc khí đó do Trương Tuệ Lâm phóng ra, y thấy Vạn Độc Thần Cô ra tay tàn sát anh em Ngũ Quỷ môn nên đau lòng quá rồi, không còn đắn đo gì nữa, lập tức vung tay trái ra.

Một trái cầu tròn theo tay y bay nhắm vào người đối phương, nhưng chưa bay đến người Vạn Độc Thần Cô thì trái cầu đã nổ “bộp” một tiếng, làn khói đen bay tỏa ra khắp nơi.

Nhắc thấy tình hình như thế Vạn Độc Thần Cô biến ngay sắc mặt. Mụ ta đã từng làm người bạn tình thân thiết với Tăng Á Thiện, cựu Chương môn nhân Ngũ Quỷ môn, làm sao không hiểu rõ những bí mật của môn phái này?

Trái cầu nổ với làn hắc khí bay ra chính là một thủ đoạn tuyệt vọng của Ngũ Quỷ môn, khi gặp cường địch quá ghê gớm, đành phải tính đến thế “đồng quy ư tận” nghĩa là cả đôi bên cùng chết.

Ngũ Quỷ môn vốn có năm thứ tuyệt kỹ ghê gớm nhất đời. Một là Quỷ Hỏa hai là Quỷ Xà. Hai thứ này Ngũ Quỷ môn đã dùng để tấn công Vạn Độc Thần Cô nhưng không thành công.

Thứ ba đến Quỷ Âm tức là công lực bằng âm thanh, do Trương Tuệ Lâm dùng một thứ nhạc khí như sừng trâu thổi ra để chống chọi với tiếng sáo của Vạn Độc Thần Cô.

Thứ tư là Quỷ Dược tức là những môn thuốc ma quỷ, kể cả độc dược, có thể lấy tính mạng đối phương như chơi.

Sở dĩ Ngũ Quỷ môn không giờ Quỷ Dược ra tấn công Vạn Độc Thần Cô là vì họ biết rằng Vạn Độc Thần Cô là bà vua thuốc độc, về môn này Ngũ Quỷ môn nhất định phải thua kém xa.

Bởi thế, Trương Tuệ Lâm đã phải thi thố đến tuyệt kỹ thứ năm của môn phái là thứ Quỷ Khí, có hiệu năng quái gở nhất, nhưng cũng là thứ tuyệt kỹ đường cùng, vì khi dùng tới chẳng những đối phương táng mạng mà chính người dùng cũng có khi bị chết lây.

Lại nói Trương Tuệ Lâm bắt đầu tung trái cầu Quỷ Khí ra thì hơn hai mươi tên Ngũ Quỷ môn còn sống sót lập tức quỳ ngay xuống, hay tay chấp trước ngực đáng điệu vô cùng tôn kính, nhưng nét mặt họ bị ai thống thiết vô cùng.

Những người này đều là cao thủ vai vế rất cao trong Ngũ Quỷ môn, nên khi thấy Chương môn nhân tung trái cầu Quỷ Khí ra, họ biết ngay ý định của Chương môn là tất cả cùng đối phương chết một lượt.

Theo đúng quy lệ của Ngũ Quỷ môn, khi thấy Quỷ Khí bay ra, tất cả đều quỳ xuống làm lễ.

Ngay sau đó cả bãi chiến trường bỗng vang lên một giọng đều đều như tụng kinh bằng tiếng Mông Cổ. Đó là bài kinh Tự tuyệt của Ngũ Quỷ môn trước khi chết vì Thánh lệnh.

Quang cảnh lúc đó thật lạ lùng. Hơn hai mươi người quỳ giữa những xác chết ngổn ngang, máu chảy lênh láng, miệng đọc kinh, nét mặt bị ai rầu rĩ, nước mắt chảy dòng, nhưng trong mắt kẻ nào cũng lóe ra tia nhìn hằn thù vừa mãn nguyện, vì họ tin rằng Quỷ Khí bay ra đối phương có tài trời cũng không thoát khỏi.

Tình trạng đó khiến Vạn Độc Thần Cô tuy gan to mặt lớn mà cũng không tránh khỏi rùng mình kinh hãi.

Vạn Độc Thần Cô cũng biết đây là tuyệt kỹ ghê gớm nhất của Ngũ Quỷ môn, nhưng hiệu năng của nó như thế nào mù chưa hiểu rõ.

Bởi thế, khi làn hắc khí bay đến, Vạn Độc Thần Cô vội thu cây sáo lại, hai tay đẩy ra hai chưởng, tạo thành chưởng phong ào ào, không cho làn khói đen đó đến gần.

Vạn Độc Thần Cô võ công tối cao, tài dùng độc dược và giải độc đệ nhất thiên hạ, nhưng mù ta đa nghi và khôn ngoan vô cùng.

Đẩy chưởng phong ra, Vạn Độc Thần Cô đã định làm cho làn khói hắc khí bay tạt sang một bên, rồi nhảy ra ngoài tránh xa một nơi để xem thế nào rồi liệu sau.

Không ngờ, chưởng phong vừa bay ra, làn hắc khí chẳng những không tán ra mà lại quây tròn lại, vây Vạn Độc Thần Cô vào giữa, thành thử Vạn Độc Thần Cô như bị một chiếc màn đen chụp kín tứ bề.

Đó là vì Trương Tuệ Lâm đã vận dụng nội lực điều khiển làn hắc khí bay theo ý muốn.

Vạn Độc Thần Cô bị vây, nhưng không hề nao núng, cười nhạt một tiếng, thò tay vào bọc áo lấy ra hai viên thuốc, một trắng một hồng, bỏ vào mồm nuốt ngay.

Đó là thứ linh dược khử độc quý báu của Vạn Độc môn, do Độc Dược Vương Bà khi xưa truyền lại.

Vạn Độc Thần Cô đã biết ngay luồng hắc khí của đối phương là một thứ thuốc độc ghê gớm, chỉ cần thở hít một chút vào nội tạng, ruột gan cũng bị thối nát ngay.

Bởi vậy, mù đã phải lấy ngay thuốc khử độc của môn ra đề phòng.

Những luồng hắc khí chẳng những độc và còn quái gở nữa nên mới mang danh là Quỷ Khí.

Sau khi luồng khói đen vây chặt Vạn Độc Thần Cô vào giữa, Trương Tuệ Lâm ngồi sụp xuống đất, mồm lẩm bảm tụng niệm mấy khẩu quyết bằng tiếng Mông Cổ, hai bàn tay từ từ đẩy ra phía trước.

“Đoàng” một tiếng sét nổ cực kỳ dữ dội, trong làn khói đen tự nhiên lóe ra một vết chớp nhoáng.

Đồng thời, bầu không khí tự nhiên băng giá, lạnh đến cực độ. Hơi lạnh ghê gớm dần dần xâm nhập Vạn Độc Thần Cô.

Biết ngay là Quỷ Khí tác quái, Vạn Độc Thần Cô vội vận dụng nội lực chống chọi với hơi lạnh, một mặt vận dụng nội gia cương khí bảo vệ toàn thân.

Sức mạnh này đâu phải sức lạnh tầm thường. Đó là một loại “độc lạnh” chuyên phá chân khí, chỉ cần để hơi lạnh chạm phải người là thân thể biến thành tuyết ngay lập tức.

Bọn Ngũ Quỷ môn quỳ ở xung quanh, tuy đã có thuốc trừ, vậy mà cũng chịu không nổi, toàn thân lão đảo muốn ngã.

Trong khi toàn bãi chiến trường hóa thành băng tuyết một màu trắng xóa, thì đột nhiên Trương Tuệ Lâm quát lên một tiếng.

Lập tức những tiếng sét lại nổi lên, những tia lửa đỏ hồng bay vút qua luồng hắc khí như lần chớp.

Lạ lùng thay, bầu không khí đang lạnh như băng tuyết, bỗng lại nóng hừng hực như lò lửa, không phải sức nóng tầm thường mà là thứ nóng của “tam muội hỏa” xuất sinh từ các ngọn lửa diễm sơn.

Võ công thượng hạng của Vạn Độc Thần Cô mà bị vây hãm vào thế này cũng kinh hoàng thất sắc. Chưa chống chọi với sức lạnh xong thì lại đến sức nóng.

Hơn nữa, sức lạnh cũng như sức nóng đều tiềm tàng những độc khí ghê gớm, theo thể âm dương xâm nhập tạng phủ.

Hơi nóng vừa tỏa ra, đột nhiên những tiếng nổ liên tiếp vang lên, làm lửa đỏ xanh bắn lóe tứ phía, chẳng khác gì trong đám mây mù có những luồng sét đánh dọc ngang, trông khủng khiếp vô cùng.

Thì ra Quý Khí của Ngũ Quỷ môn là tuyệt kỹ cốt của môn phái này, không giờ ra thì thôi, một khi đã sử dụng đến, không sinh vật nào còn tồn tại được trong khu vực có luồng sắc khí bao trùm.

Ngay chính những người Ngũ Quỷ môn cũng biết mình sắp chết đến nơi, nhưng họ chẳng hề sợ hãi lại còn vui mừng vì thấy hãm được kình địch vào tử địa.

Trong khi đó Vạn Độc Thần Cô cũng cuống cuồng chống chọi với những tia lửa đang liên tiếp bắn tới.

Mồ hôi toát đầm đìa, Vạn Độc Thần Cô thét lên một tiếng như sấm nổ, hay tay đánh ra những chưởng phong ào ào, ngăn chặn luồng hắc khí khi đang vây quanh.

Nhưng chắn giữ được phía Đông thì lửa ở phía Tây ập vào, đẩy được hắc khí ở phía Nam thì ở phía Bắc lâm nguy. Đồng thời luồng hắc khí ngày càng siết chặt.

Cứ xét võ công thượng thặng của Vạn Độc Thần Cô thì việc vận khí chống lại luồng khói đen và lửa cũng không khó khăn lắm.

Nhưng vừa rồi đang phải chống với lạnh, bỗng nhiên phải chống với nóng thì vấn đề khó khăn vô cùng.

Nguyên nội lực của người ra do khí âm dương tạo thành. Chống với lạnh phải dùng khí âm, chống với nóng phải dùng khí dương.

Đang khi vận dụng thuần âm chân khí, bỗng gặp nhiệt lực ập tới, nhiệt độ trong người xáo trộn, nguy hiểm vô cùng. Những người cảm mạo phong hàn chính là ở trong tình trạng này.

Vạn Độc Thần Cô là tay võ công đệ nhất mới chống được Quý Khí của Ngũ Quỷ môn, nếu không thì đã lăn ra chết vì hơi hàn nhiệt tương giao nội thể.

Nhưng mục ta kinh hãi thất thần rồi. Vốn là người thông minh tuyệt đỉnh, chỉ thoáng qua cách sử dụng của Quý Khí mục đã hiểu phương thức biến hóa của nó ra sao rồi.

Quý Khí lợi dụng âm dương tương khắc, hàn nhiệt giao tranh, nên sau khi phát lạnh đến phát nóng và rồi khi nóng đến cực độ, nó sẽ chuyển về lạnh sau đó lại nóng, cứ như thế mãi.

Đó là thuận theo phép âm dương thái cực của Bát Quái hay thuật thiên nhiên vậy.

Vạn Độc Thần Cô biết rằng nếu để cho Quý Khí tuần tự biến hóa hết nóng lại lạnh thì dù có mình đồng da sắt võ công xuất phàm nhập hóa cũng khó lòng tránh khỏi cái chết thảm khốc.

Bởi thế Vạn Độc Thần Cô phải tính đến chuyện liều mạng... Tuy là Quý Khí ghê gớm, không dám để nó chạm vào người, Vạn Độc Thần Cô biết rằng không liều mạng qua luồng hắc khí mà thoát ra ngoài thì không sao thoát chết.

Giữa lúc ấy, bỗng lại nghe thấy tiếng nổ dữ dội. Những tia lửa nóng nhất lại tắt đi, và bầu không khí đang nóng như lò lửa, lại trở thành băng giá.

Vạn Độc Thần Cô không dám chậm trễ tia lửa vừa tắt, mục đã rú lên một tiếng dài, vận dụng toàn lực, lấy hồn nguyên cương khí hộ thể, còn hai tay đánh ra một chưởng tối cao của Vạn Độc Thần Cô là Thiên Y Bát Giáp.

Vòng hắc khí quả nhiên bị đẩy lùi lại. Vạn Độc Thần Cô liều lĩnh nhảy đại ra ngoài.

Công lực của mục thật hiếm có trên đời, người mục đi đến đâu, luồng Quý Khí té ra đến đó.

Vạn Độc Thần Cô quả là thông minh tài trí hơn người, mục đã chọn đúng lúc Quý Khí biến hóa, từ nhiệt độ đổi sang hòa độ để phá vòng vây nên mới thành công được như vậy.

Nếu không thì dù có công lực gấp mười lần, chưa chắc đã đẩy lui được vòng hắc khí.

Thâu nhập Ngũ Quỷ môn

Vạn Độc Thần Cô từ đám khói đen mù như một con chim én lách mình xuyên ra ngoài nhanh tựa như chớp nhoáng.

Tuy đã cẩn thận đề phòng, Vạn Độc Thần Cô chỉ sợ ý một chút nên trong lúc xuyên qua làn Quỷ Khí một cánh tay trái từ khuỷu tay đến bàn tay, đã chạm phải luồng khói đen. Lúc nhảy ra đến bên ngoài, Vạn Độc Thần Cô thấy tay trái tê dại đau nhức không thể chịu nổi, giặt mình, đưa tay lên nhìn thì cả một nửa ống tay áo lụa đã bị cháy đen, da thịt ruột da như người phải phỏng, để lộ cả thịt đỏ hồng và máu tươi nhỏ xuống lòng rỗng.

Vạn Độc Thần Cô vừa kinh hãi vừa tức giận, vội lấy thuốc giải độc ra uống, và lấy thuốc bột rắc lên cánh tay bị thương.

Bàn tay trắng nõn đẹp như ngọc ngà của muội, lúc này trông chẳng khác gì cánh tay một kẻ bị bệnh phong cùi, coi rất ghê tởm.

Vạn Độc Thần Cô rú lên một tiếng, đột nhiên nhảy vọt đến bên Trương Tuệ Lâm.

Lúc này Trương Tuệ Lâm đã bị phản ứng hàn nhiệt rồi độc làm cho ngất ngư, còn đâu sức kháng cự lại nữa.

Chỉ thấy Vạn Độc Thần Cô cười nhạt một tiếng, cây sáo ngọc trên tay mặt vung lên thành một lần chớp nhoáng đâm thẳng vào ngực Trương Tuệ Lâm.

Máu ở ngực Trương Tuệ Lâm phun ra như suối, y lao đảo rồi gục ngay xuống không kịp kêu lên một tiếng.

Vạn Độc Thần Cô như một con mèo điên, cười lên khanh khách, thân hình vọt biến nhanh như chớp, thoáng một cái đã nhảy vọt đến bên một tên Ngũ Quỷ môn còn quỳ ở gần đó.

Ánh sáo bạc lại vung lên, tiếng người “hự” lên thảm thiết rồi thấy người ngã gục.

Vạn Độc Thần Cô như một con bướm lượn, bay đến các bông hoa, lần lượt nhảy đến cạnh những người Ngũ Quỷ môn còn sống sót và ra tay hạ sát thủ.

Thật ra những người này cũng đang hấp hối rồi. Khi Quỷ Khí bay ra là giờ chết đã điểm, vì Quỷ Khí độc địa nhất trần gian, Ngũ Quỷ môn sáng chế ra nó mà không có cách nào tìm được thứ khắc tinh hóa giải. Quỷ Khí quả là thứ tuyệt kỹ tận diệt, bạn và thù đồng quy âm phủ.

Trong chớp mắt, Vạn Độc Thần Cô đã giết hết gần hai chục mạng Ngũ Quỷ môn, như vậy là cả một trăm người của môn phái này đều bị hạ vì tay Đào Hoa giáo chủ. Vạn Độc Thần Cô quả là tay giết người không gớm tay. Chiếc áo lụa trắng của muội đã đỏ lôm nhôm những máu.

Thi hành xong thủ đoạn, Vạn Độc Thần Cô đắc chí ngửa mặt lên trời cười ha hả.

Đột nhiên tiếng cười ngưng bật, Vạn Độc Thần Cô cau mày lắng tai nghe.

Mụ đã nghe thấy tiếng thờ. Võ công của Vạn Độc Thần Cô đến mức thượng đỉnh, nên tuy cất tiếng cười, tai mụ vẫn nghe động tĩnh cách xa hàng dặm.

Vạn Độc Thần Cô đã nghe thấy tiếng thờ khô khè. Tiếng thờ đó chính là của Kim Ngang Tiêu nằm ở sau khối đá lớn gần đó hôn mê, vì chàng đã thờ phải Quỷ Khí.

Vạn Độc Thần Cô chau mày, nhìn cả trăm thầy người nằm ngổn ngang ở trước mặt. Mụ ta cho là trong đám người này vẫn còn kẻ hấp hối chưa chết.

Mụ đã say máu nên nghe tiếng thờ đó khó chịu vô cùng, định tìm đến nơi hạ sát cho hết. Nhưng mụ vừa quay người đi được vài bước đã đứng sững ngay lại.

Cánh tay trái bị thương bỗng nhức nhối vô cùng. Vạn Độc Thần Cô kinh hoàng, cho là chất độc tối hiểm của Quỷ Khí phát tác, không dám chậm trễ nữa, vội nhảy đi luôn quay về Đào Hoa cung tìm thần dược chữa chạy.

Vạn Độc Thần Cô cũng cho rằng hắc khí lan tràn ở đây, dù kẻ nào có hấp hối cũng chết chứ không sao sống được. Tuy vậy mụ cũng hậm hực nhìn đồng xác chết một lượt rồi mới phi thân chạy đi.

Chỉ lát sau, hình bóng của Vạn Độc Thần Cô đã biến mất dạng. Bãi chiến trường im lặng thê lương, thấy người nằm ngổn ngang bên những dòng máu chảy thành suối, trong khi luồng hắc khí tan dần trên đám xác chết.

Phải một lúc lâu sau Kim Ngang Tiêu mới tỉnh lại được.

Chàng nấp sau một tảng đá ở gần bãi chiến trường, nên tình cờ được quan sát trận đấu vô cùng dữ dội giữa Ngũ Quỷ môn và Vạn Độc Thần Cô.

Nhưng đến khi Trương Tuệ Lâm phát động Quỷ Khí chàng đã bị thứ hơi quỷ đó làm hôn mê bất tỉnh.

Nếu là người thường, Kim Ngang Tiêu chẳng bao giờ tỉnh lại được, vì Quỷ Khí là một thứ hơi độc địa nhất trần gian. Vừa ngủ phải hơi này chàng đã choáng váng mặt mày ngã ngất đi.

Nhưng nhờ có Thiên Niên Tuyết Sâm ở trong người có tính chất giải độc thần diệu, nên chỉ một lát sau chất độc trong người chàng đã bị giải trừ hết.

Sau đó Kim Ngang Tiêu lại bị hai luồng kinh khí hàn nhiệt giao tranh, làm cho nội tạng đã sẵn thương tích, lại bị trầm trọng hơn nữa.

Cũng may Kim Ngang Tiêu luyện được Cự Linh thần công lại được uống nước dãi hạc ngàn năm, nên công lực chàng vẫn ngấm ngầm chống chọi được với ngoại khí.

Kim Ngang Tiêu ngắt đi từ lúc Trương Tuệ Lâm tung Quỷ Khí, nên chàng không biết hỏi kết cuộc Ngũ Quỷ môn bị thảm sát như thế nào.

Đến lúc tỉnh lại, thấy tứ bề êm ả, không tiếng động tĩnh, chàng ngạc nhiên vô cùng, vội bò dậy nhìn xem thì thấy la liệt những xác chết, chàng kinh hãi vô cùng.

Chờ đến khi Quỷ Khí tiêu tan hết, chàng mới dám đến bãi chiến trường xem xét.

Tuy không có liên quan gì với Ngũ Quỷ môn, Kim Ngang Tiêu nhìn thấy thảm trạng của cuộc tàn sát, thấy người chết ngổn ngang, máu chảy đông đặc và tím bầm, chàng cũng phải đau lòng, thương xót.

Nhìn quanh quẩn chỉ thấy toàn xác của đệ tử Ngũ Quỷ môn, không thấy bóng dáng Vạn Độc Thần Cô đâu, Kim Ngang Tiêu bất giác thờ dài, biết rằng Vạn Độc Thần Cô đã toàn thắng, y thị tàn sát hết mọi người rồi bỏ đi rồi.

Kim Ngang Tiêu vội nhìn về phía Trương Tuệ Lâm có ý xem y có bị nạn không, chợt thấy họ Trương cũng nằm gục bên xác đồng đạo, chàng lại càng ngao ngán hơn nữa.

Từ lúc thấy Trương Tuệ Lâm xuất hiện, dùng nhạc khí sừng trâu chống chọi với tiếng sáo ma của Vạn Độc Thần Cô, Kim Ngang Tiêu bỗng thấy có cảm tình đặc biệt với người này.

Trước hết chàng thấy họ Trương là đối thủ với Vạn Độc Thần Cô, đệ nhất ma đầu của võ lâm, chàng đã có ý hâm mộ rồi, tuy chàng chẳng hề quen biết y và cũng chưa được nghe nói đến tên y bao giờ.

Chàng lại thấy Trương Tuệ Lâm dung mạo tuấn tú, cử chỉ hiên ngang, tuy còn ít tuổi mà võ công cái thế, hiếm có trên đời, nên đã nảy sinh ra ý muốn kết giao.

Chẳng ngờ Trương Tuệ Lâm đã bị hạ độc thủ chết ngay rồi, Kim Ngang Tiêu vừa buồn rầu vừa thương cảm, bước lại bên xác chết họ Trương.

Lúc này Kim Ngang Tiêu tuy vết thương còn trầm trọng, nhưng công lực đã bắt đầu hồi phục nên có thể đi đứng dễ dàng, không đến nỗi khó khăn như trước.

Đến bên xác của Trương Tuệ Lâm, Kim Ngang Tiêu thấy y nằm gục bên đồng máu bất giác thấy nao nao trong dạ, giọt lệ anh hùng từ khóe mắt lăn tăn chảy xuống đôi gò má.

Chẳng qua gì Trương Tuệ Lâm cũng là một Chương môn một phái, vậy mà gặp cường địch phải chết thảm như thế này, thật là đáng tiếc thật cho một bậc kỳ tài.

Cứ xét võ công và nội lực của Trương Tuệ Lâm, y thừa sức bỏ chạy, tránh khỏi độc thủ của Vạn Độc Thần Cô.

Nhưng Trương Tuệ Lâm không chạy trốn, cam chịu cùng đồng môn đệ tử tuần tiết, tấm lòng khí khái anh hùng đó quả đáng ngưỡng mộ.

Nghĩ thế Kim Ngang Tiêu càng thấy thương cảm cúi xuống khẽ nói bên xác chết :

- Trương đại huynh, tiểu đệ vô duyên không được làm bạn với đại huynh trong lúc sinh tiền, nghĩ thật tiếc hận vô cùng. Trương đại huynh, tiểu đệ mang trọng thương trên người chưa biết chừng rồi đây cũng theo đại huynh xuống cửu tuyền cũng nên. Giờ đây còn chút sức lực trong người, tiểu đệ cũng xin tìm cách chôn cất cho đại huynh, kéo dề di hài bọc lộ, làm mồ cho muông thú. Đại huynh ở trên cao xanh, xin chứng giám cho tấm lòng của tiểu đệ.

Nói dứt lời, Kim Ngang Tiêu cúi xuống lật xác Trương Tuệ Lâm lên, để cho y nằm ngay ngắn rồi tính chuyện đào huyệt chôn cất.

Không ngờ, Kim Ngang Tiêu vừa lật xác Trương Tuệ Lâm nằm ngửa, thì chàng giật nảy người, kêu lên một tiếng và lùi ngay lại một bước.

Thì ra xác Trương Tuệ Lâm vừa lật lên, Kim Ngang Tiêu thấy tay y thủ một lưỡi trủy thủ bén nhọn sáng quắc, đồng thời hai mắt y mở ra nhìn Kim Ngang Tiêu trừng trừng.

Trương Tuệ Lâm chưa chết, tuy ngực đã bị đâm một mũi sáo chí tử, nhưng nhờ công lực cao siêu, y vẫn giữ được chân khí chưa đến nỗi tuyệt ngay.

Trương Tuệ Lâm nằm giả chết, định bụng chờ kẻ thù đến gần là xuất kỳ bất ý đâm một mũi đao ám toán để rồi cùng chết.

Không may Vạn Độc Thần Cô vì vết thương ở tay đau nhức đã bỏ đi ngay, không kịp đến bên Trương Tuệ Lâm xem địch thủ đã chết chưa, kẻ đến bên Trương Tuệ Lâm không phải là Vạn Độc Thần Cô mà là Kim Ngang Tiêu.

Những lời nói vừa rồi của Kim Ngang Tiêu, y đã nghe thấy hết, nếu không làm sao Kim Ngang Tiêu tránh được cái chết oan uổng?

Thấy Kim Ngang Tiêu là một thanh niên lạ mặt, tuy dung mạo tiêu tụy vì nội thương, nhưng vẫn lộ vẻ anh tuấn hào hùng. Trương Tuệ Lâm vô cùng ngạc nhiên, buông lưỡi thủy thủ và một nhọc cất tiếng hỏi :

- Huynh đài là ai? Tại sao lại biết được tên tiểu đệ?

Kim Ngang Tiêu thờ dài một tiếng, khẽ đáp :

- Tiểu đệ họ Kim, tên Ngang Tiêu, vừa rồi tình cờ nấp một bên nên đã chứng kiến tất cả tự sự.

Nghe thấy ba tiếng “Kim Ngang Tiêu”, Trương Tuệ Lâm thoáng hiện vẻ mừng trên nét mặt và hỏi :

- Huynh đài có phải là vị thiếu niên công tử, võ công đệ nhất Trung Nguyên, có mỹ hiệu là Bạch Diện thư sinh đó không?

Kim Ngang Tiêu lộ vẻ thẹn thùng, nói :

- Tiểu đệ đâu dám nhận danh đó? Trước đây tiểu đệ quả có chút hư danh, do các nhân vật võ lâm mến tặng, nhưng ngày nay chẳng may gặp cường địch lại vô ý trúng độc kế của Đào Hoa giáo chủ, thân mạng trọng thương, công lực cũng chẳng còn, nghĩ thật thẹn thùng vô cùng.

Trương Tuệ Lâm không để ý đến những lời nói của Kim Ngang Tiêu, chỉ ngược mắt nhìn lên trời cao, vẻ mặt nửa hoan hỉ nửa bi ai, cất giọng run run khẽ nói :

- Đa tạ Thiên Địa, lòng trời không muốn cho Ngũ Quỷ môn tuyệt nên mới run rui như thế này.

Kim Ngang Tiêu móc túi lấy lọ ngọc xanh của Hắc Cốt Ma Nương tặng cho chàng khi trước, giơ lên lắc thử thấy bên trong có tiếng lóc cóc, nên cả mừng nói :

- May thay linh dược chưa hết.

Đoạn chàng đổ những viên thuốc màu hồng mùi thơm ngào ngạt ra tay, cả thầy còn đứng năm viên, miệng nói :

- Trương đại huynh mau uống mấy viên thuốc này là thứ tiên dược quý giá của Hoàng Hạc đảo chứa năm xưa để lại. Tiểu đệ đã từng dùng qua, công hiệu như thần...

Trương Tuệ Lâm bỗng ứa nước mắt, nắm tay Kim Ngang Tiêu và run giọng nói :

- Kim đại huynh quả là người tiểu đệ muốn gặp khi bước chân vào Trung Nguyên. Tiểu đệ đã nghe hiệp danh “Bạch Diện thư sinh” một mình chống chọi Câu Hồn bang, nên ngày đêm ái mộ, chỉ mong được dịp bái kiến, không ngờ tiểu đệ lại được gặp huynh trong lúc này. May thay, may thay, Ngũ Quỷ môn có hậu...

Kim Ngang Tiêu thấy thương thế của Trương Tuệ Lâm rất trầm trọng, máu ở vết thương rỉ ra hoài, nên ngắt lời y :

- Trương đại huynh hãy mau uống mấy viên thuốc này rồi hãy nói.

Trương Tuệ Lâm khẽ đưa tay lên gạt tay Kim Ngang Tiêu và lắc đầu, nói :

- Kim đại huynh hãy cất những viên thuốc quý đó đi, tiểu đệ biết mệnh mình đã hết, uống thuốc cũng vô ích, chỉ phí linh dược mà thôi. Đại huynh nên cất giữ trong người sau này còn có dùng đến.

Kim Ngang Tiêu vội nói :

- Tiểu đệ đã dùng một nửa rồi, còn một nửa này không dùng đến nữa. Đại huynh hãy cứ yên lòng...

Trương Tuệ Lâm bỗng giơ tay ra hiệu chàng đứng nói nữa, đoạn y cố nhếch đầu lên nhìn quanh và hỏi :

- Kim đại huynh, đại huynh có nhìn thấy thanh kiếm của đệ rớt quanh đây không?

Kim Ngang Tiêu ngạc nhiên, nhưng cũng đưa mắt nhìn thanh kiếm của Trương Tuệ Lâm quả có rơi cách đó độ ba trượng, ánh kiếm màu hồng còn lóe lên như tia lửa liên chạy lại, nhặt lấy đem về đưa cho Trương Tuệ Lâm.

Trương Tuệ Lâm nắm lấy thanh kiếm, run run giơ lên nhìn rồi đặt xuống, miệng mỉm cười mãn nguyện :

- Kim đại huynh có biết thanh kiếm này là gì không? Đây là thanh Hồng Từ kiếm, tức là tín hiệu của Chuồng môn nhân bốn phái. Thanh kiếm này đối với môn phái Ngũ Quỷ môn có mối liên quan rất hệ trọng.

Kim Ngang Tiêu thấy lo ngại, cho là Trương Tuệ Lâm sắp mê đãng, đương lúc thương thế trầm trọng, lại khoe bảo kiếm, nên vội nói :

- Trương đại huynh, chuyện gì cũng gác lại một bên đã, đại huynh phải uống thuốc ngay đi.

Trương Tuệ Lâm mắt vụt long lanh sáng quắc, cầm chặt lấy tay Kim Ngang Tiêu và nói :

- Kim đại huynh, tiểu đệ sắp lìa trần rồi, thời giờ chẳng còn mấy nữa, những lời tiểu đệ sắp nói đây rất quan trọng. Xin đại huynh hãy nghe cho kỹ.

Kim Ngang Tiêu ngạc nhiên chẳng hiểu sao, thì Trương Tuệ Lâm đã đặt thanh Hồng Từ kiếm vào tay chàng nói tiếp :

- Kim Ngang Tiêu... Kim đại huynh, từ phút này trở đi, đại huynh là Chương môn phái Ngũ Quỷ môn, xin đại huynh hãy tiếp nhận lấy kiếm phủ của bốn môn.

Kim Ngang Tiêu kinh ngạc quá đến nỗi ngẩn người ra, chỉ biết lắc đầu, chưa tìm được lời từ chối thì Trương Tuệ Lâm lại phều phào nói :

- Đại huynh không thể từ chối được đâu. Đại huynh đã có tình cảm với tiểu đệ như thế, chẳng lẽ lại để tiểu đệ lại chết trong tuyệt vọng hay sao? Ngũ Quỷ môn là môn phái rất lớn, đệ tử cả mấy ngàn người, nếu tiểu đệ không tìm được trước khi chết, để cho bốn môn tan rã, tiểu đệ sẽ đắc tội vô cùng.

Kim Ngang Tiêu cuống cả người lên vội nói :

- Trương đại huynh đã chọn nhầm người rồi, tiểu đệ đang mang trọng thương trong người đang bị cường địch truy nã, mạng sống chưa biết có bảo vệ được hay không, còn nói gì đến việc lãnh trách nhiệm lớn lao như thế.

Trương Tuệ Lâm lắc đầu, đáp :

- Tiểu đệ tài ba chẳng ra gì, nhưng có chút nghề mọn là xem tướng người. Chỉ thoáng trông thấy đại huynh, tiểu đệ đã biết ngay trời tựa Ngũ Quỷ môn rồi, vì đại huynh tướng mạo phi phạm, anh khí凛冽, sau này sẽ trở nên ngôi sao Bắc Đẩu của võ lâm, kỳ tài của thiên hạ. Đại huynh tướng tính phúc hậu, căn cơ đại bảo lại thâm tâm địa trung hậu, làm sao có thể chết yếu được.

Trương Tuệ Lâm nói một hồi thì người mệt lả, hơi thở chỉ còn thoi thóp.

Kim Ngang Tiêu thấy Trương Tuệ Lâm chí tình như vậy, càng thêm thương xót, nhưng nghĩ rằng mình chưa biết Ngũ Quỷ môn thiện ác ra sao, thật khó lòng nhận chức Chương môn nhân một cách đường đột như vậy.

Chàng định tìm lời từ chối nên vội nói :

- Trương đại huynh, tiểu đệ... tiểu đệ Nhưng Trương Tuệ Lâm không để cho chàng nói, đã giơ tay ra hiệu nói :

- Tiếc rằng thời giờ có ít, tiểu đệ không đủ lực nói hết những điều bí ẩn của bốn môn cho đại huynh rõ. Nhưng sau này với thanh Hồng Từ kiếm làm tín hiệu, đại huynh sẽ tìm được bốn đệ tử, các Bộ chủ, Đường chủ sẽ có bốn phận nói hết cho đại huynh nghe...

Nói đến đây, đột nhiên Trương Tuệ Lâm nấc lên một tiếng, miệng trào máu, người ườn lên như muốn kháng cự với tử thần.

Kim Ngang Tiêu hoảng sợ kêu gọi :

- Trương đại huynh! Trương đại huynh!

Nhưng Trương Tuệ Lâm chân tay đã lạnh toát, chỉ còn thều thào nói được mấy tiếng :

- Kim... chương môn... hãy làm rạng rỡ... môn phái... Thánh lệnh... Hưng giáo...

Chưa dứt lời, Trương Tuệ Lâm đã rùng mình, hai mắt trợn ngược, lúc đó mới chết hẳn.

Tuy chỉ quen biết nhau trong giây phút phút ngắn ngủi, Kim Ngang Tiêu đau lòng quá đỗi, nước mắt chảy ròng, đưa tay vuốt qua mắt cho bạn. Chàng cầm thanh Hồng Từ kiếm lên, ánh hồng quanh sáng lóe, cảm khái nói thầm bên xác chết :

- Trương đại huynh cứ yên lòng tiên du, tiểu đệ quyết làm tròn lời ủy thác của đại huynh.

Kim Ngang Tiêu đứng lên, định tìm nơi kín đáo, đào huyệt chôn Trương Tuệ Lâm. Chẳng ngờ chàng vừa xoay người đi, đã nghe thấy tiếng cười lạnh lạnh rất quái ác, từ xa vọng tới...

Chẳng cần nhìn người, chỉ nghe thấy tiếng cười rùng rợn đó Kim Ngang Tiêu cũng biết kẻ chạy đến là ai rồi! Đó là Vạn Độc Thần Cô Đồ Thương Lăng, Giáo chủ Đào Hoa giáo!

Kim Ngang Tiêu kinh hãi thất thần, biết rằng để Vạn Độc Thần Cô bắt gặp lần này thì tính mạng chàng khó toàn, nên chàng quay lại nghiêng răng, cầm thanh Hồng Từ kiếm chém mạnh vào Vạn Độc Thần Cô đang phi tới như bay.

Nhưng công lực của Kim Ngang Tiêu đối với Vạn Độc Thần Cô lúc này khác nào trẻ nít đối với người lớn, Vạn Độc Thần Cô cất tiếng cười ha hả, sử dụng một chiêu Tiểu Cầm Nã Thủ, thanh kiếm đã lọt vào tay mục ta rồi, còn một tay nữa, Vạn Độc Thần Cô nắm lấy gáy Kim Ngang Tiêu khiến chàng co rúm người lại, rồi nhấc bổng chàng lên như xách một con gà.

Vạn Độc Thần Cô cười, nói :

- Té ra Kim công tử cũng muốn lấy trộm bảo kiếm này? Ta vì vội đã bỏ đi, quên mất thanh báu kiếm, nên quay lại lấy, ai ngờ trời cũng chiều lòng cho ta hai báu vật một lúc. Hà hà...

Kim Ngang Tiêu tức giận nhìn mục, không nói một lời, chàng không khỏi ngạc nhiên thấy cánh tay của Vạn Độc Thần Cô cuốn vải trắng băng bó vết thương lộ da trơ thịt, nhưng tay mục cử động như thường, công lực không mất chút nào, rõ rệt là vết thương do Quỷ khí gây ra, độc địa kinh người,

nhưng Vạn Độc Thần Cô là bà chúa độc được, đã có phương pháp chữa lành ngay tức khắc.

Vạn Độc Thần Cô lại nói :

- Kim công tử, công tử muốn chiếm đoạt thanh Hồng Tử kiếm này, ta chẳng phải là kẻ hẹp lượng mà không cho công tử được toại nguyện miễn là công tử làm theo ý ta, như ta đã nói ở Đào Hoa cung vừa rồi.

Nghe Vạn Độc Thần Cô nói thế, Kim Ngang Tiêu biết ngay là mụ đã hiểu lầm chàng, tưởng chàng lần mò đến đây để tìm báu kiếm, chứ mụ có biết đâu rằng Trương Tuệ Lâm đã truyền chức Chương môn Ngũ Quỷ môn cho chàng.

Chợt nhớ tới lời trời trăng của Trương Tuệ Lâm, cần lấy lại Thánh lệnh trong tay Vạn Độc Thần Cô, Kim Ngang Tiêu bỗng cất tiếng nói :

- Phu nhân muốn tại hạ lên Kim Đình tự lấy U Minh Thần Bát Quái đồ, tại hạ sẵn sàng tuân lệnh. Nhưng lúc này công lực của tại hạ đã tiêu tan mất rồi, tại hạ cần phải tĩnh dưỡng ít ngày.

Chàng không quen nói dối, nên chỉ nói được mấy lời đó là mặt đỏ bừng. Vạn Độc Thần Cô hiểu ngay tâm trạng chàng, nhưng mụ vẫn cười lớn :

- Một lời nói của nam tử đại trượng phu tứ mã nan truy. Kim công tử nhận lời là tốt rồi, còn công lực của công tử, ta sẽ giúp cho công tử phục hồi mau lẹ. Bây giờ công tử hãy theo ta về Đào Hoa cung tĩnh dưỡng.

Nói dứt lời, Vạn Độc Thần Cô một tay cầm thanh Hồng Tử kiếm, một tay cắp Kim Ngang Tiêu ôm sát ngang hông, nhảy ngay đi vùn vụt như bay.

Kim Ngang Tiêu thế cùng nên mới phải dùng kế. Sở dĩ chàng phải tạm thời giả bộ nhận lời lên Kim Đình tự là vì chàng muốn hoãn binh, để có thì giờ phục hồi công lực.

Thực ra chàng đã căm hận Vạn Độc Thần Cô đến xương tủy, lại oán ghét thủ đoạn tàn nhẫn của Vạn Độc Thần Cô đã ra tay giết hại Ngũ Quỷ môn, chàng chỉ muốn giết ngay Vạn Độc Thần Cô để trả thù cho Trương Tuệ Lâm, chứ có khi nào chịu a tòng với y thị chiếm đoạt bảo vật trên Kim Đình tự.

Vạn Độc Thần Cô cũng thừa biết Kim Ngang Tiêu chẳng thực lòng, nhưng mụ đã có chủ định.

Một mặt vẫn giúp Kim Ngang Tiêu phục hồi công lực để chàng có thể lên Kim Đình tự, nhưng một mặt mụ sẽ tìm cách phá hủy trí não của chàng, để chàng vĩnh viễn trở thành một tên nô lệ tay sai trung thành của mụ.

Kim Ngang Tiêu đã tưởng gạt được Vạn Độc Thần Cô, nhưng có biết đâu rằng chính chàng đang bị lừa và bị đưa đến một thảm trạng cực kỳ ghê gớm.

Cả hai cùng mưu toan định lừa nhau. Song le cả hai cũng không ngờ rằng không ai đạt được đến mục đích cả vì có một người thứ ba gạt họ: người thứ ba đó là... tạo hóa ông trời.

Số là trong khi bị Vạn Độc Thần Cô cắp ngang hông, chạy đi vùn vụt như bay, bên tai gió thổi ào ào thì Kim Ngang Tiêu bỗng nhiên bị dao động tâm thần ghê gớm.

Một bên người Kim Ngang Tiêu bị cánh tay trái của Vạn Độc Thần Cô kim sắt ép chặt vào cơ thể Vạn Độc Thần Cô.

Chàng bỗng ngửi thấy mùi hương thơm ngào ngạt từ người Vạn Độc Thần Cô bốc ra, lại cảm thấy thân hình mềm mại như thiếu nữ đang xuân của Vạn Độc Thần Cô ép sát người chàng, thì làm sao chàng không động tâm?

Gái già động tình

Quý vị độc giả, Kim Ngang Tiêu là một thiếu niên anh hùng, tính tình trung hậu, ngay thẳng, lòng dạ trong trắng, không phải là phường hiếu sắc tà dâm.

Nhưng trước đây Vạn Độc Thần Cô đã dùng âm phong tà dục của Đế Bà cầm, khơi động lòng dục của người thanh niên cường tráng của Kim Ngang Tiêu.

Chỉ một chút sơ ý mà Kim Ngang Tiêu đã bị tiếng đàn ma quái đó mê hoặc cám dỗ, đến nổi điên cuồng như kẻ tà dâm loạn trí.

Tiếng đàn tuy đã tắt, nhưng ảnh hưởng của nó vẫn còn. Nếu không nhờ công lực cao siêu, có lẽ bây giờ Kim Ngang Tiêu vẫn còn là kẻ dâm loạn chưa tỉnh.

Đến nay công lực của Kim Ngang Tiêu đã tàn mất gần hết. Chàng lại gặp lại Vạn Độc Thần Cô và ở trong tình trạng dễ bị kích thích, nhất là được ngửi mùi hương thơm của Vạn Độc Thần Cô, mùi hương thơm mà chàng đã có lần được ngửi giữa lúc loạn trí và ôm ấp Vạn Độc Thần Cô trước đây.

Mùi hương đó đã kích thích lòng dục Kim Ngang Tiêu, làm cho ảnh hưởng tiếng đàn Đế Bà cầm còn tiềm tàng trong cơ thể chàng bỗng nhiên bộc phát.

Kim Ngang Tiêu mê man tâm thần, quên hết mọi sự việc. Lòng dục lấn áp, chàng giơ tay ôm chặt ngang hông Vạn Độc Thần Cô trong khi mụ đang chạy như bay.

Vạn Độc Thần Cô là bà già đã ngoài tám mươi tuổi, nhưng nhờ được phép nội công thượng thừa, giữ được sắc đẹp như gái ba chục tuổi.

Cơ thể cường tráng, tươi trẻ như vậy, tất nhiên lòng xuân cũng phơi phới.

Khi Vạn Độc Thần Cô nhìn xuống bắt gặp cặp mắt tê dại của Kim Ngang Tiêu nhìn lên, mặt ta bỗng nóng bừng cả người, phép khinh công đang bay bỗng hóa thành nặng trĩu, chậm bước lại.

Lúc ôm Kim Ngang Tiêu chạy đi, Vạn Độc Thần Cô coi chàng như một đứa con nít, lại thêm chàng bị thương, nên không để ý gì đến vấn đề nam nữ.

Lúc này nhìn xuống, Vạn Độc Thần Cô thấy nét mặt của Kim Ngang Tiêu rõ rệt là một chàng thiếu niên anh tuấn, đẹp như Tống Ngọc, Phan An, tuy bị thương mà khí thế hào hùng vẫn chẳng giảm bớt chút nào.

Không những thế, bị dục tình kích thích, nét mặt Kim Ngang Tiêu lúc đó hồng hào, hấp dẫn vô cùng.

Vạn Độc Thần Cô chạm phải cái nhìn như lửa của Kim Ngang Tiêu, nên cũng động tâm, bối rối, chẳng khác nào thiếu nữ đang xuân gặp phải cái nhìn tình lang.

Cũng nên nhớ rằng Vạn Độc Thần Cô chẳng phải là gái chính chuyên gì.

Y thị là người đa tình dục, nhưng được trời phú cho dung mạo đoan trang, lòng tà dâm không hề để lộ bên ngoài, mà chỉ âm thầm kín đáo bên trong.

Năm xưa, trước khi gặp Thiên Nam Nhất Hiệp Cổ Ứng Long và quyến rũ ông ta, Vạn Độc Thần Cô Đồ Thương Lăng đã dan díu với mấy chàng anh hùng hiệp sĩ mặt mũi tuấn tú, nhưng người này kém tài nên bị y thị bỏ luôn, đôi khi lại tìm cách ám hại nữa.

Đến khi kết duyên với Cổ Ứng Long rồi, Vạn Độc Thần Cô vẫn còn tính ong bướm, nhưng không dám lộ quá mà thôi.

Chính vì tính nết “đa dâm kín đáo” mà Vạn Độc Thần Cô đã trở thành tình nhân với Tăng Á Thiện, cựu Chương môn nhân phái Ngũ Quỷ môn.

Tăng Á Thiện là nhân vật như thế nào? Có một điều mà Kim Ngang Tiêu sau tiếp nhận chức Chương môn Ngũ Quỷ môn cũng không biết là một tục lệ rất lạ của môn phái này.

Các đệ tử của Ngũ Quỷ môn đều là những người “bất thành nhân dạng” xấu như ma quỷ, nhưng Chương môn nhân lại bắt buộc phải là người đàn ông đẹp nhất thế gian.

Cho nên các đệ tử của Ngũ Quỷ môn bao giờ cũng phải tìm người vào làm Chương môn cho môn phái mình, chẳng những tìm người võ công cao cường, tính tình trung hậu, mà còn phải lựa những chàng trai trẻ đẹp như Phan An tái sinh.

Vì thế Tăng Á Thiện cũng là một bậc thiếu niên công tử, chẳng những văn võ song toàn mà dung mạo cũng anh tuấn vào bậc nhất đương thời.

Khi Vạn Độc Thần Cô tìm đến núi Hồ Đầu, là ngọn núi của Ngũ Quỷ môn, mặt đã định dùng võ lực chiếm đoạt Thánh lệnh của Ngũ Quỷ môn.

Nhưng bảo vật của môn phái này âm tàng ở nơi bí mật chỉ có Chương môn nhân mới biết được mà thôi.

Dù Vạn Độc Thần Cô có võ công thượng thặng, giết chết được hết mọi người trong Ngũ Quỷ môn, mặt cũng không thể nào tìm thấy Thánh lệnh.

Hơn nữa Tăng Á Thiện, vị Chương môn nhân thời đó, một khi đã lên tới chức vị ấy ắt không phải là nhân vật tầm thường.

Nếu Vạn Độc Thần Cô dùng võ lực áp đảo được Tăng Á Thiện, cũng không có cách nào tra khảo cho chàng ta khai ra chỗ bí mật. Dù có chết ngay, Tăng Á Thiện cũng không chịu khai.

Vì biết như vậy nên Vạn Độc Thần Cô đã quyết định dùng kế, lấy sắc đẹp của mình ra quyến rũ Tăng Á Thiện, mặc dù nếu luận về tuổi tác thực sự thì Vạn Độc Thần Cô tuổi bà nội họ Tăng.

Chẳng ngờ khi quyến rũ được Tăng Á Thiện rồi, Vạn Độc Thần Cô lại đắm mê mẩn vì dung mạo tuấn tú của họ Tăng.

Đó là vì Vạn Độc Thần Cô tuy già nhưng người còn trẻ, dâm tính còn nhiều, lại ưa thích những chàng trai trẻ trung phong lưu tuấn tú.

Lúc đầu Vạn Độc Thần Cô định chỉ giả vờ yêu đương làm cho Tăng Á Thiện mê mẩn, rồi thừa dịp trộm Thánh lệnh bỏ đi ngay.

Nhưng về sau, vờ mà hóa thực, Vạn Độc Thần Cô thất thân luôn với Tăng Á Thiện, rồi đắm mê mẩn không bỏ đi được nữa.

Vì cuộc tình duyên dan díu kéo dài như vậy, một số đệ tử Ngũ Quỷ môn đã biết, cho nên Vạn Độc Thần Cô lấy làm xấu hổ vô cùng.

Đến lúc câu chuyện bị bại lộ, Vạn Độc Thần Cô sợ hồng vệ, bèn lấy trộm Thánh lệnh bỏ đi luôn.

Và lại lúc đó mặt cũng đã chán Tăng Á Thiện rồi, cho nên bỏ mặc chàng ta, để Tăng Á Thiện chịu hình phạt thảm khốc của sư môn, chức Chương môn nhân cũng không còn nữa.

Lại nói Vạn Độc Thần Cô đột nhiên bị Kim Ngang Tiêu ôm ngang hông, liền nhìn xuống, trông thấy ngay bộ mặt anh tuấn của Kim Ngang Tiêu, nên lòng dục của mặt nổi lên âm âm.

Kim Ngang Tiêu vốn là chàng trai đẹp đẽ, nên vừa rồi Trương Tuệ Lâm trông thấy chàng, đã có ý mừng rỡ, biết rằng đã tìm được kẻ kế vị trước khi lìa bỏ cõi đời.

Vạn Độc Thần Cô chậm bước lại, rạo rức trong lòng, cổ trần tình mới không ôm ngay Kim Ngang Tiêu để thỏa mãn dục tình.

Trong óc Vạn Độc Thần Cô đã nảy ra những ý định dâm dăng nhưng cũng độc địa ghê gớm, mụ sẽ bắt Kim Ngang Tiêu làm tên nô lệ tình ái cho mụ, sẽ dùng tiếng đàn Đẻ Bà cảm biến Kim Ngang Tiêu thành một gã dâm loạn để cho mụ được thỏa thích một phen, rồi sau đó mới bắt chàng Kim Ngang Tiêu tự lấy bấu vật.

Thật không ngờ con người bề ngoài vẻ đẹp như tiên nga, nét mặt đoan trang hiền thực như Vạn Độc Thần Cô mà bên trong lại chứa chất một lòng dâm dăng đến thế.

Cũng vì cái ôm bất ngờ của Kim Ngang Tiêu, khơi động lòng tà của Vạn Độc Thần Cô mà mọi việc đều thay đổi hết.

Nguyên lúc ấy, Vạn Độc Thần Cô đã định đem Kim Ngang Tiêu về Đào Hoa cung, chữa cho chàng hồi phục công lực để chàng lên Kim Đình tự lấy bảo vật cho mụ.

Nhưng đến lúc Vạn Độc Thần Cô nổi lòng tà lên thì mụ lại không muốn đưa Kim Ngang Tiêu về Đào Hoa cung nữa, vì Đào Hoa cung là nơi Thiên Nam Nhất Hiệp Cổ Ứng Long hay lui tới.

Cổ Ứng Long là người hay ghen tuông, tất nhiên chẳng để Vạn Độc Thần Cô toại ý.

Vì thế Vạn Độc Thần Cô đổi ý như vậy mà biết bao biến cố bất ngờ xảy ra.

Vạn Độc Thần Cô vừa rẽ sang đường khác khi được một quãng đường thì bỗng nhiên từ bên đường có ba nhà sư tiến ra, tất cả đều trạc tuổi tứ tuần, tuy mặc tăng bào nhưng thân thể cường tráng, đôi mắt tinh nhanh sáng quắc, tỏ ra đều là hảo thủ võ lâm.

Nhà sư đi đầu chấp tay trước ngực, nói :

- A di đà Phật! Tiểu tăng muốn nhờ thí chủ chỉ bảo, chẳng hay muốn tới U Minh cung đi về hướng nào?

Vạn Độc Thần Cô đang lúc hứng tình, chẳng ngờ gặp phải mấy nhà sư nên đâm ra cụt hứng, lại thừa biết mấy nhà sư này theo bọn cao thủ võ lâm đến Côn Luân thánh địa gây chuyện nên xằng giọng hỏi :

- Sư phụ muốn đến U Minh cung để làm gì?

Nhà sư thấy Vạn Độc Thần Cô là một thiếu nữ đẹp đẽ, lại cấp ngang hông một thanh niên bị thương, nên cho rằng thiếu phụ này cũng là một vị nữ hiệp tử bên ngoài tấn công vào Côn Luân thánh địa và đem đồng đạo đi chữa thương.

Thiếu phụ này quyết không phải là người U Minh cung, kẻ thù của võ lâm, vì các nhân vật U Minh cung sắc phục khác thường, và tất cả đều che mặt.

Nghĩ vậy, nhà sư liền nói :

- Nữ thí chủ cũng là võ lâm đồng đạo, tiểu tăng nó ra cũng chẳng ngại gì. Anh em tiểu tăng vốn là môn đệ của Siêu Không thượng nhân chùa Bắc Thiếu Lâm. Sư phụ của anh em tiểu tăng có dặn phải đi ngay U Minh cung, hợp lực cùng chư vị anh hùng võ lâm tấn công sào huyệt của chủ nhân U Minh cung.

Vạn Độc Thần Cô nghe nói giật mình, nghĩ thầm :

- Té ra bọn cao thủ võ lâm đã tìm thấy U Minh cung nên bảo nhau kéo đến đó bao vây. Lão già họ Cổ thật vô dụng, để chúng hoành hành tác quái như vậy mà không ngăn chặn được :

Nhà sư thấy Vạn Độc Thần Cô không đáp, lại nói :

- Nếu nữ thí chủ có đi đến U Minh cung, xin cho phép anh em tiểu tăng đi cùng, thật là công đức lắm.

Vạn Độc Thần Cô đột nhiên bật cười lạnh lạnh, nói :

- Sư phụ khỏi cần đến U Minh cung làm gì, chi bằng đi ngay về Tây Phương cực lạc cho rồi.

Lời nói chưa dứt, cánh tay mặt của Vạn Độc Thần Cô đã vung lên chớp nhoáng, chỉ thấy nhà sư hự lên một tiếng, ngực đã bị năm ngón tay của Vạn Độc Thần Cô đâm thủng, máu chảy phư ra như suối, người ngã vật xuống chết.

Hai nhà sư đứng sau, không ngờ vị phu nhân đẹp như tiên nữ đó lại hạ độc thủ như vậy, kinh hoàng lùi lại một bước.

Nhưng Vạn Độc Thần Cô cười ha hả, thân hình lướt lên. Đệ tử của Siêu Không thượng nhân làm sao địch nổi một tay ma đầu như Vạn Độc Thần Cô.

Hai nhà sư chưa kịp chống đỡ thì mắt hoa lên “bùng bùng” hai tiếng liên tiếp, thân hình hai nhà sư bắn tung lên rồi rớt xuống, cả hai miệng thổ máu, chết ngay lập tức.

Vạn Độc Thần Cô hừ một tiếng, còn Kim Ngang Tiêu vẫn mơ màng, tưởng như đang được mỹ nhân Thôi Ngọc Hoàn cặp bên mình, nên sung sướng chẳng còn biết trời đất gì hết.

Vạn Độc Thần Cô đã định quay đi, nhưng sau không biết nghĩ ngợi thế nào, lại nhắm hướng U Minh cung chạy tới.

Mụ ta giờ thân pháp khinh công thân tốc ra nên chỉ loáng một chút đã vượt qua mấy dặm đường.

Đang chạy nhanh như vậy bỗng nhiên Vạn Độc Thần Cô nghe tiếng nói rất trầm từ bên đường vọng tới :

- Vị nữ hiệp nào đó xin hãy dừng chân một chút.

Tiếng nói vừa dứt, từ sau những khối đá hai bên đường đã thấy xuất hiện đến cả chục người.

Những người ở phía tả đều mặc quần áo đạo sĩ, đầu đội mũ có dấu hiệu nhật nguyệt, lưỡng nghi sinh Thái Cực.

Chỉ nhìn qua, Vạn Độc Thần Cô đã biết ngay những đạo sĩ này thuộc thái Miên Miên quan ở núi Vu Sơn.

Còn những người ở phía bên hữu hỗn độn đủ hạng người có những nhân vật võ lâm, lại có những người quần áo rách rưới thuộc Cái bang, thêm vào đó là bóng mấy nhà sư. Tất cả đều là cao thủ, đáng điệu hiên ngang tư thế hùng dũng vô cùng.

Nhưng Vạn Độc Thần Cô chỉ khề hừ một tiếng, chẳng coi bọn này vào đâu hết.

Không ngờ ở phía sau những người này lại tiến ra một đoàn năm người nữa.

Năm người này đều lớn tuổi, có một người là lão tăng, một người là đạo sĩ, còn ba người nữa là ba ông già hình dung cổ quái, phục sức giống nhau, tay mỗi người đều cầm một chiếc gậy trúc đen nhánh.

Vạn Độc Thần Cô không coi những người trước vào đâu, nhưng khi thấy năm người này, trong lòng hơi e ngại, biết ngay là những nhân vật công phu trác tuyệt, tuy mụ không biết họ là ai.

Vị lão đạo sĩ vừa cất tiếng gọi Vạn Độc Thần Cô, lại lên tiếng :

- Nữ hiệp định đến hiệp lực vây U Minh cung đây phải không?

Vạn Độc Thần Cô cười nói :

- Chính phải. Chẳng hay đạo trưởng pháp danh là gì, còn các vị đây thuộc môn phái tông phủ nào, xin cho tiện thiếp biết để tiện xưng hô.

Lão đạo sĩ đáp :

- Bản đạo là Linh Khiếu chân nhân ở núi Hồng Sa vốn là sư thúc Đại Lực và Đại Trọng ở Miên Miên quan. Còn vị đại sư đây là Phổ Độ thiền sư, Phương trượng chùa Tế Lâm ở Trương Gia Khẩu. Ba vị Trưởng lão đây là Trúc Lâm tam lão, thuộc núi Tản Lĩnh ngoài Nam Hải. Bản đạo theo chư vị anh hùng đến đây là để diệt trừ U Minh cung, cắt đứt một mối họa lớn cho võ lâm, sau là vì chút việc riêng, bản đạo muốn tìm sư diệt là Đại Trọng chân nhân vì nghe nói y bị bắt giam ở U Minh cung này.

Vạn Độc Thần Cô nghe thấy tên Linh Khiếu chân nhân và Phổ Độ thiền sư không lấy gì làm ngạc nhiên, nhưng nghe thấy bảo ba ông già họ là Trúc Lâm tam lão, không khỏi chút giật mình, vì Trúc Lâm đã khét tiếng giang hồ là ba tay ma đầu ác nhất trong phe hắc đạo, thủ đoạn tàn bạo vô song.

Việc Trúc Lâm tam lão đến Côn Luân thánh địa hôm nay, chứng tỏ anh hùng hào kiệt của hai phe hắc bạch hợp lực quyết tiêu diệt U Minh cung.

Gặp năm tay kinh địch này, Vạn Độc Thần Cô còn do dự, chưa muốn lộ tung tích ngay, vì đối phó với năm người này chẳng phải khó khăn lắm, nhưng trên tay còn vướng Kim Ngang Tiêu, tình thế bất tiện vô cùng.

Trong lúc Vạn Độc Thần Cô chưa kịp đoán, Trúc Lâm tam lão gương mặt nhìn mụ. Ba cặp mắt tia ra những tia rợn người, lạnh lùng như mắt rắn độc.

Nguyên Trúc Lâm tam lão này đều là đệ tử của Không Không lão quái thời xưa.

Lão đại là Hắc Thiết Lê Độc Mãnh, lão nhị là Hồn Nguyên Thần Quân Vô Tiến Di, lão tam là Quỷ Dạ Sinh Độc Tú Ban, cả ba chiếm cứ một rừng trúc ở Tản Lĩnh để luyện công nên gọi là Trúc Lâm tam quái.

Sở dĩ vừa rồi Linh Khiếu chân nhân gọi họ là Trúc Lâm tam lão là tránh mọi chữ “quái” mà giang hồ gọi cho ba tên ma đầu này.

Trúc Lâm tam quái hoành hành giang hồ từ mấy chục năm nay, mọi nhân vật cao thủ giang hồ, bọn chúng đều biết tên hết. Những người có mặt ở đây đều không biết mặt Vạn Độc Thần Cô Giáo chủ Đào Hoa giáo, nên gặp mụ không biết là ai tưởng là một nhân vật tầm thường trong võ lâm mà thôi.

Nhưng Trúc Lâm tam quái vừa thấy mặt Vạn Độc Thần Cô đã nghi ngờ, tuy cả ba chưa nhớ hẳn ra, nhưng ngờ ngờ như có trông thấy ở đâu rồi.

Vạn Độc Thần Cô thấy ba cặp mắt đó nhìn trong lòng không khỏi chột dạ, đã ngấm ngầm vận công phòng bị, nhưng mụ không muốn gây một cuộc giao tranh ở đây, vì U Minh cung đã ở bên cạnh mụ, mụ muốn đến đó ngay để xem xét tình hình rồi sau sẽ liệu.

Bởi thế, Vạn Độc Thần Cô khi nghe giới thiệu xong, vội nói :

- Vạn hạnh, vạn hạnh! Té ra là Linh Khiếu chân nhân, Phổ Độ thiên sư và Trúc Lâm tam lão đó. Tiệp thiếp họ Cổ, cũng như chư vị anh hùng đến đây công phá U Minh cung.

Linh Khiếu chân nhân cười nói :

- Nếu vậy, còn gì hay hơn. Phu nhân hãy lưu lại đây với anh em bản đạo, vì anh em bản đạo nhận lãnh nhiệm vụ phục nơi này, chờ bọn U Minh cung chạy ra, sẽ tấn công trừ khử chúng.

Vạn Độc Thần Cô nói :

- Tiệp thiếp phải đi tìm người anh em đồng đạo có chuyện cần...

Phổ Độ thiên sư vẫn đứng im, bỗng cất tiếng hỏi :

- Nữ thí chủ, chẳng hay vị thiếu hiệp này đây thương tích ra sao? Bản tăng có chút linh dược có thể giúp được nữ thí chủ chữa chạy cho vị thiếu hiệp này.

Vạn Độc Thần Cô vội xua tay :

- Không dám, không dám. Vị thiếu hiệp này vốn là sư đệ của tiệp thiếp, chẳng may trúng phải độc chưởng của đối phương. Tuy vậy, tiệp thiếp đã cho sư đệ uống mấy viên Tiểu Độc hoàn rồi. Xin đa tạ Thiên sư có lòng chiếu cố.

Thật không may cho Kim Ngang Tiêu lúc bấy giờ đã ngất ngư mê man, nên chẳng còn biết trời đất gì hết.

Nếu không, chàng chỉ kêu lớn một tiếng cả những lời lừa bịp của Vạn Độc Thần Cô sẽ bị bại lộ ngay, mà chính chàng cũng có hy vọng thoát khỏi tay kinh định.

Vạn Độc Thần Cô cũng sợ Kim Ngang Tiêu bất ngờ tỉnh lại, nên vội tìm cách cáo lui :

- Tiệp thiếp không tiện lưu lại đây lâu, xin cáo từ chưa vị, hậu hội hữu kỳ.

Nhưng Vạn Độc Thần Cô chưa kịp quay đi, thì Trúc Lâm lão đại Hắc Thiết Lê Độc Mạnh đã tiến lên một bước, cất tiếng khàn khàn nói :

- Khoan! Phu nhân hãy dừng bước đôi chút để lão phu hỏi thăm vài lời. Năm xưa Tàn Linh nhị tá có gặp một người tự xưng là Cổ phu nhân, rồi sau xảy ra cuộc huyết chiến ở Cửu Đầu kiều. Chẳng hay phu nhân có được biết chuyện ấy không?

Vạn Độc Thần Cô nét mặt vẫn thản nhiên, làm bộ chau mày suy nghĩ, rồi hỏi lại :

- Huyết chiến ở Cửu Đầu kiều? Lão trượng có biết việc ấy xảy ra hồi nào không?

Trúc lâm lão đại hơi do dự, rồi đáp :

- Việc này... việc này cũng đến mấy chục năm rồi.

Vạn Độc Thần Cô mỉm cười :

- Việc xảy ra đã mấy chục năm, tiệp thiếp làm sao biết được, lúc đó tiệp thiếp... chưa ra đời.

Trúc lâm lão đại khẽ gật đầu :

- Lão phu cũng nghĩ thế nên nghi ngại chưa quyết. Lão phu cũng có mặt trong trận quyết chiến đó, nhưng đến hồi muộn, thành thử Tàn Linh nhị tá đã bị thám sát cả rồi. Lão phu chỉ dấu với vị Cổ phu nhân đó một chương, nên chỉ thoáng trông thấy người có một lần.

Vạn Độc Thần Cô mỉm cười không nói gì nữa, liền cáo từ.

Không ngờ giữ lúc ấy một tiếng cười oang oang vang lại và một tiếng nói như tiếng chuông vang lên :

- Ha ha kẻ cắp gặp bà già! Các vị còn mắc lừa y thị sao?

Tiếng nói dứt một bóng người từ xa vụt đến như mũi tên, đứng chắn trước mặt Vạn Độc Thần Cô.

Người vừa đến đó là một lão ăn mày râu tóc trắng xóa, một tay bị cụt, còn một tay cầm chiếc quạt lông.

Lão ăn mày đó chẳng ai xa lạ, chính là Thiên Diệu Thần Cái người đã giao chiến với Lãnh Xà bà bà ở trước động Lôi Công.

Nhìn thấy kẻ vừa đến là Thiên Diệu Thần Cái, Vạn Độc Thần Cô hơi biến sắc, như mụ đã trấn tĩnh được ngay, tay vẫn ôm Kim Ngang Tiêu ở ngang hông.

Vạn Độc Thần Cô cười nhạt một tiếng nói :

- Tên ăn mày cụt tay chưa chết, vẫn còn sống trên đời đấy đó ư? Năm xưa lão nương hạ thủ dung tình, nên mới chỉ lấy một cánh tay của nhà ngươi, chẳng lẽ ngươi không hiểu điều đó hay sao? Trước khi ta lấy cánh tay của ngươi, ta nói gì ngươi có nhớ không? Ta đã bảo ngươi trong suốt đời phải làm thế nào cho ta không, trông thấy nhà ngươi nữa thì tính mạng nhà ngươi mới được bảo toàn. Vạn như nhà ngươi gặp ta lần nữa thì chẳng phải là ta lấy tay mà lâu lâu nhà ngươi đó.

Những cao thủ võ lâm đứng đó hết sức lạ lùng. Thiên Diệu Thần Cái là một nhân vận được trọng vọng như thế nào trên chốn giang hồ, ai mà không biết?

Có điều không ai hiểu tại sao Thiên Diệu Thần Cái bị cụt một tay. Đến nay sự bí mật mới được tỏ lộ: thì ra Vạn Độc Thần Cô Đào Hoa giáo chủ chính là người đã chém đứt cánh tay của Thiên Diệu Thần Cái.

Thiên Diệu Thần Cái cười nói :

- Chư vị có biết vị phu nhân mỹ lệ này là ai không? Đó là Vạn Độc Thần Cô Đồ Thương Lăng và cũng là Giáo chủ của Đào Hoa giáo đó!

Mọi người nghe nói giật mình kinh hãi. Oai danh của Vạn Độc Thần Cô đã chấn động giang hồ hai phái hắc bạch từ năm chục năm trước, có người nào mà không biết, tuy trong số những người này không ai biết rõ mặt của Đào Hoa giáo chủ như thế nào.

Đến nay gặp mặt Vạn Độc Thần Cô, họ không ngờ rằng tay đại ma đầu đó lại là một thiếu nữ đẹp đẽ, tuổi chỉ độ ba chục. Thật là kinh dị.

Liền khi đó, bỗng có tiếng cười ha ha :

- Con mắt của lão phu quả nhìn đã không nhầm thật. Lão đại này đã lớn tuổi nhưng trí nhớ vẫn còn minh mẫn. Ha ha... Vạn Độc Thần Cô, Đào Hoa giáo chủ thật là vạn hạnh!

Tiếng nói đó chính là của Trúc Lâm lão đại, y đặc chí cười oang oang, trong khi bọn cao thủ võ lâm đã tự động vây chặt quanh Vạn Độc Thần Cô.

Việc này đã xảy ra trước khi Thiên Diệu Thần Cái gia nhập Cái bang, còn là thiếu niên hiệp khách tung hoành trên chốn giang hồ.

Vạn Độc Thần Cô lúc đó chưa kế vị cha lên làm Đào Hoa giáo chủ, nhưng võ công đã đến mức cao cường ít người địch nổi.

Chỉ vì mấy tên bộ hạ của Đào Hoa giáo tác quái ở một thị trấn nọ, Thiên Diệu Thần Cái đi qua trông thấy chương mắt, liền ra tay đánh đuổi chúng, làm hai tên bị thương.

Bọn Đào Hoa giáo chạy trốn, nhưng trở về mách với Vạn Độc Thần Cô Đồ Thương Lăng khiến nàng ta tức giận đi tìm Thiên Diệu Thần Cái toán chương.

Võ công của Thiên Diệu Thần Cái lúc đó cũng chỉ bình thường, không phải là đối thủ của Vạn Độc Thần Cô, nên chỉ trong mấy hiệp là Thiên Diệu Thần Cái đã bị Vạn Độc Thần Cô chém đứt lia cánh tay trái.

Cũng vì Thiên Diệu Thần Cái cái chưa giết mất người nào của Đào Hoa giáo, nên Vạn Độc Thần Cô chỉ chém đứt một cánh tay để cảnh cáo mà thôi.

Giá thử lúc đó Vạn Độc Thần Cô muốn lấy tính mạng của Thiên Diệu Thần Cái thì cũng dễ như trở bàn tay.

Nhưng khi còn niên thiếu, Thiên Diệu Thần Cái là một trang nam nhi anh tuấn, dung mạo đẹp đẽ khác thường, nên Vạn Độc Thần Cô Đồ Thương Lăng đã hạ thủ dung tình.

Đó là ngày từ khi còn trẻ, Vạn Độc Thần Cô đã có thói mê say những chàng trai tuấn tú. Tuy chưa trở thành một kẻ dâm đảng hẳn, nhưng tính tình lãng mạn của nàng do bẩm sinh từ khi còn nhỏ.

Đến lúc càng lớn tuổi, nàng càng trở thành dâm dật, song không bộc lộ ra ngoài mà chỉ ngấm ngấm trong lòng.

Thiên Diệu Thần Cái nghe Vạn Độc Thần Cô nhắc đến chuyện xưa, liền cười khanh khách, vỗ vào bên tay cụt của mình và nói :

- Đào Hoa giáo chủ! Mấy chục năm nay, cánh tay đứt lia của tại hạ được tại hạ đem về sơn động ngâm vào rượu thuốc làm kỷ niệm, để mỗi lần luyện công mệt mỏi hay nản chí, tại hạ lại đem cánh tay đó ra ngắm nhìn. Làm sao tại hạ quên được chuyện đó?

Vạn Độc Thần Cô lại nói :

- Gã ăn mày cụt tay kia! Mấy chục năm nay nhà ngươi đã lần tránh để khỏi gặp mặt bốn tọa, hôm nay nhà ngươi chẳng những xâm nhập cấm địa của bốn tọa, lại còn dám ra mặt như vậy, chắc hẳn là hết muốn sống nữa rồi, nên muốn nhờ bốn tọa thi hành lời hứa năm xưa, có phải không?

Thiên Diệu Thần Cái ngửa mặt lên cười như điên cuồng, một lát rồi mới đáp :

- Đào Hoa giáo chủ đã đoán sai rồi. Mối thù chặt đứt cánh tay, tại hạ không lúc nào quên, chỉ hiềm nghệ chưa tinh, võ công chưa bằng người nên mới phải đầu nhập Cái bang tìm dị nhân học nghệ, chớ đâu có phải trốn lánh. Sau này, tại hạ đi khắp thâm sơn cùng cốc, tìm kiếm Giáo chủ, nhưng chẳng thấy tăm hơi đâu, nên ngỡ rằng Giáo chủ đã quy tiên, trong lòng ân hận vô cùng. Hôm nay tái ngộ Giáo chủ, quyết xin chỉ giáo lại mấy cao chiêu Tuyệt Ma kiếm năm xưa để rửa mối hận cũ. Chắc Giáo chủ chẳng từ nan?

Nguyên năm xưa sau khi bị chặt cánh tay, Thiên Diệu Thần Cái trong lòng uất ức, đã định tự sát ngay cho khỏi nhục.

Nhưng ngay lúc đó có một nhân vật Cái bang đi qua, thấy chàng thương thế đau đớn như vậy, liền cõng về nhà phục thuốc.

Đến khi lành lặn, Thiên Diệu Thần Cái liền gia nhập Cái bang và quyết chí học nghệ để báo thù.

Nhưng trong Cái bang thời đó, ngoài vị Bang chủ và mấy Trưởng lão võ công tuyệt thế, còn những người khác cũng khá đi gọi là cao thủ, song võ công chẳng hơn Thiên Diệu Thần Cái bao nhiêu.

Bang chủ và các vị Trưởng lão cũng có lòng chỉ bảo cho Thiên Diệu Thần Cái, nhưng những vị này thường hay hành hiệp giang hồ, lại bận rộn công việc của Cái bang, thành thử chẳng thể đào luyện cho Thiên Diệu Thần Cái một cách lâu dài.

Và lại, Thiên Diệu Thần Cái đã thấy công lực của Bang chủ Cái bang, biết rằng vị này chưa chắc đã hơn được Vạn Độc Thần Cô nên chàng đâm nản lòng.

Ít lâu sau Thiên Diệu Thần Cái tự ý bỏ ra đi, tìm kiếm danh sư. Thiên Diệu Thần Cái gặp được một Phiến Tăng và theo ông về Tây Vực tập luyện võ công.

Sau hai chục năm khổ luyện. Thiên Diệu Thần Cái trở về Trung Nguyên và tìm đến Cái bang.

Từ đó danh tiếng Thiên Diệu Thần Cái vang lừng thiên hạ. Ông có ý đi tìm Vạn Độc Thần Cô vì nghe tin Vạn Độc Thần Cô đã kế nghiệp cha làm Giáo chủ Đào Hoa giáo.

Nhưng góc biển chân trời, Thiên Diệu Thần Cái lùng kiếm ròng rã mấy năm trời không thấy kẻ thù xưa đâu.

Chính lúc này là lúc Vạn Độc Thần Cô đã cùng Cổ Ung Long xa lánh giang hồ, rút về ẩn cư, nên Thiên Diệu Thần Cái chỉ mất công mà không sao tìm thấy.

Lâu dần Thiên Diệu Thần Cái trở về già, mối hận cũng nguôi ngoai, nên ông cũng rút về một nơi kín đáo tu luyện, tưởng không tái xuất giang hồ nữa.

Chẳng ngờ hôm trước đây đi qua cửa Lôi Công động, Thiên Diệu Thần Cái gặp lại một cổ nhân nữa là Lãnh Xà bà bà, rồi theo các anh hùng hào kiệt vào tới Côn Luân thánh địa và gặp Vạn Độc Thần Cô ở đây, để khiêu chiến quyết báo cựu thù.

Vạn Độc Thần Cô nghe Thiên Diệu Thần Cái nói, chưa kịp đáp, bỗng ở bên phía rừng cây bên tả có tiếng nói vang lên như tiếng chuông :

- A di đà Phật! Hôm nay bản tăng quả đã được khai thông nhãn giới. Không đến Côn Luân thánh địa này, ngoài U Minh cung lại còn có Đào Hoa cung nữa.

Liền khi đó có bóng một lão tăng đạo mạo phi thân nhảy tới, Lão tăng đó chẳng phải ai xa lạ, chính là Siêu Không thượng nhân, một nhân vật thượng đỉnh của Bắc Thiếu Lâm.

Mọi người nghe nói Đào Hoa cung bất giác kinh ngạc, vì xưa nay chỉ biết có Đào Hoa giáo chớ chưa biết đến Đào Hoa cung bao giờ.

Siêu Không thượng nhân vừa tới nơi, mấy nhà sư đứng đó liền cung kính lùi lại mấy bước, để Siêu Không thượng nhân tiến lên.

Nhưng nhà sư này cũng là môn đệ của phái Bắc Thiếu Lâm theo Siêu Không thượng nhân đến đây.

Siêu Không thượng nhân đứng nhìn Vạn Độc Thần Cô rồi đứng đĩnh nói :

- Đào Hoa cung trong Côn Luân thánh địa, chủ nhân Đào Hoa cung chính là vị Đào Hoa giáo chủ, Vạn Độc Thần Cô đây.

Mọi người còn đang sững sốt, bỗng có tiếng cười lớn từ phía hữu vọng lại.

- Chư vị không biết sao? U Minh cung với Đào Hoa cung liên quan mật thiết, chủ nhân U Minh cung là phu quân của Đào Hoa giáo chủ, tức là vị Thiên Nam Nhất Hiệp Cổ Ung Long năm xưa đó.

Lời phát giác này làm quần hào kêu lên một tiếng kinh dị vô cùng. Những nhân vật tiền bối võ lâm không ai không nghe danh Thiên Nam Nhất Hiệp Cổ Ung Long, người mà bốn năm chục năm trước đã từng được coi như thiên hạ đệ nhất cao thủ, độc bá quần hùng.

Vậy mà nhân vật đó bỗng nhiên trở thành một tên ma đầu khủng khiếp, chiếm giữ Côn Luân Thánh Địa, tổ chức thành một cung điện kỳ bí gọi là U Minh

cung để thẳng tay giết hại võ lâm cao thủ, thử hỏi làm sao quần hùng không kinh hãi bất thần.

Người vừa đến phát giác việc này cũng là một nhà sư, nhưng dáng người béo lùn, mặt đỏ như gấc, trên vai đeo lưng lẳng một dây những hồ lô lớn nhỏ. Đó chính là Túy Phật Thiên Hồ.

Vạn Độc Thần Cô đột nhiên thấy cả chục cao thủ thượng đẳng xuất hiện bao vây mình, trong dạ đã chôn, nhưng ngoài mặt vẫn bình tĩnh như không. Mụ cất tiếng cười lạnh lạnh, đáp :

- Chủ nhân U Minh cung và Đào Hoa cung đang muốn hội diện với chư vị anh hùng võ lâm, nhưng thiên hạ bao la, tưởng khó lòng quy tụ chư vị vào một nơi được. Hôm nay chư vị cùng chiếu cố đến Côn Luân thánh địa như thế này, hóa chẳng phải lòng trời chiều ý U Minh cung và Đào Hoa cung đây ư?

Thiên Diệu Thần Cái bỗng trầm giọng, nói :

- Chư vị võ lâm đồng đạo, Thiên Diệu mỗ chờ đợi mấy chục năm nay, chỉ mong có ngày hôm nay. Mối cựu thù của Thiên Diệu mỗ với Đào Hoa giáo chủ không thanh toán không xong, vậy mỗ thỉnh cầu chư vị đồng đạo đứng ngoài lược trận, để mỗ lãnh giáo trước vài chiêu của Đào Hoa giáo chủ.

Bồng Hắc Thiết Lê Độc Mãnh, lão đại của Trúc Lâm tam quái lớn tiếng nói :

- Không được, Đào Hoa giáo chủ còn chút nợ máu với anh em lão phu Trúc Lâm tam quái cần lãnh giáo vài cao chiêu của Cổ phu nhân.

Linh Khiếu chủ nhân vừa dứt lời, bọn đạo sĩ của Miêu Miêu Quan ứng thanh tán thành, người nào người nấy lăm le nhảy lên quyết chiến.

Túy Phật Thiên Hồ cất tiếng cười ha hả, nói chen vào :

- Chủ nhân U Minh cung và chủ nhân Đào Hoa cung đều là kẻ đại thù của võ lâm. Chư vị khỏi cần tranh nhau làm gì nữa, hãy nhất tề tiến lên bắt giữ y thì chờ đến lúc bắt được Cổ Ưng Long sẽ tùy nghi xét xử sau.

Vạn Độc Thần Cô đã rút phát cây sáo ngọc cầm trong tay, nhưng tay trái vẫn ôm ngang người Kim Ngang Tiêu, cất tiếng lạnh lạnh nói :

- Bản tọa cho phép các người cùng tiến lên một lượt. Cây sáo ngọc này vừa trừ khử một trăm tên Ngũ Quỷ môn, nhưng xem chừng vẫn còn thêm uống máu...

Lời nói chưa dứt, thân hình Vạn Độc Thần Cô đã lướt lên nhắm Thiên Diệu Thần Cái tấn công luôn. Biết cây sáo đó lợi hại vô ngần, Thiên Diệu Thần Cái vội múa cây quạt, hóa giải kinh lực của ngọn sáo rồi nhảy tránh sang một bên.

Vạn Độc Thần Cô cười nhạt một tiếng không đánh theo Thiên Diệu Thần Cái, nhưng thân hình đã như làn khói vọt sang phía Siêu Không thượng nhân đâm một ngọn sáo.

Vạn Độc Thần Cô vừa quay người đi, ở phía sau Thiên Diệu Thần Cái, một đệ tử Cái bang đã la lên một tiếng thảm thiết ngã gục xuống, mồm ứa máu tươi chết ngay.

Còn Siêu Không thượng nhân vừa đỡ được một ngọn sáo thì một nhà sư đứng ở sau thượng nhân cũng lăn ra chết thảm như nhân vật Cái bang.

Thì ra Vạn Độc Thần Cô thấy đối phương toàn những kẻ võ công thượng đỉnh, lại quá đông người, nên tiên hạ thủ vi cường, mụ đã sử dụng tài hạ độc ghê gớm của bốn môn để giết dần địch thủ.

Hai cái chết bất ngờ của hai người trong chớp mắt đã làm quần hào kinh hãi, trong khi chưa ai hoàn thủ được chiêu nào.

Còn Vạn Độc Thần Cô sử dụng một thân pháp vô cùng huyền ảo, lúc tấn công phía Đông, khi đã kích phía Tây. Thân hình xuyên đi qua giữa những luồng chưởng phong của các nhân vật cao thủ.

Trong chớp mắt, lại có thêm người thứ ba trúng độc ngã ra chết.

Túy Phật Thiên Hồ bỗng lên tiếng nói lớn :

- Chư vị hãy lưu ý đề phòng độc được!

Hai chữ “độc được” làm mọi người giật mình tỉnh ngộ, đến lúc này họ mới nhớ ra Vạn Độc Thần Cô là truyền nhân của Độc Dược Vương Bà, kẻ khét tiếng võ lâm năm xưa là chỉ cười một tiếng, đối phương đã trúng độc mà chết.

Lập tức, các nhân vật thượng đỉnh như Thiên Diệu Thần Cái, Phổ Độ thiền sư, Linh Khiếu chân nhân, Siêu Không thượng nhân, Túy Phật Thiên Hồ và Trúc Lâm tam quái vội phong bế các huyết đạo, đề phòng Vạn Độc Thần Cô hạ độc bất ngờ.

Còn bọn đệ tử võ công kém hơn một bậc, không dám tiến gần vòng vây nữa mà lùi xa ra mấy bước.

Nhưng giữa lúc ấy Trúc Lâm lão tam là Quỷ Dạ Sinh Độc Tú Ban bỗng cất tiếng chửi tục tĩu, rồi từ vòng chiến nhảy vọt ra ngoài, ngồi ngay xuống nhắm mắt vận công.

Mọi người hiểu ngay là y đã trúng độc nên phải nhảy ra ngoài vận khí để chữa độc.

Quý Dạ Sinh Độc Tú Ban chưa chạm với Vạn Độc Thần Cô chiêu nào, y chỉ bị ngọn kinh phong của sáo ngọc quét phải một chút vậy mà từ Đan Điền của y đã có một luồng hơi nóng bốc ra, đúng là triệu chứng trúng độc.

Bởi thế y cả kinh nhảy ra ngoài ngay để ngồi vận khí chặn đứng độc dược. Trong số Trúc Lâm tam quái, Độc Tú Ban là người nội lực non kém nhất nên tuy đã phong bế huyết đạo, hơi độc vẫn xâm nhập được vào người.

Thấy phép hạ độc của Vạn Độc Thần Cô tài tình như vậy, các nhân vật cao thủ lại càng kinh hãi, vội vận nội gia chân khí bảo vệ toàn thân và lưu ý tránh những luồng kinh phong từ đầu ngọn sáo phát ra.

Sau khi Độc Tú Ban nhảy ra ngoài vòng chiến, còn tất cả bảy người đấu với Vạn Độc Thần Cô. Những người này đều là những võ học tôn sư, nội ngoại thân công đều luyện tới mức thượng thừa, trên đời ít có người chịu nổi ba chiêu của họ.

Vậy mà cả bảy người hợp lực vây công Vạn Độc Thần Cô, tấn công một lúc trên mười hiệp vẫn không làm gì nổi mụ.

Võ công của Vạn Độc Thần Cô quả là không sao đo lường được. Trước bảy cao thủ tuyệt đỉnh, mụ vẫn ung dung đón đỡ, khi thoái khi công, chẳng chịu lép vế một nửa chiêu nào cả.

Không những thế, Vạn Độc Thần Cô còn ôm ngang hông Kim Ngang Tiêu khur khur chẳng chịu rời ra chỉ còn sử dụng được cánh tay phải.

Tuy vậy ngọn sáo trên tay mụ vẫn thoăn thoắt biến hóa như hành văn lưu thủy, đôi khi còn áp đảo được cả những luồng chưởng phong mạnh như di sơn đảo hải của Siêu Không thượng nhân và Thiên Diệu Thần Cái.

Bọn đệ tử đứng xung quanh đã lùi ra vòng đầu đến năm trượng, phần vì các luồng chưởng phong kinh khí của các cao thủ tỏa ra tạo thành những luồng hòa khí âm nhu ghê gớm, kẻ kém công phu tu luyện để những hơi âm hàn đó nhiễm vào người, sẽ bị nội thương nguy đến tính mạng ngay, và phần nữa cũng vì sợ thủ đoạn hạ độc của Vạn Độc Thần Cô.

Không ngờ chỉ trong giây lát, đã thấy có hai người nữa đứng vòng ngoài, một là đạo sĩ Miên Miên quan, còn một nữa là đệ tử Cái bang, tự nhiên la lên thảm thiết, ngã gục ngay xuống, mồm mũi ứa máu tươi, chỉ giây được vài cái là tắt thở liền, hiển nhiên đã trúng độc của Vạn Độc Thần Cô.

Hai kẻ đó vừa ngã xuống, những người xung quanh chưa kịp đỡ lên cứu chữa, thì lại có tiếng rú và thân người ngã ở góc đối diện rồi.

Sự việc xảy ra mau lẹ và rùng rợn quá, khiến bọn đệ tử cuồng cuồng kêu la hoảng hốt, trong khi Vạn Độc Thần Cô tung hoành ở giữa mấy nhân vật tuyệt đỉnh cao thủ, cất tiếng cười lạnh lạnh, rợn người.

Tiếng cười chưa dứt, lại thêm có người ở phía ngoài trúng độc chết, tựa hồ như phép tà thuật của bọn bàng môn tà đạo.

Bọn Siêu Không thượng nhân và Thiên Diệu Thần Cái tất cả bảy người, thấy thế vừa tức giận vừa kinh hãi, biết rằng phép hạ độc của Vạn Độc Thần Cô là chân truyền của Độc Dược Vương Bà thuở trước, nên không áp đảo mụ ngay, đám đệ tử đứng bên ngoài sẽ chết lần mòn cả chớ không sao thoát khỏi.

Cả bảy người không ai bảo ai mà hành động giống y hệt. Giữa con ác chiến, đột nhiên cả bảy người cùng thay đổi lối đánh, ai nấy đều giờ bình sinh tuyệt học ra, quyết không cho đối thủ tung hoành như trước nữa.

Trận chiến cũng biến đổi lạ lùng. Bụi, cát, sỏi, đá, lẫn với tuyết rơi tung bay mù mịt giữa những tiếng chưởng lực va chạm nhau bốc nổ như tiếng sét.

Trong chớp mắt, thân hình tám đấu thủ không còn phân rõ nữa, mà tạo thành những đám mây mờ quện vào nhau, khiến những kẻ đứng ngoài phải nhức đầu hoa mắt.

Nhưng thân pháp của Vạn Độc Thần Cô vẫn biến ảo tuyệt vời. Bóng áo trắng của mụ như đám mây trắng xuyên qua những luồng chưởng phong của bảy cao thủ, đôi khi ngọn sáo ngọc của mụ lại làm các nhân vật võ công chí cao cũng phải e ngại lẫn tránh.

Căm hận nhất là Thiên Diệu Thần Cái và Hắc Thiết Lê Độc Mạnh, cả hai khổ luyện hàng mấy chục năm, khi khắp giang hồ chưa mấy khi phải đấu đến hai chục chiêu, vậy mà nay gặp kẻ thù trước mắt, lại thêm có người trợ chiến, vẫn không làm gì nổi kẻ thù.

Hắc Thiết Lê Độc Mạnh, người cầm đầu Trúc Lâm tam quái bỗng hú lên một tiếng, cây gậy tre đen nhánh trong tay lão như con giao long đâm thẳng vào yếu huyệt trên ngực Vạn Độc Thần Cô.

Nhưng chưa tới đích, đầu gậy đã thoăn thoắt biến hóa, đổi thành bốn thế điểm huyết, rồi bốn thế đã hóa thành tám thế liên công.

Thật tài tình, đầu gậy của Trúc Lâm lão đại như hóa thành tám, cả bảy đều phát ra kinh lực ghê gớm, nhắm vào tám chỗ yếu trên cơ thể Vạn Độc Thần Cô đâm tới. Đó là tuyệt chiêu của phái Trúc Lâm do Không Không lão quái năm xưa sáng chế.

Vạn Độc Thần Cô xoay chiếc sáo ngọc, chỉ nghe thấy “leng keng” mấy tiếng như tiếng khánh ngọc chạm nhau, tám thế công của Trúc Lâm lão đại đã bị hóa giải.

Nhưng Vạn Độc Thần Cô cũng phải lùi lại một bước. Từ lúc giao tranh đến giờ, đây là lần đầu tiên Vạn Độc Thần Cô bị đẩy lùi một bước.

Thiên Diệu Thần Cái không bỏ qua cơ hội đó. Chiếc quạt trong tay ông bỗng phát ra tiếng “xoẹt” như lụa xé, cây quạt thu gọn lại như một đoàn kiếm rồi nhắm bụng Vạn Độc Thần Cô thích tới một chiêu mau lẹ như chớp nhoáng.

Vạn Độc Thần Cô cười khi một tiếng, người mục xoay lại một chút, lập tức đầu Kim Ngang Tiêu chìa ra đón lấy đầu quạt.

Thiên Diệu Thần Cái giật mình kinh sợ, cũng đoán biết kẻ đang bị Vạn Độc Thần Cô ôm ngang hông là một nhân vật võ lâm lâm nạn, nên vội vàng thu quạt lại, không dám để đầu quạt cứng như thép giết oan một mạng người vô tội.

Thế là thế công của Thiên Diệu Thần Cái bị hóa giải, Kim Ngang Tiêu đáng lẽ là trở lực lại, hóa thành lợi khí trong tay Vạn Độc Thần Cô, ngăn chặn những thế công hiểm ác của bảy nhân vật cao thủ.

Nhưng tình thế lúc bấy giờ đã gay cấn vô cùng. Siêu Không thượng nhân, Phổ Độ thiền sư, Linh Khiếu chân nhân chẳng ra gì cũng là bậc tôn sư võ học, có bao giờ chịu nhục nhã trước một đối thủ như vậy đâu. Dù nội công và võ công của Vạn Độc Thần Cô có cao hơn họ mấy bậc thật, nhưng đến khi tất cả bảy cao thủ tuyệt đỉnh đó sử dụng đến mười hai thành hòa hậu, đem hết võ học bình sinh tuyệt thế ra tấn công, Vạn Độc Thần Cô cũng phải chùn dậm.

Siêu Không thượng nhân đột nhiên giở một trong bảy mươi hai tuyệt kỹ của Bắc Thiếu Lâm là Phục Ma Bò Đề chương, tấn công Vạn Độc Thần Cô.

Phổ Độ thiền sư liền thi triển bảy thế Đại Lực thần thảo của chùa Thiếu Lâm và Linh Khiếu chân nhân cũng đánh ra một lúc mười tám lộ Hỗn Nguyên thần chương, vốn là thứ chương pháp bí truyền của phái Võ Đang.

Còn Thiên Diệu Thần Cái quát lên một tiếng, cây quạt trên tay biến hóa thiên hình vạn trạng cả một đầu trường như có mây mờ che phủ, và Túy Phật Thiên Hồ cũng phải giở ra những môn võ công đặc dị vẫn thường luyện với Từ Công. Ấy là chưa kể bọn Trúc Lâm lão quái cũng đem những đòn tối độc ra sử dụng.

Trước gần mười thế chương, quạt và bổng tấn công như vậy, Vạn Độc Thần Cô vẫn chỉ dùng một tay cầm cây sáo ngọc đưa lên chống đỡ.

Nhưng lần này cùng một ngọn sáo đánh ra, Vạn Độc Thần Cô lại ngấm ngấm vận công lực tu luyện trên năm chục năm vào bàn tay, thành thử ra chẳng những ngọn sáo phát ra độc khí mà cánh tay của mục cũng tuông ra một luồng kinh khí âm nhu, cuộn cuộn như nước suối chảy ra...

“Bùng, bùng... ừm...” Những tiếng nổ liên hồi phát ra kinh thiên động địa.

Công lực của Vạn Độc Thần Cô thật kinh người. Chỉ một luồng kinh lực âm hàn đó phát ra cũng chặn được một lúc bốn năm thế chương tuyệt kỹ của võ lâm.

Vạn Độc Thần Cô chỉ phải lùi lại một bước, nhưng uy thế vẫn vững vàng, tinh thần không chút nao núng.

Nhưng Phục Ma Bò Đề chương của Siêu Không thượng nhân là thế chương liên tục, chương này vừa phát ra, chương sau lại tới rồi và càng lúc công lực càng tăng.

Đồng thời Hỗn Nguyên thần chương của Linh Khiếu chân nhân cũng gồm đến mười tám lộ liên miên bất tuyệt, cho chí Đại Lực thần thảo của Linh Khiếu chân nhân cũng có chiêu số nối tiếp nhau liền. Thành thử ba thế chương này lại đẩy tới.

Đó là vị cao thủ này thấy võ công của Vạn Độc Thần Cô quá linh diệu, nên tuy chẳng ai bảo ai, đồng lòng cùng phát ra những thế liên hoàn chương dừng mãnh nhất để lấy nội lực và chân khí của số đông áp đảo Vạn Độc Thần Cô.

Vạn Độc Thần Cô là người thông minh tuyệt đỉnh, chỉ thoáng qua đã hiểu ý định của đối phương. Mục cười nhạt một tiếng lại giơ cây sáo ngọc đỡ những ngọn chương lực bay đến.

Một loạt những tiếng nổ lừng bùng, đỉnh tai nhức óc lại phát ra, nhưng Vạn Độc Thần Cô vẫn chưa hề nao núng.

Giữa lúc đó một sự tình cờ rất kỳ lạ đã xảy ra.

Kim Ngang Tiêu vẫn bị Vạn Độc Thần Cô ôm ngang hông, kẹp vào nách, trong khi ác đấu với các nhân vật cao thủ. Tâm thần chàng rối loạn vì lửa giục khiêu gọi, nhưng cho đến nay chàng vẫn lơ mơ, như nửa tỉnh nửa say.

Song đến khi các chương lực giao nhau phát ra những tiếng nổ như sấm sét thì Kim Ngang Tiêu giật mình tỉnh lại.

Lúc đó không biết có phải vì lửa giục thúc đẩy hay vì kinh hoàng trước trận đấu quá ác liệt ở ngay trước mắt, Kim Ngang Tiêu bỗng ôm choàng lấy Vạn Độc Thần Cô.

Hai cánh tay chàng như hai con rắn siết chặt lấy ngang người Vạn Độc Thần Cô.

Tai hại nhất là cánh tay bên trái của chàng lại đụng vào đôi nhũ hoa của Vạn Độc Thần Cô rồi siết chặt.

Vạn Độc Thần Cô Đồ Thương Lãng đã động tình lại đang khao khát tình dục, làm sao không bị rung động vì đôi tay của thanh niên.

Mục đang vận công chống đỡ với những thế chương ác liệt vậy mà toàn thân mục run lên, công lực tự nhiên tiêu tán đi mất năm sáu thành.

Hai bên đang cầm cự với nhau dūr dơi, kinh lực ngang bằng nhau, vậy mà có một bên tự nhiên sút kém, thì hậu quả xảy ra ngay tức khắc.

Tự nhiên Vạn Độc Thần Cô học lên một tiếng, thân hình mụ bị ba luồng chưởng lực hợp nhất đẩy bắn ra phía sau. Vạn Độc Thần Cô kinh hoảng, vội vận dụng nội lực ngăn chặn lại.

Nhưng không kịp nữa rồi. Người Vạn Độc Thần Cô bắn tung lên. Phải biết Phục Ma Bồ Đề chưởng và Hỗn Nguyên thần chưởng là thứ võ công của Phật gia kỳ bí khôn lường, chỉ cần đối phương sơ hở một chút là đã lấn áp lên ngay, công thế bộc phát như nước vỡ bờ, không tài nào ngăn chặn nữa.

Vạn Độc Thần Cô bỗng nhiên bị tiêu tan mất bốn năm thành hóa hậu thì đó là điềm chí nguy.

Bởi thế chẳng những người mụ bị bắn tung lên, mà cả hai ngọn thần chưởng như bão táp lấn áp đến liền, trúng ngay vào ngực và bả vai mụ.

Vạn Độc Thần Cô hự lên một tiếng, bị thổ máu liền. Đến lúc này mụ không sao giữ nổi Kim Ngang Tiêu nữa, đành phải buông chàng ra.

Thế là Kim Ngang Tiêu cũng bị mấy luồng chưởng lực đẩy đi, người bắn tung như điều đứt dây, bay ra đến bảy tám trượng mới rớt xuống.

Vạn Độc Thần Cô bị thương, tuy chưa đến nỗi trầm trọng, lắm nhưng mụ vừa giận vừa sợ, lại vừa hổ thẹn nữa.

Người khác có lẽ đã chết ngay vì hai ngọn chưởng tuyệt kỹ của Phật môn rồi, nhưng Vạn Độc Thần Cô dày công tu luyện, nội lực vô cùng thâm hậu.

Mụ bị bắn tung lên, nhưng sau khi buông Kim Ngang Tiêu ra rồi, mụ đã vận khí trở lại được ngay. Bởi thế, thân hình bỗng nhào lộn một vòng rồi đứng ngay xuống đất.

Vạn Độc Thần Cô đã thấy nguy nên không ham đánh nữa. Chân mụ vừa chạm xuống đất, thân hình mụ lại nhảy vọt lên ngay, như con én liệng là là qua đầu lũ đệ tử đứng vòng ngoài, rồi thì triển khinh công chạy mất.

Bọn Siêu Không thượng nhân, Phổ Độ thiền sư, Linh Khiếu chân nhân và các vị khác quả thật bị bất ngờ.

Họ không hiểu tại sao bỗng nhiên Vạn Độc Thần Cô lại bị bắn tung đi như vậy, nên tất cả đều kinh ngạc sững sờ, không nghĩ gì đến việc đuổi theo nữa.

Đến khi Vạn Độc Thần Cô chạy đi mất, Thiên Diệu Thần Cái mới hô đuổi, nhưng không kịp nữa rồi.

Phép điểm huyệt “Hoạt Từ Nhân”

Mọi người chỉ chú mục đến Vạn Độc Thần Cô nên không ai để ý đến Kim Ngang Tiêu.

Khi chàng bắn ra khỏi tay Vạn Độc Thần Cô, người chàng như hòn đá từ trên cao rớt xuống.

Kim Ngang Tiêu bị chưởng lực đánh phải, tâm thần đang mê mẩn vì những ý nghĩ dâm loạn. Bỗng bừng tỉnh ngay như một người vừa thoát con ác mộng. Chính nhờ thế mà chàng tránh khỏi cái chết tan xương nát thịt.

Chàng bừng tỉnh giữa lúc thân hình lao xuống đất từ trên cao năm sáu trượng, nên giũt mình theo thói quen của người học võ lâu ngày, nín hơi vận khí, đồng thời như người máy thì triển luôn một thế tuyệt học Tu Di thân pháp là thế Tu La Triển Dực.

Công lực của Kim Ngang Tiêu tuy đã tàn mất mất nhiều, nhưng tư thế của Tu Di thân pháp vẫn huyền diệu vô kể.

Thành thử ra đáng lẽ đầu chàng lao xuống sườn núi đá thì đột nhiên thân hình chàng bỗng xoay ngược trở lại, hai chân vừa kịp đập xuống đất.

Tuy vậy vì công lực chưa tụ đủ chân khí nên chàng rớt xuống nặng nề vô cùng, hai chân đau ê ẩm, gượng không nổi phải ngã ngồi xuống đất.

Đến lúc đó các nhân vật võ lâm mới nhìn đến chàng. Mọi người thấy Kim Ngang Tiêu bị Vạn Độc Thần Cô cấp ngang người đi đến đây, lại thấy chàng bị thương, ngực áo loang lổ vết máu tươi, thì cho ngay chàng là thù địch của Vạn Độc Thần Cô bị mụ bắt.

Chẳng ngờ Kim Ngang Tiêu vừa loạng choạng đứng lên đã nghe thấy tiếng sang sảng của Siêu Không thượng nhân nói lớn :

- Tiểu tặc tử, ngươi chưa chết hay sao?

Mấy vị đạo sĩ Miên Miên quan tuy không quen biết Kim Ngang Tiêu bao giờ, nhưng thấy chàng bị thương và bị Vạn Độc Thần Cô bắt, đã đoán ngay chàng là một nhân vật võ lâm đồng đạo, bởi thế họ bước lại gần Kim Ngang Tiêu định ra tay giúp đỡ.

Nhưng thấy Siêu Không thượng nhân quát lên như thế, mấy đạo sĩ đứng dừng ngay lại.

Siêu Không thượng nhân lại nói :

- Tiểu tử này chẳng phải thiện nhân, y là đồng lõa của mụ Vạn Độc Thần Cô!

Bỗng có tiếng cười hô hố rất lớn. Đó là Tủy Phật Thiên Hồ, ông hướng về phía Siêu Không thượng nhân nói :

- Siêu Không sư huynh, chẳng may Kim thiếu hiệp đắc tội gì với sư huynh mà sư huynh thịnh nộ như vậy?

Siêu Không thượng nhân sa sầm nét mặt :

- Túy Phật sư huynh không biết hành động của y hay sao? Y đã thông đồng với tên nữ ma đầu Hắc Cốt Ma Nương gây tai vạ cho võ lâm, bây giờ y còn cấu kết với ả Vạn Độc Thần Cô nữa, không biết chừng y là tay sai của chủ nhân U Minh cung.

Quần hào nghe đến đó “à” lên một tiếng kinh hãi. Bốn tiếng Hắc Cốt Ma Nương đã làm rung chuyển cả võ lâm thời xưa, những nhân vật tiền bối làm sao không biết.

Còn những người trẻ tuổi đến đây là vì đã căm thù chủ nhân U Minh cung đến xương tủy, nay nghe thấy mấy lời đó làm sao không tức giận.

Siêu Không thượng nhân là nhân vật vai vế rất trọng vọng, ngang hàng với Bách Trượng thiền sư, nên một lời nói nặng như ngàn cân quần hào không tin sao được.

Túy Phật Thiên Hồ thấy Siêu Không thượng nhân tức giận nói như vậy, chỉ cười lên sáng sặc, rồi nâng hồ rượu ở bên mình lên tu một hơi, chẳng nói một lời.

Siêu Không thượng nhân lộ sắc mặt không vui, châu mày nhìn Túy Phật Thiên Hồ, đoạn xằng tiếng nói tiếp :

- Gã Kim tiểu tử này bất cứ được ai che chở binh vực, bản tăng không cần biết đến, chỉ biết rằng y là kẻ đại thù của bản môn. Chẳng những y đã ra tay đả thương hai vị sư đệ của bản tăng mà y cùng Hắc Cốt Ma Nương chiếm đoạt đi vật của phái Côn Luân cùng cuốn kinh Cự Linh thần công của võ lâm Trung Nguyên. Một kẻ như vậy, không thể để cho y mặc ý hoành hành ở đây, bản tăng cần phải giữ y lại, chờ khi nào thanh trừ xong U Minh cung hãy đem ra trước quần hào võ lâm xét xử.

Nói dứt lời Siêu Không thượng nhân giơ tay tấn công Kim Ngang Tiêu liền. Nhưng cường lực của Siêu Không thượng nhân chưa kịp phát ra, đã nghe thấy tiếng quát lớn :

- Khoan, chớ động thủ!

Bóng người thấp thoáng phi đến như bay, Túy Phật Thiên Hồ đã nhảy tới đứng trước mặt Siêu Không thượng nhân.

Siêu Không thượng nhân trầm giọng hỏi :

- A di đà Phật! Túy Phật sư huynh muốn tái địch với bản tăng chăng?

Túy Phật Thiên Hồ cười ha hả đáp :

- Siêu Không sư huynh, tiểu đệ chẳng muốn đánh nhau với ai hết, nhưng tiểu đệ có mặt ở đây thì quyết chẳng để ai đả thương Kim Ngang Tiêu, vì y là người tốt, một trang thiếu niên hiếm có ở trên đời này.

Siêu Không thượng nhân đôi mắt lóe hung quang nói :

- Y là người tốt ở đâu, bản tăng không biết, nhưng đối với bản môn y là thù nghịch. Túy Phật sư huynh muốn can thiệp vào việc riêng của bản môn hay sao?

Túy Phật Thiên Hồ lại cười sáng sặc :

- Siêu Không sư huynh quả là khẩu khí linh lợi, lấy ngay việc riêng của quý phái ra ngăn chặn người can thiệp. Nhưng tiểu tăng có chút tiểu tiết này muốn thưa cùng Phật huynh suy ngẫm. Kim Ngang Tiêu nếu quả là kẻ đại thù của quý phái, tại sao Phật huynh không tìm y toán chường trong lúc y còn mạnh khỏe, công lực dồi dào, võ công đầy đủ? Nay y đã bị trọng thương, võ công toàn thất, Phật huynh lại ra tay đòi đầu với y để trả thù cho môn phái, tiểu tăng e rằng chẳng phải là hành động của bậc cao nhân võ lâm tiền bối.

Những lời nói của Túy Phật Thiên Hồ hợp tình hợp lý khiến Siêu Không thượng nhân không trả lời vào đâu được.

Những lời nói đó lại có ý châm chọc, làm cho Siêu Không thượng nhân tức giận khôn tả, vì trước đây Siêu Không thượng nhân đã đấu với Kim Ngang Tiêu mà không thắng nổi chàng.

Siêu Không thượng nhân tức giận, nhưng không nói vào đâu được, đành chỉ trợn mắt nhìn Túy Phật Thiên Hồ, cười nhạt luôn miệng.

Còn Túy Phật Thiên Hồ cất tiếng cười hi hi, cũng giương mắt nhìn Siêu Không thượng nhân. Hai vị đại sư đứng nhìn nhau một hồi chẳng ai chịu nhường ai, bầu không khí tự nhiên căng thẳng vô cùng.

Kim Ngang Tiêu thấy tình trạng ấy, biết rằng ở lại lâu tất sinh chuyện bất lợi cho mình, chàng vừa may mắn thoát khỏi tay Vạn Độc Thần Cô, nhưng trong người đã chịu bao vết thương, phủ tạng như sắp bị hư thối, nếu không tìm thuốc y trị hay tìm nơi vắng vẻ luyện công điều tức ắt tính mạng nan bảo.

Bởi vậy thừa lúc hai vị đại sư kinh chống nhau, chàng lúi bước rồi quay người đi luôn.

Nhưng bọn sư đệ của Siêu Không thượng nhân khi nào chịu để cho chàng thoát thân như vậy. Kim Ngang Tiêu vừa chạy đi được mấy bước đã có tiếng quát lớn :

- Thí chủ không được bỏ đi như vậy, phải chờ Phương trượng sư bá phát lạc.

Tiếng nói vừa dứt đã có ba bốn bóng tăng bào thấp thoáng, nhảy đến đứng chắn mặt Kim Ngang Tiêu.

Kim Ngang Tiêu chẳng còn bụng dạ nào nghĩ đến việc giao chiến với ai, vì chân khí đã tàn mất, công lực gần như tiêu tan ngay đến kẻ võ công tầm thường cũng có thể thắng chàng lúc này.

Vì thế, Kim Ngang Tiêu vội theo đúng bộ cước của Tu Di thân pháp, né bên Đông tránh bên Tây, chớp mắt đã lọt qua bốn nhà sư dễ dàng.

Cùng lúc ấy lại có tiếng thét :

- Đứng lại!

Đó là tiếng của Siêu Không thượng nhân. Thấy bốn sư đệ không cản được Kim Ngang Tiêu, Siêu Không thượng nhân giơ tay đánh về phía chàng một chưởng.

Kim Ngang Tiêu cả kinh, chưa biết né tránh ra sao thì bỗng thấy “bùng” một tiếng dữ dội. Luồng chưởng phong của Siêu Không thượng nhân đã bị hóa giải tức thì.

Kim Ngang Tiêu thừa thế, gắng gượng trở khinh công đi ngay. Trong khi đó tiếng Siêu Không thượng nhân quát tháo :

- Túc Phật sư huynh nhất định cản trở công việc của bản tăng phải không?

Túc Phật chưa kịp đáp, đột nhiên tứ bề xung quanh nổi lên mấy tiếng “coong... coong”, rền rĩ như tiếng chuông, đồng thời đám nhân vật võ lâm ở đó hoảng lên mấy tiếng.

Thì ra từ những khe núi mô đá ở quanh đó đã nhảy ra một loạt những người bịt mặt, sắc phục đen có, vàng có, xanh có lại thêm thấp thoáng mấy bóng áo đỏ. Đó là bọn người của U Minh cung đã xuất hiện.

Bọn U Minh cung không biết kéo đến từ bao giờ, đột nhiên ra tay tấn công ngay lập tức, làm cho tình thế bỗng chốc hóa thành hỗn độn vô cùng.

Siêu Không thượng nhân và Túc Phật Thiên Hồ sắp động thủ với nhau, cũng phải ngừng ngay lại để hợp lực cùng các vị cao thủ khác, chống lại bọn U Minh cung quá đông.

Nhờ sự hỗn độn bất ngờ đó, Kim Ngang Tiêu thoát đi được. Chàng chỉ đi được độ hơn ba chục trượng thì hết khoảng núi đá lởm chởm và rẽ xuống một nơi bình địa. Nhưng vừa ló đầu ra chàng đã kinh ngạc đứng sững.

Phía trước mặt chàng là một tòa cung điện rất lộng lẫy, xung quanh có tường vây bao bọc.

Cung điện này rất lớn, nhưng không rộng bằng Đào Hoa cung của Vạn Độc Thần Cô, tòa nhà chính giữa kiến trúc theo một kiểu rất lạ Kim Ngang Tiêu chưa được trông thấy bao giờ.

Tất cả cung điện tựa như hình bán nguyệt bao bọc lấy chân một ngọn núi cao vút, y hệt như mũi kim khổng lồ chỉ lên trời.

Kim Ngang Tiêu đã biết ngọn núi này: đó là Kim Đinh tự, mà chàng đã nhiều lần nhìn thấy ở xa, đây là lần đầu, chàng được tiếp gần như vậy.

Còn tòa cung điện ở ngay chân núi, chẳng cần phải xét đoán khó khăn, Kim Ngang Tiêu cũng hiểu ngay đó là U Minh cung, chỗ ở của Thiên Nam Nhất Hiệp Cổ Ứng Long, phu quân của Vạn Độc Thần Cô.

Quanh cảnh U Minh cung lúc này chẳng có vẻ gì là trang nghiêm. Góc bên tả điện đã thấy có luồng khói bốc lên, ngoài sân và xung quanh tường vì bao bọc, đã có những vũ khí vứt bỏ ngổn ngang bên cạnh những thầy người nằm la liệt.

Những thầy người đó có người của U Minh cung, lại có cả người của quần hào võ lâm, chứng tỏ nơi đó vừa xảy ra nhiều cuộc ác chiến đẫm máu.

Thì ra quần hào đã tiến được tới U Minh cung và tấn công vào ngay chính sào huyệt của Cổ Ứng Long.

Kim Ngang Tiêu còn đang đứng sững người ngắm nhìn quang cảnh trước mặt, bỗng có tiếng cười nhạt ở bên cạnh.

Chàng giật mình định tìm chỗ nấp tránh nhưng không kịp, từ phía bên tả đã nhảy ra một nhà sư mặc áo vàng, người thấp lùn.

Nhà sư đó chẳng ai xa lạ chính là Áo Ma đầu đà, Chưởng môn nhân phái Đạt Ma bên Tây Tạng.

Thì ra Áo Ma đầu đà tuy bị thương trong Lôi Công động, nhưng sau nhờ may mắn y đã thoát nạn.

Trong Lôi Công động, Áo Ma đầu đà đã gặp Kim Ngang Tiêu giữa lúc chàng què chân, tưởng sẽ uy hiếp được chàng, để đoạt lấy cuốn Cự Linh thần công, nhưng Kim Ngang Tiêu lại được Thôi Ngọc Linh cứu thoát.

Về sau y vào được đến Thạch Bích trận, gặp kẻ thù cũ là Cùng Khốc Quái Tăng, đôi bên giao chiến nhau một trận chí tử.

Đến nay ma đưa lối quỷ dẫn đường, Áo Ma đầu đà lại gặp Kim Ngang Tiêu đúng lúc chàng mất hết công lực.

Vừa thấy Kim Ngang Tiêu, Áo Ma đầu đà đã cười nhạt một tiếng, nhảy đến đứng chặn trước mặt chàng hỏi :

- Tiểu tặc tử, lần này đừng mong thoát tay ta nữa. Cuốn Cự Linh thần công đâu, mau đưa cho bổn đầu đà đem về Tây Tạng.

Kim Ngang Tiêu lắc đầu nói :

- Tại hạ không đem cuốn sách đó trong người lúc này.

Áo Ma đầu đà gầm lên một tiếng như thú dữ, nhảy lại tấn công Kim Ngang Tiêu ngay.

Kim Ngang Tiêu đã mất hết công lực, nhưng võ công chiêu số vẫn còn nhớ kỹ. Chàng còn độc một thế có thể tránh được cường địch tạm thời là Tu Di thân pháp, nên chàng vội vã thi triển bộ pháp ấy né tránh.

Thoáng một cái như bóng ma, thân hình Kim Ngang Tiêu đã thoát ra ngoài vòng cương lực của Áo Ma đầu đà.

Thế chiêu “Âm Ma” của Áo Ma đầu đà đánh không trúng Kim Ngang Tiêu, lại trúng vào một khối đá ở cạnh đó, nghe “ùm” một tiếng, khối đá vỡ nát, bụi cát bay mù.

Thấy thế nguy, Kim Ngang Tiêu kinh hãi vội nương theo những khối đá lờn chồm ở quanh đó trốn chạy.

Nhưng chiêu pháp của Áo Ma đầu đà biến hóa dị thường, Kim Ngang Tiêu chỉ tránh được ba thế đầu, đến thế chiêu thứ tư quá mau lẹ, chàng tránh không kịp bị ngọn chiêu đánh trúng bả vai, thân hình từ trên sườn đồi, ngã lăn lông lốc xuống phía dưới bình địa.

Áo Ma đầu đà cười ha hả, định nhảy xuống theo không ngờ giữa lúc ấy, hai bóng áo xanh xuất hiện, chẳng nói chẳng rằng giơ tay tấn công luôn Áo Ma đầu đà.

Hai người áo xanh đó đều bịt mặt, nhưng chỉ nhìn qua cũng hiểu ngay họ là Thanh Y đường chủ, đệ tử của U Minh cung võ công chẳng phải tầm thường.

Áo Ma đầu đà đã bị hai Thanh Y đường chủ cản trở, thành thử Kim Ngang Tiêu thoát nạn. Nhưng một bên xương vai chàng đã đau ê ẩm, tưởng như đã gãy xương rồi.

Lăn xuống dưới chân đồi, Kim Ngang Tiêu bị xây xát khắp người, nội thương lại tác nguy làm chàng hoa mắt, đầu óc quay cuồng muốn té xỉu, bất tỉnh nhân sự.

Gắng gượng lắm mới đứng lên được, chàng chẳng kịp quay đầu nhìn lên trận ác chiến ở phía trên, vội vã tìm đường lẩn tránh.

Nhưng tai họa của Kim Ngang Tiêu vẫn chưa hết.

Kim Ngang Tiêu vốn muốn lẩn tránh, tìm nơi yên tĩnh để luyện công chữa thương, nên chàng không chạy xuống phía bình địa tiến thẳng đến U Minh cung mà lại rẽ ngang đi vào những đường núi đá lờn chồm ở phía tay mặt.

Chẳng ngờ khi chàng vừa qua khỏi khúc rẽ, đã nghe thấy tiếng binh khí va chạm vào nhau loảng xoảng và ngay trước mắt chàng đang có một cuộc giao tranh cực kỳ dữ dội.

Có ba người đang đánh với nhau. Một bên là một bà già hình dung quái gở, mặt mũi xấu xa, tóc bù lên như tổ quạ, duy chỉ có đôi mắt là tia ra những tia sáng dị thường, lạnh lùng nhưng đôi mắt rắn, tay mụ cầm một chiếc gậy sắt lớn như cột nhà, một đầu là hình đầu rắn.

Mụ già đó chẳng ai xa lạ, chính là Lãnh Xà bà bà, chủ nhân của Vạn Độc Âm Xà đảo.

Còn một bên là hai nhân vật mặc áo xanh, mặt cũng có một mảnh vải xanh che kín từ đầu đến gáy. Đó là hai Thanh Y đường chủ của U Minh cung.

Ba người này có võ công xấp xỉ nhau, nên cuộc giao tranh càng lúc càng ác liệt, cây gậy sắt đầu rắn luôn luôn đập vào thanh đại đao và thanh trường kiếm của hai người áo xanh làm cho âm thanh vang lên rền rĩ, bụi cát sỏi đá xung quanh bốc lên mù mịt rồi bắn ra xa rào rào tựa hồ như gặp cơn gió lốc.

Kim Ngang Tiêu dừng ngay lại, rồi lùi bước tìm đường lẩn tránh. Chàng đã biết U Minh cung hôm nay biến thành bãi chiến trường loạn đả, khắp nơi đều có những trận giao phong khốc liệt giữa bọn quần hào võ lâm từ bên ngoài kéo tới và bọn thủ hạ của U Minh cung, nên chẳng lấy thế làm ngạc nhiên.

Có điều là hai bên đấu thủ trước mắt Kim Ngang Tiêu lúc này, đều là những kẻ thù nghịch với chàng, bất luận để phe nào nhìn thấy chàng cũng khó lòng được yên lành.

Bởi thế, Kim Ngang Tiêu tính chuyện xa lánh luôn, tránh tai họa. Nhưng Kim Ngang Tiêu vừa lùi được mấy bước, ẩn mình sau khối đá khuất hẳn nơi

giao tranh, thì ở phía sau chàng đã có tiếng cười hô hô và một giọng nói quen thuộc nổi lên :

- Thăng nhải này, hôm nay ngươi tới số rồi nên mới gặp Công Công ở đây.

Kim Ngang Tiêu giật mình quay lại nhìn, thì phía sau chàng đã có một ông già đầu tóc trắng xóa, vai vất một con rít thật lớn, hình thù xấu xa kinh tởm, trên lưng con vật có ba đồng tiền vàng lấp lánh. Đó chính là Kim Ngô công công, thủ hạ đắc lực của Câu Hồn bang chủ.

Kim Ngang Tiêu chưa biết nói sao thì Kim Ngô công công đã hừ một tiếng và nói tiếp :

- Họ Kim kia, trong Lôi Công động hôm trước, nhà ngươi được có người cứu thoát, nên khỏi rơi vào tay bọn ta. Nhưng hôm đó, nhà ngươi gặp may mà hóa rũi đó.

Kim Ngang Tiêu chợt nghĩ đến Câu Hồn bang chủ, liền sa sầm nét mặt hỏi :

- May rũi cái gì?

Kim Ngô công công cười hi hi :

- Hôm đó chủ nhân của ta có lệnh bắt sống nhà ngươi đem về nộp cho người. Nhưng ngươi không nghe nên hóa thành rũi. Hôm nay lệnh của chủ nhân ta đã khác rồi.

Kim Ngang Tiêu quên cả mình mạng trọng thương, tức giận hỏi :

- Khác làm sao? Chủ nhân các ngươi ra lệnh gấp ta ở đâu phải giết ngay phải không?

Kim Ngô công công cười lớn :

- Nhà ngươi tỉnh khôn như vậy mà chết sớm quá thật là uổng.

Kim Ngang Tiêu “xì” một tiếng nói :

- Chủ nhân các ngươi... Ta biết chủ nhân các ngươi là ai rồi.

Kim Ngô công công giật mình nói :

- Ái chà, như vậy thì nhà ngươi đã phạm vào quy lệ tối kỵ của bốn Bang rồi. Kẻ nào biết rõ tung tích của Bang chủ đều phải chịu án tử hình. Bây giờ dù không có lệnh của Bang chủ, lão phu cũng phải giết nhà ngươi...

Kim Ngô công công còn đang nói, thì từ sau một khối đá lớn ở hướng Đông, cách đó chừng ba trượng, một tiếng nói the thé vang ra, khó nghe vô cùng :

- Lão độc vật kia, nhà ngươi lái nhải nói chuyện vô ích với hắn làm cái gì thế? Tại sao nhà ngươi không động thủ ngay đi cho rồi... Hừ, lão độc vật, chẳng lẽ ngươi sợ Cự Linh thần công của hắn đến thế sao?

Chỉ nghe giọng nói khô khan như óc đó, Kim Ngang Tiêu cũng hiểu ngay người nói là vợ của Kim Ngô công công, tức là Ngân Ngô bà bà. Hai vợ chồng lão quái này bao giờ cũng đi đôi với nhau.

Quả nhiên tiếng nói vừa dứt, sau khối đá bỗng tiến ra một lão quái bà, tay vẫn cầm con rít lớn dài đến hai sải tay, lưng có ba đồng tiền bạc.

Con rít Ngân Tiền đã chết rồi, nhưng mụ vẫn còn cầm nó trên tay từ mấy ngày nay, phần thì mụ thương con vật như con, không nỡ vứt nó đi, phần thì vì thân hình loại rít này cứng như thép, lúc sống cứng một phần thì lúc chết lại rắn đến mười phần, nên mụ dùng nó làm binh khí.

Ngân Ngô bà bà bước ra vừa mắng chửi lão trượng phu của mụ, nhưng chính mụ cũng không dám đến gần Kim Ngang Tiêu mà dừng lại cách xa chàng đến mười trượng.

Kim Ngô công công thấy vợ mắng chửi như vậy thì tức giận lườm nguýt mụ, rồi nói :

- Lão tặc bà, nhà ngươi cậy tài giỏi, làm sao không tấn công y ngay đi?

Hai vợ chồng lão quái hằm hè nhìn nhau như quên cả địch thủ. Kim Ngang Tiêu đã hiểu ngay, vừa rồi sở dĩ Kim Ngô công công không dám tấn công lên ngay sau lưng chàng, là vì lão đã biết võ công của chàng cao siêu không thể nào lường được, đã mấy lần lão đã khôn đồn vì Cự Linh thần chưởng của chàng, nên không dám khinh xuất.

Thực ra hai vợ chồng lão quái đã thấy rõ là Kim Ngang Tiêu bị trọng thương, vai bị băng bó ngực áo máu đọng đen kịt, nhưng cả hai vẫn kinh sợ Cự Linh thần chưởng.

Trước đây trong Lôi Công động, rõ ràng là Kim Ngang Tiêu đã gãy cả hai chân, vậy mà uy lực Cự Linh thần chưởng của chàng thật kinh hồn, làm sao cả hai không nhớ?

Kim Ngang Tiêu thấy hai vợ chồng Ngô Công lão quái cãi nhau, chàng kinh hãi thẳm trong dạ, biết rằng nếu lúc này hai đại gian ác mà đầu này tấn công mình thì khó lòng mà toàn được tính mạng, vì chàng đã hiểu vợ chồng Ngô Công lão quái không ra tay thì thôi, một khi họ đã động thủ lập tức sử toàn những thế vô cùng hiểm độc, đối phương non kém một chút là bị thảm sát ngay.

Tương kế tựu kế, Kim Ngang Tiêu liền khoanh tay cười nhạt nói :

- Chủ nhân các người muốn sai người đi giết ta là lẽ tự nhiên rồi. Y biết ta đã thấy rõ chân tướng của y, nên ta gặp y ở đâu, quyết chẳng để cho y thoát thân nữa.

Nếu người khác nói câu này thì chẳng những vợ chồng Ngô Công lão quái không tin mà họ còn tức giận nhảy đến tấn công ngay, nhưng đối với Kim Ngang Tiêu, vợ chồng lão quái đã hiểu công lực chàng đã đạt đến mức kinh thế hãi tục. Cự Linh thần chương của chàng là thứ chương pháp đệ nhất thiên hạ, không ai địch nổi, ngay cả đến Câu Hồn bang chủ cũng khó lòng cảm cự nổi thần công và chương pháp ấy.

Bởi vậy, vợ chồng Ngô Công lão quái nghe thấy Kim Ngang Tiêu nói như vậy liền chột dạ, tin ngay là thực và càng kinh sợ chàng thêm.

Kim Ngang Tiêu thấy sắc mặt của hai vợ chồng lão quái liền hiểu ngay chúng sợ chàng thật. Chàng đắc chí lại nói thêm :

- Chính ta đang muốn tìm Câu Hồn bang chủ để toán chương y đây!

Kim Ngô công công không biết đối đáp thế nào cho phải, chỉ gượng cười đáp :

- Chủ nhân của chúng ta như con rồng thần, ẩn hiện vô thường, chỉ có người đi tìm người khác chớ có ai tìm được người.

Kim Ngang Tiêu bật cười khanh khách :

- Ta gặp các người ở đây là có cách tìm được chủ nhân các người rồi đó. Ta sẽ bắt các người dẫn ta đến chỗ Câu Hồn bang chủ.

Nói dứt lời chàng lừ lừ tiến lên mấy bước, khiến Kim Ngô công công kinh hoảng lùi lại.

Phía bên này Ngân Ngô bà bà cất tiếng the the quát tháo :

- Thằng già hèn nhát kia, sao nhà người không dùng thế Ngô Công Bài Vĩ (rết quấy đuôi) tấn công cho rồi. Nhà người sợ y như thế không thấy xấu hổ với con Kim Tiền Ngô Công nằm trên vai người sao?

Kim Ngô công công đỏ bừng mặt vì tức giận, cũng lớn tiếng mắng lại mụ vợ :

- Mụ có giỏi, làm sao không ra tay đấu với y trước đi, còn giục ta làm cái gì?

Thế là Ngân Ngô bà bà cũng quay mồm chửi mắng lại, nhưng mụ vẫn không nhúc nhích.

Trước tình thế đó, Kim Ngang Tiêu tuy bề ngoài làm ra vẻ bình tĩnh, nhưng chàng đã sợ hãi toát mồ hôi, lạnh xương sống.

Chàng muốn tìm kế tháo lui ngay, kéo hai vợ chồng lão quái liều mạng xông đến tấn công, chàng sẽ gặp nguy ngay. Nhưng làm thế nào bỏ đi bây giờ.

Kim Ngang Tiêu lừ mắt nhìn Ngân Ngô bà bà khiến mụ bất giác lùi lại một bước, giờ xác con rít Ngân Tiền lên thủ thế. Kim Ngang Tiêu bỗng dịu giọng lại nói :

- Nhị vị tiền bối, tại hạ đã lập lời nguyên từ lúc đập chết Hồ Ma Phạm Hồng là bất cứ gặp một người của Câu Hồn bang ở đâu tại hạ cũng không tha cho y toàn tính mạng. Nhưng hôm nay tại hạ tạm bỏ lời nguyên không đầu với nhị vị tiền bối làm gì, đó là vì tại hạ nhớ lại cảm tình tri ngộ năm xưa nhị vị còn an cư ở Vạn Trúc lâm, đã đón tiếp tại hạ và Kỳ Vân muội muội rồi lại có lòng cho tá túc. Lúc đó, tại hạ có thể gặp cường địch đuổi theo, anh em tại hạ lệnh dênh cơ khổ, tại hạ được Kim Ngô tiền bối chiếu cố, còn Kỳ Vân muội muội được Ngân Ngô tiền bối chiếu cố, tấm thịnh tình ấy tại hạ xin cáo từ nhị vị. Hậu hội hữu kỳ.

Nói đoạn, Kim Ngang Tiêu chấp tay thi lễ, rồi đường hoàng cất bước đi ngay. Hai vợ chồng lão quái ngẩn người ra chưa biết tính sao thì đột nhiên có tiếng thét lạnh lạnh :

- Ngang Tiêu ca ca!

Một bóng người từ phía sau khối đá nhảy vọt ra, đứng ngay bên cạnh Ngân Ngô bà bà.

Kim Ngang Tiêu nghe thấy tiếng thét đó đã giật nảy người. Chàng quay lại nhìn và ngậy người ra.

Người vừa nhảy ra đó chính là một cô gái trẻ dưới hai mươi tuổi, dáng người nhỏ bé, nước da đen đùi, vàng trán nhô ra rõ là tướng người buống binh, mũi lớn như mũi sư tử, còn mớ tóc đen trên đầu rối bù và cứng như rễ tre, duy chỉ có đôi mắt long lanh hữu thần đang nhìn Kim Ngang Tiêu với một vẻ vừa u oán, vừa triu mến, hết sức lạ lùng.

Người con gái đó chẳng phải ai xa lạ, chính là cô gái Kỳ Vân mà Kim Ngang Tiêu vừa nhắc đến.

Nguyên Kỳ Vân vẫn đi theo Ngân Ngô bà bà vì từ khi mẹ bắt được nàng, mẹ bắt ép nàng làm đồ đệ và mẹ thật tình thương yêu nàng như con.

Hai vợ chồng Ngô Công lão quái không có con lại rất thèm con nít, đến nỗi mấy chục năm ẩn cư trong thung lũng rừng mai và rừng trúc cả hai phải nuôi một đàn rít khổng lồ để khuấy khỏa và coi những con vật giống ghê tởm như con của họ.

Đến khi Kim Ngang Tiêu và Kỳ Vân chạy lạc vào thung lũng, gặp hai vợ chồng lão quái thì hai vợ chồng này vui mừng vô hạn. Nhất định đòi bắt Kim Ngang Tiêu và Kỳ Vân vừa làm đồ tử vừa làm con nuôi.

Nhưng sau đó hai vợ chồng lão quái tìm lại được chủ là Câu Hồn Bang chủ, khiến Kim Ngang Tiêu và Kỳ Vân phải bỏ chạy.

Về sau Kỳ Vân bị Ngân Ngô bà bà bắt được che chở cho nàng, không cho Câu Hồn bang chủ sát hại, rồi bắt nàng đi theo luôn.

Lúc đi vào Côn Luân thánh địa này, Kỳ Vân cũng đi theo vợ chồng lão quái và vì luật lệ của Câu Hồn bang, nàng cũng phải đeo mặt nạ bằng đồng.

Nhưng sau đến lúc loạn chiến với U Minh cung, Câu Hồn bang chủ ra lệnh cho bang chúng bỏ mặt nạ bằng đồng để đối phó với kẻ thù, Kỳ Vân mới để lộ mặt nạ ra.

Khi hai vợ chồng lão quái gặp Kim Ngang Tiêu, Kỳ Vân vẫn nấp ở bên khối đá không ra mặt.

Đó là lần trước gặp Kim Ngang Tiêu, Kỳ Vân đã bị chàng thóa mạ, sỉ nhục là đi theo kẻ thù, thậm chí còn ra tay tấn công nàng, nên nàng đau khổ vô cùng, muốn tìm Kim Ngang Tiêu biện bạch mà không được.

Lần này lẽ ra Kỳ Vân cũng không ra mặt gặp Kim Ngang Tiêu nữa, vì có mặt vợ chồng lão quái ở đó, gặp chàng không nói được gì cũng vô ích.

Kỳ Vân cũng nghe oai danh Kim Ngang Tiêu nổi như cồn, với mỹ hiệu là “Bạch Diện thư sinh” nên nàng còn muốn tránh mặt luôn để mặc cho Kim Ngang Tiêu trừ khử hai vợ chồng lão quái.

Không ngờ Kim Ngang Tiêu không giao đấu, lại nhắc đến chuyện xưa, với mấy tiếng “Kỳ Vân muội muội” làm nàng cảm động quá, cảm lòng không được, nên mới nhảy ra gọi ngay tên chàng.

Kim Ngang Tiêu thấy mặt Kỳ Vân thì lạnh người. Chàng vẫn cho nàng là người vô sỉ, thay lòng đổi dạ, cam tâm đi theo kẻ thù giết cha mẹ, lại gia nhập Câu Hồn bang, nên đối với chàng Kỳ Vân là kẻ thù.

Gặp nàng trong lúc chàng bị mất công lực như thế này quả là điều Kim Ngang Tiêu kinh hãi nhất.

Bởi thế, chàng đứng sững lại, nhìn Kỳ Vân với cặp mắt thù hận, khó chịu tưởng như nàng nhảy ra để cản trở đường rút lui của mình.

Kỳ Vân thấy Kim Ngang Tiêu nhìn mình với cặp mắt và nét mặt lạnh lùng kinh ghê, nàng đau đớn vô cùng, nước mắt lăn tăn rơi.

Kim Ngang Tiêu quay lại nhìn, thấy mặt Kỳ Vân liền “hừ” một tiếng rồi lại quay lại đi đi ngay. Kỳ Vân đau đớn quá, buột mồm kêu lớn :

- Ngang Tiêu đại ca! Hãy khoan...

Nàng nhảy phắt đến bên Kim Ngang Tiêu, định biện bạch nói cho chàng hiểu tại sao nàng phải cam tâm đi theo kẻ thù. Nàng cầm tay Kim Ngang Tiêu và nói như khóc :

- Đại ca hãy nghe tiểu muội nói một lời.

Nhưng Kim Ngang Tiêu phản thì tức giận phần vì sợ nàng có mưu kế hãm hại mình liền gạt tay chàng ra khỏi tay nàng.

Quá bức tức, Kim Ngang Tiêu quên cả mình mất hết công lực, liền thuận tay gạt Kỳ Vân định đẩy nàng sang một bên để lấy chỗ cho chàng đi.

Kỳ Vân đã thấy tay Kim Ngang Tiêu đưa lên gạt. Nàng đã nghe biết công lực của Kim Ngang Tiêu thuộc hạng đệ nhất lưu cao thủ, nên dự biết chỉ một cái gạt tay cũng làm cho nàng ngã bấn đi hay bị thương chưa biết chừng.

Những nàng đã quá đau khổ, nên chẳng còn thiết né tránh cái gạt tay của chàng nữa.

Chẳng ngờ, khi tay của Kim Ngang Tiêu đẩy tới, đụng vào người Kỳ Vân, nàng ngạc nhiên hết sức thấy tay chàng không còn một chút công lực nào hết, lại còn yếu đuối hơn chân tay người thường, đụng vào người nàng như phũ nhẹ, chẳng thấm thía vào đâu cả.

Kỳ Vân xấu xí nhưng là người thông minh tuyệt đỉnh. Nàng thấy tay chàng không có công lực, lại nhìn vết máu loang lổ ở ngực và vai chàng bị thương băng bó, nên lập tức hiểu ngay sự thể.

Kỳ Vân kinh hãi ngăn người ra, vì hiểu rằng Kim Ngang Tiêu đã mất hết công lực và vừa rồi chàng dùng mẹo để thoát khỏi tay hai vợ chồng lão quái.

Nếu nàng không dè dặt, giữ chàng lại để biện bạch, tức nàng làm nguy đến tính mạng của chàng.

Kỳ Vân vừa sợ vừa hối hận vội lui ngay lại, để Kim Ngang Tiêu bước đi.

Nhưng ngay lúc đó đã có tiếng Ngân Ngô bà bà quát lên the thé :

- Vân nhi, cái gì đó?

Thì ra Ngân Ngô bà bà cũng là tay tinh đời ghê gớm. Mụ nhìn thấy Kỳ Vân hơi có cử chỉ lạ, nên đâm nghi ngay.

Ngân Ngô bà bà năm xưa với chồng là hai tên đại ma đầu của võ lâm, cử chỉ khác lạ của Kỳ Vân cũng như thái độ của Kim Ngang Tiêu khi giờ tay gạt Kỳ Vân, không thoát khỏi cặp mắt của mụ. Bởi vậy mụ đã quát hỏi ngay.

Kỳ Vân kinh hoàng sợ, vội quay đầu lại, nói :

- Không... không có chuyện gì hết.

Nhưng Ngân Ngô bà bà đã tiến lên một bước, quát lớn :

- Kim tiểu tử, nguoi hãy đứng lại cho lão bà hỏi đôi lời.

Kim Ngang Tiêu biết chuyện đã bại lộ, uất hận vô cùng, lại quy oán cả về Kỳ Vân nên đưa mắt nhìn nàng, đầy vẻ thù ghét.

Nhưng lúc đó Ngân Ngô bà bà đã lướt nhanh như chim cắt, mụ không sử dụng xác con rít Ngân Tiêu mà giờ bàn tay trái dùng một thế chụp trong môn Thiết Hùng trảo ra vỗ lấy ngực Kim Ngang Tiêu.

Ngân Ngô bà bà là một tay lão luyện giang hồ quỷ quyết vô cùng. Tuy đã phát giác Kim Ngang Tiêu bị thất tán công lực, nhưng mụ vẫn thận trọng dùng tay trái tấn công để lấy bàn tay đo lường phản ứng công lực của đối phương.

Nếu bàn tay đánh đến gần Kim Ngang Tiêu, gặp phải kinh lực người chàng phát ra, mụ sẽ biết ngay mà biến chiêu, xoay thế khác đề phòng.

Kỳ Vân hoảng sợ vội kêu lên :

- Bà bà, hãy khoan...

Nhưng bàn tay của Ngân Ngô bà bà với năm ngón xòe ra, khum khum như vuốt chim ưng, nhắm thẳng ngực Kim Ngang Tiêu chụp xuống, kinh lực ở năm ngón tay phát ra xoe xoe.

Cứ trông tư thế đó cũng hiểu rằng nếu Kim Ngang Tiêu không có cách gì tránh đỡ, năm ngón tay của lão quái bà sẽ xuyên thủng qua ngực chàng đến tận sau lưng.

Kim Ngang Tiêu kinh hãi, biết rằng công lực của mình đã gần cạn, không thể nào chống đỡ nổi một chiêu ác hiểm như vậy, nên chàng chỉ còn một cách là dùng Tu Di thân pháp bước tránh sang một bên.

Bàn tay của Ngân Ngô bà bà vỗ vào gió. Song cùng lúc ấy Kim Ngô lão quái bỗng cười lên hô hô, nhảy lại tấn công Kim Ngang Tiêu một chưởng.

Kim Ngô công công tinh quái vô cùng, Kim Ngang Tiêu không dám đối chưởng với Ngân Ngô bà bà, nên hiểu ngay sự thế như thế nào rồi. Bởi vậy lão chẳng còn chút e ngại nào nữa.

Kim Ngang Tiêu vừa tránh được ngọn trảo của Ngân Ngô bà bà thì ngọn chưởng của Kim Ngô lão quái ập tới mau lẹ không thể tưởng tượng.

Bỗng Kỳ Vân rú lên một tiếng, nhảy đến ôm chầm lấy Kim Ngang Tiêu, rồi nhún mình định đem chàng nhảy đi nơi khác.

Nhưng Kỳ Vân nhanh sao bằng chưởng lực của lão quái. Người nàng vừa cùng Kim Ngang Tiêu bốc lên khỏi mặt đất, thì ngọn chưởng phong tới độc của Kim Ngô lão quái đã bay tới.

Chỉ nghe thấy “bùng” một tiếng, cả một nửa người Kỳ Vân đã bị chưởng lực đánh trúng, người nàng và Kim Ngang Tiêu cùng bị đánh bật lên cao rồi văng ra xa đến sáu bảy trượng mới rớt xuống.

Kỳ Vân đã lấy người nàng che chở cho Kim Ngang Tiêu nếu không chưởng đó đánh trúng ngực Kim Ngang Tiêu thì chàng khó lòng sống nổi.

Vì đỡ đòn cho Kim Ngang Tiêu như vậy, Kỳ Vân đã bị nội thương miệng nàng hộc máu tươi, người bắn tung lên, nhưng vẫn ôm chặt lấy chàng, thành thử khi rớt xuống lại cùng Kỳ Vân đỡ cho chàng khỏi gãy xương.

Kim Ngang Tiêu đang cảm hận Kỳ Vân bỗng thấy nàng liều mạng cứu mình như vậy, không khỏi ngạc nhiên vô cùng.

Bỗng tiếng Ngân Ngô bà bà quát lên the thé :

- Vân nhi, mau bỏ nó ra, nếu không nguoi chết cùng một lúc với nó.

Kỳ Vân đứng vội lên, chắn trước mặt Kim Ngang Tiêu, bệu bạo nói :

- Công công... Bà bà... tha cho chàng.

Ngân Ngô bà bà quát mắng :

- Tiện tỳ, nhà ngươi dám trái lệnh Bang chủ hay sao?

Còn Kim Ngô công công chẳng nói chẳng rằng, cười lên hô hô, tay cầm con rít Kim Tiền múa tít loang loáng, như một chiếc côn thép, nhắm người Kim Ngang Tiêu đánh tới.

“Soạt” một tiếng rọi người, Kỳ Vân đã nghiêng rặng rút thanh kiếm đeo bên cạnh người, quyết bảo vệ Kim Ngang Tiêu đến cùng.

Ngân Ngô bà bà thấy vậy, sa sầm nét mặt nói :

- Vân nhi, ta nuôi con từ ấu tháng trời để bây giờ con đánh trả chúng ta phải không?

Kỳ Vân đứng sững người, hơi chút do dự, thì “choeng” một tiếng, thanh kiếm trong tay nàng đã bị con rít Kim Tiền vồ lấy rồi vắt tung ra, Kỳ Vân ứa nước mắt cúi đầu chờ chết.

Giữa lúc cực kỳ nguy hiểm đó, không ngờ lại có tiếng còi rúc lên lanh lảnh, Kim Ngô công công và Ngân Ngô bà bà giật mình quay lại, thấy có tới cả chục người mặc áo xanh, áo vàng và áo đen từ bên núi ào ào nhảy đến như một đàn châu chấu.

Đó là bọn Thanh Y đường chủ, Hoàng Sam Võ Sĩ và Hắc Y sứ giả của U Minh cung.

Hai vợ chồng Ngô Công lão quái cùng rú lên một tiếng, hai con rít trên tay họ cùng vũ động ào ào, mùi tanh hôi lộn mửa xông ra, đón đánh bọn U Minh cung, trong chớp mắt biến thành một cuộc giao tranh cực kỳ dữ dội.

Kỳ Vân như người vừa thoát khỏi Diêm phủ, vội vã quay lại dắt tay Kim Ngang Tiêu kêu lớn :

- Tiêu ca, chạy mau!

Kim Ngang Tiêu thấy sự việc biến chuyển quá mau lẹ, đứng ngây người sững sốt, đành để cho Kỳ Vân kéo tay mình chạy như bay.

Nhưng hai người vừa chạy được mười bước ở phía sau đã nghe thấy có tiếng gió vù vù. Kỳ Vân kinh hãi quay lại, thấy một tên Thanh Y đường chủ và một tên Hoàng Sam Võ Sĩ đang đuổi theo rất gấp.

Thì ra bọn U Minh cung đã chia nhau ra, lối bảy, tám tên xúm vây cùng hai vợ chồng lão quái, còn hai tên đuổi theo Kim Ngang Tiêu và Kỳ Vân.

Công lực đã mất, vận khí không được nên thân xác trở nên nặng nề vô cùng Kim Ngang Tiêu được Kỳ Vân kéo đi, cố chạy nhanh, nhưng làm sao tránh được sức khinh công thần tốc của bọn U Minh cung.

Từ nãy giờ Kim Ngang Tiêu không nói gì với Kỳ Vân. Nhưng giờ đây quá cấp bách, chàng lại thấy Kỳ Vân đã thực tình liều mạng cứu chàng, nên chàng vội nói :

- Kỳ Vân muội muội, hãy bỏ mặc tôi, tìm cách thoát thân đi.

Kỳ Vân nuốt lệ ghen ngào :

- Không...

Nhưng nàng chưa nói hết câu thì chuỗi cười ghê rợn ở phía sau đã vọng tới.

Trên đầu hai người bỗng thấy gió thổi vút, bóng áo xanh thấp thoáng. Tên Thanh Y đường chủ khinh công quả là cao siêu, đã nhảy qua đầu hai người, đứng chắn trước mặt họ.

Kim Ngang Tiêu và Kỳ Vân hết đường trốn chạy đành đứng sững lại.

Thanh Y đường chủ cất tiếng khàn khàn, bảo :

- Kim Ngang Tiêu! Chủ nhân ta có lệnh đem người về U Minh cung.

Kỳ Vân bỗng hét lên một tiếng, đánh ra một chưởng nhắm vào yếu huyệt trên ngực tên Thanh Y đường chủ.

Từ ngày đi theo Ngân Ngô bà bà, Kỳ Vân đã được lão quái bà truyền thụ phép luyện công và chỉ bảo thêm nhiều chiêu số quái lạ do hai vợ chồng Ngô Công lão quái ẩn cư ở thung lũng Vạn Trúc Mai sáng chế ra, cho nên nội lực và võ công của Kỳ Vân đã tiến bộ rất nhiều.

Tuy nhiên Thanh Y đường chủ vai vế rất cao trong U Minh cung, lại đứng trên cả Hoàng Sam Võ Sĩ, tức là thuộc vào hàng đệ nhất lưu cao thủ trong võ lâm rồi.

Ngay cả những võ lâm tiền bối như Giang Nam Từ Quý, Tùy Phật Thiên Hồ đối phó với chúng cũng còn khó.

Bởi thế một chương của Kỳ Vân đánh ra, uy lực tuy khá mạnh, nhưng chỉ thấy Thanh Y đường chủ cười lên ha hả, phất nhẹ cánh tay áo, Kỳ Vân đã bị bắn lùi trở lại.

Trong khi ấy thì tên Hoàng Sam Võ Sĩ đi sau, nhảy tới vỗ Kim Ngang Tiêu. Tình thế lúc này thật là nguy nan, dù Kim Ngang Tiêu có Tu Di thân pháp đi nữa cũng không sao thoát khỏi tay hai cao thủ của U Minh cung.

Kim Ngang Tiêu đã đến thế cùng, liều lĩnh vận hết tàn lực vào tay mặt, đẩy ra một chương, chống lại thế chương của Hoàng Sam Võ Sĩ.

Nhưng chương lực của Kim Ngang Tiêu đã bị tiêu tán ngay tức khắc, còn chương phong của tên Hoàng Sam Võ Sĩ như giông tố lần áp tới, đánh trúng vào người Kim Ngang Tiêu nghe “bực” một tiếng.

Kim Ngang Tiêu học ra một cục máu tím bầm. Nguyên chương đó không lấy gì làm nặng lắm, nhưng Kim Ngang Tiêu đã bị nội thương sẵn rồi, nên mới bị thổ huyết như vậy.

Kim Ngang Tiêu lão đảo muốn ngã, Kỳ Vân kinh hãi và đau đớn rú lên một tiếng, nhưng người nàng đã bị tên Thanh Y đường chủ điểm trúng vào huyết đạo, toàn thân cứng đờ, không nhúc nhích được nữa.

Thanh Y đường chủ cười hô hô, lướt tới bên Kim Ngang Tiêu giờ tay chụp lấy ngực chàng.

Nhưng lạ lùng thay, bàn tay của Thanh Y đường chủ đánh đến nửa chừng, đột nhiên thấy “xoẹt” một tiếng, cánh tay của y bị một vật gì vô hình chặt đứt đến nách, cánh tay bắn tung lên trời máu me vung vãi khắp nơi.

Thanh Y đường chủ rú lên một tiếng rồi ngã vật ngay xuống đất trước cặp mắt kinh ngạc của Kim Ngang Tiêu.

Nhưng Kỳ Vân còn kinh ngạc và mừng rỡ hơn nữa. Nàng tưởng là Kim Ngang Tiêu chưa mất hết công lực nên chờ đến phút chót mới hiển lộ thần oai.

Còn tên Hoàng Sam Võ Sĩ đứng bên kinh hoàng quá há hốc mồm tròn mắt nhìn. Vừa khi ấy một chuỗi cười như tiếng chuông ngân vọng tới.

Mọi người chưa kịp hiểu việc gì xảy ra thì một bóng trắng từ bên sườn núi đã phi tới nhanh như một lần chớp nhoáng.

Bóng trắng vừa nhảy tới thì tên Hoàng Sam Võ Sĩ rú lên một tiếng, giờ cả hai chương tấn công y ngay.

Chỉ thấy “ùm” một tiếng như sấm nổ, bóng áo vàng của tên Hoàng Sam Võ Sĩ, bỗng tung đi xa như một chiếc điều đứt dây, bay bổng lên cao và bắn đi xa đến mười trượng mới rơi xuống.

Không rõ bóng áo trắng mới tới dùng thủ pháp ra một chương uy lực kinh người đến như thế.

Đến lúc này Kỳ Vân mới định thần nhìn kỹ thấy bóng trắng mới tới chỉ là một ông già đầu tóc trắng xáo như tuyết, ngoài bảy chục, nhưng dáng người tiên phong đạo cốt vô cùng.

Mặt ông ta đẹp như ngọc, đầu đội chiếc mũ văn sĩ, mình mặc bạch bào trông chẳng khác gì thư sinh, đôi mắt tia ra tia sáng rợn người đúng là một nội gia cao thủ đến mức thượng thừa.

Riêng Kim Ngang Tiêu khi trông thấy ông già đó thì chàng rung mình lạnh toát xương sống.

Đó là ông già chàng đã gặp trong động núi Gian Vân phong và cũng là chồng của lão quái bà, mẹ của Câu Hồn bang chủ.

Kỳ Vân thấy ông già đến giải cứu cho Kim Ngang Tiêu, lòng đã mừng rỡ, nhưng nàng chưa kịp lên tiếng cảm ơn thì thấy ông già cười nhạt một tiếng, bước tới trước Kim Ngang Tiêu và nói :

- Tiểu tặc tử, ngươi đã thoát chết dưới chương lực của ta lẽ ra ta tha ngươi vì ta có lệ kẻ nào chịu nổi ta một chương mà không chết, tức là kẻ đó trời cho sống, ta không lý sự đến nữa. Nhưng nhà ngươi lại cả gan dấn thương nhi nữ của ta, làm sao ta tha ngươi được nữa.

Kim Ngang Tiêu nghiêng răng nói :

- Tại hạ chẳng hề xin tha mạng. Các hạ đã muốn giết, cứ việc ra tay, nói nhiều lời làm chi vô ích.

Kỳ Vân bỗng kêu rú lên :

- Không được, Kim đại ca là người tốt. Lão trượng không được giết y.

Nàng muốn vùng chạy lên che chở cho Kim Ngang Tiêu nhưng toàn thân nàng đã bị điểm huyết tê liệt, không cử động được đành đứng một nơi mà thét, tức giận đến nỗi phùng mồm tròn mắt, coi lại càng xấu xí thêm.

Lão quái nhân quay lại “Hừ” một tiếng và nói :

- Cô nương kia là người ở đâu, có quan hệ gì với tên Kim tiểu tử này?... Hừ, xú tiểu tử, nhà người đi đến đâu cũng có đàn bà bênh vực cho người. Tiểu tử, người đã dùng lời đường mật cám dỗ bao nhiêu người?

Kỳ Vân nghe nói bỗng đỏ bừng mặt lên nhưng Kim Ngang Tiêu điềm nhiên đáp :

- Kỳ cô nương chỉ là biểu muội của tại hạ, không có liên quan gì đến việc này. Nàng bị bọn U Minh cung điểm huyết, các hạ hãy giải huyết để mặc nàng ra khỏi nơi này. Tại hạ sẵn lòng chờ cái chết.

Kỳ Vân nghe thấy thế lại chu chéo lên :

- Không! Lão tiền bối không được hạ sát người ngay thẳng như thế.

Lão quái nhân bỗng cất tiếng cười ha hả :

- Ta đâu có muốn giết y làm gì. Nhưng y đã làm cho con gái ta đau khổ, y phải đền tội đó. Kim tiểu tử kia, ta không giết người, nhưng sẽ cho làm Hoạt Tử Nhân (người chết biết cử động) để người ăn năn sám hối tội lỗi của người.

Lão quái nhân nói dứt lời, đột nhiên mắt sáng rực lên, coi rất ghê sợ. Lão cất bước chậm chậm đi quanh Kim Ngang Tiêu, đồng thời trên đầu lão tia ra một tia khói trắng xóa bay thẳng lên trời.

Kim Ngang Tiêu không hiểu lão quái nhân nói cho làm Hoạt Tử Nhân có ý nghĩa gì, nhưng chàng thấy lão bước đi như vậy là đang vận khí, thi triển nội công đến mức tối cao, nên trên đầu mới phát ra luồng bạch khí.

Quả nhiên những vết chân của lão ghê rợn vô cùng. Mỗi bước đầu, vết chân in xuống còn nông cạn, nhưng những bước sau thì chân lão ngập hẳn xuống nền đất đá ven núi cứng như sắt, như thể người ta bước xuống bùn.

Kỳ Vân thấy lão già vận khí như vậy, kinh hãi thất thần, nhưng đành thúc thủ đứng nhìn, chỉ còn biết trở mắt kinh sợ xem lão đi quanh Kim Ngang Tiêu.

Còn Kim Ngang Tiêu từ lúc gặp phải lão già oan gia này trong bụng đã cảm chắc cái chết, nên vẫn bình tĩnh đứng nhìn xem lão làm gì.

Chàng cũng không nghĩ đến trốn chạy nữa, vì biết rằng công lực đã hết, chưa bước đi được nửa bước đã bị lão bắt lại rồi.

Lão già đi quanh Kim Ngang Tiêu vừa đứng bảy vòng thì đột nhiên dừng lại đứng trước mặt chàng, tay mặt lão giơ lên năm ngón tay xòe ra, rồi khum khum lại và nhắm Kim Ngang Tiêu đẩy tới.

Từ năm đầu ngón tay lão bỗng phát ra năm luồng kinh lực và tuy đứng cách xa, năm luồng kinh lực đó bay tới ngực Kim Ngang Tiêu phát ra những tiếng “bóp bóp”.

Toàn thân Kim Ngang Tiêu rung chuyển, năm yếu huyết trên ngực chàng nghe đau nhói, rồi từ năm yếu huyết đó, như thể có muôn ngàn con kiến bò ra chạy khắp người khó chịu vô kể.

Đột nhiên Kim Ngang Tiêu rú lên một tiếng, ngã nhào xuống đất lăn lộn.

Kỳ Vân thấy chàng bị hành hạ như vậy, chỉ còn ứa nước mắt kêu gọi :

- Tiêu ca... tiêu ca...

Song giữa lúc ấy, bên tai Kỳ Vân bỗng có giọng nói quen thuộc, đầy vẻ kinh hoàng :

- Hoạt Tử Nhân Ma Huyết pháp!

Kỳ Vân quay lại nhìn, thì ra vợ chồng Ngô Công lão quái đứng bên cạnh nàng từ bao giờ và cả hai đang trở mắt nhìn cảnh tượng trước mắt, nét mặt lộ vẻ cực kỳ hoảng sợ.

“Hoạt Tử Nhân Ma Huyết pháp”? Mấy tiếng đó do Kim Ngô công công thốt ra làm Kỳ Vân càng thêm kinh ngạc, không hiểu là việc gì nhưng nàng chợt thấy hai vợ chồng lão quái bất ngờ xuất hiện ở bên cạnh thì mừng rỡ bỏ phần vội kêu lớn :

- Công công, Bà bà mau giải cứu cho Kim đại ca!

Nhưng hai vợ chồng lão quái như không nghe thấy tiếng nói của Kỳ Vân. Cả hai chạy vụt lên đến trước mặt lão quái nhân quỳ sụp xuống, rồi cả hai cùng khẩu đầu lay lịa lại, đầu họ đập xuống đất kêu côm cốp, đáng điệu cực kỳ tôn kính và sợ sệt.

Đồng thời cả hai Kim Ngô công công cùng Ngân Ngô bà bà lên tiếng :

- Chủ nhân đã giá lâm, kẻ nô tì này không biết ra nghênh giá, tội thật đáng chết.

Lão quái nhân vừa gỡ thủ pháp kỳ lạ ra điểm huyết, Kim Ngang Tiêu đứng cười khanh khách tỏ vẻ rất đắc chí.

Thấy vợ chồng lão quái quỷ lại trước mặt, lão quái nhân chẳng lộ vẻ ngạc nhiên mà cũng chẳng thèm đáp lễ, chỉ hừ một tiếng rồi nói :

- Hai vợ chồng nguoi đã đến đó à? Các nguoi xem Ma Huyết pháp của ta thế nào? Công lực của ta có kém khi xưa không?

Kim Ngô công công nét mặt lộ vẻ cực kỳ sợ hãi, vội dập đầu kêu :

- Chủ nhân tha tội chết cho lũ nô tì, đã vô tình nhìn thấy người hiền lộng thần uy.

Lão quái nhân sa sầm nét mặt, trầm giọng nói :

- Lần hạ sơn thứ hai này, ta quả đã thay đổi quy lệ ngày xưa nhiều lắm rồi. Ma Huyết pháp ngày xưa có ai được trông thấy bao giờ? Lần này chẳng những ta để cho vợ chồng nguoi đến nhìn tận mắt, mà còn để cho đứa nhỏ kia mục kích từ đầu đến cuối. Ôi vật đổi sao dời, nghiêm lệ của ta khi xưa đã hoá cái đi nhiều lắm rồi đó.

Lão quái nhân nói dứt lời, đột nhiên quay nguoi đi ngay để mặt hai vợ chồng lão quái quỷ sụp dưới đất và Kim Ngang Tiêu lẫn lộn ở ngay cạnh đó.

Kinh công của lão quái nhân thần diệu vô kể, chỉ thấy lão hơi nhún mình một chút, thân hình đã như đám mây là là trên mặt đất, chớp mắt đã biến đi mất dạng.

Phép kinh công đó chính là Lăng Không Thiên Bộ một môn võ công đã thất truyền từ lâu trên thế gian này.

Hai vợ chồng lão quái quỷ mọp dưới đất hồi lâu, ngẩng nguoi như tượng gỗ. Mãi đến lúc có tiếng Kỳ Vân kêu gọi, hai nguoi mới giật mình đứng lên.

Kỳ Vân gọi lớn :

- Bà bà, mau lại giải huyết cho Vân nhi!

Cả hai vợ chồng lão quái bước lại. Kỳ Vân định nói thêm, yêu cầu hai vợ chồng lão quái giải cứu cho Kim Ngang Tiêu đang rên rỉ lẫn lộn ở trước đó, nhưng khi nàng nhìn thấy mặt hai vợ chồng lão quái, nàng kinh hãi nói không được nên lời nữa.

Từ khi theo vợ chồng Ngô Công lão quái, hơn một năm trời nay, Kỳ Vân chưa bao giờ thấy họ có nét mặt sợ hãi hoảng hốt đến như thế.

Cả hai mặt nhợt đi không còn sắc máu, mắt mất hết tinh thần như vừa trải qua một cơn khủng khiếp, mồ hôi nhỏ trên mặt như vừa dội nước.

Kỳ Vân không sao tưởng tượng được chỉ mới gặp qua ông lão vừa rồi mà hai vợ chồng Ngô Công lão quái hoảng sợ đến thế.

Ngân Ngô bà bà đưa tay lên đập vào huyết đạo của Kỳ Vân để giải huyết cho nàng, nhưng mục vẫn thần thờ, làm như nguoi máy chứng tỏ tâm thần mục chưa trấn định.

Kỳ Vân vừa được giải huyết, đã chạy vội đến bên Kim Ngang Tiêu và kêu lớn :

- Ngang Tiêu ca ca, có làm sao không?

Nhưng Kỳ Vân vừa chạy đến bên Kim Ngang Tiêu, định ôm lấy chàng thì Kim Ngô công công đã phi lại nhanh như gió, gạt nàng bắn sang một bên miệng quát.

- Chớ có chạm vào nguoi y.

Kỳ Vân kinh hoảng đứng sững. Lúc này Kim Ngang Tiêu đã ngồi lên được và đang thờ đốc.

Tuy vậy cơn đau đớn hình như đã qua rồi nên chàng không còn rên rỉ quằn quại như trước nữa.

Hình dung Kim Ngang Tiêu lúc đó rất là tiều tụy, song trái lại chàng vẫn có vẻ tỉnh táo, khỏe mạnh như thường.

Lạ lùng thay chàng bị nội thương mặt xanh mét như hết máu, vậy mà lúc này mặt chàng lại hồng hào trở lại.

Kỳ Vân bỗng nắm lấy tay Ngân Ngô bà bà và năn nỉ :

- Bà bà, hãy giải cứu cho kim đại ca!

Hai vợ chồng lão quái trợn mắt nhìn nhau, rồi lại nhìn Kỳ Vân, Kim Ngô công công bỗng thờ dài một tiếng và nói :

- Vân nhi, con vẫn không biết Hoạt Từ Nhân Ma Huyết pháp là gì hay sao?

Kỳ Vân đã nghe thấy tiếng quái lạ đó rồi, lần này nàng lại nghe thấy nên kinh hoàng vội hỏi :

- Hoạt Tử Nhân Ma Huyết pháp là cái gì?

Ngân Ngô bà bà trầm giọng nói :

- Đó là một môn võ công thượng đỉnh của gia môn chủ nhân ta. Kẻ nào bị điểm Ma Huyết pháp này, tức là đã hóa thành Hoạt Tử Nhân rồi, kẻ đó đã chết nhưng chỉ còn cử động được như người thương, nên gọi là Hoạt Tử Nhân đó vậy.

Kỳ Vân rú lên một tiếng đau đớn, định nhảy lại, nắm lấy Kim Ngang Tiêu, nhưng Kim Ngô công đã nhanh tay giữ nàng lại và nói :

- Vân nhi, nếu con động đến người y bây giờ, y sẽ chết ngay lập tức.

Kỳ Vân kinh hoàng, ngơ ngác. Ngân Ngô bà bà lại thở dài và giảng giải :

- Kẻ bị Ma Huyết pháp trở thành Hoạt Tử Nhân, kỳ nhất là có tay người khác đụng phải. Chỉ cần da thịt của người khác chạm vào, y cũng ngã ra chết ngay, không cứu gỡ lại được nữa.

Kỳ Vân nghe vợ chồng lão quái nói như vậy thì lòng đau như cắt, nước mắt lăn chã tuông rơi.

Nàng biết là vợ chồng lão quái có cảm tình đặc biệt với nàng chẳng khi nào lừa dối, tất những chuyện đó đều đúng sự thật. Nàng ghen ngào hỏi :

- Công công Bà bà, chẳng hay có cách nào giải được Ma Huyết pháp đó không?

Kim Ngô công công rầu rĩ nói :

- Hoạt Tử Nhân Ma Huyết pháp của chủ nhân ta là tuyệt kỹ vô song trong thiên hạ, trên đời này dám chắc không ai có đủ công lực để hóa giải. Dù có phép hóa giải chẳng nữa, thử hỏi trong võ lâm có nhân vật nào có gan làm trái lời chủ nhân ta hay không?

Kỳ Vân đang định nài nỉ thêm thì Ngân Ngô bà bà đã lớn tiếng nói :

- Vân nhi, tiểu tử này khí số đã tuyệt rồi. Y đã trở thành Hoạt Tử Nhân, dù có may mắn lắm, không bị ai va chạm phải cũng chỉ sống được ít ngày nữa thôi. Con chó có lưu luyến y là chi nữa, hãy theo vợ chồng Bà bà ra khỏi chốn này hợp lực cùng anh em bang chúng tiêu diệt bọn U Minh cung.

Kỳ Vân chưa kịp phản đối thì cánh tay cứng như thép của Ngân Ngô bà bà đã quàng qua người nàng. Trong chớp mắt Kỳ Vân, đã bị xách bổng lên rồi thân hình bị đưa đi vùn vụt.

Kỳ Vân tức giận la lớn nhưng tiếng khóc của nàng đã bị gió thổi cực mạnh, mất hoa lên không trông thấy gì nữa.

Hai vợ chồng lão quái đã thi triển kinh công thượng thặng đem Kỳ Vân đi mất.

Cửa vào độc đạo

Kim Ngang Tiêu đã qua khỏi cơn đau nhức khổ sở, nhưng tâm thần chàng cần choáng váng.

Sau khi vợ chồng Ngô Công lão quái đem Kỳ Vân đi mất, chàng mới đứng lên ngơ ngác nhìn cảnh vật xung quanh, thấy tứ bề vắng ngắt, nhưng xa xa có tiếng binh khí va chạm vào nhau và tiếng reo hò ác đấu vang lại. Quân hùng và bọn U Minh cung vắng còn đang kịch chiến ở nhiều nơi.

Nhưng lời nói vừa rồi của vợ chồng lão quái, chàng đã nghe rõ hết. Hoạt Tử Nhân Ma Huyết pháp, Kim Ngang Tiêu chưa nghe thấy nói đến bao giờ, nhưng cứ theo lời vợ chồng Ngô Công lão quái, chàng đã trở thành người chết biết đi rồi chứ không phải người thương nữa.

Kim Ngang Tiêu bán tín bán nghi, nhưng chàng cũng kinh hãi thán, vội thử vận khí xem trong người có gì khác lạ không.

Từ lúc lão quái nhân, cha của Cầu Hồn Bang chủ dùng kinh lực ở năm đầu ngón tay điểm vào năm huyệt đạo trên ngực chàng, thì Kim Ngang Tiêu bỗng cảm thấy toàn thân bị đau đớn ray rứt không thể nào chịu nổi, khiến chàng phải quần quai rên la. Nhưng khi cơn đau đớn đã qua rồi thì trong người chàng như thể có năm luồng khí lực rất lạ đua nhau chạy khắp nơi, như thể có năm con rắn vô hình đuổi nhau trong khắp lục phủ ngũ tạng, hết chạy qua đầu rồi lại chuyển đến ngực, bụng và đến tứ chi, cứ thế liên miên bất tuyệt.

Kim Ngang Tiêu chưa thấy trạng thái quái lạ đó trong người chàng bao giờ nên kinh hoàng vô cùng, có điều lạ lùng là năm luồng khí lực chẳng những không làm cho chàng đau đớn mà còn giúp cho nội thương trong người chàng đỡ lắm nguy.

Trước đây, Kim Ngang Tiêu đã trúng mấy độc chưởng của những tay đại ma đầu như Cổ Ứng Long, Vạn Độc Thần Cô, Cùng Khốc Quái Tăng, Độc Phật Mê Chân, nên lục phủ ngũ tạng của chàng đã gần như vỡ nát cả rồi. Sở dĩ chàng chưa kiệt lực ngã lăn ra chết là vì chàng còn có những linh dược tiềm ẩn trong nội tạng.

Không ngờ lúc này năm luồng khí lực quái lạ chạy trong người chàng lại làm cho những nội thương giảm bớt rất nhiều, lục phủ ngũ tạng Kim Ngang Tiêu hình như được một luồng sinh khí bồi bổ làm cho mấy huyệt đạo lưu thông dễ dàng.

Nửa mừng, nửa sợ, Kim Ngang Tiêu vội ngồi xuống theo đúng phép thổ nạp của Cự Linh thần công tham thiên vận khí. Quả nhiên công lực của chàng đã dần dần hồi phục được mấy thành.

Nhưng nỗi mừng của Kim Ngang Tiêu chẳng được dài lâu. Là vì khí công lực bắt đầu hồi phục thì từ Đan Điền của chàng bỗng tỏa ra một hơi âm hàn quái lạ.

Công lực của chàng hồi phục bao nhiêu thì năm luồng khí lực quái lạ càng chuyển vận mạnh trong cơ thể chàng. Và năm luồng khí lực đó càng chạy mạnh thì hơi lạnh từ Đan Điền càng tỏa ra nhiều.

Kim Ngang Tiêu là người tinh thông y lý, vì chàng đã được đọc cuốn Y kinh của Vô Danh Khách dưới địa huyết Dã Nhân lãnh sao chàng không hiểu hiện tượng đó?

Hơi lạnh từ Đan Điền phát ra chỉ có nghĩa là chàng đã trúng độc cực mạnh hay chân khí sắp đến lúc tuyệt, mạch máu dừng lại mà chết.

Kim Ngang Tiêu đã có chất khử độc trong người, tất nhiên chàng không thể trúng độc.

Vậy hơi âm hàn từ Đan Điền phát ra chỉ có nghĩa là chàng sắp chết. Nhưng quái lạ thay, rõ ràng là khí sắp tuyệt mà người còn sống. Đó là nhờ năm luồng khí lực đang chạy khắp thân thể chàng.

Ma Huyết pháp của lão quái nhân thật độc nhất vô nhị trên thế gian. Y đã dùng phép điểm huyết, điểm vào tử huyết cho chàng phải chết, nhưng đồng thời lại truyền năm luồng kinh lực vào người chàng, cho nó chạy quanh khắp cơ thể để tạm thời duy trì sự sống trong người chàng.

Năm luồng khí lực đó mà đứng lại thì Kim Ngang Tiêu cũng chết. Vợ chồng Ngô Công lão quái đã nói không sai. Chỉ cần bàn tay của người khác chạm vào cơ thể Kim Ngang Tiêu là lập tức âm dương tương khắc, năm luồng khí lực đó sẽ đứng lại liền và Kim Ngang Tiêu sẽ hóa ra người thiên cổ. Lúc này quả là chàng đã hóa thành Hoạt Tử Nhân rồi.

Kim Ngang Tiêu nhờ có kiến thức về y lý thượng thừa, nên đã am hiểu ngay thảm trạng của mình. Chàng đã biết mình hóa thành xác chết biết đi, nên trong lòng vừa kinh hãi, vừa căm hận lại vừa đau đớn khổ sở. Chàng biết mình sắp chết, lại nhớ đến mối thù của cha mẹ chưa báo được xong, kẻ thù vẫn nhơn nhơ hoành hành, thì giọt lệ anh hùng lăn lăn trên gò má.

Kim Ngang Tiêu vừa nghe lời hai vợ chồng Kim Ngô lão quái nói Kỳ Vân, biết rằng Hoạt Tử Nhân Ma Huyết pháp là một tuyệt kỹ bí truyền, lại do công lực thượng đẳng của lão quái nhân phát ra, nên khó lòng có người nào trên thế gian này có thể giải trừ Ma Huyết cho chàng. Trừ phi có một nhân vật nào võ công hơn cả lão quái nhân vừa rồi.

Trong lúc tuyệt vọng khổ sở, đột nhiên một tia sáng lóe qua trí óc Kim Ngang Tiêu. Lão quái nhân công lực cao siêu thật, nhưng còn có người cao hơn hẳn một bậc. Người đó là Hắc Cốt Ma Nương Lý Phụng Chỉ, người chị kết nghĩa của Kim Ngang Tiêu.

Chợt nghĩ đến Hắc Cốt Ma Nương, Kim Ngang Tiêu như người chết đuối vớ được chiếc phao trên mặt biển. Chàng đứng phắt người lên ngơ ngác nhìn quanh rồi bàng hoàng tự nhủ: Ta thật ham hồ quá, tại sao không tìm Lý tỷ tỷ?

Một ngày còn bị vương Ma Huyết là một ngày còn nguy hiểm, Kim Ngang Tiêu nghĩ thế nên không còn đắn đo gì nữa, lập tức xoay người đi tìm Hắc Cốt Ma Nương.

Kim Ngang Tiêu nhớ lại lúc chia tay với chàng, Hắc Cốt Ma Nương nói rằng đi tìm hai cha con Chu Uyển Thanh nên có lẽ Hắc Cốt Ma Nương đã trở lại Lôi Công động rồi.

Từ khi đường độc đạo trong Lôi Công động bị phá vỡ rồi đưa đến Côn Luân thánh địa, anh hùng trong thiên hạ nghe tin loan truyền đã kéo cả đến Côn Luân thánh địa gây trận thư hùng với bọn U Minh cung.

Hắc Cốt Ma Nương làm sao không nghe tin đó? Có lẽ lúc này nàng cũng đã tiến vào Lôi Công động và đến Côn Luân thánh địa giao chiến với bọn U Minh cung rồi.

Chợt nghĩ ra một việc, Kim Ngang Tiêu đứng sững lại kêu lớn lên một tiếng, sắc mặt tỏ vẻ cực kỳ mừng rỡ và làm bầm khế nói:

- Chủ nhân U Minh cung là Thiên Nam Nhất Hiệp Cổ Ứng Long, chủ nhân Đào Hoa cung và Vạn Độc Thần Cô Đồ Thương Lăng. Cả hai kẻ này là kẻ tử thù của Lý tỷ tỷ. Hắc Cốt Ma Nương Lý Phụng Chỉ đã đi tìm hai kẻ tử thù này suốt mấy chục năm trời mà không gặp. Không ngờ hai tên ma đầu ấy lại ẩn trốn trong Côn Luân thánh địa này. Lý tỷ tỷ nghe tin làm sao không tìm đến nơi ngay để toán chường với kẻ thù.

Nói đoạn Kim Ngang Tiêu tìm hướng thẳng tiến về phía U Minh cung, nói đang diễn ra những trận giao tranh khốc liệt giữa quần hùng thiên hạ và bọn người của U Minh cung.

Kim Ngang Tiêu đã hồi phục công lực một phần rồi nên lúc này thân pháp chàng mau lẹ, không còn chậm chạp như trước nữa. Chỉ trong chớp lát chàng đã đến U Minh cung.

Kim Ngang Tiêu thấy ngay trước mắt một cảnh tượng ghê rợn: phía trước cổng thành U Minh cung, thấy người nằm chết la liệt, người mất đầu, kẻ lòi ruột, có lắm thầy ma lại cụt hẳn một nửa người, ruột gan vung vãi khắp nơi, trộn với máu đỏ chan hòa. Rõ rệt là nơi đây vừa xảy ra những trận ác chiến ghê người.

Nhưng lạ lùng là quang cảnh lúc này vắng ngắt, không còn một bóng người sống nào cả. Chẳng lẽ anh hùng thiên hạ đến chém giết hết bọn U Minh cung rồi kéo nhau đi mất? Kim Ngang Tiêu đã nghĩ như vậy, nhưng sau ngắm nhìn kỹ, chàng xét ra không phải. Bởi vì những thầy ma nằm la liệt trước U Minh

cung phần lớn là người của võ lâm chứ không phải những người mang sắc phục của U Minh cung. Bọn người U Minh cung cũng có chết, nhưng rất ít, họa chẳng trong số hai chục mạng của võ lâm mới có một mạng của U Minh cung.

Cứ xem tình hình đó cũng đủ hiểu bên nào thắng bên nào bại rồi.

Kim Ngang Tiêu nhảy qua đồng xác người chết, tiến vào U Minh cung. Chàng vừa đi qua cánh cổng lớn trên có chạm trổ những hình rồng phượng rất tráng lệ, thì bỗng nhiên ở phía sau có tiếng gió lạ.

Biết có người ám toán, Kim Ngang Tiêu vội thi triển Tu Di thân pháp, lách mình sang một bên né tránh. Quả nhiên ở phía sau chàng có hai tên Hắc Y sứ giả mặc áo đen của U Minh cung, không biết từ đâu xuất hiện, tay cầm gươm ngắn, đang lao người vào Kim Ngang Tiêu định ám toán chàng.

Kim Ngang Tiêu tự nhận thấy công lực đã vãn hồi được vài thành nên trong lòng không còn e ngại như trước nữa. Chàng né tránh rồi thuận tay định tấn công hai tên đó một chưởng.

Nhưng chưởng của Kim Ngang Tiêu chưa kịp phát ra thì hai tên Hắc Y sứ giả đứng sững lại, buông lưỡi gươm rớt xuống đất, rồi cũng ngã lăn ra đất.

Kim Ngang Tiêu ngạc nhiên đi đến gần chúng xem xét, thấy chúng đã chết cả rồi. Thì ra hai tên này đã bị trọng thương sẵn trong người, nếp ngoài sau tấm công đề chờ người đi qua ám toán. Nhưng chúng chưa kịp tấn công chiêu thứ hai thì cả hai đã bị nội thương phát tác, ngã lăn ra chết liền.

Kim Ngang Tiêu thấy thế cũng phải kinh hãi thăm chủ nhân U Minh cung thật khéo léo chọn được thủ hạ tâm phúc. Hai tên sứ giả này sắp chết mà vẫn còn tận tâm với chủ như vậy, đủ hiểu uy thế của U Minh cung chẳng phải tầm thường.

Chàng lắc đầu quay đi, bỗng nhiên ở phía bên tả, có tiếng gọi yếu ớt :

- Kim... Kim thiếu hiệp.

Kim Ngang Tiêu giật mình nhìn sang bên, thấy một người bị trọng thương máu me đầy mình, đang ngồi dựa vào cột đá. Người đó ăn mặc quần áo rách rưới, lưng đeo túi vải đúng là một nhân vật Cái bang.

Bước lại gần Kim Ngang Tiêu nhận được mặt người đó, bất giác kêu lớn :

- Trương đại ca! Đại ca bị thương bao giờ thế?

Thì ra người đó chính là một đệ tử Cái bang tên gọi là Trương Định vốn cùng đi với Bạch Thiên Vân, nên Kim Ngang Tiêu đã có dịp biết ý.

Kim Ngang Tiêu chạy lại, thấy bạn bị thương trong lòng bất nhẫn, vội gơ tay định ôm người đó lên, thăm hỏi xem vết thương ra sao.

Chẳng ngờ bàn tay của Kim Ngang Tiêu sắp đụng vào tay của Trương Định thì “vút” một tiếng, một cành cây nhỏ không biết từ đâu ném tới vào tay Kim Ngang Tiêu. Kinh lực của cành cây nhỏ đó mạnh vô kể, đẩy bàn tay của Kim Ngang Tiêu bắn đi một nơi, nhưng lại không làm chàng bị thương, chứng tỏ kẻ nào ném cành cây đó chẳng những chuẩn đích vô cùng mà công lực cũng vào bậc thượng thừa.

Kim Ngang Tiêu bị cành cây ném, gạt bàn tay chàng sang một bên, khiến chàng kinh hãi, xoay người lại nhìn, nhưng chẳng trông thấy ai hết.

Chàng ngờ ngác một lúc rồi quay lại định hỏi chuyện Trương Định, thì giữa lúc ấy sau lưng chàng có tiếng nói vẳng tới :

- Kim thiếu hiệp quên mình là Hoạt Tử Nhân hay sao? Thiếu hiệp hết muốn sống nên mới định đụng vào tay người khác.

Kim Ngang Tiêu giật mình lạnh xương sống. Quà là chàng đã quên thật. Hai vợ chồng Ngô Công lão quái đã chẳng nói cho chàng biết trước rồi hay sao? Nếu chàng đụng vào tay người khác lập tức Ma Huyết sẽ phát tác, chàng sẽ chết ngay, không sao cứu chữa được nữa, kẻ nào vừa ném cành cây nhắc chàng quả đã cứu sống chàng rồi.

Kim Ngang Tiêu vừa kinh hãi vừa lạ lùng, vội cất tiếng hỏi lớn :

- Cao nhân nào có lòng giúp tại hạ như thế, xin ra mặt cho tại hạ tạ ơn.

Nhưng tiếng nói của Kim Ngang Tiêu vang trên bãi chiến trường đầy tử thi mà không có người nào đáp lại.

Kim Ngang Tiêu không biết làm thế nào, đành quay lại hỏi Trương Định :

- Trương đại ca thương tích thế nào? Liệu đại ca có đáng quân ngại không? Đại ca tha lỗi cho tiểu đệ, trong người bị kẻ thù hiểm Ma Huyết ám toán, chẳng thể đụng đến người đại ca được.

Trương Định lắc đầu một nhọc nói :

- Kim thiếu hiệp đừng quan tâm đến tiểu đệ, hãy mau mau tiến vào U Minh cung tiếp cứu cho quần hùng đánh kịch chiến bọn U Minh cung.

Kim Ngang Tiêu nghe nói ngạc nhiên, tưởng trận đại phá U Minh cung đã xong, không ngờ vẫn còn tiếp diễn ở phía sau. Chàng đang nóng lòng muốn tìm kiếm Hắc Cốt Ma Nương, nên chỉ kịp tặng Trương Định một hoàn thuốc Hoàng Hạc Đạo rồi vội vã đi ngay.

Vừa đến U Minh cung, chàng mới thấy nơi ở của Cổ Ung Long rộng rãi vô cùng, các cung điện xây cất cực kỳ hoa mỹ, chẳng kém gì cung điện của vua chúa ở chốn kinh đô. Tuy vậy, nhiều nơi đã bị phá phách, chứng tỏ quân hùng đã tiến được vào đến đây và gây cuộc giao tranh dữ dội.

Càng đi sâu vào phía trong U Minh cung, Kim Ngang Tiêu càng lạ lùng ngỡ ngàng, vì các vườn tược rộng mênh mông, hết giả sơn lại đến vườn hoa, hồ nước, chỗ nào cũng nguy nga tráng lệ, có nơi lại lát toàn bằng đá vân rất quý giá, đi qua tưởng như lọt vào chốn bồng lai tiên cảnh.

Nhìn từ phía, chàng thấy vắng ngắt không một bóng người.

Cuộc giao tranh tất nhiên cũng đã diễn qua, bởi vì nhiều nơi còn thấy có xác chết nằm la liệt, hoặc giả những vũng máu lênh láng, gặp trời lạnh đã đông đặc và thâm thiết.

Kim Ngang Tiêu cứ theo hướng chỉ của Trương Định đi mãi, mỗi lúc thấy chân núi một gần hơn.

U Minh cung này xây đúng vào chân núi Kim Đỉnh, nên phía sau trái núi cao lừng lừng, tựa như chiếc bình phong khổng lồ, che khuất hẳn hậu diện của những cung điện nguy nga, càng tăng thêm vẻ hùng vĩ của chốn này.

Cổ Ung Long quả là tay địa lý kỳ tài mới chọn một nơi như thế này để xây cất sào huyệt.

Phải chăng y có ý định tranh bá đồ vương, chẳng những trong võ lâm mà còn đối với cả bàn dân thiên hạ nữa.

Đi hết khu vườn tược và hồ nước thì Kim Ngang Tiêu đã tiến đến sát chân núi Kim Đỉnh rồi.

Đang đi chàng bỗng nghe tiếng “bùng” dữ dội do chuông phong phát ra.

Một bóng người bắn vọt lên trời chói vói, rồi rớt xuống như một con chim trúng tên. Người đó rớt xuống đất, miệng ứa máu tươi rồi nằm im luôn. Y là một nhân vật võ lâm.

Kim Ngang Tiêu vội tiến lên mười bước nữa thì một cảnh tượng lạ lùng hiện ra trước mặt.

Ngay sát chân núi Kim Đỉnh, tiếp liền với hậu diện của U Minh cung là một khu vườn rộng rãi, nhưng trên khắp mặt khu vườn này là hàng loạt những pho tượng đá, to lớn bằng người thật đứng sấp hàng ngay ngắn, khiến mới thoạt trông thấy, ai cũng phải tưởng là một đạo quân dàn hàng.

Những pho tượng đá đó đứng theo những tư thế võ công, phô trương toàn những chiêu số lạ lùng, ngay chính Kim Ngang Tiêu cũng chưa thấy bao giờ. Nhìn thấy cảnh hàng trăm bức tượng đá, mỗi pho tượng đứng diễn tả một thế võ coi rất ngoạn mục, Kim Ngang Tiêu chợt nghĩ đến những bàn tay bằng đá di tích của Cự Linh thần chưởng mà chàng đã gặp trước đây.

Bởi thế chàng đoán ngay rằng khu vườn tượng đá này không phải là do U Minh cung tạo ra, mà là di vật của phái Côn Luân vì nơi đây là Côn Luân thánh địa. Chắc hẳn các vị Trưởng lão của phái Côn Luân, rút về ẩn cư ở đây tu luyện phép trường sinh đã khởi công tạo ra hàng trăm pho tượng đá này, để lưu lại hậu thế những chiêu số võ công tuyệt kỹ của môn phái.

Kim Ngang Tiêu ngăn người ra nhìn các pho tượng đá, hầu như quên mất một việc tối quan trọng là nhân vật võ lâm vừa rồi đã bị bắn từ nơi này tung ra ngoài rồi rớt xuống chết.

Bởi thế đến khi một luồng chưởng lực âm nhu không biết từ đâu phóng đến, nhằm người Kim Ngang Tiêu tấn công, chàng mới giật mình kinh hãi, biết ngay rằng trong khu vườn tượng đá rộng lớn bao la này đang có một trận kịch chiến.

Thấy có chưởng lực lần áp tới, Kim Ngang Tiêu không dám kháng cự, vội ẩn mình vào sau một pho tượng đá, né mình tránh thế công đó. Liền khi ấy có tiếng cười nhạt vang lại.

Kim Ngang Tiêu lúc đó mới đưa mắt nhìn quanh mới thấy rừng mình sơn tóc gáy.

Thì ra cả một khu tượng đá này là bãi chiến trường ghê gớm. Sau những pho tượng đá đều có những người ngồi và tất cả đều là những cao thủ thượng thặng của võ lâm.

Phía bên mặt Kim Ngang Tiêu, sát dưới chân núi Kim Đỉnh rõ rệt là mặt trận của U Minh cung. Kim Ngang Tiêu không ngờ người của U Minh cung đông đến như thế. Có tới gần một trăm người sắc phục khác nhau.

Đông nhất là những người áo đen, bịt mặt bằng vải đen. Đó là bọn Hắc Y sứ giả. Bọn này như những tên lính canh đứng vòng ngoài.

Sau đó mới đến bọn Hoàng Sam Võ Sĩ mặc áo vàng. Rồi đến Thanh Y đường chủ mặc áo xanh.

Phía trong cùng là một loạt người áo đỏ. Kim Ngang Tiêu đã hiểu những người áo đỏ này áo đỏ này công lực ghê gớm như thế nào. Trước đây chàng đã gặp Độc Phật Mê Chân mặc áo đỏ của U Minh cung, nên đã thấy rõ Độc Phật võ công ngang hàng với những đệ nhất cao thủ tiền bối của võ lâm đương thời. Chàng đã tưởng các nhân vật áo đỏ của U Minh cung, ngoài Độc Phật Mê Chân, chỉ có độ vài ba người là cùng, nhưng đến lúc này mới thấy U Minh cung cao thủ như vậy, phe áo đỏ có tới mười người.

Nhưng Kim Ngang Tiêu chú ý đến một nhân vật mặc áo trắng như tuyết ngồi giữa mười người áo đỏ. Y ngồi trên một chiếc ghế trông như ngai vàng,

chứng tỏ đó là một nhân vật chí tôn của U Minh cung này.

Tuy người áo trắng đỏ cũng che kín mặt, Kim Ngang Tiêu chẳng cần suy đoán cũng hiểu ngay rằng đó chính là chủ nhân của U Minh cung, tức là Thiên Nam Nhất Hiệp Cô Ưng Long.

Kim Ngang Tiêu thấy Cô Ưng Long xuất hiện chợt nhớ đến Vạn Độc Thần Cô. Nhưng chàng đã lưu ý ngắm nhìn và tìm kiếm, vẫn không thấy mụ quái bà đó đâu cả.

Khoảng cách giữa Kim Ngang Tiêu và bọn U Minh cung tuy khá xa, có đến năm chục trượng nhưng Kim Ngang Tiêu cũng hiểu rằng bọn U Minh cung đã trông thấy mình rồi. Song chàng lấy làm lạ vì theo hướng chuông phong âm nhu vừa rồi, chàng biết chắc không phải là do phía bọn U Minh cung phát ra. Chuông phong đó từ phía bên tả đánh tới, còn bọn U Minh cung ngồi ở phía bên hữu.

Kim Ngang Tiêu càng e ngại, hiểu rằng ở khu vực tượng đá này tình hình rất nguy hiểm, kẻ địch ở quanh mình rất nhiều, chỉ sợ sảy một chút là có thể bị táng mạng liền.

Chàng đưa mắt nhìn quanh một lượt, vẫn không thấy những người thuộc phe quần hùng võ lâm đâu cả, trong lòng lo ngại vô cùng.

Giữa lúc ấy, đột nhiên có tiếng la thật lớn với tiếng chửi thô tục, rồi một bóng người từ phía hậu điện U Minh cung nhảy vọt ra. Người này hình dung cổ quái, ăn mặc lôi thôi, tuổi trạc ngoài năm mươi, nét mặt cực kỳ hung ác.

Y vừa hiện thân đã nói lớn :

- Mẹ kiếp, bọn các ngươi nhút nhát như chuột ngày! Để lão nhị này tiến vào đó xem có đứa nào dám ngăn cản không?

Nói chưa dứt lời y đã nhún mình một cái, thân pháp mau lẹ vô cùng, toàn thân y đã như một con chim én nhảy qua đầu những pho tượng đá, vào giữa khu vườn.

Kim Ngang Tiêu đưa mắt nhìn theo mới thấy giữa khu tượng đá có một nơi trống rỗng tựa hồ như một cái sân hình tròn lát đá xanh.

Lão già hạ mình xuống đứng vào giữa sân đó nhưng y vừa chạm chân xuống đất thì đã thấy “bùng” một tiếng dữ dội thân hình lão già bắn tung lên như cây pháo thăng thiên, người chói với rớt xuống đầu một pho tượng đá, nghe đập một tiếng. Lão già bẽ sọ, vỡ ngực lẫn ra chết ngay lập tức.

Kim Ngang Tiêu nhìn thấy cảnh đó kinh hãi, nhưng cũng hiểu ngay rằng khi chàng vừa đến nơi này trông thấy một người bị bắn tung lên trời, chắc hẳn đó cũng là người định nhảy vào cái sân trước mặt.

Nhưng Kim Ngang Tiêu chưa kịp suy nghĩ gì hơn thì đã thấy tiếng quát như sấm ở phía sau chàng :

- Cô Ưng Long kia, ngươi dám sát hại nhị đệ của ta! Mau ra đây lĩnh giáo mấy tuyệt chiêu của lão Vạn này cho biết tài Bích Động tam ma như thế nào.

Tiếng nói vừa dứt, bóng người bay xẹt ra như chớp. Đó là một ông già lùn, da đen như than, hai mắt trắng dã coi rất hung ác thô thiển.

Lão già họ Vạn tự xưng là Bích Động tam ma đó vừa nhảy vào vườn tượng đá thì phía sau có tiếng gọi lớn :

- Vạn lão huynh, chớ có khinh xuất như thế.

Một bóng người thứ hai cũng nhảy theo luôn, hình như để ngăn cản lão già họ Vạn.

Nhưng cả hai chưa kịp hạ chân xuống đến sân lát đá xanh thì đã thấy “ùm” một tiếng, hai thân hình bay lộn ngược trở lên, rớt xuống chết tốt.

Bích Động tam ma không phải là những nhân vật vô danh trong võ lâm.

Kim Ngang Tiêu đã từng nghe nói đến những hành động quái gở tàn bạo của ba người này ở miền Hà Bắc. Nếu võ công của họ không cao, làm sao họ nổi danh như vậy.

Thế mà tại chiến địa tượng đá lạ lùng này, cả ba chỉ mới xuất trận chưa kịp đánh một chiêu nào, đã bị đối phương sát hại rất thê thảm.

Sau khi Bích Động tam ma bị giết, vườn tượng đá vắng bật bóng người.

Nhưng chỉ lát sau lại có ba bóng người khác nhảy tới. Mới thoát trông Kim Ngang Tiêu đã nhận rõ ba người này: đó là Trúc Lâm tam quái, ba người vừa đấu với Vạn Độc Thần Cô lúc trước.

Bọn Trúc Lâm tam quái võ công quả là cao siêu. Khi vừa nhảy đến sân tròn, một tiếng “ùm” dữ dội phát ra, nhưng không đánh bật được ba lão quái bay lên, chỉ làm cho ba người lão đảo đôi chút.

Trúc Lâm tam quái hình như sử dụng phép Liên Hoàn Vạn Khí, ba người cùng một môn phái nội ngoại huyền công nên đã dựa vào nhau tạo thành một kinh lực vững chắc, chống chọi lại được chuông lực đối phương.

Sau khi đặt chân được xuống sân tròn, Trúc Lâm tam quái tiến vào một con đường lát đá ở trước mặt, nhưng chỉ được mười bước thì đột nhiên cả ba

đứng sững lại, rồi ngã vật xuống chết.

Lát nữa có thêm mấy người nữa nhảy vào sân tròn. Trước sau cả thấy có gồm mười người, tất cả đều là võ lâm cao thủ, nhưng không người nào tiến xa hơn được Trúc Lâm tam quái.

Kẻ thì bị đánh ngã vật xuống chết, người thì bị bắn tung lên trời, rớt xuống hết thở, cảnh tượng rất thảm khốc.

Kim Ngang Tiêu rất ngạc nhiên không hiểu bọn U Minh cung dùng tà thuật gì ngăn cản quần hùng tiến vào nơi đó như vậy. Nhưng sau một lúc quan sát chàng mới thấy rõ là bọn U Minh cung bố trí một trận tuyến rất nguy hiểm.

Mười tay cao thủ áo đỏ của U Minh cung ngồi dưới chân các pho tượng đá, không phải là chỉ ngồi chơi không, mà đều đang vận dụng kinh lực. Mười người này ngồi thành hình cánh cung, người nọ cách người kia lối mười bước, nhưng mặt đều hướng cả về phía sân tròn. Khi có đối thủ nhảy đến lập tức cả mười người hợp chiêu, phóng ra một luồng chiêu phong hợp nhất sức mạnh kinh người.

Còn bọn áo đen, áo vàng và áo xanh đứng ở xung quanh chỉ là những tay hộ vệ cho mười cao thủ áo đỏ, đề phòng kẻ địch đến tấn công lên. Riêng Cổ Ung Long mặc áo trắng ngồi trên chiếc ngai ở sau cùng, không thấy có vẻ hoạt động gì, chỉ điềm nhiên khán trận, như thể y không thèm phải ra tay.

Trong khoảnh khắc chưa đầy một tuần trà, đã có hơn hai chục nhân vật võ lâm nhảy vào sân tròn và bị chiêu lực của mười tay áo đỏ sát hại.

Kim Ngang Tiêu thoát đầu không hiểu các nhân vật võ lâm liều mạng tiến vào con đường đá như vậy có ích gì. Nhưng sau chàng đổi phương vị, nấp sau những tượng đá ở phía bên mặt, chàng mới thấy rõ là con đường đá đó đưa đến cửa một hang núi ở ngay dưới chân núi Kim Đinh.

Kim Ngang Tiêu chợt nhớ đến lời Vạn Độc Thần Cô, nên chàng đoán ngay rằng cửa hang đó, tất nhiên là cửa vào con đường duy nhất đến Kim Đinh tự ở trên ngọn núi.

Thì ra bọn quần hào định liều mạng vượt qua trận tuyến chiêu lực của U Minh cung, chính là để tiến lên Kim Đinh tự. Truyền thuyết võ lâm mấy trăm năm nay đều nói rằng: Kim Đinh tự, là nơi tàng trữ những vật chí bảo của võ lâm, bao nhiêu quyền kinh kiếm phổ võ học cao siêu nhất trong thiên hạ đều tụ cả vào nơi đó. Có thể nói Kim Đinh tự còn quý giá hơn cả Tàng Kinh Các của chùa Thiếu Lâm, vì Tàng Kinh Các chỉ chứa những tuyệt kỹ của phái Thiếu Lâm, còn Kim Đinh tự chứa tất cả những gì bí nhất của đủ loại các môn phái võ học trong thiên hạ.

Trước một nơi chứa nhiều bảo vật như vậy, làm sao các ma đầu trong võ lâm không nổi lòng tham, muốn liều mạng tiến vào để mong được là người trước tiên chiếm đoạt lấy những mặt cấp võ lâm? Bởi vậy chỉ trong khoảnh khắc đã có hai chục mạng liễu mình, nhưng tất cả chưa tiến vào đến cửa hang đã chết uổng mạng.

Có điều là những kẻ mới nhảy vào đều là những tên ngông cuồng, thiếu suy xét phần lớn là những ma đầu tham tàn bạo ngược, quen thói chọc trời khuấy nước từ xưa đến nay. Còn những nhân vật thượng thặng của võ lâm vẫn chưa thấy xuất đầu lộ diện.

Giữa lúc tình hình yên tĩnh căng thẳng như vậy, bỗng có chuỗi cười rất dài từ phía bọn U Minh cung văng lại, chuỗi cười đó vang động như sấm rền, âm thanh lại quá dị lúc xa lúc gần di chuyển như có thiên binh vạn mã cùng chạy đến một lúc, làm cho đất núi cùng rung chuyển.

Kim Ngang Tiêu kinh hãi, nhận thấy nội lực của kẻ phát ra tiếng cười như vậy thật đã tiến đến mức tối thượng thừa, võ lâm chưa dễ có người sánh kịp, Kim Ngang Tiêu vội lưu ý nhìn, thì thấy Thiên Nam Nhất Hiệp Cổ Ung Long đã đứng lên từ lúc nào, chiếc áo bạch bào của y phát phới trước gió, đầu y lại trùm một túi vải trắng, coi vừa uy nghi vừa quái dị như bóng ma từ Âm phủ hiện hình. Chính Cổ Ung Long là người vừa phát ra tiếng cười kinh dị đó.

Cổ Ung Long cười một hơi rồi cất tiếng nói :

- Chư vị anh hùng võ lâm hãy nghe lời bổn tọa nói đây. Bổn tọa chẳng hề ngăn cản quý vị tiến lên Kim Đinh tự, nhưng như vừa rồi đã nói, đường lên Kim Đinh tự chẳng dễ, những kẻ võ công non kém lên đó chết uổng mạng đã đành, lại còn làm cho các người thủ hộ Kim Đinh tự chê cười võ lâm thiên hạ nữa. Bởi vậy cho nên U Minh cung phải đứng ra khảo sát võ công của chư vị. Kẻ nào vượt qua được sân tròn mới được phép tiến vào Huyền Độc hang lên Kim Đinh tự.

Cổ Ung Long vừa nói dứt lời, bỗng từ phía trước có tiếng cười nhạt văng tới.

Chỉ tiếng cười nhẹ đó cũng làm mọi người chú ý đổ dồn mắt nhìn về một phía.

Bởi vì tiếng cười đó âm trầm quái dị vô kể, chẳng những lạnh lùng như tiếng ma hú trong đêm khuya, mà còn có điểm lạ thường là bất cứ người nào cũng nghe tựa hồ như có kẻ gần tai mình cười nhạt như vậy.

Tất cả những kẻ có mặt nơi đây, hoặc đã xuất đầu lộ diện đang hoảng như bọn U Minh cung, hoặc nấp kín một nơi quanh những pho tượng đá, những giả sơn, những tường đá hay các phiến đá lớn dựng ở xung quanh như Kim Ngang Tiêu và các anh hào thiên hạ, người nào người nấy võ công vào loại đệ nhất lưu cao thủ giang hồ, vậy mà chợt nghe có tiếng cười đó ngay bên tai, có kẻ phải giật mình kinh hãi xoay người né tránh vì tưởng có kẻ địch đến bên mình.

Kim Ngang Tiêu đã biết phương pháp truyền âm quái dị này, nhờ có quyền Vô Kinh của Vô Danh Khách mà chàng đã đọc được dưới địa huyết trước đây.

Đó là phép Đảo Nhĩ Tổng Âm cốt để tổng đạt những thanh âm thật nhỏ bay đến tai những người xung quanh, âm thanh phát tuy nhỏ như tiếng người thường, nhưng thực ra có một sức mạnh ghê gớm, dù xa tới hàng dặm cũng nghe thấy.

Lại nữa trong lúc gặp cường địch, kẻ biết dùng phép Đáo Nhĩ Tổng Âm có thể truyền huyền gia khí công vào âm thanh đó biến nó thành một tiếng sấm sét, thốc thẳng vào tai địch nhân thì kẻ địch nếu chẳng may nội lực suy giảm một chút, sẽ văng óc đứt thần kinh hệ mà chết ngay không kịp kêu một tiếng.

Đáo Nhĩ Tổng Âm là một công phu thượng đẳng của nội gia công lực, cho nên chỉ những người luyện được đến mức xuất thần nhập hóa. Cũng như người dùng Sư Tử Hồng mới có thể đem ra thi triển được.

Nhân vật vừa rồi dùng Đáo Nhĩ Tổng Âm cười nhạt một tiếng mà không thêm truyền nội lực vào đó tấn công, đủ hiểu ý chỉ định thi triển tài nghệ để bọn U Minh cung và quần hào thiên hạ biết tài.

Mọi người kinh hãi cùng nhìn về phía âm thanh phát ra, thì trên một ngọn giả sơn cao tới năm trượng ở hậu điện U Minh cung, đã thấy một bóng ông già mặc áo trắng xuất hiện, trông oai phong lâm liệt lại có dáng tiên phong đạo cốt khác thường. Kim Ngang Tiêu vừa nhìn thấy ông già đó thì bất giác rung mình, lạnh toát người. Y chẳng ai xa lạ, chính là cha của Câu Hồn bang chủ, người đã dùng Ma Huyết Thủ Pháp biến chàng thành Hoạt Tử Nhân.

Lão quái nhân đứng trên ngọn giả sơn, cất giọng như tiếng chuông nói :

- Thiên Nam Nhất Hiệp Cổ Ứng Long đến lúc này các hạ còn dùng hoa ngôn diệu ngữ để lừa bịp anh hùng thiên hạ hay sao? Các hạ nói U Minh cung muốn khảo sát võ công quần hùng, hà... hà...? U Minh cung đã có ý gian muốn tàn sát anh hùng thiên hạ, thì chọn cơ gì cũng được, chớ còn cái cơ khảo sát võ công nghe chừng tai vô cùng.

Cổ Ứng Long từ khi thấy ông già xuất hiện, có vẻ kinh ngạc quá đỗi, cứ ngây người ra nhìn. Lão quái nhân nói xong, y vẫn sững sờ chưa đáp lại. Mãi sau Cổ Ứng Long mới trầm giọng cất tiếng nói :

- Phi Long thư sinh! Té ra ông cũng đến Côn Luân thánh địa này! U Minh cung giờ đây mới thấy kỳ phùng địch thủ. Những món nợ năm xưa giờ đây có dịp thanh toán hết.

Bốn tiếng “Phi Long thư sinh” do Cổ Ứng Long vừa thốt ra, khắp nơi sau những nơi ẩn nấp kia quanh đó đã có những tiếng la hoảng, mà ngay cả trong bọn U Minh cung cũng có sự giao động. Danh tiếng Phi Long thư sinh mấy chục năm xưa đã chấn động võ lâm. Phi Long thư sinh, Cửu Quỷ Ác Bà đối vợ chồng “cái thể ma đầu” này là cặp trùng độc, giang hồ khiếp vía bởi vậy ngày nay Phi Long thư sinh đột nhiên xuất hiện, làm sao mọi người không khỏi kinh hãi.

Còn Kim Ngang Tiêu thì bốn tiếng “Phi Long thư sinh” khác nào tiếng sét nổ ngang tai. Chàng lặng người đi, rồi khẽ rên rĩ :

- Quả nhiên là y... chính y...

Cổ Ứng Long lại lạnh lùng nói :

- Phi Long thư sinh! Chẳng lẽ các hạ không biết trên Kim Đỉnh tự còn tám vị Trưởng lão của phái Côn Luân học phép trường sinh bất tử, thủ tự từ một trăm năm nay hay sao? Với những nhân vật siêu đẳng ấy, những kẻ non kém cũng đòi lên cướp báu vật, chẳng hóa chỉ làm trò cười cho phái Côn Luân hay sao?

Phi Long thư sinh bỗng cười lớn :

- Phi Long này tuy ẩn cư mấy chục năm nay, bất cứ có sự gì trong võ lâm cũng hay biết. Ta biết tám vị Đại trưởng lão Côn Luân vẫn còn, ta lại biết cả mấy chục năm nay Thiên Nam Nhất Hiệp Cổ Ứng Long và U Minh cung tìm hết cách mà vẫn không lên Kim Đỉnh tự được.

- Hà... hà... Các hạ lừa bịp ta sao nổi, các hạ không muốn cho các nhân vật võ lâm công lực non kém lên Kim Đỉnh tự, chẳng phải sợ chê cười, mà chỉ vì các hạ sợ rằng những vị Đại trưởng lão ấy bắt được những nhân vật võ lâm, sẽ tra hỏi tình hình giang hồ võ lâm trong mấy năm nay, nhất là sẽ biết rõ U Minh cung lấp kín cửa Côn Luân thánh địa, gieo tai họa cho võ lâm. Các vị Đại trưởng lão một khi biết chuyện đó, e rằng họ sẽ giải bỏ lời nguyện xưa, xuống núi đi chu diệt U Minh cung đó thôi.

Cổ Ứng Long đỏ bừng mặt vì bị Phi Long thư sinh nói trúng tim đen. Thật thế, sở dĩ Cổ Ứng Long ngăn cản là chỉ sợ tin tức của võ lâm lọt tới tai tám vị Trưởng lão luyện phép trường sinh trên Kim Đỉnh tự và lập lời thề sẽ không bao giờ xuống núi nữa.

Tức giận, Cổ Ứng Long bỗng lớn tiếng nói :

- Phi Long thư sinh, các hạ nói U Minh cung gieo tai họa trong võ lâm. Vậy mấy năm nay Câu Hồn bang làm những gì? Ta hãy hỏi các hạ mưu tính gì mà mấy tháng trước đây, các hạ cho người đưa thư ép buộc các môn phái võ lâm phải tự động giải tán?

Phi Long thư sinh ngửa mặt lên trời cười ha hả :

- Thiên Nam Nhất Hiệp Cổ Ứng Long khỏi phải nhiều lời. Việc làm của lão phu chẳng có gì phải giấu diếm lừa gạt, lão phu còn truyền tin đi khắp võ lâm điều biết. Võ lâm của Trung Quốc này vốn xuất sinh từ một nguồn gốc. Về sau chia ra làm nhiều môn phái, tương tranh chém giết lẫn nhau, quả là điều không phải, chỉ làm cho võ học lâu dần suy yếu. Bởi thế ý định của lão phu là thu võ lâm về một mối thống nhất võ học Trung Quốc cho khỏi phụ lòng khai sáng của các bậc võ học tiền nhân. Bởi vậy lão phu mới cho Câu Hồn Bang ra khuyh đảo các môn phái để đến lúc các môn phái lung lay sụp đổ, lão phu mới yêu cầu các Chưởng môn phái tự động giải tán, hầu tập hợp lại thành một đại môn phái duy nhất của Trung Nguyên. Đó chính là Phi Long đại phái sắp đến ngày khai sáng đó vậy. Hôm nay lão phu đến Côn Luân thánh địa này, chẳng những là muốn truyền lệnh cho U Minh cung giải tán, mà còn muốn lên Kim Đỉnh tự, thu lấy những bảo vật của võ lâm mà phái Côn Luân nắm giữ từ mấy đời nay.

Phi Long thư sinh ngừng một lúc, rồi nói tiếp :

- Thiên Nam Nhất Hiệp, nếu chịu nghe lời hợp tác cùng lão phu làm việc lớn, vai vế mai sau trong Phi Long đại phái chẳng phải nhỏ bé đó vậy.

Anh hùng thiên hạ ẩn nấp quanh đây nghe những lời nói của Phi Long thư sinh mà toát mồ hôi.

Còn các nhân vật tiền bối võ lâm, danh môn chính phái, tức giận bừng bừng, biết rằng võ lâm đang gặp đại họa vì hai kẻ đại ma đầu trước mặt.

Kỳ phùng địch thủ

Thiên Nam Nhất Hiệp Cổ Ứng Long bỗng cười lên như điên cuồng nói :

- Phi Long thư sinh, khá khen thay gan to mặt lớn, dám tung khẩu loạn ngôn đến mức đó. Nhà ngươi có tài cán gì, hãy thử đi qua Thạch Nhân Uyển này, rồi hãy nói đến việc lên Kim Đỉnh tự cướp bảo vật.

Phi Long thư sinh chưa kịp đáp, bỗng có tiếng rít lên như tiếng răn độc :

- Bọn U Minh cung kia, các người không chịu thần phục chủ nhân ta, lại dám buông lời ngạo mạn, tội đáng chết. Hãy xem Vạn Trùng pháp của Vạn Độc Âm Xà đảo.

Lãnh Xà bà bà bay tung người lên, trong khi thân hình mụ còn lơ lửng ở bán không, mụ đánh tay liên tiếp về phía bọn người U Minh cung.

Lập tức cả một góc trời như có mây đen che phủ. Quần hào ở sau cũng phải kinh hãi kêu lên một tiếng.

Thì ra từ tay Lãnh Xà bà bà liên tiếp phóng ra muôn ngàn những vật nhỏ ly ty, trông y hệt như một đàn ruồi nhặng. Những vật đó bay ra mỗi lúc một toa rộng, tạo thành một đám mây lớn, tất cả đều nhằm về phía bọn U Minh cung bay tới.

Những nhân vật cao thủ tiền bối, thoạt trông thấy tình hình đó, đã biết ngay đó chính là Vạn Trùng pháp của Lãnh Xà bà bà đã nổi danh trong thiên hạ.

Nguyên Vạn Trùng pháp này là một thứ ám khí rất độc đáo, luyện bằng một giống trùng độc chỉ có Vạn Độc Âm Xà đảo mới có.

Thứ trùng độc này vốn là Xà Trùng, do phân của một thứ rắn ba đầu ở trên đảo tạo thành. Mỗi con trùng độc nhỏ bằng ngón tay, có sức độc ghê gớm, chỉ chạm phải da thịt người ta một chút, cũng đủ làm nạn nhân phải điên cuồng mất trí.

Những con Xà Trùng này có đặc tính rất lạ là khi lấy về đem phơi khô đúng một trăm ngày, thì nó thu nhỏ lại chỉ bằng hạt đậu và càng nhỏ càng nặng và cứng rắn như thép.

Sau khi chúng thu nhỏ rồi, người luyện chúng phải dùng nội gia cương khí tán nhỏ ra như cám.

Đến lúc đem sử dụng, vung tay ném ra thì đồng thời đẩy chân lực vào những nắm trùng độc đó.

Lập tức mỗi một hạt nhỏ như cám đó sẽ nở ra và lớn mãi. Khi nó bay đến địch thủ thì nó đã lớn thành một con trùng to bằng ngón tay như cũ và cứng rắn như một mũi thiết đỉnh.

Bởi thế, Lãnh Xà bà bà chỉ cần vung tay ra ba lượt, đã có muôn ngàn con Xà Trùng bay đến phía U Minh cung như thể một đám mưa trùng độc từ trên trời rớt xuống.

Phép Vạn Trùng này lợi hại vô kể, dù một đoàn binh mã gặp phải đoàn Xà Trùng này, cũng có thể bị tiêu diệt trong chớp mắt.

Dù có võ công tài giỏi đến đâu, cũng khó tránh được những con trùng đó khỏi chạm vào người.

Không ngờ bọn U Minh cung vẫn ngồi im như không.

Khi đám Xà Trùng bay tới đầu họ chỉ còn cách vài thước, mười người áo đỏ của U Minh cung cùng giơ cả hai tay lên đẩy một chưởng. Hợp chưởng của họ quả nhiên công lực kinh người.

Một luồng cuồng phong đột nhiên tạo thành một tấm bình phong vô hình, chẳng những ngăn cản được đám Xà Trùng, mà còn đẩy ngược chúng bay trở lại.

Lãnh Xà bà bà vừa hạ chân xuống đất, đứng dưới ngọn giả sơn của Phi Long thư sinh, bỗng thấy Xà Trùng của mình bay trở lại, cũng phải kinh hãi thất thần, rú lên một tiếng lanh lảnh.

Phi Long thư sinh cười nhạt một tiếng, hai cánh tay áo rộng thùng thình vũ động như chong chóng. Một luồng kinh lực bay ra, đánh trúng vào đám Xà Trùng. Đồng thời, chưởng lực của Phi Long thư sinh gặp phải hợp chưởng của bọn người áo đỏ, phát ra những tiếng nổ liên tiếp. Không biết hai bên dùng thứ chưởng gì mà khi hai luồng chưởng phong gặp nhau, đột nhiên lóe ra tia lửa dữ dội như điện quang.

Lúc bọn người áo đỏ vừa dùng hợp chưởng đánh bại Xà Trùng bắn ngược trở lại, thì bọn sứ giả U Minh cung đứng vòng ngoài, đồng có tới ba chục

người bắt giặc lớn tiếng reo hò :

- Công lực của Hồng Y Hộ Điện tướng quân quả là cái thế vô song! Hồng Y Hộ Điện tướng quân tuân lệnh chủ nhân đánh chết Phi Long thư sinh và tiêu diệt Cầu Hồn Bang!

- U Minh cung chủ nhân vạn tuế!

Đến lúc bấy giờ quần hùng võ lâm mới biết rằng bọn người áo đỏ của U Minh cung, tên gọi là Hồng Y Hộ Điện tướng quân, danh từ Hộ Điện tướng quân làm những nhân vật võ lâm cao kiến giết mình kinh hãi, đoán hiểu ngay ý định ghê gớm của Cô Ưng Long. Chẳng những ý muốn làm Võ lâm Minh chủ, độc bá quần hùng mà còn muốn chiêu binh mãi mã, tiến đến việc xưng đế xưng vương với thiên hạ.

Nhưng trong lúc bọn sứ giả U Minh cung reo hô mừng rỡ thì những tiếng “bùng, bùng” như sét nổ vang lên làm cho chúng ngừng bật. Trong chớp mắt, đám Xà Trùng đã bị chưởng lực của Phi Long thư sinh chặn đứng lại.

Phía sau có hợp chưởng của bọn Hồng Y Hộ Điện đẩy lên, phía trước có chưởng lực của Phi Long thư sinh đẩy tới, đám Xà Trùng bị hai luồng kinh lực di sơn đảo hải dồn ép không có nơi nào thoát ra, thành thử chúng bị đẩy thẳng lên trời, như một ngọn nấp đen khổng lồ bay lên cao trông ngoạn mục vô cùng.

Nhưng liền đó, những tiếng rú kinh hoàng ở xung quanh nổi lên.

Thì ra đám Xà Trùng bị tung lên cao rồi trong chớp mắt tỏa ra tứ phía rớt xuống đất.

Xung quanh vườn Thạch Tượng lúc đó có cả trăm anh hùng võ lâm, nấp sau những ngọn giả sơn hay phiến đá lớn, đột nhiên thấy đám độc trùng từ trên cao rớt xuống lâm sao không kinh hoàng? Ngay sau đó một cảnh hỗn độn vô cùng xảy ra. Những anh hùng võ lâm đều là những cao thủ, song người nào cũng biết Vạn Trùng pháp của Lãnh Xà bà bà là thứ ám khí tối độc của võ lâm, chỉ cần để trùng vào da thịt một chút cũng chết uổng mạng, không có cách nào cứu chữa, bởi vậy một số lớn đều dùng phép khinh công thượng thặng nhảy vọt ra xa, tránh bọn Xà Trùng, cũng có nhiều người đứng gần phía giữa nhảy tránh không kịp, đành phải vũ động chưởng lực, đánh thốc trở lên liên tiếp mấy chưởng, khiến đám Xà Trùng lại bị bắn trở lên lần nữa.

Nhưng những con Xà Trùng bị bắn trở lên lại rớt trúng đầu người khác, thành thử những người này lại la hoảng nhảy đi nơi khác.

Trong chớp mắt tình thế cực kỳ hỗn loạn. Mặc dầu nhân vật võ lâm đã vào được đến đây đều là những người thuộc hàng nhất lưu cao thủ, nhưng có độ mười người hoặc vì công lực không đủ hoặc sơ suất, để cho Xà Trùng chạm phải người, đã ngã lăn quay ra rên rĩ vì chất độc ngấm vào người.

Trong khi hỗn độn đó, Kim Ngang Tiêu cũng gặp nguy hiểm. Công lực chàng chưa hồi phục đầy đủ, người lại bị thương sẵn nên không thể dùng chưởng lực đẩy đám Xà Trùng ra xa. Chàng đành phải vội vã nhảy tránh sang một bên. Nhưng Kim Ngang Tiêu đứng gần phía giữa, dù Tu Di thân pháp của chàng có mau lẹ thế nào cũng không kịp.

Bởi thế Kim Ngang Tiêu nhảy ra phía ngoài thì tay chàng đã chạm phải một con Xà Trùng.

Kim Ngang Tiêu thấy tay mình đau nhói thì kinh hãi vô cùng. Chàng nhìn xuống thấy bàn tay đã sưng vù, nên thở dài một tiếng ngồi ngay xuống đất, biết rằng khó tránh được cái chết.

Không ngờ chỉ trong khoảnh khắc, bàn tay Kim Ngang Tiêu đã thấy mát dịu, nhìn lại chỗ sưng đã lành như cũ.

Kim Ngang Tiêu kinh ngạc, cho rằng Xà Trùng của Lãnh Xà bà bà chỉ hữu danh vô thực.

Nhưng trước mắt chàng còn mấy người trúng Xà Trùng nằm chết ngổn ngang.

Chỉ lát sau Kim Ngang Tiêu chợt tỉnh ngộ.

Sở dĩ Xà Trùng không hại được chàng là vì trong cơ thể của chàng vẫn tiềm tàng chất khử độc, thể gian hữu hạn là Thiên Niên Tuyết Sâm.

Lại nói khi đám Xà Trùng của Lãnh Xà bà bà rớt xuống đầu quần hào, làm mọi người kinh hoàng, nhảy tránh hỗn độn, giữa những tiếng mắng chửi la hét của những người nóng tính.

Nhưng trong lúc vô cùng náo nhiệt đó thì bỗng có tiếng cười lạnh lạnh của Phi Long thư sinh nổi lên.

Rồi cả một ngọn giả sơn to lớn nặng mấy ngàn cân, đột nhiên bay lên trời.

Cảnh tượng lúc đó thật lạ lùng quái dị.

Giữa lúc mọi người chạy toán loạn ở dưới thì một ngọn núi giả sơn như có phép đặng vùn bay lên, cuốn theo bụi đất mù trời.

Thì ra Phi Long thư sinh đã thi triển thần công, từ trên ngọn giả sơn nhảy xuống, rồi dùng hai tay bốc lấy ngọn núi đó, vận động thần lực ném lên cao.

Ngọn giả sơn bay tới không trung, hết đà rơi xuống và nơi rớt dĩ nhiên nhằm vào phía Cô Ưng Long đứng với bọn Hồng Y Hộ Điện.

Quần hào đang la hoảng về nạn Xà Trùng của Lãnh Xà bà bà bỗng thấy cách tấn công quái dị của Phi Long thư sinh như vậy cũng phải im bật ngựa cổ

lên trời nhìn. Còn bọn Hồng Y Hộ Điện tuy công lực thượng thừa, nhìn thấy khối đá lớn lù lù rơi xuống đầu họ như thế, đều kinh hãi biến sắc, vùng đứng cả lên định nhảy tránh.

Nhưng bọn Hồng Y Hộ Điện chưa kịp nhảy thì Thiên Nam Nhất Hiệp Cổ Ứng Long đã quát lên một tiếng, giờ cả hai tay đẩy lên một chưởng.

Sức khối đá lớn rớt xuống nặng như vậy mà Cổ Ứng Long dám dùng chưởng chống đỡ, công lực của người này quả là cái thế vô song.

“Bùm” một tiếng nổ dữ dội! Cả một ngọn giả sơn bị chưởng lực của Cổ Ứng Long đánh tanh, vỡ tan tành muôn mảnh, rớt xuống đất rào rào.

Liền khi đó một bóng người phi nhanh như điện chớp, xẹt qua đầu đám tượng đá mau lẹ không thể tả. Đó là một nhân vật vô lâm, một lão đạo sĩ người gây khô đét như que củi.

Kinh công của y mau lẹ quá. Mọi người còn chú ý đến khối đá rớt xuống nên không để ý đến lão đạo sĩ.

Đột nhiên ở phía ngoài có tiếng cười kêu rú lên :

- Khổ Hạc lão ma đã vào được độc đạo lên Kim Đỉnh tự rồi.

Thì ra lão đạo sĩ tên là Khổ Hạc lão ma, một tên đại ma đầu thuộc vùng Lê Sơn ở sơn động. Khổ Hạc lão ma lợi dụng đúng cơ hội, nhờ lúc mọi người không để ý nên lão đã thành công.

Ngay cả Cổ Ứng Long và bọn U Minh cũng bất ngờ. Khi nghe thấy có tiếng người thét mới giật mình nhìn lại, thì Khổ Hạc lão ma đã như một mũi tên bay thẳng vào cửa hầm của độc đạo lên Kim Đỉnh tự.

Khổ Hạc lão ma chạy đến cửa hầm thì y đắc chí cười khanh khách. Tiếng cười của lão còn dư âm thì người của lão đã biến mất vào trong độc đạo không còn thấy đâu nữa.

Việc xảy ra quá bất ngờ khiến toàn thể quần hùng cho chí đến bọn U Minh cũng đều ngẩn người ra nhìn, không nghĩ gì đến việc giao tranh nữa. Tất cả muôn mặt nhìn vào cửa hầm...

Nhưng chưa ai kịp có phản ứng gì thì nghe “ụp” một tiếng, âm thanh nghe rất quái lạ. Từ trong đường hầm một vật gì bắn vọt ra nhanh như một viên đạn.

Vật đó bắn ra bay xa hơn mười trượng mới rớt xuống đất. Bọn cao thủ vô lâm đứng gần đó, nhìn rõ vật vừa bị bắn ra, đều la lên một tiếng kinh hoàng.

Thì ra vật vừa từ đường hầm bắn ra là một xác người và xác đó chính là Khổ Hạc lão quái bấy giờ bắt thành nhân dạng, người lão không rõ bị sức mạnh gì ghê gớm đánh phải hóa thành một đồng thịt bấy nhầy đầm máu.

Bộ mặt của lão còn nguyên và bộ áo đạo sĩ cũng còn, nếu không khó lòng mà nhìn nhận đó là Khổ Hạc lão quái vừa rồi.

Việc này xảy ra khiến chẳng những quần hào mà chính bọn U Minh cũng phải ngạc nhiên.

Cổ Ứng Long chủ nhân U Minh cung, đầu chụp túi vải che kín mặt, chỉ để hở hai lỗ mắt nên không ai rõ sắc mặt y ra sao. Song đôi mắt y sáng quắc, trừng trừng nhìn về phía cửa hầm, chứng tỏ y rất đổi kinh ngạc.

Nguyên con đường hầm này chẳng phải xa lạ gì đối với bọn U Minh cung.

Từ mấy chục năm nay, Cổ Ứng Long và bọn thủ hạ võ công cao cường nhứt đã tiến vào đường hầm để lên Kim Đỉnh tự, mà không làm sao tiến vào nổi.

Nhưng có điều làm Cổ Ứng Long và bọn U Minh cung kinh ngạc là việc Khổ Hạc lão quái bị đánh bắn ra ngoài.

Những lần trước đây khi U Minh cung tiến vào đường hầm thì họ chỉ bị chất độc quái dị làm hại mà thôi. Chất độc này kỳ lạ đến nỗi một bà vua độc được như Vạn Độc Thần Cô cũng không làm sao tìm được đó là chất gì để tìm cách giải trừ.

Chính Cổ Ứng Long cũng thân hành tiến vào đường hầm mấy lần, nhưng y chỉ tiến được có mười trượng rồi lại phải quay trở ra, vì chất độc quá dữ dội. Mặc dầu Cổ Ứng Long đã phong bế các huyết đạo, vận dụng huyền gia chân khí hộ thể, nhưng càng vào sâu chất độc càng dữ dội, không sao chống đỡ nổi, nên rút cuộc lại phải tháo lui.

U Minh cung đã mất vào đường hầm này đến mười cao thủ, nên sau đành chịu khuất phục và chỉ vây quanh mà thôi.

Tuy nhiên mấy lần trước tiến vào đường hầm, người của U Minh cung không bao giờ gặp phải sức mạnh gì đánh bắn ra như vậy.

Trượng hợp của Khổ Hạc lão quái mới lần đầu xảy ra, thật lạ lùng, khiến Cổ Ứng Long và bọn U Minh cung thắc mắc vô cùng.

Bấy giờ toàn trường im lặng, muôn mặt như một đều nhìn cả vào đường hầm sâu, tối đen ngòm.

Không ai bảo ai, người nào cũng có vẻ như chờ đợi, xem từ trong động sẽ tiến ra một nhân vật quái gở như thế nào.

Chính Cổ Ứng Long cũng hồi hợp chờ đợi.

Y đã nghĩ ngay rằng có lẽ Đại trưởng lão của phái Côn Luân trên Kim Đỉnh tự, bị kích động vì những tiếng giao tranh ở đây, nên mới hạ sơn xuống đường hầm để đi ra ngoài. Và rồi gặp đúng lúc Khổ Hạc lão quái từ ngoài nhảy vào, mới dùng cường lực kinh người đánh bật y ra.

Cứ xét xem thân thể nát bét của Khổ Hạc lão quái thì kinh lực đánh vào y quả là thể gian chưa có.

Mọi người đều rùng mình kinh hãi, chăm chăm ngóng đợi, tưởng như một nhân vật quái dị của Kim Đỉnh tự sắp sửa hiện ra ngoài cửa động.

Không ngờ càng chờ đợi, càng không thấy gì lạ. Trong động vẫn im lìm và cửa động vẫn không thấy một bóng người.

Quần hùng thiên hạ hôm đó kéo nhau đến Côn Luân thánh địa, đều thuộc đủ hạng người, nhưng những nhân vật danh môn chính phái thì ít, mà bọn hắc đạo đại ma đầu thì nhiều. Bọn hắc đạo này đến đây chẳng qua chỉ vì lòng tham, nghe truyền thuyết trong võ lâm nói Kim Đỉnh tự là nơi tàng trữ những vật chí bảo của võ lâm, nên chúng nổi lòng tham muốn đến chiếm đoạt bảo vật.

Những nhân vật hắc đạo đều là những tay chọc trời khuấy nước, trời chẳng sợ mà đất cũng chẳng kinh. Bởi vậy tuy kinh hãi lúc đầu vì cảnh Khổ Hạc lão quái bị đánh bắn ra ngoài, chỉ một lát sau lòng tham của chúng lại nổi lên.

Đột nhiên trong đám quần hùng đứng ở phía bên hữu vườn Thạch Trượng, có tiếng cười ha hả nổi lên, rồi một giọng nói như tiếng sấm đưa ra :

- Khổ Hạc lão quái bắt tài vô tướng chẳng có duyên lên Kim Đỉnh tự. Ô lão nhị, anh em Xích Thằng bảo, chúng ta chẳng lên Kim Đỉnh tự lúc này còn chờ đến bao giờ nữa?

Liền có tiếng ồ ồ đáp :

- Vệ lão ca nói chí lý Xích Thằng bảo sẽ lên Kim Đỉnh tự trước nhất ha... ha...

Xích Thằng bảo! Quần hùng nghe tên biết ngay đó là Xích Thằng song tà, lão đại là Vệ Uông và lão nhị là Ô Qua Dur, nguyên là hai tên bảo tiêu ở gần kinh đô, được phái Không Động thu làm đệ tử, nhưng sau lại phản sư môn học phái võ công tà đạo ở Tây Vực.

Tiếng nói vừa dứt đã thấy xông ra hai chàng đại hán râu quai nón, trông như Trương Phi, cả hai đều to lớn lực lưỡng như con trâu.

Xích Thằng song tà phi thân vùn vụt, nhảy qua đầu các tượng đá, chạy qua sân tròn rồi tiến vào độc đạo như luồng gió.

Bọn Hồng Y Hộ Điện của U Minh cung đã định hợp chương ngăn cản, nhưng Cổ Ứng Long bỗng ra hiệu ngăn bọn áo đỏ lại, để mặc cho Xích Thằng song tà chạy vào đường hầm.

Cổ Ứng Long đã thấy sự lạ phát hiện, nên muốn để cho người vào đường hầm trước xem sao.

Lần này thì không lâu hơn lần trước.

Một tiếng “ùm” rất nhỏ phát ra trước. Hai vệt đỏ như hai con rắn bay ra khỏi đường hầm.

Mọi người nhận thấy ngay đó là hai sợi dây màu đỏ chói mà anh em Vệ, Ô vẫn thắt ngang lưng, làm hiệu, vì thế mới có hỗn danh là Xích Thằng song tà “hai con ma đeo dây đỏ”. Hai sợi dây đó mềm như tơ, vậy mà lúc này không biết kinh lực ghê gớm thể nào bay ra, hóa thành thẳng cũng như hai cây côn sắt văng xa đến hơn một chục trượng, đụng phải một ngọn giả sơn nghe đập một tiếng, ngọn giả sơn đã vỡ nát liền.

Mọi người còn đang kinh dị, thì liền sau đó có tiếng “ụp” rất khó nghe, rồi tiếng hú thê thảm nổi lên, Xích Thằng song tà từ trong đường hầm bắn vọt ra như mũi tên.

Mọi người kinh hãi chạy lại nhìn, thấy hai anh em Xích Thằng song tà đã chết, mồm ứa máu tươi, hai mắt lòi ra ngoài, coi rất thê thảm.

Lúc này tất cả mọi người không còn giữ được bình tĩnh nữa. Ngay cả bọn U Minh cung kỷ luật nghiêm minh cũng tán loạn hàng ngũ, vì việc xảy ra quá đổi kinh dị.

Có người đột nhiên kêu lớn :

- Quái vật! Đích thực quái vật ở trong hang rồi.

Quần hào nghe tiếng kêu vội lùi lại mấy bước, nhìn về phía cửa hang. Nhưng trong hang vẫn tối om không có gì khác lạ.

Thì ra trong đám nhân vật võ lâm có người quá kinh hoàng về sức mạnh phi thường, đẩy bản Khổ Hạc lão ma và anh em Xích Thằng song tà ra ngoài, đã nghĩ ngay rằng trên đời sức mạnh của người ta quyết không sao bằng như vậy, nên đã tưởng đến quái vật và thốt ra mồm ý nghĩ của mình.

Quái vật chẳng? Quần hào bán tín bán nghi đưa mắt nhìn nhau.

Giữa lúc ấy có tiếng cười ồ ồ như lệnh vỡ, một lão đầu đà to lớn đầy đà phi thân nhảy tới, miệng nói lớn :

- Quái vật hay không, Cuồng Khẩu đầu đà này cũng phải lên Kim Đỉnh tự.

Cuồng Khẩu đầu đà! Tên đó quá thật lạ lùng và cũng ít người biết đến. Lúc lão Đầu đà nhảy qua đầu các tượng đá, có người la lớn :

- Công lực như thế kia mà cũng mua lấy cái chết hay sao? Chắc y sợ quái vật... đói bụng nên đem thân vào dâng.

Lời nói vừa dứt, tiếng cười ồ nổi lên từ phía. Bởi vì chỉ trông qua thân pháp nặng nề chậm chạp của Cuồng Khẩu đầu đà, mọi người nhận hiểu y là một người võ công tầm thường.

Có lẽ Cuồng Khẩu đầu đà đến được Côn Luân thánh địa này là nhờ những cao thủ tiên phong đã khai quang đạo lộ, đẩy lui bọn U Minh cung nên y thừa thế theo chân mọi người chạy vào. Nếu không thế, võ công của y thấp kém như vậy chắc hẳn đã bị Hắc Y sứ giả của U Minh cung trừ khử từ lâu rồi. Nhiều người võ công cao cường hơn y gấp bội cũng bỏ xác ở Thạch Bích trận hay Mê Hồn trận.

Lại nói khi Cuồng Khẩu đầu đà chạy vào hang núi thì tiếng cười ngạo mạn ở bên ngoài nổi lên âm ỉ. Có người lác đầu tỏ ý thương hại, cho rằng lão Đầu đà điên khùng nên mới liều mình như vậy.

Chẳng ngờ Cuồng Khẩu đầu đà chạy vào đường hầm một lúc thì tiếng cười ở bên ngoài cũng im bật. Đó là vì y vào rồi vẫn không thấy gì... Hang núi im lìm. Cuồng Khẩu đầu đà không bị bắn ra như ba người trước.

Thế là những ma đầu võ lâm đứng ngoài nhao nháo lên :

- Cuồng Khẩu đầu đà lên được Kim Đỉnh tự rồi!

Cuồng Khẩu đầu đà võ công chí cao, y giả bộ để che mắt mọi người.

Lại có kẻ tức giận la lớn :

- Cuồng Khẩu đầu đà cũng lên được Kim Đỉnh tự, có sao chúng ta đứng ngoài.

Mau mau theo y vào đường hầm.

Tiếng ồn ào bỗng vang lên, có người đã tiến lên mấy bước...

Nhưng chính lúc ấy thì Cuồng Khẩu đầu đà từ bên trong bước ra. Thật lạ lùng, những người trước y đều bị đánh bật ra như đạn bắn, còn Cuồng Khẩu đầu đà lại bước ra một cách chậm chạp.

Mọi người ngạc nhiên trở mắt nhìn Cuồng Khẩu đầu đà, thấy y bước đi như người mất hồn, sắc mặt nhợt nhạt, hai mắt mở trừng trừng nhưng ánh mắt chẳng còn, mắt y đã hết thần rồi.

Cuồng Khẩu đầu đà bước ra khỏi hang độ chục bước, thì một người Hồng Y Hộ Điện của U Minh cung đã nhảy vọt lại trước mặt y quát hỏi :

- Cuồng Khẩu đầu đà! Ngươi thấy bên trong có gì?

Câu hỏi vừa dứt thì Cuồng Khẩu đầu đà ngã lộn ra nằm bất động.

Hồng Y Hộ Điện cúi xuống nhìn rồi bỗng la lên :

- Y đã chết mất rồi!

Lại một phen mọi người kinh hãi thất thần. Cuồng Khẩu đầu đà cũng không thoát chết, nhưng có điều lạ lùng là y được bước ra ngoài một cách đường hoàng, chớ không bị đánh bắn ra ngoài một cánh thâm khốc. Tại sao? Vì võ công của y kém chẳng?

Câu hỏi ấy hình như đang quay cuồng trong đầu óc mọi người, nên một lúc lâu không ai lên tiếng. Bọn U Minh cung và quần hùng tuy ngừng giao đấu, nhưng bên nào vẫn đứng bên ấy và cùng thủ thế sẵn sàng.

Trong số các nhân vật võ lâm, có nhiều tay hắc đạo võ công cao cường, từ lúc đầu chỉ chăm chăm muốn xông vào đường hầm, nhưng còn phải dừng chân e ngại là vì sức hợp chường của mười người áo đỏ của U Minh cung. Nay họ thấy U Minh cung không cản trở nữa, tất nhiên ai nấy đều muốn xông lên.

Trong đường hầm có quái vật hay cái gì, họ không biết, nhưng đối với những tay cự phách giang hồ ấy, thiên không sợ mà địa cũng chẳng ghê, lẽ nào họ sợ một vật mà họ chưa trông thấy?

Bởi thế chỉ lát sau vì lòng tham thúc đẩy, đã có liên tiếp ba bốn người nhảy vào đường hầm. Nhưng tất cả đều chết uống mạng, người thì bắn ra ngoài chết rất ghê rợn, người thì chỉ bức ra rồi lộn ra chết.

Đến lúc này những người đứng ngoài mới nhận thấy ra rằng, những kẻ võ công càng cao bao nhiêu khi tiến vào đường hầm lại bị đánh ra mạnh bấy nhiêu.

Còn những kẻ võ công non kém tầm thường, ắt được chết một cách yên lành như Cuồng Khẩu đầu đà.

Mọi người bắt đầu cảm thấy rờn rợn, đoạn hiểu rằng bên trong tất phải có một sự gì ghê gớm.

Trong lúc mọi người đang xôn xao bàn tán thì Kim Ngang Tiêu càng nóng lòng.

Chàng đến đây có ý kiếm Hắc Cốt Ma Nương để nàng giải cứu Ma Huyết cho chàng, nhưng chàng đã chú ý nhìn khắp nơi vẫn không thấy bóng dáng Hắc Cốt Ma Nương đâu, trong khi đó bên cạnh và xung quanh chàng biết bao nhiêu là kẻ thù, ngay cả bọn Câu Hồn bang lúc này đã lộ mặt nạ bằng đồng để lộ bộ mặt thực của chúng ra ngoài, nên rất đông người của Câu Hồn bang lẫn lộn trong đám quần hùng mà không ai được hay biết. Chỉ cần một tên trong những kẻ thù của Kim Ngang Tiêu trông thấy chàng lúc này, cũng đủ khiến cho chàng hết đường trốn tránh rồi.

Đột nhiên có tiếng người rống lên một tiếng như tiếng sư tử gầm, rồi bóng tăng bào thấp thoáng một nhà sư to lớn, đầy đà nhảy lên đứng trên đầu một pho tượng đá và hướng về phía bọn người của U Minh cung thét lớn :

- Độc Phật Mê Chân, nguoi có gỏi ra đánh nhau với ta năm trăm hiệp, chớ cậy đông người và đừng ẩn núp dưới bóng bọn U Minh cung nữa.

Nhà sư vừa nhảy ra khiêu chiến với Độc Phật Mê Chân chẳng phải ai xa lạ, chính là Tủy Phật Thiên Hồ.

Trong số mười cao thủ áo đỏ gọi là Hồng Y Ngự Điện của U Minh cung, bỗng có một người nhỏ bé như đứa bé con nhảy vọt ra, cất tiếng cười ha ha như tiếng sấm :

- Từu quý, nhà nguoi là Phật môn đệ tử, té ra cũng tham lam hiếu thắng như ai đến đây ăn cướp bảo vật của Kim Đình tự hay sao?

Đó chính là Độc Phật Mê Chân, kẻ kinh địch từ bao nhiêu năm nay của Tủy Phật Thiên Hồ. Hai ông Phật một say, một độc, một thiện một ác lại gặp nhau lần nữa.

Tủy Phật thấy kẻ thù liền cười nhạt :

- Phật gia chẳng có ý định lên Kim Đình tự, Phật gia đến đây chỉ muốn cùng lão quái vật nhà nguoi động thủ đây thôi.

Độc Phật Mê Chân cũng nhảy lên đứng trên đầu một pho tượng đá. Trước mặt quần hùng lúc này, hai kẻ thù biết đã đến lúc đánh nhau một trận toi bời, định đoạt thắng bại và sống chết.

Quần hùng biết hai bên cùng là cao thủ nhất hạng, nên cũng im phăng phắc để xem trận đấu kịch liệt. Đột nhiên ở phía quần hùng có nhiều người kêu lên một tiếng và nhìn về phía Độc Phật Mê Chân, mặc áo đỏ chói và trên đầu trùm vải đỏ.

Kim Ngang Tiêu nấp bên này cũng kinh ngạc trở mắt nhìn Độc Phật. Thì ra Độc Phật vừa giơ tay lên, đã thấy ở bên trên đầu y bốc ra một luồng khói trắng. Đó chính là Độc Phật đã vận dụng toàn thân công lực để bắt đầu chiến đấu.

Nhưng kinh dị hơn hết là thân hình bé nhỏ của Độc Phật lúc này tự nhiên lớn hẳn lên. Mỗi người trông thấy rõ ràng đôi cánh tay ngắn của Độc Phật trông như hai cánh tay trẻ em, vậy mà từ lúc y bắt đầu vận dụng thần công, đôi cánh tay đó lại dài ra.

Trong số quần hùng có một nhân vật cao thủ tiền bối võ lâm kinh ngạc nói lớn :

Độc Phật đã luyện được Dịch Cốt thần công.

Dịch Cốt thần công chính là công phu luyện tập có thể làm cho gân cốt trong người thu nhỏ lại hay dài ra tùy ý muốn.

Nguyên người luyện môn thần công này phải khổ luyện trong hai chục năm mới thành, càng luyện gân cốt trong người càng nhỏ lại, bởi thế Độc Phật Mê Chân trông thấp bé như đứa con nít, khi nào luyện tới mức đủ tâm thành hóa hậu thì trong lúc giao chiến có thể vận công lực kéo dài xương cốt trong người ra, tùy theo ý muốn, đồng thời công lực phát huy càng gia tăng mạnh mẽ.

Phép luyện Dịch Cốt thần công rất khó khăn, nên người đạt được môn công phu này chẳng có là bao, bởi thế quần hùng đều tò mò về ngạc nhiên và lo ngại. Còn Tủy Phật Thiên Hồ thấy kinh địch có môn công phu ghê tởm đó cũng phải kinh thảm trong dạ, nhưng ngoài mặt ông vẫn bình tĩnh như không, chỉ cất tiếng cười lớn rồi các bình rượu đỏ đeo lưng lẳng trước ngực, rót vào mồm uống luôn một hơi ừng ực như trâu uống nước lã.

Đoạn Tủy Phật nhảy vọt đến đứng trên đầu pho tượng đá trước mặt Độc Phật và cười nói :

- Lão độc vật, hôm nay ta với nguoi thể nào cũng có kẻ về Tây Phương châu Phật Tổ.

Nói đoạn Tủy Phật không chờ đối phương trả lời liền múa chưởng, tấn công luôn. Độc Phật đã luyện được Dịch Cốt thần công nhưng từ mấy năm nay chưa bao giờ thi thố, nhưng lần này y biết đây là trận đánh sinh tử, chẳng thể coi thường Tủy Phật. Và lại y cũng có dã tâm quyết giết chết đối phương ngay trước mặt quần hào để thị uy và lập công lớn với chủ nhân U Minh cung. Dáng người thấp bé, đánh nhau với Tủy Phật là người cao lớn. Riêng về chiêu số quyền cước bị thiệt rất nhiều, bởi thế y đã cho người y to lớn gấp rưỡi, để ngang với Tủy Phật.

Độc Phật thấy Tủy Phật nhảy đến tấn công thế chưởng mạnh như vũ bão, liền cười nhạt một tiếng, nhảy tránh sang đứng ở đầu một pho tượng đá gần đây. Chiếc mõ lớn đựng trong túi vải đỏ, đeo sau lưng y lúc này lủng lẳng trông rất lạ lùng.

Tủy Phật thấy đánh không trúng đối phương vội xoay người lại, chân đạp trên đầu tượng đá nhún mình bay thẳng lên cao, rồi hai chưởng đánh ập xuống đầu Độc Phật. Đó là thế Cầm Long Bạt Địa một trong mười tám thế của môn Quan Vận Hành Chưởng, rất đặc ý của Tủy Phật. Song Độc Phật như

đoán được ý định của đối phương, hai luồng chưởng lực của Túy Phật chưa đánh xuống thì Độc Phật đã trầm mình xuống hai tay đánh thốc lên.

Trong chớp mắt, hai bên đã đánh đi đờ lại được năm chiêu toàn những thế võ dữ dội kinh lực phát ra ào ào như giông tố. Thành ra hai nhà sư đánh trên đầu các pho tượng đá, như thế giao chiến trên Mai Hoa Thung.

Người nào không đứng vững được trên đầu các pho tượng đá hay lão đảo ngã xuống đất, lập tức bị nguy hiểm đến tính mạng ngay.

Lại nói Kim Ngang Tiêu trông thấy Túy Phật Thiên Hồ xuất hiện thì cả mừng. Chẳng biết Túy Phật đi cùng với Dị Cái Bạch Thiên Vân đi về phía Đông, tức là phía mà Túy Phật Thiên Hồ vừa từ đó nhảy ra.

Nhưng chàng vừa đi ra khỏi chỗ nấp thì có tiếng quát lớn :

- Kim tiểu quý, hãy để lại mạng cho ta.

Kim Ngang Tiêu kinh hãi, nhận ra tiếng nói đó chính là tiếng của Tuệ Giác thiền sư, sư đệ của Siêu Không thượng nhân chùa Bắc Thiếu Lâm. Chàng chưa kịp quay người lại thì một luồng Kim Cương chưởng mạnh như đao hải di sơn ập đến, mau lẹ không thể tả.

Kim Ngang Tiêu không né kịp, đành gắng gượng giờ một chưởng lên đỡ lại. Nhưng công lực của chàng mới tụt lại được độ hai phần, làm sao chống đỡ được Kim Cương chưởng. Chàng chỉ thấy cánh tay đau nhói, người chàng bị bắn bổng ngay lên, rớt xuống đứng vào giữa chiếc sân tròn lát đá xanh ở giữa khu vực tượng đá.

Kim Ngang Tiêu đột nhiên bị đánh tung ra giữa đấu trường, làm cho chàng bị tất cả mọi người nhìn thấy, cả bạn cũng như thù, khiến có nhiều tiếng kêu kinh ngạc nổi lên.

Tiếng người gọi chàng trước hết là tiếng Bạch Thiên Vân. Nguyên Bạch Thiên Vân vẫn đi cùng với Túy Phật Thiên Hồ. Từ lúc Túy Phật nhảy ra giao chiến với Độc Phật thì Bạch Thiên Vân chăm chú theo dõi trận đấu.

Không ngờ đột nhiên thấy Kim Ngang Tiêu bị đánh bật tung rớt xuống sân tròn, bên cạnh những xác chết, Bạch Thiên Vân kinh hãi kêu lớn :

- Kim hiền đệ!

Bạch Thiên Vân đã biết Kim Ngang Tiêu bị nội thương rất nặng, công lực mất hết, nay lại bị đánh rớt trúng vào một nơi tử địa sân tròn, nơi có bao nhiêu cao thủ bỏ mạng vì hợp chưởng của bọn Hồng Y Ngự Điện của U Minh cung, nên y kinh sợ và đau đớn vô cùng.

Bạch Thiên Vân đã kết nghĩa Kim lan với Kim Ngang Tiêu, lại yêu mến chàng như ruột thịt, nên chẳng quản nguy hiểm, nhún mình định nhảy ra giữa sân để cứu bạn.

Nhưng Bạch Thiên Vân chưa kịp nhảy đi thì có tiếng gọi lạnh lạnh đầy nước mắt của một cô gái còn nhỏ tuổi :

- Ngang Tiêu ca ca!

Một thiếu nữ trạc độ mười bảy, mười tám tuổi đã nhảy ra, vượt qua đầu các pho tượng đá rớt xuống bên cạnh Kim Ngang Tiêu.

Cô gái đó thân pháo tuy mau lẹ, nhưng công lực còn non kém, chỉ nhìn qua, quần hào xung quanh cũng biết ngay đó không phải môn đệ nhất lưu cao thủ.

Kim Ngang Tiêu bị đánh ngã gục xuống sân, ngóc đầu lên, thấy cô gái nhảy đến, liền cả mừng gọi :

- Uyển Thanh muội muội.

Cô gái đó chính là Chu Uyển Thanh, con gái của Lâm Tuyền kiếm khách Chu Đức Ân, Chu Uyển Thanh đang cùng cha đi tìm kiếm Kim Ngang Tiêu, thấy chàng đột nhiên xuất hiện thì mừng rỡ vô hạn, nhưng nàng lại thấy Kim Ngang Tiêu bị đánh ngã vào sân tròn, tử địa của các cao thủ, làm sao nàng không kinh hãi cuống cuồng.

Chu Uyển Thanh đến bên chàng, thấy mặt mày hốc hác vì nội thương, vai băng bó áo rách toạc, ngực áo máu thấm xi vì nhiều lần thổ huyết, nên nàng lòng đau như cắt, kêu lên một tiếng như khóc :

- Đại ca...

Đoạn nàng cúi xuống định ôm chàng lên, vì nàng cũng đã biết đây là đất chết của các cao thủ, nên muốn mau mau công chàng ra khỏi chỗ này.

Nhưng Chu Uyển Thanh vừa giơ tay ra thì bỗng thấy một luồng chỉ phong (ngón tay búng ra gió) không biết từ đâu phóng lại, mãnh liệt dị thường, chạm đúng vào huyệt đạo của nàng làm toàn thân nàng cứng đờ, không nhúc nhích được nữa.

Liền khi ấy có tiếng nói lớn :

- Chớ có chạm tay vào người Kim Ngang Tiêu.

Tiếng nói vừa dứt thì một luồng chỉ phong khác bay lại giải huyệt cho Chu Uyển Thanh.

Chỗ Chu Uyển Thanh đứng là giữa sân tròn, cách nơi quần hào đứng khá xa, có thể nói gần bảy tám trượng, vậy mà luồng chỉ phong mạnh mẽ vô song, bay đến điểm huyệt rồi lại giải huyệt ngay tức khắc, phương pháp Lăng Không Điểm Huyệt đó quả là tài tình. Người nào phát ra luồng chỉ phong hơn hẳn cả các cao thủ như Túy Phật và Độc Phật.

Về phía U Minh cung thì từ lúc Kim Ngang Tiêu bị đánh bắn ra sân tròn, Cổ Ứng Long trông thấy chàng, liền có vẻ kinh ngạc, Cổ Ứng Long cũng ăn mặc như những nhân vật U Minh cung khác, chỉ có quần áo là toàn một màu trắng.

Qua đôi lỗ hồng trên túi vải trùm kín đầu và mặt, đôi mắt Cổ Ứng Long bỗng quắc lên nhìn Kim Ngang Tiêu, nhưng đến khi y thấy có luồng chỉ phong bay đến điểm huyệt rồi lại giải huyệt cho Chu Uyển Thanh thì Cổ Ứng Long bỗng đứng phắt ngay lên, đôi mắt nhón nhác nhìn về phía có luồng chỉ phong đó phát ra, nhưng vì quần hào đều ẩn mình sau những ngọn giả sơn, những khối đá lóm chớm rải rác quanh vườn tượng đá, nên không nhìn ra người nào được.

Trong sân tròn Chu Uyển Thanh nghe thấy có tiếng người cản trở như vậy, liền đứng ngậy người ra nhìn Kim Ngang Tiêu, chưa biết xử trí ra sao.

Giữa lúc ấy, lại có tiếng cười hô hô và giọng một lão già vọng ra :

- Phải rồi, đừng chạm vào người tên tiểu tử ấy, hãy để cho y sống thêm được vài ngày nữa. Kim tiểu tử trở thành Hoạt Tử Nhân rồi.

Ba tiếng Hoạt Tử Nhân làm cho tất cả quần hào kinh ngạc. Mọi người nhìn về phía tiếng nói phát ra, thấy xa xa người vất vèo trên một khối đá lớn có một lão già đầu bạc trắng như tuyết, trên vai có một con rết to lớn bám lấy, từ cánh tay bên trái của y nằm vất qua hai vai sang đến bên mặt. Đó là Kim Ngô lão quái.

Bỗng có tiếng niệm Phật hiệu rồi một giọng nói trầm trầm vang lên :

- Độc ác lắm thay! Kim Ngang Tiêu thiếu hiệp đã trúng phải Ma Huyệt pháp của Phi Long thư sinh, nên đã trở thành Hoạt Tử Nhân mất rồi.

Tiếng nói trầm trầm đó, mọi người đều nhận biết ngay là tiếng của Bách Trượng thiền sư của chùa Thiếu Lâm, tuy chỉ nghe tiếng nói vang ra mà không thấy người đâu hết.

Hoạt Tử Nhân! Ma Huyệt pháp! Mấy tiếng đó làm bãi đầu trường não động hẳn lên. Những người kinh hãi cũng có, nhưng lại có những kẻ tử thù của Kim Ngang Tiêu, lúc nào cũng chỉ muốn giết chàng ngay mới thỏa, chẳng hạn như bọn đệ tử của Câu Hồn bang mà đồng bọn đã bị Kim Ngang Tiêu giết hại quá nhiều.

Lúc này bọn chúng biết rằng chỉ cần chạm vào người Kim Ngang Tiêu là làm chàng chết ngay, nên cả bọn nhao nhao lên tính bề nhảy ra đập cho Kim Ngang Tiêu một chưởng cho chàng chết hẳn.

Chu Uyển Thanh đứng chết lặng, vì kinh hãi, lo cho Kim Ngang Tiêu, cất tiếng cười ghen ngào hỏi :

- Ngang Tiêu ca ca... có... có phải đại ca bị trúng Ma Huyệt pháp không?

Kim Ngang Tiêu gượng cười nói :

- Thanh muội, mau ra khỏi chỗ này, đừng quan tâm đến tôi làm gì nữa.

Chu Uyển Thanh lắc đầu nói :

- Không, tiểu muội không bao giờ bỏ đại ca như thế này tiểu muội sẽ cố gắng đại ca ra khỏi nơi này.

Kim Ngang Tiêu đáp :

- Thanh muội không nghe rõ hay sao? Nếu Thanh muội chạm vào người tôi một chút bây giờ, tôi sẽ hết thở ngay.

Chu Uyển Thanh nước mắt rơi là chã vẫn đứng im, không chịu quay ra mà cũng không dám nắm lấy tay Kim Ngang Tiêu.

Giữa lúc ấy có bóng người từ bên ngoài nhảy vào sân tròn và cất tiếng hỏi :

- Thanh nhi, Kim đại ca của con làm sao?

Người mới nhảy vào chính là cha của Chu Uyển Thanh, tức là Lâm Tuyền kiếm khách Chu Đức Ân. Chu Uyển Thanh thấy cha liền khóc òa lên và nói :

- Cha, cha cứu Kim đại ca cho con.

Chu Đức Ân vội cản tay con gái lại và nói :

- Thanh nhi, chớ có chạm vào người Kim đại ca con lúc này.

Kim Ngang Tiêu thấy cả hai ông cháu Chu Đức Ân, sắc mặt chàng lộ vẻ mừng rỡ hy vọng và hỏi :

- Chu lão bá bá, chẳng hay Hắc Cốt Ma Nương Lý tỷ tỷ ở đâu? Lão bá bá có gặp Lý tỷ tỷ không?

Chu Đức Ân lắc đầu đáp :

- Không, lão phu không gặp Lý tiên nương ở đâu cả. Nghe nói Lý tiên nương có đi tìm cha con lão phu nhưng không gặp, thật đáng tiếc vô cùng.

Kim Ngang Tiêu nghe nói thất vọng vô cùng, chàng đã mong Hắc Cốt Ma Nương có mặt ở đây để giải cứu Ma Huyết cho chàng, nhưng trong lúc nguy nan vạn tử nhất sinh này, chàng không gặp được người chị kết nghĩa đó, thì không thể nào thoát chết được rồi.

Kim Ngang Tiêu lo buồn cho số phận của mình, nhưng vẫn quan tâm đến sự an nguy của hai ông cháu Chu Đức Ân, nên chàng vội nói :

- Chu lão bá, hãy đem Thanh muội ra khỏi nơi đây ngay, kéo nguy đến nơi bây giờ.

Quả nhiên lúc này đấu trường đã náo động, cuộc giao tranh giữa Túy Phật và Độc Phật trên đầu các pho tượng đá vẫn tiếp diễn bất phân thắng bại, còn bọn Hắc Y sứ giả của U Minh cung đã nhất tề đứng cả lên tiến về phía sân tròn, như thể chúng vừa được lệnh của chủ nhân U Minh cung đến bắt sống hay đập chết Kim Ngang Tiêu. Trong khi đó bọn quần hùng hắc bạch lưỡng đạo cũng từ những chỗ nấp tiến cả ra.

Lúc này cũng có một vài tay giang hồ thảo khấu, nhân cơ hội náo động, liều mạng chạy vào độc đạo để lên Kim Đinh tự trước nhưng không một tên nào thoát, vì đi vào đường hầm chưa được mười thước thì đã bị đánh tung ra chết ngay lập tức. Trong chớp mắt đã có trên mười người bị chết thảm khốc như thế.

Đến nỗi về sau bọn hắc đạo kinh hoàng, không tên nào dám xông vào đường hầm, chỉ đứng trở mắt nhìn và cũng không dám đến gần cửa hầm, như sợ có loài quái vật gì ở trong đó xông ra.

Bọn Hắc Y sứ giả của U Minh cung đang tiến về phía sân tròn, thì bỗng có bóng một nhà sư áo vàng tiến về phía sân tròn đứng bên cạnh Kim Ngang Tiêu.

Nhà sư đó chính là Áo Ma đầu đà, Chương môn phái Đạt Ma bên Tây Tạng. Áo Ma đầu đà cười lớn nói :

- Kim tiểu tử, nhà ngươi đã trở thành Hoạt Từ Nhân hết mong sống làm người nữa rồi. Mau đem cuốn Cự Linh thần công đưa cho ta.

Kim Ngang Tiêu lắc đầu nói :

- Tại hạ không có cuốn sách ấy ở đây.

Áo Ma đầu đà cả giận nói lớn :

- Ngươi muốn chết ngay hay sao? Ta chỉ cần đụng vào người ngươi, ngươi sẽ hóa ra ma ngay.

Chu Uyển Thanh nóng nảy giơ tay tấn công luôn Áo Ma đầu đà một chương. Nhưng Áo Ma đầu đà không thèm quay lại, y chỉ khẽ phất tay áo một cái, một luồng kinh phong đã bay ra đẩy lui Chu Uyển Thanh lại mấy bước.

Đoạn Áo Ma đầu đà cười lớn giơ bàn tay trái định điểm xuống người Kim Ngang Tiêu.

Chu Đức Ân đã đề phòng sẵn nên quát lớn :

- Chớ hại người như vậy?

Lâm Tuyền kiếm khách Chu Đức Ân cũng vào hạng cao thủ nhưng vẫn kém các nhân vật thượng thặng như Áo Ma đầu đà. Bởi thế khi Chu Đức Ân nhảy đến gạt tay của Áo Ma đầu đà y liền xoay người lại đối một chương, làm Chu Đức Ân lùi lại mấy bước.

Sau đó Áo Ma đầu đà ra tay nhanh như chớp, cúi xuống nắm lấy Kim Ngang Tiêu. Chu Uyển Thanh rú lên một tiếng kinh hoàng, và cả những người gần đây cũng la lên một tiếng, cho là Áo Ma đầu đà đụng vào người Kim Ngang Tiêu là chàng sẽ chết ngay.

Nhưng Áo Ma đầu đà không chạm vào người Kim Ngang Tiêu. Y hành động thật mau lẹ, cúi xuống nắm lấy vạt áo Kim Ngang Tiêu rồi nhấc bổng chàng lên, cố tránh cho người y khỏi đụng vào người Kim Ngang Tiêu.

Tình thế lúc đó thật nguy hiểm, Áo Ma đầu đà đã nắm được sự sống chết của Kim Ngang Tiêu, y giơ tay lên gần mặt Kim Ngang Tiêu và nói :

- Ngươi có chịu đưa cuốn Cự Linh thần công cho ta không? Nếu ngươi từ chối, ta chỉ chạm tay vào người ngươi, ngươi hết sống.

Chu Đức Ân và Chu Uyển Thanh kinh hãi dừng lại, không tấn công y nữa.

Kim Ngang Tiêu tức giận nói :

- Áo Ma đầu đà, ngươi giết ta đi, không có sách cho ngươi đâu.

Ảo Ma đầu đà, cười lớn :

- Ta sẽ có cách bắt ngươi phải trả lại ta cuốn sách thần công trước khi chết.

Nhưng Ảo Ma đầu đà chưa nói dứt lời thì bỗng biến sắc mặt. Thì ra một ngọn chỉ phong mãnh liệt từ bên ngoài bay đến đã đánh trúng Ảo Ma đầu đà.

Ngọn chỉ phong đó quái dị lạ thường. Ảo Ma đầu đà võ công cao cường như vậy mà khi thoáng thấy có chỉ bay đến, y trở tay cũng không kịp. Cánh tay bên mặt của y đột nhiên đau nhói rồi tê dại hẳn đi, khiến Ảo Ma đầu đà không sao gượng nổi, đành phải buông Kim Ngang Tiêu cho chàng rớt xuống đất.

Bọn Hắc Y sứ giả của U Minh cung cũng tiến cả lên, định giữ lấy Kim Ngang Tiêu, nhưng Ảo Ma đầu đà tức giận quát :

- Chớ cướp người của ta.

Nói đoạn y tiến lên một bước, cả hai tay đẩy ra một ngọn Âm Ma chưởng đánh về phía bọn Hắc Y sứ giả.

Bọn người áo đen này của U Minh cung võ công chẳng tầm thường, nhưng chúng cũng không thể địch nổi Âm Ma chưởng của phái Đạt Ma bên Tây Tạng.

“Ùm” một tiếng dữ dội, hơn một chục tên Hắc Y sứ giả đã bị đánh lùi trở lại, Âm Ma chưởng quá lợi hại, nên có hai tên Hắc Y sứ giả đi đầu đã loạng choạng rồi té xỉu, vì bị thương rồi.

Chu Uyển Thanh và Chu Đức Ân đứng ngay hai bên Kim Ngang Tiêu để bảo vệ cho chàng, nên cũng dùng kiếm đánh lui những tên Hắc Y muốn đến gần.

Nhưng ngay lúc đó bỗng thấy hàng loạt những nhà sư mặc tăng bào vàng chói, đầu đội mũ lúc tiến vào Côn Luân thánh địa thì nhất tề thay đổi y phục, hiện nguyên hình là những nhà sư Tây Tạng.

Bọn này thấy Chưởng môn nhân bị Hắc Y sứ giả cậy đông tiến đánh nên vội vã nhảy ra.

Hắc Cốt Hồng Kỳ hiện hình

Trong chớp mắt bọn Hắc Y sứ giả đã bị đẩy lùi mấy bước.

Bọn hòa thượng Tây Tạng chỉ có mục đích là cướp lại cuốn Cự Linh thần công của Kim Ngang Tiêu nên khi thấy bọn Hắc Y sứ giả bị đẩy lùi, lập tức có mấy nhà sư áo vàng tiến ngay lại bên Kim Ngang Tiêu định cướp lấy chàng đem đi tra khảo.

Chu Uyển Thanh hiểu ngay ý định của bọn Đạt Ma phái, nên kinh hoàng kêu to :

- Chớ chạm vào người chàng!

Nhưng một nhà sư Tây Tạng cười nhạt một tiếng, gơ tay phát nhẹ một chưởng, luồng kinh phong ở ống tay áo vàng bay ra đẩy Chu Uyển Thanh lùi lại đến năm bước, ngay cả Chu Đức Ân đứng bên cũng không sao gượng nổi phải lùi lại hai bước.

Chu Uyển Thanh kinh hãi quá, há hốc mồm không nói được một lời, vì chỉ sợ có người đụng phải Kim Ngang Tiêu khiến chàng chết ngay.

Không ngờ giữa lúc hai nhà sư Tây Tạng cúi xuống định ôm Kim Ngang Tiêu lên, thì một giọng trầm khê quát :

- Không được đụng đến người này! Y đã bị trúng Ma Huyết pháp trở thành Hoạt Tử Nhân rồi chỉ đụng vào người y một chút, y sẽ chết ngay. Ta còn có việc cần tra hỏi y, không thể để cho y chết ngay được.

Người vừa nói là một nhà sư Tây Tạng đã già tuổi đã ngoài sáu mươi, mình hạc xác ve, người gầy ốm như bộ xương, song hai gò má dương nhô lên, chứng tỏ là tay nội công điêu luyện.

Hai nhà sư Tây Tạng cung kính cúi đầu nói :

- Xin tuân lệnh đại sư huynh.

Ảo Ma đầu đà vừa bị chỉ phong nhưng vận sức lại ngay, đánh liên tiếp hai chưởng Âm Ma đẩy lại một tên Thanh Y đường của U Minh cung, cũng lùi lại một bước và nói :

- Đại sư huynh, tiểu đệ vừa dùng tay nắm được vật áo y rơi lên được, y không chết. Ta có thể dùng vải buộc vào người y, mang y ra khỏi chỗ này.

Nhà sư Tây Tạng già ốm đó chính là sư huynh của Ảo Ma đầu đà, tên gọi là Diệu Ma thiền sư.

Nguyên vị lão tăng này chuyên nghiên cứu võ học của Cự Linh thần công, nên không muốn dính dáng đến việc đời, và nhường chức Chưởng môn nhân cho sư đệ là Ảo Ma đầu đà.

Cũng vì cuốn Cự Linh thần công thất lạc nên Diệu Ma thiền sư phải rời bỏ chùa Bồ Thiền Lạc Viện sang Trung Quốc.

Diệu Ma thiền sư liền ra lệnh cho hai nhà sư Tây Tạng :

- Vị Ma, Siêu Ma hai kẻ xé tăng bào làm dây sách y lên.

Hai nhà sư Vị Ma và Siêu Ma vội vàng tuân lệnh cởi tăng bào mặc ngoài.

Nhưng bọn U Minh cung đâu có thể để cho phái Đại Ma hành động dễ dàng như vậy.

Sau khi mấy tên Thanh Y đường chủ bị đẩy lui, bọn U Minh cung biết ngay Âm Ma cường lực của phái Đại Ma là đích truyền của Đại Ma tổ sư, nên công lực tinh diệu lạ thường.

Một tiếng còi lệnh nổi lên, lập tức bọn Hắc Y, Thanh Y và Hồng Y cùng dàn cả ra. Một luồng cường lực dị thường, mạnh như cả ngàn cường cung phát huy một lúc đã ập ập đầy tới.

Đó là hợp cường của những người áo đỏ. Bọn Hồng Y Ngự Điện chỉ còn chín người, vì một người là Độc Phật Mê Chân đang hỗn chiến với Túy Phật Thiên Hồ ở ngay gần đó.

Nhưng chín người này công lực mỗi người tương đương, chẳng kém gì Độc Phật Mê Chân, nên chín cường cùng phát ra một lúc, kinh lực dũng mãnh như trước.

Chỉ thấy “hự” một tiếng, hai tên nhà sư Tây Tạng còn trẻ tuổi, về hàng đệ tử của Áo Ma đầu đà, võ công non kém, đã bị đánh tung lên trời rồi rơi xuống chết rất thê thảm.

Áo Ma đầu đà biến sắc, cùng Diệu Ma thiền sư vội vàng phối hợp Âm Ma cường ngăn cản hợp cường của chín người Hồng Y Ngự Điện. Chỉ trong giây lát bọn đệ tử của Diệu Ma và Áo Ma, cả thầy gần hai chục người đã phải hợp cường mới đối phó nổi kinh lực của chín người Hồng Y Ngự Điện.

Đấu trường lúc này thật hỗn loạn. Tiếng cường phong giao nhau phát nổ như sấm, làm bụi cát bay mù. Còn bọn giang hồ hắc đạo cũng thừa thế nhảy ra giao chiến kịch liệt với bọn Hắc Hoàng, Thanh Y của U Minh cung.

Bọn Đại Ma phái tuy công lực so ra còn kém chín người Hồng Y Ngự Điện, nhưng đông người hơn bao giờ cũng có lợi. Bởi thế trong khi đôi bên đấu cường thì hai tên đệ tử của Áo Ma đầu đà đã xé tăng bào định buộc vào người Kim Ngang Tiêu xách chàng chạy đi.

Chu Đức Ân và Chu Uyển Thanh tán công luôn mấy chiêu kiếm pháp tuyệt kỹ của phái Côn Luân, nhưng Diệu Ma thiền sư cười nhạt một tiếng, đột nhiên quay lại, vẩy tay một cái.

Hai thanh kiếm trên tay cha con Chu Đức Ân đã bật ra khỏi tay bắn về phía Diệu Ma nhanh như hai luồng chớp sáng.

Diệu Ma thiền sư không thèm bắt lấy kiếm, chỉ hơi nghiêng người né tránh, đồng thời một tay đánh ra, dùng Cách không điểm huyết thủ pháp, tuyệt học của Cự Linh thần công, điểm huyết cho hai cha con Chu Đức Ân bị cứng ngay đòn, đứng im không cử động được nữa.

Điểm huyết xong, Diệu Ma thiền sư lại quay ra đối địch với hợp cường của bọn Hồng Y.

Thủ pháp Diệu Ma thiền sư mau lẹ không thể tả đang đấu cường bỗng quay lại vận công lực thu kiếm, điểm huyết rồi lại quay ra tiếp tục đấu cường, tất cả động tác đó chưa đầy một chớp mắt.

Hai tên đệ tử Đại Ma cười hì, cúi xuống choàng dây vào người Kim Ngang Tiêu. Nhưng chúng chưa kịp xách Kim Ngang Tiêu, thì bỗng có tiếng “xịt, xịt” rất nhẹ như gió thoảng.

Hai luồng chỉ phong bay đến xuyên trúng vào người hai tên đệ tử Đại Ma, khiến chúng chỉ la lên một tiếng thảm khóc, trên ngực mỗi tên đã hiện ra một vết đen bằng đầu ngón tay và cháy xám như lửa đốt, cả hai tên cùng ngã vật xuống chết ngay.

Bọn Áo Ma đầu đà kêu lên kinh hoàng thì vừa lúc đó, có một bóng người mặc áo đen không biết từ nơi nào nhảy ra, đã từ trên cao hạ xuống sân tròn, nhẹ nhàng như én đậu.

Nhác trông thấy người vừa nhảy đến, phía Đại Ma kinh ngạc rú lên.

Mà ngay cả quần hào và bọn U Minh cung cũng sững sốt ngẩng người ra nhìn, tạm thời lui lại một bước không chiến nữa. Đấu trường im lặng như tờ.

Người mặc áo đen dáng người nhỏ bé mặc quần áo chấy theo lối dạ hành, nhưng bên ngoài lại choàng một chiếc áo rộng thùng thình cũng bằng vải đen ngòm. Song điều làm mọi người kinh ngạc đến lặng người đi là khuôn mặt của người đó lại là một chiếc... đầu lâu đen ngòm.

Quần hào đều là những nhân vật giang hồ từng trải, nên biết ngay đó là một cách hóa trang chứ không phải ma quỷ hiện hình. Nhưng cách hóa trang của người nọ tài tình làm sao.

Không hiểu y dùng một thứ da người như thế nào bịt lên mặt, lên đầu mà bộ mặt của y bỗng hóa thành một chiếc sọ người đen ngòm, chỉ có hai lỗ mắt

trắng và hai răng trắng trông rất ghê rợn.

Người mặc đầu đen nhảy xuống rồi đứng im, khoanh tay đưa mắt nhìn, thái độ rất ngạo nghễ.

Người đó chỉ nhìn qua một vòng, nhưng khi nhìn đến chủ nhân U Minh cung ngồi trên ghế như ngai vàng ở sau bọn Hoàng Sam Vô Sĩ đứng hộ vệ xung quanh, thì người đầu lâu đứng lại.

Chủ nhân U Minh cung, Thiên Nam Nhất Hiệp Cổ Ứng Long, đột nhiên đứng phắt lên, tựa hồ như trông thấy một con quái vật làm y kinh sợ thất thần.

Cổ Ứng Long vẫn trùm mặt bằng một túi vải trắng thêu kim tuyến lấp lánh, nên mọi người không trông thấy sắc mặt y biến đổi ra sao, nhưng trong túi vải trùm mặt rung rung, mọi người hiểu ngay rằng Cổ Ứng Long đang xúc động đến cực điểm.

Tuy vậy, người đầu lâu chỉ đứng im lặng nhìn nhau, như quên hết đầu trường và mọi người xung quanh.

Về phần phái Đạt Ma thì từ Diệu Ma thiền sư đến bọn đệ tử môn đó, đều quắc mắt nãy lửa nhìn người đầu lâu đen, vì họ hiểu ngay đó chính là kẻ mấy lần phóng chi phong cản trở Áo Ma đầu đà và vừa rồi đã giết chết mất hai đệ tử Đạt Ma.

Áo Ma đầu đà vẫn cấm hặn kẻ phóng chi phong làm y thất thố trước mặt quần hùng, nên y không nhẫn nại được nữa, tiến lên một bước và quát lớn.

- Súc sinh! Mi là ai? Sao dám giờ trò ma quỷ gạt chúng anh hùng và ra tay sát hại đệ tử Đạt Ma?

Người đầu lâu đen như không nghe thấy tiếng quát hỏi của Áo Ma đầu đà, vẫn khoanh tay đứng im lặng nhìn chủ nhân U Minh cung. Đôi mắt y lóe ra sáng quắc như có tia lửa hồng, hàm răng của chiếc đầu lâu hóa trang lúc nào cũng nhe ra trắng hếu như cười, trông ghê sợ.

Áo Ma đầu đà không nhịn được liền vận dụng kinh lực vào hai tay, miệng thét :

- Ngươi là ma hay quỷ, hễ giết đệ tử phái Đạt Ma là phải thường mạng. Hãy đón ta một chương đây.

Lời nói vừa dứt, ngọn Âm Ma chương cực kỳ âm nhu từ tay Áo Ma đầu đà phát ra đã bay đến người đầu lâu đen. Luồng chương lực của Âm Ma chương bay đến đâu, hơi lạnh bốc ra đến đó, đủ hiểu Áo Ma đầu đà trong lúc tức đã có ý muốn hạ thủ đối phương nên đã vận công đến mười thành công lực.

Lạ lùng thay, luồng chương Âm Ma tuyệt kỹ của phái Đạt Ma Tây Tạng, có sức mạnh đánh vỡ tan núi đá, vậy mà khi bay đến người đầu lâu đen, tự nhiên tan biến đi đâu mất hết, ngay đến vạt áo của người đó cũng không bị lay động, tựa hồ như có phép gì lạ lùng, thâu hút hết luồng chương lực âm thâm mạnh mẽ của Áo Ma đầu đà.

Lạ lùng hơn nữa là người đầu lâu đen vẫn đứng im như pho tượng đá, chẳng hề biết đến vừa có luồng chương lực cực kỳ nguy hiểm đến tấn công mình.

Áo Ma đầu đà kinh hãi đến thất thần. Xưa nay chưa có bao giờ chương lực của y đánh ra bị tan biến một cách kỳ lạ như thế bao giờ.

Diệu Ma thiền sư, võ công còn cao hơn Áo Ma đầu đà một bậc, cũng giật mình kinh sợ, liền tiến lên mấy bước gần người đầu lâu đen và lên tiếng.

- Mô Phật! Nhà ngươi không cời bỏ mặt nạ cho ta biết ngươi là ai, chớ trách Đạt Ma phái độc ác!

Diệu Ma thiền sư, động nhiên vùng tay mặt, ba ngón tay như mũi gùi nhằm huyệt Thiên Tâm của người áo đen đâm tới, khí thế mạnh mẽ thị thường. Đó là một trong mười hai chiêu của Bồ Đề Tam Thiết Chủ môn võ công tuyệt diệu của Đạt Ma phái do Tổ sư chân truyền.

Lúc ấy mới thấy người đầu lâu đen cũng xoay người sang một bên né tránh.

Bọn đệ tử Đạt Ma, kể cả Áo Ma đầu đà, hình như chỉ đợi có thế là giơ tay tấn công luôn.

Cả một chục ngọn Âm Ma chương bỗng hợp lại, bay đến tấn công đối phương. Người đầu lâu đen cười nhạt một tiếng, nghe rất ghê rợn, tay mặt bỗng đẩy ra một chương.

Lập tức Âm Ma chương của phái Đạt Ma bị chặn ngay lại đồng thời kinh lực ngọn chương của người đầu lâu đen còn đủ mạnh ào sang phía bên Đạt Ma.

Nhiều tiếng rú hãi hùng nổi lên.

Thì ra luồng chương lực phản công ấy nóng như lửa, làm đệ tử phái Đạt Ma cảm thấy như một bể lửa ào tới.

Áo Ma đầu đà kinh hãi kêu lên :

- Hòa Diệu chương! Ngươi... ngươi là...

Quần hào đột nhiên nhón nháo. Người đầu lâu đen cất tiếng cười lạnh lạnh như chuông khánh ngo va chạm nhau, rồi lên tiếng đáp :

- Ngươi muốn biết ta là ai hay sao? Hãy coi đây!

Người đầu lâu đen vung tay. Một vật nhỏ bay ra cắm xuống đất.

Đó là một lá cờ màu đỏ, trên có vẽ đầu lâu và hai xương ống màu đen.

Lúc này thì cả một tiếng la, tiếng thét, tiếng rĩ hải hùng đầu nhất tề nổi lên. Có người lớn tiếng :

- Hồng Kỳ Hắc Cốt!

Quần hào có người kêu to :

- Hắc Cốt Ma Nương!

Lại có người gọi :

- Hắc Cốt Lý tiên nương!

Còn Kim Ngang Tiêu và Chu Uyển Thanh mừng rỡ chỉ kêu được mấy tiếng :

- Lý tỷ tỷ.

Tất cả những tiếng la hét kêu gọi đó không làm Hắc Cốt Ma Nương chú ý.

Sau khi ném lá hiệu kỳ Hắc Cốt Hồng Kỳ ra, Hắc Cốt Ma Nương Lý Phụng Chỉ lại đứng khoanh tay nhìn chủ nhân U Minh cung, như bị bắt buộc vì một ma lực huyền bí.

Chu Uyển Thanh tỉnh tỉnh còn non trẻ, thấy thế không chịu nổi, liền chạy đến bên Hắc Cốt Ma Nương giật tay nàng gọi lớn :

- Lý tỷ tỷ, Ngang Tiêu ca ca bị trúng Ma Huyết hóa thành Hoạt Tử Nhân rồi, tỷ tỷ mau ra tay giải cứu.

Hắc Cốt Ma Nương khẽ quay đầu lại. Chiếc mặt nạ da người vẽ hình đầu lâu với hai mắt sâu hoắm và hàm răng trắng nhe ra như vậy, bất giác kinh hãi thất thần phải lùi lại mấy bước.

Hắc Cốt Ma Nương cười lên khanh khách, một tay đưa khẽ xoa lên mặt một lượt, tức thì chiếc mặt nạ da người bị tháo bỏ ngay, khuôn mặt kiều diễm như tiên nga lại lộ ra, với mái tóc mây lòa xòa. Sự biến hình thật đột ngột, quần hùng đều kêu lên một tiếng kinh lạ. Ác danh Hắc Cốt Ma Nương chấn động võ lâm từ sáu chục năm nay, ai cũng tưởng Hắc Cốt Ma Nương là một lão bà quái quỷ, hình dạng xấu xa, cần cổ, không ngờ nàng lại là một cô gái trẻ, đẹp để tuyệt trần.

Hắc Cốt Ma Nương quay đầu khẽ bảo Chu Uyển Thanh :

- Thanh muội, tỷ tỷ đã biết việc Kim Hiền đệ bị Ma Huyết pháp rồi. Việc này không thể giải cứu ngay được. Thanh muội hãy cùng Chu lão bá canh giữ, không cho ai được chạm vào người Kim Hiền đệ, để tỷ tỷ đối phó với bọn tặc nhân này rồi ra khỏi đây, sau sẽ liệu.

Trong lúc Hắc Cốt Ma Nương nói chuyện với Chu Uyển Thanh, thì bãi đấu trường biến đổi rất mau lẹ. Trận đấu giữa Túy Phật và Độc Phật đã tạm ngừng rồi, nhưng quần hào đã kéo nhau ra vây quanh vườn tượng đá, còn bọn U Minh cung dàn ra thành trận thế, sát khí đằng đằng.

Bỗng nhiên Áo Ma đầu đà, quát lớn :

- Hắc Cốt Ma Nương, ngươi đã xúc phạm đến đệ tử môn phái Đạt Ma, cản trở bao lần công việc bổn môn. Lần này ngươi chớ mong thoát khỏi quần hùng võ lâm nữa.

Nói dứt lời, Áo Ma đầu đà giơ tay ra hiệu và nói thêm mấy câu lú lo bằng tiếng Tây Tạng. Bọn đệ tử phái Đạt Ma mặc áo vàng sắc sỡ cùng hô lên một tiếng và đột nhiên thay đổi phương vị như thể đứng thành một trận lạ lùng.

Trong chớp mắt đã có những tiếng lách tách nổi lên. Đó là xương cốt của các cao thủ Đạt Ma vận dụng nội công. Diệu Ma thiền sư và Áo Ma đầu đà tấn công trước. Hai luồng Âm Ma chưởng của họ phối hợp, như luồng gió lạnh từ Âm ti thổi tới đánh thẳng về phía Hắc Cốt Ma Nương.

Trong khi đó bọn đệ tử Đạt Ma miệng ê a như tụng kinh, chân tay theo bộ pháp quái dị, làm hoa mắt mọi người. Nhưng liền sau đó mỗi tên đệ tử Đạt Ma giơ tay phát chưởng. Luồng chưởng của những người này tuy không mạnh lắm, nhưng phối hợp rất thuần thực, bồi bổ thêm cho hai luồng chưởng lực của Siêu Ma và Âm Ma tạo thành một thể công vô cùng vững mạnh.

Chỉ trong khoảnh khắc, Hắc Cốt Ma Nương đã bị chưởng lực bao vây giữa một trận thể âm ma quái.

Hắc Cốt Ma Nương cười nhạt một tiếng, khẽ nói :

- Đây là Âm Ma Tuyệt Hồn Trận, tuyệt kỹ của phái Đạt Ma phải không?

Các người chẳng phải là kẻ thù của ta, nên ta chẳng muốn giết hại.

Nói đoạn, Hắc Cốt Ma Nương giơ tay đánh hai chuông liên tiếp về phía Siêu Ma và Áo Ma đầu đà. Một luồng khí nóng bay ra, đẩy kinh lực Âm Ma chuông lộn ngược lại, khiến Siêu Ma thượng nhân và Áo Ma đầu đà kinh hoàng lùi lại mấy bước.

Tuy nhiên, lúc đó Âm Ma Tuyệt Hồn Trận đã phát triển đến độ cường liệt, tứ bề chuông lực ầm ầm đánh tới. Hắc Cốt Ma Nương muốn bảo vệ cho cha con Chu Đức Ân và Kim Ngang Tiêu đành phải tiến lên mấy bước dùng chuông lực phá giải.

Bọn Đạt Ma phái hình như chỉ chờ lúc đó. Hắc Cốt Ma Nương vừa tiến lên thì thế trận bỗng đổi, Hắc Cốt Ma Nương lập tức bị bao vây, trong khi đó hai bóng tăng bào màu vàng bỗng nhảy vọt lên đến bên Kim Ngang Tiêu, đánh ra một chuông đẩy lui hai cha con Chu Đức Ân, rồi cùng cúi xuống định dùng sợi dây xích Kim Ngang Tiêu lên.

Hắc Cốt Ma Nương bỗng nổi giận. Nàng quát lên một tiếng, để mặc cho Âm Ma chuông đánh vào người, một tay giơ lên phóng ra một chuông mạnh như sấm sét, về phía hai nhà sư định cướp Kim Ngang Tiêu.

“Bùng” một tiếng dữ dội nổi lên. Đấu trường tự nhiên như có lửa bốc cháy, rồi có mùi thịt người cháy khét lẹt, khói bốc ra mù mịt.

Nhiều tiếng rú lên :

- Hòa Diệm chuông, Hòa Diệm chuông!

Đến khi khói tan thì bên cạnh Kim Ngang Tiêu đã có hai bóng người nằm lán lóc.

Đó là hai nhà sư mặc áo vàng, nhưng lúc này cả hai người chỉ còn là bộ xương đen, quần áo da thịt của họ bị cháy tiêu mất hết rồi.

Hòa Diệm chuông của Hắc Cốt Ma Nương quả thật kinh thế hãi nhân. Trong lúc tức giận nàng đã phát ra đến mười thành quả hậu nên mới ghê gớm như vậy. Cả hai nhà sư Tây Tạng không chống đỡ nổi, đã hóa thành hai bộ xương đen.

Uy lực của Hòa Diệm chuông làm quần hào rú lên khiếp hãi. Những nhân vật tiền bối đột nhiên nhớ lại danh hiệu “Hắc Cốt” đã làm chấn động võ lâm khi xưa, và không ai bảo ai mọi người đều nghiêng răng cắn hận.

Cựu thù đấu chuông

Nhưng bọn quần hào chưa có phản ứng gì thì về phía U Minh cung đã có sự biến đổi.

Nguyên từ lúc Hắc Cốt Ma Nương để lộ mặt ra, thì chủ nhân U Minh cung bỗng ngồi phịch xuống chiếc ngai như thể người kiệt lực. Bọn U Minh cung chưa thấy chủ nhân ra lệnh nên không hiểu phải làm gì, chỉ đứng ngơ ngẩn, trong lòng hoang mang quái lạ, không biết giữa chủ nhân U Minh cung và Hắc Cốt Ma Nương đã có sự liên hệ như thế nào.

Nhưng đến khi Hắc Cốt Ma Nương dùng Hòa Diệm chuông đánh chết hai nhà sư Tây Tạng thì đột nhiên chủ nhân U Minh cung ghé tai một tên Hoàng Sam Võ Sĩ thân cận, ra lệnh ngăn ngừa...

Mệnh lệnh được phát ra, mười người Hồng Y Ngự Điện nhất tề giơ hai tay lên trước ngực từ từ đẩy ra. Mười luồng chuông hợp chuông. Kinh lực thổi tới Hắc Cốt Ma Nương ào ào như vũ bão. Hợp chuông này đã giết hại bao nhiêu anh hùng võ lâm ở sân tròn giữa đám tượng đá. Nay luồng chuông lực đó lại nhằm Hắc Cốt Ma Nương tấn công tới.

Chu Đức Ân đã biết uy lực của hợp chuông như thế nào, giật mình kêu lớn :

- Lý tiên nương phải cẩn thận!

Hắc Cốt Ma Nương Lý Phụng Chi chẳng hề chú ý đến lời này. Nàng hướng về phía chủ nhân U Minh cung cười khanh khách và nói :

- Thiên Nam Nhất Hiệp Cổ Ứng Long, nhà ngươi không dám đối địch với ta, phải sai bộ hạ ra tay hay sao?

Chủ nhân U Minh cung im lặng không đáp một lời.

Hắc Cốt Ma Nương lại cười, định nói thêm vài lời nữa, nhưng hợp chuông đã ào ào bay tới, khiến nàng phải giơ tay chống đỡ.

Chỉ thấy một loạt những tiếng ầm ầm nổi lên liên hồi, rền rĩ kéo dài, làm mọi người đình tai nhức óc.

Đến lúc những tiếng ấy dứt thì người ta thấy Hắc Cốt Ma Nương vẫn ung dung đứng im giữa sân tròn, còn mười người Hồng Y Ngự Điện bị chuông lực phản ứng như muốn té sấp.

Lúc bấy giờ, chẳng những bọn U Minh cung kinh hãi, mà cả quần hào đứng xung quanh cũng ngạc nhiên ghê rợn, không ngờ công lực của Hắc Cốt Ma Nương lại ghê gớm như thế.

Hắc Cốt Ma Nương còn cười khanh khách, bốc mình nhảy lên.

Mười người áo đỏ vận dụng hợp chuông cản trở, nhưng Hắc Cốt Ma Nương như mũi tên đã xuyên qua luồng chuông lực ghê gớm của con Hồng Y

Ngự Điện.

Đến lúc này người ta mới thấy thủ nhân U Minh cung ra tay.

Y vừa nhún mình một cái, đã thấy thân hình y như luồng khói trắng bay xẹt lên cao.

Quần hào đứng ngoài phải hoa mắt vì những thân pháp kỳ diệu ấy. Hai bóng người, một của Hắc Cốt Ma Nương mặc toàn đen, một của chủ nhân U Minh cung mặc toàn trắng, cùng bốc lên cao và gặp nhau trên khoảng không trên đầu bọn Hồng Y Ngự Điện.

Hai bóng đen trắng đụng nhau, lập tức một loạt những tiếng “ùm ồm” phát ra. Hai bóng người chấp một xoắn lấy nhau trên không trung. Trong khoảnh khắc cực kỳ ngắn ngủi đó, hai bên đã đấu với nhau được bảy chiêu, toàn những tư thế quái dị chiếu số huyền ảo, mau lẹ, không thể tưởng tượng.

Người đứng ngoài chưa kịp định thần nhìn kỹ, đã thấy kinh phong ào ào phát ra, khí nóng đổ xuống đầu mọi người như thể không trung bỗng biến thành một lò lửa. Đó là vì công lực của đôi bên đều là thuần dương cương khí, cùng xuất sinh từ chữ “phiệt” mà ra. Hắc Cốt Ma Nương sử dụng Hỏa Diệm chương, còn chủ nhân U Minh cung dùng Thái Dương Công Chương.

Hai cao thủ thượng đỉnh nhảy lên cao giao chiến với nhau bảy chiêu chỉ từ rồi lại rời nhau ra ngay.

Hai bóng người đen trắng tách ra, rồi cùng hạ xuống đất mỗi người đứng một bên, ở phía giữa vẫn là bọn Hồng Y Ngự Điện cùng những vệ sĩ của U Minh cung.

Quần hùng kinh hãi vì lối giao tranh dữ dội ấy, vội đưa mắt lưu ý nhìn hai người. Cùng lúc ấy có nhiều tiếng kêu ngạc nhiên nổi lên.

Thì ra Hắc Cốt Ma Nương thần thái vẫn y nguyên, nhưng chủ nhân U Minh cung không biết tại sao đã mất túi vải lớn trùm kín đầu và mặt, nên lúc này đã lộ ra khuôn mặt của một ông già với ba chòm râu đen nhánh, vẻ mặt phương thi anh tuấn, trông thật tiên phong đạo cốt.

Đó chính là Thiên Nam Nhất Hiệp Cổ Ứng Long Cổ Ứng Long vừa xuất đầu lộ diện thì trong đám quần hào có một đại hán nhảy vọt ra miệng la lớn :

- Cổ Ứng Long kia, nhà ngươi mau thường mạng cho sư ca ta ta Hùng Lạc thường quân!

Đại hán có cầm một thanh trường kiếm, võ công cũng vào bậc đệ nhất cao thủ, thi triển phép khinh công Thảo Trượng Phi lướt đi trên đầu các pho tượng đá, chạy đến tấn công Cổ Ứng Long.

Hai tên Hoàng Sam Võ Sĩ đứng ra cản đường, không sợ đại hán kiếm pháp tinh diệu vô cùng.

Ánh kiếm hoa lên lấp lánh, trong chớp mắt cả hai tên Hoàng Sam Võ Sĩ, kẻ bị gãy binh khí, kẻ trúng thương, phải lùi cả lại.

Mấy tên Hồng Y Ngự Điện định ra tay, nhưng Cổ Ứng Long đã cười nhạt một tiếng, giơ tay đẩy ra một chưởng. Đại hán đang chạy nhanh như gió, chẳng ngờ luồng chưởng lực Thái Dương thần công đã ào tới. Chỉ thấy đại hán la lên một tiếng thảm thiết đứng sững ngay lại, tay buông kiếm rớt xuống đất rồi đứng im như tượng gỗ.

Ngay lúc ấy, trên mặt đại hán đã hiện ra một vết tròn đỏ như phẩm. Hai mắt đại hán đã trợn ngược, người còn đứng trơ trơ nhưng khí đã tuyệt, thần vong mất rồi. Công lực của Thái Dương thần công quả là kinh người. Quần hào bất giác ngậm người im lặng.

Hắc Cốt Ma Nương biết ngay Cổ Ứng Long có ý phô triển thần công trước mặt mình, liền cười nhạt một tiếng, nhảy vọt lại tấn công Cổ Ứng Long lần nữa.

Hai bóng đen trắng lại xoắn lấy nhau và những tiếng nổ kinh hồn phát ra, hơi nóng bốc lên ngùn ngụt.

Nhưng giữa lúc ấy, ở phía sau Áo Ma đầu đà phi thân tiến lên nhanh như chớp đến bên Kim Ngang Tiêu, khiến hai ông cháu Chu Đức Ân tức giận quát lớn một tiếng đứng ra ngăn cản. Nhưng võ công Áo Ma đầu đà đã quá cao, chỉ đánh được mấy chiêu hai cha con họ Chu đã phải lùi, còn bọn hòa thượng Tây Tạng lại ủa kéo lên.

Chu Uyển Thanh kêu lớn :

- Lý tỷ tỷ!

Nhưng Hắc Cốt Ma Nương đang mải chiến đấu với Cổ Ứng Long làm sao quay lại giải cứu kịp thời?

Giữa lúc nguy hiểm ấy, từ phía quần hào có một bóng người béo tròn mặc tăng bào màu xám nhảy ra, mồm quát :

- Chớ hành hung, còn Phật gia đây.

Thì ra là Túy Phật Thiên Hồ. Theo sau Túy Phật lại có hai bóng người nhảy ra nữa: đó là Bạch Thiên Vân và Giang Nam Từ Quỷ. Cả ba người vốn sẵn có tình cảm thâm hậu với Kim Ngang Tiêu nên khi thấy chàng nguy cấp vội chạy ra giải cứu.

Nhưng khi mấy người này nhảy ra thì bọn U Minh cung cũng ủa kéo tới. Thế là một trận hỗn chiến xảy ra.

Bỗng một tiếng “ùm” rất lớn nổi lên, Hắc Cốt Ma Nương và Cổ Ưng Long bỗng tách rời nhau ra, cùng đứng nhìn nhau lờ mờ. Hắc Cốt Ma Nương thấy Kim Ngang Tiêu đang bị uy hiếp, liền lùi lại mấy bước, đẩy ra một chương về phía Áo Ma đầu đà và Siêu Ma. Bọn Đạt Ma phải thấy Hắc Cốt Ma Nương rảnh tay tấn công chúng đều rú lên khiếp hãi.

Song le Hắc Cốt Ma Nương chẳng được rảnh tay bao lâu, chủ nhân U Minh cung là Cổ Ưng Long đột nhiên ra lệnh toàn thể bọn Hồng Y Ngự Điện đều xuất chương nhằm tấn công Hắc Cốt Ma Nương, khiến nàng lại phải quay lại chống đỡ với hợp chương.

Phe quần hào lúc này cũng kéo ùa cả ra, giao chiến với bọn Hắc Y, Thanh Y và Hoàng Sam của U Minh cung. Tình thế cực kỳ hỗn loạn.

Hắc Cốt Ma Nương thấy thế lo ngại vô cùng. Vì chỉ cần một người sơ ý đụng phải Kim Ngang Tiêu cũng làm chàng hết thở ngay lập tức. Chu Uyên Thanh và Chu Đức Ân đứng sát bên Kim Ngang Tiêu che chở cho chàng, nhưng võ công của hai người này không thể nào chống cự nổi với những cao thủ thượng thặng.

Hắc Cốt Ma Nương nghĩ đến việc cứu Kim Ngang Tiêu trước hết rồi mới tính chuyện trả thù sau. Nàng bỗng quát lớn lên một tiếng đẩy ra một luồng Hỏa Diệm chương cực kỳ dũng mãnh, khiến bọn Hồng Y Ngự Điện kinh hoàng không dám chống đỡ, vội nhảy tránh sang một bên.

Thừa lúc ấy Hắc Cốt Ma Nương lùi lại. Chẳng ngờ, Thiên Nam Nhất Hiệp Cổ Ưng Long tựa hồ như đoán được ý định của Hắc Cốt Ma Nương. Thân hình y phải nhè nhanh như một luồng khói, đã bay đến bên Kim Ngang Tiêu trước Hắc Cốt Ma Nương một bước. Một tay Cổ Ưng Long đẩy ra một chương, đánh bật hai ông cháu Chu Đức Ân về một bên, còn một tay nắm vạt áo Kim Ngang Tiêu xách bổng lên như xách một con gà.

Đoạn Cổ Ưng Long xách Kim Ngang Tiêu nhảy vọt lên như một chiếc pháo thăng thiên, thoát ra khỏi đám đông người đang hỗn chiến và nhảy đứng đầu một pho tượng đá.

Cổ Ưng Long giọng cao Kim Ngang Tiêu lên và trầm giọng nói :

- Hắc Cốt Ma Nương! Nếu ngươi không ngừng tay ta sẽ vồ vào người tên tiểu tử này cho y chết ngay lập tức.

Lời nói đó quả thật có mãnh lực ghê gớm, Hắc Cốt Ma Nương quá lo cho sự an nguy của Kim Ngang Tiêu đành phải ngừng tay lại. Nàng căm hận nhìn Cổ Ưng Long trừng trừng.

Mỗi hận mấy chục năm nay chứa chấp trong lòng, nay lại thêm lòng khinh ghét vì Cổ Ưng Long giờ thủ đoạn đê hèn với người gặp lúc nguy nan, khiến Hắc Cốt Ma Nương toàn thân run rẩy, không nói được thêm lời nữa.

Quần hào phần đông chẳng quen biết Kim Ngang Tiêu và cũng không có tình cảm đặc biệt với chàng, nên vẫn tiếp tục cùng bọn U Minh cung giao chiến dữ dội, chỉ có những nhân vật cùng đi với Kim Ngang Tiêu là ngừng tay bên cạnh Hắc Cốt Ma Nương Chu Uyên Thanh mắt đầy lệ, đứng bên Hắc Cốt Ma Nương khẽ nói :

- Lý tỷ tỷ, làm thế nào bây giờ?

Hắc Cốt Ma Nương không đáp, đột nhiên phát tay áo rộng. Một luồng chỉ lực nhỏ xíu như sợi chỉ đã bay đến Cổ Ưng Long. “Bốp” một tiếng nổ khô khan, đầu tượng đá dưới chân Cổ Ưng Long đã bị luồng Đan Chi thần công của Hắc Cốt Ma Nương bắn tới, mạnh như một ám khí, làm vỡ tan tành, các mảnh đá vụn rớt xuống đất nghe rào rào.

Cổ Ưng Long cười khanh khách đã nhảy vọt lên cao, xách theo Kim Ngang Tiêu rồi hạ xuống một đầu tượng đá khác ở bên cạnh. Cổ Ưng Long lớn tiếng nói :

- Hắc Cốt Ma Nương, ta cho ngươi tấn công ta ba chương Hỏa Diệm nữa. Nếu ngươi không cướp lại được tên này, lúc đó ta mới đập y chết.

Hắc Cốt Ma Nương quắc mắt nhìn Cổ Ưng Long. Nàng biết Cổ Ưng Long độc ác vô cùng, thấy nàng thương mến Kim Ngang Tiêu nóng nảy muốn cứu chàng, nên y càng lợi trêu gan, muốn nàng phí công tổn sức, rồi y mới giết Kim Ngang Tiêu để nàng đau đớn bức tức.

Cổ Ưng Long lại xách Kim Ngang Tiêu ngay ở trước mặt, tình thế thật khó khăn nguy hiểm. Hắc Cốt Ma Nương phải suy tính lựa chiều tấn công làm sao Hỏa Diệm chương khỏi đã thương Kim Ngang Tiêu. Cổ Ưng Long là người độc ác nham hiểm cũng có thể y chờ Hắc Cốt Ma Nương phát chương rồi mới giở Kim Ngang Tiêu ra đỡ, dùng chàng làm mộc thịt người, cho Hỏa Diệm chương của Hắc Cốt Ma Nương đốt cháy Kim Ngang Tiêu.

Hắc Cốt Ma Nương nghiêng răng không nói một lời, đôi mắt long lanh sáng quắc có vẻ dữ dội vô cùng. Nàng đột nhiên giơ tay phát ra một chương.

Tình thế quả thực khó khăn. Hỏa Diệm chương của Hắc Cốt Ma Nương mỗi khi đánh ra như một làn gió lửa, nóng bùng bùng càng phát càng lan rộng. Cứ theo thế chương đó thì nếu Cổ Ưng Long bị cháy, Kim Ngang Tiêu cũng chẳng còn.

Không ngờ thế chương của Hắc Cốt Ma Nương lần này đánh ra lại khác hẳn.

Quần hào đứng xung quanh đột nhiên thấy một tia sáng xanh từ Hắc Cốt Ma Nương lóe ra, khiến quần hào tưởng nàng dùng một thứ ám khí gì độc đáo.

Nhưng chỉ trong chớp mắt, tia lửa sáng xanh đó đã mở rộng thành một chiếc cầu vòng lửa, nhắm người Cổ Ưng Long bắn tới.

Cổ Ưng Long đã biết Hỏa Diệm chương lợi hại, vội vận dụng toàn thân chân khí, một tay cũng phát ra Thái Dương thần công chương chống đỡ. Hai tia lửa thuần dương gặp nhau kêu réo lên nghe rất ghê rợn. Quần hào và bọn U Minh cung chỉ lăm le giết hại lẫn nhau, lúc này cũng phải ngẩng người ra nhìn,

quên cả giao chiến. Từ cổ chí kim, chưa ai được chứng kiến một cuộc đấu chưởng lực ghê gớm như thế bao giờ.

Sau một chiêu đầu, lửa tan biến, khói cũng phai mờ, mọi người định thần nhìn kỹ thì thấy Cổ Ứng Long và Hắc Cốt Ma Nương vẫn đứng nguyên vị trí cũ, thần thái không có gì khác đổi, rõ ràng là chiêu đầu hai bên ngang sức.

Cổ Ứng Long trầm giọng nói :

- Còn hai chiêu nữa, ta sẽ đập chết tên tiểu tử này.

Giọng nói của Cổ Ứng Long càng vững chắc, y đã yên lòng thấy công lực của đối phương không hơn được gì mình.

Hắc Cốt Ma Nương chẳng nói một lời. Bỗng nhiên nàng thay đổi tư thế, hai tay từ từ giơ lên cao, trên đầu nàng bỗng hiện ra một luồng khói màu hồng trắng tấp.

Cổ Ứng Long cười khanh khách cả người, tiếng cười vừa dứt trên đầu y cũng hiện ra một luồng khói hồng nhạt, kỳ phùng địch thủ.

Nhưng Hắc Cốt Ma Nương đã bắt đầu tấn công lần thứ hai. Mọi người đứng ngoài chỉ thấy “ùm” một tiếng dữ dội, hơi nóng bỗng tỏa ra tái mặt, khiến ai nấy đều lùi lại một bước.

Đồng thời có tiếng cười khanh khách. Lạ lùng thay tiếng cười đó lại là Kim Ngang Tiêu. Thân hình Kim Ngang Tiêu bay vọt lên cao, như một cái điều, nhưng tiếng cười của chàng vẫn còn.

Thì ra từ lúc bị Cổ Ứng Long bắt, nắm áo xách chàng nhảy lên pho tượng đá. Kim Ngang Tiêu vẫn nằm im không nhúc nhích. Đó là vì chàng kinh hãi thấy mình bị lọt vào tay kẻ thù, trong khi tình thế lại rất hiểm nghèo vì Cổ Ứng Long chỉ đụng vào da thịt chàng là Ma Huyệt sẽ sinh phản ứng, hóa thành tẩu hỏa nhập nha, làm đứt kinh mạch và chàng sẽ chết ngay.

Kim Ngang Tiêu đã tuyệt vọng, nhưng thần trí chàng vẫn tỉnh táo, chàng nghĩ kế thoát thân. Vừa kịp lúc Cổ Ứng Long đấu chưởng với Hắc Cốt Ma Nương, thì Kim Ngang Tiêu nhận thấy Cổ Ứng Long toàn thân vận khí, chỉ chăm chú đến cự địch mà thôi.

Cổ Ứng Long đã biết Kim Ngang Tiêu mấy lần bị thương mất hết công lực, nên y không còn kiêng dè gì nữa. Lại thêm Kim Ngang Tiêu trúng phải Ma Huyệt pháp của Phi Long thư sinh, trở thành Hoạt Tử Nhân, dù chàng có là địa tiên lúc này cũng chỉ là xác chết biết cử động mà thôi. Bởi thế Cổ Ứng Long không thèm để ý đến chàng nữa.

Cổ Ứng Long bị thất bại cũng chỉ vì sự sợ hãi này, khi y đấu chưởng thứ nhứt với Hắc Cốt Ma Nương thì Kim Ngang Tiêu đã nảy ra một ý nghĩ. Chàng đã nhận thấy Kiên Tĩnh huyệt của Cổ Ứng Long ở ngay dưới nách y. Phàm những người luyện huyền môn công phu, nội ngoại thần công dù cho đạt tới mức thượng đỉnh trở thành mình đồng da sắt, thì trong người vẫn có những điểm suy nhược, là những nơi yếu nhất trong cơ thể.

Nhưng tìm thấy những điểm nhược này không phải là dễ. Cổ Ứng Long chuyên luyện Thái Dương thần công nên công phu của y thuộc loại thuần dương chân khí. Phàm đã luyện thần dương khi công thì các điểm suy nhược thuộc về hướng phía trên của cơ thể, còn người luyện thuần âm khi công thì các điểm suy nhược thuộc nửa thân dưới của cơ thể.

Biết như vậy cũng chưa đủ, Kim Ngang Tiêu đã học qua y lý, các huyệt đạo trong người đều thông hiểu, chàng đã luyện Cự Linh thần công, nên cách điểm huyệt vận khí của các môn nội công tuyệt học đều được biết qua.

Vì thế, khi Cổ Ứng Long một tay xách chàng đứng ra vận khí để đối chọi với Hắc Cốt Ma Nương, thì Kim Ngang Tiêu đã nhận định được các luồng chân khí vận chuyển trong người y, do đó chàng đoán ngay điểm nhược của Cổ Ứng Long chính là Kiên Tĩnh huyệt ở dưới nách bên trái y.

Song le, làm sao tấn công được? Kim Ngang Tiêu đã trở thành Hoạt Tử Nhân, chỉ đụng vào người khác chàng cũng chết ngay, bởi thế chàng không thể dùng chưởng hay ngón tay đánh vào Kiên Tĩnh Huyệt của Cổ Ứng Long, chàng nghĩ chỉ còn một cách là sử dụng Cách Không Thần Chỉ, nghĩa là dùng ngón tay búng ra gió đánh vào đối phương, cũng như thủ pháp Lăng Không Điểm Huyệt đứng xa có thể điểm huyệt được kẻ địch.

Môn Cách Không Thần Chỉ phí rất nhiều hơi sức, nếu không phải là người công lực thâm hậu thì không sao thi triển được.

Cổ Ứng Long cũng đã nghĩ đến việc Kim Ngang Tiêu ở cạnh có thể ám toán y, nhưng y tin rằng Kim Ngang Tiêu không dám đụng vào người y sợ bị tẩu hỏa nhập ma.

Còn dùng thủ pháp “Cách Không” thì Kim Ngang Tiêu đã mất gần hết công lực, làm sao thi hành được?

Chính Cổ Ứng Long đã nhảm vào điểm này. Ma Huyệt của Phi Long thư sinh đã làm bế tắc các huyệt đạo trong nội tạng Kim Ngang Tiêu, nhưng nhờ thế mà các vết nội thương của Kim Ngang Tiêu được hàn gắn lại.

Cự Linh thần công của Kim Ngang Tiêu là thứ võ học đệ nhất của thế gian, có đặc tính rất lạ lùng là một khi nội thương hàn gắn thì Cự Linh thần công tuần tự phục hồi, tuy không được mau lẹ bằng cách ngồi một nơi tĩnh tọa vận thành chân khí.

Khi Cổ Ứng Long đấu xong chưởng thứ nhất thì Cự Linh thần công trong người Kim Ngang Tiêu đã phục hồi được ba thành.

Chàng cảm thấy còn non kém lắm, nhưng đã đến lúc thập tử nhất sinh, chàng không còn do dự được nữa, đành vận hết nội lực vào ngón tay trỏ và chờ đợi.

Kim Ngang Tiêu khôn ngoan chờ đến lúc Cổ Ưng Long đấu chưởng thứ hai mới ra tay. Hắc Cốt Ma Nương đánh ra một chưởng Hỏa Diệm mạnh như sấm sét, khiến Cổ Ưng Long cũng phải giơ tay vận chưởng chống đỡ.

Nội lực trong người Cổ Ưng Long dồn hết vào chưởng lực chống đỡ được Hỏa Diệm chưởng nghe phát nổ “ùm” một tiếng. Nhưng lúc đó cũng là lúc trong người Cổ Ưng Long trống trải nhất, Kiên Tĩnh huyết của y lại càng trống trải hơn.

Kim Ngang Tiêu liền co ngón tay rồi theo đúng phép Cách Không Thần Chi bung ra. Quả nhiên chàng đã thành công. Ngon gió Cách Không Thần Chi bay xoẹt ra, trúng vào Kiên Tĩnh huyết của Cổ Ưng Long.

Cổ Ưng Long đột nhiên thấy huyết đạo suy nhược nhất của mình bị lạnh toát biết ngay là chuyện chẳng lành, nhưng không kịp nữa rồi.

Toàn thân y tê dại, đau đớn, không chịu nổi đành phải buông tay nắm vải áo của Kim Ngang Tiêu.

Vừa lúc đó, ngon gió của Hỏa Diệm chưởng ào tới, Kim Ngang Tiêu mượn sức gió đó, chân đạp xuống đất, nhún mình nhảy vọt ra thoát khỏi Cổ Ưng Long. Toàn thể kinh lực của Hỏa Diệm chưởng đã bị Thái Dương chưởng của Cổ Ưng Long ngăn chặn lại rồi, nếu không Kim Ngang Tiêu bị chưởng lực đó chạm vào người cũng hóa ra than ngay.

Kim Ngang Tiêu thoát nạn, đắc chí cất tiếng cười trong lúc quần hào gây người ra ngạc nhiên. Ngay cả Hắc Cốt Ma Nương cũng kinh lạ và mừng rỡ. Còn Cổ Ưng Long tức giận vô cùng. Người khác bị trúng điểm suy nhược như vậy, tất bị chết ngay hay bị trọng thương. Nhưng Cổ Ưng Long công phu luyện quá cao, lại thêm Cách Không Chi của Kim Ngang Tiêu chưa đủ uy lực thành thử Cổ Ưng Long chỉ bị choáng váng một chút rồi lại định thần ngay được.

Kim Ngang Tiêu bay bổng lên cao tưởng thoát nạn. Ai ngờ thân hình chàng còn đang lơ lửng trên cao, chưa kịp rút xuống thì bỗng thấy xoẹt một tiếng như lụa xé, một bóng áo đỏ bay vọt lên như mũi tên nhắm người Kim Ngang Tiêu lao tới.

Một tiếng quát như sét nổ vang lên :

- Độc Phật! Chớ hại người!

Đó là tiếng nói của Túy Phật Thiên Hồ. Tiếng nói chưa dứt thì bóng Túy Phật đã bay lên chắn đường áo đỏ là Độc Phật Mê Chân. Hai nhà sư kỳ phùng địch thủ gặp nhau lên không trung, chỉ thấy “bùng” một tiếng, rồi hai người ngã đảo lộn trở lại. Nguyên Độc Phật Mê Chân thấy Túy Phật nhảy lên cản đường, vội lạng chiếc mõ khổng lồ ra đánh đối phương.

Túy Phật vận dụng chưởng đánh vào chiếc mõ, khiến hai người bật tung trở lại.

Nhưng tai nạn của Kim Ngang Tiêu chưa hết. Nói thì lâu, việc xảy ra trong chớp mắt. Vừa đúng lúc Túy Phật và Độc Phật đụng nhau ở bán không thì ở phía dưới đã liên tiếp vang lên “xoẹt... xoẹt... xoẹt...” liên hồi.

Có tới bốn người áo đỏ Hồng Y Điện Ngự của U Minh cung nhất tề bay lên, cả thầy đều nhắm vào người Kim Ngang Tiêu đang từ trên không lộn nhào vì luồng chưởng phong Hỏa Diệm chưởng và đang sắp sửa rút xuống. Bọn U Minh cung hình như được lệnh của Cổ Ưng Long quyết giết Kim Ngang Tiêu cho bằng được. Vì biết chỉ cần đụng vào người chàng là Kim Ngang Tiêu chết ngay, bọn Hồng Y Ngự Điện không dùng chưởng phong tấn công mà chỉ nhảy lên cốt để đập một chưởng vào người chàng.

Kim Ngang Tiêu thấy Độc Phật đã bị Túy Phật chặn lại, nhưng cùng một lúc lại thấy bốn tên Hồng Y Ngự Điện bay lên làm sao không kinh hoàng?

Chàng rú lên một tiếng khiếp hãi thì đồng thời ở phía dưới nhiều việc xảy ra một lúc.

Trước hết là tiếng “ùm” dữ dội. Đó là Hắc Cốt Ma Nương trông thấy Kim Ngang Tiêu bị nguy, vội phát ra một luồng Hỏa Diệm chưởng nhằm đánh vào năm tên Hồng Y Ngự Điện đang bay lên.

Nhưng chưởng của Hắc Cốt Ma Nương vừa bay ra thì ngon thần công Thái Dương của Cổ Ưng Long cũng ập tới.

Bởi thế ba người chưa tới gần đã bị mấy luồng chưởng phong của bọn Hồng Y Ngự Điện đánh bay trở lại.

Cũng may lúc đó có một tiếng rú như tiếng rống ngâm nổi lên đỉnh tai nhức óc mọi người. Quần hào có người giật mình kêu lên :

- Sư Tử Hồng!

Quả nhiên, một vị cao tăng không biết từ đâu nhảy ra cũng bay bọt lên chắn đường bọn Hồng Y Ngự Điện. Đó chính là Bách Trượng thiền sư, vì cảm ân nghĩa của Kim Ngang Tiêu lúc trước, đã xuất thủ cứu chàng.

Bách Trượng thiền sư quả không là hổ danh đệ nhất cao tăng của võ lâm. Thiền sư chưa nhảy tới, chưởng lực đã đánh ra rồi. Lập tức có nhiều tiếng nổ rền rĩ như sấm động. Đó là Bách Trượng thiền sư đã đấu chưởng với bọn Hồng Y Ngự Điện ở bán không.

Kinh lực phát ra ào ào như giông tố. Mọi người hoa mắt, chỉ kịp thấy bóng tăng bào thấp thoáng lẫn lộn với bóng áo đỏ ở trên không, rồi đột nhiên ba tên Hồng Y Ngự Điện và Bách Trượng thiền sư xa xuống đất.

Bách Trọng thiên sư kinh lực tinh thâm, võ công ảo diệu, nhưng chỉ ngăn được ba tên Hồng Y Ngự Điện mà thôi.

Còn hai tên Hồng Y Ngự Điện nữa tiếp tục bay đến đón đường Kim Ngang Tiêu đang rút xuống.

Hai tên Hồng Y Ngự Điện chưa đến đích mà chuông của chúng đã giờ ra, hiển nhiên là chúng chỉ định vô trúng người Kim Ngang Tiêu cho chàng chết tốt vì Ma Huyệt.

Giữa lúc ấy, lại có tiếng rú thánh thót nổi lên. Một bóng người nhỏ nhắn, nhưng mặt bịt bằng một mảnh lụa đen, từ góc bên tả nhảy ra nhanh như chim cắt.

Người này nhảy lên đứng trên đầu một tượng đá, nhưng không phóng người phi thân lên cao, mà chỉ đứng nguyên vị rồi giờ hai tay đẩy lên cao hai chuông.

Tư thế của người này tuyệt đẹp. Quần hào reo lên một tiếng vừa cảm phục vừa ngạc nhiên. Vì bóng người bé nhỏ trông như một thiếu nữ đó, không ngờ lại có uy lực ghê gớm đến thế.

Hai chuông của y phát ra không biết là thuộc loại võ công nào, mà thành một luồng cuồng phong ghê người.

Thân hình Kim Ngang Tiêu đang sa xuống, sắp sửa bị hai tên Hồng Y Ngự Điện đập xuống trúng vào người, thì bỗng nhiên lại bị cuồng phong từ dưới đẩy ngược lên. Thành thử người Kim Ngang Tiêu, lại một lần nữa như chiếc pháo thăng thiên bốc vọt lên cao, nhưng cũng nhờ thế mà chàng thoát chết.

Hai tên Hồng Y Ngự Điện bị mất mồi rít lên một tiếng, bỗng sử dụng một thần pháp quái dị. Người họ bỗng xoay tròn lại như con ốc, rồi cũng mượn thế luồng kinh phong từ dưới bốc lên, nhàoai người bay vọt lên đuổi theo Kim Ngang Tiêu, người nào chuông cũng giờ ra sẵn, chỉ lăm le đụng vào người Kim Ngang Tiêu.

Nhưng người bịt mặt cũng phi thân lên, thần pháp thần tốc vô kể, nhanh như làn chớp nhoáng. Lại một cuộc đấu trường nữa xảy ra trên bán không.

Một loạt những tiếng “bùng bùng” nổi lên, rồi người bịt mặt và một tên Hồng Y Ngự Điện cùng rút xuống, còn một tên Hồng Y Ngự Điện rảnh tay nhơai người định nắm lấy Kim Ngang Tiêu.

Lúc bấy giờ Kim Ngang Tiêu bị hai lần đánh bay lên như trái cầu, người đang choáng váng, đột nhiên thấy bóng áo đỏ xoẹt tới sau lưng, chàng rú lên một tiếng khiếp hãi.

Kim Ngang Tiêu biết nếu để tay y chạm vào người thì chàng phải chết, nên trong lúc kinh hoàng, bất giác này ra thế ứng biến thần tốc.

Chàng xoay người lại đánh một thế Cự Linh thần chuông.

Chuông phong bay ra chặn đứng người áo đỏ, khiến hắn mất đà phải rút xuống.

Còn Kim Ngang Tiêu bắn ra xa hơn một chút nữa rồi cũng như con chim trúng tên, sa xuống đất liền.

Kim Ngang Tiêu sa xuống đất chẳng ngờ lại rút trúng vào chỗ Áo Ma đầu đà và Siêu Không thượng nhân đứng.

Kim Ngang Tiêu cả kinh, biết lọt vào tay bọn Đạt Ma tất chết nên chàng không chờ đợi hai nhà sư Tây Tạng chạy lại, vội vã đứng lên tấn công về phía họ một chuông.

Cự Linh thần chuông tuy ảo diệu, nhưng công lực của Kim Ngang Tiêu đã mất quá nhiều, chuông phong đánh ra uy lực chẳng có là bao.

Áo Ma và Siêu Ma cười nhạt một tiếng, cùng giờ tay phản lại bằng Âm Ma chuông. Kim Ngang Tiêu tự nhiên thấy mắt hoa lên, ngực chàng tưởng như bẻ nát, chàng lộn đi mấy vòng bắn ra xa đến hai trượng.

Lập tức cả một đoàn có tới mấy chục người nhảy xổ ngay lại, như một đàn nhặng bay ra định bằm lấy mỗi ngon. Người ta thấy đủ màu sắc: nào màu tắng bào vàng sắc sỡ của mấy nhà sư Đạt Ma, nào màu vàng lạt của bọn Hoàng Sam Võ Sĩ, nào màu đen của bọn Hắc Y sứ giả, nào màu xanh của bọn Thanh Y đường chủ. Lẫn lộn trong đám màu sắc sỡ đó lại còn có mấy bóng áo đỏ của bọn Hồng Y Ngự Điện. Về phía quần hào cũng có bốn, năm người nhảy ra, không phải để cứu Kim Ngang Tiêu mà cốt để bắt giữ hay đánh chết chàng. Những người này chẳng phải ai xa lạ, chính là những nhân vật của Câu Hồn bang, lúc này coi bỏ sắc phục và chiếc mặt nạ bằng đồng nên trông họ chẳng khác gì những nhân vật khác.

Bọn Câu Hồn bang trà trộn vào đây theo lệnh của Bang chủ, tuy không muốn để lộ tin tích, nhưng khi nhìn thấy Kim Ngang Tiêu kẻ đại thù chúng, vì Kim Ngang Tiêu đã giết hại nhiều tên Câu Hồn bang, nên bọn chúng muốn giết chết chàng ngay cho hả dạ.

Thành thử trong chớp mắt, tứ phía đều có kẻ thù chạy về phía Kim Ngang Tiêu té ngã, để sát hại chàng. Bọn Hắc Cốt Ma Nương muốn trở tay cũng không kịp, và lại Hắc Cốt Ma Nương bị Cổ Ưng Long ngăn cản, còn bọn Bách Trọng thiên sư và Tùy Phật, Giang Nam Tửu Quý, Chu Đức Ân... đều bị bọn U Minh cung chia ra tấn công cản trở.

Kim Ngang Tiêu thấy mấy chục kẻ thù đồ xô đến, thì kinh hoàng quay đầu chạy. Nhưng chàng vừa chạy được mấy bước thì phía sau có tiếng cười hi hi, một bóng áo đỏ chạy vượt lên, rồi một luồng kinh phong ào ào như giông tố bay tới sau lưng Kim Ngang Tiêu.

Kim Ngang Tiêu giật mình nhìn lại thì một vật gì to lớn như vựa cột đá ập tới. Đó chính là chiếc mỏ khổng lồ của Độc Phật Mê Chân. Bóng người áo đỏ

là Độc Phật, y thấy Kim Ngang Tiêu bỏ chạy nên đã ném theo chiếc mõ.

Kim Ngang Tiêu thấy chiếc mõ lù lù bay tới, muốn né tránh cũng không kịp, bị chiếc mõ đập trúng lưng. Những người đứng ngoài bỗng nghe thấy “bùm” một tiếng, thân hình Kim Ngang Tiêu bắn văng ra xa như viên đạn.

Nguyên chiếc mõ này là công phu tuyệt kỹ của Độc Phật Mê Chân. Các cao thủ võ lâm để chiếc mõ này đánh trúng là coi như cuộc đời tàn rồi. Chẳng những chiếc mõ có đặc tính phá tan huyền môn khí công mà nó còn làm tạng phủ đập nát hết, nếu thoát chết thì cũng mất hết võ công và trở thành phế nhân vô dụng.

Kim Ngang Tiêu nhờ mấy thứ bảo vật trong người nên khi bị chiếc mõ đánh trúng cũng không đến nỗi bị chết ngay. Chàng thấy tối sầm mặt mũi, người bắn tung ra xa, hơi thở đứt đoạn, tưởng như hôn mê bất tỉnh ngay.

Khi Kim Ngang Tiêu vừa bị chiếc mõ độc đánh trúng thì có nhiều tiếng rú thất thanh nổi lên. Đó là những tiếng kêu kinh hoàng của những người thân của chàng.

Kim Ngang Tiêu bị bắn đi xa đến năm trượng rồi rớt xuống đất nằm im không nhúc nhích, máu ở mồm, ở mũi, ở tai chàng ứa ra. Cả bọn kẻ thù của Kim Ngang Tiêu cũng đứng sững lại không đuổi theo nữa, vì tất cả đều biết chiếc mõ của Độc Phật Mê Chân ghê gớm như thế nào, họ tin rằng Kim Ngang Tiêu đã chết rồi. Còn bọn Hắc Cốt Ma Nương đều ngây người ra đứng chết sững vì quá đau thương cảm. Chu Uyển Thanh thấy người yêu bị hạ độc thủ chỉ kịp rú lên một tiếng thảm thiết rồi ngất xỉu, may có ông là Chu Đức Ân ở bên cạnh đỡ kịp.

Vào hang độc đạo

Đầu trường đang huyền não bỗng im lặng, nhìn cả về phía Kim Ngang Tiêu đang nằm gục ở phía xa.

Sự thật lúc đó Kim Ngang Tiêu chưa chết. Chàng cũng không bị hôn mê, thần trí vẫn tỉnh táo.

Nhưng vì bị một đòn quá nặng, chàng không đứng lên được ngay.

Chỉ khoảnh khắc sau, Kim Ngang Tiêu lấy lại được hơi thở, nên lồm cồm bò dậy.

Nhiều tiếng kêu ngạc nhiên nổi lên, đến khi Kim Ngang Tiêu đứng lên được thì đầu trường lại huyền não vô kể.

Nhiều tiếng gào thét đến vỡ trời :

- A, tiểu tặc còn sống!

- Tiểu tặc chưa chết!

Giữa những tiếng kêu ngạc nhiên ấy, lại có những tiếng la nửa hãi hùng nửa mừng rỡ.

- Ngang Tiêu ca ca!

- Kim thiếu hiệp! Kim bằng hữu.

Nhưng đồng thời lại có những tiếng quát như sấm :

- Chớ để tiểu tặc trốn thoát!

Kim Ngang Tiêu, hãy để tính mạng lại.

Cả một đoàn người lại chạy xô về phía Kim Ngang Tiêu.

Cùng lúc đó, lại có tiếng chuông phong va chạm nhau ầm ầm, tiếng binh khí loảng xoảng, tiếng người la hét rồi ngã vật xuống.

Đó là hai phe bên vực và chống đối Kim Ngang Tiêu cùng chạy lên, rồi lại cùng ra tay tấn công để ngăn cản nhau, không cho nhau chạy tới phía Kim Ngang Tiêu.

Nhưng dù sao phe bạn của Kim Ngang Tiêu cũng có ít người. Chỉ trong chớp mắt, phe thù địch đông hơn đã vượt lên chạy trước, đó là Hoàng Sam Võ Sĩ và Thanh Y đường chủ của U Minh cung.

Kim Ngang Tiêu vừa loạng choạng đứng lên, thấy kẻ thù chạy lại như kiến cỏ, chàng biết nếu để chúng tới nơi ắt không toàn tính mạng, vội quay đầu chạy.

Lúc đó Kim Ngang Tiêu lại bị mấy vết thương mới, nhưng vết thương cũ chưa khỏi hẳn lại tái phát khiến chàng hầu như nửa mê nửa tỉnh, không còn biết phân biệt phương hướng nào chỉ cảm đầu chạy thẳng.

Kim Ngang Tiêu chạy thế nào mà nhảm đúng vào con đường đưa đến cửa hang độc đạo đưa lên Kim Đình tự. Quần hào cả bạn lẫn thù khi thấy chàng chạy về phía đó đều kêu lên một tiếng ngạc nhiên, rồi cũng cố gắng chạy vượt lên để ngăn cản. Những người thân với chàng thì muốn cứu chàng khỏi xa

vào tử địa, còn những kẻ thù thì tâm địa độc ác, muốn chính tay họ hạ thủ chứ không muốn để chàng chết về vật quái quỷ ở trong hang. Riêng có bọn Đạt Ma phải thì muốn bắt sống chàng để tra khảo lấy lại cuốn Cự Linh thần công.

Nhưng khoảng cách khá xa, bọn người chạy phía sau làm sao đuổi kịp Kim Ngang Tiêu. Mặc dầu công lực toàn thất, trong lúc tâm thần hỗn loạn và kinh hoàng, Kim Ngang Tiêu chạy mau vô cùng. Trong chớp mắt chàng đã tới cửa hang.

Giữa lúc ấy, một ông già mặc áo trắng không biết từ đâu nhảy ra, phi thân nhảy vọt lên đầu một pho tượng đá rồi, tuy chỗ ông ta đứng còn cách xa cửa hang đến hơn mười trượng, ông già phóng đánh ra một ngọn chưởng cực kỳ dữ dội, gió bay thốc ra kêu rú lên như giông bão. Ông già đó chẳng phải ai xa lạ mà chính là Phi Long thư sinh, cha của Câu Hồn bang chủ.

Nguyên Phi Long thư sinh đã có dụng ý riêng nên mới không giết Kim Ngang Tiêu mà chỉ dùng Ma Huyết Thủ Pháp điểm vào người chàng để chàng hóa thành Hoạt Tử Nhân. Lão có ý giữ chàng sống dở chết dở trên dương thế là vì còn có mục đích đặc biệt muốn lợi dụng chàng.

Lão lại sợ kẻ khác cướp mất Kim Ngang Tiêu nên mới biến thành Hoạt Tử Nhân để không ai đụng tới chàng, vì hễ đụng đến chàng thì chàng lăn ra chết, còn ích lợi gì nữa.

Muru mô của Phi Long thư sinh thâm hiểm vậy, chẳng ngờ lúc này Kim Ngang Tiêu bị kẻ thù truy nã lại chạy vào đường hang độc đạo. Nếu chàng chạy vào đó rồi bị đánh chết ném ra ngoài thì lão còn lợi dụng được việc gì nữa, bởi thế Phi Long thư sinh mới phải nhảy ra ngăn cản.

Chưởng phong của Phi Long thư sinh nhanh như điện xẹt đánh trúng lưng Kim Ngang Tiêu, khi chàng vừa chạy đến cửa hang. Chỉ nghe bùm một tiếng, Kim Ngang Tiêu đã ngã sấp ngáy xuống.

Các cao thủ có mặt ở đầu trường thấy Phi Long thư sinh xuất hiện bất ngờ nên kinh ngạc đứng sững cả lại. Thấy chưởng pháp của Phi Long thư sinh uy lực ghê gớm, họ cho là Kim Ngang Tiêu khó lòng thoát chết. Chỉ có Phi Long thư sinh biết Kim Ngang Tiêu không thể chết ngay, vì lão đã tính trước, chỉ định đánh cho Kim Ngang Tiêu chết ngất đi mà thôi chứ không định đánh chết chàng.

Không ngờ các cao thủ võ lâm và cả Phi Long thư sinh cùng tính sai cả.

Kim Ngang Tiêu vừa ngã gục xuống, chỉ nằm im trong khoảnh khắc rất ngắn, rồi lay động dậy và lồm cồm bò dậy.

Mọi người kinh ngạc há hốc mồm, cho là Kim Ngang Tiêu xương đồng da sắt, chứ không ai có thể chịu được từng ấy vết thương mà không chết và cũng không bất tỉnh.

Nhưng ngay sau đó nhiều tiếng rú khiếp hãi lại nổi lên ngay.

Thì ra là Kim Ngang Tiêu vừa đứng được lên đã ngã gục xuống nữa.

Nhưng chàng vẫn không gục hẳn mà cứ thế lết mình vào... cửa hang.

Máu me ở mồm và ở vết thương của Kim Ngang Tiêu nhỏ ra, kéo thành một đường dài, trông rất thảm.

Lúc ấy thì đầu trường lại càng hỗn độn thêm.

Ngoài tiếng rú thất thanh của Chu Uyển Thanh và tiếng kêu kinh hoàng của bọn Túy Phật, Bạch Thiên Vân là những người chí tình với Kim Ngang Tiêu, lại có những tiếng thét của bọn U Minh cung. Có tới năm tên Hồng Y Ngự Điện nhảy vọt lên như tên bắn, định đuổi theo nắm Kim Ngang Tiêu trở lại.

Phi Long thư sinh thân pháp kỳ ảo hơn, đã bay vọt lên trước tới cửa hang.

Nhưng dù nhanh đến đâu cũng không kịp nữa rồi.

Thân hình đầm máu của Kim Ngang Tiêu chui lọt vào cửa hang tới om.

Bọn Hồng Y Ngự Điện chạy đến cửa hang thì đứng sững ngay lại, đưa mắt nhìn nhau.

Còn Phi Long thư sinh chạy thêm vài bước nữa tới sát cửa hang. Mọi người tưởng lão nhảy vào trong hang bắt Kim Ngang Tiêu lôi ra. Nhưng lão ngần ngại một chút rồi quay lại.

Những người này đều là cao thủ hạng nhất nhưng họ cũng không dám liều lĩnh nhảy vào tử địa.

Đã có gần hai chục người nhảy vào đây rồi bị chết thảm khốc và bị ném xác ra ngoài.

Lúc bấy giờ mọi người đã chạy đến gần cửa hang, nhưng không ai dám tiến lên mà chỉ đứng ngoài đó.

Họ thấy thân hình Kim Ngang Tiêu lết mãi, lết mãi vào bên trong, rồi đến khúc tới om và không trông thấy gì nữa.

Bỗng từ phía ngoài có tiếng kêu rất bi ai nổi lên :

- Kim đại ca! Kim đại ca!

Đó là giọng lạnh lùng đầy nước mắt của một cô gái. Rồi một bóng người nhảy vọt đến. Đó là người bé nhỏ bịt mắt, vừa rồi đã dùng chuông phong đánh Kim Ngang Tiêu bay bổng lên để cứu Kim Ngang Tiêu thoát chết vì tay bọn Hồng Y Ngự Điện.

Quần hào nghe thấy tiếng kêu bi ai của người bịt mắt, nên lúc này mới rõ y chỉ là một cô gái giả trang nam tử.

Cô gái vừa kêu, vừa chạy đến cửa hang, thân pháp thần tốc vô kể. Nàng ta lao đầu chạy thẳng vào hang như muốn đuổi theo Kim Ngang Tiêu để cứu chàng.

Nhưng cô gái bịt mắt vừa chạy đến cửa hang chưa kịp phi thân nhảy vào, thì một bóng trắng đã phi thân tới nhanh như điện xẹt túm ngay lấy cô gái bịt mắt, nhấc bổng lên như nhấc một con gà.

Bóng trắng đó chính là Phi Long thư sinh. Lão nắm được cô gái rồi nét mặt sa sầm và quát khê :

- Nghịch nữ! Ngươi vẫn cãi lời ta...

Quần hào chưa kịp hiểu chuyện gì thì Phi Long thư sinh đã cùng cô gái bịt mắt nhảy vọt qua đầu các pho tượng đá, phi thân chạy ra ngoài, trong chớp mắt đã biến đi mất dạng.

Quần hào và bọn U Minh cung đứng ngoài lờm lờm nhìn nhau. Họ tin tưởng Kim Ngang Tiêu tất sẽ bị số phận của những người trước, bị bắn xác ra ngoài chết tươi, nên có ý ngóng chờ, quên cả giao chiến với nhau.

Có điều quần hào để ý thấy lạ lùng hơn cả là chủ nhân U Minh cung Thiên Nam Nhất Hiệp Cổ Ung Long đã biến đâu mất rồi. Còn Hắc Cốt Ma Nương Lý Phụng Chi cũng không thấy có mặt ở nơi đó nữa. Hai tay cự thủ này bỏ đi từ lúc nào không ai hay.

Bọn Chu Đức Ân, Túy Phật Thiên Hồ, Bạch Thiên Vân và anh em Cái bang đứng ngoài lo sợ, ngóng đợi, nhưng Kim Ngang Tiêu bò vào hang độc đạo đã lâu mà không thấy tăm hơi gì. Bọn người thân hữu của Kim Ngang Tiêu nửa mừng nửa lo. Mừng là không thấy Kim Ngang Tiêu bị bắn xác ra ngoài, còn lo là không hiểu số phận chàng ra sao.

Vừa lúc ấy phía quần hào bỗng có một chàng đại hán râu xồm trông như Trương Phi, tay cầm đại đao, nhảy vọt ra trước cửa hang, cười nói như lệnh võ :

- Các người nhất gan thái hóa đâm ra u mê mất rồi. Tên tiểu tử nọ vào được hang này tức là hang hết độc dữ rồi. Còn chờ gì nữa mà không đến Kim Đình tự. Nếu các người có sợ Vô Ảnh Thần Đao Tiêu Độc Hoàn này đi tiên phong vào trước cho mà xem.

Lời nói của Tiêu Độc Hoàn làm mọi người sực tỉnh. Có lẽ hang đã hết độc rồi, nên Kim Ngang Tiêu mới có thể bò vào mà không bị đánh bật ra. Thế là có người lao nhao, đôi đi vào đó ngay. Lòng tham của bấu trên Kim Đình tự lại nung nấu trong lòng các nhân vật giang hồ.

Nhưng Tiêu Độc Hoàn đã cười lớn một tiếng, xoay người đi ngay, như sợ có ai tranh đoạt vào trước hắn. Tiêu Độc Hoàn chưa đi được ba bước thì phía sau đã nghe “vù” một tiếng.

Một lão hòa thượng mặc áo vàng sắc sỡ đã nhảy đến sau lưng Tiêu Độc Hoàn và giơ tay như móc sắt nắm lấy tay hắn. Tiêu Độc Hoàn nghe tiếng gió đã quay lại chém một đao, nhưng lão hòa thượng võ công cao hơn y một bậc, thì triển Cẩm Nã thủ pháp, bắt lấy đại đao của y ném đi, một tay xách ngược y lên cười nói :

- Nhà ngươi tài đức là bao mà dám lên Kim Đình tự? Bản tăng có chút duyên với tên Kim tiểu tử, nên phải đuổi theo y lấy lại cuốn bí kíp võ công của bốn phái. Bản tăng chưa lấy được cuốn sách đó thì quyết không cho ai đến gần tên Kim Ngang Tiêu. Nhà ngươi hãy chờ đến lượt sau hãy lên Kim Đình tự.

Nói đoạn lão hòa thượng ném Tiêu Độc Hoàn ra xa đến bảy tám trượng. Quần hào thấy sự việc xảy ra bất ngờ đều lặng im, và lại ác danh của Vô Ảnh Thần Đao Tiêu Độc Hoàn đã vang lừng miền Thiểm Tây nên không ai ra tay bênh vực hắn. Còn bọn U Minh cung dường như đã có chủ ý nên để mặc cho lão hòa thượng hành động, chỉ đứng im lặng nhìn.

Lão hòa thượng đó chính là Siêu Ma thượng nhân của phái Đạt Ma. Y ném Tiêu Độc Hoàn đi, rồi đứng nhìn thẳng vào hang tối.

Đột nhiên, Siêu Ma thượng nhân giơ cả hai chuông đánh thẳng vào hang tới một luồng Âm Ma chuông tới mười thành công lực. Luồng kinh phong âm nhu bay đi, chui lọt vào hang tối như một con rồng hung dữ chui vào hang động.

Chuông lực Âm Ma chân truyền của Đạt Ma tổ sư quả là thứ chuông lực lợi hại vô kể. Chuông phong phát ra nhẹ nhàng chứ không ào ạt dữ dội như những thứ chuông lực thuần dương cương khí.

Chỉ trong chớp mắt, trong hang tối bỗng thấy vang dội những tiếng nổ “ùm... ùm” như long trời lở đất. Đó là chuông lực Âm Ma đã tới hang sâu phá phách trong hang. Tuyệt nhiên không thấy một phản ứng gì đánh ngược trở ra ngoài.

Quần hào thấy thế cũng phải rùng mình kinh hãi vì công lực ghê gớm của lão hòa thượng Tây Tạng.

Siêu Ma thượng nhân chờ cho chuông lực Âm Ma phá phách trong hang thật kỹ rồi mới phát ra tiếng cười đắc ý, phất hai ống tay tăng bào rộng thùng thình, đoạn phi thân đi như bay tiến thẳng vào hang độc đạo.

Thân pháp của Siêu Ma thượng nhân nhanh nhẹn và kỳ ảo khác thường.

Những người đứng ngoài võ công non kém hơn, chỉ thấy hoa mắt một chút đã không thấy hình bóng Siêu Ma đâu nữa.

Nhưng ngay lúc ấy một tiếng nổ quái lạ từ trong hang phát ra, nghe như thể tiếng chuông phong đập vào đá, “òùng.. ồùng” dư âm kéo dài.

Rồi một vật trong hang bắn ra ngoài thấy vút một tiếng khiến mọi người giật mình rú lên, thì ra đó là một đồng thịt.

Chẳng cần suy đoán, mọi người hiểu ngay đó là thi thể của Siêu Ma thượng nhân, vì lẫn lộn với đồng thịt máu đầm đìa đó là những mảnh áo vàng sắc sỡ, đúng là tăng bào của nhà sư Tây Tạng.

Siêu Ma thượng nhân võ công chí cao không ngờ lại chết một cách thảm khốc như vậy.

Nhưng mọi người vừa kinh hãi vừa phân vân. Sức mạnh gì đã biến một cao tăng Tây Tạng, một thân võ công điều luyện nội ngoại thần công kiêm tu, trở thành một đồng thịt nát bét? Trên đời này liệu có người nào có sức mạnh ghê gớm đến thế không?

Siêu Ma thượng nhân bị đánh chết bắn ra ngoài, chắc chắn không có cao thủ nào dám nghĩ đến việc tiến vào hang nữa.

Vì thế quần hào lúc này đứng im phăng phắc không ai hó hé một tiếng mà cũng chẳng ai dám tiến đến gần cửa hang.

Nhưng còn Kim Ngang Tiêu? Mọi người hồi hộp nhìn vào hang tối thăm và chờ đợi.

Nhưng càng chờ chẳng thấy lâu, trong hang vẫn im lìm, bao phủ một sự bí mật rợn người.

Bạn đang đọc truyện *Cự Linh Thần Chương* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 25: Kim Đỉnh tự: Vô thiên vô địa

Hãy bỏ mặc số phận của Kim Ngang Tiêu và tình trạng ngờ ngác của quần hào đứng trước hang độc đạo, xin mời chư vị độc giả chú ý đến hành động của một người đàn bà, một trong những vai quan trọng của bộ truyện này. Đó là Cửu Quý Ác Bà Bách Hoa Nương.

Sau khi thất bại về tay Kim Ngang Tiêu, Cửu Quý Ác Bà phải bỏ chạy, trong lòng căm hận đến độ cùng cực, khiến thần trí gần như hôn mê nửa điên nửa dại, một mình thi triển khinh công chạy như bay.

Cửu Quý Ác Bà mấy chục năm trước đây cùng chồng là Phi Long thư sinh đã xưng hùng xưng bá ở võ lâm, đôi vợ chồng này về chiếm ngụ tại Miêu Cương trở thành đôi vô địch thần quân giang hồ chỉ nghe tiếng cũng đủ kinh hãi rồi.

Cửu Quý Ác Bà võ công lại còn cao hơn Phi Long thư sinh một bậc, nên thường tự phụ cho là đệ nhất anh thư của thiên hạ, coi người đời bằng nửa con mắt. Cũng vì thế giữa cặp vợ chồng này thường xảy ra xích mích, đôi khi đánh lộn lẫn nhau, nhưng mỗi lần Phi Long thư sinh đều thất bại trước võ công quá cao của vợ.

Rồi đến một ngày kia, trong cuộc cãi vã cực kỳ dữ dội, không biết hai bên khích bác nhau như thế nào, cả hai vợ chồng đều phát lời thề độc, bỏ nhà cửa, bỏ con cái ra đi tìm nơi ẩn cư để luyện võ công đến mức xuất phạm nhập hóa. Cả hai cùng thề rằng mỗi người không tiến bộ gấp mười lần trước thì không nhìn thấy nhau nữa.

Cả hai vợ chồng cùng ham mê võ thuật quá độ, lòng tự ái lại cao nên chỉ vì mấy lời nói khích mà hóa ra tan cửa tan nhà, con cái để lại cho một nô bộc thân tính chăm nuôi, còn họ mỗi người mỗi ngả đi tìm nơi vắng vẻ để tu luyện công lực. Cho hay nhưng cao thủ võ lâm một khi đã mắc phải cái nghiệp “vô” thì chẳng những không bao giờ dứt ra khỏi, mà còn có khi thân thể sự nghiệp bị hại vì nghiệp đó, nếu chẳng có một tấm lòng quang minh rộng lượng, từ bi bác ái.

Môn thần công tuyệt kỹ của Cửu Quý Ác Bà là Cửu Quý Thôi Hồn. Lúc chưa ẩn cư, Cửu Quý Ác Bà Bách Hoa Nương còn là một thiếu phụ tuổi vào trạc trung tuần, dung mạo vô cùng xinh đẹp. Lúc đó Cửu Quý Ác Bà đã luyện được bốn thành Cửu Quý Thôi Hồn, nhưng khắp chốn giang hồ, chẳng có mấy người địch nổi. Bách Hoa Nương hành sự quái dị, thủ đoạn lại ác độc, bởi vậy môn Cửu Quý Thôi Hồn đã gieo rắc kinh hoàng khắp nơi, vì thế Bách Hoa Nương đã có danh hiệu là Cửu Quý Ác Bà.

Đến khi vào núi ẩn cư Cửu Quý Ác Bà luyện thêm được bốn thành nữa là tám thành hóa hậu, mặc dầu trong lòng chưa mãn nguyện nhưng Cửu Quý Ác Bà tin rằng võ công đó là đệ nhất thiên hạ, không ai địch nổi.

Nào ngờ lần hạ sơn thứ hai, vừa ra khỏi núi ẩn cư được mấy ngày, Cửu Quý Ác Bà gặp ngay một địch thủ ghê gớm và thất bại vì tay địch thủ này. Mía mai hơn hết, địch thủ đó lại là Kim Ngang Tiêu, một thư sinh yếu đuối, võ công tầm thường, mà trước đây Cửu Quý Ác Bà đã uy hiếp, thậm chí trông cá một độc châm vào người chàng để sai khiến. Như vậy làm sao Cửu Quý Ác Bà không uất hận, hổ thẹn đến độ điên cuồng?

Đi tìm Thuần Dương Cương Khí

Một tuyệt kỹ Cửu Quỷ Thôi Hồn của Cửu Quỷ Ác Bà đã thất bại vì Cự Linh thần công của Kim Ngang Tiêu. Chính âm thanh Thôi Hồn tung ra đều bị Cự Linh thần công phá tan.

Cửu Quỷ Ác Bà là người cực kỳ thông minh, biết mình biết người. Cửu Quỷ Thôi Hồn thất bại vì Cự Linh thần công, chẳng phải vì môn võ công ấy non kém, mà chỉ vì Cửu Quỷ Ác Bà chưa luyện đến nơi đến chốn mà thôi.

Nguyên Cửu Quỷ Thôi Hồn cũng như Cự Linh thần chương là một trong năm thứ Ngũ Tuyệt của võ học thiên hạ. Cửu Quỷ Thôi Hồn vốn do một lão tăng đời Nam Tống tu luyện trên một hòn đảo ngoài Bắc Hải, sau ba chục năm diện bích “nhìn vào tường” đã luyện thành.

Môn võ công ghê gớm này mật truyền trong môn phái của lão tăng, mỗi đời chỉ có một người học được.

Bởi vậy võ lâm ít nghe thấy nói đến và danh tiếng của nó không lừng lẫy bằng Cự Linh thần chương. Nhưng trên thực tế thì Cửu Quỷ Thôi Hồn ngang hàng với Cự Linh thần công chẳng thua kém chút nào.

Cửu Quỷ Ác Bà hận chẳng luyện được mười hai thành hóa hậu môn Cửu Quỷ Thôi Hồn nên mới phải thua Kim Ngang Tiêu.

Suốt mấy chục năm ẩn cư, Cửu Quỷ Ác Bà chỉ luyện đến hóa hậu thứ tám, rồi công lực ngừng lại không tiến triển được nữa.

Lúc bấy giờ Cửu Quỷ Ác Bà mới chợt nhớ lại lời dặn của sư phụ năm xưa.

Cửu Quỷ Thôi Hồn là Thuần Dương Cương Khí công phu, vị lão tăng sáng tạo ra nó là người thuộc phái nam, nên môn công phu tuyệt kỹ này chỉ hợp với nam nhân, những người thuộc loại dương còn phụ nữ thuộc loại âm, khó lòng luyện thành.

Cửu Quỷ Ác Bà trong lòng đã chán nản và tức hận mấy chục năm tu luyện của mình mà vẫn không thành tài.

Nhưng sau mụ chợt nghĩ đến một việc phụ nữ thuộc phái âm nhưng nếu luyện thêm được một môn Thuần Dương Cương Khí trong người, thì dương khí này sẽ trợ lực cho Cửu Quỷ Thôi Hồn.

Một trăm năm trước đó đã có một vị lão ni luyện được mười hai thành hóa hậu Cửu Quỷ Thôi Hồn là nhờ có Cự Linh thần công trợ lực.

Biết được như vậy rồi, Cửu Quỷ Ác Bà sai người sang tận Tây Tạng để tìm cuốn Cự Linh thần công vì võ lâm đều biết rằng cuốn kinh này do phái Đạt Ma giữ.

Ai ngờ giữa lúc đó thì phái Đạt Ma cũng gặp đại họa. Cự Linh thần công bị nghiệt đồ là Củng Khốc Quái Tăng cướp đi mất rồi.

Về sau Cửu Quỷ Ác Bà nghe tin một quái nhân xưng là Vô Danh Khách đã chiếm được Cự Linh thần công, đem xuống địa huyết Dã Nhân lãnh tàng trữ.

Cửu Quỷ Ác Bà liền bắt Kim Ngang Tiêu đi tới huyết đồ để lấy cuốn Cự Linh thần công.

Mọi việc đó đã thuật trong những hồi trước chẳng phải nhắc lại đây nữa.

Duy chỉ có Cửu Quỷ Ác Bà là càng nghĩ càng đau đớn. Kim Ngang Tiêu đã lấy được Cự Linh thần công, Cửu Quỷ Ác Bà tưởng sẽ toại nguyện, không ngờ tên tiểu tử Kim Ngang Tiêu đó lại dùng Cự Linh thần công đánh mụ phải bỏ chạy.

Cửu Quỷ Ác Bà vừa chạy vừa suy nghĩ liên miên, nên chẳng bao lâu đã ra khỏi Côn Luân thánh địa. Rời khỏi Lôi Công động, mụ tiếp tục phi thân xuống núi, đi như bay.

Trong đầu óc Cửu Quỷ Ác Bà này chỉ quay cuồng với một ý nghĩ: làm thế nào tạo được Thuần Dương Cương Khí để luyện Cửu Quỷ Thôi Hồn. Nếu không luyện thành Cửu Quỷ Thôi Hồn thì giấc mộng làm Minh chủ võ lâm cũng tan thành mây khói.

Mặc dầu không có chút liên lạc gì với phu quân là Phi Long thư sinh, nhất cử nhất động của Phi Long thư sinh đều không lọt qua mắt mụ. Ngay cả việc Phi Long trước bỏ đi, ngấm ngấm hạ lệnh cho nô bộc thân tính nuôi dưỡng con cái để sau này lập thành Câu Hồn bang gây bão tố trong võ lâm, mụ đều biết hết.

Cửu Quỷ Ác Bà còn biết cả mục đích tối hậu của Phi Long thư sinh là thu các môn phái võ lâm về một mối, để lập thành Đại phái võ học duy nhất của Trung Nguyên, tự tôn làm một bậc “Vô Nghiệp Đế Vương”. Cửu Quỷ Ác Bà luôn luôn có lòng đố kỵ với Phi Long thư sinh nên đã rắp tâm để mặc cho Phi Long thư sinh hành động, chờ đến lúc Phi Long thư sinh thành công, mụ mới xuất đầu lộ diện, buộc Phi Long thư sinh phải tỉ thí để đoạt luôn chức Minh chủ Đại Phái Trung Nguyên.

Vợ chồng với nhau mà mụ còn ghen ghét như vậy, thử hỏi với người ngoài làm sao mụ không độc ác?

Nhưng bao nhiêu toan tính đó đều hồng hêt, chỉ vì mụ không luyện thành Cửu Quỷ Thôi Hồn.

Cửu Quỷ Ác Bà đang đi vun vút, chợt thấy một luồng gió lạnh thổi ào vào mặt, làm mụ tỉnh táo, tâm thần chấn định hơn trước. Mụ nhìn ra, té ra đã đến

bên một hồ nước lớn từ bao giờ không biết.

Bây giờ đang lúc mùa đông tháng giá, tuyết không còn rơi nữa, nhưng nước hồ vẫn còn đóng băng. Bên hồ có cây um tùm lổm đổm những mảng tuyết trắng còn sót lại, coi cảnh thiên nhiên hùng vĩ vô cùng. Đang sẵn có tâm sự buồn bực trong lòng, Cửu Quý Ác Bà liền đến một tảng đá ngồi lên đó rồi đưa mắt ngắm nhìn ra hồ nước. Gió lạnh, mặt chỉ mặc mấy làn áo mỏng một màu trắng xóa, nhưng đối với công lực của Cửu Quý Ác Bà gió lạnh có thấm gì. Trái lại gió rét còn làm dịu bớt nỗi uất hận đang bùng cháy trong lòng.

Đang mải suy nghĩ, Cửu Quý Ác Bà như quên cả cảnh vật xung quanh.

Chợt thấy “huych” một tiếng, một vật gì đó vô cùng nặng nề từ trên cao nhảy xuống, rồi tiếng chân nện thình thịch xuống đất.

Cửu Quý Ác Bà đã quen ẩn cư, vốn ưa tĩnh, không thích huyên náo bị quấy rầy nên chau mày quay lại. Bỗng mặt tròn mắt ngạc nhiên vì thấy phía sau đang chạy đến là một con đười ươi cao lớn gấp rưỡi người thường.

Con đười ươi đang chạy lại phía Cửu Quý Ác Bà thì bỗng thấy một tiếng quát vang, một bóng người phi lại nhanh như chớp, đứng chặn đường con đười ươi, không cho nó tiến lại gần Cửu Quý Ác Bà.

Người đó cất tiếng sang sảng mắng :

- Nghiệt súc! Không được làm càn như vậy!

Mắng xong, người đó vội quay lại hướng về phía Cửu Quý Ác Bà, người đó bỗng kêu “a” một tiếng kinh ngạc rồi ngẩng người ra nhìn.

Cửu Quý Ác Bà lúc này mới lưu ý nhìn người vừa tới, thấy y là một nhân vật trạc tứ tuần, mặt mũi phương phi, chòm râu đen ánh, nhưng đôi mắt hơi nhỏ như mắt lợn, đầu đội nón lông cừu, quần áo cực kỳ xa hoa có vẻ quyền quý, lưng đeo bảo kiếm, tay cầm cung tên, có vẻ là một hào phú hay là vị quan triều đình đang đi săn.

Lẽ tất nhiên Cửu Quý Ác Bà là một người ẩn cư mấy chục năm nay, không thể nào không quen biết người này được. Nhưng người nọ mới thấy Cửu Quý Ác Bà đã tỏ vẻ ngạc nhiên như vậy chính là vì y trông thấy sắc đẹp mê hồn của Cửu Quý Ác Bà, nhất là lại thấy Cửu Quý Ác Bà ngồi một mình bên bờ hồ vắng.

Người nọ sau phút ngạc nhiên, bỗng đổi bộ mặt tươi cười giòn dã nói :

- Nương nương, tại hạ xin nương nương tha tội vì con nghiệt súc đã làm kinh động nương nương. Nhưng tại hạ thật không ngờ, một giai nhân nương tử như thế này lại một mình ra chơi bên bờ hồ vắng giữa trời đông lạnh lẽo. Chẳng hay người là người hay là... tiên nữ hạ phàm.

Đối với Cửu Quý Ác Bà một nhân vật võ lâm ẩn cư trong núi tu luyện hàng mấy chục năm nay lời nói văn hoa mỹ miều đó thật là lạ tai. Cửu Quý Ác Bà vừa ngạc nhiên vừa tức cười. Mặt đã quen với thái độ kinh hoàng của những người gặp mặt tướng như ma quỷ hiện hình. Nhưng Cửu Quý Ác Bà vừa chợt nhớ rằng mình đã bỏ mặt da người quá quý để lộ bộ mặt thực ra, và đoán hiểu ngay rằng nhân vật này đã thực sự xúc động vì sắc đẹp của mình.

Từ khi nổi danh Cửu Quý Ác Bà Bách Hoa Nương ít khi để lộ bộ mặt thực cho người đời trông thấy. Nay vì sự tình cờ nhân vật xa lạ này được chiêm ngưỡng sắc đẹp mê hồn của mặt.

Cửu Quý Ác Bà chợt thấy vui vui vì lời tán tụng nọ. Bình thường, nếu mặt bị quấy rầy trong lúc buồn phiền thế này, kẻ gặp mặt không chết ắt phải thành tàn phế suốt đời. Hôm nay, thật không ngờ, vì một câu nói lạ tai mà Cửu Quý Ác Bà bỗng thấy hài lòng. Kinh lực đã vận lên bàn tay, tự nhiên dịu lại.

Cửu Quý Ác Bà mỉm cười đáp :

- Nếu là người thì sao? Nếu là tiên thì sao?

Mặt cười nghiêng nước nghiêng thành. Chao ôi mặt cười mỉm của Cửu Quý Ác Bà thật làm say đắm lòng người, mãnh lực phi thường. Bách Hoa Nương năm xưa khi còn đi học nghệ đã nổi danh là tuyệt thế giai nhân, đến lúc hạ sơn tuổi mới đôi mươi sắc đẹp lại càng phát triển, gây biết bao sóng gió trong võ lâm. Về sao Bách Hoa Nương được tặng ác danh là Cửu Quý Ác Bà thì lúc đó cũng là lúc mặt đã luyện được Cửu Quý Thôi Hồn Công, thứ võ công kỳ diệu trong thiên hạ, có mãnh lực giữ gìn sắc đẹp tươi trẻ mãi.

Bởi vậy suốt mấy chục năm ẩn cư luyện Cửu Quý Thôi Hồn Công, Cửu Quý Ác Bà vẫn trẻ đẹp như thuở thiếu thời. Đến nay trên tám mươi mà trông mặt như gái đương xuân thật kỳ lạ vô cùng.

Người nọ vốn là kẻ hiếu sắc, thấy mặt cười tươi như hoa của Cửu Quý Ác Bà, bất giác mê mẩn tâm thần. Lời hỏi ồm ồm của mỹ nhân làm gã mừng rỡ như bắt được cửa, vội vàng nói :

- Bất cứ là người hay là tiên, tại hạ cũng xin mời người ngọc quá bộ giáng lâm, rồi gót sen đến chơi tề xá... cũng ở gần đây thôi, kéo ở đây hồ nước đơn sơ, gió lạnh lẽo, chẳng phải là nơi xứng đáng để tiếp giai nhân.

Cửu Quý Ác Bà đang lúc trong lòng phiền muộn, chỉ muốn tung hoành chém giết cho hả giận hay kiếm cách giải trí cho khuây khỏa, nên đối với lời mời đường đột đó, chẳng những không giận mà còn thấy vui vui kỳ lạ. Bởi thế mặt cười đáp :

- Ta chẳng hề quen biết các hạ, các hạ cũng chẳng quen biết ta, như vậy chẳng phải là đường đột lắm sao?

Gã nọ cười hô hô :

- Tại hạ họ Triệu tên gọi là Từ Phong, vốn chẳng phải người của vùng này, nhưng có một trang trại ở gần đây, hàng năm cứ đến mùa đông tháng giá, có lệ từ để đồ về đây, tìm thú săn loài gấu trắng để tiêu khiển. Nương tử nếu chẳng chê thô thiển xin mời lại xơi chén rượu Mai Hoa.

Cửu Quý Ác Bà nhìn gã, thấy đôi gò thái dương gồ lên, biết ngay là người có công phu tu luyện nội công chẳng phải tầm thường. Tuy nhiên gã Triệu Từ Phong này có điểm lạ lùng là y chẳng có vẻ dày dặn phong sương như những nhân vật giang hồ nước da trắng hồng, chân tay nhỏ nhắn, chứng tỏ là người quen sống trên nhung lụa từ thuở nhỏ. Duy chỉ có đôi mắt mặc dầu tinh nhanh sáng quắc, nhưng lại có vẻ giào hoạt dâm dăng khác thường. Triệu Từ Phong nói y đi săn gấu, lại có con đười ươi nuôi luyện thuần thực, như vậy gã là một nhân vật không phải hèn hạ chút nào.

Cửu Quý Ác Bà cảm thấy kỳ lạ, càng thấy tò mò thêm nên gật đầu nhận lời. Triệu Từ Phong lộ vẻ hân hoan, vội vã mời Cửu Quý Ác Bà cùng đi.

Hai người vừa đi được mấy bước, phía sau đã có tiếng huỳnh huých. Cửu Quý Ác Bà quay lại nhìn thì thấy đó là con đười ươi đi theo. Triệu Từ Phong như sợ giai nhân khiếp đảm, vội cất tiếng rít lên mấy tiếng. Con đười ươi tính khôn như người, gật đầu lia lịa, đứng ngay lại không đi theo nữa. Cửu Quý Ác Bà càng thấy ngạc nhiên, không hiểu Triệu Từ Phong là người thế nào.

Đi khoảng độ năm chục trượng chưa ra khỏi rừng thông um tùm, Triệu Từ Phong bỗng đưa tay lên miệng, thổi hai tiếng sáo ngắn. Liền đó có tiếng vó ngựa rầm rập chạy lại. Bốn người cỡi bốn con tuấn mã màu trắng chạy đến, đem theo sau một con ngựa hồng lông mượt như nhung trông rất đẹp. Bốn người đều ăn mặc như gia nhân, nhưng người nào người nấy cao lớn, lực lưỡng lưng đeo đoản đao.

Người đi đầu nói :

- Chờ lệnh chủ nhân.

Triệu Từ Phong thản nhiên như không và cũng không đáp lễ chỉ nói :

- Đem con “Xích Long” của ta lại cho nương tử cỡi.

Một tên gia nhân vội đem con ngựa hồng đến trước mặt Cửu Quý Ác Bà, cúi đầu rất kính cẩn. Một tên khác tự dắt ngựa trắng của mình đến trước mặt Triệu Từ Phong. Hai người lên ngựa đi trước, còn bọn gia nhân đi sau, tên nhường ngựa cho chủ phải cỡi chung một con ngựa với đồng bọn.

Cửu Quý Ác Bà thầm nghĩ, cho gã Triệu Từ Phong này là một Trại chủ giàu có, uy quyền mạnh mẽ, nhưng mục chưa hết ngạc nhiên.

Ngựa chạy chưa được một dặm, phía sau lại có thêm vó ngựa rầm rầm. Thì ra không biết từ đâu lại đã có thêm mười hai kỵ sĩ cỡi tuấn mã chạy theo nhập bọn. Rồi phút chốc sau lại có thêm người, như thể những người này chờ sẵn ở dọc đường.

Những người nhập bọn sau này đều là những người ăn mặc như vệ sĩ, đầu đội khăn cheo, mình mặc võ phục, lưng đeo cung tên, sườn cài trường kiếm chẳng khác gì một đội quân. Đoàn người ngựa chạy chưa được ba dặm thì bọn người lần lượt dọc đường nhập bọn, phút chốc đã đông tới trên ba mươi người.

Cửu Quý Ác Bà ngạc nhiên thật sự, đưa mắt nhìn Triệu Từ Phong cỡi ngựa chạy bên cạnh. Nhưng Triệu Từ Phong mặt mày hớn hờ, như thể mừng rỡ được gặp mỹ nhân, tuyệt nhiên không để ý gì đến lũ người hầu cận chạy theo sau.

Lát sau đoàn người chạy ra khỏi khu rừng tiến xa đến đường cái lớn. Cửu Quý Ác Bà giật mình thấy hai bên đường phía trước có cả một đội quân đông đến sáu chục người dàn hàng nghiêm chỉnh, tên nào tên nấy ngồi trên tuấn mã rất uy nghi.

Tên quân cỡi ngựa đứng đầu còn cầm một lá cờ lớn, cờ bay phấp phất trước gió. Ngựa của Triệu Từ Phong và Cửu Quý Ác Bà vừa chạy tới, cả đội quân nhảy xuống ngựa, tay cầm giáo dài sắc phục nửa đỏ nửa đen, cúi rạp xuống chào. Có kẻ hô lớn :

- Hộ tống chủ nhân trở về.

Tất cả ứng tiếng dạ ran, rồi lên ngựa nhanh thoăn thoắt, chạy theo sau bọn gia nhân vệ sĩ.

Lúc bấy giờ Cửu Quý Ác Bà mới chợt hiểu: mục gặp một vị tướng quân của Triều đình. Trên lá cờ to lớn do tên quân đi tiên phong chạy trước mang theo, quả nhiên có chữ “Triệu” đại tự sắc đen trên nền cờ đỏ. Tuy vậy Cửu Quý Ác Bà vẫn im lặng, cho ngựa chạy bên cạnh Triệu Từ Phong, nét mặt vẫn thản nhiên chờ xem sự thể biến chuyển ra sao.

Lối chừng tuần trà sau thì đoàn người ngựa về tới một trang trại lớn. Căn trại này thực lạ lùng, bề ngoài thì có vẻ đơn sơ mộc mạc, như bất cứ một trang trại nào của miền thôn dã, nhưng càng tiến vào trong càng thấy cảnh xa hoa lộng lẫy bày ra trước mắt. Có tới hơn một chục ngôi nhà to lớn như những cung điện, từ công ngoài vào đã thấy một hồ nước lớn, rồi đến một sân rộng và tòa đại sảnh, hai bên có hai dãy sư tử đá nằm chầu.

Nhưng Cửu Quý Ác Bà chẳng để ý đến những thứ đó. Mục chú ý đến những người ra nghênh đón. Hơn một chục người áo quần tề chỉnh đứng hai bên cổng cúi đầu chào, nhưng Triệu Từ Phong cỡi ngựa đi thẳng vào chẳng hề đáp lễ. Cửu Quý Ác Bà vừa nhìn thấy bọn người này, đã giật mình ngạc nhiên, vì đó toàn là những cao thủ võ lâm, địa vị khá cao trong giới giang hồ hắc đạo. Bọn người này không nhận được ra Cửu Quý Ác Bà vì giang hồ chỉ biết Cửu Quý Ác Bà với bộ mặt giả, già nua xấu xí chớ không ai nhìn thấy mặt thật tươi đẹp của mục bao giờ.

Cửu Quý Ác Bà lại càng thắc mắc, không hiểu Triệu Từ Phong là hạng người thế nào. Nếu y là võ quan của Triều đình, tại sao y lại giao du kết nạp với

những tay ma đầu khét tiếng của võ lâm? Cứ xem cung cách đón rước vừa rồi, thì bọn ma đầu này chỉ là hạng gia nhân tầm thường của họ Triệu mà thôi. Tại sao những tay giang hồ khét tiếng đó lại chịu uốn mình đi làm tôi tớ cho gã họ Triệu này?

Cửu Quỷ Ác Bà còn đang thắc mắc thì Triệu Tử Phong lại cười hi hi, lộ vẻ vui mừng vô hạn, đơn đả mời mọi người vào đại sảnh.

Cửu Quỷ Ác Bà mỉm cười nói :

- Không ngờ giữa chốn hoang sơn mà lại có một nơi trang trọng như thế này. Triệu quan nhân quả là một nhân vật cự phú đương thời.

Triệu Tử Phong cười hô hô :

- Nương tử quá khen, thật ra trang trại nhỏ mọn này cả năm bỏ không dùng chỉ cho tại hạ nghỉ chân vài ba ngày trong dịp đông chí mà thôi. Tại hạ chỉ mong được mời nương tử về chốn kinh đô, đảm chắc ở trên đời này chỉ có một mình tại hạ dám nói câu: Mỹ nhân muốn gì phải có thứ đó. Nếu nương tử về chốn kinh đô với tại hạ thì nương tử muốn gì mà chẳng được?

Nói dứt lời Triệu Tử Phong lại cười híp mắt, liếc mắt đưa tình Cửu Quỷ Ác Bà, dáng điệu thật là bợm đi. Cửu Quỷ Ác Bà vờ cúi đầu như hổ thẹn, nhưng trong bụng đã rửa thắm con quỷ hiếu sắc này đến ngày tận số rồi mới gặp lão bà này. Dù người là nhân vật gì đi chăng nữa, lão bà quyết chẳng tha.

Bọn gia nhân đầy tớ, đông đến cả chục người đã chạy lên lạy xướng hầu hạ, kẻ dọn trà người đem hoa dâng (thứ đèn để sưởi cho ấm lúc trời lạnh). Nhưng Triệu Tử Phong bỗng quát lớn :

- Ủa, sao các người không dọn Xuân Phong các đồ ta đưa nương nương lên khoản đãi? Các người thật đáng tội!

Bọn gia nhân tái xám cả mặt, quỳ rạp xuống nói :

- Xin Minh chủ tha tội chết, lũ nô tì này ngu xuẩn đã thất thổ với Minh chủ và nương nương.

Triệu Tử Phong trừng mắt :

- Không đi làm việc ngay, còn lạy lục làm gì.

Bọn gia nhân dập đầu xuống đất côm cốp, rồi lui ra vội vã đi sửa soạn Xuân Phong các, Triệu Tử Phong liền mời Cửu Quỷ Ác Bà đến ngay nơi đó.

Phía bên ngoài đại sảnh, cách trang hoàng đã xa hoa lộng lẫy nhưng lên đến Xuân Phong các, Cửu Quỷ Ác Bà mới thấy lại còn nguy nga tráng lệ gấp mười lần. Biết bao châu báu quý kim đều tụ lại cả nơi đây.

Xuân Phong các chỉ là một tòa lầu nhỏ xinh xắn, ngay chính giữa là một cột trụ to lớn, có hình một con rồng dát vàng lá cuốn xung quanh, hai mắt là hai viên hồng ngọc to lớn. Xung quanh tường tòa lầu đều là nhung lụa che phủ, rèm gấm bao trùm giữa lầu, náo đôn cắm thạch, bàn đàn hương, nhát nhát thứ gì cũng là loại tuyệt đỉnh quý giá thế gian hiếm có. Tường đến bậc đế vương cũng chỉ đến thế là cùng.

Cửu Quỷ Ác Bà bất giác giật mình tự nhủ: chẳng lẽ gã họ Triệu này là Hoàng thân quốc thích của Triều đình?

Chỉ trong chớp mắt, tiệc rượu đã dọn lên, đủ các thứ sơn hào hải vị, chén ngọc, đĩa ngà, thực sang trọng.

Triệu Tử Phong vừa cất chén mời mỹ nhân uống rượu thì bỗng có tiếng chân người bước vun vút lên cầu thang, rồi một giọng oang oang nói :

- Khải bẩm Chúa công, quả là bọn U Minh cung đã...

Tiếng nói ngừng bật và ngay tại khung cửa đã có bóng ba người xuất hiện: hai nhà sư đầy đặn, tuổi trạc ngoài tứ tuần và một ông lão gầy ốm tuổi ngoài sáu mươi. Ba người này vừa trông thấy có người lạ ngồi với Triệu Tử Phong nên vội ngừng tiếng không nói nữa.

Cửu Quỷ Ác Bà vừa nghe thấy ba chữ U Minh cung đã giật mình chú ý, nhưng khi trông thấy ba người vừa mới lên thang lầu mọi người lại càng ngạc nhiên hơn.

Hai nhà sư đó mọi người không lạ gì, đó chính là Huyền Trang Nhị Tăng, hai đại cao thủ của Phật môn, gốc người nước Kim, nổi danh ở chốn kinh đô.

Người thứ nhất là Huyền Đô đại sư, còn người thứ hai là Huyền Sứ đại sư, cả hai tới ngụ ở Huyền Trang đại tự gần đế đô. Còn ông lão già là Bạt Đức lão nhân, một nhân vật vào hạng đệ nhất cao thủ của hắc đạo.

Thấy ba người có vẻ ngạc nhiên về sự hiện diện của mỹ nhân, Triệu Tử Phong đắc chí cười :

- Nhị vị sư phụ và lão huynh đừng e ngại, vị nương tử đây là người mới quen biết của ta. Các vị đã tới Côn Luân thánh địa rồi sao?

Huyền Đô đại sư định mở mồm nói, nhưng Bạt Đức lão nhân vội đưa mắt, cướp lời :

- Việc này, để anh em tại hạ trình bày với chủ nhân sau.

Huyền Đô đại sư hiểu ý, gật đầu không nói nữa. Nhưng y tiến lên một bước chấp tay nói :

- Anh em bàn tăng thật đường đột vô lễ, dám xin phu nhân tha lỗi cho.

Cửu Quỷ Ác Bà đã thừa biết ý định của y, nhưng vẫn lẩn lờ như không biết gì, vội đứng lên đáp lễ :

- Không dám, đại sư dạy quá lời.

Một luồng kinh lực âm nhu đã từ hai bàn tay của Huyền Đô đại sư phát ra, Cửu Quỷ Ác Bà đã biết nhưng không vận khí chống đỡ, để mặc cho luồng kinh lực đẩy vào người, khiến người mù lão đạo muốn ngã.

Vì đề thử công lực của đôi phương Huyền Đô đại sư chỉ dùng có hai thành hòa hậu, nên dù có trúng người cũng không thể gây thương tích gì.

Nhưng vừa thấy Cửu Quỷ Ác Bà lão đạo Triệu Tử Phong đã cười lớn, đứng vội lên đỡ lấy tay mù, một mặt dùng tả chưởng khê hóa giải luồng kinh lực của Huyền Đô, đoạn nói :

- Huyền Đô đại sư chẳng nên nghi ngờ như thế làm gì. Vị nương tử đây quyết chẳng phải là người của võ lâm đâu.

Huyền Đô đại sư có vẻ thẹn thùng, nhưng vẫn đưa mắt nghi ngờ nhìn Cửu Quỷ Ác Bà.

Trong khi đó Cửu Quỷ Ác Bà làm ra vẻ ngây ngô không hiểu gì, nhưng trong thâm tâm mù không khỏi ngạc nhiên, vì thấy thế chưởng vừa rồi của Triệu Tử Phong hóa giải kinh lực của Huyền Đô rất ảo diệu, nội lực phát ra uy mãnh vô cùng. Mù đã tưởng Triệu Tử Phong bắt quả chỉ là một tay võ công tầm thường, ai ngờ y cũng là một cao thủ có hạng, võ công chẳng kém gì bọn Huyền Đô và Huyền Sử.

Sau khi bọn Huyền Đô cáo lui rồi, Triệu Tử Phong mới cười nói :

- Nương tử xin nương tử chớ buồn phiền vì thái độ lỗ mãng của mấy lão trọc đó. Họ chỉ là những người quen thói quyền cước bạo lực, chẳng biết gì lễ độ với mỹ nhân.

Cửu Quỷ Ác Bà tỏ vẻ ngạc nhiên :

- Triệu quan nhân nói vậy thôi, chớ tôi chẳng thấy họ có điều gì thất thố cả.

Thấy mỹ nhân tuyệt nhiên không biết gì về cuộc thử võ công vừa rồi. Triệu Tử Phong càng tin và thích chí cười hi hi. Còn Cửu Quỷ Ác Bà nghĩ thầm: mấy tên trọc đó chưa biết tay lão bà tử cho chúng được giao nghiệm.

Hai người bắt đầu ăn uống chuyện trò rất đầm ấm. Cửu Quỷ Ác Bà tung hoành ngang dọc trên chốn giang hồ, nhưng hôm nay chỉ vì để lộ bộ mặt thực tươi đẹp như hoa ra mà gặp cảnh ngộ khác thường thế này, khiến mù thấy lạ lùng và thích thú, cố ý ngồi nán lại lâu thật lâu để dò xem tung tích họ Triệu làm gì và tại sao chúng lại chú ý đến Côn Luân thánh địa cùng U Minh cung.

Triệu Tử Phong không thấy mỹ nhân có vẻ gì nóng nảy muốn cáo từ, nên y càng mừng rỡ. Men rượu nồng lên má Cửu Quỷ Ác Bà ửng đỏ, vẻ hoa cười nguyệt thẹn càng tăng thêm phần lộng lẫy, khiến gã họ Triệu đa tình ngây ngất cả người.

Triệu Tử Phong tha thiết nói :

- Nương tử ơi, thật tại hạ vô tâm quá, từ lúc gặp được nương tử bên bờ Tuyết Phong hồ tại hạ như kẻ mất hồn, quên cả hỏi quý tánh cao danh của nương tử. Chẳng hay tại hạ phải xưng hô làm sao cho tiện và chẳng hay nương tử cho tại hạ biết... biết nương tử... ở đâu đến chẳng?

Cửu Quỷ Ác Bà chum chim cười :

- Triệu quan nhân thực khéo nói quá. Tiện thiếp vốn người họ Bách, Triệu quan nhân cứ gọi là Bách Thị cũng đủ rồi. Còn lai lịch của tiện thiếp, nói ra e chẳng tiện mà cũng chẳng có ích gì. Chúng ta quen biết nhau như thế này, chỉ cần... chỉ cần biết nhau thôi, hà tất phải tìm hiểu kỹ càng cho tai vách mạch rừng.

Triệu Tử Phong nghe nói thật hợp ý với mình, lại thấy mỹ nhân có vẻ muốn coi cuộc giao du này như một cuộc tư thông, sợ kẻ khác biết rõ thân thế của mình thì có điều bất tiện, nên bất giác y sung sướng cười lên mấy tiếng đầy vẻ gian trá rồi nói :

- Bách nương tử với tại hạ thật tâm đầu ý hợp.

Cửu Quỷ Ác Bà tuy là đại ma đầu của võ lâm, hành động tàn bạo độc ác vô song, nhưng dù sao vẫn không quen với những chuyện phong tình lợi là như thế bao giờ. Bởi thế mù có ý ngượng cúi đầu xuống chẳng nói gì.

Triệu Tử Phong cả cười, nói :

- Bách nương tử, tại hạ thấy nương tử chẳng phải tầm thường nên có ý đem một thứ quý tửu ra để nương tử thưởng thức.

Nói đoạn, không chờ Cửu Quỷ Ác Bà trả lời, Triệu Tử Phong đã vỗ tay một cái, hai thị nữ mặc áo lụa xanh chạy ra. Triệu Tử Phong lớn tiếng nói :

- Bấy đem Hồng Ngự tửu của ta ra để nương tử thưởng thức.

Hai thị nữ tuổi trạc đôi mươi, chúm chím cười tinh quái, ứng tiếng dạ rân rồi chạy đi ngay.

Chỉ trong một lát chúng đã bung lại một chiếc khay vàng trên có để một vò rượu tuyệt đẹp, men sứ sắc hồng, đặt một cái gối bằng gấm

Triệu Tử Phong đón lấy vò rượu và nói :

- Bọn nô tì ở đây thấy vò rượu này màu hồng và là Ngự Tửu, (rượu vua ban) cho nên chỉ biết là Hồng Ngự tửu, thật ra tên thật của thứ rượu quý này là Vạn Diệu Hoa Lâm tửu do Đức kim thượng ban cho các tiên nhân tại hạ. Xin mời nương tử thưởng thức rượu hiếm của thế gian.

Nói dứt lời Triệu Tử Phong rót rượu ra chén. Mùi rượu thơm ngọt ngào bốc lên, xông vào mũi thấy dễ chịu vô cùng.

Cửu Quỷ Ác Bà thấy y nói mời rượu quý mà giọng nói của y đầy vẻ gian manh, đôi mắt của y điên đảo, nên đã biết ngay rằng dụng ý xảo quyệt của y.

Đến lúc mùi rượu xông lên, giữa hương thơm ngào ngạt lại phảng phất một mùi ngai ngái, thì làm sao lửa gạt được một tay lão luyện giang hồ như Cửu Quỷ Ác Bà.

Nhưng Cửu Quỷ Ác Bà vẫn tự thị có mấy chục năm khổ luyện Cửu Quỷ Thôi Hồn, bất cứ loại độc được độc tửu nào cũng không thể hại nổi mụ, mụ chỉ cần vận khí một lượt là có thể dùng nội lực huyền diệu của Cửu Quỷ Thôi Hồn đẩy chất độc ra ngoài hay hóa giải chất độc đó.

Bởi thế mụ chẳng ngần ngại cảm chén rượu lên uống ngay. Nhưng trong lòng mụ, hung tính đã nổi lên. Mụ nghĩ: “tên dâm quỷ này quả đến ngày tận số rồi nên mới dùng thủ đoạn này để hạ độc thủ với lão bà tử”.

Cửu Quỷ Ác Bà uống thêm ba chén rồi vẫn cười nói như không. Triệu Tử Phong cả mừng thấy mỹ nhân đã trúng mồi quá dễ.

Nguyên thứ rượu Vạn Diệu Hoa Lâm tửu của y chẳng phải là thứ độc được làm chết người, mà chỉ là một thứ Xuân tình tửu, nghĩa là có tính cách kích động dục tình của nữ nhân. Thứ rượu này do một loại rợ phiên chế tạo đem cống hiến các vị Hoàng đế Trung thổ sức công hiệu của nó hết sức kỳ lạ.

Người đàn bà bất cứ đoạn trang hiền thực đến đâu, chỉ uống phải một chén rượu này cũng trở thành một loài quỷ dâm dục, tâm thần mê mẩn, luôn luôn khát vọng nhục dục. Cửu Quỷ Ác Bà uống luôn một lúc ba chén làm sao chịu nổi.

Trước khi uống rượu, Cửu Quỷ Ác Bà đã vận dụng công phu Cửu Quỷ Thôi Hồn để sẵn sàng hóa giải chất độc. Mụ coi thường vì dù có vận độc trùng thả vào rượu, khi uống vào người, công lực Cửu Quỷ Thôi Hồn của mụ sẽ hóa giải liền.

Chẳng ngờ, uống uống xong ba chén rượu một lát thì Cửu Quỷ Ác Bà đột nhiên thấy một luồng khí nóng dị thường, phát sinh từ Đan Điền chạy vòng lên ngực đâm vào hai nhũ hoa, rồi từ đó luồng nhiệt khí chạy thẳng xuống hạ bộ, ngứa ngáy khó chịu vô cùng.

Cửu Quỷ Ác Bà giựt mình kinh hãi, vội ngấm ngấm vận dụng đến mười thành công lực của Cửu Quỷ Thôi Hồn rồi dùng nội gia chân khí đưa kinh lực Cửu Quỷ Thôi Hồn chặn giữ luồng nhiệt khí đang làm nguy trong người.

Nhưng lạ lùng thay, Cửu Quỷ Thôi Hồn không chặn giữ mà cũng không hóa giải được luồng nhiệt khí đó.

Trái lại, Cửu Quỷ Thôi Hồn đụng đến nhiệt khí lại càng làm cho nó nóng thêm và nguy tác dữ dội thêm, Cửu Quỷ Ác Bà thất sắc, mụ chưa gặp trường hợp như thế bao giờ.

Thì ra Cửu Quỷ Ác Bà quá tự phụ vì công lực Cửu Quỷ Thôi Hồn nên đã mắc hờn.

Nguyên Vạn Diệu Hoa Lâm tửu không phải là thứ độc tửu, mà là một thứ Kích Thích Tố, người Hán chưa biết đến bao giờ chỉ có người rợ Phiên ở miền Bắc biết chế tạo và hiểu đặc tính của nó.

Không phải là chất độc, Vạn Diệu Hoa Lâm tửu không thể nào bị Cửu Quỷ Thôi Hồn phá được.

Cửu Quỷ Thôi Hồn là công lực giải độc kỳ diệu nhất của thiên hạ, nhưng nó chỉ hiệu nghiệm đối với chất độc.

Còn đối với chất Kích Thích Tố thì công lực của Cửu Quỷ Thôi Hồn lại trợ lực thêm cho chất đó, nghĩa là làm cho nó kích thích mạnh thêm.

Chỉ trong khoảnh khắc, Cửu Quỷ Ác Bà đã vận động đến chín tầng chân khí nội lực, mỗi lần vận động là mỗi lần làm cho kích thích tố mạnh thêm.

Hai má của Cửu Quỷ Ác Bà bỗng nóng bừng lên như lửa cháy, đồng thời nhiệt khí, quái dị trong người làm hai nhũ hoa căng thẳng, hạ bộ ngứa ngáy chỉ muốn giao hoan lập tức.

Triệu Tử Phong thấy mỹ nhân bỗng ngồi ngậy người mặt đỏ bừng, hai mắt lờ đờ, biết ngay là dục tình đã phát động. Y không ngần ngại gì nữa, vì đã quen với cảnh này, nên bước ngay sang ghé bên choàng tay vào vai Cửu Quỷ Ác Bà và là loi nói :

- Nương tử ơi, gió đông lạnh lẽo, nhưng trong Xuân Phong các này ấm áp vô cùng, mây mưa một khắc ngàn vàng, đỉnh Vu Sơn đang chờ đợi... Nương tử ơi.

Nói đoạn y cười hi hi, cắn vào cổ trắng như tuyết của Cửu Quỷ Ác Bà.

Cửu Quý Ác Bà bị dục tình phát động, nhưng công lực mụ cao siêu vô cùng, mụ vẫn còn chống chọi được, chưa bị mê loạn ngay vào nhục dục. Mụ vừa kinh hãi vừa tức giận, biết rằng nguy đến nơi, nên khi Triệu Tử Phong vừa cắn cổ mụ thì mụ rùng mình một cái, công lực Cửu Quý Thôi Hồn cuộn cuộn nổi lên. Cửu Quý Ác Bà bỗng quát to một tiếng, giờ tay gạt bắn Triệu Tử Phong sang một bên.

Cái gạt tay của Cửu Quý Ác Bà uy mãnh dường nào.

Triệu Tử Phong tuy là tay tu luyện nội công đã đến mức khá cao, nhưng trong lúc thắng thốt bất ngờ, làm sao đương cự nổi uy lực đó? Chỉ thấy rầm một tiếng, người Triệu Tử Phong đã bắn đi như mũi tên quệt qua đồng bàn ghế làm cả một bàn tiệc đổ xuống tung tóe, mà vẫn còn chưa hết đà, cả người Triệu Tử Phong đập vào cây cột lớn làm cả tòa lầu Xuân Phong các rung rinh như sắp đổ.

Triệu Tử Phong kinh hãi quá rú lên một tiếng. Cũng may y là tay dày công tập luyện, nên khi thân hình vừa bị bắn đi, y đã vận dụng nội lực ngay, dùng luyện gia chân khí hộ thể nên tuy người bị đập vào cột mà y vẫn không bị thương, chỉ bị đau ê ẩm thôi.

Triệu Tử Phong gắng gượng đứng lên, trở mắt nhìn Cửu Quý Ác Bà, nét mặt vô cùng ngạc nhiên, y lắp bắp nói không ra lời :

- Ngươi... ngươi...

Triệu Tử Phong bị cái gạt vừa rồi, như người ở trên cung trăng rớt xuống. Y tưởng Cửu Quý Ác Bà không biết võ công, chẳng ngờ chỉ một cái gạt nhẹ đó cũng đủ làm cho y thấy nữ nhân là tay nội công tuyệt đỉnh. Nhưng điều làm cho y kinh hãi nhất là thấy Cửu Quý Ác Bà đã uống ba chén rượu Vạn Diệu Hoa Lâm tửu mà vẫn còn đủ lực chống cự lại được ma lực của thứ dâm tửu ấy. Quả là việc chưa từng thấy bao giờ.

Thực ra Cửu Quý Ác Bà chỉ nhờ công lực quá cao, mà chống cự lại được ma lực của rượu. Nếu người võ công bình thường thì chắc hẳn lúc này đã bị loạn trí, tâm thần mê mẩn, biến thành công quỷ dâm dục rồi. Dù vậy Cửu Quý Ác Bà cũng bắt đầu thấy choáng váng, lửa dục bốc lên khó chịu vô cùng.

Mụ tức giận vì bị mắc hóm, nên chỉ muốn giết chết Triệu Tử Phong ngay rồi bỏ đi tìm thuốc giải. Vừa thấy Triệu Tử Phong đứng lên lắp bắp mấy tiếng, Cửu Quý Ác Bà đã cười nhạt, mắt sáng quắc, trầm giọng nói :

- Họ Triệu kia, ngươi gặp ta hôm nay là hết sống rồi.

Nói đoạn mụ từ từ giờ tay lên, định phóng ra một chưởng lực Cửu Quý Thôi Hồn đập Triệu Tử Phong vỡ sọ. Nhưng Triệu Tử Phong đã liệu lĩnh tấn công mụ trước. Con kinh hoàng đã qua, họ Triệu đã trấn tĩnh lại được, nên y vừa kinh lạ vừa tiếc người ngọc, liền vận dụng công lực, đánh ra một chưởng, định thử xem nội lực của nữ nhân như thế nào rồi mới gọi người đến bắt sau.

Cửu Quý Ác Bà vừa giờ tay đã thấy chưởng lực của đối phương ào ào lấn áp tới. Cửu Quý Ác Bà “hừ” một tiếng, thuận tay liền đẩy ra một chưởng Cửu Quý Thôi Hồn, đỡ chưởng của đối phương.

“Ừm” một tiếng nổ như tiếng sét.

Triệu Tử Phong bỗng bị bắn lộn đi ba vòng, người đập vào vách rầm một tiếng. Y học ra một cục máu tươi, đồng thời ở hai lỗ mũi y rỉ ra hai giòong máu đen. Triệu Tử Phong chưa bị ngất xỉu, nhưng y đã bị thương không đứng lên được nữa.

Cửu Quý Ác Bà tiến lên một bước, nói :

- Họ Triệu kia, ta hóa kiếp cho ngươi để ngươi chớ giờ trò dâm dục với Quý Dạ Xoa dưới Diêm Vương.

Nói đoạn mụ giờ tay lên, định đánh vào đầu y một chưởng.

Triệu Tử Phong thấy cặp mắt mụ lóe hung quang, liền kinh hoàng hét lên :

- Khoan! Nương tử có biết ta là ai không mà dám loạn đả. Ta là Hoàng...

Cửu Quý Ác Bà trong người đang khó chịu nên ngắt lời y, cười lớn :

- Dù ngươi có là Hoàng đế ta cũng giết ngươi.

Bỗng một tiếng quát như tiếng chuông nổi lên :

- Yêu phụ chớ làm càn!

Một bóng người từ ngoài cửa sổ nhảy vào, thân pháp vô cùng ảo diệu, chỉ thấy thấp thoáng một chút đã có một vị lão tăng hiện ra đứng chắn trước mặt Triệu Tử Phong, đối diện với Cửu Quý Ác Bà.

Vị lão tăng đó mình hạc xác ve, nhưng đôi mắt hữu thần lấp lánh như tia điện, vừa nhảy đến nơi đã giờ tay điểm vào yếu huyệt của Triệu Tử Phong để y khỏi thổ huyết ra nữa. Triệu Tử Phong như người vừa được cứu ra khỏi Diêm phủ, mừng lú lười nói :

- Sư phụ, mau cứu đệ tử!

Liền khi đó có bốn năm người nữa từ cửa sổ nhảy vào, tất cả đều quây quần bảo vệ Triệu Tử Phong. Trong bọn này có cả Huyền Đô, Huyền Sứ và lão quái. Huyền Đô đại sư cất tiếng cười khanh khách :

- Ta đã có y nghi ngờ quả không sai. Yêu phụ này là một nhân vật vô lâm định đến đây hành thích Điện hạ. Cũng may ta đã huy động kịp thời các vệ sĩ đứng quanh đây đề phòng nên yêu phụ không thi hành thủ đoạn được nữa.

Vị lão tăng trầm giọng nói :

- Yêu phụ, người tuân lệnh ai đến đây hành thích. Người có biết nhân vật này là Ngự đệ của đương kim Hoàng thượng không? Người đã đánh Điện hạ bị thương, mau giao tay chịu trời để đưa về kinh đô xét xử theo luật pháp của triều đình.

Cửu Quỷ Ác Bà ngậy người nhìn vị lão tăng. Không phải mục kinh hãi vì lời lão tăng tiết lộ Triệu Tử Phong là con trai Hoàng đế, mà vì mục nhìn lão tăng mãi mà không nhớ ra đó là nhân vật nào, tại sao lại thu nhận một nhân vật triều đình quan trọng như vậy làm môn đệ.

Giữa lúc Cửu Quỷ Ác Bà đang thắc mắc như vậy thì lão tăng bỗng giơ tay, ba ngón tay chĩa về phía Cửu Quỷ Ác Bà và đâm nhẹ vào không khí. Đột nhiên có mấy tiếng xoẹt xoẹt bay ra. Ba luồng chỉ lực nhanh như điện chớp nhằm ba yếu huyệt Cửu Quỷ Ác Bà bay đến.

Cửu Quỷ Ác Bà chỉ khẽ lách mình né tránh đã thoát ra khỏi ba luồng chỉ lực đó rồi. Nhưng ở phía sau mục đã thấy phát ra ba tiếng “bộp bộp bộp” khô khan. Tám vách gỗ đàn hương dày dặn của Xuân Phong các bỗng thủng ba miếng vì luồng chỉ lực đã đánh trúng.

Một tia sáng bỗng vụt lóe trong đầu óc Cửu Quỷ Ác Bà. Mục phát ra tiếng cười khanh khách nói :

- Tam Chi Thần Thông khá lắm! Từ Dương thiền sư, ai ngờ ông bỏ núi Tọa Giả Ngân về làm Thái phó cho Ngự đệ ở triều đình! Phái Thiên Sơn ở Liêu Đông chẳng còn ai cai quản nữa sao, mà Chương môn nhân phải cho sư đệ xuống núi làm quan.

Vị lão tăng giật mình biến sắc. Lão thấy thiếu phụ lạ mặt này chẳng những hiểu biết tuyệt kỹ vừa rồi là Tam Chi Thần Thông mà còn nói rõ cả danh hiệu, lai lịch của lão nữa.

Nguyên vị lão tăng này chính là Từ Dương thiền sư, Chương môn phái Thiên Sơn lưng lẩy ở Liêu Đông. Từ Dương thiền sư khi xưa là một nhân vật có vai vế rất cao trên chốn giang hồ nhưng từ mấy chục năm nay lão về chùa Cổ Đàm trên Tọa Giả Ngân Sơn một nơi thâm sơn cùng cốc giáp ranh với Mông Cổ, ít người biết đến.

Đến khi Từ Dương thiền sư nghe đồ đệ hạ sơn, đến kinh đô thu nhận Triệu Tử Phong làm môn đệ, thì không một nhân vật vô lâm nào đương thời lại biết lão.

Bởi thế cho nên khi nghe Cửu Quỷ Ác Bà nói đến pháp danh của mình, Từ Dương thiền sư không khỏi giật mình kinh ngạc.

Từ Dương thiền sư cất tiếng nói :

- Nữ thí chủ là ai?

Cửu Quỷ Ác Bà cười lớn, gay gắt nói :

- Từ Dương, kẻ hậu bối như người biết thế nào được ta?

Nói đoạn, Cửu Quỷ Ác Bà xoay mình đi, định thoát ly khỏi nơi đây ngay, vì trong người khó chịu hết sức vì mãnh lực của Vạn Diệu Hoa Lâm tửu.

Chẳng ngờ ngay lúc ấy, một tên trong bọn Huyền Đô đại sư đã quát lên :

- Yêu nghiệt! Người dám vô lễ với Thái Phó thần tăng như vậy à?

Nói đoạn y nhảy lại nhanh như gió, tấn công Cửu Quỷ Ác Bà một chương vào giữa ngực, Cửu Quỷ Ác Bà chẳng thêm đỡ gạt hay né tránh.

Chương của tên nọ chưa chạm đến người mục đã thấy “ùm” một tiếng, tên nọ rú lên ngã lộn người đi mấy vòng, giãy giữa mấy cái rồi hộc máu tươi ngay.

Cả bọn đều kinh hãi. Nhưng lời nói vừa rồi của Cửu Quỷ Ác Bà, gọi Từ Dương thiền sư là “hậu bối” khiến tên nào tên nấy bưng bưng bực giận.

Từ Dương thiền sư một vị lão tăng tuổi ngoài sáu mươi, bị một thiếu phụ trông rất non trẻ coi như trẻ con, làm sao không tức giận?

Bởi vậy, Từ Dương thiền sư tuy thấp phản kích nội lực của đối phương ghê gớm, trong dạ kinh hãi lắm, nhưng cũng quát lên :

- Giỏi lắm! Hãy tiếp bản tăng một chương.

Phái Thiên Sơn có tiếng là chuyên về Huyền môn công phu, thần công lấy lưng thiên hạ. Từ Dương thiền sư là đệ tử của Chương môn đại sư, vai vế rất cao, tất nhiên công lực chẳng phải tầm thường. Vì thế, chương lực của Từ Dương thiền sư vừa đánh ra, đã có tiếng gió vi vu nghe rợn người.

Cửu Quỷ Ác Bà đã đến lúc người như hóa điên, nóng nảy vô cùng, chẳng chờ chương lực của Từ Dương thiền sư đánh tới nơi, đã vận dụng công phu Cửu Quỷ Thôi Hồn đẩy ra một chương đối địch.

Một tiếng nổ dữ dội như tiếng sét phát ra. Mái nhà của Xuân Phong các bật tung lên trời vì sức phản ứng quá mạnh. Bọn Huyền Đô đứng quanh đó ngã ngổai cả xuống sàn gác, còn Từ Dương thiền sư thì khí huyết đảo lộn, bị đẩy lui đến năm bước, lão đảo muốn té sấp, may nhờ có tường gác cản lại nếu không còn bị đẩy lui xa nữa.

Từ khi xuống núi, Từ Dương thiền sư chưa bị thất thế như vậy bao giờ. Lão cố điều vận lại hơi khí rồi mới hoảng hốt kêu lên :

- Người... người là ai?

Nhưng lúc ấy Cửu Quỷ Ác Bà còn thiết gì đến đối đáp nữa, mụ bỗng rú lên như điên.

Thanh âm thứ nhất vừa phát ra, hai tên ở cạnh Huyền Đô và Huyền Sử nhè tảng đột nhiên vịn người ngã vật ngay xuống. Huyền Đô và Huyền Sử chợt thấy mặt mũi tối sầm, ngực như có ngàn cân đè lên, huyết đạo như có kim châm đau nhói, lập tức nhả ra một đồng huyết.

Còn lão quái và mấy tên khác mắt tròn lên như sắp chết.

Từ Dương thiền sư vừa nghe thấy âm thanh đó, bỗng la lên như nhìn thấy ma quỷ :

- Cửu Quỷ Thôi Hồn! Té ra người... bà... tiền bối...

Cửu Quỷ Thôi Hồn là môn võ công độc nhất vô nhị, kẻ luyện thành môn võ công này cũng là độc nhất vô nhị trong võ lâm. Làm sao Từ Dương thiền sư không nhận ngay ra thiếu phụ mỹ miều này là ai.

Lão hòa thượng biết đã gặp phải Cửu Quỷ Ác Bà nên hồn siêu phách tán. Lão thốt được mấy tiếng đó, đã phải ngậm miệng vận dụng nội gia chân khí hộ thể chống chọi với thanh âm Cửu Quỷ Thôi Hồn.

Thanh âm vừa phát ra đó mới là thanh âm thứ nhất của chín thanh âm Cửu Quỷ Thôi Hồn. Nhưng Từ Dương chẳng đủ công lực địch nổi. Lão tăng hiểu sâu biết rộng, thấy ngay rằng đã nguy đến nơi, chẳng kịp suy nghĩ gì hơn, vội vàng xoay người lại vỗ lấy Triệu Từ Phong, ôm y nhảy vọt ra ngoài cửa sổ tẩu thoát.

Cửu Quỷ Ác Bà chẳng nghĩ đến việc đuổi theo. Mụ chỉ đứng im tiếp tục thi triển âm thanh Cửu Quỷ Thôi Hồn. Từ Dương thiền sư cấp ngang hông Triệu Từ Phong bay đi như chim, thân pháp tuyệt đẹp, khinh công huyền diệu. Vậy mà khi đang bay, âm thanh thứ hai của Cửu Quỷ Thôi Hồn đã vọng đến, Từ Dương thiền sư bỗng hự một tiếng, miệng thổ máu tươi, cùng Triệu Từ Phong sa ngay xuống đất như con chim bị tên.

Nhưng Từ Dương thiền sư chẳng thẹn mấy chục năm khổ tu Huyền môn khí công của phái Thiên Sơn. Tuy đã trúng nội thương vì Cửu Quỷ Thôi Hồn, lão đã điều hòa ngay được khí tức. Chân vừa sa xuống đất, người lão lại bay vọt lên, tay vẫn cấp Triệu Từ Phong, nhảy ra xa, chạy đi thoát nạn.

Chỉ thương hại cho lũ Huyền Đô công lực chẳng bằng Từ Dương thiền sư, ngay từ lúc nghe âm thanh thứ nhất của Cửu Quỷ Thôi Hồn, cả bọn đã bị trúng nội thương rất nặng, chẳng thể thoát thân được nữa, đành nằm đó chịu trận.

Đến lúc âm thanh thứ hai phát ra, cả bọn Huyền Đô tên nào tên nấy, mặt mũi rúm ró, thân hình co quắp, hiển nhiên là nội tạng đã bị Cửu Quỷ Thôi Hồn làm dập nát kinh mạch đều hết, khí huyết thân vong mất rồi.

Trong chớp mắt, trên Xuân Phong các chỉ còn sáu bảy xác chết xám ngắt, nằm co quắp bên cạnh bàn tiệc đồ ngón ngang.

Cửu Quỷ Ác Bà người nóng như điên, chẳng dám trì hoãn lâu hơn nữa, vội đập cửa nhảy xuống thang lầu.

Ngay lúc ấy, một bọn có tới mười mấy người tay cầm vũ khí từ phía dưới chạy lên.

Đó là những cao thủ võ lâm được Triệu Từ Phong thu dụng làm gia nhân võ sĩ đứng canh phòng ở phía ngoài, thấy có tiếng giao phong trên Xuân Phong các, liền đoán ngay rằng chủ nhân chúng bị nguy, nên vội vàng xông đến tiếp cứu.

Chẳng ngờ bọn này vừa bước lên thang lầu đã thấy hung thần từ trên chạy xuống. Cửu Quỷ Ác Bà thấy bọn này, liền bật ra một chuỗi cười ghê rợn.

Mụ đang căm hận vì sơ ý uống phải dâm tửu của Triệu Từ Phong, nên lúc này gặp thù hạ của y, khi nào mụ chịu buông tha.

Cả hai tay mụ đều phát chiêu, trong lúc tức giận mụ vận đến mười thành công lực.

Chiêu phong như gió bão quét tới, bọn cao thủ vệ sĩ chỉ kịp rú lên một tiếng, thân hình chúng đã bị bắn tung lên trời như một đám lá khô gặp cuồng phong thổi bay.

Những kẻ công lực cao hơn, né tránh được ngọn chiêu, thấy thể kinh hãi thất thần, vội quay đầu chạy. Nhưng Cửu Quỷ Ác Bà đâu có buông tha, thân hình mụ lướt theo nhanh như chim cắt.

Một tiếng rú ghê rợn nổi lên. Bàn tay cứng như thép của Cửu Quỷ Ác Bà đã xuyên qua ngực một tên từ lưng ra phía trước, còn một tay tung lên quật xuống, thấy đập một tiếng đã đánh vỡ tan Thiên Linh Cái một tên khác. Còn ba bốn tên khác đột nhiên liều mạng quay lại múa đao kiếm lấp lánh tấn công Cửu Quỷ Ác Bà.

Ánh đao kiếm vừa hoa lên đã thấy “ùm” một tiếng như trời long đất lở. Kiếm, đao, kim câu, Phán Quan bút bắn tung ra xa rớt xuống, còn những tên đến tấn công lăn lóc trên mặt đất, mồm mếp máu tươi rỉ ra lênh láng.

Chôn cáo như nhau

Sát tánh đã nổi lên, Cửu Quỷ Ác Bà như con thú dữ chồm đến những kẻ còn sống sót đang chạy. Bỗng thấy có tiếng reo hò như sấm động, Cửu Quỷ Ác Bà ngửa mặt nhìn lên, thấy có đến một trăm tên vệ sĩ, giáp trụ đầy mình cầm gươm giáo đang vây chặt khu đại sảnh đường. Thì ra trước khi đến tiếp cứu tại Xuân Phong các, bọn Huyền Đô đã huy động tất cả võ sĩ đến vây bắt thích khách.

Cửu Quỷ Ác Bà cười rú lên như điên. Mụ nhảy đến đánh chết mấy tên cao thủ vệ sĩ, thì bọn vệ sĩ chẳng biết nép tề ra sao cũng ủa lại bao vây. Cửu Quỷ Ác Bà giật lấy ngọn giáo của một tên, vung tay múa tít.

Những tiếng loảng xoảng kêu liên hồi. Tiếng người la rú thảm thiết, thấy người ngã vật xuống như củ chuối.

Bọn dũng sĩ tuy đông nhưng làm sao địch nổi một tay võ công thượng thặng như Cửu Quỷ Ác Bà.

Chỉ thấy Cửu Quỷ Ác Bà như một con hổ nhảy vào đàn dê, mụ đi đến đâu máu tươi phun ra đến đó.

Thật không ngờ một thiếu phụ đẹp như tiên nga mà hung bạo tàn ác hơn Quỷ Dạ Xoa.

Bọn dũng sĩ bị chết ngay một lúc trên hai mươi tên. Lúc đó bọn chúng mới kinh hoảng quay đầu bỏ chạy.

Cửu Quỷ Ác Bà cười khanh khách. Ngọn giáo trên tay mụ đã mẻ, mụ liền quăng đi, rồi nhún mình nhảy lên nóc đại sảnh tìm đường ra khỏi trang trại.

Cửu Quỷ Ác Bà muốn đi tìm ngay một nơi vắng vẻ để điều tức vận công, nghĩ kẻ hóa giải luồng nhiệt khí đang tác quái trong người mụ, khiến lửa tình bốc lên âm ỉm.

Bởi thế mụ chẳng dám lưu luyến tại đây lâu hơn, liền từ nóc đại sảnh phi thân nhảy đi ngay.

Nhưng trong lúc vội vàng, đầu óc hoang mang, Cửu Quỷ Ác Bà đã nhận lầm phương hướng. Đáng lẽ phải chạy ra hướng nam là phía cửa trang trại, mụ lại đi về hướng đông.

Vừa nhảy đi được mấy chục trượng, Cửu Quỷ Ác Bà đã giật mình kinh lạ. Vì mụ không ngờ trong trại này rộng đến thế. Càng chạy đi, càng thấy nhà cửa đền đài san sát.

Thì ra nơi đây tuy xa kinh đô, nhưng trang trại này vốn là cấm địa của Hoàng triều. Nguyên Triệu Tử Phong chỉ là tên giả của em trai đương kim Hoàng đế, được Hoàng thượng rất sủng ái phong cho làm Kinh Dược Vương, cho uy quyền thống lĩnh hầu hết binh mã, Triệu Tử Phong tôn Tử Dương thiên sư lên làm sư phụ lại kết nạp nhiều cao thủ trong phe hắc đạo, nhưng tính tình y phóng đảng dâm ô, nên thường hay chọn những nơi xa kinh đô làm nơi vui thú, tìm bắt những gái đẹp về nài ép mây mưa.

Trang trại này là một nơi tổ chức đã lâu, gồm đủ cả tam cung lục viện như mấy triều đình nhỏ, bởi vậy cung điện rất nhiều. Nơi Triệu Tử Phong đưa Cửu Quỷ Ác Bà về uống rượu chỉ là một góc nhỏ của chốn cung điện này.

Cửu Quỷ Ác Bà thấy các cung điện nguy nga san sát, trong lòng kinh dị, nhưng mụ đang căm hận vì bị uống phải ma tửu, chẳng thiết dừng lại để tra xét nữa, chỉ mãi miết thi triển khinh công chuyên lên các mái nhà đi như bay.

Nhưng khi mụ vừa vượt qua một bức tường cao thì đột nhiên mụ dừng lại, ngạc nhiên.

Trước mắt mụ là một cảnh tượng lạ lùng. Trong một chiếc sân rộng lớn có vườn hoa, có giả sơn, có tượng kỳ nhân dị thú. Cửu Quỷ Ác Bà nhìn thấy có tới gần một trăm vệ sĩ, giáp trụ uy nghi như những tên vệ sĩ mà mụ vừa sát hại ở dưới Xuân Phong các.

Bọn vệ sĩ cả trăm tên này đang bao vây, vòng trong vòng ngoài có tới mấy chục vòng, mặt mũi hằm hè phẫn nộ, và ở chính giữa vòng vây là một chàng thư sinh trẻ tuổi.

Khi Cửu Quỷ Ác Bà vừa tới thì cũng đúng là bọn vệ sĩ đang siết chặt vòng vây, dần dần tiến sát lại chàng thư sinh, kiếm cung đao mác tua tủa, sáng quắc, nhất tề chĩa cả vào chàng này.

Chàng thư sinh kia không biết nhân vật thế nào, có biết võ công gì không và tại sao chàng lại bị hãm vào vòng vây nguy khốn như thế. Tuy nhiên, sắc diện chàng thư sinh chẳng có vẻ gì sợ hãi, mặt mũi vẫn thản nhiên tươi tỉnh, chàng khoanh tay đứng nhìn những lưỡi đao, lưỡi giáo nhọn hoắt đang từ từ chĩa vào chàng mỗi lúc một gần hơn.

Bình thường Cửu Quỷ Ác Bà trông thấy một cảnh ngộ như vậy, tất phải đứng im quan sát chờ đến lúc cực kỳ nguy cấp mới ra tay can thiệp. Nhưng lúc này, trong cơ thể mụ đang bị thập phần khó chịu vì ma tửu tác quái thiêu đốt, khiến mụ nóng nảy như phát cuồng, chỉ muốn chạy ra khỏi vùng trang trại này ngay. Đồng thời mỗi lúc bị ma tửu thiêu đốt, mụ lại càng căm hận Triệu Tử Phong và bọn thủ hạ của y. Những tên vệ sĩ này tuy ở cách xa Xuân Phong các, nhưng rõ rệt là cùng một bọn thủ hạ của Triệu Tử Phong.

Bởi thế Cửu Quỷ Ác Bà chẳng kịp suy nghĩ đôi hồi, trông thấy bọn vệ sĩ uy hiếp thư sinh và cũng chẳng cần biết thư sinh là ai, mụ đã rú lên một tiếng như rống gầm hồ rống, từ trên tường cao lao xuống.

Thân pháp của Cửu Quỷ Ác Bà quái dị vô cùng. Như một con điều hâu từ trên cao bổ xuống đám gà con. Cửu Quỷ Ác Bà hai tay giương ra như hai cánh, chân đạp lộn lên không, đầu hơi ngửa lên đôi chút, sức bay lao xuống nhanh như chớp, vậy mà khi vừa tới đầu bọn vệ sĩ, toàn thân mụ đã khinh công dễ khí, đang nặng hóa nhẹ, người bỗng là như một sợi lông hồng, trông tuyệt đẹp. Đó chính là Phi Long thân pháp.

Bọn vệ sĩ vừa nghe tiếng rú giạt mình kinh hãi, nhưng chưa kịp ngẩng đầu lên nhìn xem sự thể ra sao, thì từ trên không đã có một luồng kinh khí nặng ngàn cân đè ập xuống. Rồi thấy “bùng” một tiếng dữ dội, có đến mười tên vệ sĩ bắn tung người lên cao, rớt xuống chết và ngay chỗ chúng đứng đã bị khoét thành một hố sâu giữa sân.

Bọn vệ sĩ la rú lên kinh hoàng, chạy tán loạn có tên tưởng là sấm sét hay thiên tai từ trên trời giáng xuống, chớ có ngờ đâu là cường địch bay ngay trên đầu chúng, dùng thân pháp quái dị, tạo ra áp lực rồi vận dụng công lực thượng thừa đẩy áp lực đó xuống đầu chúng.

Cửu Quỷ Ác Bà cười lên sảng sặc. Chân mụ vừa chạm đất thì hai chưởng đã vung lên. Công phu Cửu Quỷ Thôi Hồn phát xuất ra chưởng lực, sức mạnh kinh người. Bọn vệ sĩ của Triệu Tử Phong tuy được luyện võ công của các phái võ giang hồ, mình lại đeo trụ giáp, tay cầm vũ khí bén nhọn, nhưng địch làm sao nổi một ma đầu đứng hàng đệ nhất thiên hạ?

Trong chớp mắt, loảng xoảng tiếng binh khí giáp trụ va vào nhau, thấy người bắn tung lên bay ngã gục xuống, đầu giáp trụ bẹp nhúm, óc trắng vọt ra ngoài, máu me, ruột gan vung tứ phía. Cuộc tàn sát diễn ra rất mau lẹ, nhưng cực kỳ dữ dội.

Trong khi đó thì chàng thư sinh cũng có vẻ kinh ngạc thất thần. Cửu Quỷ Ác Bà như một hung thần từ trên trời sa xuống, tuy rõ ràng là đi cứu nguy cho chàng nhưng vì thủ đoạn quá dã man tàn bạo, công lực lại quá cao siêu, khiến chàng thư sinh cũng phải bàng hoàng đứng ngây người ra nhìn, quên cả hoàn cảnh vừa thoát hiểm và cũng không biết tìm đường trốn nữa.

Cửu Quỷ Ác Bà vừa tàn sát bọn vệ sĩ, vừa cất tiếng rống lên, tuy thanh âm ấy chẳng phải là tuyệt kỹ Cửu Quỷ Thôi Hồn, nhưng nghe vô cùng rùng rợn như tiếng ma kêu quỷ hú.

Bọn vệ sĩ chết đã quá nửa mà không đánh lại được chiêu nào. Nhiều tên đã bỏ chạy, nhưng trong bọn có tên nhanh trí, vừa thoát khỏi vòng nguy hiểm, đã rút trong mình ra một mũi tên hiệu, bắn vọt lên trời. Tên bay lên bốc cháy, thành một luồng khói đen nhỏ như sợi chỉ, dựng thẳng lên như tới gần mây. Đó là cách ám hiệu gọi trợ binh của bọn quân sĩ dưới quyền Triệu Tử Phong.

Cửu Quỷ Ác Bà giết đã sướng tay, chợt thấy ám hiệu của đối phương, biết ngay có quân mã sắp kéo đến. Mụ chẳng muốn lưu lại thêm, mắt công đối phó với cả ngàn người, vội hú lên một tiếng rồi nhảy vọt lên tường cao.

Cửu Quỷ Ác Bà đã định nhảy đi ngay, nhưng không biết nghĩ sao, mụ xoay mình lại. Lập tức thân hình mụ từ trên tường cao lại sa xuống sân, lướt qua chỗ chàng thanh niên thư sinh còn đứng ngơ ngẩn, một tay mụ vurun ra, cấp thư sinh ngang người rồi lại bay vọt lên ngay, trông chẳng khác gì một con điều hâu sa xuống quắp gà con bay lên.

Cấp được thư sinh kẹp dưới nách, Cửu Quỷ Ác Bà phi thân bay đi nhanh như luồng khói, trong khi ở phía bên tả trang trại, tiếng cồng, tiếng thanh la nổi lên, đồng thời vô ngựa viện binh chạy tới rầm rập.

Khinh công của Cửu Quỷ Ác Bà quá mau lẹ nên tuy cấp một người, mụ chuyển trên mái nhà ngọn cây lướt đi mà bọn vệ binh cùng vệ sĩ tuần thám không thể trông thấy. Chỉ một lát sau, mụ đã chạy ra thoát khỏi vùng trang trại và nhắm phía miền núi trùng điệp phi thân đi như bay.

Trong khi đó, thư sinh vẫn chịu lép nằm im dưới tay Cửu Quỷ Ác Bà. Không biết chàng thư sinh có biết võ công hay không, nhưng dù chàng công lực cao siêu đến đâu cũng chưa chắc đã có thể cựa mình dưới cánh tay cứng như sắt của Cửu Quỷ Ác Bà.

Khinh công của Cửu Quỷ Ác Bà thần tốc không thể tưởng tượng. Lúc này mãnh lực ma quái của Vạn Diệu Hoa Lâm tửu đã tăng đến tột độ, dù công lực của Cửu Quỷ Ác Bà tuyệt diệu cũng không sao ngăn nổi nữa, bởi thế trong người mụ lửa giục bốc lên âm âm, tạo thành một thứ khát khao tình dục kỳ lạ, khiến cho Cửu Quỷ Ác Bà vừa chạy vừa buông ra những tiếng rên rỉ nhỏ nhỏ và nghiêng rặng ken kết.

Lối nửa tuần trà sau thì Cửu Quỷ Ác Bà chạy đến vùng núi trùng điệp. Thân hình mụ như bay như biển leo lên dốc núi, xong lại vượt đèo, vượt thung lũng và cuối cùng đến một cửa hang rộng lớn.

Mụ chạy tuốt vào hang, rẽ tả rẽ hữu một cách thuần thục, chẳng xa lạ chút nào.

Thì ra đây là động đá Cửu Quỷ Ác Bà mới tìm thấy mấy ngày nay, thu dọn làm chỗ nghỉ chân để tiện bề vào thám thính trong Côn Luân thánh địa, cách đó không xa.

Cửu Quỷ Ác Bà chạy vào tới một nơi rộng rãi như một căn phòng lớn, liền quăng luôn thư sinh ngã chúi vào một góc, đoạn mụ chẳng nói chẳng rằng, miệng thở hồng hộc, vội vàng ngồi xuống điều hơi vận khí.

Ma tửu đang hoành hành trong người mụ quá dữ, khiến mụ chịu không nổi nữa.

Chàng thư sinh bị mụ quăng như trời giáng, ngã chúi xuống bên vách đá, nhưng chàng ta chẳng có vẻ gì đau đớn cả.

Tuy vậy chàng cũng không ngồi lên ngay, mà chỉ ngóc đầu lên mở to mắt nhìn Cửu Quỷ Ác Bà, trong lòng hết sức kinh lạ.

Vừa rồi chàng đã trông thấy Cửu Quỷ Ác Bà giao chiến với lũ vệ sĩ, nhưng động tác quá mau chàng không kịp nhận thấy người cứu mình ra sao?

Bây giờ chàng trông thấy vị nữ anh hùng ân nhân chỉ là một thiếu phụ trạc ngoài ba chục tuổi, nét mặt cực kỳ xinh đẹp hỏi làm sao chàng không ngạc nhiên? Một mỹ nhân liễu yếu đào tơ như vậy, không ngờ hành động tựa hung thần, võ công lại cao đến độ thần xuất quỷ phật, thật chuyện hi hữu.

Bởi thế chàng thư sinh chẳng nói một lời chỉ trở mắt nhìn mỹ nhân đang ngồi vận khí.

Bỗng Cửu Quỷ Ác Bà mở bừng mắt tia một lóe hung quang dữ dội khác thường, cất tiếng gay gắt hỏi :

- Ngươi ngươi nhìn gì ta thế? Có mau quay mặt đi nơi khác không?

Cửu Quỷ Ác Bà trong người khó chịu bứt rứt, đầu óc lại hoang mang kinh hoàng vì nghĩ mãi chưa tìm được phương kế giải trừ ma lực của Vạn Diệu Hoa Lâm tử nên đâm ra cáu kỉnh giận dữ.

Chàng thanh niên thư sinh bỗng nhón miệng cười nói :

- Tại hạ... tại hạ đang ngạc nhiên...

Cửu Quỷ Ác Bà trừng mắt hỏi :

- Ngươi ngạc nhiên nỗi gì?

Thư sinh đáp :

- Tại hạ đã tưởng vị ân nhân cứu tại hạ phải là một trang nữ hiệp khách, oai phong凛凛, ai ngờ chỉ là một mỹ nhân, hình vóc mảnh mai, sắc tựa như tiên nữ giáng trần. Tại hạ hôm nay mới thực được mở nhãn giới.

Bình thường những lời lẽ văn chương đầy vẻ gàn dở như lời của thư sinh, tất phải làm Cửu Quỷ Ác Bà nổi giận, nhưng hôm nay lột bỏ chiếc mặt nạ da người xấu xí, lộ được một gã thư sinh khen là đẹp, trong lòng chẳng khỏi có chút tự hào tự xưng.

Song không hiểu tại sao từ lúc thư sinh khen sắc đẹp của mỹ nữ, Cửu Quỷ Ác Bà bỗng thấy thẹn thò. Cửu Quỷ Ác Bà phải vờ giận dữ để che lấp nỗi thẹn của mình, quát bảo :

- Nhà ngươi tưởng được ta cứu sống tính mạng là có thể ăn nói càn rỡ như vậy mà thoát chết được. Ngươi... ta hãy hỏi ngươi tại sao ngươi đến trang trại đó để chúng vây bắt. Chớ có tìm đường man trá, ngươi...

Cửu Quỷ Ác Bà nói đến đó bỗng dừng lại. Thì ra lúc bấy giờ mỹ nữ mới lưu ý nhìn kỹ mặt mũi thư sinh và mỹ nữ kinh ngạc xiết bao.

Bởi vì dung mạo thư sinh này còn đẹp hơn Phan An tái thế nữa. Mặt chàng trắng như ngọc, sáng như trăng rằm, đôi mắt tinh anh sáng quắc, cặp môi đỏ chói như son, sống mũi dọc dừa nhỏ nhắn.

Cửu Quỷ Ác Bà nghĩ thầm: Ta chưa trông thấy một gã nam nhi nào xinh đẹp như thế này. Giá ví thử cho y mặc xiêm áo đàn bà, ta dám chắc các mỹ nhân trong thiên hạ còn thua kém y xa.

Cửu Quỷ Ác Bà ngáy người ngồi nhìn thư sinh đắm đắm, khiến thư sinh lại cười để lộ hàm răng trắng như ngọc và nói :

- Tại hạ có gì xấu xa mà nữ anh hùng ngăm nhìn kỹ như vậy?

Cửu Quỷ Ác Bà bắt giắc đỏ bừng mặt, định làm bộ tức giận, quát mắng thư sinh đột nhiên mỹ nữ rên lên một tiếng, vội nhắm mắt lại ngồi ngay ngắn, theo đúng phép thờ nạp vận khí luyện công...

Đó là vì trong người mỹ nữ đã đến lúc bác nóng khó chịu đến cùng cực. Nguyên Vạn Diệu Hoa Lâm tử không phải là thứ thuốc độc nên công lực của Cửu Quỷ Ác Bà dù cao siêu đến đâu cũng không thể giải trừ nổi. Không những thế, thứ rượu này lại có phản ứng rất kỳ lạ, một khi uống vào người, để im thì không phác tác mạnh cho lắm chỉ ngấm từ từ mà thôi, nhưng nếu vận dụng công lực thì ma lực của rượu lại nhờ công lực ấy thúc đẩy mà phát triển rất mau.

Từ khi uống phải rượu này, Cửu Quỷ Ác Bà đã mấy lần phải vận dụng công lực giao chiến. Mỹ nữ lại không biết đặc tính quái gở của rượu nên cứ vận khí hóa giải, thành ra một lần vận dụng công lực là mỗi lần lại thúc đẩy cho rượu ngấm thêm vào tạng phủ.

Nhưng những lần trước mỹ nữ chưa vận dụng đến độ chót của Cửu Quỷ Thôi Hồn là thứ công phu tuyệt kỹ của mỹ nữ. Lần này về đến động đá yên tĩnh, Cửu Quỷ Ác Bà nóng lòng đã vận dụng đến tầng thứ tám của Cửu Quỷ Thôi Hồn là tầng chót mỹ nữ luyện được, nên ma lực từ tác quái ghê gớm.

Cửu Quỷ Ác Bà tự nhiên thấy mắt tối găm lại, chân khí trong người rạo rực, tâm thần hoảng hốt, nên vội vận công thêm.

Ai ngờ ma lực chạy khắp người làm mỹ nữ đột nhiên phải rú lên một tiếng rồi nằm lăn dưới đất giữa giữa.

Chàng thư sinh lúc đầu thấy Cửu Quỷ Ác Bà vận công, cho rằng mỹ nữ tất bị thương từ hồi nào. Nhưng bây giờ thấy tình trạng mỹ nữ quái như vậy, chàng lộ vẻ ngạc nhiên thực sự, không còn cười đùa như trước nữa.

Chàng thay đổi hẳn thái độ, bước lại bên Cửu Quý Ác Bà, cầm tay mũ như để bắt mạch, mồm hỏi :

- Nữ... nữ anh hùng! Làm sao thế?

Chàng ngờ không chạm đến Cửu Quý Ác Bà thì không sao, tay chàng vừa chạm đến mũ thì toàn thân Cửu Quý Ác Bà rung chuyển. Mũ bỗng ngời phát ngay lên, mở mắt đỏ ngầu nhìn thư sinh trừng trừng.

Cửu Quý Ác Bà là tay đại ma đầu của thiên hạ, tính tình hung dữ, hành sự độc ác khác thường, nhưng có điều là mũ không hề là người dâm dăng bao giờ.

Nhưng từ khi mũ uống phải dâm tửu Vạn Diệu Hoa Lâm thì mũ hoàn toàn đổi khác.

Thứ rượu này sở dĩ có tên là Vạn Diệu bởi vì công lực của nó chẳng phải có về mặt vật chất mà cả về mặt tinh thần nữa. Rượu kích thích, làm cho nhiệt khí thúc bách các cơ quan sinh dục, khiến dục tính đòi hỏi đến mức mê loạn, trở thành cuồng dâm chỉ muốn giao hoan ngay.

Nhưng không phải chỉ có thế, Vạn Diệu Hoa Lâm tửu còn làm tâm trí của người ta biến đổi, óc đoan chính thế nào cũng hóa thành óc nghĩ đến dâm dục. Rồi trí tưởng tượng, cũng phong phú, hoàn toàn nghĩ đến việc đa dâm.

Chẳng hạn như Cửu Quý Ác Bà lúc này có mối quan tâm chính là tìm được cuốn kinh Cự Linh thần công để gia tăng Thuận Dương Cương Khí, hầu luyện Cửu Quý Thôi Hồn đến mức tuyệt đỉnh.

Chính vì mối quan tâm đó mà sau khi uống Vạn Diệu Hoa Lâm tửu, Cửu Quý Ác Bà bỗng nghĩ ngay đến việc dâm dục ghê gớm.

Khi Cửu Quý Ác Bà đột nhiên ngời phát ngay lên để nhìn chàng thư sinh thì ý nghĩ dâm dục này cũng lóe trong óc mũ.

Bình thường Cửu Quý Ác Bà là người đoan chính không nghĩ đến chuyện tà dâm, nên quyết không khi nào nghĩ đến việc thâm hút dương khí của đàn ông, để luyện công như các yêu phụ thuộc các phái bàng môn tà đạo vẫn làm.

Nhưng chỉ vì Vạn Diệu Hoa Lâm tửu làm mũ biến đổi tất cả tâm linh, tư tưởng, hành động, nên lúc này mũ thành người khác mất rồi.

Chàng thư sinh thấy Cửu Quý Ác Bà nhìn mình như vậy, tỏ vẻ ngạc nhiên vô cùng, chàng vẫn chưa hiểu ý định của mũ. Nhưng thư sinh có vẻ can đảm khác thường.

Cửu Quý Ác Bà tuy đẹp, nhưng lúc này đôi mắt lóe hung quang nhìn chàng dữ tợn, thành ra mũ chẳng khác gì quỷ sống hiện hình. Vậy mà chàng thư sinh chẳng lộ vẻ sợ hãi, mồm còn mỉm cười hỏi lại :

- Nữ anh hùng vừa hỏi vặn tại hạ, vì lẽ gì nhìn nữ anh hùng đắm đắm. Không ngờ bây giờ lại chính nữ anh hùng nhìn tại hạ quá kỹ.

Cửu Quý Ác Bà không đáp một lời. Mũ nhìn thấy chàng thư sinh quả là người trai trẻ đẹp nhất trần đời.

Sự ham muốn càng tăng thêm, lửa giục bốc bùng bùng, mũ chỉ muốn cưỡng ép chàng thanh niên này ngay, để thâm lấy dương khí của chàng.

Quái lạ, từ lúc Cửu Quý Ác Bà nghĩ đến việc giao hoan với chàng thanh niên thì bao nhiêu nỗi bức tức trong người mũ đều tan biến mất hết, chỉ còn lửa giục ngấm ngấm là mạnh.

Cửu Quý Ác Bà bỗng thay đổi nét mặt, nụ cười như hoa nở trên môi mũ. Mắt mũ đưa tình là loi, làn thu ba lấp lánh, mũ bỗng nghiêng đầu, thỏ thẻ :

- Chàng... chàng không muốn ở bên cạnh thiếp hay sao?

Chàng thư sinh quả thật bị bất ngờ, nét mặt lộ vẻ vô cùng kinh ngạc, trở mắt nhìn Cửu Quý Ác Bà tưởng mũ hóa điên. Nhưng trông nét mặt và sóng mắt đầy vẻ dâm dăng của mũ, chàng đã hiểu ngay.

Lập tức chàng thanh niên cười khanh khách nói :

- Nữ anh hùng... Mỹ nhân! Được ở bên cạnh một người đẹp như thế này, ai mà chẳng muốn.

Cửu Quý Ác Bà cả mừng, vội đưa tay quàng lấy vai chàng thư sinh, kéo chàng lại gần như thể muốn nài ép mây mưa ngay.

Chàng thư sinh vừa ngạc nhiên vừa tức cười. Chàng không gạt bỏ tay Cửu Quý Ác Bà ra, nhưng chàng không lộ vẻ gì là bị sắc đẹp của Cửu Quý Ác Bà quyến rũ.

Thấy thái độ nài ép của Cửu Quý Ác Bà, chàng thư sinh thất cười nói :

- Ủa, sao mà quá gấp vậy?

Nói đoạn chàng khẽ gỡ tay Cửu Quý Ác Bà ra. Trong lúc bất ngờ Cửu Quý Ác Bà bị gạt ra, nhưng mũ chồm lại nắm chặt lấy vai chàng. Công lực của Cửu Quý Ác Bà đâu có phải tầm thường.

Chàng thư sinh bật cười nhưng hơi luống cuống, vội nói :

- Khoan... khoan, không thể được.

Cửu Quý Ác Bà bỗng lộ hung quang, gắt lên hỏi :

- Tại sao? Tại sao? Chàng từ chối thiếp hay sao?

Chàng thư sinh lắc đầu :

- Không phải thế. Nhưng tại hạ lúc này... không thể được. Và lại tại hạ với nương tử chưa hề quen biết...

Cửu Quý Ác Bà bỗng cười khanh khách :

- Chưa quen biết thì có sao? Chàng có biết thiếp là ai không? Nếu chàng là một nhân vật giang hồ, chỉ sợ thiếp nói tên ra, chàng lại kinh hồn táng đờm.

Thanh niên thư sinh cũng cười :

- Tại hạ là người ưu chuộng võ học nên đã bỏ nghiệp văn theo nghiệp võ. Tuy võ công tại hạ chưa được điều luyện bằng các nhân vật giang hồ, nhưng phàm tên các vị cao thủ danh chấn thiên hạ, tại hạ điều biết hết, bởi vì tại hạ ngày đêm ngưỡng mộ chỉ muốn được giao du với các vị ấy. Chẳng hạn tại hạ đã biết ai là Tam Phật, Tứ Chân, Nhất Hồn, Nhị Ma, Ngũ Hiệp... Tại hạ lại còn nghe trên chốn giang hồ võ lâm vừa xuất hiện một chàng Bạch Diện thư sinh tên Kim Ngang Tiêu, võ công chí cao, gan tày trời, một thân một mình dám chống lại Câu Hồn bang. Chính Câu Hồn bang chủ võ công kinh người cũng đã có lần bỏ chạy, không dám động thủ với chàng Bạch Diện thư sinh Kim Ngang Tiêu, tại hạ kính phục vô cùng.

Cửu Quý Ác Bà hơi chau mày, nhưng chỉ trong khoảnh khắc nét mặt lại tươi tắn hẳn lên.

Mụ cười nói :

- Khá khen cho chàng biết nhiều đó. Nhưng Tam Phật, Tứ Chân chẳng qua là hữu danh vô thực, còn tên tiểu tử Kim Ngang Tiêu, hừ, y luyện được Cự Linh thần công, nhưng kiến thức còn nông cạn lắm, võ học chưa có gì. Còn biết bao nhiêu kỳ tài trong thiên hạ, ẩn đặt trên chốn non sơn cùng cốc, mà chàng không biết. Ta hay hỏi chàng: Chàng có nghe nói đến Cửu Quý Ác Bà Bách Hoa Nương bao giờ không?

Chàng thanh niên thư sinh bỗng lộ vẻ sửng sốt vội hỏi :

- Cửu Quý Ác Bà, nhân vật trứ danh ở Miêu Cương, đã tuyệt tích giang hồ từ lâu nay?

Cửu Quý Ác Bà thấy chàng thư sinh kinh ngạc, liền bật cười khanh khách tỏ vẻ thích thú :

- Chàng biết một mà chẳng biết hai. Cửu Quý Ác Bà ẩn cư mấy chục năm nay để luyện tuyệt kỹ võ công Cửu Quý Thôi Hồn, nhưng mới đây đã hạ sơn tái xuất giang hồ rồi.

Chàng thanh niên bỗng thờ dãi, Cửu Quý Ác Bà khẽ chau mày hỏi :

- Tại sao chàng lại thờ dãi?

Thư sinh mỉm cười đáp :

- Tại hạ... tại hạ tiếc vì không được gặp vị cao nhân đó bao giờ.

Cửu Quý Ác Bà bật cười :

- Chàng thật ngây ngô! Đứng trước Cửu Quý Ác Bà Bách Hoa Nương hàng nửa ngày trời mà vẫn còn than không gặp được! Thiếp chính là Cửu Quý Ác Bà Bách Hoa Nương đây!

Chàng thư sinh giật mình sửng sốt :

- Nàng... nàng là Cửu Quý Ác Bà Bách Hoa Nương? Nàng không đặt điều lừa gạt ta đó chứ?

Cửu Quý Ác Bà ngửa mặt cười dài :

- Chàng ngạc nhiên lắm phải không? Giang hồ đồn đại rất nhiều về Cửu Quý Ác Bà, chàng đã nghe mô tả hình dung Cửu Quý Ác Bà không giống thế này có phải không. Chàng hãy coi đây.

Nói dứt lời Cửu Quý Ác Bà lấy chiếc mặt nạ da người xấu xí đeo vào mặt. Lập tức Cửu Quý Ác Bà hiện nguyên hình, thành một lão quái bà dung mạo xấu xa, đúng như lời tương truyền của võ lâm.

Chàng thư sinh giật mình kinh hãi, lùi lại một bước, miệng khẽ nói :

- Quả đúng là Cửu Quỷ Ác Bà! Nhưng tại sao...

Cửu Quỷ Ác Bà cười dòn dã nói ngay :

- Chàng kinh lạ thấy ta còn trẻ như thế này? Chàng có nghe nói đến thuật luyện công bảo tồn dung mạo bao giờ không?

Cửu Quỷ Ác Bà đưa tay lên cời bỏ bộ mặt da người, hoàn lại bộ mặt xinh đẹp như tiên nga, rồi đắc chí nói tiếp :

- Chàng là người có điểm phúc nhất trong võ lâm, vì xưa nay chưa có ai trông thấy bộ mặt của Cửu Quỷ Ác Bà bao giờ. Chàng có biết tại sao chàng được thiếp đặc biệt chiều cố như vậy không?

Chàng thư sinh kinh dị đến nỗi nói không ra lời nữa. Quả thật chàng không ngờ gặp phải Cửu Quỷ Ác Bà trong trường hợp này.

Cửu Quỷ Ác Bà thấy bộ mặt chàng thư sinh ngơ ngẩn, trông càng đáng yêu vô cùng, lửa giục lại thôi thúc trong lòng mụ, khiến mụ tiến lên một bước cười là lời nói :

- Chàng ham chuộng võ học, gặp được thiếp còn gì may mắn hơn nữa. Võ công tuyệt thế của Cửu Quỷ Ác Bà này sẽ truyền thụ hết cho chàng, miễn là... miễn là chàng biết nghe... lời thiếp...

Không hiểu chàng thư sinh né tránh cách nào và dùng thân pháp gì, đôi cánh tay của Cửu Quỷ Ác Bà rõ ràng đã quơ được ôm chặt chàng thư sinh vào lòng mà đột nhiên chàng ta thoát được ra ngoài.

Cửu Quỷ Ác Bà như hổ đói bị mất mồi, thờ hồng học, như điên như dại nói :

- Chàng... chàng, sao chàng lại né tránh thiếp như vậy?

Nói đoạn Cửu Quỷ Ác Bà nhảy xổ lại, giơ hai bàn tay ra chụp lấy người thư sinh.

Lần này Cửu Quỷ Ác Bà sử dụng một thân pháp tuyệt kỹ của mụ, một trong mười tám thế của môn Phục Linh Thần Ứng Trảo. Hơn nữa dục tình đã quá nung nấu, Cửu Quỷ Ác Bà chỉ sợ mất mồi lần nữa, nên mụ đã vận dụng đến sáu thành công phu hỏa hậu.

Quả đúng như con chim ưng vỗ mồi, Cửu Quỷ Ác Bà chưa nhảy đến kinh phong đã phát ra, ào ào như sấm động.

Chàng thư sinh vô tình bị dòn vào một hốc kẹt đá, muốn né sang tả hay sang hữu tránh cũng không được nữa.

Tình thế rõ ràng là thư sinh bị lọt vào tay Cửu Quỷ Ác Bà đến nơi.

Không ngờ giữa lúc ấy thì thư sinh giơ cả hai chưởng lên ngang ngực rồi bất thần đẩy ra ngoài một cái.

Chưởng lực của thư sinh đánh ra như đảo hải di sơn.

“Ùm” một tiếng nổ dữ dội, hai luồng kinh lực quá mạnh giao nhau.

Chưởng lực của thư sinh không biết mạnh thế nào mà sau khi bị đẩy lùi trở lại rồi, Cửu Quỷ Ác Bà còn phải lui lại đến ba bước nữa.

Phải biết trong đời Cửu Quỷ Ác Bà chưa từng gặp trường hợp như vậy bao giờ.

Xưa nay cho chí đến những cao thủ đệ nhất thiên hạ đấu với mụ, cũng chỉ bình thủ là cùng, chớ chưa đẩy lui được mụ bao giờ.

Cửu Quỷ Ác Bà sững sờ, trở mắt nhìn chàng thanh niên thư sinh, người mảnh mai ốm yếu như chiếc lá. Nhưng lúc này lửa giục đã làm mờ trí mụ, khiến mụ không suy nghĩ gì được nữa.

Cửu Quỷ Ác Bà chỉ thấy tức giận quá lớn :

- Chàng dám chống lại Cửu Quỷ Ác Bà này? Chàng không nghe lời ta, chàng phải chết!

Nói dứt lời, năm luồng chỉ phong của Cửu Quỷ Ác Bà đã xoe xoe bay đến ngực chàng thư sinh. Mụ vận dụng đến tầng thứ tám của Cửu Quỷ Thôi Hồn, rồi phát ra chỉ lực quyết áp đảo thanh niên thư sinh để uy hiếp.

Chàng thanh niên thư sinh bỗng cười nhạt một tiếng, bàn tay trắng nuốt cũng xoe ra và năm luồng chỉ phong cũng bay ra. Năm luồng chỉ của chàng thư sinh thật tài tình, phóng ra trong chớp mắt như vậy mà vẫn trúng vào những ngọn chỉ phong của Cửu Quỷ Ác Bà bắn tới. Chỉ trong chớp mắt, trong thạch động đã nghe thấy những tiếng nổ liên hồi đinh tai nhức óc.

Cửu Quỷ Ác Bà đã tưởng dùng thần chi uy kiếp thư sinh, dù cho hấn võ công cao siêu đến đâu cũng không thể nào chống đỡ nổi và bị chỉ phong điểm trúng huyết đạo, làm cho toàn thân tê liệt, mặc tình mụ giãy vò. Nào ngờ công lực kinh người. Năm luồng chỉ phong của chàng ta chẳng những phá tan được luồng kinh lực của Cửu Quỷ Ác Bà, mà còn đủ mạnh bay thẳng đến người mụ.

Cửu Quỷ Ác Bà rú lên một tiếng khiếp hãi, muốn nhảy tránh cũng không kịp. Nhưng lúc ấy thư sinh đã cười khanh khách, bàn tay vẫy một cái, lập tức

năm luồng chỉ phong của chàng ta bay chệch ngay ra bên cạnh người của Cửu Quỷ Ác Bà.

Những tiếng “xẹt... xẹt...” kinh người phát ra. Cửu Quỷ Ác Bà lúc ấy mới kinh hoàng nhảy tránh, vừa kịp nhận thấy tượng đá ở sau lưng bốc lên nghi ngút. Thì ra năm luồng chỉ lực của thư sinh đã đập trúng vào tường đá và trên tường đá đã thấy hiện nay ngay năm lỗ tròn, nhỏ xíu, vừa đúng ngón tay cho lọt vào.

Từ năm lỗ đó, khói bốc ra nghi ngút tựa hồ như có lửa cháy ở bên trong, khoảnh khắc sau mới tan hết. Như vậy đủ hiểu chỉ lực của thư sinh chẳng những mạnh mẽ dị thường mà còn bao hàm sức nóng ghê gớm. Nếu thư sinh không phẩy tay cho luồng chỉ lực bay chệch đi, lúc này Cửu Quỷ Ác Bà đã thành ma không hồn với năm ngón tay xuyên qua người từ trước ra sau.

Cửu Quỷ Ác Bà kinh hãi đến thất thần.

Mụ lấp bắp nói không ra tiếng :

- Người... người là ai?

Chàng thư sinh cười nhạt :

- Người vẫn chưa nhận được ta là ai hay sao?

Cửu Quỷ Ác Bà trở mắt nhìn chàng thư sinh. Trong lúc mê cuồng vì lửa dục bốc mở, mụ có nhìn thấy gì khác ngoài một chàng thư sinh đẹp như Phan An tái thể và trong lòng mụ lửa giục càng bốc cao, tiếc hận vì miếng mồi ngon đã thoát ra khỏi tay.

Mất đồ ngẫu vì dục vọng, Cửu Quỷ Ác Bà cất tiếng cười the thé :

- Người... người không nghe lời ta... Người đừng cậy có võ công cao siêu mà chống lại ta. Cửu Quỷ Ác Bà này chẳng chịu thua ai bao giờ.

Đột nhiên, Cửu Quỷ Ác Bà đưa tay lên ngực, soạt một tiếng, lụa rách tan, mụ đã phanh áo để lộ hai núm đào trắng như tuyết trên một thân hình đầy đặn như một cô gái trẻ măng.

Cửu Quỷ Ác Bà bỗng thay đổi bộ mặt, mụ cười lẳng lơ lại nở trên môi mụ, đôi mắt lấp lánh liếc chàng thư sinh khẽ nói :

- Chàng... chàng không hề động tâm hay sao? Thiếp kính phục chàng rồi, chàng quả là anh hùng vô địch thiên hạ. Chẳng lẽ chàng không đoái hoài đến thiếp hay sao?

Chàng thư sinh nét mặt vận thần nhiên bất động. Chàng trầm giọng nói :

- Bách Hoa Nương, ta biết nàng không phải là kẻ như thế này. Tại sao nàng thay đổi?

Vừa rồi ta thấy nàng quần quai đau đớn, phải vận khí chống đỡ. Nàng đã bị kẻ nào hạ độc phải không?

Bách Hoa Nương tên tục của Cửu Quỷ Ác Bà. Mấy chục năm nay không có ai gọi mụ bằng tên đó. Bất thần tên đó vang lên làm Cửu Quỷ Ác Bà xúc động, ngơ ngác. Mụ lấp bắp khẽ nhắc lại câu hỏi vừa rồi :

- Người... người là ai?

Chàng thư sinh khẽ lắc đầu, châu mày tỏ vẻ thương hại Cửu Quỷ Ác Bà lâm vào tình cảnh như thế. Bỗng chàng lớn tiếng nói :

- Chẳng lẽ một người công lực như nàng mà không hóa giải được chất độc? Nàng uống phải thứ ma dược gì? Kẻ nào làm hại nàng? Nàng mau tỉnh lại đi. Ta sẽ cứu chữa cho nàng.

Nhưng Cửu Quỷ Ác Bà vẫn như người mơ hoang, mồm thều thào nói :

- Chàng, thực chàng không thiết đến thiếp hay sao? Nếu vậy... trong hai ta, phải có một người phải chết.

Nói đoạn mụ từ từ bước lên, hai tay giơ lên thành chưởng như sắp sửa tấn công đến nơi.

Chàng thư sinh lo ngại quá lớn :

- Bách Hoa Nương, nàng hãy nhìn kỹ xem ta là ai?

Nhưng tiếng nói của chàng thư sinh chưa dứt thì Cửu Quỷ Ác Bà đã nhảy chồm đến, cả hai chưởng cùng đánh ra, chưởng phong ào ào cuốn tới, đồng thời có âm thanh lạ lùng như tiếng gió rít ghê rợn. Đó là Cửu Quỷ Thôi Hồn đến mức tuyệt đỉnh, kinh lực và âm thanh phát ra một lượt.

Chàng thư sinh không dám coi thường, vội dùng cả hai tay đánh ra một chưởng, một mặt vận Huyền môn Cương Khí bảo vệ các yếu huyệt không để âm thanh Cửu Quỷ Thôi Hồn xâm phạm.

“Bùng” Tiếng chưởng phong giao nhau dữ dội, Cửu Quỷ Ác Bà bắn tung trở lại, còn thư sinh cũng phải lùi lại một bước lưng đập vào tường đá.

Cửu Quý Ác Bà dùng sức như vậy đến độ chót là có chí quyết tử rồi. Chàng thư sinh thấy nếu không để lộ hình tích thực sự của mình ra thì không xong, vì Cửu Quý Ác Bà đã như điên dại mất rồi.

Cửu Quý Ác Bà bị đánh dội trở lại, chân khí trong người đảo lộn, tuy chưa bị thương, nhưng cũng phải ngưng tay tấn công để vận khí điều hòa hơi thở. Thừa lúc ấy chàng thư sinh quát lên :

- Bách Hoa Nương, nàng hãy coi đây!

Tiếng quát vừa dứt, chàng thư sinh giơ tay đánh một chưởng về phía một khối đá lớn như cột nhà từ trên nóc động nhỏ xuống y hệt giọt nước.

Chỉ thấy “ụp” một cái, khối đá đã tan biến, vỡ ra từng mảnh vụn, hơi nóng bốc tỏa ra như cháy. Mùi diêm sinh khét lẹt bay ra, hơi nóng như lửa tạt vào mặt Cửu Quý Ác Bà đứng gần đó.

Cửu Quý Ác Bà như người tỉnh mộng, đột nhiên rú lên một tiếng khùng khiếp :

- Hòa Diệm chưởng! Hòa Diệm chưởng. Té ra ngươi là... ngươi là...

Võ học mệnh mông. Nhưng ở trên đời này chỉ có một người luyện thành và biết sử dụng Hòa Diệm chưởng. Người đó chính là Hắc Cốt Ma Nương Lý Phụng Chi. Giang hồ võ lâm ai chẳng biết điều đó.

Chàng thư sinh phát chưởng xong, giơ tay gạt chiếc mũ thư sinh trên đầu cho mớ tóc mây lòa xòa xuống ngang vai, miệng cười chúm chím, hiện thân thành một thiếu phụ tuyệt đẹp. Thiếu phụ nói :

- Phải, ta chính là Hắc Cốt Ma Nương đây. Bách Hoa Nương, nàng hãy tỉnh cơn cuồng vọng!

Cửu Quý Ác Bà trở mắt nhìn Hắc Cốt Ma Nương. Đột nhiên mũi hự lên một tiếng, miệng ộc ra một đồng máu tươi, rồi ngã lăn ra bất tỉnh. Đó chẳng phải là vì Cửu Quý Ác Bà quá kinh hãi hay hồ thẹn, mà vì thứ rượu Vạn Diệu Hoa Lâm rất lạ lùng. Cửu Quý Ác Bà trông thấy thư sinh này tư tưởng cuồng dâm thì rượu không tác quái nữa, chỉ thúc đẩy cho lửa giận của mũi nổi lên mà thôi. Nhưng sau khi Cửu Quý Ác Bà nhận thấy đối phương chỉ là đàn bà, đồng tính với mình, hy vọng thỏa mãn tiêu tan hết, lập tức sức rượu lại tác quái.

Cửu Quý Ác Bà không chịu nổi sự công phá đột ngột đó, công lực của mũi lại tiêu tan nên nhất thời bất tỉnh nhân sự.

Hắc Cốt Ma Nương giả dạng liền thở dài một tiếng cúi xuống nhìn Cửu Quý Ác Bà miệng lầm bầm khẽ nói :

- Té ra ngươi chính là Cửu Quý Ác Bà Bách Hoa Nương! Năm xưa khi ta còn ở Đại Tuyết sơn ta đã nghe danh đệ nhất ma đầu xứ Miêu Cương. Quả thật danh bất hư truyền... Từ khi ta xuống núi đến giờ, ta chưa gặp người nào có công lực siêu như người này. Ừ, nàng ta lại luyện được cả thượng đẳng nội công, duy trì được dung nhan như người còn trẻ tuổi, đối với ta thật không khác chút nào. Nghe nói Cửu Quý Ác Bà đã kết duyên với Phi Long thư sinh rồi hai người đưa nhau đi ẩn cư mất tích. Không hiểu tại sao nàng ta lại đến đây để hóa ra nông nỗi này.

Hắc Cốt Ma Nương sở dĩ có ác danh trong thiên hạ là vì năm xưa quá uất hận vì kẻ bạc tình, nàng đã gây tai kiếp trong võ lâm, ngọn Hòa Diệm chưởng đã đốt chết mất bao nhiêu cao thủ. Song thực ra Hắc Cốt Ma Nương không phải thuộc loại ma đầu hung bạo tàn tạ lương tâm, nàng vốn là người có tâm địa rất tốt lại dễ xúc cảm.

Vừa rồi Hắc Cốt Ma Nương đã trông thấy tình cảnh Cửu Quý Ác Bà bị ma lực làm mất trí, hóa thành kẻ cuồng dâm, mất hết phẩm cách của con người, nên nàng không khỏi rung mình kinh hãi, nhất là đã biết rõ Cửu Quý Ác Bà là tay công lực đứng trên tất cả các cao thủ đệ nhất thiên hạ. Cửu Quý Ác Bà còn bị như vậy thì dù người công lực cao siêu đến đâu cũng khó lòng tránh khỏi.

Hắc Cốt Ma Nương vừa kinh hãi vừa thương cảm cho cảnh ngộ của Cửu Quý Ác Bà. Cùng là phận đàn bà, lại mất bao chục năm tu luyện võ công đạt đến mức độ thượng đỉnh, chỉ một phút sa cơ thần thể ra nông nỗi này.

Hắc Cốt Ma Nương nghĩ thầm: ta chẳng biết Cửu Quý Ác Bà đã gây điều chi tệ hại với võ lâm thiên hạ, nhưng trong hoàn cảnh này ta chẳng thể bỏ được nàng. Hắc Cốt Ma Nương cúi xuống bắt mạch Cửu Quý Ác Bà rồi lấy linh đan của Hoàng Hạc đảo đồ vào mồm mũi, đoạn lại vận khí điểm vào các huyệt đạo của Cửu Quý Ác Bà.

Nhưng một lúc lâu sau Cửu Quý Ác Bà vẫn hôn mê không tỉnh. Hắc Cốt Ma Nương bối rối nghĩ thầm.

- Ta chưa thấy người nào bị trúng độc lạ lùng như thế này bao giờ. Chẳng lẽ linh dược của tiên sư không công hiệu.

Hắc Cốt Ma Nương liền đặt Cửu Quý Ác Bà nằm sấp xuống rồi ngồi lên, vận dụng toàn thân chân khí, đẩy công lực sang người mũi.

Đến một tuần trà sau, mới thấy Cửu Quý Ác Bà rên lên một tiếng và mở mắt.

Nguyên thứ Vạn Diệu Hoa Lâm Tửu rất tệ hại. Người nào uống phải nó, nếu không được thỏa mãn nhục dục, thì sức rượu cũng phá trong nội tạng, hóa ra điên cuồng.

Cửu Quý Ác Bà công lực chí cao mới không đến nỗi mất trí chỉ bị ngất đi mà thôi.

Lúc này sức mạnh của ma tửu lúc này đã bị linh dược tiêu giải đến quá nửa, lại nhờ chân lực của Hắc Cốt Ma Nương truyền vào người nên Cửu Quỷ Ác Bà mới tỉnh lại được.

Vừa mở mắt, Cửu Quỷ Ác Bà thấy Hắc Cốt Ma Nương đang ngồi vận dụng chân lực tận tình chữa chạy cho mình, thì lộ vẻ kinh ngạc và cảm động.

Cửu Quỷ Ác Bà bỗng cất tiếng khề nói :

- Nàng thật là Hắc Cốt Ma Nương?

Hắc Cốt Ma Nương cười, dịu dàng nói :

- Tiểu muội chính là Hắc Cốt Ma Nương, Bách tỷ tỷ đừng nói nhiều, e tàn mất mất chân lực.

Cửu Quỷ Ác Bà bỗng ứa nước mắt. Lần đầu tiên trong đời muội, muội bị xúc động vì tấm lòng tốt của Hắc Cốt Ma Nương. Muội lại có ý hồ thẹn nữa, vì trước kia mỗi lần nghe đến danh tiếng Hắc Cốt Ma Nương, muội lại lồng lộng tức tối, chỉ muốn tìm nàng so tài cao thấp. Bây giờ muội lại càng hồ thẹn thêm, vì chợt nghĩ đến hành động điên cuồng của mình vừa rồi.

Hắc Cốt Ma Nương thấy nét mặt của muội đã hiểu ngay nên vội hỏi :

- Bách tỷ tỷ, tiểu muội đã biết tỷ tỷ vừa rồi trúng độc, nhưng không biết thứ độc được gì mà ghê gớm đến như thế. Chẳng lẽ công lực của tỷ tỷ không hóa giải được hay sao?

Cửu Quỷ Ác Bà khề thờ dài nói :

- Đó không phải là thứ độc được mà là thứ rượu quái dị vô cùng, tên gọi là Vạn Diệu Hoa Lâm tửu.

Hắc Cốt Ma Nương bỗng sùng sột kêu lên một tiếng, lộ vẻ kinh hãi nói :

- Vạn Diệu Hoa Lâm tửu, thứ dâm tửu của núi Cao Lê Cống Sơn nước Liêu? Nếu vậy thì nguy rồi, tỷ tỷ mau nhắm mắt an dưỡng tinh thần để tiểu muội dùng nội lực chuyển sang, đẩy hết chất dâm tửu đó ra khỏi cơ thể của tỷ tỷ, nếu không thì tỷ tỷ sẽ vĩnh viễn trở thành một ác phụ cuồng dâm, không có thuốc nào chữa khỏi.

Cửu Quỷ Ác Bà gan lớn tày trời mà khi nghe nói vậy cũng phải thất sắc. Hắc Cốt Ma Nương thở dài nói tiếp :

- Tiểu muội đã được tiên sư Hoàng Hạc đảo chủ nói cho biết tính chất của loại ma tửu độc được trên thiên hạ, nên biết rõ Vạn Diệu Hoa Lâm tửu như thế nào. Nếu để chất rượu đó tiềm tàng trong tạng phủ thì nổi thảng đến kỳ trăng tròn, dâm tửu lại tác quái một lần, làm người như điên cuồng rồ dại. Bách tỷ tỷ, mau ngồi xuống đây, tiểu muội cứu chữa cho, kéo không kịp thì khôn.

Cửu Quỷ Ác Bà riu riu vâng lời, bỗng muội cất giọng ngượng ngùng hỏi :

- Lý tỷ tỷ, tại sao tỷ tỷ đối với tiểu muội như vậy?

Hắc Cốt Ma Nương cất tiếng cười vang đáp :

- Trên chốn giang hồ, về phe phụ nữ, còn có ai nổi danh đại nữ ma đầu hơn Cửu Quỷ Ác Bà và Hắc Cốt Ma Nương? Nhưng người ta có ngờ đâu dù là đại ma đầu, hành động hung tàn bạo ngược, chúng ta cũng chỉ là những thiếu phụ lương tâm dù có đen tối đến đâu cũng vẫn còn bản sắc của nữ lưu. Cũng là phụ nữ, làm sao thấy nhau hoạn nạn không thương? Giả dĩ cuộc đời tiểu muội đau khổ đã quá nhiều rồi, tiểu muội không còn muốn thấy ai đau khổ nữa.

Cửu Quỷ Ác Bà nghe nói có ý cảm động, cúi đầu lặng im không nói gì. Ngừng một lát Hắc Cốt Ma Nương lại mỉm cười nói :

- Thật ra tâm tình của tiểu muội đã hoàn toàn thay đổi, trái ngược hẳn khi xưa. Mấy chục năm trước đây, chính vì có một tâm sự quá đau khổ, nên tiểu muội đã trở thành người hung tàn bạo ngược, gây cảnh máu đổ thịt rơi trong võ lâm, ngày nay nghĩ lại thật ân hận vô cùng, muốn chuộc lại những tội ác trước không sao làm được nữa.

Cửu Quỷ Ác Bà vừa thoát khỏi một cơn nguy nan, có thể nói là ghê gớm hơn cả cái chết nên trong lòng xúc động khác thường. Con mê loạn vì dâm tửu hoành hành đã làm Cửu Quỷ Ác Bà mất hẳn tính kẻ ngạo khi xưa. Người ta dù hung ác đến đâu, mỗi khi thoát khỏi cái chết khủng khiếp, thường vẫn có phút bàng hoàng, không khỏi nghĩ lại những hành động của mình lúc trước.

Cửu Quỷ Ác Bà nghe mấy lời nói chân thành của của Hắc Cốt Ma Nương, đột nhiên thấy trong lòng rung động. Xưa nay tâm hồn muội sắt đá, đầu óc luôn luôn ám ảnh bởi những ý nghĩ ghen ghét thù oán với người đời, không bao giờ có lúc nào nghĩ lại việc mình làm. Nay chỉ vì cơn hoạn nạn, như vừa ở Diêm phủ trở về, Cửu Quỷ Ác Bà đã bắt đầu trở thành người khác.

Tự nhiên Cửu Quỷ Ác Bà thấy hồ thẹn. Hành động cao thượng của Hắc Cốt Ma Nương và những lời nói đầy chân tình của nàng làm muội cảm thấy kém cỏi, hèn hạ.

Hắc Cốt Ma Nương vừa nhắc đến kỷ niệm ngày xưa trong lòng còn bồi hồi xúc cảm, mắt nhìn đi tận đâu đâu, không kịp nhận thấy sự thay đổi trên nét mặt Cửu Quỷ Ác Bà. Hắc Cốt Ma Nương thở dài một tiếng và lại nói :

- Ngày nay, sau mấy chục năm ẩn cư, tiểu muội mới nhận thấy những hành động bạo ngược của mình đối với vô lâm năm xưa thật là vô lý. Nếu không còn mối thù hận làm tiểu muội canh cánh bên lòng, chắc hẳn lần này tiểu muội cũng chẳng hạ sơn làm gì. Năm xưa, hừ... năm xưa kẻ đó đã nhẫn tâm...

Cửu Quỷ Ác Bà bỗng ngẩng đầu lên, thất thanh hỏi :

- Lý tỷ tỷ! Tiểu muội đã có lần được nghe nói đến chuyện tỷ tỷ bị bội bạc.

Hắc Cốt Ma Nương đáp :

- Chuyện đó cả vô lâm đều hay biết. Mấy chục năm nay tiểu muội bôn ba tìm kiếm kẻ thù đôi gian phu dâm phụ để thanh toán món nợ xưa mà lòng trời chẳng được toại nguyện, kẻ thù vẫn lần tránh bật tâm.

Cửu Quỷ Ác Bà nghe giọng nói vô cùng xúc động, vội nói :

- Lý tỷ tỷ, tiểu muội nhớ ra rồi. Có phải kẻ thù của tỷ tỷ là đôi vợ chồng Thiên Nam Nhất Hiệp Cổ Ứng Long và Vạn Độc Thần Cô Đồ Thương Lăng không?

Nghe nhắc đến tên kẻ thù, Hắc Cốt Ma Nương nghiêng răng đáp :

- Chính thế. Đôi gian phu dâm phụ đã làm hại cuộc đời của tiểu muội chính là hai tên họ Cổ và họ Đồ đó. Nhưng chúng ẩn trốn nơi thâm sơn cùng cốc, tiểu muội không sao tìm được chúng nữa, không biết chừng cả hai đều chết cả rồi.

Cửu Quỷ Ác Bà bỗng cất tiếng cười :

- Chết cả rồi! Té ra Lý tỷ tỷ vẫn không hay biết gì hết. Tỷ tỷ có biết Cổ Ứng Long và Đồ Thương Lăng hiện nay ở đâu không?

Hắc Cốt Ma Nương lại giật mình nắm tay Cửu Quỷ Ác Bà hỏi :

- Bách tỷ tỷ đã biết tung tích hai kẻ đó? Chúng ở đâu? Tỷ tỷ hãy cho tiểu muội biết ngay, tiểu muội không bao giờ quên ơn ấy.

Cửu Quỷ Ác Bà trầm giọng nói :

- Mấy ngày nay tiểu muội vào dò thám trong Côn Luân thánh địa nên mới biết.

Hắc Cốt Ma Nương kêu lên :

- Chẳng lẽ Cổ Ứng Long và Đồ Thương Lăng ở trong Côn Luân thánh địa?

Cửu Quỷ Ác Bà khẽ mỉm cười :

- Chẳng những chúng ở trong đó mà chúng còn làm chúa tể nữa. Chủ nhân U Minh cung trong Côn Luân thánh địa chính là Thiên Nam Nhất Hiệp Cổ Ứng Long, còn Vạn Độc Thần Cô Đồ Thương Lăng là chủ nhân Đào Hoa cung cũng ở trong Côn Luân thánh địa.

Hắc Cốt Ma Nương đứng phắt ngay lên, đôi mắt lóe ánh lửa căm hờn, rồi đột nhiên cất tiếng cười khanh khách :

- Cổ Ứng Long là chủ nhân U Minh cung! Cả Đồ Thương Lăng cũng ở trong Côn Luân thánh địa. Lòng trời dun rui đã cho tiểu muội gặp Bách tỷ tỷ hôm nay. Ước nguyện mấy chục năm bây giờ mới được thỏa mãn. Chúng lần trốn thật tài tình, ở ngay bên cạnh mà tiểu muội không biết.

Cửu Quỷ Ác Bà lại nói :

- Cổ Ứng Long mưu bá đồ vương nên mới lập ra U Minh cung, thanh thế rất lớn, bộ hạ nhiều cao thủ. Hiện nay chúng đang giao tranh với bốn mươi tám quân hùng thiên hạ.

Hắc Cốt Ma Nương cười nhạt một tiếng, ngồi xuống cạnh Cửu Quỷ Ác Bà và nói :

- Bách tỷ tỷ hãy an thần nhập định, tiểu muội sẽ dùng nội lực khử trừ độc tửu ra khỏi các huyết đạo cho tỷ tỷ, sau đó sẽ đi tìm kẻ thù toán chương.

Cửu Quỷ Ác Bà định từ chối, muốn để cho Hắc Cốt Ma Nương đi tìm kẻ thù trước rồi hãy về chữa chạy cho mình. Nhưng Hắc Cốt Ma Nương nhất định không chịu, nói rằng Vạn Diệu Hoa Lâm tửu rất nguy hiểm, nếu để ở lâu trong người, sẽ thành khó chữa.

Đoạn Hắc Cốt Ma Nương đặt tay lên Khúc Trì huyết và Tam Linh huyết ở sau lưng Cửu Quỷ Ác Bà, vận dụng nội công thượng thừa, chuyển nội lực sang người Cửu Quỷ Ác Bà.

Công lực của Hắc Cốt Ma Nương thuộc loại Thuần Dương Cường Khí, căn bản lại là Hỏa Diệt thần công, nên có sức nóng ghê gớm, khác hẳn với công lực âm hàn của Cửu Quỷ Ác Bà. Chỉ một lát sau Cửu Quỷ Ác Bà thấy một luồng khí nóng như lửa đốt di chuyển, thông qua các huyết đạo của mình.

Thực kỳ lạ, khoảng một tuần trà sau, từ những lỗ chân lông của Cửu Quỷ Ác Bà bỗng thấy tiết ra những luồng hơi màu trắng toát, kể đó là những giọt mồ hôi râm rập, nhưng mùi rượu bay ra nồng nặc. Đó là Vạn Diệu Hoa Lâm từ tàng trữ trong người Cửu Quỷ Ác Bà bị luồng nhiệt khí Hỏa Diệm của Hắc Cốt Ma Nương đốt chảy và thúc đẩy ra ngoài.

Thật ra công lực của Cửu Quỷ Ác Bà cũng ghê gớm, chẳng kém Hắc Cốt Ma Nương bao nhiêu. Nhưng vì thần công của mụ vốn thuộc âm khí, không đủ lực khử trừ chất rượu nóng. Chỉ có những loại Thuần Dương Cương Khí tối cao Hỏa Diệm thần công của Hắc Cốt Ma Nương mới được khử rượu ma độc đó.

Sau khi đẩy hết chất rượu ra khỏi cơ thể của Cửu Quỷ Ác Bà, Hắc Cốt Ma Nương lại lấy ra hai viên linh đan Hoàng Hạc đảo cho Cửu Quỷ Ác Bà uống. Đoạn Hắc Cốt Ma Nương cũng ngồi vận khí lấy lại sức vừa mất.

Lát sau Hắc Cốt Ma Nương đã đứng phắt ngay lên, trầm giọng nói :

- Bách tỷ tỷ hãy ngồi đây tĩnh dưỡng tinh thần trong động này, để tiểu muội đi tìm kẻ thù ở Côn Luân thánh địa.

Cửu Quỷ Ác Bà lộ vẻ ngạc nhiên nói :

- Lý tỷ tỷ vừa dùng sức nhiều chữa thương cho tiểu muội, bây giờ lại đi gặp nguy hiểm như vậy e không tiện chăng?

Hắc Cốt Ma Nương mỉm cười nói :

- Mấy chục năm nay tiểu muội chỉ chờ đợi phút này. Bây giờ đã biết tung tích của kẻ thù, làm sao còn nhàn nhai được nữa?

Cửu Quỷ Ác Bà do dự nói :

- Nếu tỷ tỷ chẳng e ngại, xin tiểu muội cùng đi giúp một tay được chăng?

Hắc Cốt Ma Nương cười lắc đầu :

- Không nên như vậy. Mối thù này là của riêng tiểu muội, ngày đêm tiểu muội chỉ mong được tự tay trả mối hận thù năm xưa. Chẳng những tỷ tỷ mà bất cứ ai muốn giúp tiểu muội cũng phải từ chối. Và lại tỷ tỷ vừa bị rượu ma làm hại tâm thần, công lực suy giảm rất nhiều, ít ra phải tĩnh dưỡng vài ba ngày mới tạm thời hồi phục một phần nội lực. Tỷ tỷ không thể nào rời khỏi chỗ này được đâu.

Cửu Quỷ Ác Bà nghe nói hữu lý, đành phải nghe lời. Thực ra từ lúc bị Vạn Diệu Hoa Lâm từ làm mê loạn, Cửu Quỷ Ác Bà thấy tâm thần bạc nhược, cơ thể mệt mỏi vô cùng, tựa hồ như người bị cơn đau nặng mới khỏi, đầu óc hoàn toàn trống rỗng.

Cửu Quỷ Ác Bà vội ngồi lại nhắm mắt theo phép thở nạp của Cửu Quỷ Thôi Hồn, vận dụng chân khí lấy lại sức. Còn Hắc Cốt Ma Nương lập tức rời khỏi chỗ đó, theo đường cũ trở lại Côn Luân thánh địa.

Nóng lòng báo thù Hắc Cốt Ma Nương thi triển khinh công như bay, chẳng bao lâu đã tới Lôi Công động và từ Lôi Công động nài theo đường hầm tiến thẳng vào Côn Luân thánh địa.

Hắc Cốt Ma Nương lấy chiếc mặt nạ da người năm xưa đeo lên mặt rồi cời bọc đeo trên vai, lấy bộ quần áo chèn đen biểu hiện của Hắc Cốt Ma Nương nặc lên người rồi mới tìm đường đến U Minh cung. Nàng đến nơi vừa đúng lúc thấy nghĩa đệ Kim Ngang Tiêu lâm nguy, nên đã ra tay cứu nguy. Nhưng rốt cuộc Kim Ngang Tiêu vẫn bị trọng thương, phải liều mạng chạy vào đường hầm độc đạo lên Kim Đinh tự. Đó là việc đã thuật trong hồi trước, khỏi cần nhắc lại ở đây.

Trong đường hầm độc đạo

Lại nói khi Kim Ngang Tiêu gắng gượng bò lết vào đường hầm thì thần trí, chàng đã gần như hôn mê rồi. Nếu không gần như mất trí làm sao Kim Ngang Tiêu dám bò vào một nơi nguy hiểm chết người như thế?

Chẳng qua lúc đó chàng đã mê hoảng, chỉ còn bản năng sinh tồn thúc đẩy chàng bò đi như máy, chỉ để tránh khỏi những thế chướng tối độc của Độc Phật Mê Chân đánh theo mà thôi.

Kim Ngang Tiêu bò lết mãi vào tận bên trong động, tối mờ mờ. Nơi đây sản có tới hơn một chục trượng nên ánh sáng bên ngoài không đủ chiếu lọt vào tận trong để soi sáng.

Nửa tỉnh nửa mê, Kim Ngang Tiêu bò được tới đó thì chợt nhận thấy không có ai đuổi theo ở sau, nên chàng ngừng lại thở hổn hển. Thật ra lúc đó vết thương quá nặng, máu ở trong người tuôn ra đã quá nhiều, nên chàng kiệt lực dù có muốn bò vào sâu thêm nữa cũng không bò nổi.

Giữa lúc đó, đột nhiên ở phía sau Kim Ngang Tiêu, tức là phía cửa hầm có tiếng cười ha hả rồi tiếng chân người bước vào nhanh như gió.

Nhưng tiếng chân người vừa tới sau lưng Kim Ngang Tiêu thì chợt ở phía trong động có một âm thanh kỳ lạ, nghe “bộp” một tiếng như tiếng chuông phong phát ra, nhưng quái dị vô cùng, nửa như tiếng vỗ tay, nửa như tiếng kèn của một con thú lạ.

Kim Ngang Tiêu chưa bị mê hẳn nên còn nhận thấy một luồng gió lạ bay ra, rồi vút một tiếng, cả một thân hình người bay xoẹt qua người chàng chạy thẳng vào phía trong động.

Kim Ngang Tiêu vốn bò vào động nên chàng vẫn nằm sát ở mặt đất. Thấy tiếng gió lạ rồi tiếng người bay qua, và lại bay thẳng vào phía trong động sâu nên chàng giật mình ngẩng đầu nhìn.

Vừa lúc ấy, bỗng thấy “bùng” một tiếng dữ dội. Một vật gì bay quá mau lẹ, tựa như mũi tên bắn ra khỏi cung, nghe “vút” một tiếng xé không khí, lại từ phía trong động bay thẳng ra ngoài cửa động.

Đồng thời ở ngoài cửa động, có nhiều tiếng kêu hãi hùng văng vào.

Chỉ thoáng mấy việc đó xảy ra nhanh như chớp, cũng làm Kim Ngang Tiêu tỉnh trí lại, tỉnh táo hơn trước nhưng chàng khiếp sợ đến nỗi ngay dờ cả chân tay, không bò đi được nữa.

Thì ra lúc đó Kim Ngang Tiêu mới nhận thấy đã chui vào đường hầm quái gở từ bao giờ. Những tiếng rú hãi hùng vừa văng vào làm Kim Ngang Tiêu hiểu ngay và nghĩ đến hình ảnh những đồng thịt bầy nhầy từ trong động bắn ra, làm mọi người khiếp hãi, những hình ảnh mà chính chàng cũng đã trông thấy lúc còn đứng ở phía ngoài động.

Kim Ngang Tiêu đoán ngay rằng sau khi chàng bò vào động lập tức có kẻ tham lam, cũng chạy vào theo, không phải để giết chàng mà để chạy lên Kim Đỉnh tự cướp bảo vật của phái Côn Luân.

Chẳng ngờ kẻ đó vừa chạy vào được mấy bước, bỗng có luồng gió quái lạ hút y bay vào trong động, rồi “bùng” một tiếng, y bị bắn trở ra, thành một đồng thịt bầy nhầy nát bét. Té ra những người chạy vào đây, không bị đánh bắn ra ngay, mà trước hết bị hút vào phía trong động sâu thẳm và tối đen, rồi ở đó vật gì quái dị không biết, đập nát thân thể kẻ đó và đánh thi thể bắn tung trở lại ra phía ngoài.

Lạ lùng là luồng gió hút vào cũng như luồng kinh lực bắn ra, đều bay sát trên người Kim Ngang Tiêu, nhưng không chạm vào người chàng, thành ra chàng vẫn hoàn toàn vô sự.

Kim Ngang Tiêu nhận được rõ tình thế đó thì chàng kiệt lực hoa mắt, nằm gục đầu xuống bất tỉnh nhân sự. Thì ra thương thế của chàng quá nặng, đến lúc phát tác, lại thêm thần trí kinh hoàng trước sự diễn biến đầy vẻ ma quái, khiến chàng không chịu nổi nữa.

Kể ra, bất cứ nhân vật cao thủ nào của võ lâm mà liên tiếp trúng thương như Kim Ngang Tiêu, thì tinh mạch giờ đây cũng phải đứt gần hết và có khi tuyệt nhân vong rồi. Chẳng cần nói đến những vết thương trước khi chàng bị hóa ra Hoạt Tử Nhân, và những vết thương chàng bị trúng hồi sau này, riêng một ngón Mỏ Độc của Độc Phật Mê Chân cũng đủ làm chàng chết trắng cổ rồi. Bởi vì trong chiếc mỏ không lồ của Độc Phật có ám tàng những chất độc kỳ lạ, một khi đánh trúng vào địch thủ thì chất độc đó sẽ truyền ngang người địch thủ ngay.

Kim Ngang Tiêu không bị chết vì chất độc là vì trong người chàng đã có sẵn một thứ linh dược hòa giải là Thiên Niên Tuyết Sâm.

Chàng chưa bị đứt kinh mạch mà chết là vì căn cơ của chàng rất lớn, Cự Linh thần công là thứ võ công đệ nhất thiên hạ, một khi đã luyện thành thì tạng phủ trong người cũng hoàn toàn đổi khác.

Giả dĩ Kim Ngang Tiêu lại được uống một thứ bảo vật vô song trong thế gian là nước dãi hạc ngàn năm, nên chàng mới sống dai dẳng đến như thế.

Chẳng qua là phần số của Kim Ngang Tiêu chưa tuyệt nên chàng mới được kỳ duyên hạnh ngộ, mấy lần tưởng chết rồi lại được giải thoát dễ như chơi.

Kim Ngang Tiêu nằm ngất lịm đi một lúc thì Cự Linh thần công tiềm tàng trong người chàng, đã tự động tạo thành một luồng nội lực luân chuyển đi khắp thân thể.

Nhờ luồng nội lực đó, chỉ một lát sau Kim Ngang Tiêu đã hồi tỉnh trở lại.

Chàng thấy mình ở trong động mà chưa chết và chưa bị đánh bắn ra ngoài thì kinh lạ vô cùng.

Kim Ngang Tiêu ngẫm nghĩ quay trở ra cũng dờ, vì kẻ thù của chàng chờ sẵn bên ngoài, đi ra tức là nạp mạng cho chúng. Còn nằm im ở chỗ này cũng không xong, vì không lẽ chàng nằm đây mãi.

Chỉ còn một cách là liều tiến vào trong động, hay dờ thế nào đành phó thác cho số trời.

Kim Ngang Tiêu thấy trong người đã hồi phục đôi chút sức lực, đã toan đứng lên để đi cho lẹ. Nhưng chàng chợt nhớ vừa rồi có kẻ bước vào động, đã bị sức gió quái lạ hút vào rồi đập chết đây bắn tung ra ngoài, trong lúc đó chàng không bị luồng gió chạm phải là vì chàng đang bò rạp, nằm sát mặt đất.

Nghĩ như vậy, chàng không đứng lên đi nữa, mà tiếp tục bò trên mặt đất tiến thẳng vào phía trong đường hầm.

Thình thoảng Kim Ngang Tiêu lại dừng lại để nghe ngóng, nhưng không thấy động tĩnh gì khác lạ, chàng lại tiếp tục bò.

Bò được thêm vài ba trượng nữa, thì chàng thấy xung quanh mình có khói trắng bay tới đó như mây bao phủ.

Chỗ động này tối tăm, nhưng chàng vẫn nhìn thấy rõ cảnh vật thấy không có gì khác lạ ngoài khói trắng.

Kim Ngang Tiêu tiến thêm nữa thì nhận thấy càng vào trong khói trắng càng nhiều, đồng thời mũi chàng ngửi thấy một mùi hương thơm nhàn nhạt tựa như mùi hoa lan.

Chàng kinh lạ, nhìn mãi cũng không hiểu khói trắng ở đâu phát sinh ra. Nhưng khi cúi xuống nhìn ở mặt đất ở trước mặt thì bất giác chàng khẽ kêu lên một tiếng ngạc nhiên.

Ở mặt đất xung quanh chỗ chàng bò, đá chần trụi như chùi bóng, nhưng cứ khoảng cách một gang tay lại có một cái lỗ nhỏ như ngón tay và khói ở đó tuôn lên.

Xem ra như vậy thì chất khói không phải do người tạo ra mà có lẽ là chất thiên nhiên, có lẽ từ dưới đất tuôn lên.

Chính lúc đó Kim Ngang Tiêu mới chợt nhớ đến một lời nói của Vạn Độc Thần Cô Đồ Thương Lăng, khi Vạn Độc Thần Cô dụ chàng tiến vào động này để lên Kim Đinh tự, mụ có nói rằng trong động này phát sinh ra một chất độc kỳ lạ, không có thứ thuốc giải độc nào chống lại nổi, vì thế các cao thủ của U Minh cung ngày cả đến chủ nhân là Cô Ung Long, cũng không sao tiến vào được.

Vạn Độc Thần Cô biết chàng ăn được Thiên Niên Tuyết Sâm, có sức chống lại muôn vạn thứ độc được trên đời, nên muốn chàng tiến vào nơi này.

Kim Ngang Tiêu nghĩ đến lời nói đó, hiểu ngay rằng luồng khói trong này chính là chất độc của đường hầm. Chàng thấy chất độc không làm hại được mình nên vững dạ chẳng những chàng không trúng độc mà còn nhận thấy một điều lý lạ là mỗi khi thở hút khói trắng vào người, chàng cảm thấy khoan khoái nhẹ nhàng như vừa được uống linh đan. Hơn nữa khói trắng bay vào mũi vào mắt chàng, không làm chàng khó chịu nào, mặt chàng có vẻ tỉnh sáng thêm, tai chàng như tỉnh tường thêm.

Kim Ngang Tiêu bất giác tự hỏi: chẳng lẽ đây là khói độc. Nhưng chàng hết sức nghỉ ngơi ngay khi tay chàng đụng vào vật mềm, nhun nhũn. Đó là xác những con dơi từ bên ngoài bay vào. Ngoài ra xung quanh chàng còn có những bộ xương chim nằm ngổn ngang. Thì ra những con chim này từ ngoài bay vào, gặp khói độc nên ngã xuống chết ngay.

Khói độc như vậy, ngoài Kim Ngang Tiêu ra còn sinh vật gì sống được ở chỗ này? Kim Ngang Tiêu nghĩ thế, cảm thấy yên lòng, liền vùng đứng lên bước đi cho mau lẹ.

Nhưng chàng vừa đứng lên đi được một vài bước thì một tiếng động nhỏ làm chàng kinh hãi đến thất thần, đứng sững lại không tiến lên được nữa.

Tiếng động đó chính là một tiếng thở dài rất nhẹ. Tại Kim Ngang Tiêu rất thính, tiếng thở dài tuy nhỏ, chàng nghe rõ mồn một. Và ở trong quãng động đầy khói độc này, tiếng thở dài nhẹ nhàng đó mới quái gở làm sao. Đó là tiếng thở dài hàm súc nhiều ý nghĩa, nửa như ngạc nhiên kinh lạ, nửa như nhẹ nhõm thoát được một gánh nặng. Người thở dài như vậy chắc hẳn phải là... người, không phải là ma quỷ mà cũng không phải quái vật.

Tiếng thở dài nghe rất gần, như ở ngay trước mặt Kim Ngang Tiêu.

Chàng kinh hãi lên tiếng hỏi :

- Người nào đó?

Im lặng không có tiếng trả lời, Kim Ngang Tiêu ngơ ngẩn, tưởng mình nghe lầm. Nhưng liền sau đó lại có tiếng thở dài nữa, lần này nghe còn rõ hơn lần trước. Kim Ngang Tiêu quát :

- Người là ai? Ma quỷ hay người thật?

Một giọng nói rất trầm vang lên ngay phía trước mặt Kim Ngang Tiêu :

- Thiên định, thiên định. Y tránh được Lôi Âm Chưởng. Lại tránh được Phù Xoa Hương. Y quả là người lòng trời đã chỉ định. Ta sắp được giải thoát rồi. Các sư huynh cũng sắp được giải thoát rồi.

Giọng nói rõ ràng, chậm chạp, khúc chiết, nghe rõ mồn một, lại bao hàm một vẻ khoan khoái nhẹ nhõm, như giọng nói của một người chờ đợi lâu ngày, nay mới được toại nguyện.

Kim Ngang Tiêu sững sờ ngây đờ người. Chàng không còn nhằm lẫn gì được nữa, đó là tiếng người thật, một người rất già, cứ nghe tiếng nói trầm trầm đó cũng đủ đoán người nói phải là bậc bô lão, tuổi có tới gần một trăm. Nhưng câu nói dài đó có ý nghĩa gì. Người nọ nói với ai chứ không phải nói với chàng.

Kim Ngang Tiêu liền chấp tay lên ngực cung kính nói :

- Tại hạ họ Kim tên Ngang Tiêu, vì cường địch truy kích cấp bách phải liều mạng chạy vào chôn này, làm kinh động đến lão trượng, xin lão tha thứ.

Giọng nói vừa rồi lại vang lên ở phía trước mặt Kim Ngang Tiêu :

- Hay lắm! Hay lắm! Kim thí chủ hãy bước lại đây cho lão tăng nói vài lời.

Kim Ngang Tiêu còn quá ngạc nhiên, chưa kịp cất bước, thì một luồng kinh lực âm nhu rất lạ từ phía trước mặt bay lại chàng tựa hồ như một con rắn vô hình cuốn lấy người chàng rồi, kéo chàng bước lên, khiến Kim Ngang Tiêu không gượng lại được đành phải cất bước tiến lên.

Chàng bước được độ mười bước thì ra khỏi đám khói trắng và tiến đến một nơi quang đãng, ánh sáng không biết từ đâu soi vào chiếu sáng mờ mờ khiến

chàng nhìn rõ cảnh vật.

Cuối căn phòng đó có một chiếc bệ đá mỗi bề rộng tới mười xích, trông như một chiếc giường lớn và trên chiếc bệ đó có một nhà sư già ngồi tĩnh tọa, mắt nhắm nghiêm như đang tham thiền nhập định.

Vị lão tăng đó không biết tuổi bao nhiêu, nhưng Kim Ngang Tiêu đoán là già lắm. Trên đầu những chân tóc trắng như tuyết còn thân hình lão tăng mình hạc xác ve, chẳng khác gì một bộ xương lồng trong một tầng bào màu đen rộng thùng thình.

Khi Kim Ngang Tiêu vừa bước tới, còn cách lão tăng độ mười bước, bỗng lão tăng mở choàng mắt ra nhìn chàng.

Kim Ngang Tiêu rùng mình rợn gáy, vì đôi mắt lão tăng ghê gớm làm sao. Tia sáng quắc lóe ra từ đôi mắt đó, như hai ngôi sao hiện ra trong đêm tối. Tia mắt đó chiếu vào Kim Ngang Tiêu, tựa hồ soi thấu cả ruột gan phủ tạng của chàng, khiến Kim Ngang Tiêu muốn lùi lại không dám tiến lên nữa.

Nhưng hai chân Kim Ngang Tiêu vẫn bước và khi tiến thêm được vài bước nữa đến gần lão tăng, Kim Ngang Tiêu chợt thấy thân hình gầy ốm của lão tăng đó có một vẻ gì khác thường, vừa uy nghi đáng kính lại có vẻ khoan dung nhân hòa, sự từ bị bác ái tường như đó là Bồ Tát hiện thân, Đức Phật giáng thế.

Tự nhiên Kim Ngang Tiêu đem lòng ái mộ vội vàng quỳ xuống định khấn đầu hành lễ. Kỳ lạ thay, không thấy vị lão tăng cử động chút nào mà một luồng kinh lực ôn hòa đã bay đến, nâng Kim Ngang Tiêu đứng lên.

Kim Ngang Tiêu ngạc nhiên, bụng cũng muốn thử xem luồng kinh lực vô hình đó như thế nào, nên thu hết tàn lực còn lại trong người, thử vận dụng Cự Linh thần công ra kháng cự để có thể quỳ xuống hành lễ.

Nhưng Cự Linh thần công của chàng vừa phát xuất đã bị tiêu tan mất ngay như muối bỏ bể, còn người chàng đứng thẳng ngay lên như cũ.

Vị lão tăng bỗng nói :

- Thí chủ đừng làm đại lễ như thế. Bần tăng chỉ là người có nhiệm vụ tiếp đón thí chủ mà thôi. Giờ đây thí chủ là thượng khách, nơi thí chủ hành đại lễ không phải ở chỗ này mà ở chỗ khác. Bần tăng chờ đợi thí chủ hơn ba chục năm nay, bây giờ mới được toại nguyện.

Kim Ngang Tiêu ngây người ra không hiểu. Chẳng lẽ vị lão tăng này đợi chàng khi chàng chưa sinh ra đời. Chẳng lẽ vị lão tăng nhằm chàng với người khác?

Kim Ngang Tiêu còn đang phân vân thì lão tăng đã nói :

- Kim thí chủ hãy tiến lại phía trước mặt bần tăng.

Lần này Kim Ngang Tiêu vội vã bước lại. Vị lão tăng đưa mắt nhìn chàng hồi lâu. Kim Ngang Tiêu thấy sồn tóc gáy vì đôi mắt của lão tăng sắc sảo, mệnh mệnh như biển cả vô biên, khiến chàng không dám nhìn vào hai con mắt đó.

Vị lão tăng này rõ ràng đã thấu đạt được Phật pháp, hi vọng ái lạc và thất tình hoàn toàn tiêu diệt nên trong lúc quan sát Kim Ngang Tiêu. Nếu có nhận xét thấy điều gì thì cũng chẳng bao giờ hiện lên nét mặt. Khuôn mặt lão tăng cằn cỗi bất động như khuôn mặt một xác chết ướp khô từ lâu. Chỉ có đôi mắt là lạ lùng, khi thì vui lên sáng rực, khi lơ lơ mờ mờ.

Bỗng vị lão tăng gật đầu nói :

- Cự Linh thần công quả là danh bất hư truyền. Ôi, bần tăng đã tưởng môn võ công ấy thất truyền trong thiên hạ. Ai ngờ thí chủ lại có duyên may phúc lớn, luyện được chín lần chín thành tám mươi một tầng. Quả là kỳ duyên trong võ lâm vậy.

Kim Ngang Tiêu nghe nói thất kinh. Vừa rồi chàng có vận dụng một chút Cự Linh thần công kháng cự lại kinh lực của lão tăng, vậy mà ông ta đã biết chàng luyện được tám mươi một thức Cự Linh thần công. Nếu vậy thì võ công của vị lão tăng này cao siêu đến đâu.

Vị lão tăng lại nói :

- Thiên mệnh hữu nhân. Mọi việc trong thế gian này chẳng qua đều có Trời Phật sắp đặt từ trước, chẳng sai một mảy may. Ba chục năm nay bần tăng chờ đợi người đầu tiên bước vào đường hãm này, chung qui chẳng có ai, chỉ những kẻ tham tàn gian ác chẳng biết vì Phù Xoa Hương cũng táng mạng vì Lôi Âm Chưởng...

Ngừng một lát lão tăng nói tiếp :

- Ý trời đã định quả không sai. Thí chủ là người căn cơ rất tốt, tài trí thông minh quá người, lại có lương tâm trong sạch hiền lương, lòng dạ trung hậu, thật là điều đại hạnh cho bốn môn. Hừ... thí chủ lại được cao nhân truyền thụ nội lực thượng đẳng, được hưởng nhiều linh đan bảo vật hạn hữu trong thế gian. Cứ xét theo Khuê Sơn huyết của thí chủ, bần tăng đã thấy...

Chưa nói dứt lời, vị lão tăng đã từ từ đưa tay lên định sờ vào trán Kim Ngang Tiêu hầu xem xét huyết đạo của chàng, nhưng bàn tay của vị lão tăng còn cách đầu Kim Ngang Tiêu độ một tấc, thì Kim Ngang Tiêu chợt nhớ ra một việc, kêu rú lên một tiếng khiếp hãi, vội vàng lùi bước để cho bàn tay đó khỏi đụng vào người chàng.

Vị lão tăng không ngạc nhiên, chỉ mỉm cười nói :

- Bản tăng trông sắc diện của thí chủ ngay từ đầu, há chẳng biết thí chủ đã hóa thành Hoạt Tử Nhân rồi hay sao?

Kim Ngang Tiêu vừa cảm phục lại vừa mừng rỡ. Phúc chỉ tâm linh, chàng vội vàng quỳ xuống và nói :

- Đệ tử bị cường địch hãm hại, điểm vào tử huyệt chỉ còn chờ ngày chết. Xin thần tăng từ bi ra tay cứu chữa.

Một luồng kinh lực khoan hòa nhưng mạnh mẽ đã nhắc chàng đứng lên. Vị lão tăng cười nói :

- Có sá gì chút ma thuật đó mà thí chủ phải quan tâm, vừa rồi bản tăng định điểm vào Khuê Sơn huyệt của thí chủ, chẳng qua là để hóa giải Ma Huyệt pháp đó thôi. Thí chủ đã là thượng khách của bản tăng, lẽ tất nhiên bản tăng phải chữa hết các nội ngoại thương của thí chủ, rồi mới cung nghênh thí chủ lên chùa được.

Vị lão tăng vừa nói dứt lời thì Kim Ngang Tiêu thấy hoa mắt. Đồng thời Khuê Sơn huyệt trên trán chàng bỗng thấy nóng như lửa đốt và như có cả chục con kiến cùn đi.

Kim Ngang Tiêu giật mình lùi lại một bước. Nhưng cảm giác khó chịu đã biến mất, Khuê Sơn huyệt của chàng bỗng cảm thấy mát dịu và tử huyệt đạo ấy một luồng khí lực ôn hòa lan truyền đi khắp thân thể của chàng.

Luồng khí lực đó không nóng và cũng không lạnh, nhưng chạy đi đến đâu thì cơ thể Kim Ngang Tiêu rung chuyển, một cảm giác vô cùng thư thái dễ chịu dần dần chạy khắp nơi, từ đầu xuống ngực, từ bụng xuống đến hai chân chạy lộn ngược trở lên đến lưng và sau cùng đến hai cánh tay.

Chàng có cảm tưởng trông thấy rõ luồng khí lực khoan hòa đó chạy khắp thân thể, vì nó chạy đến đâu chàng biết đến đó.

Kim Ngang Tiêu vận khí luyện công đã nhiều, mà chưa gặp trạng thái kỳ lạ như vậy bao giờ.

Chàng sửng sờ ngậy người ra không nói được một lời.

Kim Ngang Tiêu lại càng kinh ngạc vì lúc đưa mắt nhìn lên phía trước, chàng chỉ thấy bệ đá trống không, không thấy nhà sư đâu cả.

Ngay vừa mới tới đây, vị lão tăng còn ở trước mặt chàng, chỉ trông khoảnh khắc chàng thấy hoa mắt rồi vị lão tăng biến mất.

Chẳng lẽ vị lão tăng là Phật hiện thân biết phép tàng hình, nếu không có thần pháp nào di chuyển mau lẹ quá sức như vậy bao giờ?

Kim Ngang Tiêu muốn quay đầu lại nhìn ở phía sau chàng, nhưng không hiểu tại sao lúc này toàn thân chàng cứng đờ như bị điểm huyệt tê liệt.

Còn đang phân vân kinh hoàng bỗng Kim Ngang Tiêu nghe thấy tiếng lão tăng nói :

- Kim thí chủ hãy bình tâm, bản tăng ở sau lưng thí chủ đây.

Kim Ngang Tiêu định mở mồm hỏi, không ngờ giữa lúc ấy trong cơ thể chàng có sự biến chuyển khác lạ.

Luồng khí lực ôn hòa đã chạy đến hai cánh tay chàng, nhưng khi xuống đến hai cánh tay dưới, tự nhiên đứng lại và xoay tròn như thể gặp phải vật gì trở ngại, không chạy được tới hai bàn tay chàng.

Đột nhiên luồng khí lực ở hai cánh tay quấy lộn như hai con chuột vô hình, cố gắng xuyên vào phần dưới cánh tay để vượt qua trở lực.

Trong chớp mắt ở hai cánh tay chàng đã có một cuộc vật lộn dữ dội: Hai luồng khí lực nhoi lên nhoi xuống đâm vào trở lực.

Càng lúc hai luồng khí lực càng thẳng thắn, lần lần tiến tới cổ tay chàng.

Lúc ấy thì Kim Ngang Tiêu chợt thấy hai bàn tay mình tức tức, như có vật gì bị dồn ép ở đó mà không thoát ra được.

Kim Ngang Tiêu có cảm tưởng hai bàn tay mình sưng lên tuy không đau đớn nhưng bứt rứt khó chịu không xong.

Chỉ muốn đưa hai tay lên coi nhưng không nhúc nhích được mà muốn cúi xuống xem cũng không xong.

Chỉ một lúc sau hai luồng khí lực ở hai bên cánh tay đã chui qua cổ tay, còn hai bàn tay Kim Ngang Tiêu thì nóng như lửa đốt, tưởng như sắp phá nổ vỡ, đau nhức chịu không nổi.

Giữa lúc ấy từ phía sau Kim Ngang Tiêu bỗng có một luồng kinh lực bắn tới, trúng vào hai tay chàng.

Tự nhiên không còn tự chủ được. Kim Ngang Tiêu quát lên một tiếng, hai tay chàng như có ai kéo đẩy, bật tung lên đánh về phía trước mặt.

Chỉ thấy “ụp” một tiếng, từ hai bàn tay Kim Ngang Tiêu đã có hai luồng hắc khí bay ra trúng ngay vào tường đá trước mặt.

Hai bàn tay Kim Ngang Tiêu như được giải thoát, cảm thấy thư thái vô cùng liền buông thõng xuống. Còn mặt tường đá trước mặt chàng đã thấy in sâu

hai lỗ lớn to bằng bàn tay và từ lỗ đó nước đen rỉ ra, khói bốc lên, trông rất lạ lùng.

Tiếng vị lão tăng ở phía sau Kim Ngang Tiêu đã vang lên :

- Ma Huyết đã được giải thoát!

Kim Ngang Tiêu chỉ nghe thấy thế, chàng đã ù tai, tay chân bủn rủn. Từ lúc luồng khí lực từ hai tay chàng bắn ra trúng vào tường, toàn thân Kim Ngang Tiêu như mất hết sinh khí. Người chàng bỗng lao đảo muốn ngã, thì vị lão tăng đã nhẹ nhàng tiến tới đỡ chàng vào hai tay.

Kim Ngang Tiêu chỉ biết thế, rồi chàng ngất xỉu luôn, không còn biết gì nữa.

Nhưng khi vị lão tăng ôm chàng đem đặt lên bệ đá thì Kim Ngang Tiêu tỉnh lại ngay.

Chàng kinh hoàng bờ ngỡ hỏi :

- Đệ tử... đệ tử đã được giải thoát Ma Huyết?

Vị lão tăng mỉm cười đáp :

- Nếu không giải thoát, làm sao thí chủ sống được khi bàn tăng dưng vào người thí chủ như thế này?

Kim Ngang Tiêu nhận thấy quả nhiên không sai vì Ma Huyết pháp của Phi Long thư sinh nguy hiểm vô cùng, một khi Ma Huyết còn ở trong người, bất cứ người nào khác chạm vào chàng, nội lực truyền sang, lập tức chàng sẽ đứt kinh mạch chết ngay. Nếu vị lão tăng này chạm vào người chàng mà chàng vẫn bình an vô sự thì thật rõ ràng là Kim Ngang Tiêu đã thoát khỏi Ma Huyết rồi.

Ma Huyết ghê gớm như vậy, găm trời vị tất đã có ai hóa giải rồi, vậy mà vị lão tăng này mới chỉ xoa nhẹ lên Khuê Sơn huyết của chàng, đã tổng khứ được Ma Huyết ra khỏi cơ thể chàng, xét ra như vậy đủ hiểu võ công của vị lão tăng này cao siêu đến độ nào.

Chợt thấy vị lão tăng nói :

- Khi Ma Huyết chạy vào người thí chủ, nó đã tác quái một hồi lâu mới chạy đến lục phủ ngũ tạng của thí chủ. Vì thế bây giờ Ma Huyết được giải thoát, thể nội của thí chủ tựa hồ như rỗng không, chân tay rời rạc, một chút khí lực cũng chẳng còn. Điều đó chẳng đáng quan tâm.

Kim Ngang Tiêu gượng ngồi lên chấp tay cúi đầu nói :

- Đa tạ thân tăng đã dùng Phật pháp vô biên hóa giải Ma Huyết cho đệ tử. Bây giờ đệ tử cần ngồi vận công dưỡng khí một chút là có thể bồi bổ lại chân lực.

Nói đoạn chàng liền ngồi theo thế thổ nạp Huyền môn công phu định vận dụng chân khí nhưng vị lão tăng đã cười nói :

- Thí chủ khỏi mất công như vậy làm gì cả, để bản tăng giúp cho.

Dứt lời vị lão tăng nét mặt rất ôn hòa hiền dịu, đưa hai tay ra nắm lấy tay Kim Ngang Tiêu. Lập tức Kim Ngang Tiêu nhận thấy một luồng kinh lực nóng hổi từ tay vị lão tăng chuyển sang tay mình. Luồng khí lực đó tiến mau lẹ vô cùng, chạy đi khắp thân thể chàng.

Toàn thân Kim Ngang Tiêu đột ngột nóng bừng. Luồng khí lực chạy đến đâu chàng thấy thư thái đến đó, bao nhiêu mệt mỏi rã rời tiêu tan hết, đồng thời chàng có cảm tưởng nội lực của mình hồi phục tức khắc.

Lạ lùng hơn nữa là luồng khí lực chạy đến các vết nội thương trong tạng phủ Kim Ngang Tiêu thì các vết thương đó cũng lành ngay, hiệu nghiệm hơn tiền được.

Chỉ trong khoảnh khắc luồng khí lực của vị lão tăng đã vào chuyển hết ba vòng trong cơ thể Kim Ngang Tiêu. Vị lão tăng bèn buông tay chàng ra và nói :

- Công lực của thí chủ đã bình phục lại như xưa rồi.

Kim Ngang Tiêu vừa cảm phục vừa kinh lạ. Chàng chưa thấy ai có công lực ghê gớm như thế bao giờ. Nghĩa tử của chàng là Hắc Cốt Ma Nương, có công lực cao đệ nhất thiên hạ, vậy mà cũng phải mất nửa ngày mới chữa thương được cho chàng, chớ đừng nói đến giúp chàng bồi bổ chân lực.

Kim Ngang Tiêu ngẫm vận công thử xem, thấy công lực của mình chẳng những đã hồi phục mà còn hình như mạnh mẽ hơn xưa bội phần.

Kim Ngang Tiêu nhìn sắc mặt vị lão tăng, thấy vẫn chẳng có gì mệt mỏi. Chàng lại nghĩ đến những tên ma đầu gian ác, toan chạy vào động này, nhưng trước sau đều bị đánh bắn ra ngoài, biến thành đồng thối nát. Bây giờ chàng không còn kinh lạ nữa, vì thấy vị lão tăng công lực xuất phẩm như vậy, chàng liền đoán, ngay rằng vị lão tăng này đã phát chương đánh những kẻ đó bắn ra ngoài động.

Không ngờ giữa lúc đó ở phía ngoài cửa đường hầm có tiếng lách cách, như có người ở ngoài cầm mấy viên đá ném vào thăm dò. Liền sau đó có tiếng chân người phi thân chạy vào.

Kinh công của kẻ đó thuộc hàng thượng đẳng, tiếng chân bước đi hầu như không có tiếng động. Nhưng giờ đây Kim Ngang Tiêu đã hoàn phục công

lực, tai chàng nghe thính vô cùng.

Kim Ngang Tiêu hiểu ngay rằng lại có kẻ ở bên ngoài tiến vào đường hầm nên chàng đưa mắt nhìn vị lão tăng xem ông ta phát chuông ra sao.

Nhưng chỉ thấy vị lão tăng cúi đầu, hai tay chấp lên ngực, khẽ nói :

- A di đà Phật! Tội quá, tội quá!

Kim Ngang Tiêu ngờ ngẩn chưa hiểu ra sao thì chợt thấy “huých” một tiếng, mặt đất rung chuyển, một con vật gì to lớn dị thường từ trên cao đã nhảy xuống, Kim Ngang Tiêu khẽ kêu lên một tiếng kinh hãi vì vật ở trên cao nhảy xuống là một con khi đột cao đến hơn một trượng, gấp ba người thường.

Con khi đột xoay mặt về phía cửa động, phát ra một tiếng “hi hi” nghe rất quái gở, rồi đột nhiên nó đưa tay ra phía trước, vỗ vào không khí một cái. Một luồng kinh phong bay ra đến cửa động rồi một vật gì bay vụt vào như mũi tên.

Kim Ngang Tiêu mắt sáng nên tuy việc xảy ra nhanh vô cùng mà chàng cũng trông thấy ngay. Vật vừa bị con khi đột dùng chuông phong lôi vào chỉ là một nhân vật võ lâm.

Khi người đó bay vào đến tay con khi đột thì “bùng” một tiếng dữ dội, toàn thân nhân vật võ lâm đã bị đánh bắn ra ngoài, bay vút ra khỏi cửa động.

Thi hành xong thủ đoạn, con khi đột lại “hi hi” mấy tiếng, rồi lại phi thân nhảy lên trên nóc động, biến mất, tựa hồ như ở phía trên ấy có chỗ ẩn nấp riêng cho con vật này.

Lạ lùng từ lúc nó nhảy xuống, phát chuông hạ thủ kẻ vào động, rồi nhảy lên, chỉ trong chớp mắt mau lẹ vô cùng.

Con khi đột này hình như đã được huấn luyện, chỉ riêng để canh giữ đường hầm này không cho kẻ nào tiến vào.

Đến lúc bây giờ Kim Ngang Tiêu mới hiểu rằng kẻ phát chuông giết các nhân vật chạy vào động, chẳng phải vị lão tăng này mà là một con khi đột.

Chàng chưa kịp lên tiếng đã thấy vị lão tăng thở dài nói :

- Tham sân si... chúng sinh còn nhiều tội nghiệt quá, không làm sao thoát khỏi lòng tham vô đáy. Các tiền nhân đời xưa của bốn phái đã phải dùng loại dị thú này để canh giữ và giữ chùa, chẳng qua là miễn cưỡng phải răn đời nghĩ cũng là điều nghiêm khắc quá. Nhưng quy lệ của bốn môn rất chặt chẽ, bản tăng chẳng dám trả lời.

Kim Ngang Tiêu vẫn còn ngây người ra vì kinh hãi, sống lưng ớn lạnh. Vì chàng nghĩ vừa rồi nếu không bò vào đây, lẽ tất nhiên chàng cũng bị chung số phận nát thân vì chuông lực ghê gớm của con khi đột.

Bỗng vị lão tăng nói :

- Kim thí chủ đã vào được đến đây, tức là lòng trời đã chịu ý thỉnh nguyện của bốn phái. Bây giờ xét ra cửa động mở nửa cũng chẳng ích gì, để bản tăng đóng lại cho sinh linh khỏi thêm người chết uổng vì lòng tham. Kim thí chủ hãy đứng sang một bên để bản tăng đóng cửa.

Kim Ngang Tiêu y lời đứng sang một bên. Chỉ thấy vị lão tăng lùi lại mấy bước rồi giơ tay phát một cái, ống tay áo rộng thùng thình đánh ra một luồng cuồng phong cũng bình thường.

Nhưng liền lúc đó đã thấy “ùm” một tiếng cực lớn. Cả một bệ đá rộng hơn chiếc giường mà Kim Ngang Tiêu và vị sư già vừa ngồi lên, lúc này bỗng dựng bị nhắc bổng lên rồi bay ra phía cửa động tạo thành cuồng phong ào ào.

Tám bệ đá bị chuông phong của lão tăng đẩy ra khỏi nơi có khói độc, liền hạ xuống nghe “rầm” một tiếng, làm đất cũng rung chuyển.

Kim Ngang Tiêu nhìn ra thấy lối đi bị tám bệ đá bịt mất rồi. Phiến đá khổng lồ lúc này dựng đứng như một cánh cửa vững chắc, chân nó kẹt vào đúng một cái sánh. Đồng thời từ trên cao một phiến đá khác cũng sập xuống, thành ra bệ đá vững chắc trơ trơ, tưởng như có thiên binh vạn mã cũng không lại chuyển nổi.

Bệ đá vừa bịt kín cửa, Kim Ngang Tiêu đã nghe thấy những tiếng “hi hi... hi” một hồi của con khi đột, như thể con vật gặp gì vui mừng thái quá.

Chàng còn ngạc nhiên, bỗng thấy “vút” một tiếng, con khi đột đã từ nóc động nhảy xuống. Lần này nó quay mặt lại phía Kim Ngang Tiêu nên chàng trông rõ mặt. Kim Ngang Tiêu kinh hãi vô cùng, chàng trông thấy nhiều loại ác thú, kể cả những kỳ cầm dị thú, vậy mà chưa bao giờ chàng thấy có một con vật nào có vẻ hung dữ quái ác như con vật này.

Con khi đột không biết đã bao nhiêu tuổi, nhưng trông mặt nó lông trắng phủ gần kín, da mặt mốc thối nhăn nheo, cũng có thể đoán nó phải dư trăm tuổi. Nhưng đôi mắt nó đỏ như hai cục than hồng, mồm to như chậu máu, răng to lớn nhọn hoắt, trông kinh dị vô kể.

Trông hai cánh tay to bằng cột nhà của con vật, Kim Ngang Tiêu đã hiểu ngay tại sao chuông lực của nó mạnh thế. Nhưng con vật này khi phát ra chuông, rõ rệt là có kinh khí bay ra, tạo thành chuông phong ào ào, đúng phép Huyền môn khí công. Chẳng lẽ con vật này cũng có công phu tu luyện nội công như các cao thủ võ lâm?

Kim Ngang Tiêu còn đang tự hỏi, bỗng thấy con vật xăm xăm chạy lại. Trông hình dáng nó đã to lớn, khí thế lại hung ác dị thường, Kim Ngang Tiêu kinh

hoàng, vội vận ngay Cự Linh thần chương lên đề phòng.

Nhưng con khi đột chạy đến trước mặt vị lão tăng thì quỳ xuống y hệt như người và rạp đầu lạy luôn mấy cái, đồng thời phát ra những tiếng kêu ai oán thống thiết.

Vị lão tăng nét mặt chẳng chút ngạc nhiên, từ từ bước lại trước con vật, một tay nhẹ nhàng đặt lên đầu nó. Con khi đột gục đầu xuống, nằm im không nhúc nhích, ngoan ngoãn chẳng khác gì một đứa trẻ nhỏ.

Kim Ngang Tiêu chưa kịp hiểu chuyện gì thì bỗng chàng nhận thấy ở dưới đất nơi con vật quỳ có những giọt nước nhỏ xuống. Té ra là những giọt nước mắt của con khi. Con vật đã khóc.

Vị lão tăng thờ dài một tiếng :

- Không Không! Ta đã biết lòng dạ của nhà ngươi rồi. Khá khen cho ngươi, ngót hai trăm năm nay, nhà ngươi tuân lệnh Tổ sư trấn thủ cửa động Huyền Sinh này, phải chịu cực nhọc khổ sở biết bao. Hôm nay vị quý khách bốn môn mong đợi đã đến, ta đã đóng cửa động Huyền Sinh vào rồi, nhiệm vụ canh gác của nhà ngươi cũng đã hết.

Thờ dài một tiếng rồi vị lão tăng lại tiếp :

- Không Không con! Ba chục năm nay con ở bên cạnh ta, nên ta đã hiểu ý nguyện của con. Con đã tu luyện đến mức gần thành chính quả. Nên muốn được giải thoát để mau lên chốn cực lạc, châu Phật tổ, nhưng chỉ vì vướng mạng lệnh của sư tổ mà con phải trì hoãn đến ngày nay. Không Không, nhiệm vụ của chúng ta đã hoàn thành, chẳng những con được giải thoát mà chính ta cũng hết vướng mắc lụy phạm trần. Ta chẳng nỡ giữ con lại lâu hơn nữa. Ta cho phép con rời khỏi đây để tìm đường tịnh độ.

Con khi đột bỗng rống lên mấy tiếng như mừng rỡ. Đoạn nó cúi đầu lạy luôn mấy lạy nữa rồi mới đứng lên nhảy phát ngay đi. Kim Ngang Tiêu đưa mắt nhìn thấy nó nhảy sang phía trái căn phòng rồi biến mất.

Chàng ngạc nhiên lưu ý nhìn, mới nhận thấy rằng ở bên cạnh căn phòng đó có một đường xuyên ra phía bên trái. Thì ra căn phòng này chỉ là một chỗ rẽ hình thước thợ của một đường hầm. Mới đây Kim Ngang Tiêu đã tưởng đường hầm chạy đến căn phòng của vị lão tăng là hết, không ngờ đây chỉ là một khúc rẽ quặt. Lão tăng ngồi ở chỗ rẽ này có thể nhìn suốt ra đến tận cửa động.

Còn đường hầm thì sau khi đến chỗ bệ đá của lão tăng, liền rẽ sang bên trái và tiếp tục ăn sâu vào nữa trong lòng núi.

Côn Luân trưởng lão

Sau khi con khi đột chạy đi, vị lão tăng liền quay lại phía Kim Ngang Tiêu và nói :

- Kim thí chủ, bản tăng có mấy lời nói đây, xin thí chủ nghe cho kỹ. Từ đây thí chủ phải tiếp tục đi vào nữa rồi mới lên Kim Đỉnh tự. Sau khi vượt qua khỏi cửa động đến đây thì đường lên Kim Đỉnh tự chẳng có gì khó khăn nguy hiểm nữa. Nhưng trước khi lên tới gặp vị đại sư huynh của bản tăng trên Kim Đỉnh tự, thí chủ sẽ còn gặp các vị sư huynh khác của bản tăng. Những vị này thấy thí chủ đã lọt qua cửa ải do bản tăng và Không Không nhi trấn giữ, chắc cũng không cản trở gì nữa đâu. Bất quá chỉ đặt ra mấy việc để thử thách lòng dạ của thí chủ là cùng. Nhưng bản tăng đã nhận rõ tướng mạo của thí chủ, chẳng những là người trung hậu nhân ái, tâm địa hiền hòa rất tốt, mà còn có phúc tướng, hiện rõ trên trán, quyết chẳng gặp sự gì khó khăn nữa. Bản tăng chỉ có nhiệm vụ tiếp đón thí chủ mà thôi. Bây giờ nhiệm vụ đó đã hết, bản tăng cũng đến lúc được giải thoát rồi. Bản tăng chẳng biết nói gì hơn, chỉ biết nhắc lại di huấn của Tổ sư để lại mấy đời nay, mong rằng một khi thí chủ luyện được cái thể võ công, lãnh hội được tuyệt kỹ vô song của bốn môn, xin thí chủ hãy lấy lòng từ bi hành sự với võ lâm, nhất là để quang phục lại Côn Luân phái. Bản tăng kính chào thí chủ và chúc thí chủ mau thành công.

Nói dứt lời vị lão tăng chấp tay cúi đầu chào Kim Ngang Tiêu rồi kính cẩn, khiến chàng hoảng sợ vừa lạ lùng, vội luống cuống đáp lễ.

Kim Ngang Tiêu nghe mấy lời nói vừa rồi tuy đã chăm chú ghi nhớ cho kỹ, mà thực ra chàng chẳng hiểu gì cả.

Nguyên Kim Ngang Tiêu lọt vào động đá này chẳng qua là vì sự ngẫu nhiên tình cờ, trong lúc cấp bách phải tránh cường địch ma thôi, chớ không phải chàng có ý lên Kim Đỉnh tự tìm chiếm bảo vật như các cao thủ võ lâm tham lam thường ước muốn.

Vậy mà chàng lại thấy vị lão tăng này nói rằng đã chờ đợi từ ba chục năm nay, quả thật là chuyện kỳ dị. Nhưng cứ xem tình hình vừa rồi, cửa động đóng lại để khỏi tiếp đón ai khác nữa. Kim Ngang Tiêu phải nhận thấy chính mình là người được lựa chọn và chờ đợi, ngoài mình ra vị lão tăng này không cần tiếp đón ai khác nữa.

Nhưng vị lão tăng này còn bảo chàng tiếp tục đi vào đường hầm để lên tới Kim Đỉnh tự gặp Đại sư huynh của ông ta. Như thế để làm gì, quả thật chàng không hiểu.

Theo khẩu khí của vị lão tăng này thì ngoài ông ta ra, còn có những vị lão tăng khác sư huynh của ông ta, trong đường hầm lên Kim Đỉnh tự. Trước đây Kim Ngang Tiêu đã nghe nói trong Côn Luân thánh địa có các vị Trưởng lão của phái Côn Luân, tu luyện phép trường sinh. Đến khi Cồ Ưng Long dẫn bọn U Minh cùng đến chiếm cứ Côn Luân thánh địa thì các Trưởng lão Côn Luân đều rút cả lên Kim Đỉnh tự, giữ chặt nơi đó, không cho bọn U Minh cùng tiến vào.

Nếu vậy thì vị lão tăng này và các sư huynh của lão đều là Trưởng lão phái Côn Luân rồi. Song tại sao các vị Trưởng lão muốn chàng lên Kim Đỉnh tự. Và rồi theo các vị lão tăng này chàng sẽ luyện được võ công cái thể để quang phục phái Côn Luân. Chẳng lẽ các vị Trưởng lão phái Côn Luân muốn nhờ

chàng, một người xa lạ, phục hưng lại môn phái của họ hay sao?

Kim Ngang Tiêu phân vân lạ lùng, định lên tiếng hỏi thì vị lão tăng đã quay bước chậm chạp tiến lại bên vách đá, nơi vừa rồi đặt chệch bệ đá. Ở chỗ đây là một chỗ lõm vào như cái quan của các đạo sĩ. Vị lão tăng bước vào đó, rồi ngồi tư thế thiền nhập định của Phật môn đệ tử, hai mắt nhắm lại.

Kim Ngang Tiêu sợ vị lão tăng tham thiền nhập định thì không hỏi được nữa nên chàng chạy vội lại cửa quan và nói :

- Sư phụ, sư phụ hãy khoan nhập định để đệ tử hỏi vài lời. Và lại sư phụ cũng chưa cho đệ tử biết pháp danh là gì, để đệ tử ngày đêm nhớ ơn công đức đã giải huyết cứu mạng.

Không thấy vị lão tăng trả lời, Kim Ngang Tiêu cho là vị lão tăng không muốn tiết lộ pháp danh nên đành hỏi :

- Sư phụ. Từ đây lên Kim Đỉnh tự còn phải qua những chỗ nào? Đệ tử lên tới Kim Đỉnh tự phải hỏi vị nào? Sư phụ bảo đệ tử quang phục phái Côn Luân, như thế là nghĩa làm sao?

Kim Ngang Tiêu hỏi liền mấy câu hỏi, vì trong lòng chàng có bao nhiêu điều thắc mắc chàng đều hỏi ra hết.

Chẳng ngờ Kim Ngang Tiêu hỏi liền mấy câu, vị lão tăng vẫn không trả lời, mắt vẫn nhắm nghiền, nét mặt bình thản như một pho tượng.

- Sư phụ! Sư phụ, hãy cho đệ tử hỏi đôi lời.

Chàng gọi liền mấy tiếng nữa nhưng vị lão tăng vẫn ngồi im.

Kim Ngang Tiêu sinh nghi, trong lòng hoảng sợ, vội liền thò tay ra nắm lấy tay vị lão tăng để lay gọi. Nhưng khi tay chàng chạm phải tay lão tăng, chàng thấy bàn tay đó giá lạnh như đồng.

Chàng giật mình bắt mạch thì thấy kinh mạch đã ngừng, đưa tay lên mũi lão tăng thấy đã tắt thở từ đời nào. Rõ ràng là khí tuyệt thân vong mất rồi.

Kim Ngang Tiêu vừa kinh hãi vừa thương cảm. Đôi giòng lệ anh hùng lăn trên gò má.

Đến bây giờ chàng mới chợt nghĩ lại, lão tăng đã nói đến giải thoát mấy lần mà chàng vô tình không để ý.

Té ra vị lão tăng này sau khi tiếp đón được Kim Ngang Tiêu, thấy nhiệm vụ của mình đã xong nên tự đoạn kinh mạch để chết ngay lập tức.

Phàm những người tu luyện nội công đến mức xuất thần nhập hóa. Có công lực giết người dễ dàng, nhưng nếu lại muốn tự giết mình thì còn dễ dàng hơn gấp bội, chỉ việc vận khí ngược trở lại kinh mạch vỡ đứt, nội tạng tan nát, hồn sẽ lìa ngay khỏi xác không sao cứu vãn được nữa.

Có lẽ vị lão tăng này đã muốn tìm đường giải thoát lìa bỏ trần thế, để hồn du miền cực lạc từ lâu, nhưng chỉ vì người mong đợi chưa đến nên phải nhẫn lại chờ mấy chục năm, thực là nỗi khổ tâm ghê gớm, thường nhân có ai chịu nổi?

Kim Ngang Tiêu biết rằng đối với các vị thánh tăng này, cái chết chỉ là đường giải thoát để linh hồn lìa bỏ xác trần ô uế nhưng chàng cũng không khỏi bùi ngùi thương cảm.

Vừa mới đây lão tăng còn giờ thần lực đánh bay bệ đá và hóa giải ma huyết cho chàng, vậy mà chỉ khoảnh khắc sau đã hóa ra người thiên cổ.

Kim Ngang Tiêu sụp lạy trước thi thể của lão tăng và khê khẩn :

- Sư phụ, đệ tử nguyện làm đúng theo lời sư phụ trời trăng, để tạ ơn cứu mạng và chỉ điểm đường ngay.

Kim Ngang Tiêu lay rồi theo đường hầm phía bên trái, bắt đầu đi. Lúc này công lực chàng đã hồi phục các vết nội ngoại thương đã hoàn toàn khỏi hẳn, nội lực lại có phần tinh tiến hơn trước, nên tinh thần hăng hái, phấn chấn.

Chàng bước đi nhanh vùn vụt, thi triển Tu Di thân pháp thân hình bay biến trong bóng tối của động đá. Hy vọng sống sót đã phục hồi, chàng nóng lòng muốn tới ngay Kim Đỉnh tự xem sự thể ra sao, rồi còn xuống núi trừ diệt Câu Hồn bang trả thù nhà và giúp nghĩa tử Hắc Cốt Ma Nương quét sạch U Minh cung, trừ mối họa lớn cho võ lâm.

Kim Ngang Tiêu chạy đi chưa được mười trượng đã thấy ánh sáng le lói trước mặt. Tiến lên tới nơi, chàng bỗng kêu lên một tiếng đứng sững lại. Thì ra ở bên tường đá có một hốc đá lớn và bên trong có một con khi đột ngồi theo thế nhập định.

Con khi đột này chính là con Không Không nhi vừa lạy vị lão tăng lúc mới rồi. Trong tình trạng này, Kim Ngang Tiêu cũng đoán ngay được rằng con khi đột cũng đã tự hủy kinh mạch và chết y như vị lão tăng.

Tuy đã chết con khi vẫn ngồi im như lúc còn sống, hai bàn tay, hai bàn chân lật ngửa lên trời, theo đúng phép thờ nấp của Huyền môn chính tông. Kim Ngang Tiêu đoán biết công phu tu luyện của con khi này chẳng phải tầm thường. Các vị lão tăng phái Côn Luân có tài thu phục được mãnh thú, lại luyện cho chúng theo được Phật pháp, học được võ công, thật là việc kỳ lạ.

Kim Ngang Tiêu thờ dài một tiếng, định tiếp tục bước đi, nhưng chàng chợt nghĩ Không Không nhi tuy là loài khi, những sống đã trên hai trăm tuổi, lại tu luyện đến mức thành chánh quả, nên chàng đem lòng kính mến vội bước lại trước thi thể con khi và quỳ xuống lạy một lạy để tỏ lòng kính trọng.

Cũng nhờ cái lạy đó mà Kim Ngang Tiêu tìm thấy một sự lạ giúp chàng đỡ tốn công tìm lối đi. Vì khi Kim Ngang Tiêu cúi xuống lạy xong, lúc ngẩng đầu lên nhìn, chàng mới thấy ở trên đầu con khi có một lỗ hổng lớn như một đường hầm chạy ngược lên cao.

Kim Ngang Tiêu không chú ý đến lỗ hổng đó lắm, nhưng đến khi chàng đứng lên, tiếp tục chạy theo đường hầm được mười bước nữa, chàng mới thấy rằng đường hầm hết lối đi rồi.

Thì ra chàng đã đi đến một nơi tận cùng của đường hầm, trước mặt là vách đá. Chàng đã tưởng đó là một thứ cửa đá hay một khối đá lớn bịt kín lối đi, do các vị Trưởng lão của Côn Luân đặt ra để thử sức chàng.

Nhưng khi đến gần xem xét chàng mới biết là không phải. Đường hầm chỉ đào đến đó là hết và tường đá nối liền với nhau, như thể các nhân vật tiền bối của Côn Luân chỉ đào hầm đến đây rồi bỏ đó.

Hết lối đi Kim Ngang Tiêu ngăn người ra suy nghĩ, không có đường làm sao lên Kim Đỉnh tự được? Cứ xét vị trí nơi chàng đứng thì chàng đang ở giữa lòng núi, mà Kim Đỉnh tự thì ở trên ngọn núi, nghĩa là trên cao tít, ngay trên đầu chàng thẳng lên. Nhưng làm sao xuyên qua núi đá mà đi qua.

Đang suy tư, Kim Ngang Tiêu chợt nhớ đến lỗ hổng ngay trên đầu xác con khi đột. Phải chăng đó là đường lên đỉnh núi? Kim Ngang Tiêu vội rảo bước quay lại chỗ lúc trước và đưa mắt nhắm nhìn lỗ hổng trên cao.

Xác con khi đột to lớn vô cùng, tuy nó ngồi chết nhưng đầu nó vẫn còn cao hơn một người lớn. Từ đầu con khi lên tới lỗ hổng có tới hai trượng nữa, lỗ hổng lại khuất vào trong hốc đá, chỉ cúi xuống nhìn mới thấy.

Kim Ngang Tiêu tỉnh ngộ, biết rằng đây chính là lối đi lên chùa và con khi đột đến chỗ này ngồi chết, chính là ý dẫn dụ cho Kim Ngang Tiêu thấy đường mà đi lên, Kim Ngang Tiêu không ngờ con vật đối với chàng lại có lòng tốt như thế. Lúc chàng gặp con vật trước mặt vị lão tăng, nó chẳng thèm liếc mắt nhìn đến chàng một nửa ánh mắt, hình như không có chàng ở đó. Thế mà trước khi chết, nó còn lập kế để chàng tìm thấy lối đi được dễ dàng. Quả là tâm Phật, con khi đã tu luyện thành công rồi.

Kim Ngang Tiêu sinh lòng ngưỡng mộ, liền chắp tay vái xác con vật và khẽ nói :

- Không Không nhi đại sư! Tại hạ xin cảm ơn đại sư đã có lòng chỉ dẫn.

Lỗ hổng trên cao ở vào địa thế khó khăn, nhảy lên được không phải là chuyện dễ, phi những người khinh công tuyệt đỉnh không thể lên được.

Kim Ngang Tiêu đã vận hồi công lực, nên chẳng quản ngại chút nào.

Chàng vận dụng Cự Linh thần công toàn thân, rồi thi triển Tu Di thân pháp, người nhẹ như mui tên, bay vọt lên cao vượt qua đầu con khi đột.

Tới gần cửa hang, một chân chàng khẽ đạp vào vách núi, lập tức thân hình chàng bắn lọt vào lỗ hổng.

Kim Ngang Tiêu đã biết là cấm địa phái Côn Luân nên không thể nào còn có cường địch hay ác thú lẫn quất nơi đây.

Tuy vậy chàng vẫn thận trọng, vận dụng thần công hộ thể, hai tay giương ra phía trước giữ thế, thân hình chàng như một con chim đại bàng từ từ hạ xuống. Đặt chân vào phía bên trong lỗ hổng.

Chàng đưa mắt nhìn quanh, thấy quả nhiên nơi đây là đoạn đầu một khúc đường hầm lớn nữa.

Đường hầm này mở đầu rất nhỏ, chỉ bằng lỗ hổng mà Kim Ngang Tiêu vừa chui qua, nhưng sau đó là một khoảng rộng thênh thang, như thể đó là một căn phòng hình tròn như trái bầu, khoét ở giữa lòng núi đá, trông rất tài tình.

Căn phòng hình tròn này chẳng những rộng mà rất cao. Trên trần tròn như một cái vung úp, chính giữa có một lỗ hổng rộng đến hai sải tay. Ánh sáng từ lỗ hổng đó chiếu xuống.

Kim Ngang Tiêu đã tưởng đó là lỗ hổng hơi ản thẳng lên đỉnh núi Kim Đỉnh, nhưng chàng nhìn kỹ mới biết là không phải. Thì ra ánh sáng đó không biết từ đâu tới, nhưng nhờ những tấm gương bằng đồng phản chiếu, nên có lẽ từ đỉnh núi xuyên qua xuyên lại, đến căn phòng tròn và từ căn phòng này qua lỗ hổng chiếu xuống nơi con khi đột ngồi chết. Lối sắp đặt quả thật tài tình vô cùng.

Căn phòng tròn có một mặt khoét thành cửa lớn, đối diện với lỗ hổng Kim Ngang Tiêu vừa chui lên. Cửa lớn đó chính là nơi khởi đầu một đoạn đường hầm sâu thăm thẳm, không biết dài bao nhiêu.

Kim Ngang Tiêu đứng nhìn vào đường hầm, thấy nó không chạy thẳng, mà lại cong cong như cánh cung và càng xa đường hầm càng dốc lên cao như con đường dốc ở sườn núi. Kim Ngang Tiêu hiểu ngay rằng đó chính là con đường đi lên Kim Đỉnh tự, vì nó xoay tròn như một nén hương vòng, dần dần đưa lên cao mãi.

Tìm thấy lối đi, Kim Ngang Tiêu vững dạ, định cất bước chạy theo đường hầm. Không ngờ chính giữa lúc ấy bỗng chàng nghe thấy tiếng nói :

- Quả nhiên y đã đến!

Tiếng nói rất nhỏ, tựa hồ như tiếng thở dài một nhọc nghe rất âm u ai oán. Kim Ngang Tiêu không còn kinh lạ nữa, chàng đã biết từ đây lên Kim Đỉnh tự

còn gặp mấy vị Trưởng lão của Côn Luân nữa, nhưng giữa hang đá vắng vẻ giữa lòng núi, tiếng nói đó đột ngột phát ra khiến chàng không khỏi rợn tóc gáy.

Kim Ngang Tiêu đưa mắt nhìn quanh, nhưng lạ lùng thay chẳng có một bóng người nào cả. Chàng còn đang ngơ ngác, chợt tiếng nói lại nhẹ vang lên :

- Cửa Huyền Linh đã đóng, Độ Thông sư đệ chắc đã đón được người rồi... hừ. Thật không uổng công chờ đợi mấy chục năm nay. Tiểu thí chủ kia, ngươi hãy lại đây cho bản tăng nhìn rõ mặt.

Lần này Kim Ngang Tiêu đã nhận được ra tiếng nói từ phía tường bên tả vắng lại, nên chàng vội vã bước lại đó. Nhưng chàng vẫn không trông thấy người.

Trước mặt chàng chỉ là một bức tường.

- Tiểu thí chủ vẫn không trông thấy bản tăng hay sao?

Đột nhiên Kim Ngang Tiêu giật nảy người, suýt kêu lên một tiếng, xương sống chàng lạnh toát. Thì ra trên bức tường có một chiếc lỗ tròn chỉ bằng mặt ghè ngồi, nhưng quái lạ làm sao, trong lỗ đó có một chiếc đầu râu tóc trắng xóa đang lắc lắc làm hiệu với chàng, đôi mắt sáng quắc lấp lánh tia ra những tia sáng ghê người.

Kim Ngang Tiêu đến trước lỗ đó và ngẩn người ra nhìn. Vũ công chàng cao siêu như vậy mà lúc này trông ngực chàng đánh thình thình. Chàng không ngờ trên đời có sự kỳ dị đến thế.

Chiếc lỗ tròn bẻ ngang chỉ độ ba bốn gang tay, bề sau có lẽ còn ngắn hơn. Vậy mà cả thân hình một người nằm gọn trong đó. Cách nằm rất lạ lùng, tựa hồ như con mèo cuộn tròn, chân tay không biết làm cách nào mà thu gọn cả lại, sắp xếp rất khéo léo có nơi trông như ống xương tay và chân đều bẻ quặp lại, hay co rút vào, để cho toàn thân người lén chọt trong một cái lỗ nhỏ.

Cứ xem một khoảng bé nhỏ như thế thì dù là đứa bé con hay dù chỉ một con chó con cũng chưa chắc nằm vào lọt nơi đó. Vậy mà cả thân hình một già... Kim Ngang Tiêu chỉ nhìn qua tầng bảo cũng đoán biết ngay đó là một vị lão tăng, tức là một trong những Trưởng lão phái Côn Luân trấn giữ nơi Kim Đinh tự này.

Trông tư thế của vị lão tăng rất lạ, giống như một bào thai còn nằm trong bụng mẹ, chỉ có chiếc đầu nghiêng nghiêng ở phía trên là cử động. Tuy vậy xem ra vị lão tăng có vẻ thoải mái, như người nằm nghỉ trên giường rộng rãi, chẳng có vẻ gì là khổ sở khó chịu vì sự chật hẹp này. Thật quái dị vô cùng.

Kim Ngang Tiêu chợt nhớ mấy năm trước đây khi còn ở Kim gia trang với gia đình, phụ thân chàng, một bất kỳ hiệp trong võ lâm có nói đến một phép luyện công lạ lùng của phái Thiếu Lâm tên gọi là Dịch Cốt thân công, có thể làm cho xương cốt trong người rút ngắn lại được. Người nào luyện thành Dịch Cốt thân công có thể thu hình lại nhỏ bé như một đứa con nít. Chẳng lẽ phái Côn Luân cũng có một môn thần công tương tự hay sao?

Trong lúc Kim Ngang Tiêu ngẩn người ra nhìn thì trong lỗ hồng đôi mắt của vị lão tăng cũng quắc lên, loang loáng quét nhìn chàng, có vẻ tinh nhanh vô cùng.

Bỗng vị lão tăng cất tiếng cười khà khà và hỏi :

- Tiểu thí chủ đã gặp Độ Thông sư đệ của bản tăng rồi phải không? Hà hà, y may mắn lắm, y chỉ việc tiếp đón thí chủ là xong việc, còn bao nhiêu việc khó khăn để cho mấy anh em bản tăng gánh vác hết. Tiểu thí chủ, ngươi danh tánh là gì?

Kim Ngang Tiêu quỳ xuống định làm lễ không ngờ một luồng kinh lực từ lỗ hồng bay ra đẩy chàng đứng lên.

Kim Ngang Tiêu chấp tay nói :

- Đệ tử họ Kim tên Ngang Tiêu xin tham kiến Trưởng lão. Đệ tử đã có gặp Độ Thông thần tăng ở hẻm dưới và được thần tăng dùng Phật pháp thần thông hóa giải Ma Huyết, lại chỉ dẫn cho đệ tử lên đây. Nhưng Độ Thông thần tăng khi xong việc đã tự giải thoát, về Tây Phương châu Phật Tổ mất rồi.

Nói đến đây Kim Ngang Tiêu nghẹn lời, đom đom nước mắt, vì chàng vẫn chưa hết xúc động vì cái chết của vị lão tăng chàng gặp đầu tiên.

Vị Trưởng lão nằm trong lỗ đá bỗng lại cất tiếng cười vang như tiếng sấm :

- Thiện tai! Thiện tai! Quả là Côn Luân phái may mắn, chọn không lầm người. Đáng Tổ sư đã quyết hưng phục bốn môn rồi. Bản tăng nằm đây ba chục năm cũng chẳng uổng công chút nào. Kim thí chủ, ngươi hãy ngồi xuống, vận khí toàn thân, để bản tăng hoàn thành mạng lệnh của Đại sư huynh.

Kim Ngang Tiêu ngớ ngẩn, chưa hiểu sao. Bỗng thấy một luồng kinh lực âm nhu, đẩy chàng lùi lại mấy bước.

Chàng không muốn bị xô đẩy như thế, nên vội vận dụng Cự Linh thần công ra kháng cự để đứng lại. Nhưng Cự Linh thần công của chàng thường ngày linh hiệu là thế, đến nay gặp luồng kinh lực âm nhu, thì bỗng nhiên bị tan biến ngay, không còn chút sức lực nào nữa.

Kim Ngang Tiêu rùng mình, ngồi phịch ngay xuống đất.

Bỗng thấy tiếng cười ha hả rồi vút một tiếng, vị lão tăng đã từ trong lỗ hồng phi ra. Cảnh tượng lúc đó thật quái gở.

Lúc đầu trông vị lão tăng chẳng phải hình người, mà là đồng thịt với xương tròn xoe, như một chiếc bánh từ khuôn rời ra ngoài.

Nhưng chỉ trong phút chốc đã thấy lão tăng biến thành một đứa trẻ lên ba, bốn tuổi.

Rồi cứ thế thân hình lão tăng lớn dần, trong khi xương cốt trong người nó lác rác như bắp rang.

Lát sau Kim Ngang Tiêu kinh dị nhìn, đã thấy ở trước mặt mình là một vị lão tăng gầy ốm, nhưng thân hình cao lêu khêu, ống chân ống tay dài như thanh trúc, thật khó lòng tưởng tượng nổi một thân hình như vậy, có thể nhỏ lại và chui lọt vào lỗ hồng nhỏ bé ở trên tường.

Vị lão tăng này tuy già nhưng tính tình vui vẻ, tiếng nói ồm ồm như tiếng sấm, cất tiếng bảo Kim Ngang Tiêu :

- Kim thí chủ bản tăng là Độ Sinh đại sư, Trưởng lão thứ năm của phái Côn Luân, ở trên Độ Thông sư đệ một bậc. Môn võ công của lão tăng ta luyện là môn Hoán Cốt Dịch Cân công. Bản tăng đã mất năm chục năm khổ luyện, mới thành như ngày nay. Thí chủ có thấy những lỗ quanh đây không?

Vừa nói, Độ Sinh đại sư vừa chỉ tay về phía tường đá ở hai bên tả hữu.

Kim Ngang Tiêu nhìn thấy có tới cả chục lỗ tròn, nông cạn chỉ độ vài ba gang tay, nhưng càng ở xa, lỗ càng lớn, dần dần đến chiếc lỗ của vị lão tăng Độ Sinh thì là lỗ nhỏ nhất.

Độ Sinh đại sư lại nói :

- Phép tu luyện Hoán Cốt Dịch Cân công này lấy sự rút xương cốt mềm ra để có thể thu vào hay giương ra tùy ý. Bởi vậy phải lấy những lỗ “Thạch Toa” kia để luyện dẫn phép rút xương, lúc đầu cố thu mình vào lỗ lớn nhất, cho đến lỗ nhỏ nhất là thành.

Kim Ngang Tiêu không hiểu dụng ý của vị lão tăng ra sao, nhưng chàng vẫn chăm chú nghe và không khỏi rung mình vì phép khổ luyện này.

Bỗng Độ Sinh đại sư lại nói :

- Kim thí chủ, bây giờ bản tăng truyền phép Hoán Cốt Dịch Cân công cho thí chủ.

Kim Ngang Tiêu giật mình, tự nghĩ một môn nội công khó luyện như vậy, làm sao chàng có thể tập trong chốc lát. Vị lão tăng này nói đã mất năm chục năm ở đây mới luyện xong Hoán Cốt Dịch Cân công. Bây giờ ông ta muốn chàng ở lại đây mấy chục năm để luyện công hay sao? Còn mối cừu thù với Câu Hồn bang thì sao? Lại còn võ lâm sóng gió, đang cần người ổn định, nếu chàng mất cả mấy chục năm khổ luyện nội công ở đây, chẳng hóa ra vô lý lắm sao?

Kim Ngang Tiêu vội vàng cất tiếng nói :

- Độ Sinh đại sư, đệ từ...

Chàng chưa nói dứt câu, đã thấy mắt mình hoa lên, bàn tay của Độ Sinh đại sư phát ra kinh lực ghê hồn đã đẩy tới huyết đạo của chàng. Cứ xét võ công của Kim Ngang Tiêu lúc bấy giờ đang hồi cực thịnh, bất luận trong trường hợp nguy nan thế nào chàng cũng có thể phản ứng đối phó được ngay.

Chẳng cần chàng phải vận dụng chân khí, trong lúc bất ngờ nếu có kinh lực ở bên ngoài đẩy tới, Cự Linh thần công trong người chàng cũng tự nhiên phát xuất, chống lại ngoại lực ngay.

Nhưng không hiểu Độ Sinh đại sư dùng môn võ công gì mà khi Kim Ngang Tiêu vừa phát giác có chi lực đánh tới thì mắt chàng đã hoa lên rồi. Cự Linh thần công của chàng phát xuất thật nhưng hoàn toàn vô công hiệu. Chỉ nghe thấy “bộp” một tiếng rất nhỏ, huyết đạo ở bả vai chàng đã bị đánh trúng. Kim Ngang Tiêu tối sầm mặt mũi, ngã lộn ra bất tỉnh nhân sự.

Đến khi Kim Ngang Tiêu tỉnh lại, chàng thấy một cảm giác rất lạ. Chưa kịp mở mắt ra nhìn chàng đã thấy trong cơ thể mình đang nóng ròi, có tới cả ngàn luồng nhiệt khí đang chạy khắp toàn thân, xuyên qua các huyết đạo, các đầu xương thấy đau như có kiến cắn, khó chịu vô cùng.

Kim Ngang Tiêu kinh hãi, không ngờ vị lão tăng Trưởng lão của phái Côn Luân thừa lúc xuất kỳ bất ý lại ra tay hãm hại chàng như vậy. Kim Ngang Tiêu vội mở mắt ra nhìn thì lại càng kinh hơn.

Thì ra thân hình chàng đang nằm cuộn tròn trong một cái lỗ trên mặt tường đá, tức là cái lỗ đầu tiên, to lớn nhất. Nói là to lớn, nhưng chỉ là so sánh với cái lỗ khác, còn thật ra bề ngang hố đó chưa đầy một xích, khó lòng tin rằng một người cao lớn có thể nằm lọt trong đó. Vậy mà lúc này Kim Ngang Tiêu nằm trong đó. Chàng vừa sợ hãi vừa ngạc nhiên. Điều lạ lùng là chân tay chàng không hề bị đau đớn, tức tối. Chàng đề ý nhìn, lại càng sợ thêm vì không hiểu sao tay chàng như bẻ quặt lại sái hẳn khớp xương, còn chân chàng rõ ràng đã thu ngắn. Cả người chàng cũng bé nhỏ hẳn đi.

Chợt thấy tiếng của Độ Sinh đại sư cười khà khà bên tai và nói :

- Kim thí chủ đừng bỏ ngỡ nữa, hãy chú ý lắng tai nghe bản tăng truyền thụ khẩu quyết tàng thứ nhứt của môn Hoán Cốt Dịch Cân công.

Thì ra Độ Sinh đại sư vẫn ở ngay bên cạnh tường đá.

Kim Ngang Tiêu kinh hãi nói :

- Té ra... té ra, đại sư...

Độ Sinh đại sư lại cười :

- Bản tăng đã truyền nội lực Hoán Cốt công vào người thí chủ rồi. Bây giờ xương của thí chủ đã mềm, chỉ cần học những khẩu quyết “Dịch Cân” là có thể sử dụng được thứ Huyền môn thượng thừa công phu này. Bản tăng dám chắc trong thiên hạ ngày nay, ngoài bản tăng với thí chủ, không còn ai là kẻ thứ ba biết Hoán Cốt Dịch Cân công. Chỉ với môn võ công này, thí chủ cũng trở thành đệ nhất anh hùng thiên hạ rồi.

Kim Ngang Tiêu vừa mừng vừa sợ hỏi :

- Đệ tử làm sao luyện được mau chóng đến thế. Đại sư chẳng nói phải mất năm chục năm...

Độ Sinh đại sư ngắt lời chàng, cười lớn :

- Đó là bản tăng đã luyện hộ thí chủ để chờ đến ngày nay truyền lại cho thí chủ. Thực ra thí chủ đã tự giúp rất nhiều rồi, vì đã sẵn có Cự Linh thần công trong người nên mới hấp thụ được nội lực của bản tăng mau lẹ đến thế. Thời giờ cấp bách vô cùng, thí chủ hãy toàn thần lắng tai nghe và nhớ kỹ lấy khẩu quyết.

Nói đoạn Độ Sinh đại sư bắt đầu đọc khẩu quyết mở đầu, Kim Ngang Tiêu chăm chú nghe, chỉ vài lần là chàng đã thuộc lòng.

Kim Ngang Tiêu học được nhiều cách điều hòa chân khí, nhờ thông minh sẵn có, chỉ lát sau chàng đã thấu hiểu nguyên lý thượng đẳng của phép co rút gân cốt, đột nhiên như người trong bóng tối nhìn thấy ngọn đèn sáng.

Lúc đầu Độ Sinh đại sư phải dùng nội lực mới kéo được Kim Ngang Tiêu ra khỏi lỗ. Nhưng sau đó Kim Ngang Tiêu đã có thể tự nhảy vọt ra ngoài, theo đúng khẩu quyết vận khí vận dụng xương cốt cho lớn ra, trở lại mức độ bình thường. Khoảng một tuần trà sau, Kim Ngang Tiêu đã thuần thục, có thể nhảy vào lỗ rồi lại nhảy ra vờn mình lớn hơn, một cách dễ dàng.

Hời ôi muộn quá mất rồi. Cảnh tượng phía sau lưng chàng làm chàng vừa kinh hãi vừa cảm thương, bất giác nấc lên từng tiếng khóc.

Thân hình cao lớn của Độ Sinh đại sư còn đâu nữa, mà chỉ còn là một xác người mềm nhũn rũ xuống, như thể xương cốt bên trong tiêu bao ra nước hết.

Duy chỉ có đôi cánh tay đặt lên huyệt đạo của chàng ở sau lưng là còn đôi chút cứng rắn.

Kim Ngang Tiêu lại ân hận trách mình vô ý, để cho Độ Sinh đại sư đem cả hai luồng chân khí âm dương truyền sang người chàng, nên mới đến độ khí tuyệt thân vong.

Phàm người học võ đều biết rằng trong cơ thể người ta có hai luồng chân khí âm dương, một khi dương khí tan mất ra ngoài thì âm khí phải thịnh lên để giữ sinh khí trong người.

Vừa rồi Độ Sinh đại sư đã truyền hết dương khí sang người Kim Ngang Tiêu, chân lực tuy hao tổn nhưng còn âm khí hỗ trợ, người vẫn mạnh khỏe như thường.

Nào ngờ Độ Sinh đại sư truyền thụ xong cho chàng pho Hoán Cốt Dịch Cân công từ tâm đã quyết, cho rằng không còn dính líu với trần gian nữa, nên đã theo sư đệ là Độ Thông đại sư, tìm đường giải thoát, về Tây phương cực lạc.

Sau khi chân khí mất hết, thân hình Độ Sinh đại sư rũ xuống như một đồng thịt không xương, đó là vì Độ Sinh đại sư điều luyện Hoán Cốt công, xương cốt khác hẳn người thường, khi còn công lực, xương cốt rắn mềm tùy ý, nhưng khi mất hết công lực, thì xương đó cũng tiêu tan ra nước. Xét ra công lực của Hoán Cốt công quả thật hiệu nghiệm.

Chứng kiến hai lần liên tiếp hai cái chết của hai vị Trưởng lão, Kim Ngang Tiêu đau thương quá đỗi, ngồi bên xác Độ Sinh đại sư khóc lóc hồi lâu.

Sau cùng chàng dẹp nỗi bi ai, đứng lên nhìn quanh định tìm nơi an táng cho vị lão tăng. Nhưng nơi đây là hang đào trong lòng núi đá, làm gì có đất để đào huyệt. Đang lúc ngơ ngẩn, chợt Kim Ngang Tiêu nhìn thấy trong hồ tròn nhỏ nhất trên tường đá hình như có mấy hàng chữ do chỉ lực viết trên mặt đá.

Chàng đến gần coi, đọc được hàng chữ sau đây :

“Thí chủ an táng bản tăng ở đây là nơi bản tăng đã tu luyện gần năm chục năm nay”.

Dưới ký hai chữ Độ Sinh. Kim Ngang Tiêu thở dài một tiếng, biết rằng vị lão tăng này đã lo liệu tất cả. Chàng y lời bốc xác mềm nhũn của lão tăng đặt vào hồ trên tường đá. Đoạn chàng quỳ lạy mấy lạy rồi mới cất bước lên đường, đi theo đường hầm vòng tròn lên Kim Đỉnh tự.

Nguy hiểm bất ngờ

Kim Ngang Tiêu chạy theo đường hầm, quả nhiên thấy đường hầm chạy vòng tròn như tròn ốc, một lúc lên cao, như thể lên đường dốc. Rõ ràng là đường đưa lên đỉnh núi, tức tới Kim Đỉnh tự, Kim Ngang Tiêu thấy phấn chấn thi triển khinh công, tăng gia tốc độ, đi nhanh vô cùng.

Lát sau chàng đến một nơi quang đãng rộng rãi vô cùng, Kim Ngang Tiêu cả mừng tự nhủ: đây là Kim Đỉnh tự chẳng? Nhưng chỉ nhìn quanh một lượt

chàng cũng biết là không phải vì chẳng thấy chùa đâu, mà trên đầu chàng vẫn chưa thấy trời, chỉ thấy nóc đá cao chót vót, như ở trong một hang động.

Thì ra chàng vẫn còn ở trong lòng quả núi, chưa ra được đến ngoài.

Nơi quang đăng này chỉ là một cái hang thiên nhiên nằm giữa lòng núi. Các bậc tiền bối của phái Côn Luân đào đường hầm lên Kim Đinh tự, đã lợi dụng hang thiên nhiên để khỏi phải mất công đào đến mấy chục trượng.

Vừa đến nơi Kim Ngang Tiêu đã thấy tiếng suối nước chảy róc rách nên chàng lấy làm lạ. Nhìn rõ mới thấy có cả một con suối ngầm và một nước lớn. Đang lúc nóng bức và khát nước vì chạy trong đường hầm núi thiếu không khí, Kim Ngang Tiêu thấy nước cả mừng, chạy lại định vót nước uống cho đỡ khát.

Nhưng khi chàng vừa cúi xuống, chàng bỗng giật mình dừng lại. Nước ở chỗ này không hiểu sao đen như mực, lại đưa ra một mùi hắc rất khó chịu. Kim Ngang Tiêu đã đọc qua cuốn Độc kinh của Vô Danh Khách nên hiểu ngay rằng đây là một thứ nước kịch độc, tên gọi là Hắc Tinh Thủy, chẳng những uống vào người đứt ruột gan ra chết ngay, mà chỉ cần để một giọt nước đen đó chạm vào da thịt lập tức da thịt sẽ nứt ra ngay, nước độc thấm vào máu, vô phương cứu chữa. Thứ nước đặc này giang hồ kinh sợ nên thường coi là một chất độc hơn nọc rắn.

Thấy nước không dùng được, Kim Ngang Tiêu thở dài một tiếng rồi đứng tần ngần. Chàng biết trong cơ thể của mình có chất Tuyết Sâm ngàn năm có thể chống lại được lại được mọi thứ độc được trên đời, nhưng trong lúc này chàng không dám liều lĩnh. Nếu chẳng may chàng bị chết ở đây, thật uổng phí cả công lao từ trước đến nay.

Trong lúc Kim Ngang Tiêu còn do dự bên vũng nước đen bỗng có tiếng nói :

- Tráng sĩ hãy làm ơn cứu lão phu.

Kim Ngang Tiêu nghe tiếng nói bất ngờ giật nảy người quay lại. Thì ra trong một khe đá ở gần đó có một ông già đang ngồi, nhưng có điều lạ lùng là hay tay ông già bị trói chặt, mà sợi dây trói lại càng kỳ lạ hơn. Đó là những rễ cây trắng như tuyết từ hai bên kẽ đá mọc ra.

Thoạt tiên Kim Ngang Tiêu đã tưởng ông già này là một trong những Trưởng lão của phái Côn Luân. Nhưng đến khi nhìn kỹ mới thấy ông già đó không phải là tăng mà là tục. Ông già này tuổi tác cũng không phải tầm thường, râu tóc trắng xóa, dài xuống đến ngực, tóc phủ ngang vai.

Tuy nhiên nét mặt có vẻ hồng hào, thân hình quắc thước, nếu không có hai tay bị trói, trông ông lão chẳng khác gì một tiên ông giáng thế.

Kim Ngang Tiêu thấy cảnh tượng lạ như thế nên cứ ngăn người ra nhìn mãi.

Ông lão lại thúc giục :

- Tráng sĩ không mau đến cứu lão phu ra còn đứng đây làm gì?

Kim Ngang Tiêu vội bước đến kẽ đá cất tiếng hỏi :

- Lão trượng, tại sao lão trượng bị trói như thế? Ai trói lão trượng và lão trượng ở đây từ bao giờ.

Không ngờ ông già có vẻ nóng nảy chỉ thúc giục :

- Hãy cứu ta rồi hãy hỏi. Tiểu tử kia nguoi chẳng biết lễ phép gì hết. Ta bảo nguoi cứu ta khỏi cảnh trói buộc này chớ ta có bảo nguoi đứng đây hỏi vặn ta đâu.

Kim Ngang Tiêu thấy lạ lùng, nhưng cũng không tức giận. Chàng vốn là người trung hậu lại có lòng nghĩa hiệp, bất cứ thấy hoạn nạn cũng muốn cứu rồi.

Bởi thế chẳng những không tức giận mà chàng còn cảm thấy lời trách cứ ông già thật hữu lý.

Chàng vội vàng tiến lên nói :

- Lão trượng thứ lỗi, tại hạ quả vô ý thật.

Nói đoạn chàng liền đến bên ông già và giơ tay lên định gỡ những rễ cây trắng ra khỏi tay ông ta.

Không ngờ khi tay chàng vừa chạm đến rễ cây thì chỉ thấy xoẹt một tiếng, mau lẹ như chớp nhoáng, mấy chiếc rễ cây linh thành như con rắn, buông tay ông già và cuốn ngay lấy tay Kim Ngang Tiêu.

Việc xảy ra quá bất ngờ và quá mau lẹ, tựa như chớp nhoáng đảo nhàoang, đến nỗi một người võ công cao cường như Kim Ngang Tiêu cũng không thể nào rút tay về kịp.

Thành thử chưa đầy một chớp mắt cả hai tay Kim Ngang Tiêu đã bị ba bốn rễ cây cuốn chặt lấy và cứng ngắt.

Ông già vừa thoát nạn. Đã nhảy vọt luôn ra ngoài. Thân pháp của ông ta mau lẹ không thể tả.

Kim Ngang Tiêu đứng bên ngoài, ông ta ngồi bên trong kẹt đá, vậy mà chỉ thấy thoáng một cái như gió thổi, ông già đã lách qua người chàng nhảy vọt ra

ngoài, còn Kim Ngang Tiêu bị rễ cây cuốn chặt hai tay, đành đứng chết sững trong kẹt đá.

Xem thân pháp thần diệu của ông già như vậy cũng hiểu võ công của ông ta cao siêu như thế nào.

Chính Kim Ngang Tiêu cũng bị hoa mắt, không còn trông rõ ông ta nhảy ra như thế nào.

Thấy tình thế biến đổi kinh dị như vậy, Kim Ngang Tiêu cả kinh, vội vận dụng nội lực giật hai tay ra khỏi những rễ cây. Chẳng ngờ càng giật, rễ cây càng cuốn chặt.

Ông già chạy được ra ngoài, quay lại cười khanh khách :

- Đừng dùng sức lắm gì nữa, phí công thôi.

Kim Ngang Tiêu biết mình đã bị mắc lừa, kinh hoảng vô cùng. Vội vận dụng đến mức chót của Cự Linh thần công.

Công lực của Kim Ngang Tiêu bây giờ có thể nói là sắp bằng với những nhân vật tiền bối như Hắc Cốt Ma Nương, Cổ Ứng Long, Phi Long thư sinh... Cự Linh thần công lại mãnh liệt vô cùng.

Kim Ngang Tiêu vận dụng kinh lực ra hai tay mạnh đến nỗi từ hai tay chàng đã toát ra một luồng kinh lực, thổi lá cây ở xung quanh bay rào rào.

Vậy mà khi chàng dùng sức giật hai tay ra khỏi lần rễ cây trắng, thì rễ cây chẳng suy chuyển chút nào.

Thật kinh dị! Dù sắt cuốn vào tay chàng lúc đó cũng phải bể vỡ. Mấy rễ cây này là thứ quý quái gì mà rắn chắc như vậy.

Mấy rễ cây này do khe đá mọc ra. Một màu trắng toát như sữa, không hiểu là thứ cây gì. Nhưng chúng linh động như rắn, kinh lực của Kim Ngang Tiêu càng tăng thì rễ cây lại càng siết chặt thêm.

Ông lão ở ngoài lại nói :

- Cự Linh thần công, võ công đệ nhất thiên hạ, quả thực là phi phàm. Nhưng này tiểu ca, lão phu bảo thật, dù có giờ thứ võ công gì chẳng nữa, cũng không sao chống lại được loại Thạch Linh Căn này đâu.

Kim Ngang Tiêu không thèm đáp lại lời ông già. Mồ hôi nhỏ giọt, chàng cắn môi nhìn mấy rễ cây trên tay như xác rắn.

Bỗng ông già cười lớn :

- Sao tiểu ca hồ đồ thế. Vừa học được thứ võ công “rút xương” đệ nhất võ lâm, sao không thi thử ra xem. Nhưng này lão phu nói trước, Hoán Cốt Dịch Căn công cũng chẳng thắng được loại cây ma quái này.

Kim Ngang Tiêu đang kinh hoảng, thoáng nghe thấy Hoán Cốt Dịch Căn công liền giựt mình tỉnh ngộ.

Chàng liền vận dụng công lực theo đúng phép Huyền môn vừa học được của Độ Sinh đại sư.

Thân thể chàng đột nhiên thu ngắn lại như thể một đứa trẻ con. Ông già đứng ngoài lại vỗ tay cười :

- Hay, hay thật! Mấy khi có phúc được nhìn thấy cao thủ thi thử Hoán Cốt Dịch Căn công.

Khi thân hình Kim Ngang Tiêu thu nhỏ lại thì tất nhiên xương chàng cũng mềm ra và rút ngắn lại. Kim Ngang Tiêu đã hy vọng khi xương tay chàng nhỏ lại, chàng sẽ rút ra khỏi rễ cây một cách dễ dàng. Nào ngờ cổ tay chàng nhỏ lại thì rễ cây cũng siết chặt theo thành thử tay chàng vừa mắc kẹt.

Kim Ngang Tiêu thờ dài một tiếng, đành thúc thủ, vận dụng công lực cho người trở lại như bình thường.

Ông già vẫn đứng nhìn, lại tỏ vẻ đắc ý nói :

- Ta nói sai đâu Tiêu ca mắc phải loại Thạch Linh Căn đó dù có tài thánh cũng không qua khỏi được đâu. Này ta bảo thật, nếu có muốn nghe ta chỉ bảo cách thoát thì nói với ta, bằng không ta có việc phải đi đây.

Ông già ăn nói có vẻ đường đường đắc chí, tự hào tự phụ, chính ông ta vừa lừa gạt Kim Ngang Tiêu mắc vào tròng, mà ông ta coi việc đó như không có, chẳng hồ thẹn hay ăn năn chút nào, thật là một người lạ lùng.

Kim Ngang Tiêu đã có ý bất mãn với ông già này từ đầu, và chàng đã ra tay làm ơn cứu cho lão thoát nạn, vậy mà ông lão chẳng tìm cách cứu gỡ lại cho chàng còn đứng ngoài cười có vẻ châm chọc, đắc chí. Kim Ngang Tiêu đã định lên tiếng trách cứ ông già, nhưng nghĩ lại thấy ông tuổi tác quá cao, nhất là nhận thấy rằng dù sao mình đã mắc kẹt rồi, dù có than phiền hay trách cứ cũng vô ích. Bởi thế chàng im lặng không trả lời.

Nhưng lúc này ông già nói đến Hoán Cốt Dịch Căn công. Chàng không khỏi kinh lạ. Độ Sinh đại sư truyền võ công cho chàng ở hẻm núi phía dưới, còn ông già mắc kẹt ở đây, làm sao biết được?

Ông già này là nhân vật như thế nào? Có liên quan gì với phái Côn Luân không?

Ông già thấy Kim Ngang Tiêu im lặng suy nghĩ, liền có vẻ tức giận, vùng vằng nói :

- Ái chà! Nhà ngươi không thèm nói với ta. Thôi thế thì càng hay. Ta mắc kẹt vì mấy cây Thạch Linh Căn đó từ mấy chục năm nay, ăn ngủ ở kẹt đá chán ngán rồi, chẳng muốn dây dưa ở đây thêm làm gì. Nhà ngươi chẳng muốn hỏi cách thoát thân, tức là muốn ở đây vài chục năm nữa rồi. Ta chẳng có thì giờ đứng chơi lâu với ngươi hơn nữa, ta phải lên Kim Đỉnh tự lấy mấy thứ báu vật đây.

Ở lại đây mấy chục năm! Kim Ngang Tiêu kinh hoàng, thấy ông già xoay người bước đi vội gọi lớn :

- Lão trượng, hãy khoan, cho tiểu tử hỏi đôi lời.

- Tốt lắm, nhà ngươi muốn gì thì nói ngay đi. Ta còn phải đi đây.

Kim Ngang Tiêu biết mình đã mắc hờm liền cất tiếng nói :

- Lão trượng làm ơn chỉ bảo cho tại hạ cách thoát khỏi mấy rễ cây này.

Ông già lại ngửa mặt lên trời cười ha hả, có vẻ đắc ý vô cùng và nói :

- Ta bảo không có cách nào thoát khỏi mấy cây Thạch Linh Căn quái quỷ đó.

Kim Ngang Tiêu kinh hãi nói :

- Vừa rồi lão trượng bảo có một cách.

Ông già đáp :

- Phải, có một cách duy nhất: ngươi cũng làm như ta mới có thể thoát thân được.

Kim Ngang Tiêu ngờ ngẩn chưa hiểu thì ông già lại nói :

- “Để lão phu thuật lại chuyện lão phu đến đây cho nhà ngươi nghe.

Hai mươi bảy năm trước đây lão phu theo con đường này lên Kim Đỉnh tự, khi đi đến đây lão phu thấy một lão hòa thượng ngồi trong kẽ đá này, hai tay bị những sợi rễ trắng, tên gọi là Thạch Linh Căn trói chặt. Lão hòa thượng đó liền gọi lão phu đến cứu giúp ở những rễ ấy ra.

Khi đó lão phu chưa già như bây giờ, tóc mới hoa râm chớ chưa trắng bạc, tính tình còn bông bột nhiệt huyết còn đầy. Bởi thế lão phu chẳng ngần ngại, đến bên lão hòa thượng, thò tay cời mấy cái rễ cho lão ta.

Nào ngờ, lão phu vừa đụng tay vào rễ thì rễ liền bắt sang tay lão phu và trói chặt, y hệt như nhà ngươi bị trói vừa rồi. Thì ra mấy cái rễ này do mầm đá một vạn năm biến thành, nó cũng linh động như một sinh vật.

Lão hòa thượng thoát thân nhảy ra ngoài, còn bảo lão phu rằng thứ “Thạch Linh” này vốn là kỳ vật của tạo hóa, không thể có đao kiếm hay sức mạnh nào chặt đứt.

Muốn thoát khỏi rễ Thạch Linh Căn chỉ có một cách duy nhất là chờ người nào đi qua, đánh lừa hấn đến gần giờ tay cời trói hộ. Khi thấy bàn tay lạ đến. Lập tức rễ Thạch Linh Căn sẽ buông tay cũ ra và cuốn lấy tay mới.

Mới đầu lão phu không tin, thử vận công lực để giật tay ra, nhưng giật cả tháng trời không thoát. Lão phu nghĩ lão hòa thượng nói quả không sai, đành thác thả ngồi chờ đây, năm này qua năm khác. Cũng may cứ đúng ngo, rễ cây nẩy tiết ra một chất nước bổ dưỡng vô cùng, chỉ cần nuốt mấy giọt cũng đủ no cả ngày.

Thành thử lão phu lấy đây làm nhà, ngày đêm suy nghĩ, cảm thấy nơi này là nơi tinh tu, ẩn cư có một không hai trong trời đất.

Bạn trẻ kia, nhà ngươi đã thế lão phu ngồi vào đó, hãy yên lòng ở đây ít lâu, may ra có thể tu dưỡng suy nghĩ được điều gì bổ ích chăng.

Còn muốn thoát thân thì người phải chờ, một vài ngày, một vài tháng hay một vài năm, hoặc vài chục năm không biết chừng sẽ có người đi qua đây.

Lúc đó nhà ngươi cũng bắt chước lão phu, tìm cách đánh lừa người đó, cho y đến gần, để mấy cái rễ ma quỷ này trói lấy y, và ngươi sẽ thoát thân. Như vậy chẳng tiện lắm ư!”

Nói đoạn ông già cười hi hi. Kim Ngang Tiêu bỗng nghiêng rặng nói :

- Tại hạ chết thì thôi chớ chẳng bao giờ đánh lừa người khác như thế. Tại hạ không thể bắt nạt đến như vậy.

Ông già mở tròn mắt, hậm hực hỏi :

- Nhà ngươi chửi xéo lão phu đấy à? Hừ, nhà ngươi cứ việc ngồi đó mà nói nhân nói nghĩa, độ vài ba ngày rồi ngươi sẽ hiểu nhân nghĩa là thế nào. Lão

phu đang có việc cần phải đi ngay đây, chẳng thể đứng mãi đây mà bàn chuyện nhân nghĩa trung hậu với nhà người được.

Nói đoạn ông lão vùng vằng bỏ đi ngay khiến Kim Ngang Tiêu ngẩn người ra nhìn theo chẳng biết nói thế nào nữa.

Kim Ngang Tiêu ngồi một mình trong hang giữa lòng quả núi âm u, tứ bề tịch mịch chỉ nghe có tiếng nước chảy róc rách, đến một tiếng chim muông cũng không có. Trong lòng lúc bấy giờ mới thấy hoảng sợ và hối hận.

Chàng thử vận dụng công lực mấy lần nữa, hết Cự Linh thần công đến Hoán Cốt Dịch Cân công nhưng rút cuộc tay vẫn bị trói chặt.

Đến trưa quả nhiên rễ cây có nhỏ ra những giọt nước trắng như sữa.

Chàng hớp một ít thấy ngon ngọt vô cùng. Bao sự đói khát đều biến mất hết, tinh thần lại thấy sáng khoái hơn.

Chàng ngồi xuống, kéo cả rễ xuống gần đất, và nhận thấy ở chỗ kẹt đá có nền đá nhẵn nhụi, như một tấm phẳng, lúc nào có thể nằm xuống được, chỉ có tay là vẫn bị trói thôi.

Có lẽ những người trước bị hãm ở đây đã dùng chỗ ngủ lâu ngày. Nên đã mới như vậy.

Lời ông già nói chẳng ngoa, có thể là chàng bị giam ở đây vài chục năm! Kim Ngang Tiêu bắt giác rung mình kinh hãi, nghĩ đến những việc còn phải làm và những người thân yêu còn chờ đợi bên ngoài.

Chàng đã thoát hiểm nhiều lần, té ra để đến đây vui thân. Xét tình trạng này chưa biết đến bao giờ chàng mới được tự do đi ra ngoài.

Kim Ngang Tiêu ở đó vừa đứng được ba ngày.

Sờ đi chàng đã được biết rõ ngày đêm là vì trong động núi này. Tuy nằm giữa ruột quả núi, nhưng lại có ánh sáng từ bên ngoài chiếu vào, qua một hệ thống đường hầm chữ chỉ và có những tấm gương đồng phản chiếu, do các bậc tiền bối phái Côn Luân sắp đặt rất tài tình.

Khi ánh sáng bên ngoài tắt, trở về đêm thì trong động cũng tối om. Nhưng đến sáng sớm hôm sau khi mặt trời vừa mọc ở bên ngoài thì bên trong cũng bừng sáng.

Sáng đến ngày thứ tư, Kim Ngang Tiêu đã hoàn toàn tuyệt vọng, đành với số phận là phải giam hãm ở đây không biết bao năm tháng như lời ông già nói.

Giữa lúc chàng đang vận công để thân thể bớt mỏi mệt thì chàng bỗng nghe thấy tiếng chân người đi lại.

Kim Ngang Tiêu cả mừng lắng tai nghe ngóng và đợi. Mới đầu chàng nghe thấy tiếng đầu gậy đập xuống đất kêu lóc cóc, rồi tiếng chân, người chậm chậm bước lại. Chưa thấy người, Kim Ngang Tiêu đã hiểu ngay kẻ sắp đến phải là một ông già chân bước chậm chạp phải chống gậy.

Quả nhiên một lát sau, chàng thấy một lão tăng già lụ khụ, đầu trọc lóc, nhưng râu trắng dài tới rốn, từ từ chống gậy bước tới, Kim Ngang Tiêu đã mong gặp một vị Trưởng lão phái Côn Luân võ công xuất thế, có thể giúp chàng thoát khỏi con hoạn nạn này.

Nhưng đến khi chàng thấy vị lão tăng, chàng thất vọng vô cùng. Lão tăng này rõ ràng là chẳng có võ công, tuổi lại quá cao, lưng cong, chân bước đi run lẩy bẩy, tựa hồ như nếu không có cây gậy trúc thì người cũng té.

Lão tăng tới gần, hơi thở nhọc mệt yếu đuối, mắt lơ đãng như đã gần lòa, nước da nhăn nheo mầu xỉ, thật là một ông lão gần kề miệng lỗ. Nhưng trong một đường hầm độc đáo như thế này lại có một vị lão tăng già như vậy xuất hiện, chẳng phải là chuyện lạ hay sao?

Vị lão tăng đi ngang qua chỗ Kim Ngang Tiêu ngồi, nhưng mắt ông ta đã mờ, đến đường nhìn cũng không rõ, làm sao còn nhận thấy Kim Ngang Tiêu?

Kim Ngang Tiêu vội lớn tiếng gọi :

- Sư phụ! Sư phụ! Xin dừng bước cho đệ tử hỏi thăm.

Vị lão tăng nghe gọi giựt mình, dừng bước đưa đôi mắt lừ đừ hầu hết tinh thần nhìn quanh, nhưng vẫn không thấy Kim Ngang Tiêu ngồi trong kẹt đá.

Kim Ngang Tiêu phải lên tiếng gọi lần nữa :

- Sư phụ, đệ tử ở chỗ này.

Lúc đó vị lão tăng mới nhìn thấy chàng, vội sừng sốt kêu lên :

- Ủa, ai ngồi ở trong đó thế?

Tiếng nói của lão tăng tựa như gió thoảng, đủ biết hơi sức đi quá yếu rồi.

Kim Ngang Tiêu đáp :

- Đệ tử mắc nạn ở chỗ này từ mấy ngày nay rồi.

Vị lão tăng ngạc nhiên hỏi :

- Mắc nạn? Thí chủ mắc nạn gì vậy?

Vừa nói lão tăng vừa tiến đến gần kẹt đá, nên đã trông thấy Kim Ngang Tiêu bị mấy sợi rễ trắng trói chặt.

Vị lão tăng liền kêu lên :

- Ái chà! Thí chủ bị người ta trói vút vào đấy phải không? Ai trói thí chủ như vậy?

Chẳng lẽ ở đây cũng có kẻ cướp? Để bản tăng cời trói cho thí chủ, tội nghiệp.

Vừa nói lão tăng vừa tiến lên đến trước mặt Kim Ngang Tiêu. Cả kinh Kim Ngang Tiêu vội kêu lên :

- Không được! Không được! Sư phụ chớ có đến gần đệ tử, kéo gặp nguy hiểm.

Vị lão tăng sợ sệt đứng dừng ngay lại. Nhưng khi nhận thấy Kim Ngang Tiêu chỉ có một mình, ngạc nhiên hỏi :

- Nguy hiểm cái gì? Thí chủ bị trói, bản tăng lại cời giúp cho, có gì mà nguy hiểm?

Kim Ngang Tiêu cười thiếu não :

- Sư phụ chưa biết đó thôi đệ tử bị một rễ cây quái lạ cuốn phải. Nếu có bàn tay người lạ chạm vào, thứ rễ cây này sẽ cuốn vào tay người đó, không sao gỡ được.

Vị lão tăng chưng hửng nhìn chàng, rồi bỗng mỉm cười nói :

- Bản tăng không tin có một thứ cây lạ như thế ở trên đời này. Để bản tăng thử xem sao?

Nói đoạn, vị lão tăng tiến thêm một bước đến sát cạnh Kim Ngang Tiêu rồi giơ tay gỡ mấy sợi rễ cây cuốn trên cổ tay chàng.

Kim Ngang Tiêu cuống cuống rút tay lại nói lớn :

- Sư phụ chớ làm thế...

Nhưng không kịp nữa. Chỉ thấy soạt một cái những rễ cây như những con rắn trắng đã buông tay Kim Ngang Tiêu chụp lấy tay vị lão tăng và cuốn chặt.

Vị lão tăng ngẩn người ra nhìn, còn Kim Ngang Tiêu tuy đã thoát hiểm nhưng vẫn đứng nguyên chỗ cũ, chỉ đứng giậm chân than thở.

- Sư phụ không nghe lời đệ tử nên mắc nạn này.

Vị lão tăng thở dài, lù khù gật đầu và nói :

- Chẳng qua là số mệnh bản tăng đến ngày gặp nạn nên mới xảy ra như thế này. Thí chủ đã thoát nạn sao không đi ngay đi còn đứng đây làm gì nữa?

Kim Ngang Tiêu lắc đầu :

- Đệ tử không thể nhẫn tâm như vậy được. Đệ tử không muốn sư phụ đến đây thế mạng cho đệ tử.

Vị lão tăng mỉm cười rầu rĩ :

- Có gì mà nhẫn tâm với thế mạng. Bản tăng tự mình làm tự mình chịu, có phải lỗi của thí chủ đâu. Và lại bản tăng tuổi tác đã quá cao, nghĩ dù có chết cũng chẳng hối tiếc gì. Thí chủ còn trẻ tuổi, đang độ thanh niên trai tráng chết ở đây thật là uổng mạng. Thí chủ hãy đi đi...

Kim Ngang Tiêu không ngờ vị lão tăng này lại có từ tâm đến thế như vậy. Nhưng có khi nào chàng nhẫn tâm để vị sư già chết thay cho mình nên chàng lắc đầu :

- Không không...

Vị lão tăng lại nói :

- Thí chủ không biết nơi đây đã gần Kim Đình tự rồi hay sao? Lão tăng nghe nói ở trên ngôi chùa đó có đủ các thứ ngọc ngà châu báu, lại có nhiều bí kíp võ học hiếm có của trần gian, bất cứ của một nhân vật nào đến đây cũng chỉ mong tìm kiếm những của quý đó. Thí chủ đến đây chắc hẳn cũng cùng một mục đích, nay đã gần thành công sao lại chịu phí phạm đến như thế. Thí chủ hãy đi đi, biết đâu thí chủ lên Kim Đình tự tìm được thứ bí quyết võ công mẫu nhiệm quay trở về đây cời trói cho bản tăng, như vậy chẳng tiện lắm sao?

Lời nói của vị lão tăng như muốn khuyên chàng bỏ đây đi ngay để mặc ông ta. Kim Ngang Tiêu nghe đã xuôi tai, nhưng chợt nghĩ ở nơi này hung hiểm

quái lạ vô cùng, nếu mình bỏ đây đi lỡ mắc kẹt hay gặp chuyện gì nguy hiểm đến tính mạng, làm sao còn đến giải cứu cho lão tăng này được nữa. Như vậy chàng đã làm hại một người vô tội rồi. Kim Ngang Tiêu nghĩ vậy liền buồn bã lắc đầu :

- Đệ tử mang danh là người võ học, quyết chẳng làm việc hồ đồ đến như thế, khiến người vô tội mắc nạn oan.

Kim Ngang Tiêu gượng cười rồi nói tiếp :

- Thôi sư phụ hãy trả lại mấy rễ cây này cho đệ tử, mau đi khỏi nơi đây đi.

Nói đoạn chàng giơ tay lên đung vào mấy rễ cây, định nhìn rằng mấy rễ cây đó sẽ nhảy sang trói tay mình trở lại như cũ. Ai ngờ Kim Ngang Tiêu cảm hấn vào rễ cây mà nó không nhúc nhích, vẫn cuộn chặt lấy tay vị lão tăng.

Kim Ngang Tiêu kinh hoàng kêu lên :

- Quái lạ, làm sao mấy rễ cây này không linh nghiệm nữa?

Vị lão tăng mỉm cười :

- Chắc hẳn nó quen tay thí chủ nên không chịu trở về nữa. Đây là thiên ý muốn thí chủ thoát nạn để cho bản tăng thay thế thí chủ đây mà.

Kim Ngang Tiêu thờ dãi nói :

- Sư phụ đã có lòng tốt đối với đệ tử như vậy, đệ tử bỏ đi sao đành. Chi bằng đệ tử ở luôn đây với sư phụ.

Kim Ngang Tiêu vừa nói dứt lời bỗng thấy ồm ồm liên hồi như tiếng sấm, cơ hồ rung chuyển cả núi đá, khiến chàng và vị lão tăng đưa mắt nhìn nhau, kinh hãi không hiểu việc gì xảy ra.

Liền sau đó bỗng có một trận cuồng phong không biết từ đâu thổi lại đưa đến một mùi hôi thối nồng nặc, khó chịu vô cùng.

Vị lão tăng tỏ vẻ kinh hoàng nhón nhác nhìn quanh, run rẩy nói :

- Ôi thôi, quái vật đã đến rồi. Chắc đây là con khủng long mà các bậc tiền bối năm xưa đã nói đến ở trong động núi này.

Quả nhiên, lão tăng chưa nói dứt lời thì vũng nước ở trước mặt bỗng sôi lên sùng sục. Rồi những tiếng ầm ầm rung chuyển như trời long đất lở và từ đám nước nhô lên một vật gì gồ ghề, to lớn như một căn nhà. Đồng thời khói bốc lên nghi ngút hình như có tia lửa xẹt ra.

Vị lão tăng kêu rú lên :

- Chết rồi, khủng long...

Kim Ngang Tiêu nhảy ra đứng chắn trước mặt vị lão tăng. Hai tay chàng vận dụng Cự Linh thần công cùng đẩy ra một luồng nhằm vật đó đánh tới nhanh như chớp, vì chàng nhận rõ vật to lớn đó chính là đầu của một con quái vật.

Luồng của Kim Ngang Tiêu đánh ra uy lực ghê gớm như thế nào, chỉ thấy bùng một tiếng dữ dội. Nhưng đầu con vật vẫn trơ trơ.

Con quái vật đó chỉ mới nhô đầu lên, thân hình nó còn chìm cả dưới đầm nước, cứ trông đầu nó như vậy đủ hiểu thân thể con quái vật to lớn dường nào. Thì ra vũng nước trông như cái đầm chỉ là miệng một cửa hang đầy nước.

Đầu con khủng long như đầu rắn nhưng có một cái sừng trên đỉnh, nó lại có ba mắt đỏ rực như than hồng, miệng nó há hốc tưởng có thể nuốt trôi được một con trâu, nhưng nó luôn luôn nhả khói đen.

Luồng phong của Kim Ngang Tiêu đập phải đầu của con quái vật khiến nó chỉ rung rinh một chút. Kim Ngang Tiêu thấy thế biến sắc, chàng biết Cự Linh thần công của mình lúc này là sung mãn nhất, chỉ một luồng đó cũng có thể đánh vỡ núi đá, kinh lực của nó làm cho sắt cũng phải quăn.

Vậy mà đầu của con quái vật cũng không hề hấn gì, đủ hiểu da thịt nó cứng rắn hơn sắt đá.

Kim Ngang Tiêu liền vận dụng công lực thêm một tầng hỏa hậu nữa, định phát ra một luồng thứ hai thì con quái vật đã tấn công chàng rồi. Mồm nó bỗng há hốc, rồi từ mồm nó tía ra một tia lửa xanh lè, nóng đến cực độ.

Ngon lửa như con giông tố ập đến Kim Ngang Tiêu, lóe ra to lớn, lại thêm khói đen mù mịt, Kim Ngang Tiêu chưa trông thấy ngọn lửa dữ dội như thế bao giờ, và cũng không biết chống đỡ ra sao.

Chàng định nhảy tránh sang một bên thì ở phía sau chàng có tiếng rú khiếp hãi, chàng mới giật mình nhớ đến vị lão tăng. Nếu chàng nhảy tránh sang một bên, chắc hẳn vị lão tăng sẽ chết thiêu.

Trong chớp mắt Kim Ngang Tiêu đã vận dụng tận lực bình sinh, đánh ra một lúc bốn năm luồng luồng liên tiếp.

Cự Linh thần công uy mãnh kinh nhân, nhưng so với khói lửa đang ập tới chẳng khác gì muối bỏ bể.

Tuy nhiên, nhờ bốn chường đó mà Kim Ngang Tiêu đẩy được khối lửa tạt sang một bên sườn núi đá, làm núi đá phát ra tiếng nổ ầm ầm, chẳng những có cây bị cháy mà cả đá hình như cũng đỏ rực như than.

Thật chưa bao giờ có một sức nóng ghê gớm đến như thế.

Kim Ngang Tiêu kinh hãi thất thần. Bốn chường vừa rồi chàng đã dùng tận lực bình sinh nên hiểu ngay tình thế.

Con khủng long mạnh hơn chàng gấp bội, khó lòng mà chống đỡ được lần tấn công thứ hai của nó.

Phía sau chàng vị lão tăng bỗng nói :

- Tiểu thí chủ, mau chạy ngay đi, kéo chết uống mạng, chớ quan tâm đến mạng già này nữa.

Kim Ngang Tiêu nghiêng răng nói :

- Sư phụ hãy yên lòng, đệ tử quyết chẳng phải là kẻ tham sanh úy tử.

Lão tăng giậtm chân nói :

- Nếu vậy chỉ chết cả hai chứ có ích gì.

Kim Ngang Tiêu chưa kịp trả lời thì cả một khu vực đó đột nhiên như có mặt trời xa xuống.

Lửa rực lên một cách vô cùng khủng khiếp, lớn gấp mười lần trước. Đó là con khủng long đã tấn công lần thứ hai.

Lần này nó thò hẳn cổ lên khỏi đầm nước, ba mắt nó mở lớn như ba cái đĩa, không hiểu nó phát ra tiếng gầm làm sao, chỉ thấy như tiếng sấm động, làm rung chuyển cả núi đá.

Người võ công kém chắc không thể nào chịu nổi thanh âm dữ dội đó.

Kim Ngang Tiêu kinh hãi rú lên một tiếng khi thấy biển lửa sầm sập tiến tới, nhanh như gió bão.

Chàng biết mình chết đến nơi vì lửa chưa tới mà hơi nóng đã tạt đến cơ hồ chịu không nổi, làm sao vận khí dùng chường được nữa.

Chàng chỉ kịp lùi, lại một bước rồi lão tăng muốn ngã gục.

Giữa lúc thập tử nhất sinh đó, Kim Ngang Tiêu chợt thấy ở phía sau chàng có một luồng hơi lạnh xông ra, đuổi ngay khí nóng ở trước mặt làm cho chàng khoan khoái tỉnh táo trở lại.

Đồng thời, vừa lúc đó tia lửa khổng lồ của con khủng long thổi tới trước kẹt đá, nhưng tia lửa chỉ bắn đến đó thôi. Nó bị chặn đứng ngay lại như chạm phải một bức tường vô hình.

Kỳ lạ hơn nữa là tia lửa hung mãnh như thế mà khi bị chặn đứng lại thì khí thế hung mãnh của nó cũng giảm dần.

Lửa xanh bỗng hóa thành đỏ rực rồi vàng khê và lộn bắn trở lại, không tiến vào kẹt đá được nữa.

Trước sự trạng diễn biến lạ lùng như thế, Kim Ngang Tiêu kinh ngạc trở mất nhìn.

Đột nhiên, chàng thấy từ phía sau chàng một luồng khí âm nhu rất khoan hòa bay ra, lướt qua người chàng như gió thoảng nhưng khi chạm tới ngọn lửa thì ngọn lửa phải lùi dần.

Kim Ngang Tiêu cả kinh quay đầu lại nhìn vị lão tăng đứng ở phía sau chàng. Thì ra vị lão tăng đã thoát khỏi những sợi rễ cây Thạch Linh Căn từ lúc nào.

Nét mặt khoan hòa hiền hậu, nhưng vẻ lơ dờ mệt mỏi đã biến mất, vị lão gia hai tay lên, mắt long lanh sáng quắc và từ hai tay đó luồng chường khí bay ra đẩy lùi ngọn lửa trước mặt Kim Ngang Tiêu.

Kim Ngang Tiêu vừa mừng vừa hồ thẹn. Chàng đoán ngay rằng vị lão tăng này đã bày đặt ra chuyện vừa rồi lừa chàng, thực ra võ công của ông ta đã đến mức nhập hóa rồi.

Chàng chưa bao giờ được thấy công lực ghê gớm như thế. Cụ Linh thân công của chàng chỉ là trò trẻ nít so với công lực của vị lão tăng.

Kim Ngang Tiêu vội nằm rạp xuống để vị lão tăng thi triển công lực áp đảo ngọn lửa của con khủng long.

Trong chớp mắt, ngọn lửa đã bị đẩy ngược trở về đầm nước làn nước sôi lên sùng sục, khói đen và mùi uế khí xông lên nồng nặc. Cả một đầm nước bị khói mù che phủ khiến Kim Ngang Tiêu không còn trông rõ hình dạng con khủng long nữa, chỉ nghe thấy tiếng nó gầm rống như điên cuồng, tưởng như trời long đất lở.

Bỗng nhiên ở phía bên ngoài có tiếng cười khanh khách và một giọng nói vang lên như tiếng chuông :

- Độ Giác sư huynh! Công lực đại tiến, thần thông quảng đại, khả hi, khả hi!

Lập tức từ trên cao một bóng người sà xuống như một chiếc lá rụng, Kim Ngang Tiêu ngạc nhiên đưa mắt nhìn, mới thấy người vừa nhảy đến chẳng phải ai xa lạ, chính là lão già vừa rồi đã đánh lừa chàng, làm cho rẽ cây cuốn vào tay chàng rồi bỏ đi.

Ông lão vừa nhảy tới nơi đã cười nói như điên. Chân chưa chạm đất, ông ta đã hướng về phía lão tăng nói lớn :

- Sư huynh! Giết gà chẳng cần đến dao mổ trâu. Loài súc sinh này, xin để tiểu đệ trừng trị.

Vị lão tăng thấy ông lão liền lộ vẻ vui mừng, thu chưởng lại và nói :

- Kiêu lão đệ đến vừa phải lúc. Nhưng lão đệ chớ coi thường con vật này sống có cả ngàn năm, uy lực rất mạnh.

Ông già họ Kiêu đó cười khanh khách :

- Sư huynh hãy an tâm. Con quái vật thường đến quấy phá đệ luôn, nên đệ đã quen với nó từ mấy chục năm nay rồi.

Kim Ngang Tiêu nghe lời hai người đối đáp, giật mình nghĩ thầm: té ra hai vị tiền bối một tăng một tục này là đồng môn sư huynh đệ, không hiểu sao họ bày đặt ra để lừa gạt ta làm gì?

Chàng chưa kịp nghĩ thêm đã kinh hãi kêu lên một tiếng. Vị ông già đã phi thân nhảy vọt về phía đầm nước. Lúc đó con quái vật vừa bị chưởng phong của vị lão tăng đánh trúng, tuy không bị thương nhưng có lẽ nó choáng váng nên đã há hốc mồm ra thò, khói đen từ cuống họng nó phun ra trông rất ghê rợn.

Ông già phi thân nhảy tới, nhắm đúng lúc con khủng long há mồm thò, nên trông chẳng khác gì ông già đang nhảy vào mồm rộng lớn của con quái vật. Người nào đứng ngoài trông cảnh đó cũng phải kinh sợ thất thần.

Con quái vật thấy người phi tới, đang lúc nó tức giận, nó liền nghiêng đầu há rộng thêm mồm như muốn đón luôn ông già vào mồm nó. Nhưng khinh công của ông già tài tình vô cùng. Thay vì lọt vào mồm nó, ông già nhoai người, một chân đạp trúng mũi con vật, lập tức thân hình ông bắn lộn trở lên và hạ xuống giữa đỉnh đầu con quái vật ngay trước cái sừng của nó.

Lúc này Kim Ngang Tiêu mới nhận thấy con quái vật to lớn không thể tưởng tượng. Ông già đứng trên đầu nó, y hệt như một người đứng trên ngọn giả sơn biết cử động.

Kim Ngang Tiêu đã tưởng con quái vật chỉ cần lắc đầu một cái là ông già sẽ bắn tung đi ngay. Ai ngờ, sau khi ông già nhảy lên đầu nó, con quái vật bỗng im không cựa quậy, chỉ thấy ba mắt nó đỏ rực lên, mồm phun khói phì phì, có vẻ tức giận và sợ hãi.

Ông già một tay tựa vào sừng con quái vật, và cũng đứng im. Người hơi trầm xuống một chút, Kim Ngang Tiêu hiểu ngay ông ta đang vận dụng công lực.

Lạ lùng thay, không thấy ông già tấn công quái vật, vậy mà nó cứ kêu rống lên, đầu từ từ hạ xuống dần dần cả một cái cổ dài bị chìm xuống đầm, chỉ còn cái đầu và cả cái đầu cũng bắt đầu chìm xuống nước, như thể có sức nặng ngàn cân đè lên đầu nó.

Vị lão tăng đứng trong kẹt đá với Kim Ngang Tiêu lúc bấy giờ mới lên tiếng :

- Kiêu sư đệ oai phong chẳng kém xưa chút nào. Môn Tụ Đình công của sư đệ bây giờ còn có phần uy mãnh hơn Huyền Lâm sư bá năm xưa!

Kim Ngang Tiêu nghe nói ngẩn người ra nhìn. Thì ra ông già họ Kiêu đứng trên đầu con quái vật, đã vận dụng công lực, làm cơ thể nặng gấp muôn ngàn lần như núi Thái Sơn, khiến con quái vật ngóc đầu lên không nổi nữa, mà còn bị sức nặng ghê gớm do môn Tụ Đình công phát ra làm cho nó bị chìm dần xuống vũng nước sâu.

Con khủng long này to lớn dị thường, sức lực của nó như thế nào Kim Ngang Tiêu đã biết rõ, vì chàng đã đánh ra bốn chưởng Cự Linh thần công mà con vật vẫn không nao núng. Vậy mà bây giờ nó chịu lép vế, chỉ có một thân người đứng trên đầu nó, mà nó chịu không nổi. Như vậy đủ hiểu sức nặng của ông già họ Kiêu kinh người đến thế nào.

Con quái vật bị chìm dần, chẳng mấy chốc cả bộ đầu nó bị chìm mất dưới nước đen.

Ông lão họ Kiêu chờ cho nước đến chân mới tung mình nhảy vọt lên bờ.

Kim Ngang Tiêu đã e ngại con vật thừa thế lại ngóc đầu lên lần nữa.

Nhưng chàng nhìn thấy chỉ còn cái sừng của nó thò lên mặt nước, rồi cả cái sừng đó cũng chìm nốt. Rõ ràng là nó lặn xuống nước mất rồi.

Ông lão họ Kiêu vừa nhảy lên, thấy nét mặt Kim Ngang Tiêu như vậy, liền cất tiếng nói :

- Tráng sĩ chớ có e ngại. Con quái vật này đã bị lão phu dùng phương pháp đó trừng trị mấy lần rồi, nên nó đã chịu thua, không dám tác quái nữa đâu.

Hôm nay sở dĩ nó nổi lên là vì thấy lão phu bỏ đi, nó tưởng thoát nợ, nên mới định nổi lên làm cản.

Kim Ngang Tiêu ngưng nghịu chấp tay nói :

- Lão bá, tiểu đệ có mắt như không, trông thấy Thái Sơn trước mắt mà không biết cam tội thất kính.

Nói đoạn chàng cung kính vái dài một vái.

Kiều lão cất tiếng cười ha hả :

- Tráng sĩ quả là rỗng trong loài người. Lão phu chưa bao giờ thấy ai có tâm địa nhân hậu như tráng sĩ.

Vị lão tăng cũng vừa bước tới, Kim Ngang Tiêu đỡ bưng mặt chấp tay vái chào :

- Đệ tử kiến thức non kém, quả đã xúc phạm đến Thánh tăng xin người tha tội đường đột.

Vị lão tăng mỉm cười :

- Tiểu thí chủ, chính anh em bản tăng mới phải xin lỗi thí chủ. Anh em bản tăng thấy thí chủ đến nơi này. Trong lòng mừng rỡ vô hạn vì mấy chục năm nay, anh em bản tăng chỉ chờ đợi có phút này. Nhưng anh em bản tăng muốn thử xem người được bốn môn lựa chọn là nhân vật đức hạnh như thế nào. Quả nhiên lòng trời không phụ phái Côn Luân đã đưa đến một người căn cơ tốt đẹp, tâm địa trung hậu, thật hiếm có. Từ phút này anh em bản tăng đã yên lòng, không sợ làm hỏng sứ mạng Tổ sư phó thác.

Kim Ngang Tiêu kinh ngạc hỏi :

- Té ra nhị vị là những Trưởng lão của phái Côn Luân?

Vị lão tăng gật đầu :

- Bản tăng là Độ Giác, còn sư đệ bản tăng đây vốn là một tục gia đệ tử của bốn môn, tên gọi là Kiêu Á Sinh, năm xưa thường được võ lâm gọi là Bạch Tu lão ông.

Kim Ngang Tiêu ngậm ngùi nói :

- Đệ tử tình cờ được lọt vào đây, thực ra không có ý muốn lên Kim Đỉnh tự tranh đoạt với các nhân vật giang hồ, không ngờ lại được duyên may gặp các vị cao tăng tiên bối tiếp đãi ân cần, coi như đồng môn đệ tử, trong lòng lấy làm cảm kích bội phần.

Kiều Á Sinh cười nói :

- Có gì là tranh đoạt? Nơi này dù có thiên hạ đệ nhất cao thủ muốn vào cũng chẳng được. Tráng sĩ là người được anh linh Tổ sư bốn môn lựa chọn, nên mới dun rui vào đây, quyết chẳng phải là sự tình cờ.

Kim Ngang Tiêu xưng danh tính rồi thuật qua cuộc đời trôi nổi của chàng cho hai vị tiên bối nghe.

Nói đến đoạn chàng bắt đầu vào đường hầm lên Kim Đỉnh tự, Kim Ngang Tiêu rầu rĩ nói :

- Đệ tử được gặp hai vị cao tăng là Độ Thông và Độ Sinh đại sư, không ngờ hai vị cao tăng ngay khi truyền xong công lực cho đệ tử lại tự đoạn kinh mạch, về Tây phương cực lạc, khiến đệ tử trong dạ áy náy đau buồn vô cùng.

Độ Giác thiền sư liền cười nói :

- Kim thí chủ chớ nên buồn rầu như vậy. Hai sư đệ Độ Thông và Độ Sinh của bản tăng chỉ vì phải tuân lệnh sư tổ, phải sống thêm mấy chục năm chờ đợi. Nay gặp thí chủ, công quả đã thành, trong lòng cực kỳ mãn nguyện mà về Tây phương châu Phật tổ đó.

Kim Ngang Tiêu bán tín bán nghi, trầm nghĩ: Các vị Trưởng lão phái Côn Luân khẩu khí giống nhau, người nào cũng coi cái chết là giải thoát.

Chẳng lẽ họ đã tu luyện đến mức như thần tiên, có thể tự ý lìa hồn khỏi xác?

Vậy mà võ lâm bên ngoài đồn đại họ tự luyện phép trường sinh bất tử ở đây, quả thực là chuyện trái ngược.

Kim Ngang Tiêu liền chấp tay cung kính nói :

- Đệ tử được gặp nhị vị tiên bối ở đây thật là duyên may phúc lớn. Xin nhị vị dẫn đường cho đệ tử theo hầu để cùng lên Kim Đỉnh tự một thể.

Sở dĩ Kim Ngang Tiêu không muốn chần chờ ở đây lâu là vì chàng sợ hai vị Trưởng lão này cũng như Độ Thông và Độ Sinh đại sư, cố ý truyền công lực cho chàng rồi tự tử chết.

Chàng chẳng biết đó có phải là giải thoát hay không, nhưng trông thấy các vị cao tăng đó tự hủy diệt như vậy trong lòng chàng lấy làm bất nhẫn vô cùng.

Không ngờ Kim Ngang Tiêu vừa nói dứt lời thì Độ Giác đại sư và Kiều Á Sinh cùng cất tiếng và cười nói :

- Kim thiếu hiệp vội vã như vậy làm gì? Thiếu hiệp phải lưu lại đây đôi chút để anh em bản tăng truyền cho ít bình sinh tuyệt học. Sau đó thiếu hiệp một mình lên Kim Đỉnh tự cũng được.

Kim Ngang Tiêu kinh hoàng lắc đầu xua tay :

- Không, không đệ tử không muốn thế. Hảo ý của nhị vị tiền bối, đệ tử xin cảm tạ. Nhưng bây giờ đệ tử muốn mời nhị vị cùng đi một thể...

Kim Ngang Tiêu chưa nói dứt lời. Kiều Á Sinh đã đưa mắt ra hiệu với Độ Giác đại sư.

Lập tức Độ Giác đại sư mỉm cười, tay giơ lên ổng tay áo rộng thùng thình phát nhẹ một cái.

Một luồng kinh lực âm nhu, nhưng tiềm tàng sức lực ghê gớm đẩy vào người Kim Ngang Tiêu, khiến chàng bị bắn vọt ngay đi như một chiếc điều đứt dây, không sao cưỡng lại được nữa.

Thân hình Kim Ngang Tiêu chơi vơi giữa khoảng không, rồi lao xuống đầm nước đen sì, nơi con quái vật vừa nổi đầu lên.

Chàng biết nước đó độc ghê gớm nên kinh hãi vội vận dụng chân khí, thi triển Tu Di thân pháp nhoai người sang một bên.

Khinh công của Kim Ngang Tiêu lúc này có thể gọi là đệ nhất vô lâm.

Chàng đang rớt xuống nhanh như vậy, thế mà đột nhiên người chàng như một con chim én bay vọt sang bên trái, thoát khỏi vùng nước. Thân pháp chàng vừa thần diệu vừa đẹp đẽ không thể tả.

Giữa lúc ấy có tiếng Kiều Á Sinh vỗ tay đôm đốp và cười nói :

- Quả là khinh công kỳ diệu. Bội phục, bội phục!

Nhưng liền sau đó có tiếng Độ Giác đại sư niệm Phật hiệu, cánh tay gầy ốm của đại sư đã đánh về Kim Ngang Tiêu một chưởng.

Cho đến lúc bấy giờ Kim Ngang Tiêu vẫn tưởng hai vị Trưởng lão Côn Luân này chỉ có ý định thử tài chàng mà thôi, chớ không có ý hại chàng. Nhưng khi chưởng phong của Độ Giác đại sư bay đến chàng mới kinh hãi thất thần.

Là vì luồng chưởng phong đó mạnh vô kể, tưởng như có thể đảo hải di sơn.

Kim Ngang Tiêu vừa đặt chân xuống nên đã hết đà, không thể nhảy tránh được nữa, đành vận dụng thức tám mươi mốt của Cự Linh thần công chống đỡ.

Chỉ thấy “ùm” một tiếng, Kim Ngang Tiêu đã hoa cả mắt, khí huyết trong người đảo lộn. Hòn đá ở dưới chân Kim Ngang Tiêu bỗng nhiên vỡ tan như cám, thân hình Kim Ngang Tiêu bị luồng kinh lực từ núi đá, bắn ra thành thể phản lực hất tung chàng rớt xuống đầm nước.

Cự Linh thần công của Kim Ngang Tiêu này vô dụng. Chàng chỉ kịp kêu lên một tiếng khiếp hãi, thì người đã như mũi tên lao thẳng xuống đầm nước đen sì. Nước đen với mùi hắc khó chịu vừa trào qua mặt thì Kim Ngang Tiêu đã bất tỉnh nhân sự, không còn biết trời đất gì nữa.

Chính Kim Ngang Tiêu cũng không biết mình bị ngất đi trong bao nhiêu lâu.

Nhưng đến khi chàng bừng mắt tỉnh dậy, chàng thấy kinh ngạc vô cùng.

Vừa mở mắt chàng đã thấy hai tay mình bị trói. Lúc nhìn đến tay chàng mới ngẩn người ra: vật trói tay chàng vẫn là những rễ cây trắng như sữa, tên gọi Thạch Linh Căn. Đưa mắt nhìn quanh chàng vẫn thấy mình ngồi trong kẹt đá như cũ, với hai tay chàng bị rễ cây trói chặt.

Kim Ngang Tiêu hãi đến rợn người. Chàng có cảm tưởng như vừa tỉnh một giấc mơ hãi hùng. Chàng vừa bị đánh rớt xuống đầm nước, tại sao ở đây? Chẳng lẽ tất cả chỉ là giấc mơ? Chẳng lẽ Độ Giác đại sư, Kiều Á Sinh và cả con khủng long chỉ là giấc mơ?

Bán tín bán nghi, Kim Ngang Tiêu nhìn đến áo quần vẫn khô ráo như thường. Chàng nghĩ thầm: không có lý ta ngã xuống hồ nước?

Đột nhiên mắt chàng nhìn thấy một tờ giấy trắng đặt ở trước mặt chàng trên có chặn cục đá. Kim Ngang Tiêu kêu “à” lên một tiếng kinh hoàng, thì ra ở trên tờ giấy có nhiều hàng chữ chi chít, nhưng ở giong cuối chàng thoáng thấy mấy chữ: Độ Giác đại sư, Kiều Á Sinh cẩn bút.

Té ra đó chẳng phải là giấc mơ mà là sự thật.

Kim Ngang Tiêu muốn vùng đứng lên nhặt tờ giấy lên coi nhưng hai tay chàng bị trói chặt.

Bỗng chàng lặng im nghe ngóng. Không phải tiếng động ở bên ngoài mà trong cơ thể chàng có sự “vị” khác lạ. Hình như các huyết đạo sinh tử quan đã thông suốt, một luồng chân khí mãnh liệt vô biên đang chạy trong người chàng, và toàn thân chàng muốn bùng nổ.

Chàng luyện công đã nhiều, nhưng chưa thấy hiện tượng như thế bao giờ.

Bỗng nhiên chàng vận khí vào hai tay định tháo gỡ những chiếc rễ cây Thạch Linh Căn ra khỏi cổ tay. Lạ lùng thay, trước đây chàng vận dụng đến tầng chót của Cự Linh thần công mà cũng gỡ tay ra không được. Lần này chàng mới vận khí vào tay. Chưa kịp rút ra, đã thấy xoạt... xoạt mấy chiếc rễ cây trắng tự nhiên bắn ra khỏi chàng, như thể có luồng kinh khí từ tay chàng phát ra mãnh liệt kinh người.

Kim Ngang Tiêu ngơ ngác, không ngờ công lực của mình lại đột nhiên tăng tiến đến độ ghê gớm đó.

Nhưng chàng không có thì giờ suy nghĩ lâu, vội quay ra nhặt lấy tờ giấy đọc xem. Quả nhiên đó là lưu bút của Độc Giác đại sư và Kiều Á Sinh lão tiên bối.

Bức thư có mấy giòòng như sau :

“Kim hiền đệ! Lát nữa khi hiền đệ tới Kim Đình tự, hiền đệ sẽ trở thành môn đệ của Đại sư huynh anh em bản tăng và là người của phái Côn Luân rồi, nhưng ngay bây giờ anh em bản tăng theo di huấn của tiên sư, đã truyền hết công lực vào người hiền đệ, cũng như các vị sư đệ Độ Thông và Độ Sinh đã truyền võ công cho hiền đệ lúc trước. Hiền đệ khỏi cần thắc mắc gì hết, đến Kim Đình tự, Đại sư huynh của anh em sẽ giải thích cho hiền đệ hiểu rõ mọi sự. Bây giờ anh em bản tăng không còn nhiệm vụ ở trần thế nữa, cuộc đời chờ ba chục năm nay đã dứt, anh em bản tăng cũng theo chân các sư đệ về Tây phương châu Phật tổ.

Kim hiền đệ chớ có buồn rầu và đừng lưu luyến ở đây nữa, mau lên Kim Đình tự kéo Đại sư huynh bản tăng mong đợi”.

Độ Giác đại sư Kiều Á Sinh Kim Ngang Tiêu đọc thư đó kinh hãi, vội nhảy ra khỏi kẽ đá. Chàng nhìn thấy ngay ở bên đầm nước, trong một cái hang lớn khoét vào núi đá có hai người ngồi như thể tham thiền nhập định. Hai người đó chính là Độ Giác đại sư và Kiều Á Sinh.

Chàng đến gần mới hay hai vị tiên bối đó đã tịch từ bao giờ, họ chỉ còn là hai cái xác không hồn. Nét mặt cả hai đều lộ vẻ khoan hòa thư thái, như thể tìm được đường giải thoát, khỏi vướng cội hồng trần tục lụy này.

Kim Ngang Tiêu nước mắt nhỏ ròng, quỳ xuống lạy trước thi hài hai vị tiên bối. Cứ xem lời lẽ trong thư thì chắc hẳn trong lúc chàng mê man bất tỉnh, Độ Giác đại sư và Kiều Á Sinh đã dồn hết côn phu bình sinh tu luyện vào người chàng, cho nên khí lực trong người chàng mới cực thịnh như thế.

Vừa cảm ân đức hai vị tiên bối lại vừa thương xót, Kim Ngang Tiêu phục xuống trước hai xác chết, miệng khấn thầm quyết làm tròn sứ mạng mà các vị Trưởng lão Côn Luân phó thác cho chàng.

Kim Ngang Tiêu cũng không muốn trái ý hai vị tiên bối nên chàng vội vã đứng lên, theo con đường dốc đi mãi lên để thẳng tiến tới Kim Đình tự ở trên ngọn núi.

U Minh Bát Quái đồ

Con đường vẫn là đường hầm trong lòng núi, nhưng chạy vòng tròn và mỗi lúc một dốc ngược lên.

Kim Ngang Tiêu chạy được ba vòng nữa thì thấy phía trước mặt đã có ánh sáng. Chàng cả mừng trở thuật khinh công bắn mình vun vút đi như tên bắn, trong chớp mắt đã tới nơi.

Quả nhiên đó là cửa động ăn thông ra ngoài trời, Kim Ngang Tiêu vừa chạy đến bên ngoài thì đứng sững lại ngơ ngác nhìn. Trước mắt chàng là một cảnh tuyệt đẹp bầu trời trong xanh, mây trắng lững lờ trôi, nơi đây là đỉnh chót vót gió lạnh thổi vù vù, núi quá cao nên tưởng như gần sát tầng mây trắng rồi.

Giữa khung cảnh thiên nhiên hùng vĩ đó là một ngôi chùa mái lợp ánh vàng như thể lát toàn bằng vàng lá. Đó chính là Kim Đình tự mà Kim Ngang Tiêu đã trông thấy từ phía xa khi chàng mới bước vào Côn Luân thánh địa.

Bấy giờ đứng ngay trước cửa chùa Kim Đình, Kim Ngang Tiêu tự bắt giác thấy bồi hồi xúc cảm, trong lòng cảm khái vô cùng, Kim Đình tự này là nơi huyền bí của võ lâm, hàm những nhân vật võ học chí cao ước được nhìn thấy Kim Đình tự chớ đừng nói gì đến nơi này. Mấy năm qua biết bao anh hào võ lâm liều mạng cũng chỉ vì muốn đến Kim Đình tự. Mới đây cả chục cao thủ chết thảm trong đường hầm độc đạo, chẳng qua cũng chỉ vì muốn đến Kim Đình tự.

Còn Kim Ngang Tiêu tâm địa trong trắng, không gợn chút tà ác gian tham, lòng thực chẳng muốn đến Kim Đình tự làm gì, chỉ vì bị kẻ địch truy nã, vạn tử nhất sinh, tình cờ lại được đến Kim Đình tự và được các vị Trưởng lão Côn Luân đem toàn thân công lực truyền cho chàng. Trong lịch sử võ lâm, mấy ai đã được hưởng diễm phúc như thế.

Kim Ngang Tiêu đứng nhìn hồi lâu, đoạn từ từ tiến tới Kim Đình tự, trong lòng phân vân chẳng hiểu khi gặp vị Đại trưởng lão thì sẽ còn xảy ra những chuyện gì.

Chàng cứ theo con đường đá trắng xanh đi thẳng đến cửa chùa.

Nơi đây hoàn toàn vắng vẻ im lặng, chẳng có một bóng người ngoài tiếng vó vù vù lộng thổi, đến tiếng chim muông cũng không có. Kim Ngang Tiêu tưởng như đã lạc đến chốn thần tiên.

Kim Đình tự tuy không to lớn lắm, nhưng xây cất thành hình vuông chữ điền, lối kiến trúc lạ lùng, không giống một ngôi chùa nào của Trung Nguyên cả.

Chùa đã lâu đời, nhưng mái dất vàng nên trông lúc nào cũng như mới. Lại thêm ở đỉnh núi cao chót vót này không khí trong sạch không cợn chút bụi, nên trông ngôi chùa sạch sẽ ngăn nắp vô cùng.

Kim Ngang Tiêu vừa đi đến cửa chùa bỗng giật mình đứng sững ngay lại.

Vì ở ngay cổng chùa, dưới mái một căn nhà hình lục lăng như nhà của trí khách làng, có một vị sư già mặc áo trắng ngồi nhập định ở đó.

Vị sư già đó trông có vẻ còn nhiều tuổi hơn cả Độ Giác đại sư và Kiều Á Sinh, ngồi im như pho tượng, hai mắt nhắm nghiền tựa hồ không biết có Kim Ngang Tiêu bước đến.

Kim Ngang Tiêu đoán ngay rằng đây chính là vị đại sư huynh của các vị Trưởng lão phái Côn Luân, nên chàng đem lòng ngưỡng mộ vội quỳ xuống :

- Đệ tử Kim Ngang Tiêu đến tham kiến Đại trưởng lão.

Không ngờ Kim Ngang Tiêu vừa quỳ xuống thì lão hòa thượng đã giơ tay tấn công chàng ngay.

Không rõ lão hòa thượng này dùng chiêu pháp gì, Kim Ngang Tiêu đột nhiên thấy hoa mắt, rồi như có muôn ngàn bàn tay cùng đánh một lúc, bao phủ khắp người chàng, chiêu phong đánh ra hung hãn không thể tả.

Kim Ngang Tiêu đã tưởng vị Đại trưởng lão này có ý định thử tài chàng mà thôi. Nhưng chỉ trong chớp mắt kinh lực đã ập tới làm chàng nghẹn thở, công lực cao thủ đến mức tuyệt đỉnh như Kim Ngang Tiêu mà lúc này chàng có cảm tưởng như ngọn Thái Sơn đè lên ngực chàng, mỗi lúc trọng lực lại tăng, mỗi lúc chiêu hình một nhiều, đều dồn cả vào những yếu huyệt của chàng mà đánh.

Bất cứ cao thủ nào đến đây, gặp thế công ghê gớm đó cũng đành thúc thủ mà chết. Kim Ngang Tiêu kinh hãi quá hét vội một tiếng :

- Hỡi khoan.

Nhưng không kịp nữa rồi vai bên tả của chàng đã trúng một chiêu nghe “bùng” một tiếng, thì ra kinh lực trong người chàng tự nhiên phát xuất đỡ được chiêu đó. Song cả chục chiêu cùng nhau đánh tới, chiêu nào cũng chí mạng, chỉ một chiêu nữa trúng người chàng là bị trọng thương rồi.

Cũng may Kim Ngang Tiêu có linh tâm trí trong lúc thất thần nguy nan bỗng nảy ra sáng kiến. Chàng liền thi triển nội công kỳ lạ vừa học được là Hoán Cốt Dịch Cân công xương cốt của chàng đột nhiên thu ngắn lại đồng thời thân hình chàng cuộn tròn mơn trớn thể chiêu phong vũ bão đang ập tới nháy mắt bắn ra ngoài.

Nhờ thân hình chàng thu nhỏ lại nên lọt qua các thể chiêu của vị lão tăng dễ dàng, nếu không chàng ắt bị tan xương thịt vì muôn thể chiêu như lưới đao bao vây quanh người chàng.

Kim Ngang Tiêu bắn ra xa đến bốn năm trượng, người chàng lộn nhào vài vòng rồi vẫn giữ vững nội công Hoán Cốt Dịch Cân công, người chỉ nhỏ bằng đứa bé, quay đầu nhìn lại.

Nhưng Kim Ngang Tiêu nhìn lại càng kinh hãi hơn, vị lão hòa thượng đã rời khỏi chỗ ngồi. Không thấy ông ta nhảy đi đâu chỉ thấy xẹt một tiếng như lụa xé, thân hình ông ta đã phát phối tới trước mặt Kim Ngang Tiêu và một thể chiêu thứ hai đã bay đến tấn công chàng nhanh như chớp nhoáng.

Lần này Kim Ngang Tiêu đã nhìn rõ thể chiêu của đối phương. Chàng bắt giác kinh hãi kêu lên một tiếng :

- Cự Linh thần chiêu!

Chiêu pháp của lão hòa thượng quả là Cự Linh thần Chiêu môn võ công đã thất truyền trong thiên hạ. Kim Ngang Tiêu đã tưởng trên đời này ngoài chàng ra không còn người thứ hai biết được hết pho chiêu pháp này, trừ Câu Hồn bang chủ biết được mấy thức mở đầu.

Kim Ngang Tiêu đã học hết tám mươi một thức Cự Linh thần chiêu, nhưng chưa bao giờ chàng thấy ai sử dụng đến mức tinh túy như lão hòa thượng.

Thể chiêu đầu tiên mà lão hòa thượng tấn công chàng, như có muôn ngàn chiêu hình cùng phát ra một lúc té ra chẳng phải đâu xa lạ chính là thể đầu tiên gọi là Bách Tử Thiên Tôn, lúc này Kim Ngang Tiêu mới chợt hiểu.

Đến thể thứ hai lão hòa thượng nhảy đến tấn công chàng thì chính là một thức rất cao vào hàng thứ bảy mươi hai của Cự Linh thần chiêu tên gọi Hoa Dung Tiểu Lộ. Thể này tức là thể kẹt, cốt không cho địch thủ trốn tránh vào đâu được, trừ khi dùng tay buông tha như Quan Vân Trường năm xưa buông tha Tào Tháo ở Hoa Dung. Kim Ngang Tiêu không lạ gì thể này, nhưng khi chàng thấy lão hòa thượng đánh đến nơi, chàng mới toát mồ hôi kinh hoàng. Là vì chàng không ngờ một thể Hoa Dung Tiểu Lộ của Cự Linh thần chiêu lại hàm súc những tinh hoa biến hóa kỳ diệu đến như thế.

Kim Ngang Tiêu đã thu hình nhỏ lại, nhưng dù có nhỏ bằng con kiến chàng không thể nào thoát khỏi thể chiêu quái ác này. Từ lúc đầu Kim Ngang Tiêu có ý né vị Đại trưởng lão phái Côn Luân và vẫn coi là ông ta thử tài chàng, nên không có ý hoàn thủ. Song đến lúc này Kim Ngang Tiêu nhận thấy đối phương tấn công thật sự chẳng chút nương tay, chàng lại ở thế kẹt, không lùi tránh vào đâu được, chỉ còn một cách duy nhất là liều mạng chống đỡ.

Kim Ngang Tiêu cũng giờ luôn Cự Linh thần chiêu ra đối địch, vì xét trong võ lâm chẳng còn một thứ trường pháp nào linh diệu hơn nữa. Kim Ngang Tiêu liền xử một thể Cự Linh thần chiêu cao hơn đồng thời vận dụng Hoán Cốt công và Cự Linh ra chống đỡ.

“Bùng... bùng... bùng” những tiếng chiêu phong giao nhau liên tiếp. Kim Ngang Tiêu không bị đánh trúng, nhưng chàng bị bắn lùi trở lại. Nếu không có

Hoán Cốt công xương cốt của chàng đã nát nhừ rồi.

Vị lão tăng thấy chàng sử dụng Cự Linh thần chú thì tỏ vẻ kinh ngạc vô cùng. Ông ta “à” lên một tiếng, nhưng chỉ thoáng trong khoảnh khắc, nét mặt đã trở lại bình thường như cũ, thân hình lại bay bướm tiến lên tấn công Kim Ngang Tiêu một thế chưởng thứ ba.

Kim Ngang Tiêu bị đánh liên tiếp không kịp thở. Chàng thấy chưởng của đối phương quá tinh diệu, công lực của đối phương quá cao, nên không nghĩ gì đến đối phương nữa, vội sử dụng Tu Di thân pháp học được của Vô Danh Khách dưới địa huyết để lảng tránh.

Chân Kim Ngang Tiêu vừa bước được đúng hai phương vị Càn và Tốn của Tu Di thân pháp thì người chàng đã thoát ra ngoài chưởng phong của địch.

Vị lão hòa thượng đột nhiên dừng tay lại nói lớn :

- Tu Di thân pháp! Quả nhiên ta đoán không sai, thí chủ là người thế nào với Phong Linh động chúa Từ Bá Hải?

Kim Ngang Tiêu bị đòn đánh liên tiếp, bây giờ mới thấy vị lão hòa thượng dừng tay hỏi chuyện nên cả mừng nói :

- Đại trưởng lão, đệ tử đến Kim Đinh tự này chẳng qua là sự tình cờ, quyết không có ác ý. Đệ tử đã gặp các vị Đại sư Trưởng lão trong đường hầm, tất cả đều chỉ dẫn lên đây diện kiến Đại trưởng lão.

Vị lão hòa thượng nét mặt vẫn trầm ngâm cất tiếng hỏi lại :

- Thí chủ là người thế nào với Phong Linh động chúa Từ Bá Hải?

Kim Ngang Tiêu ngạc nhiên mừng rỡ :

- Phong Linh động chúa Từ Bá Hải? Đệ tử không nghe nói đến tên y bao giờ? Đại trưởng lão nhận lầm rồi. Đệ tử không hề quen biết người đó.

Vị lão hòa thượng lộ vẻ kinh ngạc :

- Nếu vậy tại sao thí chủ học được Cự Linh thần chú và cả Tu Di thân pháp?

Kim Ngang Tiêu nghiêm trang nói :

- Cự Linh thần chú và Tu Di thân pháp do sư phụ của đệ tử truyền lại.

Vị lão hòa thượng trầm giọng hỏi :

- Sư phụ của thí chủ là ai? Hiện nay ở đâu? Người đó không phải Phong Linh động chúa Từ Bá Hải hay sao?

Kim Ngang Tiêu lắc đầu :

- Sư phụ của đệ tử tiêu du... trước khi thu phục đệ tử làm môn đệ. Đệ tử thực không biết tên người, chỉ thấy di thư để lại xưng là Vô Danh Khách. Năm xưa sống dưới một địa huyết Dã Nhân lãnh thuộc xứ Miêu Cương.

Nói đoạn, chàng vẫn tất thuật lại việc chàng xuống địa huyết Dã Nhân lãnh do sự sai khiến của một lão quái bà.

Vị lão hòa thượng nghe nói bỗng sáng như than hồng, miệng nói :

- Lão phu nhân sai thí chủ xuống Dã Nhân lãnh đó có phải là một người được võ lâm gọi là Cửu Quỷ Ác Bà đó không?

Kim Ngang Tiêu gật đầu :

- Chính phải!

Vị lão hòa thượng lại hỏi :

- Khi xuống địa huyết, thí chủ trông thấy bộ xương quả nhiên cụt một tay và què một chân phải không?

- Đúng như vậy. Bộ xương đó còn mặc một thứ áo quần màu đen làm bằng thứ vải rất kỳ lạ lâu năm không thấy sờn rách. Đệ tử có giữ bộ quần áo đen đó làm di vật kỷ niệm và có đem theo đây.

Chàng liền cởi bọc đeo sau lưng lấy ra bộ quần áo đen của Vô Danh Khách và đưa cho vị lão hòa thượng xem.

Vị lão hòa thượng sắc mặt lộ vẻ vô cùng xúc động, cầm lấy bộ quần áo đen ngắm nghía một hồi, đôi khóe mắt tựa hồ có giọt lệ long lanh. Mãi lát sau lão hòa thượng mới khẽ thở dài nói một mình :

- Từ hiền đệ. Từ hiền đệ! Không ngờ cuộc đời hiền đệ lại kết thúc thảm khốc tức tưởi như thế. Cũng may hiền đệ linh khôn dạn rủi, xui khiến cho môn đệ trở về bản phái, khiến ngu huynh được biết tin về hiền đệ như thế này.

Kim Ngang Tiêu nghe thấy tới đó liền kinh hãi hỏi :

- Té ra... té ra.

Vị lão hòa thượng thở dài gật đầu :

- Phải, chính y là Phong Linh động chúa Từ Bá Hải, tức là Vô Danh Khách sư phụ của thí chủ. Y... y cũng là anh em ruột của bản tăng và là đồng môn sư đệ của bản tăng.

Kim Ngang Tiêu vội vàng quỳ xuống vái lạy :

- Diệt nhi là Kim Ngang Tiêu tham kiến sư bá. Vừa rồi diệt nhi không biết sư bá cam tội mạo phạm đường đột, xin sư bá tha tội cho diệt nhi.

Vị lão hòa thượng khẽ vẫy tay, lập tức có kinh lực đỡ chàng lên. Đoạn ông khẽ thở dài nói :

- Kim Ngang Tiêu hiền diệt, vừa rồi bản tăng chỉ muốn thử võ công của hiền diệt đó thôi. Từ dưới chân núi lên đây, hiền diệt đã gặp các vị sư đệ của bản tăng, chắc hẳn đã hiểu anh em bản tăng chờ đợi một người như hiền diệt từ mấy chục năm nay rồi. Chẳng qua bản tăng chỉ không ngờ được rằng người đến đây lại là môn đệ của Từ Bá Hải hiền đệ. Ôi muôn sự ở đời đều do thiên định!

Kim Ngang Tiêu nghe nói cũng bàng hoàng sửng sốt.

Chàng không ngờ vị sư phụ Vô Danh Khách của chàng lại là cao thủ phái Côn Luân và rốt cuộc chàng là môn đệ phái này.

Chàng liền hỏi :

- Sư bá, sư phụ của đệ tử vốn là môn đệ phái Côn Luân, thì tại sao lại xuống ẩn cư và chết dưới hang sâu như vậy?

Lão hòa thượng lộ sắc mặt buồn rầu, thở dài nói :

- Nghiệt chương! Chẳng qua là nghiệt chương, chung quy cũng là tại tình ái mà gây ra. Kim hiền diệt, chuyện đó cũng dài, hiền diệt hãy đến đây ta kể cho nghe.

Vị lão hòa thượng dắt tay Kim Ngang Tiêu trở về chỗ cũ. Lúc này trông lão hòa thượng già hẳn đi, dáng người lụ khụ, chân bước run rẩy, tựa hồ đi chẳng vững, thật khó lòng ngờ được rằng vị hòa thượng gần trăm tuổi này lại có võ công cao siêu đến như vậy.

Kim Ngang Tiêu nhớ lại dáng điệu già cả của Độ Giác đại sư chàng vừa gặp lúc trước, trong lòng chẳng khỏi nghĩ thầm: các vị cao tăng Trưởng lão của phái Côn Luân võ công xuất phạm nhập hóa nên chẳng dễ lộ ra ngoài, thực là tu hành đặc đạo, người môn phái khác ít được như vậy.

Vị lão hòa thượng ngồi xuống bệ đá rồi bảo Kim Ngang Tiêu ngồi xuống chân. Ông lão buồn rầu nói :

- “Phong Linh động chúa Từ Bá Hải và bản tăng là hai anh em mồ côi cha mẹ từ thuở nhỏ. Bản tăng pháp danh là Độ Trí tên thực là Từ Bá Nguyên. Năm xưa, hai anh em bản tăng bơ vơ, được một vị hòa thượng phái Côn Luân đem về nuôi, nhưng chỉ có bản tăng quy y tam bảo, còn Từ sư đệ vẫn là người trần tục.

Độ Trí thiên sư lần lượt kể hết nguyên nhân tại sao hai anh em phải chia lìa.

Nguyên Từ Bá Hải được sư phụ chân truyền, võ công còn có phần cao hơn cả Độ Trí thiên sư, Từ Bá Hải chiếm cứ một hải đảo và một động lớn ngoài Đông Hải nên mới có biệt hiệu là Phong Linh động chúa.

Từ Bá Hải dáng người hào hoa phong nhã tính tình lại phong lưu, thuở còn trẻ đã gây nhiều chuyện tình duyên ngang trái dù sư huynh Độ Trí thiên sư có nhiều lần răn bảo nhưng chứng nào vẫn giữ tật ấy.

Cũng vì những chuyện phong tình dâm dật đó mà Độ Trí thiên sư bắt buộc mỗi năm Từ Bá Hải phải về chùa ở dưới thiền trong sáu tháng.

Còn năm tháng sau được trở về Phong Linh động. Từ Bá Hải tuy là người hào hoa nhưng đối với anh rất hiếu thuận, một khi lệnh đã ban ra chẳng dám cưỡng.

Năm đó Từ Bá Hải tuổi đã xấp xỉ tứ tuần, nhưng trông còn trẻ như niên thiếu và vẫn chưa vâng lời tới kỳ sáu tháng ở chùa, Từ Bá Hải trở về Phong Linh động tình cờ nửa đường gặp một thiếu phụ nhan sắc tuyệt đẹp nên đem lòng mê ngay. Thiếu phụ đó là một nhân vật võ lâm, võ công chẳng tầm thường. Mãi tới tháng sau Từ Bá Hải mới biết người tình của chàng chính là một nữ ma đầu ghê gớm được võ lâm đặt cho bỗ danh là Cửu Quỷ Ac Bà, chính là Bách Hoa Nương vậy.

Chuyện Từ Bá Hải dạn díu với Bách Hoa Nương chẳng bao lâu thấu đến tai Độ Trí thiên sư. Được tin này Thiên sư nổi giận, gọi Từ Bá Hải đến bắt buộc em phải từ bỏ nữ ma đầu. Từ Bá Hải đã bị ái tình làm mê muội, nên lần thứ nhất cãi lệnh huynh trưởng.

Tuy ngoài vẫn vâng dạ nhưng Từ Bá Hải lại vẫn tiếp tục tư tình với Bách Hoa Nương. Lâu dần Từ Bá Hải đã bị nữ ma đầu này cám dỗ, đưa vào đường hắc đạo. Mụ lợi dụng họ Từ võ công cao siêu, gây thành những chuyện tày trời trong võ lâm, làm ô danh cả phái Côn Luân thời đó đang thịnh trị.

Lúc bấy giờ Độ Trí thiền sư đã nhập Côn Luân thánh địa, không màng tới việc hồng trần nữa, trở thành bậc Trưởng lão tức là địa vị cao nhất trong môn phái, hơn cả Chương môn nhân. Các vị Trưởng lão một khi đã lên Kim Đỉnh tự chuyển tu vô học thì không bao giờ hạ sơn nữa. Việc Côn Luân phải bị tai kiếp tận diệt, các vị Trưởng lão không phải là không biết, mà có khi còn biết trước nữa, nhưng họ đều biết là số trời khó tránh, nên không ai ra tay can thiệp.

Từ khi Độ Trí thiền sư trở thành Trưởng lão thì Từ Bá Hải lại càng lộng hành bao nhiêu lương tri cơ hồ mất hết vì say đắm một người đàn bà.

Rồi Từ Bá Hải nghe lời Bách Hoa Nương một ngày kia nhập Côn Luân thánh địa, lên Kim Đỉnh tự giả bộ thăm huynh trưởng. Kỳ thực Từ Bá Hải lợi dụng lòng tin cậy của Độ Trí thiền sư đang đem lấy trộm một số võ công mật quyết của Kim Đỉnh tự trốn đi, đem về cho Bách Hoa Nương. Lần này Từ Bá Hải cũng tự biết mình phạm lỗi quá nặng nên bỏ trốn biệt lộ, không dám ra mặt Độ Trí thiền sư như trước. Độ Trí thiền sư đã tu hành đắc đạo, cũng không giận hờn mà xuống núi tìm kiếm em, chỉ lắc đầu thương tiếc người em bị ma tình làm hại cuộc đời.

Trời xui khiến vậy, chỉ ít lâu sau Bách Hoa Nương chán Từ Bá Hải, đi theo thanh niên hiệp sĩ khác rồi lấy người này làm chồng (đó là Phi Long thư sinh). Từ Bá Hải thất vọng như điên cuồng, tìm kiếm kẻ địch mà không thấy. Nhưng chỉ thời gian sau Từ Bá Hải tỉnh ngộ, không còn giận hờn ghen tức nữa mà chỉ còn ý hối hận đã làm lỗi với huynh trưởng.

Nên nhớ hai anh em Độ Trí thiền sư côi cút từ thuở nhỏ, nhất mực thương yêu nhau. Từ Bá Hải kính nể anh, coi anh như cha, bình thường chẳng dám trái ý nữa lời. Lần này chỉ vì chữ tình mà phạm lỗi quá nặng, nhất là làm Độ Trí thiền sư đắc tội với môn phái. Từ Bá Hải càng nghĩ càng cảm thấy hối hận ăn năn mặc dầu đã hối ngộ từ bỏ Bách Hoa Nương mà vẫn không còn mặt mũi nào trở về gặp mặt anh.

Từ Bá Hải liền viết một bức thư lời lẽ thống thiết tạ tội với huynh trưởng, rồi bỏ đi luôn không trở về Phong Linh động và cùng chôn vùi cả tên tuổi, tự xưng là Vô Danh Khách.

Tình cờ Vô Danh Khách đoạt được cuốn Cự Linh thần công trong tay một nhà sư Tây Tạng. Cả mừng Vô Danh Khách biết đó là vật hi hữu trong thế gian có thể dùng nó chuộc lỗi xưa. Từ Bá Hải liền đem về trình Độ Trí thiền sư.

Từ đó hai anh em chuyên luyện Cự Linh thần công. Môn Tu Di thân pháp tuyệt học của Côn Luân cũng do Độ Trí thiền sư truyền lại cho Từ Bá Hải theo lệ cũ sáu tháng ở với anh trong Côn Luân thánh địa, sáu tháng lại trở về động Phong Linh.

Nhưng tai họa của Từ Bá Hải chưa hết. Một ngày kia chàng tình cờ lại gặp Bách Hoa Nương. Cửu Quỷ Ác Bà tuy là gái có chồng nhưng xem ra lại diễm lệ tài hoa vì công phu Cửu Quỷ Thôi Hồn mỗi ngày một tinh trẻ.

Một lần nữa Cửu Quỷ Ác Bà lại cảm dỗ Từ Bá Hải và một lần nữa chàng hào hoa đa tình bị ngã vào đường tội lỗi. Độ Trí thiền sư hay biết, dùng lời lẽ nghiêm khắc trách nặng em. Nhưng Từ Bá Hải chẳng những không nghe lời huynh trưởng lại còn đem cả cuốn Cự Linh thần công cùng Thiên Niên Tuyết Sâm, Hà Thủ Ô Bách Dược hoàn cùng một số sách võ học của Kim Đỉnh tự bỏ đi trốn một lần nữa, định đi theo Cửu Quỷ Ác Bà.

Cũng may Cửu Quỷ Ác Bà chưa kịp đoạt lấy những bảo vật này thì bị bại lộ mưu gian. Thì ra Cửu Quỷ Ác Bà lập mưu với chồng mẹ là Phi Long thư sinh, cốt để lấy bấy ái tình lừa chàng Từ Bá Hải si ngốc vào bẫy để đoạt lấy sách võ học chí bảo.

Chỉ vì Phi Long thư sinh đến phút chót bỗng sinh lòng ghen tuông, nên mới cãi cọ với vợ. Tình cờ Từ Bá Hải nghe được, câu chuyện đó mới vỡ lẽ rằng mình chỉ là một thằng ngốc trong tay mỹ nhân.

Thất vọng, xấu hổ, nhục nhã, Từ Bá Hải đã định tự vẫn chết ngay. Chàng nhục nhã đến nỗi không dám ra mặt với vợ chồng Phi Long thư sinh để toán chương, dù sao người ta cũng là vợ chồng phân lỗi về kẻ đứng ngoài.

Chàng cũng không dám trở về Côn Luân thánh địa gặp lại huynh trưởng nữa.

Từ Bá Hải bỏ đi mất, xuống một địa huyết, tự luyện võ công đến mức siêu phẩm nhập hóa. Nhưng võ công dù cao đến đâu Từ Bá Hải vẫn không quên được Cửu Quỷ Ác Bà.

Một đêm kia, chàng kinh hãi tự nhận thấy vẫn còn yêu Cửu Quỷ Ác Bà Bách Hoa Nương và nếu Bách Hoa Nương đến cảm dỗ lần nữa, không biết chừng chàng lại sa ngã.

Tức giận cho trái tim dễ sa ngã của mình, Từ Bá Hải liền tự chặt luôn một cánh tay và chặt luôn một chân cắt một tay, một mũi, tự chọc mù một bên mắt cốt để hủy hoại thân thể cho khỏi bị sa ngã nữa vì Từ Bá Hải cũng luyện đến mức võ công thượng đỉnh, càng rừng mình kinh hãi khi nghĩ đến những cuốn sách học này lọt vào tay những ác nhân như Cửu Quỷ Ác Bà và Phi Long thư sinh thì tai kiếp của võ lâm sẽ như thế nào.

Sau khi tự hủy hoại thân thể, Từ Bá Hải ẩn cư luôn dưới đại huyết và phát nguyện bất cứ kẻ nào tự hủy hoại thân thể như ông, ông sẽ truyền võ công và tặng những cuốn sách võ học quý giá đó.

Đó là vì Từ Bá Hải quá kinh hãi vì sức mạnh của ái tình, nên đã phát lời nguyện kỳ lạ đó, cốt để cho môn đệ mình tránh khỏi bị ái tình cảm dỗ.

Độ Trí thiền sư thuật lại đến đó thở dài một tiếng và nói tiếp :

- Cách đây hơn mười năm, chuyện một nhân vật quái dị cụt một chân, một tay ẩn cư dưới địa huyết đã loan truyền khắp võ lâm. Tuy nhiên không mấy người biết đích xác địa huyết ấy ở chỗ nào. Cửu Quỷ Ác Bà cũng biết chuyện đó nên mới cường bách hiện diệt phải xuống địa huyết lấy cuốn Cự Linh thần công về cho mẹ. Ai ngờ trời tựa người ngay, bao nhiêu bí huyết võ công đều lọt về tay hiện diệt còn mẹ Cửu Quỷ Ác Bà chẳng được hưởng gì.

Kim Ngang Tiêu cũng thở dài, ta thán cho số mệnh của sư phụ chàng. Bỗng chàng nghĩ ra một việc hỏi :

- Sư bá, lúc sư phụ tiểu diệt còn sống có đặt luật lệ là bất cứ muốn học võ công của người cũng phải tự hủy diệt thân thể thành tàn phế để tránh cạm bẫy của ái tình. Nhưng sau khi người đã tiên du, luật lệ đó lại không thấy áp dụng.

Độ Trí thiên sư mỉm cười :

- Nghe hiền diệt thuật lại chuyện xuống hang Dã Nhân lãnh ta đã đoán hiểu được nguyên nhân rồi. Có lẽ trong mấy năm ẩn cư dưới địa huyệt. Sư phụ hiền diệt đã nhận thấy luật lệ đó quá khắt khe tàn bạo, nên mới thay đổi bằng cách thử lòng trung hậu của đệ tử. Chắc hẳn sư phụ hiền diệt đã giác ngộ Phật pháp, lấy lòng từ bi làm gốc, chỉ cốt làm sao lựa chọn một người tâm địa thuần lương, không lừa gạt gian trá là người có thể truyền được võ công rồi. Ôi, sư phụ của hiền diệt thật đã tỉnh ngộ rồi nên mới nghĩ cần gì phải chặt chân chặt tay để xa lánh tình dục? Căn nguyên của muôn sự ác trên đời này chẳng phải là thế, mà là lòng gian trá phản trắc như lòng dạ của Cửu Quỷ Ác Bà. Bởi thế cho nên sư phụ hiền diệt mới thử lòng dạ của hiền diệt. Nếu hiền diệt chẳng là người có tâm địa hiền hậu thì đã bị chất độc ở dưới địa huyệt rồi, còn đâu đến ngày nay nữa.

Kim Ngang Tiêu nhớ lại chuyện xưa, bất giác cũng rung mình kinh hãi.

Chàng lại nói :

- Bạch sư bá, tiểu diệt từ chân núi lên Kim Đỉnh tự này, cả thầy gặp được bốn vị sư bá Trưởng lão bốn môn, tất cả đều nói tiểu diệt phải lên Kim Đỉnh tự gặp mặt sư bá là Đại trưởng lão để lãnh nhiệm vụ quang phục bốn môn, sư bá hãy cho tiểu diệt biết cần phải làm những gì ngay bây giờ?

Độ Trí thiên sư mỉm cười lắc đầu :

- Kim hiền diệt, hiền diệt lầm rồi. Ta không phải là Đại trưởng lão. Ta chỉ là Nhị trưởng lão đứng hàng thứ hai. Ở trên ta còn vị Đại sư huynh hiện đang ở trong Kim Đỉnh tự này.

Kim Ngang Tiêu nghe nói ngẩn ngơ, nghĩ thầm :

- Té ra lại còn một ông già nữa!

Chàng liền nói :

- Sư bá, nếu vậy tiểu diệt xin sư bá dẫn vào tham kiến Đại trưởng lão sư bá.

Độ Trí thiên sư lại nói :

- Điều đó không được, do di huấn của Tổ sư để lại. Hiền diệt phải tự mình đến gặp mặt Đại trưởng lão. Nhưng hiền diệt chớ có vội vàng, nhiệm vụ của bản tăng với hiền diệt chưa xong. Bản tăng còn phải truyền hết công lực và công phu tuyệt kỹ cho hiền diệt, sau đó hiền diệt mới có đủ sức tiến vào Kim Đỉnh tự được.

Vừa nghe nói đến mấy chữ truyền công lực Kim Ngang Tiêu đã kinh hãi thất thần vội vàng lùi lại một bước nói lớn :

- Không không tiểu diệt cam tội thất kính với sư bá nhưng quyết không thể nào để sư bá... sư bá...

Chàng kinh hãi đến nỗi nghẹn lời, không nói lên được nữa vì chàng đã hiểu một khi truyền xong công lực tất nhiên Độ Trí thiên sư sẽ tự đoạn kinh mạch mà chết.

Độ Trí thiên sư mỉm cười bình thản :

- Hiền diệt sợ ta tự sát phải không? Hiền diệt đừng quan tâm về chuyện đó. Việc này đã được định từ mấy chục năm trước khi hiền diệt chưa ra chào đời. Vị Tổ sư Chương môn đời thứ ba đã tính số Thái Ất biết trước tai họa của bốn phái, nên đã để lại di huấn rõ ràng nói đến đời chúng ta đây sáu người Trưởng lão cao nhất của bốn môn phải lên Kim Đỉnh tự luyện phép trường sinh để chống đối cho đến khi nào vị cứu tinh của bốn môn đến nơi mới thôi. Hiền diệt thử nghĩ xem đã ba chục năm nay chúng ta chờ đợi ngày đêm chờ mong người có khả năng đạo đức quang phục được phái Côn Luân đến đây để chúng ta truyền hết công lực và tuyệt kỹ hầu sau này gầy dựng lại môn phái. Chúng ta chờ đợi mấy chục năm đằng đẳng chỉ mong có giờ phút này.

Kim Ngang Tiêu thầm nghĩ đến các vị Trưởng lão trước, người nào cũng nói như thế và gặp chàng ai cũng mừng rỡ như người được giải thoát. Xét ra như vậy chẳng phải là giả nào.

Nhưng chàng vẫn có chỗ không hiểu nên cất tiếng ngập ngừng nói :

- Sư bá... sứ mạng của Tổ sư giao phó tiểu diệt quyết nỗ lực làm tròn. Dù có phải thịt nát xương tan, tiểu diệt chẳng từ nan. Nhưng... nhưng còn các vị sư bá truyền thụ võ công cho tiểu diệt đã đành song sau đó lại từ từ hủy diệt. Tiểu diệt thực không hiểu... sự đó có thật cần thiết không?

Độ Trí thiên sư cười lớn :

- Thằng bé ngu ngốc này. Ngươi tưởng cái chết của chúng ta cũng giống thường nhân hay sao? Nếu không phải chờ đợi người tất cả chúng ta đều đã

được giải thoát, hồn lên cõi cực lạc từ lâu rồi. Người tướng các vị Trưởng lão phái Côn Luân lên Kim Đỉnh tự này tu luyện để làm gì? Môn phái Côn Luân sáng lập từ bốn trăm năm nay, không phải bất cứ ai cũng lên hàng Trưởng lão và đến Côn Luân thánh địa tu luyện phép trường sinh. Thôi khỏi phải nhiều lời nữa người cứ tiến vào Kim Đỉnh tự sẽ thấy di thể bất diệt của các vị Trưởng lão đời trước.

Kim Ngang Tiêu như người chợt tỉnh bỗng kêu lên :

- Té ra các vị Trưởng lão có phép trường sinh thật!

Độ Trí thiền sư gật đầu đáp :

- Chính thế Kim hiền đệ phái Côn Luân mai sau quang phục, con sẽ trở thành vị Trưởng lão đệ nhất của đời sau. Côn Luân thánh địa với Kim Đỉnh tự này chẳng về con cái quần, còn về tay ai nữa? Bây giờ con đã hiểu, khá toàn thần chú ý, ngắm nhìn ta biểu diễn những chiêu biến hóa kỳ diệu của pho Cự Linh thần chương.

Nói đến đoạn Độ Trí thiền sư vận dụng Cự Linh thần công, diễn lại các chiêu thức của Cự Linh thần chương, từ thức số một là Bách Tử Thiên Tôn trở đi... tám mươi một chiêu thức Cự Linh thần chương này, Kim Ngang Tiêu đã học được hết chẳng bỏ sót một chiêu số nào. Nhưng chàng không ngờ những chiêu số đó lại biến hóa tinh diệu đến như thế.

Kim Ngang Tiêu đã học được tám mươi một chiêu thức Cự Linh thần chương nhưng chẳng qua đó chỉ là hồng cốt căn bìa, như thể một thân cây cỏ thụ thiếu hẳn cành lá, bông và trái.

Cự Linh thần chương vốn dĩ do con số chín mà biến hóa, có chín chiêu hợp thành một pho, tất cả chín pho gồm có tám mươi một thức gọi là một sào.

Nhưng đến khi biến hóa thì thần diệu vô kể các chiêu số thiên biến vạn hóa, có thể tới chín trăm chín mươi chín chiêu cũng không chừng, quả là môn chương pháp đệ nhất thiên hạ.

Kim Ngang Tiêu là người thông minh căn cơ vốn học rất tốt nên chỉ nhìn qua một lượt là có thể lĩnh hội hết tinh túy của tám mươi một chiêu thức.

Không những thế môn võ công này rất lạ, chỉ cần mở một đường ta có thể thấy trăm đường trước mắt cứ một hóa hai, hai hóa bốn, bốn thành tám, tám thành mười sáu, như thế mãi...

Kim Ngang Tiêu như thể người hừng tỉnh, mở được chìa khóa một khu vườn muôn hoa tha nở đi đến tận nơi mà hái ngắt.

Vì thế Độ Trí Thiền Sư chỉ cần biểu diễn một lượt những cách biến hóa thứ nhất của các chiêu số là chàng ghi nhớ, sau này có thể do đó mà tự tìm cách phát triển thêm.

Truyền thụ xong môn Cự Linh thần chương, Độ Trí thiền sư lại nói :

- Kim hiền đệ bây giờ con hãy coi một công phu tuyệt kỹ của bốn môn.

Nói dứt lời Độ Trí thiền sư từ từ giơ tay lên nhằm một cây thẳng to lớn, cành lá xanh tươi, tấn công một một chương coi nhẹ như không.

Chương đó vừa đánh ra, Kim Ngang Tiêu chợt cảm thấy xung quanh lạnh toát, nhưng chương phong ào ào bay ra dừng mảnh dẻ thường quả là thuần dương cương khí, chẳng phải là loại chương phong âm nhu hàn độc.

Kim Ngang Tiêu đã tưởng cây thông cao ngất trời trước mắt phải gục đổ ngay.

Ai ngờ cây thông đó chỉ rung chuyển chút ít, làm một số lá thông rào rào rơi xuống như gặp cuồng phong bình thường mà thôi.

Nhưng chỉ trong chớp mắt chàng đã thấy biến đổi. Lá thông um tùm xanh tốt ở trên cây dần dần biến màu, xanh tươi bỗng lột màu đi, rồi hóa thành màu vàng khè và khô cứng lại.

Cả một thân cây tươi tốt như vậy bỗng chốc cũng biến thành khô cứng, vỏ cây nứt nẻ như thể bị một ngọn lửa thiêu đốt.

Kim Ngang Tiêu còn đang sững sờ kinh dị, bỗng thấy tiếng Độ Trí thiền sư nói :

- Kim hiền đệ con hãy đến gần thân cây coi.

Kim Ngang Tiêu bước lại chăm chú nhìn, bỗng nhiên buột miệng kêu “à” lên một tiếng vô cùng sững sờ.

Thì ra trên thân cây ấy tuy đã khô héo nhưng đặc biệt ở khoảng cao ngang ngực người có một vết tròn to bằng nắm tay và thấy đen xì, như thể có một tia lửa cực mạnh đã phóng vào đấy, đốt cháy một khoảng nhỏ trên thân cây đang tươi tốt phải khô héo. Chính vết cháy đen đã làm cây phải chết.

Kim Ngang Tiêu thấy lạnh xương sống vì chợt nghĩ nếu chương đó đánh vào người không rõ thân thể người ta sẽ hóa ra thế nào. Nhưng đột nhiên chàng nhớ tới một việc do Hắc Cốt Ma Nương đã cho chàng một chương phóng ra gây thành một vết cháy hồng hồng trên ngực đối thủ.

Chàng bắt gặp kêu lớn :

- Ủa... Thái Dương...

Ở sau lưng chàng, Độ Trí thiền sư kinh ngạc nói :

- Kim Hiền diệt đã biết Thái Dương thần công chương. Hiền diệt còn trẻ mà kiến sâu thức quảng, quả thực là hiếm có trên đời.

Kim Ngang Tiêu liền thuật lại chuyện Cổ Ưng Long học được Thái Dương thần công chương và hoành hoành thiên hạ, sau lại truyền cho đệ tử môn công phu này để y sát hại bọn Đại Phụng chân nhân.

Độ Trí thiền sư chau mày thờ dài :

- Nghiệt súc! Nghiệt súc! Y đã phạm cả sư môn lại phạm lời thề nặng nhất của bốn môn.

Kim Ngang Tiêu giật mình nói :

- Độ Trí sư bá, chẳng lẽ Cổ Ưng Long là...

Độ Trí thiền sư ngắt lời chàng :

- Cổ Ưng Long là sư đệ của bản tăng. Y chính là môn đệ của phái Côn Luân. Môn Thái Dương thần công chương này cũng do chính bản tăng tuân lệnh của sư phụ truyền thụ cho y.

Nguyên Cổ Ưng Long năm xưa đã theo học nhiều môn phái, sau cùng y nhập phái Côn Luân với mục đích trở thành Trưởng lão để học hết phép tu luyện trường sinh trên Kim Đỉnh tự này. Nhưng Cổ Ưng Long hạnh kiểm không tốt, lòng dạ phản trắc, nên bị các Trưởng lão đuổi ra khỏi Kim Đỉnh tự. Vì thế y uất ức, lập ra U Minh cung, chiếm cứ Côn Luân thánh địa, để bao vây Kim Đỉnh tự.

Trước khi được truyền thụ môn Thái Dương thần công chương, Cổ Ưng Long phải ra trước bàn thờ của Tổ sư phát lời nguyện rất thâm trọng là y không được truyền môn võ công đó cho ai, dù là đệ tử phái Côn Luân, nếu không được các vị Trưởng lão cho phép. Nếu y trái lời, hậu quả tất nhiên là y sẽ phải chết vì môn Thái Dương thần công chương.

Nói đến đó, Độ Trí thiền sư liền bảo Kim Ngang Tiêu :

- Kim Hiền diệt, ta muốn truyền thụ Thái Dương thần công chương cho Hiền diệt, chính là muốn để Hiền diệt có thể đối phó với Cổ Ưng Long. Thái Dương thần công chương, uy lực mạnh mẽ vô song, tuy kết quả không dữ dội như Hỏa Diệm chương đốt cháy đối phương ra than, nhưng phần uy lực lại mạnh hơn Hỏa Diệm chương. Cả hai môn chương pháp đều dùng hơi nóng, nhưng Hỏa Diệm chương khi đánh ra, hơi nóng tỏa rộng, còn Thái Dương thần công chương thu hẹp hơi nóng vào chỉ bằng một bàn tay, nên rất có uy thế, khó đối phó vô cùng.

Ngừng một chút, Độ Trí thiền sư lại thờ dài nói :

- Sư tổ bốn môn thần cơ diệu toán, đã biết trước môn phái thời này mắc tai kiếp nghiệt đồ, nên đã để di huấn lại dặn phải truyền thụ cho người quang phục bốn môn Thái Dương thần công chương. Hiền diệt phải chuyên tâm luyện môn võ công này thì mới có thể đối phó được với Cổ Ưng Long. Nếu không dù có thần công cái thể cũng không làm sao đã thương nổi gã. Như vậy gọi là lấy độc trị độc, chỉ có Thái Dương thần công chương mới phá được Thái Dương thần công chương.

Kim Ngang Tiêu cúi đầu tuân lệnh. Nhưng trước khi học khẩu quyết Thái Dương thần công chương, chàng lại phải y theo lệ cổ của bốn môn, phát lời thề nguyện quyết không được tự ý truyền môn thần công này cho ai.

Chỗ này không có bàn thờ Tổ sư, nhưng Kim Đỉnh tự là nơi xuất phát phái Côn Luân lại có bài vị của Tổ sư đặt bên trong, nên Độ Trí thiền sư bảo chàng hướng về Kim Đỉnh tự quỳ lạy và tuyên thệ.

Sau đó Kim Ngang Tiêu được Độ Trí thiền sư truyền dạy cho khẩu quyết cùng các phương pháp tu luyện vận khí, cũng như cách thu nạp nhiệt khí của thái dương rồi vận vào chương lực để phát tiết ra ngoài.

Thái Dương thần công là công phu siêu phàm, dù biết khẩu quyết và cách tu luyện cũng chẳng có thể nhất đáng thành công được. Nhưng Độ Trí thiền sư đã có cách giải quyết: ông bảo Kim Ngang Tiêu ngồi xuống trước, rồi dùng hai bàn tay áp lên huyệt đạo sau lưng chàng và dồn nội lực sang người chàng. Chỉ trong một tuần trà sau, bao nhiêu công phu tu luyện của Độ Trí thiền sư trong mấy chục năm trời đã dồn sang cả người Kim Ngang Tiêu.

Công lực Thái Dương thần công thuộc dương nhiệt khí, nên khi Kim Ngang Tiêu được hưởng thứ công lực này thì người chàng nóng bừng, nhiệt khí chạy khắp thân thể, công lực căn bản vì thế lại tăng thêm một tầng nữa.

Sau đó Độ Trí thiền sư lại bắt chàng thi triển ngay môn Thái Dương thần công. Kim Ngang Tiêu cũng nhắm một cây thông to lớn, theo đúng phép phát huy thần công vừa học được, đánh ra một chương. Hiệu nghiệm thay, chương vừa phát ra, cây đã rung rinh muốn đổ, trong chớp mắt đã biến thành khô héo.

Nhưng khi nhìn đến thân cây thì có một khoảng lớn như cái đĩa cháy đen. Đó là vì Kim Ngang Tiêu vận dụng chương lực chưa thuần phục, nhiệt khí tụ lại chưa gọn nên vết cháy mới lớn như thế. Sau này chương lực càng tinh tiến vết cháy càng nhỏ và càng mạnh.

Độ Trí thiền sư thấy Kim Ngang Tiêu hấp thụ nhanh lẹ như vậy có ý mừng rỡ. Thiền sư lại chỉ bảo thêm cho chàng những tinh túy của Tu Di thân pháp

cùng những môn võ công tuyệt kỹ khác của bốn môn.

Kim Ngang Tiêu tiết lộ những cuốn sách võ học chàng lấy được dưới địa huyết Dã Nhân lãnh của sư phụ Phong Linh động chúa Từ Bá Hải, chàng đã đưa cả cho Thôi Ngọc Hoàn cất giữ một nơi, nên không thể đưa cho sư bá Độ Trí thiền sư xem những di vật của sư phụ Từ Bá Hải. Nhưng chàng đã xem thuộc lòng những cuốn sách đó, nên giờ đây có điểm gì không hiểu rõ, chàng đều được Độ Trí thiền sư chỉ điểm cho rất minh bạch.

Độ Trí thiền sư nghiêm sắc mặt nói :

- Kim hiền đệ, tất cả những bí quyết võ công đó đều là vật sở hữu của bốn môn, con không được để thất lạc và cũng không được trao cho ai hết. Sau khi con xong việc ở đây, con phải ra ngoài lấy những cuốn sách đó về trên Kim Đình tự.

Kim Ngang Tiêu nhất nhất tuân lệnh. Chàng nói :

- Đệ tử quyết không đưa cho Cửu Quỷ Ác Bà.

Độ Trí thiền sư lại nói :

- Kim hiền đệ, bốn phận đã xong. Hiền đệ hãy vào ngay Kim Đình tự để tự gặp Đại sư huynh của ta, người sẽ chỉ đạo cho hiền đệ phương pháp tu luyện đệ nhất tuyệt kỹ của Côn Luân phái và cách thức làm sao để quang phục lại bốn môn.

Nói dứt lời, Độ Trí thiền sư bước lại bệ đá sắp đặt chu đáo tựa hồ như một cái khám, che được mưa nắng.

Đi nhiên nơi đây là nơi để quán xác Độ Trí thiền sư sau khi ông siêu linh tịnh độ.

Kim Ngang Tiêu hoảng hốt chạy lại nói :

- Sư bá, sư bá, hãy khoan, cùng đệ tử hàn huyên ít lời, chớ có vội vã như vậy làm gì.

Độ Trí thiền sư đã nhắm mắt, lại mở mắt ra, mỉm cười :

- Hiền đệ, nếu hiền đệ chờ đợi cả mấy chục năm như ta, ngày đêm nóng lòng sốt ruột mong mỏi được giải thoát về cõi cực lạc, hiền đệ có vội vàng hay không?

Kim Ngang Tiêu khản khoản :

- Sư bá hãy ở lại trần thế với đệ tử mấy năm nữa, giúp ý kiến cho đệ tử quang phục lại môn phái.

Độ Trí thiền sư nhắm mắt khẽ lắc đầu :

- Hiền đệ không hiểu thiên cơ nên mới nói như vậy. Quang phục bốn môn là việc trời định, chỉ có một người làm được. Trừ phi là hiền đệ, trên đời này không có ai có thể làm được việc đó, dù võ công tài giỏi đến đâu cũng thế thôi. Và lại mọi việc đều đã có Đại sư huynh của ta chỉ bảo, hiền đệ nên mau vào gặp người.

Kim Ngang Tiêu lo ngại hỏi :

- Đệ tử chưa gặp Đại sư bá bao giờ, vào tham kiến như vậy có phạm tội đường đột thất kính hay không? Hay sư bá dẫn kiến đệ tử, nên chăng?

Độ Trí thiền sư lại cười :

- Kim hiền đệ, Đại sư huynh cũng như chúng ta chờ đợi tiểu đệ mấy chục năm nay, chỉ mong được gặp hiền đệ mà thôi.

Bọn chúng ta chia nhau tiếp đón hiền đệ như thế này, mỗi người có phận sự truyền thụ cho hiền đệ tuyệt kỹ nội công của mình, chẳng qua là tuân theo đúng kế hoạch sắp xếp của Tổ sư bốn môn để lại.

Bởi thế Đại sư huynh tuy ở trong chùa, còn ta ở ngoài cổng nhưng cả mấy chục năm nay cũng không có dịp gặp người bao giờ. Hiền đệ phải biết, được gặp Đại sư huynh ta là vận hội ngàn năm.

Người sẽ truyền thụ cho hiền đệ môn tuyệt kỹ bí mật nhất của phái Côn Luân, hiền đệ sẽ trở thành vô địch thiên hạ, ngôi sao bắc đẩu của võ lâm.

Kim Ngang Tiêu ngưng cười :

- Sư bá, đệ tử mang ân các vị sư bá Trưởng lão học được một lúc biết bao võ công tuyệt kỹ, tương cũng đã quá đủ để tung hoành trong thiên hạ rồi.

Độ Trí thiền sư khẽ nói :

- Hiền đệ tưởng vậy sao? Những môn võ công bọn ta truyền thụ cho hiền đệ chẳng qua chỉ là đom đóm so với bó đuốc, sánh với đệ nhất tuyệt kỹ của bốn môn thế nào được? Hiền đệ hãy tiến lên Kim Đình tự gặp Đại sư huynh ta rồi hiểu. Đừng chần chờ gì nữa hãy vào chùa ngay đi kẻo Đại sư huynh ta nóng lòng chờ đợi.

Kim Ngang Tiêu quay đầu nhìn mái chùa lấp lánh vàng dưới ánh nắng vàng tươi tốt, chàng không khỏi có phần e ngại. Chàng lại hỏi :

- Sư bá, sư bá hãy chỉ dẫn đệ tử phải đi qua đâu, đến chỗ nào mới gặp Đại sư bá.

Không thấy Độ Trí thiền sư trả lời, Kim Ngang Tiêu giật mình nhìn lại, té ra ông đã tịch mất rồi. Độ Trí thiền sư vẫn ngồi y như pho tượng, nét mặt khoan hòa thư thái nhưng hơi thở chẳng còn.

Kim Ngang Tiêu nước mắt chảy ròng, sụp xuống lạy trước di hài của Độ Trí thiền sư miệng khẽ nói :

- Sư bá, đệ tử quyết không làm trái ý sư bá.

Cần Khôn kiểm khí

Kim Ngang Tiêu bắt đầu tiến vào Kim Đình tự. Từ nơi bệ đá của Độ Trí thiền sư, chàng leo lên lối hai chục bậc đá nữa mới lên tới cổng chùa.

Nơi đây chàng thấy lối kiến trúc cổ kính, lạ kỳ tựa hồ như nửa rập theo khuôn mẫu các ngôi chùa bên Tây Tạng, nửa rập theo lối kiến trúc của Trung Nguyên.

Cổng chùa là một tam quan, cửa lớn đóng chặt, nhưng cửa nhỏ hai bên bỏ ngõ. Chàng nhìn vào trong thấy sân đá rộng thênh thang, một màu trắng xanh như ngọc, trông sạch sẽ uy nghiêm dị thường.

Đi qua sân đá đó, chàng tiến thẳng đến thềm ngay trước cửa chùa. Bên trong, tất cả đều có vẻ cũ kỹ lâu đời, cánh cửa gỗ như đã mục nát, nhưng tuyệt nhiên không thấy một hạt bụi, một vết nhơ nào.

Có lẽ nơi đây trên núi cao tuyết đỉnh, không khí trong lành không vương chút bụi trần nên cảnh chùa trải mấy năm nay không ai sẵn sóc quét dọn mà vẫn sạch như chùi.

Kim Ngang Tiêu dừng bước nơi cửa chùa, đứng nhìn vào thấy bên trong vắng ngắt, chiếc trống không lồ treo một bên ngay gần cửa ra vào, đối với chiếc cổng to lớn và phía trên cao là quả chuông cũng khá lớn.

Phía trong nữa chắc hẳn là chính điện và bàn thờ Phật với cả chục tượng Phật lớn nhỏ, ngồi la liệt hết hàng này đến hàng khác, nhưng hương khói vắng ngắt.

Kim Ngang Tiêu bỗng thấy hồi hộp lạ lùng.

Chàng đã đến một nơi mà biết bao nhiêu anh hùng hào kiệt trong thiên hạ phải bỏ mạng chỉ vì muốn được đứng chỗ này. Ngắm nghía hồi lâu, Kim Ngang Tiêu tự nhủ :

- “Kim Đình tự không biết tàng trữ những bí quyết võ học chi bảo như thế nào, nhưng trông bề ngoài chẳng khác gì những ngôi chùa khác”.

Chàng biết nơi đây có một vị cao tăng Đại trưởng lão của phái Côn Luân trụ trì nên không dám đường đột, cứ đứng bên ngoài chờ mãi. Sau cùng chàng hướng vào trong chùa, cất tiếng nói lớn :

- Đại sư bá, đệ tử là Kim Ngang Tiêu xin đến tham kiến!

Kim Ngang Tiêu không dám vô lễ vận dụng nội lực thượng thừa để lên tiếng nói.

Nhưng tiếng nói bình thường của chàng ở nơi vắng vẻ tịch mịch này cũng vang dội như tiếng sấm, có thể cả đỉnh núi cũng nghe tiếng.

Kim Ngang Tiêu lên tiếng xong lắng tai nghe, vẫn thấy trong chùa im lặng như tờ.

Chàng chờ một lát rồi lại lên tiếng nữa. Vẫn không thấy ai trả lời.

Kim Ngang Tiêu do dự một lát rồi đường hoàng bước chân vào trong chùa. Kim Đình tự chỉ là một ngôi chùa như trăm ngàn ngôi chùa khác, tuy lối kiến trúc có lẽ khác lạ một chút.

Kim Ngang Tiêu vừa bước đến chính điện bỗng giật mình dừng ngay lại.

Trong chính điện có người ngồi!

Bàn thờ Phật ở giữa nhưng hai bên có bệ đá chạy dài mãi vào hậu điện và trên bệ đá đó có cả mấy chục người ngồi, hòa thượng có, trần tục có, tất cả đều ngồi im phăng phắc, mặt hướng về phía Kim Ngang Tiêu vừa bước tới.

Chàng không ngờ nơi đây có đông người như vậy nên kinh hãi đứng lặng người một lát.

Tất cả những người ngồi trên bệ đá đều là những người lớn tuổi. Có những vị lão trượng không phải sư tăng, râu tóc trắng xóa, tuổi nếu chẳng đến một trăm thì ít ra cũng phải ngoài tám mươi. Còn những vị lão tăng râu tóc nhẵn nhụi, nhưng vẻ người gầy ốm khô cằn như xác ve, trông cũng đủ hiểu là tuổi

đã cao lắm rồi.

Chàng thấy các vị đó đều ngồi im mắt nhắm nghiền, nên hiểu ngay là họ đang tham thiền nhập định. Nhưng trót lỡ đã bước đến đây rồi, Kim Ngang Tiêu đành lên tiếng :

- Đệ tử là Kim Ngang Tiêu, vốn là môn đệ của Phong Linh động chúa Từ Bá Hải, được lệnh đến tham kiến Đại sư bá mong chư vị lượng thứ.

Không thấy ai trả lời. Nhưng giữa sự im lặng tịch mịch đó, Kim Ngang Tiêu bỗng thấy ròn rợn, như có một vẻ gì ma quái lẩn quẩn trong bầu không khí ở đây.

Đột nhiên Kim Ngang Tiêu lùi lại một bước kinh hãi. Những người kia không là những cao nhân đang ngồi nhập định mà chỉ là những... xác chết. Chàng vừa chợt nhớ ra lời nói của Độ Trí thiền sư tất cả các vị Trưởng lão tu luyện phép trường sinh đến khi tới mức độ giải thoát, hồn tự lìa khỏi xác, đều để lại thể xác nguyên vẹn tại Kim Đình tự này.

Quả nhiên đây là xác phàm của các vị Trưởng lão phái Côn Luân, kể từ thành lập môn phái đến nay, trải qua mấy trăm năm.

Thật không thể nào ngờ được rằng những xác chết kia bấy lâu nay vẫn không hư thối, da thịt còn tươi tốt, nét mặt vẫn y như người còn sống, đến độ Kim Ngang Tiêu phải làm

Chàng đứng ngẩn người ra nhìn một hồi, rồi rón rén bước vào. Hai bên hai dãy thi thể các Trưởng lão, Kim Ngang Tiêu muốn đi vào trong nữa tất phải bước đi giữa hai hàng xác chết.

Mình mấy sồn gai ốc, chàng bước đi tuy biết đó chỉ là những xác chết khô từ bao năm nay, nhưng không khỏi có cảm tưởng ghê rợn là những xác chết đó đang mở mắt nhìn theo bước chân đi của chàng.

Tới hậu điện, Kim Ngang Tiêu lại phải một phen ngạc nhiên. Trong một căn phòng rộng rãi mênh mông, chàng thấy thân xác một nhà sư già ngồi trên một cái bệ đá màu hồng như cẩm thạch để ở giữa phòng. Vị lão tăng ấy trông không khác gì người còn sống, da thịt còn nguyên vẹn, đôi lông mi trắng xóa rất dài, rũ xuống cả hai bên má, mình mặc tăng bào màu trắng không biết dệt bằng tơ gì mà trải qua năm tháng màu sắc vẫn trắng như tuyết.

Vị lão tăng tuy chết rồi mà thân xác vẫn có một vẻ gì uy nghiêm kỳ lạ, khiến Kim Ngang Tiêu trông thấy phải đem lòng kính nể ngay. Chàng bước lại gần thì ở tấm bệ đá cẩm thạch có bốn chữ khắc sâu vào đá “Tổ sư Linh Trượng”.

Thì ra đây là thánh thể của vị Tổ sư khai sáng phái Côn Luân. Kim Ngang Tiêu vội vàng sụp xuống lạy. Từ khi được học võ thuật của Vô Danh Khách đến nay chàng mới có dịp làm lễ nhập môn bái kiến Linh Trượng của vị Tổ sư bốn phái.

Lạy xong, Kim Ngang Tiêu cung kính đứng lên rồi lui về một góc phòng, ngo ngác trông quanh. Chàng vẫn chưa thấy vị Đại trưởng lão đâu hết nên trong lòng thắc mắc vô cùng. Chàng biết một khi đã đến căn phòng của vị Tổ sư môn phái, tức là chàng đã đến chính giữa Kim Đình tự. Vị Đại trưởng lão nếu không có ở đây, còn ở đâu nữa.

Trong lúc nhìn quanh, Kim Ngang Tiêu chợt nhìn thấy một cánh cửa ở bên tả, trên có viết mấy chữ đã mờ “Tàng Kinh Thất”.

“Tàng Kinh thất” nơi chứa kinh điển. Tại Trung Quốc thời đó, phàm những nơi chứa kinh điển tại những chùa chiền có liên quan đến võ học, đều là những nơi tàng trữ kỳ thư dị điển về võ công, chứa những bí quyết võ học của chùa đó.

Kim Ngang Tiêu thấy thế cả mừng, dự đoán vị Đại trưởng lão ắt phải ở nơi này, chàng đẩy cửa bước vào, nhưng lại thất vọng ngay, vì trong căn phòng rộng lớn và cao ngất đó chứa toàn kinh sách, không thấy một bóng người.

Kim Ngang Tiêu dè dặt từng bước tiến vào, lần lượt nhìn qua các kệ sách. Thôi thì đủ loại kinh điển của nhà Phật, hầu quá nửa là kinh Phật, còn lại sách võ công căn bản của phái Côn Luân. Chỉ nhìn qua những tên sách Kim Ngang Tiêu cũng hiểu ngay rằng đây là cả một kho tàng về võ học, di chỉ đến chùa Thiếu Lâm cũng chỉ có đến thế này là cùng.

Nhưng không phải có thế, Kim Ngang Tiêu lại thấy một căn phòng nữa bên ngoài có đề mấy chữ: “Võ học bảo tàng”, liền tiến vào đó quan sát. Thì ra đây là một căn phòng chứa toàn sách, nhưng không có một cuốn kinh Phật nào, chỉ có những bộ sách quý giá thuật lại lịch sử của võ phái. Nào là Thiếu Lâm, Võ Đang, Không Động, Nga Mĩ, Hoa Sơn v. V... đều có lịch sử hết.

Không những thế mỗi tuyệt kỹ của một môn phái đều được ghi lại mô tả rành rẽ, kể cả bảy mươi hai thứ tuyệt kỹ của Thiếu Lâm, năm môn chương pháp trấn sơn của Võ Đang, bốn môn võ học gọi là “Không Động tứ tuyệt” của phái Không Động, “Thất Độc Thâu Hồn” của phái Hoa Sơn, nhất nhất đều có đủ.

Kim Ngang Tiêu không có thì giờ mở những cuốn sách đó ra coi, nhưng chỉ trông qua tên sách chàng đã thấy rung mình kinh sợ rồi. Kim Đình tự quả là nơi tàng trữ những thứ bí mật ghê gớm nhất của võ học Trung Nguyên.

Đi hết căn phòng đó, Kim Ngang Tiêu lại tới một căn phòng khác trên cửa có đề giản dị hai chữ “bình nhơn”.

Nhưng đến khi vào bên trong ngẩng nhìn, Kim Ngang Tiêu mới nhận thấy rằng chẳng phải nơi tàng trữ những thứ binh khí tầm thường mà là chốn chứa đựng những thứ võ khí kỳ dị nhất của võ lâm, kể cả hai phái hắc bạch.

Nào là Huyết Hồn trào (bàn tay máu), Long Vỹ tiên (roi đuôi rồng), Ngạc Nha bổng (Côn có răng cá sấu), thậm chí những thứ binh khí chứa đựng

những chất kịch độc cũng có.

Kim Ngang Tiêu đã được xem nhiều sách võ học, nghe nói đến nhiều thứ binh khí kỳ lạ trong thế gian, nhưng đến khi vào đây xem, chàng mới thấy kiến thức của mình quá nông cạn. Có những thứ binh khí kỳ lạ đến nỗi chàng không hiểu tên gọi là gì và công dụng của nó ra sao.

Một bên bày la liệt các binh khí, một bên lại có một cái bàn lớn trên để một loạt những thứ ám khí lạ lùng nhất võ lâm: có những Phi Trâm, Phi Mãng nhỏ như sợi tóc, đầu tẩm thuốc độc đen xì, lại có những thứ Phi Tiêu, Phi Xoa hình thù quái gở, rồi đến các thứ đạn, các thứ Kiềm Tiễn, Liên Châu, Ngân Lăng, Kim Sách to nhỏ khác nhau, thứ nào cũng có điểm lợi hại của nó.

Kim Ngang Tiêu xem qua một lượt bất giác thờ dài.

Chàng hiểu những thứ binh nhơn ám khí này là do các bậc tiền bối của Côn Luân tịch thu được của địch trong lúc tung hoành trên chốn giang hồ.

Những vật này một khi đã lọt vào tay các cao thủ của phái Côn Luân thì tất nhiên chủ nhân của chúng phải táng mạng hay trọng thương.

Những vật này chứng tỏ biết bao cuộc ác đấu đã xảy ra những người sử dụng đã thành những nắm xương trắng, chỉ còn vật lưu lại thế gian mà thôi.

Kim Ngang Tiêu lại tò mò đi hết phòng nọ đến phòng kia. Mỗi nơi chàng gặp một sự lạ, khiến càng lúc chàng càng cảm thấy kinh dị.

Có một căn phòng chứa toàn là châu báu ngọc ngà, ánh sáng tỏa lên chói lòa, tiền bạc đã nhiều dị bảo lại lắm, thật là cả một kho tàng vô giá trong thế gian.

Kim Ngang Tiêu đi khắp các căn phòng trong Kim Đình tự, sau cùng lại trở về đến phòng chính giữa nơi để thi hải vị Tổ sư. Chàng vẫn không gặp vị Trưởng lão đâu cả.

Trong chùa vắng ngắt như một nơi hoang phế lâu ngày, không một vết tích gì chứng tỏ có người ở đây. Vậy thì vị Đại trưởng lão đâu?

Tất cả các vị Trưởng lão đều nói còn có vị Đại sư huynh của họ.

Cả Độ Trí thiền sư vừa rồi cũng nói Đại trưởng lão ở trong chùa có lẽ ngóng chờ chàng đến để giao phó nhiệm vụ phục hưng lại môn phái.

Vậy mà chàng đã đi khắp chùa không gặp. Chẳng lẽ vị Đại trưởng lão đã bỏ Kim Đình tự đi ra bên ngoài rồi.

Kim Ngang Tiêu ngồi xuống trước linh tượng của Tổ sư và châu mày suy nghĩ.

Chàng không thể bỏ Kim Đình tự ra về ngay được, nếu chưa tìm thấy Đại trưởng lão. Nhưng nếu ngồi đây chờ thì biết đến bao giờ Đại trưởng lão mới xuất hiện.

Đang ngồi suy nghĩ, đột nhiên Kim Ngang Tiêu giật nảy người toát mồ hôi lạnh: Cái xác của vị Tổ sư đang cử động.

Kim Ngang Tiêu xoay người lại nhìn. Thần tượng Tổ sư vẫn ngồi im theo đúng tư thế tĩnh tọa của Huyền môn công phu, hai gan bàn chân cũng như hai gang bàn tay đều lật ngửa hướng thiên. Kim Ngang Tiêu không phải là người nhát gan, thần hồn nát thần tính, nhưng vừa rồi quả là chàng thoáng có thấy sự cử động.

Lúc này đôi mắt của xác chết vẫn mở, đôi ngươi trong sáng như người sống trông có vẻ linh động lạ thường.

Bất cứ ai mới thoát trông cũng phải bảo đó là một vị sư già đang ngồi nhập định, không ai có thể ngờ đó là xác chết khô không biết đã mấy trăm năm nay.

Kim Ngang Tiêu ngắm nhìn Linh Tượng Tổ sư một hồi lâu, trong lòng lạ lùng phân vân, không hiểu sao vừa rồi chàng bỗng có cảm giác như thần tượng cử động.

Giữa lúc đó cánh tay áo tăng bào của Tổ sư hơi lay động. Kim Ngang Tiêu “à” lên một tiếng khẽ thở dài nhẹ nhõm.

Chàng đã hiểu. Thì ra vừa rồi cũng cánh tay áo đó lay động nên chàng mới có cảm tưởng là xác vị Tổ sư cử động. Cánh tay áo rộng thùng thình lay động chẳng phải là lạ, đó là vì có gió thổi.

Nhưng Kim Ngang Tiêu bỗng chau mày suy nghĩ. Làm sao có gió thổi lọt vào nơi này. Chàng nhìn quanh, căn phòng không có cửa sổ. Cửa ra vào chàng đã khép lại.

Kim Ngang Tiêu bước lại gần bệ đá. Bỗng nhiên chàng thấy có gió thổi từ dưới lên trên, gió thoang thoảng mát lạnh.

Chàng lạ lùng nhìn xuống, bất giác kêu lên một tiếng.

Thì ra ngay dưới chân chàng, bên kệ đá của Tổ sư có một lỗ hổng nhỏ như ngón tay, nếu vô tình không thể nhìn thấy.

Gió ở nơi đó thổi lên, thỉnh thoảng, làm cánh tay áo rộng của xác chết lay động chút đỉnh.

Kim Ngang Tiêu phát giác lỗ hổng thì trong lòng hồi hộp vô cùng. Có lỗ hổng gió từ dưới đất thổi lên tức là dưới căn phòng này rỗng, dưới đất còn một nhà hầm nữa. Nhưng làm thế nào tìm thấy đường xuống nhà hầm đó?

Chàng liền đi vòng quanh bệ đá quan sát, tìm tòi.

Bỗng nhiên chàng nhận thấy một vết đất mờ trên nền nhà lát gạch. Vết đó nối liền với bệ đá như thể có người di chuyển cả khối đá từ chỗ này qua chỗ nọ. Chàng cả mừng nhìn kỹ bệ đá, quả nhiên thấy không phải gắn liền với nền nhà.

Kim Ngang Tiêu là người thông minh tuyệt đỉnh, nên chỉ trông thấy tình trạng ấy là chàng đã hiểu ngay tất cả đầu mối xuống nhà hầm đều do bệ đá này. Chỉ cần xê dịch bệ đá là có thể tìm thấy lối đi xuống.

Chàng ngắm nhìn bệ đá cảm thạch to lớn nặng đến một vạn cân, nhưng trong lòng khoan khoái, thầm nghĩ đến khối đá nằm dưới địa huyết Dã Nhân lãnh, có phần to lớn hơn bệ đá này, vậy mà chàng cũng đã đẩy được sang một bên.

Kim Ngang Tiêu đến trước di hài Tổ sư, quỳ xuống và chắp tay vái lạy miệng khẽ khản thầm :

- Đề từ cần tìm lối xuống căn nhà dưới đất nên mới kinh động đến nhục thể của Tổ sư. Xin Tổ sư linh thiên đại xá tội xúc phạm của đệ tử.

Nói đoạn chàng rạp đầu xuống cung kính lạy, không ngờ chàng vừa ngẩng đầu lên nhìn thì nhận thấy một sự quái lạ vô cùng. Đó là phía dưới hai đầu gối vị Tổ sư có một vết sáng lấp lánh, nhìn kỹ mới hay rằng đó là hai lưỡi thủy thủ sắc bén để phía dưới hai bên đùi của Tổ sư.

Cách giấu hai lưỡi thủy thủ (dao găm) này tài tình vô cùng. Dù có đến gần hay đi quanh di thể của Tổ sư cũng không thể nào phát giác ra được, vì nó ở dưới đầu gối lại khuat vào hai bên đùi ngồi xấp chân bằng tròn.

Chỉ có cách cúi xuống, từ dưới sát mặt đất nhìn lên thấy và phải cúi từ phía trước Tổ sư, mới nhìn thấy.

Còn những kẻ nào không quỳ lạy tất nhiên không thể thấy được.

Nhận thấy cách sắp đặt như vậy, Kim Ngang Tiêu trống ngực đập thình thịch, hiểu ngay rằng hai lưỡi thủy thủ này rất quan trọng.

Chàng rón rén lại gần, mới đầu có hơi nghỉ ngơi, nhưng sau tự nghĩ Côn Luân phái là một môn phái chính đạo.

Kim Đình tự là nơi Thánh địa tuyệt đỉnh, chẳng thể nào ám tàng những cơ cấu hại người, nên chàng khẽ đưa tay rút lấy một lưỡi thủy thủ.

Lưỡi đao chỉ cài vào dưới đầu gối Tổ sư nên lấy ra rất dễ. Trên tay Kim Ngang Tiêu lấy luôn lưỡi đao thứ hai ở phía đùi bên kia.

Cầm hai lưỡi đao đưa lên gần mặt xem xét. Kim Ngang Tiêu giật mình vì thấy trên mỗi lưỡi đao ánh thép xanh biếc, bén nhọn vô cùng, có một hàng chữ nhỏ xiu, tuy không khắc hẳn vào thép, nhưng chỉ hiện lên rõ ràng vô cùng.

Trong một lưỡi có hàng chữ như sau :

“Muốn tìm thấy U Minh Thần Bát Quái đồ”.

Hàng chữ cụt ngắn có những câu như vậy.

Nhưng xem đến lưỡi đao thứ hai thì thấy nửa câu sau tiếp ngay.

“Không kinh động đến di thể Tổ sư”.

Muốn tìm thấy U Minh Thần Bát Quái đồ, không được kinh động đến di thể Tổ sư.

Kim Ngang Tiêu vừa ngạc nhiên vừa kinh hãi, ngẩn người ra suy nghĩ.

U Minh Thần Bát Quái đồ là cái gì? Chàng chợt nhớ tới lời nói của Vạn Độc Thần Cô muốn chàng lên Kim Đình tự lấy vật này. Chàng không biết U Minh cung Thần Bát Quái đồ là gì, nhưng cũng đoán hiểu đó là vật rất quý của Kim Đình tự, hiển nhiên là một thứ bí quyết võ công kỳ bảo.

Nhưng chàng sững sốt khi đọc thấy câu “Không được kinh động đến thi thể Tổ sư”. Vừa rồi chàng có ý nghĩ đó thực, định đẩy bệ đá sang bên tìm đường xuống hầm phía dưới. Suýt nữa chàng đã phạm phải đại kỵ của bốn môn.

Kim Ngang Tiêu là người rất ngay thẳng, trung hậu. Nếu không biết thì thôi, còn nếu đã biết có sự cảm đoán thì quyết không khi nào dám động đến bệ đá.

Nhưng chàng cũng đoán được rằng hai lưỡi thủy thủ này và bệ đá chính là chìa khóa mở cửa xuống đường hầm.

Chàng cầm hai lưỡi đao trong tay, đưa mắt ngắm nhìn di thể của Tổ sư, chỉ muốn xác chết kia cảm thông nỗi khó khăn của chàng mà chỉ bảo cho chàng tìm thấy đường hầm.

Khi thất vọng nản chí, người ta hay có những ý nghĩ huyền hoặc viễn vông. Không ngờ khi Kim Ngang Tiêu nhìn kỹ di thể của Tổ sư, chàng mới phát

hiện thấy sự lạ. Xác vị Tổ sư ngồi trên bệ đá, theo tư thế nhập tọa của Huyền môn công phu, hai gan bàn chân và hai lòng bàn tay đều ngửa lên trời. Điều đó người học võ ai cũng biết, không phải là sự lạ.

Duy có điều kỳ quái là ngón tay giữa cụp lại như ấn huyết, cả hai bàn tay đều thế. Cả hai bàn chân cũng vậy: ngón chân giữa cụp lại.

Kim Ngang Tiêu chưa trông thấy tư thế đó bao giờ, chàng không hiểu ngón tay giữa và ngón chân giữa cụp lại như vậy có dụng ý gì? Hay đó là một phép nạp Huyền môn thượng thừa?

Kim Ngang Tiêu đã luyện Cự Linh thần công là công phu đệ nhất thế gian khi lực trong người lúc này lại súc tích dồi dào đến cực điểm. Chàng không khỏi tò mò thử xem sao.

Chàng liền đặt hai lưỡi thủy thủ trước mặt và ngồi rạp xuống theo đúng tư thế của xác chết. Vận dụng nội công, cho khí lực chuyển động trong người, xem có gì khác lạ không.

Nội lực trong người chàng rất mạnh. Chân khí vừa chuyển qua các huyết đạo thì một luồng kinh lực vô hình đã xuất hiện xung quanh người.

Chân khí chuyển động ba lần thân thể. Quả thực chàng không thấy gì khác lạ.

Chàng đã định dừng lại, không ngờ thấy “keng” một tiếng hai lưỡi thủy thủ để trước mặt chàng đã dựng đứng lên rồi rút xuống như có một bàn tay vô hình vừa đẩy chúng lên cao.

Kinh hãi, lạ lùng, Kim Ngang Tiêu bắt đầu vận dụng chân khí thật mạnh.

Hai lưỡi đao bay vọt lên cao, nhưng lại rút xuống ngay vì Kim Ngang Tiêu quá ngạc nhiên ngừng thở.

Chàng tiếp tục. Hai lưỡi đao bay lơ lửng, không rút xuống nữa.

Thì ra phép vận dụng khí lực theo tư thế của vị Tổ sư có thể sai khiến được hai lưỡi thủy thủ này. Những người tầm thường há thể làm nổi?

Kim Ngang Tiêu kinh lạ và thích thú, vận dụng Cự kinh thần công cho kinh lực phát ra mạnh hơn. Hai mũi đao như mũi tên phi thẳng lên.

Không ngờ khi hai lưỡi đao bay gần đến trần căn phòng đột nhiên thấy “xoẹt xoẹt” hai lưỡi đao như có đá nam châm hút nhập vào trần nhà, ngay đúng hướng trên đầu di thể của Tổ sư.

Kim Ngang Tiêu kinh dị nhìn lên theo, thấy nơi hai lưỡi thủy thủ cắm vào có hai vết vòng tròn, đúng nơi hai bàn tay Tổ sư chiếu lên.

Hai lưỡi đao vừa cắm vào trần nhà thì ngay bên cạnh bệ đá, một cửa hầm mở ra.

Thì ra đây là một nơi ám tàng cơ quan rất tài tình, chỉ cần chuyển hai lưỡi thủy thủ vào trần nhà cơ quan sẽ tự động mở cửa hầm. Vết tích Kim Ngang Tiêu thấy trên sàn nhà vừa rồi chính là chỗ cửa hầm mà chàng không biết.

Nếu gặp kẻ không có cơ trí, lấy nội lực mà đẩy bệ đá, tất nhiên cửa hầm sẽ lấp đi, không thể nào tìm thấy vết tích và cũng không có cánh nào mở ra được nữa.

Kim Ngang Tiêu vừa kinh dị vừa mừng rỡ, ngăn người ra nhìn xuống hầm sâu.

Từ cửa hầm có bậc đá đi xuống rất dễ dàng. Phía dưới tối đen, như với nhãn lực của Kim Ngang Tiêu bây giờ thì dù đêm tối chàng cũng thấy rõ như ban ngày.

Kim Ngang Tiêu liền theo bậc đá đó đi xuống dưới. Chàng đi hết bậc đá thì tới một con đường nhỏ. Chỉ độ mười bước nữa là tới một căn nhà rất kỳ lạ.

Phòng này chính là nhà hầm ở dưới đất, xây toàn bằng đá, nhưng rộng rãi vô cùng. Trong căn phòng này không có đèn đóm gì hết, nhưng ánh sáng chan hòa. Đó là ánh sáng từ những viên đá có dạ quang xây ở trên những trần cao tỏa xuống. Kim Ngang Tiêu đã mấy lần trông thấy những loại đá phát ra ánh sáng này nên chàng không lấy làm lạ nữa.

Tuy nhiên khi vừa bước chân vào, chàng đã kêu lên một tiếng vừa mừng vừa sợ. Thì ra vật đầu tiên mà chàng trông thấy là một người ngồi ở giữa phòng. Nhưng kiểu ngồi mới lạ lùng làm sao.

Người đó ngồi theo một tư thế quái gở, đầu lộn xuống dưới, hai tay móc lấy hai cẳng chân rồi luồn xuống dưới chống đỡ cho thân thể dốc ngược lên, hai chân chìa lên trời nhưng lại xoắn vào nhau. Thế ngồi chẳng những quái dị mà tức cười vô cùng.

Đầu người đó hướng nhìn về phía tường bên trong nên Kim Ngang Tiêu không trông rõ mặt mũi y ra sao.

Tuy nhiên chàng đứng phía sau lưng người đó càng nhận thấy đó là một ông già tóc trắng như tuyết, nước da hồng hào tay chân chắc chắn, đầy đà, chứ không gầy nhom như ông sậy.

Kim Ngang Tiêu vừa trông thấy người đó, đã biết ngay là ai rồi. Chàng vội chấp tay cung kính nói :

- Đại sư bá, đệ tử là Kim Ngang Tiêu đến tham kiến sư bá.

Không thấy trả lời, chàng bỗng cảm thấy kinh hoàng vô cùng vì đã mấy lần chứng kiến những cái chết kinh dị của các vị Trưởng lão, nên Kim Ngang Tiêu không còn do dự gì nữa. Chàng chạy ngay tới giữa phòng, đi vòng ra phía trước mặt để cúi xuống nhìn về phía tường trước mặt Kim Ngang Tiêu thấy sống lưng lạnh toát, chàng khẽ gọi :

- Đại sư bá!

Ông già mắt vẫn mở trừng trừng bất động.

Kim Ngang Tiêu đưa tay lên mũi ông thử, thấy không có hơi thở. Đụng tay vào da mặt ông, chàng bắt giác kêu lên một tiếng rụt tay lại. Da mặt ông hồng hào, nhưng cứng như đá và lạnh như tuyết. Hiển nhiên là ông già đã chết từ đời nào rồi.

Kim Ngang Tiêu bán loạn tâm thần, chẳng cần xét đoán gì lâu, chàng cũng hiểu ngay rằng ông già này chính là vị Trưởng lão mà chàng gặp mặt để nghe những huấn luyện cuối cùng về việc phục hưng môn phái trước khi rời Kim Đình tự.

Nay ông già Đại trưởng lão đã chết, chàng còn biết hỏi ai nữa? Trong Kim Đình tự này có mấy chục di thể của các vị Trưởng lão đời trước, kể cả di thể của Tổ sư cũng bảo trì tại đây, nhưng đó chỉ là những cái xác không hồn. Chỉ có một người duy nhất còn sống có thể chỉ đường mách lối cho chàng là vị Đại trưởng lão.

Vậy mà ông ta đã chết trước khi chàng tới đây, mối liên hệ của Kim Ngang Tiêu với các vị tiền bối phái Côn Luân hoàn toàn gián đoạn.

Kim Ngang Tiêu cũng có thể bỏ ngang nơi đây đi ra bên ngoài, không cần biết đến những huấn luyện cuối cùng của vị Đại trưởng lão là gì, nhưng chàng là người chí tình chí nghĩa, một khi đã hứa điều gì thì quyết không làm sai bao giờ.

Độ Trí thiền sư đã bảo vị Đại trưởng lão còn muốn dặn chàng khôi phục môn phái như thế nào và muốn truyền thụ cho chàng đệ nhất tuyệt kỹ võ công của phái Côn Luân. Chàng không thể bỏ đi ngay được.

Kim Ngang Tiêu đứng nhìn tư thế quái dị của vị Đại trưởng lão và thầm nghĩ: biết đâu vị đại sư bá này chẳng để lại di bút cho ta thì sao?

Nghĩ vậy chàng liền nhìn quanh căn phòng, không nhìn đến cảnh vật trong phòng thì thôi, một khi đã xuất hiện thì chàng không khỏi giật mình kinh hãi.

Đó là căn phòng này rất rộng, mỗi bề có đến năm trượng và xung quanh xây toàn bằng đá, cả đến sàn nhà cũng toàn bằng đá lớn lát.

Nhưng có điều lạ lùng nhất là sàn nhà nhẵn nhụi, đá trắng bóng như vậy mà có nhiều vết hõm sâu xuống như vết đao kiếm chém xuống.

Kim Ngang Tiêu nghĩ thầm: không hiểu tại sao quang cảnh căn phòng này như đã trải qua một trận ác chiến như thế này? Các vết đao kiếm chém vào như vật không phải tầm thường, nếu không có di đao bảo kiếm hay công lực cái thế, quyết không thể chém xuống đá hõm sâu như vậy.

Cả thấy có hàng trăm vết chém như đã xảy ra một cuộc loạn đả, nhưng nhìn mãi vẫn không thấy binh khí rớt lại hay vết tích máu me của người bị thương, nên Kim Ngang Tiêu bán tính bán nghi, ngăn người ra suy nghĩ.

Chàng lại thấy xung quanh phòng này, cách di thể của vị Trưởng lão đến hai trượng, có cả chục những cột đá cao hơn đầu người lờn chờm như rừng cây, không biết công dụng để làm gì. Có điều là những cột đá đó đều đứt ngang một đoạn. Về phía chân cột rải rác những khúc đá bị cắt đứt rớt xuống.

Kim Ngang Tiêu đến gần những cột đá xem, bắt giác rung mình vì những cột đá nào cũng to lớn, một vòng tay ôm không xuể, vậy mà cột nào cũng bị chém đứt ngay ở đoạn trên, chỗ chém nhẵn thín như đao chém vào bùn hay thân cây.

Rõ ràng là một trường ác đấu, nhưng không biết thứ binh khí nào ghê gớm có thể chém đá như chém bùn và nếu đá bị tiện đứt như củ chuối thì trên đời này chưa chắc đã có thứ công lực nào khả dĩ chống cự lại được.

Phải chăng nơi đây có bảo đao bảo kiếm tàng trữ rồi sinh ác đấu?

Kim Ngang Tiêu đưa mắt nhìn quanh. Tình cờ chàng trông lên bức tượng đá trước mặt và thấy ngay sự lạ.

Trên tường đá có hình vẽ lạ lùng, khi ẩn khi hiện, lại có cả mấy hàng chữ nữa.

Vì những chữ đó không rõ nên chàng đến gần coi, không ngờ khi đến gần thì những hình ảnh đó biến mất.

Chàng lạ lùng, đứng lùi lại chỗ cũ thì, hình ảnh và chữ viết lại mập mờ hiện ra.

Sau Kim Ngang Tiêu phát giác ra rằng càng đứng về giữa phòng thì nhìn càng rõ những hình vẽ và chữ đó.

Rút cuộc Kim Ngang Tiêu phải lùi ra đứng ngay bên cạnh thi thể của Đại trưởng lão ở giữa căn phòng, thì chàng thấy các hình vẽ và chữ ở trên tường nổi lên rõ ràng.

Thì ra vị Đại trưởng lão này trước khi chết ngồi ở chính giữa phòng, cũng chẳng phải là chuyện ngẫu nhiên. Di thể vị Đại trưởng lão ngồi trên một chiếc bồ đoàn bằng cỏ, đầu lộn xuống dưới nhưng rõ ràng nhìn về phía tường trước mặt.

Kim Ngang Tiêu đến bên di thể, nhìn lên tường, bắt giác kêu “á” lên một tiếng kinh dị.

Trên tường hiện ra một hình vẽ bát quái hết sức lạ lùng và phức tạp, trên cao có mấy đại tự: “U Minh Thần Bát Quái đồ”.

Té ra cả một bức tường đá rộng lớn có phủ một tấm vải sắc ... Như màu đá và trên tấm đồ thư ấy là hình vẽ bát quái. Kim Ngang Tiêu trông ngực đập rộn ràng, biết rằng đây là vật chí bảo của phái Côn Luân mà các cao thủ trong thiên hạ đều mong cướp được.

Trên tấm đồ thư “U Minh Thần Bát Quái” lại còn mấy hàng chữ nữa, lấp lánh nổi bật lên như viết bằng chu sa, nhưng lời lẽ thật lạ lùng khó hiểu.

Mấy hàng chữ đó như sau :

Vũ trụ hư vô

Càn khôn rộng mở

Thái cực lưỡng nghi

U Minh một mối

Thuần dương thái âm

Cửu chuyển tuần hoàn

Lực đạo tứ phương

Kim Ngang Tiêu đọc xong ngơ ngẩn, chàng chẳng hiểu ý nghĩa gì hết.

Còn đến chục hàng chữ nữa cũng toàn những lời mơ hồ viễn vong như trên, chàng định đọc thêm để cố ý tìm hiểu suy ngẫm ý nghĩa cao diệu của mấy hàng kể đó, nhưng giữa lúc ấy mắt chàng đột nhiên nhìn vào hình vẽ Bát Quái ở giữa.

Lạ lùng thay, khi chàng vừa nhìn vào hình Bát Quái đồ thì hình vẽ đột nhiên như chuyển động. Hình vẽ ma quái biến đổi tựa hồ như càn khôn vũ trụ thu vào đó.

Đồng thời chân khí trong người Kim Ngang Tiêu chuyển động như sấm sét, bão tố...

Kim Ngang Tiêu kinh hoảng la lên một tiếng, muốn quay đầu đi nhìn sang nơi khác nhưng không hiểu hình Bát Quái có mãnh lực gì ghê gớm, hút chặt nhân lực của chàng vào đó, khiến chàng dù muốn quay mặt đi nơi khác cũng không được.

Chỉ trong chớp mắt, đầu óc Kim Ngang Tiêu đã quay cuồng, mắt hoa lên tâm trí rối loạn, thể nội chân khí ngược chuyển.

Kim Ngang Tiêu cả kinh, biết thế nguy, muốn nhắm mắt lại, nhưng không kịp nữa, chàng lao đảo ngã vật xuống, bất tỉnh nhân sự.

Một lúc lâu sau Kim Ngang Tiêu mới tỉnh lại. Chàng mở mắt nhìn quanh và thấy mình vẫn nằm ở trong căn phòng quái dị này, ở bên di thể của vị Đại trưởng lão.

Nhưng chàng lại càng thêm kinh hoảng gấp bội vì lúc này nhìn xung quanh, chàng mới nhận thấy trên bức tường rộng lớn của căn phòng này, tường nào cũng có hình “Bát Quái đồ”.

Tuy kinh dị, nhưng trong thâm tâm Kim Ngang Tiêu chợt hiểu, đây là sự bí mật ghê gớm nhất của môn môn, đệ nhất tuyệt kỹ của phái Côn Luân!

Tất cả các cao thủ võ lâm tranh đoạt nhau, chém giết nhau và táng mạng tại chân núi Kim Đỉnh này cũng chỉ vì tham vọng được đến đây nhìn U Minh Thần Bát Quái đồ.

Nhưng vừa rồi Kim Ngang Tiêu nhìn lên Bát Quái đồ, tại sao chân khí ngược chuyển làm cho chàng hoảng hốt.

Kim Ngang Tiêu chẳng có phải là kẻ non gan, hèn nhát. Hình ảnh biến hóa của Bát Quái đồ quả là một sự kỳ diệu, trước khi ngất đi bất tỉnh nhân sự, chàng đã bắt đầu nhận thấy tấm hình đó là cả một pho võ học tinh vi gồm đủ các thứ nội ngoại thần công chương pháp và kiếm thuật. Đây chính là thứ đệ nhất tuyệt kỹ mà các vị Trưởng lão muốn chàng học hỏi để quang phục lại môn phái.

Kim Ngang Tiêu lóp ngóp bò dậy. Chàng ngồi lên bên cạnh di thể của vị Tổ sư, nhắm mắt vận khí thấy công lực vẫn còn như cũ, chẳng tiêu hao chút nào, chân khí vận chuyển lại tương thuận, kinh lực tỏa ra mãnh liệt vô song.

Chàng yên lòng từ từ mở mắt ra, nhìn lên tấm U Minh Thần Bát Quái đồ trước mặt. Hình vẽ lấp lánh sáng như lân tinh, lại bắt đầu biến chuyển. Đột nhiên Kim Ngang Tiêu thấy như vũ trụ càn khôn mở ra trước mặt, hình ảnh kỳ ảo biến hóa cực kỳ tinh diệu.

Song cùng lúc ấy, chân khí trong người chàng lại nghịch chuyển khiến Kim Ngang Tiêu hoa mắt, đầu óc quay cuồng...

Kim Ngang Tiêu nghiêng rặng vận dụng công lực chống lại, nhưng chỉ trong chớp mắt chàng đã phải kêu lên một tiếng kinh hoàng, vì tất cả hình ảnh xung quanh chàng như điên đảo.

Chân khí vận ngược lên đầu làm chàng lao đảo, rồi lại ngã gục xuống bất tỉnh nhân sự.

Lần thứ hai Kim Ngang Tiêu tỉnh lại. Cơ thể chàng ướt đầm mồ hôi, nhưng chàng yên lòng vì không hề bị nội thương, các huyết đạo vẫn lưu thông thuận hòa.

Kim Ngang Tiêu đã nhận thấy Bát Quái đồ là cả một kho võ học huyền diệu, nên có khi nào chàng chịu bỏ qua.

Ngồi lên, định thần khí trong chốc lát, Kim Ngang Tiêu lại nhìn lên tấm U Minh Thần Bát Quái đồ. Nhưng lại vẫn như lần trước, chỉ trong giây lát là thần trí chàng hôn mê và lại ngã lăn ra chết lịm như trước.

Kim Ngang Tiêu ngất đi, tỉnh lại, cả thảy bảy lần, nhưng lần nào chàng cũng bị chân khí đảo chuyển, ngã ngất đi.

Thực quái lạ vô cùng, Kim Ngang Tiêu thừa biết rằng công lực của chàng lúc này so với trước còn tăng tiến bách bội. Vì công lực sung mãn như vậy, chàng mới có thể chịu đựng được giây lát. Những kẻ võ công non kém, nhìn lên Bát Quái đồ, nếu không bị chết ngay tức cũng bị trọng thương.

Đến bây giờ Kim Ngang Tiêu mới chịu hiểu rằng, sở dĩ các vị Trưởng lão đều dồn hết công lực của họ vào cơ thể của chàng là cốt để chàng nhìn tấm U Minh Thần Bát Quái đồ, để hầu học hỏi tuyệt kỹ vô song của bốn phái.

Nhưng không ngờ Kim Ngang Tiêu chỉ nhìn được trong khoảnh khắc là đầu óc đã điên đảo, ngã lăn ra bất tỉnh nhân sự liền.

Nếu là người khác, chắc chắn sau bảy lần thất bại, đã nản lòng mà bỏ đi ngay, nhưng Kim Ngang Tiêu gan đồng, dạ sắt, khi nào lại chịu khuất phục, ngay như thế? Giả dĩ chàng càng thấy quái lạ lòng càng ham, quyết khám phá ra sự bí mật ghê gớm này.

Chàng ngồi vận khí nghỉ ngơi một lát, rồi lại toàn thân chú ý, mở mắt ra nhìn lên Bát Quái đồ lần thứ tám.

Nhưng cũng như những lần trước, chỉ trong khoảnh khắc, ngưng lại ngã lăn ra chết giấc vì ma lực huyền diệu của tấm họa đồ.

Lần này chàng ngã vật xuống đầu chạm phải tấm bồ đoàn của vị Đại sư bá, suýt đụng phải di thể của ông già này. Mỗi lúc tỉnh dậy, Kim Ngang Tiêu mới thấy đầu chàng gối lên bồ đoàn.

Chàng thở dài lóp ngóp bò dậy, nhìn di thể vị Đại trưởng lão và khẽ hỏi :

- Đại sư bá có linh thiêng mạch giùm đệ từ một con đường sáng...

Bỗng nhiên chàng chú ý đến tư thế đã tọa vô cùng quái dị của Đại trưởng lão và trong đầu chàng vội lóe lên tia sáng, như thể lâu chớp sáng trong đám mây mù.

Không phải ngẫu nhiên mà vị Đại trưởng lão ngồi theo hình thể quái dị kia để nhìn lên tấm U Minh Thần Bát Quái đồ trên tường.

Kim Ngang Tiêu ngắm kỹ thể ngồi của xác chết, đoạn chàng cũng quặp nhân, xếp tay theo đúng tư thế đó ngồi xuống cạnh xác chết, thân thể lộn ngược, đầu ở dưới chân hướng lên trời, nhưng mặt hướng về phía tường đá.

Sau đó chàng mới nhìn lên U Minh Thần Bát Quái đồ.

Lạ lùng thay lần này chàng cũng thấy tấm họa đồ biến hóa, nhưng tuần tự thuận hòa, không hỗn độn như trước và tự nhiên chàng thấy cả một kho võ học kỳ diệu hiện ra trước mắt chàng, đồng thời chân khí trong thể nội chàng cũng vận chuyển, nhưng không nghịch đảo nữa, trái lại chàng cảm thấy thư thái vô cùng.

Những nét vẽ trên tấm Bát Quái đồ lần lượt biến hóa và kỳ diệu thay, mỗi nét vẽ không còn là những hình nhỏ nhẩn hỗn độn của một tấm họa đồ Bát Quái nữa, mà là một đường kinh mạch trong cơ thể người ta.

Chỉ trong chớp mắt Kim Ngang Tiêu đã hình dung ngay ra một họa đồ có thể với đủ các đường kinh mạch và huyết đạo y như hình vẽ trong cuốn sách về y thuật.

Mắt chàng nhìn theo những đường kinh mạch đó, thì trong thể nội của chàng chân khí cũng tùy theo tâm trí, tùy theo ý nghĩ của chàng mà vận chuyển. Kim Ngang Tiêu học võ luyện công đã nhiều, chàng đã học được những bí quyết vận khí linh diệu vô song trong thiên hạ, nhưng đến bây giờ chàng nhận thấy lối vận khí theo U Minh Thần Bát Quái đồ còn linh diệu hơn gấp bội.

Mắt chàng nhìn đến đâu, chân khí trong thể nội vận chuyển đến đó. Chàng lúc càng linh hoạt, càng lúc càng linh diệu hơn.

Chân khí xuyên qua hết tạng phủ, dẫn qua hai trăm ba mươi bốn yếu huyết thượng hạ rồi lại trở về tụ lại đôn điền, thành một chu kỳ hoàn hảo.

Thật ra Kim Ngang Tiêu vẫn chưa hiểu tình trạng chân khí vận chuyển trong người chàng như vậy có ích lợi gì, nhưng càng lúc chàng thấy trong người chàng khoan khoái, nên chàng cứ để mặc trong khi mắt chàng nhìn lên Bát Quái đồ lãnh hội những tinh túy của môn thượng đỉnh võ công.

Đến lúc này Kim Ngang Tiêu mới chợt hiểu rằng tư thế quái dị của vị Đại trưởng lão chính là cách đã tọa đặc biệt của phái Côn Luân để luyện môn võ công ghi trên Bát Quái đồ, không hiểu vị Đại trưởng lão đang ngồi luyện võ công rồi bất ngờ bị kinh mạch đảo chuyển, tẩu hỏa nhập ma, rồi chết ngay, hay vị Đại trưởng lão đó đã quyết tâm hồn lìa khỏi xác và lưu lại cho Kim Ngang Tiêu thể đã tọa này cho chàng học hỏi. Thật quá Kim Ngang Tiêu không biết rõ điều đó, nhưng trong thâm tâm chàng cảm kích vô ngần.

Từ lúc chàng bắt đầu hiểu hình vẽ trên U Minh Thần Bát Quái đồ, thì tâm trí Kim Ngang Tiêu hình như sáng suốt thêm. Tuy chàng chưa rõ môn võ công tối thượng đương luyện có công dụng như thế nào, nhưng chàng vẫn toàn thần chú ý, điều động chân khí đi khắp thân thể, theo đúng nét vẽ trên họa đồ.

Nhưng chỉ một lát sau chàng thấy kinh hãi thâm. Đó là các luồng chân khí trong thể nội mỗi lúc chạy một mau, mới còn khoan hồn từ tốn, sau dần mãnh liệt như thiên binh vạn mã. Tốc độ gia tăng ghê gớm.

Phản những người luyện nội công, mỗi khi thấy chân khí chuyển động như vậy, là lúc có cảm tưởng thân thể của mình căng phồng lên. Chân khí chạy càng nhanh, cảm tưởng đó càng mạnh.

Kim Ngang Tiêu cũng ở tình trạng đó. Chân khí trong người chẳng lúc này chạy nhanh như ngựa phi, nên chàng bỗng có cảm tưởng thể nội trương phềnh như quả banh da và muốn nổ vỡ ngay.

Đối với người đứng nhìn, thân thể Kim Ngang Tiêu vẫn như thường không có gì biến đổi, nhưng đối với Kim Ngang Tiêu thì chàng tưởng như người chàng căng phồng sắp nổ vỡ đến nơi.

Đó vì chân khí quá thịnh mà chưa phát tiết được ra ngoài.

Một lát sau nữa thì Kim Ngang Tiêu kinh hãi muốn nhắm mắt ngừng ngay lại. Nhưng giữa lúc ấy thì chân khí trong người chàng có biến chuyển lớn.

Trong khi đang vận chuyển khắp người làm cho cơ thể như căng phồng, thì đột nhiên chân khí tự hết chảy vào hai cánh tay chàng.

Kim Ngang Tiêu còn đang ngạc nhiên, thì bỗng thấy “xoẹt... xoẹt...” Từ mười đầu ngón tay của chàng mười luồng kinh lực dũng mãnh vô song bỗng xẹt ra, nhanh như lằn chớp.

Ánh sáng lóe ra, nhanh như muôn ngàn thanh gươm cùng tuốt ra một lượt.

Đồng thời xoẹt... rầm! Cả một trụ đá lớn như vậy bỗng bị chém phạt ngang, một nửa đổ xuống đất, như thể có một lưỡi kiếm vô hình chém phải.

Kim Ngang Tiêu vừa mừng vừa sợ, buột mồm rú lên :

- Kiếm khí! Ta đã luyện được Kiếm khí!

Cùng một lúc tâm trí chàng bừng tỉnh ngộ, như ánh đuốc bùng trong đêm tối.

Thì ra một tuyệt kỹ đệ nhất của phái Côn Luân chính là “Kiếm Khí Vô Hình”.

Từ xưa các môn phái võ lâm vẫn thường đồn đại: Các vị Tổ sư và Trưởng lão Côn Luân có tài luyện được phi kiếm như các thần tiên!

Lời đồn đại đó có vẻ hoang đường nên võ lâm bán tin bán nghi các nhân vật võ lâm có ngờ đâu rằng lời đồn đó có phần đúng, chỉ bị loan truyền đi sai lạc mà thôi.

Phi kiếm quyết nhiên không có. Nhưng phái Côn Luân có tuyệt kỹ phát ra được Kiếm khí, do kinh lực luyện đến mức tuyệt đỉnh tạo thành.

Phàm những cao thủ luyện nội công khi đạt tới cảnh giới thượng thừa, gọi là xuất thần nhập hóa, thì đều có thể tiết ra quanh mình một luồng kinh lực hộ thể, mạnh như tường đồng vách sắt, đao kiếm không thể xuyên qua nổi. Nhưng phái Côn Luân vốn có tiếng là kiếm thuật đệ nhất thiên hạ, đã hấp thụ những tinh túy của kiếm thuật rồi tự chế biến ra một tuyệt kỹ vô song trong thiên hạ, sai khiến được luồng kinh lực bay ra, sắc bén chẳng khác gì đao kiếm, chém đá như chém bùn, có thể lấy đầu địch thủ trong chớp mắt.

Kim Ngang Tiêu theo đúng phương pháp ghi trên U Minh Thần Bát Quái đồ, đã luyện được thứ Kiếm khí vô song đó. Chẳng trách bao nhiêu cao thủ võ lâm chém giết nhau cũng chỉ vì tranh đoạt tấm Bát Quái đồ này.

Giây phút thập tử nhất sinh

Mừng rỡ đến rồi run rẩy cả toàn thân, Kim Ngang Tiêu lộn người lại đứng lên, chạy đến cột trụ đá to lớn ở ngay trước mặt vừa bị Kiếm khí của chàng phạt đổ làm hai khúc.

Chàng nhìn vết chém nhẵn thín mà ngơ ngẩn, không ngờ luồng kinh khí vô hình lại sắc bén hơn bao đao như vậy.

Nhưng Kim Ngang Tiêu chợt chú ý đến một lỗ tròn ở giữa trụ đá và một vết nằm ngang trên mặt vết chém, như thể trụ đá là do hai mảnh ghép lại. Nhìn vào lỗ tròn ở giữa trụ đá bị chém đứt, chàng thấy có vật gì trắng trắng như tờ giấy. Sinh nghi, chàng liền thả tay móc lên, thì ra đó là một tờ giấy thật và trên có chi chít những bằng chữ, nét mực đã phai mờ.

Đó là một lá di các, trên có viết như sau :

Hồi kẻ môn đồ quang phục bốn phái.

Chiều Càn Khôn kiếm khí đầu tiên từ tay con phát ra tất nhiên phải chém gãy cột trụ này, bởi thế ta có ý lưu bức di thư trong cột đá cho con tìm thấy.

Con phải biết Càn Khôn kiếm khí là thứ võ học thần diệu vô song của thiên hạ. Những kẻ công lực tầm thường, nội công non kém, luyện Càn Khôn kiếm khí thì rốt cuộc chỉ tự hại, vì sẽ bị tẩu hỏa nhập ma ngay, chẳng chết cũng trọng thương. Và lại có công lực thượng thừa, mà đức độ kém cỏi, tâm địa chẳng quang minh thì dù luyện hàng trăm năm cũng chẳng phát ra được Kiếm khí.

Vì những lẽ ấy ta giấu bức cáo thơ này trong trụ đá, để một khi con phát ra được Kiếm khí rồi, nghĩa là hội đủ các điều kiện nói trên, con mới được đọc bức thư này.

Hồi môn đệ ta không quen biết. Con phát ra được Kiếm khí ra chớ tự hào là đầy đủ cho là thành công rồi, phát ra được chiều Càn Khôn kiếm khí đầu tiên, tức là con mới đi được bước đầu khó khăn mà thôi. Sau đây con còn phải luyện thêm nữa mới có tính sử dụng Kiếm khí tự do được.

U Minh thần Bát Quái đồ vốn có bốn tám đồ hình, treo trên bốn bức tường quanh căn phòng này. Đồ nhất đồ chỉ dẫn cách vận chuyển chân khí, tạo thành Kiếm khí phát ra ngoài. Đó là buổi đầu chúng ta đi qua.

Sau đây con phải học đến đệ nhị đồ ở bên tả, tức là học cách điều khiển Kiếm khí một khi đã phóng ra ngoài. Sang đến đệ tam đồ ở bên hữu, con học những chiêu số tinh diệu của Càn Khôn Kiếm Pháp. Kế đến đệ tứ đồ ở phía sau lưng, con học cách thu kiếm.

Đệ tứ đồ là giai đoạn quan trọng nhất, thành bại cũng ở chỗ này. Bí quyết căn bản của Càn Khôn Kiếm Khí là thu kiếm. Một khi Kiếm khí phóng ra cũng linh động uy mãnh. Bởi vậy lúc thu Kiếm khí lần đầu tiên có thể định đoạt thành bại của công phu luyện tập.

Nhưng đây cũng là lúc nguy hiểm nhất, thập tử nhất sinh. Khi thu kiếm lần đầu, tâm thần không được giao động, trí não cần phải bình tĩnh, chân khí phải điều hòa, lực đạo phải vững chắc, nếu không chỉ một chút sơ ý, Kiếm khí sẽ quay ngược lại, sát hại bản thân, tự gây ra họa diệt vong đó vậy. Đồ đệ khá lưu ý.

Sau khi luyện thành Càn Khôn kiếm khí, đồ đệ hãy đi tìm nơi kín đáo... cất giấu bốn tám họa đồ của U Minh Thần Bát Quái đồ rồi mới được rời Kim Đình tự.

Việc quang phục môn phái là sứ mạng thiêng liêng của Tổ sư giao phó, đồ đệ không được xao lòng.

Việc đầu tiên là phải thu thập lại các bảo vật trấn sơn của bốn môn đã thất tán, rồi quy tụ những môn đệ của bốn môn còn sót lại và đưa cả về núi Côn Luân, tuyên ngôn khai quang môn phái. Công việc phức tạp, đồ đệ hãy tùy nghi ứng phó cốt sao cho thành công thì thôi.

Sư bá dặn có một điều là khi khôi phục bốn môn thì không được quên ba chữ: nhân, tín, nghĩa. Đối với các môn phái khác trông như cựu thù, phải lấy lòng nhân mà xử, tránh tai kiếp đa sát cho giang hồ vô lâm.

Đối với đồng môn muốn giữ chữ tín. Còn đối với thiên hạ phải duy trì đạo nghĩa vô lâm, hành hiệp trượng nghĩa, cứu khổn phò nguy.

Sư bá tiếc không cùng môn đệ hội kiến, nhưng chẳng qua số trời đã định.

Môn đệ khá thủ nghĩa, làm tròn sứ mạng.

Sư bá Đại trưởng lão Độ Kiếp thiên sư.

Kim Ngang Tiêu đọc xong lá thư, bất giác đứng ngẩn người ra nhìn đi thể cửa vị Đại trưởng lão tự xưng là Độ Kiếp thiên sư.

Chàng cảm thấy các vị Đại trưởng lão phái Côn Luân đều là những người thần cơ diệu toán, dù sao khi hồn lìa khỏi xác rồi vẫn sắp đặt mọi việc theo đúng như ý muốn.

Chàng chẳng dám chậm trễ, liền ngồi xuống theo đúng tư thế tác dị của phép, luyện công Càn Khôn kiếm khí, nhìn về tám họa đồ số một luyện lại lần nữa.

Chàng biết không phải vội vàng được mà phải tuần tự như tiến, lại một chiều đầu tiên chỉ phép phóng Kiếm khí được thập phần thuần phục.

Quả nhiên lần này mau lẹ hơn lần trước. Chỉ độ một tuần sau, Kiếm khí đã từ tay chàng phóng ra, nghe xoẹt một tiếng, chém thêm một cột trụ đá nữa.

Té ra những cột trụ này chính là vật để các bậc tiền bối phái Côn Luân luyện Kiếm khí.

Đúng như lời bức di thư đã ghi rõ, Kiếm khí phát ra tuy uy mãnh vô song, nhưng vung về thô lỗ, chẳng những không sai khiến được như ý muốn, mà cũng không thu được, thành ra khi chém tung cột đá, Kiếm khí lại tan biến mất ngay.

Kim Ngang Tiêu liền xoay người sang phía tả nhìn lên tám nhị đồ U Minh Thần Bát Quái.

Tám họa đồ thứ hai cũng rất lạ lùng. Mới thoạt nhìn vào rõ ràng là một hình Bát Quái nhưng chỉ giây phút sau hình đó biến đi và một hình cơ thể người ta lơ lờ hiện lên với các đường kinh mạch, huyết quản và huyết đạo.

Chân khí trong người Kim Ngang Tiêu lại chuyển vận âm âm, nhưng theo những đường kinh mạch khác lần trước. Chàng đã quen với những dấu hiệu ghi trên tấm họa đồ, nên đã hiểu thế nào là tiến thế nào là thoái, khi nào cần tĩnh, khi nào cần động.

Kiểm khí vô hình lại bay ra, nhưng không phát ra tiếng như lụa xé nữa, mà chỉ vi vu tựa hồ như gió thổi không tàn hại phá phách ngay nữa, mà lơ lửng lượn lơ quanh người Kim Ngang Tiêu như chờ chàng sai khiến.

Tuy Kiểm khí vô hình nhưng luồng kiểm bay đến đâu chàng biết đến đó. Cứ theo hình vẽ trên tấm họa đồ, chàng học cách điều khiển Kiểm khí. Muốn luồng Kiểm khí bay sang tả, chàng chỉ cần vận khí lên Phức Trung huyết ở vai lên trái, muốn nó bay sang hữu chàng vận khí lên Kiên Tinh huyết ở vai bên phải. Đại khái cách điều khiển như vậy.

Nhưng khó khăn là làm thế nào cho luồng Kiểm khí lượn lơ như giao long quẫy khúc khi muốn sát thì sát, khi muốn phạt thì phạt, lại khi muốn luồng kiểm bay qua nhẹ nhàng như gió thoảng cũng được.

Lúc mới đầu Kim Ngang Tiêu còn vụng về cho nên kiểm bay đến đâu là đổ vỡ đến đó. Đến bây giờ chàng mới hiểu tại sao căn phòng này rộng lớn như vậy mà không có trần trổ trang thiết gì hết cho trừ những cột đá cao bằng đầu người như rừng cây. Nhưng vài đạo kiếm chém xuống đá chẳng phải là dấu vết của một cuộc giao tranh mà là di tích của những buổi luyện Kiểm khí của các bậc tiền nhân.

Sau khi luyện cách điều khiển thật thuần phục, Kim Ngang Tiêu mới nhìn sang tấm họa đồ thứ ba để luyện các chiêu số. Đến tấm đệ tam đồ thì Kim Ngang Tiêu chẳng cần ngồi theo tư thế quái dị như lúc đầu nữa. Chàng chỉ ngồi đã tọa như thường cũng có thể phóng ra Kiểm khí. Rồi sau, bất luận ngồi, đứng, đi, nằm, hay đang phi thân ở không trung chàng cũng có thể phóng ra Kiểm khí.

Các chiêu số càng học càng thấy linh diệu, Kiểm khí càng thi triển càng thấy biến ảo dị thường.

Cuối cùng, Kim Ngang Tiêu ngồi xoay mặt trở lại để nhìn lên hữu tường phía sau lưng, trên có treo tấm đệ tứ đồ.

Chàng đã biết Kiểm khí phóng ra dũng mãnh như thế này nên khi thu vào rất nguy hiểm, chỉ sơ ý một chút là bị Kiểm khí phản trở lại chém bay đầu.

Theo đúng lời dặn trong bức thư, Kim Ngang Tiêu ngồi vận chân khí một lúc cho khí lực lưu chuyển trong nội thể thật điều hòa.

Tâm thần chàng cũng bình tĩnh trở lại, ổn định vững chắc bất cứ mối lo âu ưu phiền nào chàng cũng gác ra một bên.

Trong căn phòng rộng lớn, mọi vật yên tĩnh như tờ, trừ xác của vị Đại trưởng lão và những cột đá bị chém đứt lẩn lóc, còn ngoài ra không có một vật gì khác, cho nên chàng không còn sợ bị ngoại cảnh chi phối.

Và lại nói cả đến ngọn núi Kim Đinh này và trong ngôi chùa đã vắng bóng người, chàng còn lo chi bị quấy rầy trong lúc luyện công.

Kim Ngang Tiêu yên lòng, từ từ mở mắt nhìn lên tấm đệ tứ Bát Quái đồ.

Chàng đã quen thuộc với lối học hỏi này nên không còn chút bỡ ngỡ nào nữa.

Trong chớp mắt Kiểm khí đã phóng ra bay khắp căn phòng nhanh như điện xẹt.

Cả bầu không khí yên tĩnh đột nhiên thấy tiếng vi vu như gió thổi, có lúc nhẹ nhàng trầm bổng như tiếng nhạc, đó là lúc kiểm thăng.

Nhưng Kim Ngang Tiêu đã biết điều khiển Kiểm khí nên luồng Kiểm khí lượn lơ không va chạm như trước. Trong căn phòng rực rỡ hào quang như thể có cả trăm lười grom tuốt trần cùng hoa lên một lượt.

Kim Ngang Tiêu chú ý đến những nét vẽ đó như chu sa hiện lên tấm họa.

Mắt chàng nhìn đến đâu nội thể chân khí vận chuyển đến đó.

Mà khi chân khí vận chuyển thì Kiểm khí tung tăng hay như phượng múa.

Chàng biết đến lúc hệ trọng là thấu kiểm trở lại. Mắt mở lớn nhìn lên tấm họa đồ, chàng ung dung thấu hết nội lực mở vào đôn điền, các huyết đạo bỏ ngõ...

Lúc thập tử nhất sinh đã đến.

Luồng Kiểm khí lượn tròn, mới đầu còn tỏa rộng, sau thấu hẹp dần lại.

Kim Ngang Tiêu đã thấy hơi lạnh của Kiểm khí lần áp đến người chàng.

Tuyệt hận thâm cừu

Giữa lúc ấy bỗng nhiên từ phía bên trên có tiếng cười ha hả vọng xuống, tiếng cười chẳng những quái dị mà còn bao hàm một vẻ ác độc căm hờn: đó là tiếng lạnh lạnh của một người đàn bà.

Tiếng cười quả là bất ngờ ở một nơi tưởng như hoàn toàn vắng người như nơi này.

Kim Ngang Tiêu rung mình kinh hãi, chàng chỉ phân tâm có một chút mà bỗng thấy xoẹt một tiếng như lụa xé, bả vai lạnh buốt, rồi đau tê đi.

Chàng kinh hãi biết là bị Kiếm khí của mình chém phải nên vội chấn động tinh thần, dùng nội lực đẩy luồng Kiếm khí bay ra xa hơn một chút.

Nhưng một bóng người đã từ cửa đường hầm nhảy vọt xuống đứng ngay cửa buồng. Người đó lại cất tiếng cười khanh khách và nói :

- Kim tiểu tử, ngươi tưởng đã lẩn trốn được ra, nhưng rút cuộc ta vẫn tìm thấy ngươi. Bọn Trường lão phái Côn Luân đã chết hết, nhà ngươi đừng tưởng chiếm lấy U Minh Thần Bát Quái đồ.

Lời nói chưa dứt, tay y cầm cây sáo ngọc đã hát lên. Tức thì cả trăm chiếc Phi mang nhỏ như sợi tóc đã bay về Kim Ngang Tiêu đang ngồi, nhanh như lén chớp nhoáng.

Nhưng ngọn phi mang đó nguyên là một thứ ám khí kịch độc, lại chuyên phá nội gia chân khí. Bất luận nội công cao cường đến chừng nào cũng bị những mũi kim nhỏ như sợi tóc này xuyên qua.

Chỉ một chiêu tấn công đó cũng đã thấy kẻ mới đến bản lĩnh như thế nào. Y thấy Kim Ngang Tiêu ngồi giữa phòng như pho tượng, nên đoán ngay rằng chàng đang vận dụng nội công tạo ra kinh lực như bức tường vô hình bao quanh thân thể, bởi vậy y mới sanh tâm ác độc dùng ám khí chuyên phá nội gia chân khí, tưởng dù công lực của Kim Ngang Tiêu cao cường đến đâu cũng bị những mũi kim đó xuyên qua.

Không ngờ năm Phi mang vừa bay tới trước Kim Ngang Tiêu, đã bị Kiếm khí bẻ gãy vụn, lửa xanh tóe ra rớt là tả xuống đất.

Người mới đến kêu rú lên một tiếng kinh hoàng, lùi lại một bước. Lúc này y mới nhận thấy luồng Kiếm khí vô hình bay xung quanh Kim Ngang Tiêu.

Còn Kim Ngang Tiêu tuy cố trấn định tinh thần không dám phân tâm chút nào, nhưng chàng kinh hãi đến cực điểm, vì chàng đã nhận ra kẻ mới đến chính là Vạn Độc Thần Cô Đồ Thương Lăng.

Vạn Độc Thần Cô chỉ kinh hoàng một chút rồi đôi mắt mù lại lóe lên tia lửa căm hận. Mù đã nhận ra luồng Kiếm khí, tức là biết Kim Ngang Tiêu đang theo U Minh Thần Bát Quái đồ luyện Kiếm khí.

Nguyên trong võ lâm ít có người biết lai lịch của đệ nhất tuyệt kỹ phái Côn Luân ghi trên tấm U Minh Thần Bát Quái đồ, họa chăng chỉ có các vị Chương môn một vài danh môn chính phái là được rõ tác dụng của Bát Quái đồ, nhưng cũng không rõ tường tận ra sao. Còn Vạn Độc Thần Cô hay biết là do Cổ Ứng Long, chồng mù rồi cho biết, vì Cổ Ứng Long là sư đệ của Độ Trí thiền sư, đệ nhị Trường lão phái Côn Luân.

Vạn Độc Thần Cô rắp tâm chiếm Bát Quái Đồ từ lâu, nay lại thấy Kim Ngang Tiêu chiếm được bảo vật đó trước và đang luyện Kiếm khí, thử hỏi làm sao không căm giận?

Vạn Độc Thần Cô biết Kiếm khí vô cùng lợi hại nên mù phải lùi một bước. Nhưng chỉ một lát sau, mù đã nhìn thấy rõ tình thế. Kim Ngang Tiêu đang ở giai đoạn đầu kiếm, tức là lúc gian nguy nhất. Là một cao thủ trong hàng tuyệt đỉnh, Vạn Độc Thần Cô chỉ nhìn qua cũng hiểu rằng chỉ cần làm thế nào cho Kim Ngang Tiêu kinh hoàng tâm thần, làm Kiếm khí sẽ phản trở lại chém chàng ngay lập tức.

Bởi thế, Vạn Độc Thần Cô đột nhiên cả cười, cất tiếng nói :

- Kim Ngang Tiêu, ngươi sắp chết rồi, ngươi có biết không?

Nói đoạn mù từ từ giơ hai tay lên, định tấn công về phía Kim Ngang Tiêu một chương, làm chàng rối loạn tâm thần, cho Kiếm khí phản lại chàng.

Không ngờ Vạn Độc Thần Cô vừa nói dứt lời, phía sau lưng mù bỗng có tiếng nói :

- Y chết, nhưng mù cũng hết ra khỏi chốn này.

Phản ứng của Vạn Độc Thần Cô quả là thần tốc. Mù chưa kịp xoay người lại, chưởng bên hữu đã tung lên đánh ngược lại phía sau một chiêu mạnh như sấm sét.

Nhưng người đứng ở sau đó có lẽ đã đề phòng, nên chỉ thấy “bùng” một tiếng cực kỳ dữ dội, hai luồng chưởng phong giao nhau. Rồi một giọng cười ha hả tiếp theo.

Nghe tiếng cười đó, Kim Ngang Tiêu lại càng kinh hãi, cố tìm cách thu Kiếm khí lại cho xong. Nhưng lúc này, tâm thần chàng chưa ổn định, nên chẳng dám liều mạng cho Kiếm khí tiến đến gần thân thể.

Kim Ngang Tiêu đã nhận ra tiếng cười đó. Người mới đến chẳng phải ai xa lạ, chính là Phi Long thư sinh, chồng của Cửu Quỷ Ác Bà và là cha của Câu Hồn bang chủ.

Cửa động Huyền Linh đã đóng kín, tại sao Vạn Độc Thần Cô và Phi Long thư sinh lại đến đây được?

Nhắc lại khi quần hào tụ tập trước cửa hang độc đạo, giao chiến với bọn U Minh cung thì Vạn Độc Thần Cô không xuất đầu lộ diện mà chỉ đứng ở một nơi kín đáo quan sát tình thế.

Mụ là người thông minh, cơ trí tuyệt đỉnh, nên khi trông thấy nhiều anh hùng cao thủ liều mạng tiến vào độc đạo, đều bị đánh bắn trở ra thành một đồng thịt bầy nhầy, thì mụ biết ngay là không thể nào vào đường hầm đó để lên Kim Đinh tự được.

Mụ liền chạy vòng ra phía sau núi, tìm đến một chỗ mụ đã chuẩn bị từ mấy năm nay. Nơi đó là một cái hang nhỏ, trong có chứa rất nhiều vật dụng: nỏ câu liêm móc sắt, gậy gộc, lưới đan, và một cuộn dây rất lạ, màu sắc óng ánh như tơ, nhỏ bằng ngón tay nhưng bền chắc vô cùng. Đó là thứ dây thừng của người Mèo xứ Miêu Cương vẫn dùng để leo núi. Cuộn dây này dài có tới mấy chục trượng. Vạn Độc Thần Cô đã bí mật sai thủ hạ đem từ Miêu Cương về đây.

Nguyên Vạn Độc Thần Cô vẫn có manh tâm lên Kim Đinh tự cứu cả chồng mụ là Cổ Ứng Long, nên mụ lén lút chuẩn bị để tìm cách leo lên ngọn núi cao chót vót và dốc thang như bức tường thành.

Hai năm trước đây, Vạn Độc Thần Cô đã sai một thủ hạ thân tín dùng móc sắt và dây thừng leo lên, nhưng tên thủ hạ lên được tới nửa chừng thì bị chướng phong ở bên trên đánh xuống, khiến y vỡ óc ngã xuống chết ngay.

Vạn Độc Thần Cô thấy các Trưởng lão ở trên núi đề phòng mọi mặt như vậy, nên mụ mới phải bỏ ý định leo núi, nhưng những vật dụng mụ vẫn cất một nơi ở chân núi.

Đến lúc này Vạn Độc Thần Cô thấy quần hoàn tụ lại trước mặt núi tìm cách tiến vào hang độc đạo, nên mụ đoán ngay rằng các vị Trưởng lão phải tụ cả lại một nơi lo đối phó với cá võ lâm cao thủ, tất nhiên không để ý tới mặt sau nữa.

Bởi vậy mụ mới lẳng lặng chạy về phía sau, tìm các móc sắt và dây thừng. Đoạn vừa thi triển khinh công tuyệt kỹ, vừa dùng móc sắt cắm vào sườn núi để lấy chỗ tựa, mụ lần leo lên.

Vạn Độc Thần Cô vừa trèo núi, vừa thận trọng nghe ngóng, để phòng đối phương ở trên bất thần tấn công xuống. Cũng nhờ sự thận trọng đó mà Vạn Độc Thần Cô tìm thấy một điều mới lạ.

Số là mụ leo lên độ cao độ bảy, tám trượng thì bỗng nhiên thấy ở sườn núi có một lỗ hổng chỉ một người chui lọt. Lỗ này ở cao, bên ngoài lại có cỏ mọc che khuất nên đứng ở dưới không thể nào phát giác ra được.

Chỉ nhìn qua địa thế và cách sắp đặt cây cối thiên nhiên che đậy cửa hang, Vạn Độc Thần Cô cũng biết ngay đây là một con đường nữa lên Kim Đinh tự mà xưa nay không ai hay biết.

Mụ đang e ngại phải leo bằng dây thừng lên tận đỉnh núi cao, phần thì sợ gặp nguy hiểm đối phương từ trên đỉnh núi cao tấn công xuống, khó bề chống đỡ, phần thì có kẻ đứng dưới bất chợt nhìn thấy cũng bắt chước leo lên, nên lúc này phát giác cửa hang bí mật, còn nổi mừng vào hơn.

Mụ liền tháo sợi dây thừng và cái móc sắt, đoạn chui luôn vào hang đó. Quả nhiên mụ chỉ phải bò trong hang như con kiến trong khoảng hai mươi trượng là tới con đường dốc mà Kim Ngang Tiêu đã đi qua.

Mụ cứ thế chạy một mạch lên Kim Đinh tự. Dọc đường thấy sáu xác vị Trưởng lão, Vạn Độc Thần Cô lại càng thêm yên lòng, không kiêng dè gì nữa, một mình tiến thẳng đến ngọn núi.

Vạn Độc Thần Cô hành động thận trọng. Trước khi chui vào trong hang nhỏ ở sườn núi mụ đã quay lại nhìn xuống chân núi, không thấy bóng người nào nên mụ mới yên lòng chui vào hang.

Vạn Độc Thần Cô không ngờ có một kẻ theo dõi mụ từ đầu đến cuối. Đó là Phi Long thư sinh.

Nguyên Phi Long thư sinh đến U Minh cung gặp quần hào đang giao chiến với Cổ Ứng Long, nên không muốn ra mặt. Chỉ mãi sau lão thấy kẻ bịt mặt toan cứu Kim Ngang Tiêu nên vội ra tay can thiệp, đem kẻ bịt mặt đó đi ngay mất tích.

Mãi sau Phi Long thư sinh trở lại U Minh cung, tình cờ thấy bóng người đang phi đi nhanh như bay ở chân núi. Lão đứng lại nhìn theo nhận biết ngay đó là Vạn Độc Thần Cô, thành thử Vạn Độc Thần Cô trèo lên núi ra sao, tìm được đường hang ở sườn núi như thế nào, lão đều trông thấy hết. Nhưng lão nấp kín một nơi, khiến lão trông thấy Vạn Độc Thần Cô mà Vạn Độc Thần Cô không trông thấy lão.

Sau khi Vạn Độc Thần Cô chui vào hang ở sườn núi rồi, Phi Long thư sinh chờ một lúc lâu, không thấy y thị chui ra, lão biết ngay đó là đường bí mật lên Kim Đinh tự. Lão liền phi thân lên bám vào sườn núi, rồi cũng chui vào hang đó.

Rút cuộc Vạn Độc Thần Cô đi trước, Phi Long thư sinh sau. Một hành động của Vạn Độc Thần Cô đều không thể qua khỏi mắt lão.

Đến khi Vạn Độc Thần Cô xuống hầm nhà dưới đất, sắp sửa ra tay sát hại Kim Ngang Tiêu thì Phi Long thư sinh cản trở luôn. Chẳng phải Phi Long thư sinh có lòng tốt muốn cứu Kim Ngang Tiêu mà vì lão sợ Vạn Độc Thần Cô giết được Kim Ngang Tiêu rồi chiếm luôn U Minh cung Thần Bát Quái đồ.

Vạn Độc Thần Cô nhận thấy kẻ đánh lén mình là Phi Long thư sinh, liền nghiêng răng ken két.

- Lão Phi Long kia, U Minh cung đối với bọn ngươi vô thù vô oán, có sao ngươi đến đây cản trở công việc của lão nương hôm nay?

Phi Long thư sinh cười ha hả :

- Đờ Thương Lăng, người đờng giả nhân giả nghĩa nữa. Cái gì là U Minh cung? Người nói đến U Minh cung mà ta chẳng thấy Cổ Ứng Long đâu hết, chỉ thấy người một mình lén lút lên Kim Đình tự này mưu chiếm bảo vật làm của riêng.

Vạn Độc Thần Cô thấy Phi Long thư sinh nói trúng tâm sự của mình, liền đỏ bừng mặt quát lớn :

- Phi Long người cũng mạnh tâm ăn cướp bảo vật của Côn Luân, sao hồ đồ như vậy? Bảo vật đều tàng trữ ở trong chùa: dưới hầm này không có gì hết. Thăng nhỏ này là kẻ đại thù của bọn ta, nên ta phải thanh toán y. Nhà người không cản trở việc làm của ta, ta để cho người tùy ý chiếm đoạt bảo vật đó.

Phi Long thư sinh ngửa mặt lên trời cười lớn :

- Vạn Độc Thần Cô, người tưởng chỉ có một mình người biết sự bí mật của U Minh Thần Bát Quái đồ hay sao?

Vạn Độc Thần Cô mắt lóe hung quang, trong tay mụ cây sáo ngọc đã từ từ giờ lên. Nhưng Phi Long thư sinh là tay lão luyện giang hồ, khi nào chịu để Vạn Độc Thần Cô ra tay hạ độc trước.

Lão nói chưa hết lời thì cây gậy trúc trong tay lão đã hóa thành một đạo hắc quang xông đến Vạn Độc Thần Cô liền.

Chỉ thấy “chát” một tiếng dữ dội, lửa xanh lóe ra như sao sa, đó là cây sáo ngọc và gậy trúc, hai thứ binh khí chi bảo của hai đệ nhất cao thủ võ lâm, chạm phải nhau. Hai người giao tranh với nhau nhanh như chớp nhoáng, cả hai đều giờ những độc chiêu ra nên nếu kẻ đứng ngoài võ công non kém, ắt không phân biệt được bóng hai người mà chỉ thấy thấp thoáng như hai luồng khói ẩn hiện, đồng thời kinh lực phát ra, chạm vào tường đá như sấm nổ.

Kim Ngang Tiêu thấy hai kẻ thù từ chiến với nhau dần dần đưa nhau lên phía trên nên trong lòng cả mừng, chàng liền ổn định tinh thần, tìm cách thấu Kiếm khí lại. Chàng biết chỉ cần thấu luồng Kiếm khí vào thân thể, là không còn phải e ngại gì nữa.

Luồng Kiếm khí đang lượn lờ xung quanh, nhờ kinh lực của Kim Ngang Tiêu hấp rút, lại thấu hẹp, đến sát thân thể chàng.

Nhưng giữa lúc ấy ở phía cửa vào lại có tiếng cười khinh.

Té ra Vạn Độc Thần Cô và Phi Long thư sinh vừa rút lên trên mặt đất thì một bóng người khác đã lên xuống đường hầm.

Đó là một người nhỏ nhắn như đàn bà, tuy mặc nam trang nhau kiêu võ sinh gọn ghẽ, mặt có một miếng vải đen che kín chỉ để lộ đôi mắt sáng quắc. Vừa thấy người đó hiện thân, Kim Ngang Tiêu bỗng thấy hồi hộp khác thường, vì chàng chợt nhớ khi còn giao tranh với U Minh cung ở trước cửa đường hầm độc đạo, có một người bịt mặt y hệt, đã liều mạng mấy lần để cứu chàng thoát chết.

Nếu người mới đến thực là kẻ đã cứu chàng thì chàng không phải lo ngại gì nữa. Chắc hẳn y sẽ bảo vệ cho chàng thấu kiếm trong lần thập tử nhất sinh này.

Không ngờ, người bịt mặt luôn miệng cười nhạt mấy tiếng, tay mặt của y vùng lên tức thì ba ngọn phi tiêu bay ra xẹt xẹt, hình dạng kỳ lạ vô cùng, trông như ba luồng chớp sáng, tất cả đều nhằm người Kim Ngang Tiêu bay tới.

Kim Ngang Tiêu kinh hãi thất thần. Chàng không sợ phi tiêu đâm trúng mình mà vì chợt nhớ đã nhìn thấy những ngọn phi tiêu này rồi. Đó là những phi tiêu mà chàng và Kỳ Vân đã trông thấy ở miếu Bốc thị Từ đường, khi Câu Hồn bang chủ giao tranh với Cô Quý Bốc Âm.

Ba ngọn phi tiêu bay đến gần Kim Ngang Tiêu, bỗng nhiên thấy “kịch... kịch...” lửa tóe ra tứ tán, cả ba mũi ám khí đã bị luồng Kiếm khí vô hình của Kim Ngang Tiêu chém phải, vỡ nát và rớt xuống đất.

Người bịt mặt không ngờ xung quanh người Kim Ngang Tiêu có Kiếm khí bao bọc che chở, nên lúc này y kêu thét lên một tiếng kinh hoàng, rồi lùi lại mấy bước, ngược mắt nhìn.

Còn Kim Ngang Tiêu thì muôn nghìn ý nghĩ hỗn độn quay cuồng trong óc, đến nỗi luồng Kiếm khí chém hạ ba mũi phi tiêu từ lúc nào chàng cũng không hay. Không cần nhìn mũi phi tiêu cận kề, chàng cũng biết trên mũi phi tiêu đó có khắc hình “con Phụng”. Trên đời này, chẳng lẽ còn một người thứ hai dùng loại ám khí độc đáo đó?

Kim Ngang Tiêu bàng hoàng tự hỏi: chẳng lẽ... chẳng lẽ... chính là y?

Cũng vì một phút phân tâm đó mà Kim Ngang Tiêu suýt chết. Luồng Kiếm khí do nội lực của chàng điều khiển, một khi tâm thần rối loạn, chân khí nội lực cũng đảo chuyển, bởi vậy luồng Kiếm khí sai lạc, bay xẹt đến suýt chém vào yết hầu Kim Ngang Tiêu. Cũng may chàng đã có kinh nghiệm từ trước, nên lần này có thể né tránh được dễ dàng.

Người bịt mặt đứng nhìn một lát đã nhận thấy luồng Kiếm khí chạy quanh Kim Ngang Tiêu lợi hại như thế nào, nên y biết dù muốn sát hại chàng lúc này cũng chẳng phải dễ dàng. Bất luận loại chưởng lực, kinh phong, ám khí, độc dược gì cũng không thể xâm nhập người Kim Ngang Tiêu, một khi xung quanh chàng có một luồng Kiếm khí như bức tường vô hình bao phủ.

Nhưng chỉ một lát sau là kẻ lạ mặt cười khinh mấy tiếng. Chẳng những y nhận thấy Kiếm khí mà y còn hiểu Kim Ngang Tiêu đang ở trong trạng thái nguy hiểm vô cùng, chỉ một chút sơ hở là có thể bị Kiếm khí chém phải. Bởi thế y đã nghĩ được cách hạ thủ chàng.

Y bỗng lấy trong bọc áo ra một chiếc ống đồng dài độ hai gang tay, một đầu to một đầu nhỏ. Y lại lấy ra hai cục đá lửa, hí hoáy đánh hai hòn đá vào nhau.

Chỉ nhác trông thấy ông đồng và gói bột trắng, Kim Ngang Tiêu đã hoảng hồn. Chẳng biết đó là một thứ khí cụ lợi hại của giang hồ tên gọi là Thái Tinh Mê Yên Cơ, tức là ống để phóng Mê Hồn hương. Ý định của kẻ lạ mặt thật rõ ràng.

Y không hạ chàng được bằng chiêu phong và phi tiêu, thì y sẽ hạ chàng bằng Mê Hồn hương là cách giản tiện nhất.

Một khi đốt cháy thứ bột trắng, lập tức ông đồng sẽ phun ta một thứ khói, ngửi vào thần trí sẽ mê loạn ngay. Nếu lúc này Kim Ngang Tiêu hôn mê, chẳng cần phải ra tay sát hại chàng, luồng Kiếm khí bay trở về cũng đủ chém chàng đứt đôi người ra ngay.

Mưu toan của kẻ bịt mặt quả thật quý quýet và lợi hại. Y phải là kẻ thông minh ghê gớm, mới nhác trông thấy tình thế đặc biệt của Kim Ngang Tiêu, đã nghĩ ngay ra cách giết chàng.

Kim Ngang Tiêu vừa sợ vừa tức, cố vận chuyển chân khí để điều khiển luồng Kiếm khí bay đến chém kẻ thù. Nhưng lúc này là lúc chàng đang vận dụng chân khí theo đúng thế của đệ tứ Bát Quái đồ, tức là thế thâu Kiếm khí, chẳng thể nhất thời xoay chuyển lại được thành thế phóng, để chém kẻ thù.

Một khi chàng đã luyện thành thuần thực thâu phóng tự ý, lại là chuyện khác.

Còn lúc này là lúc luyện tập, chẳng thể sai khiến Kiếm khí được dễ dàng.

Đang lúc thập phần luống cuống đó, kẻ lạ mặt lấy ra viên đá lửa, đập hai hòn đá vào nhau.

Xoẹt... Xoẹt lần thứ nhất chưa ra lửa, kẻ lạ mặt hừ một tiếng bực tức, định đánh nữa thì đột nhiên ở phía cửa hẻm có một tiếng người thánht thót la lên.

- Không được ác độc như thế!

Cả hai tiếng kêu cùng phát ra một lúc. Tiếng kêu kinh hãi đầy vẻ căm hận của kẻ lạ mặt đang sắp bật lửa thì hành độc thủ và tiếng kêu ghen ngào ngạc nhiên của Kim Ngang Tiêu.

Người mới đến là một thiếu nữ xấu như quỷ dạ xoa, đầu tóc rũ rượi, nước da xám ngắt như một cái thây ma.

Người bịt mặt và cô gái xấu xí đứng nhìn nhau trừng trừng mắt tóa hung quang tưởng như muốn nhảy xổ lại ăn tươi nuốt sống nhau ngay.

Người bịt mặt lặng đi hồi lâu mới ghen ngào thốt ra một tiếng :

- Ngươi!

Cô gái xấu xí gật đầu :

- Phải tôi đây!

Người bịt mặt hỏi :

- Ngươi... ngươi muốn gì?

Cô gái xấu xí đột nhiên lùi lại một bước vì thấy ánh mắt kẻ bịt mặt lóe lên một tia nhìn vô cùng độc dữ như ác thú. Nhưng cô gái đó vẫn cố gắng gượng đáp :

- Tôi không muốn gì hết, chỉ mong... người đừng ác độc quá như vậy thôi.

Kẻ bịt mặt bỗng ngửa mặt lên trời cười lạnh lạnh. Tiếng cười thật ghê rợn, kéo dài mãi ra không thôi, khiến cô gái xấu xí thất thần kinh hãi, không hiểu đối phương có dụng ý gì.

Không ngờ tiếng cười đó chỉ là mếu lừa. Tiếng cười chưa dứt, thân hình kẻ bịt mặt đã biến đi như luồng khói, rồi thấy “đùng” một tiếng.

Cô gái xấu xí rú lên thán thiết, tay ôm ngực, loạng choạng lùi lại phía sau, miệng trào máu tươi, chảy dòng xuống ngực áo. Thì ra xuất kỳ bất ý, kẻ bịt mặt đã ra tay tấn công một chiêu vô cùng linh diệu. Đó là chiêu thứ sáu trong Cự Linh thần chiêu, một thể chiêu thần tốc vô cùng.

Cô gái xấu xí không sao tránh kịp nên đã hứng trọn một chiêu vào ngực và bị nội thương rất nặng, cơ hồ đứng không nổi phải tựa lưng vào tường đá.

Kẻ bịt mặt cười khi một tiếng, không thèm đếm xỉa đến cô gái xấu xí nữa, đoạn thân nhiên quay lại lấy hai cục đá lửa đập vào nhau, tiếp tục việc làm vừa bỏ dở.

“Cạch... Cạch” hai viên đá đập vào nhau lần này tóe lửa. Lửa đó bắt ngay vào gói bột trắng và lập tức khói xanh lè bốc ra.

Người bịt mặt ghé mồm vào ống đồng “Nhất Tinh Mê Yên Cơ” định thổi luồng khói mê vào người Kim Ngang Tiêu.

Nhưng ngay lúc đó, thân hình cô gái xấu xí bật lên, tiếp theo một tiếng rú ghê gớm và cả thân hình đó nhảy lại vồ vào người kẻ bịt mặt.

Thế tấn công đó thật bất ngờ. Kẻ bịt mặt võ công chí cao, nhưng xuất kỳ bất ý, không sao tránh khỏi. Cô gái xấu xí chụp vào tay y, làm ống đồng và cả gói thuốc rớt xuống, lửa tắt ngay, khói chỉ bốc lên chút ít rồi tàn mất hết.

Kẻ bịt mặt rú lên một tiếng như thú dữ, chỉ xoay người đi một chút đã đẩy cô gái xấu xí sang một bên. Tiếp theo một thế chưởng đánh ra như vũ bão. Cả thân hình cô gái xấu xí bật tung lên như một chiếc điều đứt dây, rồi rớt phịch xuống.

Kẻ bịt mặt hình như chưa hả giận, miệng nghiêng răng kèn kẹt :

- Người dám cản trở công việc của ta... Người... người. Ta giết chết người hôm nay để triệt bót một kẻ phản phúc.

Nói đoạn y giơ tay lên định nhắm thiên đình cái cô gái xấu xí đánh xuống một chưởng.

Bàn tay sắp sửa hạ xuống, bỗng một tiếng nói nghiêm nghị từ cửa hầm vọng xuống :

- Khoan, chờ nóng này như vậy!

Một bóng người từ trên nhảy xuống, nhẹ nhàng như một chiếc lá rụng.

Phía trong phòng, luồng Kiếm khí của Kim Ngang Tiêu sắp sửa thu lại được, bỗng rối loạn hẳn lên, chém luôn vào cột đá đồ gãy nghe rầm một tiếng như tiếng sấm nổ. Thì ra Kim Ngang Tiêu đã quá xúc động khi thấy người vừa nhảy đến.

Người đó mặc áo đen viền trắng, mặt bịt chiếc mặt nạ bằng đồng có biểu hiện riêng, chẳng phải là kẻ bang chúng tầm thường mà chính là Câu Hồn bang chủ.

Câu Hồn Bang chủ xuất hiện!

Kẻ bịt mặt đứng chết sững, nhìn Câu Hồn Bang chủ không nói được một lời. Còn cô gái xấu xí vừa tỉnh lại được, mặt máu me loang lổ, từ từ đưa mắt nhìn lên.

Ba người cùng nhìn nhau như thể vừa quen biết nhau vừa lạ lùng ngỡ ngàng.

Kim Ngang Tiêu thấy tình cảnh đó, tự nhiên mồ hôi vã ra như tắm. Câu Hồn bang chủ, kẻ đại thù của chàng đã xuất hiện, tính mạng của chàng chỉ còn trong khoảnh khắc. Tâm thần đã bối rối, Kiếm khí lại không thu được mà phóng ra tấn công cũng không xong, thật tiến thoái lưỡng nan.

Bỗng nhiên, người bịt mặt cất tiếng cười khanh khách nói :

- Câu Hồn bang chủ đã xuất hiện, tại hạ xin chờ lệnh. Chẳng lẽ Bang chủ bình vực kẻ phản phúc này hay sao?

Y vừa nói vừa chỉ vào cô gái xấu xí nằm dưới đất. Cô gái cũng ngược mắt nhìn lên Câu Hồn bang chủ, đôi mắt có vị thần thiết van nài.

Câu Hồn bang chủ lạnh lùng nói :

- Kẻ phạm tội tất nhiên phải nghiêm trị. Nhưng mọi việc phải đem về Tổ đường chờ phụ thân phát lạc, chẳng thể ra tay nóng này ở chỗ này.

Người bịt mặt nghe nói cười nhạt một tiếng, xoay người lại chỉ tay về phía Kim Ngang Tiêu nói :

- Còn y, cũng không nên nóng này hay sao? Y luyện vô hình kiếm khí sắp thành, nếu không ra tay trừ hậu họa còn đợi đến bao giờ.

Câu Hồn bang chủ nghe nói giật mình liếc mắt nhìn, quả nhiên thấy một luồng Kiếm khí đang bao bọc toàn thân Kim Ngang Tiêu. Câu Hồn bang chủ “hừ” một tiếng, từ trong hai lỗ mắt trên chiếc mặt nạ bằng đồng, đôi mắt y bỗng lóe lên một hung quang ghê gớm.

Câu Hồn bang chủ bỗng tiến lên một bước, hai tay y từ từ giơ lên. Hai bàn tay lúc đầu trắng toát, chỉ trong chớp mắt đã đỏ ửng như than hồng, đồng thời bầu không khí ở xung quanh đột nhiên nóng rực lên như có lửa cháy.

Toàn thân Câu Hồn bang chủ xương cốt kêu lên lộp bộp như ngô rang, còn trên đầu y toát ra một luồng khói trắng.

Kẻ bịt mặt hết sức kinh dị, kêu lên một tiếng bao hàm vẻ kinh dị lại có phần ghen tức ở bên trong. Y đột nhiên nói :

- Người..., người... a... Câu Hồn bang chủ người đã luyện thành “Hồng Nê Xích Thiết chưởng” tự bao giờ?... bấy lâu cách mặt, té ra người đã luyện thành đệ nhất công phu của bốn môn!

Câu Hồn bang chủ không nói một lời, chờ đến lúc đôi tay y đỏ rực, y mới đánh về phía Kim Ngang Tiêu một chưởng.

Luồng chưởng phong của Hồng Nê Xích Thiết chưởng này thật quái dị vô cùng. Chưởng phong vừa phát ra bỗng nhiên như có lửa cháy, nóng rực lên, kinh lực lại mạnh vô kể, khiến luồng Kiếm khí đang bao phủ toàn thân Kim Ngang Tiêu cũng bị kinh lực đỏ ửng lùi lại.

Nhưng chỉ trong chớp mắt, Kiếm khí đã quật ngược trở lại. Chỉ thấy lộp bộp mấy tiếng nổ nhỏ, tia lửa bỗng bắn ra như sao sa xong tất cả đều bị hất ra ngoài, mà không bắn được vào gần Kim Ngang Tiêu chút nào.

Tuy vậy, Kim Ngang Tiêu cũng thấy hơi nóng chạm vào mặt. Chàng kinh hoàng vô cùng, thấy chưởng lực của đối phương chẳng những quái dị, lại uy mãnh không thể tưởng tượng. Nếu đối phương tấn công liên tiếp mấy chưởng, có lẽ Kiếm khí của chàng cũng phải hao.

Không hạ được Kim Ngang Tiêu, Câu Hồn bang chủ tức giận quát lớn một tiếng, vận dụng toàn lực vào hai tay. Từ sau chiếc mặt nạ bằng đồng, khói bốc lên nghi ngút, như thể toàn thân Câu Hồn bang chủ đã bốc cháy. Thật là thứ trường lực quái dị vô song, võ lâm chưa từng nghe thấy.

Câu Hồn bang chủ sắp ra tay tấn công chưởng thứ hai thì đột nhiên từ phía trên mặt đường hầm, những tiếng chất chứa vắng xuống. Thì ra bên trên trận giao phong của Vạn Độc Thần Cô và Phi Long thư sinh vẫn tiếp diễn kịch liệt, bọn Câu Hồn bang chủ từ nãy giờ chỉ chú ý đối phó với Kim Ngang Tiêu nên không nghe thấy.

Lúc này, giữa khi im lặng vận công, tiếng giao tranh của cây sáo ngọc chạm phải gậy trúc mới vắng xuống rõ mồn một, khiến chẳng những Câu Hồn bang chủ và người bị mặt giạt mình sững sốt mà cả cô gái xấu xí bị thương cùng Kim Ngang Tiêu ngồi trong phòng luyện Kiếm khí cũng nghe thấy rõ.

Giữa lúc ấy, bỗng thấy chất một tiếng dữ dội, tiếp theo là tiếng Phi Long thư sinh kêu “a” lên một tiếng đau đớn, như thể bị trúng thương.

Tiếng cười khanh khách của Vạn Độc Thần Cô đã vang lên :

- Phi Long bằng hữu, một chiêu “Quái Nhân Đầu Tử” của ta như thế nào? Hãy tiếp một chiêu nữa của lão nương.

Liền sau đó sáo ngọc vun vút vang lên, Phi Long thư sinh la lên một tiếng thảm thiết.

Phía dưới hầm, Câu Hồn bang chủ đã dừng hẳn lại, không tấn công Kim Ngang Tiêu nữa. Nghe thấy tiếng Phi Long thư sinh la lên lần thứ hai, Câu Hồn bang chủ bỗng lớn tiếng :

- Phụ thân lâm nguy, mau lên cứu người.

Kẻ bị mặt cũng kêu lên kinh hoàng :

- Phụ thân lâm nguy!

Cả hai vừa xoay người lại, nhưng chưa kịp nhảy lên thì từ cửa hầm đã có giọng nói vắng xuống :

- Câu Hồn bang chủ! Ta tìm người mãi nay mới thấy ở đây.

Chỉ nghe thấy tiếng nơi đó, Kim Ngang Tiêu đã mừng rỡ bội phần, trong lòng phấn chấn, như thể người sắp chết đuối vớ được chiếc phao. Tiếng nói đó chính là tiếng của Túy Phật Thiên Hồ!

Tiếng nói của Túy Phật Thiên Hồ vừa dứt đã có tiếng kêu nửa mừng nửa sợ của Bạch Thiên Vân vọng xuống :

- Đại sư, Kim hiền đệ quả nhiên ở trong phòng dưới hầm này!

Nhưng Câu Hồn bang chủ đã phản ứng thần tốc, trong tay y đang sẵn vận dụng “Hồng Nê Xích Thiết chưởng”, y đã nhắm người Túy Phật Thiên Hồ đánh ra một chưởng mạnh như sấm sét.

Chỉ thấy bùng lên một tiếng dữ dội, nhiệt khí bốc ra kinh hồn, Túy Phật Thiên Hồ chỉ kịp kêu “ái chà” một tiếng, thân hình ông đã bay thốc đi như mũi tên.

Túy Phật Thiên Hồ vốn là người to lớn mập mạp. Thân hình ông như con trâu chuang băng lên mái chùa Kim Đinh tự, nghe rầm một tiếng, làm cái rui, xà, mái ngói vỡ vụn rớt xuống rào rào. Túy Phật Thiên Hồ không ngờ chưởng pháp của Câu Hồn bang chủ lợi hại như vậy, nên bị thất thế ngay từ chiêu đầu.

Sở dĩ chưởng lực của Câu Hồn bang chủ mạnh đến độ đánh tung người Túy Phật lên một phần vì kinh lực “Hồng Nê Xích Thiết chưởng” quá sung mãn, một phần vì đường hầm chật hẹp, chưởng lực thu hẹp lại nên khi phát ra như thể một viên đạn phát khỏi nòng súng.

Cũng may Túy Phật Thiên Hồ là Phật môn cao thủ, lịch lãm đã nhiều, nên khi thấy bất lợi không dám cưỡng lại, đành để chưởng lực của đối phương đánh tung người lên cao hầu dựa đó mà tránh đòn. Tuy vậy, chân khí của Túy Phật cũng bị đảo lộn, tạng phủ bị nội thương rồi.

Câu Hồn bang chủ đang nóng lòng cứu Phi Long thư sinh nên sau khi phát chưởng, y nhảy ra ngoài ngay. Thân hình Câu Hồn bang chủ thần tốc linh diệu đến nỗi Bạch Thiên Vân đứng kê bên cửa hầm, chỉ thấy vút một tiếng như cuồng phong, chớ không nhìn thấy người của Câu Hồn bang chủ bay ra.

Bạch Thiên Vân cũng bị một phần kinh lực “Hồng Nê Xích Thiết chưởng” đẩy lùi lại mấy bước. Đến khi chàng định thần lại thì vừa thấy ở dưới hầm nhảy lên một người bị mặt.

Chẳng biết nếp tẻ thế nào, Bạch Thiên Vân liền nhảy lại, chắn đường y, miệng quát lớn :

- Đứng lại!

Người bịt mặt cười nhạt một tiếng, năm ngón tay xòe ra như vuốt chim ưng, nhắm ngực Bạch Thiên Vân cào tới, Bạch Thiên Vân thấy kinh lực ở năm đầu ngón tay của đối phương phát ra xoe xoe, nên kinh hãi vội né tránh.

Nhưng người bịt mặt biến chiêu thần tốc vô cùng. Chỉ thoáng một cái năm đầu ngón tay của y đã bấu chặt vào bả vai Bạch Thiên Vân.

Chàng thấy “phập” một tiếng, đầu vai đau tê dại hẳn, mắt hoa lên loạng choạng muốn ngã gục xuống. Năm đầu ngón tay của người bịt mặt như năm cái móc sắt đã đâm thủng thịt bả vai Bạch Thiên Vân, lòi cả xương trắng ra ngoài.

Người bịt mặt xuống tay độc ác vô cùng. Y thấy Bạch Thiên Vân đã bị thương, liền cười khẩy một tiếng, bàn tay y lại chụp xuống, định cào vào ngực Bạch Thiên Vân, lòi cả tim phổi chẳng ra ngoài.

Nhưng số Bạch Thiên Vân chưa đến lúc chết nên khi bàn tay của người bịt mặt sắp chạm vào ngực chàng thì ở phía sau lưng người bịt mặt đã có một bóng người cao lêu khêu nhảy đến nhanh như gió, ngón tay trở chìa ra định đâm vào huyệt đạo ở sau lưng người bịt mặt.

Người vừa nhảy đến chẳng phải ai xa lạ chính là Giang Nam Tửu Quỷ. Nguyên Túy Phật Thiên Hồ, Giang Nam Tửu Quỷ và Bạch Thiên Vân từ lúc vào Côn Luân thánh địa, không lúc nào rời nhau, nên khi lên Kim Đỉnh tự này, cả ba người cùng đến một lúc.

Giang Nam Tửu Quỷ thấy Bạch Thiên Vân lâm nguy vội nhảy đến cứu.

Người bịt mặt chỉ nghe tiếng gió cũng biết có người định đâm vào tử huyệt của mình, liền buông Bạch Thiên Vân ra và xoay người né tránh.

Y đang tức giận thừa lúc Giang Nam Tửu Quỷ đang nhảy tới y liền xử một thế chưởng quái dị, nhắm bốn yếu huyệt trên người Giang Nam Tửu Quỷ tấn công.

Giang Nam Tửu Quỷ cười khi một tiếng, vận dụng “Tửu Công” vào hai tay, đưa lên gạt đỡ thế chưởng của đối phương.

Không ngờ chỉ thấy bộp một tiếng, cánh tay của Giang Nam Tửu Quỷ vừa chạm vào chưởng của đối phương đã thấy bất lợi toàn thân Giang Nam Tửu Quỷ rung chuyển, cánh tay đau đớn như muốn gãy lìa, không những thế, kinh lực của đối phương còn đẩy lùi Giang Nam Tửu Quỷ lại mấy bước.

Giang Nam Tửu Quỷ kinh hãi thất thần. Cứ luận về công lực thì Giang Nam Tửu Quỷ đã đứng vào hàng đệ nhất lưu cao thủ rồi. Môn “tửu công” của ông, luyện trên hai chục năm chưa gặp mấy ai là địch thủ, trừ những nhân vật lừng tiếng giang hồ, còn không ai có thể chống nổi môn “tửu công” đó.

Vậy mà lúc này, Giang Nam Tửu Quỷ cơ hồ không đỡ một chưởng của kẻ bịt mặt. Kẻ đó là ai mà võ công ghê gớm đến thế?

Người bịt mặt đẩy lui được Giang Nam Tửu Quỷ, nhưng đang quan tâm đến việc cứu Phi Long thư sinh, thành ra y không tấn công tiếp theo, mà chỉ tiếp tục nhảy đi, tiếp tay với Câu Hồn bang chủ để vây đánh Vạn Độc Thần Cô.

Lại nói khi Câu Hồn bang chủ nhảy ra khỏi nhà hầm thì vừa đúng lúc Phi Long thư sinh đang lâm nguy. Thật ra công lực của Phi Long thư sinh và Vạn Độc Thần Cô, hai đệ nhất cao thủ đương thời, đều bình đẳng, nhưng Vạn Độc Thần Cô lại hơn Phi Long thư sinh một chữ “độc”.

Trong khi giao chiến, Phi Long thư sinh luôn luôn phải thận trọng, đề phòng Vạn Độc Thần Cô hạ độc, nên khí thế cũng giảm đi phần nào. Vạn Độc Thần Cô là người cực kỳ thông minh, lão luyện giang hồ, làm sao không biết lợi dụng ngay ưu điểm đó.

Bởi thế sau khi giao chiến được dư trăm hiệp thì Phi Long thư sinh đã bị hạ phong, chiếc gậy trúc của lão bị chiếc sáo ngọc phạt đứt ngay một khúc, còn bả vai lão bị chiếc sáo ngọc đâm trúng một đòn.

Khi Câu Hồn bang chủ nhảy tới đã trông thấy Phi Long thư sinh đang lùi, một bên vai máu chảy ròng ròng, tình thế thập phần nguy cấp. Câu Hồn bang chủ liền quát lên một tiếng giờ song chưởng tấn công liền.

Vạn Độc Thần Cô cười khanh khách, đưa sáo ngọc lên đẩy lui chưởng lực của đối phương đoạn quát lớn :

- Ngươi là Câu Hồn bang chủ phải không? Hay lắm, hôm nay chủ nhân Đào Hoa cung sẽ lột mặt nạ bằng đồng của ngươi để cho võ lâm xem mặt mũi ngươi như thế nào.

Câu Hồn bang chủ cười nhạt một tiếng đáp :

- Vạn Độc Thần Cô, Đào Hoa cung của ngươi đã bị Câu Hồn bang chiếm giữ, ngươi còn tự xưng chủ nhân Đào Hoa cung sao được. Nếu ngươi chịu thần phục Câu Hồn bang, bốn tọa sẽ dành cho ngươi một địa vị cao cấp trong bốn bang, thống lãnh quần hùng thiên hạ, ngươi nghĩ sao?

Vạn Độc Thần Cô cười lên như điên khùng nói :

- Muốn ta thần phục không khó, chỉ cần nhà ngươi chịu nổi mười chiêu “Tiêu Hồn sáo” của ta.

Vạn Độc Thần Cô nói chưa dứt lời thì một luồng gió nóng như lửa thiên đã ập đến người mụ. Đó là Bang chủ đã sử dụng “Hồng Nê Xích Thiết chưởng” tấn công mụ, khí thế mạnh như làm bể lộn núi rồi.

Vạn Độc Thần Cô thấy chưởng lực quái dị của đối phương vội vận dụng nội gia chân khí hộ thể, một mặt dùng chưởng lực đẩy lui thế công của đối phương. Nhưng chỉ một lát sau mụ đã có ý coi thường công lực của Câu Hồn bang chủ. Cây sáo ngọc trong tay Vạn Độc Thần Cô lại vũ lộng, chẳng

những luôn luôn tấn công Câu Hồn bang chủ mà còn thừa thế nhắm các yếu huyệt của Phi Long thư sinh điểm tới, khiến Phi Long thư sinh tuy đã có viện binh, nhưng sẵn bị trọng thương, cũng phải nhiều phen luống cuống.

Giữa lúc ấy, bỗng thấy vút một tiếng như lụa xé, một bóng người đã nhảy vào vòng chiến, không biết người này dùng chiêu pháp thế nào mà đột nhiên xung quanh Vạn Độc Thần Cô như có muôn ngàn chuông hình bao bọc.

Rồi bỗng thấy “bịch” một tiếng, thế chuông của người đó đã đánh trúng cánh tay của Vạn Độc Thần Cô. Chuông lực đó mãnh liệt vô song, Vạn Độc Thần Cô bị rung chuyển cả cánh tay, bả vai tê dại, chiếc sáo ngọc cũng suýt văng ra khỏi tay mụ.

Vạn Độc Thần Cô bình sinh chưa gặp một người nào công lực ghê gớm như thế bao giờ, nên mụ khiếp hãi, “a” lên một tiếng, đoạn lùi lại giương mắt nhìn.

Té ra người vừa nhảy tới tấn công mụ là một người bịt mặt. Trên mặt y có một miếng vải đen che kín, chỉ để hở đôi mắt long lanh sáng quắc hữu thần.

Khi người bịt mặt xuất hiện thì chẳng những Vạn Độc Thần Cô ngạc nhiên mà ngay cả Phi Long thư sinh cũng kinh dị, chỉ có Câu Hồn bang chủ đã gặp người đó từ trước nên có vẻ thản nhiên không chút ngỡ ngàng.

Phi Long thư sinh đưa mắt nhìn người bịt mặt, rồi lại quay nhìn đến Câu Hồn bang chủ như dò hỏi. Chỉ thấy Câu Hồn bang chủ khẽ gật đầu, không nói gì.

Bỗng người bịt mặt trầm giọng hỏi :

- Câu Hồn bang chủ hãy lo vết thương cho phụ thân, để mặc ta thù tiếp chủ nhân Đào Hoa cung.

Nói vừa dứt lời y đã giơ tay tấn công Vạn Độc Thần Cô liền. Muốn thử công lực của đối phương, Vạn Độc Thần Cô không dùng sáo ngọc chống đỡ, mà đưa tay trái lên gạt đỡ.

Hai chuông giao nhau, nghe “ùm” một tiếng kinh thiên động địa. Cả hai người cùng lùi lại một bước.

Người bịt mặt chẳng nói chẳng rằng lại giơ chuông định tấn công nữa.

Vạn Độc Thần Cô trong lòng vô cùng kinh dị vội quát lớn :

- Khoan! Ngươi là ai?

Đó là vì Vạn Độc Thần Cô thấy chuông lực của y quá mạnh, nghĩ trên đời này trừ những cao thủ nổi danh nhất, không thể còn ai tu luyện đến mức đó.

Người bịt mặt cất tiếng cười lạnh lạnh :

- Ta không có tên. Ngươi cứ gọi ta là kẻ vô danh cũng được.

Vạn Độc Thần Cô cả giận múa tít cây sáo ngọc, như một giải lụa trắng bay đến quấn lấy người kẻ bịt mặt. Những lỗ sáo lướt trong không khí như có người thổi, nổi thành điệu sáo vi vu nghe rất ghê rợn, quả là thứ khí giới lạ lùng vô song. Năm xưa điệu sáo này của Vạn Độc Thần Cô đã sát hại biết bao cao thủ võ lâm nên mới được đặt tên “Tiêu Hồn sáo”.

Người bịt mặt thi triển khinh công, lướt mình ra khỏi thế sáo của Vạn Độc Thần Cô, rồi lại cất tiếng cười dài và nói :

- Vạn Độc Thần Cô đừng ý mình có sáo ngọc nữa. Ngươi tưởng ta không có bảo vật hay sao?

Người bịt mặt vừa dứt tiếng, bỗng thấy soạt một tiếng đồng thời hồng quan rực rỡ chói lòa tựa hồ như mặt trời vừa sa xuống đất.

Bầu không khí đang mát lạnh bỗng ấm áp hẳn lên, tuy không nóng nực như khi Câu Hồn bang chủ phát “Hồng Nê Xích Thiết chuông” nhưng hơi nóng cũng tỏa ra khắp nơi.

Đó là người bịt mặt đã rút thanh kiếm đao ở sườn hấn. Thanh kiếm đó quả là bảo vật kỳ lạ của thế gian, lưỡi kiếm lấp lánh đỏ hồng, đồng thời lại tạo ra nhiệt khí hết sức lạ lùng.

Nhác trông thấy thanh kiếm, Vạn Độc Thần Cô đã rú lên căm giận :

- Hồng Tử kiếm! Ngươi đã lấy trộm bảo vật của ta để ở Đào Hoa cung!

Người bịt mặt cười lớn :

- Vạn Độc Thần Cô đừng mơ hồ nữa. Đào Hoa cung đã tan vỡ, còn bảo vật nào giữ được? Và lại Hồng Tử kiếm đâu có phải của Đào Hoa cung, mà là Kiếm lệnh hưng giáo của Ngũ Quỷ môn!

Quả thực Vạn Độc Thần Cô đã cướp thanh kiếm đó trong tay Kim Ngang Tiêu.

Sau khi Thần Diệu Lang Quân Trương Tuệ Lâm, Chương môn nhân của Ngũ Quỷ trao thanh kiếm đó cho chàng.

Vạn Độc Thần Cô tức giận vô cùng múa tít cây sáo ngọc tấn công người bịt mặt.

Trong chớp mắt một trận ác chiến đã diễn ra. Thân pháp của hai người quá mau lẹ, chỉ thấy như hai vệt khói quấn lấy nhau không còn trông rõ hình người nữa.

Hồng Tử kiếm và cây sáo ngọc của Vạn Độc Thần Cô rít lên những tiếng rợn người.

Bạn đang đọc truyện *Cự Linh Thần Chương* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 26: Độc Bá quần hùng - Võ lâm minh chủ

Sau khi Câu Hồn bang chủ và người bịt mặt nhảy lên mặt hầm để cứu Phi Long thư sinh, Kim Ngang Tiêu ngồi trong phòng luyện kiếm mới biết rằng chàng thoát chết.

Lúc này dưới nhà hầm trong căn phòng chỉ còn một mình Kim Ngang Tiêu, với cô gái bị đánh trọng thương đang nằm rên rĩ.

Cô gái xấu xí ngược mắt nhìn về phía Kim Ngang Tiêu với cặp mắt lạ lùng, nửa như oán trách nửa như triu mến.

Kim Ngang Tiêu bỗng thấy rung mình. Chàng có cảm tưởng như đã nhìn thấy đôi mắt này ở đâu rồi. Chàng chau mày, nhưng trong lúc đang luyện Kiếm khí, nguy hiểm vô cùng chàng không thể mớ mồm ra nói chuyện và cũng không có thì giờ để suy nghĩ.

Lúc này là cơ hội may mắn để chàng thu kiếm, hoàn thành môn công phu này. Nếu chậm trễ, chàng chẳng được may mắn như vừa rồi nữa. Kẻ thù đã rút lên trên, nhưng tiếng giao tranh vẫn vắng xuống rõ mồn một. Bất luận phe nào thắng, phe nào bại, cũng có kẻ xuống quấy rầy cản trở chàng.

Kim Ngang Tiêu thừa biết cô gái xấu xí này là ai, chàng cũng không e ngại bởi vì nàng không có ý hãm hại chàng. Chàng đang suy nghĩ, bỗng thấy tiếng cô gái xấu xí phều phào nói như sắp hết hơi :

- Không thu kiếm... rút lui, còn đợi đến bao giờ nữa.

Kim Ngang Tiêu giật mình, định thần lại, quyết gạt bỏ mọi việc phức tạp sang một bên, để tâm trí ổn định, thần thái sáng khoái, hầu thu kiếm theo đúng quy luật.

Trước mặt chàng Đệ tứ Bát Quái đồ vẫn mờ rộng. Người có công lực dù cao đến đâu, nếu không học cách luyện khí qua đệ nhứt, nhị và tam đồ, thì khi nhìn lên tám Đệ tứ đồ này, chẳng những không nhìn thấy hình vẽ bát quái, mà còn tưởng lầm là bức tường đá. Khi mới bước chân vào căn phòng này, Kim Ngang Tiêu cũng tưởng bốn bức tường đá trống trơn, trừ tám Bát Quái đồ ở trước mặt.

Những hình vẽ nổi lên rõ rệt, hình Bát Quái quay cuồng như vụ trụ u minh, nhưng khi Kim Ngang Tiêu định được thần rồi, chàng nhìn thấy các dấu hiệu: nào đầu là Phúc Tri huyết, Thái Tinh huyết, Tâm Dương huyết, Khai Đo huyết, nào đầu là mạch Kinh Bắc, mạch Tứ Vi.

Mắt Kim Ngang Tiêu nhìn rõ đồ ảnh, thần trí cũng tự nhiên theo đó mà biến suy và chân khí của chàng tùy tâm mà vận chuyển.

Chẳng bao lâu nội lực thu cả vào Đan Điền, nhâm mạch nhĩ huyết khai thông. Xoẹt... xoẹt... luồng Kiếm khí như rồng trắng mờ quay tít quanh mình chàng, hơi kiếm tỏa ra mát lạnh.

Đột nhiên Kim Ngang Tiêu thấy mười đầu ngón tay đau nhói. Thì ra luồng Kiếm khí đã tề ra thành mười sợi dài như sợi chỉ từ lúc nào và mười luồng Kiếm khí trắng bạch đó từ từ rút cả vào mười ngón tay của Kim Ngang Tiêu.

Đây là lúc nguy hiểm nhất. Trong người Kim Ngang Tiêu lúc đó trống rỗng, như không có chút sinh khí nào. Bao nhiêu công lực thượng thừa trong người chàng đều rút cả vào Đan Điền, để Kiếm khí nhập thân mà không chút cản trở.

Lúc này chỉ một ngón tay của người thường, không chút võ công, đâm vào người Kim Ngang Tiêu cũng làm chàng ngã lăn ra chết liền.

Cô gái xấu xí cũng là tay nội công cao cường lẽ nào không hiểu sự thể đó? Bởi thế nàng ngồi dựa lưng vào tường, thở hổn hển, mắt mở tròn nhìn hình ảnh lạ lùng đang diễn ra trong phòng; mười sợi chỉ trắng như bạc đang cuốn lấy người Kim Ngang Tiêu như tơ tằm cuốn kén và cả mười đầu sợi chỉ đó mỗi lúc một chui dần vào mười đầu ngón tay Kim Ngang Tiêu.

Còn Kim Ngang Tiêu lúc đó thật ghê rợn. Chàng trông như người đã chết rồi, mặt mũi nhợt nhạt, hai mắt nhắm nghiền, hơi thở thoi thóp. Kiếm khí chạy qua các huyết đạo của chàng, khiến chàng ở trong tình trạng nửa sống, nửa chết, nửa tỉnh nửa mê.

Giữa lúc ấy có tiếng người thở. Tiếng thở hổn hển mệt nhọc của một người trúng thương nặng. Không phải tiếng thở của cô gái xấu xí mà là tiếng thở từ... cửa hầm vắng lại. Liên theo đó tiếng “bịch... bịch” chậm chạp, rõ ràng là tiếng chân người đã bước xuống.

Cô gái xấu xí giật nẩy người, chồm ngay lên, ngó ra phía cửa. Đôi ống chân người đã bước xuống.

Cô gái xấu xí khẽ rú lên một tiếng. Nàng phải vịn vào tường đứng lên, gắng gượng thu tàn lực, định nhảy lại phía cửa ngăn cản kẻ bước xuống. Nhưng nàng chưa kịp nhảy đến thì bóng người đã xuống tới nhà hầm, thân hình hiện rõ.

Tiếng kêu của cô gái nghẹn ngào mắc trong cổ họng. Nàng đã tìm thấy. Người vừa từ cửa hầm lần xuống chính là Phi Long thư sinh.

Nhưng Phi Long thư sinh lúc này đang bị thương nặng. Tuy đã điểm vào các huyệt đạo để cầm máu lại, nhưng đầu chiếc sáo ngọc của Vạn Độc Thần Cô có tẩm những chất kỳ độc, nên khi đâm vào vai Phi Long thư sinh chất độc đó đã thấm vào máu ngay.

Người khác tất nhiên đã chết vì chất độc này từ lâu, nhưng Phi Long thư sinh là nhân vật đứng hàng đệ nhất lưu cao thủ tuy nhất thời chưa tìm được thuốc giải độc công hiệu, nhưng cũng còn vận dụng được nội lực ngăn cản chất độc trong người, không cho chúng lâm nguy.

Sau khi Phi Long thư sinh trúng thương, người bị mặt nhảy đến cứu trợ và giao tranh dữ dội với Vạn Độc Thần Cô. Rồi cả Câu Hồn bang chủ cũng tiếp chiến.

Phi Long thư sinh liền rút ra khỏi vòng chiến, rồi không biết nghĩ sao, lần xuống nhà hầm..

Lúc này trông về mặt Phi Long thư sinh rất ghê rợn. Sắc mặt thường ngày trắng như ngọc của ông đã thấy điểm những vết tròn thâm tím, to bằng miệng chén, loang lổ nhiều nơi. Đó là chất độc của Vạn Độc Thần Cô ngụy tác.

Nhưng đôi mắt của Phi Long thư sinh quắc lên như đôi mắt hổ, dữ dằn nhìn về phía Kim Ngang Tiêu đang ngồi thâu kiếm. Ông cười gằn một tiếng, chường bên mặt từ từ giờ lên, bước lại phía Kim Ngang Tiêu.

Cô gái xấu xí bỗng rú lên :

- Không... không được!

Phi Long thư sinh giật nẩy người vì cô gái đã như một luồng gió nhảy đến đứng chắn trước mặt ông.

Trông thấy cô gái Phi Long thư sinh bỗng “a” lên một tiếng và nghiêng răng nói :

- Té ra ngươi... Súc sinh ngươi định cản trở ta hay sao?

Cô gái không nói, đưa đôi mắt khẩn cầu lên nhìn Phi Long thư sinh.

Phi Long thư sinh bỗng quát lớn :

- Nếu ngươi không tránh sang một bên, ngươi chớ trách ta vô tình.

Nói đoạn lão giờ chường lên, nhắm đỉnh đầu cô gái như sắp hạ xuống.

Cô gái xấu xí thở dài một tiếng, nhắm mắt cúi đầu, miệng khẽ nói :

- Cha... cha giết con đi rồi hãy giết chàng!

Phi Long thư sinh nghe mấy lời đó, bỗng rung mình. Chường sắp hạ xuống Thiên Linh Cái của cô gái, tự nhiên dừng lại do dự.

Trong lúc Phi Long thư sinh do dự như vậy thì bên trong buồng, những sợi chỉ bạc xung quanh Kim Ngang Tiêu đã biến mất hết. Mười luồng Kiếm khí đã thâu hết cả vào cơ thể Kim Ngang Tiêu rồi.

Nhưng lúc này Kim Ngang Tiêu vẫn hôn mê bất tỉnh. Chàng có biết đâu ở cửa phòng cô gái xấu xí đang liều chết, che chở tính mạng cho chàng.

Phi Long thư sinh bỗng thở dài một tiếng, buông tay xuống, đoạn chẳng nói chẳng rằng, lão quay người chậm chạp đi lên mấy bậc đá lên phía trên.

Cô gái xấu xí thấy Phi Long thư sinh bỏ đi, mừng rỡ đến nghẹn ngào. Lúc này bao nhiêu tình cảm kinh hoàng, đau khổ, chán nản chưa chút lẫn lộn với vui mừng, làm vết nội thương tác quái.

Cô gái đột nhiên thấy mắt hoa lên, ngã gục xuống bậc đá, không hay biết gì nữa.

Nhưng ngay lúc ấy một bóng người từ phía trên nhảy xuống nhà hầm ôm xốc cô gái xấu xí đó lên, chẳng kịp nhìn vào trong phòng liền phi thân trở lên đem cô gái đi mất tích.

Lại nói Kim Ngang Tiêu sau khi thâu kiếm được rồi thì hôn mê bất tỉnh. Nhưng chỉ một lát sau chân khí vận chuyển, nội lực từ Đan Điền tỏa ra, sung túc,

cường liệt hơn bao giờ hết.

Chàng mở bừng mắt, thấy luồng Kiếm khí đã biến mất, nên cả mừng biết rằng công phu đã thành. Chàng đứng phắt ngay lên đến trước di thể đại sư bá sụp lạy và khẽ nói :

- Đa tạ đại sư bá đã chỉ điểm. Tiểu đệ không phụ lòng kỳ vọng của Tổ sư và các vị sư bá Trưởng lão.

Đoạn Kim Ngang Tiêu nhảy đến bốn bức tường, lần lượt tháo các bản đồ Bát Quái lại. Đây là đệ nhất bảo vật của môn, chàng có nhiệm vụ bảo vệ, không để lọt vào tay kẻ khác.

Khi ra đến cửa phòng đá, chàng thấy mấy vết máu trên nền đá liền ngẩn người ra nhìn: chàng đã nghĩ đến việc cô gái xấu xí liều mạng cứu chàng. Vừa rồi cô gái bị trọng thương còn nằm ở đó, nay đã biến đâu mất rồi. Kim Ngang Tiêu không rõ là trong lúc chàng đang hôn mê thì có một người lạ mặt nhảy xuống đem nàng đi.

Kim Ngang Tiêu vừa tiến đến cửa hầm nơi có những bức đá đưa lên trên, thì đã nghe thấy những tiếng vũ khí va chạm nhau cùng tiếng chuông phong phát động ầm ầm, từ phía trên vọng xuống. Rõ ràng là bên trên đang xảy ra những trận ác chiến. Thật không ngờ hôm nay Kim Đình tự lại bị vô lâm xâm phạm đến thế này.

Kim Ngang Tiêu bây giờ là người thừa kế chính thức của Côn Luân phái, nhiệm vụ của chàng là phải bảo vệ nơi tôn nghiêm này. Vì thế vừa nghe thấy tiếng giao tranh, hỗn loạn. Kim Ngang Tiêu đã nóng lòng sốt ruột, vội theo đường hầm nhảy lên ngay.

Chẳng ngờ chàng vừa bước lên được một bức đá thì từ phía trên một bóng người nhảy vọt xuống lẹ như chớp nhoáng.

Thoáng thấy có người ở dưới đường hầm, bóng người vừa nhảy xuống đã vung kiếm chém liên.

Ánh kiếm vừa bay đến trước mặt Kim Ngang Tiêu, đã thấy “keng” một tiếng, một nửa thanh gươm gãy rời bắn tung vào tường đá, Kim Ngang Tiêu kinh ngạc kêu “à” lên một tiếng, chàng đã nhận thấy người vừa nhảy xuống là ai rồi.

Còn bóng người nọ cũng lao đảo và thốt lên tiếng kêu nửa kinh ngạc nửa mừng rỡ :

- Ái chà, Kim hiền đệ! Ngu huynh lại hồ đồ, tưởng là quân thù!

Thì ra người đó chính là Bạch Thiên Vân. Nguyên Bạch Thiên Vân nóng lòng lo cho tính mạng của Kim Ngang Tiêu, nên nhảy xuống hầm đá định che chở cho chàng. Y vẫn tưởng chàng còn ngồi luyện kiếm trong phòng, còn kẻ đứng ngoài tất nhiên là địch nhân tìm cách ám hại Kim Ngang Tiêu khi chàng luyện kiếm, nên Bạch Thiên Vân mới vội vã chém như vậy.

Cũng may Kim Ngang Tiêu vừa dùng chỉ lực búng vào lưỡi kiếm gãy đôi, thì chàng đã nhận ngay Bạch Thiên Vân nên mới thu hồi thần công tuyệt kỹ lại. Nếu không luồng chỉ lực còn đủ xuyên qua ngực Bạch Thiên Vân như mũi tên xuyên qua bùn.

Kim Ngang Tiêu vội đỡ Bạch Thiên Vân và hỏi :

- Bạch huynh có bị thương không?

Bạch Thiên Vân lắc đầu cười :

- Không sao cả, chỉ hù vĩa vuốt chém làm phải hiền đệ mà thôi.

Đôi bạn gặp nhau sau khi trải qua bao hoạn nạn, mừng rỡ bội phần.

Nhưng Bạch Thiên Vân đã nắm tay Kim Ngang Tiêu và nói :

- Hiền đệ, mau lên đây. Quần hào thiên hạ kéo cả lên Kim Đình tự này rồi.

Kim Ngang Tiêu ngạc nhiên hỏi :

- Đường lên Kim Đình tự đã bị bịt kín, làm sao họ còn lên đây được? Mà Bạch huynh làm thế nào đến đây?

Bạch Thiên Vân đáp :

- Sau khi hiền đệ chạy vào đường hầm rồi thì chúng anh hùng cũng bắt đầu tàn sát cả. Tình cờ có người phát giác ra bọn Câu Hồn bang tìm thấy một lối đi ở sườn núi, nên họ ủa nhau định kéo cả lên. Nhưng lối đi rất khó khăn, chỉ có một người đi lọt. Về sau bọn U Minh cung cho một người vào trước, vòng ra cửa hầm, vận dụng cơ quan làm cho khối đá chặn cửa hầm phải nhích sang một bên. Thế là bọn U Minh cung cũng kéo ủa cả vào đường hầm. Nhưng bọn chúng cũng phải chết hết mười tên vì hơi độc. Chủ nhân U Minh cung tìm được đầu mối cơ quan, bịt kín lỗ hơi độc, cả bọn mới kéo vào được.

Kim Ngang Tiêu tỏ vẻ ngạc nhiên :

- Chủ nhân U Minh cung chỉ muốn lên Kim Đình tự một mình để độc chiếm các bảo vật. Vậy mà y lại có lòng tốt vận dụng cơ quan để quần hào kéo cả

lên Kim Đình tự, thật là lạ lùng.

Bạch Thiên Vân cười nói :

- Kim hiền đệ không hiểu thâm ý của Cổ Ưng Long hay sao? Y thấy Câu Hồn bang đã lên được Kim Đình tự, sợ đối phó không nổi, nên mới tự ý mở cửa hầm cho quần hào tiến lên. Y chẳng có lòng tốt gì đâu, chẳng qua là muốn Câu Hồn bang xung đột với quần hào trên Kim Đình tự, để bọn y đứng chờ, theo kế ngư ông thủ lợi đó thôi.

Kim Ngang Tiêu nghe nói bọn Câu Hồn bang đã kéo lên Kim Đình tự, liền nhảy phắt lên mặt đất ngay. Nhưng vừa lên trên, chàng đã gặp người đứng nhìn quang cảnh trước mắt.

Bên cánh tả của căn phòng rộng lớn vẫn có một cuộc giao tranh ác liệt đang tiếp diễn giữa một bên là Vạn Độc Thần Cô, một bên là Câu Hồn bang chủ và người bịt mặt. Nhưng bầu không khí trong phòng gay gắt khác thường là vì ngoài ba kẻ giao tranh, còn biết bao nhân vật võ lâm đứng quanh. Tất cả các ngõ ngách, cửa sổ, cửa ra vào, rui nhà, mái nhà đều có người đứng quan sát trận đấu.

Chỗ này thì lấp lánh những mặt nạ bằng đồng với áo đen viền trắng. Đó là bọn Câu Hồn bang. Chỗ kia lại có áo vàng, áo đỏ, áo xanh thắp thoáng. Đó là bọn U Minh cung. Rồi một phía lại có tăng bào pháp phôi cùng với đại bào. Đó là quần hùng thiên hạ. Có thể nói Kim Đình tự lúc này đông nghẹt những người.

Tuy vậy, không một ai chịu xuất đầu lộ diện, mà chỉ đứng quan sát trận đấu.

Kim Ngang Tiêu từ phía dưới nhảy lên, đứng nấp sau bệ đá lớn có di tượng của vị tổ sư nên nhất thời không ai để ý đến chàng. Thấy kẻ đại thù Câu Hồn bang chủ ngay trước mặt, chàng đã sôi ruột tím gan, nhưng thấy y đang giao chiến với Vạn Độc Thần Cô, chàng đành đứng im xem sự thế ra sao.

Trận giao tranh ngày càng dữ dội. Lúc này mọi người đứng quanh mới nhận thấy Vạn Độc Thần Cô quả là danh bất hư truyền với những chiêu Tiêu Hồn sáo quý khốc thần sầu. Một mình mụ phải đấu với hai cao thủ mà mụ vẫn tung hoành như vào chỗ không người.

Trong ba người giao đấu, người chịu thế kém nhứt lại là Câu Hồn bang chủ. Đó là vì y tự thị có Hồng Nê Xích Thiết chưởng, vẫn không chịu dùng binh khí. Nhưng hai ngọn chưởng đỏ như lửa của y tuy lợi hại, vẫn không bằng cây sáo độc, vì nếu để tay không chạm vào đầu sáo này thì dù có công lực cái thế cũng bị chất độc ở đầu sáo truyền sang người ngay.

Vạn Độc Thần Cô đã nhận thấy nhược điểm của đối phương nên mụ luôn luôn dùng cây sáo ngọc nhằm Câu Hồn bang chủ tấn công, khiến y phải lùi luôn mấy lần.

May nhờ có người bịt mặt sử dụng cây Hồng Tử kiếm thần xuất quỷ mạt, nên nhiều lúc Câu Hồn bang lâm nguy, người bịt mặt lại cứu gỡ cho y.

Thanh Long thần kiếm

Ba bóng người quần thảo với nhau như thể bóng ma chấp chờn, nhiều lúc quần hấn vào nhau khiến người đứng ngoài không thể phân biệt đâu là Câu Hồn bang và người bịt mặt, đâu là Vạn Độc Thần Cô.

Giữa lúc ấy, đột nhiên Vạn Độc Thần Cô rú lên một tiếng, tấn công Câu Hồn bang chủ liền một lúc bảy ngọn sáo nhanh như điện chớp, cả thầy đều nhắm các yếu huyệt của Câu Hồn bang chủ.

Câu Hồn bang chủ giật mình vội lùi mấy bước. Hai ngọn chưởng Hồng Nê lập tức tạo thành một luồng kinh lực nóng như lửa, thiên hộ trừ thân thể, vì y đã biết bảy chiêu sáo đó mới chỉ là giáo đầu mở đường cho những chiêu ác hại hơn.

Không ngờ Vạn Độc Thần Cô chẳng những không tiến lên mà chỉ lùi lại một bước.

Đồng thời Vạn Độc Thần Cô giơ cây sáo ngọc lên, cất tiếng cười khanh khách.

Ở phía ngoài, có tiếng Lãnh Xà bà bà thét lạnh lạnh :

- Coi chừng mụ hạ độc!

Lãnh Xà bà bà, chủ nhân Vạn Độc Xà Âm đảo, cũng là một tay hạ độc trứ danh, nên nhất cử nhất động của đối phương mụ đều thấy rõ. Quả nhiên Vạn Độc Thần Cô nhận thấy đối phương đã kéo đến đông, quần hào lại tụ tập đầy đủ trong căn phòng của Kim Đình tự, mụ đã nghĩ ngay đến việc hạ độc cả một loạt cho tiện.

Chẳng ngờ Lãnh Xà bà bà đứng ngoài, vừa thấy cử chỉ của mụ, đã thét lên để cảnh cáo Câu Hồn bang chủ.

Nhưng tiếng thét của Lãnh Xà bà bà cũng không mau lẹ bằng động tác của người bịt mặt. Chỉ thấy hồng quang lóe lên làm hoa mắt mọi người rồi “kịch” một tiếng rất dòn.

Vạn Độc Thần Cô rú lên một tiếng căm hận, lùi lại một bước và giơ ngọn sáo lên coi. Thì ra thanh Hồng Tử kiếm sắc bén khác thường, đã chém cụt ngay một đầu cây sáo ngọc của Vạn Độc Thần Cô.

Cây sáo ngọc này vốn là vật chí bảo, do sư phụ của Vạn Độc Thần Cô là Độc Dược Vương Bà khi xưa truyền lại cho mụ. Thường thường đao kiếm

không thể nào chém mẻ, ngay dù đến bảo đao báu kiếm cũng không thể nào làm đứt được cây sáo ngọc này.

Nhưng Hồng Tử Kiếm là di vật của Ngũ Quỷ môn, sắc bén hơn các bảo kiếm gấp bội. Hơn nữa người bị mặt lửa lúc Vạn Độc Thần Cô đang đắc chí, chém trộm một nhát, nếu không với một cao thủ đệ nhất hạng như Vạn Độc Thần Cô, để gì chém trúng cây sáo của mụ.

Vạn Độc Thần Cô thấy bảo vật của mình bị chém đứt mất một khúc bằng đốt ngón tay, liền biến hẳn sắc mặt. Tuy mụ là bậc tiền bối võ lâm, võ công vào hạng đệ nhất lưu cao thủ nhưng vẫn không thoát khỏi thường tình là sợ dị đoan. Phàm những nhân vật võ lâm giữ bảo đao báu kiếm mình bị gãy hay mẻ đứt, thường cho đó là điềm gở, có thể là dấu hiệu báo nguy cho tính mạng của mình.

Vạn Độc Thần Cô theo thầy học đạo từ thuở nhỏ, được sư phụ ban cho sáo ngọc là thứ vũ khí quý giá nhất của Độc Dược Vương Bà, nên vẫn coi cây sáo ngọc này trọng hơn cả tính mạng của mình.

Bây giờ thấy sáo ngọc bị chém mất một đoạn, trong lòng vừa đau đớn vừa kinh hãi. Mụ trợn mắt nhìn kẻ bị mặt tưởng như muốn ăn tươi nuốt sống ngay đối phương.

Tia nhìn của Vạn Độc Thần Cô không biết biểu lộ oán độc dữ dần thế nào mà chẳng những quần hào đứng quanh thấy lạnh gáy, mà ngay cả Câu Hồn bang chủ và kẻ bị mặt đứng trước mặt mụ cũng thấy rùng mình quên cả tấn công mụ ngay lúc đó.

Đột nhiên một bóng người mặc áo trắng, trên đầu trùm vải trắng trông rất quái dị từ mái chùa nhảy xuống, phi thân vào giữa đấu trường đứng bên Vạn Độc Thần Cô, đối diện với Câu Hồn bang chủ và người bị mặt.

Người mặc áo trắng vừa xuất hiện, trong đám quần hào đã có nhiều tiếng kêu nổi lên :

- Chủ nhân U Minh cung!

Quả nhiên người đó chính là Thiên Nam Nhất Hiệp Cổ Ứng Long và cũng là phu quân của Vạn Độc Thần Cô.

Từ lúc quần hùng tiến vào Côn Luân thánh địa, đến bây giờ họ mới thấy đôi vợ chồng này xuất hiện cùng một lúc.

Tuy quần hào đã biết chủ nhân U Minh cung chính là Cổ Ứng Long, y vẫn không chịu bỏ chiếc túi vải trắng trùm kín mặt xuống, Cổ Ứng Long bỗng hướng về Câu Hồn bang chủ nói :

- Tại hạ có điều muốn thương lượng với Câu Hồn bang chủ, vậy xin đôi bên hãy ngừng tay nghe tại hạ nói mấy lời, nên chăng?

Câu Hồn bang chủ cất tiếng cười ha hả, có vẻ rất tự đắc :

- Chủ nhân U Minh cung muốn thương lượng điều gì xin cho biết cao kiến?

Cổ Ứng Long nói :

- U Minh cung và Câu Hồn bang xưa nay vốn không oán thù gì, tại hạ thiết nghĩ chẳng nên tranh giành giao đấu làm thương tổn hòa khí của đôi bên.

Câu Hồn bang chủ cười nhạt :

- Chủ nhân U Minh cung nói vậy, chẳng hóa dễ quên lắm sao? Còn mấy chục anh em Câu Hồn bang táng mạng trong Thạch Bích trận thì sao?

Cổ Ứng Long điềm nhiên đáp :

- Tại hạ không quên việc đó. Chính vì việc đó mà tại hạ phải thương lượng với Câu Hồn bang chủ.

Câu Hồn bang chủ cất tiếng cười như điên cuồng :

- Câu Hồn bang xưa nay đã có lệ là nếu không xuất trận thì thôi, một khi đã xuất trận tất nhiên đối phương phải chết. Nếu không thì hai chữ Câu Hồn chẳng hóa ra hư danh hay sao? Kẻ nào xâm phạm đến Câu Hồn bang thì lại càng chết mau lẹ. Giết người của Câu Hồn bang, tất nhiên phải thương mạng gấp mười lần. Chẳng thể vì thấy thế kém mà dùng điệu ngôn xảo ngữ để trốn tránh được.

Câu Hồn bang chủ ăn nói có vẻ tự đắc vô cùng, chẳng coi đối phương bằng nửa con mắt. Thái độ ngông cuồng đó khiến Vạn Độc Thần Cô bực giận, toan lên tiếng phát tác thì Cổ Ứng Long bỗng đưa tay ra hiệu, khiến mụ bậm môi lại có vẻ tức giận vô cùng. Xưa nay Vạn Độc Thần Cô đối với Cổ Ứng Long rất ngang ngạnh, nhưng vì lúc này trước mặt quần hùng, mụ đành chịu nhịn để giữ thể diện chủ nhân U Minh cung.

Cổ Ứng Long cười nhạt một tiếng và nói :

- Câu Hồn bang chủ chó vộitướng lắm. Muốn biết U Minh cung có kém thế hay không, Bang chủ hãy coi đây.

Nói dứt lời, Cổ Ứng Long vỗ tay một cái, lập tức có tiếng kêu như sấm nổ. Đồng thời bóng áo đỏ, áo xanh, áo đen không biết từ đâu xuất hiện ra chẳng khác gì một đạo binh. Những nhân vật của U Minh cung mai phục rất tài tình.

Họ chỉ để độ mười người lộ diện tại căn phòng giữa của Kim Đình tự, khiến ai cũng tưởng rằng lực lượng của U Minh cung chỉ có vậy.

Không ngờ chủ nhân U Minh cung vừa ra hiệu, những toán cao thủ như Hồng Y Ngự Điện, Thanh Y đường chủ, Hoàng Sam Vô Sĩ, và Hắc Y sứ giả, mai phục hết vòng trong đến vòng ngoài mới nhất tề hiện thân, khiến U Minh cung như một đạo binh trên trời vừa rơi xuống.

Thì ra bọn người U Minh cung đã vây chặt Kim Đỉnh tự từ bao giờ. Lúc này chẳng những quần hào thiên hạ giật mình thất sắc mà ngay cả bọn Câu Hồn bang cũng kinh hãi thất sắc đưa mắt nhìn nhau không nói được một lời.

Cổ Ứng Long lại cất tiếng sang sảng :

- Hồng Y Ngự Điện! Ta vừa ra lệnh phong tỏa các lối đi xuống núi, bọn người đã thi hành chưa.

Bọn người áo đỏ đáp :

- Lệnh của chủ nhân đã thi hành. Mọi đường xuống núi đều chặn lại hết.

Chặn đường xuống núi tức là nhốt cả mấy trăm người trên đỉnh núi chót vót này. Dù bọn U Minh cung không dùng độc kế hãm hại, chúng chỉ cần phong tỏa liên mấy ngày đêm, quần hùng cũng đủ khốn đốn vì trên Kim Đỉnh tự này làm gì có lương thực mà sống? Trong đám quần hào võ lâm, đã có tiếng nhốn nháo khiếp hãi.

Cổ Ứng Long liền cười khinh một tiếng quay lại nhìn Câu Hồn bang chủ và nói :

- Câu Hồn bang chủ, tại hạ muốn thương lượng như thế này. Vì hòa khí của đôi bên, tại hạ muốn cùng Bang chủ tuyên bố chấm dứt giao tranh giữa Câu Hồn bang và U Minh cung. Sau đó tại hạ và anh em U Minh cung sẽ rút đi hết khỏi nơi này, để Câu Hồn bang hoàn toàn tự do xử trí và hành động trong Kim Đỉnh tự.

Ngạc nhiên, chẳng những Câu Hồn bang ngạc nhiên mà cả quần hùng võ lâm cũng sững sờ. U Minh cung rõ ràng là đang thắng thế, vậy mà chủ nhân U Minh cung lại xin rút lui, khác nào chịu đầu hàng trước Câu Hồn bang.

Cổ Ứng Long lại nói :

- Tại hạ chỉ xin một điều là sau khi Câu Hồn bang tự do chiếm đoạt các bảo vật vô giá của võ lâm tàng trữ trong Kim Đỉnh tự này rồi, thì xin Câu Hồn bang chủ trao lại ngôi Kim Đỉnh tự cùng khu Côn Luân thánh địa cho U Minh cung, để U Minh cung dùng làm nơi trú ngụ mà thôi.

Cổ Ứng Long vừa nói dứt lời, trong số các cao thủ võ lâm đã có những tiếng xôn xao bất mãn, thậm chí có người nóng tính phát ra lời chửi tục tĩu. Bởi vì, rõ ràng là U Minh cung và Câu Hồn bang đang bàn nhau chia sẻ quyền lợi trước mắt, không còn có ai nữa và chúng đã chiếm được Kim Đỉnh tự này rồi.

Còn về phía Câu Hồn bang thì thực sự họ phân vân, chẳng những các bang chúng ngơ ngác nhìn nhau mà ngay cả Bang chủ cũng có vẻ do dự không quyết. Bởi vì đề nghị của U Minh cung nghe ra rất thuận lợi cho Câu Hồn bang. Chủ trương của Câu Hồn bang đến đây chỉ là muốn chiếm những báu vật của võ lâm, những kỳ thư dị phổ của võ học, để Bang chủ luyện thêm võ công thượng thừa, rồi chia cho các cao thủ trong bang học hỏi, hầu tiến đến việc chiếm ngôi Võ lâm Minh chủ, độc bá quần hùng. Sau khi chiếm được các bí quyết võ học, Câu Hồn bang sẽ rút đi ngay, chớ còn nán ná ở đây làm gì? Câu Hồn bang đã có sào huyệt bí hiểm, chỉ có một mình Bang chủ và một số cao thủ tin cậy nhất được biết ở nơi nào mà thôi, còn Bang chúng mỗi khi được đến sào huyệt này đều bị mất, chỉ khi nào đã vào hãm bên trong rồi mới được mở mắt ra.

Câu Hồn bang đã có trụ sở bí mật, chẳng dại gì chiếm Kim Đỉnh tự để quần hào kéo vây đánh. Bởi vậy lời của Cổ Ứng Long rất hợp với tâm lý của Câu Hồn bang chủ.

Chủ nhân U Minh cung lại lên tiếng :

- Câu Hồn bang chủ, tại hạ đề nghị như vậy, chẳng hay Bang chủ nghĩ thế nào?

Câu Hồn bang chủ không đáp, có vẻ bối rối chưa định thì bỗng người bịt mặt cất tiếng cười lớn, tiếng cười của y kéo dài gay gắt như âm thanh sang sảng như sấm rền, chứng tỏ nội lực của y sung túc vô cùng.

Tiếng cười lạ lùng của người bịt mặt làm cho tất cả mọi người ngạc nhiên.

Người bịt mặt cười một hồi rồi nói :

- Họ Cổ kia, kế hoạch của người xảo trá thật, nhưng người lừa bịp được kẻ khác chớ không lừa bịp được Câu Hồn bang. Người nói nhân nghĩa muốn bảo tồn hòa khí với Câu Hồn bang, nhưng lòng thực người muốn Câu Hồn bang phải từ chiến với quần hùng võ lâm.

Nhị hỏ tương tranh nếu chẳng đồng quy ư tận thì cả hai cùng thụ thương suy nhược.

Lúc đó U Minh cung mới đứng ra thanh toán nốt, để chiếm phần thắng tất có, có phải thế không? Họ Cổ kia, nhà người tương Câu Hồn bang không còn ai mưu trí bằng người nữa hay sao?

Người bịt mặt vừa nói dứt lời thì bọn Câu Hồn bang “à” lên một tiếng, bừng tỉnh ngộ nghiêng răng ken két, nhìn Cổ Ứng Long ra vẻ tức giận vô cùng.

Cổ Ung Long bị người bịt mặt nói trúng tim đen, bất giác vừa kinh hãi vừa tức giận. Tiếng nói của người bịt mặt tuy đã biến âm thanh vẫn còn rõ là người tuổi trẻ.

Cổ Ung Long là nhân vật vai vế thế nào trong võ lâm giờ đây bị kẻ hậu bối buông lời ngạo mạn trước mặt quần hào, làm sao không tức giận?

Cổ Ung Long liền quát lớn :

- Ngươi là ai? Mau xưng danh tánh cho ta biết!

Người bịt mặt cười nhạt :

- Vừa rồi Vạn Độc Thần Cô đã hỏi ta câu đó, ta đáp ta là kẻ Vô Danh. Từ khi ta trùm vuông vải đen này lên mặt, ta đã phát lời thề bất luận kẻ nào thắng được ta, ta mới nói danh tánh của ta cho biết. Bạn họ Cổ kia, nếu ngươi muốn biết danh tính ta, ngươi hãy thắng ta trước đã.

Từ khi người bịt mặt giao đấu với Vạn Độc Thần Cô, Cổ Ung Long đứng ngoài nhìn đã phải kinh dị vì thấy y công lực cao không thể tưởng tượng. Cổ Ung Long đã tưởng y tất nhiên là đại cao thủ của một môn phái nào, nên đã chú ý nhìn xem chiêu số võ công của hắn ra sao, để đoán xem tung tích sư thừa của y.

Không ngờ người bịt mặt dùng đủ loại võ công thượng thừa của các môn phái, nào Võ Đang, Không Động, Côn Luân, Nga Mi, Hoa Sơn, đủ hết không thiếu một môn phái nào. Nhiều khi y còn sử dụng những chiêu số quái lạ chưa từng thấy có trong võ lâm bao giờ.

Cổ Ung Long nhận thấy võ công nội lực của người bịt mặt còn hơn cả Câu Hồn bang chủ, nên đã có ý kiêng dè. Bây giờ, chẳng những võ công tuyệt cao, người bịt mặt còn tỏ ra là tay mưu trí sáng suốt hơn người, đáng phục là tay thần cơ diệu toán, nên Cổ Ung Long càng kinh hãi, phải thốt ra câu hỏi như vậy.

Câu nói của người bịt mặt vừa ngang tàng vừa hỗn xược, nên Vạn Độc Thần Cô bực giận, cây sáo ngọc trong tay đã rung lên, định nhảy đến tấn công y liền.

Nhưng Cổ Ung Long đã cười nhạt nói :

- Ngươi muốn để ta lộ mặt nạ của ngươi cũng chẳng khó khăn gì. Nhưng ta muốn hỏi ngươi là người thế nào mà lên tiếng đáp thay lời Câu Hồn bang chủ. Ngươi không mặc sắc phục Câu Hồn bang, như vậy ngươi không phải là người Câu Hồn bang.

Người bịt mặt cười nói :

- Bằng hữu họ Cổ chớ nhầm lẫn mơ hồ như thế nữa. Ta có phải là người của Câu Hồn bang chủ hay không, thì ở đây đã có Câu Hồn bang chủ lên tiếng không can dự gì đến bằng hữu cả. Nhưng họ Cổ muốn biết rõ, ta nói cho biết cũng không can gì. Ta là một trong những thuộc hạ dưới trướng của Câu Hồn bang chủ. Ta có thể thay mặt Câu Hồn bang chủ nói: Câu Hồn bang nhất định không dung tha cho U Minh cung hôm nay.

Vạn Độc Thần Cô cả giận, cây sáo ngọc trong tay mục đã múa tít, biến thành một đạo bạch quang tấn công người bịt mặt. Người bịt mặt cười lớn nói :

- Vạn Độc Thần Cô muốn ta chém gãy đôi cây sáo ngọc chăng?

Nói dứt lời thanh Hồng Từ kiếm trong tay y đã biến thành một đạo hồng quang đẩy lui thế công của cây sáo ngọc.

Ánh kiếm đỏ hồng, rực rỡ lấn áp cả cây sáo rõ ràng là kiếm báu của người bịt mặt quý giá hơn cây sáo ngọc.

Cổ Ung Long bỗng quát lớn :

- Ngươi ý có cây Hồng Từ kiếm, tưởng ta không có thứ khí giới đối phó hay sao?

Bỗng nhiên thấy xoẹt một tiếng, ánh sáng xanh biếc bao tảo cả căn phòng rộng lớn, đồng thời khí lạnh tiết ra làm những người xung quanh võ công non kém một chút, thấy rùng mình như gặp cơn gió tuyết giá băng.

Trong tay Cổ Ung Long đã có một thanh kiếm hình thù quái lạ.

Thanh kiếm đó dài chỉ độ hơn hai xích, lưỡi kiếm mỏng dính nhưng lại không thẳng tắp như các loại kiếm thường mà lại ngoằn ngoèo như một con rồng quẫy khúc đang bay, mũi kiếm cũng có hai mấu nhô ra rất bén nhọn, y hệt hai râu rồng, còn thân kiếm hai bên lưỡi có những nanh nhọn chìa ra đúng là chân rồng.

Lưỡi kiếm lại tỏa ra một thứ ánh sáng xanh, lấp lánh, không hiểu có ma lực thế nào mà bất cứ ai nhìn vào cũng thấy rùng mình sớn gáy. Gia dĩ, hai lưỡi kiếm tuốt ra khỏi vỏ, một luồng lãnh khí bỗng tỏa ra, làm bầu không khí mùa thu đã sẵn lạnh lẽo khô khan trên đỉnh núi cao, lại càng giá buốt hơn.

Khi Cổ Ung Long vừa tuốt bảo kiếm ra cầm tay, ở phía quần hùng bỗng có tiếng quát rất trầm nổi lên :

- Thanh Long thần kiếm! Di vật trấn sơn của phái Côn Luân.

Tức thì trong phía quần hào võ lâm có nhiều tiếng kêu kinh hãi, ngạc nhiên và cả thèm khát nữa. Bọn Câu Hồn bang nhón nháo mặt nạ bằng đồng va

chạm nhau kêu leng keng. Ngay cả những người trong U Minh cung cũng giật mình kinh hãi. Nhưng ngay sau đó bọn Hoàng Sam Vô Sĩ và Hắc Y sứ giả đã cất tiếng hoan nghênh :

- Cung hi chủ nhân đoạt được đệ nhất bảo vật của võ lâm!

Thanh Long thần kiếm, vật báu thứ nhất của võ lâm, khách giang hồ ai chẳng nghe qua truyền thuyết ấy? Nhưng mấy ai được nhìn thấy tận mắt vật lạ hi hữu của thế gian?

Thanh Long thần kiếm là vật chi bảo, nhưng người nhận được ra bảo vật ấy cũng không phải tầm thường? Trong khoảnh khắc ngắn ngủi, muôn mắt đều nhìn về phía nhân vật vừa thốt ra mấy tiếng Thanh Long thần kiếm.

Nhân vật vừa nói lên tên bảo thần kiếm đó là một lão tăng đáng người cao lớn quắc thước nét mặt uy nghi, đôi mắt lóe hào quang, đôi khi điểm một vài hung quang, khác hẳn hình ảnh chiếc tăng bào màu xám mặc trên người biểu hiện cho sự từ bi cứu khổ. Lão tăng đó chẳng phải ai xa lạ, chính là Siêu Không thượng nhân, thủ tọa Mậu Ni đường của chùa Bắc Thiếu Lâm.

Sở dĩ Siêu Không thượng nhân phải rời chùa Thiếu Lâm cùng hai sư đệ là Tuệ Giác và Tuệ Hải đến Lôi Công động, rồi do biến cố xô đẩy vào đến Côn Luân thánh địa và lên đến Kim Đỉnh tự này cũng vì hai di vật của phái Côn Luân! Thanh Long thần kiếm và cuốn kiếm phổ kỳ bí gọi là Âm Dương Thái Cực kiếm pháp.

Song khi đến Lôi Công động, nơi tàng trữ hai di vật của phái Côn Luân, Siêu Không thượng nhân và quần hùng thiên hạ mới nhận thấy cả thần kiếm lẫn kiếm phổ biến mất từ bao giờ. Việc này hồi trên đã nói tới.

Thiên Nam Nhất Hiệp Cô Ưng Long đã chiếm được Côn Luân thánh địa và lập ra U Minh cung, động Lôi Công lại là cửa vào của Côn Luân thánh địa thì kẻ chiếm được hai bảo vật đó chẳng phải là Cô Ưng Long còn ai nữa? Trong lúc nhất thời, mọi người không nghĩ ra việc đó.

Đến nay thấy Thanh Long thần kiếm trong tay Cô Ưng Long, họ mới “à” lên một tiếng bưng bình ngộ.

Người bật mặt thấy Cô Ưng Long cầm Thanh Long thần kiếm, liền cười nhạt hỏi :

- Té ra bằng hữu họ Cô là người đã chiếm đoạt di vật của phái Côn Luân đó?

Cô Ưng Long cười sảng sặc đáp :

- Lão phu chiếm đoạt? Các người không biết lão phu là một trong tám vị Trưởng lão của phái Côn Luân hay sao?

Cô Ưng Long vừa nói dứt lời, quần hào lục lâm giang hồ nào động, vì cho đến nay không ai biết Cô Ưng Long là người của phái Côn Luân. Nhưng người kinh hãi và tức giận hơn hết lại là Chu Đức Ân và Chu Uyển Thanh đứng lẫn lộn trong đám anh hùng tứ phương. Hai ông cháu họ Chu cũng theo làn sóng người tiến lên đến Kim Đỉnh tự này mong tìm kiếm Kim Ngang Tiêu, nhưng các biến cố dồn dập xảy ra, không chút thì giờ nào tìm kiếm, họ lại không biết Kim Ngang Tiêu ở dưới căn nhà hầm. Nếu không thế, Chu Uyển Thanh đã chạy ngay xuống rồi.

Trong lúc mọi người xôn xao như vậy, bỗng có tiếng của Siêu Không thượng nhân :

- Cô thí chủ, Thanh Long thần kiếm đã ở trong tay thí chủ, tất nhiên cuốn kiếm phổ Âm Dương Thái Cực kiếm thí chủ cũng chiếm được rồi phải không?

Cô Ưng Long ung dung đáp :

- Đại sư đoán không sai. Tại hạ đã cất giữ cuốn kiếm phổ tuyệt kỹ của bốn môn từ mấy năm nay rồi. Âm Dương Thái Cực kiếm phổ là bảo vật trấn sơn của bốn môn, chẳng thể sơ suất để người ngoài chiếm đoạt.

Siêu Không thượng nhân nét mặt vẫn bình thản như thường, nhưng sự thật trong lòng tức giận, tím ruột cắn gan, tưởng muốn nuốt sống Cô Ưng Long cho hả giận.

Đó là vì Siêu Không thượng nhân từ mấy năm nay chỉ mong đoạt được hai bảo vật của phái Côn Luân là Thanh Long thần kiếm và Âm Dương Thái Cực kiếm phổ để học hết kiếm pháp tuyệt diệu của phái Côn Luân.

Ngày nay Siêu Không thượng nhân đến đây cũng chỉ vì nguyên nhân đó. Vậy mà Cô Ưng Long đã phỗng tay trên của lão làm lão căm hận và thất vọng vô cùng.

Câu nói “chẳng thể sơ suất để người ngoài chiếm đoạt” của Cô Ưng Long chẳng biết vô tình hay hữu ý, làm Siêu Không thượng nhân đỏ bừng mặt.

Siêu Không thượng nhân liền cười nhạt một tiếng nói :

- Phái Côn Luân đã tan rã, không còn tung tích trên chốn giang hồ. Chẳng cứ một cuốn Âm Dương Thái Cực kiếm phổ mà hết thảy những mật quyết võ công tàng trữ ở Kim Đỉnh tự này là của chung của võ lâm.

Cô thí chủ nhanh tay cướp được kiếm phổ, nhưng phải tự xét xem có giữ được bảo vật trong tay không?

Cô Ưng Long liền quát lớn :

- Lão trọc chó có loạn ngôn. Ai bảo phái Côn Luân tuyệt tích trên chốn giang hồ? Cổ Mộ đường đường là Trưởng lão phái Côn Luân là người thừa kế bốn môn, có quyền được hưởng cái di vật của các vị tôn sư đời đời truyền lại. Cổ Ứng Long đã được di mệnh của Tổ sư, quyết tâm khôi phục Côn Luân phái.

Đột nhiên có tiếng quát lớn :

- Phản đồ tảo gan thật! Ngươi tưởng phái Côn Luân không còn ai nên mới dám lừa gạt anh hùng thiên hạ như vậy.

Mọi người nhìn về phía phát ra tiếng quát, nhận thấy đó là một ông già mặt mũi uy nghi, râu dài đến ngực, lưng đeo trường kiếm. Bên cạnh ông già này còn có một thiếu niên nhỏ bé, độ mười bảy hay mười tám tuổi, mặt trắng như ngọc.

Trong đám anh hùng thiên hạ có nhiều người đã biết mặt ông già này rồi, nên có tiếng nói :

- Lâm Tuyền kiếm khách Chu Đức Ân.

Ông già vừa quát mắng Cổ Ứng Long chính là lão hiệp Chu Đức Ân, còn thiếu niên đứng cạnh chính là Chu Uyển Thanh.

Chu Đức Ân đứng bên xem trận ác đấu giữa chủ nhân U Minh cung và Câu Hồn bang, nên đã định không lên tiếng. Nhưng vì Cổ Ứng Long mấy lần tự xưng là môn đồ phái Côn Luân nên ông tức giận không kiềm giữ được, quát lên như vậy.

Cổ Ứng Long nhìn Chu Đức Ân cười nhạt :

- Họ Chu kia, sư phụ của ngươi còn phải gọi ta là sư thúc. Nhà ngươi mục vô tôn tưởng như vậy, theo quy lệ của bốn môn, phải khép vào tội gì?

Chu Đức Ân càng tức giận nói :

- Cổ Ứng Long, nhà ngươi đã bị Độ Trí thiền sư đuổi ra khỏi bốn môn, trở thành phản đồ của phái Côn Luân, vậy mà còn khua môi múa mép trước các nhân vật võ lâm, không biết hổ thẹn hay sao?

Cổ Ứng Long bất ngờ bị Chu Đức Ân lột mặt nạ, cười nhạt luôn mồm, nhưng trong thâm tâm y định sẽ ra lệnh cho Hồng Y Ngự Điện U Minh cung giết cho bằng được hai ông cháu Chu Đức Ân.

Câu Hồn bang chủ cả cười :

- Té ra chủ nhân U Minh cung chính là kẻ phản đồ của phái Côn Luân. Tại hạ không biết cam thất lễ.

Người bị mặt từ lúc thấy Cổ Ứng Long rút thanh kiếm Thanh Long ra, mắt y bỗng sáng rực lên nhìn thanh kiếm khao khát. Phi Long thư sinh tuy bị thương, nhưng tinh thần vẫn còn sáng khoái như thường, bỗng đến bên người bị mặt, ghé vào tai y thầm thì mấy câu.

Người bị mặt có vẻ giật mình kinh hãi, hay ngạc nhiên. Nhưng y trấn tĩnh được ngay, và tiến lên một bước nói :

- Bạn họ Cổ khỏi cần nhiều lời, mau thi thố Âm Dương Thái Cực kiếm cho tại hạ lãnh giáo vài cao chiêu.

Cổ Ứng Long cất tiếng cười khanh khách :

- Phải đó, nói chuyện thị phi lúc này có ích gì. U Minh cung hôm nay lên tới ngọn Kim Đinh tự này chỉ có một luật lệ: kẻ nào mạnh thì sống, kẻ nào yếu thì chết. Có thể thôi.

Nói dứt lời lão lại cất tiếng cười như điên cuồng và múa tit thanh kiếm trong tay thành một đạo quang, tấn công người bị mặt ngay.

Lão bà quái dị

Quần hào đã nghe thấy danh tiếng Âm Dương Thái Cực kiếm pháp là môn kiếm đệ nhất tuyệt kỹ của phái Côn Luân, nên tất cả đều có ý chăm chú nhìn xem môn kiếm pháp danh chấn thiên hạ đó như thế nào.

Không ngờ Cổ Ứng Long chỉ sử dụng một chiêu rất tầm thường trong bộ Mai Hoa Kiếm Pháp, tức là môn kiếm pháp mở đầu của Côn Luân dành cho những người mới nhập môn.

Mọi người thấy lão sử dụng một pho kiếm tầm thường như vậy đều lấy làm lạ, nhưng chỉ một lát sau tất cả đều giật mình kinh hãi. Vì tuy chiêu số tầm thường, nhưng uy lực của thanh kiếm phát ra mãnh liệt ghê gớm.

Chiêu Hoàng Xà Động Vĩ nguyên là chiêu thứ mười một trong bộ Mai Hoa Kiếm Pháp, mọi người học qua kiếm pháp đều rõ. Nhưng mũi kiếm của Cổ Ứng Long phát ra có điểm đặc dị: mũi kiếm chưa bay tới đích đã thấy vo vo như ong kêu, kinh lực mỗi lúc một nặng.

Người bị mặt biết ngay là nguy hiểm, vội vã động ngay thanh Hồng Tử kiếm, sử dụng một thế kiếm pháp thượng thặng để gạt đỡ chiêu kiếm tầm thường đó.

Nhưng Câu Hồn bang chủ đứng cạnh đó, bỗng kêu “a” lên một tiếng kinh hoàng, nhanh như chớp hoa chường, đẩy ra một chưởng mạnh như đào hải di sơn, phát ra một tiếng “bùng” dữ dội chống đỡ với một luồng kinh lực vô hình rõ ràng là từ mũi kiếm của Cổ Ứng Long phát ra.

Phản ứng của Câu Hồn bang chủ chẳng những đã nhanh nện dị thường, mà còn dũng mãnh tuyệt luân, thật không hổ danh cao thủ gặp lúc ứng chiến bất ngờ. Vậy mà Câu Hồn bang chủ cũng chỉ đẩy chéo được luồng kinh lực đó sang một bên, khiến nó bay xéo ngang góc bên tả.

Đúng chỗ đó là nơi một cao thủ Câu Hồn bang đứng, như thể sẵn sàng hộ vệ cho Bang chủ. Luồng kinh lực bị Câu Hồn bang chủ gạt sang một bên, bay trúng vào y nhanh như điện chớp. Chỉ thấy tên này kêu hôc lên một tiếng, tay ôm ngực loạn choạng.

Nhưng ngực y đã thủng một lỗ lớn, máu phun ra ướt đầm cả bàn tay y, rồi y ngã lăn ra giữa giữa coi rất kinh khủng.

Quần hào rú lên một tiếng hãi hùng lùi ngay cả lại.

Mọi việc xảy ra rất mau lẹ. Trong lúc tên Câu Hồn bang rú lên ôm ngực thì hai lưỡi kiếm đã chạm nhau, nghe xoảng một tiếng rồi ngân dài. Câu Hồn bang chủ bị đẩy lùi lại hai bước, còn Cổ Ứng Long cất tiếng cười rùng rợn đắc chí.

Cả đấu trường lúc đó nhao nhao lên. Mấy vị cao tăng như Phổ Độ thiền sư chùa Tế Lâm Liên Không thượng nhân chùa Bắc Thiếu Lâm. Bách Trượng thiền sư chùa Thiên Phật đều cất tiếng niệm Phật hiệu, tỏ vẻ kinh dị khác thường.

Những nhân vật tiền bối khác như Thiên Diệu Thần Cái, Phi Long thư sinh, Túy Phật Thiên Hồ. v. v... đều “a” lên một tiếng.

Thì ra ngay cả những nhân vật thượng thặng cũng kinh hoàng không ngờ một chiêu kiếm của Cổ Ứng Long lại ghê gớm đến thế.

Chiêu kiếm đó tấn công người bị mặt, nhưng đồng thời lại phát ra một kinh lực làm chết một mạng người đứng cạnh.

Giữa lúc đó, có tiếng thở dài não ruột, tiếng thở dài tuy rất nhỏ nhẹ, nhưng kỳ quái là tai người nào cũng thấy rõ mồn một, mặc dầu lúc đó đấu trường đang xôn xao ồn ào.

Trừ hai đấu thủ đang cầm kiếm nhìn nhau, còn tất cả mọi người đều nhìn về phía có tiếng thở dài ấy.

Mọi người chưng hửng, há hốc mồm. Thì ra ở ngay phía cửa ra vào đã có một bà lão đứng từ bao giờ. Bà lão này hoàn toàn lạ mặt, đến từ lúc nào không hay. Nhưng hình dung bà lão thật quái dị đó là một người tóc trắng xóa như tuyết, chỗ thì xám xịt, rõ ràng là một bà cụ đang đau ốm nặng.

Hơn nữa, đôi mắt bà cụ gần như lòa, hơi thở lại hỗn hển, đáng người yếu đuối đến nỗi nếu không có gậy chống, tất nhiên phải ngã lăn ra đất.

Bên cạnh bà cụ, có một cô gái nhỏ, tuổi trạc mười một hay mười hai, có vẻ là thị nữ đi theo hầu bà lão.

Một bà lão đáng điệu quê mùa, ốm yếu, ho hen, bất thần xuất hiện ở Kim Đình tự này làm ai nấy ngạc nhiên sững sốt. Chẳng cần phải có đôi mắt tinh tế, người ta cũng thấy ngay rằng bà lão đó chẳng có chút võ công nào hết. Nhưng nếu không có võ công làm sao lên được Kim Đình tự này, trong khi bọn người U Minh cung đã vây chặt các đường lên?

Nhưng ngay lúc đó, khi mọi người cùng nhìn cả về phía bà lão thì chợt thấy bà lắc đầu quảy quảy, miệng thở dài một nhọc, rồi lầm bầm như nói một mình :

- Thanh Long thần kiếm, chi bảo của võ lâm, mỗi một chiêu phát ra, thần kiếm phải uống máu một lần... Hừ, quả là danh bất hư truyền. Nhưng Thanh Long thần kiếm tái xuất giang hồ, hà... lại có mưa máu, mưa máu...

Nếu không vừa chứng kiến luồng Kiếm khí đâm chết một tên Câu Hồn bang, mọi người tất phải cho là bà cụ già này điên khùng ăn nói quàng xuyên vô nghĩa. Nhưng họ đã thấy rồi, nên mấy tiếng “uống máu một lần” quả là có ý nghĩa thật rùng rợn, nên không ai bảo ai cùng la lên một tiếng, lùi ngay cả lại, và nhìn về phía đấu trường.

Cổ Ứng Long từ khi thấy bà lão xuất hiện đã im bất tiếng cười đắc chí.

Y có vẻ ngờ ngạc, vì chính y cũng không hiểu bà lão quái dị đó là ai. Nhưng câu nói “Thanh Long thần kiếm, mỗi chiêu uống máu một lần” đã làm Cổ Ứng Long hết hồn. Bà lão là nhân vật thế nào mà biết rõ được sự bí mật ghê gớm nhứt của Thanh Bảo kiếm này?

Người bị mặt vừa lùi lại một bước, y giờ thanh Hồng Từ kiếm lên nhìn, thấy không bị sứt mẻ gì nên mới yên lòng.

Nhưng tinh thần của y đã bị động, chẳng phải vì câu nói “mỗi chiêu uống máu một lần” mà vì vừa rồi khi hai thanh kiếm va chạm vào nhau, toàn thân y bỗng nhiên rung chuyển các kinh mạch như muốn đứt. Từ khi ra đời luyện công đến bây giờ, chưa bao giờ y gặp trường hợp như thế. Thanh Long thần kiếm có ma lực gì mà gây phản ứng quái dị như vậy.

Nhưng các cao thủ giao đấu với nhau, chỉ rình rập nhau có một khoảnh khắc hồ mau như chớp mắt. Cổ Ứng Long đang phân tâm vì sự xuất hiện của bà lão, còn cơ hội nào tốt hơn nữa.

Thanh Hồng Từ kiếm trong tay người bị mặt vụt lóe lên như một cây cầu vòng máu, lưỡi kiếm bay lên rồi chém xả vào mặt Cổ Ứng Long nhanh như chớp nhoáng. Đó là một tuyệt chiêu không mấy người biết rõ tên gọi ra sao, chỉ biết mơ hồ là những của vật khi xưa hùng cứ ở Miêu Cương sáng chói.

Kiểm pháp của người bịt mặt nhanh nhẹn tuyệt trần, vậy mà ánh kiếm vừa hoa lên, mũi kiếm chưa chém tới đối phương, đã nghe thấy “keng” một tiếng rên rĩ. Thì ra Cổ Ứng Long chưa kịp động thủ, kinh lực của Thanh Long thần kiếm đã phát động, chặn ngay đường kiếm của đối phương lại. Lúc đó Cổ Ứng Long mới giật mình, hoa kiếm lên đón đỡ.

Việc xảy ra mau lẹ hơn chớp mắt. Nhưng các cao thủ đứng xung quanh, người nào người nấy đã có cả chục năm tu luyện làm sao không nhận thấy phản ứng tự nhiên của Thanh Long thần kiếm?

Nhất là người bịt mặt kinh ngạc quá đỗi, không thể tưởng tượng được rằng thanh kiếm đó linh động như người, đối phương chưa đánh tới đã tự động phát ra kinh lực đón đỡ.

Tiếng thở dài của bà cụ già lại vọng tới :

- Thần kiếm... quả là thần kiếm, thế gian hi hữu.

Lúc này muôn mắt đổ dồn cả vào thanh kiếm màu xanh biếc trong tay Cổ Ứng Long. Mọi người đã hiểu ngay đó là một thần vật, nên sau phút kinh dị lúc đầu, lòng tham lam lại nổi lên. Chẳng cứ gì các tay hắc đạo tà phái, ngay cả những nhân vật danh môn chính phái cũng một ý nghĩ đen tối nổi lên trong đầu óc. Nếu ta chiếm được thần kiếm đó, ngôi Minh chủ võ lâm, độc bá quần hùng nhất định phải về tay ta.

Cuộc giao đấu giữa Cổ Ứng Long và người bịt mặt mới sang đến hiệp thứ năm thì bên ngoài đã có ba người bị trúng Kiếm khí của Thanh Long thần kiếm ngã lăn ra chết.

Sự kinh dị hãi hùng lên tới tốc độ cùng cực. Cả các đệ nhất cao thủ cũng không dám đứng gần vòng đấu nữa mà chen lấn nhảy tăn mác ra ngoài, khiến ở giữa căn phòng rộng lớn lúc này trống trơn chỉ có hai đấu thủ quần thảo nhau mà thôi.

Có điều lạ lùng là nhiều khi những kẻ đứng gần không bị trúng Kiếm khí mà kẻ ở xa lại bị.

Những kẻ rõ ràng đang nấp ở bên căn phòng khi không bỗng hộc lên một tiếng, cổ họng bị đứt lìa, cảnh tượng thật quái dị hãi hùng cùng cực.

Lúc đầu Cổ Ứng Long hình như cũng không biết cách điều khiển luồng kinh khí của thần kiếm, nên tự nó bay ra, đâm chém bất luận ở chỗ nào khiến ngay chính một tên Hắc Y sứ giả thủ hạ của y cũng bị Kiếm khí chém chết.

Nhưng kẻ từ chiêu thứ mười trở đi, Cổ Ứng Long đã nắm vững được tình thế, một mặt giao đấu với người bịt mặt, một mặt lại sai khiến được kinh lực của thanh kiếm, nhằm giết hại những người của đối phương. Thiên Nam Nhất Hiệp Cổ Ứng Long không hổ danh một nhân vật kỳ tài của thời đại võ công đã cao mà trí thông minh lại tuyệt đỉnh, nên trong khoảnh khắc đã lãnh hội được uy thế tiềm tàng của thanh kiếm.

Người bịt mặt có thanh bảo kiếm Hồng Từ kiếm trong tay, nhưng nếu không phải là tay kiếm pháp tuyệt luân, thì đã chết dưới lưỡi thần kiếm rồi.

Y giờ những chiêu số đặc dị ra, nên thân hình y bay bướm, cả một luồng kiếm quang như đám mây hồng bao phủ người y, tưởng một giọt nước cũng không vào lọt.

Nhưng từ khoảng hiệp thứ hai chục trở đi, thế hơn kém đã rõ rệt. Luồng kiếm xanh biếc của Thanh Long thần kiếm đã lấn áp hẳn luồng kiếm hồng của Hồng Từ kiếm. Đồng thời khí nóng của Hồng Từ kiếm cũng bị đè hẳn xuống, và khắp nơi chỉ còn thấy khí lạnh ghê người do Thanh Long thần kiếm phát ra.

Câu Hồn bang chủ đứng một bên, nóng lòng tiến ra một bước. Nhưng Vạn Độc Thần Cô đã cười khanh khách.

- Hay lắm nếu ngươi muốn tiếp chiến, có lão nương đây chờ.

Mụ nói dứt lời, tay đã đưa cây sáo ngọc lên.

Câu Hồn bang chủ tay không, định vận dụng Hồng Nê Xích Thiết chương lên đón đánh, chợt một tiếng thét.

Bang chủ, đỡ lấy binh khí của thuộc hạ.

Chỉ thấy vút một tiếng, ánh sáng vàng như cầu vồng bay ra. Câu Hồn bang chủ đưa tay chụp lấy. Trong tay y đã có một con rít khổng lồ, dài đến hai xích, lưng rít lấp lánh như đồng tiền vàng.

Đó là con rít Kim Tiền, binh khí độc đáo của Kim Ngô lão quái, do lão vút ra cho Bang chủ.

Câu Hồn bang chủ có binh khí lợi hại trong tay liền cất tiếng cười ha hả, múa tít con rít cùng Vạn Độc Thần Cô giao tranh.

Nhưng tình thế rõ ràng là bất lợi cho Câu Hồn bang. Chẳng cần phải Vạn Độc Thần Cô động thủ, nguyên một thanh Thanh Long thần kiếm trong tay Cổ Ứng Long cũng đủ dồn ép cả người bịt mặt lẫn Câu Hồn bang chủ rồi.

Câu Hồn bang chủ bỗng rít lên một tiếng như tiếng còi. Đó là âm hiệu. Đột nhiên, mặt nạ bằng đồng lấp lánh, nhảy ra như đàn muỗi. Câu Hồn bang chủ định loạn chiến để chiếm phần hơn.

Nhưng U Minh cung đầu phải không có người. Những bóng áo đỏ, áo xanh, áo vàng, áo đen ủa ra.

Bỗng nhiên Cổ Ứng Long quát lớn :

- Anh em U Minh cung lui hết!

Mọi người ngạc nhiên. Nhưng giữa lúc ấy tiếng phều phào của bà lão già đã nổi lên :

- Âm Dương Thái Cực kiếm pháp xuất hiện, dù thiên binh vạn mã cũng không chống lại nổi. Hà... tai kiếp, tai kiếp!

Chẳng những bốn Câu Hồn bang mà hết thấy quần hùng đều kinh hãi, tỉnh ngộ.

Với Thanh Long thần kiếm trong tay, Cổ Ứng Long chỉ dùng những chiêu số kiếm thuật rất thông thường mà Câu Hồn bang đã không chống trả lại được rồi. Nếu y sử dụng đến Âm Dương Thái Cực kiếm pháp, tuyệt kỹ của Phái Côn Luân, uy lực của y sẽ còn mạnh đến đâu.

Bà lão già vừa nói dứt lời thì Cổ Ứng Long đã cất tiếng cười như điên.

Đột nhiên ánh sáng xanh lóe rộng ra, khắp nơi đều có ánh kiếm. Đồng thời những tiếng leng keng phát ra. Đó là lưỡi kiếm chém vào những chiếc mặt nạ bằng đồng của bọn Câu Hồn bang.

Lật mặt tử thù

Đấu trường lúc này cực kỳ hỗn loạn. Chẳng những bọn Câu Hồn bang mà cả những cao thủ võ lâm cũng phải rút lui về đối địch với luồng kiếm Âm Dương Thái Cực đặc phái của Cổ Ứng Long.

Tuy nhiên những cao thủ thượng thặng vẫn lúi tránh. Những nhân vật này đã có chủ định. Họ không muốn dính líu vào cuộc tranh hùng ngay, để mặc cho Câu Hồn bang và U Minh cung quần thảo với nhau.

Người bị mặt lồng lộn như con hổ dữ, Thanh Hồng Tử kiếm trong tay y vẫn vụt lên như một cầu vòng lửa, nhưng so với ánh sáng chan hòa của lưỡi kiếm xanh thì kém hẳn một vực một trời.

Bọn U Minh cung tuân lệnh chủ nhân đã tản cả ra. Nhưng những nhân vật võ lâm không người chỉ huy thống nhất, đâm ra hỗn chiến với những bóng áo xanh, đỏ, vàng, đen của U Minh cung.

Có nơi họ lại giao tranh cả với bọn Câu Hồn bang đeo mặt nạ nữa. Thành thử đấu trường tán loạn. Đánh nhau trong nhà, đánh nhau trên mái chùa, đánh nhau khắp nơi.

Câu Hồn bang chủ giao chiến với Vạn Độc Thần Cô. Nhưng từ lúc Cổ Ứng Long thi Triển Âm Dương Thái Cực kiếm pháp thì trường đấu rối loạn, chỉ lát sau là Vạn Độc Thần Cô và Câu Hồn bang chủ mỗi người một ngã, mạnh ai thì người ấy đánh không còn phân biệt cặp nào với cặp nào.

Câu Hồn bang chủ liếc mắt nhìn quanh một lượt. Y đã thấy tình thế hoàn toàn bất lợi, nên đột nhiên y xoay người, múa tít con rít độc đập ngã một tên Hắc Y sử giả, đá một nhân vật võ lâm bắn tung sang một bên rồi y phi thân nhảy đi như cái pháo thăng thiên ra khỏi Kim Đình tự.

Trong lúc rối loạn nhất, Câu Hồn bang chủ đã rút lui. Y tưởng không còn ai chú ý đến y nữa.

Không ngờ Câu Hồn bang chủ vừa nhảy đi lập tức có bóng người nhảy theo như con chim bay theo sau y. Bóng người nhảy xuyên qua ánh sáng kiếm quang xanh của Cổ Ứng Long. Chỉ thấy bùng một tiếng dữ dội, ánh kiếm xanh bỗng nhiên bị luồng kinh lực ghê gớm đẩy dạt sang một bên, rồi bóng người đó chạy qua nhanh như điện chớp.

Cổ Ứng Long đang vũ động Thanh Long thần kiếm, đắc chí vô cùng, bỗng thấy một luồng kinh lực lấn áp tới, rồi sau tiếng nổ như sấm sét, y thấy tay tê dại hẳn đi, thanh kiếm báu trong tay rung lên như muốn lìa khỏi tay.

Chợt thấy bóng người nhảy đuổi theo Câu Hồn bang chủ, Cổ Ứng Long buột mồm kinh hãi kêu lên :

- Kim Ngang Tiêu!

Thì ra bóng người đuổi theo đó là Kim Ngang Tiêu.

Nguyên từ khi đấu trường rối loạn, Kim Ngang Tiêu đã kéo tay Bạch Thiên Vân và Túy Phật Thiên Hồ lùi lại một nơi kín đáo để quan sát tình thế.

Mặc dầu trận đấu đã toán loạn, mắt Kim Ngang Tiêu vẫn không rời một người: đó là Câu Hồn bang chủ, lũ đại thù của chàng, kịp đến khi Câu Hồn bang chủ nhảy bỏ đi, Kim Ngang Tiêu khẽ la lên một tiếng, không kịp nói với Túy Phật và Bạch Thiên Vân một lời liền phóng mình đuổi theo y luôn.

Cổ Ứng Long thấy Kim Ngang Tiêu đuổi theo Câu Hồn bang chủ, liền dừng ngay kiếm lại. Ánh sáng kiếm quang xanh lè đột nhiên tắt hẳn, nhưng muôn ngàn ánh sáng kiếm đao vẫn hoa lên, cuộc loạn đả vẫn tiếp diễn.

Cổ Ứng Long nhìn theo bóng Kim Ngang Tiêu rồi không biết nghĩ thế nào, y cũng phi thân chạy đuổi theo chàng ngay.

Lại nói Kim Ngang Tiêu phóng mình như gió đuổi theo kẻ thù là Câu Hồn bang chủ, thân pháp Tu Di của chàng đã là một tuyệt kỹ số một của võ lâm,

mà nội lực của chàng lúc này lại sung túc đến độ không thể tưởng tượng, chỉ cần một cử chỉ rất nhỏ công lực kinh người đã phát tiết ra rồi. Bởi thế thân hình của Kim Ngang Tiêu bay vút đi như làn chớp, nếu không phải là người có võ công thượng thượng như Cổ Ứng Long thì quyết nhiên không nhận ra chàng.

Nguyên từ khi luyện được Kiếm khí. Kim Ngang Tiêu đã gần như biến đổi thành người khác.

Chẳng những công lực của chàng phát huy đến cực độ, mà tâm tính của chàng cũng bình tĩnh, ôn hòa, chớ không nóng nảy như trước nữa. Bởi vậy khi chàng thấy Cổ Ứng Long tự xưng là người thừa kế Côn Luân phái, rõ ràng là mạo nhận danh hiệu của chàng, Kim Ngang Tiêu cũng không tức giận mà chỉ trầm tĩnh đợi xem tình thế biến chuyển như thế nào. Hơn nữa chàng cũng muốn chờ xem Cổ Ứng Long thi triển Âm Dương Thái Cực kiếm pháp lại là món kiếm độc đáo nhất của phái Côn Luân thì còn tình diệu đến đâu.

Quả nhiên Âm Dương Thái Cực kiếm pháp lợi hại thật, chỉ một bài kiếm đó cũng đủ đấu với cả trăm người. Tuy vậy Kim Ngang Tiêu thấy vẫn chưa phục, bởi thế chàng đã có ý nhảy xuyên qua những luồng kiếm dùng nội công tuyệt kỹ, một chương đẩy lui luồng Kiếm khí ấy.

Câu Hồn bang chủ vừa nhảy ra khỏi Kim Đình tự thì biết có người đuổi theo y ngay.

Phía bên ngoài Kim Đình tự, lúc Kim Ngang Tiêu mới đến quang cảnh vắng ngắt không một bóng người. Vậy mà giờ đây, chỗ nào cũng có bóng người hoạt động. Chỗ này một bọn U Minh cung, chỗ kia lại một bọn Câu Hồn bang đeo mặt nạ bằng đồng, lại có nơi quần hào võ lâm thấp thoáng chen lẫn với tăng bào của các nhà sư hay những chòm râu ghi hình bát quái của các đạo sĩ. Ở nhiều chỗ các phe đã giao tranh với nhau, kịch liệt chẳng kém gì bên trong Kim Đình tự.

Vừa thấy Câu Hồn bang chủ xuất hiện, trong đám quần hùng võ lâm đã có người kêu rú lên :

- Câu Hồn bang chủ!

Lập tức đám người vội vã tránh rạt sang hai bên như tránh hung thần. Câu Hồn bang chủ hành sự hiểm độc, thù đoạn bạo tàn, ác danh đã lẫy lừng thiên hạ, ai gặp y mà chẳng phải kinh hồn.

Câu Hồn bang chủ không gặp cản trở, chạy như biến. Nhưng kịp nhận thấy bóng người đuổi theo sau thân tốc dị thường, y đã giật mình chột dạ, liền móc tay vào bọc lấy âm hiệu. Một mũi tên lửa đột nhiên bay vọt lên không, để lại một vệt khói đen xì như chiếc vồng...

Mũi tên lửa vừa bay lên, hàng ngũ bọn Câu Hồn bang đã biến đổi ngay.

Trong chớp mắt đã có năm người đeo mặt nạ bằng đồng phi lại nhanh như tên bắn, nhằm chặn đường Kim Ngang Tiêu. Năm tên Câu Hồn bang này chẳng phải những nhân vật tầm thường, thân hình vừa nhảy đến trước mặt Kim Ngang Tiêu, chân chưa chạm đất, tay đã tấn công liền rồi.

Hai tên đứng hai bên tả hữu dùng chưởng lực tấn công, một tên đứng giữa cầm kiếm đợi sẵn, còn hai tên đứng sau nhất tề vung tay, một loạt âm khí đã bay ra.

Chỉ trong thế đứng của họ cũng đủ biết năm người Câu Hồn bang này dùng thế trận Ngũ Linh của phái Cửu Ngu để đối phó với Kim Ngang Tiêu.

Không ngờ Kim Ngang Tiêu vẫn tiến mau như chim én, không lùi tránh mà cũng không dùng chưởng lực đón đỡ. Nhưng khi loạt âm khí bay đến trước mặt chàng thì chỉ nghe rắc... rắc... mấy tiếng rất khô khan, cả chục mũi phi tiêu, thiết đạn, thiên lăng tự nhiên nát ra như cám bay ngược trở lại.

Bọn năm người Câu Hồn bang chắc hẳn không còn thì giờ ngạc nhiên, vì thân hình Kim Ngang Tiêu như mũi tên xuyên thẳng vào thế trận Ngũ Linh của họ, mau lẹ hơn chớp nhoáng.

Một tiếng nổ bùng thật dữ dội phát ra. Xác năm người Câu Hồn bang bắn tung lên trời rớt xuống như lá rụng. Còn Kim Ngang Tiêu, chẳng chậm mất một giây, thân hình vẫn như luồng điện bay đuổi Câu Hồn bang chủ.

Bầu không khí đấu tranh đang náo nhiệt ở bên ngoài Kim Đình tự, đột nhiên im lặng hẳn, một sự im lặng bàng hoàng kinh dị.

Tất cả các đấu thủ có mặt ở nơi đó, thuộc đủ mọi phe phái đều đã nhìn thấy cảnh tượng hãi hùng trước mắt: một bóng người nhảy đến rồi không biết người đó dùng thủ pháp thế nào, công lực ghê gớm ra sao mà chỉ bùng một tiếng, cả năm người cao lớn đã bắn tung lên trời.

Năm xác người rớt xuống đất bịch bịch mấy tiếng liên hồi, rồi nằm im, hiển nhiên là cả năm đã lìa hồn khỏi xác rồi.

Đầu trường kinh hãi đến nỗi ngay đơ người ra, không kêu lên được một tiếng, mà cũng quên cả giao đấu với nhau nữa. Cả thấy đầu há hốc mồm ra nhìn.

Chưa bao giờ họ được mục kích một thủ pháp ghê gớm đến thế. Ngay cả những tay lão luyện giang hồ, tự hào là kiến sâu thức quảng, cũng không nhìn thấy thế bao giờ.

Di chỉ bóng bóng người xuyên qua là ai, dùng võ công chiêu số như thế nào, họ cũng không nhìn thấy vì việc xảy ra quá mau lẹ. Đến khi họ định thần lại thì bóng người đã cùng bóng Câu Hồn bang chủ biến mất hút sau những khối đá không lồ trên đỉnh núi rồi.

Kim Ngang Tiêu xưa nay chẳng hề xuống tay quá độc ác như vậy bao giờ. Nhưng lần này chàng đang nóng lòng đuổi theo kẻ đại thù, trong dạ chỉ lo kẻ thù trốn mất như mấy lần trước, nên tưởng đồng vách sắt hay núi non cản trở, chàng cũng phá tung ra để lấy đường đi cho lẹ.

Câu Hồn bang chủ chạy phía trước, chợt thấy tiếng ầm rìi năm thù hạ bắn tung, y giật mình khẽ la lên một tiếng khẽ nói :

- Chẳng lẽ... chẳng lẽ là tên tiểu tử đó?

Nguyên Câu Hồn bang chủ không hề biết kẻ đuổi theo mình là ai. Sở dĩ y bắn tên lừa làm hiệu sai thù hạ ngăn cản, chẳng phải vì sợ người đuổi theo, mà vì y có toan tính riêng, nên không muốn có ai theo sau quấy nhiễu. Y đã tưởng chỉ cần mấy cao thủ Câu Hồn bang ra ngăn chặn, người đuổi theo nếu chẳng bị giết cũng bị cản trở một lát, đủ để y biến đi mất dạng. Nào ngờ kẻ đuổi theo y lại là một tay đại đối đầu...

Câu Hồn bang chủ liền gia tăng tốc độ khinh công thượng thượng, thay vì chạy vào đường hầm ăn sâu vào lòng núi để xuống cửa hang Huyền Linh dưới chân núi, Câu Hồn bang chủ nhảy vọt lên như chim bay vượt qua mấy khối đá lớn, thẳng đường lên tận đỉnh ngọn của núi Kim Đỉnh.

Ngọn Kim Đỉnh này tuy đứng xa trông thẳng tắp tựa hồ như mũi kim chọc lên trời nhưng thật ra trên đỉnh ngọn rộng lớn vô cùng. Ngôi chùa Kim Đỉnh đã chiếm một phần đất rộng thênh thang, nhưng đó chỉ là một góc của ngọn Kim Đỉnh.

Có điều là ở trên đỉnh ngọn này, gió thổi quanh năm, thốc vào những kẽ, đá, hốc núi, bật thành những tiếng “tu hu... tu hu...”, nghe như ma kêu quỷ hú thật rợn người.

Kim Ngang Tiêu thấy cảnh tượng như vậy, trong lòng thêm phần khởi thâm nghĩ :

- Lòng trời đã dun rui muốn cho ta trả được mối thù của cha mẹ nên mới để cho y chạy lên đỉnh ngọn núi này. Ở đây thanh thiên bạch nhật, xa đất gần trời, thật đúng là nơi thích hợp để ta rửa mối hận thù nung nấu từ bao năm nay.

Mắt chàng đột nhiên long lanh sáng quắc, hung quanh chiếu ra như ánh sao trong đêm tối. Thân hình Kim Ngang Tiêu đột nhiên như tia điện xẹt, bay vọt lên trước, tốc độ gia tăng hơn gấp bội, đồng thời chàng giờ tay đánh ra một chưởng.

Chính lúc này là lúc Câu Hồn bang chủ đã mắc lừa Kim Ngang Tiêu.

Từ lúc đuổi theo Câu Hồn bang chủ, Kim Ngang Tiêu chỉ mới thi triển một phần nội lực cầm giữ cho phép khinh công của chàng ngang bằng đối phương mà thôi.

Bởi thế Câu Hồn bang chủ cho là chàng không thể chạy nhanh hơn y, khoảng cách vẫn còn xa, không rút lại chút nào. Với khoảng cách xa đó dù kẻ đuổi theo có dùng âm khí hay chưởng lực, thế công cũng mất một khoảng thời gian mới tới nơi.

Câu Hồn bang chủ đã tính như vậy nên y nhảy lên phía đỉnh núi, không ngờ y vừa chạm chân xuống đất thì Kim Ngang Tiêu đã ở sau lưng rồi, tuy chưa gần lắm nhưng đủ để chưởng lực đánh tới.

Câu Hồn bang chủ đột nhiên thấy chưởng lực mạnh như đao hải di sơn bay đến sau lưng, liền rú lên một tiếng hãi hùng :

- Cự Linh thần chưởng! Quà là... Kim...

Câu Hồn bang chủ chưa nói dứt lời đã phải lăn người xuống sau một khối đá lớn.

“Ầm” một tiếng dữ dội. Cả hai khối đá đó bị chưởng lực Cự Linh thần chưởng của Kim Ngang Tiêu đánh trúng, vụn nát ra như cám. Những viên đá nhỏ bắn tung lên trời rồi rớt xuống rào rào như mưa, trong khi bụi đá bay mù.

Kim Ngang Tiêu đã bay vọt tới nơi xuyên vào luồng bụi đó. Lập tức kinh lực thượng thừa ở nội lực chàng phát ra như một cơn gió lốc, đẩy đám bụi mù đó bay đi ngay.

Nhưng Kim Ngang Tiêu đã đứng chết sững. Câu Hồn bang chủ đã biến đâu rồi. Trên đỉnh núi chỉ thấy toàn những đá lờm chờm hết khối này đến khối khác, trong khi gió thổi liên hồi, tạo thành những tiếng kêu rùng rợn.

Kim Ngang Tiêu nóng nảy, chạy vọt lên đứng trên một khối đá lớn nhìn quanh. Trên đỉnh núi hoàn toàn vắng bóng người.

Kim Ngang Tiêu cười nhạt một tiếng lạnh lùng nói :

- Câu Hồn bang chủ! Nàng khỏi cần trốn tránh làm gì nữa. Ta biết nàng là ai rồi, mau ra đây chịu tội để ta rửa mối thù phụ mẫu.

Tiếng nói chàng cơ hồ át cả tiếng gió thổi.

Liền khi đó, một giọng nói đáp lại :

- Chàng làm sao biết được nàng là ai?

Kim Ngang Tiêu kinh hãi, xoay người nhìn quanh. Đỉnh núi vẫn vắng tanh, nhưng Kim Ngang Tiêu thấy rợn người vì chàng đã nhận được tiếng nói vừa rồi chính là tiếng phều phào gần như đứt hơi của bà lão già trong căn phòng giữa ở Kim Đỉnh tự này.

Kim Ngang Tiêu bỗng trầm giọng hỏi :

- Tiền bối có điều gì muốn chỉ giáo tại hạ?

Từ bề vẫn im lặng, Kim Ngang Tiêu chau mày lắng tai nghe. Đôi tai của chàng lúc này thính vô cùng. Mặc dù trên ngọn đỉnh gió lộng thổi vu vu như sấm động, tai chàng vẫn phân biệt được tiếng động nhỏ, dù một bước chân đi, một hơi thở nhẹ...

Đột nhiên Kim Ngang Tiêu cười nhạt một tiếng. Thân hình chàng vọt đi như sao xẹt, nhằm về hướng ngược lại con đường mà chàng vừa chạy qua. Sự việc xảy ra may lẹ vô cùng. Kim Ngang Tiêu bay về phía khối đá lớn như hòn núi nhỏ ở ngang đường, nhưng chưa tới khối đá đó chướng của chàng đã phóng ra.

Một tiếng người la hoảng, “Ừm” Ánh kiếm quang xanh lè chiếu sáng, một bóng người từ sau khối đá, lần theo luồng kiếm quang bị chướng lực vô thương của Kim Ngang Tiêu đẩy bắn đi.

Kim Ngang Tiêu đứng sững người lại, ngẩng mặt ra nhìn.

Không ngờ người nấp sau khối đá chẳng phải là Câu Hồn bang chủ, mà cũng không phải là bà lão già ốm yếu có giọng phều phào như sắp chết. Người đó lại là Cổ Ứng Long, chủ nhân U Minh cung.

Cổ Ứng Long bị chướng lực đánh bật đi, toàn thân y run rẩy, khí huyết đảo lộn, kinh hãi đến thất thần. Y kinh hãi chẳng phải vì đột nhiên bị Kim Ngang Tiêu phát giác, mà thật ra vì chướng lực ghê gớm của Kim Ngang Tiêu.

Cũng may Cổ Ứng Long có Thanh Long thần kiếm hộ thân, nếu không chướng lực của Kim Ngang Tiêu đã đánh đập nát phũ tạng của y rồi.

Cổ Ứng Long bị bắn xa đến hai chục trượng. Y thi triển khinh công hạ người xuống, trong lòng không ngớt tự hỏi :

- Tiểu tặc đó làm sao có công lực cái thể như vậy?

Kim Ngang Tiêu không đuổi theo, vội vã quay lại nơi ngọn đỉnh để tìm kiếm Câu Hồn bang chủ. Chàng đang chạy nhanh như gió đột nhiên đứng dừng ngay lại ở bên những khối đá lớn trên ngọn núi.

Tại Kim Ngang Tiêu lúc này tựa hồ như “Thần Nhĩ”. Chàng đang chạy nhanh như vậy bên tai gió lại thổi như bão táp, thế mà chỉ thoáng nghe thấy có tiếng động nhỏ ở dưới đất, chàng phát giác ra rồi và đứng dừng lại.

Nhưng tiếng động lại ở gần dưới đất. Chàng bỗng “hừ” lên một tiếng, chạy lại bên cạnh và cũng nhìn xuống.

Thì ra, không biết do thiên nhiên hay nhân tạo, ở chân mỗi khối đá lại có một lỗ hổng, đủ một người chui lọt. Vừa rồi Câu Hồn bang chủ biến mất, chắc hẳn cũng vì y chui xuống những hố này.

Còn bà lão già quái dị phát ra tiếng nói phều phào có lẽ cũng ở một trong những hố này.

Kim Ngang Tiêu vừa tức giận vừa lo ngại, chỉ sợ Câu Hồn bang chủ đã thừa thể thoát thân mất rồi. Chàng không còn do dự gì nữa, vội nhảy vào hố đó, cho thân hình rớt xuống.

Hố tối om có vẻ sâu thăm thẳm, nhưng Kim Ngang Tiêu đã đề khí, thi triển khinh công tuyệt đỉnh, làm cho cơ thể nhẹ như lông hồng từ từ hạ xuống.

Lạ lùng thay, phía bên dưới rộng lớn vô cùng. Chân vừa chạm đất, Kim Ngang Tiêu đã vận dụng huyền môn khí công, bao phủ khắp người để bảo vệ cơ thể. Chàng đưa mắt nhìn quanh. Té ra đây là một đường hang quanh co không biết chạy dài đến đâu.

Kim Ngang Tiêu giậm chân bực tức cho là Câu Hồn bang chủ đã có đường trốn thoát mất rồi. Không ngờ giữa lúc đó, một luồng gió lạnh thoáng qua. Kim Ngang Tiêu vội giơ chướng lên khẽ thấy một cái, lập tức luồng gió lạ bị đẩy lùi lại, và một loạt những vật gì nhỏ đập vào đá kêu cộp cộp như mưa rào.

Thì ra đó không phải là ám khí, mà là một nắm đá sỏi ném vào người Kim Ngang Tiêu, nhưng kinh lực của người ném quyết nhiên không phải tầm thường.

Kim Ngang Tiêu không kịp suy nghĩ, đã phi thân nhảy vọt đi miệng quát lớn :

- Ai? Đứng lại!

Chàng đã phát giác có bóng người phi thân chạy về phía trước nhẹ như gió thoảng nên lập tức đuổi theo ngay.

Tốc độ khinh công của Kim Ngang Tiêu lúc này có thể nói là thiên hạ vô địch. Tu Di thân pháp của chàng vốn đã là một thứ tuyệt kỹ vô song trong thiên hạ, bây giờ công lực của chàng đã tăng bách bội, nên càng bồi bổ thêm cho Tu Di thân pháp, khác nào rồng gặp mây.

Chàng không giữ công lực thần tốc ra thì thố, một khi chàng đã vận dụng toàn thân chân khí ra thì triển Tu Di thân pháp thì quyết trên đời này không có ai theo kịp.

Thế mà chàng chạy được một lát thì chẳng thấy gì ở trước mặt nữa. Con đường chàng chạy theo là một con đường hầm, đào trong lòng núi. Thì ra ngọn núi Kim Đỉnh này lạ lùng vô cùng, bên trong gần như rỗng, các bậc tiền bối Côn Luân lại dụng công khai thông thêm đường ở bên trong, chỉ chít dặc ngang, xuyên qua những hang rỗng ở trong một quả núi.

Chỉ chạy được một lát Kim Ngang Tiêu đã đoán ngay rằng con đường hầm này tất phải ăn thông tới con đường mà chàng đã đi qua, khi lên ngọn núi Kim Đình.

Nhưng bóng người chạy trước đã biến mất khiến chàng dừng lại, chau mày suy nghĩ. Kẻ ném trộm vừa rồi quyết nhiên không phải Câu Hồn bang chủ, vì nếu là Câu Hồn bang chủ, y tất phải dùng các ám khí cực kỳ ác độc để hạ thủ chàng chứ không bao giờ dùng một nắm sỏi đá tầm thường. Vậy người ném đó là ai?

Kim Ngang Tiêu đang phân vân bỗng có nghe tiếng “ùng ùng” rõ rệt là tiếng chưởng lực đập vào thành đá của đường hầm chật hẹp.

Tiếp theo tiếng đó là tiếng quát tháo, thanh âm chạm vào bờ tường đá cũng phát ra những hồi âm rền rĩ, Kim Ngang Tiêu ngạc nhiên, thấy những tiếng động đó tựa hồ từ phía bên tả phát ra, chứ không phải thẳng đường hầm phía trước mặt.

Chàng liền chạy lên mấy bước lưu ý nhìn ở phía bên tả. Quả nhiên bên hông đường hầm đá này có nhiều khe nứt nẻ. Chàng thấy một khe khá lớn, liền chui ngay vào.

Chỉ len lỏi đi được mấy bước, Kim Ngang Tiêu đã khễ reo lên một tiếng mừng rỡ. Là vì khe đá đó ăn thông sang một cái hang rộng lớn vô cùng.

Nhưng khe đá quá chật hẹp, khiến chàng phải lách mình đi mới lọt, về sau chàng phải bò. Nhưng bò được lối mười thước thì đầu chàng đã thò ra và trông thấy hang lớn trước mặt.

Kim Ngang Tiêu ngẩn người ra nhìn, hồi hộp tưởng đến tim nhảy ra khỏi lồng ngực.

Thì ra chàng đang ở bên thành trên cao một cái hang lớn trông như một cái giếng khổng lồ, bốn bề đá lởm chởm, nhưng ở đáy hang bằng phẳng.

Ở trên cao nhìn xuống, Kim Ngang Tiêu thấy đáy hang có người. Người đó chẳng phải ai xa lạ, chính là Câu Hồn bang chủ với bộ y phục đen viền trắng và chiếc mặt nạ đồng lấp lánh.

Nhưng thái độ của Câu Hồn bang chủ lúc này kỳ lạ vô cùng. Tựa hồ như y đang rình rập, sợ sệt một vật gì hay một người nào. Y núp sau khối đá lớn, mắt luôn luôn nhìn quanh, chưởng vẫn giơ lên thủ thế. Có lẽ tiếng chưởng phong vừa rồi là do y phát ra cũng nên.

Câu Hồn bang chủ xoay lưng lại phía Kim Ngang Tiêu, như thể y đang rình rập vật gì trước mặt y. Lúc đó Kim Ngang Tiêu ở trên cao và chỉ thò đầu ra thôi, nên Câu Hồn bang chủ không phát giác được chàng.

Bỗng nhiên Câu Hồn bang chủ đứng thẳng người lên đánh về phía trước mặt y một chưởng hết sức dữ dội rồi quát lớn :

- Kẻ nào ẩn trốn đó? Nếu không mau ra mặt, chớ trách bốn tọa hạ thủ vô tình.

Nhưng tiếng chưởng phong đánh vào đá nghe “ầm” một tiếng, dư âm chuyển động liên tiếp như một hồi trống, rồi sau đó im bất chảng thấy tiếng gì.

Kim Ngang Tiêu ngạc nhiên nghĩ thầm :

- Té ra y đang giao chiến với một người nào.

Nhưng người đó là ai? Phải chăng là người ném đá sỏi vào ta, dẫn dụ ta đến chỗ này.

Trong lúc đó, Câu Hồn bang chủ vẫn nhìn quanh có vẻ tức giận vô cùng, nhưng tuyệt nhiên không thấy người nào xuất hiện. Kim Ngang Tiêu cũng vận dụng công lực thượng thừa, lắng tai nghe động tĩnh. Tai chàng có thể nghe thấy cả tiếng sâu bọ dưới đất, nhưng quả thật lúc này chàng không nghe thấy một tiếng động nhỏ nào. Động núi hoàn toàn im lặng.

Kim Ngang Tiêu thấy thế cũng phải nhủ thầm: “Câu Hồn bang chủ võ công chí cao, không ngờ lại còn thần hồn nhất thần tính như thế. Trong động này hiển nhiên không có ai, vậy mà y còn hốt hoảng thật là chuyện lạ”.

Giữa lúc đó bỗng có tiếng cười nhạt khiến Kim Ngang Tiêu giật nảy người toát mồ hôi. Quả là có người thứ ba thật, nhưng tại sao chàng không nghe tiếng hô hấp của người đó? Lúc chàng vận dụng công lực thượng thừa, lắng tai nghe tiếng hô hấp của Câu Hồn bang chủ lọt vào tai chàng rõ mồn một, nếu có thêm người nào khác, tất nhiên chàng phải thấy ngay rồi.

Lạ lùng hơn nữa là tiếng cười nhạt đó phát ra tuy nhỏ, nhưng đối với tai của Kim Ngang Tiêu, thì hết sức rõ ràng. Nhưng chàng vẫn không thể nào nhận rõ tiếng cười đó phát ra từ phương hướng nào.

Câu Hồn bang chủ có lẽ ở trong tình trạng như Kim Ngang Tiêu nên khi tiếng cười nhạt vừa phát ra, y đã nhảy chồm lên, miệng quát mắng giận dữ, đồng thời hoa chưởng lên tấn công đến ba bốn phía một lúc.

Tiếng chưởng phong đua nhau nổ ầm ầm, động đá lại kín nên dư âm nổi nhau liên hồi chẳng khác gì sấm động, chứng tỏ công lực của Câu Hồn bang chủ sung túc vô cùng.

Lát sau tiếng ầm ầm chấm dứt, trong động đá lại yên lặng như tờ, Kim Ngang Tiêu ở phía trên cao có vẻ ngạc nhiên, còn Câu Hồn bang chủ thì có vẻ kinh hoàng thực sự trước một kẻ thù vô hình như ma quái.

Y không dám rời khỏi chỗ ẩn nấp của mình, vẫn nép mình sau khối đá thò đầu lên đưa mắt nhìn quanh trông đáng điệu tức cười vô cùng.

Một lúc lâu sau vẫn không thấy động tĩnh gì. Đột nhiên Câu Hồn bang chủ nhảy vọt lên thân hình mau lẹ như một luồng khói, chạy về phía cuối động, hình như nơi đó có đường đi ra ngoài.

Câu Hồn bang chủ bỏ đi quá bất ngờ khiến Kim Ngang Tiêu giật mình, vội vàng nhoài người ra khỏi khe đá.

Nhưng thân hình Câu Hồn bang chủ đang như chim bay bỗng thấy “ùng” một tiếng dữ dội, người y lộn nhào lại mấy vòng rồi lại rớt trở về chỗ cũ, tựa hồ như có một kinh lực ghê gớm đẩy y lại.

Câu Hồn bang chủ rít lên một tiếng tức giận luôn tay tấn công về phía trước mấy chương rồi quát lớn.

- Ngươi là ai? Ngươi muốn gì? Có sao cản trở ta mãi?

Kim Ngang Tiêu ở phía trên ngạc nhiên quá đỗi, lắng nghe về phía phát ra kinh lực, nhưng tuyệt không nghe thấy mà cũng không thấy gì. Nhưng chàng tỉnh ngộ ngay, khẽ kêu lên một tiếng và nhủ thầm: Ta hồ đồ thật, có người chặn giữ Câu Hồn bang chủ lại cho ta hỏi tội y, thế mà ta không biết, còn do dự nói gì nữa.

Kim Ngang Tiêu vừa nhóm người lên, định phi thân chạy bay xuống đáy động, bỗng nhiên thân hình Câu Hồn bang chủ đã như pháo thăng thiên bay vọt lên ngang tầm mắt Kim Ngang Tiêu, đồng thời y giờ cả hai tay tấn công chàng một ngọn song chương vừa diệu kỳ vừa ác độc, khí thế lại mãnh liệt vô song.

Đó là vì Câu Hồn bang chủ là nhân vật thuộc hàng tuyệt đỉnh cao thủ, vừa rồi Kim Ngang Tiêu vô ý đã phát giác ra ngay ở trên cao có người nên y mới nhảy ra tấn công.

Kim Ngang Tiêu thấy đối phương ra tay trước, chàng chỉ cười nhạt một tiếng, nhảy ra đón lấy luồng chương lực của Câu Hồn bang chủ ngay, Kim Ngang Tiêu chưa hề phát chương, thế mà kinh lực hộ thể bao quanh người chàng đã phát động dữ dội còn hơn cả chương phong. Bởi vậy chỉ thấy “ùm” một tiếng thật lớn, thân hình Câu Hồn bang chủ bắn lộn trở lại hai vòng rồi từ từ rơi xuống như én liệng. Trong lúc nguy nan khẩn cấp. Thân pháp Câu Hồn bang chủ vẫn tuyệt diệu, đẹp đẽ vô cùng, không hổ danh là tay chọc trời khuấy nước làm vỡ lăm diên đảo.

Kim Ngang Tiêu từ trên cao cũng lộn người đi một vòng lấy đà, rồi mới rớt xuống. Bởi thế khi hai người chân chạm đất, cả hai đứng trước mặt nhau rồi.

Câu Hồn bang chủ vừa nhìn rõ mặt Kim Ngang Tiêu, gãi “a” lên một tiếng, vừa kinh hãi, vừa ngạc nhiên, lại có vẻ như căm hận. Y lùi ngay lại mấy bước, mắt lóe hung quang, giọng nói thất thanh :

- Té ra... té ra... người!

Cũng như mọi lần, tiếng nói của Câu Hồn bang chủ lạnh lạnh như tiếng mèo rú. Đó là vì y đã uống viên thuốc “Di Âm” cho nên tiếng nói đã biến đổi hẳn, không thể nào nhận rõ tiếng nói chân thật của y được nữa.

Kim Ngang Tiêu mặt lăm lăm, khoanh tay đứng nhìn Câu Hồn bang chủ, không nói một lời. Tuy bề ngoài Kim Ngang Tiêu có vẻ bình tĩnh lãnh đạm, nhưng bên trong tâm hồn chàng đang trải qua một cơn bão táp ghê gớm.

Chàng biết rằng hôm nay sẽ trả được mối thù tuyệt hận của cha mẹ sau bao năm khổ sở điêu linh. Hôm nay tức là ngày chàng mong đợi ấp ủ từ bao lâu.

Nhưng khôn thay, chàng biết kẻ đeo mặt nạ bằng đồng trước mặt chàng là ai, chàng đã biết rõ tung tích của kẻ thù và cũng vì thế mỗi lần nghĩ đến việc phanh gan uống máu kẻ đại thù, tim chàng lại... đau nhói.

Bỗng nhiên Câu Hồn bang chủ cất tiếng cười sảng sặc :

- Kim tiểu tử!... Vừa rồi... vừa rồi kẻ đối đầu với ta chẳng phải là ngươi! Kẻ nào đã đồng lõa giúp ngươi, chẳng giữ ta lại ở đây? Không lẽ một mình nhà ngươi lại trêu gan ta được như vậy?

Kim Ngang Tiêu không đáp lời y, chàng khẽ ngửa mặt lên cao như thể nói với ai ở phía sau Câu Hồn bang chủ, và cất tiếng dịu dàng nói :

- Đa tạ tỷ tỷ đã nhọc lòng giúp đỡ tiểu đệ đón bắt kẻ đại thù. Tiểu đệ nguyện có ngày báo đáp ơn sâu của tỷ tỷ.

Câu Hồn bang chủ kinh ngạc lùi lại một bước, đã toan ngoảnh mặt về phía sau coi, nhưng chợt nghĩ đến một mẹo lừa thông thường của giang hồ, y lại cất tiếng cười lớn :

- Họ Kim kia ngươi không dám tấn công ta trước mặt hay sao?

Không ngờ Câu Hồn bang chủ chưa nói dứt lời, thì từ phía sau y một giọng nói thánh thót như chuông ngân văng lại.

- Mừng thay! Mừng thay! Kim hiền đệ công lực quả tăng tiến bách bội, nên đã nhận ra được ngu tỷ.

Tiếng nói thánh thót đó chính là tiếng của Hắc Cốt Ma Nương Lý Phụng Chi. Câu Hồn bang chủ kinh hãi thất thần. Hắc Cốt Ma Nương chưa xuất hiện,

nhưng Câu Hồn bang chủ đã nhận ra được tiếng nói của nàng. Thì ra người đùa giỡn ngăn cản y lúc này chính là Hắc Cốt My Nương Lý Phụng Chi, người chị kết nghĩa của Kim Ngang Tiêu. Chẳng trách công lực chỉ cao như Câu Hồn bang chủ mà địch lại không nổi.

Tại sao Hắc Cốt Ma Nương lại xuất hiện ở nơi đây?

Nguyên sau khi chia tay với Cửu Quỷ Á Bà Bách Hoa Nương, Hắc Cốt Ma Nương Lý Phụng Chi vội vàng thi triển khinh công chạy như bay đến Côn Luân thánh địa, lòng sôi sục căm thù vì biết kẻ thù của mình là Cổ Ứng Long và Vạn Độc Thần Cô cùng ở nơi này.

Hắc Cốt Ma Nương đã đột nhiên xuất hiện trước cửa hầm Huyền Linh dưới chân núi Kim Đỉnh, bắt gặp Cổ Ứng Long đang lãnh đạo bọn U Minh cung giao đấu với quần hào ở đó.

Nhưng cùng lúc ấy Kim Ngang Tiêu gặp nguy, nên nàng phải nén lòng thù hận sang một bên để cứu người em kết nghĩa, không ngờ mọi sự biến chuyển quá mau lẹ, Kim Ngang Tiêu lại ở vào thế nguy hiểm, không sao cứu gỡ được. Rút cuộc Kim Ngang Tiêu phải chạy vào trong túp địa, khiến Hắc Cốt Ma Nương đau lòng vô hạn, đứng ngăn người ra nhìn. Lúc đó bọn Hắc Y sứ giả của U Minh cung chẳng biết trời cao đất thấp ra sao, hò nhau lại tấn công nàng.

Hắc Cốt Ma Nương đang đau lòng vì không cứu được Kim Ngang Tiêu, nên không biết kẻ thù đến tấn công. Đến khi cả chục lưỡi kiếm của bọn Hắc Y sứ giả và Thanh Y đường chủ cùng bay đến trước mặt, Hắc Cốt Ma Nương mới bừng tỉnh ngộ, cười nhạt một tiếng giọng tay gạt đỡ.

Hắc Cốt Ma Nương chưa cần giờ đến Hòa Diệm chương mà binh khí của bọn U Minh cung đã bay cả lên trời rồi rớt xuống như sung rụng. Bọn thù hạ U Minh cung làm sao địch nổi Hắc Cốt Ma Nương?

Bởi thế trong chớp mắt, gần mười tên đã bị đánh ngực, còn bao nhiêu kinh hoàng bỏ chạy, tựa hồ như đã nhìn thấy hung thần.

Lúc bấy giờ tình thế vô cùng hỗn loạn, Hắc Cốt Ma Nương nhìn đến Cổ Ứng Long thì y đã biến mất tự bao giờ. Nàng tức giận vô cùng xông vào U Minh cung tìm tòi, đập phá.

Sau đó nàng lại đến Đào Hoa cung tìm cự tinh địch là Vạn Độc Thần Cô, nhưng Vạn Độc Thần Cô đã biến đâu mất rồi.

Hắc Cốt Ma Nương biết Đào Hoa cung là nơi tàng trữ nhiều chất độc, liền ra tay đốt phá để trừ mối hại cho quần hào. Nhưng bọn Câu Hồn bang lần lượt ở đó thừa kế kéo vào đánh phá thêm. Chính vì vậy mà thanh Hồng Tử kiếm của Vạn Độc Cô lọt vào tay bọn Câu Hồn bang.

Hắc Cốt Ma Nương đi tìm khắp Côn Luân thánh địa, không nơi nào nàng không lục lọi tìm tòi, nhưng vẫn không thấy vợ chồng Cổ Ứng Long ở đâu.

Qua đến ngày hôm sau, khi bọn U Minh cung phát giác lối đi lên Kim Đỉnh tự, Hắc Cốt Ma Nương vẫn không biết, vì nàng cho là vợ chồng Cổ Ứng Long đã bỏ Côn Luân thánh địa đi nơi khác rồi và nàng cũng rời khỏi ngọn núi để tìm kiếm vết tích kẻ thù ở vùng núi xung quanh.

Rút cuộc không vẫn hoàn không, Hắc Cốt Ma Nương đành phải quay trở lại Côn Luân thánh địa. Tại đây quần hào đã biến mất vắng tanh chỉ còn những xác chết nằm ngổn ngang và những người bị thương nằm rên rỉ. Nàng bèn hỏi thăm mấy nhân vật võ lâm bị thương nằm ở chân núi Kim Đỉnh và được họ cho biết rằng. Chủ nhân U Minh cung cùng thuộc hạ đã kéo nhau lên Kim Đỉnh tự.

Lúc bấy giờ, các ngã đường lên đỉnh núi Kim Đỉnh đều bị bọn thù hạ U Minh cung canh giữ chặt chẽ. Nhưng Hắc Cốt Ma Nương dùng Hòa Diệm chương đánh tan một khối đá tạo nên một luồng bụi mờ mịt rồi phóng chương phong cho luồng bụi bay đi như gió bão. Đoạn nàng giờ khinh công thần tốc ra đi như bay, dù có qua mặt bọn U Minh cung, bọn này cũng không biết.

Nhưng vì không thông thuộc đường lối, Hắc Cốt Ma Nương bị lạc lối trong cái đường hầm giữa lòng núi một thời gian khá lâu. Đến khi lên tới đỉnh ngọn núi, nàng lại ra tới một nơi gần chỗ đi lỏm chồm trên ngọn chó không phải ra tới gần chùa Kim Đỉnh.

Tình cờ nàng ra tới bên ngoài vừa gặp lúc Kim Ngang Tiêu đuổi theo Câu Hồn bang chủ và đánh một chương vỡ tan khối đá. Hắc Cốt Ma Nương đứng xa trông thấy Câu Hồn bang chủ chui xuống khe đá hờ, nàng biết ngay y chạy xuống các đường hầm ở phía dưới, nên không kịp kêu gọi Kim Ngang Tiêu. Nàng cũng quay trở lại đường hầm đó ngay.

Quả nhiên Hắc Cốt Ma Nương đã gặp Câu Hồn bang chủ liền dùng chương lực chặn giữ y lại để chờ Kim Ngang Tiêu đến hỏi tội y.

Câu Hồn bang chủ thấy phía sau lưng có tiếng nói của Hắc Cốt Ma Nương, biết ngay là đường thoát của y đã bị chặn giữ lại mất rồi. Y kinh hoàng hết sức, nhưng ngoài mặt vẫn làm ra vẻ cứng cỏi nói :

- Kim Ngang Tiêu, ngươi đã đủ công lực giao tranh với ta hôm nay chăng?

Kim Ngang Tiêu không đáp, vẫn đứng nhìn Câu Hồn bang chủ, bao nhiêu ý nghĩa phức tạp hờn giận, đau thương quay cuồng trong đầu óc chàng. Hình ảnh Kim gia năm xưa bị tàn phá, lửa cháy ngất trời, phụ thân ngã gục dưới làn đao kiếm của bọn người đeo mặt nạ bằng đồng và mẫu thân nằm lăn bên vũng máu, hình ảnh đó giờ đây như sống lại trước mắt chàng, làm chàng nghẹn ngào.

Câu Hồn bang chủ cười nhạt một tiếng nói :

- Mẫu thân ta sai ngươi lên Dã Nhân lĩnh đồ lấy bảo vật, ngươi đã gặp một người đã tha chết cho ngươi, ngươi nhớ không?

Kim Ngang Tiêu bỗng trầm giọng nói :

- Câu Hồn bang chủ! Nàng chó có nhiều lời, ta đã biết nàng là ai rồi.

Câu Hồn bang chủ có vẻ ngạc nhiên, nhưng rồi y cười lớn :

- Người đã biết ta là ai? Có thật thế không?

Kim Ngang Tiêu chậm rãi nói :

- Câu Hồn bang chủ! Năm xưa, vô có nàng sai thủ hạ đến tàn phá Kim gia trang, sát hại song thân ta. Hôm nay ta báo mối thù phụ mẫu đó.

Câu Hồn bang chủ cười một tiếng như thể kinh ngạc, khẽ nói :

- Kim gia trang? Kim gia trang? Hừ! Câu Hồn bang đã ra tay, chẳng phải vô có. Nhưng Kim gia trang ở đâu?

Kim Ngang Tiêu dần giọng đáp :

- Phải, tay nàng đã nhúng vào máu quá nhiều làm sao nhớ hết được. Nàng chó vờ chối không biết. Hãy mau cởi bỏ mặt nạ, cúi đầu chịu tội.

Câu Hồn bang chủ cất tiếng cười sảng sặc :

- Câu Hồn bang chủ không khi nào chịu cởi bỏ mặt nạ, người đừng có mơ hồ như thế.

Kim Ngang Tiêu lớn tiếng nói :

- Nàng không chịu tự lột mặt nạ, ta sẽ đích thân lột mặt nạ của nàng.

Nói rồi chàng giơ tay tấn công liền. Thế công đó là một thế trào, năm đầu ngón tay chụm lại như vuốt chim ưng, nhằm chiếc mặt nạ bằng đồng bảo tột. Kim Ngang Tiêu đã là một tuyệt đỉnh cao thủ, nên chiêu số của chàng thật khác thường. Thế trào đó đánh ra từ từ, nhưng kinh lực phát ra thật kinh hồn.

Câu Hồn bang chủ vừa đưa tay lên gạt đỡ, hai nắm tay của y đã đỏ hồng như thoa son.

Thì ra trong lúc nói chuyện, y đã ngầm vận dụng thần công Hồng Nê Xích Thiết chương.

Câu Hồn bang chủ tự thị có thể chưởng lợi hại, nên dùng chưởng đập vào đầu ngón tay Kim Ngang Tiêu, định làm ngón tay chàng gãy vụn.

Không ngờ Xích Thiết chương, của y chưa đụng đến ngón tay Kim Ngang Tiêu đã thấy phát ra tiếng nổ dữ dội, vì chưởng lực của y chạm phải kinh lực từ đầu ngón tay Kim Ngang Tiêu phát ra.

Câu Hồn bang chủ bị đẩy lùi lại ba bước. Cùng lúc đó y hoa mắt, thân hình Kim Ngang Tiêu như biến mất, rồi đột nhiên y thấy một thế chưởng nặng như ngàn cân đánh vào vai bên tả của y.

Thì ra thế trào của Kim Ngang Tiêu chỉ là hư chiêu. Đến chiêu thứ hai, chàng mới tăng gia công lực, nhưng cũng chỉ dùng có tám thành hỏa hậu mà thôi.

Câu Hồn bang chủ kinh hoàng, không sao né kịp, đành phải xoay người rồi giơ cả hai chưởng lên đỡ.

Bùng... bùng... Hai tiếng nổ liên tiếp. Thân hình Câu Hồn bang chủ như viên đạn bắn tung ra một góc động. Hồng Nê Xích Thiết chương của y lợi hại thật, nhưng địch làm sao nổi công lực ghê gớm của Kim Ngang Tiêu.

Người Câu Hồn bang chủ bắn tung lên như vậy, nhưng vẫn gắng gượng, hai chân hạ được xuống đất chưa đến nỗi ngã lộn đi. Nhưng lạ lùng thay quần áo của Câu Hồn bang chủ bốc khói!

Đó là vì nội lực quá thâm hậu của Kim Ngang Tiêu đã đẩy nhiệt khí của Hồng Nê Xích Thiết chương chạy ngược trở lại, khiến Câu Hồn bang chủ khí huyết đảo lộn, các kinh mạch nóng như lửa đốt, y chịu không nổi phải rú lên mấy tiếng.

Chỉ có hai chiêu mà Câu Hồn bang chủ chịu không nổi rồi. Y đã biết được công lực của Kim Ngang Tiêu mới tinh tiến, nhưng không ngờ đến mức kinh khiếp như thế.

Trong khoảnh khắc, Câu Hồn bang chủ đã xoay người lại, định bỏ chạy. Nhưng ở phía cửa động đã có tiếng thánh thót :

- Người chạy ra đây, người nát như cám.

Đó là tiếng nói của Hắc Cốt Ma Nương. Câu Hồn bang chủ khiếp hãi dừng bước, biết rằng tẩu lộ đã nghẽn rồi.

Kim Ngang Tiêu không đánh tiếp theo chỉ cười nhạt nói :

- Câu Hồn bang chủ, nàng hãy bỏ mặt nạ ra rồi quỳ xuống chịu tội.

Câu Hồn bang chủ quát lên the thé :

- Không khi nào! Không khi nào!

Kim Ngang Tiêu cười nhạt một tiếng, tiến lên một bước. Nhưng chàng dừng ngay lại ngạc nhiên. Vì ở phía đầu động có tiếng gì khác lạ.

Quả nhiên tiếng nói của Hắc Cốt Ma Nương đã vang lên :

- Ai?

Không thấy tiếng người trả lời, chỉ có “ùm” một tiếng. Khe đá lõm chồm như rừng cây, vẫn không thấy một bóng ai.

Đột nhiên, từ phía đầu hang một người nhảy vọt ra, sắc phục đen tuyền, vai quàng một chiếc đại bào cũng màu đen coi oai nghi vô cùng. Đó là một nữ lang, nước da trắng như tuyết, dung mạo tuyệt đẹp.

Kim Ngang Tiêu mừng rỡ kêu lên :

- Lý tỷ tỷ!

Người đó chính là Hắc Cốt Ma Nương Lý Phụng Chi. Nhưng lúc này Hắc Cốt Ma Nương quay lưng lại phía Kim Ngang Tiêu. Sau khi những khe đá lõm chồm đó nhảy ra. Hắc Cốt Ma Nương xoay người nhìn lại nơi đó, nét mặt có vẻ kinh dị vô cùng, tựa hồ như trong việc đó có việc hết sức quái lạ khiến nàng quên cả Kim Ngang Tiêu và Câu Hồn bang chủ đang giao chiến với nhau ở phía sau lưng nàng.

Hắc Cốt Ma Nương nhìn trừng trừng về phía đó hồi lâu, rồi đột nhiên trầm giọng hỏi :

- Cao nhân nào ở trong đó, không ra ngay cho tại hạ được biết mặt, còn chờ gì nữa?

Im lặng không một tiếng động. Lúc này cả Kim Ngang Tiêu lẫn Câu Hồn bang chủ đều ngẩn người ra nhìn vào khe đá: như quên cả giao chiến với nhau.

Hắc Cốt Ma Nương cười nhạt một tiếng từ từ giọng lên lạnh lùng nói :

- Nếu người không ra, chớ trách tại hạ vô tình.

Không thấy tiếng trả lời, Hắc Cốt Ma Nương liền đẩy về phía khe đá một chưởng, chưởng đó thật nhẹ nhàng, nhưng uy lực ghê gớm làm sao. Chỉ thấy “ục” một tiếng, cả một khối đá lớn đã vỡ tan mùi khét lẹt bay ra. Đó là Hỏa Diệm chưởng.

Hắc Cốt Ma Nương liền đánh luôn hai chưởng nữa. Lập tức kinh phong nổi lên, mùi khét như diêm sinh bốc ra, chưởng lực đánh vào khe đá như giong bão, tiếng nổ vang rền như sấm động.

Giữa lúc chưởng phong phát huy đến độ kịch liệt như thế, bỗng có tiếng đằng hắng rồi một giọng nói như hết hơi từ khe đá bay ra.

- Hừ... hừ... Hỏa Diệm chưởng khá đấy hà...

Giọng nói phều phào như hết hơi đó làm Kim Ngang Tiêu rùng mình lạnh gáy. Còn Câu Hồn bang chủ “à” lên một tiếng nửa như kinh dị, nửa như thích thú.

Tiếng nói chưa dứt thì từ khe đá một bà già chống gậy run rẩy bước ra. Đó chính là bà lão già đứng trong Kim Đỉnh tự khi nãy, đã nhận ra cây Thanh Long thần kiếm trong tay Cổ Ưng Long Lạc lưng thay, bà lão gầy gò ốm yếu và run rẩy đó, tưởng một con gió nhẹ cũng thổi bay, vậy mà lúc này xuyên qua luồng chưởng lực của Hắc Cốt Ma Nương đi như không thấy gì cả. Luồng chưởng lực Hỏa Diệm chưởng của Hắc Cốt Ma Nương đập phải núi đá, núi đá cũng tan vụn ra như cát. Thế mà khi bay đến trước mặt lão già này, tự nhiên chưởng phong tan biến như trâu đất rớt xuống biển, chẳng còn lại chút gì.

Những lúc ấy, Hắc Cốt Ma Nương đã thu ngay chưởng lực lại rồi. Vừa rồi Hắc Cốt Ma Nương không ở trong Kim Đỉnh tự nên không thấy bà lão này. Bây giờ là lần đầu tiên nàng trông thấy.

Hắc Cốt Ma Nương trở mặt nhìn, nét mặt kinh dị đến cực điểm. Nàng buột mồm hỏi :

- Lão bà... là ai?

Bà lão vừa lấy bẫy chống gậy bước đến trước mặt Hắc Cốt Ma Nương, liền cất tiếng cười; nghe mấy chiếc răng khấp khểnh, cái rưng cái còn. Tiếng cười đó mới thật là kinh dị, ai nghe cũng phải bảo bà lão sắp hết hơi, cười lâu chút nữa chắc phải đứt hơi mà chết.

- Lão bà từ là ai? Hà hà... Lý Tiểu Nương hỏi hay quá! Nực cười... nực cười! Cây gậy này... cây gậy này hà hà... Lý Tiểu Nương không nhớ hay sao?

Hắc Cốt Ma Nương bỗng biến hẳn sắc mặt lùi lại một bước, giọng run lên :

- A! Người... chẳng lẽ... chẳng lẽ...

Bà lão gạt gù chiếc đầu tóc trắng xóa, ngắt lời nàng ngay :

- Biết rồi thì thôi. Hà... khỏi phải nói. Lý Tiểu Nương, hãy tiếp đầu cây gậy Sinh Tử này của lão bà tử.

Hắc Cốt Ma Nương có vẻ kinh hãi thất thần. Nhưng khi bà lão chìa đầu gậy cho nàng, nàng như miễn cưỡng phải nắm lấy. Thành ra một cây gậy trúc tầm thường như mọi cây gậy khác, nhưng bà lão nắm một đầu, còn Hắc Cốt Ma Nương nắm một đầu.

Tình thế lúc đó lạ lùng hết sức. Hai người mỗi người nắm một đầu đũa rồi đứng im không nhúc nhích, hai cặp mắt nhìn nhau trừng trừng. Nhưng chỉ lát sau, từ đầu Hắc Cốt Ma Nương đã có luồng khói màu hồng nhạt bốc lên. Thì ra hai người đang đấu nội công với nhau.

Đột nhiên Kim Ngang Tiêu quát lớn :

- Chớ có chạy!

Tiếng quát chưa dứt, chưởng lực đã phát ra rồi. “Bùng”... Câu Hồn bang chu bắn tung người lên rồi rớt xuống lão đảo. Câu Hồn bang chủ thừa cơ Hắc Cốt Ma Nương đang chống đỡ với bà lão già, để trống lối đi, định nhảy qua trốn chạy.

Nhưng y vừa xoay người đi đã bị Kim Ngang Tiêu phát giác và dùng chưởng ngăn chặn lại.

Kim Ngang Tiêu lướt tới trước mặt Câu Hồn bang chủ, và cười nhạt :

- Câu Hồn bang chủ, nàng chạy lên trời cũng không thoát khỏi tay ta hôm nay.

Câu Hồn bang chủ bỗng đổi giọng u oán nói :

- Kim công tử, công tử đã biết thiếp là ai rồi, sao nỡ nhẫn tâm như thế? Công tử quên mối... ân tình cũ hay sao?

Kim Ngang Tiêu lạnh lùng :

- Nàng sát hại cha mẹ ta, ta quên sao được? Ta phải moi gan nàng để tể song thân ta hôm nay.

Câu Hồn bang chủ thở dài :

- Kim công tử, công tử quên mấy lần thiếp tha tính mạng cho công tử hay sao?

Kim Ngang Tiêu cười nhạt :

- Nàng tha cho ta, nhưng không tha cho cha mẹ ta cũng bằng vô ích. Mau cởi mặt nạ ra.

Nói dứt lời, thể chưởng của Kim Ngang Tiêu như thiên hình vạn trạng đã tấn công tới.

Câu Hồn bang chủ tuy công lực kém xa Kim Ngang Tiêu, nhưng thân pháp còn mau lẹ tuyệt vời. Y không dám đỡ chưởng của chàng, mà lách mình né tránh.

Nhưng Kim Ngang Tiêu đã biến chiêu nhanh như chớp. Chỉ thoáng một lát, chàng đã tấn công đến bảy chưởng rồi. Câu Hồn bang chủ hoa mắt, bả vai bị một chưởng, chỉ thấy “lọc” một tiếng, người y lại bắn tung lên, rồi rớt xuống.

Câu Hồn bang chủ gượng đứng lên, nhưng người y lão đảo, hiển nhiên là y bị nội thương rồi. Kim Ngang Tiêu nhún mình nhảy lại, tay xoay ra để lộ chiếc mặt nạ bằng đồng. Câu Hồn bang chủ chỉ còn lùi, lùi được ba bước thì lưng chạm vào tường đá.

Kim Ngang Tiêu thở dài một tiếng từ từ bước lại. Nhưng giữa lúc ấy chàng thấy sự lạ xảy ra. Trong lúc Kim Ngang Tiêu giao đấu với Câu Hồn bang chủ thì Hắc Cốt Ma Nương vẫn đấu nội công với bà lão già. Nhưng chỉ một lát, nàng đã kém thế.

Toàn thân Hắc Cốt Ma Nương run lên. Nàng phải lùi một bước và bà lão cũng tiến lên một bước.

Cứ trông vết chân của hai người đủ hiểu công lực của họ đến thế nào. Bốn bàn chân đều ngập sâu xuống nền đá như thể giẫm xuống bùn.

Phàm khi cao thủ đấu với nhau chỉ một sơ hở nhỏ cũng đủ tai hại rồi. Đẳng này, Hắc Cốt Ma Nương cường không nổi, đành phải lùi một bước, công lực của nàng đã giảm thiểu mất một phần ba.

Lão bà mừng thầm, tăng gia công lực, cây gậy bỗng rung lên, không ngờ đó chỉ là mẹo lừa của Hắc Cốt Ma Nương. Đột nhiên nàng quát lên một tiếng, chân lực tụ ở Đan Điền bỗng phun ra từ miệng, tạo thành một luồng gió mạnh như chưởng phong đập vào mặt lão bà.

Nguyên công lực của Hắc Cốt Ma Nương quả có kém lão bà một chút, nhưng chỉ kém vào độ một chín, một mười, chớ có khi nào kém đến độ phải lùi ngay một bước.

Sở dĩ nàng phải lùi lại là cần tụ chân khí ở Đan Điền để phun ra đả thương.

Lão bà đột nhiên bị ngọn gió mạnh như búa bổ đánh vào mặt, tóe tăm cả mặt mũi, đành phải lùi một bước. Hắc Cốt Ma Nương thừa thế tiến lên giữ lại chỗ cũ. Thế là hai người lại bình thủ, Hắc Cốt Ma Nương gỡ lại thế kềm ban đầu.

Những giữa lúc cuộc giao đấu nội lực đến độ gay go như thế thì bỗng nhiên ở phía sau lưng Hắc Cốt Ma Nương có một luồng sáng xanh lóe lên.

Từ một khe đá, một bóng người nhảy ra nhanh như chớp. Tay cầm một thanh bảo kiếm ánh sáng xanh rờn. Đó chính là Cổ Ứng Long, chủ nhân U Minh cung.

Không biết Cổ Ứng Long rình nấp ở gần đó từ bao giờ. Nhưng khi thấy Hắc Cốt Ma Nương đang phải chống đối với lão bà quay lưng lại phía y, Cổ Ứng Long chẳng nói chẳng rằng, nhảy xổ ra như một bóng ma.

Thanh Long thần kiếm trong tay y lóe lên như lần chớp, nhắm thẳng lưng Hắc Cốt Ma Nương đâm tới.

Cổ Ứng Long quả là một người tán tận lương tâm. Hắc Cốt Ma Nương chính là vị hôn thê cũ của y, mà chính y đã bội bạc ruồng rẫy. Bây giờ Cổ Ứng Long thấy Hắc Cốt Ma Nương đã đạt tới mức võ công thượng đỉnh, cao hơn y mấy bậc, nên y đã biết là nguy hiểm rồi. Bởi vậy, khi thấy dịp may đã đến, Hắc Cốt Ma Nương đang đấu nội lực, dù nàng có huyền môn khí công bộ thể, công lực đó cũng chẳng thể ngăn ngừa nổi một thanh thần kiếm như Thanh Long.

Chỉ một nhát là Hắc Cốt Ma Nương táng mạng ngay.

Nhưng chính lúc ánh kiếm xanh rờn lóe lên là lúc Kim Ngang Tiêu chợt trông thấy khác lạ.

Vừa trông thấy Cổ Ứng Long cầm kiếm nhảy ra, Kim Ngang Tiêu đã hiểu ngay và quát lên một tiếng giận dữ. Không kịp nhảy lại cản trở. Kim Ngang Tiêu đánh ra một ngọn chưởng mạnh như sấm sét.

“Ừm”... Lưỡi kiếm của Cổ Ứng Long còn cách lưng Hắc Cốt Ma Nương mấy tấc thì cả người Cổ Ứng Long đã tung lên. Luồng kiếm quang xanh lè bỗng tỏa rộng, như một chiếc cầu vồng.

Cổ Ứng Long vốn đã là bảo thủ của thiên hạ, trên đời không có chắc mấy người địch nổi y, song lúc vừa rồi, thù hận làm mờ trí. Thấy có cơ hội giết được Hắc Cốt Ma Nương một cách dễ dàng, Cổ Ứng Long mừng rỡ đến nỗi quên cả nhận xét sự việc xung quanh.

Vì thế xuất kỳ bất ý, Cổ Ứng Long đã trúng phải chưởng lực của Kim Ngang Tiêu. Thân hình y bắn đi, nhưng cây Thanh Long thần kiếm vẫn còn ở trong tay y. Cổ Ứng Long chỉ nhào lộn một vòng, thân hình y cười lên trên luồng chưởng phong của Kim Ngang Tiêu, rồi hai chân hạ xuống chạm đất, thân pháp của y quả là cao diệu.

Nhưng hai chân Cổ Ứng Long vừa đứng vững thì thân hình Kim Ngang Tiêu đã như luồng gió nhảy đến trước mặt y.

Cổ Ứng Long bị cản trở tức giận khôn tả, nhưng y là người độc hiểm thâm trầm, không lớn tiếng tranh luận, chỉ lạnh lùng cười nhạt nói :

- Tiểu tử, ta đang muốn kiếm nguoi, nguoi lại dẫn xác đến cho ta.

Kim Ngang Tiêu “hừ” một tiếng, khễ nói :

- Các hạ thừa lúc nguoi nguy nan hạ độc thủ, thật chẳng phải là danh phận võ lâm tiền bối chút nào.

Cổ Ứng Long mặt tím bầm âm thầm đáp :

- Nguoi can thiệp vào việc của ta, tội nguoi đáng chết mười lần.

Đột nhiên, thanh kiếm hình rồng trên tay Cổ Ứng Long đã lóe lên thành một đạo thanh quang sáng rực, lưỡi kiếm chém vào gió “vu vu” đủ hiểu kinh lực của nó mạnh như thế nào. Thanh Long thần kiếm, di bảo của thế gian, có thể lấy cả đầu cả trăm người trong một lúc.

Vừa rồi, chỉ một mình Cổ Ứng Long với thanh kiếm báu đã áp đảo được cả bọn Câu Hồn bang.

Lần này Cổ Ứng Long quyết dùng kiếm báu để lấy tính mạng Kim Ngang Tiêu cho bằng được.

Nào ngờ, kiếm quang màu lục vừa tỏa ra, thân hình Kim Ngang Tiêu đã như luồng khói xuyên qua thế đao kiếm đó. Chàng không dùng binh khí, chỉ với hai chưởng tay không. Song Cổ Ứng Long đã hoa mắt như óc, chỉ thấy “ùm.. Ừm” luôn mấy tiếng, thân hình Cổ Ứng Long đã dội trở lại, ngực đau nhói, kiếm báu run lên từng hồi, suýt rồi khỏi tay y.

Cổ Ứng Long kinh hãi thất thần, biết rằng lần này công lực của Kim Ngang Tiêu tinh tiến bách bội. Tuy nhiên y chỉ lùi lại một bước rồi đột nhiên kiếm pháp biến đổi.

Một đạo thanh quang đột nhiên lan rộng, rồi phân làm hai phần, bao trùm lấy người Kim Ngang Tiêu.

Đó là Cổ Ứng Long đã giờ Âm Dương Thái Cực kiếm pháp, tuyệt học của y.

Kim Ngang Tiêu chẳng nói một lời, chỉ cười nhạt một tiếng thân hình phiêu bồng, trong chớp mắt đã ra khỏi luồng kiếm quang của đối phương.

Song, Âm Dương Thái Cực kiếm pháp chẳng phải tầm thường. Thân hình Kim Ngang Tiêu vừa thoát ra ngoài, luồng kiếm như hình với bóng theo sát sau chàng, lưỡi kiếm phát ra tiếng gió vi vu rùng rợn, chỉ một giây sơ ý, lưỡi kiếm sắc bén chém lia hai cánh tay của chàng ngay.

Kim Ngang Tiêu lại “hừ” một tiếng nữa, thân hình chàng đột nhiên vượt qua luồng kiếm quang bay bổng lên, đồng thời một chưởng nặng như ngàn cân đánh xuống.

Cổ Ứng Long bỗng kêu “hự” một tiếng, loạng choạng lùi lại mấy bước, mặt y trắng bệch không còn hột máu. Không biết Cổ Ứng Long đã bị nội thương chưa, nhưng tay cầm kiếm đã run lên. Kiếm tuy chưa thoát khỏi tay, nhưng ánh hào quang linh động đã biến mất hẳn.

Nhanh như chớp, Cổ Ứng Long đã phi thân nhảy ra phía ngoài trốn mất. Kim Ngang Tiêu không đuổi theo, vì chàng còn đang nóng lòng, biết rằng thừa dịp chàng đang giao đấu với Cổ Ứng Long, Câu Hồn bang chủ đã biến mất rồi.

Trong động núi này chỉ có một lối thoát ra ngoài, Kim Ngang Tiêu chẳng chút chậm trễ, vội nhảy ra phía đó, phi thân đi nhanh như chớp.

Nhưng chàng vừa chạy được mười bước, bỗng đứng sững ngay lại, lo ngại nhìn về phía Hắc Cốt Ma Nương đấu nội lực với bà lão già quái dị.

Kim Ngang Tiêu không biết rõ bà lão nọ là ai, nhưng coi thần thái của Hắc Cốt Ma Nương vừa rồi, chàng có thể đoán được rằng bà lão này chẳng phải là thiện nhân, có khi là tay cự thủ của nghề tử chàng.

Lúc này, Hắc Cốt Ma Nương và bà lão vẫn đứng im, hai người chân cùng ngấp sâu xuống đá, đầu có khói bốc lên, hiển nhiên là đang thi triển nội lực đến tột độ. Cây gậy của bà lão vẫn ở giữa, mỗi người cầm một đầu như trò đùa của trẻ.

Nhưng xung quanh hai người, thỉnh thoảng lại có tiếng “rắc... rắc... lách tách...” tức là những khối đá ở trong động này bị nứt rạn. Thì ra kinh lực, từ nội thể của hai người đã phát huy đến độ kinh nhân, khiến những tảng đá lớn ở xung quanh cũng bị liên lụy và nứt rạn, kêu lách tách như bấp rang.

Kim Ngang Tiêu dừng bước ngay người nhìn. Đuổi theo kẻ thù là chuyện cấp bách, nhưng làm sao chàng có thể bỏ nghĩa tử trong phút nguy nan như thế này? Hắc Cốt Ma Nương vẫn cầm cự được với lão, nhưng chỉ nhìn qua, Kim Ngang Tiêu thấy ngay rằng nghĩa tử của chàng bị kém thế, nếu tình trạng kéo dài, Hắc Cốt Ma Nương tất sẽ kiệt lực, phủ tạng nát vì kinh lực của đối phương uy hiếp và sẽ chết một cách thảm khốc.

Nguyên phép nội lực này rất nguy hiểm, còn ác liệt hơn cả phép giao đấu bằng guom đầu, bởi vì một khi đã đấu bằng nội lực tất phải có kẻ sống người chết, hay cả hai cùng đồng quy ư tận.

Một khi đã vận dụng nội lực chân khí lên chống đỡ đối nhau, không bên nào có thể lùi được nữa, bởi vì nếu tự giảm nội lực của đối phương lấn áp, phá nát phủ tạng mà chết.

Chỉ có một cách chấm dứt cuộc đấu là cả hai bên cùng đồng tình cùng rút bớt công lực dần dần. Nhưng trong trường hợp đã đấu sinh tử với nhau, làm sao biết bụng dạ đối phương mà dám tự ý giảm bớt công lực? Ngộ nhờ đối phương có đã tâm thừa thế tăng gia công lực lấn áp, thì không khác nào tự đưa vào tử địa. Vì thế, một khi đã đấu nội lực tức là cả hai đều ở thế cỡi hổ không sao xuống được nữa. Chỉ có người công lực tự tin quá cao, cảm chắc phần thắng, mới buộc đối phương phải chấp nhận lối giao đấu tàn ác này.

Còn nói người đứng ngoài can thiệp thì lại càng không thể được, kẻ đứng ngoài, nếu công lực kém, chỉ cần đến gần hai người giao đấu cũng đủ bị kinh lực làm cho khí huyết đảo lộn rồi. Dù công lực họ có bằng hai người giao đấu thì đến nơi cũng không đủ lực phân tách hai người ra, trái lại còn bị kinh lực của hai người lấn áp đến phá nát phủ tạng mà chết.

Cũng vì thế mà Kim Ngang Tiêu vừa trông thấy tình hình hai người giao đấu với nhau chàng đã rùng mình kinh hãi thất thần. Nhưng chàng không thể khoanh tay đứng nhìn Hắc Cốt Ma Nương bị chết một cách thảm khốc.

Bởi thế, tuy đang nóng lòng muốn đuổi theo Câu Hồn bang chủ, Kim Ngang Tiêu cũng lớn tiếng nói :

Nhị vị tiên bối hãy nghe lời tại hạ khuyên can một lời. Nếu có điều gì không hay, không phải, nhị vị hãy nên dùng lời lẽ phân trần, hà tất phải dùng đến độc thủ làm gì.

Tiếng nói của Kim Ngang Tiêu vang trong động đá, nhưng hai người vẫn đứng trơ trơ tựa hồ chẳng nghe thấy.

Kim Ngang Tiêu lại càng nóng ruột, hấp tấp nói :

- Nhị vị tiên bối... hãy ngừng ngay lại..

Nhưng lời nói của chàng vẫn rơi vào khoảng trống không.

Kim Ngang Tiêu bỗng nghiêng rằng nói :

- Nếu nhị vị chẳng nghe lời tại hạ, tại hạ bất buộc phải can thiệp.

Kim Ngang Tiêu từ từ bước tới. Còn cách xa hơn hai trượng, kinh lực của hai người đã lấn áp đến người Kim Ngang Tiêu rồi.

Kim Ngang Tiêu đột nhiên giơ tay của chàng chụm lại, ngửa lên trời, tư thế rất quái dị, chẳng phải một chiêu số võ công nào hết.

Nhưng từ năm đầu ngón tay của Kim Ngang Tiêu đã tia ra năm luồng bạch khí, nhỏ tấp, trắng nhạt như hơi sương. Năm luồng bạch khí đó bay ra cuốn lấy người Kim Ngang Tiêu tựa hồ như chàng đứng trong một cái kén màu trắng mờ.

Đoạn chàng tiến lên. Quả nhiên, kinh lực dùng mãnh vô song của hai đấu thủ vừa chạm phải luồng bạch khí của Kim Ngang Tiêu, lập tức tè ra làm hai, khiến Kim Ngang Tiêu ung dung tiến thẳng đến bên Hắc Cốt Ma Nương và bà lão già.

Khi người Kim Ngang Tiêu còn cách chỗ giao đấu chỉ độ ba bước thì đột nhiên “bùng” một tiếng nổ kinh thiên động địa, hồi âm kéo dài trong động đá lừng bùng rền rĩ như cả ngàn tiếng sét đua nhau nổ. Xung quanh đá rớt xuống ào ào như mưa, tường đến cả trái núi này cũng tan rã. Đó là vì thanh âm quá dữ dội làm những tường đá, khe đá, khối đá bị rạn nứt hay vỡ vụn, đá nhỏ rớt xuống ào ào.

Khi tiếng nổ phát ra thì có luồng điện quang chói lòa bao phủ lấy chỗ ba người Kim Ngang Tiêu, Hắc Cốt Ma Nương, và bà lão đang đứng, kẻ đó bụi cát, đá sạn bắn tung bụi mờ, trông không rõ nhân hình.

Đến khi bụi cát tan hết thì thấy Kim Ngang Tiêu đã đứng giữa, Hắc Cốt Ma Nương và bà lão đứng hai bên, nhưng khoảng cách hai người đã xa đến hơn một trượng, tựa hồ như Kim Ngang Tiêu đã đẩy lùi hai người lại mấy bước.

Còn cây gậy của bà lão thì thấy rớt ở dưới đất lẩn lóc, nhưng vẫn còn nguyên vẹn, không bị mẻ gãy chút nào.

Kim Ngang Tiêu thần thái vẫn an nhàn, nét mặt nghiêm trang khoanh tay đứng giữa hai đấu thủ. Luồng bạch khí bao quanh Kim Ngang Tiêu đã biến mất, hiển nhiên là chàng đã thu hồi lại rồi.

Còn Hắc Cốt Ma Nương và bà lão già không có vẻ gì là thụ thương cả. Hắc Cốt Ma Nương tuy hơi có vẻ mệt mỏi, nhưng nét mặt hân hoan nhìn nghĩa đệ. Chỉ một chiêu vừa rồi của Kim Ngang Tiêu tách rời hai cao thủ đấu nội lực cũng đủ chứng tỏ công lực của Kim Ngang Tiêu ở trên hai người rồi. Có thể nói là công lực của chàng đến độ “thâm bất khả trắc”. Hắc Cốt Ma Nương vẫn có lòng mến yêu nghĩa đệ thân hơn cốt nhục, làm sao không khỏi vui mừng khi thấy nghĩa đệ đột nhiên có công lực tinh tiến đến độ không thể tưởng tượng như thế.

Duy chỉ có bà lão là lộ vẻ kinh dị khác thường. Đôi mắt lơ lơ tưởng như gần lòa, không hiểu sao lúc này sáng rực như hai ngôi sao lấp lánh, nhãn quan có một vẻ gì thực lạ lùng quái dị, không ai có thể hiểu nổi.

Bà lão nhìn Kim Ngang Tiêu rồi bỗng cất tiếng phều phào nói :

- Ngươi... Ngươi đã luyện được Kiếm khí, tuyệt học mật truyền của phái Côn Luân?

Kim Ngang Tiêu cũng nhìn bà ta, vô cùng kinh ngạc, buột mồm hỏi :

- Tiền bối... tôn kính đại danh là gì?

Bà lão chẳng đáp, chỉ trợn mắt nhìn Kim Ngang Tiêu rồi lại hỏi tiếp :

- Té ra... té ra ngươi là kẻ đầu tiên lên đến Kim Đỉnh tự? Ngươi đã được di huấn của Tổ sư phái Côn Luân? Hừ... hừ... thiên ý... thiên ý...

Bà lão lẩm bẩm nói mấy câu sau chót như nói một mình, chẳng cần chờ Kim Ngang Tiêu trả lời.

Đột nhiên, không thấy tay bà lão lay động chút nào mà thân hình của bà ta đã lướt tới, nhanh như điện chớp, gờ cánh tay khẳng khiu chụp lấy chiếc gậy bỏ lẩn lóc trên mặt đất, rồi xoay người bỏ đi thẳng.

Động tác của bà lão mau lẹ tuyệt luân. Mấy cử chỉ lướt lên nhặt gậy nhảy đi dị thường diễn biến chưa đầy một chớp mắt. Nếu chẳng phải Kim Ngang Tiêu và Hắc Cốt Ma Nương đứng đó thì dù cao thủ võ lâm thuộc hàng đệ nhất lưu, cũng phải hoa mắt, nhức đầu không nhìn thấy rõ gì hết.

Kim Ngang Tiêu thấy bà lão đột nhiên bỏ đi như vậy, trong lòng cũng kinh dị lạ lùng, nhưng chàng không đuổi theo, chỉ quay lại đến bên Hắc Cốt Ma Nương, giọng đầy vẻ quan tâm, cất tiếng hỏi :

- Tỷ tỷ... tỷ tỷ có thụ thương hay không?

Hắc Cốt Ma Nương cất tiếng cười khanh khách :

- Hiền đệ quả là anh hùng đệ nhất võ lâm rồi. Không ngờ chỉ trong mấy ngày trời, hiền đệ đã chuyển nguy thành thắng, cơ duyên hạnh ngộ, công lực luyện được đến mức siêu phẩm nhập hóa, ngu tỷ cũng không bằng. Khá hi! Khá hi!

Kim Ngang Tiêu mỉm cười :

- Đa tạ tỷ tỷ. Nhưng hiền tỷ... có sao không?

Hắc Cốt Ma Nương lắc đầu :

- Ngu tỷ đã có bị thương gì đâu. Hiền đệ đã thi triển công lực thượng thừa, phân tách được hai luồng kinh lực, khiến cả ngu tỷ lẫn muội đối đầu đó chẳng hao tổn chút chân lực nào, thật là tuyệt diệu. Kim hiền đệ, lúc này chẳng phải là lúc hân duyên tự sự... Hiền đệ hãy mau mau đuổi theo cừu địch, kéo bỏ

uổng mất cơ hội may mắn.

Kim Ngang Tiêu gật đầu, nhưng hơi do dự :

- Nhưng còn tỷ tỷ...

Hắc Cốt Ma Nương cười lớn :

- Hiền đệ khỏi quan tâm. Ngu tỷ ngồi đây vận công trong chốc lát, công lực sẽ bình phục ngay. Hiền đệ đừng trì hoãn nữa, mau đuổi theo Câu Hồn bang chủ ngay đi. Lát nữa ngu tỷ sẽ đuổi theo, tiếp ứng hiền đệ.

Kim Ngang Tiêu yên lòng xoay người đi ngay. Thân hình chàng như mũi tên bay vọt ra cửa động đá, mau lẹ vô cùng. Hắc Cốt Ma Nương nhìn theo, mỉm cười triu mến, đoạn ngồi xuống bên một khối đá lớn, nhắm mắt vận khí.

Kim Ngang Tiêu bị chậm trễ vì mấy biến cố phát sinh bất ngờ, lúc này nóng ruột tăng gia tốc độ khinh công, người đi nhanh như biến.

Như đoạn trên đã nói, bên trong ruột quả núi Kim Đình này là cả một hệ thống đường hầm chằng chịt như tổ ong, đường hầm đó lớn có nhỏ có, có đoạn do các hang đá thiên nhiên tạo thành, nhưng cũng có đoạn nhân tạo, do người đục khoét mà nên, lại thêm những khe kẽ đá, khiến lối đi nhiều không biết bao nhiêu mà kể.

Kim Ngang Tiêu chạy một hồi rồi thất vọng, đứng lại nhìn quanh. Các lối đi nhiều, biết kẻ thù chạy phía nào mà đuổi.

Đừng nói tìm đuổi được kẻ thù nữa, hãy nói tìm được lối thoát ra khỏi những hang động chằng chịt này cũng là chuyện khó rồi.

Bỗng nhiên một ý nghĩ thoáng qua óc làm Kim Ngang Tiêu phấn khởi. Câu Hồn bang chủ cũng như chàng, lạc vào trong ruột trái núi này là lần đầu tiên, lẽ tất nhiên y cũng chẳng hơn gì chàng và cũng đang bối rối không biết đi theo đường nào để thoát ra ngoài. Một khi Câu Hồn bang chủ bị lạc lõng ở đây, lo gì không bắt được y?

Nghĩ vậy, Kim Ngang Tiêu liền ngồi xuống nhắm mắt dùng ký ức nhớ lại đoạn đường vừa chạy qua. Bản tâm của chàng là muốn tạm vạch ra một đồ hình trong một trái núi này hầu phân ra từng khu vực để dễ bề lùng kiếm. Nhưng chàng vừa ngồi xuống thì tai đã nghe thấy mấy tiếng “kịch... kịch” rất nhỏ, tựa hồ như ở một nơi rất xa vắng lại.

Nguyên trong những đường hầm và hang hốc giữa lòng núi này yên tĩnh lạ thường. Tiếng gió thổi lộng ở bên ngoài tất nhiên không lọt vào nơi này, nhưng ngay cả tiếng kêu nhỏ của loài chim chóc, giun dế cũng không có, quả là nơi vô sinh vật.

Kim Ngang Tiêu đã luyện được “thần nhĩ” do công lực quá cao mà thành, cho nên lúc mấy tiếng động nhỏ, nghe “kịch... kịch” đó, người thường tất không nghe thấy, nhưng chàng nghe rõ mồn một.

Kinh hi giao tập. Kim Ngang Tiêu vọt đứng lên nghe ngóng. Liền đó lại có thêm mấy tiếng ì ầm rất nhỏ nữa, hình như tiếng đá nặng bị người đẩy trên mặt đất. Trong lòng núi này còn ai? Lão bà quái dị đã bỏ đi bất ngờ, chắc hẳn là thoát ra ngoài rồi, còn Hắc Cốt Ma Nương đang ngồi im một chỗ luyện khí vận công. Vậy nếu có người vận động, chẳng phải Câu Hồn bang chủ thì còn ai nữa?

Tiếng động tuy chẳng phải gần, nhưng rõ ràng là từ phía tả vọng lại. Kim Ngang Tiêu không chút chậm trễ, vội phi thân đi ngay về phía ấy.

Chàng đã quen với những đường hầm ngoắt ngoèo, lên xuống không chừng, những khe đá, kẽ hang ngang dọc chi chít, nên đi mau lẹ vô cùng. Chỉ đi được một lát, chàng đã mừng thầm, vì tiếng động quái lạ lại vắng đến, nhưng lần này lớn hơn, hiển nhiên là chàng đã tiến đến gần chỗ đó chẳng sai.

Kim Ngang Tiêu đã thi triển Tu Di thân pháp nên người nhẹ như chiếc lá, dù người đi nhanh như gió mà vẫn không gây tiếng động. Chàng đã biết kẻ thù vô cùng xảo quyệt nên không muốn lộ hình tích, khiến y chạy trốn.

Không ngờ Kim Ngang Tiêu tiến đến chỗ có tiếng động thì tiếng động đó đột nhiên im bất tứ bề vắng lặng.

Nhưng Kim Ngang Tiêu kinh dị trở mắt nhìn cảnh tượng trước mặt. Thì ra chàng đã đi đến vùng đá hoa, màu sắc rực rỡ, đẹp đẽ như một bức tranh tuyệt họa. Đá vân xanh đỏ, kim nhũ long lánh như dát ngọc, có nơi sáng rực như lân tinh, quả là một nơi tiên cảnh khác với những động đá xanh lè mà chàng đã thấy.

Tiến lên mấy bước nữa, Kim Ngang Tiêu thấy trước mắt là một cái giếng rất quái lạ. Giếng đó cũng bằng đá vân xanh đỏ, trắng vàng sâu đến năm trượng, nhưng hoàn toàn khô cạn, đáy giếng là khu vực toàn hoa cỏ hình thù lạ lùng, màu sắc rực rỡ như đá vân.

Miệng giếng có tới nửa trượng, quanh miệng giếng có đặt những khối đá lớn chồng chất lên nhau như trường thành, có lẽ là để ngăn ngừa những người lạ khỏi vô ý dẫm gần ngã lẫn xuống đáy giếng.

Kim Ngang Tiêu nhìn cảnh tượng đó mà kinh ngạc, nhưng chàng đâu có thì giờ ngắm cảnh, lòng còn bận kiếm quân thù. Lúc này tứ bề vắng ngắt nào có một ai? Tiếng động cũng im lìm từ bao giờ, nếu quả có Câu Hồn bang chủ ở đây, y đã ẩn núp vào đâu rồi.

Kim Ngang Tiêu đứng bên miệng giếng nhìn quanh, rồi đột nhiên trầm giọng nói :

- Câu Hồn bang chủ, nàng đừng mong thoát khỏi tay ta hôm nay. Dù nàng có lên trời xuống biển, ta cũng chẳng buông tha.

Tuy chàng nói khê, hồi âm vang lên liên tiếp. Âm thanh cuối cùng vừa dứt thì ở đáy giếng có tiếng “cạch”.

Kim Ngang Tiêu cúi đầu nhìn xuống đáy giếng rồi đứng thẳng người đưa mắt nhìn quanh một vòng, như tìm kiếm.

Bỗng chàng cười nhạt một tiếng, chẳng chút do dự, phi thân nhảy xuống giếng. Giếng sâu năm trượng. Thân hình Kim Ngang Tiêu như con đại bàng sà xuống đất vô mỗi, từ từ hạ xuống bên những khóm hoa, thân pháp tuyệt đẹp.

Chàng chẳng nhảy xuống thì không sao, một khi vừa nhảy xuống, thân hình chưa chạm đất còn lơ lửng ở nửa chừng, phía bên trên miệng giếng đã có một chuỗi cười ghê rợn vọng xuống.

Đó là tiếng cười của Câu Hồn bang chủ. Không biết y xuất hiện từ phía nào, chỉ trong chớp mắt đã thấy y đứng bên miệng giếng và cười lớn :

- Kim Ngang Tiêu, ngươi tự đưa thân vào chỗ chết rồi.

Kim Ngang Tiêu chân vừa chạm đất đã cất tiếng cười khanh khách :

- Nếu ta không nhảy xuống đây, làm sao nàng xuất đầu lộ diện?

Nhưng lời nói của chàng chưa dứt thì ở phía trên đã có tiếng ầm ầm như sấm động. Không biết Câu Hồn bang chủ sắp đặt thế nào mà trong chớp mắt đã có cả chục khối đá từ miệng giếng rớt xuống. Khối nhỏ nhất cũng bằng một cái bàn, khối lớn có thể tới hàng vạn cân, to bằng nửa căn nhà.

Cả chục khối đá đó đua nhau rớt xuống đầu Kim Ngang Tiêu. Đáy giếng chật hẹp không nơi né tránh. Kim Ngang Tiêu dù có công lực cái thế, tài ba nghiêng trời lệch đất, tưởng cũng khó tránh được họa tan xương nát thịt.

Nói thì lâu, việc xảy ra trong chớp mắt. Giữa lúc mười mấy khối đá đua nhau lao xuống đầu Kim Ngang Tiêu thì bỗng nhiên “bùng” một tiếng kinh thiên động địa, khối đá rớt xuống đầu tiên vừa tới gần đầu Kim Ngang Tiêu, bỗng vỡ tan ra làm muôn nghìn mảnh, rớt xuống ầm ầm.

Đồng thời thân hình Kim Ngang Tiêu bay vọt lên. Thân hình chàng lúc này rất quái lạ, tựa hồ như có một cái màn trắng mờ bao bọc, nhưng luồng kinh khí mờ mờ đó cứng hơn tường đồng vách sắt. Khối đá đầu tiên vỡ tan chính là vì chạm phải luồng bạch khí bao quanh người Kim Ngang Tiêu.

Nhưng thân hình chàng bay vọt lên thì gặp phải những khối đá khác liên tiếp lao xuống. Lại lừng thây, những khối đá lớn nặng rớt xuống như vậy có tới hàng chục vạn cân, vậy mà không cản được thân hình Kim Ngang Tiêu từ đáy giếng bay vọt lên như pháo thăng thiên.

Khối đá nào chạm vào luồng bạch khí hộ thể của Kim Ngang Tiêu, cũng phải vỡ tan, hay bị đánh văng sang một bên, rồi tất cả cùng rớt xuống, tạo thành những tiếng “bùng bùng” như sét nổ, kinh thiên động địa, đất đai rung chuyển.

Giữa cảnh rối loạn, đá vỡ, sỏi bay bụi cát tung mù mịt, thân hình Kim Ngang Tiêu xuyên qua như mũi tên bay vọt lên khỏi miệng giếng.

Quả là bất ngờ cho Câu Hồn bang chủ! Y không thể nào ngờ được rằng giữa lúc đá còn rớt, Kim Ngang Tiêu lại có thể bay được lên. Bởi thế khi Kim Ngang Tiêu hạ thân xuống trước mặt Câu Hồn bang chủ, y vẫn còn ngây ngơ ra.

Nhưng không hổ là đệ nhất lưu cao thủ, Câu Hồn bang chủ phản ứng thần tốc vô cùng. Một bước vừa lùi, tay y đã lóe lên ánh thép sáng quắc.

Thanh kiếm của Câu Hồn bang chủ vừa rút ra cũng thuộc loại kiếm báu, tuy chẳng thể sáng bằng những vật di bảo trong thế gian như Thanh Long thần kiếm và Hồng Tử kiếm, nhưng cũng cực kỳ sắc bén, chém sắt như chém bùn.

Câu Hồn bang chủ trong lúc nguy cơ đã dồn hết công lực tấn công Kim Ngang Tiêu một chiêu kiếm ảo diệu vô song.

Không ngờ mũi kiếm sáng quắc như giao long đâm tới, chỉ còn cách ngực Kim Ngang Tiêu có vài ba tấc, bỗng thấy “xoẹt” một tiếng kinh hồn, hoa lửa bắn tung tóe. Nhìn lại, lưỡi kiếm đã cụt mất một nửa.

Hai tiếng kêu cùng thốt ra một lúc. Tiếng kêu thứ nhất là tiếng rú khiếp hãi của Câu Hồn bang chủ. Chẳng những kiếm bị cụt một nửa mà toàn thân y rung chuyển, khí huyết đảo lộn.

Ghê gớm hơn nữa là Câu Bang chủ nhận thấy lưỡi kiếm báu của mình bị cụt mất một nửa, nhưng đoạn kiếm gãy đã biến tiêu như thể bị một luồng kinh lực hãm thế vô song làm tan ra như tro bụi. Nơi kiếm gãy, nhẵn thín như mài, thật kinh lạ hết sức.

Còn tiếng kêu thứ hai chính là tiếng kêu bực tức thất vọng của Kim Ngang Tiêu.

Chàng đã giựt đứt chiếc mặt nạ bằng đồng của Câu Hồn bang chủ, nhưng khôn thay dưới làn mặt nạ bằng đồng đó, lại còn có một miếng vải đen bịt kín mặt Câu Hồn bang chủ, chỉ để lộ đôi mắt lúc này lóe hung quang.

Đang lúc thất vọng Kim Ngang Tiêu cũng phải giật mình kinh hãi, không ngờ luồng Kiếm khí hộ thể “Càn Khôn” đó lại có uy lực ghê hồn như vậy. Chàng liền thu Kiếm khí lại. Luồng bạch khí mờ mờ quanh người chàng đột nhiên biến mất.

Câu Hồn bang chủ mở tròn mắt thốt ra mấy lời :

- Ma quý! Ma quý... tà pháp!

Kim Ngang Tiêu cười nhạt :

- Câu Hồn bang chủ kiến thức nông cạn, nàng không biết đó là Càn Khôn kiếm khí, tuyệt học của phái Côn Luân hay sao? Ta không muốn dùng Kiếm khí lấy tính mạng của nàng, nên nàng mới được sống thêm khoảnh khắc nữa. Nàng mau cởi bỏ mảnh vải che mặt rồi quý xuống chịu tội, để ta làm lễ tế song thân.

Câu Hồn bang chủ bỗng rít lên một tiếng tức giận, tay cầm nửa thanh kiếm còn sót lại bỗng ném vào mặt Kim Ngang Tiêu. Lưỡi kiếm bay xẹt như lụa xé, ánh kiếm lóe lên như lần chớp.

Kim Ngang Tiêu khẽ giơ tay búng một cái. Lưỡi kiếm kêu “keng” một tiếng quay ngược trở lại, bay xoẹt qua đầu Câu Hồn bang chủ cắm vào đá nghe “phụp” rồi mất tăm luôn như cắm vào bùn, chỉ để lại một lỗ hồng ở ngoài một núi đá.

Câu Hồn bang chủ mắt cả hồn vía, thấy công lực của đối phương thần sầu quý khác hơn mình gấp bội, giao đấu chỉ tuyệt vọng. Y vội quay người định đào tẩu.

Nhưng người vừa xoay ngang, Câu Hồn bang chủ đã hoa mắt, không nhìn thấy Kim Ngang Tiêu ra tay thế nào. Đầu vai đã bị đau nhói, huyết đạo bị điểm trúng, toàn thân công lực của Câu Hồn bang chủ bị tan mất hết.

Trong chớp mắt đã thấy “bịch” một tiếng, Câu Hồn bang chủ rú lên một tiếng thê thảm, thân hình bị đánh văng lên, đập phải núi đá, rồi rớt xuống đất. Mồm Câu Hồn bang chủ ứa máu tươi, y đã bị một nội thương rất nặng, nhưng chưa chết giấc, mà còn gượng ngồi dựa vào bên núi đá, giương đôi mắt đầy vẻ oán độc căm hận nhìn Kim Ngang Tiêu.

Kim Ngang Tiêu đã hạ được kẻ thù không đội trời chung và lúc này tính mạng kẻ thù đã ở trong tay chàng, nhưng không hiểu tại sao chàng thấy buồn bã, chán nản...

Chàng khẽ thở dài một tiếng, chậm bước tiến lại trước mặt Câu Hồn bang chủ và cất tiếng nói :

- Câu Hồn bang chủ, nàng đã quá độc ác, giết hại song thân và toàn gia ta, ta không thể nào dung thứ được nàng.

Câu Hồn bang chủ đã bị nội thương cực trọng, thở hổn hển, hình như muốn cất tiếng mắng chửi lại Kim Ngang Tiêu, nhưng vì vết thương quá nặng không sao mở được mồm nữa...

Kim Ngang Tiêu cúi xuống khẽ nói :

- Câu Hồn bang chủ, ta đã biết nàng là ai rồi. Nhưng ta phải lột mặt nạ nàng để nàng đối chất với ta về những việc nàng đã làm.

Nói dứt lời, Kim Ngang Tiêu đưa tay ra nhanh như chớp, dứt bỏ miếng vải đen che mặt kẻ thù. Mảnh vải bật tung ra ngay, để lộ khuôn mặt một người, với đôi mắt nửa như oán hận nửa như thích thú nhìn Kim Ngang Tiêu đăm đăm.

Vừa nhìn rõ kẻ thù, Kim Ngang Tiêu đã la hoảng một tiếng, lùi ngay lại, miệng lắp bắp thất thanh :

- Ngươi... ngươi... tại sao lại là ngươi?

Thì ra khuôn mặt kẻ thù, mà Kim Ngang Tiêu đinh ninh là khuôn mặt người đàn bà mà chàng đã quen biết, không ngờ lại là... khuôn mặt người đàn ông.

Kim Ngang Tiêu biết rõ khuôn mặt đó lắm. Chẳng phải ai xa lạ, chính là người anh cả của Câu Hồn bang chủ mà chàng đã gặp trong khu rừng khi tiến đến Dã Nhân lĩnh trước đây.

Câu Hồn bang chủ không thể là người này được. Kim Ngang Tiêu đã biết Câu Hồn bang chủ là người đàn bà. Người đàn ông này chỉ là anh ruột của Câu Hồn bang chủ.

Khuôn mặt người anh của Câu Hồn bang chủ trắng bệch như tờ giấy vì nội thương quá nặng. Máu tươi ở mép y rỉ xuống cảm một vệt dài.

Y đã trúng một chiêu Cự Linh thần chưởng của Kim Ngang Tiêu. Nhưng trên nét mặt y bỗng hiện vẻ ngao nghể, thích thú vì đã đánh lừa được đối phương.

Kim Ngang Tiêu cảm giận quát lớn :

- Tại sao ngươi lại mạo danh là Câu Hồn bang chủ? Câu Hồn bang chủ ở đâu?

Người anh của Câu Hồn bang chủ gượng nở một nụ cười chế giễu :

- Muốn biết Câu Hồn bang chủ ở đâu, không phải là chuyện dễ. Dù ta có biết, ta cũng chẳng nói cho một tiểu tử như ngươi biết.

Kim Ngang Tiêu cười nhạt :

- Ngươi không phải Câu Hồn bang chủ, nhưng ngươi là bào huynh của y, ngươi đáng tội chết lắm rồi. Hôm nay ta lấy tính mạng của ngươi.

Người anh của Câu Hồn bang chủ nhíp mép :

- Ta là bại tướng, tùy ý ngươi xử trí. Nhưng Câu Hồn bang thế lực bành trướng, quyết chẳng dung tha cho tên tiểu tử như ngươi. Họ Kim kia. Ngươi không ra tay còn chờ gì nữa?

Kim Ngang Tiêu mắt lộ hung quang :

- Ngươi chưa chết ngay được. Ngươi còn phải khai rõ cho ta biết sự thật. Câu Hồn bang chủ là ai?

Trung niên hán tử đưa tay lên chùi vết máu ở mép, đoạn ngửa mặt lên cười ha hả, có vẻ đắc chí :

- Người vừa nói lúc nãy ngươi đã biết Câu Hồn bang chủ là ai. Tại sao bây giờ ngươi còn phải hỏi ta câu đó?

Kim Ngang Tiêu tức giận nói :

- Người đừng tưởng che mặt được ta, ta... ta... biết được bảy tám phần rồi. Ngươi họ Thôi phải không?... Tên ngươi là gì?

Trung niên hán tử, anh ruột của Câu Hồn bang chủ, cười nói :

- Ta chính họ Thôi, đến bây giờ ngươi mới rõ hay sao? Tại hạ chính là Thôi Tử Văn, biệt hiệu là Tiểu Phi Long. Đối với giang hồ võ lâm, ta là kẻ mai danh ẩn tích, tên tuổi ta chẳng có gì. Nhưng gia đình ta hà hà... họ Kim kia, gia đình họ Thôi ta danh nhân võ lâm, lẽ nào ngươi không biết?

Kim Ngang Tiêu nhìn Thôi Tử Văn trùng trùng, đầu óc quay cuồng bao ý nghĩ, thật thế, giang hồ võ lâm không ai nghe danh tiếng cặp vợ chồng Phi Long thư sinh, Cửu Quý Á Bà ở Miêu Cương. Có điều không ai biết rõ tên thật của Phi Long thư sinh chính là Thôi Tử Thụy, còn Cửu Quý Á Bà tên là Bạch Hoa Nương.

Võ lâm cũng không ngờ rằng cặp vợ chồng đại ma đầu này có ba người con hai gái, một trai. Nhưng Kim Ngang Tiêu giờ đây biết rõ tất cả. Chẳng cần phải suy nghĩ lâu chàng đã đoán được ra tất cả sự thật. Hồi nhớ lại những việc xảy ra Kim Ngang Tiêu thấy hiển nhiên là vậy, chỉ vì chàng quá ngay thật hồ đồ, nên không đoán biết được sự thật ngay từ lúc đầu mà thôi.

Ba người con của Phi Long thư sinh, người con trai thứ nhất chính là Tiểu Phi Long Thôi Tử Văn bị hạ dưới tay chàng. Còn hai người con gái chính là..., Thôi Ngọc Hoàn và Thôi Ngọc Linh, hai thiếu nữ tuyệt đẹp mà Kim Ngang Tiêu đã lần lượt mê say hết người này đến người nọ. Đứng trước sự thật hiển nhiên, Kim Ngang Tiêu thấy ngực đau nhói.

Tuy nhiên chàng vẫn còn một nghi vấn.

Chàng trầm giọng hỏi :

- Thôi Tử Văn, Câu Hồn bang chủ là Thôi Ngọc Hoàn hay Thôi Ngọc Linh?

Thôi Tử Văn cất tiếng cười khanh khách :

- Điều đó ngươi phải tự tìm hiểu lấy, lẽ nào ta nói cho ngươi rõ, Kim tiểu tử, ta bảo thật điều này. Câu Hồn bang chủ hành động thần xuất quỷ mật, ngươi đừng mong tìm hiểu được sự thật. Câu Hồn bang chủ có thể là ta, có thể là Ngọc Hoàn hay Ngọc Linh lại có thể là phụ thân ta hay mẫu thân ta. Ha... ha...

Kim Ngang Tiêu đột nhiên thấy đầu óc rối loạn, trời đất như quay tròn. Chàng thét lên một tiếng, gơ tay thẳng cánh tát vào mặt Thôi Tử Văn một cái như trời giáng.

Cái tát đó chỉ là tát thường, chàng không hề vận dụng công lực thượng thừa vào chưởng nhưng cũng đủ làm cho Thôi Tử Văn ngã gục xuống ngất đi.

Kim Ngang Tiêu nghiêng răng ken két, tự nói với mình :

- Ta thật hồ đồ... ta đã bị lừa gạt. Té ra... té ra tất cả đều là kẻ thù của ta. Tên Thôi Tử Văn này đã nói đúng không sai. Tất cả bọn chúng đều là Câu Hồn bang chủ. Tất cả họ Thôi, Ngọc Linh, Ngọc Hoàn cũng đều là Câu Hồn bang chủ. Họ thay phiên nhau, họ lừa gạt ta, Ngọc Linh, Ngọc Hoàn đều là kẻ tử thù của ta. Kim Ngang Tiêu này còn sống ngày nào, nguyện phải chu diệt những nữ ma đầu cho kỳ hết mới thôi.

Kim Ngang Tiêu bỗng dưng thấy căm thù hết thảy. Thôi Ngọc Hoàn... Thôi Ngọc Linh, tất cả đều là kẻ thù, tất cả đều là Câu Hồn bang chủ, tất cả đã luân phiên nhau đeo mặt nạ bằng đồng...

Kim Ngang Tiêu rú lên một tiếng, vận dụng thần tuyệt đỉnh vào hai chưởng, “bùng” một tiếng dữ dội, khối đá lớn ở bên cạnh đã bị chàng đập tan vụn ra muôn ngàn mảnh.

Chàng từ từ quay lại nhìn Thôi Tử Văn, nghiêng răng nói :

- Những tên ma đầu đại gian đại ác như ngươi, trừ khử được tên nào hay tên nấy, giúp cho võ lâm khỏi mối họa.

Chàng giờ tay lên, sắp sửa điểm vào tử huyệt của đối phương. Thôi Từ Văn lúc này đã tỉnh lại, thấy sắp chết đến nơi đột nhiên đôi mắt y lộ vẻ kinh hoàng, nhìn Kim Ngang Tiêu như cầu khẩn.

Kim Ngang Tiêu trầm giọng nói :

- Người không trực tiếp tham gia vào việc tàn sát Kim gia trang năm xưa, nhưng người là anh ruột của Câu Hồn bang chủ, người phải chết.

Giữa lúc ấy đột nhiên ở phía sau Kim Ngang Tiêu có giọng thánh thót vang lên :

- Kim hiền đệ, nghe tý tỷ nói một lời nên chăng?

Kim Ngang Tiêu quay lại, đã thấy Hắc Cốt Ma Nương từ xa phi thân chạy đến đứng trước mặt chàng.

Kim Ngang Tiêu lộ vẻ vui mừng nói :

- Tỷ tỷ đã đến, công lực đã hoàn toàn hồi phục?

Hắc Cốt Ma Nương mỉm cười - Hoàn toàn hồi phục. Hiền đệ, tỷ tỷ muốn nói với hiền đệ điều này.

Kim Ngang Tiêu hơi ngạc nhiên nhưng cũng chấp tay cung kính :

Tỷ tỷ chỉ giáo, tiểu đệ xin nghe.

Hắc Cốt Ma Nương thở dài một tiếng nói :

- Hiền đệ, năm xưa khi tỷ tỷ luyện thành võ công tuyệt thế, cảm thù chứa chất trong lòng đã bao lâu, nên tỷ tỷ đã ra tay hành động tàn nhẫn, gây thành biển máu núi xương trong võ lâm, về sau nghĩ lại vô cùng ân hận hối lỗi, nhưng tai kiếp đã trót lỡ gây ra rồi.

Kim Ngang Tiêu hiểu ý nói :

- Bây giờ tỷ tỷ muốn cản ngăn tiểu đệ phải không?

Hắc Cốt Ma Nương gật đầu đáp :

- Chính thế. Tỷ tỷ thiết nghĩ hiền đệ bây giờ cũng như tỷ tỷ năm xưa, từ Hoàng Hạc đảo trở về Trung Nguyên, tung hoành bốn phương gần như vô địch thiên hạ. Bởi vậy tỷ tỷ chỉ e hiền đệ phạm phải sát giới quá nhiều, thiếu mất ân đức cho giòng dõi mai hậu. Kẻ đại thù, hiền đệ đã rõ, vậy chỉ nên sát hại những kẻ đích thực có tội, còn những kẻ a tòng hay vô can, hiền đệ hãy xuống tay dung tình, nên chăng?

Kim Ngang Tiêu chấp tay lộ vẻ cảm kích.

- Đa tạ tỷ tỷ đã quan tâm. Những lời vàng ngọc, tiểu đệ xin ghi tạc. Riêng đối với tên Thôi Từ Văn này, tiểu đệ dung mạng sống cho y, nhưng vì họ Thôi quá tàn bạo, sát hại các nhân vật võ lâm đã nhiều, tiểu đệ muốn tận hủy võ công của y, cho đỡ hậu hoạn cho võ lâm giang hồ. Tỷ tỷ nghĩ sao?

Hắc Cốt Ma Nương nghiêm sắc mặt nói :

- Lẽ đương nhiên là như vậy, chính tỷ tỷ cũng có ý đó.

Kim Ngang Tiêu vừa quay lại. Thôi Từ Văn đã rống lên :

- Giết ta đi chứ làm nhục ta.

Kim Ngang Tiêu cười nhạt một tiếng, tay giờ lên, ngón tay thoăn thoắt như gió liên tiếp điểm vào các yếu huyệt trên người Thôi Từ Văn.

Kim Ngang Tiêu công lực chí cao nên cách phế hủy võ công của chàng cũng mau lẹ vô cùng. Trong chớp mắt thấy Thôi Từ Văn rú lên một tiếng thê thảm, toàn thân công lực bị phế, y rên rĩ ngã quỵ xuống.

Hắc Cốt Ma Nương lấy một viên thuốc màu hồng bỏ vào mồm Thôi Từ Văn và nói :

- Viên thuốc này sẽ trị lành nội thương cho nhà người.

Kim Ngang Tiêu cũng nói :

- Họ Thôi kia, nhà người đừng tưởng luyện võ công nữa. Phép điểm huyệt của ta đã phong bế các huyệt đạo của nhà người, nếu nhà người cố cưỡng tìm cách vận dụng chân khí, các kinh mạch tan vỡ, khí huyết thân vong, vô phương cứu chữa. Bây giờ nhà người hãy đi khuất mắt ta đi.

Thôi Từ Văn loạng choạng đứng lên, đưa mắt căm hờn nhìn Kim Ngang Tiêu và Hắc Cốt Ma Nương, rồi cúi đầu đi thẳng. Y đã mất hết võ công, trở thành như người thường nhân, nên cất bước nhẹ nhõm ra khỏi hang động.

Hắc Cốt Ma Nương nhìn theo một lúc rồi quay lại nói với Kim Ngang Tiêu :

- Kim hiền đệ, ngu tử cũng có một mối thù lớn như biển cả phải thanh toán.

Kim Ngang Tiêu gật đầu nói :

- Làm sau tiểu đệ quên việc đó? Chủ nhân U Minh cung Cổ Ứng Long vừa xuất hiện, chắc chắn hắn cũng chưa ra khỏi nơi này. Chúng ta hãy tìm kiếm y ngay.

Hắc Cốt Ma Nương khen phải. Hai người liền giờ thuật khinh công thượng đỉnh đi như bay trong các đường hầm ngang dọc trong ruột núi Kim Đinh. Song đường hầm chỉ chít làm sao tìm thấy một bóng người?

Lùng kiếm đến nửa ngày hai người vẫn không thấy gì khác lạ. Sau cùng Kim Ngang Tiêu và Hắc Cốt Ma Nương tìm được lối ra lên đến Kim Đinh tự. Hai người thấy cảnh chùa vắng ngắt, đoàn người nhiệt náo nửa ngày trước đây đã biến đâu mất sạch.

Lạ lùng hơn nữa là cả những tử thi và những người bị thương đã biến mất hết, chỉ để lại những đồng máu và những thứ binh khí gãy cụt, sứt mẻ.

Kim Ngang Tiêu kinh ngạc nhìn đến các căn phòng thi ôi thối, những võ lâm di bảo, kỳ thư mật cấp của các vị Chưởng môn nhân Côn Luân đời đời thâu thập được, đến nay đã biến mất hết, chẳng còn lưu lại một thứ nào.

Hắc Cốt Ma Nương thờ dãi nói :

- Những bí quyết võ công thượng thừa đã lọt vào tay các đại ma đầu tàn bạo thật là một mối họa lớn cho võ lâm. Kim hiền đệ lại càng khó khăn thêm.

Kim Ngang Tiêu chợt nghĩ ra một việc hỏi.

- Lý tỷ tỷ, chẳng hay lão quái bà vừa rồi đấu nội lực với tỷ tỷ là ai mà công lực ghê gớm như vậy?

Nghe nhắc đến bà lão quái dị đó, Hắc Cốt Ma Nương bỗng rùng mình, hoa dung thất sắc, nói :

- Mụ ta... mụ ta là tay ma đầu ghê gớm, không ngờ mụ ta còn sống đến ngày nay. Sáu chục năm trước đây mụ ta là kẻ duy nhất dám đối đầu với tiên sư ngoại Hoàng Hạc đảo.

Kim Ngang Tiêu nghe nói giật mình kinh hãi, kẻ đối đầu với Hoàng Hạc Đạo nhân đâu phải là kẻ tầm thường.

Hắc Cốt Ma Nương thờ dãi một tiếng rồi nói tiếp :

- Mụ ta tự xưng là Địa Tuyệt Nhân Ma, đã tuyệt tích giang hồ từ năm chục năm nay rồi. Các nhân vật võ lâm Trung Nguyên ít biết đến mụ Địa Tuyệt Nhân Ma này vì mụ chuyên tu luyện ở miền Bắc Hải. Không ngờ ngày nay mụ lại tái xuất hiện, vào Trung Nguyên chắc có âm mưu tác quái. Công lực của mụ không ngờ tinh tiến đến độ như vậy, nếu không nhờ hiền đệ dùng Kiếm khí ngăn cản, tỷ tỷ chắc hẳn bị nguy.

Kim Ngang Tiêu buồn rầu nói :

- Võ lâm đã bị tai kiếp vì Câu Hồn bang, nay Câu Hồn bang chưa trừ được hết, các đại ma đầu lại tái xuất giang hồ, thật là mối hiểm họa đáng ngại cho các nhân vật danh môn chính phái.

Nói đoạn chàng cùng Hắc Cốt Ma Nương đứng lên thu dọn qua loa Kim Đinh tự, để cho chốn tôn nghiêm nhất của môn phái khỏi chịu cảnh hỗn độn bộn bề.

Cũng may tuy các bảo vật đã mất, nhưng di tượng Tổ sư và thân xác của các vị Trưởng lão còn nguyên, không bị hủy hoại. Bọn ma đầu quá vội vã không kịp thực hiện một công cuộc tàn phá hay vì chúng cũng phải kính ngưỡng di thể các vị cao nhân của phái Côn Luân nên không dám đụng đến?

Sau đó Kim Ngang Tiêu nói :

- Lý tỷ tỷ, tiểu đệ nhất định phải tìm cho ra Câu Hồn bang chủ, thanh toán mối thù phụ mẫu năm xưa, nên có ý muốn lia khỏi nơi này ngay để tìm tung tích của chúng.

Hắc Cốt Ma Nương gật đầu nói :

- Đó là việc phải làm. Tỷ tỷ nghe nói Câu Hồn bang chủ có một sào huyết tuyệt đỉnh bí mật ở Vạn Cốc sơn, cách phủ Khai Phong lối một trăm dặm về phía tây. Hiền đệ thử đèn đó tìm xem.

Kim Ngang Tiêu nghe nói vô cùng phấn khởi :

- Nếu vậy tiểu đệ xin đi ngay. Chi hiểm, chi hiểm... tiểu đệ xin có một việc muốn nhờ tỷ tỷ...

Hắc Cốt Ma Nương, ngắt lời chàng :

- Hiền đệ khỏi nói, ngu tử đã hiểu rồi. Hiền đệ muốn nhờ ngu tử tìm kiếm và bảo vệ cho người ngọc Chu Uyển Thanh phải không?

Kim Ngang Tiêu bắt giác đỏ mặt nói :

- Quả như vậy, tiểu đệ trong tâm lo lắng không hiểu các thân hữu như Túy Phật, Bách đại ca, cùng ông cháu Chu Lão bá ở đâu. Họ đã kéo lên Kim Đỉnh tự này rồi, bỗng dưng đi đâu mất hết. Xin tỷ lưu ý kiếm giữm.

Hắc Cốt Ma Nương mỉm cười :

- Ngu tử cũng cần truy nã Cổ Ưng Long và Vạn Độc Thần Cô xem chúng ở đâu. Nhân tiện ngu tử sẽ tìm kiếm những người đó cho hiền đệ.

Nói đoạn hai người chia tay nhau, hẹn đúng một tháng nữa sẽ gặp nhau lại ở Kim Đỉnh tự này.

Đại khai sát giới

Khởi phủ Khai Phong lối hai chục dặm có một thôn trang gồm ba chục nóc gia. Những căn nhà này đều là mái tranh vách đất, cũ kỹ tiêu tụy, tuyệt không có một tòa nhà gạch nào. Đó là tại dân cư vùng này nghèo túng, ruộng đất cằn cỗi, mùa đông lại quá lạnh, tuyết phủ bốn tháng trời, việc cấy cấy chỉ được một mùa, hoa màu gần như không có.

Tuy nhiên vì ở ngay gần đường cái quan, khách bộ hành qua lại rất đông, nên một số cư dân ở đây đã mở những ngôi hàng quán bán rượu cho khách bộ hành hay thương hồ đi qua uống cho ấm bụng trong lúc trời băng giá. Tuy gọi là hàng quán nhưng mấy ngôi nhà tranh đó cũng không hơn gì những căn nhà khác. Một quầy hàng nhỏ, mấy chiếc bàn ghế một khạp khênh, một cánh cửa tiếp tạm che gió tuyết. Từ quán nghèo nàn thật khác xa những đại tửu lâu ở chốn đô thị trấn.

Đêm hôm đó trời đã ngã sang đông, tuy chưa có tuyết nhưng gió lạnh thổi vi vu. Đêm không trăng sao, tối như mực, trời thì rét lại quá khuya nên suốt dọc cái quan mấy hàng quán đã đóng cửa. Bên trong nhà ánh lửa le lói. Đó là những nhà hàng nấu bánh để sáng mai bán sớm.

Song le có một căn nhà, bề ngoài rõ ràng là hàng quán, nhưng bên trong tối đen không một tia lửa.

Trong căn nhà, giữa bóng tối, hai bóng người đang âm thầm thu dọn, gói ghém. Bỗng tiếng một thiếu nữ thì thào khẽ nói :

- Má, nếu không đánh lửa lên, làm sao thu xếp cho gọn được? Không biết chừng có những thứ cần phải mang đi lại bỏ quên.

Giọng một người đàn bà đã đứng tuổi đáp lại :

- Lan nhi, con không biết bọn chúng vẫn có thể lần quất ở quanh đây rình rập hay sao? Nếu ta bật lửa lên, khác nào ta báo chúng rằng ta đang chuẩn bị để đi trốn? Làm sao chúng để cho ta ra đi yên ổn được. Mà tắt đèn lửa là vì nếu có bọn chúng ở quanh đây rình rập, chúng sẽ tưởng là ta đã đi ngủ rồi.

Thiếu nữ lại nói :

- Con chỉ sợ bỏ quên những thứ cần yếu.

Người đàn bà thở dài :

- Chúng ta nghèo nàn như thế này còn có gì nữa mà sợ bỏ quên. Vả lại ta tạm lánh nạn sang nhà Tàn thúc thúc vài tháng rồi lại trở về đây, đi đâu mất mà sợ.

Hai bóng người, hai mẹ con thì thào nói chuyện với nhau trong đêm tối, tay vẫn ghém nhặt nhanh những đồ vật trong nhà. Thứ cần dùng vào hai gói bị đeo sau lưng.

Lát sau người đàn bà nói :

- Lan nhi, xong chưa? Ta đi thôi Thiếu nữ đáp :

- Xong rồi má. Nhưng... nhưng bỏ căn nhà này, con thật chẳng đành tâm.

Người đàn bà thở dài :

- Má đâu muốn bỏ nơi này mà đi, nhưng bọn chúng hung dữ ác độc hơn sài lang, ngay cả những nhân vật tuyệt đỉnh võ lâm cũng còn bị chúng khuiát phục nữa là mẹ con ta thế cô, lực kiệt. Thôi đi con.

Hai bóng người lặng lẽ chui ra khỏi cánh cửa, nhẹ nhàng đóng cửa lại, rồi bước vội lên đường.

Chỉ trông thân pháp mau lẹ của họ cũng đủ đoán được rằng hai mẹ con thiếu nữ đều là những tay có võ công vào loại khá cao.

Đêm tối như mực, không trông rõ mặt người. Nhưng trông qua tầm vóc người, có thể đoán được người con là một thiếu nữ trạc mười sáu hay mười bảy tuổi, còn người mẹ là một trung niên thiếu phụ, tuổi không quá bốn mươi.

Vừa ra khỏi nhà hai mẹ con đã trở thuật khinh công, chạy đường cái đi về hướng nam.

Chớp mắt đã ra khỏi thôn trang, tới đầu một con đường nhỏ, định rẽ vào đó thì đột nhiên một giọng âm trầm như tiếng ma quỷ vọng lên giữa đêm tối.

- Đừng chạy nữa, đứng lại!

Hai mẹ con thiếu phụ kinh hãi thất thần đứng sững ngay lại giữa đường.

Bốn bóng đen không biết từ đâu xuất hiện đã đứng bốn góc vây hai mẹ con thiếu phụ.

Một người trong bọn cất tiếng cười hi hi mấy tiếng, nghe rất ghê rợn, rồi lạnh lùng nói :

- Cam thị, người giỏi thật, đã dám trái lệnh vị thiên Đường chủ của bản bang, tự ý dẫn đi trốn tránh. Dù người có chạy lên trời hay xuống biển, cũng không thể nào thoát khỏi tai mắt của bản bang.

Thiếu phụ tên gọi là Cam thị lớn tiếng nói :

- Các người tàn nhẫn, ác độc, ý thế hiếp cô quyết không khi nào ta chịu phục tùng.

Soạt mấy tiếng, thiếu nữ đứng cạnh mẹ đã rút thanh kiếm đeo bên sườn, cất tiếng lanh lảnh :

- Bọn tà ma các người đừng tưởng uy hiếp được mẹ con ta. Chết thì thôi chúng ta không chịu theo bang phái ma quỷ của các người.

Nói dứt lời. Nàng rạp lưng vào lưng mẹ, tay cầm kiếm giữ thế, quyết một trận tử chiến. Cam thị lúc này trên tay đã có một cặp song đao, đôi mắt sáng quắc nhìn bốn bóng người như bốn bóng ma đứng bốn góc.

Đêm tối không trông rõ hình dạng mặt mũi đối phương ra sao, nhưng hình như mẹ con Cam thị đã thừa biết chúng là ai.

Bọn bốn người như có ám hiệu đã lùi lại tiến lại, tay tên nào tên nấy đều thấy lấp lánh ánh trường kiếm. Một tên cười nhạt nói :

- Các người đã muốn chết, bản bang sẽ hóa kiếp cho. Quy luật của bản bang là như vậy, kẻ nào thuận sống, kẻ nào nghịch chết.

Lời nói vừa dứt, một giọng lạnh lùng vang lên một cách vô cùng đột ngột :

- Họ không chết, nhưng các người sẽ chết.

Tiếng nói đó thật bất ngờ. Chẳng những bốn tên nọ mà ngay cả mẹ con Cam thị cũng giật mình ngơ ngác, đưa mắt nhìn quanh.

Một tên trong bọn bốn người quát :

- Kẻ nào đó?

Không thấy một động tĩnh gì khác lạ, đến một luồng gió thoảng cũng không có. Vậy mà tự nhiên ở khoảng giữa bốn tên hình như có thêm một bóng người xuất hiện như ở dưới đất chui lên, chẳng khác gì ma quỷ hiện hình.

“Cạch... cạch...” một tên nọ lấy đá lửa ra đánh. Tia lửa xanh lè, châm vào ngọn đuốc cháy bùng lên.

- A.

Ba bốn tiếng kêu kinh dị cùng thốt ra một lúc. Ánh đuốc soi rõ cảnh tượng lúc đó rất quái dị. Bốn tên đứng bốn góc trông giống hệt nhau. Nghĩa là chúng cùng mặc áo đen viền trắng, trên mặt cùng đeo một thứ mặt nạ bằng đồng, trông hết sức đáng ác, phục sức hình thù của bốn tên trông y hệt như quỷ sứ ở cõi âm vừa chui lên.

Trung niên thư sinh khoanh tay đứng nhìn bốn tên, dù thấy bốn tên đeo mặt nạ quái dị như vậy, chàng ta vẫn thản nhiên như không, như đã nhận biết được chúng từ lâu.

Hai mẹ con Cam thị cũng vậy. Trông thấy bốn tên quỷ đeo mặt nạ đồng hiện ra dưới ánh đuốc, hai mẹ con chẳng hề khiếp hãi hay kinh dị, vì đã hiểu chúng là ai rồi. Có điều là cả hai mẹ con đều lăm lết nhìn trung niên thư sinh, nửa mừng rỡ, nửa kinh hãi, không biết nhân vật này đến đây là thế nào, có dụng ý gì.

Tên có vẻ là cầm đầu trong bốn tên đeo mặt nạ đồng, sau phút ngắc nhiên bỗng hừ lên một tiếng rồi trầm giọng hỏi thư sinh :

- Người là ai, sao dám cả gan can thiệp vào việc của Câu Hồn bang? Người hết muốn sống rồi hay sao?

Trung niên thư sinh nét mặt làm gì trong rất ghê rợn, cười nhạt.

- Các người muốn biết ta là ai? Ta chỉ sợ khi ta cho biết tên thật của ta các người đứng không vững nữa mà ngã lăn ra chết. Ta là khắc tinh của Câu Hồn

bang chủ đây.

Tên Câu Hồn bang đứng đầu cất tiếng cười khanh khách :

- Trong võ lâm có kẻ ngông cuồng như ngươi thật là hiếm. Nạp mạng mau!

Tiếng quát vừa dứt, y đã vung tay trái lên. Lập tức dưới ánh đuốc, có tới cả trăm tia sáng nhỏ lấp lánh bay cả về phía trung niên thư sinh và hai mẹ con Cam thị. Đồng thời một tên Câu Hồn bang đứng ở phía tả cũng ném về phía ba người đứng giữa một nắm ám khí coi rất lạ, như hàng trăm con đom đóm xanh lè bay đến.

Cả hai thứ ám khí này đều là những loại kịch độc. Ám khí của những tên thứ nhất gọi là Hủ Cốt đinh tức là loại đinh có tẩm thuốc độc, trúng phải người sẽ thấu đến xương và chất độc sẽ làm xương thối ra ngay, vô phương cứu chữa.

Còn ám khí của tên thứ hai gọi là Thiết Lân Tinh tức là một loại kim nhỏ như sợi tóc, có tẩm lân tinh ở đầu, chạm vào da thịt sẽ bốc cháy lợi hại vô kể.

Bọn Câu Hồn bang vốn là những cao thủ võ lâm, giang hồ lão luyện, đôi mắt vô cùng tinh tế, nhận thấy trung niên thư sinh tư cách quái dị, chúng biết ngay là kinh địch, nên chẳng dám coi thường vội giờ ngay độc thủ, định sát hại ngay trung niên thư sinh đồng thời lấy luôn cả tánh mạng mẹ con Cam thị.

Chẳng ngờ, không dùng được độc thủ có lẽ chưa đến nỗi nào, một khi hạ sát thủ chúng lại tự rước lấy họa. Trung niên thư sinh thấy bọn này tàn ác như vậy, bất giác nổi giận dùng đũa.

Hai nắm ám khí vừa bay tới, trung niên thư sinh hừ một tiếng, khẽ phát tay áo rộng lập tức có một luồng kinh khí hộ thể trừ người chàng ta và cả hai mẹ con Cam thị, thành ra mấy trăm chiếc Hủ Cốt đinh và Thiết Lân Tinh đều bị tách rẽ ra hai bên, bay đi mất dạng, không thể nào chạm vào người ba người được.

Nắm ám khí vừa bay qua, trung niên thư sinh đã lướt người tiến lên như luồng gió. Bốn tên Câu Hồn bang hoa mắt.

Bỗng thấy “bùng... bùng... bùng” một lúc liên hồi mấy tiếng dậy đất. Bốn thân hình lần lượt bay vọt lên không giữa những tiếng la thảm thiết.

Cả bốn tên Câu Hồn bang chưa đánh được chiêu nào, dễ thường chưa nhìn rõ đối phương xuất thủ ra sao đã bị trúng một chưởng mau lẹ tuyệt luân, kinh lực vô song, la lên một tiếng, người bắn tung ra xa, chưa rớt xuống đã chết ngay, chỉ thấy guom và mặt nạ bằng đồng của chúng rớt xuống loảng choảng.

Lẽ ra trung niên thư sinh cũng không xuất thủ nặng như vậy làm gì, nhưng chàng quá giận vì chúng hạ độc thủ tới tàn nhẫn, không cầm được nộ khí, chỉ một chiêu đánh chết cả bốn tên. Đến lúc hạ sát thủ rồi, chàng mới ngẩng người ra, khẽ thở dài ân hận.

Mẹ con Cam thị lúc này kinh hoàng quá đỗi. Hai mẹ con đều là nhân vật võ lâm ẩn náu ở thôn trang, nhưng cuộc ác đấu trên chốn giang hồ cũng không lạ gì. Tuy thế, thấy công lực ghê gớm của trung niên thư sinh, một chiêu hạ sát một lúc bốn tên cao thủ Câu Hồn bang, hai mẹ con Cam thị hồn bay phách tán, không hiểu đó là người thật hay thần thánh. Thành ra tuy được cứu thoát, hai mẹ con Cam thị thất sắc run người, ngẩn người nhìn trung niên thư sinh.

Lúc đó, bó đuốc tẩm nhiên liệu của Câu Hồn bang rớt xuống vệ đường, nhưng vẫn cháy bùng bùng, chiếu rõ nét mặt lầm là bất động của trung niên thư sinh, lại càng làm cho chàng ta thêm vẻ ma quái rùng rợn.

Trung niên thư sinh hình như không để ý đến mẹ con Cam thị, cứ nhìn về phía bốn xác chết, miệng thở dài liên hồi, như ân hận đã quá lỡ tay. Chàng khẽ lầm bầm

- Tỷ tỷ nói chẳng sai, thật sát giới của ta quá nặng, tránh cũng chẳng xong.

Cam thị vội vàng đến trước mặt trung niên thư sinh, quỳ xuống khấu đầu. Cô gái cũng vội vã bắt chước quỳ theo.

Cam thị nói :

- Ân công, mẹ con tiện thiếp xin tạ ơn cứu mạng.

Trung niên thư sinh giật mình, vội đứng tránh sang một bên, không giám nhận lễ, xua tay nói :

- Đại nương và tiểu thư chớ có làm thế. Xin đứng lên.

Hai mẹ con Cam thị vẫn cố khấu đầu lạy một lạy rồi mới cung kính đứng lên.

Trung niên thư sinh thở dài nói :

- Đại nương, gặp hoạn nạn phải ra tay phò giúp, đó là nghĩa vụ của người trong võ lâm, đại nương tất cũng đã rõ như vậy, còn dùng đại lễ làm chi, khiến tại hạ vô cùng hổ thẹn.

Lúc này trung niên thư sinh mới lưu ý nhìn, thấy Cam thị là một thiếu phụ trạc tuổi tứ tuần, mái tóc đã biến hoa râu, nhưng vẻ mặt thanh tú, dễ thương khi xưa là một tuyệt thế giai nhân. Hơn nữa tuy áo quần mặc theo lối phụ nữ thôn dã, nhưng cử chỉ nét mặt vẫn lộ ra vẻ quý phái, rõ rệt là hạng người thượng lưu trong xã hội, không biết vì lẽ gì phải ẩn náu giữa đám dân nghèo ở chốn thôn trang này.

Còn cô gái là một thiếu nữ chỉ độ mười sáu tuổi, nước da mịn màng, cặp mắt bồ câu, miệng tươi như hoa, thật là một mỹ nhân, một đóa hoa kiều diễm vừa chớm nở.

Trung niên thư sinh hơi có vẻ ngạc nhiên hỏi :

- Dám hỏi đại nương, chẳng hay vì lẽ gì đại nương và tiểu thư gây thù kết oán với bọn Câu Hồn bang như vậy?

Cam thị thở dài đáp :

- Thưa ân công, câu chuyện bất hạnh của gia đình tiện thiếp khá dài, chỉ xin kể vắn tắt ra đây.

Nói đoạn, Cam thị kể đầu đuôi câu chuyện. Nguyên mẹ con Cam thị không phải người ở đây, mà là một dòng dõi thế gia ở Trương Gia Khẩu, chồng của Cam thị tên là Đỗ Trung Thư, vốn là một võ sư của phái Bạch Hổ quyền, cách đây một năm không rõ tại sao tự nhiên mất tích.

Cam thị rất đau lòng, cho người đi khắp nơi tìm kiếm, nhưng vẫn không kết quả.

Mấy tháng trước đây, giữa đêm bỗng có hai người đeo mặt nạ bằng đồng đột nhập nhà Cam thị, nói rằng Đỗ Trung Thư đã phục tùng Câu Hồn bang, hiện ở một nơi bí mật, gọi lời về bảo mẹ con Cam thị đến đó.

Cam thị và con gái độc sinh là Đỗ Nhược Lan rất đau lòng lại từng nghe biết Câu Hồn bang hoành hành trong võ lâm, hành động tàn ác vô song, đầu đầu cũng reo rắc tang tóc đau thương. Cam thị cũng biết tính tình phu quân rất cương trực, nhất định chẳng khi nào chịu phục tùng Câu Hồn bang gian đáng. Đỗ Trung Thư không khéo bị sa vào tay tặc nhân mất rồi.

Cam thị vừa kinh hãi vừa đau lòng, nhưng thấy đối phương võ công quá cao, nếu ra tay chống cự toàn gia ắt chẳng tránh được họa diệt vong, cơ nghiệp mấy chục năm họ Đỗ gầy dựng được có thể bị tiêu hủy trong chốc lát.

Nghĩ vậy Cam thị giả bộ mừng rỡ, nhận lời theo bọn Câu Hồn bang đến gặp mặt chồng. Song Cam thị lại dùng kế hoãn binh nói rằng cần phải thu xếp việc nhà nên hẹn đến đêm hôm sau sẽ lên đường. Bọn Câu Hồn bang ưng thuận, bảo đêm mai chúng sẽ đến đưa mẹ con Cam thị đi.

Nhưng ngay đêm ấy mẹ con Cam thị liền thu xếp hành lý bỏ tòa nhà ở Trương Gia Khẩu đi ngay để tránh miệng hùm răng sói, hy vọng một ngày kia hai mẹ con sẽ tìm được tung tích của phu nhân.

Trung niên thư sinh nghe đến đó vội nói :

- Cam đại nương, vì lẽ gì bà lại đến ẩn náu chốn này?

Cam thị thở dài :

- Quê ngoại của tiện thiếp ở quá xa, tận miền Giang Nam, nên không biết đi đâu tránh nạn. Và lại tiện thiếp muốn quanh quẩn ở vùng lân cận để dò tìm tung tích của trượng phu. Mãi sau mẹ con tiện thiếp mới chợt nhớ phu quân của thiếp có một người sư đệ ở gần phủ Khai Phong, nên mới đến đây. Vị Tàn thúc thúc đó ở thôn xóm gần đây, đã giúp cho mẹ con tiện thiếp đến nương náu ở nơi này, giả trang làm người bán hàng để tránh những đôi mắt cú vọ của bọn Câu Hồn bang. Không ngờ đến đây chưa đầy nửa tháng, đêm qua bọn Câu Hồn bang đã xuất hiện rồi.

Trung niên thư sinh nghe nói rất đau lòng, không ngờ bọn Câu Hồn bang lại có cách do thám mau lẹ như thế.

Cam thị nói :

- Đêm nay mẹ con thiếp định tạm lánh sang nhà Tàn thúc thúc, nhưng bọn Câu Hồn bang như ma quỷ, nhất cử nhất động của mẹ con thiếp đều bị chúng dò đoán ngay được. Đêm nay nếu không có ân công ra tay hiệp nghĩa, mẹ con thiếp ắt táng mạng dưới lưỡi kiếm của lũ quỷ, chẳng còn hy vọng đầu gặp lại phu quân nữa. Ân đức này, mẹ con thiếp kết cỏ ngậm vành, nguyện ghi nhớ đời đời.

Trung niên thư sinh vội thưa :

- Đại nương đừng nói đến chuyện đó nữa. Tại hạ đang có việc gấp, muốn lo liệu giúp ngay cho đại nương và tiểu thư có nơi ẩn trú an toàn.

Cam thị vội hỏi :

- Chẳng hay ân công có thể cho mẹ con tiện thiếp biết cao danh quý tính được không?

Trung niên thư sinh đáp :

- Tại hạ họ Kim tên Ngang Tiêu, vốn là kẻ thù không đội trời chung với Câu Hồn bang.

Cam thị nghe nói giật mình, lộ vẻ mừng rỡ :

- Té ra Kim Ngang Tiêu đại hiệp đó, uy danh Bạch Diện thư sinh của ân công đã chấn động giang hồ, phu quân thiếp thường nhắc đến cao danh luôn và cho biết một mình ân công đã đứng lên chống bọn tà ma, cứu giúp cho võ lâm giang hồ thoát khỏi nhiều tay kiếp.

Đỗ Nhược Lan nãy giờ vẫn đứng bên cạnh mẹ, mở tròn xoe đôi mắt bỏ câu nhìn trung niên thư sinh, lúc này đột nhiên lên tiếng :

- Má, con nghe nói... Kim đại hiệp...

Con gái ngáp ngừng đồ mắt, không nói hết lời. Trung niên thư sinh mỉm cười nói :

- Tiểu thư nghe nói hình dáng tại hạ không phải thế này phải không? Giang hồ hiểm ác khôn lường. Câu Hồn bang lại quỷ quyết, tai mắt khắp nơi nên tại hạ luôn luôn phải cải trang, đôi mắt, che mắt bọn chúng.

Nói dứt lời chàng đưa tay lên mặt, cời bỏ chiếc mặt nạ da người xuống, để lộ ra bộ mặt trắng hồng, vô cùng anh tuấn của một thiếu niên trạc hai mươi mốt tuổi. Quả đúng là chàng thiếu niên hiệp sĩ, được giang hồ tặng cho mỹ hiệu Bạch Diện thư sinh tên gọi là Kim Ngang Tiêu đó vậy.

Cả hai mẹ con Cam thị ngây người ra ngắm nhìn, vẻ mặt đẹp như ngọc của Kim Ngang Tiêu hiện ra dưới ánh đuốc bập bùng, có vẻ huyền ảo vô cùng.

Thật không ngờ nhân vật gây chấn động giang hồ, võ công đệ nhất thiên hạ lại là một chàng thiếu niên thư sinh tuấn tú như thế.

Đỗ Nhược Lan mặt đỏ bừng bừng, tim đập hồi hộp, cứ trở mắt nhìn Kim Ngang Tiêu, khiến chính chàng cũng phải ngượng ngùng, khẽ mỉm cười luống cuống, đeo lại chiếc mặt nạ da người lên mặt như cũ rồi khẽ nói :

- Cam đại nương chẳng hay chủ định của đại nương bây giờ như thế nào?

Cam thị buồn rầu nói :

- Chỗ ở mới cũng bị lộ tung tích mất rồi. Hai mẹ con tiện thiếp định sang nhà Tần thúc thúc tạm trú đêm nay và hỏi người xem có cách nào giúp mẹ con thiếp lánh nạn.

Kim Ngang Tiêu hỏi :

- Vị Tần thúc thúc đó là người như thế nào?

Cam thị đáp :

- Đó là đồng môn sư đệ của lang quân thiếp, cách mười năm nay không gặp, nhưng tính tình nghĩa hiệp vô cùng, đã sốt sắng ra tay giúp đỡ mẹ con thiếp, tìm cho căn nhà mới vừa rồi Tần thúc thúc cư ngụ ở thôn xóm kế cận, cách đây chỉ độ ba dặm đường.

Kim Ngang Tiêu gật đầu :

- Nếu vậy tại hạ xin đưa đại nương và tiểu thư đến chỗ đó để tránh điều bất trắc dọc đường.

Hai mẹ con Cam thị liền trở thuật khinh công đi trước, Kim Ngang Tiêu chậm chậm theo sau. Bạch Hổ Môn cũng thuộc loại danh môn chính phái miền Hồ Bắc, hai mẹ con Cam thị được chân truyền, công phu cũng không đến nỗi kém cỏi. Nhưng so với Kim Ngang Tiêu lẽ tất nhiên một vực một trời.

Ba người đang đi đột nhiên Kim Ngang Tiêu khẽ kêu lên một tiếng và khẽ nói :

Đại nương và tiểu thư hãy dừng bước.

Hai mẹ con Cam thị y lời, ngưng ngơ ngạc chẳng hiểu tại sao. Kim Ngang Tiêu nhanh tay khẽ níu tay hai người, đứng nấp dưới gốc một cỏ thụ um tùm ở lề đường.

Liền ngay sau đó, chỉ thấy “vút... vút”, có tới bốn năm bóng người phi nhanh như gió chạy qua, vượt qua mặt người tiến thẳng về phía trước mặt họ.

Tuy lúc đó trời tối như mực, Kim Ngang Tiêu có nhãn lực phi thường đã nhận rõ ngay tất cả bọn người này đều đeo mặt nạ đồng.

Chàng khẽ nói :

- Té ra lại bọn Câu Hồn bang!

Đỗ Nhược Lan nhìn theo bóng những người chạy qua, kinh dị cất tiếng nói :

- Bọn chúng đều chạy về phía nhà Tần thúc thúc!

Cam thị cũng lo lắng nói :

- Quả đúng như vậy. Tần thúc thúc ở phía đó, chỉ cách đây lối nửa dặm đường nữa thôi. Xét ra như vậy Tần thúc thúc lâm nguy mất rồi.

Kim Ngang Tiêu liền kéo tay hai người :

- Nếu thế phải đi ngay mới kịp. Đại nương và thư thư tha tội thất kính cho tại hạ.

Nói rồi chàng kéo tay hai người chạy như bay. Tài tình công tuyệt đỉnh của chàng khiến hai mẹ con Cam thị kinh hãi thất thần, chỉ thấy người bị nhấc bổng lên, bên tai gió thổi vù vù, tối tăm cả mặt mũi. Trong chớp mắt đã thấy dừng lại, và tiếng Kim Ngang Tiêu khẽ hỏi :

- Có phải căn nhà này không.

Hai mẹ con thị mở mắt nhìn, thấy trước mắt độ năm chục bước chân có một căn nhà gạch xung quanh có vườn cây bao bọc, liền gật đầu nói ngay :

- Đúng rồi là nhà Tần thúc thúc.

Ba người đứng sau một bụi cây rậm rạp, thấy căn nhà tối om đèn nến tắt hết, tứ bề tĩnh mịch dị thường. Cam thị lo ngại nói :

- Không biết chừng Tần thúc thúc đã bị ám hại mất rồi. Ân công để tiện thiếp đến đó xem sao?

Nói đoạn Cam thị định tiến lên, nhưng Kim Ngang Tiêu đã giữ tay cản lại, khẽ nói :

- Hãy khoan.

Chàng vừa dứt lời, bỗng nhiên có tiếng chim cú kêu lên mấy tiếng, chim cú kêu lên mấy tiếng ở chung quanh đầu đây. Lập tức trong nhà họ Tần có tiếng lách cách. Lúc này vầng mây đen đã tan, để lộ vầng trăng khuyết trên trời, chiếu ánh sáng mờ mờ yếu ớt, nên đứng xa cũng trông rõ.

Từ trong nhà họ Tần bỗng thấy bước ra một người. Vừa thoáng trông thấy người đó, hai mẹ con Cam thị suýt kêu lên một tiếng kinh hãi. Vì người mặc sắc phục đen tuyền viền trắng, mặt lại đeo một chiếc mặt nạ đồng, đúng là một tên Câu Hồn bang.

Mẹ con Cam thị lòng nóng như lửa đốt sợ rằng Tần thúc thúc đã bị hại rồi, nhưng thấy Kim Ngang Tiêu vẫn bất động, chỉ quắc mắt nhìn tên Câu Hồn bang, nên hai người không dám thúc giục.

Tên Câu Hồn bang nọ bước tới sân liền đứng lại ngơ ngác nhìn quanh như chờ đợi.

Quả nhiên trong chớp mắt, không biết từ đâu xuất hiện đã thấy năm tên Câu Hồn bang đeo mặt nạ đồng, từ xung quanh nhà tiến lại, đứng xung quanh tên ở trong nhà bước ra.

Tên Câu Hồn bang vừa trong nhà bước ra, thấy năm tên đồng bọn tiến lại, liền chấp tay trước ngực nói :

- Các vị bằng hữu đã hoàn thành công tác trở về, tại hạ xin có lời mừng.

Năm tên đứng chung quanh chẳng đáp một lời, tất cả đều đứng im như pho tượng, năm cặp mắt quắc lạnh lùng nhìn tên đứng giữa.

Tên Câu Hồn bang nọ thấy thế giật mình kinh lạ, lùi lại một bước ngơ ngác nhìn quanh rồi áp úng lên tiếng :

- Các vị bằng hữu... việc gì thế?... Chẳng lẽ tại hạ chỉ điểm sai lầm sao? Mẹ con Cam thị tất nhiên phải ở trong căn nhà đó... Chẳng lẽ...

Câu sau này, giọng y đã lạc đi vì sợ hãi. Một tên trong năm tên Câu Hồn bang lúc này mới cười nhạt một tiếng lạnh lùng nói :

- Bằng hữu chỉ điểm rất đúng. Hai mẹ con Cam thị quả nhiên ở căn nhà đó. Có điều là bốn người anh em đi bắt hai mẹ con y thị... lại không trở về, tất nhiên đều bị sát hại rồi.

Tên Câu Hồn bang đứng giữa kêu lên :

- Không... không phải thế.

Bỗng thấy “xoảng” một tiếng, vật gì ném xuống đất. Tên Câu Hồn bang đứng ngoài lạnh lùng nói :

- Câu Hồn lệnh đã xuống! Bằng hữu tự xử hay để anh em chúng ta ra tay?

Xoạt... Xoạt... năm lưỡi kiếm cũng rút ra khỏi vỏ. Năm ánh thép sáng quắc cùng chiếu cả vào người đứng giữa. Tên Câu Hồn bang này quá kinh hãi, toàn thân run rẩy không nghĩ gì đến việc kháng cự nữa.

Giữa lúc đó có một bóng người từ xa phi đến nhanh như điện chớp. Thân pháp người này kỳ ảo lạ thường, bọn Câu Hồn bang chưa kịp phát giác có người lạ thì bóng người đó đã vượt qua vòng vây, lách mình qua các lưỡi đao kiếm sắc bén nhảy vào đứng chính giữa.

Bọn Câu Hồn bang bắt giác kêu lên một tiếng vừa ngạc nhiên vừa kinh hãi. Giữa vòng vây, bên cạnh tên Câu Hồn bang run rẩy chờ chết đã thấy xuất hiện một trung niên thư sinh, mặt mũi lâm li, coi rất gớm ghiếc. Đó chính là Kim Ngang Tiêu cải trang, bọn Câu Hồn bang không nhận được ra chàng.

Trung niên thư sinh vừa nhảy vào, đã khoanh tay cất tiếng lạnh lùng nói :

- Các vị muốn tìm người mới rồi đã mai phục, khiến bốn quý hữu có đi mà không có về, để cùng người đó toán chừng. Người đó chính là tại hạ đây, quý vị nói sao?

Tên Câu Hồn bang cầm đầu trong bọn quát lớn :

- Ngươi là ai?

Trung niên thư sinh cười nhạt :

- Tại hạ nói rõ danh tính cho các vị hay. Tại hạ họ Kim tên Ngang Tiêu.

- A...

Danh tiếng Kim Ngang Tiêu đang chấn động võ lâm, là kẻ thù của Câu Hồn bang làm sao bọn bang chúng không biết. Cả năm tên biết ngay gấp phải tay kinh địch, lập tức nắm thanh kiếm hoa lên, chém vào gió “vù vù” chứng tỏ cả năm tên đều là những cao thủ võ lâm, kiếm pháp tinh thông.

Nhưng Kim Ngang Tiêu đã trầm giọng khê nói :

- Khoan! Tại hạ sát giới đã nhiều, không muốn nhúng tay vào máu nữa. Các vị chỉ là kẻ a tòng kẻ ác, gây phong ba bão táp cho võ lâm, tội tuy đáng chết nhưng có điểm dung thứ được. Tại hạ sẵn sàng để các vị coi bỏ mặt nạ, rời khỏi nơi đây an toàn, đoạn tuyệt với Câu Hồn bang, trở về chính đạo. Tuy nhiên tại hạ có một điều kiện: trước khi rời khỏi đây, các vị phải nói rõ sào huyệt Câu Hồn bang ở chỗ nào.

Lời lẽ của Kim Ngang Tiêu tuy nhiên nghiêm nghị, nhưng rõ ràng là muốn dung tình, mở một con đường sống cho bọn người này. Chẳng ngờ Kim Ngang Tiêu vừa nói Câu Hồn bang đứng đầu quát lớn.

- Phế thuyết! Hãy coi kiếm này!

Lập tức cả năm tên cùng xông lên, năm lưỡi kiếm như năm chớp cùng nhắm các yếu huyệt trên người Kim Ngang Tiêu đâm tới.

Kim Ngang Tiêu cười nhạt :

- Các vị quả đã bắt buộc Kim mỗ phải ra tay rồi.

Không biết chàng xuất thủ như thế nào chỉ trong chớp nhoáng mấy tiếng leng keng vang lên, cả năm lưỡi kiếm đều lìa khỏi tay các đầu thủ bắn tung lên trời hoặc văng xa đến hơn năm trượng.

Có tên đồng thời rú lên thảm thiết, cánh tay cầm kiếm đã gãy lìa, có tên tê dại, hét hô khẩu, hồn bay phách tán.

Bùng... bùng thêm mấy chường nữa, một tên tung lên rớt xuống chết ngay, một tên thân hình lăn lông lốc giữa giữa xuống chết liền. Rút cuộc còn một tên quay đầu chạy.

Nhưng Kim Ngang Tiêu đã quát lớn :

- Đứng lại!

Chàng thi triển huyền môn khí công thượng thừa của phái Côn Luân, đưa tay khê vẫy. Lập tức một luồng kinh lực kéo giật tên Câu Hồn bang đang chạy trở lại chỗ cũ, kinh lực quá mạnh khiến hắn thổ máu tươi, ngã ngồi xuống đất.

Kim Ngang Tiêu bước tới trước mặt hắn, cất tiếng lạnh lùng nói :

- Tại hạ không tin bằng hữu chịu chết vì Câu Hồn bang. Bây giờ bằng hữu nói ra cũng không muộn. Sào huyệt của Câu Hồn bang ở chỗ nào?

Tên Câu Hồn bang này có lẽ bị nội thương quá nặng, thổ huyết hơn mấy lượt nữa, chưa trả lời được. Y vào bọc lấy ra viên thuốc bỏ vào mồm. Kim Ngang Tiêu cho rằng hắn uống thuốc trị thương nên không ngăn cản.

Chẳng ngờ sau khi nuốt viên thuốc rồi, tên Câu Hồn bang trợn mắt gục ngay xuống. Kinh ngạc Kim Ngang Tiêu cúi xuống bắt mạch thấy y quả đã tuyệt khí chết mất rồi.

Thì ra viên thuốc không phải là thuốc trị thương mà là thuốc độc để tự sát. Kim Ngang Tiêu ngăn người ra, khê thờ dài một tiếng.

Còn lại tên Câu Hồn bang bị uy hiếp vừa rồi, tuy y đã được cứu thoát chết, nhưng thấy thủ pháp và công lực quá ghê gớm của Kim Ngang Tiêu, lúc này y đứng chết sững, khiếp hãi nhìn về lâm li dữ tợn trên chiếc mặt nạ da người Kim Ngang Tiêu.

Hai bóng người đàn bà từ bụi cây gần đó chạy vụt ra.

Hai người đàn bà này chạy tới bên Kim Ngang Tiêu, đứng trước mặt Câu Hồn bang nhìn y trần trối. Tên Câu Hồn bang này bỗng thấy hai mẹ con Cam thị xuất hiện, thì bàng hoàng kinh hãi, chân tay run bắn lên.

Y lùi lại một bước, khê cất tiếng khàn khàn thê thảm nói :

- Giết... giết tôi đi... tôi cũng là Câu Hồn bang!

Nhất thời cả Kim Ngang Tiêu lẫn hai mẹ con Cam thị không ai nói một lời nào, chỉ im lặng đứng nhìn y. Mãi sau Cam thị mới cất tiếng thờ dài :

- Tần thúc thúc, tại sao... tại sao...?

Té ra tên Câu Hồn bang đó chính là Tần Vu Kỳ, sư đệ của Đỗ Trung Thư, Tần Vu Kỳ là người của Câu Hồn bang, chính y đã chỉ điểm cho Câu Hồn bang biết nơi trốn tránh của mẹ con Cam thị, nhưng vì có Kim Ngang Tiêu can thiệp bất ngờ, Tần Vu Kỳ lại bị đồng bọn đến hỏi tội.

Vừa rồi chỉ nghe lời dối đáp của bọn Câu Hồn bang, mẹ con Cam thị đã đoán được ra sự thật.

Tần Vu Kỳ thấy Cam thị đã rõ, liền thở ra một tiếng, đưa tay tháo chiếc mặt nạ bằng đồng xuống, cúi gằm mặt có vẻ hổ thẹn vô cùng.

Tần Vu Kỳ tuổi trạc bốn chục, hai gò thái dương lồi lên chứng tỏ là người có công phu luyện nội công khá dài, song mặt mũi nhẵn nhụi, tai chuột, mồm dơi, không có vẻ là người chí khí.

Cam thị lại cất tiếng hỏi, giọng run lên vì tức giận :

- Tần thúc thúc, vợ chồng ta đối với người không bạc bẽo, có sao người nhẫn tâm đầu nhập Câu Hồn bang, lại chỉ điểm cho chúng đến hại mẹ con ta, không biết chừng phu quân ta cũng bị...

Tần Vu Kỳ kinh hãi vội kêu lên :

- Không... không. Tẩu tẩu chớ nghi nhầm tiểu đệ đắc tội với sư huynh như vậy. Việc sư huynh tự nhiên mất tích, tiểu đệ tuyệt nhiên không hay biết gì. Về sau tiểu đệ chỉ nghe phong thanh Câu Hồn bang đã hạ lệnh giam hãm sư huynh tại nơi sào huyệt.

Cam thị gạt mình :

- A! Sào huyệt đó ở đâu?

Tần Vu Kỳ lắc đầu :

- Tiểu đệ thực không biết. Bang đường của Câu Hồn bang là một nơi tuyệt đích bí mật, ngay cả những bang chúng cao cấp cũng không biết.

Đỗ Nhược Lan lúc này không nhịn được cũng lên tiếng :

- Tần thúc thúc, một người như thúc thúc lại đi đầu nhập Câu Hồn bang. Thật làm hư cả danh tiếng Bạch Hồ Môn quang minh chính đại từ bao đời nay.

Tần Vu Kỳ thờ dài :

- Diệt nữ trách ngu thúc như vậy rất phải. Nhưng nếu ngu thúc kháng cự lại chúng, ngu thúc đã chết từ lâu rồi. Câu Hồn bang cao thủ như vân hành động quỷ dị khôn lường. Ngu thúc thân cô đơn thể không sao dám cưỡng lời của chúng.

Nói đoạn y thờ dài luôn mồm, vừa buồn bã vừa có vẻ hổ thẹn.

Tần Vu Kỳ lại hướng về Kim Ngang Tiêu chấp tay nói :

- Kim đại hiệp, tại hạ đã nghe đại danh từ lâu, đến nay lại được đại hiệp ra tay tương cứu, nghĩ thật cảm kích vô cùng. Nhưng tại hạ xét mình chẳng đáng mặt nam nhi đại trượng phu, tham sinh úy tử, thật lấy làm hổ thẹn chẳng muốn sống trên đời.

Kim Ngang Tiêu thấy y ăn năn hối lỗi vội nói :

- Tần đại huynh chẳng nên nghĩ thế. Câu Hồn bang thế mạnh người nhiều, ngay cả đến các vị đệ nhất lưu cao thủ võ lâm cũng bị chúng khuất phục. Tại hạ có điều muốn thỉnh giáo đại huynh, mong đại huynh chỉ bảo.

Tần Vu Kỳ vội ngẩng đầu lên nói :

- Kim đại hiệp cứ nói, tại hạ quyết chẳng giấu diếm điều gì.

Kim Ngang Tiêu liền hỏi :

- Tại hạ thấy có nhiều tên Câu Hồn bang xuất hiện tác quái, nên đã đoán chắc nơi này có một nơi ẩn náu tập hợp của chúng, tuy chẳng phải là bang đường tuyệt đối bí mật cũng có thể là chi nhánh lớn của chúng.

Tần Vu Kỳ gật đầu :

- Kim đại hiệp xét đoán không sai. Câu Hồn bang quả có một chi bang ở đây, thường dùng làm nơi tập hợp để nghe mệnh lệnh của Bang chủ truyền xuống. Chính tại hạ cũng đã mấy lần đến đó dự?

Kim Ngang Tiêu cả mừng vội hỏi :

- Chi bang đó ở nơi nào.

Tần Vu Kỳ đáp :

- Cách đây chừng hai mươi dặm ở phía Tây có một quả núi ba ngọn, tên gọi Tam Đầu sơn. Trụ sở của chi bang đặt trong một hang núi chính núi lớn tại ngọn núi chính giữa. Tại hạ nghe phong phanh đêm nay có đại nội, vì mấy tên Câu Hồn bang vừa rồi được lệnh đi bắt hai mẹ con Cam thị rồi giải lên đó.

Kim Ngang Tiêu nghe nói đã nóng nảy muốn đi ngay. Chàng quay lại nói với Cam thị :

- Cam đại nương và tiểu thơ hãy tạm nghỉ ngơi ở đây. Tại hạ phải đi ngay, không thể trì hoãn.

Đỗ Nhược Lan mặt đỏ bừng, đánh bạo khẽ nói :

- Kim đại hiệp hãy ngừng chân nghỉ ngơi cho tiểu nữ đun hầu một chén trà, cũng không muộn nào.

Cô gái e lệ nhìn chàng, đôi mắt khẩn khoản như van nài.

Cam thị cũng cười nói :

- Phải đấy, mẹ con tiện thiếp chưa được đền đáp ơn cứu mạng chút nào.

Kim Ngang Tiêu ngượng ngùng, không tiện từ chối đành khẽ gật đầu, theo mấy người bước vào trong nhà Tần Vu Kỳ.

Không ngờ vừa tới bậc cửa, đã thấy “huych” một tiếng. Tần Vu Kỳ đã ngã lộn ra đất, miệng ứa máu tươi. Kim Ngang Tiêu cả kinh, vội đỡ y lên, đưa tay điểm vào mấy huyệt đạo của y.

Nhưng Tần Vu Kỳ đã lặc đầu, mặt nhợt nói :

- Kim đại hiệp, kẻ hèn này quá ăn năn không thiết sống nữa nên đã uống độc hoàn của Câu Hồn bang rồi. Tại hạ... tại hạ chỉ mong Kim đại hiệp tận tâm tận lực vì nghĩa khử bạo, tận diệt bọn Câu Hồn bang, cứu cho vô lượng thoát khỏi con tai kiếp...

Thì ra Tần Vu Kỳ quá hổ thẹn đã uống thuốc độc quyên sinh mà mọi người không hay.

Hai mẹ con Cam thị thấy y tự sát, bất giác cũng rơi lệ.

Tần Vu Kỳ hôn hển nói :

- Cam đại tẩu và diệt nữ cứ ẩn náu lại căn nhà này, chờ tìm được sư huynh hãy trở về... Căn nhà này, trừ mấy tên vừa đã chết, còn bọn Câu Hồn bang không hề hay biết, đại tẩu và diệt nữ yên tâm ở đây... an toàn. Tiểu đệ... tạ tội... sư huynh...

Y chưa nói dứt lời đã trợn mắt chết vì độc hoàn của Câu Hồn bang có độc tính rất mạnh. Theo quy lệ rất khắt khe của Câu Hồn bang, mỗi bang chúng được cấp phát một viên thuốc này để đến khi tuyệt vọng thì tự hủy mình, bảo toàn bí mật của bang hội.

Tần Vu Kỳ đã chết, Kim Ngang Tiêu ở lại thu xếp cho mẹ con Cam thị yên bề, rồi chàng mới từ giả ra đi.

Ngũ Độc môn: hưng giáo

Dãy Tam Đầu sơn có ngọn núi chính giữa cao hơn cả; trông giống như ba ngón tay chĩa thẳng lên trời.

Ngọn núi chính giữa có tên Tuyết Chỉ phong, vì núi quá cao quanh năm suốt tháng đều có tuyết phủ trên đỉnh ngọn, trông như ngón tay có tuyết trắng phủ ở đầu. Nhưng ngọn núi này lại còn có một đặc tính nữa là địa thế vô cùng hiểm trở, xung quanh chân núi rừng rú dày đặc, thú dữ kinh người.

Vượt qua khu rừng đó đến được tới chân núi, chẳng phải chuyện dễ. Quanh năm nơi này không có vết chân người ngay cả những dân đến rừng kiếm củi, cũng không dám đặt chân đến.

Nhưng sau khi vượt qua khu rừng đến chân núi thì địa thế mới thực là hiểm trở. Suốt hơn mười dặm, đá nhọn ngổn ngang chẳng khác gì rừng cây. Những khối đá cao gấp ba bốn đầu người rải rác khắp nơi, đá lại sắc bén, nhọn hoắt như dao, chẳng ai có thể đặt chân tới.

Đường lên núi thật ra cũng có tới năm bảy đường, nhưng toàn là những sơn đạo bí mật khó tìm. Sơn đạo lại nhỏ hẹp, khó đi, mỗi nơi chỉ cần đặt vài chục tên canh là có thể ngăn cản được bên ngoài xâm nhập, dù có đem cả thiên binh vạn mã, chưa chắc đã tiến qua được.

Trên Tuyết Chỉ phong hang động lại có nhiều, song phía sau ngọn núi này lại bồi thêm một quả núi nhỏ thành ra ở giữa hai ngọn núi có một thung lũng kiên cố như thành trì.

Mấy chục năm trước, dân chúng quanh vùng Tam Đầu sơn đồn đại có một bọn lục lâm thảo khấu chiếm Tuyết Chỉ phong làm sào huyệt, nhưng về sau

có một vị đại hiệp ra tay đánh đuổi, chiếm được thung lũng nọ, xây cất thành một hiệp bảo rất nguy nga. Người ta đồn vị đại hiệp nọ là tôn sư một môn phái của võ lâm, đến đó để khai sáng môn phái. Nhưng có người lại cho rằng đó là một bang hội giang hồ. Ít lâu sau người ta đồn trên Tuyết Chỉ phong xảy ra một cuộc ác đấu, thân chất đông, máu chảy thành suối, rồi trở nên hoang vu không người ở.

Dân chúng chỉ biết đồn đại thế thôi chứ không ai biết rõ sự thật ra sao, vì không ai có sức và có gan đặt chân tới chốn đó để kiểm soát hư thực.

Đêm hôm ấy, một đêm trăng khuyết, sao mờ. Tứ bề vắng lặng nhưng về phía thung lũng trên Tuyết Chỉ phong hình như le lói có ánh đèn.

Rừng núi âm u, núi đá im lìm trong gió lạnh, song bóng đêm tựa hồ che đậy những bí mật ghê gớm, những cơn bão táp sắp sửa xảy ra.

Trên sạn đạo phía tây, đột nhiên hai bóng người xuất hiện, đi nhanh như gió tiến thẳng lên núi. Lách cách, tiếng gậy cứng đập lên đá nhon.

- Ai đó, đứng lại!

Một tiếng quát bất ngờ từ phía trước mặt, âm trầm vang lên.

Hai bóng người lập tức đứng lại. Phía trước mặt chưa có bóng người xuất hiện, nhưng đã có tiếng binh khí chạm vào nhau nghe leng keng.

Trong hai bóng người, một người cất tiếng khê nói :

- Anh em tại hạ lên núi có chút việc.

Lúc bấy giờ từ hai bên sạn đạo mới thấy hai, rồi bốn năm bóng đen xuất hiện.

Tiếng quát hỏi gay gắt :

- Việc gì? Các người có biết nơi này là đâu không?

Hai người đi lên cười nhạt :

- Làm sao không biết!

- Khẩu hiệu?

- Lên núi cũng cần phải khẩu hiệu hay sao?

- A... có biến!

Hai bóng người hành động mau lẹ tuyệt luân.

Bọn quân canh chưa kịp nổi hiệu báo động đã thấy những tiếng “huych... huych... hự...” liên tiếp. Sau đó mấy tiếng loảng xoảng, leng keng, tựa hồ như binh khí va chạm nhau rồi rớt xuống đất.

Từ phía chân núi, hai bóng người nữa lại nhảy vọt lên.

- Còn mấy tên nữa ở cạnh sạn đạo. Chớ cho chúng thoát!

- Tuân lệnh!

Bóng người phi vút lên nhanh như chớp. Mấy tiếng la kinh hãi nghẹn trong cuống họng. Tiếng thây người ngã vật xuống. Hai người đến trước ba người đến sau vị chỉ huy người. Họ âm thầm hành động mau lẹ kín đáo.

- Xong chưa?

- Bẩm Đường chủ đúng như vậy, sáu tên đều đeo mặt nạ đồng, quả là Câu Hồn bang.

- Hừ, được rồi. Nổi hiệu cho anh em tiến lên.

- Tuân lệnh.

Những tiếng kêu lạ lùng như tiếng chim cú bỗng vang lên trong đêm tối. Liên sau đó, từ phía chân núi, những tiếng kêu tương tự đáp lại. Rồi những bóng người đi lên, từng đợt hai, ba người một, mau lẹ, gọn ghẽ kín đáo.

Trạm gác đầu bị tiêu diệt vượt qua. Lát sau, đến trạm gác thứ hai, cũng thế. Rồi trạm thứ ba...

- Bẩm Đường chủ, có ám hiệu của anh em lên phía nam và phía bắc. Tất cả đều thành công. Địch chưa hay biết chút nào.

- Khá lắm. Làm hiệu kính thỉnh các vị Trưởng lão lên thôi.

- Tuân lệnh.

Tất cả có bảy sạn đạo lên núi. Nhưng ba sạn đạo tây, nam, bắc đã bị phá vỡ, không một tiếng kinh động. Những hiệu lệnh bí mật phát ra, những bóng người lặng lẽ tiến lại núi như những bóng ma, nhanh như điện chớp, vậy mà tuyệt nhiên không bại lộ.

Dần dần những bóng người trở kinh công tuyệt đỉnh chuyển đến khu thung lũng đèn nến sáng choang.

Khu thung lũng này, trái hẳn với các dự đoán của thường nhân, nhà cửa cất lên san sát người đi lại tấp nập, chẳng khác gì một thôn trang mở hội.

Tuy nhiên ở khu chính giữa có một tòa nhà lớn, được canh phòng nghiêm ngặt vô cùng. Những quân canh bên ngoài mặc đồng phục quái dị, áo đen viền trắng, mặt lại đeo mặt nạ đồng, rõ ràng đây là sào huyệt của Câu Hồn bang.

Trong đại sảnh đường của tòa nhà lúc này đèn sáng rực ở giữa sảnh bày mấy bàn tiệc dài.

Những người ngồi quanh bàn tiệc thuộc nhiều thành phần khác nhau. Có những người đeo mặt nạ đồng, tức là phe chủ nhân của Câu Hồn bang.

Phe khách có những bóng áo đỏ, áo xanh, áo vàng, áo đen, đó là các nhân vật thuộc U Minh cung theo ngôi thứ cao hạ: Hồng Y Ngự Điện, Thanh Y đường chủ, Hoàng Sam Vô Sĩ và Hắc Y sử giả.

Bọn U Minh cung lúc thường hành sự thường chụp một mảnh vải che kín mặt, nhưng lúc này nhập tiệc họ đều bỏ vải bịt mặt để lộ bộ mặt thường.

Duy chỉ có Câu Hồn bang, bang quy quá nghiêm, vẫn không thể bỏ được mặt nạ đồng, nhưng lúc này người ngoài mới thấy rõ, mặt nạ đồng của Câu Hồn bang cấu tạo tài tình vô cùng, lúc muốn ăn uống chỉ cần vận chốt ở bên hàm, lập tức phần dưới mở ra để hở mồm, có thể ăn uống tự do không vướng víu gì hết.

Ngoài Câu Hồn bang và U Minh cung lại có những bóng cà sa vàng sẫm.

Đó chẳng phải ai xa lạ, chính là các nhà sư thuộc Đạt Ma phái bên Tây Tạng. Nhưng chưa hết...

Một phần khá lớn thực khách nữa lại là những nhân vật giang hồ võ lâm hình dung cổ quái, xem ra đa số đều là những cao thủ thuộc phái hắc đạo.

Lại có những bóng nhà sư trông như thể Phiến tăng mặt mũi hung ác và những đạo sĩ tướng mạo thâm trầm...

Thật không ngờ những hạng người này trước đây đều là những phần tử đối đầu, gặp nhau tất ra tay sát hại nhau luôn cho đúng với câu kiến diện tự sát. Vậy mà hôm nay lại ngồi chung bàn tiệc, nói cười ăn uống có vẻ thân thiện, thăm thiết.

Câu Hồn bang đã dùng mưu mẹo nào thao phục tất cả các phe phái hỗn tạp đó thành một thể liên minh tác quái như vậy?

Một tên Câu Hồn bang ngồi ở địa vị chủ nhân, bỗng từ từ đứng lên. Các thực khách bỗng im bất chú mục nhìn. Chỉ trông qua cũng biết tên Câu Hồn bang chứ không phải đích thân Bang chủ.

Tên Câu Hồn bang vừa đứng lên đã đưa tay tháo bỏ chiếc mặt nạ trên mặt xuống, để lộ ra một bộ đầu tóc trắng như tuyết, da mặt đỏ như đồng hun của một ông lão già.

Ông lão đó nói :

- Tại hạ, Kim Ngô công công, lãnh chức đệ nhất Quán Đường Bang, đã được phép đặc cách của Bang chủ xuất hiện đầu lộ nên mạn phép coi bỏ mặt nạ để nói chuyện cùng chư vị cho tiện.

Cử tọa hình như đã biết trước y là ai, nên không có vẻ ngạc nhiên chỉ chăm chú lắng nghe.

Kim Ngô công công nói tiếp :

- Từ ngày gặp gỡ trên Kim Đinh tự các bang phái môn đệ của chúng ta đã đồng tâm hiệp ý liên minh với nhau để cùng nhau đối phó với mối nguy hiểm chung: phái Côn Luân bị tiêu diệt đã lâu, nay lại có truyền nhân để hưng phục phái, mưu tính trả thù các môn phái khác.

Một người mặc áo đỏ theo lối Hồng Y Ngự Điện, dáng người thấp nhỏ như đứa trẻ, đầu trọc nhẵn, mặt trẻ măng như đồng. Bỗng cất tiếng cười hi hi.

Kim Ngô công công mỉm cười nói :

- Độc Phật có cao kiến gì xin cho biết.

Người áo đỏ chính là Độc Phật Mê Chân liền nói :

- A di đà Phật! Kim Ngô thí chủ nói chính phải. Kẻ truyền nhân của phái Côn Luân là tiểu tặc Kim Ngang Tiêu. Y tuy là niên thiếu nhưng công lực đã luyện tới mức siêu phàm. U Minh cung chúng tôi có mối thù bất cộng đái thiên với gã họ Kim đó, nên đồng ý hợp tác với quý ban tiêu diệt kẻ thù chung.

Nói đến tên Kim Ngang Tiều, cả mấy chục người trong bàn tiệc đã nhao nhao lên tức tối, vì tất cả đều cảm hận gã thiếu niên đó, chỉ muốn phanh thây xé xác y cho hả giận.

Kim Ngô công công cười hà hà :

- Đêm nay, Câu Hồn bang chủ vắng mặt. Chủ nhân U Minh cung cũng không có đây và các vị lãnh đạo các môn phái khác cũng chưa tới họp. Nhưng tại hạ đã được lệnh của tể Bang chủ, cho chiếu với quý vị trong tam tỉnh miền đông này tụ họp tại đây, để thông báo thể liên hiệp mới lập giữa các bang hội môn phái của chúng ta. Tại hạ xin chur vị cất chén mừng cho thể liên hiệp đó.

Mọi người đều đáp ứng ồn ào, cất chén uống.

Giữa lúc đó, ở bên ngoài cửa đại sảnh bỗng có tiếng thét xé trời :

- Ai? Đứng lại?

Liền đó có tiếng cười nhạt rồi “đùng” một tiếng, một vật gì như một viên đạn bắn vào trước bàn tiệc lẫn lông lốc.

Té ra đó là một thủ hạ của Câu Hồn bang. Tên này vừa lên tiếng quát hỏi, chẳng ngờ bị đối phương dùng chưởng đánh bắn tung vào giữa sảnh.

Tên vừa bị đánh bắn vào, lồm cồm đứng lên, người chỉ bị lao đảo một chút, xét ra không bị thương tích gì. Rõ rệt là đối phương thủ hạ còn lưu tình, không muốn giờ sát thủ lấy ngay tính mạng.

Nhưng biến cố bất thần đã làm bàn tiệc đang ồn ào tự dưng im bật hẳn. Bọn ma đầu chắc hẳn không thể ngờ có kẻ táo gan, dám đến tận nơi đây gây chuyện.

Kim Ngô công công đã đứng lên, nét mặt lạnh lùng cất tiếng nói :

- Cao nhân ở phương nào đến thăm tể bang có việc gì thế.

Mọi người đều nhìn ra cửa sảnh thấy năm bóng người xuất hiện.

Tất cả năm người đều hình dung quái gở, ba nam hai nữ, đều là những bậc lão già, tuổi ngoài năm mươi, nhưng không có người nào lạnh lặn, kẻ chột mắt, người cụt tay, có người lạnh lặn chân tay nhưng mặt mũi sần sùi ghê gớm như người hủi.

Năm bóng người không biết từ đâu nhảy tới, đứng sắp hàng chữ nhật ngay trước đại sảnh, đối diện với mấy bàn tiệc.

Mấy chục tên Câu Hồn bang canh giữ phòng thủ xung quanh đại sảnh lúc này đã nhất tề xông lại, miệng quát lớn :

- Lớn gan thật! Dám đến gây sự với Câu Hồn bang!

Hai lão già đứng hai bên đầu cùng, một nam một nữ, bỗng cười nhạt một tiếng, hai ống tay áo khẽ phất.

Lập tức hai luồng kinh phong đẩy sang hai bên tả hữu, làm những tên đeo mặt nạ đồng đang xông đến, bỗng bị hất ngược trở lại.

Đối phương công lực quá cao, khiến mấy tên quân canh kinh hãi đứng sững, trở mắt nhìn năm kẻ mới đến.

Lúc này gần trăm cao thủ của các phái Hắc đạo trong bàn tiệc bất giác kinh dị, không hiểu lai lịch năm lão già tàn tật như thế nào, nhưng thấy họ đường hoàng đến đây, lại qua thân thủ vừa rồi, hiểu ngay rằng chẳng phải hạng tầm thường.

Kim Ngô công công cất tiếng cười khanh khách, giơ tay ra hiệu cao bọn thủ hạ Câu Hồn bang tạm lui, đoạn trầm giọng hỏi :

- Chur vị bằng hữu thuộc môn phái nào đến đây có việc gì?

Người đứng chính giữa năm người là một ông già cụt chân trái, có ống chân bằng đồng thay thế, tay cầm gậy sắt, đầu trắng như tuyết, da mặt đỏ hồng, bỗng tiến lên một bước nói :

- Anh em lão phu vốn thuộc Ngũ Quỷ môn. Lão phu hiện xưng là Đồng Cước lão nhân, thống lãnh Thiên Địa Bộ của Ngũ Quỷ môn, tại Quan Ngoại, ít khi vào đến Trung Nguyên.

Phía trong đại sảnh có nhiều tiếng ồn ào bàn tán xôn xao.

Các tay đại ma đầu của Hắc đạo làm sao không biết tiếng Ngũ Quỷ môn? Nhưng họ lấy làm lạ không hiểu tại sao bỗng dưng môn phái gồm toàn người tàn tật này lại phái cao thủ vào đến Trung Nguyên, bất thần tìm đến sào huyệt của Câu Hồn bang.

Kim Ngô công công cười nhạt một tiếng nói :

- Té ra chur vị bằng hữu là môn đệ Ngũ Quỷ môn đó. Câu Hồn bang xưa nay cùng Ngũ Quỷ môn nước sông không đụng nước giếng, Ngũ Quỷ môn đột nhiên đến đây có phải muốn cùng tể bang thử sức đó không?

Đồng Cước lão nhân ung dung đáp :

- Anh em lão phu hôm nay đến đây chẳng hề có định ý, mà chỉ cốt thăm hỏi quý bang một lời.

Kim Ngô công công cất tiếng cười ha ha :

- Chư vị bằng hữu Ngũ Quỷ môn ở ngoài Quan Ngoại chắc chưa hiểu Câu Hồn bang quy luật rất nghiêm, lại có phần đặc dị chẳng giống bang phái nào trên chốn giang hồ. Câu Hồn bang chẳng cần giao thiệp với ai, bởi thế vẫn coi kẻ thiện chẳng đến, kẻ đến chắc không phải thiện. Quy luật của Câu Hồn bang là: tề bang chẳng hỏi đến ai thì thôi, một khi hỏi đến kẻ nào, kẻ đó tất chết. Trái lại tề bang cũng không cần ai hỏi tới, kẻ hỏi tới tức đã phạm điều đại kỵ của tề bang, tội phải tử hình. Hà... hà... năm vị bằng hữu đơn thân cô thế, dám đến đây phạm điều đại kỵ của tề bang, xét ra gan mật cũng chẳng phải là tầm thường.

Đồng Cước lão nhân mỉm cười :

- Anh em lão phu đến đây chẳng muốn gây nhiệt náo, nhưng nếu cần phải dùng sức, anh em Ngũ Quỷ môn quyết chẳng từ nan. Các bạn nói anh em lão phu đơn thân cô thế, há chẳng phải nhảm lẫn lăm ư?

Kim Ngô công công chưa kịp đáp, từ bên ngoài đã có mấy tên Câu Hồn Bang chạy vào đại sảnh, đến người ngồi cạnh Kim Ngô công công, ghé tai người đó thì thầm.

Người ngồi cạnh Kim Ngô công công cũng là một người đeo mặt nạ bằng đồng. Nhưng lúc này vừa nghe mấy tên Câu Hồn bang bẩm báo, người đó đã “hừ” một tiếng, cời bỏ mặt nạ xuống, để lộ bộ mặt của một lão bà, đầu tóc trắng xóa. Đó chính là Ngân Ngô, vợ của Kim Ngô công công.

Ngân Ngô bà bà vừa nghe mấy tên Câu Hồn bang báo cáo, mới biết bọn Ngũ Quỷ môn rất đông cao thủ, đã triệt hạ mấy vọng canh, tiến cả lên núi. Mụ đưa mắt nảy lửa nhìn năm lão già Ngũ Quỷ môn đứng trước đại sảnh.

Lúc đó môn hạ của Ngũ Quỷ môn đông có tới hơn một trăm người, bao vây mấy vòng khu đại sảnh, tuy chưa giao chiến với Câu Hồn bang, nhưng khí thế vô cùng cương quyết, mãnh liệt.

Ngân Ngô bà bà tính tình hung hãn, tuy vẫn chẳng coi bọn Ngũ Quỷ môn vào đâu, nhưng lúc này nhẫn nại không nổi, cất tiếng lạnh lạnh nói :

- Bọn Ngũ Quỷ môn đến đây muốn hỏi thăm điều gì?

Đồng Cước lão nhân nói :

- Anh em lão phu thật tình không phải thỉnh giáo Câu Hồn bang, mà muốn hỏi nhị vị chủ nhân U Minh cung và Đào Hoa cung, tức là Cổ Ứng Long Cổ Khang Lệ đó vậy.

- A!...

Mọi người không khỏi ngạc nhiên. Một người mặc áo đỏ trông nhỏ bé như con nít. Đó là Độc Phật Mê Chân. Y lăm lăm đưa mắt nhìn năm lão già Ngũ Quỷ môn rồi cất tiếng hỏi :

- Các hạ muốn thỉnh Giáo chủ nhân U Minh cung cơ sao lại đến nơi đây.

Đồng Cước lão nhân đáp :

- Anh em lão phu đã đến Côn Luân thánh địa, nhưng nơi đó chẳng còn một bóng người. Sau anh em lão phu được nghe nói U Minh cung đã liên hiệp với Câu Hồn bang, hôm nay mở hội Tam Đầu sơn này, bởi thế anh em lão phu đến đây thăm hỏi chủ nhân U Minh cung.

- Chủ nhân U Minh cung không có nơi đây.

- A! Còn vị chủ nhân Đào Hoa cung?

Cũng không có nơi này. Cả hai vị chủ nhân đều vắng mặt.

Năm vị lão già Ngũ Quỷ môn ngẩng mặt ra nhìn nhau.

Độc Phật Mê Chân trầm giọng hỏi :

- Các hạ muốn gặp hai vị chủ nhân của tề cung có việc gì?

Đồng Cước lão nhân chậm rãi nói :

- Cách đây nửa tháng, vị Chương môn nhân của tề môn là Thần Diệu Lang Quân Trương Tuệ Lâm thống lĩnh ngót một trăm anh em môn hạ đến Côn Luân thánh địa bái phỏng chủ nhân Đào Hoa cung là Vạn Độc Thần Cô Đồ Giáo chủ. Không ngờ sau khi đến Côn Luân thánh địa rồi, Chương môn nhân của tề môn cùng gần một trăm môn hạ bỗng tuyệt tích giang hồ. Anh em lão phu đến đây chẳng qua muốn thăm hỏi chốn hạ lạc của những người ấy

mà thôi.

Ngũ Quỷ môn đã đến Côn Luân thánh địa! Trong đại sảnh các nhân vật hắc đạo bắt gặp nhìn nhau kinh ngạc. Nhiều tiếng xì xầm bàn tán nổi lên.

Thật ra trong cuộc đại náo Côn Luân thánh địa tới nửa tháng trước đây, người ta thấy đủ mặt các anh hùng võ lâm hai phái hắc bạch đến nơi tham dự, nhưng tuyệt nhiên không thấy một người nào của Ngũ Quỷ môn. Bởi thế mọi người không khỏi ngạc nhiên.

Duy chỉ có bọn U Minh cung là lạnh lùng nổi yên.

Thì ra việc Trương Tuệ Lâm Chương môn nhân Ngũ Quỷ môn dẫn anh em thủ hạ đến Côn Luân thánh địa là một việc tuyệt nhiên bí mật của U Minh cung, người ngoài không hay biết chút nào.

Sau khi Trương Tuệ Lâm Chương môn nhân cùng các môn hạ gặp Vạn Độc Thần Cô Đồ Thương Lăng khiêu chiến, bị mụ dùng độc thủ sát hại tất cả, Vạn Độc Thần Cô đã sai thủ hạ U Minh cung thu dọn chiến trường, đem các tử thi chôn vùi xuống hố lớn nên không còn một tung tích gì.

Việc này không có ai hay biết, có lẽ trừ một người: đó là Kim Ngang Tiêu. Nhưng Kim Ngang Tiêu lúc này ở đâu, làm sao biết mà ra mặt biện hộ cho Ngũ Quỷ môn?

Độc Phật Mê Chân nghe hỏi bèn cất tiếng cười khanh khách như tiếng cười của con nít. Y nói :

- Việc Chương môn nhân của quý phái cùng môn hạ đến Côn Luân thánh địa bản tăng cũng không hay biết gì, mà ngay cả vị bằng hữu ở đây cũng không biết, làm sao chỉ giáo cho chư vị. Bản tăng sợ chư vị đã nghe nhầm chẳng, người chớ có phải loài kiến đâu mà giấu đi được. Hà... hà, chư vị dù có gặp được chủ nhân của tề cung, chưa chắc gì được hơn. Bản tăng khuyên chư vị nên về nơi khác thì hơn.

Độc Phật Mê Chân lúc này khó nói ra lai lịch của thanh kiếm vì Vạn Độc Thần Cô đã hạ lệnh tuyệt đối giữ bí mật cuộc giao phong tàn sát Trương Tuệ Lâm và một trăm môn hạ của Ngũ Quỷ môn. Y cũng không thể mở mồm ra đòi Hồng Từ kiếm cho Vạn Độc Thần Cô, vì lúc này U Minh cung đã trót liên minh với Câu Hồn bang.

Lại nói Kim Ngô công công dùng kinh lực cho Hồng Từ kiếm bay lượn một vòng rồi kéo về cầm nơi tay, nét mặt lộ vẻ đắc ý vô cùng.

Bổng Đồng Cước lão nhân nghiêm sắc mặt nói :

- Kim Ngô lão hữu, vừa rồi lão phu hỏi thăm Chương môn nhân bốn môn, các hạ không đáp tó ý như không biết. Nay các hạ đã có thanh Hồng Từ kiếm trong tay, các hạ phải nói cho anh em lão phu biết Trương chương môn ở đâu bây giờ? Các hạ không thể nào nói không biết nữa.

Hồng Từ kiếm là kiếm lệnh của Chương môn nhân, không bao giờ rời khỏi tay, Kim Ngô công công lấy được kiếm tức là biết người đang ở đâu, tất nhiên không thể chối được nữa.

Không ngờ Kim Ngô công công cười khanh khách :

- Đồng Cước, người biết quy lệ của Ngũ Quỷ môn hay sao còn hỏi Chương môn nhân kiếm lệnh ở tay ai người đó là Chương môn nhân? Môn đệ Ngũ Quỷ môn các người không làm lễ tham kiến tân Chương môn nhân còn chờ gì nữa?

Đồng Cước lão nhân và các vị lão già của Ngũ Quỷ môn thất sắc nhìn nhau. Lời nói của Kim Ngô công công quả là không sai. Người nào có kiếm lệnh tức là Chương môn nhân uy lực của Ngũ Quỷ môn là như vậy. Nhưng họ không khỏi đau lòng, trong tình trạng này đã hiểu phần nào rằng Chương môn nhân trương tuệ lâm đã bị sát hại rồi.

Thấy bọn Ngũ Quỷ môn còn chần chừ nghi ngại, Kim Ngô công công liền quát lớn :

- Môn đệ Ngũ Quỷ môn, bản tọa có kiếm lệnh trong tay, tức là Chương môn nhân của Ngũ Quỷ môn kẻ nào không phục tùng bản tọa sẽ chém đầu làm lệnh.

Nói dứt lời y lại tung thanh Hồng Từ kiếm lên cao bay lượn trên đầu năm vị lão già của Ngũ Quỷ môn để thị uy.

Không ngờ lần này thanh kiếm với sợi dây đen vừa bay ra cửa sảnh đường, đã xoẹt... xoẹt mấy tiếng và việc kinh dị nhất đã xảy ra.

Thanh kiếm đột nhiên bị một lực hấp lực ghê gớm thu hút, bay xoẹt về phía bên tả, kiếm bay quá nhanh nên tạo thành một vệt sáng lờ mờ như vệt chớp màu hồng. Thanh kiếm vốn liền với sợi dây đen do Kim Ngô công công cầm một đầu, vậy mà không biết có kinh lực gì ghê gớm làm sợi dây đó đứt luôn nghe “bùng” một tiếng như dây đàn bị đứt.

Bọn quần ma kinh ngạc, kêu rú lên và nhìn về phía bên tả.

Trên bức tường cao ở phía đó đã có một người gầy đeo, cao khẳng khiu đứng từ bao giờ. Thanh Hồng Từ kiếm bay đến nằm gọn trong tay y. Bổng người nắm lấy chuôi kiếm, giơ lên cao, đồng thời buông tiếng cười dài.

Thì ra người đó đã dùng nội lực thượng thừa, cách không hấp vật, thu hút thanh Hồng Từ kiếm đang bay về y. Khoảng cách đến ba bốn trượng. Lại thêm kinh lực của Kim Ngô công công đâu phải tầm thường vậy mà người nọ vẫn thu hút được thanh kiếm về tay, đủ hiểu công lực của y đã đến mức kinh nhân bất khả trắc.

Bọn quần ma cũng như bọn Ngũ Quỷ môn đều nhìn về phía người đó, nhưng cả thầy đều kinh dị sùng sốt, không hiểu y là ai. Đó là một lão già tuổi không biết bao nhiêu, người khô cằn như que củi, thân cao nhòng, nước da đen xỉ, trán nhỏ mắt lồi, hình dung rất cổ quái.

Trong võ lâm, kể cả hắc bạch hai đạo, không có một nhân vật thượng đỉnh nào hình dung như thế.

Bỗng nhiên Kim Ngô công công trầm giọng nói :

- Thiên Tuyệt Thần Ma! Lão tái xuất giang hồ, định tác đối với Câu Hồn bang chăng?

Thiên Tuyệt Thần Ma! Bốn tiếng đó làm quần ma và bọn Ngũ Quỷ môn kinh hãi rụng rời. Té ra đó là một đại ma đầu cái thế, từng làm đảo lộn võ lâm cách đây năm chục năm, nhưng võ lâm chỉ nghe danh mà chưa biết mặt.

Giang hồ còn truyền tụng nhiều chuyện kinh người về cặp Thiên Địa nhị ma này. Nhưng sau khi nhị ma tuyệt tích giang hồ mấy chục năm, võ lâm tưởng đôi ma đó đã chết. Ai ngờ một trong Nhị ma lại xuất hiện ở đây.

Thật ra cả hai Thiên Tuyệt và Địa Tuyệt Nhân Ma cũng xuất hiện. Nhưng Kim Ngô công công chỉ biết mặt Thiên Tuyệt Thần Ma còn Địa Tuyệt Nhân Ma là lão quái bà xuất hiện trên Kim Đỉnh tự không ai biết mặt. Chỉ riêng có Hắc Cốt Ma Nương sau này mới nhận ra mụ mà thôi.

Lúc này Thiên Tuyệt Thần Ma đi có một mình, không thấy có Địa Tuyệt theo sau.

Nghe lời nói của Kim Ngô công công, Thiên Tuyệt Thần Ma cất tiếng cười quái gở :

- Lão ẩn cư mấy chục năm nay bây giờ mới tái hạ sơn. Tưởng không ngờ trong võ lâm ngày nay còn có người nhận ra được lão phu. Tiểu bối kia, vì ngươi có công nhận ra lão phu, lão phu tha chết cho ngươi hôm nay...

Thấy Thiên Tuyệt Thần Ma gọi Kim Ngô công công là tiểu bối, mọi người kinh dị lạ lùng. Còn Kim Ngô công công chỉ thấy rung mình không dám lên tiếng gì nữa. Thì ra tuổi của Thiên Tuyệt Thần Ma còn ở trên cả Kim Ngô công công rất nhiều. Năm xưa khi Thiên Tuyệt Thần Ma thành danh đại lão ma đầu trên chốn giang hồ, Kim Ngô công công mới chỉ là một thiếu niên mới bước vào con đường hắc đạo.

Vì thế Kim Ngô công công nhận diện được Thiên Tuyệt Thần Ma. Ngược lại Thiên Tuyệt Thần Ma chẳng biết là ai.

Thiên Tuyệt Thần Ma “hừ” một tiếng rồi nói tiếp :

- Cái gì Câu Hồn bang? Hà hà... Lão phu chuyên này xuất thế, muốn chống đối tất cả võ lâm chứ có hiềm gì một bang hội nào. Kẻ nào không phục ra đây cho lão phu biết mặt.

Trong đại sảnh, quần ma im phăng phắc. Nhắc đến Thiên Địa nhị ma, kẻ nào kẻ nấy đã rụng mình rồi. Nhất là vừa rồi thấy thủ pháp “hấp kiếm” của lão quái ghê gớm, nên không một ma đầu nào dám khinh xuất.

Thiên Tuyệt Thần Ma đắc chí cười ha hả, giọng cao thanh Hồng Từ kiếm nói :

- Lão phu đêm nay đến đây vì thanh kiếm này. Kiếm đã ở trong tay, bất luận việc gì khác lão phu cũng không cần biết tới nữa.

Đoạn hướng về phía anh em Ngũ Quỷ môn đang bao vây chung quanh đại sảnh, Thiên Tuyệt Thần Ma lớn tiếng nói :

- Đệ tử Ngũ Quỷ môn! Các ngươi đã thấy kiếm lệnh của các ngươi trong tay lão phu. Vậy kể từ nay lão phu là tân Chủ môn nhân của các ngươi. Thiên Địa nhị ma đang cần một số thuộc hạ để quét giang hồ, bọn Ngũ Quỷ môn các ngươi hành tung đặc dị, chính hợp với ý nguyện của lão, nên lão phu sẵn sàng thu các ngươi làm thuộc hạ. Đệ tử Ngũ Quỷ môn, các ngươi không làm lễ tham kiến tân Chủ môn nhân, còn chờ gì nữa?

Anh em Ngũ Quỷ môn kinh dị như nhau. Kiếm lệnh ở trong tay ai, người đó làm Chủ môn, quy luật là như vậy, nhưng ngoài quy luật đó, còn các điều khác.

Bọn năm vị lão già của Ngũ Quỷ môn đã biết tiếng Thiên Tuyệt Thần Ma là tay đại ma đầu hành sự độc dữ như thế nào. Nhưng cả năm người vẫn im lặng.

Bỗng Thiên Tuyệt Thần Ma cười nhạt :

- Ta có kiếm lệnh trong tay, kẻ nào chẳng phục, ta sẽ tận diệt... Bọn năm tên kia, ngươi có nhận tân Chủ môn nhân không?

Trong số năm lão già, Đồng Cước lão nhân đột nhiên lạnh lùng lên tiếng :

- Thiên Tuyệt Thần Ma, ông biết một mà chẳng biết hai. Chiều theo quy luật của bốn môn, người nào có kiếm lệnh trong tay là Chủ môn nhân thật. Nhưng khi tiếp nhận chức Chủ môn, người tân Chủ môn phải biết một điều tối quan trọng do vị tiền nhiệm Chủ môn lưu lại.

Thiên Tuyệt Thần Ma giật mình hỏi :

- Điều bí mật đó là gì?

Đồng Cước, lão nhân cười lạnh lùng :

- Điều đó các hạ phải tự tìm hiểu lấy, anh em lão phu chẳng thể nói ra.

- Đồng Cước nhà ngươi muốn lừa bịp lão phu chăng?

- Chẳng có gì lừa bịp hết. Tại hạ chỉ muốn hỏi: khi tiếp nhận kiếm lệnh, Chương môn nhân phải biết mấy lời di huấn của các Chương môn nhân truyền lại đời đời, không biết lời di huấn đó, chẳng thể gọi là Chương môn nhân, các hạ muốn anh em lão phu nhìn nhận là Chương môn nhân cũng được, miễn là các hạ phải nói rõ lời di huấn đó là gì?

Thiên Tuyệt Thần Ma tắc kỳ ngôn lộ, không nói được lời nào. Mặt lão thâm sì bỗng đỏ ửng rồi từ màu đỏ biến sang màu tái xám coi rất ghê rợn.

Hung tính nổi lên, Thiên Tuyệt Thần Ma bỗng quát lớn :

- Đồng Cước, ngươi cản trở công việc của lão phu, ngươi phải chết trước nhất, lão phu lấy đầu ngươi để xem còn tên nào dám phản kháng kiếm lệnh.

Nói dứt lời, Thiên Tuyệt Thần Ma đưa thanh Hồng Từ kiếm lên cao, mắt lộ hung quang như thể sắp nhảy đến hạ độc thủ, chém đầu Đồng Cước lão nhân.

Nhưng Thiên Tuyệt Thần Ma chưa kịp thì từ trên bờ tường nhảy xuống, một việc vô cùng quái dị xảy ra.

Số là Thiên Tuyệt Thần Ma vừa giơ thanh Hồng Từ kiếm lên ngang tầm mắt, đột nhiên thanh kiếm đó tung tít lên như có một lực đạo vô hình quán lấy nó.

Thiên Tuyệt Thần Ma kinh hãi, quát lên một tiếng, vận toàn lực công phu vào cánh tay nắm lấy chuôi kiếm.

Nhưng lạ lùng thay, thanh kiếm sắc hồng đó vẫn run rít. Việc xảy ra quá mau lẹ, bọn quần ma ở trong đại sảnh cũng như bọn đệ tử Ngũ Quỷ môn ở phía ngoài chưa để ý, nhưng đến lúc Thiên Tuyệt Thần Ma quát lên một tiếng kinh hoàng thì mọi người nhìn thấy ngay có sự.

Thanh Hồng Từ kiếm trên tay Thiên Tuyệt Thần Ma tựa hồ như bị một sức mạnh ghê gớm giật về phía trước. Thiên Tuyệt Thần Ma trợn mắt, râu tóc dựng ngược, vận dụng toàn thân chân lực giữ thanh kiếm lại.

Nhưng chỉ thấy “xoẹt” một tiếng nhỏ, thanh kiếm đã thoát khỏi tay Thiên Tuyệt Thần Ma. Lão ma đầu này cố nắm thanh kiếm lại mà không được, chẳng những thể thân hình lão còn bị một hấp lực mãnh liệt vô song kéo về phía trước.

Lão đang đứng trên bờ tường cao, gượng lại không được đành phải để mắt đà rớt xuống chân tường. Nhưng thân pháp lão kỳ tuyệt người đã lộn nhào một vòng rồi đứng vững dưới chân tường như núi Thái Sơn.

Trong khi đó, thanh Hồng Từ kiếm đã bay xẹt đi như một tia chớp sáng có lửa đỏ. Quần ma và bọn Ngũ Quỷ môn bất giác la lên một tiếng ngạc nhiên.

Vì thanh Hồng Từ kiếm đó bay sang phía tường đối diện phía bên hữu và trên mặt tường đó, đã có một bóng người xuất hiện từ bao giờ mà không ai hay biết.

Bóng người đó là một trung niên thư sinh mặt mũi lắm li ghê sợ, như mặt người chết. Trung niên thư sinh này đưa tay ra đón lấy thanh Hồng Từ kiếm vừa bay đến trước mặt. Chỉ thấy “chát” một tiếng, chuôi kiếm đã nằm gọn trong tay trung niên thư sinh.

Thì ra trung niên thư sinh này đã thi triển tuyệt đỉnh công phu, tạo thành kinh lực, thu hết thanh Hồng Từ kiếm rời khỏi tay Thiên Tuyệt Thần Ma để đón lấy.

Thiên Tuyệt Thần Ma công lực cao siêu như thế nào, mọi người đã thấy. Khi y dùng nội lực thâm hút thanh Hồng Từ kiếm đang bay lượn thì tất cả bọn ma đầu ngồi trong đại sảnh đã cùng một ý nghĩ: đây là cao thủ đệ nhất thiên hạ, bình sinh chưa gặp ai công lực cao siêu như vậy bao giờ, ngay cả Cổ Ứng Long chủ nhân U Minh cung cũng không bằng.

Thế mà Thiên Tuyệt Thần Ma đã giữ được thanh kiếm trong tay, lại không đủ lực kềm lại, đành để thanh kiếm thoát khỏi tay bay đi mất. Thật là nhân thượng hữu nhân, thiên ngoại hữu thiên. Trung niên văn sĩ nọ là nhân vật thế nào mà có công lực hãn thế vô song, kim cổ chưa từng thấy như vậy?

Tuyệt nhiên không ai biết. Toàn đại sảnh cho đến bọn Ngũ Quỷ môn há hốc mồm nhìn quá kinh ngạc.

Bỗng nhiên Thiên Tuyệt Thần Ma rống lên một tiếng kinh thiên động địa. Hai tay y từ giờ lên, lập tức tiếng kêu lách tách như bấp răng từ các đầu xương của y phát ra.

Thiên Tuyệt Thần Ma hai mắt lóe hung quang, mồm đều rớt dài như ác thú, hai răng nanh lộ ra khỏi hai bên mép trong vừa ác vừa kinh dị vô cùng.

Y chẳng nói chẳng rằng, đột nhiên cả hai chương cùng đẩy ra nhằm trung niên văn sĩ đứng lên bờ tường tấn công một thế chương mạnh như đảo hải di sơn.

Chương của y vừa đánh ra đã thấy âm phong quái dị nổi lên đồng thời mùi hôi thúi phát ra nồng nặc.

Không hiểu đó là thể chương quái gì, nhưng bọn quần ma trong đại sảnh và anh em Ngũ Quỷ môn đứng bên ngoài đều kinh hãi hiểu ngay thể chương của Thiên Tuyệt Thần Ma có ám tàng độc khí, cho nên mọi người vội vàng nín thở, phong bế các huyệt đạo không cho khí độc xâm nhập nội thể.

Trên bờ tường trung niên văn sĩ thấy Thiên Tuyệt Thần Ma chuẩn bị giờ độc chương, chàng ta vẫn đứng như không, nét mặt lâm li bất động trong thật rợn người, tựa hồ như các thớ thịt trên mặt chàng đã tê liệt hết.

Chờ đến khi chương phong của đối phương áp tới, trung niên văn sĩ tay mặt vẫn cầm thanh Hồng Tử kiếm tay trái bỗng vung lên theo một tư thế rất kỳ lạ.

Lập tức một luồng kinh phong ào ào nổi lên, như có thiên binh vạn mã xô tới, bay ra ngăn cản ngọn độc chương của Thiên Tuyệt Thần Ma.

Mắt trông thấy thể chương của trung niên văn sĩ, Kim Ngô công công bỗng rú lên một tiếng kinh hãi :

- Cự Linh thần chương!

Độc Phật Mê Chân cũng nhận ra rồi, nên sững sờ tiếp :

- Quả là Cự Linh thần chương! Chẳng lẽ chính là... y?

Nhưng trong khi Kim Ngô công công và Độc Phật Mê Chân nhìn nhau kinh hãi thì phía bên ngoài hai luồng chương đã giao nhau.

Bùng!... Bùng! Tiếng nổ như vỡ trời. Hai sức mạnh gặp nhau, lại phát ra kinh lực ghê người.

Loảng xoảng! Rầm! Đầu bàn tiệc phía ngoài cùng, gần cửa đại sảnh nhất, đã bị kinh lực lật nhào, đồ hết bát đĩa, ly chén. Những người ở xung quanh bị kinh lực ập đến làm cho nghẹt thở, ngay cả những đại cao thủ ngồi ở xa cũng thấy khí huyết bị đảo lộn, đầu óc chấn động.

Riêng có hai tên Câu Hồn bang vốn là lính canh đứng ở gần phía tường cách Thiên Tuyệt Thần Ma không xa, tự nhiên rống lên một tiếng rồi lăn ra gãy đành địch như cá bị lóc vảy, mồm mũi học máu tươi, ưỡn mình lên mấy lượt rồi chết liền.

Hai tên đó không may gặp luồng độc chương của Thiên Tuyệt Thần Ma bị đánh bật trở lại, đập trúng người nên mới chết thảm như vậy.

Nhìn lại hai đầu thủ thì trung niên văn sĩ vẫn đứng trên tường ung dung như không, nét mặt vẫn bất động, tựa hồ như không có việc gì xảy ra.

Còn Thiên Tuyệt Thần Ma thấy lùi lại mấy bước. Y đã cố vận kinh lực đứng lại để khỏi mất thể diện, nhưng rút cuộc cường cũng không được, đành phải lùi đến lúc thân hình chạm phải bờ tường, nghe “inh” một tiếng, cả bức tường bị lưng Thiên Tuyệt Thần Ma đụng phải sụp đổ.

Thiên Tuyệt Thần Ma mặt tím bầm, vừa tức giận, vừa kinh hãi, không ngờ rằng trên đời này lại có một người công lực ghê gớm đến như thế. Nhưng lạ lùng nhất là đối phương chỉ là một kẻ hậu bối, rõ ràng là chưa bằng nửa tuổi của y, và cũng là một nhân vật lạ hoắc chưa trông thấy xuất hiện trong chốn giang hồ.

Thiên Tuyệt Thần Ma nghiêng răng ken két hỏi trung niên văn sĩ :

- Các hạ là cao nhân phương nào?

Trung niên văn sĩ lâm li đáp :

- Phế thuyết! Khỏi nhiều lời!

Thiên Tuyệt Thần Ma hậm hực nói :

- Lão phu vắng bóng võ lâm Trung Nguyên năm chục năm nay, không ngờ lần này hạ sơn, xuất thế lần thứ hai lại gặp địch thủ, thật quang khai nhãn giới.

Trung niên văn sĩ bỗng cất tiếng cười ghê rợn :

- Thiên Tuyệt Thần Ma, bọn đại ma đầu các ngươi tái xuất giang hồ, chính gặp thời thế. Bọn nhân đã nguyện một kiếm quét sạch quần ma, thanh trừng võ lâm ổn định giang hồ. Ngươi xuất đầu lộ diện chính phải... Hi... hi... bọn nhân đỡ phải mất công lực soát tìm tòi.

Thiên Tuyệt Thần Ma thân phận cao cả thế nào, làm sao chịu nổi những lời nói miệt thị đó?

Y bỗng rú lên một tiếng, râu tóc dựng ngược, tay quày ra sau lưng rút ra một thứ binh khí hình dung cổ quái. Đó là một cái đuôi của con cá đuối khổng lồ, dài đến ba xích, trong như một cây phát trần, nhưng trên đuôi có cả nhiều gai sắc bén vô cùng. Thứ vũ khí cổ quái này là vật chí bảo, đã giúp Thiên Tuyệt Thần Ma thành danh trên chốn giang hồ bảy chục năm trước đây.

Nhưng mấy chục năm nay phần thì ẩn cư trên một hòn đảo ngoài Nam Hải, phần thì công lực của y đã luyện tới mức thượng thừa, nên Thiên Tuyệt Thần Ma không bao giờ dùng đến vũ khí nữa, tưởng từ nay cho đến ngày nhắm mắt lìa đời, chẳng khi nào còn có dịp mó đến ngọn Long Vĩ tiên này nữa. Vậy mà hôm nay Thiên Tuyệt Thần Ma phải rút ngọn roi đuôi cá ra, như vậy đủ hiểu y uất hận đến chừng nào.

Đó là vì Thiên Tuyệt Thần Ma đã biết công lực của đối phương cao thâm đến độ bất khả trắc, y chẳng dám coi thường, phải đem tuyệt học binh sinh ra đối phó.

Thiên Tuyệt Thần Ma xuất chiêu mau hơn chớp nhoáng, quả là không hổ thẹn thanh danh tiếng đại ma đầu. Cây roi đuôi cá vừa quét ra, người y đã như cây pháo thăng thiên bắn vọt lên cao định từ phía trên không bổ xuống đối phương một chiêu cực độc có thể lấy ngay được tính mạng của đối thủ.

Chẳng ngờ, Thiên Tuyệt Thần Ma đã nhanh trung niên vẫn sãi lại nhanh hơn. Thiên Tuyệt Thần Ma vừa múa roi bay vọt lên thì trung niên vẫn sãi cũng nhảy lên theo, thanh kiếm sắc hồng trong tay chàng ta cùng thân hình bay lên tạo thành một vòng cầu đỏ như lửa.

Hai kinh lực đụng nhau trên bán không hai thân hình quán lấy nhau.

Bùng... bùng... Trong khoảng thời gian cực ngắn đó, không biết hai bên đã đánh ra bao nhiêu chiêu. Chỉ thấy kinh lực phát ra ào ào, âm thanh nổ vang dậy.

Phía dưới ngay cả đến những đại cao thủ cũng tối tăm cả mặt mũi không nhìn rõ được thân pháp và chiêu số của hai đấu thủ.

Bóng roi hào quang và ánh kiếm hồng quang quán quít. Lùng bùng... Cả hai đấu thủ cùng sa xuống đất. Tách ra một chút rồi lại nhập một, nhanh hơn chớp nhoáng.

Bỗng nhiên Thiên Tuyệt Thần Ma rống lên một tiếng như hổ gầm khi bị thương. Người y bay vọt ra ngoài, nhanh như một mũi tên, phi thẳng xuống núi, trong chớp mắt đã biệt dạng. Vừa chạy y vừa rống lên thê thảm.

Còn trung niên vẫn sãi vẫn đứng giữa sân, tay cầm Hồng Từ kiếm, nét mặt vẫn lạnh lùng, như bóng ma vừa ở dưới mồ chui lên coi thật ghê rợn.

Trận đấu quá mau lẹ, chiêu số quá ác liệt khiến những người đứng ngoài không kịp nhận xét thế nào. Nhưng cứ xét Thiên Tuyệt Thần Ma bỏ chạy, vừa đi vừa rống lên bi thảm, người ta đoán biết y thất bại, có lẽ đã bị trọng thương rồi.

Trung niên vẫn sãi không đuổi theo y, chỉ đứng im từ từ gợn thanh Hồng Từ kiếm lên ngang mặt. Lúc này mọi người mới nhận thấy lưỡi kiếm nhuốm một vệt máu đỏ tươi. Quả nhiên Thiên Tuyệt Thần Ma đã bị trúng một kiếm trọng thương rồi.

Bọn đại ma đầu trong sảnh đường kinh hồn thất sắc, nhưng tất cả đều ngồi im phăng phắc, kinh hãi đến nỗi không dám cử động nữa, chỉ sợ có cử chỉ gì thất thổ, hấp dẫn sự chú ý của trung niên vẫn sãi. Cả bọn đều hiểu rằng không một tên nào trong bọn chúng có thể địch nổi con người quái dị đó và nếu gây chuyện đụng độ, tất mua lấy cái chết.

Riêng có hai vợ chồng Ngô Công lão quái và Độc Phật Mê Chân cùng một vài đại ma đầu khác chừng đã đoán được lai lịch của Trung niên vẫn sãi, nên càng kinh hoàng lấm lét nhìn những cửa sổ ngõ ngách hai bên để tìm đường thoát thân.

Nhưng trung niên vẫn sãi hình như không để ý tới bọn đại ma đầu ngồi quanh bàn tiệc trong đại sảnh.

Chàng ta gợn thanh Hồng Từ kiếm lên khỏi đầu, đưa mắt lạnh lùng nhìn quanh một vòng, đoạn cất tiếng nói :

- Anh em Ngũ Quỷ môn! Bồn nhân mới chính là Chương môn nhân Ngũ Quỷ môn!

A! Quần chúng nhiều tiếng kêu kinh ngạc khẽ nổi lên, mấy chục đôi mắt đột nhiên rực sáng vì hy vọng và mừng rỡ. Công lực siêu phàm nhập hóa của trung niên vẫn sãi đã khiến họ bội phục ngay từ đầu rồi.

Nhưng năm vị lão già Ngũ Quỷ môn vẫn đứng im.

Trung niên vẫn sãi chậm rãi nói tiếp :

- Thanh Hồng Từ kiếm này do chính Trương Tuệ Lâm tiên Chương môn trao cho bồn nhân. Các người khỏi hồ nghi gì nữa, khi tiếp nhận kiếm lệnh, bồn nhân đã nhận tâm quyết Chương môn và cùng tiên Chương môn phát nguyện :

- Phục môn... Hưng giáo!

“Phục môn... Hưng giáo!” Đó chính là khẩu hiệu mật truyền của các đời Chương môn nhân Ngũ Quỷ môn! Không còn nghi ngờ gì nữa.

Năm vị lão già Ngũ Quỷ môn vừa mừng vừa sợ, nhưng chẳng ai bảo ai lập tức phục xuống hướng về trung niên vẫn sãi khấu đầu, miệng kêu lớn :

- Đúng là tân Chương môn nhân bồn môn. Anh em đệ tử tham kiến Chương môn!

Cả trăm đệ tử Ngũ Quỷ môn thấy thế mừng rỡ, vội quỳ phục cả xuống bái lạy :

- Tham kiến Chương môn!

Hoang thanh lôi động. Tiếng reo mừng rỡ quả như tiếng sấm dậy trời. Đệ tử Ngũ Quỷ môn đã nhìn nhận tân Chương môn nhân của họ.

Bên trong đại sảnh, bọn quần ma thất sắc nhìn nhau, chưa biết tính sao. Chợt trung niên vẫn sãi cất tiếng như tiếng chuông đồng :

- Anh em Ngũ Quỷ môn! Tiên Chương môn nhân Trương Tuệ Lâm, Trương đại hiệp đã bị địch nhân sát hại, truyền kiếm lệnh cho bốn nhân.

Trong năm vị lão già, bỗng có ông lão cụt tay trái kêu lớn :

- Kẻ sát hại Chương môn chính là tên Kim Ngô lão quái và bọn Câu Hồn bang. Xin Chương môn hạ lệnh cho anh em xông lên giết địch báo thù.

Lập tức, anh em đệ tử ứng thanh đáp lời hưởng ứng, nhuệ khí ngất trời.

Nhưng trung niên văn sĩ đã nghiêm giọng nói :

- Câu Hồn bang là kẻ đại thù của bốn nhân, nhưng Câu Hồn bang không phải là thủ phạm sát hại Trương chương môn. Thủ phạm là U Minh cung và Đào Hoa cung. Chỉ tiếc rằng những kẻ cầm đầu của chúng đã tẩu thoát không có mặt nơi đây. Nhưng bốn nhân lần này đã lập trọng thệ quyết quét sạch bọn ma đầu trên chốn giang hồ, chẳng thể tha thứ một mạng nào. Anh em Ngũ Quỷ môn hãy theo bốn nhân cùng tiến lên sát địch.

Bọn Ngũ Quỷ môn reo mừng tưởng đến võ trời :

- Giết bọn Câu Hồn bang tiêu diệt U Minh cung! Tàn sát bọn ma đầu!

Trong đại sảnh bọn quần ma đã đứng cả lên, tên nào tên nấy đều cầm vũ khí hộ thân sẵn sàng chiến đấu. Thật ra quần ma chỉ kinh sợ một mình trung niên văn sĩ, còn bọn Ngũ Quỷ môn, chúng chẳng coi ra gì.

Độc Phật Mê Chân bỗng cất tiếng cười hi hi :

- Các vị bằng hữu! Chớ để cho tên tiểu tử họ Kim đánh lừa. Tên trung niên văn sĩ này chẳng phải là nhân vật ghê gớm gì mà chỉ là tên Kim Ngang Tiêu già trang. Y học được chút tà thuật, lừa bịp được Thiên Tuyệt Thần Ma trong lúc hoảng hốt, chớ thực ra tài lực của y chẳng đáng kể gì. Chúng ta đều là những nhân vật tiền bối, cao thủ giang hồ, chẳng lẽ gần một trăm người phải chịu thua tên tiểu tử đó hay sao.

Lời nói của Độc Phật Mê Chân quả nhiên lợi hại. Bọn ma đầu vốn đã kinh hồn lạc phách, dừng khí tiêu tan vì thấy công lực quá cao của trung niên văn sĩ nay được mấy lời của Độc Phật Mê Chân, tự nhiên phần chấn憾 lên.

Chúng đã biết rõ trung niên văn sĩ là Kim Ngang Tiêu nên tâm thần đã ổn định, đỡ hoảng hốt. Dù sao chúng cũng biết Kim Ngang Tiêu chỉ là một thiếu niên, công lực cao siêu thật nhưng vẫn chỉ là một kẻ hậu sinh, chớ không phải nhân vật thần thánh gì làm chúng kinh hoàng. Lại thêm Độc Phật Mê Chân bịa đặt Kim Ngang Tiêu có tà thuật nên chúng yên lòng một phần nào.

Độc Phật Mê Chân vừa dứt lời trong quần ma hào khí đã bùng lên, có nhiều tiếng cười kiêu ngạo nổi lên. Có kẻ thét :

- Phải lấy đầu Kim tiểu tử!

Kim Ngang Tiêu trung niên văn sĩ chính là chàng cười gằn :

- Độc Phật Mê Chân, thiếu gia tìm người đã lâu!

Kim Ngang Tiêu chưa nói dứt lời thì bọn Ngũ Quỷ môn đã ào ào vào đại sảnh như một đàn ong.

Trận đánh kinh hồn diễn ra. Tiếng binh khí va chạm nhau loảng xoảng, tiếng quát thét, tiếng gầm rú dậy trời.

Nhưng đại sảnh chật hẹp, bọn quần ma đã có chủ định sẵn, nên vừa đánh chúng vừa đập vô tường, tấn ra ngoài, hợp với bọn lính canh bên ngoài, ra sau đối phó với Ngũ Quỷ môn.

Đêm tối trăng mờ, đèn đuốc dần dần tắt hết, trận chiến đã xảy ra vô cùng hỗn loạn.

Kim Ngang Tiêu đã nhận biết những cao thủ trong bọn ma đầu nên chàng tấn công thẳng về phía đó, hầu diệt ngay đại địch, tránh cho Ngũ Quỷ môn khỏi va chạm chúng và tổn thương.

Thân hình Kim Ngang Tiêu nhanh như chớp, đi đến đâu hồng quang lóe ra đến đó, và những tiếng rú thảm thiết nổi lên. Quần ma quá đông, nên chàng phải sát hại lối mười người tên mới nhảy đến giữa bọn.

Lập tức Hồng Y Ngự Điện, cao thủ U Minh cung rống lên một tiếng quái gở, thân hình y trùng phải chương lực của Kim Ngang Tiêu bay vọt lên không như mũi tên.

Lúc này có lẽ quần ma đã nhận rõ công lực của Kim Ngang Tiêu quả là siêu phàm thật, chớ không phải tà thuật như Độc Phật Mê Chân đã nói, nên chúng hoảng hốt đua nhau chạy, không còn dám ham chiến nữa.

Giữa đám loạn chiến đó, thân hình Kim Ngang Tiêu xuyên đi xuyên lại mau lẹ như thoi đưa.

Thực ra Kim Ngang Tiêu không tấn công bừa bãi, chàng đã có sẵn chủ định rồi.

Nguyên từ lúc mây đại cao thủ bị chết thảm vì trúng chiêu lực của Kim Ngang Tiêu, bọn ma đầu lãnh đạo đã tìm đường lẩn tránh biến đầu mất cả rồi, Độc Phật Mê Chân thừa lúc hỗn độn đã tháo lui ngay, trong chớp mắt không thấy bóng áo đỏ của y đâu nữa.

Kim Ngô công công cũng là tay mưu trí vô cùng xảo diệu. Y thấy Độc Phật Mê Chân lên tiếng lừa gạt bọn quần ma, để chúng lấy lại can đảm liều mạng xông lên, thì hiểu ngay toan tính của Độc Phật Mê Chân là muốn có người cản trở Kim Ngang Tiêu, thế mạng cho hắn để hắn thoát thân.

Bởi vậy Kim Ngô công công cũng nhìn trước nhìn sau, hò hét mấy tiếng cho thủ hạ an lòng, rồi bất chợt lui về phía sau đại sảnh định tìm đường đào tẩu.

Chẳng ngờ Kim Ngô công công vừa nhảy vọt ra ngoài thì một bóng người vọt tới trước mặt lão nhanh như điện xẹt, đồng thời một giọng nói lạnh lùng nổi lên :

- Lão quái gặp thiếu gia đêm nay, người đừng hòng thoát thân nữa.

Kim Ngô công công lạnh toát xương sống nhận biết đó là tiếng nói của Kim Ngang Tiêu.

Quả nhiên người đứng chắn đường trước mặt lão là trung niên văn sĩ, tức là Kim Ngang Tiêu giả trang.

Kim Ngô công công gặp thế cùng, bỗng nhiên hung tính nổi lên.

Lão chẳng nói chẳng rằng vận dụng toàn thành chân lực tu luyện mấy chục năm, vung mạnh tay ra phía trước.

Lập tức sợi dây đen như con giao long bay đến nhắm các yếu huyệt trên lưng Kim Ngang Tiêu điểm tới, khí thế vô cùng hung hãn.

Kim Ngang Tiêu cười nhạt một tiếng, tay mặt vẫn cầm Hồng Tử kiếm, nhưng tay trái không chường đưa lên.

Bỗng thấy “xoẹt xoẹt” mấy tiếng vô cùng quái dị. Sợi dây điện của Kim Ngô công công, sợi dây mà lão đã vận nội kinh vào đó trở thành thứ binh nhơn vô cùng lợi hại, tự nhiên đứt ra làm trăm mảnh rớt xuống đất.

Kim Ngô công công kinh hãi đến nỗi hồn siêu phách tán. Lão đại ma đầu, công phu luyện tới mức thượng thừa, kiến sâu thức quảng, nhưng chưa hề thấy một thứ công lực nào ghê gớm đến thế. Sợi dây của lão chỉ có thể bị đứt lìa là cùng, làm sao nó lại đứt lìa ra trăm mảnh như có bảo kiếm vô hình chém nát? Mà dù có bảo đao báu kiếm cũng không thể nào chém đứt được sợi dây của lão làm bằng một thứ huyền ti dị bảo của võ lâm.

Kim Ngô công công có ngờ đâu là Kim Ngang Tiêu muốn thí nghiệm, đã thi triển Kiếm khí để chém đứt binh nhơn kỳ diệu của lão.

Trong lúc Kim Ngô công công hồn vía bay mất đứng sững thì Kim Ngang Tiêu cũng đứng ngẩn người, không phải là chàng ngạc nhiên vì công lực của mình, mà thật ra lúc đó chàng vô cùng cảm khái, chợt nghĩ đến một kỷ niệm xa xưa.

Năm xưa, khi chàng và Kỳ Vân mới lạc vào Thiên Trúc cốc và Vạn Mai cốc, cũng chính sợi dây đen này của lão quái đã tác ác, cuốn lấy chàng rồi kéo chàng bay đi mấy chục trượng. Khi đó chàng còn là một thiếu niên ngô nghê, vừa bước ra khỏi nhà, công lực chẳng đáng để ai nói đến.

Vậy mà giờ đây chàng đã tiến tới thượng thừa cảnh giới, chỉ một chút kinh lực đã làm sợi dây ghê gớm đó tan biến như tro bụi. Chỉ có mấy năm mà tình thế đổi thay như vậy, làm sao không khiến chàng bồi hồi trong dạ.

Kim Ngô công công định thần lại thấy Kim Ngang Tiêu đứng ngơ ngẩn mắt nhìn đi tận đâu đâu, lão bỗng giật mình, tâm linh nhất động, nghĩ ngay đến một thế ám toán ác độc.

Đột nhiên lão giơ tay điểm ngay vào tử huyệt ở dưới rốn Kim Ngang Tiêu, định thừa lúc xuất kỳ bất ý thu ngay lấy tính mạng của chàng.

Kim Ngang Tiêu vẫn ngơ ngẩn, ngón tay đầy kinh lực của Kim Ngô công công đã điểm đến nơi. Bỗng nhiên thấy “xoẹt” một tiếng, Kim Ngô công công rú lên một tiếng thê thảm, cả bàn tay của lão đã đứt lìa, máu tuôn ra xối xả.

Thì ra quanh người Kim Ngang Tiêu lúc đó có một luồng Kiếm khí vô hình bao phủ, Kim Ngô công công nào có nhìn thấy. Bàn tay lão chưa chạm vào người chàng thì Kiếm khí đã chém đứt tay lão rồi Kim Ngô công công khiếp hãi quá, nhin đau, quay người chạy trốn.

Nhưng Kim Ngang Tiêu đã “hừ” một tiếng, thu kiếm lại, rồi nhảy vọt một bước thân hình chàng đã đứng chắn trước mặt lão quái rồi.

Kim Ngô công công biết là sắp chết đến nơi nên thí mạng, vận dụng toàn thân chân lực vào hai chiêu, đánh ra một thế mãnh liệt vô biên. Trong đời lão quái có lần nào dùng hết chân lực, đem cả bình sinh tuyệt học đánh ra một thế, thì chính là lần này vậy. Lão quái tâm địa hiểm ác, muốn cho đối phương dù có thắng cũng phải trọng thương vì thế chiêu chí mạng của lão.

Kim Ngang Tiêu cười nhạt, không dùng kiếm, chỉ giơ tay trái lên, đẩy ra năm thành hóa hậu để cự với thế chiêu mãnh liệt vô song của đối phương.

“Oành... oành” mấy tiếng nổ liên tiếp. Kim Ngang Tiêu vẫn đứng nguyên chỗ cũ, còn Kim Ngô công công lùi lại năm bước, lao đao rồi ngã bịch xuống đất, miệng thở máu tươi, hai cánh tay lão thông xuống như đã gãy nát hết xương rồi.

Quả nhiên Kim Ngang Tiêu đã thủ hạ dung tình. Nếu chàng dùng thêm hai thành chân nữa, Kim Ngô công công tất bị phản lực chấn kích, người lão sẽ bị bắn tung về phía sau và chết không kịp la lên một tiếng, Kim Ngang Tiêu đã biết công lực của mình uy mãnh thế nào, nên chỉ dùng có năm thành chân lực.

Kim Ngõ công công tuy bị nội thương nhưng chưa nặng. Lão vừa ngã xuống, định gượng đứng lên ngay. Nhưng thân hình lão chưa kịp nhấc lên, lưỡi kiếm đỏ hồng tiết ra khí nóng như lửa đã kề ngay vào cổ lão. Thì ra Kim Ngang Tiêu đã đưa lưỡi kiếm nhận vào cổ lão rồi.

Kim Ngõ công công thở dài một tiếng, nhắm mắt cúi đầu chờ chết.

Nhưng thanh Hồng Tử kiếm của Kim Ngang Tiêu không thấy thích vào cổ lão, chỉ dừng ngay ở đó, rồi từ từ thu lại.

Bỗng thấy Kim Ngang Tiêu trầm giọng :

- Nghĩ đến một lần hội kiến năm xưa, bốn tọa tha chết cho ngươi đêm nay. Nhưng ngươi phải biết đường rút lui ngay, chớ để bốn tọa gặp mặt lần thứ hai. Đi!

Tiếng quát vừa dứt, một luồng kinh lực từ trong tay áo rộng của Kim Ngang Tiêu phát ra, đã bốc thẳng Kim Ngõ công công đứng bật lên như có người kéo.

Vừa kinh vừa thẹn, Kim Ngõ công công quay đầu chạy thẳng không dám nhìn lại nữa.

Kim Ngang Tiêu nhìn lại anh em Ngũ Quỷ môn. Lúc này bãi chiến trường đã tàn, xác chết nằm ngổn ngang, toàn thị là lũ ma đầu. Bọn cao thủ quần ma đã cao chạy xa bay từ đầu nên đệ tử Ngũ Quỷ môn dễ thanh toán những kẻ còn lại.

Bọn ma đầu thật ra chẳng phải hèn kém gì, nhưng ngay từ lúc đầu chúng đã kinh hoảng thất thố, nhục khí đã cụt, nên khi giao đấu chỉ còn tìm đường chạy. Lại thêm trận chiến hỗn loạn, kẻ cầm đầu chẳng có, trong khi Ngũ Quỷ môn xuất trận có đội có thế, tiến thoái phân minh, nên trong chớp mắt đã thấu hoạch thắng lợi.

Đến lúc trận tàn, quần ma đã chết gần một nửa, còn bao nhiêu đã chạy hết, kiểm điểm lại Ngũ Quỷ môn chỉ thiệt mất năm người và có lỗi hơn mười người bị thương.

Vừa gặp tân Chương môn nhân, xuất trận đầu tiên lại thắng anh em Ngũ Quỷ môn vui mừng quá đỗi, cho là nhờ thần uy của tân Chương môn nhân nên đã chuyển bại thành thắng. Lập tức cả trăm người cất tiếng hô lớn :

- Kim chương môn vạn tuế! Kim chương môn vạn tuế.

Tất cả đều xúm quanh Kim Ngang Tiêu tỏ vẻ ái mộ chàng vô cùng.

Kim Ngang Tiêu rất đổi cảm động, liền phân phối bọn đệ tử Ngũ Quỷ môn, người thì đem xác năm đồng môn đi chôn, kẻ lấy thuốc kim sang dán vào vết thương của những người bị thương tích. Còn những người khác, xúm nhau lại kéo bọn ma đầu bỏ vào trong đại sảnh, đoạn nổi lửa lên đốt.

Công việc vừa xong thì trời tạnh sáng.

Kim Ngang Tiêu nhìn quanh một lượt rồi ra lệnh :

- Anh em Ngũ Quỷ môn hãy theo tại hạ xuống núi.

Lát sau mọi người ngồi nghỉ trên một khoảng đất rộng dưới chân núi Tam Đầu. Kim Ngang Tiêu ngồi trên một phiến đá ở giữa, năm vị lão già ngồi hai bên, còn gần một trăm đệ tử Ngũ Quỷ môn ngồi quây quần xung quanh.

Lúc này trời đã sáng rõ, bọn đệ tử Ngũ Quỷ môn nhìn thấy mặt Kim Ngang Tiêu làm liếng đáng khiếp, da mặt tái mét tựa như da người chết, nên trong lòng họ không khỏi thắc mắc lạ lùng.

Kim Ngang Tiêu bỗng cất tiếng nói :

- Đồng Cước lão tiên bối.

Đồng Cước lão nhân kinh hãi vội đứng lên nói :

- Chương môn nhân chớ gọi tiểu nhân như vậy khiến tiểu nhân đắc tội với bốn môn!

Kim Ngang Tiêu mỉm cười.

- Lão tiên bối hà tất phải câu chấp như thế, chẳng qua văn bối tuổi còn ít, so với đa số anh em ở đây chỉ đáng bậc hậu sinh.

Bọn Ngũ Quỷ môn la hoảng nhất tề quỳ phục xuống khấu đầu lạy, khiến Kim Ngang Tiêu vô cùng luống cuống xưa tay lia lịa.

Đồng Cước lão nhân nói :

- Ngũ Quỷ môn quy luật rất nghiêm nếu Chương môn cứ gọi thế, anh em tiểu nhân tất mắc phải tội thất kính tôn trưởng, cùng phải tự tận tất cả.

Kim Ngang Tiêu nghe nói kinh hãi hỏi :

- Tại sao có điều lệ khắt khe như thế?

Đồng Cước lão nhân vội nói :

- Bốn môn có nhiều điều bí ẩn để thử thách tiểu nhân sẽ trình bày với Chương môn nhân. Bất quá ngôi vị Chương môn nhân chẳng phải như các môn phái khác, là địa vị chỉ tôn chỉ kính, tựa hồ như thiếu chủ rồi. Xin Chương môn nhân chớ có khiêm nhường, làm anh em bất an trong dạ.

Kim Ngang Tiêu nghe nói đành phải cải cách xưng hô.

Chàng liền bảo Đồng Cước lão nhân giới thiệu tên họ, chức vị từng người.

Đoạn chàng thuật lại cho họ nghe trường hợp Trương Tuệ Lâm và anh em Ngũ Quỷ môn thâm tử dưới tay Vạn Độc Thần Cô tại Côn Luân thánh địa và nói rõ trong trường hợp nào Trương Tuệ Lâm trao kiếm linh cho chàng, để chàng kế vị Chương môn nhân.

Anh em Ngũ Quỷ môn nghe nói Trương Tuệ Lâm, tiền Chương môn và anh em tùy tùng thâm tử, người nào cũng nhỏ lệ chan hòa, đồng thời nghiêng rặng thê tận diệt hai vợ chồng Cổ Ứng Long và U Minh cung.

Kim Ngang Tiêu buồn rầu nói :

- Lúc đó bốn nhân chứng kiến anh em Ngũ Quỷ môn thâm tử mà không cứu vãn nổi vì công lực đã toán thất nghỉ ân hận vô cùng.

Kim Ngang Tiêu cũng đem thân thế của mình nói qua cho bọn đệ tử Ngũ Quỷ môn biết. Đoạn chàng đưa tay lên mặt tháo bỏ chiếc mặt nạ da người.

Lập tức, bộ mặt thực vô cùng anh tuấn của Kim Ngang Tiêu lộ ra, trông rõ ràng là một thiếu niên công tử, mặt đẹp như ngọc, trán sáng như gương, thật trên đời hiếm có một nam tử đẹp để đến thế.

Đệ tử Ngũ Quỷ môn đa số là nam nhân song lúc này quá kinh ngạc há hốc mồm ra nhìn, rồi sau phút ngắc nhiên, đến lúc mừng rỡ, không ai bảo ai, cả trăm miệng đều trầm trồ khen ngợi.

Có người sung sướng quá reo mừng :

- Chương môn nhân vạn tuế!

Riêng năm vị lão già, tiền bối của Ngũ Quỷ môn, vừa mừng vừa cảm động, cùng ứa nước mắt ra.

Đồng Cước lão nhân, xúc động đến nỗi giọng run lên :

- Tổ sư khai sáng bốn môn quả thật linh thiêng. Người đã chọn người thừa kế quả thật không nhầm lẫn chút nào.

Độc Nhân thần bà cũng nói :

- Xét ra như vậy, việc tiền Chương môn chẳng phải là việc ngẫu nhiên, mà do sự an bài của đáng tổ sư tối linh thiêng của bốn môn vậy.

Kim Ngang Tiêu, trước thấy mọi người mừng rỡ ứa nước mắt khi trông thấy bộ mặt thật của chàng, trong lòng đã lấy làm ngạc nhiên.

Bây giờ lại thấy hai vị lão già nói như thế, chàng thắc mắc vô cùng, vội hỏi :

- Nhị vị nói như vậy là nghĩ thế nào?

Đồng Cước lão nhân chấp tay cung kính nói :

- Chương môn nhân tha lỗi, tiểu nhân mới dám nói ra.

Kim Ngang Tiêu gật đầu :

- Tổng chương quản hà tất phải đoán như vậy, cứ nói ra cho ta hay.

Đồng Cước lão nhân liền nói :

- Nguyên bốn môn có hai quy lệ rất nghiêm để tuyển lựa Chương môn là: võ công phải thật cao và tướng mạo phải thật uy nghi lẫm liệt, nếu chẳng được xinh đẹp như Phan An tái thế thì cũng phải mặt ngọc mài ngai. Nếu không hội đủ hai điều kiện đó tuyệt nhiên không được lựa chọn làm Chương môn nhân Ngũ Quỷ môn. Vừa rồi, anh em đệ tử bốn môn đã thấy thần công cái thể của tân Chương môn, ai cũng mừng rỡ, nhưng... nhưng...

Kim Ngang Tiêu cười đỡ lời :

- Nhưng khi thấy bộ mặt nạ da người của bốn tọa ai cũng thấy khiếp hãi phải không?

Đồng Cước lão nhân cũng cười nói :

- Chẳng dám có ý nghĩ như thế, nhưng anh em đệ tử đều lấy làm lạ, khi thấy còn một điều kiện không thành. Té ra Tổ sư đã an bài, dung rui cho Trương chương môn phút lâm chung gặp được quý nhân để truyền lại kiếm lệnh, tiếp tục sứ mạng của bốn môn.

Kim Ngang Tiêu nghe nói cũng cảm thấy lạ lùng. Vì chàng chợt nhớ lại câu chuyện của Trương Tuệ Lâm trước khi chết thuật lại những điều quy luật nghiêm khắc và phải tiếp tục sứ mạng của Ngũ Quỷ môn.

Ngũ Quỷ môn là Kim La Hán Tăng Á Thiện cũng là người mỹ mạo nam nhi, dung mạo đẹp đến nỗi Vạn Độc Thần Cô phải si mê rồi gây tai họa ghê gớm.

Kể đó đến Trương Tuệ Lâm như chính Kim Ngang Tiêu đã được kiến diện cũng là một trang nam nhi anh tuấn, chẳng kém gì Tổng Ngọc phục sinh.

Xét ra như vậy, Ngũ Quỷ môn quả là có lệ tuyển lựa những trang mỹ mạo nam tử để làm Chương môn nhân, trong khi đệ tử lại toàn là những người xấu xí tàn tật, thật là một sự trái ngược lạ lùng. Không hiểu sự phân biệt như thế có dụng ý như thế nào?

Bỗng nhiên Kim Ngang Tiêu chợt nhớ tới một việc vội lên tiếng hỏi :

- Đồng Cước tổng chương quản, khi Trương chương môn sắp tiên du có trời trăng lại một câu, tại hạ không hiểu, tuy có ghi nhớ kỹ. Vừa rồi Thiên Tuyệt Thần Ma định kiếm danh tranh lấy chức Chương môn, tại hạ mới nhận thấy câu nói đó quả có quan hệ rất lớn với bốn môn.

Đồng Cước lão nhân nét mặt trịnh trọng hỏi :

- Chương môn muốn nói câu “Ngũ Quỷ môn... Phục Môn Hưng Giáo” phải không?

Kim Ngang Tiêu gật đầu :

- Chính thế. Chẳng hay câu nói đó có ý nghĩa gì?

Đồng Cước lão nhân đáp :

- Mấy chữ ngắn ngủi đó vô cùng hệ trọng đối với bốn môn. Theo di huấn của tổ sư, bất cứ đời Chương môn nhân nào cũng phải dùng khẩu hiệu “Phục Môn... Hưng Giáo” để truyền lại cho đời sau, không được quên. Câu nói đó liên quan đến lịch sử của bốn môn và cũng định đoạt vận mệnh tương lai của Ngũ Quỷ môn, khi về đến cứ địa của bốn môn ở Hồ Đầu sơn. Chương môn nhân tra cứu các tài liệu lịch sử của bốn môn lịch đại truyền lại cho đến nay, sẽ biết lịch sử của bốn môn như thế nào. Tệ nay, tiểu nhân xin trình bày sơ lược để Chương môn nhân am tường.

Kim Ngang Tiêu nói :

- Tại hạ vẫn có ý tìm hiểu lai lịch của bốn môn. Chỉ tiếc rằng thời gian gấp gáp Trưông chương môn quá ngắn, chưa nói được bao lời thì tiên Chương môn đã tiên du mất rồi, còn anh em đệ tử cũng đều bị thảm tử chẳng sống sót một mạng nào, nghĩ thật hận vô cùng. Tại hạ có nhiều điều muốn hỏi, chẳng hạn như tại sao bốn môn lại thu nạp toàn những người tàn tật, còn về chức Chương môn nhân lại muốn kén chọn những người lành lặn anh tuấn để giữ vào chức đó.

Đồng Cước lão nhân mỉm cười đáp :

- Thực ra, bốn môn không phải đi tìm những người tàn tật thu nạp. Đa số những đệ tử bốn môn, trước khi gia nhập Ngũ Quỷ môn đều là những người lành lặn, có những đệ tử nam cũng như nữ anh phong lâm liệt, hào hoa nhan sắc chẳng kém gì người. Nhưng một khi đã gia nhập bốn môn, lập tức phải hủy hoại một phần thân thể trở thành một người tàn tật. Đó là quy luật của bốn môn bắt buộc phải như thế.

Kim Ngang Tiêu bất giác kêu “à” lên một tiếng kinh ngạc. Gia nhập một môn phái phải tự hủy hoại thân thể, quả là một chuyện tất bi thương gần như tàn ác, cổ kim chưa hề nghe nói đến.

Đồng Cước lão nhân lại nói :

- Chỉ riêng có Chương môn nhân không phải theo quy luật đó. Việc tự hủy hoại thân thể thành người tàn tật cũng như thể lệ tuyển lựa. Chương môn nhân cùng mấy chữ khẩu hiệu “Phục Môn... Hưng Giáo” đều có liên quan mật thiết đến lịch sử bốn môn. Tiểu nhân xin trình bày để Chương môn nhân rõ.

Đoạn Đồng Cước lão nhân nói cho Kim Ngang Tiêu biết lịch sử Ngũ Quỷ môn như sau :

Nguyên Ngũ Quỷ môn thực ra không phải là một môn phái võ lâm thuần túy, mà xuất phát từ một giáo hội tên gọi Hồng Cơ giáo.

Hai trăm năm trước đó, khi quân Mông Cổ bắt đầu xâm chiếm Trung Quốc, đặt thành triều đại nhà Nguyên, sĩ phu Hán tộc nổi lên tìm cách kháng cự. Các môn phái, bang hội, giáo hội mọc lên như nấm, trừ những phái bang tà đạo chủ tâm làm nghề thảo khấu bức hại lương dân không kể, còn bao nhiêu đều có chí nguyện “sát đất” phục Hán, đuổi quân Mông Cổ, lấy lại giang sơn.

Trong số các bang phái ô mô chí nguyện phục quốc đó, chỉ có giáo hội là thịnh hành hơn cả, bởi vì các tay lãnh tụ biết lợi dụng sự mê tín, ngưỡng mộ tôn giáo của dân để thúc đẩy lòng ái quốc của họ. Các giáo hội lớn thời đó như Bạch Mi giáo, Ma giáo, Minh giáo, Hồng Cơ giáo đều có mục đích đó.

Nhưng quân Nguyên quá mạnh, binh lại nhiều, quân đông và thiện chiến, dần dần các giáo hội đó bị diệt trừ cả. Hồng Cơ giáo rút cuộc cũng bị tan tành. Giáo chủ bị bắt và bị quân Nguyên hành hình.

Hồng Cơ giáo có mười vị Hộ pháp, nhưng chỉ có một người sống sót, trốn thoát khỏi sự càn quét của quân Nguyên. Đó là một nhân vật võ lâm, công lực cao siêu, tên gọi là Bá Tử Dương, biệt hiệu là Hoa Mộc thần quân.

Hoa Mộc thần quân Bá Tử Dương có năm tuyệt kỹ là độc xà, âm hóa và âm khí nên lấy đó ra truyền lại cho các đệ tử.

Chí nguyện của Bá Tử Dương vốn là đuổi quân Nguyên, lấy lại giang sơn, nên khai sáng môn phái, nguyên đem tài võ học tuyệt mỹ của mình truyền dạy cho thật nhiều người để mưu đồ đại sự, trước là hưng phục lại tôn giáo, tức Hồng Cơ giáo, sau là khôi phục giang sơn. Nếu có chết đi, Bá Tử Dương cũng thế làm quý đánh đuổi quân ngoại xâm. Danh từ Ngũ Quỷ môn bởi thế mà phát sinh.

Bá Tử Dương qua đời truyền lại y bát cho đệ nhất đệ tử, người này lại mở rộng thêm môn phái để truyền đến đời Tăng Á Thiện là đời thứ bốn, đến Trương Tuệ Lâm là đời thứ năm. Như vậy Kim Ngang Tiêu tức đệ lục đại Chương môn nhân của môn phái này.

Tuy nhiên, theo mật truyền di huấn của Tổ sư Bá Tử Dương, Chức vị Chương môn nhân của Ngũ Quỷ môn cao quý hơn Chương môn nhân của các phái võ khác bởi vì Bá Tử Dương lúc nào cũng mong mỗi trong số đệ tử của mình sẽ xuất hiện một cao thủ tuyệt luân, tài ba xuất chúng, để khôi phục lại Hồng Cơ giáo. Chương môn nhân tức là người ứng cử chức Giáo chủ tương lai. Một khi Chương môn nhân lập lại được Hồng Cơ giáo, y sẽ tự nhiên trở thành Giáo chủ.

Vì có lời mật truyền đó các đệ tử Ngũ Quỷ môn đều tôn kính Chương môn nhân, chẳng khác gì tín đồ đạo giáo tôn kính Giáo chủ vậy.

Kim Ngang Tiêu nghe nói kinh lạ vô cùng. Chẳng cũng thấy bồi hồi cảm động, vì chí nguyện phục quốc của Bá Tử Dương rất hợp với chí khí của chàng. Thời đó là lúc nhà Nguyên đang đại thịnh, khắp nơi đều có gót giày của quân Mông Cổ, nên phàm các nhân vật võ lâm chính phái, đều có lòng mong mỏi khôi phục lại giang sơn, gia đình Kim Ngang Tiêu có danh tiếng trong võ lâm, tất nhiên cũng có chí khí đó.

Kim Ngang Tiêu liền hỏi:

- Tổ sư có di huấn gì việc hưng phục Hồng Cơ giáo không?

Đồng Cước lão nhân đáp :

- Trong các cuốn sách bảo tàng ở Hồ Đầu sơn có một cách gọi là “hưng giáo đại kiến” chỉ có các vị Chương môn nhân mới có quyền mở ra xem. Sau ngày Chương môn nhân về bốn sơn, sẽ tham khảo được ngay. Tuy nhiên trong mấy đời trước công cuộc hưng giáo chưa thành là vì thiếu một vật chí bảo gọi là Thánh Bài lệnh.

- Thánh Bài lệnh?

- Chính thế, Hồng Cơ giáo năm xưa có hai vật quý giá, làm bảo vật trấn sơn là Thánh Bài lệnh và Kiếm lệnh. Khi thoát hiểm, tổ sư có đem theo được kiếm lệnh của bốn giáo là Hồng Từ kiếm, nên lấy đó làm kiếm lệnh cho bốn môn. Duy chỉ có Thánh Bài lệnh bị lọt vào tay quân Nguyên, rồi từ đó thất lạc. Tục truyền trên Thánh Bài lệnh có ghi chú một điều đại bí mật của Hồng Cơ giáo, thiếu điều đó, bốn giáo không thể nào phục hưng được.

- Thánh Bài lệnh hiện nay ở đâu, có ai biết không?

- Thời đó có truyền thuyết nói rằng quân Nguyên bắt được Thánh Bài lệnh, biết là vật chí bảo liền đưa về Mông Cổ tàng trữ. Chính vì thế Tổ sư bốn môn đã lấy núi Hồ Đầu ngoài quan ngoại để làm căn cứ, hầu dễ bề tìm kiếm lại Thánh Bài lệnh. Các vị Chương môn nhân và đệ tử bốn môn đều có nhiệm vụ tìm kiếm Thánh Bài lệnh.

- Sao không đến kinh đô nhà Nguyên mà tìm?

- Chính tổ sư lúc sinh thời đã mấy lần vào sinh ra tử, cùng các cao thủ bốn môn vào tận kinh đô hoàng thành do thám, nhưng không tìm thấy. Về sau lại có tin đồn trong võ lâm Trung Nguyên rằng Thánh Bài lệnh của bốn giáo đã lạc vào tay một môn phái võ lâm. Bởi thế từ đời Tăng chương môn, các môn hạ đệ tử Ngũ Quỷ môn đều được lệnh xâm nhập Trung Nguyên tìm tòi.

Kim Ngang Tiêu mắt sáng quắc, nét mặt nghiêm nghị, miệng khẽ nói :

- Ta nhất định tìm cho ra Thánh Bài lệnh của Hồng Cơ giáo.

Đồng Cước lão nhân mừng rỡ chấp tay vái :

- Nhờ hồng phúc của bốn môn, tổ sư đã anh linh chọn Chương môn nhân võ công xuất thế, đại sự chắc phải thành.

Kim Ngang Tiêu mỉm cười nói :

- Tổng chương quản đùng quá khen ta vội. Nhưng ta vẫn không hiểu tại sao môn đệ Ngũ Quỷ môn lại phải tự hủy hoại thân thể để thành tàn tật?

Đồng Cước lão nhân thở dài nói :

- Việc này có một nguyên nhân thâm, nói ra đau lòng vô cùng. Thực ra đây không phải là điều lệ bắt buộc mà là tập quán truyền thống lâu ngày thành quy lệ đó mà thôi. Nguyên khi Hồng Cơ giáo bị tan rã, Giáo chủ bị quân Nguyên bắt, nhưng không giết ngay, mà dùng cực hình làm nhục suốt một năm liền rồi sau đó mới hạ sát. Quân Nguyên bắt được Giáo chủ, thấy người là một trang thiếu niên anh tuấn, mỹ mạo lang quân, liền đem chọc mắt cho mù, rồi đem bêu rêu ngoài chợ, dăm ba bữa nửa tháng, chúng lại chặt một cánh tay, cắt một bên tai, đoạn một cẳng chân... thật tàn ác vô cùng.

Kim Ngang Tiêu rùng mình kêu lên :

- Tại sao Giáo chủ không tự vận cho rồi, sống chịu nhục làm chi?

Đồng Cước lão nhân thở dài nói :

- Không thể chết được! Quân Nguyên bạo tàn ác độc vô song, chúng bắt được trên hai ngàn giáo chúng, đem giam ở một nơi, dùng cực hình hành hạ Giáo chủ và nói nếu Giáo chủ tự sát chết, chúng sẽ đem cả hơn hai ngàn giáo chúng tàn sát. Vì thế Giáo chủ cắn răng chịu nhục, để cứu lấy sinh mạng giáo chúng. Giáo chủ quả là bậc anh hùng cái thế, nhân hậu phi thường. Lúc đó giáo chúng cử người đến lạy van Giáo chủ, xin Giáo chủ tự vận tiên du, dù cả mấy ngàn người có chết cũng cam lòng. Nhưng Giáo chủ không nghe. Về sau, giáo chúng thấy Giáo chủ bị hành hạ như vậy, quá đau lòng, người nào người nấy tự hành hạ theo Giáo chủ. Nghĩ là nếu quân Nguyên chặt tay mất Giáo chủ, các giáo chúng hơn hai ngàn người cũng đều chặt tay tất cả... Thật là thảm khốc vô cùng.

- Trời.

Kim Ngang Tiêu phải kêu lên một tiếng kinh hãi và xúc động. Quả đó là hình ảnh thâm thảm nhất.

Đồng Cước lão nhân lại nói tiếp :

- Tổ sư bốn môn ở ngoài, nghe thấy thế đau lòng vô hạn cũng tự chặt đi một cánh tay để chia sẻ nỗi khổ nhục với Giáo chủ. Về sau bọn Mông Cổ thấy Giáo chủ và giáo chúng thương yêu nhau như vậy, chúng sợ đề lâu Hồng Cơ giáo lại có thể phục hưng liền đem Giáo chủ giết đi, và đem giáo chúng đi đầy ở bắc phương. Hồng Cơ giáo từ đó tan rã hẳn. Bốn môn Tổ sư về sau đứng ra lập phái, mỗi lần thảo đồ đệ đều nhắc đến chuyện này. Bởi thế các đồ đệ nhập môn đều tự nguyện hủy hoại một phần thân thể, trở thành người tàn tật, để tỏ ý theo đúng ý nguyện của Tổ sư. Lâu dần tục lệ đó trở thành quy luật, cho đến ngày nay.

Kim Ngang Tiêu nghe xong, trong lòng ngậm ngùi vô cùng. Chàng khẽ nói :

- Nhưng còn quy luật lựa chọn Chương môn định như thế nào?

- Năm xưa Giáo chủ Hồng Cơ giáo là một trong thiếu niên anh tuấn, văn võ song toàn, nên Tổ sư bốn môn muốn sau này người kế vị lãnh chức Giáo chủ cũng phải là một nhân vật đáng kính như thế.

Kim Ngang Tiêu trầm ngâm suy nghĩ. Chức vị Giáo chủ, thật chàng không nghĩ đến, nhưng cảm thấy chính nghĩa của Hồng Cơ giáo quả là cao như thiên, trong thâm tâm chàng đã quyết khôi phục cho bằng được giáo hội này để nối chí tiền nhân, mưu khôi phục giang sơn tổ quốc.

Song chàng cũng cảm thấy lại gánh thêm một trách nhiệm nặng nề. Việc quang phục phái Côn Luân chàng phải làm, việc khôi phục Hồng Cơ giáo, đánh đuổi quân Nguyên, chàng cũng chẳng thể từ nan.

Kim Ngang Tiêu hỏi :

- Thánh Bài lệnh của bốn bang nay thất lạc trong võ lâm Trung Nguyên?

Độc Nhân thần bà bỗng lên tiếng :

- Khái bầm Chương môn nhân, việc này thuộc hạ đã có lần nghe Tăng chương môn nói rằng đệ tử của bốn môn gia nhập Trung Nguyên ngẫu nhiên được nghe nói Thánh Bài lệnh của bốn môn mấy chục năm trước đây đã lọt vào tay một môn phái võ lâm thuộc hàng chính phái. Song bốn môn chỉ được biết có thể không rõ đó là môn phái nào. Từ đó, đệ tử bốn môn ra công tìm kiếm, khám ra, nhưng tuyệt nhiên không được tin tức gì.

Kim Ngang Tiêu gật đầu nói :

- Việc này, sao khi tru diệt được Câu Hồn bang và U Minh cung, ta sẽ thân chinh thám thính.

Mọi người vừa đàm đạo tới đó, đột nhiên có ba đệ tử của Ngũ Quỷ môn từ trên núi chạy xuống, hướng về Kim Ngang Tiêu bái phục, rồi đến trước Đồng Cước lão nhân và nói :

- Khái bầm Tổng chương quản, bọn đệ tử đã tìm thấy bốn tên Câu Hồn bang bị trọng thương, chưa chết, còn nằm tại chỗ và dùng mọi cách dò hỏi chúng, nhưng chúng không hề biết sào huyệt của Câu Hồn bang chủ ở nơi nào.

- Chúng có ý muốn giấu chằng?

- Đệ tử không nghĩ thế. Đệ tử nghĩ chúng khai thật tình. Chúng nó nói rằng Câu Hồn bang có một nơi bí mật, tên gọi Tử Dạ thành, nhưng thành đó ở đâu không tên nào được biết. Nghe đâu chỉ có những cao thủ của Câu Hồn bang mới biết được sự bí mật này. Những tên Câu Hồn bang bị thương đều

thuộc loại đẳng cấp thấp kém nên không biết được.

Đồng Cước lão nhân “hừ” một tiếng rồi nói với Kim Ngang Tiêu :

- Khải bẩm Chương môn, tiểu nhân cam tội thất kính, đã tự chuyên cho đệ tử đi dò hỏi sào huyệt của Câu Hồn bang.

Kim Ngang Tiêu vội xua tay nói :

- Tổng chương quản hành động rất hợp ý ta, nào có lỗi gì... Từ Dạ thành... Từ Dạ thành! Cũng hay, ta đã biết được tên sào huyệt đó, có thể thám thính ra manh mối được. Bây giờ anh em hãy theo ta xuống núi, rời khỏi nơi này. Ta còn có mấy việc cần làm gấp trước khi tìm đến sào huyệt của Câu Hồn bang.

Tại phía Bắc thị trấn Dương Phong độ hai dặm có một tòa cổ miếu hoang tàn, gần đó lại không có thôn xóm dân cư nên tòa cổ miếu hàng ngày vắng lặng.

Đêm hôm đó canh hai, giữa lúc trời gió rét, bỗng nhiên bên cạnh tòa cổ miếu có bóng người thấp thoáng. Hai người, ba người rồi năm sáu người, toàn là những bóng người đi nhanh vùn vụt thân pháp nhẹ nhàng như bay, chỉ trông qua cũng đủ hiểu đó toàn là những cao thủ võ lâm.

Bọn sáu người đó đến bên tòa cổ miếu liền dừng lại, ngơ ngác nhìn quanh như muốn kiểm ai. Lúc này vầng trăng khuyết đã lên cao, ánh sáng mờ làm tỏ rõ hình bóng những người đó. Tất cả sáu người đều là những lão già, người ít tuổi nhất cũng phải trên ngũ tuần, người già nhất, tóc bạc phơ, trong phải đến ngoài sáu mươi. Nhưng cả năm ông đều mặc áo quần kỳ lạ, áo vải sạch sẽ nhưng mỗi chiếc áo có tới cả chục mụn vá. Lưng họ lại đeo những túi vải, có người bảy tám túi, vị lão già nhiều tuổi nhất lên đến chín túi. Đó là những nhân vật cái bang.

Sáu người ngơ ngác nhìn quanh rồi một người khẽ nói :

- Quái lạ, chưa thấy có ai. Bọn chúng thất hứa chẳng?

Nhưng người kia chưa kịp đáp thì từ rừng cây tùng ở gần đó bỗng có một chuỗi cười lạt lẽo, âm thầm phát ra nghe rất rùng rợn. Liền sau đó, có tiếng người khàn khàn phát ra :

- Anh em tại hạ đã đến chờ chực vị từ lâu.

Từ rừng cây bốn bóng người phi ra nhanh như điện chớp.

Bốn người hiện thân, tiến đến trước mặt bọn sáu nhân vật Cái bang liền dừng lại. Cả bốn người hình dạng quái dị, trông như ma quỷ hiện hồn. Mặt họ đeo mặt nạ bằng đồng, mình mặc đại bào màu đen viền trắng. Đó là Câu Hồn bang.

Thấy bọn Câu Hồn bang lạ mặt, sáu vị lão già Cái bang lạnh lùng như không. Vị lão già nhiều tuổi nhất của Cái bang “hừ” một tiếng lãnh đạm nói :

- Chư vị ước hẹn anh em mỗi đến đây có việc gì chỉ giáo? Hai bang hội chúng ta đã trở thành cừu địch, muốn giao tranh chỉ tìm đến bốn đường so tài, hà tất ước hẹn cho mất thì giờ?

Một tên trong bọn Câu Hồn bang cất tiếng cười khô khan, cất giọng âm hiểm nói :

- Anh em Câu Hồn bang hẹn gặp chư vị đêm nay chẳng phải có ý vi địch mà muốn thương lượng một điều.

Một vị lão già trong Cái bang tuổi trạc năm mươi nóng nảy lớn tiếng :

- Thương lượng điều gì? Cái bang và Câu Hồn bang là hai từ địch, chẳng có việc gì phải thương lượng nữa. Kiến diện tự sát, chỉ có vậy thôi, việc gì phải thương lượng nữa?

- Ha ha... Từ Đồ Long, Đường chủ Cái bang tại Dương Phong, người hà tất phải nóng nảy như vậy làm gì, hãy nghe mỗi nói một lời.

Từ Đồ Long hậm hực nói :

- Năm ngày trước, hai đệ tử Cái bang bị ám hại, mỗi đang muốn tìm Câu Hồn bang toán chương đây.

Tên cầm đầu Câu Hồn bang nói :

- Chuyện cũ đã qua, nhắc đến có ích gì? Hiện tại, tình thế võ lâm đã biến đổi, Câu Hồn bang và U Minh cung liên kết, các đại môn phái như Thiếu Lâm, Không Động, Võ Đang, Nga Mi, trừ một thiểu số bất thông tình lý cũng đã tán thành quy tụ với bốn bang. Ngoài ra mười bốn bang hội lớn nhỏ võ lâm cũng đã thần phục Câu Hồn bang và U Minh cung. Chẳng bao lâu nữa, một đại môn phái võ lâm sẽ ra đời, đó là môn phái duy nhất của võ lâm Trung Nguyên. Ngày xưa, võ lâm xuất phát từ một nguồn gốc, rồi mới chia ra làm nhiều chi phái. Ngày nay võ lâm lại bắt đầu quy về một mối, thiết tưởng đó là điều đại hạnh cho nền võ thuật Trung Hoa, làm cho nền võ học thống nhất hùng cường hơn trước. Bồn tọa vừa nhận được lệnh hỏa tốc của Câu Hồn bang chủ, chiêu vọi quý vị Trưởng lão Cái bang, thỉnh cầu chư vị đem Cái bang gia nhập liên minh chung, xóa bỏ hận thù cũ. Sau này, một khi võ lâm đại phái khai quang sáng lập địa vị của các vị Trưởng lão trong đại phái không phải là nhỏ. Bồn tọa khuyên chư vị Trưởng lão Cái bang hãy vì đại nghĩa võ lâm, đem Cái bang kết hợp với Câu Hồn bang và U Minh cung.

Tên Câu Hồn bang vừa nói dứt lời, sáu vị Trưởng lão Cái bang bỗng cất tiếng cười ha ha. Tiếng cười vang động, gay gắt, lại có vẻ chế diễu, miệt thị.

Vị Trưởng lão tóc bạc, vốn tên gọi Ngô Tử Du, hiệu là Thiết Diện Phán Quan, lãnh chức Chấp Pháp tả sứ trong Cái bang, cố nén cười nói :

- Đại nghĩa võ lâm! Hà hà... Cái gì là đại nghĩa võ lâm? Vì đại nghĩa võ lâm Câu Hồn bang vô cớ sát hại các cao thủ giang hồ từ bao năm nay chẳng?

Tên Câu Hồn bang cười nhạt nói :

- Ngô Tử Du, ngươi nói không sai. Chính vì đại nghĩa võ lâm mà Câu Hồn bang chủ phải ra tay trừ khử những kẻ đó. Hừ, những kẻ bị Câu Hồn bang chu diệt đó là ai? Chẳng qua đó là những kẻ không thông tình đạt lý, câu nệ bo bo, nếu để cho sống chỉ làm hại đại cục mà thôi. Bọn bang có quy luật rất giản dị: theo ta tất sống, chẳng theo ta tất chết. Ta lấy tình thực mà bảo, đó là dịp may cho Cái bang đó vậy. Nếu không Cái bang tránh chẳng khỏi họa tru diệt đó vậy.

- Bọn ngươi ngông cuồng đến thế là cùng!

Bỗng một vị Trưởng lão thấp lùn, cất tiếng sang sảng như chuông đồng :

- Câu Hồn bang, bọn ngươi đêm nay tìm đến tử địa rồi vậy. Bọn Bang chủ đã ra nghiêm lệnh: gặp Câu Hồn bang đâu phải giết, kha... kha...

- Bọn ta đang đi tìm các ngươi, các ngươi lại dẫn thân đến nạp mạng. Đừng mơ tưởng chuyện liên minh kết hợp nữa mà phí tâm lực.

Vị Trưởng lão vừa nói chính là Chấp Hình trưởng lão, có danh là Hoạt Bao Công vì mặt sắc đen sì, chuyên việc xử án hành hình trong Cái bang, đệ tử nào thụ tội trông thấy Hoạt Bao Công Sứ Vân La, cũng tựa hồ như gà thấy rắn, kinh hãi vô cùng, vì Sứ Vân La có tiếng là công minh chính trực, coi kẻ gian phản bội như hạng đại thù.

Tên Câu Hồn bang cất tiếng cười lớn :

- Ta đã mở sinh lộ, nhưng các ngươi tự tìm tử lộ...

Tư Đồ Long quát lớn :

- Phế thuyết, mau nạp mạng đi.

Nói dứt lời, cây đại đao trong tay Tư Đồ Long đã vun vút chém tới. Bọn Câu Hồn Bang cũng rút binh khí đối địch.

Trong chớp mắt hai bên đã lâm chiến, cuộc giao tranh khốc liệt ngay từ đầu.

Sáu vị Trưởng Lão Cái bang đều thuộc hạng đệ nhất cao thủ, võ công luyện tới mức tối cao, đêm nay tập hợp lại một nơi là vì biết phải đối phó với Câu Hồn Bang lợi hại vô cùng.

Bọn Câu Hồn Bang tuy có bốn người nhưng võ công chẳng phải tầm thường. Tuy chúng đều bị mặt, không thể nhận rõ diện mạo, nhưng cứ xem thân pháp của chúng, cũng đủ hiểu đó là những võ lâm cao thủ, thuộc hàng Hắc đạo.

Lần tìm manh mối

Bốn tên Câu Hồn Bang lùi dần. Hoạt Bao Công Sứ Vân La như đoán được ý định của đối phương, bỗng cười lạt nói :

- Để cho tên nào thoát đêm nay, ta chẳng phải là Hoạt Bao Công.

Cây thiết tiên trong tay Sứ Vân La như một luồng hào quang lam rộng ra đồng thời các Trưởng lão Cái bang hình như đã có ám hiệu với nhau, mỗi người chiếm một vị khiến bọn Câu Hồn Bang muốn rút lui tẩu thoát cũng hết đường chạy.

Giữa lúc ấy ở phương bắc đột nhiên có tiếng rú lạ lung vọng lại. Tức thì ở phương nam cũng có tiếng rú đáp.

Rồi bóng người thấp thoáng dưới ánh trăng nhạt như ma quỷ hiện hình.

Bốn tên Câu Hồn Bang vẫn thản nhiên như không nhưng các vị Trưởng lão Cái bang giật mình nhìn lại, đã thấy xung quanh có thêm bốn người đứng. Bốn người này sắc phục kỳ dị, đầu trùm vải kín mít để hở cái đôi mắt.

Đường chủ Tư Đồ Long cất tiếng cười khanh khách :

- Bọn U Minh cùng các ngươi cũng đến nạp mạng hay sao? Tốt lắm, các ngươi cùng tiến cả lên, để bọn tọa báo thù cho đệ tử Cái bang bị các ngươi sát hại trong Côn Luân thánh địa.

Bốn tên U Minh cùng mới đến chẳng nói một lời, nhất tề rút binh khí nhảy vào vòng chiến. Sắc phục xanh của mấy tên U Minh cùng dưới ánh trăng biến thành màu xám xám. Đó là những tên Thanh Y đường chủ, bản lãnh khá cao.

Thấy có thêm địch đến, sáu vị Trưởng lão Cái bang vẫn ung dung đón khách, vì công lực của họ rất cao, dù tám tên Câu Hồn Bang, U Minh cùng liên

thủ cũng không hơn được họ. Tuy nhiên bốn tên Câu Hồn bang đã thoát khỏi nguy cơ.

Chỉ một lát sau, lại thấy mấy tiếng hú từ xa vọng lại, rồi có thêm bốn tên Câu Hồn bang nữa xuất hiện lâm chiến tức thì.

Sáu vị Trưởng lão Cái bang đưa mắt nhìn lo ngại, biết rằng đã trúng vào thế mai phục của đối phương.

Quả nhiên chưa đầy mười hiệp nữa, lại có bốn tên U Minh cung khác tiến đến. Lần này một tên áo đỏ, ba tên áo vàng đỏ là Hồng Y Ngự Điện, cao thủ nhất lưu của U Minh cung và Hoàng Sam Vô Sĩ.

Té ra bọn Câu Hồn bang U Minh cung đến đây chẳng phải ít người. Chúng đề phòng Cái bang đem theo nhiều đệ tử mai phục, nên mới chia nhau thành nhiều bọn đi lục soát khắp nơi.

Chẳng ngờ các vị Trưởng lão Cái bang anh hùng khí khái, chỉ có sáu người chớ không đem đệ tử đi mai phục. Bọn Câu Hồn bang U Minh cung tìm kiếm khắp nơi không thấy gì lạ nên quay trở lại bao vây sáu vị Trưởng lão.

Lúc này các vị Trưởng lão Cái bang đã lâm vào thế quả bất địch chủng. Sáu người phải đấu với hai mươi cao thủ của đối phương. Nhưng bọn Câu Hồn bang và U Minh cung còn nhiều người nữa, chúng đứng bao vây phía ngoài chớ không lâm chiến.

Sáu vị Trưởng lão Cái bang chẳng hổ danh nhất lưu cao thủ của phe khất cái, tuy một đôi ba hay bốn, mà vẫn còn cầm cự được dai dẳng.

Bỗng từ bọn đứng ngoài có tiếng nói âm trầm ghê rợn vang đến :

- Mau thanh toán chúng cho rồi, chẳng lẽ kéo dài mãi sao?

Đó là tiếng của kẻ chỉ huy, giọng nói có vẻ của một lão già, nhưng mặt đeo mặt nạ đồng nên không rõ diện mạo ra sao.

Lệnh nói vừa truyền ra, lập tức có thêm bốn cao thủ Câu Hồn bang nhảy vào. Những tên sau này quả nhiên lợi hại vô cùng. Trong chớp mắt bỗng thấy có tiếng rú thảm thiết, một bóng người ngã lăn ra đất. Đó là một Trưởng lão Cái bang tên gọi Trương Toán Liêu, biệt hiệu là Hoàng Cái.

Phía bên ngoài tiếng nói âm trầm lại vọng tới :

- Mới có một tên.

Các vị Trưởng lão thấy Trương Toán Liêu bị hại, tất cả đều kinh hãi rụng rời, không ngờ giữa lúc phân tâm như vậy, bỗng tên Hồng Y Ngự Điện cười khinh một tiếng, bóng áo đỏ thấp thoáng một luồng kinh lực vô biên đẩy ra.

Chỉ nghe thấy hự một tiếng, một vị Trưởng lão người gầy ốm đã ngã gục ngay xuống.

Người vừa bị hạ chính là Bát Y tổng chương quản. Trưởng lão Hà Thế Quan của Cái bang.

Sáu vị Trưởng lão, đã bị hạ mất hai còn bốn. Bốn người này là Chấp Pháp tả sứ Ngô Từ Du, Chấp Hành trưởng lão Sở Vân La, Long Hình Khu Sứ Bốc Lê Khang và Tư Đồ Long đều là tuyệt đỉnh cao thủ của Cái bang.

Các vị Trưởng lão, biết đêm nay thất thế sa cơ, lọt vào bẫy mai phục của địch, nhưng không người nào biến loạn tâm thần, quả không hổ danh Trưởng lão của Cái bang, uy chấn thiên hạ.

Sở Vân La hét lên một tiếng, cây đại đao múa rộng ra đánh bật bốn tên Câu Hồn bang sang một bên, rồi nghiêng răng ken két nói :

- Hà huynh, Bốc huynh, Tư huynh, quyết tử chiến với bọn tà ma. Đêm nay dù có táng thân nơi đây, bọn lão già chúng ta cũng phải cho chúng nếm mùi khổ ải.

Bốc Lê Khang cười khanh khách :

- Sở huynh coi chiêu này đệ trả thù cho Tả đường chủ.

Chỉ thấy “ầm” một tiếng, cây thiết trượng của Bốc Lê Khang đã đánh bật tung một tên Câu Hồn bang và một Hoàng Sam sứ giả, bắn ra xa đến năm trượng, nằm im không nhúc nhích. Nguyên Bốc Lê Khang khi thiếu thời còn có ngoại hiệu là Tiểu Hạng Vũ, sức khỏe như thần ít người địch nổi.

Đến nay Bốc Lê Khang tuổi đã gần sáu mươi nhưng thân uy chẳng giảm chút nào, một cây thiết trượng nặng mấy trăm cân đã làm bọn ma đầu hắc đạo phải nhiều phen táng đờm kinh hồn.

Bọn Câu Hồn bang và U Minh cung khiếp hãi sức mạnh ghê gớm của Bốc Lê Khang quả nhiên phải lùi lại mấy bước tránh những đường trượng mạnh như đao hải di sơn.

Các Trưởng lão Sở Vân La, Ngô Từ Du và Tư Đồ Long thấy thế vô cùng khích lệ, công lực lại tăng thêm, những đường đao, phán quan bút và trùy có vẻ lợi hại thêm.

Đột nhiên Tư Đồ Long sử đôi trùy đồng đôi thế đánh. Đôi trùy nặng như gió đục mây vùn, khiến kẻ đứng ngoài cũng phải hoa mắt.

Liền sau đó, hai tên Câu Hồn bang đã bị trúng đòn truy rú lên một tiếng thảm thiết, một tên bị đánh vỡ tan sọ còn một tên bị đánh bẻ ngực ngã xuống chết liền.

Các vị Trưởng lão càng thêm hăng hái. Chỉ lát sau, Sử Vân La đã chém được một tên còn Ngô Tử Du cũng điểm vào tử huyệt hai tên khác.

Bỗng kẻ đứng ngoài “hừ” một tiếng rồi có tiếng lạnh lùng :

- Các vị bằng hữu hãy tiếp tục, trừ khử chúng!

Mấy tên cao thủ đứng ngoài rút binh khí nhảy ù cả vào. Như vậy là phe Câu Hồn bang, U Minh cung đông đến ba chục người bu đánh bốn vị Trưởng lão Cái bang.

Lúc này thì tình thế thật nguy nan. Bốn vị Trưởng lão đã gần kiệt lực, địch vừa đông lại vừa mạnh, khó bề chống nổi.

Trong bốn người, Tư Đồ Long có vẻ kém thế nhất, nên chẳng bao lâu đã thấy ông ta la lên một tiếng thảm thiết rồi ngã gục xuống.

Còn lại ba người tình thế càng cấp bách. Long Hình Khu Sứ Bốc Lê Khang chỉ cập thêm được một tên Thanh Y đường chủ nữa ngã rồi chính ông ta cũng gục xuống.

Còn lại Sử Vân La và Ngô Tử Du liếc mắt nhìn nhau, khẽ gật đầu. Hai vị Trưởng lão đã định quay mũi binh khí đâm vào cổ mình tuân tiết chó không chịu để bị chết thảm dưới tay bọn ác tặc.

Song le Sử Vân La với Ngô Tử Du chưa kịp thực hành ý định thì từ phía rừng cây xa bỗng có một tiếng thánh thót vang lại rồi một bóng người phi thân đến nhanh như điện xẹt.

Bóng người đó vừa chạy tới thấy vị Trưởng lão đã ngã, chỉ còn hai, liền cất tiếng than lớn :

- Ta đến chậm nửa bước mất rồi.

Không biết người mới đến sử dụng môn binh khí gì, mà vừa tới đã thấy “bùng... bùng” mấy tiếng, ba tên Câu Hồn bang đã bị bắn vọt ngay đi như mũi tên, xa đến hơn mười trượng mới té xuống chết.

Liền sau đó, nhiều bóng người từ phía rừng cây cũng chạy lại, đến tiếp ứng tấn công bọn Câu Hồn bang và U Minh cung. Những người này đông vô kể, họ kéo đến thành từng nhóm năm người, bảy người, hết nhóm này đến nhóm khác.

Thành ra bọn Câu Hồn bang và U Minh cung đang thắng hóa bại, hàng ngũ tự nhiên rối loạn. Trong lúc bất ngờ, tâm thần hoảng hốt, nhiều tên Câu Hồn bang và U Minh cung võ công thấp kém một chút, đã bị hạ ngay, gục xuống kêu la thảm khóc.

Ghê gớm nhất là bóng người nhảy đến đầu tiên, y đi đến đâu là xác người bắn tung lên tới đó.

Tên chỉ huy bọn Câu Hồn bang U Minh cung, từ lúc khởi trận giao đấu với sáu Trưởng lão Cái bang vẫn đứng ngoài ra lệnh không thèm tham chiến. Nhưng khi thấy bóng người mới nhảy đến quá lợi hại, y liền hú lên một tiếng thánh thót nhảy đến tấn công bóng người đó.

Người này té ra không cần binh nhỡn gì, chỉ có hai tay không, nhưng chưởng lực đến độ xuất phạm nhập hóa, mãnh liệt không thể nào tưởng tượng. Tên chỉ huy Câu Hồn bang và U Minh cung vừa nhảy vào đã thấy chưởng lực của người nọ ập đến, y bèn giơ cả hai chưởng lên chống đỡ.

Không biết chưởng của người nọ có điểm gì kinh người mà tên chỉ huy Câu Hồn bang vừa chạm phải đã bắn đầu chạy nhanh như điên, tựa hồ y đã nhận được đối phương là ai rồi nên mới khiếp hãi như vậy.

Bóng người nọ chỉ cười nhạt một tiếng không đuổi theo, hình như còn mãi lo đến số phận của mấy vị Trưởng lão.

Còn lại hơn hai chục tên Câu Hồn bang và U Minh cung, thấy tên chỉ huy bỏ chạy như vậy, cũng kinh hãi thất thần, vội tìm đường tháo lui ngay. Những người vừa chạy đến khi nào lại buông tha cho chúng như vậy.

Bỗng thấy “thịch thịch” mấy tiếng, chân chạy rất nặng trên mặt đá, một người già tóc bạc phơ đuổi theo tên Hồng Y Ngự Điện của U Minh cung. Tên Hồng Y Ngự Điện này võ công đâu phải tầm thường. Y bỏ chạy chẳng qua là thấy tên chỉ huy của chúng khiếp hãi rút lui và thấy bọn Bang chủ bỏ đi hết, nên bất đắc dĩ phải đi theo.

Lúc này chợt thấy tiếng chân người nặng nề đuổi theo, tên Hồng Y Ngự Điện liền cười khinh một tiếng, quay ngoắt người lại, đường grom của y lóe sáng như chớp dưới ánh trăng.

Người đuổi theo vừa giơ chân đá một thế cước rất lạ, vừa lúc lưỡi grom của tên Hồng Y Ngự Điện chém tới. Nhưng người đuổi theo vẫn không rút chân lại, để mặc cẳng chân cho lưỡi grom chém phải.

Bỗng thấy “choeng” một tiếng dữ dội, lưỡi grom chém phải chân người nọ tóe lửa. Tên Hồng Y Ngự Điện kinh hãi rụng rời, không kịp suy nghĩ gì nữa, vội quay đầu cắm cổ chạy.

Người bị chém vào chân cười ha hả. Thì ra chân người đó bằng đồng.

Bỗng thấy tiếng người dẫn đầu ra lệnh :

- Anh em quay cả lại, đừng đuổi theo bọn chúng nữa, kéo sa vào quỷ kế của U Minh cung.

Tức thì đoàn người đang đuổi theo đứng cả lại. Tuy đang đuổi theo rất hăng hái, chỉ một lệnh như vậy đã làm họ dừng lại hết, mấy chục người như một, đủ hiểu lệnh của người dẫn đầu uy nghiêm như thế nào.

Lúc bấy giờ hai vị Trưởng lão Cái bang còn sót lại là Sử Văn La và Ngô Tử Du thấy cứu tinh đã đến mừng rỡ vô hạn, nhưng quá kiệt lực rồi, nên ngồi phệt xuống đất thở hổn hển.

Người dẫn đầu bọn đến cứu chạy lại trước mặt hai vị Trưởng lão lớn tiếng nói :

- Kim Ngang Tiêu và anh em Ngũ Quỷ môn đến tiếp cứu chậm trễ thật đắc tội vô cùng.

Hai vị Trưởng lão nghe thấy ba tiếng Kim Ngang Tiêu liền thất kinh, lão đảo đứng cả lên chấp tay vái dài :

- Té ra Đại trưởng lão đến tiếp cứu anh em chúng tôi. Làm Đại trưởng lão phải nhọc lòng như vậy, anh em chúng tôi áy náy vô cùng.

Thì ra Bạch Thiên Vân sau khi trở về Cái bang, nhóm đại hội toàn bang, thuật lại công lao của Kim Ngang Tiêu đối với Cái bang như thế nào, nên toàn thể Cái bang vô cùng cảm kích, đồng thanh tặng Kim Ngang Tiêu danh hiệu rất quý trong Cái bang là “Phục Bang Đại Trưởng Lão” danh phận có phần ở trên cả các vị Trưởng lão.

Bởi thế các vị Trưởng lão Cái bang khi nhận biết chàng là Kim Ngang Tiêu, nên mới có thái độ cung kính như vậy.

Kim Ngang Tiêu vội nói :

- Các vị đừng thủ lễ như vậy. Mau ngồi xuống hành công vận khí để tại hạ cứu chữa cho bốn vị kia.

Nói đoạn chàng liền chạy đến, cùng lão già Đồng Cước lão nhân và Độc Nhôn Thần Bà của Ngũ Quỷ môn vực bốn vị Trưởng lão đang nằm lăn trên mặt đất.

Kim Ngang Tiêu xem ra thì thấy trong bốn vị bị ngã, có một vị trúng thương quá nặng nên đã tuyệt thân vong. Đó là vị Bát Y tổng chương quản Hà Thế Quan. Còn ba vị kia tuy bị trọng thương nhưng còn có phương cứu chữa.

Kim Ngang Tiêu giậm chân thở dài :

- Chỉ vì ta đến chậm một chút nên mới ra có sự đáng tiếc như thế này. Nghĩ thật căm hận bọn U Minh cung và Câu Hồn bang vô cùng.

Nói đoạn chàng liền lấy linh đan trong người, đổ vào mồm ba người bị thương. Còn Độc Nhôn thần bà có đem thuốc kim sang rất thần diệu của Ngũ Quỷ môn, bèn đem ra băng bó những vết thương cho ba vị Trưởng lão.

Ngay lúc ấy Kim Ngang Tiêu liền ngồi xuống cạnh các vị trúng thương, dùng nội lực thượng thừa của mình, truyền sang cơ thể những người đó. Chỉ lát sau cả ba người đã tỉnh lại.

Họ nhận biết Kim Ngang Tiêu và anh em Ngũ Quỷ môn đến tiếp cứu cho họ, nên tỏ ý cảm kích vô cùng. Song khi biết Hà Thế Quan đã chết, cả năm vị Trưởng lão đều nhỏ lệ đau đớn vô cùng.

Chợt thấy một đệ tử Ngũ Quỷ môn đến trước mặt Kim Ngang Tiêu, nghiêng mình cung kính nói :

- Khải bẩm Chương môn nhân, bọn Câu Hồn bang và U Minh cung đã chạy hết và về phương Bắc. Anh em đệ tử tuân lệnh Chương môn nhân đã quay trở lại, không đuổi theo chúng nữa, nhưng trước khi dừng tay, anh em cũng hạ được mười hai tên.

Kim Ngang Tiêu gật đầu :

- Anh em Ngũ Quỷ môn đã nỗ lực xung địch, bốn nhân rất hài lòng. Nhưng thời cơ tận diệt chúng chưa đến. Chờ khi nào chúng ta tìm kiếm được sào huyệt của Câu Hồn bang, lúc đó toàn thể Ngũ Quỷ môn sẽ trả được mối thù tuyệt hận.

Ngô Tử Du Trưởng lão Cái bang liền hỏi :

- Đại trưởng lão, chẳng hay vì nguyên nhân nào chư vị bằng hữu Ngũ Quỷ môn lại biết anh em tại hạ lâm nguy mà đến tiếp cứu.

Kim Ngang Tiêu thuật lại sau khi xuống núi Tam Đầu, chàng dẫn anh em Ngũ Quỷ môn về chỗ ở của mẹ con Cam thị, lo liệu chỗ ăn của hai người tử tế, lại đặc biệt phái hai đệ tử Ngũ Quỷ môn ở lại giúp mẹ con Cam thị tìm kiếm tông tích của chồng Cam thị.

Đoạn chàng dẫn anh em Ngũ Quỷ môn đến huyện Dương Phong. Nơi đây đệ tử Cái bang rất đông, Kim Ngang Tiêu liền tìm kiếm một người Cái bang để hỏi thăm tin tức Bạch Thiên Vân, tình cờ chàng được biết có cuộc hẹn ước đêm nay giữa các vị Trưởng lão Cái bang và bọn Câu Hồn bang, liền đốc

xuất anh em đến ngay tiếp cứu.

Ngô trưởng lão lại một lần nữa chấp tay cảm tạ anh em đệ tử Ngũ Quỷ môn, rồi nói :

- Đại trưởng lão, Dị Cái Bạch Thiên Vân cũng sắp trở về Dương Phong, vậy xin mời Đại trưởng lão cùng chư vị huynh đệ Ngũ Quỷ môn hãy lưu lại tạm nghỉ ở bốn đường tại phía Bắc thành Dương Phong để chờ nghe tin tức.

Bọn Kim Ngang Tiêu đông người, chưa biết tá túc nơi đâu, nghe nói liền nhận lời ngay.

Nhưng Trưởng lão Lữ Văn La nói :

- Bốn đường chật hẹp, lại ở nơi đông dân cư, hành sự bất tiện vô cùng. Chi bằng đây sẵn có tòa cổ miếu khá rộng, ta mời Đại trưởng lão và chư vị huynh đệ Ngũ Quỷ môn vào tạm trú nơi đây, chuyển tòa cổ miếu này làm bản doanh tạm thời, rồi gọi anh em Cái bang đến đây tham kiến Đại trưởng lão. Đoạn chờ Dị Cái và Thần Cái về đây nghị kế trừ ma, như vậy chẳng phải thuận tiện hay sao?

Mọi người cùng khen phải, kéo nhau vào tòa cổ miếu. Đông Cước lão nhân ra lệnh cho đệ tử dọn dẹp tòa cổ miếu quang đãng, lấy nơi thần điện rộng làm đại sảnh đường.

Một mặt Độc Nhân thần bà đốc xuất một số đệ tử đào một hố thật lớn chôn xác những tên Câu Hồn bang và U Minh cung tử trận.

Riêng xác Trưởng lão Hà Thế Quan được quán tạm một nơi, chờ anh em Cái bang đến đông đủ mới làm lễ mai táng trong hậu.

Bang chủ Cái bang

Ngày hôm sau, toàn thể Cái bang ở Dương Phong và các khu lân cận đều kéo về tòa cổ miếu, tham kiến Đại trưởng lão Kim Ngang Tiêu đối với chàng vô cùng kính mến, vì Cái bang biết rằng Kim Ngang Tiêu có công lớn với bốn bang, nếu không có chàng, Cái bang đã bị Câu Hồn bang tiêu diệt từ lâu rồi.

Anh em đệ tử Ngũ Quỷ môn thấy vị tân Chương môn nhân của mình được trọng vọng như vậy rất đổi vui mừng và cảm động, nên đối với Cái bang cũng có cảm tình đặc biệt.

Từ đó Cái bang và Ngũ Quỷ môn trở nên hai môn phái anh em, người ăn xin, kẻ tàn tật, thật là xứng đáng.

Tòa cổ miếu hoang tàn bỗng trở thành trụ sở chung của hai phái, đệ tử Cái bang và Ngũ Quỷ môn chia nhau canh gác vòng trong vòng ngoài, nghiêm ngặt khác thường dù cho Câu Hồn bang đốc toàn lực đến tấn công, chưa chắc đã lọt vào được đến tòa cổ miếu.

Ngô trưởng lão đã nói không sai, Kim Ngang Tiêu lưu lại tòa cổ miếu hai ngày, đến ngày thứ ba chợt thấy Dị Cái Bạch Thiên Vân, Túy Phật Thiên Hồ và Giang Nam Tử Quỷ dẫn một lũ đệ tử Cái bang đến tòa cổ miếu.

Nguyên Cái bang có phương pháp truyền tin, lưu dấu hiệu rất tài tình. Bọn Bạch Thiên Vân vừa đến thị trấn Dương Phong đã nhìn thấy dấu hiệu đặc biệt của Cái bang ghi ở các gốc cây nên chàng chỉ việc theo những dấu đó tìm đến tòa cổ miếu này.

Bạch Thiên Vân và Kim Ngang Tiêu đã kết nghĩa kim lan với nhau, lại mấy phen cùng chung hoạn nạn, tình thân cốt nhục, lúc này gặp nhau mừng đến rơi lệ.

Kim Ngang Tiêu hỏi :

- Đại ca, lúc giao tranh trên Kim Đinh tự, đại ca đã thọ thương không phải nhẹ. Chẳng hay vết thương đó ra sao?

Bạch Thiên Vân cười hì hì, lật vai áo ra nói :

- Ngu huynh bị Phi Long thư sinh cào rách vai, may nhờ có thần dược của Thiên Hồ đại sư nên đã khỏi rồi.

Quả nhiên, vai Bạch Thiên Vân còn rõ năm vết ngón tay, nhưng vết thương này đã lành lặn thành sẹo rồi.

Kim Ngang Tiêu toan hỏi thêm, chợt Bạch Thiên Vân kéo tay chàng đến trước một vị lão già tóc trắng xóa, mặt đỏ hồng, nhưng một bên tay cụt. Nguyên vị lão già này ăn mặc ra vẻ nhân vật Cái bang, Kim Ngang Tiêu chưa biết lai lịch ra sao, chỉ thoáng nhớ có gặp đâu một lần.

Song khi vị lão già vừa bước vào tòa cổ miếu thì toàn thể Cái bang đều quỳ cả xuống rất cung kính. Ngay cả năm vị Trưởng lão cũng quỳ cả xuống miệng kêu lớn :

- Thiên Diệu đại trưởng lão đã giả lâm, bốn bang có cơ hưng phục rồi.

Tất cả đệ tử Cái bang quỳ lại, nước mắt ràn rụa, có vẻ xúc động vô cùng.

Bạch Thiên Vân bỗng kêu lớn :

- Thiên Diệu sư bá, tiểu đệ dẫn kiến vị này chính là Kim Ngang Tiêu hiền đệ mà tiểu đệ đã nói đến.

Đoạn Bạch Thiên Vân quay lại nói với Kim Ngang Tiêu :

- Kim hiền đệ, đây là vị Thiên Diệu Thần Cái, Đại trưởng lão của bốn bang và là sư bá của ngu huynh.

Kim Ngang Tiêu lúc này mới nhớ ra đã trông thấy vị lão cái này từng giao tranh với Phi Long thư sinh, công lực tuyệt cao, chàng biết ngay ông ta là một nhân vật quan trọng của Cái bang.

Nghe thấy nói là sư bá của Bạch Thiên Vân, Kim Ngang Tiêu hết sức kính dị, liền kính cẩn quỳ xuống thi lễ :

- Văn bối Kim Ngang Tiêu tham kiến lão tiền bối.

Thiên Diệu Thần Cái cười khá khà, vội đỡ Kim Ngang Tiêu không cho chàng quỳ xuống miệng nói :

- Kim lão đệ, chớ có thủ lễ như vậy. Trên Kim Đỉnh tự lão phu đã được trông thấy tuyệt học của lão đệ rồi, trong lòng rất bội phục. Lão đệ quả là con rồng trong loài người... Hà hà, mấy trăm năm nay võ lâm mới sản xuất một nhân tài xuất chúng như lão đệ. Lão Thiên hân đã an bài, một tay lão đệ sau này sẽ ổn định giang hồ, chấn chỉnh võ lâm đó vậy.

Kim Ngang Tiêu đỏ bừng mặt :

- Lão tiền bối quá khen, văn bối cảm thấy thẹn thùng vô cùng.

Thiên Diệu Thần Cái liền đặt tay chàng vào trong sánh, thái độ vô cùng mến phục và sùng ái.

Nguyên vị Thiên Diệu Thần Cái này là một nhân vật kỳ tài của Cái bang, sư huynh của vị tiền Bang chủ. Sau khi vị tiền Bang chủ qua đời truyền lại cho Bang chủ đời nay, Thiên Diệu Thần Cái đã từ già Cái bang về ẩn cư tại một nơi thâm sơn cùng cốc, ít khi ra mặt giang hồ.

Trong thời gian mấy chục năm qua. Thiên Diệu Thần Cái chỉ xuống núi vài ba lần, dự những buổi đại lễ của Cái bang hay đem cao kiến chỉ bảo cho bọn hậu sinh đệ tử. Vì thế Cái bang tôn ông làm Đại trưởng lão, coi như một vị cố vấn.

Song khoảng mười năm trước Thiên Diệu Thần Cái đã tuyệt tích. Cái bang tưởng ông cỡi hạc tiêu du rồi. Cho nên đến khi Bang chủ đương thời bị hãm hại. Cái bang tan nát phân ly, thanh thế suy yếu, không ai tưởng đến việc triệu thỉnh Thiên Diệu Thần Cái nữa.

Không ngờ, nhân vụ đại náo Côn Luân thánh địa, Thiên Diệu Thần Cái lại xuất hiện, đệ tử Cái bang rất đổi vui mừng. Cũng vì vậy các vị Trưởng lão Cái bang gặp lại Thiên Diệu Thần Cái, đều mừng rỡ ríu ríu, nhưng trong thâm tâm vô cùng an ủi, biết rằng vận mệnh của bốn bang chẳng đến nỗi nào, vì có nhân vật đỡ đầu xuất hiện.

Chiều hôm đó Cái bang mở đại hội, tập hợp toàn thể đệ tử tại tòa cổ miếu trước là để tham kiến Thiên Diệu Thần Cái sau là để bàn kế phục hồi uy danh bang hội.

Kim Ngang Tiêu được tặng danh hiệu Đại trưởng lão Cái bang, liền được mời lên ngồi cạnh Thiên Diệu Thần Cái. Chàng kinh hãi chối từ, lấy cớ tuổi còn non, bối phận nhỏ, chẳng dám mạo muội như vậy. Nhưng Thiên Diệu Thần Cái và các vị Trưởng lão không nghe, nhất định mời cho được Kim Ngang Tiêu lên ghế danh dự mới chịu thôi.

Bọn Túc Phật Thiên Hồ, Giang Nam Tửu Quỷ và Đồng Cước lão nhân cùng các vị lão già Ngũ Quỷ môn đều là thượng khách của Cái bang nên cũng được mời ngồi hàng ghế trên. Còn anh em đệ tử Ngũ Quỷ môn đối với Cái bang thân thiết như một nhà cũng tham dự đại hội vô cùng hào hứng.

Sau khi nghe Chấp Pháp trưởng lão tường trình về tình trạng nội bộ Cái bang kể từ khi Bang chủ bị hãm hại. Thiên Diệu Thần Cái mới đứng lên, cặp mắt sáng quắc, uy nghiêm quét nhìn toàn thể đại hội một lượt, rồi cất giọng sang sảng nói :

- Anh em đệ tử Cái bang, hôm nay lão phu đến đây triệu tập toàn thể anh em mở đại hội là vì giang hồ võ lâm sắp trải qua một cơn phong ba tai kiếp ghê gớm, Cái bang chúng ta nếu không chấn chỉnh hàng ngũ, tìm cách đối phó. Lão phu sợ rằng sau cơn vận kiếp này Cái bang chẳng còn là một bang hội nữa, tất phải tan rã, uy danh tiêu diệt, đắc tội với các vị tiên liệt đã xả thân sáng lập ra Cái bang chúng ta.

Toàn thể đệ tử Cái bang nghe mấy lời nghiêm trọng đó, ai nấy vừa kinh hãi vừa cảm động, nét mặt khẩn trương lắng tai nghe, toàn thể hội trường im phăng phắc.

Thiên Diệu Thần Cái lại nói :

- Một nước một ngày không thể không có chủ cũng như rắn mất đầu. Cái bang muốn hưng phục, tất phải có một Bang chủ lãnh đạo. Bọn phận chúng ta hôm nay là tuyển lựa một nhân vật lãnh đạo kỳ tài, khả dĩ đảm đương trọng trách đó.

Đệ tử Cái bang nghe nói đến lập Bang chủ, chính thực hợp ý nguyện mong mỏi của họ, liền cất tiếng hoan hô vang dậy, tưởng như tiếng sấm động. Số là sau khi Bang chủ bị hãm hại, Cái bang vô chủ, các vị Trưởng lão thường phải họp nhau lại tạm thời quản nhiệm bốn bang. Song khi hữu sự, tình thế bất lợi vô cùng.

Vì thế đệ tử Cái bang ngày đêm mong mỏi chỉ muốn có một vị Bang chủ để diu dắt lãnh đạo họ. Nhưng Cái bang từ mấy năm nay không có cơ hội tìm ra người thủ lĩnh, thành thử anh em đệ tử buồn rầu nản chí vô cùng. Nay thấy Đại trưởng lão nói như vậy, làm sao họ không mừng rỡ xúc động.

Thiên Diệu Thần Cái lại nói :

- Lòng trời chưa muốn tuyệt Cái bang nên mới giúp cho Cái bang hạnh ngộ gặp một nhân vật anh hùng quan thế, khả dĩ đảm đương chức vụ Bang chủ Cái bang. Lão phu hôm nay xin thay mặt anh em đệ tử Cái bang trình trọng thỉnh cầu nhân vật đó.

Cái vị Trưởng lão Cái bang hình như đã có sự hội ý với Thiên Diệu Thần Cái, cho nên Thiên Diệu Thần Cái vừa nói đến đây, các vị Trưởng lão đều nhìn cả về phía Kim Ngang Tiêu, kín đáo tùm tùm cười. Ngay cả các đệ tử tám, là thuộc hàng đa niên cao cấp của Cái bang cũng có nhiều người biết chuyện, nên lúc này nét mặt hoan hỉ, nhìn về phía Kim Ngang Tiêu.

Thấy tình trạng như vậy, Kim Ngang Tiêu giật mình đánh thót một cái, trong lòng vừa kinh hoàng vừa xúc động. Chẳng là người thông minh tuyệt đỉnh, làm sao không hiểu?

Quả nhiên Thiên Diệu Thần Cái đã bước tới bên Kim Ngang Tiêu, cầm tay chàng rồi hướng về phía các đệ tử Cái bang, nói lớn :

- Chức vị Bang chủ Cái bang, phi Kim Ngang Tiêu, Kim thiếu hiệp đảm nhận, không còn ai xứng đáng nữa. Lão phu đề nghị anh em đệ tử Cái bang hãy đồng thanh bầu Kim thiếu hiệp lên làm Bang chủ chúng ta.

Tức thì hoan thanh lời động. Cả mấy trăm đệ tử Cái bang dự hội nhất tề đứng lên, reo hò mừng rỡ, tưởng đến vỡ trời, muôn miệng như cùng một hô lớn :

- Kim bang chủ vạn... vạn tuế!

Tất cả đệ tử Cái bang đều có lòng ái mộ Kim Ngang Tiêu, biết chàng võ công xuất phàm nhập hóa, tính tình lại trung hậu khả ái, nên ai cũng mừng rỡ như điên.

Kim Ngang Tiêu kinh hoàng đứng lên luống cuống xua tay lia lịa :

- Thiên Diệu Thần Cái thiên vạn... không thể được. Vãn sinh tuổi trẻ nông cạn, có tài đức gì dám lãnh trọng trách như vậy.

Thiên Diệu Thần Cái như đã đoán trước sự từ chối của Kim Ngang Tiêu, liền cười khà khà nói :

- Kim thiếu hiệp đừng có khiêm nhường nữa, lão phu vừa nói thiếu hiệp là con rồng trong loài người, tất nhiên đã có chú ý ngay từ lúc gặp. Thiếu hiệp rời Cái bang ngày nay như rắn không đầu, Thiếu hiệp đừng để các anh em Cái bang buồn rầu chỉ vì không có người lãnh đạo. Xét về tài đức, lão phu dám chắc trong võ lâm ngày nay không còn ai sánh Thiếu hiệp.

Dị Cái Bạch Thiên Vân đứng lên nói lớn :

- Kim hiền đệ! Tặng hiền đệ chức vị Bang chủ bốn bang là chí nguyện bình sinh của ngu huynh và cũng là lòng mong ước của mọi người trong bốn bang. Hiền đệ chớ từ nan nữa.

Kim Ngang Tiêu chấp tay lắc đầu :

- Đa tạ lòng ưu ái của Thần Cái và chư vị huynh đệ, hiện tại hạ vô đức vô năng, lại thêm đã trót lãnh hai sứ mạng trọng đại là tuân lệnh tổ sư phái Côn Luân quang phục môn phái và thừa kế chí nguyện Chương môn nhân Ngũ Quỷ môn phục hưng lại Ngũ Quỷ môn. Hai trọng trách đã quá nặng, bây giờ lại lãnh thêm chức Bang chủ Cái bang, e vô lâm chê cười là quá tham lam chẳng. Vả lại một mình kiêm nhiệm lãnh đạo ba môn phái khác nhau, tại hạ e có sự bất tiện...

Ngô Tử Du Ngô trưởng lão cười khà khà đứng lên nói :

- Kim thiếu hiệp chớ e ngại điều đó. Trong võ lâm, lịch sử đã từng ghi một nhân vật anh hùng quán thế, có khi kiêm nhiệm lãnh đạo hai ba môn phái một lúc đó là sự thường có gì đáng e ngại? Gia dĩ Côn Luân phái với Cái bang cũng có nhiều uyên nguyên chẳng phải tầm thường. Xa Triệt Thần Cái xưa kia chính là đệ tử phái Côn Luân việc này chắc thiếu hiệp đã rõ. Còn Ngũ Quỷ môn với Cái bang lúc này thân hơn cốt nhục.

Đồng Cước Lão nhân cũng nói :

- Chương môn nhân, Cái bang với Ngũ Quỷ môn là một nhà. Chương môn nhân lãnh chức Bang chủ Cái bang thật hợp với ý nguyện của toàn môn đệ tử Ngũ Quỷ môn, hai môn phái hợp lực, dựa lẫn nhau quang phục cơ đồ, lại càng mau lẹ và chắc chắn hơn.

Lúc bấy giờ Túy Phật Thiên Hồ và Giang Nam Tửu Quỷ đứng ngoài, mỗi người nói thêm một lời, đại ý đều khuyên Kim Ngang Tiêu đảm nhận, khiến chàng không còn có thể chối từ vào đâu nữa.

Kim Ngang Tiêu chấp tay vái mọi người và nói :

- Tại hạ còn sợ đức thiên nay đảm nhận trọng trách, trong lòng áy náy vô cùng. Dám mong chư vị đồng tâm hiệp lực giúp tại hạ làm nên việc lớn.

Đệ tử Cái bang thấy chàng đã nhận lời, liền một lần nữa reo hò mừng rỡ, tiếng vỗ tay và tiếng hoan hô vang đi xa mấy trăm dặm.

Lễ tấn phong Bang chủ rất giản dị, cử hành ngay lúc đó. Mọi người đã có ý chuẩn bị từ trước nên mọi việc mau lẹ vô cùng.

Vị Bát Y tổng chương quản đã từ trần nên có một đệ tử tám tuổi được tạm cử lãnh chức đó. Vị này liền đeo lên lưng mười túi vải, đưa cho chàng một cái bát cỏ và một cái gậy Đũa Cầu làm bằng một thứ trúc rất quý, đã lâu đời nên sắc gậy xanh biếc như ngọc. Đó là những bảo vật biểu hiện quyền Bang chủ của Cái bang.

Sau đó đến lễ tham kiến tân Bang chủ. Thiên Diệu Thần Cái lãnh đạo năm vị Trưởng Lão đến trước mặt Kim Ngang Tiêu, đột nhiên quỳ phục, làm chàng kinh hoàng đứng vội lên kêu lớn :

- Chư vị tiền bối, xin chớ làm như vậy, tại hạ chỉ đáng bậc con cháu...

Thiên Diệu Thần Cái nghiêm sắc mặt nói :

- Bang chủ, bang quy của Cái bang nghiêm chỉnh vô cùng, có đầu luận tuổi hơn kém. Bọn lão ô đều là thuộc hạ của Bang chủ, nếu không hành lễ, làm sao cho phải phép?

Nói đoạn, cả sáu ông già đầu bạc trắng, cùng quỳ xuống lạy vị tân Bang chủ một lạy. Kim Ngang Tiêu nhận lạy mà trong lòng xốn xang, vội đứng lên cung kính vái dài đáp lễ.

Sau đó đến bọn đệ tử Cái bang, lần lượt từng bọn năm mươi người một đến trước mặt Kim Ngang Tiêu quỳ lạy và hô lớn :

- Chúng đệ tử tham kiến tân Bang chủ.

Đoạn các đệ tử Ngũ Quỷ môn cũng đến lạy mừng. Đệ tử Ngũ Quỷ môn thấy Chương môn nhân được tôn lên làm Bang chủ Cái bang, ai nấy mừng rỡ, biết rằng môn phái từ đây quang vinh thêm gấp bội.

Sau cùng Túc Phật Thiên Hồ và Giang Nam Từu Quỷ cũng đến chúc mừng. Cả hai con sâu rượu này bỗng nhiên kêu lớn :

- Cái bang trọng cử Bang chủ mà không có rượu thật khiếm khuyết vô cùng!

Ngô trưởng lão cười hô hô :

- Chính phải! Chính phải! Anh em đệ đã nghĩ đến việc đó nên đã sắp sẵn cả rồi.

Vừa dứt lời, các đệ tử Cái bang đã dọn rượu thịt lên. Tiệc rất đơn giản, chỉ có rượu với thịt dê nướng, đặt luôn trên chiếc chiếu trải ở mặt đất. Nhưng mọi người nhập tiệc vui vẻ vô cùng, tinh thần tưởng đến hơn ruột thịt.

Rượu được vài tuần Thiên Diệu Thần Cái bỗng lớn tiếng nói :

- Bang chủ vừa rồi lão ô có nói tai kiếp giang hồ sắp xảy ra. Đó chẳng phải hư ngôn, mà có bằng chứng rõ rệt.

Túc Phật Thiên Hồ nốc một hơi rượu dài, rồi cất tiếng cười khà khà hỏi :

- Thần Cái, ông nghe được tin gì xin cứ nói ra ngay, đừng úp mở như vậy, bản tăng nghe khó chịu vô cùng.

Thiên Diệu Thần Cái chưa kịp đáp thì Giang Nam Từu Quỷ đã cất tiếng cười hô hô :

- Túc Phật, nhà ngươi mấy hôm nay nhịn rượu, những con sâu rượu trong bụng nhà ngươi chắc phải đói là rồi. Bởi thế bây giờ nhà ngươi được bữa uống thỏa thích, lũ sâu rượu bắt đầu hoạt động, nên ngươi thấy nóng nảy ngồi im nghe chịu không nổi phải không?

Túc Phật Thiên Hồ “hừ” một tiếng rồi đưa mắt lườm Giang Nam Từu Quỷ :

- Lão Từu Quỷ, những con sâu rượu trong bụng nhà ngươi dễ thương thua những con sâu trong bụng Phật gia chăng? Giang hồ sắp trải phong ba, lúc đó không biết chừng lũ sâu rượu sẽ chết khát nhăn răng, chớ đừng tưởng được thỏa thích như bây giờ.

Mọi người đã biết đôi bạn tăng tục này là hai người chí thân, cùng đam mê một chữ “tửu” nên bất luận ngồi bên nhau bao giờ, nếu không thì thôi, bằng đã có mấy chén rượu vào, tất phải cãi nhau ỏm tỏi. Thấy đôi bên đã bắt đầu gây sự với nhau ai nấy đều bật cười.

Thiên Diệu Thần Cái nói :

- Hai vị đừng cãi nhau nữa, để lão phu nói cho nghe. Sở dĩ lão phu đã đoán biết tai kiếp võ lâm chuyển này rất lớn là vì Câu Hồn bang đã liên kết với U Minh cung, cha con Câu Hồn bang chủ và hai vợ chồng chủ nhân U Minh cung là những tên đại ma đầu, vô ác bất tài, vô công thượng thừa, cơ mưu lại hiểm độc một khi chúng hợp tác với nhau, giang hồ lập tức nổi phong ba ngay.

Giang Nam Từu Quỷ nốc một ngụm rượu rồi thùng thình nói :

- Câu Hồn bang và U Minh Cung cấu kết với nhau chưa nguy hiểm bằng hầu hết các đại môn phái như Võ Đang, Không Động, Hoa Sơn đều thần phục Câu Hồn bang chủ và chủ nhân U Minh cung.

Mọi người nghe nói giật mình kêu lên một tiếng, trợn mắt nhìn nhau kinh hãi.

Bỗng nhiên Túy Phật Thiên Hồ kêu rống lên một tiếng nói :

- Lão Tửu Quỷ, ngươi độc hiểm như vậy là cùng. Ngươi biết được tin dữ như vậy làm sao bây giờ mới nói ra? Suốt dọc đường ngươi đi với ta, ngươi chẳng bảo cho ta biết hay không có hơi rượu nuôi lũ sâu trong bụng ngươi, chúng không cho ngươi mở mồm?

Giang Nam Tửu Quỷ trợn mắt nói :

- Lão Phật say, nhà ngươi tính nóng như lửa, ta nói hờ cho ngươi biết để ngươi nhin không được, gây chuyện can qua với các đại môn phái, chúng liền dùng âm mưu độc kế xẻo từng miếng mỡ của nhà ngươi...

- Nhà ngươi chết đi cũng được, nhưng ta... còn ai bồi rượu cho ta ở trên cõi đời này nữa.

Túy Phật nghe nói tức mình, nhưng không biết trả lời sao, cứ há hốc mồm nhìn Tửu Quỷ đáng điệu trông tức cười vô cùng.

Thiên Diệu Thần Cái liền hỏi :

- Giang Nam đại hiệp, ông được tin đó ở đâu? Mấy ngày nay lão phu đã có ý nghi ngờ thành sự thật. Một chuyến gặp gỡ trong Côn Luân Thành Địa quả là tai hại cho vô lâm vô cùng.

Kim Ngang Tiêu cũng cất tiếng kinh ngạc hỏi :

- Giang Nam đại hiệp, các đại môn phái vô lâm đều là danh môn chính phái, xưa nay hành hiệp trọng nghĩa có lý nào lại cấu kết với bọn đại ma đầu như vậy?

Giang Nam Tửu Quỷ thở dài một tiếng đáp :

- Kim bang chủ, đã đành các đại môn phái, đều là danh môn chính phái, nhưng không phải bất cứ đệ tử nào cũng là người tốt, kẻ xấu trà trộn rất nhiều.

Nói đoạn chàng trao mọi việc trong Cái bang cho Ngô trưởng lão, dặn anh em Ngũ Quỷ môn cứ ở tòa cổ miếu chờ đợi. Kim Ngang Tiêu liền sửa soạn lên đường ngay, hẹn sẽ trở về mau chóng để nghĩ kế liên minh với các nhân vật chính phái, đại phá Câu Hồn bang và U Minh cung.

Đại náo Bắc Thiếu Lâm

Bóng người đi nhanh vùn vụt bên sườn núi.

Đây là miền hoang vu sơn cước xung quanh những đỉnh núi cao ngất trời, tuyết phủ trắng xóa trông như những ông già bạc đầu.

Con đường bên sườn núi đã nhỏ hẹp lại là độc đạo, một bên là vực thẳm dốc ngược như tường thành sâu đến hàng mấy chục trượng, một bên là sườn núi, cũng thẳng tắp và cao đến tận mây xanh.

Bóng người đang đi mau lẹ như gió cuốn, mức khinh công đến tuyệt đỉnh, trông không rõ thân hình người ra sao, bỗng nhiên sắp tới chỗ đường núi lượn vòng, có tiếng quát lớn :

- Kê kia, có đứng lại không?

Người đang đi bỗng đứng sững lại, ngửa mặt nhìn. Đứng chờ trước mặt đã có ba đại hán xuất hiện từ bao giờ.

Ba đại hán này tuổi trên dưới bốn mươi, người lớn tuổi nhất chưa đến năm mươi, lúc này khoanh tay trước ngực ngạo nghễ nhìn kẻ bị chặn đứng lại.

Đối phương là một trung niên văn sĩ tuổi không biết bao nhiêu, nhưng da mặt xanh xao trông góm ghềnh như người chết.

Trung niên văn sĩ đó chính là Kim Ngang Tiêu giả trang. Lần này chẳng những chàng đeo một chiếc mặt nạ da người cực kỳ xấu xí, mà chàng còn mặc một chiếc áo bông dài, rộng thùng thình, gấu dài chấm đến gót chân, thành thử trông chàng như một kẻ đau nặng, người ốm nhom. Hơn nữa, chiếc áo do đệ tử Cái bang đưa cho chàng lại thuộc loại cũ kỹ, sờn rách trông thật tang thương vô cùng.

Kim Ngang Tiêu dừng bước lạnh lùng hỏi :

- Ba vị vừa nói gì vậy?

Một tên trong ba đại hán xẵng giọng :

- Ta bảo ngươi đứng lại.

Kim Ngang Tiêu đưa mắt nhìn ba kẻ chắn đường, thấy tên nào cũng mắt sáng quắc hữu thần, gò thái dương lồi lên, chừng tỏ cả ba đều là những tay khò công tập luyện nội công.

Tuy vậy, Kim Ngang Tiêu vẫn thản nhiên hỏi :

- Dừng lại? Tại sao phải dừng lại?

Người nhiều tuổi nhất trong bọn ba người là một lão già tóc hoa râm, mái tóc búi ngược trên đỉnh đầu, chòm râu ba nhánh, lưng đeo trường kiếm, khoanh tay cười nhạt nói :

- Dừng lại vì không đi được nữa. Ngươi phải quay lại.

- Quay lại, đây là chốn rừng núi thiên, chẳng phải sơn trại của ai, tại sao không đi được? Các hạ lấy quyền gì cấm người qua đây?

- Chẳng cần quyền gì hết. Đó là lệnh của Phương trượng đại sư chùa Bắc Thiếu Lâm.

- A... nhưng từ đây đến núi Trùng Lâm chùa Bắc Thiếu Lâm còn có tới dư mươi dặm nữa, chẳng lẽ địa hạt chùa Bắc Thiếu Lâm rộng như vậy?

- Hừ, đó là lệnh của Phương trượng đại sư. Chu vi mười dặm, cấm nội bất xuất, ngoại bất nhập.

- Tại sao có sự vô lý như vậy kia? Nhưng tại hạ định lên chùa Bắc Thiếu Lâm đây.

- A, mau xưng danh.

- Đã đến cửa chùa đâu mà phải xưng danh?

- Không nói tên, ngươi chớ hòng qua đây.

- À ra vậy? Dám hỏi ai có thể lên chùa được?

- Chỉ có một người.

- Ai vậy?

- Kim Ngang Tiêu!

- A...! Nếu tại hạ là sứ giả của Kim Ngang Tiêu, chư vị có cho qua chăng?

- Sứ giả? Không được. Ngay chính Kim Ngang Tiêu đến đây, cũng chưa thể qua ngay, mà còn phải xuất trình ba tín vật mới có thể được dẫn vào tham kiến Phương trượng đại sư.

- Ba tín vật? Nhưng thứ gì vậy.

- Thứ nhất là bộ Cự Linh thần công kinh, nằm xưa ám tàng dưới địa huyết Dã Nhân lĩnh. Thứ hai là Thanh Long thần kiếm và thứ ba Âm Dương Thái Cực kiếm phổ. Hai thứ sau này là di vật của phái Côn Luân cất giấu trong Lô Công động, Kim Ngang Tiêu phải có đủ ba thứ này mới được lên chùa Bắc Thiếu Lâm.

Kim Ngang Tiêu bỗng ngửa mặt lên trời cất tiếng cười dài. Tiếng cười của chàng vang rền như sấm động, luân chuyển qua mấy ngọn núi, chứng tỏ nội lực sung mãn, hỏa hầu hần thê vô song. Ba gã đại hán đều là tục gia đệ tử của Bắc Thiếu Lâm, võ công thượng thặng nghe tiếng cười đó cũng phải giật mình lùi lại một bước, biết gặp cường địch ghê gớm.

- Khá khen thay khẩu khí hào đại của Bắc Thiếu Lâm.

- Nhưng tại hạ là người thế nào chẳng cần biết, chỉ biết tại hạ cần phải lên chùa Bắc Thiếu Lâm, không ai ngăn cản được.

Nói đoạn từ từ tiến lên. Trong ba gã đại hán, tên béo lùn trẻ tuổi nhất liền quát lên một tiếng, rút thanh đao có vòng sắt nghe leng keng, múa một thế “Đả Long Đao” tuyệt kỹ của phái Thiếu Lâm tấn công Kim Ngang Tiêu.

Thanh đao ánh thép xanh ròn, chém vào gió nhẹ vi vu, kinh lực ở mũi đao phát ra rợn người, chứng tỏ võ công của y chẳng phải tầm thường.

Không ngờ Kim Ngang Tiêu vẫn tiến lên không rút binh khí đón đỡ mà cũng không né tránh. Tên béo lùn quát lên tiếng thứ hai, chém bỏ cây đao xuống đầu Kim Ngang Tiêu, đường đao mạnh như núi ập xuống tưởng phải chém người Kim Ngang Tiêu làm hai.

Khi lưỡi đao còn cách đầu Kim Ngang Tiêu gang tấc, chàng mới giơ tay tả lên khẽ búng một cái vào lưỡi đao. Chỉ thấy keng một tiếng lưỡi đao gãy làm đôi, mảnh đầu bắn văng đi mất tiêu.

Gã đại hán béo lùn học lên tiếng đau đớn, tay y đã chảy máu vì toạc hổ khẩu, gượng không nổi phải buông chuôi đao rớt xuống đất.

Không những thế, kinh lực của thể độc chỉ quá mạnh, còn đẩy hần loạn choạng lù lại mấy bước.

Thật kinh hồn! Cả ba gã tục gia đệ tử của Bắc Thiếu Lâm tròn tròn mắt kinh hãi nhìn Kim Ngang Tiêu, từ khi ra đời đến giờ, họ chưa bao giờ thấy một

người có công lực đạt tới mức xuất thần nhập hóa đến như vậy. Dĩ chí đến nghe thấy nói cũng chưa từng có.

Kim Ngang Tiêu phát tay áo bông, lập tức một luồng kinh phong âm nhu bay ra, đẩy ba gã lùi lại đến năm bước, tha hồ họ giờ “Thiên Cân Trụ” ra cũng không sao đứng lại được.

Kim Ngang Tiêu liền trầm giọng nói :

- Bốn nhân chính là Kim Ngang Tiêu đây. Bốn nhân không có ý sát hại các ngươi, hãy mau về bẩm báo với các vị hòa thượng Bắc Thiếu Lâm rằng Kim Ngang Tiêu đã đến.

Cả ba gã biến sắc mặt. Ngay người ra nhìn Kim Ngang Tiêu, rồi đột nhiên quay ngoắt người bỏ chạy về phía chùa Bắc Thiếu Lâm.

Kim Ngang Tiêu cười nhạt một tiếng, không đuổi theo ngay, mà cởi bỏ chiếc áo bông ngoài vứt ở dưới gốc cây. Bên trong chàng đã mặc một bộ võ phục gọn gàng màu trắng. Đồng thời chàng cũng cởi bỏ chiếc mặt nạ da người, cất vào túi.

Sở dĩ chàng phải cải trang là vì lúc đi đường chàng muốn tránh lộ hình tích để khỏi bị kẻ thù cản trở. Chàng muốn đến Bắc Thiếu Lâm thật gấp, nên không muốn gây chuyện lời thối dọc đường làm mất thì giờ.

Nhưng nay, chàng đã tới đích, chàng cởi bỏ hóa trang để đường đường chính chính lên gặp mặt đối thủ.

Trở lại bộ diện mạo hình dáng thực sự, Kim Ngang Tiêu liền thi triển khinh công đi nhanh vùn vụt về hướng ba gã vừa chạy.

Chàng đi được tới năm dặm thì đột nhiên có tiếng :

- A di đà Phật!

Chỗ này đường núi đã bắt đầu đi vào một khu rừng rậm nên không chật hẹp như đoạn đầu.

Tiếng niệm Phật hiệu vừa dứt, từ phía rừng cây đã phi ra bốn người, thân pháp nhanh nhẹn vô cùng, đứng chặn trước đường của Kim Ngang Tiêu.

Bốn người đó đều là sư tăng. Người đứng đầu là một lão tăng mới ngoài năm mươi tuổi, thân hình cao lớn, tuy không béo mập nhưng xương to gan lớn, tai mắt sáng quắc, trán cao mày rậm, rõ rệt là một cao thủ thuộc loại đệ nhất lưu của Bắc Thiếu Lâm.

Còn ba người đứng sau tuổi trạc bốn chục, trông khí sắc trang nghiêm lại được vẻ hiểm độc dữ dằn, khác hẳn với sắc thái của những người tu hành.

Kim Ngang Tiêu đã biết từ mấy chục năm nay phái Bắc Thiếu Lâm vì muốn đua tranh hơn kém với Nam Thiếu Lâm và các môn phái giang hồ khác, nên quy luật có phần bớt chặt chẽ, để thu nhận thêm những đệ tử trên chốn giang hồ.

Bởi thế một danh môn chính phái như Bắc Thiếu Lâm gần đây đã mang tai tiếng rất nhiều.

Đệ tử thiên môn cũng như tục gia lại quá nhiều không thể kiểm soát rồi. Võ công phái Thiếu Lâm lại chí cao, đôi khi họ gây sóng gió rất lớn trên chốn giang hồ.

Biết vậy, Kim Ngang Tiêu thấy thần sắc dữ dằn của mấy nhà sư, chàng cũng không ngạc nhiên, chỉ mỉm cười dừng bước lại, chấp tay thi lễ.

Nhưng Kim Ngang Tiêu chưa kịp lên tiếng thì nhà sư đứng đầu đã nói :

- Kim thí chủ hôm nay giảng lâm tề tự, thật vạn hạnh cho Bắc Thiếu Lâm. Bản tăng là Siêu Di, thuộc La Hán điện, cùng ba sư đệ là Tuệ Thiên, Tuệ Giới, và Tuệ Bảo được lệnh của Phương trượng đại sư ra đây nghênh đón thí chủ vậy.

Kim Ngang Tiêu mỉm cười nói :

- Danh tiếng Siêu Di thượng nhân đã chấn động võ lâm, tại hạ được hội kiến thật hân hạnh. Tại hạ đã nhận được cáo thiệp của Siêu Không thượng nhân, nên thỉnh cầu Siêu Di thượng nhân cùng ba vị đại sư dẫn kiến tại hạ đến gặp Phương trượng đại sư cùng Siêu Không thượng nhân.

Siêu Di thượng nhân bỗng nghiêm sắc mặt nói :

- A di đà Phật, Kim thí chủ chớ vội vàng. Siêu Không sư huynh quả có gởi cáo thiệp cho thí chủ nhưng bản tăng vừa được lệnh của Phương trượng đại sư pháp chỉ như sau: bản tăng chỉ được phép dẫn Kim thí chủ lên chùa nếu thí chủ trong người quả có đem ba thứ bảo vật là Cự Linh thần công, Thanh Long thần kiếm và Âm Dương Thái Cực kiếm phổ. Bởi vậy bản tăng thỉnh cầu thí chủ hãy xuất trình thứ đó, rồi bản tăng mới có thể y lệnh dẫn thí chủ được.

Kim Ngang Tiêu cười nhạt :

- Tại hạ lên chùa Bắc Thiếu Lâm hôm nay chính là vì việc trao đổi bảo vật lấy người vậy. Nhưng pháp chỉ của Phương trượng đại sư có điều hơi khắt khe chăng? Theo lẽ công bình, muốn trao đổi vật gì thì hai bên cùng phải xuất trình những vật đó. Ở đây còn cách Bắc Thiếu Lâm mấy dặm đường, quý tự không thể cho tại hạ nhìn thấy người mà tại hạ muốn đổi, có lẽ nào tại hạ đơn phương phải xuất trình bảo vật? Ấy chưa kể còn phải thảo luận xem tại hạ có bằng lòng dùng vật đổi lấy người hay không?

Siêu Di thượng nhân chau đôi mày rậm :

- Thí chủ từ chối, không muốn đổi vật lấy người?

Kim Ngang Tiêu cười lớn :

- Điều đó chờ đến lúc tại hạ hội kiến với Phụng trượng đại sư hầy hay. Thiết tưởng Thượng nhân khỏi phải quan tâm quá sớm như vậy làm gì.

Đôi mắt sáng như sao của Siêu Di thượng nhân vẫn quan sát Kim Ngang Tiêu từ đầu đến chân, như muốn tìm hiểu xem chàng đem theo những thứ gì trong người.

Siêu Di thượng nhân như thể không nghe lời Kim Ngang Tiêu vừa nói, bỗng giờ tay chỉ vào chuôi kiếm Kim Ngang Tiêu đeo sau lưng, đó lên quá vai chàng và hỏi :

- Kim thí chủ đem theo bảo kiếm, chắc hẳn là Thanh Long thần kiếm?

Kim Ngang Tiêu cười khanh khách :

- Thượng nhân đừng phiền giận, thanh kiếm này cũng thuộc loại cổ kiếm chi bảo, nhưng không phải là Thanh Long thần kiếm. Thanh kiếm này là Hồng Từ kiếm, kiếm lệnh của Ngũ Quỷ môn.

Siêu Di thượng nhân lộ vẻ nghi ngờ :

- Lời nói Kim thí chủ có thật hay không? Thí chủ hầy cho bản tăng coi thử.

Kim Ngang Tiêu mỉm cười đưa tay lên, cởi thanh kiếm đeo ở lưng, rồi cầm cả kiếm lẫn vỏ đưa cho Siêu Di thượng nhân.

Đôi mắt vụt rực sáng. Siêu Di thượng nhân đón lấy thanh kiếm, và cầm chuôi kiếm rút ra khỏi bao.

Một luồng hồng quang tỏa ra làm chói mắt mọi người, đồng thời một khí nóng dị thường tỏa ra khắp nơi, như thể trời bỗng biến đổi thời tiết đang giá rét trở thành nóng ẩm.

Siêu Di thượng nhân trở mặt nhìn thanh kiếm báu, sắc mặt lúc đó thật khó hiểu, tựa hồ như mền phục lại có vẻ như thềm muốn khao khát, tiếc hận...

Lúc bấy giờ ba người sư đệ của Siêu Di vốn hàng chữ Tuệ, không hẹn mà nên cùng tiến lên bao quanh lấy Siêu Di thượng nhân như phòng sự bất trắc. Cặp mắt của ba nhà sư này cũng chăm chăm nhìn thanh Hồng Từ kiếm, tham vọng hiện lên rõ rệt trong ánh mắt.

Kim Ngang Tiêu trao kiếm rồi, vẫn thản nhiên khoanh tay đứng nhìn.

Nhưng Siêu Di thượng nhân như quên hẳn Kim Ngang Tiêu. Ông ta cầm thanh kiếm mân mê, hết nắm chuôi lại sờ đến lưỡi kiếm sắc bén, rồi bỗng thờ dãi lẩm bầm khẽ nói :

- Hồng Từ kiếm... Hồng Từ kiếm! Quả là danh bất hư truyền! Một kiếm này có thể chọc ngang vấy vùng... Hừ, Hồng Từ kiếm là kiếm lệnh, biểu tượng quyền uy của mọi môn phái...

Từ lúc cầm thanh Hồng Từ kiếm, Siêu Di thượng nhân như quên cả mọi chuyện xung quanh, tay nâng niu thanh kiếm như không muốn rời nó ra nữa, mắt lóe những tia sáng kinh dị.

Bỗng nhiên Siêu Di thượng nhân nói :

- Kim thí chủ, thí chủ có biết quy lệ của bốn tự đối với tục khách đến viếng thăm như thế nào không?

Kim Ngang Tiêu khẽ chau mày :

- Quy lệ của quý tự? Tại hạ kiến thức nông cạn, thật lấy làm xấu hổ vô cùng. Mong Thượng nhân chỉ bảo.

Siêu Di thượng nhân mắt vẫn ngăm nhìn thanh Hồng Từ kiếm trên tay nói :

- Quy lệ của bốn tự là những vị khách đến thăm bốn tự, đều phải bỏ vũ khí ở bên ngoài rồi mới được bước vào chùa.

- Như vậy có nghĩa là...?

- Thí chủ phải gởi thanh Hồng Từ kiếm cho bản tăng giữ rồi mới được vào chùa!

Kim Ngang Tiêu bỗng buông một chuỗi cười dài. Tiếng cười của chàng vang lên như sấm động, tựa hồ như rung chuyển cả một khu rừng núi, chứng tỏ nội lực của chàng sung túc đến mức kinh nhân.

Siêu Di thượng nhân và ba nhà sư cùng biến sắc lùi lại một bước. Nhưng Siêu Di thượng nhân đã cầm lấy thanh kiếm quyết, múa kiếm chỉ vào mặt Kiếm Ngang Tiêu, hiển nhiên là ông ta dùng Hồng Từ kiếm để đối phó với chàng rồi.

Kim Ngang Tiêu ngưng cười nói :

- Hồng Từ kiếm là Kiếm lệnh của Ngũ Quỷ môn. Tại hạ mang danh là Chương môn nhân của môn phái ấy, làm sao có thể gởi kiếm đó vào tay người khác được?

- Mặc! Thí chủ không lưu lại thanh kiếm này không được lên chùa.

Kiếm Ngang Tiêu đã biết rõ tham vọng của nhà sư này, thấy kiếm báu muốn tìm kẻ chiếm đoạt làm của riêng, liền nói :

- Được, Thượng nhân muốn giữ Hồng Từ kiếm cũng không sao. Tại hạ chẳng những gởi Thượng nhân thanh kiếm trong chốc lát mà còn sẵn lòng kính tặng luôn thanh kiếm đó cho Thượng nhân nữa... miễn là...

- Miễn là làm sao?

- Miễn là Thượng nhân giữ được thanh kiếm đó, chẳng để người khác cướp lại được.

- Hừ, bản tăng võ học nông thiển, nhưng có thể tự hào rằng trên đời này chẳng có ai có thể cướp đoạt được binh khí trong tay bản tăng.

- Tại hạ không tin.

- Thí chủ không tin hãy thử xem.

- Tại hạ chính có ý như thế. Mong Thượng nhân lưu tâm, tại hạ sắp ra tay.

Siêu Di thượng nhân hừ một tiếng, đôi mắt sáng quắc ngay lên, còn ba vị sư nọ tiến lên một bước vây quanh Siêu Di thượng nhân theo thế chữ đinh.

Siêu Di thượng nhân là cao thủ nhứt nhì trong La Hán đường đâu phải là hạng người tầm thường.

Đối với bất cứ đấu thủ nào khác, ngay cả đến những nhân vật thành danh trên chốn giang hồ. Siêu Di thượng nhân có khi nào phải sợ đối phương tay không đoạt lấy khí giới trong tay mình.

Nhưng vừa rồi, Siêu Di thượng nhân đã nghe thấy tiếng cười của Kim Ngang Tiêu, trong lòng đã chợt dạ, hiểu rằng đối phương là tay ghê gớm, quả là danh bất hư truyền. Bởi thế Siêu Di thượng nhân đã âm vận đủ mười hai thành công lực, tay giữ chặt kiếm quyết, đôi mắt toàn thần chú ý, quyết hạ ngay độc thủ.

Siêu Di thượng nhân cũng là người khôn ngoan thận trọng, nên thấy ba sự đệ cùng tiến lên bảo vệ mình, ông cũng không ngăn cản. Ấu cũng vì lòng tham xui khiến để cho một vị cao tăng như Siêu Di thượng nhân phải dùng thủ đoạn để đối phó với Kim Ngang Tiêu.

Kim Ngang Tiêu thần thái vẫn ung dung, thấy đối phương chuẩn bị đã xong liền chấp tay thi lễ mỉm cười :

- Tại hạ cam thất lễ!

Nói dứt lời chàng từ từ tiến lên, hai tay vẫn buông xuôi, không thấy cảm vũ khí gì mà cũng chẳng ra vẻ vận dụng toàn thân công lực.

Kim Ngang Tiêu còn cách Siêu Di thượng nhân độ năm bước thì đột nhiên nhà sư đứng bên mặt ông ta quát lên một tiếng, nhảy đến trước mặt chàng, giờ chuông tấn công một thế Kim Cương chương vào ngực Kim Ngang Tiêu.

Kim Ngang Tiêu cười nhạt một tiếng bỗng né tránh sang một bên. Nhà sư đứng bên trái bỗng rú lên một tiếng hoảng hốt vì chợt thấy đối phương ở trước mặt mình. Y vội dùng cả hai chương đánh vào người Kim Ngang Tiêu.

Mọi việc lúc này diễn ra mau lẹ dị thường. Nhà sư bên trái vừa ra tay tấn công thì đối phương đã biến mất rồi.

Đồng thời phía sau thấy ánh hồng quang lóe lên, tiếp theo một tiếng ầm thật lớn. Bóng người xuyên đi xuyên lại hai lần, như chớp nhoáng đảo nhàoang, trong khi nhà sư thứ ba đứng sau Siêu Di thượng nhân bỗng bị bắn văng về phía sau.

Chỉ chưa đầy một chớp mắt đã thấy những bóng người nào cả ra.

Siêu Di thượng nhân vẫn đứng giữa, nhưng mặt tái mét không còn hột máu, thần sắc giận dữ vô cùng. Thanh kiếm sắc hồng trên tay ông ta không còn nữa.

Hai nhà sư đứng hai bên nét mặt kinh hoàng luống cuống.

Còn Kim Ngang Tiêu lúc này đã đứng xa đến hơn một trượng, nét mặt vẫn thản nhiên như không, tay cầm thanh Hồng Từ kiếm lặng lẽ tra vào vỏ nghe sập một tiếng, đoạn cài lên sau lưng như cũ.

Sau đó chàng mới chấp tay nói :

- Cam thất lễ!

Đoạn chàng ung dung bước tới, thẳng đường về phía chùa Bắc Thiếu Lâm

Siêu Di thượng nhân còn đang ngây người bàng hoàng, tức giận, hồ thẹn thì bỗng nhà sư hàng chữ Tuệ vừa bị đánh ngã, bò nhồm dầy miệng la lớn :

- Ngươi không thể đi như thế được!

Hai nhà sư chữ Tuệ đứng hai bên cũng giật mình như bưng tỉnh vội chạy đến :

- Đứng lại!

Tiếng kêu chưa dứt thì cả ba đã rút binh khí, kẻ giới đao người thiên trượng, nhằm Kim Ngang Tiêu tấn công như vũ bão.

Kim Ngang Tiêu khẽ vung tay cả, lập tức một luồng kinh lực mạnh vô biên đẩy ngược những binh khí đó lại. Đồng thời cả ba người cũng bị đẩy lùi đến năm bước, cố cưỡng lại không được.

Kim Ngang Tiêu nghiêm sắc mặt nói :

- Siêu Di thượng nhân, tại hạ không cố ý đã thương nhân mạng ở đây. Tại hạ chỉ muốn lên tới chùa để gặp Phụng trượng đại sư và Siêu Không thượng nhân, thương lượng việc đòi người lại, còn ngoài ra không có gì khác, mong Thượng nhân hiểu cho.

Siêu Di thượng nhân đôi mắt lộ vẻ bất phục trầm giọng nói :

- Ngươi đừng tự đắc khoe khoang vội. Vừa rồi trong lúc xuất kỳ bất ý, Phật gia thua ngươi một chiêu, nhưng không vì thế mà Phật gia phải hàng phục nhà ngươi.

- Thượng nhân nhất định ngăn cản tại hạ?

- Ngươi chỉ có thể đi qua khi giết chết được Phật gia! Mau đứng lại!

Tiếng quát chưa dứt, chưởng phong của Siêu Di thượng nhân đã bay đến rồi. Đồng thời cả ba nhà sư hàng chữ Tuệ cũng xông đến vây quanh lấy chàng. Thành thử cả bốn người cùng đánh một lượt.

Kim Ngang Tiêu khẽ thở dài một tiếng.

Không biết chàng xuất thủ như thế nào, chỉ thấy “ùm” một tiếng cực lớn và một tiếng cực lớn và một tiếng la thảm thiết.

Thiên trượng và giới đao bắn tung lên trời còn trong bốn nhà sư thì hai người hàng Tuệ đã bắn tung sang một bên, miệng thổ máu tươi nằm im không nhúc nhích Siêu Di thượng nhân mắt đỏ ngầu lớn tiếng :

- A di đà Phật, hôm nay Phật gia không trừ được ngươi quyết không trở về chùa.

Kim Ngang Tiêu không nói một lời, chỉ lắc đầu cười nhạt. Chàng đã toan bỏ đi cho khỏi mất thì giờ, nhưng Siêu Di thượng nhân đã tấn công tới nơi rồi.

Công lực của vị lão tăng này quả là phi phàm. Đột nhiên thấy chưởng hình biến hóa, kinh phong ập tới như núi đè xuống.

Kim Ngang Tiêu chẳng dám coi thường vội vận dụng sáu thành công lực của Cự Linh thần công ra đón đỡ trong chớp mắt đôi bên đấu với nhau dư ba chục hiệp.

Bỗng Siêu Di thượng nhân rú lên một tiếng như hổ gầm, phóng ra một chưởng uy mãnh dị thường tấn công vào yếu huyệt của Kim Ngang Tiêu. Chưởng lực đó thật quái dị, coi nhẹ nhàng như không, nhưng âm phong nổi lên rợn người.

Kim Ngang Tiêu biết ngay đó là Ban Nhược thiên chưởng, một trong bảy mươi hai tuyệt kỹ của phái Thiếu Lâm, vội tăng gia công lực chống đỡ.

“Bùng”... Siêu Di thượng nhân loạng choạng lùi lại bảy bước rồi ngồi phệt xuống đất, mặt nhợt nhạt, hiển nhiên là đã bị nội thương rất nặng rồi.

Kim Ngang Tiêu lạnh lùng nói :

- Tại hạ thất lễ!

Đoạn chàng phi thân đi ngay. Nhà sư hàng chữ Tuệ biết không địch nổi chàng, nên chỉ nghiêng răng cắn hận, không dám cản đường nữa.

Lát sau Kim Ngang Tiêu đã thấy ngôi chùa Bắc Thiếu Lâm ở ngay trước mặt, Chùa dựng ở ngay sườn núi cũng xây cất như kiểu chùa chính thống của Thiếu Lâm trên núi Tung Sơn thuộc miền nam.

Nguyên phái Bắc Thiếu Lâm này chỉ một chi phái của Thiếu Lâm chính tông. Cách đây hai trăm năm, một vị Đầu đà cai quản nhà bếp của phái Thiếu Lâm, vì phạm tội học lóm võ công nên đã bị đuổi ra khỏi chùa. Ông ta tức giận đi về miền Bắc, chiếu theo tâm pháp bốn môn khổ công tu luyện thêm bốn chục năm nữa, đồng thời thiên tư khá cao vị Đầu đà nọ còn tham ngộ thêm nhiều môn võ công mới lạ. Từ đó ông ta lập ra môn phái mới, cũng gọi là Thiếu Lâm.

Về sau đến đời đệ tử thứ ba, thanh thế môn phái khá mạnh, vị Chứng môn nhân mới xây cất ngôi chùa này, rập theo chùa Thiếu Lâm chính tông, gọi là chùa Bắc Thiếu Lâm.

Kim Ngang Tiêu vừa tới cửa chùa đã thấy từ bên trong bước ra năm vị lão tăng mặc áo vàng, mình hạc xác ve, nhưng trông có vẻ uy nghi lạ lùng.

Theo sau năm vị lão tăng đó lại có hơn mười vị cao tăng khác trông qua cũng biết ngay là những cao thủ của Bắc Thiếu Lâm.

Kim Ngang Tiêu đoán biết, năm vị cao tăng đó chính là năm vị Trưởng lão Hộ pháp của chùa Bắc Thiếu Lâm, tục gọi là Ngũ hộ pháp nên vội chấp tay thi lễ.

- Văn bối là Kim Ngang Tiêu tham kiến năm vị Trưởng lão và chư vị cao tăng.

Các nhà sư không đáp chỉ lạnh lùng đưa mắt nhìn chàng. Mãi sau mới có một trong năm vị Trưởng lão cất tiếng nói :

- Kim thí chủ quang lâm bốn tự, có phải vì việc của hai vị thí chủ họ Chu đó không?

- Chính vậy!

- Kim thí chủ có đem theo ba thứ bảo vật để trao đổi lấy người đó chăng?

Kim Ngang Tiêu nghe hỏi đã thấy khí tức nổi lên. Chàng lạnh lùng đáp :

- Văn bối không đem theo!

- A, nếu vậy Kim thí chủ lên chùa Bắc Thiếu Lâm có ích gì? Thí chủ hãy mau trở về kiếm ba thứ bảo vật đó, rồi lên đây đổi vật lấy người.

- Văn bối không đem theo ba vật đó là vì văn bối không có. Cuốn Cự Linh thần công văn bối đã gởi một người khác cất đi, đến nay vẫn chưa gặp được người đó. Còn hai thứ Thanh Long thần kiếm và Âm Dương Thái Cực kiếm phổ đều ở trong tay chủ nhân U Minh cung Cổ Ứng Long. Việc đó chư vị cao tăng đã biết, hà tất còn phải đòi hỏi tại hạ làm gì?

Vị Trưởng lão nhắm mắt lại khẽ nói :

- A di Đà Phật! Việc đó bản tăng chẳng cần biết. Bản tăng chỉ biết tuân lệnh của Phụng trọng đại sư bảo thí chủ phải đem ba bảo vật đó lên chùa đổi lấy người. Còn việc kiếm ra những bảo vật đó là việc của thí chủ, tỳ tỳ không biết.

Kim Ngang Tiêu cười nhạt :

- Văn bối đã tiếp được hư chiêu của Siêu Không thượng nhân, nên muốn đến đây hội kiến cùng Thượng nhân để hỏi chuyện đó cho rõ.

- Thí chủ muốn gặp Siêu Không thượng nhân cũng vô ích. Phụng trọng đại sư của tỳ tỳ đã hạ pháp chỉ, yêu cầu thí chủ trở về lấy ba thứ bảo vật lên đây.

- Xin cho văn bối gặp Phụng trọng đại sư.

- Không được!

- Tại sao?

- Thí chủ không có ba bảo vật không được vào chùa.

Kim Ngang Tiêu nhìn đến đó, chịu không nổi liền cất tiếng cười lớn :

- Văn bối xưa nay không quen bị ai kiểm chế. Văn bối cần gặp Phụng trọng đại sư để hỏi một lời. Xin tránh đường cho văn bối vào chùa.

Nói đoạn chàng ung dung bước tới. Bỗng từ phía sau năm vị Trưởng lão, một vị tăng trạc năm mươi nhảy lên quát lớn :

- Đứng lại! Thí chủ đã ra tay đã thương môn đệ của Bắc Thiếu Lâm, nay lại muốn đến cửa chùa hành hung tác quái phải không?

Kim Ngang Tiêu trầm giọng đáp :

- Đó chẳng phải lỗi của văn bối.

Chàng vẫn ung dung bước tới, nhưng từ thể nội chàng đã phát ra kinh lực rất mạnh, thân chàng chưa tới, kinh lực đã tới rồi, làm cho hơn mười vị cao

tăng chợt thấy ngực bị dồn ép, mọi người cùng biến sắc.

Nhà sư vừa nhảy ra quát hỏi, liền niệm một câu Phật hiệu rồi giơ tay, chớp lấy mạch môn trên cổ tay Kim Ngang Tiêu.

Kim Ngang Tiêu không né tránh, nhưng bàn tay của vị sư nọ vừa đụng tới cổ tay Kim Ngang Tiêu, bỗng nhiên bị phản kích bật tung tay trở lại. Đồng thời nhà sư đó kêu rú lên một tiếng đau đớn, một tay nửa giờ lên ôm chặt lấy bàn tay bị thương nét mặt lộ vẻ thống khổ, chịu không nổi phải loạng choạng lùi lại mấy bước.

Kim Ngang Tiêu chưa hề xuất thủ mà đối phương đã bị thương rồi. Thì ra kinh lực trong thể nội chàng đã gây thành phản ứng, khắc kỷ luôn thể công của đối phương.

Công lực của Kim Ngang Tiêu quả đã đạt tới mức kinh hồn; tưởng trong võ lâm không ai có thể tiến đến cảnh giới đó. Hơn mười vị cao tăng đồng thời biến sắc, lộ vẻ kinh hoàng, không ngờ thiếu niên này tuổi mới ngoài hai mươi đã có võ công xuất thần nhập hóa như vậy.

Một vị Trưởng lão bỗng trầm giọng nói :

- Tuệ Pháp! Hãy lui ngay.

Nhà sư vừa bị thương ở tay, nghe nói vội lùi lại mấy bước nữa, bàn tay của y đã sưng lớn, phải lấy thuốc ra điều trị ngay.

Vị Trưởng lão nói :

- A di đà Phật! Kim thí chủ quả là danh bất hư truyền, hôm nay bản tăng được mở nhãn giới. Kim thí chủ muốn vào chùa cũng không sao miễn là thắng được năm anh em bản tăng đây.

Kim Ngang Tiêu đã biết tới trình độ này, không dùng vũ lực không xong, liền lạnh lùng nói :

- Văn bói rất hân hạnh được thỉnh giáo, năm vị Trưởng lão của chùa Bắc Thiếu Lâm.

Vị Trưởng lão gật đầu đáp :

- A di đà Phật! Nếu vậy bản tăng xin thất lễ.

Lập tức cả năm vị Trưởng lão đều xông lên vây Kim Ngang Tiêu vào giữa.

Năm vị Trưởng lão này chức phận là Hộ pháp, có nhiệm vụ bảo vệ chùa Thiếu Lâm với Máu Ni đường, La Hán đường, Thiên Phật đường, và Tăng Kinh các cùng các cơ sở trọng yếu của chùa này, nên phân ra Kim, Mộc, Thủy, Hỏa, Thổ.

Biết Kim Ngang Tiêu là tay kinh địch, năm vị Trưởng lão đều giờ tuyệt học của phái Bắc Thiếu Lâm ra tấn công.

Chỉ thấy năm thân hình như năm đám mây mờ khi tỏa khi thu vào, xoắn chặt lấy Kim Ngang Tiêu.

Còn Kim Ngang Tiêu thân hình cũng phiêu hốt như một bóng ma khi ẩn khi hiện, diểm ảo vô cùng.

Đôi bên đều là tuyệt đỉnh cao thủ, khi đấu với nhau kinh lực từ thể nội phát xuất, khiến bụi cát tung bay, trên mười vị tăng đứng quanh dần dần bị kinh lực lùi lại, rộng dần ra, không cưỡng lại được.

Năm vị Trưởng lão liên thủ, không ngờ chẳng những không áp chế nổi Kim Ngang Tiêu mà dần dần bị hạ phong trông thấy.

Kim Ngang Tiêu đang nóng lòng muốn cứu hai ông cháu Chu Đức Ân, nên không có ý kéo dài trận đấu.

Đột nhiên chàng thay đổi chiêu pháp. Đó là những chiêu quái dị mà Hắc Cốt Ma Nương đã truyền thụ cho chàng.

Kim Ngang Tiêu chỉ nói một câu :

- Đắc tội!

Đoạn chàng phi thân nhanh như điện vào trong chùa. Hơn mười vị tăng đứng hai bên giật mình kinh hãi nhìn năm vị Trưởng lão ngã ngối trên mặt đất, nhưng đến khi thấy Kim Ngang Tiêu tiến vào chùa, cả bọn cùng la lớn :

- Đứng lại?

Tất cả các vị tăng đứng đó đều nhất tề nhảy lại tấn công Kim Ngang Tiêu.

Nhưng Kim Ngang Tiêu không dừng bước. Chàng chỉ giơ tay khẽ đẩy hai ba chưởng liền một lúc. Lập tức luồng khí lực âm nhu bay ra. Những nhà sư này đều thuộc hàng cao thủ thứ hai của Bắc Thiếu Lâm, vậy mà lúc này chưa tiến được đến gần Kim Ngang Tiêu, đã bắn lộn nhào trở lại, người nọ vướng vào người kia, chúi vào nhau trông như một lũ trẻ nít, trông tức cười vô cùng.

Kim Ngang Tiêu phi thân nhảy vào trong chùa, vừa đến Thập Hùng bảo điện, chợt thấy tiếng quát lớn :

- Họ Kim kia, người không được hung hăng lỗ mãng như thế.

Lời nói chưa dứt, thế công mạnh mẽ đã bay đến rồi. Thì ra bốn người, hai già hai trẻ đều mặc quần áo tục gia nhảy đến chặn đường chàng.

Những người này chính là những tục gia đệ tử cao thủ của Bắc Thiếu Lâm.

Chùa Bắc Thiếu Lâm ngoài số Phật môn đệ tử, còn thu những người thường làm đệ tử. Trong số những tục gia đệ tử này, có nhiều người đã thành danh trên chốn giang hồ, võ công khá cao siêu.

Bốn người vừa nhảy ra, chỉ có hai người lớn tuổi là võ công cao tuyệt, còn hai người trẻ công lực cũng thường thường.

Song cả bốn người không phải là đối thủ của Kim Ngang Tiêu. Thế công của họ khi bay đến người Kim Ngang Tiêu đã bị kinh lực hộ thể của chàng hóa giải hết, thành ra chưởng phong uy lực như sấm động, khi chạm đến người Kim Ngang Tiêu bỗng tan biến hết như muối bỏ vào bể.

Kịp đến khi Kim Ngang Tiêu ra tay hoàn thủ thì bốn người ngã lăn lông lốc, không thể đỡ một chưởng nào.

Tuy nhiên, bốn người nọ không cản được đường đi của Kim Ngang Tiêu, cũng làm cho chàng chậm chân lại đôi chút, đủ thì giờ cho các cao thủ của Bắc Thiếu Lâm từ các nơi khác kéo đến.

Trong chớp mắt có đến hơn hai chục người vừa tăng vừa tục đổ xô đến Thập Hùng bảo điện cùng quay lại tấn công Kim Ngang Tiêu. Mặc dầu đôi phương đông người, chàng cũng không rối loạn. Thân hình chàng như bóng ma, xuyên đi xuyên lại giữa đám cao thủ Bắc Thiếu Lâm.

Mỗi lần chàng ra tay, đôi phương lại có người ngã gục xuống hay bắn văng trở lại.

Song Kim Ngang Tiêu cũng không có ý tuyệt tình hạ độc thủ cho nên chàng chỉ né tránh và mỗi lần ra tay, chàng chỉ dùng một phần công lực, đủ để đánh bật tung đôi phương không còn cử động được nữa.

Chỉ trong khoảnh khắc sau, quá nửa số cao thủ Bắc Thiếu Lâm đã bị hạ, nằm lăn ra đất, song không người nào bị thương nặng.

Tình trạng lúc đó thật hỗn độn và náo nhiệt, kẻ la người hét, lại thêm thân người ngã lăn ra đất nằm ngổn ngang, vương vãi những người khác, thành ra Thập Hùng bảo điện xưa nay vốn là chỗ uy nghiêm vắng lặng, đã trở nên một nơi náo loạn dị thường.

Giữa lúc đó bỗng có tiếng quát giọng rất trầm :

- Tất cả ngừng tay hết! Hãy lui sang một bên.

Bọn đệ tử Bắc Thiếu Lâm nghe tiếng quát đó giật mình, riu riu tuân lệnh, vội nhảy lui sang một bên, còn một mình Kim Ngang Tiêu đứng giữa điện.

Thì ra từ bên trong hậu điện bỗng tiến ra hai vị lão tăng. Người đi trước là một nhà sư già tuổi ngoài bảy mươi, thân thể cao lớn, tóc râu cắt ngắn, nhưng chân tóc trắng xóa như thể đầu có một làn tuyết trắng phủ nước da hồng hào, đôi mắt trong sáng như người trẻ tuổi, thỉnh thoảng lại tia ra những tia sáng như điện.

Còn nhà sư đi sau, tuổi trạc sáu mươi, thân hình vạm vỡ, nét mặt âm trầm. Đó chẳng phải ai xa lạ, chính là Siêu Không thượng nhân.

Kim Ngang Tiêu thấy nhà sư đi trước Siêu Không thượng nhân dáng điệu uy nghi bề thế, biết ngay là một vị cao tăng đức trọng, hiền sinh lòng ngưỡng mộ chấp tay thi lễ :

- Tại hạ là Kim Ngang Tiêu, tham kiến cao tăng.

Vị lão tăng liền cất giọng như tiếng chuông niệm Phật hiệu :

- A di đà Phật, bản tăng là Siêu Đức, Phương trượng của chùa Bắc Thiếu Lâm, Kim thí chủ giảng lâm tề tự, thật là điều vạn hạnh, nhưng thí chủ lại hành hung ra tay đả thương môn đệ của bổn tự như vậy, có phải là vì có ý miệt thị, coi rẻ chùa Bắc Thiếu Lâm này không?

Giọng nói rất uy nghiêm, khiến ai nghe thấy cũng phải đem lòng nể sợ.

Kim Ngang Tiêu không muốn gây chuyện hiểu lầm, liền vội chấp tay nói :

- Té ra cao tăng Siêu Đức Phương trượng đại sư, danh vọng chấn động giang hồ. Tại hạ đường đột quá là thất kính. Đại sư trách cứ tại hạ như vậy, thật tại hạ không biết nói thế nào.

- Chẳng lẽ việc xung đột lại do môn đệ của tề tự gây ra hay sao?

- Tại hạ không có ý đổ lỗi cho ai, nhưng khi chưa đến chùa Bắc Thiếu Lâm, đã có người chặn đường tại hạ, hỏi tra lý lịch.

- Võ lâm ngày nay náo loạn, chính tà khó phân, tề tự phải ra công canh giữ cũng là chuyện thường, đâu có gì quá đáng?

- Tại hạ vẫn biết như vậy, nhưng khi thông báo danh tánh xong, tại hạ vẫn bị cản đường. Chư vị đệ tử Bắc Thiếu Lâm nói rằng tại hạ phải đưa trình ba báu vật mới được lên chùa vì đó là pháp lệnh của Phụng trọng đại sư.

Siêu Đắc đại sư “hừ” một tiếng đưa mắt nhìn Siêu Không thượng nhân rồi gật đầu đáp :

- Bần tăng quả có ra lệnh như vậy.

Siêu Không thượng nhân khẽ ho một tiếng, âm trầm cất tiếng nói tiếp :

- Đã có pháp chỉ của Phụng trọng đại sư bốn tự như vậy, Kim thí chủ bất chấp lệnh đó, cứ tiến vào chùa, nên mới gây ra xung đột, xem đó lỗi tại ai cũng đủ biết, cần gì phải nói thêm cho phí lời nữa?

Kim Ngang Tiêu cười nhạt.

- Tại hạ sở dĩ cố lên chùa hôm nay cũng vì muốn hỏi Siêu Không thượng nhân một lời, Đại sư giam giữ người rồi bắt lấy bảo vật lên trước, như vậy có phải là hành động của một danh môn chính phái không.

Siêu Không thượng nhân lạnh lùng nói :

- Hai ông cháu họ Chu đắc tội cùng bốn tự, tất nhiên bần tăng phải ra lệnh giam giữ lại. Điều đó là việc thường của võ lâm có ai lạ? Kim thí chủ muốn hai người đó được phóng thích, hãy đem ba bảo vật của võ lâm trả về bản tự.

- Cự Linh thần công, Thanh Long thần kiếm và Âm Dương Thái Cực kiếm phổ đều là bảo vật của môn phái khác, đâu phải của chùa Bắc Thiếu Lâm?

- Các môn phái võ lâm có nhiều, nhưng đều xuất xứ từ Thiếu Lâm, các di bảo võ học đều phải hoàn lại Thiếu Lâm.

- Tại hạ không có ba thứ bảo vật đó trong người.

- Nếu vậy thì chủ hãy trở về tìm kiếm ba thứ bảo vật đó rồi lên đây lĩnh người về. Bần tăng cam đoan từ nay tới lúc đó, hai vị thí chủ họ Chu sẽ được đối đãi tử tế, an toàn.

Kim Ngang Tiêu nghiêng răng nói :

- Tại hạ vì không muốn làm thương tổn hòa khí của đôi bên, mới thân hành đến đây thỉnh cầu chư vị đại sư bỏ qua việc đó, mà phóng thích hai ông cháu họ Chu. Quý tự đừng bắt buộc tại hạ phải ra tay tự cứu lấy người đem về.

Siêu Không thượng nhân cười nhạt :

- Khẩu khí thật là lớn. Thí chủ đến chùa Bắc Thiếu Lâm này mà dám ăn nói ngông cuồng hay sao?

Kim Ngang Tiêu chưa kịp đáp thì Siêu Đắc đại sư từ từ nhắm mắt, khẽ thở dài hỏi :

- Kim thí chủ muốn dùng võ lực với tệ tự hay sao?

- Đó là vì quý tự ép buộc tại hạ phải lựa chọn con đường đó.

Siêu Đắc đại sư nói :

- A di đà Phật! Nếu Kim thí chủ quả có năng lực thắng được các cao thủ của bản, bần tăng nguyện sẽ đem người trao trả thí chủ, khỏi cần nói bảo vật nữa.

- Tất nhiên là như thế. Tại hạ sẵn sàng lãnh giáo các cao chiêu của quý tự.

Bầu không khí lúc đó căng thẳng đến cực độ. Bốn đệ tử Bắc Thiếu Lâm đã thu xếp, chuyển vận những người bị thương đi nơi khác, nên Thập Hùng bảo điện lúc đó rộng rãi quang đãng vô cùng.

Siêu Không thượng nhân từ từ tiến lên nói :

- Thí chủ hãy tiếp một chương của bần tăng xem sao.

Nói đoạn Siêu Không thượng nhân giơ tay mặt lên, định vận dụng Âm Ma chương tấn công Kim Ngang Tiêu, nhưng giữa lúc đó Siêu Đắc đại sư bỗng lên tiếng.

- Siêu Không sư đệ hãy lui. Để ta tiếp Kim thí chủ được rồi.

Sự thực Siêu Không thượng nhân đã có lần đấu với Kim Ngang Tiêu, nhưng đã bị thất bại rồi.

Siêu Đức đại sư biết Kim Ngang Tiêu công lực rất cao, Siêu Không thượng nhân không thể nào thắng nổi, nên mới ngăn cản, để tự ra đấu với Kim Ngang Tiêu.

Siêu Đức đại sư tiến lên một bước nói :

- Kim thí chủ, bản tăng xin thất lễ đây.

Nói dứt lời, Siêu Đức đại sư ra tay tấn công liền.

Công lực của vị Phụng trọng đại sư chùa Bắc Thiếu Lâm quả là kinh hồn. Hai ông tay áo vừa phất, một luồng kinh lực như đao hải di sơn đã tới trước mặt Kim Ngang Tiêu, đồng thời chưởng kinh biến hóa thiên hình vạn trạng, kẻ non kém trông thấy cũng đều hoa mắt.

Nên nhớ môn phái Bắc Thiếu Lâm này khởi xướng do chữ “cương” mà đặt căn bản luyện công, thành thử nội các môn huyền công phu đều thuộc về thuần dương cương khí. Võ công căn bản chính là “Kim Cương chưởng lực” vậy.

Tuy nhiên, về sau các môn đệ của vị khai sáng Tổ sư tìm lại các vấn đề bút tích của Tổ sư, còn thấy một phần võ công chưa từng truyền thụ, căn bản thuộc chữ “nhu”.

Đó là căn nguyên khiến các hàng cao thủ tham ngộ thêm thuần âm nhu khí, chẳng hạn như Siêu Không thượng nhân am hiểu cả Âm Ma chưởng của Đạt Ma tổ sư từ bên Tây Tạng truyền sang.

Còn về bảy mươi hai tuyệt kỹ trong Tạng Kinh Các của chùa Thiếu Lâm chính tông trên núi Tung Sơn có tàng trữ đủ cả, riêng chùa Bắc Thiếu Lâm này chỉ có được ba mươi hai tuyệt kỹ mà thôi.

Tuy vậy từ thời Đạt Ma tổ sư đến nay bất luận Thiếu Lâm Nam Bắc hay chính tông, vẫn chưa có người nào luyện thành được đủ cả tuyệt kỹ đó. Chỉ có Phụng trọng đại sư Thiếu Lâm chính tông đời thứ hai mươi ba, cách đây hai trăm năm đã luyện được bốn mươi tám thứ tuyệt kỹ mà thôi.

Vị Siêu Đức Phụng trọng chùa Bắc Thiếu Lâm này cũng là vật kỳ tài trong đời nên luyện được hai mươi mốt thứ tuyệt kỹ của bốn môn, cũng có thể coi như hãn hữu trên đời rồi.

Từ đầu chí cuối Kim Ngang Tiêu vẫn không có ý làm thương tổn hòa khí của đôi bên, vì chàng còn có dụng ý riêng, nên ngay lúc khởi đầu trận giao tranh, chàng đã không hoàn thủ ngay, mà chỉ dùng Tu Di thân pháp, thân hình phiêu hốt biến hóa, tránh những ngọn kinh lực của đối phương.

Nhưng chưởng pháp của Siêu Đức đại sư đâu có phải tầm thường. Chỉ độ mười hiệp sau, Kim Ngang Tiêu đã bắt buộc phải đổi chưởng không thể lẩn tránh được như trước nữa.

Trận đánh cực kỳ ảo diệu và cũng mau lẹ biến hóa vô cùng.

Thân hình đôi bên bỗng xoắn lấy nhau rồi bỗng nhiên... “bùng... bùng” những tiếng nổ liên tiếp phát ra, làm kinh động cả một tòa bảo điện, các tượng Phật to lớn cao gấp năm đầu người, cũng tựa hồ như muốn lung lay.

Kim Ngang Tiêu biết rằng không dùng võ lực khuất phục đối phương ắt không xong, nên sau khi đấu được hơn sáu chục hiệp, chàng bỗng quát lên một tiếng, tăng thêm một thành công lực, chưởng thế cũng thay đổi kỳ lạ.

Siêu Không thượng nhân đứng ngoài đột nhiên la lớn :

- Cự Linh thần chưởng!

Kim Ngang Tiêu vốn có lòng trung hậu tôn kính các vị cao tăng đắc đạo, nên không nỡ giờ ngay môn chưởng pháp hãn thế vô song đó ra công uy hiếp để buộc đối phương phải thất bại ngay. Nhưng đến lúc thấy đối phương công lực hùng hậu, trận đấu có thể kéo dài, chàng đành giờ bình sinh tuyệt học ra đối phó.

Chưởng bình của Kim Ngang Tiêu đột nhiên quý dị khôn lường, trong phút chốc đã làm Siêu Đức đại sư luống cuống.

Siêu Không thượng nhân biết Cự Linh thần chưởng vô cùng lợi hại, chẳng cần đắn đo liền rú lên một tiếng dài nhảy ngay vào vòng, tiếp tay thêm cho Siêu Đức đại sư.

Thế là cả hai đệ nhất lưu cao thủ của chùa Bắc Thiếu Lâm hợp lực, liên minh tấn công Kim Ngang Tiêu.

Kim Ngang Tiêu vẫn ung dung bình tĩnh như thường. Thật ra chàng vẫn có ý nhân nhượng không muốn làm thương tổn thanh danh một vị cao tăng như Siêu Đức đại sư nên trận đấu mới có thể kéo dài như vậy.

Dù có cả Siêu Không thượng nhân nhảy vào vòng chiến, hợp thành hai thế âm nhu bổ sung để tấn công cả hai mặt, hai vị lão tăng vẫn không thể chiếm được thượng phong.

Đột nhiên Kim Ngang Tiêu kêu lớn :

- Thất lễ!

Chỉ thấy Siêu Không thượng nhân hự lên một tiếng, cả người bắn lộn về phía sau ngã ngồi xuống chân Phật đài.

Còn Siêu Đức đại sư thấy thế chường của đối phương quá tinh diệu, công lực của đối phương quá sung túc, nên khiếp hãi lùi lại một bước.

Không ngờ chính lúc ấy, mạch môn bên tay hữu của Đại sư bị tê nhói như có một mũi giùi vô hình đâm vào. Thì ra sau khi gạt Siêu Không thượng nhân bắn đi một nơi, Kim Ngang Tiêu đã sử dụng một thế Cách Không Điểm Huyết rất huyền ảo, khẽ búng ngón tay vào không khí biến thành một luồng kinh lực vô hình nhỏ như sợi chỉ, điểm trúng vào mạch môn Siêu Đức đại sư.

Đang lúc giao đấu hỗn loạn, mà có thể vận dụng được công lực để dùng phép Cách Không Điểm Huyết thì quả là một phương pháp kinh nhân, ngay cả đến những bậc tiền bối võ lâm chưa chắc đã làm nổi.

Siêu Đức đại sư cũng vì sự bất ngờ đó nên tránh không kịp, để đến nỗi mạch môn bị điểm trúng. Đến khi nhận biết thì không kịp nữa rồi, mạch môn đã bị nhiễm, toàn thân nhất thời tê liệt.

Cùng lúc ấy, ngọn chường mạnh như vũ bão của Kim Ngang Tiêu tiếp tục đánh tới, nhằm thẳng đỉnh đầu của Siêu Đức đại sư.

...

- Hậu sinh mặt học Kim Ngang Tiêu tham kiến nhị vị Thánh tăng. Văn bối một đời luân lưu từ thuở nhỏ, phúc duyên gặp cao nhân truyền thụ, mãi sau này mới được nhận làm môn đệ phái Côn Luân.

Hai tiếng “a” kinh dị ở sau hai bức rèm cùng phát ra. Rồi một giọng nói thâm trầm vang lên :

- Quả nhiên thí chủ đã đắc ngộ tâm pháp mật truyền của phái Côn Luân. Nhưng thí chủ lại có Cự Linh thần công trong người, công lực lại đạt tới trên một giáp (sáu mươi năm) hóa hậu trừ khi thí chủ được linh đan tiên dược hay được cao nhân trực tiếp truyền nội lực, đã thông Nhiệm, Đốc nhị mạch còn làm sao có thể luyện được tới mức như vậy với cái tuổi ngoài hai mươi?

Kim Ngang Tiêu nghe nói cả kinh, hai vị Thánh tăng ngồi trên bệ Phật không biết là nhân vật như thế nào mà chỉ nghe giọng nói của chàng có hai câu, đã thông hết nội công hóa hậu trong cơ thể chàng như thế nào rồi.

Kim Ngang Tiêu vội nói :

- Thánh tăng quả có tuệ nhãn phi phàm, văn bối thật được cao nhân ưu ái, trực tiếp truyền nội lực và được hưởng thụ dài hạn ngàn năm cùng Hà Thủ Ô Bách Dược Hoàn.

Kim Ngang Tiêu vốn là người thuần lương trung hậu, thân thể có thể nào liền nói ra ngay chớ không hề giấu diếm

Chàng lại chấp tay cung kính hỏi :

- Dám hỏi vị Thánh tăng pháp danh là gì, địa vị trong chùa Bắc Thiếu Lâm này như thế nào?

Hai bức rèm bỗng lay động rồi như có một kinh lực vô hình đẩy rẽ ra làm hai, vắt ngang lên không, để lộ hình hài hai vị cao tăng mà Kim Ngang Tiêu lúc đầu tưởng là tượng Phật.

Hai vị cao tăng nay tuổi không biết bao nhiêu, nhưng nước da trắng hồng, chỉ thoáng vài nét nhăn, đầu cạo trọc nhưng chân tóc trắng như bóng, diện mạo trông rõ là bậc thánh nhân khác hẳn người thường.

Hai cặp mắt sáng quắc như điện chiếu nhìn Kim Ngang Tiêu, rồi một vị ở bên tả bỗng lên tiếng nói :

- Anh em bản tăng tu luyện ở chùa Bắc Thiếu Lâm này đã hơn trăm năm, trải qua bốn đời Phương trượng Chường môn pháp danh đã bỏ hẳn, được chư đệ tử ái mộ tôn làm Nhị thánh.

- Bản tăng là Văn Thánh, còn vị Phật huynh của bản tăng đây là Vô Thánh. Anh em bản tăng tức là Bắc Thiếu Lâm nhị thánh vậy.

- Hà... cuộc đời nhân sinh như một giấc mộng, danh vọng như phù vân, hư không rồi lại trở về hư không.

- Kim thí chủ hôm nay lên chùa Bắc Thiếu Lâm phải chăng có ý định thử tài tệ tự đó không?

Kim Ngang Tiêu vội nói :

- Văn bối tuyệt nhiên không hề có ý định đó. Chẳng qua tuân lệnh của Phương trượng đại sư đến đây cầu xin quý tự giao hoàn lại người đó thôi.

Nói đoạn chàng thuật lại từ đầu câu chuyện, vì Siêu Không thượng nhân bắt giữ hai ông cháu Chu Đức Ân, chàng tới đây gặp Siêu Đức đại sư và thành cuộc giao đấu, thắng được Siêu Đức đại sư, nhưng đại sư chưa chịu giao hoàn ngay, mà còn buộc chàng còn phải gặp cao nhân hơn nữa mới có thể lấy lại được người bị bắt giữ.

Vị Vô Thánh nghe xong bỗng thở dài :

- A di đà Phật! Bao nhiêu chuyện thế sự, tề tự điều ỷ trách Siêu Đức Phương trọng đảm lãnh, anh em bản tăng đã đứng ngoài thế cuộc, không biết đến chuyện gì nữa.

- Có điều là Siêu Đức Phương trọng đã nói không sai, nếu thí chủ thắng được anh em bản tăng, thì chẳng những người phải giao hoàn thí chủ mà ngay cả toàn thể môn đệ Bắc Thiếu Lâm này cũng phải tuân theo mệnh lệnh của thí chủ.

Kim Ngang Tiêu nghe nói cả kinh vội đáp :

- Nhị vị Thánh tăng chớ có hiểu lầm. Văn bối tài thô sức thiếu, chẳng bao giờ có ý dám đua tranh với nhị vị Thánh tăng. Văn bối chỉ mong Thánh tăng thấu hiểu cho hoàn cảnh khó khăn của văn bối, ra lệnh cho Phương trọng đại sư giao hoàn hai thân nhân cho văn bối, được như vậy văn bối hết sức mãn nguyện rồi, chẳng còn có ý nghĩ gì khác nữa.

Vị cao tăng ở phía bên tả bỗng cười nhạt nói :

- A di đà Phật! Kim thí chủ chớ có tự khiêm như vậy. Từ lúc thí chủ đặt chân lên chùa này, những việc gì đã xảy ra, bản tăng đã được Phương trọng đại sư bẩm báo rõ hết rồi. Ví thử thí chủ đối với tề tự không có định ý thật, nhưng chùa Bắc Thiếu Lâm vì thanh danh ba trăm tám mươi bảy năm nay, tất cũng phải lãnh giáo một vài cao chiêu của thí chủ. Và lại, Phương trọng đại sư đã có pháp lệnh không thể nào thay đổi, thí chủ muốn lấy lại hai vị thân nhân, trừ khi đánh bại được anh em bản tăng, ngoài ra không còn có cách nào khác.

Kim Ngang Tiêu bị bức bách như thế, trong lòng đã bắt đầu căm hận. Chàng nghĩ thầm đã trót vào hang hổ, làm sao còn tháo lui được nữa, chỉ bằng một phen tận dụng binh sinh công lực, thử đấu với cả hai Thánh tăng này xem sao.

Nghĩ vậy, chàng nghiêng răng lạnh lùng nói :

- Nhị thánh tăng đã có pháp chỉ như vậy, văn bối chỉ còn biết tuân lệnh mà thôi. Dẫu mong nhị vị Thánh tăng thủ hạ lưu tình.

Hai vị Văn Thánh và Võ Thánh bỗng cất tiếng cười ha hả :

- Thiện tai! Thiện tai! Được bồi tiếp một cao nhân như thí chủ, anh em bản tăng lấy làm vinh hạnh vô cùng. Kim thí chủ hãy lưu ý, anh em bản tăng cùng xuất thủ một lúc. Hà... trên hai chục năm nay ân tu, anh em bản tăng hôm nay mới có dịp lãnh giáo mấy cao chiêu của người bên ngoài. Duyên vậy thay! Duyên vậy thay!

Kim Ngang Tiêu nghe nói, bất giác thấy kinh hãi thâm trong dạ. Như lời hai vị cao tăng này nói thì từ trên hai chục năm nay họ chưa gặp địch thủ để phải dùng đến công lực thật sự của họ. Như vậy đủ hiểu võ công của họ đã tiến đến cảnh giới bất khả trắc rồi.

Tập trung môn phái cự địch

Kim Ngang Tiêu vội vận dụng đủ mười hai thành chân lực của Cự Linh thần công sẵn sàng chờ đợi, đôi mắt chàng sáng quắc hữu thần, chăm chú nhìn hai vị lão tăng ngồi trên bệ Phật xem họ cử động ra sao.

Chỉ thấy hai vị lão nét mặt tươi cười điềm đạm, mắt khẽ nhắm lại, mồm niệm Phật hiệu, rồi cùng thốt ra.

- Thí chủ lưu tâm!

Kim Ngang Tiêu vẫn đứng vững như núi Thái Sơn, chuẩn bị chờ hai lão tăng từ trên bệ Phật nhảy xuống giao chiến, không ngờ cả hai vẫn ngồi nguyên chỗ cũ, chỉ thấy cả bốn cánh tay cùng giờ lên đến ngang ngực thì hai lão tăng cùng đẩy chưởng về phía Kim Ngang Tiêu, cách đẩy nhẹ nhàng chậm chạp, tưởng như trò đùa chứ không phải là một chiêu pháp tấn công kinh người.

Đột nhiên, Kim Ngang Tiêu thấy kinh lực ào ào ập tới trước mình. Chàng đã vận dụng thần công hộ thể xung quanh chàng lúc đó tự hồ như có tương đồng vách sắt, không thể có sức mạnh nào xâm phạm đến người chàng được.

Nhưng Kim Ngang Tiêu chẳng dám coi thường, chàng vội vận dụng Cự Linh thần công vào hai cánh tay, rồi sử dụng một tuyệt chiêu do Hắc Cốt Ma Nương truyền thụ cho chàng, chống cự lại luồng kinh lực đang ập tới.

Lạ lùng thay, luồng kinh lực do bốn chưởng của hai lão tăng đẩy tới, khi đến trước mặt Kim Ngang Tiêu thì hình như tan biến, khiến thể chưởng của chàng đánh ra vô ích.

Kim Ngang Tiêu còn đang kinh dị thì bỗng chàng thét lên một tiếng kinh hãi, hai chưởng của chàng liền tiếp đánh ra tứ phía.

Thì ra luồng kinh lực như con giao long vô hình, đã chia làm hai, hai chia làm bốn, bốn chia làm tám, rồi thành mười sáu, ba mươi hai, sáu mươi bốn v. V... Tất cả như muôn nghìn sợi kim châm, chia nhau từ tứ phía, trên dưới tả hữu, cùng nhắm các yếu huyệt trên người Kim Ngang Tiêu bắn tới.

Cùng lúc ấy, những tiếng “ùm... ùm” kinh thiên động địa phát ra. Đó là chưởng lực của Kim Ngang Tiêu đã liên tiếp đụng phải kinh lực của đối phương. Trong chớp mắt xung quanh Kim Ngang Tiêu như có phong ba bão táp nổi lên.

Tuy nhiên, Kim Ngang Tiêu cũng cảm thấy yên tâm. Một mặt tung chưởng chống đối với các luồng kinh khí của đối phương, một mặt chàng thăm dò kinh lực hòa hậu của hai vị lão tăng, thấy công lực của hai lão gọi là kinh thể hải tặc, nhưng chưa thể làm chàng nguy được.

Không ngờ, chưa đầy một khoảnh khắc tình thế lại biến đổi khác hẳn.

Vừa đây được các luồng kinh lực, Kim Ngang Tiêu bỗng thấy xung quanh chàng áp lực tăng dần.

Theo các phép đấu công lực thông thường thì kinh lực đánh ra đầu bao giờ cũng mạnh, rồi sau đó giảm dần. Đàng này lại trái ngược. Luồng khí lực áp tới chẳng giảm mà chỉ có tăng, tăng một cách ghê gớm.

Kim Ngang Tiêu biết là bất diệu, vội tăng thêm huyền môn khí công hộ thể, một mặt cố gắng dồn công lực vào hai tay để phá thế công của đối phương.

“Ừm”... Một tiếng nổ như trời long lở đất lở, Kim Ngang Tiêu loạng choạng lùi lại một bước, mặt chàng hoa lên, khí huyết trong người bị đảo lộn.

Công lực của Kim Ngang Tiêu lúc này là hồi sung mãn nhất, có thể nói trong võ lâm không ai có thể sánh bằng chàng. Chẳng những chàng được Hắc Cốt Ma Nương cho uống dài hạc ngàn năm và trực tiếp truyền công lực, mà chàng còn được may mắn gặp sáu vị Trưởng lão phái Côn Luân trước khi chết dồn hết công lực vào người chàng.

Có thể nói trong người Kim Ngang Tiêu lúc này có tới cả chục loại khí công. Chính nhờ đó mà hôm nay chàng thoát hiểm.

“Bùng.. bùng.. bùng”. Các luồng khí lực giao nhau phát nổ. Kim Ngang Tiêu tuy bị chấn lùi lại một bước, nhưng đồng thời kinh lực trong thể nội của chàng phát ra, liên miên bất tuyệt...

Bất cứ cao thủ nào khác cũng phải ngã gục chết rồi. Ngay dù đến các đệ nhất cao thủ của võ lâm như Bách Trượng thiên sư, Tùy Phật Thiên Hồ v. v... Gặp cảnh ngộ này cũng khó lòng chống đỡ nổi.

Xung quanh Kim Ngang Tiêu lúc đó như có thiên binh vạn mã giao chiến với nhau, kinh phong làm cả ngôi đại điện bị lung lay như muốn sụp đổ.

Kim Ngang Tiêu đẩy ra đến thế chừng thứ mười tám thì hoàn toàn phá được thế công của hai vị lão tăng, kinh lực trong người chàng còn dư, nên sau khi tiêu giải được thế công của hai lão tăng còn đủ mạnh phá tung cả mấy bức rèm làm bằng thứ tơ lạ trên bệ Phật.

Phản lực chấn hồi, hai lão tăng đang ngồi cũng phải lao đảo.

Kinh lực bị hóa giải, bầu không khí vừa sôi động trở nên u tĩnh như cũ.

Hai lão tăng mắt trắng nhợt, đôi mắt thoáng lộ vẻ ngạc nhiên và kinh sợ, cũng lớn tiếng nói :

- Thiếu chủ phá được Diệu Mê thân công của anh em bản tăng, quả thật là bậc kỳ tài trong thiên hạ. Anh em bản tăng đã nghe danh Kim thí chủ là cao nhân đệ nhất võ lâm, nhưng thật không ngờ công lực của thí chủ đến cảnh giới siêu việt như vậy.

Tiếng nói của hai lão tăng như tiếng chuông rung chuyển cả nội điện, tuy nội lực không sung túc như lúc đầu. Điều đó chứng tỏ lần đấu lực vừa qua, cả hai lão tăng chỉ bị tổn thất chân hỏa nhưng không hề bị nội thương.

Còn Kim Ngang Tiêu đã chấn định lại được tinh thần, điều toàn khí tức cho khí huyết lưu thông như cũ. Chàng cũng không hề bị thương và cũng chẳng hao tổn công lực là bao.

Kim Ngang Tiêu nghe nói, trong lòng hơi hy vọng chấp tay nói :

- Nhị vị Thánh tăng đã thủ hạ lưu tình, vẫn bồi cảm kích vô cùng. Xin hai vị Thánh tăng ra lệnh phóng thích..

- Khoan! Thí chủ đừng tưởng anh em bản tăng đã chịu thua. Anh em bản tăng còn muốn lãnh giáo một vài cao chiêu nữa. Thí chủ thận trọng!

Tiếng nói vừa dứt, cả hai vị Thánh tăng như hai con rồng đỏ, từ bệ Phật bay thẳng lên cao và cả hai không biết dùng thân pháp khinh công nào, xoay tròn trên đầu Kim Ngang Tiêu như hai chiếc đèn cù.

Kim Ngang Tiêu kinh hãi chưa biết đối phó ra sao thì bỗng nhiên cả hai vị lão tăng đều ê a đọc kệ của Phật môn, rồi trong khi thân hình vẫn bay tròn, cả hai xuất thủ đánh xuống đầu Kim Ngang Tiêu một chưởng như trời long lở đất.

Kim Ngang Tiêu biết là chẳng lành, vội vã thi triển Tu Di thân pháp né tránh thế chưởng của đối phương từ trên cao đánh xuống. Tu Di thân pháp của Kim Ngang Tiêu bình thường công hiệu là thế, nhưng nay đem thi triển trước mặt hai lão tăng, hình như mất hẳn phần hiệu nghiệm.

Chân Kim Ngang Tiêu bước đến đâu, chưởng lực của đối phương bay đến đó. Chàng kinh hãi vô cùng vì thấy chưởng pháp của hai lão tăng rất quái dị, như thể hồn ma ám ảnh, mỗi lúc một tăng thêm, dần dần siết chặt lấy người Kim Ngang Tiêu, khiến chàng như con cá chạy vào rọ tìm cách thoát thân mà không được.

Đang khi nguy hiểm như vậy thì từ nội thể Kim Ngang Tiêu bỗng phát ra kinh lực liên tiếp.

Người võ công tầm thường có lẽ đã chết ngay dưới chưởng lực của hai vị lão tăng rồi.

Nhưng Kim Ngang Tiêu được duyên may phúc lớn chàng đã hấp thụ biết bao kinh khí nội lực của các vị cao nhân, nên lúc này chính là lúc các kinh lực

đó phát tiết ra ngoài.

Song lúc đó, hai vị lão tăng hình như lại đổi chiêu pháp. Thân hình hai người chỉ còn là một bóng mây đỏ mờ quán quanh lấy người Kim Ngang Tiêu.

Chưởng lực quá mạnh làm kinh lực trong nội thể Kim Ngang Tiêu cũng phải tiêu tan.

Mắt Kim Ngang Tiêu bỗng hoa lên, ngực chàng tưởng vỡ tung.

Chàng kinh hãi nghĩ thầm: Chẳng lẽ hôm nay ta phải táng mạng ở nơi đây hay sao?

Chưa kịp suy nghĩ gì hơn thì bốn chưởng của hai lão tăng đã như gió giục mây vùn, ào ào cuốn tới, nhằm các yếu huyệt của Kim Ngang Tiêu tấn công.

Kim Ngang Tiêu nghiêng rằng vận dụng đủ mười hai thành công hầu thi triển Cự Linh thần công đón đỡ.

Bùng... bùng... bùng... bùng! Chưởng phong lại một phen giao nhau, phát nổ kinh thiên động địa.

Kim Ngang Tiêu bị chấn lùi lại một bước. Còn hai lão tăng bị kinh lực dội lại bắn vọt lên cao. Cả hai cùng kêu lên :

- Hào công phu!

Dứt lời, hai lão tăng lại như hai con rồng đỏ áp tới tấn công. Lần này hai người như hai vầng Nhật Nguyệt xoay quanh Kim Ngang Tiêu làm chàng hoa mắt, đồng thời kinh lực mỗi lúc một tăng gia.

Kim Ngang Tiêu kinh hãi biết ngay đó là Lương Nghi chiêu pháp, môn võ học đã thất truyền từ lâu của phái Thiếu Lâm.

Đột nhiên cả hai lão tăng cùng cao giọng đọc một câu kệ của Phật môn rồi cùng đẩy chưởng lực nặng mấy ngàn cân đến Bách Hội huyệt của Kim Ngang Tiêu.

Biết là lúc thập tử nhất sinh, Kim Ngang Tiêu nghiêng rằng giờ hai chưởng lên đỡ.

Lạ lùng thay, giữa khi nguy hiểm đó, từ thể nội Kim Ngang Tiêu bỗng phát sinh ra một luồng khí lực rất lạ từ Đan Điền chuyển qua các huyệt đạo nhanh như chớp, rồi chạy đến hai cánh tay, hai bàn tay...

Xoẹt... xoẹt... Mấy tiếng như lụa xé rợn người.

Hai lão tăng kinh hãi rú lên :

- Kiếm khí!

Thì ra trong lúc nguy cấp, Kim Ngang Tiêu bất tri bất giác, đã phát ra Kiếm khí Càn Khôn tuyệt học của phái Côn Luân lúc nào mà không biết.

Hai vị lão tăng thấy Kiếm khí vội thu ngay chưởng lại. Nhưng Kiếm khí còn mau hơn, chỉ thấy xoẹt một tiếng dài, bốn ống tay thụng màu đỏ của tăng bào đã bị chém đứt mấy mảnh bay phất phới như bướm bướm. Đó là hai lão tăng đã có thân pháp mau lẹ tuyệt luân, nếu không cả bốn cánh tay cùng bị Kiếm khí chém đứt lia rồi.

Càn Khôn kiếm khí của phái Côn Luân quả là môn võ học kinh người. Trong lúc chí nguy, Kim Ngang Tiêu vẫn chưa nghĩ đến việc dùng Kiếm khí, vậy mà Kiếm khí lại tự động phát ra. Đó là vì Càn Khôn kiếm khí căn bản vốn là môn võ công hộ thể, khi nguy cấp Kiếm khí có thể linh ứng, tự động phát ra bảo hộ thân thể của người đã luyện được phép này.

Cứ theo truyền thuyết thì Càn Khôn kiếm khí còn linh ứng đến nỗi, một khi kẻ luyện được nó lợi dụng Kiếm khí để làm việc tà khuất, hay quá tàn sát sinh linh, không nghĩ gì đến đạo Trời Kiếm khí cũng tự nhiên mất hiệu ngay. Điều này Kim Ngang Tiêu chưa từng có kinh nghiệm, nên không biết hư thực ra sao.

Lại thấy hai lão tăng Vãn, Vô Thánh của Bắc Thiếu Lâm khi thấy Kiếm khí thì nhảy lùi ngay lại. Nhưng Kiếm khí đã vọt đuổi theo, mười luồng kiếm như mười sợi chỉ bạc, nhằm người hai lão tăng bắn tới.

Tuy không làm sao địch nổi Kiếm khí, hai lão tăng đành nhảy tránh, thì thổ thân pháp khinh công tuyệt luân. Nhưng mười luồng kiếm thần diệu chia ra làm mười phía chặn đánh mau như điện chớp.

Hai lão tăng cùng đường phải nhảy lên Phật đài. Nơi đây sẵn có những cây nến đồng to lớn như những cột nhà, hai lão tăng liền nắm lấy, tạm làm binh khí chống đỡ.

Keng... keng... mấy tiếng liên hồi. Những cây nến đồng cũng bị chém đứt, thành mấy khúc, “ầm” một tiếng, cả một cột chùa bằng đá, lớn bằng hai người ôm, cũng bị chém đứt đôi.

Hai lão tăng cùng rú lên một tiếng thảm thiết, hai tay buông xuôi, nhắm mắt chờ chết.

“Ầm... ầm” cả một tường đá sau Phật đài bị Kiếm khí chém đổ, sau đó tiếng xoe xoe im hẳn, Kiếm khí đã thu lại rồi.

Cũng may Kim Ngang Tiêu không có ý giết người nên đến ...

(Thiếu từ trang 190 - 199)

... lập thành trận thế uy nghiêm, bao vây chặt hướng đông và hướng nam

Kim Ngang Tiêu chưa hết ngạc nhiên thì ở phía Bắc đã có tiếng pháo lệnh nổ vang, rồi tiếng Độc Cước Lão Nhân sang sang như chuông đồng văng tới :

- Khái bầm Chương môn nhân, anh em Ngũ Quỷ môn đến tiếp ứng chậm trễ, xin Chương môn nhân tha tội.

Đệ tử Ngũ Quỷ môn trên một trăm người đã từ khu rừng gần đó, lũ lượt kéo ra, người nào cũng cầm binh khí sáng quắc lấp lánh dưới ánh nắng nhạt.

Thì ra Cái bang và Ngũ Quỷ môn đã kéo đến chùa Bắc Thiếu Lâm từ bao giờ mà không ai hay biết.

Còn ở phía tây tường không có người, không ngờ trong chớp mắt đã thấy bóng người thấp thoáng từ xa phi thân lại nhanh như chớp. Đến lúc những người này đứng lại, dần thành hàng dài để bao vây.

Kim Ngang Tiêu kinh ngạc vô cùng, nhận thấy đó toàn là những nhân vật võ lâm, đi đầu là một ông già cụt tay, đầu râu trắng như tuyết.

Người đó chẳng phải ai xa lạ chính là Thiên Diệu Thần Cái của Cái bang.

Nhưng bên cạnh Thiên Diệu Thần Cái còn có các cao thủ võ lâm như Túy Phật Thiên Hồ, Giang Nam Tửu Quỷ. Cả Bách Trượng thiền sư phái Nga Mi cùng các nhân vật tiền bối các môn phái khác như Không Động, Hoa Sơn, Võ Đang, Điểm Thương v. V... đều có mặt.

- A di đà Phật! Anh em bản tăng chờ lệnh phát lạc của Kim đại hiệp!

Thật là bất ngờ! Kim Ngang Tiêu vừa ngạc nhiên vừa xúc động, biết ngay là quần hùng đã có nhĩ ý kéo nhau lên Bắc Thiếu Lâm để tiếp ứng cho mình, không ngờ vừa đúng lúc đến bao vây bọn U Minh cung và Câu Hồn bang.

Lúc này bọn U Minh cung - Câu Hồn bang đứng chết lặng kinh hãi rụng rời, bao nhiêu hào khí vừa rồi bay mất hết.

Bọn chúng đã tưởng bao vây được Kim Ngang Tiêu và các lão tăng chùa Bắc Thiếu Lâm, không ngờ trong chớp mắt tình thế thay đổi, hóa ra ngược lại chính bọn chúng lại bị bao vây.

Những thủ hạ Câu Hồn bang và U Minh cung đều che kín mặt bằng vải, nên không rõ nét mặt của chúng ra sao, nhưng trông thái độ của chúng lúc đó, mọi người biết ngay chúng đang kinh hãi tột độ, chỉ định tìm đường tẩu thoát.

Bổng Độc Phật Mê Chân nghiêng răng ken két :

- Hôm nay ta tạm rút lui, hẹn một ngày khác có phen quyết chiến.

Nói đoạn y ra hiệu lệnh, lối một trăm thủ hạ Câu Hồn bang và U Minh cung tập hợp lại, hợp thành đội ngũ như đàn rắn rồi tiến thẳng về phía Bắc là nơi có đệ tử Ngũ Quỷ môn chặn giữ.

Thấy bọn Câu Hồn bang và U Minh cung tiến về phía họ, anh em Ngũ Quỷ môn vẫn đứng im, tay cầm binh khí sẵn sàng chiến đấu.

Năm vị lão già Ngũ Quỷ môn đứng đầu, im như năm pho tượng đá.

Độc Phật Mê Chân bỗng ngửa mặt lên trời cười gay gắt :

- Các người muốn cản đường bọn ta chăng?

- Núi Trùng Lâm hôm nay phải được một phen lưu huyết hay sao?

Năm vị lão già Ngũ Quỷ môn vẫn đứng im, đưa mắt nhìn về phía Kim Ngang Tiêu như chờ lệnh.

Cảnh sát phạt ghê gớm sắp bùng nổ, Kim Ngang Tiêu nhìn quanh một lượt rồi bỗng lên tiếng :

- Anh em Ngũ Quỷ môn! Hãy mở đường cho bọn chúng hôm nay.

Kim Ngang Tiêu không thấy Câu Hồn bang chủ và chủ nhân U Minh cung có mặt ở đây nên chàng không muốn gây cảnh chém giết vô ích. Chàng đã có sẵn chủ ý nên mới ra lệnh như vậy.

Mệnh lệnh của Kim Ngang Tiêu vừa ban ra, đệ tử Ngũ Quỷ môn răm rắp tuân theo ngay. Đoàn người bỗng tách ra làm đôi, thành một lối đi.

Bọn U Minh cung - Câu Hồn bang chẳng nói một lời, theo đường đó thoát khỏi vòng vây, cùng Độc Phật Mê Chân kéo nhau đi mất.

Sau khi bọn U Minh cung - Câu Hồn bang rút đi, Siêu Đức đại sư mới ra mời tất cả quần hào vào trong sân chùa Bắc Thiếu Lâm đàm đạo.

Kim Ngang Tiêu hỏi ra mới biết sau khi chàng ra đi, Thiên Diệu Thần Cái liền cho người đi mời các nhân vật võ lâm đến nghị kế phá Câu Hồn bang và U Minh cung.

Quần hào tụ hội, liền quyết định kéo nhau lên chùa Bắc Thiếu Lâm với ý định thuyết phục Phương trượng đại sư hợp tác trừ ma vệ đạo.

Kim Ngang Tiêu nghe xong liền chấp tay cảm tạ các nhân vật tiền bối :

- Hôm nay Kim mô được thoát khỏi vòng vây là mong ân chư vị. Kim mô không dám quên ơn này.

Các vị tiền bối võ lâm liền cười nói :

- Kim đại hiệp đừng khiêm nhường như vậy. Với võ công cái thế của đại hiệp, mấy trăm tên Câu Hồn bang - U Minh cung có sá gì. Chẳng qua là Kim đại hiệp có lòng nhân hậu trọng nghĩa, không muốn tàn sát sinh linh, lại có ý bảo hộ cho chư tăng chùa Bắc Thiếu Lâm nên không muốn ra tay mà thôi.

Lúc bấy giờ Thiên Diệu Thần Cái mới tiến lên giới thiệu mọi người với Kim Ngang Tiêu.

Ngoại trừ Bách Trượng thiền sư Chương môn nhân phái Nga Mi và các nhân vật tiền bối mà Kim Ngang Tiêu đã biết như Túy Phật Thiên Hồ, Giang Nam Tửu Quý, Phổ Độ thiền sư v. v... còn các nhân vật khác đại diện cho các đại môn phái như Không Động, Hoa Sơn, Võ Đang, Thiên Thai, Điểm Thương...

Thì ra các môn phái này đều mang họa như nhau. Đại đa số các đệ tử đều bị Câu Hồn bang và U Minh cung lôi cuốn, có môn phái ngay cả Trưởng môn nhân cũng đi theo chúng, thành ra những người còn lại, toàn là những nhân vật chính trực quang minh, một lòng son sắt quyết không chịu theo chúng.

Một phần những người này đã bị Câu Hồn bang chủ hay chủ nhân U Minh cung ra tay sát hại. Còn những người thoát hiểm, thân đơn thể cô đành phải trốn lánh ở một nơi. Mãi sau nhờ có sự liên lạc của đệ tử Cái bang, truyền “Võ Lâm Thư” của Thiên Diệu Thần Cái, những người đó mới lần lần xuất hiện đến tụ họp với Cái bang mưu đồ đại sự.

Chùa Bắc Thiếu Lâm liền dọn tiệc chay. Mọi người vui vẻ nhập tiệc. Cũng trong bữa ăn này, các nhân vật võ lâm mới bàn đến đại sự.

Trước hết Bách Trượng thiền sư đứng lên nói :

- A di đà Phật! Bần tăng ở Thiên Phật tự mấy ngày trước đây được nghe hung tin vô cùng bi đát cho võ lâm, hôm nay bần tăng đến đây là có ý báo tin đó cho các chư vị.

Quần hào nghe mấy lời trịnh trọng đó liền im phăng phắc. Bách Trượng thiền sư là nhân vật uy tín như thế nào, mọi người đều biết rõ. Ai cũng hiểu ngay rằng đây là một việc vô cùng trọng đại, nên cùng chú ý lắng tai nghe.

Bách Trượng thiền sư nhìn quanh một lượt rồi trầm giọng nói tiếp :

- Tai kiếp của võ lâm đã đến rồi. Câu Hồn bang và U Minh cung đã định đến ngày Trùng Cửu này (mùng chín tháng chín) sẽ đại khai diễm lễ, làm lễ tuyên cáo thành lập Trung Nguyên Duy Nhất Đại Môn Phái!

Mọi người kêu lên một tiếng “à”, ngơ ngác nhìn nhau. Lúc đó đã vào trung tuần tháng tám, từ nay đến ngày Trùng Cửu chỉ còn lối hơn hai chục ngày nữa, phải đối phó làm sao?

Bách Trượng thiền sư lại nói tiếp :

- Nhưng còn việc nguy hiểm hơn nữa. Bần tăng được tin rằng ngày hôm đó Câu Hồn bang và U Minh cung sẽ phân phát cho bọn đệ tử và những người theo chúng một tín hiệu gọi là “Thanh Trúc phù”. Việc này sẽ gây đại họa cho võ lâm vì cũng từ ngày hôm đó, đệ tử Câu Hồn bang và U Minh cung được lệnh bốn tẩu giang hồ, gặp những người nào trong võ lâm không có “Thanh Trúc phù” liền được lệnh giết ngay.

Mọi người nghe tin kinh hãi, rùng mình.

Thiên Diệu Thần Cái nói :

- Đây chính là âm mưu của chúng tận diệt võ lâm, để từ nay trên chốn giang hồ không còn một phái võ nào khác, ngoài môn phái của chúng.

Giang Nam Tửu Quý bỗng đứng lên nói :

- Tại hạ còn được nghe tin bọn Câu Hồn bang - U Minh cung đã cấu kết với một nhân vật có thế lực rất lớn trong triều đình.

Quần hào biến sắc. Nên nhớ thời đó là triều đình nhà Nguyên tức là vua Mông Cổ dị tộc. Người Hán rất đau lòng, mấy phen tìm cách nổi lên, nhưng đều bị triệt hạ. Bởi vậy, việc cấu kết với triều đình là việc đại sỉ nhục cho võ lâm.

Bách Trượng thiền sư trầm giọng nói :

- Giang Nam cư sĩ nghe tin rất đúng. Bần tăng đã biết tất cả mọi hành động của Câu Hồn bang và U Minh cung là do sự sai khiến của triều đình nhà Nguyên. Bọn vua quan Mông Cổ biết võ lâm có nhiều anh hùng chí sĩ mưu đồ phục quốc, cho nên chúng mới đặt ra âm mưu này nhằm triệt hạ võ lâm Trung Nguyên.

Kim Ngang Tiêu vẫn ngồi yên lúc này bưng giận nói :

- Bọn Câu Hồn bang - U Minh cung cam tâm thông đồng với giặc, mãi quốc cầu vinh, thật đáng giận vô cùng.

Quần hào nhiệt quyết, khí phách ngang tàng đều là những trung quân ái quốc, nghe nói liền nhao nhao cả lên. Có người nóng giận đã thét lớn.

- Phải giết hết bọn cầu trệ đó!

- Câu Hồn bang - U Minh cung đáng chết.

Bách Trọng thiên sư liền nói :

- Hôm nay chúng ta họp nhau ở đây là cốt để bàn mưu tính kế, hợp lực ra tay khử trừ bọn tà ác. Bần tăng chắc hẳn chư vị cùng đồng ý trừ ma vệ đạo.

Lập tức muôn ngàn tiếng thét :

- Đồng ý!

Thiên Diệu Thần Cái mỉm cười từ tốn nói :

- Thật ra trước khi lên đây, tất cả anh em đã một lòng giết địch rồi. Lão phu chỉ muốn xin Phương trượng đại sư chùa Bắc Thiếu Lâm nói cho một lời.

Lập tức Siêu Đức đại sư đứng lên nói :

- Việc trừ ma vệ đạo là nhiệm vụ chung của võ lâm. Môn phái Bắc Thiếu Lâm chúng tôi chỉ là một chi phái của Thiếu Lâm chính tông, nhưng quyết không chịu thua kém ai.

Quần hào cất tiếng hoan nghênh. Thấy tất cả đều một lòng chống U Minh cung và Câu Hồn bang, các nhân vật tiền bối võ lâm hân hoan vô cùng.

Siêu Đức đại sư nói :

- Các môn phái chính thống võ lâm ngày nay hợp lực khai trừ bọn tà ác. Bần tăng thiết tưởng trước khi luận bàn đại kế, chúng ta phải cử ra một nhân vật tài đức, lãnh đạo quần hào.

Mọi người vỗ tay khen phải. Bách Trọng thiên sư nói :

- Bần tăng cùng có ý nghĩ như vậy từ trước. Buổi họp này cần nhất là phải bầu ra một vị Võ lâm Minh chủ.

Quần hào im lặng, nhưng muôn mắt đổ dồn về phía các nhân vật tiền bối. Chương môn nhân các môn phái. Có điều là đại đa số các cặp mắt đều hướng về một thiếu niên anh tuấn ngồi kế cận Siêu Đức đại sư và Bách Trọng thiên sư. Thiếu niên đó chính là Kim Ngang Tiêu.

Sự thật, các nhân vật tiền bối danh tiếng chấn động võ lâm không thiếu gì, nhưng tìm được nhân vật tài đức song toàn lại được sự đồng ý của mọi người không phải là dễ.

Bách Trọng thiên sư, Phổ Độ thiên sư, Thiên Diệu Thần Cái, Siêu Đức đại sư và Túy Phật Thiên Hồ không hẹn mà nên cùng đưa mắt nhìn nhau và cùng gật đầu như đã hội ý.

Bách Trọng thiên sư liền đứng lên nói :

- Bần tăng xin tiến cử một người rất xứng đáng làm Minh chủ của chúng ta. Người này chẳng những võ công cái thế, anh hùng vô địch thiên hạ mà tâm địa thuần lương, gan bền dạ sắt lại thêm đức rạng bốn phương..

Túy Phật Thiên Hồ bỗng cười hô hô :

- Thiên Phật! Ông đừng kéo dài nữa, một nhân vật như vậy quả là xứng đáng nhất rồi. Xin nói ngay tên cho.

Bách Trọng thiên sư mỉm cười :

- Nhân vật đó chẳng phải ai xa lạ, chính là Kim Ngang Tiêu đại hiệp, Bang chủ Cái bang và Chương môn nhân Ngũ Quỷ môn đó vậy. Bần tăng trân trọng mời Kim đại hiệp lãnh nhiệm vụ Minh chủ võ lâm, điều khiển quần hùng diệt địch.

Tên Kim Ngang Tiêu vừa thốt ra, muôn ngàn tiếng hoan hô nổi lên như sấm động.

Sự thật đa số những nhân vật tụ hội ở đây đều là đệ tử Cái bang và Ngũ Quỷ môn, làm sao họ không vui mừng thấy sự tiến cử đó?

Một phần khác là các vị lão tăng và đệ tử Bắc Thiếu Lâm. Những người này đối với Kim Ngang Tiêu nghịch ý lúc ban đầu đã tan biến hết. Họ lại không quên chính chàng đã cứu thoát các vị lão tăng khỏi độc thủ của Độc Phật Mê Chân. Bởi vậy Bắc Thiếu Lâm cũng tán thành nhiệt liệt.

Nhưng người hoan nghênh hơn hết có lẽ là Siêu Di thượng nhân. Vị lão tăng này đã thực sự hối cải thấy Kim Ngang Tiêu chẳng những không hiểm thù mà còn ra tay cứu mình thoát chết, nên bao nhiêu lòng ái mộ quý mến đều dồn cả vào Kim Ngang Tiêu.

Còn những nhân vật khác đã biết tài năng Kim Ngang Tiêu quả là xuất chúng, đáng mặt là đệ nhất lưu cao thủ, chỉ có chàng mới đủ công lực chống lại được Câu Hồn bang chủ và Chủ nhân U Minh cung.

Bởi thế mấy trăm người như một đều tán thưởng nhiệt thành.

Kim Ngang Tiêu nghe Bách Trọng thiên sư đề cử mình, chàng vừa kinh hãi, vừa xúc động, vội đứng lên để tìm lời khước từ, nhưng tiếng hoan hô kéo dài như sấm động, khiến chàng không nói được một lời.

Khi tiếng hoan hô dịu đi, Kim Ngang Tiêu chưa kịp lên tiếng thì Túy Phật Thiên Hồ đã lớn tiếng :

- Kim đại hiệp, không được từ chối, phụ lòng đề cử của Bách Trọng thiên sư.

Các nhân vật tiền bối mỗi người nói một câu, thành rồi ồn ào hẳn lên.

Sau cùng Kim Ngang Tiêu cương quyết xua tay nói :

- Đa tạ chư vị cao tăng tiền bối có lòng tiến cử, nhưng văn tiền bối thiết nghĩ nhiệm vụ Minh chủ võ lâm, đứng đầu các môn phái chẳng phải là nhiệm vụ dễ dàng. Văn bối tuổi còn non, tài hèn đức mỏng, quả là không dám liều lĩnh nhận lãnh trọng trách như vậy. Văn bối thấy chỉ có Bách Trọng thiên sư...

Bách Trọng thiên sư mỉm cười ngắt lời chàng :

- Kim đại hiệp quá khiêm nhường mà nói như vậy thôi. Bản tăng thiết nghĩ luận về võ công, trên đời này không ai có thể địch nổi tám thần công lực của đại hiệp, còn về đức độ mấy năm qua, đại hiệp một mình kiên gan bền chí chống Câu Hồn bang, tạo thành một giai thoại của võ lâm. Bản tăng nói thật, luận về bất cứ phương diện nào bản tăng cũng còn kém xa Kim đại hiệp.

Kim Ngang Tiêu càng thêm luống cuống, liền đề cử đến Siêu Đức đại sư, rồi Phổ Độ thiên sư, Thiên Diệu Thần Cái... nhưng tất cả đều từ chối, trăm người như một đều nói chỉ có Kim Ngang Tiêu mới xứng đáng làm Võ lâm Minh chủ.

Thấy chàng từ chối mãi, Thiên Diệu Thần Cái liền lớn tiếng :

- Bang chủ, thời giờ đã cấp bách lắm rồi, họa kiếp võ lâm trong khoảnh khắc, xin đừng từ chối nữa để quần hào an tâm.

Bạch Thiên Vân là anh em kết nghĩa với Kim Ngang Tiêu lúc này cũng đến bên chàng khẽ nói :

- Người anh hùng làm việc đâu có kể gì đến tiểu tiết. Hiền đệ đừng từ nan nữa, phụ lòng các nhân vật tiền bối.

Kim Ngang Tiêu không biết nói sao, đành thừa người ra suy nghĩ.

Siêu Đức thiên sư thấy vậy lớn tiếng :

- Xin chư vị hãy hoan hô Kim đại hiệp, Võ lâm Minh chủ!

Tức thì tiếng hoan hô vang như sấm.

Kim Ngang Tiêu biết không thể từ chối được nữa, đành chấp tay vái tạ :

- Văn bối tài hèn đức kém, mạnh dạn lãnh trọng trách, xin chư vị sẵn lòng chỉ giáo những sai lầm.

Một buổi lễ đơn giản được tổ chức ngay để chính thức tôn Võ lâm Minh chủ.

Sau đó quần hào tạm thời dừng chùa Bắc Thiếu Lâm làm bản doanh tụ hội. Một mặt phái đệ tử Cái bang và Ngũ Quỷ môn đi khắp mọi nơi thám tra xem sào huyệt bí mật của Câu Hồn bang và U Minh cung ở đâu, một mặt cho người đi đưa võ lâm thư, mời thêm các bậc võ lâm cao thủ còn ẩn náu chốn thâm sơn, để cùng về tụ tập tại chùa Bắc Thiếu Lâm nghị kế phá địch cứu nguy cho võ lâm.

Bạn đang đọc truyện *Cự Linh Thần Chương* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 27: Mê Hồn cốc

Ngày Trùng Cửu là ngày lễ cổ của dân Trung Nguyên. Tùy theo địa phương người ta làm lễ khác nhau theo tập quán của mỗi nơi, nhưng chung quy dân chúng chọn ngày đó để làm lễ cúng gia tiên, cùng thăm mộ những người đã khuất, đại để cũng như tiết Thanh Minh vậy. Có điều khác là ngày Thanh Minh người ta tảo mộ ông bà cha mẹ hay thân nhân, còn lễ Trùng Cửu dành để viếng mộ các vị danh thần hay các nhân vật lịch sử được tôn thờ như thần thánh.

Ngày Trùng Cửu năm đó, dân chúng các tỉnh Tứ Xuyên cũng làm lễ như mọi năm, tục lệ ở đây dùng một ngày trước để đi thăm viếng các di tích lịch sử hay các mộ phần của các danh tướng đời trước, nên ngay từ ngày sáng sớm ngày mùng tám, ngoài quan đạo đã có vẻ tấp nập khác thường.

Tuy nhiên, người dân địa phương ở huyện Từ Quang tỉnh Tứ Xuyên hôm đó không khỏi ngạc nhiên khi thấy ngoài quan đạo có nhiều người qua lại, toàn thị là người xa lạ, không phải người ở phương này. Có điều hôm đó là ngày tết cổ nên người ta chỉ làm lạ đôi chút, rồi lại bỏ qua ngay, người nào người nấy bận lo việc gia đình của mình.

Nếu những dân cư địa phương chú ý, họ sẽ còn ngạc nhiên hơn nữa vì thấy những đoàn người lạ đó toàn đi về phía Phong Ba lãnh thuộc dãy Ngụy Vân Sơn, ở cách huyện lỵ Từ Quang lối tám chục dặm về phía Đông nam.

Phong Ba lãnh có di tích cổ điển gì khiến nhiều người chọn ngày Trùng Cửu đi về phía đó như vậy! Tuyệt nhiên không có gì.

Hơn nữa, đối với cư dân địa phương ở miền núi này, Phong Ba lãnh là nơi hoang vu đáng sợ nhất, hàng năm không có người qua lại bao giờ.

Phong Ba lãnh chính là chốn rừng thiên nước độc, một vùng núi cao ngất, rừng cây rậm rạp, càng đi sâu vào trong càng thấy hình thế núi non hiểm trở.

Phong Ba lãnh không có cư dân, mà ngay cả những thợ săn hay tiểu phu kiếm củi, cũng không dám đi sâu trong miền đó bao giờ.

Phàm những miền rừng núi hoang vu không ai qua lại, thường hay phát sinh ra những truyền thuyết rợn người. Dân cư huyện Từ Quang không biết từ bao đời trước đã truyền tụng một chuyện hoang đường, nói rằng ở giữa Phong Ba lãnh có một thung lũng tên gọi Mê Hồn cốc, là sào huyệt của quỷ ma.

Cứ theo truyền thuyết thì ở Mê Hồn cốc có một Ma Vương sống đã mấy trăm năm, tụ họp một lũ yêu ma làm bộ hạ, thường đi ra ngoài bắt lương dân về hút máu ăn thịt, xương chất thành đống, nên trong Mê Hồn cốc còn có một nơi gọi là Bạch Cốt Cô Lôu, tức là một nơi tích trữ toàn xương người thành núi.

Truyền thuyết ăn sâu vào óc mê tín dị đoan của dân cư địa phương, nên không có ai dám mạo hiểm đến đó thăm dò.

Lời đồn đại như vậy còn ai dám bén mảng. Ngay cả những thôn ấp nhỏ ở gần Phong Ba lãnh cũng kinh hãi dọn đi nơi khác xa hơn, ác danh của địa phương này cứ thế lan rộng.

Phong Ba lãnh ghê gớm như vậy mà có nhiều người lạ đi về phía đó. Việc gì đã xảy ra.

Trời đã ngã tối. Đêm mùng tám, trong các khu rừng âm u xung quanh Phong Ba lãnh có những bóng người thấp thoáng, hành động cực kỳ bí mật, như những bóng ma.

Những bóng người tiến đến mỗi lúc một đông. Họ họp nhau lại thành từng toán, và rải rác khắp khu rừng, chỗ nào cũng có toán người như vậy.

Tuy chia từng toán nhưng sự liên lạc thật chặt chẽ như thể một đạo quân cùng tiến.

Toán người ở phía bắc đông nhất, có tới hơn một trăm người. Tất cả đều im lặng, không một tiếng xì xào.

Khoảng đầu trống canh hai, giữa toán người đó, một giọng trầm khê hỏi :

- Mọi người đến đủ chưa?

Một giọng của một vị lão già kính cẩn đáp :

- Khái bẩm Bang chủ, vừa có tin liên lạc, mọi người đều đông đủ. Các toán tây, nam, đông đều đến cả vị trí sẵn sàng.

- Tốt lắm, Trưởng lão hãy mật truyền khẩu lệnh: đứng như kẻ hoạch đã định, giờ Ngọ ngày mai, chúng ta nhập Mê Hồn cốc.

Tiếng ông già do dự :

- Bang chủ, chúng ta có nên tiến vào trước giờ đó không?

Giọng người trẻ nghiêm nghị đáp :

- Không nên. Bọn Câu Hồn bang và U Minh cung đã định đứng giờ Ngọ cử hành điển lễ. Ta cũng theo đúng giờ đó đến nơi để kịp dự... đại lễ của

chúng. Bồn nhân muốn các ma đầu phải tụ hợp ở một chỗ để tiện bề hành động, khỏi phải lùng kiếm chúng mất công.

- Bang chủ cao kiến rất hợp lý. Thuộc hạ truyền ngay mật lệnh.

- Phiền Trưởng lão khó nhọc một phen.

Sau đó tiếng nói im bặt, chỉ còn dáng người thoáng giữa rừng cây.

Đĩ nhiên những toán người đó là quần hào võ lâm, dưới quyền lãnh đạo của Kim Ngang Tiêu, Minh chủ của võ lâm, tụ hợp lại diệt trừ bọn Câu Hồn bang và U Minh cung.

Khoảng đầu tháng chín, do đệ tử Cái bang mật báo, quần hào ở chùa Bắc Thiếu Lâm đã được biết rõ sào huyệt bí mật của Câu Hồn bang đặt trong Mê Hồn cốc ở Phong Ba lãnh. Liên sau đó kế hoạch tấn công được ấn định.

Quần hào chia ra làm bốn đại toán, tiến theo bốn phía Đông, Nam, Tây, Bắc, sẵn sàng đột nhập Mê Hồn cốc đúng giờ Ngọ của ngày Trùng Cửu. Kim Ngang Tiêu thân hành lãnh đạo đệ tử Cái bang và một số đệ tử Ngũ Quỷ môn, tiến vào hướng Bắc là hướng cửa chính của Mê Hồn cốc.

Còn ba toán kia gồm các đệ tử Bắc Thiếu Lâm, các cao thủ đại môn phái, chỗ nào thiếu lại do đệ tử Ngũ Quỷ môn và Cái bang bổ khuyết. Mỗi toán đều do bậc tiền bối võ lâm lãnh đạo, nhưng toàn thể phải tuân lệnh thống nhất của Minh chủ Kim Ngang Tiêu.

Trong ba toán này, toán thứ nhất do Siêu Đức đại sư, Phương trưởng chùa Bắc Thiếu Lâm lãnh đạo, gồm các đệ tử Bắc Thiếu Lâm.

Toán thứ hai gồm có phần lớn đệ tử Ngũ Quỷ môn, các nhân vật võ lâm, do Thiên Diệu Thần Cái lãnh đạo. Còn toán thứ ba gồm toàn cao thủ các môn phái, do Bách Trượng thiền sư lãnh đạo.

Trước khi đến bao vây Phong Ba lãnh quần hào đã nghị kế tiến công sắp đặt có quy củ, chẳng khác gì bốn đạo binh hùng mạnh, nên lúc đến nơi toán nào vào toán ấy, đội nào vào đội ấy, trật tự vô cùng.

Ngoài ra, các vị Trưởng lão Cái bang lại lãnh nhiệm vụ liên lạc, nên cả bốn toán hành động thống nhất, không có chút nào sai lạc.

Đêm mùng tám, quần hào chia nhau canh gác, người nào xong phận sự, ngồi dưới gốc cây hành công dưỡng thần. Cả một đoàn gồm ba trăm người hành động bí mật, nhưng vì đông người, sợ không bảo toàn được tung tích, có thể bị đối phương nhìn thấy.

Bởi vậy, các vị Trưởng lão Cái bang đã bang định kế hoạch với Kim Ngang Tiêu, đề ra lệnh tăng gia canh phòng trong lúc đêm tối, sợ địch bất thần đánh úp.

Nhưng suốt đêm đó, không có sự gì khác lạ xảy ra. Mọi người hơi ngạc nhiên, nhưng cho là chưa tiến vào đất địch nên chưa có động.

Sáng hôm sau, đúng ngày Trùng Cửu, Kim Ngang Tiêu hạ lệnh giờ lương khô ra ăn uống từ sáng sớm. Đoàn mọi người sắp đặt gọn gàng, sắp sửa lại binh khí chờ lệnh tiến công.

Vào đúng trưa hôm đó, bốn toán anh hùng theo kế hoạch định từ trước, chỉ ra làm bốn mặt, cùng kéo cả vào Mê Hồn cốc.

Đường đi vào trong cốc hiểm trở khó khăn lại phải vượt qua một dãy núi bọc ngoài, cao như bức tường thành không lồ.

Mỗi người đã chủ định sẵn, nên hết sức đề phòng những toán quân canh gác phía ngoài. Nhưng các toán tiên phong đi không gặp trở ngại, ngay những nơi hiểm trở nhất, có thể dùng làm nơi bố trí mai phục, cũng không thấy bóng quân địch ở đâu.

Các vị Trưởng lão Cái bang kinh lạ không thấy vọng canh nào của đối phương :

Có người nói :

- Bọn Câu Hồn bang và U Minh cung quá tự tin, không đặt người canh phòng phía bên ngoài, chúng quả đến ngày tuyệt mật.

Nhưng Ngô trưởng lão nét mặt nghiêm nghị khẽ nói :

- Câu Hồn bang chủ quỷ kế đa đoan, không biết chừng chúng có mưu kế gì đây.

Tri đường chủ nóng nảy nói :

- Dù chúng có quỷ kế gì, chúng ta cũng quyết vào tận sào huyệt của chúng, diệt trừ bọn ma đầu, không để sót một tên nào.

Ba toán khác cũng ở trong tâm trạng tương tự, vì không thấy quân địch cản đường. Nhưng các nhân vật tiền bối võ lâm đều là những tay giang hồ lão luyện, thấy sự khả nghi chẳng dám coi thường, lập tức hạ lệnh tăng gia đề phòng cảnh giác.

Vào khoảng một tiếng đồng hồ sau, cả bốn toán đã vượt qua khỏi dãy núi. Sau khi nổi ám hiệu chờ cho toàn thể quần hào cùng lên tới đỉnh núi, Kim Ngang Tiêu mới hạ lệnh cho tiến xuống thung lũng trước mặt, tức là nơi gọi là Mê Hồn cốc.

Bốn toán người lúc này đã trông thấy nhau, hợp thành từng đoàn người trông như bốn con rắn lớn, cùng từ mặt Tây nam đổ xuống Mê Hồn cốc.

Xuống đến lưng chừng núi, mọi người đã thấy Mê Hồn cốc hiện rõ trước mặt.

Đột nhiên từ giữa Mê Hồn cốc vọt lên ba cây pháo lệnh, bay thẳng lên trời rồi nổ bùng bùng, nghe như tiếng sấm động.

Biết rằng địch đã phát hiện, mọi người dừng lại, nhìn xuống thung lũng quan sát.

Quang cảnh trước mặt khiến cho quần hào kinh ngạc không khỏi thấy chút lo ngại. Bởi vì bọn Câu Hồn bang và U Minh cung đã giàn thành thế trận từ bao giờ.

Nguyên Mê Hồn cốc rất rộng, nhưng phân nửa là một rừng trúc rậm rạp, còn một nửa là bãi đất rộng mênh mông, như thể một bãi thao trường có thể chứa hàng vạn quân sĩ.

Sau rừng trúc là một loạt các tòa nhà cổ kính, không biết xây cất từ bao giờ và những căn nhà mới cất, tựa như một thôn trang nhỏ.

Tất cả những tòa nhà này đều treo đèn kết hoa, rõ ràng là cảnh đại lễ.

Nhưng ngoài rừng trúc, bất đâu nơi bãi đất rộng là một kỳ đài rất lớn.

Bọn Câu Hồn bang, U Minh cung đông có tới năm trăm người đã dàn thành thế trận ở đây. Dưới ánh nắng gay gắt, binh khí lấp lánh sát khí rợn người.

Thế trận đông như bình bát quái, phía ngoài tám cửa đều có đệ tử Câu Hồn bang hay U Minh cung chia nhau đứng. Từ mỗi cửa vào đến kỳ đài có đến mười cao thủ cầm gươm sáng quắc.

Bọn Câu Hồn bang đeo mặt nạ bằng đồng còn U Minh cung bịt mặt. Tất cả đều trang phục quái lạ, hình dung lạ thường, tất cả đều đứng im phăng phắc như tượng gỗ, y hệt như một lũ quỷ từ Diêm phủ vừa chui lên xuất hiện giữa thanh niên bạch nhật.

Tám cửa vào trận đều có cao thủ trấn giữ, khí thế uy nghiêm, sát khí đằng đằng, bóng gươm đao rợp trời.

Mới nhìn qua tưởng là thế trận thường nhưng khi quan sát kỹ, thấy biến hóa ảo diệu, quả là một loại kỳ môn trận pháp.

Chủ trận chiếm ngay kỳ đài, lúc này cũng xuất hiện đủ bộ. Câu Hồn bang chủ ngồi ghế chính giữa. Dưới một loạt tán lộng, cờ xí, coi như một vị tướng soái. Hai bên tả hữu Câu Hồn bang chủ là hai nhân vật mặc y phục trắng từ đầu đến chân, mặt cũng trùm vải trắng không biết rõ diện mạo như thế nào. Nhưng chỉ nhìn qua cách phục sức, quần hào đã hiểu ngay đó là vợ chồng chủ nhân U Minh cung, Thiên Nam Nhất Hiệp Cổ Ứng Long và Vạn Độc Thân Cô Đồ Thương Lăng.

Nhưng xung quanh Câu Hồn bang chủ còn nhiều nhân vật để lộ diện, mặc đại bào. Đó là Phi Long thư sinh, Áo Ma đầu đà. Lãnh Xà bà bà, cùng một loạt những ma đầu khét tiếng của võ lâm. Một vài nhân vật chính là phái đã nghe theo lời dụ dỗ hay bị uy hiếp, lúc này cũng có mặt trên kỳ đài. Những người này vì danh phận khá cao nên khỏi phải gia nhập hàng đệ tử đứng dưới trận.

Quần hào đứng sững người nhìn thế trận của đối phương trong lòng chẳng khỏi nghi ngại. Quả nhiên thanh thế của Câu Hồn bang và U Minh cung chẳng phải là nhỏ.

Các nhân vật tiền bối lãnh đạo các toán quần hào lúc này đã đến bên Kim Ngang Tiêu cùng chàng quan sát thế trận.

Bỗng nhiên Thiên Diện Thần Cái chau mày nói :

- Hai kẻ ngồi trên ghế ngay bên hữu kỳ đài là người nào mà lão phu không được rõ.

Các nhân vật tiền bối nghe nói chú ý nhìn, quả nhiên thấy hai nhân vật quái dị, một nam một nữ, tuổi không biết bao nhiêu, có thể đến gần một trăm tuổi, nhưng hình dung cổ quái. Tóc dài xói ngang vai, người gầy dẹt, nước da đen nhánh, trông như hai con quỷ.

Quần hào kinh ngạc, vì không hiểu lai lịch hai ma đầu đó, nhưng xét theo lối ngồi của cả hai, mọi người hiểu hay đó là hai nhân vật được đối đãi vào hàng thượng khách, quý trọng vô cùng.

Bách Trọng thiên sư ngấm nhìn một hồi, bỗng cất tiếng kinh dị nói :

- Quái lạ, không lẽ hai lão ma này còn sống đến bây giờ...

Kim Ngang Tiêu gượng cười tiếp lời Bách Trọng thiên sư :

- Thiên sư nhận xét không sai. Hai ma đầu đó chính là Thiên Địa Tuyệt Nhân Ma mà đa số anh em Ngũ Quỷ môn đã nhận biết.

Địa Tuyệt Nhân Ma tức là lão quái bà đã xuất hiện trên Kim Đỉnh tự rồi sau đuổi theo Kim Ngang Tiêu và ra tay đấu lực với Hắc Cốt Ma Nương. Còn Thiên Tuyệt Nhân Ma chính là lão quái đã định cướp kiếm trong đại hội của Câu Hồn bang trên Tam Đầu sơn, nhưng rút cuộc bị thất bại vì tay Kim Ngang Tiêu.

Đôi lão quái này xưa nay ngang tàng, hành động tự lập, không chịu kéo bè kết phái với ai bao giờ. Chỉ vì Thiên Tuyệt Nhân Ma bị thất bại về tay Kim Ngang Tiêu một lần nên y căm hận, quyết tìm Kim Ngang Tiêu trả thù cho bằng được.

Câu Hồn bang chủ là tay xảo quyệt, quỷ kế đa đoan, nên sau khi biết chuyện vội tìm đến đôi ma đầu đề nghị kết liên, một mặt hứa tìm bằng được Kim Ngang Tiêu để y trả hận cũ. Quả nhiên Song ma thuận lời ngay, tạm thời đóng vai thượng khách của Câu Hồn bang và U Minh cung.

Các nhân vật tiền bối nghe rõ lai lịch của hai tên ma đầu cái thế, trong lòng đã thấy kinh hãi thẳm. Vì ác danh của Thiên Địa song ma đã được truyền tụng trong võ lâm mấy chục năm liền, võ công của cả hai lại cao đến độ bất khả trắc, nếu hai ma đầu liên thủ, e khó lòng địch nổi.

Trong lúc quần hào còn đang kinh dị ngắm nhìn trận thế của đôi phương, bỗng thấy một chuỗi cười lạnh lạnh rợn người từ Mê Hồn cốc vọng tới. Đó là tiếng cười của Câu Hồn bang chủ.

Từ chốn kỳ đài đến chỗ quần hào đứng khoảng cách rất xa, vậy mà tiếng cười của Câu Hồn bang chủ vọng đến nghe rõ mồn một, kẻ võ công tầm thường còn thấy đỉnh tai nhứt óc, như vậy đủ hiểu nội lực của Câu Hồn bang chủ sung mãn dường nào.

Nghe tiếng cười đó Kim Ngang Tiêu giật mình nghĩ thẳm: Công lực của Câu Hồn bang chủ lại tinh tiến thêm một tầng nữa cũng như gã anh cả luyện thêm được Hồng Nê xích chưởng, chắc hẳn trong thời gian qua gia đình Câu Hồn bang chủ có luyện thêm võ công.

Chợt nghĩ tới một việc, Kim Ngang Tiêu bỗng rùng mình, toát mồ hôi trán. Chẳng lẽ đã hiểu Câu Hồn bang chủ vì sao có công lực cao thâm hơn trước.

Giữa lúc đó, tiếng cười của Câu Hồn bang chủ đã dứt, y dùng phương pháp truyền âm, vận dụng kinh lực vào âm thanh nói vọng với giọng nói the thé :

- Kim tiểu tử, lũ trọc đầu và mấy tên ăn mày sắp chết kia, bọn tọa chờ đợi các ngươi ở đây đã lâu rồi, các ngươi có biết không?

Quần hào nghe nói rùng mình đánh thót một cái. Mọi người đã đinh ninh đến đây tấn công bất thần đối phương, chẳng ngờ đối phương đã biết từ trước, ung dung sắp đặt chờ đợi. Như vậy chẳng phải đã rơi vào bẫy của đối phương rồi hay sao?

Tiếng cười lạnh lạnh của Câu Hồn bang chủ lại vọng tới :

- Ha... ha... các ngươi đã trúng phải kế của Câu Hồn bang chủ rồi. Các ngươi tưởng đã tự lực dò thám được bản bang ở Mê Hồn cốc hay sao? Các ngươi bỗng dưng được biết ngày Trùng Cửu là ngày khai bang đại diện của bản bang, có phải là tình cờ đâu. Nếu bản Bang chủ không hạ lệnh cho thuộc hạ cố ý tiết lộ những điều ấy, làm sao các ngươi biết được?

Mọi người nghe đến đây bỗng bừng tỉnh ngộ. Quả thật đệ tử Cái bang bỗng dưng được nghe thấy tin tức, báo cáo về bản doanh rất nhiều, còn trước đó mặc dầu biết bao công phu dò thám điều tra, không ai biết Câu Hồn bang và U Minh cung lập sào huyệt ở đâu.

Tiếng nói của Câu Hồn bang chủ lại vọng đến :

- Chẳng qua bản Bang chủ muốn các ngươi đến đây nạp mạng, nên mới dùng một kế nhỏ để cho đệ tử bản bang loan truyền tin tức, dẫn dụ các ngươi đến đây, hầu khỏi phải đi tìm từng bọn các ngươi thanh toán. Ha... ha... Trung Nguyên Duy Nhất Võ Lâm Đại Phái sẽ mở thịnh điển khai bang vào ngày Trùng Cửu hôm nay thật, nhưng không phải như các người dự đoán. Đại điển hôm nay sẽ cử hành chậm một chút, nhưng ta sẽ dùng máu của các ngươi để tế cờ.

Giọng nói the thé của Câu Hồn bang chủ lạnh lùng tàn độc khiến ai nghe thấy cũng phải rùng mình. Quả nhiên hôm nay, bao nhiêu hung tính độc ác của Câu Hồn bang đã bộc lộ ra lời nói, không còn giữ gìn gì nữa.

Kim Ngang Tiêu đã thẳm đoán được lai lịch Câu Hồn bang từ lâu, lúc này nghe giọng nói của y, tuy đã có thuốc “Biến Âm” nhưng chàng không khỏi so sánh với những giọng nói mà chàng đã nghe được trước đây. Chàng thấy lạnh sống lưng, không ngờ một con người như vậy lại có tâm địa độc ác hơn lang sói, dữ dằn hơn hổ báo, sâu hiểm hơn rắn độc.

Tác dụng tâm lý của Câu Hồn bang chủ quả nhiên lợi hại. Y đã dụng ý làm lung lạc tinh thần quần hùng, nên mới lên tiếng bộc lộ âm mưu của y như vậy. Thành ra chưa giao chiến, quần hào đã cảm thấy kinh hãi, vì biết rằng toàn thể mọi người đã trúng phải kế độc của đối phương.

Câu Hồn bang chủ ngừng một lát như để lời nói của y thấm thía đến ruột gan của đối phương. Bọn Kim Ngang Tiêu chưa kịp lên tiếng trả lời, bỗng lại nghe tiếng nói của Câu Hồn bang chủ quát lớn :

- Phóng lệnh tiễn!

Tức thì trong trận có tiếng hô, rồi “đùng đùng...” mấy tiếng nổ vang. Lần lượt bốn chiếc tên lửa bay thẳng lên trời. Những tên này vừa bay lên đã thấy phun ra một luồng khói mỗi chiếc tên một thứ màu sắc, xanh, đỏ, vàng, đen.

Tên hiệu vừa bay lên, tại những ngọn núi xung quanh đã thấy nổi hỏa lệnh. Không biết mai phục từ bao giờ, mấy trăm tên đệ tử Câu Hồn bang và U Minh cung, do bọn cao thủ Hồng Y Ngự Điện và Hộ pháp, Trưởng lão lãnh đạo nhất tề xuất hiện trên các ngọn núi đó, tiếng hô vang trời, quần mai phục đem cờ “Mặt quỷ” của Câu Hồn bang theo hiệu lệnh tiến xuống các đường hẻm, chặn đường thoát thân của quần hào.

Cứ theo tình hình này, quần hào võ lâm đã bị bao vây chặt chẽ rồi. Câu Hồn bang chủ quả là tay túc trí đa mưu, lòng dạ hiểm độc, nên y đã cho mai phục sẵn sàng, chờ cho quần hào lọt vào hiểm địa mới bao vây.

Câu Hồn bang chủ đắc chí cười the the :

- Các người nằm trong tay ta rồi. Bồn Bang chủ hạ lệnh: kẻ nào buông khí giới đầu hàng sẽ được đối đãi tử tế, đương nhiên gia nhập bồn bang, kẻ nào kháng cự lúc chết sẽ không toàn thây.

Quần hào chứng kiến đối phương phô trương thanh thế, bày mưu thần chú quý ra dọa nạt, cũng có người non gan khiếp sợ, trong lòng đã chột dạ.

Nhưng đó chỉ là những người võ công tương đối non kém và cũng có rất ít.

Còn đại đa số đều là những phần tử tinh hoa của võ lâm đương thời, nếu chẳng phải là hào kiệt một phương thì cũng là tôn sư lãnh đạo các môn phái, có đâu khiếp sợ trước lối dọa dẫm đó.

Nhất là những nhân vật tiền bối, thuộc thành phần chỉ huy như Bách Trọng thiên sư, Siêu Đức đại sư, Tủy Phật Thiên Hồ, Thiên Diệu Thần Cái, Giang Nam Tửu Quỷ, v. v... lại là nhân vật thượng đỉnh của võ lâm.

Thấy kế hoạch gian ác của Câu Hồn bang chủ, mọi người mặt lạnh như tiền, mắt sáng quắc biểu lộ một ý chí cương quyết khác thường.

Tuy không ai lên tiếng đáp lời Câu Hồn bang chủ, nhưng tất cả đều chung một ý nghĩ: bọn gian tà Câu Hồn bang và U Minh cung quả lại đại họa của võ lâm, nếu không nhân cơ hội này trừ khử chúng còn chờ đến bao giờ nữa.

Các nhân vật tiền bối đứng vây quanh Kim Ngang Tiêu, lặng lẽ nhìn chàng như đợi hiệu lệnh phát ra.

Họ đều là những người kiến cao thức quảng, một khi đã tôn Kim Ngang Tiêu lên làm Minh chủ, tất cả đều tuyệt đối tôn trọng tôn ti trật tự, một lòng chờ mệnh lệnh của chàng, chẳng dám khinh xuất ngổ lỏi trong lúc nghiêm trang như thế.

Kim Ngang Tiêu đã hành động ra sao?

Ngay từ lúc Câu Hồn bang chủ dùng phép truyền âm, kêu gọi đích danh chàng khi lâm trận. Nhưng khuôn mặt của chàng vẫn đanh lại, biểu lộ một sự quyết tâm ghê gớm.

Giờ phút này chính là giờ phút Kim Ngang Tiêu mong đợi từ bao năm nay, kể từ lúc chàng lìa bỏ Kim gia trang trong cơn lửa cháy ngất trời, lưng mang hai vết thương trầm trọng, một mình con ngựa trốn thoát bọn cường địch Câu Hồn bang.

Trong khoảnh khắc hình ảnh phụ thân và mẫu thân chết thảm dưới ngọn đao kiếm của Câu Hồn bang, cùng Kim gia trang bị tàn phá, xác gia nhân ngổn ngang, hiện rõ trong tâm khảm Kim Ngang Tiêu, khiến lửa hận thù bốc sôi trong huyết quản.

Giờ phút trả thù đã đến. Mối thù sâu như biển cả, cao như Thái Sơn đã đến giờ phục hận.

Kim Ngang Tiêu xúc động, nhưng chỉ trong khoảnh khắc lòng chàng đanh lại. Lúc này bao nhiêu lời nói cũng vô ích. Bởi thế để mặc cho Câu Hồn bang đắc chí ngồng cuồng, chàng không đáp lại một lời.

Chờ cho Câu Hồn bang chủ nói xong, chàng từ từ quay lại, đưa mắt nhìn quần hào đứng sau một lượt. Đôi mắt Kim Ngang Tiêu lúc đó lóe lên một tia nhìn ghê gớm, khiến ngay những người thường ngày thân cận nhất với chàng cũng phải rùng mình khiếp hãi.

Nhưng đồng thời cái nhìn đó khích lệ mọi người đến cực độ. Ngay cả những kẻ chồn lòng do dự, thấy vẻ mặt và tia mắt của Kim Ngang Tiêu lúc đó bỗng thấy tin tưởng và phấn khởi.

Họ yên lòng vì đã hiểu rằng được một tay võ học kỳ tài nhất thiên hạ chỉ huy và họ tin tưởng chỉ có thắng chứ không thể có bại.

Kim Ngang Tiêu quay mình lại nhìn mọi người một lượt rồi nói một câu đơn giản nhưng lòng cương quyết sắt đá :

- Chư vị anh hùng, đã đến lúc chúng ta trừ họa cho võ lâm!

Chàng chỉ nói thế thôi, rồi quay lại nhìn về phía trận của đối phương.

Bỗng nhiên Kim Ngang Tiêu đưa tay lên cầm chuôi kiếm đeo ở sau lưng. Chàng từ từ rút thanh Hồng Từ kiếm ra khỏi vỏ. Một luồng hồng quang bỗng chói lòa.

Hồng Từ kiếm, kiếm lệnh của Ngũ Quỷ Môn, nhưng lúc này chàng đã trở thành kiếm lệnh của Minh chủ võ lâm!

Kim Ngang Tiêu rút kiếm ra khỏi bao rồi đột nhiên chàng giơ thanh gươm sắc hồng lên khỏi đầu để cho tất cả quần hào đều nhìn thấy rõ.

Kiểm lệnh của Minh chủ võ lâm quả nhiên có mãnh lực phi thường. Vừa thấy luồng hồng quang lóe lên, hơn ba trăm anh hùng hào kiệt như chạm phải luồng điện, một luồng hào khí lạ lùng bỗng truyền vào cơ thể mọi người.

Lập tức mấy trăm miệng cùng reo lên :

- Kiếm lệnh đã ban... Quyết sát! Quyết sát!

Tiếng reo vang dội núi rừng. Đó là tiếng trả lời duy nhất đối với những lời kêu gọi của Câu Hồn bang chủ.

Kim Ngang Tiêu mất tia hung quang, mặt lộ đầy sát khí, khoa thanh kiếm một vòng trên đầu rồi chỉ xuống trận tuyến của đối phương, quát lên một tiếng như sét nổ :

- Tiến!

Dứt lời, luồng hồng quang đã lóe lên thành hình một chiếc cầu vòng dài đến hơn bảy trượng. Đó là Kim Ngang Tiêu đã nhảy đi trước, xông thẳng xuống thế trận của Câu Hồn bang và U Minh cung.

Các nhân vật tiền bối võ lâm miệng thét lên hiệu lệnh nhưng thân hình đã như làn chớp nhảy theo liền Kim Ngang Tiêu. Toàn thể quần hào nhảy theo.

Từ chiến bên rừng trúc

Lệnh tấn công do Võ lâm Minh chủ ban ra nhưng kế hoạch tấn công đã do các vị lãnh đạo quần hào quyết định.

Các nhân vật này nhìn qua thế trận kỳ môn của đối phương chẳng dám coi thường, nên đã phân ra thành nhiều ngã tấn công vào trận, để dò thêm thế trận biến đổi ra sao.

Quả nhiên tình thế chuyển biến không ngoài dự đoán của các nhân vật tiền bối, kỳ môn pháp của Câu Hồn bang chủ có nhiều thế hư hơn thế thực.

Khi quần hào chia ra làm bốn ngã đánh vào thì trong thế trận lập tức biến đổi. Đôi bên chưa giáp chiến thì đạo quân bao vây của Câu Hồn bang và U Minh cung ở phía sau đã ập lại, biến thành một thế hình đáng cung.

Đồng thời thế trận đổi khác. Câu Hồn bang chủ và bọn ma đầu ở phía trên kỳ đài đã biến đầu mắt, trong trận đã mở rộng, nhưng phía trước cũng hợp thành đội hình khép lại.

Trong khoảnh khắc, quần hào đã bị bao vây ở giữa.

Điều này các nhân vật võ lâm đã dự đoán ngay được từ đầu cho nên họ để mặc cho đối phương bao vây, chỉ tương kế tựu kế hợp lại thành đội ngũ. Chính giữa là chủ trận, còn bốn phía là bốn cửa Đông, Tây, Nam, Bắc ứng chiến với địch.

Các nhân vật võ lâm đã thừa biết đối phương lập kế bao vây nhưng quần hào tự tin có võ công xuất chúng, có thể dựa vào nhau làm thế ý dục để cùng tiến lên sát địch.

Vòng vây của Câu Hồn bang và U Minh cung vừa khép lại thì những trận kịch chiến bắt đầu.

Quần hào từ trong vòng vây đánh địch ra bốn phía khí thế dũng mãnh khác thường khiến chỉ trong chớp mắt đã loạn đả.

Ánh đao kiếm, Ngõ câu, Phán quan bút, Thiết côn, Thiết trượng vung lên lấp lánh dưới ánh nắng. Đủ các loại binh khí va chạm vào nhau, nghe đinh tai nhức óc.

Thêm vào đó là những tiếng hò hét của quần hào, tiếng chuông phong và chạm nhau phát nổ dữ dội.

Gần một ngàn người xung đột, lẫn xá vào nhau chém giết. Trong lịch sử võ lâm có lẽ chưa bao giờ có một trận đấu khủng khiếp như vậy.

Quang cảnh trận đấu vô cùng hỗn loạn. Tuy nhiên, sự phân biệt rất dễ dàng. Bọn Câu Hồn bang đều đeo mặt nạ bằng đồng, còn bọn U Minh cung trùm vải che kín mặt. Về phía ma đầu, chỉ có một số lộ diện, nhưng hình dung những người này quá gồ, trông nhận ra ngay.

Kỳ dư, đều là các nhân vật võ lâm.

Tuy đôi bên loạn đả, nhưng thật ra chỉ độ một tuần trà sau, những cuộc song đấu hay tam đấu rõ từng nhóm. Đó là những tay võ lâm cự phách của đôi bên đã tìm nhau giao đấu.

Ngay từ đầu, Kim Ngang Tiêu không dự vào một cuộc đấu nào. Song thanh Hồng Tử kiếm trong tay chàng đã hóa thành một luồng hồng quang, tựa hồ như đám mây đỏ lượn khắp nơi.

Đám mây đỏ đó đi đến đâu tiếng rú thảm thiết nổi lên, thấy người ngã vật xuống, máu đỏ ùn ục... phun thành suối.

Hôm nay là ngày chàng đại khai sát giới. Từ khi luyện võ công đến mức xuất thần nhập hóa, Kim Ngang Tiêu lại càng hành động thận trọng, không muốn mang nặng sát giới, chàng chỉ ra tay hạ sát khi bị bắt buộc.

Song bây giờ lòng căm thù nung nấu từ lâu được dịp bộc phát, chàng không còn giữ gìn nữa, quyết tâm tận sát kẻ thù.

Bởi thế, cho nên ánh kiếm chàng bay đi đến đâu là gieo chết chóc tới đó. Nhưng Kim Ngang Tiêu vẫn nóng nảy như điên. Chàng cố ý tìm kẻ thù nhưng bóng Câu Hồn bang chủ đã biệt tăm đâu không thấy.

Kim Ngang Tiêu đang chạy khắp mặt trận lưu ý từng cặp giao đấu, bỗng nhiên chàng nghe thấy “ùm... ùm” mấy tiếng cực kỳ dữ dội.

Liên theo đó kinh phong thổi đến khiến công lực cao siêu như Kim Ngang Tiêu cũng phải giật mình kinh hãi, kinh lực đó quả là cự phách giang hồ, trong bọn ma đầu ngoài Câu Hồn bang chủ và vợ chồng chủ nhân U Minh cung còn có ai công lực cao siêu như vậy?

Kim Ngang Tiêu đưa mắt nhìn về phía kinh phong phát ra nhưng chàng chưa kịp có phản ứng thì cách nơi chàng mười trượng đã có mấy tiếng la thảm thiết nổi lên.

“Bịch... bịch” liền sau đó thanh âm vang lên hai bóng người bay vút lên cao rồi chúc đầu rớt xuống, gãy vài cái rồi chết ngay. Đó là nhân vật võ lâm thuộc hàng nhị lưu cao thủ.

Kim Ngang Tiêu vừa xót thương vừa tức giận, nhìn ra đã thấy hai bóng người cổ quái cất tiếng cười ha hả, đồng thời ra tay đánh những luồng chưởng phong kinh người.

Hai bóng đó chính là cặp Song ma mới liên minh với Câu Hồn bang: Thiên Tuyết Nhân Ma và Địa Tuyết Nhân Ma.

Bỗng nhiên một bóng người phi thân nhảy đến trước mặt Song ma nhanh như chớp và một tiếng quát rất trầm nổi lên :

- Ác tặc đừng ngông cuồng, có lão phu đây.

Người vừa nhảy đến chính là một vị lão cái, cụt một tay đầu tóc trắng như tuyết.

Đó là Thiên Diệu Thần Cái.

Thiên Địa song ma ngưng cười, cùng lừ mắt nhìn Thiên Diệu Thần Cái.

Thiên Tuyết Nhân Ma bỗng cười nhạt nói :

- Người là tên ăn mày cụt tay, có phải là kẻ vẫn xưng danh Thiên Diệu Thần Cái.

Thiên Diệu Thần Cái gật đầu, nghiêm sắc mặt nói :

- Chính phải, Song ma đã quy ân, ly khai giang hồ từ lâu, có sao ngày nay lại ra mặt cam tâm làm thủ hạ cho Câu Hồn bang tác quái với võ lâm.

Địa Tuyết Nhân Ma cất tiếng cười the thé :

- Lão ăn mày kia, nhà ngươi chó có ăn nói hàm hồ. Ai làm thủ hạ cho Câu Hồn bang?

Thiên Tuyết Nhân Ma cũng cười nhạt :

- Thiên Diệu Thần Cái, mấy chục năm trước, khi chúng ta tung hoành trên chốn giang hồ, nhà ngươi mới là đứa ăn mày bé con. Ngày nay nhà ngươi công lực được là bao mà dám chống lại bậc tiền bối như chúng ta?

Thiên Diệu Thần Cái thần nhiên nói :

- Song ma chó vội ngông cuồng. Xưa nay chính vẫn thắng tà, lão phu tuy chẳng biết tự lượng sức nhưng quyết vì võ lâm trừ bạo một phen.

Nghe nói vậy cặp Thiên Địa song ma rống lên một tiếng tức giận. Nhưng đôi bên chưa kịp giao đấu thì một tiếng niệm Phật hiệu rất trầm vọng tới :

- A di đà Phật! Đề bần tăng tiếp Thiên Diệu Thần Cái một tay.

Người vừa đến chính là Bách Trượng thiền sư.

Địa Tuyết Nhân Ma tuy là đàn bà nhưng nóng nảy vô cùng. Cất tiếng the thé quát :

- Cả tên trọc già nữa, ngươi lại đây nạp mạng càng hay. Mau tiếp chưởng của lão bà.

Nói dứt lời miệng đã dùng tay trái tấn công luôn một chưởng đồng thời Thiên Tuyết Nhân Ma cũng giơ tay thành trảo, nhằm người Thiên Diệu Thần Cái chụp luôn, thế chiêu thần xuất quỷ mật, nhanh như điện chớp, quả không hổ danh đệ nhất ma đầu võ lâm từ sáu chục năm trước.

Thiên Diệu Thần Cái và Bách Trượng thiền sư là hai nhân vật đệ nhất cao thủ đương thời, nhưng đã biết Song ma lợi hại như thế nào, nên chẳng dám coi thường vội giở bình sinh tuyệt học ra chống đỡ.

Thế là bốn người hợp thành một cuộc giao đấu ở ngay giữa trận tiền. Cuộc giao đấu thật hết sức dữ dội, kinh phong từ tám ngón chưởng phát ra, đẩy những người ở xung quanh xa hẳn ra, thành thử những cặp giao đấu ở gần đó khiếp hãi tự lùi xa tránh luồng kinh lực đó.

Bốn người cuốn vào nhau như bốn luồng khói, khi hợp khi tan, ảo diệu khác thường.

Nhưng chỉ hơn mười chiêu sau, sự hơn kém đã rõ. Công lực của Song ma quá cao, Thiên Diệu Thần Cái và Bách Trượng thiền sư đỡ được mấy chiêu của Song ma thì thấy khí huyết trong người đã đảo lộn, đầu óc choáng váng. Đó chính là chiêu lực của Song ma chẳng những mãnh liệt vô song mà còn ám tàng một độc khí kinh người. Chiêu lực của Thiên Tuyệt Nhân Ma phát ra nhiệt khí hắc như diêm sinh, bàn tay càng đánh càng thấy đen như than, trông qua đủ biết y đã tắm liệm nhiều thứ độc được từ lâu rồi.

Còn chiêu của Địa Tuyệt Nhân Ma phát ra mùi tanh hôi nồng nặc, bàn tay của mụ lại trắng bệch như da người chết, phát ra âm hàn lạnh người.

Thì ra Thiên Tuyệt Nhân Ma chuyên luyện về thuần dương, còn Địa Tuyệt Nhân Ma chuyên về thuần âm.

Thấy công lực của đối phương cao, Thiên Diệu Thần Cái và Bách Trượng thiền sư không dám đấu lực nữa, đành phải giữ những chiêu số tuyệt học ra chống đỡ và lẩn tránh.

Nhưng đồng thời hai người lại phải bế trụ hô hấp, phong tỏa các huyết đạo, để tránh cho độc khí khỏi xâm nhập vào người, thành ra càng đấu càng thấy khó khăn.

Bỗng Thiên Tuyệt Nhân Ma cười một tiếng, đôi chiêu của y biến hóa, liên tiếp tấn công một lúc ba mươi sáu chiêu khiến Thiên Diệu Thần Cái khiếp hãi lùi lại một bước giờ tay gát đỡ.

“Bùng bùng”... Chiêu phong giao nhau. Thiên Diệu Thần Cái đã vận dụng toàn thân chân lực, chống đỡ mấy chục thế chiêu của đối phương, không ngờ chiêu lực của Thiên Tuyệt Nhân Ma càng lúc càng thấy quái dị, kinh lực như đao hải di sơn, làm cho Thần Cái phải rú lên một tiếng, biết rằng tính mạng nguy đến nơi.

Giữa lúc nguy hiểm đó, bỗng thấy “ùm” một tiếng, Thiên Diệu Thần Cái tự nhiên thấy áp lực cắt hẳn đi, như vừa thoát khỏi sức nặng của Thái Sơn.

Đồng thời trước mặt có bóng người thấp thoáng và tiếng nói sang sảng nổi lên :

- Thần Cái hãy nghỉ tay, để tại hạ lãnh giáo Song ma vài thế cao chiêu.

Thì ra người vừa nhảy vào cứu nguy cho Thiên Diệu Thần Cái là Kim Ngang Tiêu.

Thấy Kim Ngang Tiêu đã đến, Thiên Diệu Thần Cái cả mừng lùi ngay lại. Lúc đó Thần Cái đã kiệt lực, mắt hoa đầu váng, cứ chậm vài chiêu nữa là chết thảm dưới tay Thiên Tuyệt Nhân Ma, nên vừa kịp lùi ra để điều hòa khí tức.

Kim Ngang Tiêu vừa nhảy vào đã đẩy lùi Thiên Tuyệt Nhân Ma một bước nên y kinh hãi nhìn nhận ra Kim Ngang Tiêu y bỗng cất tiếng cười khanh khách :

- Tiểu tử, lão phu đang tìm người, người dẫn xác đến quả thật là người biết chiều ý lão phu.

Bách Trượng thiền sư đang luống cuống vì Địa Tuyệt Nhân Ma thấy Kim Ngang Tiêu đến tinh thần phấn chấn ngay. Không ngờ Địa Tuyệt Nhân Ma đã quát lên một tiếng năm đầu ngón tay như năm cái móc sắt dính chộp lấy bà vai Bách Trượng thiền sư.

Không né tránh được Bách Trượng thiền sư phải gắng gượng giờ hữu chiêu lên gạt. Chỉ thấy bộp một tiếng khô khan, chiêu của Bách Trượng thiền sư chạm vào tay đối phương bỗng bắn trở lại, cả một cánh tay của Bách Trượng thiền sư rung chuyển, đau buốt như muốn gãy lìa.

Bách Trượng thiền sư bị dội lại mấy bước loạng choạng muốn ngã. Nhưng Địa Tuyệt Nhân Ma không tiến lên đuổi theo, mụ bỗng nhảy chéo lại đứng bên Thiên Tuyệt Nhân Ma, nhìn Kim Ngang Tiêu cười the thé :

- Tiểu tử, lão bà tử biết người đã luyện được Kiếm khí của phái Côn Luân nên có ý chờ người từ mấy ngày nay. Hôm nay Song ma sẽ buộc người nạp mạng và nạp luôn cả bốn tám U Minh Bát Quái đồ của phái Côn Luân.

Kim Ngang Tiêu đã biết Thiên Diệu Thần Cái và Bách Trượng thiền sư không phải là địch thủ của cặp Thiên Địa song ma này nên chàng vội quay lại nói :

- Thiên Diệu Thần Cái và Bách Trượng thiền sư tiền bối hãy dừng tay khán trận, để tiểu bối thừa tiếp Thiên Địa song ma.

Thiên Diệu Thần Cái và Bách Trượng thiền sư chưa kịp đáp thì Địa Tuyệt Nhân Ma đã cười lớn :

- Kim tiểu tử, người là đệ nhất cao thủ của võ lâm đương thời, lại luyện được Càn Khôn kiếm khí của phái Côn Luân, dù người có một mình giao đấu với hai chúng ta cũng chẳng phải là oan uổng gì.

Mụ chưa nói dứt lời, ngọn chiêu của Thiên Tuyệt Nhân Ma đã tấn công tới trước mặt Kim Ngang Tiêu rồi. Đồng thời Địa Tuyệt Nhân Ma múa chiêu vẩy đánh Kim Ngang Tiêu nhanh như chớp.

Sở dĩ Song ma ra tay nhanh như vậy là cũng có ý khiếp sợ Kiếm khí của Kim Ngang Tiêu. Song ma tuổi đã ngoài trăm, lịch lãm giang hồ đã nhiều, nên dư biết rằng nếu tấn công liên tiếp đối phương mãi lo gạt đỡ, sẽ không có thì giờ vận dụng Kiếm khí ra đối địch.

Bởi thế Song ma lúc này mới giờ bình sinh tuyệt học ra đối phó, khác hẳn với trận đấu vừa rồi. Song ma liên chiêu đấu với Kim Ngang Tiêu.

Hai luồng chưởng lực thần dương và thuần âm hòa hợp, bổ sung cho nhau tạo thành sức mạnh hàn thế vô song. Lại thêm chiêu số kỳ diệu, hai ngọn chưởng hàn độc và thuần dương đua nhau nhắm các yếu huyệt của Kim Ngang Tiêu tấn công Thiên Diệu Thần Cái và Bách Trượng thiên sư đã biết Kim Ngang Tiêu có công lực kinh người, trong võ lâm ngày nay không có ai địch nổi chàng, nhưng cả hai vị tiền bối không khỏi lo ngại khi thấy chàng phải giao đấu với cặp ma ghê gớm nhất.

Thiên Diệu Thần Cái và Bách Trượng thiên sư nể lời Kim Ngang Tiêu, không muốn nhảy vào tham chiến ngay. Nhưng cả hai đều thầm nghĩ nếu thấy chàng kém thế, lập tức hai người sẽ nhảy ngay vào vòng chiến.

Không ngờ cuộc giao đấu chưa diễn ra được bao lâu thì đã có hai bóng người nhảy đến trước mặt Bách Trượng thiên sư và Thiên Diệu Thần Cái, giơ tay tấn công liền.

Người tấn công Bách Trượng thiên sư chính là Độc Phật Mê Chân mặc áo đỏ theo lối Hồng Y Ngự Điện của U Minh cung.

Còn người tấn công Thiên Diệu Thần Cái là một lão ăn mặc ra vẻ văn nhân. Đó chính là Phi Long thư sinh, phụ thân của Câu Hồn bang chủ đó vậy.

Thực ra Độc Phật Mê Chân và Phi Long thư sinh đang giao đấu với các Trưởng lão của Bắc Thiếu Lâm ở góc phía Tây. Nhưng đột nhiên cả hai nhận được ám hiệu, vội từ bỏ ngay trận đấu để chạy về phía này tấn công Bách Trượng thiên sư và Thiên Diệu Thần Cái.

Ý định của bọn Câu Hồn bang thật vô cùng thâm độc. Chúng mượn tay Thiên Địa song ma giết cho bằng được Kim Ngang Tiêu nên mới nổi ám hiệu để cho Độc Phật Mê Chân và Phi Long thư sinh đến ngăn cản Bách Trượng thiên sư và Thiên Diệu Thần Cái không cho hai người này tiếp tay cho Kim Ngang Tiêu.

Song ma vây đánh Kim Ngang Tiêu, lập tức giờ ngay tuyệt học bình sinh. Thì ra vừa rồi đấu với Bách Trượng thiên sư và Thiên Diệu Thần Cái, chúng chỉ đánh cầm chừng giờ độ sáu thành công lực ra thôi. Có lẽ chúng đã biết Kim Ngang Tiêu thế nào cũng nhảy đến, nên vừa đánh vừa chờ.

Quả nhiên, khi chúng đã ra tay với Kim Ngang Tiêu rồi thì tình thế đột nhiên khác hẳn. Chẳng những Song ma diệu hợp khí công âm dương hòa đồng, tạo thành kinh lực hàn thế vô song mà chúng còn giờ ngay ra một bộ chưởng pháp liên thủ, khí thế và chiêu số rất quái lạ.

Hợp chưởng của Thiên Địa song ma bề ngoài giống như Lưỡng Nghi chưởng pháp của phái Thiếu Lâm, nhưng thật ra còn huyền ảo hơn nhiều. Bốn chưởng hai trắng hai đen liên hoàn hợp nhất, đột nhiên biến thành hai đám mây xoắn xít lấy nhau, đồng thời phát ra thanh âm vi vu, nghe như tiếng âm hồn ai oán khóc than.

Không những thế, hắc bạch liên chưởng của Song ma lại ám tàng độc khí ghê gớm, càng vận dụng càng thấy khí độc phát huy. Một vài cặp giao đấu gần đã bị kinh lực đẩy ra xa, nhưng không ngờ khí độc và uế khí của cặp liên chưởng quái dị đó còn mạnh hơn, tự nhiên xông đến, khiến cả nhân vật võ lâm lẫn đệ tử Câu Hồn bang và U Minh cung có đến bảy, tám người cả thầy, người phải độc khí, bỗng rú lên một tiếng hô máu ra chết liền.

Tình hình đó khiến các cặp giao đấu khác phải kinh hoàng, vội vàng tránh ra xa nữa, Song ma và Kim Ngang Tiêu, chỉ còn thấy hai cặp giao đấu ở cách đó năm trượng là cặp Thiên Diệu Thần Cái đấu với Phi Long thư sinh và Bách Trượng thiên sư đấu với Độc Phật Mê Chân.

Còn ngoài ra, cách xa đến hai mươi trượng chu vi, không còn một bóng người nào. Cuộc đấu tay ba giữa Song ma và Kim Ngang Tiêu, thành ra nổi bật lên giữa đấu trường vô cùng hỗn loạn.

Từ lúc Thiên Địa song ma hợp chưởng tấn công chàng, Kim Ngang Tiêu đã biết ngay gặp kinh địch. Chỉ mấy lần giao chưởng đầu. Cự Linh thần chưởng của Kim Ngang Tiêu đã bị liên chưởng hắc bạch của Song ma đánh dội trở lại.

Kim Ngang Tiêu kinh hãi lắm, nhận thấy công lực của Thiên Địa song ma còn cao hơn Văn Thánh và Võ Thánh của Bắc Thiếu Lâm những hai thành hóa hầu. Tuy nhiên nghệ cao gan lớn, Kim Ngang Tiêu vận dụng đến từng chót của Cự Linh thần công là thức tám mươi một ra đối địch.

Đồng thời chàng lại phải luôn luôn đề phòng, phong bế các huyệt đạo để độc khí của cặp liên chưởng hắc bạch khỏi liếm vào người chàng.

Nhưng chưởng pháp của Song ma quái dị vô cùng. Một khi bắt đầu tấn công là liên miên bất tuyệt, khiến ngay từ phút đầu Song ma đã chiếm thế thượng phong, khiến Kim Ngang Tiêu chỉ có thủ chứ không có công.

Chẳng những chàng không hoàn thủ được, mà dù có muốn vận dụng Kiếm khí để giết Song ma cũng không có thì giờ. Bộ chưởng pháp của Song ma âm u rùng rợn, có lúc lại mơ hồ huyền ảo như bóng ma.

Đấu được trên năm mươi chiêu, đột nhiên Kim Ngang Tiêu nghe thấy tiếng cười lạnh lạnh ngạo nghễ từ xa vọng lại. Rồi bóng người thấp thoáng tựa như luồng khói từ xa nhảy vọt đến bên trận đấu.

Kim Ngang Tiêu vừa liếc mắt nhìn thấy người đó, ruột gan chàng bỗng sôi lên như lửa đỏ. Thì ra người đó đeo mặt nạ bằng đồng đặc dị, mặc áo đại bào màu đen viền trắng trên có thêu hình mặt quỷ. Chẳng phải Câu Hồn bang chủ còn ai nữa?

Thấy mặt kẻ thù Kim Ngang Tiêu tức điên cuồng. Nhưng chàng đang bị Song ma dồn đánh tới tấp làm sao có thể thoát khỏi thế chưởng liên hoàn của đôi phu nhân để ra đánh kẻ thù?

Kim Ngang Tiêu nghiêng răng đẩy ra một thế Cự Linh thần chưởng vào thức thứ bảy mươi hai. “Bùng...” Liên chưởng của Song ma chống lại chưởng của chàng.

Không thấy Song ma lùi bước nào. Người của hai đại ma đầu chỉ rung chuyển chút ít, còn Kim Ngang Tiêu phải lùi lại nửa bước.

Những lần sau đó hai bóng mây đen trắng lại xoắn lấy người chàng như thiên la địa võng. Dù chàng có tài kinh thiên động địa, nhất thời cũng không thể thoát khỏi vòng chưởng lực của đối phương.

Kim Ngang Tiêu uất hận nghiêng răng ken kết.

Câu Hồn bang chủ cất tiếng cười vang, tiếng cười vô cùng xảo quyết và đặc chí. Câu Hồn bang là kẻ thông minh tuyệt đỉnh, làm sao không nhìn rõ nỗi khổ tâm của Kim Ngang Tiêu?

Nhưng cười rồi, Câu Hồn bang chủ bỗng xoay người nhảy đi mất. Có lẽ y thị xuất hiện cốt để chọc tức Kim Ngang Tiêu, rồi sau đó y thị đi ngay, vì còn có việc khác cần hơn.

Câu Hồn bang chủ vừa nhảy đi, một ngòi pháo lệnh màu đỏ của Câu Hồn bang đột nhiên bay lên trời. Bọn Câu Hồn bang và U Minh cung bỗng cất tiếng reo hò vang dậy như đắc thắng.

Quần hào cả kinh chưa hiểu đối phương có độc kế gì?

Chính lúc đó Kim Ngang Tiêu đang đấu với Song ma đột nhiên một ý nghĩ thoáng qua óc, làm chàng run mình toát mồ hôi.

Thì ra Kim Ngang Tiêu ra tay đấu với Song ma ngay lúc đầu là mắc phải âm mưu sâu độc của đối phương rồi.

Cứ kể công lực tổng quát thì hai bên sức lực tương đương nhau. Nhưng phe quần hào trông cậy nhiều vào Kim Ngang Tiêu, vì chàng là anh hùng vô địch thiên hạ. Ngoài Kim Ngang Tiêu phe quần hào võ lâm có nhiều cao thủ, song phe Câu Hồn bang và U Minh cung lại có nhiều cao thủ hơn.

Nếu Kim Ngang Tiêu đứng ngoài giám trận, chạy đi đến chỗ nọ, tiếp lực cho mỗi người hay tru diệt ngay một số đại cao thủ của đối phương, phần thắng có thể nghiêng về phía quần hào ngay.

Nhưng Kim Ngang Tiêu đã bị kẹt vào cuộc đấu Song ma, không tiếp lực cho mọi người, bọn cao thủ quần hào võ lâm nguy ngay. Nếu bọn Câu Hồn bang và U Minh cung phát xuất các đại cao thủ, lần lượt tiêu diệt các nhân vật võ lâm, số phận của Kim Ngang Tiêu cũng nguy hiểm.

Bọn đại cao thủ U Minh cung và Câu Hồn bang sẽ rảnh tay hợp lực với Song ma tấn công Kim Ngang Tiêu thì dù chàng có tài như thần thánh cũng phải chết vì bọn chúng. Mãnh hổ địch quần hồ.

Mưu của Câu Hồn bang chủ chính là như vậy. Bởi thế y thị xuất hiện, nhìn thấy Song ma kiềm giữ được Kim Ngang Tiêu rồi y thị liền cả mừng nổi pháo lệnh đỏ, ra hiệu cho bọn đại cao thủ hạ xuất trận hết.

Quả nhiên chỉ trong khoảnh khắc, phía trận của quần hào rối loạn ngay.

Đột nhiên một luồng ánh sáng xanh lè vụt nổi lên ở góc phía tây. Rồi một tiếng cười lạnh lạnh kéo dài. Tiếp theo là những tiếng la thảm thiết.

Có tiếng người gào lên :

- Thanh Long thần kiếm.

Thì ra đến lúc đó chủ nhân U Minh cung là Thiên Nam Nhất Hiệp Cô Ưng Long xuất hiện. Thanh Long thần kiếm thật lợi hại, Âm Dương Thái Cực kiếm pháp còn ghê gớm hơn. Cô Ưng Long bay đi đến đâu là bóng người ngã đến đó, Siêu Đức đại sư, Phổ Độ thiên sư hợp lực chặn đánh, nhưng dù võ công cao tăng có lợi hại đến đâu thì cũng không địch nổi Âm Dương Thái Cực kiếm pháp, tuyệt học của phái Côn Luân.

Không những thế ở góc phía Nam, tiếng sáo vi vu nổi lên. Đó là cây sáo ngọc của Vạn Độc Thần Cô Đồ Thương Lăng. Cặp vợ chồng chủ nhân U Minh cung quả hung thần đa sát đi đến đâu là bóng người ngã gục đến đó.

Nếu tình hình thế này kéo dài quần hào sẽ chết hết không thể tránh.

Kim Ngang Tiêu đang đánh với Song ma chợt nghĩ đến đó rùng mình đến thót một cái. Nếu chàng không thắng được Song ma chẳng những chàng sẽ chết mà mấy trăm quần hào cùng vì chàng mà chết.

Kim Ngang Tiêu là Võ lâm Minh chủ, trọng trách trên vai nặng ghê gớm nếu có bề nào chẳng những chàng không trả được thù nhà mà chính chàng chết cũng không nhắm mắt chỉ vì chàng chỉ huy lâm lãn, gây vạ lây cho mọi người.

Các cao thủ đấu với nhau, chỉ sơ ý một chút xiu cũng đủ ân hận một đời, có khi táng mạng dưới tay địch.

Kim Ngang Tiêu chỉ phân tâm một chút, nhưng cặp Thiên Địa song ma đã nhìn thấy ngay chỗ yếu huyệt của chàng.

Thiên Tuyệt Nhân Ma đột nhiên cười nhạt một tiếng.

Kim Ngang Tiêu thấy hoa mắt, hạ bộ của chàng trống rỗng và lạnh buốt như thể có muôn ngàn tảng băng giá đổ vào.

Kim Ngang Tiêu kinh hoàng, biết là lỡ để trống môn hộ, vội vận dụng thần chương gạt đỡ thể chương của đối phương.

Không ngờ giữa lúc đó Địa Tuyệt Nhân Ma đã rú lên như ma hú. Một luồng kinh lực nặng như Thái Sơn đã lấn áp đè lên hai vai chàng, tức là hai huyết Kiên Tinh ở bả vai đã bị áp chế.

Tu Di thân pháp của chàng xưa nay lợi hại phi thường một khi thi triển, đối phương dù là loại nhất lưu cao thủ cũng phải hoa mắt.

Nhưng lần này chàng gặp cường địch ghê gớm, có thể nói là loại ma đầu đứng trên cả hai phái hắc bạch trên võ lâm. Nên chỉ thấy Địa Tuyệt Nhân Ma cười hú lên một tiếng điên cuồng, rồi “xoạt” một tiếng, vai áo của chàng đã rách tung mấy lần vải, để lộ thịt trắng hồng.

Cũng may Kim Ngang Tiêu đã tránh thoát nên không để móng tay của Địa Tuyệt Nhân Ma cào rách da thịt. Chỉ cần móng tay đó chạm vào máu, chất độc điều luyện sáu chục năm của mục Địa Tuyệt Nhân Ma cũng đủ làm chàng táng mạng. Tuy Kim Ngang Tiêu trong máu đã có chất Hà Thủ Ô, bách độc không thể xâm phạm, nhưng kinh mạch của chàng cũng có thể bị tổn thương rất nặng.

Kim Ngang Tiêu thấy vai áo bị toạc rách, khiếp hãi lùi luôn hai bước nữa.

Không ngờ cùng lúc ấy, hai luồng kinh lực của đối phương như thiên binh vạn mã dồn dập đẩy tới các yếu huyết trên ngực chàng. Luồng kinh lực này hung hãn vô song, mới đầu chỉ nghe thấy có tiếng “vi vo” nhưng trong chớp mắt đã như cuồng phong nổi lên đồng thời mùi tanh hôi nồng nặc xông đến mũi Kim Ngang Tiêu.

Đó chính là Thiên Địa liên chương, tuyệt học bình sinh của cặp Song ma khổ tu trong bốn chục năm trời mới luyện thành.

Cặp Song ma khi mới tái xuất giang hồ thường tự hào là trên đời này không có ai đối thủ, nên thể Thiên Địa liên chương của họ có lẽ vĩnh viễn chẳng bao giờ phải dùng đến.

Không ngờ lần này đấu với một thiếu niên tuổi mới ngoài hai chục, cả hai liên thủ đấu trên một trăm hiệp mà chưa thắng nổi, rút cuộc phải dùng đến thể chương tuyệt học, hai công lực âm dương hợp một, mới có hy vọng hạ được chàng.

Thực ra, nếu nói riêng về công lực của mỗi người thì công lực của Kim Ngang Tiêu còn trội hơn Thiên Tuyệt Nhân Ma hay Địa Tuyệt Nhân Ma một bậc. Nếu đấu riêng từng người, chưa đầy một trăm hiệp bất luận Thiên Tuyệt hay Địa Tuyệt cũng phải táng mạng dưới tay Kim Ngang Tiêu.

Nhưng một khi Song ma hợp chương, hai thứ công lực âm dương bồi bổ cho nhau tạo thành một thứ kinh lực hảo thế vô song thì một mình Kim Ngang Tiêu làm sao địch nổi?

Nguy hiểm hơn nữa, Thiên Địa liên chương chẳng những tạo thành kinh lực ghê gớm, mà còn phát huy ra thế tụ tụ lừng chưa từng thấy trong võ lâm. Thế tụ đó nhằm vào đối tượng nào, lập tức ghim chặt lấy đối tượng đó, như thể có một màn lưới vô hình siết chặt không cho đối phương lùi lại hay né tránh để trốn thoát.

Kim Ngang Tiêu vừa thấy kinh lực đẩy tới đã biết ngay đó là một khí công tà ác, một nửa là huyền môn chính tông, nhưng một nửa bao hàm độc khí của bàng môn tả đạo rất hãi hùng.

Trước đó chàng đã lùi lại hai bước nên khi dừng lại khi mất đà, thành thử lúc này chỉ còn né tránh. Nhưng áp lực hai bên đã ập đến, trong khi Song ma như hai cây đèn cù chạy quanh cang.

Không thể né tránh được, Kim Ngang Tiêu liều mạng nghiêng răng, vận dụng Dịch Cốt công, tuyệt học của phái Côn Luân, xương cốt trong người chàng tự nhiên thu ngắn lại.

Nhưng một khi xương cốt thu lại công lực phát tiết ra ngoài tăng gấp bội.

Chờ cho Thiên Địa liên chương đánh tới trước ngực, Kim Ngang Tiêu mới hét lên một tiếng như sấm dậy, cả hai chương đẩy ra theo một hình thế quái dị.

Lập tức hai luồng khí công như lửa bay ra, chống lại Thiên Địa liên chương. Đó là Kim Ngang Tiêu đã phải sử dụng đến Thái Dương thần công chương.

Kim Ngang Tiêu quả là nhân vật kỳ tài của võ lâm, chẳng những căn cơ hơn người mà trí tuệ cũng thông minh tuyệt đỉnh. Trong lúc vạn tử nhất sinh chàng đã kết hợp nhất Dịch Cốt thần công và Thái Dương thần công để đối phó với một thể chương độc hại chưa từng thấy trong lịch sử võ lâm.

“Ừm... bùng... ừm”. Những tiếng nổ kinh thiên động địa xảy ra.

Tuy đã thi triển Dịch Cốt công, Kim Ngang Tiêu thấy hai cánh tay đau buốt như muốn gãy lìa.

Thân hình chàng bị đẩy lùi lại hai bước, mắt này đom đóm khí huyết trong người đảo lộn.

Tuy chưa thụ thương, chân khí của chàng đã hao tổn mất mấy thành.

Còn Song ma cũng bị Thái Dương thần công chương chấn lùi lại hai bước, cả hai loạng choạng muốn ngã, ngực nóng ran râu tóc của Song ma bay toát. Từ khi ra đời Song ma chưa gặp trạng thái này bao giờ.

Thấy Thiên Địa liên chương cũng không đánh ngã được đối phương. Song ma vừa kinh hoàng vừa bức tức.

Cả hai bỗng rú lên những tiếng quái dị, không để đối phương lấy lại hơi thở, liên tiếp tấn công nữa.

Kim Ngang Tiêu lúc này ở trong tình trạng đáng thương vô cùng.

Một mặt phải đấu với cường địch, một mặt lại thấy quần hào đang bị thảm sát, chàng căm hận đến ứa máu mắt. Lại nghĩ đến mối thù cha mẹ chưa trả, thân hãm trong vòng nguy hiểm, chàng như ngồi trên đồng than hồng.

Kim Ngang Tiêu nghiêng răng chống đỡ, nhưng “bùng” một tiếng, bả vai chàng đã bị chương lực xốt qua, khiến chàng thấy đau nhói tận tâm can.

Chàng hoảng hốt lùi thêm mấy bước để có thì giờ vận dụng lại khí lực.

Bả vai chỉ bị thương nhẹ, nhưng một bên cánh tay đã mất đi một nửa phần công lực rồi.

Nếu tình trạng này kéo dài, chỉ trong vài hiệp nữa Kim Ngang Tiêu sẽ thụ thương. Cặp Song ma hình như đã thấy rõ tình trạng người như hai luồng khói xoắn chặt lấy Kim Ngang Tiêu.

Mối thù của Hắc Cốt Ma Nương

Đang lúc Kim Ngang Tiêu tuyệt vọng, bỗng từ phía sườn núi vẳng tới một tiếng rú lạnh lạnh, vang dậy đi khắp khu núi rừng bao la của nơi Mê Hồn cốc này.

Tiếng rú đó ngắn dài tưởng như bất tuyệt chứng tỏ nhân vật phát ra tiếng rú đó là một tay nội lực hiếm có trên đời.

Đấu trường đang hỗn loạn, chợt thấy tiếng rú, ai nấy giật mình kinh hãi. Nhưng chỉ trong chớp mắt, một bóng người áo đen từ sườn núi phi thân xuống Mê Hồn cốc mau lẹ như tên bắn.

Bóng áo đen hình như đã đứng trên cao quan sát trận thế một lúc rồi mới phát ra tiếng rú báo hiệu và phi thân nhảy xuống.

Bởi thế, bóng đen đã nhảy đến nơi đang xảy ra cuộc giao đấu gay cấn nhất: cuộc đấu giữa Kim Ngang Tiêu và Song ma.

Bóng đen chưa tới nơi thì kinh lực đã lực đã phát huy ra rồi. Kinh lực đó đầy luồn vào cặp Song ma, đồng thời tiếng quát lạnh lạnh nổi lên :

- Chớ cậy đông áp bức nghĩa đệ của ta.

Kim Ngang Tiêu nghe tiếng quát đó đã nhận ra ai rồi. Tự nhiên cơ thể chàng như vừa được tiếp thêm một liều linh dược vạn năng. Chàng đẩy mạnh ra một thế Cự Linh thân chương đánh bật thế chương của Địa Tuyệt Nhân Ma sang một bên, rồi xúc cảm, chàng chỉ nghẹn ngào kêu lên được một tiếng :

- Lý tỷ tỷ!

Người vừa đến chính là Hắc Cốt Ma Nương Lý Phụng Chi, nghĩa tỷ của Kim Ngang Tiêu.

Nguyên Hắc Cốt Ma Nương đến Mê Hồn cốc chậm một bước. Khi nàng đến nơi thì đôi bên đã bắt đầu giao tranh rồi.

Đứng trên sườn núi nàng đã quan sát thế trận và nhìn thấy ngay kẻ thù không đội trời chung là hai vợ chồng Cổ Ứng Long đang tung hoành chém giết giữa trận tiền.

Mục đích mà Hắc Cốt Ma Nương theo đuổi từ mấy chục năm nay là tìm kiếm hai vợ chồng đôi đại ma đầu đó. Nàng đã bắt gặp họ một lần trong Côn Luân thánh địa, nhưng vợ chồng Cổ Ứng Long đã thừa lúc lộn xộn trốn thoát nên mới chua cay căm hận cang chồng chất trong lòng Hắc Cốt Ma Nương.

Bây giờ gặp lại vợ chồng Cổ Ứng Long làm sao Hắc Cốt Ma Nương bỏ qua? Nàng nghiêng răng ken két, vừa định nhảy xuống rút kiếm đấu với Cổ Ứng Long thì bỗng nhiên mặt nàng nhìn thấy cặp giao đấu tay ba: Kim Ngang Tiêu đấu với Thiên Địa song ma.

Hắc Cốt Ma Nương giật mình kinh hãi nhận thấy nghĩa đệ của mình đang lâm nguy.

Nàng không chút ngần ngại, gác bỏ mối thù sang một bên, nhảy xuống cứu nguy cho nghĩa đệ. Như vậy đủ hiểu Hắc Cốt Ma Nương còn quý trọng Kim Ngang Tiêu hơn cả bản thân của nàng.

Hắc Cốt Ma Nương vừa nhảy xuống đã thi triển tuyệt học đẩy lùi ngay Thiên Tuyệt Nhân Ma, cùng một lúc với thế chương của Kim Ngang Tiêu đẩy lùi Địa Tuyệt Nhân Ma.

Đoạn nàng cười khanh khách nói :

- Kim hiền đệ khỏi lo ngại, có tỷ tỷ giúp hiền đệ một tay đây.

Kim Ngang Tiêu như người thoát khỏi cơn ác mộng vội kêu lớn :

- Tỷ tỷ, mau trừ khử hai tên ma đầu này rồi cứu nguy cho anh hùng võ lâm.

Hắc Cốt Ma Nương miệng cười tươi như hoa, toàn thân mặc đồ đen, đúng hệt với lối phục sắc ưa thích của nàng năm xưa.

Song ma lùi lại mấy bước, Địa Tuyết Nhân Ma bỗng tức giận quát lớn :

- Tiện tỷ, ngươi muốn theo gương sư phụ của ngươi năm xưa hay sao?

Hắc Cốt Ma Nương cười nhạt :

- Năm xưa Độc Tỷ Thần Cô, sư phụ của ta trúng phải một chưởng của ngươi, thụ thương trong hai năm liền mới khỏi. Sư phụ là người tu hành, đạo đức uyên thâm, không muốn gây thù kết oán mãi, nên có dặn ta không nên báo mối thù đó và nếu có gặp người thì phải tránh xa.

Địa Tuyết Nhân Ma đắc ý cười lớn :

- Ngươi dám trái lời sư phụ ngươi hay sao?

Hắc Cốt Ma Nương thần nhiên đáp :

- Sư phụ của ta vì đức hiếu sinh nên mới can ngăn như vậy. Và lại người sợ công lực của ta non kém không địch nổi nhà ngươi, báo thù tức là đem thân vào chỗ chết. Tâm lòng hỷ xả từ bi rộng như biển cả của sư phụ ta, ngươi đâu có hiểu nổi. Nhưng sư phụ ta trước khi cỡi hạc tiên du cũng không ngờ rằng sau này ta gặp phúc duyên, được Hoàng Hạc đảo chủ thu làm đồ đệ, lại đem toàn thân võ công truyền thụ cho ta. Sư phụ ta nếu còn sống trong lúc này, chắc hẳn cũng hài lòng cho phép ta đấu với ngươi, không phải để trả thù một chưởng năm xưa, mà vì thiên hạ khử bạo, vì võ lâm bảo toàn chính nghĩa.

Địa Tuyết Nhân Ma tức giận rú lên một tiếng, rút ngay chiếc gậy đeo sau lưng nhắm ngực Hắc Cốt Ma Nương tấn công tới.

Hắc Cốt Ma Nương phát tiếng cười lạnh lạnh thân hình phiêu hốt, thấp thoáng như bóng ma. Cùng lúc đó đấu trường thấy rực nóng, mùi diễm sinh tỏa ra khắp nơi. Đó là Hắc Cốt Ma Nương đã thi triển Hỏa Diễm chưởng của nàng.

Kim Ngang Tiêu cũng chẳng để lỡ cơ hội, vận dụng Cự Linh thần chưởng tấn công Thiên Tuyết Nhân Ma liền lúc đó.

Bốn người chia ra thành hai cặp đấu với nhau, nhưng tình hình cuộc đấu đã khác hẳn trước, Kim Ngang Tiêu lúc này như hổ mọc thêm cánh, thoát cũi sổ lồng, chân khí trong người phát triển đến cực độ, kinh lực do chưởng phong của chàng phát ra kinh người.

Lúc trước Kim Ngang Tiêu bị hai đại ma đầu hợp lực tấn công, khiến chàng bị hạ phong, nên đã căm cực điểm. Bây giờ nhờ Hắc Cốt Ma Nương giúp một tay, đấu với Địa Tuyết Nhân Ma, khiến sức mạnh của đối phương giảm đi một nửa, làm sao chàng không đắc thế?

Bùng... bùng... chỉ trong chớp mắt Kim Ngang Tiêu đã đánh ra mười ngọn Cự Linh thần chưởng, mỗi một thể chưởng phát ra lại càng tăng thêm một thành công lực, khiến lão đại ma đầu Thiên Tuyết Nhân Ma võ công cái thế mà chống cự cũng không nổi, liên tiếp phải lùi luôn đến năm bước, toàn thân chấn động, khí huyết đảo lộn.

Về phía trận đấu của Hắc Cốt Ma Nương và Địa Tuyết Nhân Ma, cuộc giao phong cũng dữ dội chẳng kém.

Nguyên khi xưa Địa Tuyết Nhân Ma đấu với đệ nhất sư phụ của Hắc Cốt Ma Nương là Độc Tỷ Thần Cô thì Hắc Cốt Ma Nương lúc đó còn là một thiếu nữ nhỏ tuổi chưa đến hai mươi.

Nàng nấp một bên tảng đá xem sư phụ đấu với địch mà lòng khiếp hãi đến cùng cực, bởi vì võ công của Địa Tuyết Nhân Ma quá cao, mụ lại ra tay hành động ác độc vô cùng.

Trận ác đấu đó đã ghi vào tâm trí cô gái Lý Phụng Chi tức Hắc Cốt Ma Nương sau này một ấn tượng khó quên. Nhất là khuôn mặt của Địa Tuyết Nhân Ma lại dữ dằn độc ác, khi mụ đánh trúng Độc Tỷ Thần Cô một chưởng khiến Độc Tỷ Thần Cô suýt phải táng mạng dưới tay mụ, mụ đã đắc chí phát ra chuỗi cười rùng rợn, Lý Phụng Chi nghe thấy càng kinh tâm động phách.

Cũng may Độc Tỷ Thần Cô là nhân vật danh tiếng trên trời giang hồ. Địa Tuyết Nhân Ma đánh bại một cao thủ của võ lâm nên đã đắc chí vô cùng, y thị lại cho rằng chưởng lực của y thị có sức độc ghê gớm, Độc Tỷ Thần Cô trúng phải một chưởng lực ắt phải táng mạng, khi độc xâm vào người nội tạng bảy ngày bảy đêm là chết, nên y thị không thèm đuổi theo nữa và bỏ đi ngay.

Cũng nhờ lúc Địa Tuyết Nhân Ma đang cao hứng như vậy mà y thị không phát giác ra Lý Phụng Chi nấp ở gần đó. Sau khi Địa Tuyết Nhân Ma bỏ đi, Lý Phụng Chi vội đi tìm sư phụ nhưng Độc Tỷ Thần Cô có bỏ đi xa đâu, bà ta vẫn đi quanh quẩn ở đó, định bụng rằng nếu Địa Tuyết Nhân Ma phát giác ra Lý Phụng Chi, bà ta sẽ liều mạng đấu lại với y thị, rồi cùng đệ tử chết dưới tay địch thủ không khi nào bỏ mặc cho mụ nữ ma đầu đó hãm hại học trò yêu của bà.

Về sau Độc Tỷ Thần Cô phải tìm một nơi trú ẩn, chạy chữa vết thương trong hai năm trời mới bình phục. Thấy đối phương công lực quá cao và quá hung tàn, Độc Tỷ Thần Cô luôn luôn can ngăn Lý Phụng Chi phải tránh xa tên nữ ma đầu hung ác đó.

Trận đấu ấy làm Hắc Cốt Ma Nương Lý Phụng Chi kinh tâm động phách, đến nỗi trong mấy năm liền sau đó, mỗi lần ban đêm nằm ngủ gặp ác mộng,

nàng lại thấy hình ảnh như quỷ dữ của mộ hiện hình.

Ấn tượng đó với lời căn dặn của sư phụ đã làm Hắc Cốt Ma Nương kinh sợ Địa Tuyết Nhân Ma.

Rồi đến lúc nàng gặp lại mộ trong ruột núi trên Kim Đình tự, Hắc Cốt Ma Nương đã kinh hãi thất thần tưởng như gặp ma quỷ, mặc dầu lúc đó công lực của nàng so với Độc Tỷ Thần Cô năm xưa còn hơn mấy thành.

Nhưng đến khi phải đấu lực với mộ Hắc Cốt Ma Nương đã bình tâm lại và khi thấy công lực của Địa Tuyết Nhân Ma không hơn được nàng, Hắc Cốt Ma Nương mới vững dạ, bao nhiêu ấn tượng kinh hãi năm xưa đã tan biến hết.

Bởi thế bây giờ gặp lại Địa Tuyết Nhân Ma lần thứ hai. Hắc Cốt Ma Nương đã quyết tâm báo thù cũ cho sư phụ, đồng thời vì vô lâm trừ bạo.

Ngay khi bắt đầu giao đấu, Hắc Cốt Ma Nương đã giở Hóa Diệm chương ra tấn công đôi phương, nhưng nàng mới dùng có chín thành công lực mà thôi.

Quả nhiên, chương lực của Hắc Cốt Ma Nương đã cầm cự với Địa Tuyết Nhân Ma.

Hóa Diệm chương của nàng như luồng hỏa phong từ núi lửa phun ra, luôn luôn tấn công vào các yếu huyệt của Địa Tuyết Nhân Ma, khiến mộ tức giận vô cùng cười nhạt mấy tiếng nhưng mộ vẫn chưa chịu hạ phong ngay. Cây gậy múa tít.

Đột nhiên Địa Tuyết Nhân Ma rú lên một tiếng, bàn tay tả của mộ trắng bệch, cả bàn tay xộc ra như vuốt chim ưng, từ chương tâm có luồng bạch khí xông ra.

Hắc Cốt Ma Nương biết độc chương của đôi phương rất lợi hại, chẳng dám coi thường vội tặng thêm hai thành công lực chống đỡ chương lực của đôi phương, một mặt phong bế các yếu huyệt lại.

Từ lúc ấy Địa Tuyết Nhân Ma thay đổi hẳn lối đánh. Người mộ như bóng ma, đôi khi thành đám mây mờ xoắn chặt lấy Hắc Cốt Ma Nương. Nhưng Hắc Cốt Ma Nương cũng giở bình sinh tuyệt học, quyết không để đôi phương áp đảo mình.

Cuộc giao đấu đã đến mức kinh thiên động địa. Khí độc và khí nóng quán vào nhau tạo thành cuồng phong ghê gớm, không ai đến gần.

Thực ra Hắc Cốt Ma Nương chỉ bình thủ với Địa Tuyết Nhân Ma mà thôi, dù đâu cả mấy trăm hiệp cũng chưa chắc áp đảo được mộ.

Nhưng khi số của đôi ma đầu có lẽ đã đến lúc tuyệt, nên khi giao đấu được hơn một trăm hiệp thì việc bất ngờ xảy ra.

Ở ngay gần đó, Thiên Tuyết Nhân Ma đang đấu với Kim Ngang Tiêu bỗng rú lên một tiếng thảm thiết, người y lùi lại hai bước. Thì ra trong lúc bất ngờ Kim Ngang Tiêu đã thi triển Thái Dương thần công chương, đánh trúng một chương vào cánh tay bên tả của đôi phương.

Công lực căn bản của Thiên Tuyết Nhân Ma là Thần Dương Cương Khí, Thái Dương thần công chương của Kim Ngang Tiêu cũng thuộc loại kinh khí thuần dương. Hai khí dương đụng nhau, nếu bình thủ thì chẳng nói làm gì, nhưng nếu sút kém nhau một chút kết quả sẽ vô cùng tai hại.

Trúng một chương Thái Dương của Kim Ngang Tiêu, dù chỉ vào cánh tay. Thiên Tuyết Nhân Ma tự nhiên thấy hoa mắt, khí huyết trong người như có lửa cháy bùng lên, đồng thời các nội huyệt bị nghịch chuyển.

Đó là hiện tượng tiêu hao công lực rất nguy hiểm nên Thiên Tuyết Nhân Ma mới phải hú lên một tiếng thảm thiết như vậy.

Kim Ngang Tiêu có để đôi phương lùi bước dễ dàng. Tiếng hú vừa dứt thì chương hình của Kim Ngang Tiêu đã quán chặt ngay lấy người của y rồi.

Động tác của hai người lúc này mau lẹ không thể tưởng tượng, người đứng bên ngoài hoa mắt, chỉ thấy tựa hồ như hai đám mây xoắn tít lấy nhau.

Đồng thời “ùm...” tiếp theo là những tiếng lộp bộp liên hồi như bấp rang. Trong thời gian điện quang hỏa thạch đó, ngay cả những đệ nhất lưu cao thủ đứng nhìn trận đấu cũng không hiểu hai bên sử dụng hướng chiêu số như thế nào.

Nói thì lâu nhưng kỳ thực việc xảy ra hết sức mau lẹ. Từ lúc Thiên Tuyết Nhân Ma trúng chương của Kim Ngang Tiêu và phát ra tiếng rú kinh hoàng cho đến lúc đôi bên xoắn chặt lấy nhau, thời gian chỉ trong chớp mắt.

Đột nhiên hai bóng người tách rời ra, các động tác ngừng hẳn.

Thật là quang cảnh lạ lùng hết sức. Lúc trước mau lẹ dữ dội bao nhiêu thì lúc này im lặng và trầm tĩnh bấy nhiêu.

Kim Ngang Tiêu và Thiên Tuyết Nhân Ma tách rời nhau, đứng cách xa nhau lối một trượng và cả hai cùng đứng im như tượng gỗ, trở mắt nhìn nhau.

Thời gian như ngừng hẳn.

Kim Ngang Tiêu hai tay buông xõng, thân hình bình dị nhàn nhã, nét mặt bình thản, chỉ có đôi mắt tia ra tia sáng kinh người.

Còn Thiên Tuyết Nhân Ma hai tay vẫn giơ lên như đang giở một thế chương rồi đột nhiên ngừng lại nét mặt y lộ vẻ kỳ lạ hết sức nửa như kinh dị nửa như ngờ ngẩn còn đôi mắt y mờ mờ trông nhìn Kim Ngang Tiêu không chớp, như thể ngạc nhiên hết sức.

Hai bên đều là tuyệt đỉnh cao thủ đột nhiên ngừng chiến rồi đứng ngậy ra nhìn nhau như vậy, thật khó lòng biết tình hình ra sao, bên nào được bên nào thua, kẻ nào thụ thương kẻ nào không.

Chưa đầy khoảnh khắc bỗng nhiên sắc mặt Thiên Tuyệt Nhân Ma biến đổi hẳn, biến đổi một cách quái lạ, hai tay y từ từ buông thõng xuống và y cất tiếng cười.

Tiếng cười thật ghê gớm, Thiên Tuyệt Nhân Ma cười sằng sặc và trong tiếng cười đó giọng nói của y đứt quãng :

- Tiểu tử... không ngờ... không ngờ hôm nay... lão phu... phải táng mạng... dưới tay ngươi! Ha ha...

Tiếng cười bỗng đứt quãng, cả tiếng nói cũng im.

Đột nhiên trên ngực áo bào của Thiên Tuyệt Nhân Ma hiện rõ bảy vết đỏ như đầu ngón tay. Bảy vết đó ở đúng phương vị của bảy tử huyệt trên cơ thể người ta. Bảy vết đỏ trước còn mờ, sau rõ hẳn lan rộng như vết dầu loang... vết máu đỏ lôm!

Thiên Tuyệt Nhân Ma vừa ngưng cười thì thân hình y lao đảo.

Nhưng y trợn mắt khuôn mặt méo xệch đi, bước lên một bước về phía Kim Ngang Tiêu.

Một bước... hai bước... Nhưng đến bước thứ ba thì y ngã gục ngay xuống, chân tay co quắp lại nằm im, hết thở.

Kim Ngang Tiêu vẫn đứng im nhìn đối phương, nét mặt chàng căng thẳng.

Đến lúc Thiên Tuyệt Nhân Ma ngã xuống chết, chàng mới khẽ thở dài nhẹ nhõm.

Nhưng giữa lúc ấy, có tiếng cười lạnh lạnh của Hắc Cốt Ma Nương rồi bộp một tiếng. Chiếc gậy trong tay Địa Tuyệt Nhân Ma đã thoát khỏi tay mục bắn tung lên trời cao đến tám trượng, rồi mới rớt xuống và cắm sâu xuống đất đến quá nửa.

Cùng lúc ấy Địa Tuyệt Nhân Ma rống lên một tiếng thê thảm.

Các cao thủ đấu với nhau chỉ sơ ý một chút cũng đủ nguy đến tính mạng. Địa Tuyệt Nhân Ma bị phân tâm và chần động như vậy, làm sao Hắc Cốt Ma Nương không biết lợi dụng.

Quả nhiên giữa lúc Địa Tuyệt Nhân Ma tán loạn tinh thần, Hắc Cốt Ma Nương đã thi triển một thế tuyệt học của Hoàng Hạc vô công, gọi là Bình Ngư Đầu Lực, chưởng bên trái của chàng đánh trúng mạch môn của đối phương làm chiếc gậy lợi hại của Địa Tuyệt Nhân Ma rơi khỏi tay mục bắn tung lên trời.

Địa Tuyệt Nhân Ma bị tê dại cánh tay mặt, đau đớn như bị cắt đứt lia, mục nghiêng răng lùi lại không ngờ chương thứ hai của Hắc Cốt Ma Nương đã đánh tới ngực mục.

Địa Tuyệt Nhân Ma tránh không kịp đành phải xoay người giơ bả vai hứng lấy chưởng đó.

Nhưng một chương Hắc Cốt Ma Nương đâu có phải tầm thường. Đó là Hỏa Diệm chương bên trong tiềm tàng nhiệt khí kinh người.

Địa Tuyệt Nhân Ma bị trúng một chương vào bả vai, tức thì lục phủ ngũ tạng như có lửa đốt, các đạo huyết đau buốt không thể tả, mục rống lên một tiếng thảm thiết ngã ngối xuống đất.

Cho hay tạo hóa an bài, trời cao có mắt, quả báo nhãn tiền. Năm xưa Địa Tuyệt Nhân Ma đánh một chương vào bả vai Độc Tỷ Thần Cô, thì bây giờ mục lại chịu một chương báo ứng của học trò Thần Cô, cũng đánh vào bả vai mục.

Nhưng họa phúc mỗi người lại khác, kẻ hiền lương tay qua nạn khỏi, kẻ tàn ác đa đoan gặp nạn là tán thân vô địa. Độc Tỷ Thần Cô bị một chương vào bả vai, chỉ mất hai năm là bình phục, bởi vì Thần Cô là phúc hậu, tu đạo từ bi, nên phúc phận lớn lao.

Còn Địa Tuyệt Nhân Ma trúng một chương vào bả vai là đến ngày tận số.

Mục vừa ngã xuống, song chương của Hắc Cốt Ma Nương đã giáng xuống Bách Hội huyết trên đỉnh đầu mục như núi Thái Sơn chập xuống.

Địa Tuyệt Nhân Ma cố đưa tay lên gạt đỡ, nhưng công lực của mục đã tan làm sao ngăn nổi một chiêu mười hai thành hỏa hậu của Hỏa Diệm chương.

Chỉ thấy “bốp” một tiếng khô khan, Thiên Linh Cái của Địa Tuyệt Nhân Ma đã vỡ tan, máu và óc bay tứ tán. Đồng thời mùi khét lẹt bay ra, thân hình Địa Tuyệt Nhân Ma chưa kịp đổ xuống đã cháy ra than.

Hắc Cốt Ma Nương ra tay lần này thật độc ác, sát thủ kinh người, y hệt lối hành sự của nàng năm xưa. Mấy chục năm ẩn cư tâm tính của Hắc Cốt Ma Nương đã thuần đi rất nhiều và từ khi tái xuất giang hồ, gặp Kim Ngang Tiêu, nàng không còn giết người ghê gớm như xưa nữa.

Nhưng lần này vì nhớ đến sư phụ và đối thủ cũ, lại thêm căm hận vì nỗi kinh hoàng năm xưa, Hắc Cốt Ma Nương đã ra tay quá đáng.

Chính vì thế mà sau khi hạ xong Địa Tuyệt Nhân Ma, thấy mặt cháy đen, vỡ sọ. Hắc Cốt Ma Nương đứng thờ người ra, khẽ thở dài có vẻ ăn năn.

Kim Ngang Tiêu thấy thái độ của Hắc Cốt Ma Nương như vậy chàng liền hiểu ngay.

Chàng chạy vội lại bên nàng an ủi :

- Lý tỷ tỷ, hai vợ chồng Song ma một đời tàn ác đa đoan đến nay chết như vậy chẳng qua cũng là lòng trời an bài báo ứng.

Hắc Cốt Ma Nương khẽ thở dài :

- Kim hiền đệ, Song ma tội ác tày trời thật, nhưng tỷ tỷ xuống tay cũng quá đáng.

Kim Ngang Tiêu mỉm cười :

- Tỷ tỷ khỏi phải ân hận nữa, chẳng lẽ chúng cũng phải chết dù chết cách nào cũng thế thôi. Quân hào đang nguy khốn, chúng ta mau tiếp cứu họ thì hơn.

Hắc Cốt Ma Nương bỗng ngừng đầu lên nhìn cảnh loạn đấu xung quanh, mắt long lanh sáng quắc nói :

- Kim hiền đệ, hiền đệ hãy đi tiếp ứng các nơi, còn tỷ tỷ phải chặn đánh ngay kẻ thù kéo để chúng trốn mất.

Kim Ngang Tiêu gật đầu khen phải, chính chàng cũng cần phải tạm nã Câu Hồn bang chủ cho bằng được.

Lúc bấy giờ ở góc Đông nam, ánh kiếm quang màu xanh vẫn lóe lên, hiện giờ như bay qua chỗ không người. Chẳng cần phải suy đoán, Kim Ngang Tiêu và Hắc Cốt Ma Nương cũng biết ngay đó là ánh kiếm Thanh Long của Cô Ứng Long.

Hắc Cốt Ma Nương nghiêng răng nói :

- Kẻ kia hung tàn vô đạo, đến lúc này vẫn còn khát máu. Tỷ tỷ phải diệt trừ hắn ngay.

Nói đoạn nàng xoay người định bước đi ngay.

Nhưng Kim Ngang Tiêu bỗng gọi nàng :

- Lý tỷ tỷ!

Kim Ngang Tiêu cời thanh Hồng Từ kiếm đeo trên vai và đưa cho nàng nói :

- Thanh Long thần kiếm là bảo kiếm đệ nhất thiên hạ, lợi hại vô cùng. Tỷ tỷ tay không, dù công lực cao siêu, cũng không sao tránh khỏi nguy hiểm. Tỷ tỷ hãy tạm dùng Hồng Từ kiếm của tiểu đệ để diệt trừ kẻ ác.

Hắc Cốt Ma Nương thấy chàng quan thiết với mình như vậy, lại càng lộ vẻ cảm động.

Nhưng nàng mỉm cười lắc đầu :

- Đa tạ hiền đệ đã quan tâm nhưng tỷ tỷ không thể nào nhận kiếm của hiền đệ được đâu. Hiền đệ là Võ lâm Minh chủ, ban hiệu lệnh cho quần hùng, Hồng Từ kiếm lại là kiếm lệnh mọi người cùng nhìn nhận, hiền đệ trao kiếm lệnh cho ngu tỷ, làm sao mọi người không bất mãn? Và lại trong lúc cấp bách này, hiền đệ lấy gì làm tín hiệu, ban hiệu lệnh cho quần hào?

Kim Ngang Tiêu vẫn đưa thanh kiếm ra nói :

- Cấp sự phải tùng quyền. Thanh Long thần kiếm nguy hiểm. Âm Dương Thái Cực kiếm phổ lại lợi hại phi thường. Tỷ tỷ phải có binh khí hộ thân...

Hắc Cốt Ma Nương xua tay nói :

- Thôi được, hiền đệ cứ giữ lấy kiếm, tỷ tỷ đã có cách giải quyết rồi.

Nói dứt lời nàng phi thân nhảy ra cách đó lối năm trượng, đến bên cây gậy của Địa Tuyệt Nhân Ma cắm sâu xuống đất, nhẹ nhàng rút lên và nói :

- Kim hiền đệ hãy an tâm, tỷ tỷ đã có thứ bảo vật tùy thân rồi. Cây gậy của Địa Tuyệt Nhân Ma ngày xưa đã làm chấn động võ lâm, đao kiếm chém không đứt, nay đem dùng để trừ ma vệ đạo, thực là hợp lý và thuận tiện.

Nói xong nàng cười khanh khách nhảy đi liền. Kim Ngang Tiêu gật đầu hài lòng, chàng biết cây gậy của Địa Tuyệt Nhân Ma là thứ bảo vật, tháng trước trên Kim Đình tự, khi Địa Tuyệt Nhân Ma dùng gậy đó đấu lực với Hắc Cốt Ma Nương, chàng đã dùng Kiếm khí ngăn đôi hai người. Cây gậy đó bị Kiếm khí chém phải, không đứt mà chỉ bắn tung lên, như vậy đủ hiểu nó cứng rắn như thế nào.

Lại nói chủ nhân U Minh cung là Cô Ứng Long đang dùng Thanh Long thần kiếm, thi triển Âm Dương Thái Cực kiếm pháp uy thế kinh người tung hoành chém giết quần hào như thể ở chỗ không người, y đắc chí vô cùng.

Luồng kiếm quang xanh bay đến đâu, có tiếng kêu thảm khốc nổi lên đến đó.

Kiếm sắc bén đến nỗi cả binh khí lẫn người của đối phương đều bị tiện đứt trong một nhát. Còn Âm Dương Thái Cực kiếm thực ghê rợn, ánh kiếm có sức hấp dẫn, những kẻ võ công non kém ở gần đây đều bị hút vào luồng kiếm quang mà chết.

Trong khoảng chưa đầy một tuần trà đã có hơn hai chục cao thủ võ lâm táng mạng.

Giữa lúc Cổ Ứng Long đang đắc chí tung hoành như chỗ không người, bỗng thấy một bóng người áo đen từ xa chạy đến, thân hình như một luồng khói xuyên thẳng vào luồng kiếm quang màu xanh.

Cổ Ứng Long kinh hãi thu kiếm về, nhảy lùi lại mấy bước. Từ lúc y sử dụng Thanh Long thần kiếm, không lúc nào thanh kiếm thần của y chạm phải vật gì cứng rắn hết.

Bất luận bảo đao báu kiếm, hay loại binh khí nặng nề như thiết côn thiên trọng, gặp phải Thanh Long thần kiếm, cũng bị thanh kiếm này chém đứt ngọt xớt, như chém vào cây chuối.

Vậy mà lúc này có người nhảy đến gạt đỡ thanh kiếm của y, phát ra tiếng kêu dữ dội tức là binh khí của đối phương có thể chống lại Thanh Long thần kiếm, mà không hề bị chém đứt.

Hơn nữa, Thanh Long thần kiếm của Cổ Ứng Long bị bắn trở lại, khiến y kinh hãi vô cùng, vì cánh tay y bị chấn động toàn thân rung chuyển, như vậy đủ hiểu người vừa nhảy đến đối đầu với y công lực cao siêu đến như thế nào.

Cổ Ứng Long nhảy lùi lại rồi nhìn kỹ. Đến khi y nhận rõ người đứng trước mặt y thì y lại càng kinh hãi.

Người vừa nhảy đến chính là một thiếu phụ mặc toàn đồ đen, mặc đẹp như ngọc, vẻ thanh xuân chói rạng như thể tiên nữ hạ phàm. Người đó đối với Cổ Ứng Long quá quen thuộc và cũng là người y kinh hãi nhất trần gian, đã phải trốn tránh mấy chục năm nay.

Người đó chẳng phải ai xa lạ chính là Hắc Cốt Ma Nương Lý Phụng Chỉ, vị hôn thê cũ của y nhưng y phụ rẫy.

Hắc Cốt Ma Nương lúc này không nói một lời, nàng chỉ cầm cây gậy đen của Địa Tuyệt Nhân Ma từ từ giơ cao lên. Chính cây gậy này vừa gạt đỡ những thế kiếm của Cổ Ứng Long. Cây gậy không sứt mẻ mảy may, đủ hiểu đó là loại bảo vật rất quý hiếm chứ không phải thứ gậy tầm thường.

Cổ Ứng Long trông thấy cây gậy đó bỗng biến sắc. Y đã nhận rõ cây gậy của Địa Tuyệt Nhân Ma. Gậy này vào tay Hắc Cốt Ma Nương tức là mụ đại ma đầu Địa Tuyệt Nhân Ma võ công hãn thế, đã táng mạng dưới tay nàng rồi.

Hắc Cốt Ma Nương uy nghi như một đấng thiên thần, mắt lóe hung quang, mặt đầy sát khí, trầm thanh nói :

- Họ Cổ kia, hôm nay ngươi phải đền tội.

Câu nói đơn giản đó, nói với một giọng lạnh lùng ghê gớm, bỗng tạo thành một bầu không khí ghê rợn khác thường. Xung quanh cảnh đấu trường hỗn loạn, với tiếng binh khí va chạm nhau và tiếng hò hét kinh người, lúc ấy hình như lùi xa, để nhường chỗ cho đôi cừu thủ ghê gớm đến giờ thanh toán.

Cổ Ứng Long nghe giọng nói của Hắc Cốt Ma Nương, tiếng nói mà y đã cố quên từ mấy chục năm nay, không hiểu sao làm y rùng mình đến xương tủy. Có lẽ đó là tiếng nói của cảm hờn báo oán hiện thân.

Nhưng Cổ Ứng Long là đệ nhất cao thủ đương thời, trong tay lại có Thanh Long thần kiếm và am hiểu Âm Dương Thái Cực kiếm, tuyệt kỹ của Côn Luân.

Y nắm chặt chuôi kiếm, tự tin trở lại tinh thần chấn định ngay, Cổ Ứng Long nghiêng rằng chưa kịp nói thì Hắc Cốt Ma Nương đã tiếp :

- Sáu chục năm trước, ngươi làm ta đau khổ nhục nhã, hôm nay ta lấy tính mạng ngươi để rửa hờn, tưởng cũng không quá đáng. Ngươi đã sẵn sàng chịu chết chưa?

Cổ Ứng Long bỗng cười nhạt :

- Tiện tỳ, ngươi tưởng Cổ mỗ sợ ngươi sao?

Đột nhiên có tiếng “u... u...” như tiếng sáo nổi lên. Đó là Cổ Ứng Long đã bắt đầu vận dụng thần kiếm, kinh lực của y truyền cả vào thanh bảo kiếm, phát ra lưỡi kiếm, cho nên kiếm vừa chuyển trong không khí, âm thanh ghê rợn đã phát ra rồi.

Hắc Cốt Ma Nương thở một hơi dài, vận dụng toàn thân công lực đưa cây gậy của Địa Tuyệt Nhân Ma lên thành một thế trong Bát Hình Xà Trượng.

Lập tức cây gậy trong tay nàng như thể một con rắn biến hình xuyên thẳng vào luồng kiếm quang màu xanh của Cổ Ứng Long.

Hai bóng người như hai đám mây quần lấy nhau, trong khi trượng và kiếm giao nhau phát ra những tiếng ngân nga kéo dài như tiếng chuông.

Đôi tình cũ hóa thành tử thù, mối căm hận trên năm mươi năm nay, bây giờ mới có dịp thanh toán.

Âm Dương Thái Cực kiếm quả là danh bất hư truyền. Thiên Nam Nhất Hiệp Cổ Ung Long mấy chục năm trước đã là cao thủ đệ nhất lưu của võ lâm. Từ ngày theo Vạn Độc Thần Cô bỏ chính quy tà, Cổ Ung Long công lực tinh tiến, trở thành đệ nhất đại ma đầu.

Công lực của họ Cổ trên đời không mấy đối thủ. Y còn trên cả Bách Trượng thiên sư và hơn cả Phi Long thư sinh nửa thành công lực. Với công lực hạn hữu như vậy, Cổ Ung Long lại có thêm Thanh Long thần kiếm, bảo kiếm dị hình, trông như mảnh rỗng. Đồng thời y lại am hiểu Âm Dương Thái Cực kiếm, tuyệt học của phái Côn Luân.

Ngay khi bắt đầu giao đấu với Hắc Cốt Ma Nương, Cổ Ung Long đã thi triển Âm Dương Thái Cực kiếm, bởi vì y đã biết trận đấu này là trận đấu sinh tử.

Luồng kiếm quang màu xanh, tỏa rộng phát ra những tiếng vi vu rợn người. Các bạn giao đấu ở quanh, biết kiếm quang đó lợi hại vội nhảy tránh xa hơn mười trượng, không để kiếm quang hút vào.

Sôi cát ở quanh đó bốc cao lên rồi bay đi tứ phía. Trong chớp mắt khoảng đấu trường sạch trơn. Chỉ có mấy khóm trúc ở gần là bị ảnh hưởng tức thì, bao nhiêu cành trúc, lá trúc, đều bị luồng kiếm quang chém gãy vụn từng muôn ngàn mảnh nhỏ.

Đứng xa cũng nhận thấy trận đấu kinh người. Chiêu số của đôi bên đầu thủ biến ảo quá thần diệu mau lẹ, người đứng ngoài không còn nhận rõ đường kiếm, đường bỗng như thế nào. Chỉ thấy hai bóng mây xanh và đen hòa lẫn với nhau thỉnh thoảng có những tiếng “keng keng” như chuông ngân vọng ra, đồng thời kinh lực tỏa ra ào ào như cuồng phong.

Một trăm chiêu thoáng qua, như chớp loáng.

Rồi hai trăm chiêu...

Bất phân thắng phụ. Kỳ phùng địch thủ. Đôi bên cùng vận tuyệt học bình sinh.

Bỗng nhiên một bóng người từ xa vụt tới tiếng quát lạnh lạnh :

- Tiệp tỷ họ kia, chớ vội ngưng cuồng, có bản Thần Cô đây!

Đường sáo ngọc vung lên, như muốn sắp sửa lặn vào phụ họa với đường kiếm quang xanh để áp đảo cây gậy của Hắc Cốt Ma Nương.

Đó chính là Vạn Độc Thần Cô Đồ Thương Lăng đến tiếp chiến với chồng.

Nhưng Vạn Độc Thần Cô chưa kịp nhảy vào vòng đấu thì một thiếu niên anh tuấn đã phi thân lại, chặn đứng trước mặt :

- Vạn Độc Thần Cô, hai đầu một đầu phải là quy củ giang hồ. Kim mã sẵn sàng tiếp chiêu của Thần Cô.

Vạn Độc Thần Cô, mắt lóe hung quang rít lên :

- Tiểu tử muốn đến lãnh tử! Ta giết ngươi rồi hỏi tội con tiệp tỷ không muộn.

Cây sáo ngọc chuyển hướng nhằm thiếu niên đâm luôn.

Kim Ngang Tiêu - Chính chàng vừa nhảy ra - lùi lại một bước. Soạt... Hồng quang lóe xuống như mặt trời sa xuống. Kim Ngang Tiêu đã cảm thanh Hồng Tử kiếm trong tay.

Vạn Độc Thần Cô thấy kiếm báu lại càng tức giận, múa sáo ngọc đâm liên mấy chiêu tuyệt độc.

Hồng Tử kiếm trong tay Kim Ngang Tiêu hoa lên hóa giải dễ dàng.

Từ đó hai cặp song đấu lại diễn ra sát bên nhau. Màu sắc hoa lên rực rỡ, xanh, đỏ, trắng, đen... Bụi cát mù trời kinh phong lại như thiên binh vạn mã.

Hắc Cốt Ma Nương thấy nghĩa đệ ở bên cạnh, tinh thần phấn khởi gấp bội, mắt phượng long lanh, đường gậy như thể tăng thêm kinh lực, như con rồng đen uốn khúc, liên một lúc đánh bật được mười thế Âm Dương Thái Cực kiếm vô cùng hiểm độc.

Nhưng đã gần ba trăm hiệp mà đôi bên vẫn bình thủ.

Song le từ lúc Vạn Độc Thần Cô xuất hiện, Hắc Cốt Ma Nương toàn thân chấn động. Cả hai kẻ thù đã ở trước mặt đồng thời những kỷ niệm cũ hiện ra.

Nào là lúc nàng bị tình phụ, kẻ bạc tình Cổ Ung Long cười đắc chí, giễu cợt, kiêu ngạo. Nào là lứa đôi gian phu dâm phụ hợp lực tấn công, nàng suýt táng mạng dưới bàn tay chúng...

Toàn thân Hắc Cốt Ma Nương bỗng run lên.

Chỉ một phút phân tâm đó, Hắc Cốt Ma Nương phải lùi lại một bước.

Đường kiếm Thanh Long quái đản, soạt... soạt... hai chiêu ghê gớm nhằm yếu huyệt Hắc Cốt Ma Nương đâm tới.

Choang... cây gậy báu vung lên gạt đỡ. Nhưng Thanh Long thần kiếm như biến hóa thành một trăm mũi kiếm vô hình, phân làm tả hữu, thượng hạ, tứ bề ập lại, kinh lực ập đến kinh người.

Bỗng nhiên Hắc Cốt Ma Nương đôi mắt lóe hung quang.

Mạch máu trong người nàng căng thẳng như muốn bẻ vỡ, từ Đan Điền một luồng chân lực tiết ra.

Hận thù tràn ngập, Hắc Cốt Ma Nương nghiêng răng ken kết, nàng không thiết gì đến mạng sống nữa.

Mười tám chiêu kiếm liên hoàn của Cổ Ứng Long tới tấp đâm tới.

Nhưng đột nhiên, Hắc Cốt Ma Nương đổi đường gậy sang tay tả nhanh như chớp, gạt đỡ một lúc năm thế kiếm của đối phương, còn thế thứ sáu thì để mặc nó chém tới, tay hữu nàng phải chường.

“Ừm”... một tiếng như trời long đất lở. Mũi diêm sinh khét lẹt, nhiệt khí tự nhiên bùng lên.

Cổ Ứng Long không thể nào ngờ Hắc Cốt Ma Nương liều mạng đến thế.

Chiêu kiếm thứ sáu của Cổ Ứng Long, Hắc Cốt Ma Nương không gạt đỡ, mặc nó chém tới, trong khi đó nàng đột nhiên phát chưởng.

Thế chưởng cũng không phải tầm thường. Đó là chiêu thứ ba mươi hai của Hóa Diễm chưởng tên gọi là Du Long Tầm Châu.

Chính vì không ngờ nên Cổ Ứng Long thất thế. Mũi kiếm còn cách bả vai Hắc Cốt Ma Nương gang tấc thì chưởng lực của nàng ào tới ngực Cổ Ứng Long.

Đang thẳng thế Cổ Ứng Long phải thu kiếm lại né tránh. Nhưng đường kiếm của y hỗn loạn mất rồi.

Hắc Cốt Ma Nương như người điên cuồng, không kể nguy hiểm, nhảy sát đến đối phương đánh ra một chưởng nữa. Kiếm không đưa lên kịp, Cổ Ứng Long đành giờ chưởng lên đầu.

“Bùng”... Hóa Diễm chưởng dừng mảnh vô song, nhưng công lực của Cổ Ứng Long chẳng phải vừa. Đồi bên cùng chân động lùi lại một bước.

Cây gậy của Hắc Cốt Ma Nương vụt hoa lên, đâm một lúc bảy chiêu sát thủ. Đó là thế “Thất Sát Kiếm”, nhưng Hắc Cốt Ma Nương đã đổi sang thế gậy.

Trong chớp mắt, Cổ Ứng Long bị dồn vào thế thủ. Thanh Long thần kiếm lóe lên ánh sáng xanh, gạt đỡ.

Choeng... choeng...

Song kinh lực của cây gậy quá mạnh, y phải lùi lại một bước.

Hắc Cốt Ma Nương đâu có thể để cho đối thủ được rảnh rang.

Mười hai thế Độc Huyền trọng lại tới tấp đâm tới, Cổ Ứng Long đã biết thế chưởng này lợi hại như thế nào, đành lùi thêm hai bước nữa.

Không ngờ Hắc Cốt Ma Nương mới đánh đến trọng thứ tám, bỗng rú lên một tiếng lao cả người vào đối phương.

Quả là một lối đánh thí mạng, nhưng ghê gớm làm sao.

Thủ pháp đôi bên quá mau lẹ, chỉ thấy loang loáng, hai hình người nhập một.

Rồi bỗng “hự... a”

Hắc Cốt Ma Nương nhảy lùi lại. Bả vai nàng nhuộm máu tươi rõ dòng...

Nhưng hai tay nàng trống không, cây gậy không còn nữa.

Nhìn qua Cổ Ứng Long đứng ngây như tượng gỗ, đứng y nguyên chỗ cũ. Nhưng trên ngực y, cây gậy của Hắc Cốt Ma Nương đã cắm xuyên qua sau lưng Cổ Ứng Long.

Thì ra trong chiêu sát thủ liều mạng cuối cùng, Hắc Cốt Ma Nương đã bị Cổ Ứng Long chém một kiếm vào bả vai, nhưng nàng đã đâm được cây gậy vào ngực kẻ thù.

Cổ Ứng Long, bị vết thương chí tử, nhưng không ngã, hẩn trở mắt nhìn Hắc Cốt Ma Nương. Mép y từ từ rỉ ra một vệt máu tươi, lúc này trông thật gớm ghiếc.

Tay Cổ Ứng Long vẫn cầm Thanh Long thần kiếm, nhưng đã run run.

Bỗng nhiên Cổ Ứng Long cười rú lên một tiếng man rợ, tay y vùng mạnh. Thanh kiếm bay đi, kóe lên một đường sáng xanh biếc, nhằm ngực Hắc Cốt Ma Nương phi đến như mũi tên.

Hắc Cốt Ma Nương phần bị trúng thương ở vai, phần thì kinh hoàng thấy kẻ thù trúng thương mà chưa chết, nên càng ngậy người ra.

Đến khi luồng kiếm Thanh Long bay đến, nàng chỉ kịp rú lên một tiếng khiếp hãi chứ không làm sao tránh kịp.

Nhưng... “choeng”...

Thanh kiếm bay đến trước ngực Hắc Cốt Ma Nương chỉ còn cách nửa thước, bỗng bị một vật gì vô hình đập phải, lập tức bắn tung lên trời cứu Hắc Cốt Ma Nương khỏi cái chết thảm khốc.

Hắc Cốt Ma Nương rùng mình quay lại, thấy Kim Ngang Tiêu thân hình như cây pháo thăng thiên bắn vọt lên theo thanh kiếm và giờ tay bắt gọn, nhảy trở lại xuống đất, tay chàng đã cầm thêm Thanh Long thần kiếm.

Nàng hiểu ngay nghĩa đệ của mình vừa rồi đã thi triển Kiếm khí cứu mình. Nàng cảm kích kêu lên mấy tiếng :

- Kim hiền đệ!

Cùng lúc ấy một tiếng rú thê thảm phát ra.

- Lang quân! Lang quân!

Vạn Độc Thần Cô nước mắt như mưa ghen ngào chạy đến bên Cổ Ứng Long khi cái cây đó vừa đổ xuống.

Đột nhiên Vạn Độc Thần Cô như điên cuồng, quay lại múa tít cây sáo ngọc đâm Hắc Cốt Ma Nương, miệng quát tháo :

- Tiệt tỳ trả mạng đây!

Hắc Cốt Ma Nương lùi lại, nhưng Kim Ngang Tiêu đã xông đến ngăn cản. Lúc này chàng cầm cả hai kiếm Hồng Từ kiếm và Thanh Long thần kiếm. Hai luồng kiếm quang xanh đỏ hoa lên thật đẹp mắt.

Choang... bùng... cây sáo ngọc đã vượt khỏi tay Vạn Độc Thần Cô bắn tung lên trời.

Vạn Độc Thần Cô như điên như dại nhảy đến liều mạng.

Kim Ngang Tiêu cười nhạt một tiếng, cầm thanh Hồng Từ kiếm vào vỏ đeo ngang lưng, rồi đưa tay phát nhẹ.

“Ừm”... Vạn Độc Thần Cô bị trúng thương một chương, thổ huyết, rồi ngồi phệt xuống đất không đứng lên được nữa.

Thực ra Vạn Độc Thần Cô không phải là địch thủ của Kim Ngang Tiêu. Ngay từ lúc đầu trận đấu, Kim Ngang Tiêu đã chiếm thượng phong. Công lực của chàng đang hồi sung mãn nhất, chàng lại vừa hạ được kẻ thù tối nguy hiểm là cặp Thiên Địa song ma, nên trong lòng phần khởi vô cùng khí lực tăng bách bội.

Vạn Độc Thần Cô đấu với Kim Ngang Tiêu lúc đó thật như trứng chọi đá, vì công lực của mụ còn kém Kim Ngang Tiêu đến hai thành.

Trong trận đấu vừa rồi, Kim Ngang Tiêu có thể chỉ nội trong mười hiệp là hạ được Vạn Độc Thần Cô ngay. Nhưng chàng không làm thế mà cố ý kéo dài trận đấu.

Đó là vì Kim Ngang Tiêu đã biết Vạn Độc Thần Cô là kẻ tử thù của Hắc Cốt Ma Nương. Chàng không muốn giết Vạn Độc Thần Cô, để nghĩa tỳ của chàng có thể tự tay thanh toán kẻ thù tuyệt hận đã làm nàng đau khổ trên năm chục năm trời, phá hoại cả một đời thanh xuân tươi thắm của nàng.

Kim Ngang Tiêu luôn luôn quan thiết đến nghĩa tỳ, nên chàng mới có dụng ý tốt như vậy. Chàng đã hiểu nghĩa tỳ đau khổ như thế nào và nếu tự tay giết được kẻ thù, mỗi đau khổ đó sẽ vơi rất nhiều.

Vì lẽ đó, sau khi Hắc Cốt Ma Nương giết được Cổ Ứng Long, Kim Ngang Tiêu lập tức lùi ngay lại không tấn công Vạn Độc Thần Cô nữa do đó Vạn Độc Thần Cô mới chạy đến bên xác chàng.

Nhưng con đau đớn đã làm mụ cuồng trí, mụ quay lại tấn công Hắc Cốt Ma Nương. Lúc này Kim Ngang Tiêu giờ bình sinh tuyệt học ra, nên chỉ một chiêu đánh văng cây sáo ngọc lợi hại của mụ.

Sau khi Vạn Độc Thần Cô bị trúng chương của Kim Ngang Tiêu, ngã ngồi ngay xuống, Kim Ngang Tiêu lập tức lùi lại, quay lại nhìn Hắc Cốt Ma Nương.

Hắc Cốt Ma Nương hiểu ý, liền gật đầu như cảm ơn sự quan tâm của nghĩa đệ, đoạn nàng từ từ tiến lên.

Vạn Độc Thần Cô bị trúng một chưởng của Kim Ngang Tiêu, tuy bị thương nhưng tâm trí vẫn tỉnh táo. Mẹ thấy Hắc Cốt Ma Nương từ từ tiến lại, nên kinh hồn hoảng vía, vội xoay người định đứng lên.

Không ngờ chưởng lực của Kim Ngang Tiêu quái lạ vô cùng tuy không gây trọng thương nhưng lúc này công lực Vạn Độc Thần Cô tàn mất hết, như thể luồng khói tan vào không gian.

Mẹ cuống cuống đứng lên, như khí không tụ, hai chân rã rời vừa đứng lên lại ngã ngồi xuống.

Vừa lúc ấy Hắc Cốt Ma Nương đã tiến đến trước mặt mẹ rồi. Tâm thần tán loạn, Vạn Độc Thần Cô dờ dẫm cả chân tay, khiếp hãi đến nỗi không cử động được.

Vạn Độc Thần Cô đã biết Hắc Cốt Ma Nương căm hận mẹ như thế nào. Năm xưa chính mẹ đã cướp chồng của Hắc Cốt Ma Nương, rồi còn dụ dỗ Cổ Ứng Long đi vào đường tà, trở mặt đối xử tàn nhẫn với vị hôn thê cũ là Hắc Cốt Ma Nương. Thậm chí Vạn Độc Thần Cô còn bắt buộc Cổ Ứng Long hợp lực với mẹ, và đánh Hắc Cốt Ma Nương để sát hại nàng. Nếu không gặp may mắn và có tài khinh công mau lẹ, Hắc Cốt Ma Nương đã táng thể dưới tay vợ chồng Cổ Ứng Long rồi.

Một mối thù như vậy làm sao tha thứ? Tội cướp chồng là tội ghê gớm nhất đối với phụ nữ và mối thù tình hận biết bao lần máu tươi rửa sạch nỗi?

Chính vì thế Vạn Độc Thần Cô thấy Hắc Cốt Ma Nương, mẹ đã rùng mình. Gia dĩ Hắc Cốt Ma Nương lại có tiếng là người ra tay độc ác, tàn nhẫn phi thường.

Lúc này Hắc Cốt Ma Nương đã cảm được máu vết thương ở bả vai bên trái. Thực ra vết thương đó chỉ là kiếm thương, mũi kiếm chém phớt qua nên chỉ đứt lác da mà thôi, công lực của Hắc Cốt Ma Nương không hao tổn chút nào.

Hắc Cốt Ma Nương đến trước mặt kẻ thù, từ từ giờ chưởng bên hữu lên.

Vạn Độc Thần Cô căm hận oán hờn, uất ức, mắt lóe tia lửa vô cùng độc địa, mẹ nghiêng rặng vận khí công hầu chống đỡ với ngọn chưởng sát thủ của kẻ thù.

Nhưng Hắc Cốt Ma Nương không đánh xuống ngay trầm giọng nói :

- Đồ Thương Lãng! Năm chục năm qua ngươi đã làm ta đau khổ, ngươi đã phá hoại cuộc đời của ta...

Hắc Cốt Ma Nương nói đến đó bỗng nghẹn lời. Cả một kỷ niệm xưa lại hiện ra trong tâm trí nàng. Yêu đương bội phản hận thù... Tất cả dồn dập quay cuồng trong óc.

Vạn Độc Thần Cô nghiêng rặng ken kết :

- Lý Phụng Chi ngươi khỏi phải nhiều lời, mau xuống tay giết ta đi.

Hắc Cốt Ma Nương giờ cao ngọn chưởng. Toàn thân công lực Hòa Diễm đã vận vào ngọn chưởng đó, chỉ một chiêu đánh xuống người Vạn Độc Thần Cô sẽ hóa ra than.

Nhưng không hiểu tại sao giữa lúc đó lòng Hắc Cốt Ma Nương đã thấy nguội lạnh hẳn.

Đứng trước mặt kẻ thù đã thất thế, Hắc Cốt Ma Nương cảm thấy mục đích của đời mình đã đạt đến rồi. Thực ra từ lúc giết được Cổ Ứng Long, bao nhiêu nỗi căm hận của nàng chồng chất mấy chục năm, tự nhiên gần như tan biến hết.

Trước đây, Hắc Cốt Ma Nương thường cho là tội của Vạn Độc Thần Cô là nặng nhất, nặng hơn Cổ Ứng Long, vì chính mẹ đã quyến rũ họ Cổ vào tội lỗi.

Nhưng lúc này, Hắc Cốt Ma Nương không còn thấy hận, mà chỉ thấy khinh. Lần đầu tiên được thấy rõ mặt tình địch, Hắc Cốt Ma Nương nhận thấy Vạn Độc Thần Cô mặt còn tươi trẻ, tức là mẹ cũng luyện được thuật “Trụ Nhan” giữ gìn sắc đẹp như mình.

Nhưng vì Vạn Độc Thần Cô còn mắc chữ “Dâm” nên thuật Trụ Nhan chỉ giữ được một phần, còn một phần vẫn để lộ vẻ già nua tuổi tác, da cổ đã bắt đầu nhăn nheo.

Có lẽ vì thế mà Hắc Cốt Ma Nương thấy khinh bỉ. Ngọn chưởng đã giờ lên, từ từ buông thông xuống.

Hắc Cốt Ma Nương khẽ nói :

- Đồ Thương Lãng, ngươi đã gây tội ác với ta, nhưng ta tha thứ cho ngươi. Ngươi hãy đi đi, đừng để ta gặp mặt lần thứ hai.

Nói đoạn nàng quay đi luôn, nét mặt lạnh lùng bình thản, lòng nhẹ lâng lâng vì đã trút hết được oán hờn.

Kim Ngang Tiêu từ nãy vẫn đứng im nhìn ngắm thái độ của hai người, lúc này khe khẽ gật đầu cảm phục.

Chàng hân hoan thấy nghĩa tử quả là độ lượng hơn người. Chàng cũng hiểu rằng mấy chục năm ân oán đã làm Hắc Cốt Ma Nương trầm tính đi nhiều.

Tâm lương nghĩa tử của chàng quả là tâm Phật, danh hiệu Hắc Cốt Ma Nương tàn ác độc lại không còn xứng đáng với nàng nữa.

Kim Ngang Tiêu chạy lại bên Hắc Cốt Ma Nương khẽ gọi :

- Tỷ tỷ, vết thương...

Nhưng Hắc Cốt Ma Nương mỉm cười hiền dịu, khẽ lắc đầu tỏ ý không đáng quan tâm.

Tuy vậy Kim Ngang Tiêu vẫn lấy linh đơn ra đưa cho nàng uống, rồi tự tay chàng lấy thuốc Kim sang, băng bó vết thương ở bả vai nàng.

Trong lúc Kim Ngang Tiêu buộc thuốc cho Hắc Cốt Ma Nương đột nhiên nghe thấy tiếng “bốp” giòn tan.

Hai người giật mình quay lại, thấy Vạn Độc Thần Cô ngã gục, đầu bể sọ, óc máu bắn ra lạnh lảng.

Thì ra Vạn Độc Thần Cô đã vận dụng lại được công lực, tự giờ tay đập vào đầu tự tử chết. Có lẽ Vạn Độc Thần Cô thấy quá nhục nhã, chịu không nổi, nên tự được kẻ thù tha chết cho mụ, mụ đã tự tìm lấy chết.

Phần nữa cũng vì Cổ Ứng Long đã chết, mụ hết muốn sống nên đã tìm cách chết theo chồng.

Hắc Cốt Ma Nương tiến đến bên xác kẻ thù, khẽ thở dài :

- Đồ Thương Lãng, ta đã lấy đức hiếu sinh tha chết cho ngươi, không ngờ ngươi cố tự vận, âu cũng là số trời báo ứng.

Kim Ngang Tiêu cũng thở dài ta thán, nghĩ tiếc cho hai nhân vật tiền bối võ lâm, công lực luyện đến thượng thừa cảnh giới, chỉ vì đi theo Hắc đạo, cuối cùng gặp cái chết cực kỳ thê thảm.

Lúc bấy giờ đầu trường vẫn náo loạn, cảnh chém giết toi bời nhưng quần hào võ lâm một lúc bớt được hai hung thần ác sát là vợ chồng Cổ Ứng Long, nên mọi người thấy phấn chấn.

Chỉ một lát sau quần hào đã chuyển thế nguy thành thắng.

Kim Ngang Tiêu nhìn quanh rồi nói :

- Lý tỷ tỷ, chúng ta còn nhiều việc phải làm. Tỷ tỷ hãy ra tay tiếp ứng cho các vị tiền bối võ lâm, còn tiểu đệ phải lùng kiếm Câu Hồn bang chủ.

Hắc Cốt Ma Nương gật đầu khen phải, đoạn hai người tạm chia tay nhau ngay.

Hận thù dang dở

Đầu trường vẫn náo loạn, sự hỗn tạp thật không sao kể xiết. May nhờ có sắc áo phân biệt rõ ràng, bọn Câu Hồn bang, U Minh cung sắc phục đặc dị, nên không thể nào xảy ra sự nhầm lẫn được.

Đôi bên lẫn xả vào nhau chém giết, đến nỗi gần như hăng máu không còn nhận biết sự thể quanh mình ra sao nữa.

Chính vì lý do đó mà phe tà đạo thiệt một lúc bốn đại cao thủ là Thiên Địa song ma và vợ chồng chủ nhân U Minh cung, rút cuộc phe Câu Hồn bang và U Minh cung vẫn không hay biết gì.

Có điều là sau khi Cổ Ứng Long bị diệt ánh kiếm màu xanh của Thanh Long thần kiếm đã tắt hẳn. Quần hào bớt đi một áp lực rất đáng kể.

Tuy nhiên, cục diện trận thế vẫn chưa rõ rệt, thắng bại vẫn chưa phân định, đại khái chỉ là bình thủ. Đó là vì lúc đầu quần hào đã bị hao tổn lực lượng khá nhiều. Một số cao thủ không mai đưng đầu với Thanh Long thần kiếm của Cổ Ứng Long lúc trước, đã phải tán mạng một cách thê thảm. Trong số những người bị hại này Bắc Thiếu Lâm bị tổn thương nhiều nhất, vì có tới bốn Trưởng lão bị sát hại.

Sau đó đến các cao thủ của quần hào và Cái bang. Ngũ Quỷ môn may mắn trốn giữ ở góc đối diện, cách xa Cổ Ứng Long và Vạn Độc Thần Cô tác quái, nên lực lượng không hao tổn bao nhiêu.

Lại nói Kim Ngang Tiêu sau khi chia tay với Hắc Cốt Ma Nương liền xông vào khắp trận, có ý dò tìm tung tích của Câu Hồn bang chủ.

Trận đánh tuy hỗn loạn, nhưng vì Câu Hồn bang chúng đeo mặt nạ bằng đồng và mặc áo đen viền trắng, nên chàng phân biệt ra ngay.

Song điều khó khăn là tìm thấy Câu Hồn bang chủ. Vì sắc phục của Bang chủ và bọn đệ tử tương tự như nhau, đứng xa trong hỗn loạn, chỉ đến gần mới có thể nhìn thấy những nét đặc dị trên chiếc mặt nạ da người của Câu Hồn bang chủ.

Kim Ngang Tiêu còn có một cách khác để kiếm tìm Câu Hồn bang chủ là nhìn chiêu số và thân pháp của những cặp giao đấu.

Thân pháp Câu Hồn bang chủ tuyệt hảo, nên dù đứng xa cũng có thể nhận thấy ngay, không thể lầm lẫn với người khác được.

Chàng cứ theo cách thức đó chăm chú nhìn các trận giao đấu, đi khắp mọi nơi trong đấu trường. Thình thoảng thuận tay, thanh Hồng Tử kiếm trong tay lại sáng lóe lên một luồng hồng quang. Lập tức lại có một bóng tên Câu Hồn bang hay U Minh cung gục ngã.

Đôi khi, Kim Ngang Tiêu thấy một nhân vật võ lâm đấu với địch thủ võ công cao hơn, lâm vào tình trạng khốn đốn. Chàng liền ra tay tiếp cứu và chỉ một chiêu xuất thủ hay một đường kiếm diệu hợp, chàng đã giải nguy cho nhân vật võ lâm và hạ ngay địch thủ.

Sau đó, Kim Ngang Tiêu lại nhảy đi liền, không kịp chờ nhận nghe lời đáp tạ.

Kim Ngang Tiêu đi vòng quanh đấu trường đã đến ba lần mà vẫn không tìm thấy kẻ thù đầu. Trong lòng bồn chồn lo lắng, chàng biết Câu Hồn bang chủ là kẻ tuyệt thông minh có trí hơn người, nên chỉ lo y đã nhận thấy cục diện thay đổi, bắt lợi cho y đã nhanh chân tìm đường tẩu thoát mất rồi.

Đang lúc bồn chồn lo ngại như vậy, Kim Ngang Tiêu chợt thấy một bóng đỏ vượt ngang qua mặt phi thân như bay. Liền sau đó là một bóng đen đuổi theo nhanh như cắt.

Định thần nhìn kỹ chàng mới biết kẻ chạy trước chẳng phải ai xa lạ chính Độc Phật Mê Chân, dưới lốt Hồng Y Ngự Điện của U Minh cung.

Người đuổi theo là Bách Trọng thiên sư. Kim Ngang Tiêu chợt nhớ hai cặp song đầu lúc trước ở bên chàng, khi chàng khi chàng giao đấu với Thiên Địa song ma.

Trận đánh quá hỗn loạn nên sau khi cùng Hắc Cốt Ma Nương hạ được Song ma rồi, Kim Ngang Tiêu không còn trông thấy hai cặp giao đầu ấy nữa.

Giờ đây không biết Thiên Diệu Thần Cái đấu với Phi Long thư sinh đã đi đằng nào, chỉ còn thấy Bách Trọng thiên sư đuổi theo Độc Phật Mê Chân.

Kim Ngang Tiêu đã biết Thiên Diệu Thần Cái võ công chí cao, nên không nghi ngại lắm. Dù Phi Long thư sinh bản lĩnh cao siêu như thế nào cũng không thể bỗng dưng hạ sát thủ được vị Thần Cái.

Độc Phật Mê Chân đấu với Bách Trọng thiên sư gần như bình thủ. Xưa kia vị Phật gia thiện ác này đã từng đấu với nhau và Bách Trọng thiên sư đã thắng Độc Phật Mê Chân ở trước cổng chùa Thiên Phật.

Nhưng về sau Độc Phật Mê Chân đầu nhập U Minh cung, được Cổ Ứng Long đích thân giúp cho bí kíp tu luyện thêm, nên nội lực của Độc Phật Mê Chân tăng tiến rất nhiều.

Lần giao phong này, lẽ ra Bách Trọng thiên sư khó lòng thắng được Độc Phật Mê Chân, nhưng vì hôm trước khi tấn công chùa Bắc Thiếu Lâm, Độc Phật Mê Chân đã thất bại vì Kim Ngang Tiêu, chiếc mũ không lồ đặc dị bị Kim Ngang Tiêu đánh tan, Độc Phật Mê Chân đã mất hẳn thứ lợi khí tối độc của y.

Quả nhiên mất thứ võ khí chuyên môn, uy phong của Độc Phật Mê Chân đã kém đi rất nhiều.

Sau khi đấu với Bách Trọng thiên sư trên ba trăm hiệp thì Độc Phật Mê Chân tính đường đào tẩu, đánh vội một chiêu rồi bỏ chạy.

Bách Trọng thiên sư vốn người hiền từ nhân hậu, nhưng lần này tới Mê Hồn cốc đại phá cường địch, Thiên sư đã lập tâm quyết trừ diệt bọn ma đầu, cứu nguy cho võ lâm qua tai kiếp.

Bởi thế khi Độc Phật Mê Chân bỏ chạy, Bách Trọng thiên sư quyết không tha, liền đuổi theo ngay. Thiên sư chẳng những muốn trừ ác mà còn hận Độc Phật Mê Chân là kẻ xuất gia, làm hoen ố cửa Phật.

Định phi thân đuổi theo, chặn đứng Độc Phật Mê Chân lại, giúp Bách Trọng thiên sư một tay.

Kim Ngang Tiêu chưa kịp chuyển thân thì phía trước mặt có tiếng cười hô hô rồi một tia nước trắng như sợi chỉ từ xa bay đến tia vào ngực Độc Phật Mê Chân như mũi tên.

Đang chạy, Độc Phật thấy tia bay đến, cả kinh, nhưng đang đà phi thân không sao né tránh được, y liền vận chưởng lực nhắm tia nước đó đẩy ra một chưởng.

“Ùm” một tiếng như sấm động. Chưởng lực của Độc Phật Mê Chân quả là kinh người.

Nhưng tia nước cũng có kinh lực ghê gớm.

Hai luồng kinh lực giao nhau phát nổ, tia nước bị đánh bật lùi lại, bắn tung tóe làm muôn ngàn hạt nước nhỏ, tung ra tứ phía.

Cùng lúc ấy mấy tên Thanh Y đường chủ của U Minh cung đang giao đấu với bọn đệ tử Ngũ Quỷ môn ở cạnh, bỗng la hoảng lên. Chúng đã bị tia nước bắn phải đau đớn thấu đến ruột gan.

Đồng thời mùi rượu bay ra nồng nặc.

Thì ra tia nước đó chính là tia rượu và người tia ra luồng rượu đó chẳng phải ai xa lạ chính là Túy Phật Thiên Hồ.

Nguyên ông Phật say này đã hạ luôn một lúc mấy tên đệ tử U Minh cung, nhưng Túy Phật vẫn có một mối thù canh cánh bên lòng, nên bỏ đi cốt để kiếm

kẻ đại thù là Độc Phật Mê Chân.

Trời xui khiến vậy, Tủy Phật đang bỏ trận đấu thì thấy Độc Phật đang bị Bách Trọng thiên sư đuổi theo, chạy đến trước mặt.

Tủy Phật đắc ý cười lên hô hô và không kịp phi thân chặn đường, tay đang cầm vò rượu liền vận dụng nội lực khê lặc một thì tia rượu bay ra đón đường đối phương.

...

Thiếu phụ quý phục xuống bên cạnh thi thể Bách Trọng thiên sư nức nở, mồm gọi liên mấy tiếng :

- Tiêu sư ca!... Tiêu Hồng Ân, vì đâu nông nổi...

Bách Trọng thiên sư mắt đã lạc thần. Nhưng khi tiếng nói của thiếu phụ vừa vang lên, toàn thân Thiên sư chấn động, như thể có luồng điện chạy qua người ông.

Đôi mắt Thiên sư bỗng vụt sáng lên, như ngọn đèn trước khi tắt, đôi môi nhợt nhạt khê mấp máy :

- Bách... Hoa... Nương!

Bàn tay của Bách Trọng thiên sư khê giơ lên, tựa hồ như muốn nắm lấy tay thiếu phụ đó.

Song do, bàn tay giơ lên đến nửa chừng, bỗng ngừng ngay lại, buông thõng xuống.

Về vui mừng vừa thoáng hiện trên khuôn mặt Bách Trọng thiên sư bỗng nhiên tắt hẳn, đôi mắt nhắm nghiền lại và miệng Thiên sư phều phào niệm Phật hiệu :

- A... Di... Đà... Phật!

Một dòng máu tươi ộc ra khỏi miệng Thiên sư và ông ưỡn lên lần chót. Thế là hết, Bách Trọng thiên sư đã lìa trần.

Về mặt Thiên sư vẫn trang nghiêm như khi sống, nhưng trên đôi môi như thoáng hiện một nụ cười mãi nguyên.

Thiếu phụ học lên một tiếng khóc đau đớn rồi gục đầu xuống bên xác Thiên sư.

Ngay khi đó, tiếng chân người lao xao chạy đến. Nhưng tiếng niệm Phật hòa lẫn với những tiếng nức nở vang lên.

Đó là những tăng nhân đệ tử của phái Nga Mi, chùa Thiên Phật đang chiến đấu ở quanh đó, vừa nghe hung tin đã chạy lại.

Thiếu phụ nọ bỗng im tiếng khóc vụt đứng lên, rồi không nói một lời, quay mình phi thân chạy đi. Thân pháp của thiếu phụ mau lẹ đến độ kinh người, chứng tỏ thiếu phụ cũng là nhân vật thượng đỉnh của võ lâm đương thời.

Quần hào và cả các tăng nhân có mặt tại đó đều ngơ ngẩn nhìn nhau không hiểu chuyện gì.

Họ không thể nào ngờ được rằng thiếu phụ nọ lại gọi Bách Trọng thiên sư là Tiêu Hồng Ân và theo lối xưng hô, Bách Trọng thiên sư là sư huynh của nàng. Võ lâm không lạ gì danh tiếng Bách Trọng thiên sư Chương môn phái Nga Mi, nhưng không có ai biết Thiên sư tên tục gia là Tiêu Hồng Ân.

Mọi người chỉ lờ mờ đoán được rằng giữa Bách Trọng thiên sư và thiếu phụ nọ có mối quan hệ mật thiết, có lẽ đó là thiên tình sử bi đát. Nhưng vì kính trọng danh dự của Bách Trọng thiên sư không ai bàn tán với nhau.

Riêng Kim Ngang Tiêu đã hiểu rõ câu chuyện giữa Bách Trọng thiên sư và Bách Hoa Nương tức Cửu Quỷ Ác Bà. Nhưng lúc này chàng cũng không tiết lộ cho quần hào biết Bách Hoa Nương là ai.

Sau đó, đệ tử chùa Thiên Phật cố nén đau thương, dùng vải gói thi thể Bách Trọng thiên sư lại, đem đến một nơi kín đáo, như khi thanh toán bọn tà ma xong, mọi người sẽ đưa di hài Thiên sư về chùa Thiên Phật hỏa táng.

Kim Ngang Tiêu thấy mọi việc đã xong, dù đứng lại cũng không có ích gì, chàng bèn lẳng lặng bỏ đi nơi khác, tiếp tục công việc tìm kiếm kẻ thù là Câu Hồn bang chủ.

Lúc đó cuộc giao đấu giữa đôi bên vẫn tiếp diễn ác liệt, nhưng thắng thế đã chuyển dần về phe võ lâm. Bọn Câu Hồn bang và U Minh cung bắt đầu lùi, nhưng chúng đã bị vây chặt chề rồi.

Kim Ngang Tiêu thấy thế càng yêu tâm đi lục soát mọi nơi.

Sang tới góc Đông bắc, gần trước khu rừng trúc, Kim Ngang Tiêu nghỉ ngơi đứng quan sát địa thế.

Bỗng nhiên từ góc phía tả, một người loạng choạng trước mặt Kim Ngang Tiêu rồi ngã gục.

Đó là một nhân vật vô lâm, tuổi ngoài ba chục. Kim Ngang Tiêu không biết mặt người đó, nhưng chỉ trông cách phục sức của y, chàng cũng biết ngay đó là một người trong số quần hào đã hưởng ứng lời kêu gọi của Thiên Diệu Thần Cái đến đây hợp lực trừ bọn ma đầu tàn bạo.

Kim Ngang Tiêu thấy người đó có vẻ bị trọng thương, liền chạy ngay lại đỡ, miệng hỏi :

- Huynh đài bị trúng thương ở đâu?

Người đó thờ hồn hển, ngã gục ngay xuống, không nói được một lời.

Kim Ngang Tiêu thấy vậy động lòng thương cảm, vội nói :

- Huynh đài hãy yên lòng, dù thương thế có nặng như thế nào, tại hạ cũng có thể chữa được.

Người bị thương khẽ mở mắt ra, nhận thấy người đến tiếp cứu chính là Kim Ngang Tiêu - Chủ lĩnh đạo quần hùng, nên sắc mặt y có vẻ mừng rỡ.

Y gắng gượng nói :

- Minh chủ, tại hạ bị bọn ma đầu Câu Hồn bang đón đánh. Bọn chúng... chúng...

Kim Ngang Tiêu cười an ủi, ngắt lời y nói :

- Huynh đài khỏi nói nhiều phí sức. Lưới trời lồng lộng, bọn U Minh cung và Câu Hồn bang khó thoát thiên đạo... tiểu đệ sẽ báo thù cho.

Mắt người bị thương bỗng lóe lên một tia sáng lạnh lùng nhưng rồi y lại chỉ gục đầu xuống ngay.

Kim Ngang Tiêu nhắc qua người y xét rằng y bị trúng nội gia cương khí hay kinh lực tà độc của đối phương, bị thương bên trong phủ tạng. Chàng vội vàng xóc người bị thương để y dựa vào một gốc cây gần đó.

Đoạn chàng loay quay lần tay vào bọc áo ở trước ngực, lấy ra lọ thuốc màu bích ngọc của Hoàng Hạc đảo do Hắc Cốt Ma Nương đưa tặng chàng khi trước.

Nhưng vừa đúng lúc chàng cầm lọ thuốc trong tay, đang đổ những viên thuốc ra bàn tay thì việc bất ngờ xảy ra.

Người bị thương bỗng quẩy lên một cái như con cá chép. Lăn chớp loáng lóe lên.

Kim Ngang Tiêu chỉ kịp “à” lên một tiếng, đã thấy khí lạnh tê người xâm nhập Đan Điền của chàng.

Dù người có võ công thượng thặng, công lực tối cao gặp trường hợp này cũng khó lòng thoát chết.

Bởi vì trong tay người bị thương đã có một lưỡi trủy thủ từ bao giờ, ánh thép xanh biếc, lưỡi dao nhọc hoắt, chứng tỏ đó là một thứ bảo kiếm loại nhỏ.

Y thừa lúc Kim Ngang Tiêu vô tình, lại đang mải dốc thuốc đã ra tay, nên y đã rút lưỡi trủy thủ giấu trong tay áo, dùng thế Kinh Ngạc Đăng Ban, người nhoài lên như một con cá sấu, nhắm bụng dưới của Kim Ngang Tiêu đâm một nhát nhanh nhẹn như lần chớp để ám toán chàng.

Cự ly quá gần, thân pháp và thủ đoạn của kẻ ám toán quá huyền diệu, thế đâm chuẩn đích vô cùng, nhắm đúng tử huyệt ngay cạnh rốn Kim Ngang Tiêu mà đâm.

Khi Kim Ngang Tiêu vừa thấy động thì hơi lạnh đã lấn áp đến Đan Điền của chàng rồi. Đó là kinh khí ở đầu lưỡi trủy thủ phát ra.

Nhưng may cho Kim Ngang Tiêu là trong người chàng ám tàng năm sáu loại công lực thượng thừa của võ học tối cao. Bởi vậy tâm trí chàng chưa kịp có phản ứng thì chân khí trong người chàng đã tự động phát huy.

Chính nhờ sự kiện đó mà chàng thoát chết.

Trong khoảng không gian điện quang hỏa thạch đó, mà luồng kinh lực bất từ Đan Điền chàng phát ra đẩy chệch lưỡi trủy thủ sang một bên khi đầu lưỡi dao chỉ còn cách lần áo ngoài của chàng độ nửa gang tay.

Đồng thời Kim Ngang Tiêu ngã người ra, khiến lưỡi trủy thủ đâm trượt, lướt qua bên cánh tay chàng, cắt đứt một mảng da ở cùi tay.

Người ám toán thấy đâm trượt cảm phần hủ lên một tiếng xoay lưỡi dao lại, đâm chéo vào ngực Kim Ngang Tiêu khi chàng còn nằm ngửa dưới đất.

Nhưng lần này thì kẻ ám toán tuyệt vọng. Chỉ thấy Kim Ngang Tiêu cười nhạt một tiếng, tay tả chàng sử dụng thế Tiểu Cầm Nã đoạt lấy thanh đoản đao, tay hữu chàng lật ngửa lại nhanh như điện chớp, nắm chặt ngay lấy mạch rốn của đối phương khiến toàn thân y tê liệt.

Kim Ngang Tiêu vùng đứng lên, lúi theo cả đối phương. Thuận tay, chàng điểm luôn vào huyệt đạo của y khiến y không cự cạy được nữa.

Kim Ngang Tiêu nhìn trừng trừng vào mặt y, đôi mắt chàng lóe lên tia sáng kinh người, chàng quát hỏi :

- Ngươi là ai, sao dám ám hại ta?

Tên nọ biết rằng mưu toan không thành, mặt lộ vẻ phẫn nộ hết sức, mắt tia hung quang, nghiêng răng ken két không đáp.

Kim Ngang Tiêu tuy là tay võ công thượng thặng, vô địch thiên hạ, nhưng trải qua cơn hiểm nghèo vừa rồi cũng phải rùng mình, rợn tóc gáy. Nếu chàng không luyện được năm sáu thứ nội lực thượng thừa, lúc nào cũng tìm tòi trong thế nội sẵn sàng phải tiết, và nếu chàng không mau lẹ ngã người ra, lưỡi dao động bén kia ắt đã cắm sâu vào yếu huyệt ở bụng dưới chàng.

Thủ pháp ám toán của tên nọ không những xảo diệu vô luân mà còn chuẩn đích lạ lùng. Đan Điền là nơi trọng trấn nhất, người luyện võ dù có đạt tới cảnh giới mình đồng da sắt lúc nào cũng phải quan tâm thủ hộ Đan Điền, vì đó là nơi đao kiếm có thể phạm tới.

Xét theo thủ pháp của tên nọ, cùng kinh lực của mũi truyền thủ đâm tới, Kim Ngang Tiêu biết ngay y cũng là một nhân vật võ công điêu luyện, không biết chừng là một cao thủ danh tiếng trong võ lâm.

Nghĩ đến đó Kim Ngang Tiêu tức giận khôn tả, dần giọng hỏi tiếp :

- Nói mau ngươi là ai? Tuân lệnh kẻ nào đến ám hại ta?

Tên nọ đã thất bại, biết rằng khó thoát khỏi tay Kim Ngang Tiêu, nên vẫn quật cường đáp :

- Họ Kim kia ngươi bắt được ta cứ việc ra tay giết đi. Ngươi đừng hòng hỏi ta. Ta quyết không khai một lời!

Kim Ngang Tiêu thấy thái độ y như vậy lại càng tức giận. Chàng đoán thăm trong số các nhân vật võ lâm hẳn có kẻ nào đã ngấm ngầm kết thù chuốc oán với chàng không hay biết. Có lẽ đây là một sự ngộ nhận nhưng cũng có lẽ người ta oán thù chàng thực sự vì nhiều nguyên nhân.

Biết đâu danh vị Võ lâm Minh chủ của chàng không làm một số nhân vật võ lâm ghen ghét?

Kim Ngang Tiêu thấy trong số quần hào có người phản chàng như vậy, chàng vừa buồn vừa tức giận. Chàng muốn biết rõ thực hư ra sao.

Chàng liền nắm lấy ngực áo của tên nọ, lạnh lùng nói :

- Ngươi không khai, ta có cách bắt ngươi phải mở mồm. Lúc đó đừng trách ta tàn ác nhẫn tâm.

Vì quá tức giận, chàng vừa nói vừa giật ngực áo của hắn.

Chẳng ngờ, ngực áo của tên nọ vừa rách tuột, để lộ làn áo trong, khiến Kim Ngang Tiêu ngẩn người ra.

Thì ra làn áo trong của tên thích khách là một thứ áo đại bào màu đen viền trắng. Bộ quần áo võ lâm hắn mặc ngoài chỉ là bộ mặc thêm vào người. Có lẽ trong lúc vội vàng y không kịp cởi bỏ làn áo thường mặc thực sự của y.

Áo đen viền trắng! Kim Ngang Tiêu đã quá quen thuộc. Chàng thấy y lưng đeo một cái bọc, liền giơ tay giật lấy nhanh như chớp.

Quả nhiên chàng đoán không sai. Chiếc bọc đó là một cái túi hơi nặng, bên trong có đựng một cái mặt nạ bằng đồng.

Té ra tên thích khách là người của Câu Hồn bang, chứ không phải người của võ lâm quần hào.

Kim Ngang Tiêu cảm thấy yên lòng ngay, chàng cười nhạt nói :

- Vậy ra ngươi là một tên Câu Hồn bang, như vậy ngươi chết đáng đời lắm rồi. Ai sai ngươi hành thích ta? Ai bày mưu thiết kế cho ngươi? Câu Hồn bang chủ phải không?

Tên nọ thấy hành hung đã bại lộ, liền nghiêng răng nói :

- Phải chính ta là một nhân vật của Câu Hồn bang. Ngươi muốn biết tại sao ta hành thích ngươi? Ta nói cho nghe: ngươi đã ra tay giết hai người em gái của ta cũng là nhân vật Câu Hồn bang khi chúng mang lệnh Bang chủ đến Miêu Cương chặn đường ngươi năm xưa. Ngươi hẳn không quên đêm ngươi từ Miêu Cương trở về Trung Nguyên, ngươi đã hạ sát Hộ Pháp Vương Hồ Ma Phạm Hồng và trên mười nhân vật Câu Hồn bang?

Kim Ngang Tiêu ngẩn người ra. Chàng không quên cái đêm ra tay tàn sát đối phương khi từ Miêu Cương trở về. Lúc đó chàng vừa học được võ công thượng thừa, trong lòng lại căm hận Câu Hồn bang đã sát hại cha mẹ, nên ra tay độc辣, không để cho một tên Câu Hồn bang sống sót.

Chàng liền dịu ngay nét mặt lại, gật đầu nói :

- Ngươi vì báo thù cho anh em định ám hại ta, chuyện đó là thường tình, ta có thể tha thứ cho được, miễn là ngươi phải nói sự thật. Ta biết Câu Hồn bang có quy luật rất nghiêm, phạm bang chúng không được tự do hành động, tất cả mọi kế hoạch động tác do Câu Hồn bang chủ ấn định. Ta sẽ tha mạng sống cho ngươi nói thật. Có đích thực Câu Hồn bang chủ ra lệnh cho ngươi không? Và bây giờ Câu Hồn bang chủ ở đâu?

Tên Câu Hồn bang nghiêng răng nói :

- Ta không cần ngươi tha chết cho ta. Ngươi bắt được ta, cứ ra tay giết, ta sẵn sàng chờ đợi cái chết. Câu hỏi của ngươi có điểm ta không thể nào nói, phản bội Bang chủ được. Phải, chính Câu Hồn bang chủ đã ra lệnh cho ta ám hại ngươi. Chính người đã lấy bộ quần áo võ lâm này cho ta mặc, rồi bày mưu thiết kế cho ta trả mối thù giết em ta. Hừ... Câu Hồn bang chủ đối với ta on nặng như núi, nghĩa sâu như biển, ngươi đừng mong ta phản lại ngươi. Ngươi chém ta ra làm trăm ngàn mảnh, ta quyết không khai chỗ ở của Bang chủ. Bây giờ ngươi hết hỏi ta rồi, mau ra tay giết ta đi.

Thấy người của Câu Hồn bang quát cường như vậy. Kim Ngang Tiêu trong lòng không khỏi trầm phục, tự hỏi không hiểu Câu Hồn bang chủ đã dùng phương pháp nào thâm phục một trang hán tử như vậy.

Tuy nhiên lúc này lòng căm thù nung nấu, chí báo phụ mẫu cừu thù thúc, chàng không thể nào nghĩ đến việc tình cảm nhất thời được.

Bởi thế Kim Ngang Tiêu lạnh lùng “hừ” một tiếng rồi nói :

- Ngươi muốn chết ngay cũng chẳng dễ nào. Ngươi tưởng ta không có cách làm ngươi phải khai ra sào huyệt của Câu Hồn bang chủ hay sao? Ngươi có nói không?

Tên họ nhắm mắt không thèm trả lời. Kim Ngang Tiêu nóng lòng sốt ruột, chỉ sợ Câu Hồn bang chủ thừa cơ tẩu thoát, không thể nhẫn nại được, liền giơ ngón tay điểm lila vào chín nơi trọng huyệt trên ngực tên Câu Hồn bang.

Phép điểm huyệt này chính là một thủ pháp đặc dị chàng đã học được dưới Dã Nhân lãnh, trong cuốn võ học của Vô Danh Khách để lại. Thủ pháp này tên gọi là “Vạn Trùng Xuyên Não” có hiệu lực kinh người là một khi điểm vào các huyệt đạo, người bị điểm huyệt tự nhiên có cảm tưởng như có muôn vạn loài côn trùng bò ở trong đầu óc, kinh khiếp vô kể.

Cảm giác đó có thực chứ không phải là ảo cảm ám thị. Lúc đầu thấy có tiếng côn trùng trong óc, rồi sau dần dần đến lúc đau đớn không thể chịu nổi, vì trong đầu nhức nhối khó chịu, như thể có một đàn kiến đang cắn vào màng óc.

Kim Ngang Tiêu đã biết thủ pháp điểm huyệt này cô cùng tàn độc nên ít khi chàng dám dùng đến. Hiện tại, vì phải gấp rút tra hỏi chỗ ở của Câu Hồn bang chủ nên chàng mới nhẫn tâm ra tay.

Quả nhiên sau khi bị điểm huyệt, tên Câu Hồn bang bỗng la lên một cách thảm khốc rồi ôm đầu lăn lộn. Hắn là một tên gan góc bướng bỉnh, nên chỉ trong chớp mắt đã gượng lại, nghiêng răng ken két, không thèm kêu la hay rên rỉ.

Nhưng chẳng được bao lâu, cảm giác có côn trùng bò trong óc lại càng dữ dội, hần hót hoảng vật đầu xuống đất, như thể lác cho các loài sâu bọ trong óc ra hết.

Rồi đến lúc hần rên hú từng cơn thảm thiết. Đó là sự đau đớn đã bắt đầu.

Tên Câu Hồn bang biết là không thể nào chịu nổi, bèn lác đầu xuống đất định tự đập vỡ đầu tự vận. Nhưng Kim Ngang Tiêu đã hiểu ngay ý định của hắn, chàng nhanh tay điểm vào huyệt đạo hai bên hông tên Câu Hồn bang.

Lập tức toàn thân y cứng đờ ra nhúc nhích không nổi đành đứng chịu trận nạn côn trùng bò trong đầu.

Chỉ một lát sau tên Câu Hồn bang đã gào la đến khan cả tiếng.

Sau cùng đến lúc y chịu không nổi nữa đành năn nỉ Kim Ngang Tiêu.

- Xin... giết... tôi... đi!

Kim Ngang Tiêu cười nhạt :

- Ngươi nói ra, chẳng những ta không giết mà còn làm ngươi hết đau đớn.

Tên họ cuồng cuồng nói :

- Tôi nói... tôi xin nói... Mau làm ơn...

Kim Ngang Tiêu giơ tay điểm vào ba huyệt đạo trên người y. Tức thì nỗi thống khổ của y giảm bớt đi một nửa.

Cánh tay tên Câu Hồn bang đang giơ lên định chỉ về phương hướng sào huyệt của Câu Hồn bang chủ bỗng buông thõng xuống.

Toàn thân tên đó run lên, rồi ngã gục xuống chết ngay.

Biến cố quá bất ngờ. Thủ pháp ném phi tiêu và kinh lực của ám khí quá mạnh khiến Kim Ngang Tiêu không sao ngăn đỡ nổi. Nếu mũi ám khí ném vào chàng, Kim Ngang Tiêu đã phát giác ngay lực đạo của nó khi mũi ám khí chưa tới nơi.

Đang này ám nhắm vào tên Câu Hồn bang, lực đạo của nó hướng về nơi khác, thành ra Kim Ngang Tiêu chỉ phát giác lúc nó bay qua mặt chàng, nhưng chàng không thể nào phản ứng kịp.

Sự việc xảy ra quá mau lẹ. Vừa nghe tiếng “phập” và thoáng thấy mũi ám khí Kim Ngang Tiêu đã xoay người lại, mắt như điện chớp nhìn tứ phía.

Nhưng xung quanh chàng chỉ là bãi đầu trường hỗn loạn, đa số là các nhân vật võ lâm đầu với bọn U Minh cung.

Kim Ngang Tiêu đã nhận biết mùi ám khí đó chính là ám khí khắc hình chim phượng của Câu Hồn bang chủ. Nhưng lúc này quay lại nhìn, nào có thấy bóng người nào đeo mặt nạ bằng đồng.

Chẳng lẽ Câu Hồn bang chủ có phép tàng hình?

Kim Ngang Tiêu tức giận đến nổi mặt xám lại. Nhìn đến tên Câu Hồn bang thấy y đã chết rồi. Cảm ám khí lên coi quả nhiên đó là ám khí khắc hình chim phượng. Đúng là Câu Hồn bang chủ đã ra tay.

Nhưng y đã biến đâu mất rồi!

Kim Ngang Tiêu không biết làm thế nào, đành cúi xuống, định khám xét người tên Câu Hồn bang.

Nhưng tay chàng vừa đụng đến lần áo của y, một ý nghĩ vừa thoáng qua óc chàng làm chàng bưng tỉnh.

Câu Hồn bang chủ quý quyết, y đã sai tên này tháo bỏ mặt nạ bằng đồng và mặc áo tương tự như nhân vật võ lâm để che mắt Kim Ngang Tiêu.

Tất nhiên Câu Hồn bang chủ cũng đã làm như vậy. Y đã tháo bỏ mặt nạ bằng đồng và có lẽ cởi bỏ bộ áo vải đen viền trắng rồi. Kim Ngang Tiêu cứ đi tìm hình dạng người đeo mặt nạ bằng đồng, làm sao có thể tìm thấy?

Có lẽ toàn thể Câu Hồn bang chủ lúc này thấy nguy, đã vứt bỏ mặt nạ bằng đồng đi rồi.

Kim Ngang Tiêu tỉnh ngộ liền rú lên một tiếng dài, phi thân nhảy vọt đi.

Chàng chạy đến những nơi có nhân vật võ lâm giao chiến. Từ lúc này bắt luận những nhân vật võ lâm nào cũng bị chàng nhìn tận mặt hay lên tiếng hỏi.

Đồng thời chàng truyền báo tin tức cho các Trưởng lão Cái bang để thông trí cho quần hào âm mưu xảo huyệt của Câu Hồn bang.

Quả nhiên các biện pháp của Kim Ngang Tiêu có hiệu quả ngay tức thì.

Nhiều tên Câu Hồn bang giả dạng làm nhân vật võ lâm để toan lên lút ám toán quần hùng, bỗng bị vặn hỏi, không đáp đúng được khẩu hiệu, những tên đó liền bị thanh toán ngay.

Mặt trận của Câu Hồn bang tự nhiên rối loạn. Cả những tên còn đeo mặt nạ bằng đồng và bọn U Minh cung thấy tình thế bất lợi cho chúng, bao nhiêu âm mưu quý quyết bỗng bị bại lộ hết, nên tâm thần hoảng hốt, chỉ muốn tìm đường đào tẩu, nhưng tứ phía quần hào đã bao vây chặt chẽ như tường đồng vách sắt.

Kim Ngang Tiêu trong lòng khẩn trương đến cùng cực. Chàng vẫn chưa tìm thấy Câu Hồn bang chủ và ngay cả những cao thủ danh tiếng của Câu Hồn bang cũng không thấy đâu.

Còn bọn U Minh cung thì hầu như cùng một lúc bị chặt mất ba tay thủ lĩnh tối cao là vợ chồng Cổ Ứng Long và Độc Phật Mê Chân, nên hàng ngũ đã tan rã.

Chỉ còn một số Hồng Y Ngự Điện võ công cao cường vẫn ra sức kháng cự.

Trong lúc đang phân vân, Kim Ngang Tiêu bỗng thoáng thấy phía rừng trúc có bóng người thấp thoáng.

Chàng giật mình chợt nghĩ ra một việc vừa rồi khi tên Câu Hồn bang bị chàng dùng thủ pháp “Vạn Trùng Xuyên Nảo” tra khảo chịu không nổi bắt đầu khai ra sảo huyệt của Câu Hồn bang chủ.

Y nói nửa chừng đã bị một mùi ám khí của Câu Hồn bang chủ phi trúng cuống họng chết tươi. Nhưng cùng lúc đó bàn tay y giờ lên để chỉ.

Bàn tay đó chưa kịp chỉ về nơi nào, nhưng Kim Ngang Tiêu trông thấy ánh mắt của hắn nhìn về phía rừng trúc.

Lúc này chàng chợt thấy bóng người ẩn hiện trong rừng trúc, chàng mới nhớ ra chuyện đó.

Kim Ngang Tiêu nghĩ thầm: chẳng lẽ trong rừng này có nơi trú ẩn của Câu Hồn bang chủ.

Tuy bán tín bán nghi, Kim Ngang Tiêu cũng phi thân chạy ra phía rừng trúc đó ngay. Nhưng bóng người đã biến mất từ bao giờ.

Sở dĩ Kim Ngang Tiêu bán tín bán nghi là vì vừa rồi đứng trên đỉnh núi cao, chàng đã trông rõ địa thế của Mê Hồn cốc này.

Một nửa thung lũng là rừng tre bao phủ. Còn một nửa là bãi đất rộng mênh mông chính là nơi dùng làm đầu trường lúc này.

Ở khoảng cuối nơi bãi đất giáp ranh với rừng trúc có mấy dãy nhà kiến trúc theo lối cổ kính, rêu phong, hình như một vương phủ đã bỏ hoang từ lâu.

Đĩ nhiên sau khi bắt đầu thăng thế, quần hào đã tiến rẽ vào những căn nhà đó, truy nã bọn Câu Hồn bang và U Minh cung.

Chính Kim Ngang Tiêu cũng đã vào mấy tòa nhà cổ đó lục soát mấy lần, nhưng tuyệt nhiên không thấy gì khác lạ, ngoài mấy từ thi của Câu Hồn bang và các vật dụng như lương thực, áo quần cả binh khí nữa.

Rõ ràng mấy tòa nhà đó được bọn Câu Hồn bang và U Minh cung sử dụng làm nơi ẩn ở, trú ngụ. Nhưng nơi đó không thể là nơi ẩn náu của Câu Hồn bang chủ.

Còn về phía rừng trúc thì tuyệt nhiên không có một tòa nhà nào, chỉ thấy rừng tre. Nếu Câu Hồn bang có đặt sào huyệt ở đó, lúc đứng trên đỉnh núi cao, bọn quần hào đã trông thấy rồi.

Lúc này nếu không có bóng người thoáng hiện trong rừng và nếu không nhớ lại tia mắt nhìn của tên Câu Hồn bang trước khi chết, có lẽ Kim Ngang Tiêu cũng chẳng tiến vào đó làm gì.

Rừng trúc rất rậm rạp, cây mọc chi chít, không có lối bước đi thẳng, mà phải lượn mình xuyên qua các thân cây trúc thẳng tắp. Vì thế không thi triển khinh công được, Kim Ngang Tiêu tiến vào rất chậm.

Vào sâu trong rừng độ nửa dặm. Kim Ngang Tiêu đã thấy chán nản. Suốt cả một khu rừng, thân cây tre mọc thẳng tắp như muôn ngàn chiếc cột.

Càng không tin Câu Hồn bang chủ có thể ẩn náu nơi đây, bởi vì rừng trúc tuy rậm rạp, nhưng thân cây nhỏ và cao, lá ở trên ngọn, phía dưới trống rỗng.

Nhìn xung quanh đến mười trượng có thể trông rõ mọi sự vật. Nếu lựa khu rừng rậm cây lá chi chít để ẩn nấp thì còn có lý. Chọn nơi này để ẩn náu tức là lộ thân cho đối thủ nhìn thấy.

Kim Ngang Tiêu không tin Câu Hồn bang chủ khờ dại như vậy. Nếu chàng mất thời giờ ở đây, Câu Hồn bang chủ ở bên ngoài thừa cơ tẩu thoát!

Kim Ngang Tiêu nghĩ đến đó giật mình, cho là mình đã trúng phải quỷ kế của đối phương. Chàng vội vàng quay lại để đi ra.

Nhưng chàng vừa quay đi, một luồng gió nhẹ từ hướng Tây bắc đã thổi tới.

Thời tiết cuối Đông, gió như vậy là thường.

Nhưng luồng gió đó đưa lại một mùi vị vừa đưa đến mũi Kim Ngang Tiêu đã khiến chàng đứng sững ngay lại, rừng mình đến xương tủy, đồng thời trống ngực chàng đập loạn lên... mừng rỡ!

Mùi đó là một mùi hôi hám dị thường. Nhưng đối với Kim Ngang Tiêu, chàng đã quen thuộc: đó là mùi hôi của loài rít!

Loài rít tầm thường không thể có mùi hôi nồng nặc thế này. Phải là loài rít cực độc.

Kim Ngang Tiêu biết ngay đó là mùi hôi của con rít Kim Tiền của Kim Ngô lão quái.

Hai vợ chồng Ngô Công lão quái đều là thủ hạ, nô bộc của Câu Hồn bang chủ! Hai kẻ đó có mặt trong rừng trúc này tức là Câu Hồn bang chủ cũng có mặt.

Kim Ngang Tiêu mừng rỡ khôn tả. Đồng thời một kỷ niệm xa xưa lại gọi lên trong trí óc chàng.

Mùi rít hôi, cảnh rừng trúc! Chàng đã gặp cảnh này năm xưa khi chàng lạc vào Vạn Mai cốc và Thiên Trúc cốc của vợ chồng Ngô Công lão quái. Thì ra lão quái đã chuyên dùng rừng trúc để lập sào huyệt.

Kim Ngang Tiêu đã biết đích xác có đối phương trong rừng này, chàng liền bình tĩnh quay lại, và từ từ tiến về phía có mùi rít hôi.

Nhưng rừng trúc vẫn vắng tanh, không một bóng người.

Phía Kim Ngang Tiêu tiến đến là một loạt những cây trúc xanh rờn.

Mùi rít hôi càng nồng nặc.

Kim Ngang Tiêu tiến thêm mười bước nữa, đến một khoảng giữa độ hai chục cây trúc thì bỗng “xoạt” một tiếng, từ phía bên tả, một vật gì to lớn như hình người đâm bổ về phía chàng.

Kim Ngang Tiêu né mình tránh.

Nhưng chàng bỗng kinh hãi, bẻ trù hô hấp và che kín các huyệt đạo.

Vì bóng vừa nhảy ra vô chàng không phải là người, mà là một con rít khổng lồ, trên lưng dôm dóm mấy đồng tiền vàng. Đúng là con rít Kim Tiền của Kim Ngô lão quái.

Nhưng con rít đó vừa nhảy ra vô chàng lại vừa phun ra một luồng khói đen kịch độc để tấn công.

Kim Ngang Tiêu né tránh sang một bên rồi thuận tay, xòe bàn tay ra như lưỡi dao chém vào người con rít.

Không ngờ con rít Kim Tiền tỉnh khôn như người, đã né tránh được ngay. Nó lùi lại giương mắt đỏ như lửa nhìn Kim Ngang Tiêu.

Kim Ngang Tiêu cười nhạt khẽ nói :

- Quái vật, hôm nay cả ngươi lẫn chủ ngươi không thoát khỏi tay ta.

Nói rồi, chàng giơ chưởng lên tấn công một thế “Cự Linh thân chưởng”.

Con quái vật này nhảy chồm lên, chưởng phong của Kim Ngang Tiêu vừa phóng tới, nó liền cười chưởng phong của chàng bay đến tấn công. Một mặt phun khói độc một mặt nhe nanh như muốn nuốt chửng Kim Ngang Tiêu.

Thì ra con quái vật đã được Kim Ngô lão quái huấn luyện võ công, thân hình nó cứng như thép, nên không một thứ trường phong nào làm nó bị nội thương.

Hơn nữa nó đã quen giao đấu với các nhân vật võ lâm, nên chỉ chờ đối phương phát chưởng là sẽ thừa cơ cười lên chưởng phong bay lại tấn công.

Lối phản công bất ngờ này đã làm bao nhân vật võ lâm thiệt mạng. Vì sau khi phát chưởng phong, bộ môn trống trải, không sao chống đỡ kịp. Và lại ít người có thể tưởng tượng là con rít thuần phục võ công đến thế, có thể cười lên chưởng phong tấn công trả lại.

Nhưng Kim Ngang Tiêu đâu có phải là nhân vật tầm thường của võ lâm.

Lối phản công của con rít chỉ làm chàng thoáng ngạc nhiên. Chàng lùi lại hai bước rồi lại đẩy ngay ra một chưởng.

Thế chưởng này chẳng những vận dụng mau lẹ, mà chiêu số lại quái dị vô cùng. Coi thấy chưởng phong “phật” lên một tiếng đồng thời khí nóng ghê gớm tỏa ra.

Đó chính là Thái Dương thần công chưởng của phái Côn Luân. Nếu trong người Kim Ngang Tiêu không bao gồm năm sáu môn thần công thượng thừa, chàng không thể nào vận chưởng ra một cách mau lẹ như vậy.

Thái Dương thần công trúng ngay vào đầu con rít khiến nó rú lên một tiếng vô cùng quái gở, tựa hồ như tiếng chuột kêu.

Đối với các môn chưởng pháp thông thường dù nội lực thâm hậu đến đâu, con rít cũng có thể chịu nổi.

Nhưng Thái Dương thần công do nguyên khí của mặt trời tụ lại, khí nóng phát tiết ra kinh người. Con rít dù có vỏ bằng thép cũng không chịu nổi sức nóng đó.

Chưởng phong lại mãnh liệt vô biên, con rít bị bắn tung trở lại văng đi xa tới năm trượng.

Kim Ngang Tiêu đã tưởng con rít hết sống nổi. Mùi khét lẹt bay ra, đó là lông rít và những râu cứng như thép ở đầu nó bị đốt cháy.

Không ngờ con rít chỉ lộn đi mấy vòng quần quai, rồi lại bò được ngay. Thì ra con này sống lâu có đến hơn trăm năm đã biến thành loài quái vật có sức chịu đựng phi thường.

Tuy nhiên con rít đã kinh hoàng Kim Ngang Tiêu đến cùng cực. Nó vội vàng bỏ đi, không dám tiếp chiêu với chàng nữa.

Kim Ngang Tiêu đã định đánh ra một chưởng nữa kết liễu đời con quái vật. Nhưng chợt một ý nghĩ thoáng qua óc khiến chàng dừng tay lại.

Quả nhiên con rít bò đi như chạy trốn, đến một góc trúc to lớn bằng cột nhà, cách đó chừng hai chục trượng, bỗng nó chui xuống đất.

Kim Ngang Tiêu ngạc nhiên chạy lại, chợt nhìn thấy nơi con rít vừa chui vào là một lỗ sâu thẳm, ăn thông xuống đất tới om.

Kim Ngang Tiêu sờ đoán không sai. Chàng đã biết con rít này là binh khí của Kim Ngô lão quái ở đâu con rít ở đó.

Sờ dĩ con rít đi ra ngoài là vì nó muốn kiếm ăn ở rừng trúc này. Bây giờ bị chưởng phong đánh bị thương tất nhiên nó phải chạy về nơi chủ của nó.

Vì thế khi thấy rít chui vào lỗ hổng, Kim Ngang Tiêu cả mừng.

Nhưng lỗ hổng quá nhỏ, làm sao người chui lọt. Nhìn xuống thấy sâu thẳm, phía dưới có vẻ còn rộng nữa, Kim Ngang Tiêu sanh nghi bèn dậm chân trên mặt đất thăm dò.

Bên dưới hình như rộng. Kim Ngang Tiêu rút ngay Thanh Long thần kiếm khoét vào lỗ rít.

Một lỗ hổng lớn hiện rõ, Kim Ngang Tiêu sực kêu lên một tiếng mừng rỡ. Thì ra lỗ rít đó đưa đến một đường hầm!

Kim Ngang Tiêu phải đào thêm nữa, mới chui vào lọt. Nhưng đường hầm vẫn khó đi vô cùng. Chàng vẫn kiên nhẫn vừa đào vừa chui vào, biết rằng con

rít đưa chàng đến chỗ Kim Ngô lão quái tức là có Câu Hồn bang chủ.

Mãi đến lúc đào sâu đến độ mười tám xích, mảng đất phía dưới bỗng bật một tiếng, rớt xuống để lộ một vùng sâu thẳm.

Kim Ngang Tiêu “a” lên một tiếng ngạc nhiên. Thì ra đó là một con đường hầm rộng thênh thang, có đến mười người cũng đi lọt.

Con rít của Kim Ngô lão quái đã từ chỗ đường hầm này khoét thành một lỗ hổng, ăn thông lên mặt đất để ra ngoài kiếm ăn. Dù là quái vật tinh khôn, nó cũng chỉ là loài thú vật còn trùng đầu óc của loài sâu bọ. Nó chỉ biết đi kiếm ăn, có ngờ đâu dẫn địch thủ ghê gớm nhất về cho chủ nó.

Kim Ngang Tiêu không kịp suy nghĩ, vội vàng buông mình xuống đường hầm. Nhưng chân vừa chạm đất, chàng đã giật mình biết rằng mình sơ suất, quá coi thường đối phương.

Cả chục mũi dao kiếm nhất tề chém vào chàng, chiêu số kinh khí mạnh vô kể, đường đao đường kiếm nhanh như chớp nhoáng.

Kim Ngang Tiêu vừa kịp nhận thấy hơn mười tên Câu Hồn bang đứng chờ sẵn dưới hầm vây quanh chàng.

Đối với một cao thủ khác, trước lối vây công bất ngờ đó, khó lòng mà tránh khỏi đao thương. Giá dĩ Câu Hồn bang tụ tập ở đây toàn là những cao thủ thượng thặng và là người tâm phúc của Bang chủ.

Nhưng Kim Ngang Tiêu tay cầm Thanh Long bảo kiếm. Luồng kiếm quang xanh lè lóe lên.

“Leng keng... leng keng” có tới sáu bảy mũi kiếm và đao bị chém cụt và rớt xuống đất.

Kim Ngang Tiêu cười lớn :

- Câu Hồn bang chủ đâu? Các ngươi gọi y ra đây lãnh tử!

Bọn Câu Hồn bang cùng thét lên những tiếng quái gở, lẫn xả vào đâm chém Kim Ngang Tiêu.

Trước số địch thủ đông đảo, võ công không phải tầm thường, Kim Ngang Tiêu chẳng dám sơ ý vội đưa Thanh Long thần kiếm lên chống đỡ.

Nhưng chàng trầm thanh nói :

- Bốn nhân không có ý định đa sát. Nếu các ngươi tránh sang một bên Kim mỗ sẵn sàng tha chết cho các ngươi. Bằng nếu ương ngạnh cản đường Kim mỗ, các ngươi đừng trách Kim mỗ tàn nhẫn.

Bọn Câu Hồn bang chẳng nói chẳng rằng nhất tề xông lên tấn công Kim Ngang Tiêu như điên cuồng.

Kim Ngang Tiêu lấy làm lạ. Nhưng chàng có ngờ đâu rằng mấy tên Câu Hồn bang này là thủ túc của Bang chủ, được lệnh đến đây chẳng phải để chặn đường Kim Ngang Tiêu, mà chỉ để cản đường chàng lâu thêm lúc nào hay lúc ấy để Bang chủ của chúng có thì giờ tẩu thoát.

Số là ngay sau khi con rít Kim Tiền bị đốt cháy người chạy về, Kim Ngô lão quái biết ngay rằng đường hầm đã bại lộ, liền phi báo Câu Hồn bang chủ.

Câu Hồn bang chủ nhận rõ vết thương của con rít, chính là Thái Dương thần công chương môn chương pháp đặc dị trên đời chỉ còn một mình Kim Ngang Tiêu biết được mà thôi.

Thấy sự tình như vậy, Câu Hồn bang chủ hiểu ngay rằng Kim Ngang Tiêu sắp theo vết chân con rít tiến vào đường hầm đến nơi. Bởi vậy y thị liên sai mười hai tên thủ hạ cầm từ, phục sẵn đón chờ Kim Ngang Tiêu.

Bọn thủ hạ này đều là những ma đầu trong võ lâm, được Câu Hồn bang chủ thu phục, đã thề sống chết vì Câu Hồn bang chủ, bởi vậy khi Kim Ngang Tiêu đem vấn đề sống chết ra nói chúng đâu có thềm nghe.

Tất cả đều liều mạng, xông đến tấn công Kim Ngang Tiêu, uy thế của mười cao thủ liên hiệp, mạnh như vũ bão.

Kim Ngang Tiêu cười nhạt một tiếng. Thanh Long thần kiếm, là loại quái kiếm đặc dị của võ lâm, cái chết của hơn mười cao thủ Câu Hồn bang lại càng mau lẹ.

Lần lượt những tên Câu Hồn bang đều gục ngã. Nhưng Kim Ngang Tiêu không khỏi kinh dị thấy những tên còn lại, dù chỉ còn hai ba tên, cũng không thấy chúng trốn chạy.

Kim Ngang Tiêu không muốn đa sát cũng không được. Còn đến tên cuối cùng, y cũng lẫn xả vào Kim Ngang Tiêu chém thí mạng như thể tất cả bọn Câu Hồn bang này đã quyết chết ở nơi đây.

Kim Ngang Tiêu bỗng tra kiếm vào vỏ, chờ lưỡi kiếm của tên Câu Hồn bang duy nhất phóng tới, chàng mới thi triển Đàn Chi thần công, dùng ngón tay khẽ búng một cái.

Chỉ thấy leng keng mấy tiếng liên hồi, thanh kiếm của tên Câu Hồn bang đã gãy thành ba đoạn, mảnh kiếm rớt xuống loảng xoảng.

Ý định của Kim Ngang Tiêu là không giết chết tên này ngay, mà cho hắn sống để tra hỏi đường lối dưới địa đạo này.

Không ngờ tên Câu Hồn bang hình như đã biết trước ý định của chàng. Y bỗng lùi lại mấy bước, kêu rống lên một tiếng, tay cầm thanh kiếm đã gãy cụt gần đến chuôi, tự đâm vào ngực, chính giữa tâm tạng của y.

Kim Ngang Tiêu muốn ra tay ngăn cản cũng không kịp. Thanh kiếm tuy gãy, nhưng còn sắc bén lạ thường, cắm luôn vào ngực tên Câu Hồn bang, nghe “phập” một tiếng. Tên Câu Hồn bang lao đảo ngã gục xuống chết ngay.

Trước tình thế bí hiểm đó, Kim Ngang Tiêu cũng phải thờ dài, trong lòng lầy lăm lăm, không hiểu tại sao Câu Hồn bang chủ lại thân phục được những thủ hạ trung kiên đến như thế.

Sau khi chàng hạ xong bọn Câu Hồn bang, dưới địa đạo im lặng như tờ. Chàng lắng tai nghe cũng không thấy tiếng động gì khác lạ.

Nơi chàng nhảy xuống là khúc giữa của địa đạo, nên Kim Ngang Tiêu phân vân không biết về hướng nào.

Bỗng chàng nhìn thấy vết chân của bọn Câu Hồn bang còn in rõ trên địa đạo tất cả đều từ một phía chạy lại.

Không kịp suy nghĩ, chàng lập tức chạy về hướng đó, tin chắc rằng nơi đó có bọn Câu Hồn bang chạy lại tức là nơi có sào huyệt của Câu Hồn bang chủ.

Dưới ngôi cổ mộ

Kim Ngang Tiêu chạy được độ hai dặm trong địa đạo thì bỗng nhiên tỉnh ngộ, giậm chân bực tức. Vì phía trước chàng không phải là nơi sào huyệt gì bí mật mà chỉ là cửa ăn thông ra bên ngoài.

Nơi đó có ánh sáng mặt trời le lói, đưa tới một sườn núi ở bên ngoài thung lũng Mê Hồn cốc. Cảnh thiên nhiên sắp đặt khéo léo làm cửa hang bị che khuất hẳn, người đứng ngoài không thể nào tìm thấy cửa địa đạo nếu không có dấu hiệu chỉ dẫn trước.

Kim Ngang Tiêu phát hiện cửa hang là nhảm lẫn. Chàng đã chạy ra chứ không phải chạy vào.

Thời giờ phí phạm, có lẽ Câu Hồn bang chủ đã nhân cơ hội trốn mất rồi. Kim Ngang Tiêu nóng như lửa đốt, vội quay lại, chạy ngược vào trong địa đạo.

Vì đã biết rõ đường lối, chàng thi triển kinh công, đi mau như luồng gió.

Chẳng mấy chốc chàng đã vượt qua nơi có hơn chục tử thi của bọn Câu Hồn bang, tức là nơi chàng nhảy xuống rồi xảy ra huyết chiến.

Từ đó tiến vào sâu nữa, khoảng chừng hơn một dặm thì bỗng chàng đứng sững lại ngạc nhiên.

Địa đạo tối om, nhưng mắt chàng thần lực nhìn rõ như ban ngày. Phía trước chàng là một cái cửa đá lớn của một cái nhà ngầm sâu dưới đất.

Kim Ngang Tiêu không ngờ ở dưới đất lại có một cổ mộ kiến trúc kiên cố như vậy. Bên trong tấm cửa đá là một loạt bốn chiếc quan tài bằng đá.

Nhìn những đường trạm khắc tinh vi Kim Ngang Tiêu hiểu ngay đây là một cổ mộ rất vĩ đại của một bậc đế vương.

Nhưng chàng thấy phấn chấn vô cùng. Quả nhiên chàng đã tìm thấy sào huyệt tuyệt đối bí mật của Câu Hồn bang chủ. Bởi vì chẳng cần suy đoán, chàng cũng hiểu ngay rằng, Câu Hồn bang chủ đã chọn nơi cổ mộ này làm chốn ẩn.

Nhưng cổ mộ quá rộng lớn, không biết bao ngõ ngách lại còn những bậc đá ẩn sâu xuống dưới nữa.

Kim Ngang Tiêu vượt qua căn phòng đặt bốn quan tài, xuống mấy bậc đá, thận trọng từ từ tiến vào trong cổ mộ.

Địa đạo như lưới nhện. Ngõ ngách ngang dọc nhiều vô kể. Các phòng đá rộng thênh thang nhiều khi trống không, đôi khi mới thấy có một quan tài đặt chính giữa.

Trên nắp các quan tài đó có khắc chữ, nhưng là một lối chữ cổ, trong tựa như chữ Phạn của nhà Phật. Tuy không hiểu ý nghĩa những hàng cổ tự đó, Kim Ngang Tiêu cũng đoán được rằng đây là một khu mộ đế vương của thời tiền cổ, có lẽ cả một gia đình vương tộc đã chôn cất trong mộ cổ này, không biết từ bao nhiêu đời rồi.

Thật là một kỳ quan, nhưng chàng thấy lạ lùng vắng ngắt, sự phấn khởi ban đầu của Kim Ngang Tiêu càng nguội lạnh đi. Bởi vì chàng bồn chồn lo lắng không biết phải Câu Hồn bang chủ ẩn trốn nơi đây không.

Kim Ngang Tiêu bước mau hơn, nóng nảy tìm kiếm.

Nhưng đường lối quá nhiều, biết đi về phía nào?

Đột nhiên, Kim Ngang Tiêu rùng mình đứng lại. Chàng đã nghe thấy tiếng hô hấp, nhỏ nhẹ, đều đều...

Kim Ngang Tiêu quát lên một tiếng :

- Ai?

Liền sau đó từ phía bên tả có tiếng quát vọng lại :

- Ai?

Kim Ngang Tiêu khí huyết căng thẳng, biết rằng đã tới lúc đối đầu với kẻ thù vô cùng xảo quyệt.

Chàng nghiêng răng cắn giọng :

- Câu Hồn bang chủ, hôm nay Kim mỗ đến đòi món nợ máu đây. Nên đừng mong thoát khỏi tay ta nữa!

Không ngờ từ phía bên tả tiếng nói vừa rồi lại vang lên.

- Ngươi... ngươi là ai?

Thanh âm rõ ràng là tiếng đàn bà nhưng nghe thật kỳ lạ. Kim Ngang Tiêu đã quen với giọng nói biến âm của Câu Hồn bang chủ nên không chút ngạc nhiên.

Chàng liền cất tiếng cười khanh khách :

- Câu Hồn bang chủ, nàng còn hỏi ta là ai hay sao? Ta là kẻ tử thù của nàng, hôm nay đến đây báo mối thù giết cha mẹ ta và toàn thể Kim gia trang năm xưa!

Câu nói chưa dứt, thân hình Kim Ngang Tiêu đã như luồng khói hay vút sang bên tả.

Đó là Tu Di thân pháp, tuyệt đỉnh khinh công của võ học.

Bên tả là một căn phòng rộng lớn, trần thiết lộng lẫy, đèn nền thấp sáng, khác hẳn về tối tăm u lạnh của những căn phòng khác.

Giữa căn phòng đó là một cái sập đá và trên sập đá có người ngồi.

Nhưng khi nhìn đến người đó, Kim Ngang Tiêu ngăn người kinh ngạc, hai chưởng đã vận kinh lực để sẵn sàng tấn công hấn từ từ hạ xuống.

Bởi vì người ngồi trên sập đá không phải là Câu Hồn bang chủ mà là một thiếu phụ tuổi trạc bốn mươi, đôi mắt là hai lỗ sâu. Đó là một thiếu phụ mù mắt, hoàn toàn xa lạ đối với chàng.

Hình dung thiếu phụ mới thật lạ lùng. Thiếu phụ đầu tóc rối bời, nước da trắng bệch nhưng vô cùng xấu xí. Hai mắt đã mù, mũi lại sứt, mồm lệch, răng vỡ, chân tay thô kệch.

Song le áo quần của mụ cực kỳ sang trọng. Áo vàng thêu kim tuyến lấp lánh như thể áo đại bào của các bậc vương phi quyền quý. Quần lụa hồng, áo lót trong cũng màu hồng, cổ đeo chuỗi hạt ngọc, có điểm thêm chín hạt trân châu to bằng quả trứng.

Áo quần đó quả là không xứng với người. Trông thiếu phụ không khác gì mụ ăn mày bỗng nhặt được xiêm áo của các bậc vương phi mặc vào người.

Kim Ngang Tiêu kinh dị đến nỗi, đứng ngây người hồi lâu mới cất tiếng nói :

- Tôn giá là ai?

Thiếu phụ hướng hai lỗ mắt không ngời sâu hoắm về phía Kim Ngang Tiêu đáp :

- Ta là ai? Ta là chủ nhân ngôi mộ này!

Kim Ngang Tiêu càng ngạc nhiên, chỉ đứng trố mắt nhìn thiếu phụ.

Chàng tiến lên một bước.

Đột nhiên thiếu phụ quát :

- Đứng im!

Lần này Kim Ngang Tiêu chẳng những ngạc nhiên mà còn khiếp hãi nữa. Thiếu phụ mù mắt, trong khi bước chân của chàng nhẹ hơn lá rụng, khinh công đã vận đến mức tối cao, vậy mà thiếu phụ biết chàng bước lên một bước.

Xem tình hình đó, đủ hiểu thiếu phụ là một tuyệt đỉnh cao thủ của võ lâm.

Kim Ngang Tiêu trầm thanh nói :

- Tại hạ họ Kim, hôm nay đại diện võ lâm đến đây tầm nã bọn người gian ác độc hại gây tai kiếp cho võ lâm.

Chủ nhân ngôi cổ mộ đáp :

- Người là ai ta không cần biết, nhưng không có phép của ta, không ai được bước vào ngôi cổ mộ này.

- Tại hạ không hề muốn xâm phạm gia cư của tôn giả, nếu bọn Câu Hồn bang không ẩn trốn ở đây. Tại hạ thỉnh cầu tôn giả đứng sang một bên cho phép tại hạ vì đại nghĩa của võ lâm trừ khử bọn ma đầu ác tặc.

- Ta không cho phép. Tất cả những người được ta đón vào ngôi mộ này đều là thượng khách của ta. Ta không cho phép ai xâm phạm đến họ.

Kim Ngang Tiêu cười gằn :

- Tôn giả nhất định che chở cho bọn ác tặc bại hoại võ lâm hay sao?

Chủ nhân ngôi cổ mộ bình thản như không đáp :

- Chuyện thị phi của võ lâm ta không cần biết. Người hãy đi khỏi nơi này ngay.

- Tại hạ với tôn giả vô oán vô cừu, tôn giả đừng buộc tại hạ phải dùng võ lực.

- A, nếu vậy người đến ngày tận số rồi!

- Khẩu khí ngông cuồng thật! Tại hạ thất lễ.

Nói đoạn chàng tiến lên mấy bước.

Chủ nhân ngôi mộ cổ đứng phắt ngay lên quát :

- Đứng lại.

Kim Ngang Tiêu vẫn từ từ tiến lên.

Bỗng thiếu phụ rống lên một tiếng, hai chưởng đẩy ra, luồng cuồng phong ào tới Kim Ngang Tiêu vận chưởng đỡ.

Bùng!

Hai luồng chưởng phong giao nhau, thiếu phụ chủ nhân ngôi mộ cổ loạn choạng lùi lại một bước, còn Kim Ngang Tiêu vẫn tiến đến.

Chàng mới vận dụng có tám thành công lực đã đẩy lùi được đối phương, nhưng trong lòng kinh dị hết sức.

Chưởng lực của thiếu phụ không phải tầm thường. Kinh lực đó rút ra không kém gì các tuyệt đỉnh cao thủ của võ lâm như Phi Long thư sinh, Thiên Diệu Thần Cái... một nhân vật võ công cao cường như vậy tại sao không có danh tiếng gì và cũng không ai biết đến?

Quả thật là thiên ngoại hữu thiên, nhân thượng hữu nhân, anh hào kỳ tài ẩn danh nhiều không kể xiết.

Nhưng dù thiếu phụ công lực cao siêu như thế nào, mụ cũng không phải là địch thủ của đối phương.

Đến chiêu thứ hai thì toàn thân của thiếu phụ đã chấn động. Mụ liên tiếp lùi lại năm bước.

Nhưng Kim Ngang Tiêu khi nào để cho đối phương lui tránh mãi như thế. Hai chưởng chàng đã biến thành muôn ngàn chưởng hình dần dần bao phủ người đối phương.

Thiếu phụ trúng một chưởng, kêu hự lên một tiếng.

Bỗng thiếu phụ quay ngoắt người đi, chạy nhanh như gió. Trong cổ mộ nhiều đường ngang dọc, chi chít. Nhưng thiếu phụ tới chỗ rẽ là rẽ ngay lập tức, mau lẹ khác thường.

Kim Ngang Tiêu thật bị bất ngờ. Chàng thấy đối phương mù mắt âu có thể nghe chưởng phong giao chiến được, nhưng chàng không thể nào ngờ được rằng thiếu phụ lại có thể chạy trong địa đạo nhanh như thế.

Mụ chạy như thể người có đôi mắt sáng. Có lẽ mụ đã sống dưới cổ mộ này lâu năm nên đã tin thuộc đường lối như in sâu vào đầu óc rồi.

Dù sao Kim Ngang Tiêu cũng bị bất ngờ nên đối phương chạy thoát. Chàng chỉ còn phi thân đuổi theo.

Thuật khinh công của thiếu phụ thật siêu phàm. Mụ chạy dưới địa đạo nhanh như tên bắn, không e dè những ngõ ngách những đường quặt ngoắt ngoéo.

Kim Ngang Tiêu tuy công lực chí cao, nhưng lúc này chàng ở một nơi quái dị, đường lối lạ lẫm, tốc độ của chàng kém hẳn.

Vì thế chỉ trong phút chốc thiếu phụ đã chạy khỏi tầm mắt chàng. Kim Ngang Tiêu hoàn toàn lạc lõng, đành đứng sững người lại nghe ngóng.

Nhưng chàng vừa đứng lại thì mấy tiếng cười liên tiếp nổi lên. Không phải là một nơi, mà từ ba bốn nơi xung quanh, tiếng cười vọng lại.

Giọng cười thật ghê rợn. Nghe the the như tiếng ma kêu quỷ hú, lại bao hàm một vẻ hiểm độc đặc chí.

Kim Ngang Tiêu nhìn quanh bất giác rùng mình.

Thì ra chàng đã lạc vào một quái động, xung quanh tứ bề, nơi nào cũng như nơi nào không còn biết phân biệt phương hướng ra sao nữa.

Kim Ngang Tiêu nghiêng răng ken két, tức giận khôn tả, biết rằng đã rơi vào quỷ kế của đối phương.

Đột nhiên một tiếng cười the the ở ngay phía trước mặt chàng vọng lại. Kim Ngang Tiêu nhảy vọt ngay về phía đó.

Qua một chiếc cửa lớn, chàng tiến đến một căn phòng trần thiết huy hoàng, đồ đạc toàn bằng gỗ trầm quý giá, lạ là, nhưng găm la liệt khắp nơi.

Và ở cuối phòng một chiếc giường ngủ che rèm kín mít. CHECK THIS OUT

Phương pháp giảm cân đơn giản đã về đến Việt Nam

Có thể chữa bệnh trĩ trong 5 ngày với sản phẩm này hemorrhostopasia.com

Cách giảm béo siêu nhanh sau tết. Xem ngay!

Khám phá sản phẩm giảm cân tự nhiên

Bệnh thoát vị đĩa đệm có thể được chữa khỏi! readersdigest.me

Gây ngạc nhiên cho chồng sau khi giảm được 43 kg

Đúng đây là một buồng ngủ. Nhưng buồng của ai? Câu Hồn bang chủ chẳng?

Kim Ngang Tiêu thấy tình thế có chỗ quái dị, lòng đã nghi ngại. Nhưng nghề cao gan lớn, chàng bất chấp những sự mai phục của đối phương, đường hoàng tiến lên. Chàng quyết khám phá sự bí mật trong phòng này.

Nhưng Kim Ngang Tiêu vừa tiến đến được một bước thì từ phía giường ngủ che rèm kín mít, bỗng có tiếng thở khe khẽ.

Kim Ngang Tiêu rợn người, rút Thanh Long thần kiếm cầm nơi tay, từ từ bước lại chiếc giường đó.

Chàng còn cách chiếc giường độ mười bước thì ở phía sau lưng chàng một giọng nói kinh hoàng thốt lên :

- Chớ có đến đó?

Kim Ngang Tiêu giật nảy người, dừng bước quay lại.

Trong khung cửa của căn phòng đã có một người thấp bé, không biết đàn ông hay đàn bà, mặt che một miếng xa đen chỉ để hở đôi mắt.

Cứ luận công lực cao siêu của Kim Ngang Tiêu thì bất cứ có ai lại đến gần chàng, chàng cũng biết ngay. Nhưng người bịt mặt có lẽ vừa đến cửa, nên Kim Ngang Tiêu chưa kịp thời cảnh giác, y đã lên tiếng nói :

Dù sao công lực của người bịt mặt cũng vào hạng tuyệt đỉnh cao thủ, nên tiếng chân của y nhẹ nhàng đến nỗi nhất thời Kim Ngang Tiêu không phát giác được ngay.

Chàng lạ lùng cất tiếng hỏi :

- Các hạ là ai?

Người bịt mặt nói giọng khàn khàn như đã biến âm, đáp :

- Ta là ai, các hạ không cần biết. Nhưng ta có thể nói ngay ta là bạn chứ không phải thù.

- Tại sao tại hạ không được tiến lên nữa?

- Bởi vì nếu các hạ tiến lên ba bước nữa tính mạng các hạ khó toàn.

Kim Ngang Tiêu ngạc nhiên quay mình lại phía giường ngủ, tuyệt nhiên không thấy vẻ gì khả nghi.

Chàng nhích mép mỉm cười nghi ngờ nói :

- Kẻ thù của tại hạ đang ẩn trốn ở ngay trước mắt. Dù tại hạ có gặp nguy hiểm thế nào cũng không quản ngại. Dù có Trời Phật hiện lên lúc này, cũng không ngăn cản được tại hạ truy nã kẻ thù.

Nói đoạn chàng tiến lên.

Người bị mặt có vẻ kinh hoàng thất thần luống cuống cả cả tay chân vội quất :

- Kim Ngang Tiêu đứng ngay lại! Ngươi hãy tin lời ta.

Kim Ngang Tiêu ngạc nhiên chân định bước tiếp, phải dừng lại nói :

- Tôn giả là ai? Tại sao biết tên họ tại hạ?

Người bị mặt không đáp lời Kim Ngang Tiêu, gơ tay quơ lấy một chiếc cắm đôn bằng gỗ quý, nặng bằng một người lớn. Ném thẳng chiếc ghế về phía trước mặt Kim Ngang Tiêu.

Chiếc ghế rớt xuống ngay trước chiếc giường ngủ, cách độ hai bước chân.

Tức thì, nghe rầm một tiếng. Cả một khoản sàn nhà lát bằng đá cẩm vân, rộng bằng lối hai chiếc chiếu, tự nhiên sụt ngay xuống độ nửa thước.

Đồng thời, từ nơi sụt xuống đó, lửa bốc phụt ngay lên, dữ dội như miệng núi lửa, khiến Kim Ngang Tiêu kinh hoàng lùi lại một bước.

Lửa cháy vô cùng mãnh liệt bốc phần phật, ánh lửa xanh lè, xem ra bên dưới chỗ hầm đó đã chứa sẵn toàn chất lưu hoàng diêm ánh bén lửa cực nhạy.

Lửa bốc lên đốt cháy cả chiếc giường. Trong chớp mắt các tấm lụa nhung đều cháy tan, lộ bên trong một chiếc giường rỗng không.

Kim Ngang Tiêu rùng mình. Quả nhiên đây là một cạm bẫy ghê gớm. Nếu chàng tiến lên vừa rồi, dù có võ công chí cao cũng không thể thoát khỏi nạn thân hình bị đốt ra tro.

Chàng quay lại nhìn người bị mặt, lạ lùng phân vân, không hiểu y là ai mà lại tiếp trợ cho chàng một cách bất ngờ như vậy.

Kim Ngang Tiêu liền chấp tay thi lễ.

- Tôn giả...

Nhưng chàng chưa nói dứt câu thì từ phía bên tả phòng bên cạnh, một giọng nói đầy vẻ cừu độc oán hờn rít lên.

- Con tiện tỳ, ta phân thân ngươi ra làm muôn mảnh!

Kim Ngang Tiêu giật mình kinh ngạc. Nhưng người bị mặt còn kinh hoàng hơn chàng.

Thân hình người đó bỗng quay ngoắt người đi phi thân vút ra phía ngoài như chim cất, mau lẹ vô cùng. Y không kịp nói thêm một lời nữa với Kim Ngang Tiêu.

Sững sốt Kim Ngang Tiêu đuổi theo ngay. Nhưng ra đến phòng ngoài bỗng người bị mặt đã biến mất rồi.

Kim Ngang Tiêu lại nhảy sang phòng bên trái nơi vừa có tiếng nói hăm dọa phát ra, nhưng căn phòng này cũng rỗng không chẳng có một bóng người nào.

Đứng phân vân một lúc, Kim Ngang Tiêu nghĩ thầm :

- “Câu Hồn bang chủ nhất định ở trong cổ mộ này rồi, không biết tại sao y thân nạp được thiếu phụ tự xưng là chủ nhân ngôi cổ mộ, nhưng Câu Hồn bang chủ và những thủ hạ thân tín y chắc hẳn đã ẩn náu ở đây, không dám nhô đầu lên Mê Hồn cốc, sợ quần hào bắt gặp”.

Chàng lại nghĩ tiếp ngôi cổ mộ này tàng trữ những cơ quan hiểm yếu.

Câu Hồn bang chủ đã định thiết kế hãm hại chàng. Nhưng không xong. Bởi vậy y thị sẽ tiếp tục lừa chàng vào cạm bẫy nữa.

Chàng chẳng cần phải tìm kiếm, bọn Câu Hồn bang cũng phải xuất đầu lộ diện.

Lúc này quả gay cấn, Kim Ngang Tiêu không có thì giờ suy đoán xem người bị mặt vừa rồi là ai.

Tuy nhiên chàng chợt nhớ đến người bị mặt đã mấy lần cứu chàng trước cửa hầm lên Kim Đình tự. Chàng cảm động tự hỏi người bị mặt vừa rồi có phải là người xuất hiện trước đường hầm ở Kim Đình tự hay không.

Kim Ngang Tiêu bước sang một căn phòng kế tiếp.

Đó là một căn phòng quái lạ. Hình tròn, nhưng lại có nhiều cửa ra vào.

Vừa bước tới, Kim Ngang Tiêu kinh hãi đứng sững, tại mỗi cửa đều có một người cầm kiếm đứng nhìn chằm.

Nhưng trong giây lát, Kim Ngang Tiêu hoảng hồn ngay đờ người. Những người đứng ở cửa đó lại chính là chàng.

Cũng là Kim Ngang Tiêu võ phục chỉnh trang, tay cầm kiếm và kỳ quái thay thanh kiếm đó hình như con rồng. Đúng là mỗi người đều cầm một Thanh Long thần kiếm.

Ma quái!

Nhưng sau khi định thần lại, Kim Ngang Tiêu khẽ kêu “à” lên một tiếng. Tuy không có ai khác mà chàng cũng đỏ bừng mặt lên, tự thẹn vì đã kinh hoảng vô lý.

Nguyên căn phòng hình tròn không phải có nhiều cửa, mà thật ra chỉ có nhiều tấm gương đồng ghép lại.

Tất cả có mười sáu tấm gương đồng quay lại thành hình tròn.

Khi Kim Ngang Tiêu bước vào thì hình bóng chàng hiện lên tấm gương đó, bởi vậy chàng có cảm tưởng quái lạ là mười cậu Kim Ngang Tiêu cùng xuất hiện.

Nhìn kỹ, Kim Ngang Tiêu chợt hiểu rằng đây là căn phòng luyện võ công, người nào trần thiết nơi xa hoa cầu kỳ luyện võ như thế này, chắc phải là một bậc vương giả. Lý lịch nơi cổ mộ càng thêm bí mật.

Kim Ngang Tiêu thấy căn phòng chỉ toàn những tấm gương đồng quay tròn, không có lối nào khác, nên chàng định lùi lại quay đi.

Nhưng khi quay lại tìm lối ra chàng bỗng ngẩn người ra.

Lối ra đã mất, xung quanh chàng chỉ toàn là những tấm gương. Có lẽ cửa ra cũng là một tấm gương khi chàng bước vào phòng thì cửa đó từ từ khép lại mà chàng không biết.

Thật quái dị! Nhưng để tìm lối ra cũng không khó.

Chàng chỉ việc đi lần lượt từng tấm gương xem tấm nào là cửa ra là được rồi.

Tuy nghĩ vậy, Kim Ngang Tiêu cũng cảm thấy lo âu: vì chàng đã bắt đầu nghi ngờ rằng đây chính là một cạm bẫy của đối phương.

Chàng vội vàng tiến đến tấm gương gần tay đẩy. Gương vẫn đứng nguyên, vững chắc như tường đá, không phải là cửa rồi.

Đến tấm gương thứ hai, rồi tấm thứ ba tất cả đều như tường.

Cửa ra đã biến mất rồi.

Kim Ngang Tiêu vừa lo âu, vừa tức giận, quay cuồng chạy khắp nơi.

Không ngờ, chàng đứng im còn khá, chạy mới thật nguy.

Khi chàng chạy, bao nhiêu hình bóng trong gương đều chạy hết, lập tức Kim Ngang Tiêu rối loạn tâm thần.

Đây chính là một tà pháp quỷ dị của đối phương, trong phút chốc, Kim Ngang Tiêu đã hiểu ngay cạm bẫy nguy hiểm, nhưng muộn rồi.

Những hình bóng của chính chàng trong mười sáu tấm gương đột nhiên biến thành những hình ma quái âm ảnh, đầu óc Kim Ngang Tiêu quay cuồng.

Nếu Kim Ngang Tiêu không có một tấm thân võ công, với nhiều loại nội công thượng thừa tiềm tàng trong người. Tất nhiên chàng phải táng mạng ở đây rồi.

Khi thấy tâm thần tán loạn, chàng vội ngồi ngay xuống, vận dụng chân khí, để trấn định tâm thần lại.

Tâm trí bớt hoang mang, nhưng làm sao thoát khỏi nơi này?

Kim Ngang Tiêu rút luôn Thanh Long thần kiếm, thi triển kiếm pháp của phái Côn Luân, nhắm những chiếc gương đồng tàn phá.

Một luồng kiếm quang xanh lè, trước nhỏ sau toa rộng ra.

Chỉ thấy leng keng hồi như muôn ngàn tiếng chuông cùng đổ, Thanh Long thần kiếm đại phá “Ma Kính trận”.

Trong phút chốc, Thanh Long thần kiếm chém sắt như chém bùn, đã đập tan các mảnh gương đồng, những miếng đồng vụn rơi la tả. Ngay cả những bức

tường đá ở phía sau cũng phá thủng.

Kim Ngang Tiêu theo một lỗ hổng nhảy vọt ra ngoài.

Chàng thở dài một tiếng nhẹ nhõm, đưa mắt nhìn quanh.

Đây lại là một căn phòng khác.

Nhưng trên tấm tường lớn, ngay trước mắt Kim Ngang Tiêu có treo một tấm bảng gỗ trên có ghi mấy hàng chữ thảo :

“Kim Ngang Tiêu mất mạng ở đây”.

Vừa thoát khỏi nơi ma quái hiểm nghèo. Trong lòng đang còn tức giận, Kim Ngang Tiêu thấy hàng chữ đó càng thêm tức giận như điên cuồng, nhảy lại dùng Thanh Long thần kiếm chém luôn vào tấm bảng.

“Rầm” một tiếng, cả một mảng lưới sắt từ trên cao chụp xuống cuốn lấy người Kim Ngang Tiêu rồi kéo vút lên cao, lơ lửng giữa khoảng không.

Tuy có thần lực nội công kinh người. Kim Ngang Tiêu gặp phải trường hợp này cũng không khỏi luống cuống.

Vì chàng muốn dùng Thanh Long thần kiếm, chém đứt lưới sắt, nhưng những sợi dây sắt thần tình lạ lùng, càng ngày càng siết chặt, khiến tay chàng cứng đờ.

Sợi dây tuy cứng, nhưng lại mềm vì đó là những sợi dây dính nối vào nhau rất khéo, không thể thi triển nội công bứt đứt ngay được.

Gia dĩ không phải là một sợi dây mà có cả trăm sợi.

Thân hình lại bị kéo lên cao, lưng búng như chim mắc lưới khó thoát vô cùng.

Giữa lúc ấy một tiếng cười hô hô vô cùng đắc chí phát ra.

Một tên Câu Hồn bang đeo mặt nạ bằng đồng, không biết từ đâu đã chạy ra đứng nhìn Kim Ngang Tiêu mắc lưới và buông tiếng cười đắc chí.

Tên Câu Hồn bang cười nói :

- Tiểu tử, cho ngươi biết mặt lão phu lúc này cũng vô hại. Ngươi nhìn mặt lão phu cho rõ rồi chết.

Nói đoạn y gỡ mặt nạ đồng xuống, khuôn mặt lộ ra với đầu tóc trắng xóa.

Tên Câu Hồn bang đó chẳng ai xa lạ, chính là Ngô công lão quái chủ nhân của con rít Kim Tiền.

Đang ở lưng ở trên cao, Kim Ngang Tiêu vội vận dụng rút Thanh Long thần kiếm chém sả vào lưới sắt.

Vừa thoát khỏi lưới sắt, không ngờ bị một khối đá hình lục lăng to lớn, mà bề dày của nó cũng ghê gớm chặn ngang.

Kim Ngang Tiêu chém vào đá nẩy lửa xanh lè. Chàng vận dụng Cự Linh thần công chuyển kinh khí vào đầu lưỡi kiếm, đâm sâu xuống, là đá lại rạn nứt ra ngay.

Nhưng đâm sâu xuống ngập cả thành kiếm mà vẫn chưa thủng được qua nền đá.

Bên dưới tiếng rên la nghe rõ, mỗi lúc một thêm cấp bách.

Kim Ngang Tiêu càng nóng lòng nằm nhồi cả người xuống đất, xìa mũi kiếm cắm phập sâu xuống.

Bỗng “phập” một tiếng. Nền đá dày đến năm xích bị xuyên thủng, phía dưới khoét thành một lỗ hổng lớn bằng nắm tay, những mảnh đá vụn rớt xuống đó.

Quả nhiên bên dưới là một căn nhà hầm.

Nhưng mũi kiếm vừa khoét thủng lỗ bằng một luồng khói từ phía dưới phực lên mặt Kim Ngang Tiêu.

Thì ra căn phòng phía dưới đầy khói. Tiếng rên la cùng những tiếng ho sặc sụa đưa lên.

Kim Ngang Tiêu kinh hoàng. Hiểu ngay tình thế hiểm nghèo. Phía dưới không biết có bao nhiêu người bị giam giữ, nhưng tất cả đang ở trong tình trạng chết ngạt.

Có lẽ bọn Câu Hồn bang đã nổi lửa đốt ở nơi nào, nên khói mới xông vào căn phòng giam như vậy.

Tình thế cấp bách. Nếu Kim Ngang Tiêu không ra tay cứu những tù nhân ngay lập tức thì trong phút chốc là tất cả đều chết ngạt vì nơi khói.

Kim Ngang Tiêu điên đầu nhìn quanh không thấy chỗ nào có thể gọi là cửa xuống nhà hầm được. Tất cả đều là đá xây kiên cố.

Tiếng rên la vọng lên thôi thúc.

Kim Ngang Tiêu nghiêng rặng, vận dụng Cự Linh thần chú đủ tám mươi mốt thành công lực, xiên cả bàn tay xuống lỗ hổng, tìm cách đẩy cả khối đá đó lên.

Trừ phi là có một sức khỏe như thần thánh không ai dám nghĩ đến làm một việc như vậy.

Cả khối đá hình lục lăng, mỗi bề tới một trượng, lại dầy tới năm xích tất nhiên phải nặng đến hàng vạn cân.

Không những thế, phiến đá này lại gắn liền với phiến đá khác, bằng một chất vừa lạ lùng, cứng cũng như đá.

Nhưng để cứu người, Kim Ngang Tiêu chẳng kỳ quặc, liều lĩnh làm một việc quá sức mình.

Một tay thò xuống kéo lên, đá không chút nhúc nhích.

Kim Ngang Tiêu điên người, lại dùng Thanh Long thần kiếm khoét thành một lỗ nữa.

Chỉ trong chớp mắt cả hai tay chàng đều chọc được xuống.

Công lực phát triển huyền diệu. Lỗ đá nhỏ, chàng thi triển Hoán Cốt Công thu nhỏ xương tay lại, lọt qua lỗ hổng, rồi dùng tận lực bình sinh kéo lên.

Cả khối đá bỗng lay chuyển. Bụi cát từ sáu cạnh bốc lên như sương mù.

Kim Ngang Tiêu cả mừng, tăng thêm một thành công lực nữa.

Rắc... rắc...

Khối đá hình lục lăng, nặng vạn cân, từ từ nhấc lên.

Lúc này nếu có quần chúng chứng kiến, tất phải có những tiếng reo hô kinh động, thán phục công lực của một người đáng đáp nho nhả thư sinh, nhưng có sức khỏe như thiên thần.

Nhưng lúc này ngoài tiếng rên la từ phía dưới đưa lên, nào có tiếng gì khác?

Song le, tại Kim Ngang Tiêu thính vô cùng.

Lúc chàng vừa nhấc được khối đá, hình như ở đâu đây, cách chàng không xa lắm, bỗng có tiếng “a” nhỏ, biểu lộ sự kinh hãi pha lẫn với thán phục.

Mặc! Kim Ngang Tiêu vận hết công lực nhấc khối đá lên.

Xương cốt chàng kêu răng rắc.

Kinh lực từ thể nội phát ra, làm căn phòng cả bộ áo võ trang như người bị phù.

Chàng định nhấc cả khối đá đó lên, hay hất ngược cho nó nghiêng sang một bên thành một lối đi.

Nhưng sức người chỉ có hạn Kim Ngang Tiêu là tay thần dũng cái thế mới có thể nhấc tám đá vạn cân đó lên khỏi đầu gối một chút mà thôi.

Nhấc bổng lên, chàng không đủ sức dù chàng có cả năm sáu thứ thần công trong người.

Còn làm nó nghiêng về một bên thì không thể được, vì khối đá quá dầy lại kẹt vào những khối đá khác ở cạnh.

Kim Ngang Tiêu không biết làm thế nào, đành cứ giữ nguyên khối đá như vậy trong hai tay, một mặt chàng gọi lớn :

- Những vị nào bị giam giữ ở phía dưới hãy mau bò ra khỏi chỗ này.

Thật ra chẳng cần chàng lên tiếng gọi, khi khối đá vừa bốc lên, để hở lối hai người chui lọt, thì khối ở phía dưới đã bốc lên.

Những người bị giam ở phía dưới, đang ở trong tình trạng nghẹt thở gần chết vì khói, nay bỗng thấy một chỗ hổng có thể chui ra ngoài được, làm sao không mừng rỡ?

Kim Ngang Tiêu vừa gọi dứt lời thì đã có người lóp ngóp bò lên.

Một người rồi hai người, ba người...

Cứ thế họ nối đuôi nhau bò ra.

Khi những người thứ nhất vừa chui ra khỏi lỗ hổng, Kim Ngang Tiêu trông thấy họ, bắt giắc chàng giật mình thương cảm.

Tất cả đều như những thân ma, hay những bộ xương.

Tất cả đều gầy yếu thảm hại, người chỉ còn lê được đi từng bước mà thôi.

Những nhân vật này đều là những hảo thủ giang hồ, tung hoành thiên hạ, chẳng may gặp phải Câu Hồn bang chủ, chỉ vì bướng bỉnh không nghe lời tông phước Câu Hồn bang nên đã bị Câu Hồn bang chủ bắt giam ở đây.

Không hiểu Câu Hồn bang hành hạ họ như thế nào mà tất cả đều như những phế nhân. Thủ đoạn của Câu Hồn bang thật ác độc vô cùng.

Kim Ngang Tiêu nghiêng răng ken két, lòng càng thêm thù hận Câu Hồn bang.

Càng vận sức, nâng cao khối đá, quyết cứu thoát tất cả mọi người.

Bọn người bị giam giữ phía dưới không biết có bao nhiêu người, nhưng vẫn lần lượt chui ra.

Những người lên đến bên trên, thoát khỏi mùi khói ngột thở chỉ còn nằm lẩn ra một góc buồng thở dốc, đến nỗi nói không nên lời.

Song le, giữa lúc đó, một tiếng cười hô hô vô cùng khà ó phát ra từ phía cửa ra vào của căn buồng.

Kim Ngang Tiêu giật mình nhìn ra, đã thấy Ngô Công lão quái lưng đeo con rít Kim Tiền, đứng ở cửa nhìn vào và cất tiếng cười đắc chí.

Ngô công lão quái nói :

- Kim tiểu tử, ngươi hãy ra đây đấu với lão phu một chiêu!

Kim Ngang Tiêu nghiêng răng ken két, Ngô Công lão quái vô cùng giảo hoạt, thừa biết Kim Ngang Tiêu không thể buông tay ra trong lúc này được.

Những người ở dưới đang tiếp tục chui lên.

Nếu Kim Ngang Tiêu buông tay, khối đá rớt xuống, tất nhiên sẽ kẹp chết mấy người cùng một lúc. Và những người còn lại cũng chết luôn ở phía dưới.

Chàng không thể nào buông tay và cũng không rời khỏi chỗ này được.

Ngô Công lão quái đứng một lát, nhìn thấy ngay tình thế, nên lão yên lòng, cười hi hi bước vào trong căn phòng.

Lão từ từ tiến lại gần Kim Ngang Tiêu, cười nói :

- Tiểu tử, tính mạng ngươi nằm trong tay lão phu.

Nói đoạn lão xòe bàn tay ra, năm ngón tay như dùi, nhắm ngay vào các huyệt đạo của Kim Ngang Tiêu.

Kim Ngang Tiêu vừa tức giận vừa kinh hoàng, biết rằng nếu để ngón tay của lão điểm trúng tử huyệt, tình trạng chàng khó an toàn.

Nhưng lúc này chàng không cử động được.

Hai tay mắc ôm khối đá.

Nếu chàng buông tay để chống đỡ với lão quái lập tức sẽ có mấy mạng người chết oan vì chàng.

Không kịp suy nghĩ gì lâu, ngón tay của lão quái đã gần đến thân chàng.

Đột nhiên Kim Ngang Tiêu quay đầu lại vận khí ở Đan Điền. Thổi mạnh một cái vào mặt lão quái.

Cái thổi đó kinh lực mạnh như nhát búa.

Ngô công lão quái nếu không phải là tay tu luyện nội công lâu ngày, ắt phải vỡ sọ mà chết.

Lão quái bị bất ngờ, tránh không kịp bị luồng hơi thổi Kim Ngang Tiêu đập trúng mặt làm tối tầm mắt mũi, rú lên một tiếng và lùi lại luôn mấy bước.

Lão quái tức giận mặt hung quang gầm thét :

- Tiểu tử hôi thúi kia, ta cho ngươi biết mùi chết thảm khốc như thế nào.

Nói dứt lời, miệng lão đã rít lên một tiếng như tiếng còi.

Lập tức trên vai lão quái, một vật có ánh sáng vàng lấp lánh, to thù lù và đen xì, phi vút xuống nhanh như chớp.

Đó chính là con rít Kim Tiền, được lệnh chủ, đến tấn công Kim Ngang Tiêu.

Tình thế lúc này quả là nguy hiểm.

Kim Ngang Tiêu đã biết con quái vật đó ghê gớm như thế nào. Thần công Thái Dương chương của chàng cũng không làm nó bị thương.

Hơi thở chàng đã có mệnh đến thế nào cũng không ngăn cản được con rít.

Con vật này đã cầm hận Kim Ngang Tiêu từ trước, nên nó sẽ nhắm yết hầu chàng mà cắn. Chỉ một cái tát của nó cũng đủ làm Kim Ngang Tiêu đứt đôi đầu.

Tình thế này trừ khi chàng buông khối đá ra, giờ tay chống đỡ mới thoát chết, nếu không tính mạng chàng chẳng còn.

Nhưng làm sao buông khối đá được? Những người từ bên dưới vẫn lúc nhúc bò ra. Tất cả đều ốm yếu, không ai giúp đỡ chàng được việc gì.

Nếu chàng buông tay ra, tình thế sẽ thảm khốc vô cùng.

Giữa lúc chàng phân vân, con rít đã phi tới trước mặt chàng nhanh như chớp.

Kim Ngang Tiêu vận sức, định thổi vào mặt nó.

Chẳng ngờ cùng lúc ấy thấy một bóng người từ ngoài vọt đến, ánh kiếm hoa lên như điện chớp.

Chỉ thấy “phập” một tiếng, máu đen tanh hôi bắn ra tứ phía, con rít rống lên một tiếng thê thảm, người nó đã bị chém làm hai khúc rời.

Kim Ngang Tiêu vừa mừng vừa kinh ngạc nhận thấy người vừa nhảy đến cứu chàng lại là người bị mặt lúc nãy.

Ngô Công lão quái thấy con vật thân của mình bị hại liền rống lên một tiếng, xông ngay lên.

Nhưng khi nhìn thấy rõ người bị mặt, lão quái bỗng đứng sững ngay lại, hình như lão đã nhận được lai lịch người đó là ai rồi.

Lão quái tức giận đến nổi lú lờ:

- Tiểu... người! Người cả gan phản bội đến như thế à?

Người bị mặt thân nhiên quay lại nhìn lão quái, không nói một lời.

Lão quái gầm lên:

- Ta giết người... Chủ nhân cũng không nói vào đâu được.

Dứt lời lão nhảy vào tấn công người bị mặt liền.

Người bị mặt né tránh thế chương của lão quái rồi lạnh lùng nói:

- Lục A Tam, người rút đi ngay, ta tha mạng cho người. Nếu còn cố chấp đừng trách ta không nghĩ tình cũ.

Thanh âm của người đó lạ lùng vô cùng. Nhưng lão quái mặt đầy sát khí nói:

- Bất luận người là ai, người giết con Kim Tiền của ta người phải chết. Tiếp chiêu!

Thế chương thứ hai của lão quái chẳng những mãnh liệt, mà còn tiềm tàng sự độc hại hiểm ác, rõ ràng là lão ra tay sát thủ.

Người bị mặt “hừ” một tiếng, giờ tay đổi chương.

“Bùng” một tiếng, cả hai bị chấn động lùi lại một bước.

Lão quái như điên cuồng nhảy vào tấn công nữa.

“Xoạt” một tiếng, người bị mặt đã rút kiếm trong tay.

Trong chớp mắt, hai bên đã giao đấu với nhau hơn hai chục hiệp. Lão quái tay không, nhưng công lực của lão ảo diệu vô cùng.

Còn người bị mặt sử dụng kiếm thuật đến mức tinh vi nhất. Lưỡi kiếm xoe xoe, nhắm các yếu huyệt của lão quái tấn công làm y phải lùi bước liên tục.

Chỉ một lát sau, số người ở dưới hầm đã lên hết.

Kim Ngang Tiêu chờ một lát, không thấy ai bò lên hết, chàng mới thở dài một tiếng nhẹ nhõm, từ từ hạ khối đá xuống.

Không ngờ giữa lúc ấy. Ngô Công lão quái đã rú lên một tiếng thê thảm, bả vai trúng một lưỡi kiếm, người hắn văng lại phía Kim Ngang Tiêu.

Thì ra người bịt mặt đã dùng một thế kiếm huyền diệu, đâm trúng đối phương vào bả vai, đồng thời còn dùng tả chưởng đánh vào ngực lão quái, khiến y bắn văng đi.

Nhưng lão quái đã tới số nên lão lại rớt trúng vào miệng hầm đang khép lại.

Kim Ngang Tiêu bị bất ngờ, giật mình tưởng là lão quái nhảy lại liều mạng tấn công mình, liền bỏ rơi khối đá xuống để nhảy sang một bên.

Khối đá nặng vạn cân rớt xuống vừa đúng lúc lão quái bắn tới miệng hầm, chỉ thấy “rầm” một tiếng.

Tiếp theo là tiếng la chới tai của lão quái.

Thân hình lão quái đã bị khối đá đè bẹp ở miệng hầm ngang bụng, phần chân ở dưới phần đầu ở trên.

Lão quái học máu tươi vấy mấy cái rồi tắt thở ngay dờ người. Thế là hết đời một lão đại ma đầu.

Biến cố xảy ra quá bất ngờ, khiến Kim Ngang Tiêu lẫn người bịt mặt đều đứng ngẩn người ra nhìn.

Lát sau người bịt mặt từ từ bước lại nhìn thấy lão quái rồi khẽ nói :

- Lục A Tam chẳng qua người ác độc đa đoan nên kết cuộc mới thảm khốc như thế này.

Không rõ nét mặt người đó ra sao vì mặt y trùm một mảnh vải đen kín mít, nhưng nghe giọng nói, rõ rệt là y có quan hệ mật thiết với lão quái này.

Kim Ngang Tiêu ngạc nhiên hỏi :

- Các hạ là ai?

Người bịt mặt quay lại nhìn Kim Ngang Tiêu đăm đăm, đôi mắt của y lộ tia sáng lạ lùng như thể muốn nói muôn lời.

Đột nhiên người bịt mặt quay đi, phi thân chạy sang buồng phía trước.

Kim Ngang Tiêu lạ lùng đã định đuổi theo ngay, nhưng những người chàng vừa cứu thoát, có tới ba chục người, đã lớp ngóp đứng lên.

Trong bọn có hai ba người khỏe mạnh nhất đến trước Kim Ngang Tiêu chấp tay nói :

- Kim đại hiệp, ơn cứu mạng, anh em tại hạ không dám quên, xin kết cỏ ngậm vành.

Kim Ngang Tiêu đáp lễ nói :

- Chư vị nói quá lời. Thời giờ cấp bách, chư vị hãy tạm nghỉ ở đây, chờ tại hạ diệt xong Câu Hồn bang hãy dẫn đường ra khỏi nơi đây.

Nói đoạn chàng đuổi theo người bịt mặt ngay, vì chàng hiểu y và y muốn dẫn đường cho chàng đến Câu Hồn bang chủ.

Nhưng khi chàng chạy sang phòng bên, bóng người bịt mặt biến đâu mất rồi.

Kim Ngang Tiêu nhìn quanh thấy quang cảnh bắt đầu khác lạ. Căn phòng này thật rộng toàn bằng đá sần sùi, có những ngọn đèn lưu ly le lói, chớ không phải là những căn phòng sang trọng như trước nữa.

Cuối phòng một cánh cửa tò vò bằng đá hình bán nguyệt, nhìn ra thấy sâu thẳm thẳm như một đường hầm.

Kim Ngang Tiêu không chút do dự tiến ngay vào đường hầm đó, chàng đã nghi ngờ rằng ngôi cổ mộ đến đây đã hết rồi, không biết chừng con đường hầm đưa chàng đến một nơi khác, sào huyệt cuối cùng của Câu Hồn bang chủ.

Kim Ngang Tiêu tiến được hai trượng thì thấy đường hầm có một rãnh cửa sắt che kín.

Chàng giơ tay sờ cánh cửa để tìm hiểu sức đẩy của nó như thế nào, hầu ra tay tấn công phá cửa.

Nhưng tay chàng vừa đặt lên cánh cửa sắt đã thấy một giọng lạnh lùng ở bên đã vang lên :

- Các hạ hôm nay đến đây là lọt vào tử địa của bản bang rồi có biết không?

Kim Ngang Tiêu quay ngoắt người lại, lòng hơi kinh hãi thẳm vì kẻ nào đó công lực quả là cao siêu đến mức thượng thừa, nên hắn đến gần mà chàng

không hay biết gì cả.

Quay lại nhìn, Kim Ngang Tiêu mới phát giác không phải là một người mà là năm người, toàn là mặt nạ bằng đồng.

Kim Ngang Tiêu cười nhạt :

- Các người là bọn vệ sĩ cuối cùng của Câu Hồn bang chủ phải không? Câu Hồn bang chủ đâu, mau bảo y ra lãnh tội với bản nhân.

Tất cả năm người y phục giống nhau, cùng đeo mặt nạ bằng đồng, đứng chặn đường hầm, Kim Ngang Tiêu kẹt vào giữa, sau lưng chàng là cường địch.

Chỉ trông qua tư thế của năm người này, Kim Ngang Tiêu hiểu ngay đó không phải là những nhân vật tầm thường.

Quả nhiên, một người trong bọn năm người đó cất giọng khàn khàn nói :

- Các hạ ngông cuồng lắm, nhưng Câu Hồn bang không phải là không có người.

Kim Ngang Tiêu trầm giọng quát :

- Báo danh :

Người nọ cất tiếng cười quái gở, nói :

- Các hạ đã gặp Kim, Mộc, Thủy, Hỏa, Thổ. Ngũ đại hộ pháp của bản Bang.

- Câu Hồn bang chủ đâu?

- Các hạ thắng được Ngũ đại hộ pháp hãy nói đến gặp Bang chủ.

Kim Ngang Tiêu cười ha hả :

- Ta đi khắp nơi cổ mộ này chỉ mong tìm gặp được Câu Hồn bang thôi. Các người đã cùng ta giao chiến, điều đó rất hợp ý nguyện của ta. Có tài gì hãy thi thử ra cho bản nhân coi.

Năm Đại hộ pháp đột nhiên thay đổi phương vị, đứng thành một trận thế kỳ lạ.

Kim Ngang Tiêu khoanh tay mỉm cười, chờ đối phương ra tay. Tuy chàng không hiểu thế trận của đối phương là gì, nhưng tự tin công lực cái thế của mình, chàng vẫn ung dung bình thản.

Năm Đại hộ pháp đứng vào phương vị xong thì lập tức người bên tả giờ chường tấn công chàng.

Kim Ngang Tiêu hơi ngạc nhiên, thấy kinh lực của đối phương tỏa ra một thế âm hàn rợn người, chường phong lạnh buốt như băng giá.

Chàng chưa muốn hoàn thủ vội thì triển Tu La thân pháp, thoát ra khỏi luồng chường phong cực lạnh của đối phương.

Trong lúc hai chường giao nhau thì phía sau Kim Ngang Tiêu đã thấy một mùi xú uế nồng nặc theo kinh lực bắn tới. Đó là luồng kinh lực thứ ba do người thứ ba công tới, chỉ cần ngửi mùi xú uế đó cũng đủ hiểu môn công phu của người thứ ba là một thứ tà môn công phu, ám tàng những chất Độc kinh người.

Kim Ngang Tiêu biết ngay chàng đã gặp phải những tuyệt đỉnh cao thủ của Câu Hồn bang. Theo bang quy của Câu Hồn bang thì không có phó Bang chủ, nhưng sau Bang chủ thì đến Ngũ đại hộ pháp. Bởi thế năm Hộ pháp này cũng như phó Bang chủ của Câu Hồn bang.

Kim Ngang Tiêu vẫn né tránh, chỉ khi nào bắt đắc dĩ mới đối chường, để thăm dò công lực của đối phương.

Người thứ tư tấn công chàng là một người thấp lùn, nhưng khi y giờ tay ra chộp vào vai Kim Ngang Tiêu, chàng giật mình lùi lại một bước vì đột nhiên tay y dài gấp đôi.

Định thần nhìn kỹ, Kim Ngang Tiêu mới thấy tay người đó cảm thêm cánh tay người đó như huyết, năm ngón tay đen kịch,. Đó chính là “Xích Huyết Thủ”, món binh khí kỳ dị nhất mà Kim Ngang Tiêu chỉ được nghe thấy chứ chưa trông thấy bao giờ.

“Xích Huyết Thủ”, nguyên là bàn tay của một nhân vật tà ác võ công kinh người của thời đại hai trăm năm trước. Nhân vật này luyện được công lực thần thông xuất phạm, nhưng tính tình hung bạo đến cực độ.

Quá say mê các loại luyện công của tà môn, một ngày kia nhân vật đó dồn hết nội lực vào tay trái, đưa tất cả những chất khí độc luyện thành trong người tụ tập cả vào cánh tay này, rồi đột nhiên dùng chường bên hữu, chém cụt cánh tay tả bên hữu đến khuỷu tay.

Mới nghe qua thì thật là chuyện vô lý, bỗng dưng không ai lại chặt tay mình. Nhưng đối phương với một nhân vật tà phép, việc tự hủy hoại thân thể để luyện công là chuyện thường.

Cánh tay đứt đó liền được tẩm bằng các phương pháp tối mật trở thành một thứ binh khí găm trời không có hai.

Bởi vì chẳng những đao kiếm không phạm được cánh tay đó, mà nó còn có thể tự phát ra kinh lực ghê người, có khả năng phá mọi loại thần công trên đời này.

Hơn nữa cánh tay đó có những móng tay tẩm thuốc độc quái dị, chẳng cần phải cào xước da chảy máu, mà chỉ để ngón tay đó đụng vào thân thể người nào, lập tức xương cốt của người đó cũng hóa thành nước ngay, cái chết thảm khốc vô cùng.

Vì cánh tay luôn luôn có sắc đỏ như máu nên võ lâm giang hồ đặt cho tên gọi là “Xích Huyết Thủ” đến nay võ khí này xuất hiện.

Lại nói khi nhân vật thứ tư dùng bàn tay máu này tấn công thì Kim Ngang Tiêu cả kinh đều hiểu rằng đó là một thứ binh khí tàn độc nhất võ lâm.

Chàng không dám để vật đó chạm người, nên xoay người né tránh.

Thân hình Kim Ngang Tiêu băng sang phương vị của Đại hộ pháp thứ năm. Người này thân hình gầy đét như cá mắm, không biết y tu luyện môn võ công nào, chỉ thấy y ngồi xụp xuống chống hai tay lên mặt đất thân hình y bỗng cong như con tôm.

“Kịch... kịch”... cả thân hình Đại hộ pháp này lảo đảo, nhưng đồng thời hai ngọn chưởng mạnh như đao hải di sơn tấn công vào hạ bộ của Kim Ngang Tiêu.

Trong chớp mắt Kim Ngang Tiêu bị lâm vào thế bao vây nguy khốn vô cùng.

Xung quanh tả hữu đều có ngọn chưởng lực quái dị, lúc thì thuận dương lúc thì hàn độc bao trùm.

Phía trước mặt có bàn tay “Xích Huyết Thủ” lăm le cho vào mặt chàng, phía sau kinh lực ma quái xú uế uy hiếp, phía dưới bị một môn võ công quái dị chuyên đánh thấp là mặt đất tấn công.

Kim Ngang Tiêu nhận thấy ngay rằng Ngũ đại hộ pháp này đã luyện thành một thế trận rất hiểm ác, vây kín tứ phía, không có cách nào thoát thân được.

Đối phương năm người đều là những tuyệt đỉnh cao thủ, chỉ trong mấy chiêu đầu, Kim Ngang Tiêu đã nhận thấy công lực của năm Đại hộ pháp chẳng kém gì công lực của Bách Trượng thiền sư hay Thiên Diệu Thần Cái.

Chàng kinh hãi thán, chợt hiểu tại sao Câu Hồn bang hoành hành thiên hạ đến như vậy. Năm Đại hộ pháp này có thể nói là năm tôn sư của năm môn phái đặc dị.

Vì họ đeo mặt nạ bằng đồng nên không thể nhận rõ mặt mũi họ ra sao, nhưng chắc chắn là những người đều là những nhân vật thành danh trên chôn giang hồ.

Câu Hồn bang chủ làm thế nào tiêu phục được những nhân vật như vậy?

Kim Ngang Tiêu chẳng kịp suy nghĩ nhiều. Sau khi thăm dò được công lực của đối phương bắt từ chiêu thứ mười, chàng đột nhiên rú lên một tiếng như rống ngâm hô rống.

Một bên tay tả chàng vận dụng Thái Dương thần công chưởng một bên tay hữu chàng vận dụng đến thứ tám mươi một của Cự Linh thần chưởng.

Người thân hình gầy đét lần tới chân Kim Ngang Tiêu, hai bàn tay y như hai con dao sắc bén vào chân chàng.

Kim Ngang Tiêu vừa đỡ xong hai chưởng từ bên hữu, không kịp nhảy lên tránh, liền cười nhạt một tiếng, dùng Cự Linh thần chưởng khoa đỡ hạ bộ.

“Rắc... rắc...”

Hai cánh tay của nhân vật gầy đét chạm vào tay Kim Ngang Tiêu đã bị gãy lìa. Y la lên một tiếng thảm thiết, người bị chấn kích bật ra ngất lịm.

Liền khi ấy, bàn tay “Xích Huyết Thủ” đã cào tới ngực Kim Ngang Tiêu. Chàng lánh mình né tránh, nhưng bị hàn độc dội đến, lạnh buốt như tuyết, kinh lực âm nhu nguy hiểm vô cùng.

Kim Ngang Tiêu đẩy Thái Dương thần công chưởng chống đỡ. Hai thế hàn nhiệt gặp nhau, phát ra tiếng nổ đinh tai nhức óc.

Nhưng thân pháp của người sử dụng “Xích Huyết Thủ” ảo diệu vô cùng.

Kim Ngang Tiêu vừa tránh thoát thế cào vào ngực thì bàn tay đỏ như máu đã xoay lộn trở lại, nhắm sườn bên hữu của chàng đập tới.

Kim Ngang Tiêu dù có thân pháp mau lẹ đến đâu cũng không thể nào tránh né được ba bốn thế công cùng đánh tới chàng một lượt như vậy.

Chàng không dám đụng chưởng vào cánh tay “Xích Huyết Thủ” nên đành giơ tay rút thanh Hồng Tử kiếm đeo ở sau lưng ra chém vào bàn tay máu!

“Xoạt... Choeng”!

Lửa xanh lên cao như sao sa. Thanh Hồng Từ kiếm chắn dội trở lại, cánh tay Kim Ngang Tiêu rung chuyển.

Đó chẳng phải là kẻ sử dụng “Xích Huyết Thủ” có công lực cao hơn chàng, và bàn tay máu đỏ tiềm tàng hình lực ghê người, gấp bất cứ vật gì mà có chắn kích lại như vậy.

Dù sao bàn tay máu cũng bị Hồng Từ kiếm gạt đỡ.

Nghe tiếng “choeng”, Kim Ngang Tiêu giật mình nhìn lại, thấy “Xích Huyết Thủ” vẫn y nguyên.

Hồng Từ kiếm là báu kiếm, chém sắt như chém bùn, vậy mà không chém đứt được “Xích Huyết Thủ”.

Thấy vật ma quái đó quá lợi hại, Kim Ngang Tiêu kinh hãi, quyết trừ cho bằng được.

Kim Ngang Tiêu cả mừng, nhảy qua tấm cửa sắt sang bên kia.

Không ngờ chân chàng vừa chạm xuống đất, chàng đã thấy cả một miếng đất to lớn bằng bốn chiếc chiếu thụt ngay xuống.

Kinh hãi, Kim Ngang Tiêu biết là mắc phải bẫy của đối phương, vội vàng đề khí bốc người vọt trở lên.

Nhưng cơ quan ở nơi này tinh nhạy vô cùng. Trên đầu chàng tự nhiên có một mảnh lưới sắt chụp xuống, thành thử đầu chàng vừa ngóc lên đã đụng phải lưới sắt lưng bùng.

Thân hình Kim Ngang Tiêu vì thế rơi thõm xuống.

Thì ra chàng đã sa xuống một cái hố sâu như giếng bên trên có lưới sắt úp chụp.

Kim Ngang Tiêu tức giận, cười nhạt một tiếng, đưa tay rút Thanh Long Thanh Kiếm nghe đến “xoạt” một tiếng rợn người.

Nhưng chàng chưa kịp hiển lộ thần uy nhảy lên vùng kiếm chém đứt các đường lưới sắt thì đã nghe thấy những tiếng veo... veo liên hồi.

Từ bốn bức tường xung quanh đã bắn ra liên tiếp những sợi dây nhùng nhằng như lưới nhện.

Kim Ngang Tiêu đâu có sợ ám khí? Chàng vừa nhảy tránh vừa tung kiếm gạt đỡ.

Nhưng đó không phải là ám khí. Các sợi dây đều có những thoi sắt nặng dính ở đầu, song không nhắm người Kim Ngang Tiêu phóng đến, mà phóng lệch ra ngoài.

Có điều là những sợi dây đó kỳ lạ vô cùng.

Kiếm của Kim Ngang Tiêu vừa đụng tới, lập tức sợi dây quấn vòng vào người chàng.

Trong chớp mắt có cả trăm sợi dây phóng ra như vậy, thành thử Kim Ngang Tiêu cuốn vào, như thể con ruồi sa vào lưới nhện.

Tuy những sợi dây đó không làm nguy hiểm đến tính mạng Kim Ngang Tiêu, nhưng chúng cũng làm chàng lâm vào tình trạng bối rối vô cùng.

Những sợi dây đó mềm và dai. Thanh Long thần kiếm chém không đứt. Dù Kim Ngang Tiêu vận dụng kinh lực vào mũi kiếm, có thể dùng cứng chém mềm, chặt đứt bất cứ sợi dây nào, nhưng những sợi dây đề tựa hồ làm bằng gân rồng hay ruột cá, dẻo dai vô cùng. Thanh Long bảo kiếm sắc bén vô cùng song phải chém năm bảy nhát họa may chúng mới đứt lia.

Trong khoảnh khắc. Kim Ngang Tiêu luống cuống cả chân tay.

Cả trăm sợi dây đó lũng thũng, làm chàng gỡ không được.

Đang lúc bực tức Kim Ngang Tiêu không có thì giờ xét đoán dụng ý của đối phương như thế nào, nhưng chàng cũng có cảm tưởng ngay rằng nay là một cạm bẫy vô cùng nguy hiểm của Câu Hồn bang.

Quả nhiên đang lúc đó, bỗng thấy “phụt phụt”.

Lửa!

Lửa tự nhiên bốc cháy ở xung quanh Kim Ngang Tiêu.

Từ bề đều là lửa, Kim Ngang Tiêu ở giữa, lửa từ những lỗ nhỏ ở bức tường xung quanh phun ra, lửa từ dưới đất bốc lên.

Những chất dẫn lửa không biết chôn giấu từ hồi nào, lúc này được cơ hội bộc phá, dữ dội như hỏa diễm sơn.

Kim Ngang Tiêu kinh hãi thất thần. Chàng khê than thầm :

- Ta chết ở đây hay sao?

Nhìn mặt kẻ thù

Tình cảnh Kim Ngang Tiêu thật nguy khốn. Những sợi dây ruột cá đã làm chàng bối rối cả chân tay, không nhảy lên được. Trên đầu cao hai trượng lại có lưới sắt chụp kín miệng hồ.

Xung quanh lửa thiêu đốt, mỗi lúc một dữ dội.

Khí nóng lên ghê gớm xông đến người Kim Ngang Tiêu. Dù chàng có công lực tận thế, sức khỏe như thiên thần, cũng khó lòng tránh khỏi nạn chết thiêu trong khoảnh khắc.

Kim Ngang Tiêu không dám gỡ những sợi dây quấn quanh người nữa, mà phải bế trù hô hấp, vận dụng thần công, đẩy sức nóng ra, không cho xâm phạm đến cơ thể.

Nhưng sức người có hạn. Lửa là vật ghê gớm nhất, không môn thần công nào chống nổi.

Trong chớp mắt khói đã làm Kim Ngang Tiêu nghẹt thở. Lửa mỗi lúc một nóng thêm, áo quần chàng đã gần bốc cháy.

Kim Ngang Tiêu hoa mắt lão đảo. Tuy thần trí còn tỉnh, nhưng cái chết ghê gớm đã gần kề. Bởi vì da thịt càng nóng rát, gần như chín mít.

Chính giữa lúc đó, trên đầu Kim Ngang Tiêu có tiếng loảng xoảng.

Đó là tiếng lưới sắt bị chém đứt. Kim Ngang Tiêu cả mừng ngẩng cổ lên. Nhưng đồng thời chàng kinh hãi đến rợn tóc gáy.

Bởi vì phía trên lưới sắt cũng có cả một bể lửa và người liều mạng nhảy vào giữa bể lửa đó để chém đứt lưới sắt chính là người bị mặt đã mấy lần cứu chàng.

Kim Ngang Tiêu ứa nước mắt. Bởi vì đó chính là nhảy vào bể lửa... để cứu chàng.

Nóng! Nóng cực độ!

Nhưng người bị mặt vẫn cầm kiếm lăm xả vào.

Xoạt... keng...

Lưới sắt bị chém đứt một mảnh, vừa thân người chui lọt. Nhưng Kim Ngang Tiêu làm sao nhảy lên được?

Người bị mặt không chút do dự, y chém xong lưới sắt liền lao cả người xuống.

Ngon lửa từ dưới bốc lên. Người bị mặt bị ngọn lửa chòm tới, bỗng rú lên một tiếng thảm thiết, thân hình y rơi đập xuống bên Kim Ngang Tiêu như một con chim bị nạn.

Kim Ngang Tiêu đau lòng, chàng không còn lo cho mình nữa mà chỉ lo cho tính mạng ân nhân của mình.

Vật áo, gáy quần, gót giày của người bị mặt đã bị lửa cháy lém. Cả một vuông vải bị mặt của y cũng bị cháy một góc, để lộ chiếc cảm trắng như tuyết.

Nhưng người bị mặt vừa rớt xuống đã đứng phắt ngay lên. Y lão đảo.

Kim Ngang Tiêu vẫn cuống cuồng tháo gỡ đám giấy trói, cảm động đến nghẹn ngào, lớn tiếng nói giữa tiếng lửa bốc phàn phật.

- Các hạ... các hạ là ai mà đối với tại hạ chí tình như vậy?

Người bị mặt không trả lời chàng, vội vã chạy đến bờ tường góc trái. Chỗ đó đang có lửa bốc cháy dữ dội.

Người bị mặt nhảy tới góc tường, nhưng lửa bốc dữ dội, y lại phải bật ra.

Nhưng không nản lòng. Y lại nhảy vào...

Kim Ngang Tiêu không hiểu nhưng đã đoán ngay rằng người bị mặt làm thế cốt để cứu chàng, nên chàng hồi hộp đứng nhìn.

Đến lần thứ tư người bị mặt liều mạng nhảy xổ vào đồng lửa.

Áo quần y bốc cháy. Nhưng tay y đã ấn được vào một nút kín đáo giấu ở góc tường.

Xoạt... xoạt... những sợi dây lửa cháy không đứt, kiếm chém không tan, lúc này tự nhiên rút dần vào tường, cởi mở cho Kim Ngang Tiêu. Đó là người bị mặt đã ấn vào đầu mối cơ quan.

Trong chớp mắt Kim Ngang Tiêu được tự do.

Nhưng người bị mặt đã gục xuống bên đồng lửa, chết cháy. Sức nóng ghê gớm làm y chết giấc. Áo quần y lửa bắt cháy lem lém.

Không dám chậm trễ. Kim Ngang Tiêu nhảy xổ đến bên ân nhân, xốc người đó lên vai rồi thi triển thuật khinh công thượng đỉnh nhảy vọt lên cao, chui qua lỗ hồng trên tấm lưới sắt thoát ra ngoài hầm lửa.

Tuy võ công cao cường đến độ bất khả trắc, Kim Ngang Tiêu suýt bị ngất xỉu đi vì mức lửa quá nóng.

Cũng may khinh công của chàng tinh diệu vô cùng. Một tay cấp người bị mặt dưới nách, một tay cầm Thanh Long thần kiếm chàng nhảy thoát ra ngoài hầm lửa như con chim bay.

Vừa ra đến ngoài, khí lạnh đã làm chàng tỉnh táo ngay.

Chàng vừa hạ xuống đất, chàng đã nhìn quanh để phòng địch thủ xông lại tấn công bất ngờ, nhưng nơi này hoàn toàn vắng ngắt.

Có điều khiến chàng vô cùng ngạc nhiên là bên trong tám cửa đường hầm đã mở rộng xung quanh nhiều dãy cửa lớn. Nơi đây cánh trần thiết lại còn lộng lẫy hơn phần cổ mộ ở phía bên ngoài.

Tường đá và sàn đều lát một lượt đá vân xanh coi như ngọc bích quý giá vô cùng. Nhưng cánh cửa gỗ son son thiếp vàng như thể vương phủ của một bậc công hầu khanh tướng.

Hiển nhiên là nơi này là phủ điện để ở, chứ không phải chốn cổ mộ lạnh lẽo như bên ngoài.

Kim Ngang Tiêu biết nơi này nguy hiểm liền đẩy một cánh cửa bước vào một căn phòng để tìm nơi tĩnh dưỡng điều hòa khí sức.

Chàng thấy nơi đây có cả chục dãy cửa. Mở cửa vào một phòng riêng, nên có thể yên lòng bước vào một phòng. Câu Hồn bang có tìm thấy chàng cũng còn lâu.

Căn phòng chàng bước vào là một nơi chứa toàn cổ thư có để sẵn cả những chiếc kỹ bằng gỗ đàn quý giá, đáng chừng để chủ nhân nơi này đến đây đọc sách.

Nhưng thư phòng lúc này vắng bóng người, Kim Ngang Tiêu yên lòng, đặt người bị mặt xuống một bên.

Chàng thấy người bị mặt vẫn hôn mê bất tỉnh, trong lòng vừa cảm động vừa đau xót, vội bắt mạch người đó, thấy mạch y vẫn chạy đều hòa, nên yên lòng ngay.

Thật ra Kim Ngang Tiêu đang bị kích thích đến cực điểm. Vừa ôm người đó trong tay lúc này, chàng đã hiểu ngay người bị mặt là người đàn bà.

Chàng muốn cứu tỉnh người đó ngay nhưng tính tò mò thúc bách, chàng run tay cầm lấy vuông vải bị mặt lửa cháy lem một phần của người đó, miệng khẽ lầm bầm nói, như nói một mình.

- Các hạ là ân nhân của tại hạ, lẽ ra tại hạ không có quyền xúc phạm thể này mà phải chờ các hạ tỉnh lại, nhưng... nhưng...

Kim Ngang Tiêu chưa nói dứt câu thì bàn tay chàng đã tháo bỏ khuôn vải bị mặt ra rồi.

Một khuôn mặt trắng hồng cực kỳ xinh đẹp hiện ra.

Vừa thấy mặt người đó Kim Ngang Tiêu đã kêu lên một tiếng nghẹn ngào tim chàng như se lại. Tức thì những giọt nước mắt anh hùng nhỏ xuống rờn rờn.

Chàng xúc động quá, chỉ khẽ thốt lên được mấy tiếng.

- Ngọc Linh! Ngọc Linh hiền muội! Té ra là hiền muội!

Ân nhân của Kim Ngang Tiêu chẳng phải ai xa lạ chính là Thôi Ngọc Linh, người mà chàng bán tín bán nghi, đã có lúc ngỡ là Câu Hồn bang chủ.

Thôi Ngọc Linh quả là một thiếu nữ chung tình. Mặc dù đã bao lần bị Kim Ngang Tiêu hắt hủi, có khi đã thương chí tử và chửi rủa mắng nhiếc, nàng vẫn một dạ yêu Kim Ngang Tiêu và trung thành với chàng.

Nếu tính từ lúc Kim Ngang Tiêu bắt đầu bị Câu Hồn bang truy nã, chàng đã được Thôi Ngọc Linh cứu sống bao lần rồi. Nếu không có nàng, Kim Ngang Tiêu dù có cả chục mạng cũng không tránh khỏi cái chết dưới bàn tay thâm độc của Câu Hồn bang.

Trước khi Kim Ngang Tiêu còn phân vân do dự. Nhưng đến nay chàng đã biết chắc rồi.

Thôi Ngọc Linh không phải là Câu Hồn bang chủ.

Câu Hồn bang chủ là người khác... người mà Kim Ngang Tiêu đã biết, không còn hồ nghi gì nữa.

Trong phút chốc bao nhiêu nghi vấn, bao nhiêu mờ ám đều sáng tỏ.

Thôi Ngọc Linh là em gái Câu Hồn bang chủ. Chính nàng đã cải trang làm cô gái xấu xí, ngăn cản chàng không cho chàng xuống địa huyết Dã Nhân lãnh vì sợ chàng hóa thành người tàn phế.

Cũng chính nàng đã ra tay cứu chàng dưới chân núi Kim Đinh, khi chàng sắp lên Kim Đinh tự. Và cũng vì cứu Kim Ngang Tiêu, nàng đã bị thân phụ là Phi Long thư sinh đã thương.

Nói đến lúc chàng luyện Kiếm khí trên Kim Đinh tự, cũng chính nàng xuất hiện để bảo hộ chàng, thoát khỏi bàn tay ác độc của Câu Hồn bang chủ và Phi Long thư sinh.

Chao ôi, ân tình của Thôi Ngọc Linh đối với chàng thật là cao như núi, sâu hiểm như biển, bao la vĩ đại như trời đất, không thể nào mà sánh cho được.

Vậy mà Kim Ngang Tiêu u tối, mấy lần hắt hủi nàng, lại còn đã thương nàng thậm chí đổ tội oan ức cho nàng.

Nghĩ đến đây Kim Ngang Tiêu sa lệ, thẹn thùng, hối hận... và tình yêu của chàng đối với Thôi Ngọc Linh tựa hồ như một đóa hoa nở tung tăng gia bách hội.

Kim Ngang Tiêu thấy Thôi Ngọc Linh vẫn mê thêm thiếp, chàng đau lòng như cắt, vội lấy linh đan của Hoàng Hạc đảo bỏ vào mồm nàng, đoạn dùng nội lực thâm hậu của mình, chuyển sang người nàng để cứu tình.

Linh đan công hiệu vô cùng, lại thêm nội lực của Kim Ngang Tiêu thúc đẩy, trong khoảnh khắc toàn thân Thôi Ngọc Linh rung chuyển.

Chợt nàng ọc một tiếng, thổ ra một đồng máu tím bầm, rồi mở bừng mắt tỉnh lại.

Trông thấy khuôn mặt đầy vẻ lo âu của Kim Ngang Tiêu với đôi mắt có hoe đỏ ngấn lệ của chàng đang cúi xuống nhìn mình. Thôi Ngọc Linh ngồi ngay lên kinh hãi hỏi :

- Ngang Tiêu ca ca, chúng ta đã chết xuống Âm phủ rồi hay sao?

Nghe nàng hỏi vậy Kim Ngang Tiêu càng xúc động, lắc đầu :

- Ngọc Linh hiền muội, chúng ta đã thoát chết rồi. Nơi đây vẫn là trần gian chứ không phải âm phủ.

Ngọc Linh vui mừng kêu lên!

- A...

Kim Ngang Tiêu cúi đầu hổ thẹn, ngập ngừng :

- Ngọc Linh hiền muội... ngu huynh thật không xứng đáng...

Thôi Ngọc Linh nghe nói như vậy, hình như lúc đó mới chợt nhớ việc đã qua, liền rờ tay lên mặt, thấy miếng vải bịt mặt đã bị cởi bỏ vất ở bên chân, nàng liền ngượng người làm bộ giận dỗi nói :

- Ngang Tiêu ca ca... Ai cho phép đại ca bỏ mặt nạ của tiểu muội đây? Đại ca thừa lúc người ta lâm nguy, khám phá sự bí mật của người ta, như vậy sao gọi là hành động quân tử được?

Kim Ngang Tiêu nghe nàng hỏi trêu cợt như vậy, cảm động lẫn ra nước mắt.

Thì ra Thôi Ngọc Linh chẳng những không hỏi tội chàng, không một lời trách cứ những việc đã qua, mà còn lên tiếng đùa cợt để tránh cho chàng nổi ngượng ngịu về việc trước.

Một tâm hồn cao cả và khoan dung như vậy quả là hiếm có. Nếu không yêu Kim Ngang Tiêu hơn cả tính mạng của mình, làm sao Thôi Ngọc Linh có thể rộng lượng với chàng vậy được?

Đột nhiên Kim Ngang Tiêu quỳ ngay xuống trước mặt Thôi Ngọc Linh, chắp tay nghẹn ngào nói :

- Ngọc Linh hiền muội hãy nhận lấy một lạy này của ngu huynh để chuộc lại lỗi xưa và để cảm ơn...

Nhưng Thôi Ngọc Linh đã hốt hoảng quỳ xuống lạy trả lại chàng và kêu lên :

- Ngang Tiêu ca ca! Đại ca muốn tiểu muội đắc tội với trời đất hay sao? Dù sao, tiểu muội cũng là... cũng là...

Nói đến đây, Thôi Ngọc Linh đỏ bừng mặt không nói tiếp được nữa. Nét mặt thẹn thù của nàng làm cho nàng thêm xinh đẹp.

Kim Ngang Tiêu thấy vậy lại càng quý mến nàng hơn, liền cầm tay nàng khẽ gọi :

- Linh muội!

Thôi Ngọc Linh đã bị chàng hắt hủi bao lần, đến nay mới được chàng đền đáp lại tình yêu chân thật, một tiếng gọi “Linh muội” của Kim Ngang Tiêu đã bao hàm bao nhiêu trù mến yêu thương ở bên trong, khiến Ngọc Linh quá xúc động, run rẩy cả thân hình, gục đầu vào ngực chàng khóc nức nở.

Kim Ngang Tiêu thấy xót xa, lòng thương yêu của chàng tăng lên gấp bội, chàng đưa tay vuốt mái tóc nàng và nhẹ nhẹ nói khẽ :

- Linh muội, thật đại ca có mắt cũng như mù, bấy lâu nay chẳng nghĩ đến mối tình chân thành của Linh muội, lại còn đang tâm hắt hủi, đại ca thật áy náy vô cùng...

Thôi Ngọc Linh thấy chàng nói thế vội vàng bảo :

- Tiêu ca, đại ca không có lỗi gì hết. Tiểu muội từ nay không muốn đại ca nhắc lại chuyện cũ nữa. Bây giờ còn bao nhiêu việc phải làm đại ca quên rồi hay sao?

Kim Ngang Tiêu nghe nói giật mình đứng phắt ngay lên nói :

- Đa tạ Linh muội đã nhắc nhở, ngu huynh thật là kẻ bất hiếu.

Đôi mắt chàng hiền diệu, bỗng tia ra những tia sáng lấp lánh, đầy sát khí, trông ghê rợn vô cùng.

Thôi Ngọc Linh thở dài một tiếng ảo não khẽ nói :

- Tiêu ra, tiểu muội có một lời muốn nói với đại ca, chẳng hay đại ca có sẵn lòng nghe không?

Kim Ngang Tiêu ngạc nhiên vội đáp :

- Linh muội muốn nói chuyện gì thế? Chẳng những một chuyện mà cả trăm chuyện ngu huynh cũng sẵn lòng nghe.

Thôi Ngọc Linh cúi đầu do dự hồi lâu mới ngập ngừng nói :

- Câu Hồn bang chủ...

Vừa nghe mấy tiếng đó, Kim Ngang Tiêu đã giật nảy người bừng tỉnh.

Câu Hồn bang chủ? Thôi Ngọc Linh nói đến Câu Hồn bang chủ là lẽ dĩ nhiên, bởi vì Câu Hồn bang chủ chính là người thân ruột thịt của nàng. Kim Ngang Tiêu đã quên ngay điều đó.

Nhưng Câu Hồn bang chủ cũng là kẻ thù không đội trời chung của chàng.

Giữa chàng và Câu Hồn bang chủ, phải có một kẻ chết không thể nào có sự dung hòa hay đường lối khác được.

Thôi Ngọc Linh đề cập đến Câu Hồn bang chủ là có ý gì? Bỗng nhiên Kim Ngang Tiêu cảm thấy kinh hãi bối rối vô cùng. Chàng phải lựa chọn một việc đau đớn đứt ruột đứt gan chăng?

Thôi Ngọc Linh thấy nét mặt kinh hoàng của chàng, nên có ta đã hiểu ý nghĩ của Kim Ngang Tiêu.

Nàng vội vàng nói, giọng buồn rầu vô kể :

- Tiêu ca. Câu Hồn bang chủ là người đã giết hại lão bá bá và lão bá mẫu, tàn phá Kim gia trang, lại nhúng tay vào việc tàn sát biết bao anh hùng võ lâm, khiến xương chất thành đồng, máu chảy thành sông. Tiểu muội dù có gan tày trời cũng chẳng dám hỏi một nửa lời cản ngăn đại ca, và dù có vị tình riêng chẳng nữa, tiểu muội cũng không thể vì phạm đạo nghĩa võ lâm mà bênh vực cho kẻ lạ. Có điều tiểu muội muốn nói với đại ca là chỉ có một mình Câu Hồn bang chủ là kẻ có tội thôi, còn những người khác, chẳng hạn như... phụ thân và mẫu thân của tiểu muội... xét ra...

Thôi Ngọc Linh nói đến đó nước mắt tuôn ra như mưa, nghẹn lời không tiếp được nữa.

Kim Ngang Tiêu lúc đầu lo lắng, nhưng sau nghe nàng nói như vậy, chàng cảm thấy thư thái an lòng vô cùng.

Lời nói của Thôi Ngọc Linh rõ ràng là muốn xin chàng dung lượng đối với cha mẹ nàng. Nàng không dám xin cho Câu Hồn bang chủ nhưng lại cố khăn khoản xin cho cha mẹ nàng, như vậy đủ hiểu nàng là người con gái trung hiếu vẹn toàn, không làm nhục đạo nghĩa võ lâm, nhưng cũng không hồ thẹn là đứa con bất hiếu.

Kim Ngang Tiêu làm sao không xúc động? Chàng khẽ ôm nàng vào lòng an ủi :

- Linh muội cứ yên lòng. Ngu huynh đã hiểu rồi. Thật ra chỉ có Câu Hồn bang chủ là kẻ gây tội ác, còn lão bá bá và lão bá mẫu ngu huynh đã có chủ ý từ lâu, chẳng những không có ý xâm phạm đến hai vị, mà còn có chủ định là nếu có thể che chở hoàn toàn được hai vị, ngu huynh chẳng nề hà nỗ lực.

Thôi Ngọc Linh mừng rỡ đến nổi nước trào ra khóe mắt, nàng chấp tay vái Kim Ngang Tiêu và nói :

- Tiểu muội xin đa tạ tấm thịnh tình của đại ca đối với tiểu muội.

Kim Ngang Tiêu thờ dài và giữ tay nàng lại.

- Lão bá bá và lão bá mẫu là cha mẹ của hiền muội tức cũng là song thân của ngu huynh rồi. Đó là bổn phận của ngu huynh, hiền muội khỏi phải lo nghĩ.

Thôi Ngọc Linh nghe nói đỏ bừng mặt thẹn thò cúi đầu. Nhân đó nàng lại nói luôn :

- Ngoài ra tiểu muội cũng xin đại ca giảm bớt sát nghiệp để dành đức lại về sau. Nguyên những người đi theo Câu Hồn bang phần lớn là bị ép buộc, đại ca cũng nên vì điểm đó dung tình cho họ một phen.

Kim Ngang Tiêu càng cảm phục nàng, vội gạt đầu lia lia :

- Phải... phải... Hiền muội nói rất đúng, ngu huynh sẽ rộng lượng đối với những người đó.

Thôi Ngọc Linh ứa nước mắt, nhìn chàng đắm đắm hồi lâu rồi khẽ nói :

- Tạ thiên tạ địa, đại ca đã vượt qua tấm cửa sắt vào đến bên phía bên này. Nếu đại ca còn ở bên phía cổ mộ tiểu muội còn lo lắng đến đâu.

Kim Ngang Tiêu mỉm cười :

- Ngu huynh còn ở bên phía cổ mộ thì đã sao? Phía đó có gì mà hiền muội phải quan tâm như vậy? Chẳng lẽ hiền muội sợ ngu huynh gặp người đàn bà quái dị, chủ nhân ngôi cổ mộ hay sao?

Thôi Ngọc Linh lắc đầu :

- Không phải như thế. Đại ca biết một mà chẳng biết hai. Số là Câu Hồn bang chủ đã lập sẵn mưu kế, chỉ chờ đại ca và quần hào kéo xuống ngôi cổ mộ, là ra lệnh cho chủ nhân ngôi cổ mộ, phải dùng cơ quan đóng chặt cổ mộ lại, rồi phun một chất hơi kịch độc vào trong làm mọi người chết hết. Chất độc ấy lại có đặc tính kỳ lạ là nếu chạm phải chất lửa, lập tức phát nổ khủng khiếp, chẳng khác gì thuốc súng. Chỉ cần một tia lửa nhỏ, hơi độc cũng nổ tung làm mọi vật ở trong cổ mộ phải tan tành như cám. Cũng may đại ca đã thoát sang phía bên này rồi, quần hào võ lâm cũng không có ai xuống cổ mộ. Tiểu muội đoán chắc bây giờ chủ nhân ngôi cổ mộ đã bắt đầu thả hơi độc rồi, nhưng rút cuộc cũng vô ích...

Kim Ngang Tiêu nghe Thôi Ngọc Linh nói như vậy, chẳng khác nào một gáo nước lạnh dội vào đầu chàng, khiến chàng kinh hãi, há hốc mồm.

Thôi Ngọc Linh thấy sắc mặt chàng biến đổi ghê gớm như thế, kinh hoàng vội hỏi :

- Tiêu ca, có chuyện gì thế?

Kim Ngang Tiêu không đáp, chỉ hỏi lại bằng câu khác, giọng chàng đã lạc hẳn đi.

- Linh muội, chuyện thả hơi độc có thật đúng không.

Thôi Ngọc Linh lạ lùng, gạt đầu :

- Đúng. Tiểu muội đã thấy chủ nhân ngôi cổ mộ vận dụng cơ quan thả hơi độc. Có lẽ lúc này hơi độc đã bắt đầu bay vào các gian phòng nơi cổ mộ rồi.

Kim Ngang Tiêu giậm chân kêu lên :

- Nguy rồi! Ta cứu họ hóa ra đưa họ vào chỗ chết.

- Việc gì vậy?

- Những nhân vật võ lâm bị bắt giam dưới hầm đá. Ngu huynh đã cứu họ lên mặt đất, hiện họ đang chờ trong cổ mộ! Ta phải cứu họ...

Thôi Ngọc Linh cuống quýt hỏi :

- Vậy ra đại ca vẫn chưa đưa họ lên mặt đất hay sao?

- Chưa. Ngu huynh lại còn bảo họ phải chờ ở đó, để ngu huynh dẫn họ ra ngoài, vì không ai thuộc đường lối ở đây. Linh muội, ngu huynh không thể để họ chết thảm vì hơi độc như vậy được. Ngu huynh phải đi tiếp cứu họ ngay.

Nói đoạn, chàng quay người định đi ngay lập tức.

Thôi Ngọc Linh kinh hãi vội nói :

- Tiêu ca, lúc này hơi độc đã bay ra rồi.

Kim Ngang Tiêu cười nói :

- Linh muội không biết ngu huynh có Thiên Niên Tuyết Sâm trong người, bách độc bất khả xâm phạm hay sao?

Thôi Ngọc Linh bồn chồn nắm giữ tay chàng lại nói :

- Tiểu muội cũng đi với đại ca.

Kim Ngang Tiêu lắc đầu :

- Không được. Hiền muội không có chất kháng độc trong người, không thể ra bên ngoài. Hiền muội cứ ở đây vận khí điều hòa công lực, chờ ngu huynh cứu xong các nhân vật võ lâm, sẽ trở lại đây ngay.

Nói đoạn chàng phi thân đi ngay ra cửa buồng. Nhưng chưa kịp mở cửa thì Thôi Ngọc Linh đã gọi giật chàng lại.

- Tiểu ca.

Kim Ngang Tiêu dừng bước quay lại thấy Thôi Ngọc Linh đã chạy đến bên chàng, tay cầm một xấp giấy trắng có vẽ hình như họa đồ đưa cho chàng và nói :

- Đây là họa đồ của cổ mộ, đại ca cứ theo hình vẽ sẽ tìm được lối lên mặt đất gần nhất. Đại ca... đại ca khá bảo trọng, chớ coi thường đối phương. Nếu đại ca có mệnh hệ nào, chắc tiểu muội sống không nổi đâu.

Nói xong, nàng rửa nước mắt, Kim Ngang Tiêu thấy nàng quan tâm như vậy, trong lòng vô cùng cảm động, vội an ủi :

- Hiền muội chớ lo lắng thái quá. Ngu huynh tin chắc những người hiền lương, lòng ngay dạ thảo như chúng ta, chẳng bao giờ gặp chuyện chẳng lành đâu. Hiền muội cứ yên lòng ngồi tĩnh dưỡng một lát, ngu huynh sẽ trở lại ngay.

Dứt lời thân hình chàng đã như luồng khói bay vọt ra đường hầm.

Cứu mạng người như cứu hỏa, Kim Ngang Tiêu chẳng dám hoãn chút nào, vội thi triển khinh công, chạy qua chỗ cửa sắt, trở về phía cổ mộ ngay.

Cửa sắt thứ nhất đã bị chàng đẩy đổ, cửa sắt thứ hai vẫn đóng, nhưng Kim Ngang Tiêu theo họa đồ của Thôi Ngọc Linh đã theo ngay được cách mở.

Chàng biết mỗi phút trôi qua là một lúc nguy hiểm tăng thêm cho tính mạng những nhân vật võ lâm. Nếu chàng không cứu kịp để cho hơn ba mươi người đó bị chết thảm vì hơi độc, chàng sẽ ân hận suốt đời.

Kim Ngang Tiêu liên tiếp chạy qua mấy căn phòng của cổ mộ, không thấy bóng một tên Câu Hồn bang nào cản trở.

Tuy nhiên mũi chàng đã ngửi thấy mùi khói hăng hắc. Quả nhiên Thôi Ngọc Linh nói không sai, hơi độc đã bắt đầu thả ra rồi.

Kim Ngang Tiêu lại càng nóng ruột nhảy vọt một bước nữa, đến ngay căn phòng tường đá, nơi chàng đã cứu các nhân vật võ lâm từ dưới hầm sâu lên.

Nhưng chàng kinh ngạc xiết bao khi thấy căn phòng trống rỗng. Các nhân vật võ lâm đã biến đâu mất hết rồi.

Ngoài xác của Ngô Công lão quái vẫn bị kẹt cứng ở phiến đá hình lục lăng, còn trong phòng vắng ngắt.

Chàng vừa lạ lùng vừa lo ngại, nhìn quanh bỗng nhìn thấy một mảnh giấy trắng để ở góc buồng. Chàng chạy lại coi, thấy trên tờ giấy có ghi bằng than hàng chữ viết như sau :

“Kim đại hiệp, trong số anh em tại hạ, có người tỉnh trí lại, nhớ ra lối thoát khỏi nơi cổ mộ này. Vì thế anh em tại hạ tự động rời khỏi nơi đây lên trên mặt đất, để đại hiệp rảnh tay trừ khử kẻ hung bạo, khỏi phải mất công dẫn đường nữa. Anh em tại hạ vô cùng cảm ân đức của đại hiệp, nguyện hợp lực cùng võ lâm quần hùng, thanh trừ nốt bọn Câu Hồn bang và U Minh cung.

Ký tên: Thẩm Đại Long

Phái Hoa Sơn, đại diện anh em võ lâm bị cầm tù”

Đọc xong hàng chữ, Kim Ngang Tiêu thở dài một tiếng nhẹ nhõm, vội vã quay trở lại đường cũ, tìm về nơi Thôi Ngọc Linh chờ đợi chàng.

Nhưng về đến căn phòng cũ, Kim Ngang Tiêu lại một phen chưng hửng. Lần này chẳng những chàng kinh ngạc, mà chàng còn sợ hãi rùng rợn, ngay đờ cả chân tay.

Bởi vì trong căn phòng cũ, Thôi Ngọc Linh đã biến đâu mất rồi.

Một nỗi kinh hoàng ghê gớm dần dần xâm chiếm tâm trí Kim Ngang Tiêu.

Không có lý Thôi Ngọc Linh bỏ căn phòng này đi nơi khác.

Mười phần chắc chín là nàng đã lọt vào tay Câu Hồn bang mất rồi.

Kim Ngang Tiêu vừa khiếp hãi, vừa hối hận. Nếu chàng không bỏ nàng một mình ở đây, làm sao nàng có thể lọt vào tay bọn kẻ thù vô cùng ác độc.

Xét ra như vậy thì số phận của Thôi Ngọc Linh quả là hung dữ lành ít.

Kim Ngang Tiêu bồn chồn lo lắng. Chàng cần phải hành động mau lẹ, nếu không chàng chẳng kịp cứu Thôi Ngọc Linh.

Vừa định nhảy ra ngoài lục soát, tìm kiếm thì chợt Kim Ngang Tiêu quay ngoắt người lại. Chàng đã nghe thấy tiếng chân bước nhẹ và tiếng hơi thở lạ ở phía sau.

Quả nhiên ngay tại khung cửa, đã có bốn bóng người xuất hiện. Hai người đeo mặt nạ bằng đồng, thuộc bọn Câu Hồn bang, còn hai người nữa mặc áo đỏ, bịt mặt bằng vải đỏ, tức là hai nhân vật cao cấp nhất của U Minh cung là Hồng Y Ngự Điện.

Bốn người này chắc hẳn đã biết công lực của Kim Ngang Tiêu như thế nào, nên chỉ đứng ở ngoài cửa chớ không dám bước vào trong phòng.

Vừa thấy Kim Ngang Tiêu xoay người lại, tên Câu Hồn bang đeo mặt nạ bằng đồng vội vàng chấp tay lễ phép nói :

- Kim đại hiệp, Bang chủ của tệt bang có lời mời đại hiệp sang phòng bên nghị sự.

Kim Ngang Tiêu hừ một tiếng lạnh lùng đáp :

- Nghị sự? Ta chẳng có điều chi cần nói chuyện với Bang chủ các ngươi. Ta đang có ý muốn kiếm tìm Câu Hồn bang chủ, y đã biết điều mời ta đến họp mặt như vậy quả là thuận lợi vô cùng.

Một tên Hồng Y Ngự Điện bỗng cất tiếng cười vô cùng âm trầm và hiểm độc - Kim Ngang Tiêu, trước đây các hạ muốn kiếm tìm Câu Hồn bang chủ, thì bây giờ các hạ lại càng phải cần gặp Câu Hồn bang chủ hơn.

Kim Ngang Tiêu cười nhạt hỏi :

- Ngươi nói như thế là ý như thế nào?

Tên Hồng Y Ngự Điện đáp :

- Thôi Ngọc Linh cô nương hiện đang ở bên Câu Hồn bang chủ. Chẳng lẽ Kim đại hiệp không quan tâm đến tính mệnh của ý trung nhân hay sao?

Tuy chàng đã đoán trước tình thế như vậy, nhưng lúc này nghe đối phương nói Thôi Ngọc Linh đã bị Câu Hồn bang chủ cầm tù, chàng choáng váng cả đầu óc.

Câu Hồn bang chủ quả là kẻ xảo huyệt âm độc nhất trần đời. Y đã lừa lúc Kim Ngang Tiêu sợ y một chút, để đánh trúng vào nhược điểm của chàng.

Câu Hồn bang chủ đã nắm được tính mạng Thôi Ngọc Linh trong tay, tức là y chi phối được mọi hành động cử chỉ của Kim Ngang Tiêu.

Thành thử ra đang lúc y thất thế, Câu Hồn bang chủ đã chuyển nguy thành an, thay đổi ngay tình hình.

Kim Ngang Tiêu tức giận nói lớn :

- Các ngươi dám bắt Thôi cô nương? Các ngươi có biết Thôi cô nương là người thế nào với Câu Hồn bang chủ không?

Tên Câu Hồn bang bỗng cất tiếng cười ha hả :

- Kim đại hiệp, bất luận Thôi cô nương là người thế nào với Câu Hồn bang chủ, nhưng một khi Câu Hồn bang chủ hạ lệnh câu hồn thì dù có thần tiên xuất hiện cũng chưa chắc cứu được Thôi cô nương khỏi chết. Trừ phi...

- Trừ phi thế nào?

- Điều này chính là điều tệt Bang chủ muốn thương lượng cùng Kim đại hiệp, tại hạ chẳng thể nói được. Muốn biết rõ, mời đại hiệp hãy đến tiếp kiến tệt Bang chủ.

- Được, các ngươi dẫn đường.

- Xin mời.

Bọn bốn tên Câu Hồn bang và U Minh cung đi trước, Kim Ngang Tiêu đi sau.

Bốn người này có vẻ ung dung tự tại rằng là những tay công lực phi phàm, lại đa mưu, không biết chừng là những nhân vật làm quân sư cho Câu Hồn

bang chủ.

Cả bốn người cùng đi trước Kim Ngang Tiêu, không một chút e ngại.

Một phần vì họ đã thừa hiểu Kim Ngang Tiêu là một nhân vật như thế nào, quyết không thể hạ mình ra tay tấn công lên sau lưng họ. Một phần nữa họ biết một khi đã cầm tù được Thôi Ngọc Linh, thì Kim Ngang Tiêu chẳng thể nào dám hành động khinh xuất.

Bốn người đi rào bước, Kim Ngang Tiêu theo sau, liên tiếp đi qua mấy căn phòng rộng lớn, trần thiết cực kỳ huy hoàng như phủ đệ của các bậc công hầu khanh tướng.

Lát sau đến trước một cánh cửa gỗ lớn trên có chạm nổi hình con rồng lớn. Hình rồng dát toàn vàng lá lấp lánh, nổi bật trên cánh cửa sơn màu đỏ chói có gắn những viên ngọc xanh lớn bằng hột gà coi cực kỳ mỹ lệ và quý giá.

Trước cửa này có mười người đeo mặt nạ bằng đồng cầm gươm sáng tuốt trần đứng canh gác, coi rất uy nghiêm. Hai bên tả hữu xa hơn một chút là những thủ hạ của U Minh cung, toàn những người mặc áo xanh. Đó là những Thanh Y đường chủ, đứng hàng thứ ba trong U Minh cung.

Bọn Thanh Y đường chủ này đều là những thủ hạ trung tín của vợ chồng chủ nhân U Minh cung. Từ lúc vợ chồng Cổ Ứng Long bị Hắc Cốt Ma Nương giết chết, tất cả thủ hạ U Minh cung đều theo về Câu Hồn bang chịu dưới quyền điều khiển của Câu Hồn bang.

Trong lúc xảy ra cuộc giao tranh dữ dội giữa Hắc Cốt Ma Nương và Cổ Ứng Long, Câu Hồn bang chủ đã đứng ra ngắm nhìn thấy cơ hội quả là may mắn. Hắc Cốt Ma Nương giết chết Cổ Ứng Long thì còn gì tốt bằng, bởi thế Câu Hồn bang chủ không ra tay tiếp cứu mà cũng không gọi thủ hạ đến giải vây.

Bọn người của U Minh cung đâu có biết âm mưu ác độc của Câu Hồn bang chủ. Chúng thấy vợ chồng chủ nhân bị giết chết, chỉ quy oán hận vào Hắc Cốt Ma Nương và Kim Ngang Tiêu. Bởi thế thì Câu Hồn bang chủ lấy lời phù dụ và hứa hẹn sẽ giết chết Hắc Cốt Ma Nương và Kim Ngang Tiêu trả thù cho chủ chúng, bọn U Minh cung liền quy thuận ngay và thế một lòng trung thành với Câu Hồn bang chủ.

Lúc này mấy tên Thanh Y đường chủ nhìn thấy Kim Ngang Tiêu tiến lại, tên nào tên nấy sôi máu hận thù.

Bọn U Minh cung đều dùng vải che mặt nên không biết sắc diện của chúng ra sao. Nhưng nghe tiếng răng ken kết của chúng, Kim Ngang Tiêu hiểu rằng chúng đang căm hận chàng đến cực điểm.

Khi bốn tên Câu Hồn bang chủ và Hồng Y Ngự Điện dẫn Kim Ngang Tiêu đến trước cánh cửa chạm rồng thì hai tên Câu Hồn bang cầm kiếm canh gác, bỗng cất tiếng quát :

- Có Kim đại hiệp tới.

Từ bên trong có tiếng khăn khăn lơ lớ :

- Cho vào.

Kim Ngang Tiêu nóng lòng, thấy chúng bày trò kiểu cách như vậy, chỉ hừ một tiếng cười nhạt, không nói gì.

Cánh cửa bỗng mở ra. Bốn người dẫn đường liền dẫn sang hai bên, khẽ nghiêng mình :

- Xin mời.

Kim Ngang Tiêu chẳng phải để mời đến lần thứ hai, liền ngang nhiên bước vào.

Nhưng vào tới bên trong chàng ngạc nhiên thấy người đứng chờ đón chàng sau cánh cửa không phải là Câu Hồn bang chủ mà là người đàn bà mù, sắc phục quái dị, chủ nhân ngôi cổ mộ.

Người đàn bà này tuy mù mắt, nhưng nội công đã luyện tới mức cao nhất nên chỉ nghe tiếng chân và hơi thở, đã biết Kim Ngang Tiêu bước vào.

Chủ nhân ngôi cổ mộ liền nói :

- Câu Hồn bang chủ hữu thỉnh, mời Kim đại hiệp vào trong thương nghị.

Nói dứt lời mù liền quay đi trước dẫn đường.

Phía sau Kim Ngang Tiêu bốn nhân vật võ lâm cao thủ Câu Hồn Bang và U Minh cung đã theo chân chàng bước vào, cánh cửa chạm rồng liền khép lại.

Kim Ngang Tiêu tự biết đã bước vào hang hổ nhưng tin cậy ở công lực siêu vô địch của mình, chàng vẫn ung dung, nét mặt lạnh lùng.

Có điều chàng hơi ngạc nhiên là nơi đây rõ ràng là một vương phủ, trần thiết huy hoàng và mọi vật trang trí đều mới tinh như khi mới hoàn thành, khác hẳn lối kiến trúc cổ kính của ngôi cổ mộ.

Căn phòng mà chàng bước vào ngoài chủ nhân ngôi cổ mộ, không còn ai khác. Nhưng phòng này rộng lớn, đèn nền thấp sáng. Giữa có một dãy bàn dài

và nhiều hàng ghế.

Trên tường cao, có treo một bức hoành thành phi lớn, nét chữ chạm khắc rất đẹp: Câu Hồn bang Tổng đàn Nghị Sự đường.

Kim Ngang Tiêu giật mình nghĩ thầm: quả nhiên đây là Tổng đàn của Câu Hồn bang.

Tại sao Câu Hồn bang xây dựng được một sào huyệt kiên cố và mỹ lệ như thế này ở ngầm dưới đất, lại ở liền bên ngôi cổ mộ.

Mới thoáng nhìn quanh, Kim Ngang Tiêu đã nhận xét rõ từng chi tiết mọi vật.

Chàng càng ngạc nhiên khi thấy trên tường có treo những đôi liễn, những tấm bằng sắc phong và ấn tứ của triều đình.

Trong chớp mắt Kim Ngang Tiêu đã đột ngột và rùng mình kinh hãi. Thì ra tin đồn nói rằng Câu Hồn bang và U Minh cung cấu kết với triều đình Mông Cổ là điều có thực chứ không phải giả.

Tất cả nơi vương cung phủ điện này, nếu không có thế lực và tiền tài của triều đình làm sao Câu Hồn bang xây dựng nổi?

Chủ nhân ngôi cổ mộ dẫn Kim Ngang Tiêu đi qua nghị sự đường, đến cuối buồng có một khung cửa lớn buông rèm. Người đàn bà mù dừng bước, chấp tay trình trọng hướng vào bên trong nói :

- Khải bảm Bang chủ, thuộc hạ đã dẫn Kim đại hiệp đến thương nghị.

Bên trong một giọng lạnh lạnh vọng ra :

- Mời Kim đại hiệp vào.

Chỉ nghe giọng nói, Kim Ngang Tiêu đã rùng mình đến xương tủy, đầu óc chàng choáng váng.

Khác hẳn mấy lần trước, lần này Câu Hồn bang chủ không dùng thuốc biến âm để lộ giọng nói thực sự của mình.

Kim Ngang Tiêu đã thấy ngay giọng nói đó là của ai rồi.

Tuy đã biết tung tích Câu Hồn bang chủ là ai, chàng không khỏi thất thần, tưởng như lạc vào con ác mộng.

Chủ nhân ngôi cổ mộ đứng sang một bên nói :

- Bang chủ hữu lệnh, xin mời!

Kim Ngang Tiêu tay vén rèm, công lực vận chuyển đến mười thành đề phòng, chân bước vào trong phòng.

Nhưng cảnh tượng bên trong đã làm chàng đứng sững ngay lại ở ngưỡng cửa trước chiếc rèm vừa vén lên.

Người đầu tiên mà chàng trông thấy đó là Thôi Ngọc Linh ngồi trên một chiếc ghế ở cuối buồng. Nhưng Ngọc Linh lúc này đầu tóc rối bù, dung nhan tiều tụy, đôi mắt sưng húp và đỏ ửng như đã khóc lóc rất nhiều.

Ngọc Linh ngồi trên ghế nhưng tay chân nàng đã bị trói chặt liền vào với thành ghế, dù muốn nhúc nhích cũng không được.

Đứng ngay bên cạnh ghế của Thôi Ngọc Linh là một người tầm thước nhỏ nhắn, mặc áo vải đen trắng, ngực thêu hình chim phượng, đeo chiếc mặt nạ bằng đồng trông rất hung ác, trên chiếc mặt nạ lại trạm trổ những hình mặt quỷ coi rất ghê sợ, khác hẳn những mặt nạ bọn thuộc hạ Câu Hồn bang vẫn đeo.

Người đó chẳng phải là Câu Hồn bang chủ còn ai nữa?

Đứng thành hàng hai bên còn có tới mười người khác nữa, tất cả đều là người của Câu Hồn bang đeo mặt nạ bằng đồng.

Chỉ nhìn qua tư thế của những người đó cũng đủ hiểu ngay đây là những đệ nhất cao thủ của Câu Hồn Bang.

Kim Ngang Tiêu chỉ trong thấy hình ảnh đó, còn ngoài ra chàng không có thì giờ chú ý đến quang cảnh ở trong phòng.

Tuy nhiên, chàng cũng hiểu ngay đây chính là văn phòng của Câu Hồn bang chủ, cách trang thiết huy hoàng tráng lệ, lại có vẻ uy nghiêm chẳng khác gì kim loan điện của một bậc đế vương.

Kim Ngang Tiêu quá quan tâm đến tính mạng của Thôi Ngọc Linh nên chàng chỉ nhìn có nàng. Thấy nàng vẫn còn sống sót, chàng như trút được gánh nặng ngàn cân trên ngực.

Song le chàng thấy Thôi Ngọc Linh bị trói chặt trên ghế như vậy, lại thấy vẻ mặt nàng đầy vẻ đau khổ thê lương, hoa cùng thất sắc chàng đau đớn vô cùng, buột mồm kêu lên :

- Linh muội.

Miệng nói chân chàng đã tiến lên.

- Đứng lại!

Tiếng quát lạnh lạnh như xé đầu không khí nặng đầy sát khí.

Liền sau đó xoạt một tiếng ánh kiếm hoa lên sáng lóe ngay sát bên người Thôi Ngọc Linh khiến Kim Ngang Tiêu kinh hãi dừng bước lại nhìn.

Thì ra người vừa quát bảo chàng dừng lại chính là Câu Hồn bang chủ. Y quát xong rút ngay thanh kiếm, chặn ngay mũi kiếm sáng quắc vào ngực Thôi Ngọc Linh, mũi kiếm chạm vào ngực áo dưới nhũ hoa bên tả của nàng một chút, đúng là nơi trái tim của Thôi Ngọc Linh.

Câu Hồn bang chủ cười gần trăm giọng nói từng tiếng một :

- Kim Ngang Tiêu, ngươi chỉ cần tiến lên, mũi kiếm này sẽ xuyên vào tim nó ngay.

Kim Ngang Tiêu trừng mắt nhìn Câu Hồn bang chủ.

Kẻ thù mà chàng tìm kiếm bao lâu nay đã ở trước mắt chàng. Đột nhiên bao nhiêu cảm hờn uất ức phần nộ, chứa chất trong lòng chàng bùng lên một lượt.

Kẻ thù giết hại cha mẹ chàng tàn phá Kim gia trang, tàn sát gia đình của chàng nay đã biết rõ.

Trong khoảnh khắc cực kỳ ngắn ngủi đó, tâm trí Kim Ngang Tiêu chợt nhớ lại những hình ảnh bi đát của đêm Kim gia trang bị đốt cháy, rồi đến lúc vợ chồng Kỳ Phong vì cứu chàng bị chết thảm dưới lưỡi kiếm của bọn Câu Hồn Bang.

Chính chàng cũng mấy lần bị thảm họa, tưởng không thoát chết dưới bàn tay độc ác của Câu Hồn bang.

Hận thù sôi trong lòng chàng.

Khí huyết căng thẳng, mắt chàng lóe hung quang sát khí.

Nhưng giữa lúc ấy giọng nói lạnh lạnh rợn người của Câu Hồn bang chủ vang lên :

- Kim Ngang Tiêu ngươi thấy ý trung nhân của ngươi chết, ngươi không động tâm sao?

Từ này giờ Câu Hồn bang chủ vẫn nhìn Kim Ngang Tiêu đăm đăm.

Không biết nét mặt của y ra sao, nhưng qua hai lỗ hổng trên khuôn mặt nạ bằng đồng, đôi mắt của Câu Hồn Bang chủ lóe lên tia sáng dị thường.

Ánh mắt đó cực kỳ hung dữ, cực kỳ oán độc, nhưng trong tia mắt đó, người ta vẫn không hiểu nổi còn những tình cảm phức tạp và u uất thế nào. Thù hận chăng? Hay còn có cả hờn ghen tức tối?

Kim Ngang Tiêu đứng sững người nhìn kẻ thù.

Chàng đã biết Câu Hồn bang chủ là ai. Nhưng cho đến lúc này chàng vẫn có cảm tưởng như nhầm lẫn. Làm một người bình thường như thế, lại có thể hóa thành con người như thế.

Đồng thời chàng không khỏi tự ân hận, oán trách chính mình. Tại sao ngay từ phút đầu chàng không đoán hiểu ngay ra chân tướng của Câu Hồn bang chủ, lại để cho y lừa gạt chàng bao lần và mấy lần suýt đưa chàng vào tử địa không lối thoát.

Bây giờ chàng mới thấy chân tướng của Câu Hồn bang chủ quá rõ ràng, mọi việc đều như được sáng tỏ hết. Chỉ vì chàng quá trung hậu thật thà, không nghĩ đến nhân tâm xảo trá đến mức đó, nên mới bị lừa.

Tiếng nói hằn học của Câu Hồn bang chủ lại vang lên :

- Linh muội! Hừ Linh muội của nhà ngươi đã lọt vào tay bọn tọa thì dù có mười mạng cũng chẳng còn, bọn tọa sẽ giết chết con nhãi con phản nghịch này rồi sẽ cùng ngươi một trận sống mái xem sao.

Vừa nói, Câu Hồn bang chủ vừa vận kinh lực vào mũi kiếm, làm mũi kiếm rung lên, sát bên tâm tạng của Thôi Ngọc Linh trông nguy hiểm và ghê rợn vô cùng.

Kim Ngang Tiêu vẫn đứng im. Nghe tiếng nghiêng răng ken két của Câu Hồn bang chủ, chàng bỗng chậm rãi lên tiếng :

- Thôi Ngọc Hoàn! Ngọc Linh là em ruột của nàng. Nàng nữ nhân tâm như vậy được sao?

Thôi Ngọc Hoàn! Câu Hồn bang chủ thấy Kim Ngang Tiêu gọi đích danh của mình bất giác sùng sốt ngậy người.

Không phải vì Câu Hồn bang chủ vẫn tưởng là Kim Ngang Tiêu không biết y là ai. Thực ra Câu Hồn bang chủ đã biết chân tướng của mình bại lộ từ lâu, nhất là từ lúc xảy ra các trận giao chiến trên Kim Đình tự.

Nhưng nàng sừng sốt, là vì không ngờ Kim Ngang Tiêu lại gọi đích danh mình trong lúc gay cấn này, nhất là gọi bằng một giọng bình thản, không chút tức giận hay cảm xúc.

Đột nhiên Câu Hồn bang chủ cất tiếng cười lạnh lạnh.

Một tay vẫn cầm kiếm chìa thẳng vào ngực Thôi Ngọc Linh, một tay đưa lên sau gáy cời nút giây mặt nạ.

“Choang” chiếc mặt nạ bằng đồng rớt xuống đất.

Khuôn mặt kiều diễm, trắng như tuyết đẹp như ngọc của một thiếu nữ hiện ra. Đó là khuôn mặt của Thôi Ngọc Hoàn mà trước đây đã từng say đắm si tình.

Kim Ngang Tiêu rùng mình đánh thót một cái.

Thôi Ngọc Hoàn dứt tiếng cười, trầm giọng nói :

- Phải, bốn nhân chính là Thôi Ngọc Hoàn đây. Họ Kim kia, ta đã chờ đợi người gọi đích danh ta từ lâu, nhưng vì người quá si ngốc, ta dù có vạch mặt nạ cho người nhìn thấy, người cũng chẳng hiểu nào, đâu có phải là lỗi tại ta.

Sau phút cảm xúc đầu tiên, Kim Ngang Tiêu đã bình tĩnh trở lại. Thật ra từ khi biết Thôi Ngọc Hoàn chính là Câu Hồn bang chủ, chàng đã chờ đợi phút này và đã bao lần, chàng đã tự cam kết với chính mình: Câu Hồn bang chủ là kẻ tử thù, là người đã giết hại cha mẹ chàng, tàn phá Kim gia trang, giết hại cha mẹ Kỳ Vân và làm hại vô làm, bởi vậy hễ gặp Câu Hồn bang chủ là chàng phải giết, bất luận Câu Hồn bang chủ là ai.

Khi Thôi Ngọc Hoàn để lộ bộ mặt thật ra, Kim Ngang Tiêu quả có xúc động. Chàng quên làm sao được khuôn mặt yêu kiều đó, đã từng làm chàng đau khổ ray rứt, mặc dù nó đã bao lần phản bội chàng.

Giờ đây, lòng chàng nguội lạnh băng lại. Quả là hết rồi... Chỉ còn cự thù phải trả!

Nhưng mối thù tuyệt hận lúc này phải tạm gác sang một bên, vì Kim Ngang Tiêu còn một mối quan tâm ghê gớm, tính mạng của Thôi Ngọc Linh trong tay Câu Hồn bang chủ.

Chàng phải nghĩ cách cứu Thôi Ngọc Linh rồi mới nghĩ đến chuyện báo thù.

Kim Ngang Tiêu đã lấy lại được bình tĩnh, chàng lạnh lùng nói.

- Ngọc Hoàn! Hồ dữ không ăn thịt con. Nàng dám nhúng tay vào máu, giết em gái nàng hay sao?

Đôi mắt Thôi Ngọc Hoàn quắc lên dữ tợn, hung quang chói lòa, vẻ mặt đầy sát khí, nàng quát lên :

- Tại sao ta không dám giết con nha đầu này. Ta đã dứt tình chị em với nó rồi. Con nha đầu này là kẻ phản bội Câu Hồn bang, làm hủy hoại môn phong họ Thôi. Quy củ của Câu Hồn bang, môn luật của Thôi gia không bao giờ tha thứ một kẻ phản nghịch nghiệt nữ như vậy. Sự chết của con nha đầu này đã định rồi.

Kim Ngang Tiêu vừa giơ tay lên muốn nói, thì Thôi Ngọc Hoàn đã rít lên :

- Đứng im, không được đụng đây chân tay. Người di động một ngón tay, mũi kiếm này sẽ đâm luôn vào trái tim con tiện tỳ.

Giọng nói của Thôi Ngọc Hoàn the thé vô cùng hung dữ, ngay cả những nhân vật Câu Hồn bang đứng hầu quanh Bang chủ cũng thấy ớn lạnh đến xương sống.

Kim Ngang Tiêu kinh hãi thẳm, chàng biết Thôi Ngọc Hoàn tức Câu Hồn bang chủ tính tình vô cùng hiểm ác độc辣, y đã nói là làm. Tính mạng của Thôi Ngọc Linh nguy đến nơi rồi.

Hai đối thủ kình địch đứng nhìn nhau: Bầu không khí nặng trĩu đầy khản trương, như báo hiệu một con giông tố ghê gớm sắp bùng nổ.

Đôi mắt đẹp Thôi Ngọc Hoàn đang quắc lên nhìn Kim Ngang Tiêu đầy sát khí, bỗng nhiên vẻ mặt của Thôi Ngọc Hoàn dịu đi trong đôi mắt phượng thoáng hiện tia gì, nửa như tình quái hiểm độc, nửa như tàn nhẫn kinh người.

Thôi Ngọc Hoàn bật tiếng cười lạnh lạnh :

- Kim Ngang Tiêu, người lo sợ tính mạng của người yêu phải không? Ha Ha... người là kẻ chung tình đó... Người muốn ta tha mạng cho Ngọc Linh cũng được, miễn là...

Tiếng cười của Thôi Ngọc Hoàn ngừng bật, giọng nàng rít lên như rắn độc và tiếp :

- Miễn là ngươi theo điều kiện của ta.

Kim Ngang Tiêu chợt thấy một tia hy vọng bởi :

- Điều kiện thế nào?

Thôi Ngọc Hoàn dần từng tiếng :

- Ngươi phải tự chặt đứt hai cánh tay của ngươi trước mặt ta, ngay bây giờ.

Đột nhiên một tiếng rú thất thanh nổi lên :

- Không! Không được thế!

Đó là tiếng kêu của Thôi Ngọc Linh. Từ nãy giờ nàng vẫn im lặng. Lúc này nghe thấy Thôi Ngọc Hoàn ra điều kiện ghê gớm, hiểm độc Kim Ngang Tiêu phải tự chặt hai tay đi, nàng kinh hãi kêu lên như vậy.

Thôi Ngọc Hoàn chẳng thèm đếm xỉa đến tiếng kêu của Ngọc Linh, chỉ nhìn Kim Ngang Tiêu như tìm hiểu tâm trạng của chàng hay để xem những nét biến đổi trên mặt chàng.

Lúc này Kim Ngang Tiêu vẻ mặt lạnh lùng nhưng trong lòng chàng chấn động. Thật chàng không ngờ Thôi Ngọc Hoàn ra một lệnh quái ác đến như thế.

Thôi Ngọc Hoàn lại cười nhạt nói :

- Kim tiểu tử, nhà ngươi đã tự nhận là ý trung nhân của tiện tỳ, ta thử xem nhà ngươi có dám hy sinh hai cánh tay để cứu người yêu của ngươi không?

Kim Ngang Tiêu nghiêng rặng nguyên rủa :

- Ác độc... Ma nữ!

Thôi Ngọc Hoàn cười khanh khách :

- Ngươi phải quyết định mau lên, ta không có thì giờ đâu mà đợi nhà ngươi. Ta chỉ đếm từ một đến ba, nếu không tự chặt cánh tay, mũi kiếm này sẽ đâm ngang vào tim con tiện tỳ.

Nét mặt của Thôi Ngọc Hoàn lúc này là mặt con quỷ hiện hình chứ không phải người.

Bao nhiêu vẻ kiều diễm khả ái đã biến mất chỉ còn lại một khuôn mặt xám xanh, đáng ác, với đôi mắt đầy sát khí.

Không còn nghi ngờ gì nữa, Thôi Ngọc Hoàn đã căm hận Thôi Ngọc Linh đến cực độ, không biết Thôi Ngọc Hoàn có thực bụng yêu Kim Ngang Tiêu chút nào không, nhưng lúc này lửa ghen bốc ngùn ngụt.

Thôi Ngọc Hoàn dưới lốt Câu Hồn bang đã bao lần nấp trộm nhìn thấy Kim Ngang Tiêu và Thôi Ngọc Linh âu yếm với nhau.

Tuy nàng dùng nhan sắc quyến rũ Kim Ngang Tiêu chỉ là để lợi dụng chàng, lừa gạt chàng cho chàng đau khổ, rồi giết đi cho bỏ ghét, nhưng đến khi thấy Kim Ngang Tiêu chuyển tình yêu đó sang Thôi Ngọc Linh nàng thấy lòng tự ái bị thương tổn đến cực độ.

Không biết chừng ngay từ lúc đó, Thôi Ngọc Hoàn mới cảm thấy mình cũng yêu Kim Ngang Tiêu thật.

Bởi thế, dù Thôi Ngọc Linh không cản trở công việc của Câu Hồn bang, dù nàng không cãi lời phụ thân và huynh trưởng, thì riêng việc cướp tình yêu cũng đủ để Thôi Ngọc Hoàn nổi sát cơ, muốn hạ thủ em gái rồi.

Bây giờ chẳng những thêm tình hận mà lại còn để cứu vãn Câu Hồn bang, làm sao Thôi Ngọc Hoàn ngần ngại?

Nàng có ý giết Thôi Ngọc Linh từ lâu rồi, lúc này nàng đã giết tình địch, bất luận tình thế biến chuyển thế nào Thôi Ngọc Linh cũng hết sống.

Ngọc Linh phải chết trước... rồi sau sẽ hay.

Kim Ngang Tiêu tự chặt cánh tay càng hay, sau đó nàng sẽ giết cả đôi. Còn nếu Kim Ngang Tiêu không chịu chặt cánh tay, Thôi Ngọc Hoàn giết Thôi Ngọc Linh trước cho Kim Ngang Tiêu đau đớn trong lòng, tinh thần xao động, để nàng ra tay quyết đấu một trận sống mái thư hùng.

Thành ra số mạng Thôi Ngọc Linh đã định rồi, nếu Kim Ngang Tiêu hiểu như vậy, chắc hẳn chàng không còn do dự gì nữa.

Nhưng Kim Ngang Tiêu tinh thần đã bán loạn. Chàng đau đớn đến cực điểm. Mũi kiếm của Ngọc Hoàn đã kề bên tim người yêu, dù chàng có võ công tái thể mau lẹ như thần thánh cũng không sao động thủ cứu nàng được.

Chỉ cần chàng nhích người một chút là mũi kiếm sẽ đâm ngang vào tim Ngọc Linh. Chỗ chàng đứng cách xa ghế ngồi của Thôi Ngọc Linh đến mười

bước, làm sao hành động cho kịp.

Chính vì thế mà Kim Ngang Tiêu đành đứng ngay đờ người, không dám vô ý làm cử chỉ nào để Ngọc Linh táng mạng oan uổng dưới lưỡi kiếm sắc bén.

Lúc đầu Kim Ngang Tiêu còn cho là Thôi Ngọc Hoàn chỉ làm đe dọa chàng, nhưng bây giờ chàng hiểu Thôi Ngọc Hoàn lòng dạ ác độc, quyết nói là làm.

Kim Ngang Tiêu tính sao? Tự hy sinh hai cánh tay để cứu người yêu chăng? Chàng nữ lòng nào để Ngọc Linh chết thảm? Ngọc Linh chẳng những là người yêu của chàng mà nàng còn bao phen liều mạng cứu chàng thoát hiểm.

Mối ân tình đó sâu như biển cao như núi, lòng đau như cắt, mồ hôi nhỏ giọt, tinh thần tán loạn.

Thôi Ngọc Hoàn thấy sắc diện xám xanh của chàng và vì đau khổ hiện rõ trên mặt anh tuấn, nên nàng càng dị chí, cười lớn :

- Kim Ngang Tiêu hãy tự chặt cánh tay đi để cứu người yêu sao? Người không quyết định nổi? Hà hà... ta không chờ được đâu. Câu Hồn bang còn có nhiều việc phải làm. Người nghe cho kỹ, ta bắt đầu đếm, Một...

Bầu không khí im lặng, khẩn trương nghẹt thở :

Kim Ngang Tiêu trở mắt nhìn mũi kiếm kề sẵn vào ngực Thôi Ngọc Linh. Người yêu chàng sắp chết. Ân nhân của chàng sắp chết... chỉ vì chàng!

Hai!

Bỗng Kim Ngang Tiêu hốt hoảng kêu lên :

- Khoan... hãy khoan.

Nhưng cùng lúc ấy, tiếng nói kinh hoàng của Thôi Ngọc Linh cũng vang lên :

- Tiêu ca! Anh chớ có nhận lời! Anh đừng.. đừng quan tâm đến tiểu muội. Mau ra tay hành động đi.

Thôi Ngọc Hoàn thấy Kim Ngang Tiêu hoảng hốt lên như vậy liền cười đắc thắng :

- Sao? Người chịu nhận lời? Vậy mau ra tay chặt hai tay đi còn chân chờ gì nữa?

Thôi Ngọc Linh rú lên :

- Không! Tiêu ca chớ có mắc lừa. Nếu đại ca chặt hai tay đi thì khác nào đem tính mạng dâng họ rồi. Không... Tiêu ca hãy hành động đi, để mặc tiểu muội. Tiêu ca hãy nghĩ đến mối thù.

Thôi Ngọc Hoàn tức giận :

- Tiệp tỷ hơi thối, cầm ngay mồm lại.

Kim Ngang Tiêu đau đớn vô cùng. Nếu Thôi Ngọc Linh không nói, chàng còn do dự. Nhưng lúc này Thôi Ngọc Linh lại lên tiếng và khuyên chàng hy sinh nàng đi, chàng làm sao có thể để nàng chết được?

Kim Ngang Tiêu nghiêng răng nói :

- Ngọc Hoàn, nàng phải phát độc thề, nếu ta tự chặt hai tay, nàng phải cho người dẫn Ngọc Linh ra khỏi nơi này và về sau vĩnh viễn nàng không được phạm đến tính mạng hay đã thương Ngọc Linh.

Lời nói của chàng bao hàm biết bao nỗi quán thiết vì Ngọc Linh. Chàng hy sinh tất cả thân thể và tính mạng chàng để bảo toàn cho nàng. Tình yêu của Kim Ngang Tiêu đối với Ngọc Linh quả rộng như trời biển.

Thôi Ngọc Linh càng đau đớn và xúc động toàn thân run rẩy thét lớn :

- Không... không được như thế. Tiêu ca, tiểu muội sẽ tự vẫn chết ngay!

Thôi Ngọc Hoàn nghe Kim Ngang Tiêu nói lòng càng căm hận, nhưng bề ngoài vẫn cười nói :

- Lễ đương nhiên như vậy, nếu ta trái lời đao kiếm phân thân.

Kim Ngang Tiêu thấy nàng thề độc như vậy liền gật đầu :

- Được, ta theo điều kiện của nàng.

Thôi Ngọc Hoàn nét mặt vẫn thản nhiên.

- Ta đã đếm số hai rồi. Nếu ta đếm tiếng thứ ba, nhà người vẫn chưa tự chặt hai tay, lưỡi kiếm này vẫn xuyên vào tim con tiện tỳ này như thường.

Kim Ngang Tiêu cười nhạt :

- Đại trưởng phu đã nói tất phải làm, nàng khỏi quan tâm

- Ba!

Thôi Ngọc Linh rú lên một tiếng náo nùng, chết xui ngay không có can đảm nhìn người yêu tự hủy hoại thân thể.

Nhưng liền theo tiếng rú của Thôi Ngọc Linh, bỗng có tiếng la thảm thiết và nhiều tiếng kêu giận dữ kinh hãi, căm hận... nổi lên cùng một lượt.

Đồng thời nhiều ánh kiếm hoa lên, tiếng chuông giao nhau nổ bùng, tiếng thây người té huych.

Căn phòng rộng lớn, đang nặng nề im lặng bỗng náo loạn hẳn lên.

Thì ra tiếng rú của Ngọc Linh, Câu Hồn bang Thôi Ngọc Hoàn bỗng la lên một tiếng thê thảm vì một lưỡi trủy thủ sáng quắc đã cắm phập vào sườn nàng.

Người đâm lưỡi đoản đao đó trúng sườn Thôi Ngọc Hoàn lại là một tên Câu Hồn bang đáng người thấp nhỏ đứng ngay gần đó.

Tên Câu Hồn bang này cũng đeo mặt nạ bằng đồng như mấy tên khác, tay cầm kiếm đứng hầu bên Câu Hồn bang, chỉ cách Bang chủ có hai bước.

Y ra tay bất ngờ, khoảng cách lại quá gần, và dùng thủ đoạn rất tài tình khiến Thôi Ngọc Hoàn tuy võ công kinh người, vẫn không sao né tránh.

Tên Câu Hồn bang đó tay cầm trường kiếm, nhưng y lại không dùng kiếm đó để đâm, mà lại dùng một lưỡi thủy thủ vô cùng sắc bén ở tay trái. Y giấu lưỡi đao từ bao giờ không biết, chỉ thấy y nhào người một cái, lưỡi đao đã cắm phập vào sườn Thôi Ngọc Hoàn rồi.

Nếu y dùng kiếm chém, lưỡi kiếm bay lên thành tiếng gió tất kinh động Thôi Ngọc Hoàn hay những tên Câu Hồn bang khác. Hơn nữa kiếm cũng chưa chắc lủng được lần áo “Nhuyễn Vị Giáp” mà Câu Hồn bang chủ lúc nào cũng mặc trong người.

Lưỡi trủy thủ là thứ bảo đao chém sắc như chém bùn, quả là đã xuyên qua được lần áo giáp.

Thật là biến cố kinh người! Tên Câu Hồn bang đó có lẽ rắp tâm ám toán từ lâu, nên mới ra tay thuận phục như vậy.

Y là ai?

Thôi Ngọc Hoàn bị đâm một lưỡi đao như vậy, chỉ kịp la lên một tiếng.

Nhưng Thôi Ngọc Hoàn. Câu Hồn bang chủ võ công đã luyện đến mức kinh người.

Tuy bị trọng thương, Thôi Ngọc Hoàn cũng xoay người lại thuận thanh kiếm trong tay, chém ngay vào tên Câu Hồn bang ám toán.

Bình thường, một chiêu của Câu Hồn bang chủ, ít có người né tránh được. Nhưng lúc này Thôi Ngọc Hoàn đã bị thương, lưỡi trủy thủ vẫn còn cắm ở cạnh sườn, máu rỉ ra ngoài nên công lực kém đi nhiều, thành thử chiêu kiếm đã chậm đi.

Hơn nữa, tên Câu Hồn bang cũng đã đề phòng, sau khi đâm mũi dao xong, y lùi ngay lại tránh thoát mũi kiếm của Câu Hồn bang chủ.

Nhưng y vừa thoát chiêu đó thì đã thấy ba bốn ánh kiếm hoa lên.

Đó là những tên cao thủ Câu Hồn bang đứng cạnh, thấy Bang chủ bị ám toán kinh hãi và tức giận cùng xông cả lại.

Tên Câu Hồn bang nọ làm sao tránh được cả ba bốn thế công một lúc như vậy.

“Hự”... một tiếng.

Tên Câu Hồn bang nhỏ bé bị trúng mũi kiếm vào giữa ngực, máu phụt ra.

Đồng thời “bùng” một tiếng, thân hình y bắn tung ra một bên. Đó là chuông lực của một cao thủ Câu Hồn bang đánh ra.

“Keng” tên Câu Hồn bang nhỏ bé bị rớt xuống oằn oại, chiếc mặt nạ bằng đồng rớt ra.

Câu Hồn bang chủ trông thấy mặt tên nọ, liền kêu lên một tiếng :

- Người...

Nhưng mọi việc lúc đó diễn ra nhanh như chớp nhoáng.

Câu Hồn bang chủ vừa nói được một tiếng, một luồng chưởng phong mạnh như di sơn đảo hải đánh tới, làm nàng la lên một tiếng đứt quãng, chưởng phong đánh trúng ngực.

“Bộp”.

Thân hình Câu Hồn bang chủ Thôi Ngọc Hoàn bị đánh văng vào tường. Nàng quy xuống ngay.

Đó là Kim Ngang Tiêu đã xuất thủ.

Nguyên lúc Kim Ngang Tiêu chuẩn bị tự chặt hai tay thì biến cố bất ngờ phát sinh.

Chàng đứng chết sững, nhưng khi thấy lưỡi kiếm của Thôi Ngọc Hoàn rời khỏi ngực Thôi Ngọc Linh để đối phó với kẻ ám toán thì chàng hiểu ngay là sinh cơ đã đến.

Lúc này không ra tay còn chờ lúc nào?

Vì thế giữa lúc bọn Câu Hồn bang còn phải đối phó với kẻ ám toán, Kim Ngang Tiêu đã đánh ra một chiêu Cự Linh thần chưởng nhằm Thôi Ngọc Hoàn tấn công luôn.

Liền sau đó, ánh hào quang xanh biếc bùng tỏa ra khắp phòng với khí lạnh ghê người.

Bọn Câu Hồn bang khiếp hãi rú lên :

- Thanh Long thần kiếm!

Thì ra Kim Ngang Tiêu đã rút ngay thanh bảo kiếm đeo sau lưng.

Lúc này chàng như con hổ thoát cũi sỏ lồng, tinh thần phấn khởi, thần lực phát huy đến cực độ.

“Keng... keng”.

Kiếm của bọn Câu Hồn bang đã bị chém đứt.

Kim Ngang Tiêu nhảy đến bên ghế của Thôi Ngọc Linh một mặt chống cự với lối mưu cao thủ của Câu Hồn bang một mặt bảo vệ cho Thôi Ngọc Linh.

Công lực của Kim Ngang Tiêu lúc này có thể nói là phát huy đến tột độ. Chàng như người vừa thoát chết, lòng lại căm hận Câu Hồn bang đến cực độ, nên Thanh Long thần kiếm trong tay chàng như con giao long quấy nhiễu, kinh lực phát ra lạnh kinh người.

Chỉ trong chớp mắt đã thấy mấy tiếng la thảm thiết. Hai cao thủ của Câu Hồn bang đã bị chém gục.

Nhưng mười tên Câu Hồn bang đứng trong căn phòng này toàn là cao thủ đệ nhất hạng của Câu Hồn bang, là những nhân vật thân tín nhất của Câu Hồn bang chủ, nên võ công của họ không phải tầm thường.

Hơn nửa phần lớn đã được Câu Hồn bang chủ Thôi Ngọc Hoàn đích thân truyền thụ cho mấy thế Cự Linh thần chưởng, nên người nào cũng có công lực xuất phạm.

Bởi vậy cuộc giao tranh dữ dội vô cùng.

Tuy Kim Ngang Tiêu đã hạ được hai tên ngay từ đầu, nhưng còn bảy tên khác vẫn cầm cự quyết một phen tử chiến với chàng.

Giữa lúc giao tranh hỗn loạn đó, phía bên ngoài bỗng có tiếng chân người chạy rầm rập, rồi tiếng vũ khí va chạm nhau loảng xoảng cùng những tiếng hét, tiếng kêu thê thảm nổi lên kinh người.

Trong chớp mắt cửa phòng đã bật tung, có tới hơn chục người nhảy vào.

Nhác trông thấy mấy người đó Kim Ngang Tiêu mừng rỡ bội phần. Thì ra đi đầu là ba vị Trưởng lão của Cái bang cùng Bạch Thiên Vân, kể đó đến các cao thủ của Ngũ Quỷ môn cùng một vài hòa thượng của Bắc Thiếu Lâm.

Thì ra những người này đã theo một con đường bí mật xuống được tới sào huyệt của Câu Hồn bang, mà phải đi qua ngôi một cổ.

Con đường bí mật này chính là đường mà Câu Hồn bang chủ Thôi Ngọc Hoàn cùng bọn bộ hạ thủ túc đã làm ra. Họ định sau khi sát hại xong Kim Ngang Tiêu và Thôi Ngọc Linh, tất cả sẽ theo đó mà thoát ra ngoài, lọt khỏi vòng vây của quần hào võ lâm.

Không ngờ Câu Hồn bang tàn ác đa đoan đã đến ngày y nhận lãnh cái “quả” cũng những “nhân” đã gây ra. Bởi thế các cao thủ võ lâm tình cờ tìm được đường và xuống đến nơi vừa kịp giúp Kim Ngang Tiêu.

Vừa tới căn phòng ngoài, các nhân vật võ lâm do các Trưởng lão Cái bang lãnh đạo đã ra tay giết ngay bọn Câu Hồn bang và U Minh cung đứng canh

gác phía bên ngoài.

Quả bất địch chúng, bọn Câu Hồn bang và U Minh cung tụy thị là cao thủ, địch làm sao được với số quần hào ập tới như đàn hổ dữ.

Trong chớp mắt bọn bên ngoài đã bị thanh toán ngay.

Bạch Thiên Vân vốn đang lo âu cho tính mạng Kim Ngang Tiêu, thấy chàng vẫn an toàn đang tả xung hữu đột như thiên thần, chàng liền cả mừng nói lớn :

- Kim hiền đệ hãy nghỉ tay, để bọn ta thanh toán lũ này.

Hai Trương lão Cái bang cũng chạy vội đến bên chàng vẫn an :

- Bang chủ an khang, thuộc hạ rất mừng.

Thấy viện binh đã tới, Kim Ngang Tiêu liền tra kiếm vào vỏ, chạy ngay lại Thôi Ngọc Linh, cõng trói cho nàng.

Thôi Ngọc Linh đã tỉnh lại, thấy ý trung nhân đã thoát hiểm, mừng đến ứa nước mắt.

Kim Ngang Tiêu giải khai huyết đạo cho nàng rồi hỏi :

- Linh muội, có sao không?

Nhưng Thôi Ngọc Linh không trả lời chàng, nàng chỉ tay về phía góc phòng, giọng nghẹn ngào nói :

- Tiêu ca, hãy nhìn xem ân nhân của chúng ta.

Kim Ngang Tiêu giật mình quay lại, nhìn theo tay chỉ của Ngọc Linh, thấy tên Câu Hồn bang vừa rút đao đâm Câu Hồn bang chủ đang nằm gục bên vũng máu, chiếc mặt nạ bằng đồng của y đã rớt ra rồi.

Vừa nhìn rõ mặt của người ấy, Kim Ngang Tiêu toàn thân chấn động, kêu lên một tiếng dài hãi hùng và đau xót.

Kỳ Vân!

Tên Câu Hồn bang vừa ám toán Thôi Ngọc Hoàn chẳng ai xa lạ chính là cô bé xấu xí Kỳ Vân, người đã cùng Kim Ngang Tiêu chia sẻ hoạn nạn ngay từ những ngày đầu khi Kim Ngang Tiêu bị Câu Hồn bang truy nã.

Kỳ Vân..., Kim Ngang Tiêu làm sao quên được cô bạn gái đó? Chính vì chàng chạy đến nhà Kỳ Vân, nên đã khiến Câu Hồn bang sát hại cả cha mẹ Kỳ Vân, và làm cô bé đó tự nhiên côi cút, gia đình tan nát, lưu lạc giang hồ.

Nhưng về sau, từ lúc Kỳ Vân bị vợ chồng Ngô Công lão quái bắt đi và được vợ chồng quái nhân nhận làm nghĩa nữ truyền thụ võ công cho nàng, Kim Ngang Tiêu bắt đầu nghi ngờ rồi đem lòng oán hận Kỳ Vân. Nhất là khi thấy Kỳ Vân gia nhập Câu Hồn bang, mặc y phục đen viền trắng, đeo mặt nạ bằng đồng, chàng đem lòng căm thù nàng, nguyện rửa nàng đã quên thù nhà đi theo kẻ địch.

Đến nay Kim Ngang Tiêu mới hiểu hành động của Kỳ Vân là một kế trường kỳ mai phục, sống bên kẻ thù cam tâm quy lụy kẻ thù là cốt để thừa dịp trả thù báo oán. Nàng đã thành công.

Không những thế nàng còn cứu được Kim Ngang Tiêu và Thôi Ngọc Linh thoát khỏi con nguy biến ghê gớm nhất.

Kim Ngang Tiêu xiết bao hối hận và đau xót.

Chàng chạy vội lại bên Kỳ Vân, quỳ phục xuống bên nàng, ứa nước mắt và gọi :

- Vân muội.

Nhưng Kỳ Vân lúc này đã hấp hối rồi, nàng trúng một mũi kiếm vào ngực, mắt đã sắp lác thần.

Chợt nghe thấy tiếng Kim Ngang Tiêu gọi, đôi mắt Kỳ Vân bỗng sáng hẳn lên, đôi môi nhợt nhạt của nàng nở một nụ cười và thều thào nói :

- Ngang Tiêu ca ca.

Kim Ngang Tiêu nghẹn ngào :

- Vân muội, ngu huynh quả có mắt cũng như không... thật có lỗi với hiền muội. Vân muội hãy tha thứ cho ngu huynh.

Thôi Ngọc Linh cũng chạy đến quỳ xuống một bên, cầm tay Kỳ Vân và nức nở :

- Kỳ hiền muội... Hiền muội đã cứu sống ngu tỷ...

Thấy vết thương quá nặng, Ngọc Linh kinh hãi kêu lên :

- Tiêu ca, mau lấy linh dược của Hoàng Hạc đảo.

Nhưng Kỳ Vân khẽ lắc đầu :

- Vô ích. Tôi không sống được bao lâu nữa. Thôi tỷ tỷ... tỷ tỷ đã cứu tôi năm xưa, bây giờ tôi trả nghĩa lại, có sao?... Tôi chỉ mong hai người...

Bàn tay của Kỳ Vân bỗng nắm lấy tay Kim Ngang Tiêu, gắng gượng kéo tay chàng đặt lên tay Thôi Ngọc Linh.

Kim Ngang Tiêu và Thôi Ngọc Linh cùng sa lệ.

Kỳ Vân thều thào nói :

- Thôi tỷ tỷ... hãy trông nom cho Tiêu ca. Tôi có vật này... tặng hai người.

Tay Kỳ Vân bỗng lần vào bọc áo lấy ra mấy cuốn sách nhỏ, nửa phần đã thấm máu đỏ hồng, nhưng nét chữ còn rõ.

Đó chính là cuốn “Cự Linh thần công Kinh” và những bí kỹ võ công mà Kim Ngang Tiêu trước đây quá tin yêu Thôi Ngọc Hoàn đã trao cho nàng ta.

Có lẽ Kỳ Vân đã biết Thôi Ngọc Hoàn giấu những vật này ở đâu, nên đã thừa lúc nàng ta vô ý, lấy trộm rồi giữ trong người để sau này trao lại cho Kim Ngang Tiêu.

Kim Ngang Tiêu cầm lấy mấy cuốn sách trong lòng vừa đau đớn vừa hổ thẹn. Chàng chưa biết nói sao thì Kỳ Vân bỗng mỉm cười nói tiếp.

- Ngang Tiêu ca ca, tôi chỉ mong đại ca nhìn thấy tôi hạ sát kẻ thù, bây giờ tôi mãn nguyện rồi... Y đã giết cha mẹ tôi... tôi phải giết y...

Ánh mắt đã mất thần của Kỳ Vân hướng nhìn về phía góc phòng đối diện, nơi Câu Hồn bang chủ Thôi Ngọc Hoàn đang nằm thoi thóp thở.

Kim Ngang Tiêu đứng lên đứng về phía kẻ thù.

Vết thương của Thôi Ngọc Hoàn còn nặng hơn Kỳ Vân rất nhiều. Nàng bị Kỳ Vân đâm vào sườn một mũi dao chí tử, sau đó lại trúng một chưởng của Kim Ngang Tiêu người bắn tung lên, bao nhiêu phủ tạng trong người dập nát hết.

Người khác chỉ bị một trong hai vết thương đó cũng chết ngay rồi. Nhưng Thôi Ngọc Hoàn võ công chí cao, công lực thượng thừa nên tuy phủ tạng đã nát, khí vẫn chưa tuyệt.

Kim Ngang Tiêu trông rõ mặt kẻ thù, bao nhiêu nỗi căm thù hờn oán lại nổi lên. Chàng nghĩ đến đêm Kim gia bị tàn sát, những lúc bị Câu Hồn bang truy đuổi khốn cùng.

Đôi mắt Kim Ngang Tiêu bỗng lóe lên tia lửa ghê gớm.

Thôi Ngọc Hoàn nghe tiếng chân người bước tới gắng gượng đưa mắt lên nhìn. Thấy vẻ mặt đầy sát khí của Kim Ngang Tiêu, nàng biết chết đến nơi, trong phút chốc khuôn mặt đẹp như hoa bỗng thoáng hiện một vẻ kinh hãi hoảng hốt lẫn oán độc.

Nhưng liền sau đó vẻ mặt Thôi Ngọc Hoàn bỗng biến đổi, trở nên nhu mì tươi tắn.

Thôi Ngọc Hoàn khẽ gọi :

- Kim lang!... Chàng định giết thiếp thật hay sao?

Vừa nói đôi mắt đẹp của Thôi Ngọc Hoàn đã ứa lệ, nước mắt chảy xuống ròng ròng. Bao nhiêu hung ác, độc hiểm đã biến đâu hết, chỉ còn lại một khuôn mặt nhu mì, diễm lệ của một thiếu nữ thơ ngây đáng thương.

Kim Ngang Tiêu đứng ngây đờ người như tượng gỗ. Chàng choáng váng cả tâm thần không ngờ Thôi Ngọc Hoàn biến đổi mau lẹ đến thế.

Kim lang! Thôi Ngọc Hoàn quả là người nguy hiểm vô cùng.

Nàng đã nhắc đến tiếng gọi thân yêu đó trong lúc này, quả là đánh trúng nhược điểm của Kim Ngang Tiêu.

Năm xưa, khi Kim Ngang Tiêu còn mê say Thôi Ngọc Hoàn chỉ hai chữ “Kim lang” êm dịu đó khiến chàng ngây ngất, đến nỗi nghe theo lời Thôi Ngọc Hoàn, sai bảo vào trong Vĩnh Dạ động và bị mù cả hai mắt, suýt thành một mối hận ngàn đời.

Lúc này hai tiếng “Kim lang” lại như một gáo nước lạnh dội vào ngọn lửa căm thù đang ngút cháy trong lòng Kim Ngang Tiêu.

Chàng bước đến bên Thôi Ngọc Hoàn là có ý định kết liễu tính mạng nàng, trả mối thù tuyệt hận cho cha mẹ và trừ khử mối họa cho võ lâm.

Nhưng tiếng gọi của Thôi Ngọc Hoàn cũng như khuôn mặt đáng thương đầy nước mắt của nàng đã làm tâm thần chàng choáng váng.

Bản tâm của Kim Ngang Tiêu là nhân từ và trung hậu. Và lại chàng cũng biết Thôi Ngọc Hoàn xứng thương quá nặng, không thể nào thoát chết, chàng không muốn kết liễu tính mạng của nàng bằng một chương chí tử nữa.

Kim Ngang Tiêu thờ dài một tiếng!

Thôi Ngọc Hoàn, đôi mắt bỗng sáng rực lên khẽ nói :

- Kim lang... chàng thực... quên hết rồi hay sao?

Kim Ngang Tiêu trong lòng rung động thấy Ngọc Hoàn vươn mình lên vì đau đớn, chàng liền cúi xuống điểm vào huyệt đạo cho nàng đỡ đau và hỏi với giọng buồn rầu :

- Ngọc Hoàn! Tại sao nàng lại hành động như thế?

Thôi Ngọc Hoàn nhắm mắt lại, lắc đầu :

- Chàng đừng hỏi tại sao. Chàng..

Câu nói chưa dứt đi thì đột nhiên tay mặt nàng vùng lên, ánh thép chói lòa. Lưỡi trủy thủ mỏng như lá liễu chuyên phá nội gia chân khí, đã ở trong tay Thôi Ngọc Hoàn từ lúc nào.

Trong lúc Kim Ngang Tiêu đang cúi xuống điểm huyệt cầm máu cho Thôi Ngọc Hoàn thì bàn tay của nàng cầm lưỡi trủy thủ nhắm cạnh sườn chàng đâm tới.

Kim Ngang Tiêu giật mình.

Nhưng Thôi Ngọc Hoàn đã “hự” lên một tiếng, miệng trào máu.

Lưỡi dao chỉ đi được nửa đường, bàn tay Thôi Ngọc Hoàn đã cứng đờ dừng lại.

Kim Ngang Tiêu kinh hoàng lùi lại một bước thì con dao trên tay Thôi Ngọc Hoàn cũng rớt xuống đất nghe “choeng” một tiếng.

Từ thần đã đến trước khi Thôi Ngọc Hoàn đạt được mục đích.

Có lẽ nàng vận dụng công lực lần chót để ám toán Kim Ngang Tiêu, nên kinh mạch của nàng đứt hết, nàng chết ngay lập tức. Cánh tay nàng buông thõng xuống theo lưỡi dao vừa rớt.

Trên nét mặt Thôi Ngọc Hoàn lộ một vẻ gì oán độc ghê gớm, khiến Kim Ngang Tiêu ớn lạnh xương sống.

Có lẽ nàng căm hờn từ thần đến quá sớm khiến nàng không được toại nguyện để bắt Kim Ngang Tiêu cùng theo nàng xuống chín suối.

Thôi Ngọc Linh thấy biến cố như vậy kinh hoàng chạy lại.

- Tỷ tỷ! Chỉ vì tỷ tỷ không nghe lời tiểu muội nay mới ra nông nỗi này!

Thôi Ngọc Linh khóc một lúc, rồi mới cùng Kim Ngang Tiêu trở lại bên Kỳ Vân.

Nhưng lúc hai người lại, Kỳ Vân cũng đã tắt thở rồi. Trên môi cô gái khi chết vẫn còn giữ một nụ cười mãn nguyện.

Lúc bấy giờ cuộc giao tranh trong căn phòng cũng đã chấm dứt.

Các cao thủ của võ lâm quá đông, tiếp tục ùn ùn kéo tới, phe Câu Hồn bang và U Minh cùng rút xuống chỗ này toàn là đệ nhất lưu cao thủ, nhưng số người ít, đếm đầu người từ trong tới ngoài chỉ được độ hai chục người. Tất nhiên bọn Câu Hồn bang và U Minh cùng chiến đấu tuyệt vọng.

Có điều đáng nói là sau khi thấy Câu Hồn bang chủ Thôi Ngọc Hoàn đã tuyệt mệnh, cả bọn thủ hạ thân tín, người nào cũng chiến đấu cho đến chết mới thôi, không ai chịu đầu hàng.

Thôi Ngọc Hoàn lòng dạ độc ác, nhưng có tài thâm phục bộ hạ thân tín như vậy kẻ cũng đáng phục.

Kim Ngang Tiêu và Thôi Ngọc Linh đang đứng ngậm ngùi nhìn xác Kỳ Vân, thương xót cho số phận đau thương của nàng thì bỗng trong đám cao thủ Câu Hồn bang đã gục ngã có một người loạn choạng đứng lên, người đầy máu chạy đến gạt Ngọc Linh sang một bên rồi ôm xác Kỳ Vân khóc lớn :

- Vân nhi! Vân nhi!... Con bỏ má đi như vậy, từ nay má sẽ cô độc trên cuộc đời này. Vân nhi! Con đã hành động tạo phản, lừa gạt cả lòng tin nhiệm của má. Nhưng má không trách cứ con đâu, Vân nhi sao không chờ má!

Giọng nói rõ ràng là một lão phụ. Người đàn bà đó vừa nói vừa khóc lóc thảm thiết vô cùng.

Kim Ngang Tiêu nghe người đàn bà đó tự xưng má của Kỳ Vân, chàng kinh hãi lùi lại một bước.

Nhưng “keng” một tiếng, chiếc mặt nạ bằng đồng của bà đó đã rớt xuống đất, để lộ một chiếc đầu bạc tóc trắng xóa và bộ mặt một bà lão da mồi, khuôn mặt đầy máu tươi, nhưng đôi dòng lệ đầm đìa.

Kim Ngang Tiêu nhìn thấy mặt người đó liền kêu lên một tiếng :

- A, lão bà!

Thì ra, người đàn bà đó chẳng phải ai xa lạ, chính là Ngân Ngô lão quái, chuyên nuôi rít độc và sử dụng đôi rít Kim Tiên và Ngân Tiên.

Kim Ngô lão quái đã bị đá kẹp chết, chỉ còn một mình lão quái bà ở đây.

Kim Ngang Tiêu chợt hiểu. Sở dĩ Kỳ Vân lấy được lòng tin yêu của Câu Hồn bang chủ cùng là nhờ lão quái bà này. Ngân Ngô lão quái bắt được Kỳ Vân thâu năng làm nghĩa nữ và truyền thụ võ công cho nàng.

Bình thường lão quái bà ở đâu Kỳ Vân ở đấy. Bởi thế hôm nay nàng mới có dịp đứng gần Câu Hồn bang chủ và ra tay ám toán, trả thù.

Nhưng Ngân Ngô lão quái bà lúc này như người điên dại, chẳng điểm xia gì đến những cao thủ võ lâm ở xung quanh.

Lão quái bà ôm xúc xắc Kỳ Vân lên lão đảo tiến ra phía cửa, miệng lầm bầm nói :

- Vân nhi, má đưa con đi một nơi yên tĩnh, quyết không còn kẻ nào dám động đến con. Vân nhi... ha ha... từ nay chỉ còn hai mẹ con ta.

Lão quái bà tuy bị thương nhưng chỉ là ngoại thương, nội lực vẫn còn nên còn đủ lực đem Kỳ Vân ra đi.

Đột nhiên một đệ tử Cái bang quát :

- Lão quái, định chạy đi đâu, mau để mạng lại!

Kim Ngang Tiêu bỗng giờ tay cản :

- Chư vị hãy để cho người này ra khỏi đây.

Lệnh của Minh chủ võ lâm quả là có hiệu lực phi thường, Kim Ngang Tiêu vừa nói dứt lời, mọi người đã đứng sang hai bên, nhường chỗ cho Ngân Ngô lão quái bước đi.

Kim Ngang Tiêu lại nói :

- Bạch đại ca, đại ca hãy đi theo Ngân Ngô lão bà, truyền lệnh của tiểu đệ cho mọi người canh giữ Mê Hồn cốc rằng, tiểu đệ muốn cho Ngân Ngô lão bà đem thi hài của Kỳ cô nương ra khỏi nơi đây.

Bạch Thiên Vân cúi đầu cung kính :

- Tuân lệnh Minh chủ.

Nói đoạn chàng theo chân Ngân Ngô lão bà đi ngay.

Cuộc chiến đấu như vậy đã hoàn toàn chấm dứt. Các cao thủ Câu Hồn bang và U Minh cung bị sát hại hết. Có lẽ Ngân lão bà là kẻ duy nhất sống sót.

Trước khi cùng mọi người rời khỏi nơi này, Kim Ngang Tiêu ra lệnh cho một số đệ tử Cái bang và Ngũ Quỷ môn chôn cất cho những nhân vật Câu Hồn bang, trong số này cả người đàn bà mù chủ nhân ngôi cổ mộ mà võ lâm không biết tên họ.

Riêng Câu Hồn bang chủ Thôi Ngọc Hoàn được chôn cất tại một căn phòng đẹp đẽ trong cổ mộ. Thôi Ngọc Linh đau đớn than khóc, chờ cho đến lúc chôn cất người chị xong mới theo Kim Ngang Tiêu tìm đường lên mặt đất.

Khi mọi người trở lại Mê Hồn cốc thì đấu trường đã thanh toán xong xuôi rồi, quần hào võ lâm, các vị hòa thượng Bắc Thiếu Lâm và đệ tử Cái bang, Ngũ Quỷ môn đã tề tựu, mỗi người một việc nhộn nhịp vô cùng. Người lo chôn các xác chết, người kiểm điểm lại nhân số, soát lại binh khí, chữa chạy những người bị thương. Lại có những người lo việc bếp núc, để quần hào tạm dùng bữa trước khi lên đường.

Đột nhiên, có mấy tiếng “bùng... bùng...” từ ngọn núi kế cận vang lại.

Đó là tiếng chuông phong giao nhau.

Mọi người kinh hãi nhìn lên, mới thấy ở trên ngọn núi đó có hai bóng người đang giao chiến với nhau dữ dội.

Kim Ngang Tiêu và một số cao thủ quần hào vội vàng chạy lên núi. Té ra hai người giao tranh chẳng ai xa lạ chính là Thiên Diệu Thần Cái và Phi Long

thư sinh, cha của Câu Hồn bang chủ.

Nguyên Phi Long thư sinh là người túc trí đa mưu, thấy cơ sự đã hỏng, liền một mình lẳng lặng bỏ đi, chẳng chờ đợi đến lúc quần hào đột nhập vào sào huyệt của Câu Hồn bang.

Không ngờ ma đưa lối quỷ dẫn đường. Phi Long thư sinh vừa ra khỏi Mê Hồn cốc thì đụng đầu ngay phải Thiên Diệu Thần Cái.

Đôi cự thủ gặp nhau cuộc giao tranh xảy ra ngay vô cùng ác liệt.

Thật ra Phi Long thư sinh võ công chẳng kém Thiên Diệu Thần Cái chút nào. Nhưng lúc này Phi Long thư sinh biết Câu Hồn bang đã đại bại nên tâm thần hoảng hốt, chiêu pháp công lực đã kém trông thấy.

Lại đến lúc quần hào cùng Kim Ngang Tiêu chạy đến bao vây, Phi Long thư sinh hoảng sợ phân tâm.

Chỉ trong chớp mắt đã nghe thấy “hừ” một tiếng, Phi Long thư sinh đã bị trúng một chưởng vào bả vai rồi.

Tuy chưa bị trọng thương, Phi Long thư sinh hết muốn giao đấu, vội sử dụng Phi Long thân pháp quay người bỏ đi.

Không ngờ giữa lúc ấy, ba bóng người nhảy vọt đến đứng chắn ngay trước mặt Phi Long thư sinh. Đó là ba Trưởng lão của cái bang.

Phía sau, Thiên Diệu Thần Cái cũng ập tới, như thế là Phi Long thư sinh bị bốn người vây chặt vào giữa, hết đường tẩu thoát.

Thiên Diệu Thần Cái cười nhạt :

- Phi Long thư sinh, các hạ tàn ác đa đoan chắc hẳn không ngờ có ngày này.

Ngô trưởng lão trầm giọng nói tiếp :

- Phi Long người hành sự ác độc, dụng tâm hiểm trá, hôm nay phải đền mạng cho các liệt sĩ võ lâm chết dưới tay bọn Câu Hồn bang các người.

Nói đoạn Ngô trưởng lão từ từ giơ tay lên, sắp sửa hạ sát thủ.

Giữa lúc ấy đột nhiên có hai tiếng kêu cùng một lúc từ hai phía vang lại :

- Khoan!

- Ngừng tay!

Tiếng kêu thứ hai là tiến nói lanh lảnh, thánh thót, từ sườn núi đối diện vọng tới.

Tiếng kêu vừa dứt thì hai bóng người phi thân tới, nhanh như điện xẹt. Đó là một người đàn bà trông còn trẻ măng, mặt mũi xinh đẹp như tiên nga.

Kim Ngang Tiêu vừa thấy người đi đầu đã mừng rỡ kêu lên :

- Lý tỷ tỷ!

Người đó chính là Hắc Cốt Ma Nương Lý Phụng Chi. Quần hào đã biết Hắc Cốt Ma Nương là nghĩa tử của Võ lâm Minh chủ, nên mọi người chấp tay vái chào cung kính.

Nhưng mọi người kinh ngạc nhìn thấy người đàn bà đi theo Hắc Cốt Ma Nương dung nhan đẹp đẽ, mặt còn trẻ măng, song tay đã nhăn nheo. Mọi người lạ lùng vì cứ theo thân pháp vừa rồi, người đó là một tuyệt đỉnh cao thủ, ngang hàng tôn sư các môn phái, nhưng quần hào không biết được người đó là ai.

Hắc Cốt Ma Nương mỉm cười chấp tay đáp lễ mọi người rồi nói :

- Để tôi giới thiệu cùng chư vị, người nghĩa muội mới của tôi.

Chỉ người đàn bà đi cùng Hắc Cốt Ma Nương nói tiếp :

- Chư vị chắc đã nghe danh người này nhưng chưa từng thấy mặt thật bao giờ. Vị này chính là Bách Hoa Nương năm xưa, có biệt hiệu là Cửu Quý Ác Bà đó vậy.

Cửu Quý Ác Bà! Tất cả quần hào, chỉ trừ Kim Ngang Tiêu còn lại đều kêu lên kinh hãi. Mọi người đã biết Cửu Quý Ác Bà xấu như quỷ dữ, không ai ngờ đó là mặt nạ da người bên ngoài, thật ra bộ mặt thật của Cửu Quý Ác Bà vô cùng xinh đẹp.

Thôi Ngọc Linh đã chạy đến bên mẹ.

Hai mẹ con ôm lấy nhau nước mắt ràn rụa.

Bách Hoa Nương liền nói :

- Chư vị quần hào, gia đình họ Thôi chúng tôi đắc tội với võ lâm quá nhiều, sát nghiệp chồng chất, đến nay hối lỗi cũng muộn rồi. Gia đình họ Thôi có năm người, đứa con trai lớn của tôi đã bị phế hết võ công, may được bảo toàn tính mạng, hiện đã quy y cửa Phật sám hối. Đứa con gái lớn ác tác đa đoan, tội nghiệp quá dày đã lãnh cái chết báo ứng rồi. Nay chỉ còn lại vợ chồng chúng tôi và đứa con gái nhỏ này, xin để chịu tội với võ lâm để tùy nghi xử trí, chúng tôi không chút oán than nào.

Giọng nói rất chân thành đầy nước mắt, nghe vô cùng cảm động. Quần hào ngàn người nhìn nhau.

Phi Long thư sinh thấy giọng nói như vậy, nét mặt xám xanh chẳng nói một lời.

Hắc Cốt Ma Nương bỗng cười lên khanh khách :

- Trong võ lâm, tà chính bao giờ cũng có hai đường chuyện ân oán trên chốn giang hồ không thể nào nói hết được, nhưng người ta ở đời, quý nhất là có lòng hối cải. Bách Hoa Nương đã cải tà quy chánh, cùng lão thân kết thành tỷ muội, lại có lòng thành đứng ra thay mặt Thôi gia nhận lỗi. Theo ngụ ý, một cử chỉ như vậy cũng đủ chuộc lại phần lớn lỗi lầm xưa rồi. Và lại kẻ gieo gió đã gặt bão, lão thân mong chư vị nể lòng, xóa bỏ hận thù với Thôi gia để võ lâm ngày nay được sóng lặng gió im. Chư vị nghĩ sao?

Kim Ngang Tiêu cả mừng vội nói :

- Lời tỷ tỷ nói chính hợp với ý kiến của tiểu đệ. Từ nay oán cừu xóa bỏ hết.

Kim Ngang Tiêu là Võ lâm Minh chủ. Một khi chàng nói như vậy, còn ai muốn trái lời nữa? Các cao thủ võ lâm đều nói :

- Minh chủ đã hạ lệnh như vậy chính là đại phúc cho võ lâm. Từ nay mối oán cừu với Thôi gia xóa bỏ hết.

Bách Hoa Nương và Thôi Ngọc Linh chấp tay vái lại mọi người, nước mắt chan hòa coi bộ có vẻ xúc động lắm.

Phi Long thư sinh bỗng thở dài một tiếng lẳng lặng quay đi, không nói một lời.

Thôi Ngọc Linh bắt nhãn vội chạy theo gọi :

- Phụ thân...

Phi Long thư sinh quay lại dừng bước. Mọi người ngạc nhiên thấy mắt ông ta ngấn lệ. Phi Long thư sinh khẽ nói :

- Linh nhi, cha mừng cho con tìm được nơi nương tựa xứng đáng. Kim đại hiệp xứng đáng là Võ lâm Minh chủ. Tiếc rằng cha nhận thấy sự đó thì quá muộn rồi.

Nói dứt lời ông phát tay một cái, một luồng kinh lực đã đẩy Thôi Ngọc Linh về phía Kim Ngang Tiêu. Đoạn ông xoay người phi thân đi thẳng.

Hắc Cốt Ma Nương cũng cười khanh khách dắt tay Bách Hoa Nương đi luôn. Về sau đôi bạn gái này tu luyện đến mức xuất thần nhập hóa, được người đời tặng cho mỹ hiệu “Bất Lão song tiên” sống trên một trăm tuổi, lão nào cũng tươi trẻ như còn xuân.

Kim Ngang Tiêu và quần hào rời khỏi Mê Hồn cốc.

Khoảng một tháng sau, tại Tổng đàn của Cái bang có cuộc lễ thành hôn giữa Kim Ngang Tiêu và Thôi Ngọc Linh.

Võ lâm Minh chủ cưới vợ, yến tiệc linh đình khỏi phải nói. Tất cả các nhân vật cao thủ võ lâm đến tề tựu chúc mừng. Vợ chồng Phi Long thư sinh mỗi người ở mỗi nơi, nhưng ngày đó cũng đến để rảnh và gái lạ mừng. Còn Hắc Cốt Ma Nương đứng chủ hôn về phía nhà trai.

Kim Ngang Tiêu bao lần từ tạ chức Võ lâm Minh chủ, nhưng quần hào không chịu, chàng đành phải giữ chức đó cho đến chết.

Về sau, Kim Ngang Tiêu được vợ hiền Thôi Ngọc Linh giúp sức hưng phục được phái Côn Luân, người con trai cả của chàng giữ chức Chương môn nhân phái này. Còn Ngũ Quỷ môn cũng được hưng thịnh và hưng lại được tôn giáo, tìm cách thu phục nhân tài để mưu việc đánh đuổi quân Mông Cổ ra khỏi bờ cõi. Nhưng đó là việc đời sau không liên hệ gì đến bộ truyện này.

Tác giả chân thành cảm tạ bạn đọc đã theo dõi cuốn truyện từ đầu và xin chấm dứt bộ Cự Linh thần chương ở đây.

Bạn đang đọc truyện *Cự Linh Thần Chương* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.